

Giới thiệu Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)

Thể loại: Hiện đại, ngược, HE.

Độ dài: khoảng 1000 trang

Converter: ngocquynh520

Editor: ViVu (Chương 1- Chương 130), Mẹ Bầu: Từ Chương 131

“Cô ấy mang thai!” Cô gái thất thần nỉ non. “Con của tôi, con của tôi thì phải làm sao bây giờ...”

“Cô đã không biết phải làm sao, vậy thì, để cho nó chôn cùng với cục cưng bị cô hại chết đi!” Lời nói lạnh như băng, tiếng sấm nổ vang trời...

Cô không nghĩ rằng, anh sẽ tuyệt tình như thế, càng không nghĩ tới, khi cô đứng phía trước xe, anh thật sự không hề do dự đâm xe tới, thậm chí không màng sống chết của cô, nghênh ngang bỏ đi...

Tâm chết, yêu cũng chết...

Gặp lại một lần nữa, bên cạnh anh có vợ đẹp con ngoan, mà cô cũng đã là vợ người khác, cô nhìn anh hạnh phúc mỹ mãn, mà anh nhìn thấy cô hạnh phúc ngọt ngào, một màn như thế, là gai trong mắt ai, là tâm ai đau...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tận mắt chứng kiến sự phản bội

Đây là sản nghiệp của nhà họ Tiêu - một trong tứ đại gia tộc ở thành phố T, rõ ràng là một nhà hàng sang trọng cao cấp, lại có một hộp đêm cùng tên, nơi đây là dấu hiệu phồn hoa của thành phố T, càng tượng trưng cho sự quyền quý, mà có đôi khi, quyền quý – có phải là từ hoa lệ của chèn ép hay không.

Trong phòng ngủ sang trọng dịu dàng, âm nhạc lãng mạn nhẹ nhàng trôi chảy, quần áo trên đất, ngồn ngộn từ cửa đến mép giường.

Trên giường lớn, người đàn ông áo nửa mở, ép chặt một cô gái khỏa thân, tay anh ta dạo chơi bừa bãi trên người cô gái, từ bụng nhỏ, đến trước ngực...

Cô gái bất giác trần trọc theo từng động tác của người đàn ông. “Uhm.” Tiếng ngâm khẽ phát ra từ môi cô gái. Cô vô ý thức cắn môi, lại không thể không chế nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao cùng với những tê dại mềm yếu nhanh chóng lan tràn.

“Diệu Tinh, cô thích không?” Khóe miệng người đàn ông hơi nâng lên, cúi đầu hôn lên vành tai Diệu Tinh, nhẹ nhàng mút vào.

“Ừ...” Tiếng hừ nhẹ đầy ẩn nhẫn của Diệu Tinh làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Rầm...

Vào lúc Diệu Tinh động tình, cửa phòng ngủ bị đá văng ra đầy tức giận, người đang mê loạn trên giường trong nháy mắt đã tỉnh táo lại. Cô vùng vẫy, nhìn người đàn ông đứng ở cửa, như sét đánh ngang tai, ngay cả sức lực chống đỡ thân mình cũng không có.

“Mộ, Mộ Thần!” Nhìn người đàn ông toàn thân ướt đẫm đứng ngoài cửa, Diệu Tinh hoảng sợ hai mắt mở to. Môi anh gần như biến thành màu tím, những sợi tóc nhỏ từng giọt nước, dính vào gương mặt tuấn mỹ lại tái nhợt của anh, thân thể anh run rẩy, anh nắm chắc quả đấm phát ra tiếng vang răng rắc.

Từng tiếng vang nhỏ mà anh phát ra kích thích màng nhĩ Diệu Tinh. “Mộ, Mộ Thần!” Cổ họng Diệu Tinh như bị chặn lại, nhìn thấy trong mắt Mộ Thần có khiếp sợ, thất vọng, không thể tin những cảm xúc rắc rối đan xen vào nhau, lòng của cô bị xé rách một cách tàn nhẫn. “Mộ Thần, không phải...” Trong lúc bối rối, cô ngã trên mặt đất, chân rớt xuống, dáng vẻ vô cùng chật vật. “Mộ Thần, anh đừng hiểu lầm, nghe em giải thích.” Diệu Tinh lắc đầu, cô không có thời gian để ý tới người đàn ông trên giường, chỉ muốn nói cho Mộ Thần biết, chuyện không phải như anh nhìn thấy. Nhưng giữa màn nước mắt mờ mịt, cô nhìn thấy Mộ Thần từ từ lui về sau hai bước, sau đó... xoay người.

“Mộ Thần...” Bờ môi Diệu Tinh run rẩy, cô vươn tay cố gắng kéo Mộ Thần, nhưng... khoảng cách quá xa, cô chỉ có thể nhìn Mộ Thần từng chút từng chút biến mất trước mặt cô... “Mộ Thần, trở lại đi, nghe em giải thích...” Diệu Tinh lớn tiếng gọi. Hốt hoảng mặc quần áo vào, vội vàng đuổi theo.

Mây đen chồng chất kéo tới, bầu trời thỉnh thoảng truyền đến tiếng ầm ầm trầm thấp, mưa ào ào rơi xuống, giữa không trung xẹt qua một tia chớp, chiếu sáng cả thành phố như ban ngày. Diệu Tinh đi chân trần, lão đảo nghiêng ngã đuổi theo ra bên ngoài, nhìn thấy xe Mộ Thần vì tránh không kịp bị dừng ra thật xa, nhìn thấy Mộ Thần vì không cài dây an toàn, cả người văng ra khỏi cửa sổ xe, ngã trên mặt đất...

“Mộ Thần...” Diệu Tinh hét lên xông tới, Mộ Thần nằm trong vũng máu, thân thể co rút khô sở, anh nhìn Diệu Tinh lão đảo nghiêng ngã chạy tới, trong mắt tràn đầy không cam lòng và tiếc nuối...

“Mộ Thần” Diệu Tinh gần như tiêu tốn hết sức lực mới có thể chạy đến bên người Mộ Thần, cô nhào tới, ôm lấy Mộ Thần, ôm anh thật chặt vào trong ngực, những mảnh vụn của sổ xe ở trên đất đâm vào bắp chân cô, lòng bàn chân cô, máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra, hòa vào nước mưa lan tràn trên mặt đất. “Mộ Thần.” Giọng nói Diệu Tinh run rẩy. “Thần, em van xin anh tỉnh lại, chuyện không phải như vậy, anh nghe em giải thích, nghe em giải thích!” Diệu Tinh ôm chặt lấy thân thể Mộ Thần. “Mộ Thần, tỉnh lại đi...”

Khụ... Mộ Thần ho một tiếng, máu tươi chảy ra từ trong miệng, sặc ra từ trong mũi.

“Thần!” Diệu Tinh lớn tiếng khóc, hốt hoảng che lại những chỗ chảy máu, giống như chỉ cần làm vậy thì có thể đẩy máu trở về trong cơ thể Mộ Thần, nhưng máu bị mưa rơi tằm tã cuốn trôi rất nhanh, Diệu Tinh luống cuống khóc. “Thần, anh đừng làm em sợ, cầu xin anh, anh đừng có chuyện gì, đừng mà...”

Máu không ngừng chảy ra từ trong miệng Mộ Thần, nhưng anh vẫn cố hết sức mỉm cười, hoàn toàn như trước đây dịu dàng ngắm nhìn sắc mặt trắng bệch của người bên cạnh. “Ngốc, đồ ngốc, không phải sợ.” Mộ Thần cố sức nói.

Diệu Tinh bắt được tay Mộ Thần. “Thần, anh nghe em giải thích, chuyện không phải như vậy, không phải...” Diệu Tinh khổ sở lắc đầu.

“Diệu Diệu, không sao, thật mà... Mặc kệ, mặc kệ em làm gì, anh đều không trách em...” Mộ Thần cười yếu ớt, cảm giác bị thương khi biết rõ cái chết đến gần nhưng không thể thay đổi bao vây lấy anh, anh rất luyến tiếc, thật sự muốn ôm chặt lấy cô gái trước mặt, nói rằng anh vĩnh viễn yêu em, nói rằng anh xin lỗi, là anh không có năng lực bảo vệ em, anh xin lỗi... anh không thể giữ lời hứa cưới em làm vợ.

“Mộ Thần, đừng có chuyện gì mà.” Diệu Tinh điên cuồng lắc đầu. “Anh đã nói sẽ không rời khỏi em mà, Mộ Thần...”

Mưa rơi càng lúc càng dữ dội, tiếng sấm ầm ầm như đang phẫn nộ gào thét, Mộ Thần nhìn Diệu Tinh khóc đến run rẩy, mang theo vô vàng tiếc nuối chậm rãi nhắm mắt lại, tay cũng từ từ rút xuống khỏi tay Diệu Tinh.

Đột nhiên trong lòng bàn tay là một khoảng không, làm cho Diệu Tinh dừng lại hô hấp. Kết... “Đừng mà!!!” Diệu Tinh tuyệt vọng gào thét cùng với tia chớp phá vỡ bầu trời đêm...

Lách tách! Một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt Mộ Thần, tan vào trong nước mưa...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cũng chỉ là âm mưu

Editor: VïVu

Mưa to dữ dội không ngừng nghỉ dù chỉ một khắc. Tiếng sấm vang dội như muốn dùng tất cả sức lực, đánh vỡ tất cả mọi thứ.

Tiếng còi cảnh sát gầm rú vang lên ong ong, Diệu Tinh bị kéo qua một bên, nhìn Mộ Thần bị tuyên bố tử vong tại chỗ mang vào trong xe, nổ máy chạy đi.

“Không được, các người trả Mộ Thần lại cho tôi, trả lại cho tôi...” Diệu Tinh đuổi theo chiếc xe một đoạn đường dài, cuối cùng ngã xuống trong mưa. “Mộ Thần...” Cô vươn tay dường như muốn kéo cái gì đó, không thể thay đổi chiếc xe cảnh sát càng lúc càng cách xa khỏi tầm mắt, cuối cùng biến mất ở đầu đường... “Trở lại đây, các người trả Mộ Thần lại cho tôi, trả lại cho tôi...” Diệu Tinh nằm trên mặt đất bất lực khóc lóc, cầu xin...

Bang! Bang! Có tiếng vang từ xa xa đang đến gần, giày giẫm vào nước trên mặt đường làm cho nước văng tung tóe khắp nơi. Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên. Nước mưa đập vào mặt, cô nhìn có chút không rõ gương mặt đó, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở lạnh lẽo đáng sợ phát ra từ người đó... Tiêu Lăng Phong từng bước đến gần, dừng lại trước mặt Diệu Tinh.

“Tại sao?” Diệu Tinh không có sức lực hỏi.

Tiêu Lăng Phong không hề lên tiếng, mà nghiêng đầu nhìn Diệu Tinh nhếch nhác thê thảm.

“Nói chuyện với anh đó, nói cho tôi biết, tại sao phải làm như vậy, tại sao?” Diệu Tinh lão đảo đứng dậy, kích động nắm lấy vạt áo Tiêu Lăng Phong. “Anh rõ ràng đã đồng ý với tôi, anh đã đồng ý chỉ cần tôi kéo dài thời gian hợp đồng, anh sẽ bỏ qua cho Mộ Thần, tại sao phải gạt tôi, tại sao...” Cô

gào to âm thanh như xé rách nơi này, tiếng sấm ầm ầm trong đêm mưa càng có vẻ tuyệt vọng, bi thương...

“Tại sao tôi phải bỏ qua cho anh ta.” Tiêu Lăng Phong chán ghét đẩy Diệu Tinh ra, Diệu Tinh lui về sau hai bước, ngã trên mặt đất lạnh lẽo. “Trình Diệu Tinh, cô thật sự cho rằng, một đêm của cô là có thể đền được mạng sống của con tôi à.”

Tiêu Lăng Phong rét lạnh cười một tiếng, ghét bỏ lấy tay phui phui vạt áo, giống như bị dính gì đó thật bẩn.

“Tại sao anh muốn hại chết Mộ Thần, tại sao?” Diệu Tinh gào thét, ngón tay cố gắng nắm lấy mặt đất, đến nỗi móng tay bị nứt toác. Những sợi tơ máu từ từ chảy ra. “Tôi đã đồng ý điều kiện của anh, anh tại sao còn muốn hại chết anh ấy.”

“Mộ Thần làm hại Nhã Đình của tôi sinh non, hại cô ấy cả đời không thể làm mẹ, tôi cũng chỉ muốn anh ta nếm thử một chút, mùi vị khi nhìn thấy thứ mình quan tâm nhất bị tổn thương, ai bảo anh ta xui xẻo, ra ngoài gặp tai nạn xe chứ!” Anh nhẹ nhàng nói ra câu sau cùng, một tia chớp xẹt qua, chiếu sáng gương mặt lạnh lẽo của Tiêu Lăng Phong, oán hận mãnh liệt trong mắt anh như muốn cắn nuốt tất cả. “Trình Diệu Tinh, đây là cái giá mà các người phải trả.” Đường như mỗi một chữ đều rít ra từ kẽ răng, u ám đến thế, tuyệt tình đến thế...

“Tiêu Lăng Phong, tên cầm thú này, anh sẽ gặp báo ứng, anh sẽ chết không được từ tể...” Diệu Tinh gào thét.

“Ồ!” Tiêu Lăng Phong khoé môi hơi nâng lên. “Nhưng mà Trình Diệu Tinh, sự thật đã chứng minh, hiện tại gặp báo ứng trước không phải là tôi, chết không được từ tể cũng không phải tôi, ngược lại Mộ Thần đến lúc chết cũng cảm thấy, cô phản bội anh ta, chẳng những chết không từ tể, mà còn... Chết không nhắm mắt.”

“A!!!! Tôi giết chết anh!” Cảm xúc của Diệu Tinh đã sụp đổ, điên cuồng xé rách quần áo Tiêu Lăng Phong, dùng hết khí lực đánh anh ta, nhưng sức lực của cô yếu kém, chỉ cần một tay, Tiêu Lăng Phong đã kiềm chặt cánh tay cô, sau đó dùng sức đẩy ra. “Anh là hung thủ giết người.” Diệu Tinh gào thét. “Tại sao người chết không phải anh.”

“Trình Diệu Tinh, trước khi trả thù cho con tôi, tôi sẽ không chết.” Tiêu Lăng Phong bước một bước. Ngồi xổm xuống, nắm lấy cổ Diệu Tinh, ngón cái anh bôi vì dùng sức nên khớp xương trắng bệch, sức lực như thế, tựa như hận không thể bóp vỡ cổ Diệu Tinh...

“Một mạng đền một mạng, đây là rất công bằng, Trình Diệu Tinh, hiện tại... Cô còn thiếu Nhã Đình một thân thể khỏe mạnh, tôi muốn nhà họ Trình của cô táng gia bại sản để trả lại...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không cách nào thoát khỏi ác mộng

Editor: ViVu

Một tia chớp phá vỡ bầu trời, ngay sau đó tiếng sấm ầm ầm vang lên, tiếng sấm rền vang cộng hưởng với tiếng thủy tinh bị chấn động ông ông, cả thành phố bị cơn mưa tầm tã bao phủ.

“Mộ Thần, đừng đi, anh nghe em giải thích, Mộ Thần...” trên giường rộng lớn, cô gái mồ hôi chảy ròng ròng đang níu non, bàn tay nhỏ bé siết thật chặt cái chân, nương theo những tia chớp thỉnh thoảng lóe sáng có thể nhìn thấy rõ ràng, những khớp xương trên bàn tay nhỏ bé của cô gái, trắng bệch từng cơn.

... Về mặt như cực kỳ khổ sở, chân mày chau lại thật chặt xoắn lấy nhau. Trong mơ, tiếng còi cảnh sát và âm thanh xe cấp cứu, than khóc trong tiếng mưa rào rào, thật nhiều âm thanh kích thích thần kinh cô, thật là đau...

“Mộ Thần...” Từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng rơi ra khỏi khóe mắt. “Mộ Thần, đừng đi... Đừng bỏ em lại...” cô gái cầu xin, đau đớn lắc đầu.

Kết!!! Tiếng thắng xe bén nhọn và tiếng va chạm quanh quẩn bên tai, kích thích màng nhĩ cô gái, cô nhìn thấy hai chiếc xe hơi va vào nhau, sau đó...

“Mộ Thần!!!!” Diệu Tinh sợ hãi thét lên, tỉnh lại. Cô thở hổn hển dữ dội, mái tóc ướt dẫm mồ hôi, dính trên mặt, nước mắt còn trên mặt, lăn dài, rơi xuống cái chăn trắng tinh phát ra tiếng vang rầu rĩ.

Rệt!!! Tia chớp xuyên qua cửa sổ, làm cho toàn bộ căn phòng màu trắng càng thêm trắng bệch... Cả căn phòng lộ vẻ thê lương và u ám.

Diệu Tinh nắm chặt thật chặt, không sức lực đỡ lấy trán, lại là giấc mơ này. Mỗi khi sấm chớp rền vang, cô đều mơ thấy Mộ Thần, mơ thấy ánh mắt không cam lòng của anh, còn có... cô vĩnh viễn không có cách nào giải thích rõ hiểu lắm... Nhìn khung hình đối diện giường, cô lão đảo nghiêng ngã bò dậy, xông tới, thoáng chốc ôm khung hình vào ngực. “Mộ Thần...” Diệu Tinh nhẹ giọng níu non, cánh tay không ngừng dùng sức, như đang muốn nhét hình vào thân thể mình. “Tại sao lại biến thành như thế?”

Diệu Tinh nhìn tấm hình thì thăm. “Là, là anh ta nói, chỉ cần em bồi thường cho anh ta một đũa bé, anh ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh, em không biết sẽ thành như thế, Mộ Thần, em không phản bội anh, không phản bội tình cảm của chúng ta, không phải...” Diệu Tinh từ từ ngồi xồm xuống, nước mắt chảy xuống...

Lúc này đã là sáng sớm, nhưng vì thời tiết âm u, ánh sáng trong phòng, mờ lung mà u ám.

TV vẫn vang lên tiếng ông ông, bên trong đang phát lại, tin tức Chủ tịch Tập đoàn “Thiên Trì”, Tiêu Lăng Phong, “Thiên Tuấn” là công ty con của Thiên Trì, thời gian thành lập chỉ ba năm ngắn ngủi, đã nhảy lên đứng đầu thành phố T, tổng giám đốc bọn họ vừa quyên góp vào một cô nhi viện. Người dẫn chương trình khen ngợi việc làm từ thiện của Tiêu Lăng Phong, càng cố gắng tán dương năng lực siêu phàm của Tiêu Lăng Phong. Dù sao, “Thiên Tuấn” trước đây là công ty Tần Lâm đã phá sản, nhìn về mặt đối trá đang trò chuyện với người chủ trì, trong mắt Diệu Tinh xẹt qua oán hận sâu đậm hoàn toàn không tương xứng với gương mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt, lạnh lùng cười một tiếng, bàn tay nhỏ bé nắm lại thật chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

“Thiên Tuấn?” Đó là công ty nhà cô, là Tiêu Lăng Phong mượn gió bẻ măng đã thu mua, Diệu Tinh cười, nước mắt lại rơi xuống, anh ta thu mua công ty nhà họ Trình còn chưa đủ, anh ta còn hại chết Mộ Thần. Tại sao một hung thủ giết người còn có thể yên lành ngồi đó, thậm chí cao cao tại thượng nhìn xuống mọi thứ, cười đến gio xuân phơi.

“A!!!!” Diệu Tinh đột nhiên hét lên, xông tới, điên cuồng đẩy ngã TV xuống đất. Rầm!!! một tiếng động vang lên, TV rơi trên mặt đất, bốc lên một làn khói dày đặc, ngay lập tức không còn âm thanh nữa, Diệu Tinh để chân trần cố gắng đạp lên, mặc kệ mảnh vụn tivi có làm bàn chân bị thương hay không, chỉ dùng sức gào khóc, trút giận...

“A!!!!” rốt cuộc lúc tiêu hao hết chút sức lực sau cùng, Diệu Tinh té ngồi dưới đất, hết lớn. Tiêu Lăng Phong, anh là tiểu nhân đối trá, anh vì sao phải đối xử với tôi như vậy. Cái gì mà không truy cứu, cái gì mà bỏ qua, toàn bộ đều là giả, đều là cái bẫy mà thôi, anh ta vì cái gì, cũng chỉ vì muốn Mộ Thần nhìn thấy cô phản bội, nước mắt rơi xuống, Diệu Tinh cắn môi thật chặt. Nếu như, nếu như chưa từng gặp anh ta, nếu như... Cô không ngu ngốc rơi vào bẫy của anh ta, có phải Mộ Thần sẽ không chết, nhà họ Trình, cũng sẽ không rơi vào tình trạng như ngày hôm nay...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp lại ác ma

Editor: ViVu

Bệnh viện.

Trong phòng nấu nước, một lần nữa Diệu Tinh bị giấc mơ đêm hôm qua làm mất hồn.

“Á!!!” đầu ngón tay bị một con dao đón bén nhọn, gọi suy nghĩ Diệu Tinh trở về. Nhìn ngón tay bị nước sôi làm đau đến đỏ bưng, Diệu Tinh vội vàng mở nước lạnh, xối vào.

Trong hành lang bệnh viện giờ phút này thật yên tĩnh, buổi trưa, mọi người đang nghỉ ngơi, giấu ngón tay bị phỏng vào trong túi áo, Diệu Tinh mới yên tâm thu lại buồn bực, tuyệt đối không thể để mẹ nhìn thấy vết thương, nếu không bà sẽ rất đau lòng.

“Trình tiểu thư.” Y tá nhìn Diệu Tinh, cười gượng. “Các người không thể kéo dài tiền thuốc được nữa, tiếp tục như thế, chúng tôi chỉ có thể để các người xuất viện.”

“Cô y tá...”

“Trình tiểu thư, có thời gian, thì đi đóng nhanh đi.” Y tá nói xong, vội vã bỏ đi.

Tiền thuốc, mình phải đi đâu để kiếm nhiều tiền như vậy. Diệu Tinh mất hồn đi ra khỏi thang máy, vẫn cúi đầu. “Bùm!!!” Do cúi đầu, cô đụng thật mạnh vào cửa kính, cô xoa xoa cái trán. Xoay người đi ra ngoài.

Thang máy mở rộng, Tiêu Lăng Phong vẫn đứng ở đó, nhìn Diệu Tinh thất hồn lạc phách, một nụ cười âm trầm hiện trên môi anh.

“Xem ra, tin tức về Thiên Tuấn thật sự đã kích thích Trình Ngự. Đi điều tra tình huống Trình Ngự nhập viện.” Anh quay đầu lại, phân phó cho trợ lý, sau đó anh đi theo Diệu Tinh ra ngoài.

Sau cơn mưa, thời tiết vẫn còn chút lạnh lẽo. Diệu Tinh đi trên con đường mòn, đi về phía rừng cây sau bệnh viện, bình thường nơi này không có ai. Diệu Tinh đang đi, đột nhiên cảm giác có người đi theo sau lưng. Mới vừa xoay người, ngay lập tức bị người đó kéo lấy cổ tay, cả người bị ấn vào thân cây.

“Anh...” Diệu Tinh vừa mở miệng thì sừng sốt.

“Nhìn thấy tôi, hình như cô cảm thấy rất khiếp sợ nha.” Tiêu Lăng Phong khòe miệng hơi nâng lên.

“Tiêu Lăng Phong, anh thả tôi ra.” Diệu Tinh giãy giụa. Anh ta tại sao lại ở đây.

“Vì sao tôi phải thả cô ra?” Tiêu Lăng Phong hỏi, chẳng những không buông ra ngược lại còn dựa vào gần hơn. “Diệu Tinh, cô đẹp hơn ba năm trước đây rất nhiều.” Anh mập mờ kề sát vào tai Diệu Tinh.

“Tiêu Lăng Phong, anh là tên khốn kiếp, nếu không buông tay, tôi sẽ gọi cứu mạng đó.” Diệu Tinh tìm cách giãy giụa, nhưng cổ tay bị siết thật chặt, không cách nào thoát khỏi, cô cảm thấy hình như cổ tay của mình sắp bị bóp nát. “Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm gì?” Diệu Tinh ngẩng đầu, oán hận nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong.

“Gọi đi, gọi càng lớn tiếng càng tốt.” Tiêu Lăng Phong thờ ơ nhún vai. “Làm cho tất cả mọi người đều đến xem một chút, cha bị bệnh liệt giường, con gái ở nơi này hẹn hò với đàn ông, Diệu Tinh, tôi có thể tưởng tượng được những tấm hình đó.” Anh nói xong, kéo tay Diệu Tinh lại gần môi, đôi môi mạnh mẽ dán xuống. “Tôi cũng không thể chờ đợi nữa, muốn mọi người biết quan hệ của chúng ta.”

“Uhm” Vết phồng trên tay bị đụng vào, Diệu Tinh đau đến nhủu mày.

“Tiêu Lăng Phong, anh là tên lưu manh, ai có quan hệ với anh.”

“Thân mật với người phụ nữ của mình, sao lại là lưu manh?” Anh nâng cằm Diệu Tinh lên, cả người cũng ép tới. “Toàn thân cô đều đã nhìn qua, bị hôn một cái thì có sao đâu?”

“Tiêu Lăng Phong, anh thật đê tiện...” Diệu Tinh giơ tay lên, muốn tát thật mạnh vào mặt anh ta, nhưng cổ tay của cô lại bị Tiêu Lăng Phong nắm trong tay.

“Tôi không phủ nhận tôi đê tiện, nhưng như vậy thì thế nào? Thành phố T có ai không biết, tôi, Tiêu Lăng Phong làm nhiều việc thiện chứ? Bọn họ cũng đều biết, tôi lấy danh nghĩa cá nhân, vừa mới quyên góp vào một cô nhi viện, cha của cô không phải cũng bởi vì chuyện vui này mà vào bệnh viện.”

“Anh là cảm thú, buông tôi ra, buông tôi ra.” Diệu Tinh điên cuồng kêu, tuy nhiên không có cách nào thoát khỏi, hai tay của cô vì bị Tiêu Lăng Phong siết chặt, máu không thể lưu thông, dần dần, bàn tay nhỏ bé biến thành màu xanh tím. “Diệu Tinh, cô đã phạm vào điều cấm kỵ của tôi.” Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng nhắc nhở. “Lần này, tôi không so đo với cô, nếu như có lần sau...” Khóe miệng anh hơi nâng lên. “Cô sau này sẽ trở thành nhà thiết kế, tay... sợ rằng sẽ không cầm được viết đề vẽ nữa rồi.” Anh thương tiếc chep miệng. “Khi đó Trình Ngự và Khương Ngọc Khiết phải sống thế nào đây? Tiền thuốc men kêch xù, phải làm sao đây...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thử đoạn hèn hạ

Editor: ViVu

Tiêu Lăng Phong ngồi trong phòng làm việc của “Thiên Tuấn”, nhìn tài liệu trên bàn làm việc, nụ cười trên khóe miệng càng đậm hơn.

“Trừ Dư Tích, ngay cả ông trời cũng đang giúp tôi.” Lạnh lùng hừ một tiếng, anh ta ném tài liệu qua một bên. “Để bệnh viện ngừng thuốc của Trình Ngự.”

“Chuyện này...” Trợ lý kinh ngạc ngẩng đầu lên. Bệnh của Trình Ngự rất nghiêm trọng, dừng thuốc, làm không tốt sẽ xảy ra án mạng.

“Làm theo lời tôi nói, cứ việc nói thẳng ra đây là ý của tôi, không cần giấu giếm với bất kỳ ai.” Tiêu Lăng Phong chậm rãi đứng dậy tự mình rót một ly rượu đỏ, đi tới trước cửa sổ sát đất, những thứ Nhã Đình mất đi, chỉ một Trình thị chưa đủ để bồi thường, Trình Diệu Tinh, tôi nhất định muốn cô nợ máu phải trả bằng máu...

Trong phòng bệnh, Diệu Tinh lau mặt, lau tay cho cha, nhưng hôm nay bác sĩ không có tới, ngay cả y tá đưa thuốc cũng không thấy. Trong lòng Diệu Tinh càng ngày càng thấy kỳ lạ.

“Diệu Diệu, tại sao hôm nay không có ai đưa thuốc tới?” Khương Ngọc Khiết cầm tấm ga giường đi tới. “Có phải bởi vì tiền thuốc của chúng ta...”

“Mẹ! Mẹ đừng suy nghĩ lung tung. Để con đi xem thế nào.” Diệu Tinh xoa nhẹ gương mặt hiền từ của cha, xoay người chạy đi. Cho dù bởi vì tiền thuốc mà dừng thuốc, thì bệnh viện cũng sẽ có thông báo, nhưng tại sao không có gì cả, lại đột nhiên dừng thuốc.

“Cô y tá!” Diệu Tinh tìm thấy y tá ở quầy trực.

“Trình tiểu thư, có chuyện gì sao?” Y tá đứng dậy.

“Tại sao hôm nay không có đưa thuốc cho cha tôi, các người có thể châm chước một chút được không, tiền thuốc tôi sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp.”

Y tá nhìn dáng vẻ lo lắng của Diệu Tinh, đứng dậy nhìn xung quanh một chút, “Trình tiểu thư.” Nhỏ giọng nói với Diệu Tinh. “Có phải cô đắc tội với người khác hay không?”

“Đắc tội với người khác?”

“Tôi nghe nói không biết có phải bệnh viện nhận được lệnh của người nào hay không nên mới để cha cô dừng thuốc, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Diệu Tinh lo lắng hỏi.

“Hình như còn nói muốn cha cô lập tức xuất viện, ở thành phố T, chỉ sợ không có người nào dám nhận ông ấy.” Y tá tốt bụng nhắc nhở.

Đắc tội người khác? Người đầu tiên Diệu Tinh nghĩ đến chính là Tiêu Lăng Phong, bởi vì ngoại trừ anh ta ra không còn ai đuổi cùng giết tận với cô như thế. “Khốn kiếp!” Diệu Tinh mắng một tiếng, xoay người chạy đi. Tiêu Lăng Phong, anh đã hại chết Mộ Thần, đã làm hại nhà họ Trình hai bàn tay trắng, bấy nhiêu còn chưa đủ sao?

Thiên Tuấn.

Diệu Tinh vọt vào đại sảnh, thậm chí không có bất kỳ ai chặn lại, thuận lợi đi lên tầng 25, điều này càng làm cô cảm thấy, đây đều là sự sắp đặt của Tiêu Lăng Phong.

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh vọt vào. Trong phòng làm việc, Tiêu Lăng Phong đang vui đầu vào công việc, nhìn thấy Diệu Tinh xông vào như vậy, anh chán ghét cau mày.

Ngực Diệu Tinh bởi vì tức giận mà kịch liệt đập phồng, tóc ướt mồ hôi dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Diệu Tinh tiểu thư, hôm qua chúng ta mới vừa gặp nhau...”

“Đề tiện” Diệu Tinh lớn tiếng mắng, “Tiêu Lăng Phong, người anh hận là tôi. Có chuyện gì thì cứ nhắm vào tôi, tại sao lại muốn bệnh viện ngừng thuốc của cha tôi, tại sao muốn đuổi ông ấy ra khỏi bệnh viện.” Giọng nói của Diệu Tinh bởi vì gào thét quá độ mà khàn khàn.

“Thật sự xin lỗi, tôi nghe không hiểu cô nói gì cả.” Tiêu Lăng Phong để viết trong tay xuống. “Cô cứ xông vào như vậy...”

“Tiêu Lăng Phong, tôi sai rồi, tôi thừa nhận, mọi chuyện đã qua đều là lỗi của tôi, tôi cầu xin anh thương xót, bỏ qua cho cha tôi đi!” Diệu Tinh nói xong trong mắt đã rơi ra nước mắt.

“Cô sai rồi?” Tiêu Lăng Phong cười. “Trình Diệu Tinh, cô không phải luôn miệng nói mọi chuyện không phải lỗi của cô sao? Bây giờ sao cô lại thừa nhận?” Anh bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Điều kiện trao đổi

Editor: ViVu

“Đúng, tôi thừa nhận, tất cả đều là lỗi của tôi, Tiêu Lăng Phong, tôi cầu xin anh, đừng làm khó cha tôi, xin anh nể tình ông ấy cũng đã lớn tuổi, bỏ qua cho ông ấy, có được hay không?”

“Tôi đây cũng không phải là cơ quan từ thiện, tôi cần gì phải thương hại ông ta?” Tiêu Lăng Phong nhún mày.

“Tôi thừa nhận, là lỗi của tôi, tại sao anh còn phải làm khó ông ấy.” Diệu Tinh nghẹn ngào quát.

“Dựa vào ông ấy là cha của cô, chỉ khi ông ấy có chuyện, cô mới có thể đau khổ.” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói.

“Tiêu Lăng Phong, anh đừng có khinh người quá đáng” Nghe lời nói của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh hoàn toàn không thể áp chế cơn tức giận.

“Tôi chính là khinh người quá đáng đấy, thế thì sao? Có bản lĩnh thì cô xoay người đi ra ngoài đi!”

“Anh...” Diệu Tinh cứng họng. Nắm thật chặt nắm tay. “Tiêu thiếu gia, tôi van cầu anh.” Diệu Tinh chậm rãi quỳ xuống. “Tôi biết rõ anh hận tôi, nhưng ngàn sai vạn sai đều là sai lầm của tôi, bất luận thế nào tôi đều tình nguyện gánh chịu, chỉ là cầu xin anh, đừng làm tổn thương cha tôi, bệnh của ông rất nghiêm trọng, nếu như thật sự dừng thuốc, sẽ nguy hiểm đến tính mạng ông ấy.” Khóc trong một thời gian dài làm giọng nói của cô mang vẻ run rẩy.

“Chuyện này không có liên quan đến tôi.” Tiêu Lăng Phong nhủ mảy. “Tôi cũng chỉ là cảm thú, chết không được từ tế mà thôi.” Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói.

“Tiêu thiếu gia, tôi sai rồi.” Diệu Tinh nôn nóng nói.

“Xin lỗi?” Tiêu Lăng Phong nhủ mảy. “Diệu Tinh, chỉ dùng một câu nói, nói xin lỗi có ít, thì cần cảnh sát làm gì?” Tiêu Lăng Phong lười biếng nhìn Diệu Tinh.

Diệu Tinh chống tay trên mặt đất, nắm thật chặt. Chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng Phong. Hít sâu một hơi, giờ tay lên, tự tát mình một cái thật mạnh. “Chát!!!” Âm thanh trong trẻo vang lên trong phòng làm việc rộng lớn, vang vọng thật lâu.

“Tiêu thiếu gia, thật xin lỗi.” Diệu Tinh cúi đầu thật thấp. Trên mặt đau rát, cái tát vừa rồi, dùng rất nhiều sức, khóe môi cô đã rướm máu. Sau này tôi không dám chống đối anh nữa, tôi cầu xin anh. Bỏ qua cho cha tôi.” Diệu Tinh quỳ trên mặt đất, thân thể vì khóc thúc thít mà run rẩy.

“Diệu Tinh, tốc độ nói xin lỗi của cô cũng không tệ, nhưng các người thiếu nợ tiền thuốc... Tôi có biện pháp gì.” Tiêu Lăng Phong vô tội nói.

“Tiêu thiếu gia, tôi cầu xin anh.” Diệu Tinh lúi cúi Tiêu Lăng Phong, hèn mọn cúi đầu thật thấp, cảm giác vô cùng nhục nhã bao vây lấy cô, Tiêu Lăng Phong nhìn từ trên cao xuống, quan sát Diệu Tinh. “Chỉ cần anh đồng ý giúp tôi... tôi tình nguyện làm mọi thứ, van xin anh.” Hai bả vai Diệu Tinh run run.

“Nhưng... Cô có thể làm cái gì đây?” Tiêu Lăng Phong ngồi xồm xuống, lỗ mắng nâng cằm Diệu Tinh, “Chỉ là, Diệu Tinh, cô thật sự rất đẹp, xinh đẹp làm cho người ta...” Anh mỉm cười quan sát Diệu Tinh. Trong ánh mắt là loại ám hiệu trắng trợn ấy.

Diệu Tinh cắn chặt môi, từ từ buông nắm tay đang nắm chặt ra, chậm rãi giờ tay lên, một nút lại một nút, tháo nút áo.

Nhìn hành động của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong nhướn mảy. “Cô đây là đang muốn làm gì?”

Diệu Tinh chậm chậm ngẩng đầu lên, đón lấy ánh sáng ngoài cửa sổ, cô nhìn không rõ nét mặt của Tiêu Lăng Phong, nhưng vẫn chậm rãi đứng lên, áo từ trên vai rớt xuống, giờ phút này, đúng lúc ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng làm việc, ánh sáng dịu dàng rơi trên bờ vai xinh đẹp của Diệu Tinh, vẽ nên một tầng sáng nhu hòa, cô nhẹ nhàng tiến lên một bước, ôm eo Tiêu Lăng Phong, nhón chân, hôn lên bờ môi mỏng lạnh lẽo của anh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhục nhã đến thế

Editor: ViVu

Tiêu Lăng Phong đứng yên, mặc cho Diệu Tinh hôn mình, cảm nhận được, cô chỉ chạm vào mà không hề có bất kỳ kỳ xảo nào, Tiêu Lăng Phong nhủ nhủ mảy. Thật sự không lưu loát đến thế sao, hay là đã diễn phải diễn giống như thật. Anh giờ tay lên đẩy Diệu Tinh ra.

“Một chút kỳ xảo cũng không có, còn muốn quyến rũ tôi.” Tiêu Lăng Phong lau môi.

Diệu Tinh cúi thấp đầu, giờ phút này cô cảm thấy mình giống như là một kỹ nữ.

“Chỉ là...” Tiêu Lăng Phong nâng cằm Diệu Tinh. “Nhìn cô đói khát như thế, tôi sẽ rũ lòng thương mà tội nghiệp cô.” Anh nói xong, đột nhiên kéo Diệu Tinh qua, đẩy cô ngã vào sofa

“A!” đầu Diệu Tinh đụng vào tay vịn sofa, “ông” một tiếng, cô còn chưa kịp xoa chỗ bị đụng đau, Tiêu Lăng Phong đã đè thân thể xuống. Đôi mắt của anh hoàn toàn đỏ ngầu, dường như muốn nuốt Diệu Tinh vào bụng, anh giờ tay tháo roi mảnh che đây cuối cùng trên thân thể Diệu Tinh, đặt xuống những nụ hôn cuồng nộ. Thật giống như muốn xé nát Diệu Tinh, cổ tay Diệu Tinh bị nắm rất chặt, cổ tay mảnh khảnh không hề có sức lực để động đây, từng giọt từng giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt. Roi trên lớp da thật của ghế sofa, phát ra tiếng tí tách.

“Là tự cô cởi sạch quần áo dụ dỗ tôi đấy, đừng làm ra vẻ mặt như là tôi cưỡng bạo cô.” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng giễu cợt.

Siết chặt hai gò má Diệu Tinh, làm cho Diệu Tinh mở miệng ra, thô bạo giày xéo môi lưỡi cô. Hình ảnh ba năm trước đây, không ngừng hiện lên trong đầu Diệu Tinh, thân thể Diệu Tinh vì bị Tiêu Lăng Phong trêu đùa mà nóng lên đồng thời cô cũng run rẩy, như chỉ một giây tiếp theo sẽ có người tiến vào...

Ngón tay Tiêu Lăng Phong xẹt qua điểm nhạy cảm của Diệu Tinh, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, ánh mắt càng lúc càng mê ly, khóe miệng nở một nụ cười trào phúng.

“Diệu Tinh, cô nói xem... nếu Mộ Thần nhìn thấy bộ dạng dâm dăng này của cô, sẽ như thế nào...”

Đột nhiên Diệu Tinh mở to mắt, Mộ Thần...

“Không.” Diệu Tinh hét lên đẩy Tiêu Lăng Phong ra, lao đảo nghiêng ngã vọt tới cửa, mặc quần áo vào, đưa tay mở cửa...

“Cô không muốn phản bội Mộ Thần, nhưng Diệu Tinh, cô hẳn tâm nhìn cha cô chờ chết sao?” Tiêu Lăng Phong tàn nhẫn nhắc nhở, tay Diệu Tinh dừng giữa không trung. Trong khóe mắt, nước mắt lại tí tách lăn ra, từ cổ áo mở rộng rơi vào trong quần áo. Cô từ từ, run rẩy thu tay về, mắt hồn xoay người lại, từng bước một đến gần Tiêu Lăng Phong.

“Tiêu Lăng Phong, nếu như anh hận tôi, thì giết tôi ngay bây giờ đi, tôi van xin anh đừng hành hạ tôi như vậy.” Diệu Tinh đau khổ lắc đầu.

“Người đẹp như thế này, làm sao tôi có thể nhẫn tâm giết chết cô?” Tiêu Lăng Phong nâng cằm Diệu Tinh lên. “Trình Diệu Tinh, chỉ cần cô ngoan ngoãn, cha cô mới có cơ hội sống sót.” Tiêu Lăng Phong nói xong, dùng sức kéo cổ áo Diệu Tinh, quần áo bị xé rách, giữ chặt bả vai Diệu Tinh, không thương tiếc để lại một dấu vết màu tím ở đó.

Đau quá, trái tim như đang bị xé rách từ nhiều hướng khác nhau, quá mất mặt, cảm giác giống như mình bị cởi sạch hết quần áo ném dưới ánh mặt trời, nhưng... cô không thể phản kháng, không cách nào trốn thoát...

Diệu Tinh từ từ nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống. Chảy tới bên môi. Mộ Thần, rất xin lỗi, rất rất xin lỗi, nhưng... Em thật sự không còn cách nào khác, tha thứ cho em, tha thứ cho em...

“Cô tới cầu xin tôi... tôi đã giúp cô, nhưng mà Trình Diệu Tinh, đây là cô tự đưa tới cửa, tôi hi vọng cô đừng có hối hận về quyết định của mình, cũng đừng có cảm thấy lòng dạ tôi độc ác.” Nâng lên cằm Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói. “Bởi vì tất cả những điều này, đều là cô xứng đáng, những gì cô nợ, tôi sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Một màn không nên thấy

Editor: ViVu

Diệu Tinh mím môi thật chặt, nhưng không có cách nào tránh né được Tiêu Lăng Phong áp môi xuống.

“Cô nói... Nếu Mộ Thần biết, cô thật sự quyến rũ tôi, ở chung một chỗ với nhau... Có thể nổi giận đến mức nhảy ra khỏi mộ hay không?” Tiêu Lăng Phong nói xong, tinh tế ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên thân thể Diệu Tinh. “Lúc trước luôn miệng nói tôi gài bẫy cô phản bội Mộ Thần, cô hiện tại còn dám nói nữa không? Hả?”

Diệu Tinh cắn môi thật chặt, từng giọt từng giọt nước mắt lăn khỏi đôi mắt.

“Tiêu Lăng Phong, anh không sợ báo ứng sao?” Diệu Tinh run rẩy, mỗi một câu nói của Tiêu Lăng Phong đều như dao nhọn, cắt khoét trái tim cô.

“Sợ! Tôi đương nhiên sợ!” Tiêu Lăng Phong cười. “Nhưng mà, cho dù có, cũng là báo ứng với cả hai chúng ta, đôi gian phu dâm phụ.” Vừa chậm rãi nói, khóe miệng Tiêu Lăng Phong vừa nhếch lên. “Yên tâm đi, chuyện tôi đồng ý với cô, tôi sẽ làm được.” Anh cầm lên một chùm chìa khóa, vút xuống dưới chân Diệu Tinh. “Sau này cô sẽ ở đó, nhớ, cô có nghe lời hay không... sẽ liên quan đến an nguy của cha cô, cô đã hại chết Mộ Thần, cũng đừng có hại chết cha cô nữa.” Anh ta vỗ gò má Diệu Tinh. “Hiện tại... Cút!”

Diệu Tinh bất chấp quần áo trên người đã rách rưới, cầm tờ giấy và chìa khóa dưới chân lên, chạy ra ngoài. Cô gần như có thể tưởng tượng được sau khi chạy khỏi nơi này, mình sẽ đối mặt với những trường hợp nào, khinh bỉ, giễu cợt, coi cô là người phụ nữ không đứng đắn, nhưng cô không lo được nhiều như vậy, chỉ muốn rời khỏi nơi này nhanh một chút mà thôi.

Trong nháy mắt cửa mở ra, cô đụng thẳng vào ngực một người, Diệu Tinh ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt đầy kinh ngạc của người đàn ông trước mặt, cô thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Ồ...” trợ lý của Tiêu Lăng Phong nhìn thấy cảnh này thì hình như cũng ngạc nhiên. “Tổng giám đốc, Hạ tiên sinh đến...”

Tiêu Lăng Phong quay mặt sang, nhìn gương mặt kinh ngạc của Hạ Cẩm Trình ở ngoài cửa, đáy mắt xẹt qua chút chán ghét. Nhưng vẫn đi lên phía trước. “Cẩm Trình, trở về khi nào?”

“À, vừa trở về vào tuần trước, bởi vì công ty liên tiếp có vấn đề, cho nên đến bây giờ mới có thời gian.” Hạ Cẩm Trình tiến lên, không quên quan sát Diệu Tinh một cái. “Chuyện này... Có chuyện gì xảy ra?”

“Một người phụ nữ đã từng ôm ấp yêu thương mà thôi, không cần để ý đến cô ta. Ngồi đi!”

Diệu Tinh bi thương nhắm mắt lại, ôm ấp yêu thương. A!!! Tiêu Lăng Phong, anh nhất định phải nhấc nhả tôi như thế sao? Cô nắm váy thật chặt, thân thể hơi run rẩy.

“Còn thất thần làm gì, ném cô ta ra ngoài cho tôi.” Tiêu Lăng Phong chán ghét phân phó cho trợ lý.

“Tự tôi sẽ đi.” Gọng nói Diệu Tinh run rẩy, lộ ra âm hưởng cực độ.

“Trình tiểu thư, không nên quên lời nói của tôi.” Tiêu Lăng Phong dùng ý tứ chỉ hai người hiểu nhắc nhở. Diệu Tinh nắm chặt tay, sai chân bước đi.

Hạ Cẩm Trình ngồi trên ghế salon nhìn bóng lưng Diệu Tinh rời đi. Như suy nghĩ điều gì đó, cô bé này nhìn quen quen, nhưng... Đã gặp qua ở đâu đây? Tại sao cô lại xuất hiện ở đây, anh quay sang nhìn Tiêu Lăng Phong, vẻ mặt thích thú tìm hiểu.

“Thế nào? Ba năm không gặp, không nhận ra?” Tiêu Lăng Phong hỏi.

“Làm sao như thế, cho dù quên chính mình, tôi cũng sẽ không quên anh, Tiêu thiếu gia.” Hạ Cẩm Trình cười. “Hôm nay chỉ là thuận tiện ghé qua một chút, chỉ là... Giống như thời cơ có chút không thích hợp.” Hạ Cẩm Trình giấu cợt.

“Anh tốt nhất đừng nói lung tung với Nhã Đình.” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy cảnh cáo.

“Tôi đây, muốn làm chưa bao giờ có người có thể ngăn cản, dĩ nhiên, tôi không muốn làm cũng không có ai có thể ép buộc, chỉ là, anh yên tâm, tôi không phải người mách lẻo, huông chi... Tôi cũng vậy, không muốn Nhã Đình khổ sở, chỉ cần bản thân anh có chừng mực là tốt rồi.” Hạ Cẩm Trình lấy một thiệp mời từ trong túi. “Hi vọng anh dẫn theo Nhã Đình đến tham gia.” Nói xong, đứng dậy. Quan hệ của hai người cho đến bây giờ cũng không đến mức là bạn bè, không có gì để hàn huyên.

Tiêu Lăng Phong ngồi nhìn Hạ Cẩm Trình rời khỏi, cười lạnh một tiếng, muốn làm không ai có thể ngăn cản? Vậy phải xem năng lực của anh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ức hiếp đàn ông, cưỡng bức phụ nữ

Editor: ViVu

Trời dần dần tối. Diệu Tinh ra khỏi bệnh viện, dựa theo địa chỉ đi tới căn hộ của Tiêu Lăng Phong, nơi này, rất gần Dạ Khuynh, thậm chí... Đứng ở đây có thể nhìn thấy góc đường nơi mà năm đó Mộ Thần xảy ra chuyện.

Diệu Tinh đè chặt ngực, cơn đau đón cuộn cuộn trong ngực, lan ra toàn thân, đau không cách nào nhin được, không cách nào thở được.

“Diệu Diệu, thật sự không sao, mặc kệ em đã làm gì sai, anh đều không trách em...” Nhớ lại lời nói của Mộ Thần, Diệu Tinh đau đến gần như đứng không vững, muốn vịn lan can bên cạnh, cũng đã không còn kịp, cô ngã ngồi trên mặt đất. Nắm chặt lấy mặt đất, muốn đè nén đau đón trong lòng.

“Mộ Thần...” Diệu Tinh nhẹ giọng ní non, sợ mình sẽ khóc thành tiếng, cô nâng cánh tay lên che miệng, lúc nâng cánh tay lên, cô nhìn thấy có vết hôn tím bầm trong ống tay áo, là do Tiêu Lăng Phong để lại, Diệu Tinh cực kỳ chán ghét, không để ý đau đón trên người, lao đảo nghiêng ngã bò dậy, chạy vào căn hộ. Cô muốn tắm, thật bẩn, cả người đều bẩn, ghê tởm muốn chết...

Trong phòng tắm

Diệu Tinh không ngừng chà xát thân thể của mình, tất cả những nơi bị chạm vào đều bị cô chà đến ửng hồng, nhưng cô vẫn không hề ngừng nghỉ, giống như vẫn cảm thấy đôi môi lạnh lẽo của Tiêu Lăng Phong đang chạm vào, giống như vẫn đang nghe thấy lời nói của anh ta vọng về: Diệu Tinh, cô nói xem... Nếu Mộ Thần nhìn thấy bộ dạng dâm dăng này của cô, thì sẽ như thế nào...

Diệu Tinh che tai lại, đau khổ nhắm mắt. “Không phải như vậy, không phải, Mộ Thần, Diệu Diệu không có phản bội anh, Diệu Diệu không muốn.” Diệu Tinh ní non, từng giọt từng giọt nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt, nước mắt mặn chát rơi vào vết thương trên thân thể, từng cơn đau nhói sắc bén, dồn dập...

“Mộ Thần, Diệu Diệu thật sự không còn cách nào, nhưng Diệu Diệu thật sự sạch sẽ.” Diệu Tinh giống như muốn chứng minh cái gì đó, cô càng dùng sức chà xát thân thể mình, cho đến khi cánh tay ê ẩm, thân thể là một mớ hỗn độn, cho đến khi không còn hơi sức, mới chậm rãi trượt xuống.

Trên người, cũng không còn nhìn thấy vết hôn của Tiêu Lăng Phong, cô mới thở dài một hơi. “Lần này thật sự đã sạch sẽ!” Cô yếu ớt nói.

Bên cửa sổ, Diệu Tinh đứng ngăn người nhìn ra bên ngoài, cảnh tai nạn xe của Mộ Thần không ngừng hiện lên trước mắt cô, các loại âm thanh đan xen vào nhau, sóng động kích thích màn nhĩ của cô. Cô đỡ đầu, hàng loạt cơn đau ập đến.

Bùm! Tiếng nổ truyền đến từ phía sau, cô bị dọa sợ, giật mình, giống như lại nghe thấy âm thanh Mộ Thần bị xe đụng phải, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh đã trắng bệch. Quay đầu lại, nhìn thấy bộ mặt tàn nhẫn của Tiêu Lăng Phong đang tới gần. Về mặt như là hận không thể giết chết cô.

Tốt, oán hận mãnh liệt, Diệu Tinh cười khổ.

“Cô cười cái gì?” Tiêu Lăng Phong nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh, giấu cợt và oán hận trong mắt cô làm anh hận đến ngứa ngáy, cô có tư cách gì mà hận, cô lại có tư cách gì mà cao ngạo. Trình Diệu Tinh, cuối cùng sẽ có một ngày, tôi sẽ làm cho cô đứng khi ngẩng cao đầu cũng không có. Nghĩ tới đây, đột nhiên anh nắm chặt quả đấm

“Tôi tự cười tôi đáng thương.” Diệu Tinh nhìn về phía Tiêu Lăng Phong. “Rõ ràng tôi mới là người bị hại, tôi mới là người nên hận, nhưng tôi lại phải chịu uất ức ngay cả phản kháng cũng không dám.”

“Cô nói cái gì?” Nhất thời về mặt Tiêu Lăng Phong trở nên rét lạnh.

“Tôi nói tôi tự thấy uất ức.” Diệu Tinh lập lại. “Tiêu Lăng Phong, anh hận tôi, tôi nên đi hận ai đây!”

“Trình Diệu Tinh! Cô còn dám vô si khước lác nói rằng cô mới là người bị hại, nói chuyện trái với lương tâm, cô không sợ bị sét đánh sao?” Tiêu Lăng Phong quát, cô ta làm hại Nhà Đình thế thâm như thế, lại còn không biết hối cải.

“Yên tâm, ông trời không có mắt.” Diệu Tinh chế nhạo. “Nếu thật sự ông trời có mắt, vậy thì hại chết Mộ Thần của tôi, còn làm vô số chuyện xấu, vẫn ở nơi này, ức hiếp đàn ông, cưỡng bức phụ nữ

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ghê tởm muốn ói

Editor: ViVu

Tiêu Lăng Phong nghe thấy lời nói của Diệu Tinh, bất ngờ túm lấy cô. “Cô nói lại lần nữa!”

“Tôi nói anh làm vô số chuyện xấu, ức hiếp đàn ông, cưỡng bức phụ nữ!” Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong.

“Cô có cái gì, có tư cách gì để tôi chiếm đoạt cô, hả?” Tiêu Lăng Phong khinh miệt nhìn Diệu Tinh. “Cũng chỉ là người phụ nữ đã bán thân thể mình, so với kỹ nữ, có khác gì nhau...” Tiêu Lăng Phong nắm lấy cổ tay Diệu Tinh. “Thật sự đã xem mình là hiếu nữ bán mình vì cha rồi!”

“Tiêu Lăng Phong, vì sao anh lại tức giận? Chột dạ.” Diệu Tinh chế giễu. “Tôi nói có gì sai sao!” Diệu Tinh hỏi. “Ban đầu không phải anh lợi dụng thân phận và quyền thế của mình, từng bước từng bước bức ép Mộ Thần, thậm chí hại chết anh ấy sao, bây giờ cũng không phải là dùng mọi thủ đoạn, buộc tôi đi vào khuôn khổ, không phải là ức hiếp đàn ông cưỡng bức phụ nữ thì là cái gì?”

“Tôi chính là hèn hạ như thế thì sao, cô không cảm thấy, hèn hạ vô si và hạ tiện bản thủ rất xứng đôi sao?” Bàn tay nắm cổ tay Diệu Tinh dùng thêm sức. “Không phải cô vẫn ngoan ngoãn tới đây chờ tôi coi trọng cô?”

Chát! Diệu Tinh không biết lấy sức lực từ đâu, gợn tay quăng cho Tiêu Lăng Phong một cái tát, tốc độ quá nhanh làm cho Tiêu Lăng Phong phản ứng không kịp. Chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, nhìn chằm chằm Diệu Tinh.

“Trình Diệu Tinh, cô không nhớ tôi đã từng nói, đây là điều cấm kỵ của tôi sao?” Anh kéo tóc Diệu Tinh. “Có phải cho là tôi không dám giết cô.” Ánh mắt anh hung ác tàn nhẫn, ngay cả các khớp xương ngón tay cũng phồng trắng.

“Tiêu Lăng Phong, tốt nhất là anh giết tôi, cái tát này, tôi đã chờ ba năm!” Diệu Tinh bị ép phải ngẩng đầu lên, tóc kéo căng da đầu từng trận đau đớn bén nhọn. “Thật thoải mái!” Diệu Tinh cười sáng khoái.

“Giết cô?” Hừ! Tiêu Lăng Phong cười lạnh, tay lại dùng thêm sức. “Trình Diệu Tinh, giết cô chỉ làm bẩn tay tôi, tôi sẽ để cô sống, để cho cô biết cái gì gọi là sống không bằng chết, để cho cô phải nhận được trừng phạt xứng đáng.”

“Tiêu Lăng Phong, anh đã thành công, hiện tại tôi đã sống không bằng chết, sống chung với anh dù chỉ một giây, tôi cũng thấy ghê tởm muốn ói...” Diệu Tinh hét lên, con ngươi trong suốt tràn đầy oán hận.

“Ghê tởm muốn ói.” Tiêu Lăng Phong nguy hiểm nheo mắt lại. “Vậy như thế này thì sao?” Đột nhiên Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh vào trong ngực. Giữ chặt gáy cô. Đôi môi mạnh mẽ hôn lên môi Diệu Tinh, tay kia xé áo sơ mi của Diệu Tinh.

Chỉ thoáng một cái, da thịt như tuyết của Diệu Tinh bại lộ trong không khí. Diệu Tinh còn chưa kịp kinh ngạc, đã bị Tiêu Lăng Phong giam cầm trong lồng ngực, bàn tay thô bạo lướt qua thân thể Diệu Tinh, Diệu Tinh giãy giụa nhưng không cách nào tránh được. Vết thương trên người ma sát với quần áo của Tiêu Lăng Phong, đau đớn từng cơn.

Tiêu Lăng Phong hung hăng hôn Diệu Tinh, răng và môi thô bạo cọ sát vào nhau, Diệu Tinh đau đến chảy nước mắt. Ôm chặt lấy Diệu Tinh, cả hai người đều dựa vào cửa sổ sát đất. Tấm lưng trần dính vào cửa sổ lạnh lẽo, Diệu Tinh giật mình.

“Uhm...” Diệu Tinh không phát ra được tiếng nào, ngay cả cánh tay cũng bị giam giữ trên cửa sổ. Tiêu Lăng Phong hung ác giầy xéo môi Diệu Tinh, mặt kệ máu tươi trên môi làm gay mũi, cũng không quản nước bọt mặn chát rơi ra từ mắt Diệu Tinh. Một tay khác dùng sức giật đứt cúc quần Diệu Tinh.

Bật! Nghe được âm thanh đứt rời, trong nháy mắt lưng Diệu Tinh đã cứng đờ, anh ta muốn làm cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tùy ý nhục nhã

Editor: ViVu

Sự thật là thân thể Diệu Tinh bị áp chế trên thủy tinh, tay Tiêu Lăng Phong tùy tiện di chuyển qua lại trên thân thể Diệu Tinh, nước mắt khuất nhục không ngừng tuôn trào, nhưng không thể đòi lấy một chút đồng tình của Tiêu Lăng Phong.

“Diệu Tinh, cô có biết da cô trơn mịn có cảm giác giống như da em bé không?” Trên môi Tiêu Lăng Phong còn dính máu của Diệu Tinh, nói bên tai Diệu Tinh.

“Luuu mạnh, khốn kiếp” Hơi thở Diệu Tinh không ổn định, lời tức giận của cô nghe càng giống như đang hờn dỗi làm nũng.

“Phản ứng của cô nói cho tôi biết, cô rất thích tôi khốn kiếp.” Tiêu Lăng Phong trêu chọc. Trên mặt anh ta còn in rõ dấu tay, đã lâu như vậy mà cảm giác đau rất vẫn chưa biến mất, anh nắm chặt cổ tay Diệu Tinh, tay kia thô bạo bóp gò má Diệu Tinh, làm cho cô có thể nhìn thấy cửa sổ sát đất ở sau lưng. “Nhìn xem đáng vẻ dâm dăng của cô.” Tiêu Lăng Phong xấu xa nói. “Tùy tiện đụng vào cô, thì cô đã có phản ứng, vẫn còn bày đóng giả liệt nữ trong sạch.” Nói xong anh dấn thân thể mình lên. “Cô nói thử xem, có phải Mộ Thần đang ở ngoài cửa sổ nhìn chúng ta hay không...” Tiêu Lăng Phong nói xong, tay trượt xuống phía dưới của Diệu Tinh.

“A!!!” Diệu Tinh hét lên một tiếng. “Tiêu Lăng Phong, anh làm gì thế? Buông tôi ra.”

“Tôi còn chưa có tiền vào đâu, cô kêu gì vậy?” Tiêu Lăng Phong cười nhẹ. “Hay... Căn bản là cô đang mời mọc tôi...” Hơi thở lạnh lạnh của anh phả vào mặt Diệu Tinh, ngón tay như có như không chạm vào, chọc cho Diệu Tinh run rẩy.

“Tiêu Lăng Phong, anh buông tôi ra nhanh lên.” Diệu Tinh dùng sức giãy giụa cổ tay, thân thể bị đè ép trên thủy tinh, phát ra âm thanh ma sát trầm thấp. “Đừng làm như thế.” Diệu Tinh ra sức lắc đầu.

“Đêm dài đằng đẵng, chúng ta không làm cái gì đó, không phải là rất đáng tiếc sao?” Tiêu Lăng Phong chẳng những không buông Diệu Tinh ra, ngón tay còn từ từ tiến vào trong thân thể Diệu Tinh.

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh hét to. “Đừng làm như vậy, tôi van anh.” Cô gào khóc, âm thanh thê lương bất lực.

“Van tôi đừng làm như vậy.” Tiêu Lăng Phong gật đầu. “Trừ Dư Tịch, cô đã gia hạn khế ước, lại không cho tôi đụng vào, muốn thủ thân như ngọc vì Mộ Thần sao? Hà?” Trong lời nói của Tiêu Lăng Phong đều là giễu cợt. “Mạnh miệng cái gì đây, cô không phải không biết giờ phút này vẻ mặt cô rất dâm dăng dễ tiện mà hưởng thụ sao.” Tiêu Lăng Phong nói xong, ngón tay đột nhiên tiến vào.

“A!!!” Diệu Tinh hét một tiếng. “Khốn kiếp, buông tôi ra!” Diệu Tinh gào thét.

“Cô có biết, nơi này của cô nhỏ hẹp như của xử nữ,” Tiêu Lăng Phong giễu cợt, chậm rãi rút ngón tay ra.

“Tiêu Lăng Phong, anh là tên cảm thú, buông tôi ra.” Diệu Tinh gào thét. “Uhm...” Cô cắn chặt môi, kiềm chế âm thanh của mình, ba năm trước đây, ở Dạ Khuyneh, anh ta cũng đã nhục nhã cô như thế.

“Thích thì cũng đừng chịu đựng, Trình Diệu Tinh, cô là hạng người gì, tôi đã quá rõ rồi, rõ ràng có một thân thể dâm dăng, lại nhất định giả vờ thuần khiết, cô càng không thích, tôi càng phải làm hết lần này đến lần khác. Chớ vọng tưởng trung trinh với Mộ Thần của cô, Trình Diệu Tinh, coi như tôi xem thường không đụng vào cô, tôi cũng sẽ không để cô đạt được ý nguyện.”

Hơi thở Diệu Tinh từ từ trở nên dồn dập, cô cắn môi nhìn Tiêu Lăng Phong. Móng tay vì dùng quá nhiều sức nên cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

“Đừng bày ra vẻ mặt uất ức, ngay thơ đó cho tôi xem, Trình Diệu Tinh, không phải cô đã bán mình?” Anh ta chán ghét nhìn Diệu Tinh. “Nếu đều là bán, thì bán cho ai cũng như nhau cả thôi...” Tiêu Lăng Phong tới gần Diệu Tinh, nói rõ từng câu từng chữ. Từng hơi thở lạnh lẽo phả vào mặt Diệu Tinh, cô muốn tránh né, nhưng lại bị ép quay trở lại. “Chúng ta cũng nên làm một chút gì đó cho Mộ Thần xem, thiên sứ thuần khiết trong lòng hắn, sẽ tràn trề giao hoan như thế nào dưới thân người đàn ông khác. Diệu Diệu của anh ta, làm thế nào để anh ta chết cũng không được yên nghỉ...”

“Tiêu Lăng Phong... Anh muốn làm gì?”

“Nếu đã là đồ của tôi, vậy tôi đây, có quyền xử lý món đồ đó... Cô trốn chạy ba năm, tôi, phải thu chút lợi nhuận...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trả giá đắt khi khiêu khích

Editor: ViVu

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, lợi nhuận trong ý anh ta là gì, cái gì gọi là đồ của anh ta, anh ta có quyền xử lý...

“Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm gì?”

“Đừng có nghĩ sai lệch, tôi muốn nói là... Công ty tôi đang thiếu một thư ký.” Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói, nhưng ánh mắt anh ta nói cho Diệu Tinh biết, tất cả sẽ không chỉ đơn giản như vậy. “Cô không muốn nhìn xem công ty nhà cô, làm sao có thể phong sinh thủy khởi (*) trong tay tôi sao.” Anh khẽ cười.

“Ồ...” Diệu Tinh ngẩn người, đột nhiên Tiêu Lăng Phong di chuyển, làm cho toàn thân cô đều run rẩy, mặt của cô từ từ chuyển thành màu đỏ, thân thể cũng không còn sức lực.

“Nhìn đi, tôi nói không có sai, cô chính là một tiện nhân, bị nhục nhã như vậy còn có thể có cảm giác...” Tiêu Lăng Phong nói xong, rút ngón tay ra, chán ghét lau lau trên người Diệu Tinh, sau đó buông Diệu Tinh ra.

Cơ thể Diệu Tinh không còn chút sức lực, mất đi sự chống đỡ của Tiêu Lăng Phong làm cho cô dựa vào tấm thủy tinh, từ từ trượt xuống.

Bụp! Đầu gối đập mạnh xuống sàn nhà lạnh lẽo, đau đớn phát sinh, lan ra toàn thân.

“Oe...” Một con buồn nôn dâng lên trong miệng, vừa nôn, vừa khóc thút thít.

“Trình Diệu Tinh, cô đang cảm thấy chính mình ghê tởm, hay là cảm thấy tôi ghê tởm, hả?” Anh miễn cưỡng nâng cầm Diệu Tinh lên, nhìn ánh mắt mê ly cô nén lệ, khỏe miệng anh nâng lên. “Tôi có nên cảm thấy mình đã thành công không nhỉ?” Anh cười hỏi. “Trình Diệu Tinh, cô là người phụ nữ đầu tiên, tôi chỉ cần dùng ngón tay đã có thể thỏa mãn...”

“Đừng nói nữa.” Diệu Tinh lắc đầu. “Tiêu Lăng Phong, cầu xin anh đừng nhục nhã tôi nữa!” Diệu Tinh nghẹn ngào. Cô đã cảm thấy mình rất bẩn, rất ghê tởm rồi, cô không muốn nghe những lời đó nữa.

“Tôi nói, cô càng không thích, tôi càng phải làm.” Tiêu Lăng Phong đến gần hơn, gần đến mức bọn họ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau...

Diệu Tinh khóc sùi sụt không ngừng, khóc đến mức cả người đều đang run rẩy, mà uất ức của cô, lại giống như một cái tát vang dội, tạo thành hình cái quạt trên má bên kia của Tiêu Lăng Phong.

“Trình Diệu Tinh cô cảm thấy uất ức ư, cảm thấy nhục nhã sao? Những thứ cô đánh mất có đáng giá sao? Há?” Anh kéo tóc Diệu Tinh, làm cho cô ngẩng đầu lên. “Cô có biết không thể sinh con, mỗi ngày bị con ác mộng quần lấy là đau khổ đến mức nào không?”

“Đương nhiên tôi biết!” Diệu Tinh kiên định nói, từ từ nắm chặt tay lại. Cô thường mơ thấy đêm đó ở Dạ Khuynh, mơ thấy, tất cả những việc mà Tiêu Lăng Phong đã làm với cô trong căn phòng sang trọng. Còn có thể mơ thấy Mộ Thần... “Tiêu Lăng Phong, mỗi ngày tôi đều mơ thấy Mộ Thần, còn anh, anh hại chết anh ấy, anh đều không gặp ác mộng sao?” Đột nhiên giọng nói Diệu Tinh trở nên trong trẻo, lạnh lùng, mờ ảo không nắm bắt được. “Tiêu Lăng Phong, cả đời này, tôi sẽ không quên chính anh là người hại chết anh ấy.”

“Vậy thì cô hãy tận tình mà hận đi, Trình Diệu Tinh, tôi cũng giống như vậy mà hận cô, chỉ cần tôi còn sống một ngày, sẽ hành hạ cô một ngày, tôi muốn cô phải trả cái giá thật đắt vì chuyện của Nhà Đình. Anh cần rằng nghiêng lợi nói. “Không phải cô cũng hận tôi sao? Cô cũng phải sống thật tốt, xem chừng có một ngày, cô có thể giẫm đạp tôi ở dưới chân.” Tiêu Lăng Phong nói xong, nâng khỏe miệng lên. Hèn hạ vỗ vỗ mặt Diệu Tinh. “Cái tát hôm nay, tôi để cho cô nhớ rõ, Trình Diệu Tinh, khi cô khiêu khích tôi, tôi muốn cô phải trả một cái giá thật đắt...”

(*) có nghĩa là gió đi khắp nơi để mọi vật được sinh ra, nước chảy đến đâu là mọi vật đâm chồi nảy lộc. Ý để nói: mọi việc đều thuận lợi, trong thời gian ngắn có thể phát triển rất nhanh, có thể nhanh chóng lớn mạnh.

Chương 13: Cái tát vang dội

Editor: VtVu

Thư ký cuộc sống, Diệu Tinh lập lại từ này, đây là một xưng hô mập mờ đến mức nào.

Từ trước đến nay, quan hệ giữa thư ký và cấp trên trực tiếp, đều làm cho người khác phải suy nghĩ xa xôi, Diệu Tinh bất ngờ xuất hiện, càng làm cho trong công ty có nhiều ý kiến khác nhau, trước đây “Thiên Tuấn” là công ty nhà họ Trình, tất nhiên ở trong công ty sẽ không ít người biết Diệu Tinh, cô không biết, sau này phải đối mặt với sự xấu hổ này như thế nào.

“Vị này là Trình Diệu Tinh tiểu thư, bắt đầu từ hôm nay cô ấy sẽ là thư ký cuộc sống của tôi.” Vốn chỉ là một thư ký nhỏ bé, bất kỳ người nào cũng có thể giới thiệu, Tiêu Lăng Phong lại nghênh ngang tiêu sái đi vào phòng thư ký, tự mình giới thiệu. “Trình tiểu thư cũng có thể xem là người quen cũ của tôi, các cô phải chăm sóc cô ấy thật tốt!” Tiêu Lăng Phong nói từng chữ từng chữ, trong nháy mắt mọi ánh mắt đều bắn đến, tràn ngập hiếu kỳ quan sát Diệu Tinh. Cô chỉ hận không thể tìm một cái lỗ nào đó để chui vào.

“Dạ, tổng giám đốc, chúng tôi đã biết.”

“Tôi biết rõ, các cô đều là người có kinh nghiệm, nhưng không được ức hiếp người mới biết không!” Tiêu Lăng Phong nói xong, rõ ràng là lời cảnh cáo, nhưng lại có ý nhắc nhở ngược lại. Thật giống như đang nói... các cô có thể tùy ý ức hiếp cô ấy.

“Dạ, chúng tôi đã biết.” Mọi người đồng loạt trả lời, nhưng ánh mắt khi nhìn Diệu Tinh lại cực kỳ giống như, không đội trời chung, có huyết hải thâm thù. Đây chính là những đoạn phim tivi hay chiếu chứ! Trong suy nghĩ của bọn họ đã xem cô là kẻ thù khi nhìn thấy tổng giám đốc đối xử đặc biệt với cô.

Diệu Tinh cắn môi, Tiêu Lăng Phong, một mình anh ức hiếp tôi còn chưa đủ, còn muốn đề tất cả mọi người khinh thường tôi sao!

“Tại sao lại nhìn tôi như vậy?” Tiêu Lăng Phong nhíu mày. “Tôi thấy cha cô nằm viện, cần kinh phí nên mới giúp cô, cô không cảm ơn thì thôi, sao lại xem tôi như kẻ thù.”

“Anh không phải kẻ thù của tôi sao?” Diệu Tinh nhỏ giọng hỏi.

“Cô một mực khẳng định tôi hại chết Mộ Thần, vậy thì... Chúng ta thật sự là kẻ thù.” Tiêu Lăng Phong cười cười. “Biết được cảm giác của người đau khổ, không dễ chịu đâu!” Tiêu Lăng Phong dùng âm thanh chỉ có hai người nghe nói xong, tiếc rề lắc đầu, vũ khí tốt nhất để tổn thương một người, chính là người mình đề ý. Đề ý, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể trở thành tiếc nuối, như thế không phải hiệu quả sẽ cao hơn sao...

“Các người làm quen với nhau đi, tôi không quấy rầy các người tìm hiểu nhau. Diệu Tinh... đừng phụ lòng tốt của tôi nha!” Tiêu Lăng Phong nói xong, đã đi ra ngoài.

“Uhm! Chúng tôi nên gọi cô là Trình tiểu thư, hay nên gọi là thư ký Trình đây?” Một người phụ nữ xinh đẹp bước lên phía trước.

“Nếu các người không ngại, gọi tôi là Diệu Tinh là được rồi!” Diệu Tinh nhìn thấy không tốt, không muốn nói nhiều.

“Nhìn dáng vẻ của cô rất thanh khiết, không ngờ thủ đoạn cũng rất cao!” Cô ta cười. “Diệu Tinh? Chính là phát tình đúng không?”

Ha ha... Nghe cô ta nói, chung quanh vang lên trận cười vang.

“Nhân viên của Tiêu Lăng Phong đều có nhân cách như cô sao?” Diệu Tinh ngẩng đầu. “Tôi có động dục hay không đều không liên quan đến cô.” Diệu Tinh lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mắt. “Hay là, căn bản cô là đồ kị, cô muốn thay thế vị trí này?”

Cô ta kinh ngạc, sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng.

“Cô cho rằng tôi là hạng người không biết xấu hổ sao! Dựa vào bản thân thể để có được vị trí...”

Chát! Một cái tát bất ngờ không kịp phòng bị, hù dọa mọi người, cô gái bị tát càng kinh ngạc hơn, hai mắt mờ to, giống như không thể tin được, chuyện gì vừa mới xảy ra. Một lúc sau, cô ta mới phản ứng lại.

Lòng bàn tay Diệu Tinh hơi tê tê, cô ghét mấy chữ bản thân thể này.

“Cô... Cô dám đánh tôi!” Cô gái chỉ vào Diệu Tinh. “Cô biết tôi là ai không?” Cô ta hét chói tai. “Tôi sẽ không bỏ qua, Trình Diệu Tinh, tôi muốn cô sẽ phải hối hận!” Cô ta quát lên, xoay người chạy ra ngoài.

Chương 14: Cái giá phải trả khi kích động

Editor: VtVu

Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Diệu Tinh đứng đó nhìn gương mặt xanh mét của Tiêu Lăng Phong và gương mặt khóc như hoa lê đầy vũ của cô gái.

“Trình Diệu Tinh, lá gan của cô cũng không nhỏ. Lại dám ra tay đánh người!” Tiêu Lăng Phong đứng lên. “Cô cho rằng cô dựa vào quan hệ để vào đây, thì có thể coi trời bằng vung sao?”

“Nói xin lỗi!” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói.

“Tôi sẽ không xin lỗi.” Diệu Tinh lắc đầu. “Tiêu Lăng Phong, tôi không nợ anh, tôi không có lý do gì để cho anh ức hiếp.”

“Không nợ tôi sao? Tốt cho một câu không nợ tôi.” Tiêu Lăng Phong thô bạo kéo Diệu Tinh qua. “Cô nói lại một lần nữa” Tiêu Lăng Phong nghiêng rằng.

“Tôi nói tôi không nợ anh!” Diệu Tinh giãy giụa. “Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ không ngồi yên mặc cho các người nhục nhã, tôi sẽ không xin lỗi!”

“Diệu Tinh, tôi đã cho cô cơ hội rồi.” Đột nhiên Tiêu Lăng Phong thu hồi tức giận, bật cười. Diệu Tinh nghĩ thấy được mùi nguy hiểm từ nụ cười này. “Con người của tôi rất công bằng, Tiêu Lăng Phong cười, cô đã không nhận sai, vậy thì cô ấy mắng cô cái gì thì cô mắng lại cái đó. Sau đó... Lisa tiểu thư, đánh cô ta một tát, cô ta tát cô như thế nào, thì cô trả lại như thế!”

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh đang muốn nói gì đó, Lisa đã quăng đến một cái tát. “Chát!” Một cái tát vang dội, lỗ tai Diệu Tinh vang lên những tiếng “ông ông”, cô ngã ngối trên mặt đất, một giọt máu chảy ra từ khóe miệng, thậm chí móng tay sắc nhọn của Lisa còn cào rách da mặt cô. Một vết xước nhỏ dài, ở trên gò má đã sưng lên, vô cùng đau đớn.

Diệu Tinh lắc lắc đầu, sờ sờ khóe miệng, nhìn vết máu đỏ tươi, cô nở nụ cười, “Tiêu Lăng Phong, anh quả thật là có thù nhất định sẽ trả. Hôm qua vừa mới nói anh sẽ nhớ kỹ, hôm nay anh đã trả trả về rồi!”

Tiêu Lăng Phong vẫn đứng yên, nhìn Lisa một cái. “Bây giờ còn cảm thấy uất ức không?”

Lisa ủy khuất thút thít. “Nhưng... Nhưng cô ta đánh tôi ở trước mặt nhiều người.”

“Được!” Tiêu Lăng Phong gật đầu một cái, đi tới bên cạnh Diệu Tinh, hơi nâng cằm cô lên “Diệu Tinh, nó xin lỗi.”

“Tôi không nói!” Diệu Tinh quật cường nói.

“Tại sao cô không học được chút ngoan ngoãn nào?” Anh ta nắm cằm Diệu Tinh, vốn dĩ khóe miệng đã sưng lên, lại bị Tiêu Lăng Phong nắm lấy, càng thêm đau đớn. “Diệu Tinh, đừng quên..., Trình Ngự... Vẫn còn trong bệnh viện!” Anh ta nhẹ nhàng nhắc nhở bên tai Diệu Tinh. “Bệnh tình của ông ta chỉ vừa mới ổn định, nếu như là vì thiết bị xảy ra vấn đề gì...”

“Tiêu Lăng Phong, anh vô sỉ.” Diệu Tinh nắm tay thật chặt.

“Nói xin lỗi!” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói. “Nếu không... Tôi sẽ làm cho Trình Ngự không thấy được mặt trời ngày mai!”

“Haizz...” Diệu Tinh cười khổ, nói luật pháp ở trước mặt người đàn ông, thật giống như đang kể chuyện cười! Cô giơ tay lên lau lau nước mắt, từ từ đứng dậy. “Lisa tiểu thư, thật xin lỗi!” Diệu Tinh nói xong, cong người xuống, thái độ thật nhún nhường. “Cô nói đúng, tôi không nên phản bác cô, không nên ra tay, xin cô đại nhân đại lượng không chấp lỗi tiểu nhân.”

Thái độ của Diệu Tinh thay đổi nằm ngoài suy đoán của Lisa, cô vốn dĩ muốn nhân cơ hội này dạy dỗ Diệu Tinh thật tốt, nhưng cô ta nói xin lỗi, mình cũng đã dùng sức gấp nhiều lần để đánh cô ta, nói thêm nữa thì lại làm mình có vẻ hẹp hòi.

“Không có, không có việc gì!” Cô ta nức nở, phát huy sự nhu nhược vô cùng tinh tế. Trình Diệu Tinh, không sao cả, sau này... Sẽ còn rất nhiều cơ hội...

Chương 15: Có ý tốt nhắc nhở

Editor: ViVu

Lisa đi ra ngoài, Diệu Tinh từ từ đứng thẳng người lên.

“Tiêu Lăng Phong, biểu hiện của tôi anh có hài lòng không?” Cô lạnh lùng nhìn Tiêu Lăng Phong, nụ cười của anh ta đầy vẻ châm chọc. Diệu Tinh giận đến thân thể phát run.

“Trình Diệu Tinh, tốt nhất cô nên thu lại thái độ của cô cho tôi.” Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước. “Nơi này không phải là Trình thị của ba năm trước, tôi không phải Trình Ngự, nơi này, cũng không có Mộ Thần, sẽ không có ai dễ dàng tha thứ tính tiểu thư của cô, nếu như cô kiêu ngạo không thể xâm phạm, vậy thì biến nhanh lên, đừng ở đây gây phiền phức cho tôi.”

“Diệu Tinh ghi nhớ lời dạy bảo của tổng giám đốc.” Diệu Tinh ngẩng đầu, nhẹ nhàng kéo sợi tóc dính trên mặt ra. “Bài học hôm nay rất tốt, tất cả mọi việc đều được anh sắp xếp từ trước!” Haizz... Diệu Tinh cười “Tổng giám đốc Tiêu, tôi cảm ơn anh, vì dạy tôi một bài học, anh đã tốn nhiều sức lực giờ trò sau lưng, anh muốn đánh tôi, anh cũng có thể tự mình ra tay, còn phải mượn tay người khác sao?”

“Cô đừng để tôi chê cười!” Tiêu Lăng Phong giữ chặt cổ tay Diệu Tinh kéo về phía mình. “Sau này, nếu gây phiền toái cho tôi, Trình Diệu Tinh, tôi đảm bảo tuyệt đối mọi chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như thế.” Anh ta lạnh lùng nói sát bên tai Diệu Tinh, sau đó hung hăng hôn lên môi Diệu Tinh. Khoe miệng đau đớn, Diệu Tinh hít vào một hơi.

“Bây giờ rút ra ngoài...” Giọng nói Tiêu Lăng Phong được đè thấp lạnh đến thấu xương

“Tiêu Lăng Phong, những thứ anh cướp từ trong tay nhà họ Trình chúng tôi, nhất định sẽ có một ngày tôi đoạt lại tất cả.” Diệu Tinh lạnh lùng nói. “Tôi cũng sẽ để cho anh biết bị người khác ép đến đường cùng, bị người khác giẫm đạp tôn nghiêm ở dưới chân, sẽ có mùi vị gì!”

“Tôi mong đợi ngày cô đoạt lại mọi thứ từ trong tay tôi!” Tiêu Lăng Phong cười. “Chỉ là, khi cô còn chưa có năng lực, Trình Diệu Tinh, cô chỉ có thể bị tôi chà đạp, bây giờ rút, ngay lập tức...”

Diệu Tinh lau nước mắt trên mặt, lạnh lùng nhìn Tiêu Lăng Phong. Mở cửa đi ra ngoài.

“Nhìn kia, cô ta đi ra!” Có người nhỏ giọng, nói, thoáng chốc, dù bạn hay không bạn, mọi người đều mượn cơ hội xem náo nhiệt.

“Sao lại thành ra thế này vậy!” Có người duyên dáng kêu to. “Thật là dọa chết người khác!”

Lisa đứng trong đám người, sau khi trang điểm lại, gương mặt cô ta không nhìn ra chút gấu vết nào, cô ta “như không có chuyện gì xảy ra”, thật sự là ông trời đang trêu đùa cô, rõ ràng là Lisa gây chuyện, nhưng... Bị trừng phạt lại là cô. Diệu Tinh cười khổ, chuyện năm đó của Nhã Đình không phải cũng giống như vậy sao! Rõ ràng là lỗi của cô ta, nhưng bị trừng phạt lại là cô và Mộ Thần.

Diệu Tinh cúi đầu, trước ánh mắt khinh bỉ, giễu cợt, hả hê của mọi người chạy vào toilet.

Đứng trước gương, Diệu Tinh nhẹ nhàng lau vết máu ở miệng. Những sợi tóc rũ xuống căn bản không thể che đầy gò má sưng đỏ của mình, đứt khoát, xóa tóc ra. Trong gương là một cô gái nhếch nhác, Diệu Tinh không biết nên khóc hay nên cười.

“Diệu Tinh, không sao cả, nhìn một chút sẽ qua thôi, tất cả sẽ khá hơn.” Diệu Tinh ngẩng đầu lên, nước mắt từ từ làm tầm mắt trở nên mờ hồ. “Thật mà, tất cả đều sẽ tốt.”

“Cô ít trêu chọc Lisa sẽ tốt hơn.” Diệu Tinh vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, ngay lập tức có giọng nói vang bên tay. Cô nhìn người ngoài cửa, nhận ra đây là trợ lý của Tiêu Lăng Phong. “Cha của Lisa là một nhân vật rất quan trọng, ngay cả tổng giám đốc cũng phải cho cô ta vài phần mặt mũi! Cho nên, có đôi khi, kích động, thua thiệt sẽ là mình...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Cô không có tư cách

Editor: ViVu

Diệu Tinh cảm túi chườm đá xoa gò má của mình. Suốt cả ngày, cô nhận đủ mọi khinh bỉ, thậm chí không ai muốn đi ngang qua cô. Giống như trên người cô có vi khuẩn bệnh truyền nhiễm.

“Ui da!” Bất cần dùng nhiều sức, Diệu Tinh đau đến nỗi hít vào một hơi. Cái tát này, thật sự là Lisa đã dùng hết sức lực. Nghĩ đến ánh mắt sau cùng Lisa nhìn Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh cười châm biếm, miệng thì luôn nói yêu Đường Nhã Đình, nhưng không phải cũng có mưu đồ bất chính với người bên cạnh, Tiêu Lăng Phong, thì ra anh chẳng qua cũng chỉ như thế.

Điện thoại di động trên bàn đột nhiên vang lên, nhìn chữ “Mẹ”, tay Diệu Tinh hơi cứng một chút, nhưng vẫn nhanh chóng nhận điện thoại.

“Dạ, mẹ.” Diệu Tinh nhỏ giọng.

“Diệu Diệu, sao hai hôm nay con không tới bệnh viện?” Khương Ngọc Khiết lo lắng hỏi. Trước đây, con gái cho dù bận đến mấy cũng sẽ đến bệnh viện.

“Mẹ, mấy ngày nay con có chút việc bận.” Diệu Tinh thấp giọng nói. “Khi nào con hết bận sẽ đến bệnh viện.”

“Không phải là muốn con đến bệnh viện, chỉ là đột nhiên con không đến, sợ con có chuyện gì, công việc bận rộn thì cũng không cần đến, làm xong sớm rồi về nhà.”

“Mẹ, con biết rồi!” Diệu Tinh gật đầu, nghe giọng nói của mẹ, cô lại cảm thấy uất ức. “Vậy cứ như thế đi, ngày mai con gọi cho mẹ.” Diệu Tinh nói xong, vội vã cúp điện thoại.

“Thật không ngờ cô nói dối mặt cũng không đổi sắc.”

“Á!!” Đột nhiên vang lên tiếng nói làm Diệu Tinh giật mình, túi chườm đá rớt khỏi tay.

“Làm gì sợ đến thế!” Tiêu Lăng Phong bước lên trước. “Bởi vì làm quá nhiều việc trái lương tâm sao?”

“Tôi làm chuyện gì trái lương tâm?” Diệu Tinh ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng Phong. “Tôi không hại mạng người khác, không cướp tiền tài của người khác, lại càng không mượn danh nghĩa người khác để hại người, tôi có gì phải sợ.”

“Những câu ngấm ngầm hại người của cô, không phải là muốn nói, tôi đã làm những chuyện này chứ?” Tiêu Lăng Phong không có nổi giận như mọi khi. “Nhưng... Tôi không cảm thấy trái lương tâm.” Tiêu Lăng Phong lắc đầu. “Tại nạn xe của Mộ Thần là ngoài ý muốn, tôi thu mua công ty nhà cô chỉ là, cạnh tranh trên thương trường. Về phần cô... Là cô ra tay trước. Lisa đánh lại, rất công bằng.”

“Công bằng?” Diệu Tinh hỏi. “Tiêu Lăng Phong, đã bao giờ anh công bằng với tôi.”

“Vi sao tôi phải công bằng với cô.” Tiêu Lăng Phong như nghe được chuyện cười, cười ra tiếng. “Trình Diệu Tinh, ai cũng có tư cách để nói hai chữ này với tôi, chỉ có cô là không có!”

“Tôi biết điều đó.” Diệu Tinh gật đầu. “Cho nên, tổng giám đốc Tiêu, tôi bây giờ tôi cũng không đặt hi vọng vào anh.”

“Tốt nhất là như thế, Trình Diệu Tinh, phải biết rằng, hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn!” Tiêu Lăng Phong tiến tới gần Diệu Tinh.

“Tôi cũng trả lại anh những lời như thế.” Diệu Tinh ngẩng cao đầu, khoảng cách hai người cực kỳ gần, cho nên, nhìn sơ qua tư thế của bọn họ có chút mập mờ.

Cách đó không xa, Lisa hung ác nhìn chằm chằm Diệu Tinh, một Đường Nhã Đình còn chưa đủ, nay lại thêm cô. “Cái tát hôm nay còn chưa dạy dỗ được cô sao! Lại đang mượn cơ hội quyền rũ Tiêu Lăng Phong, Trình Diệu Tinh, không cho cô một bài học, tôi sẽ mang họ của cô.”

Hai người đứng như thế đều rất mệt mỏi, nhưng lại quật cường không ai tự nguyện lùi bước, Diệu Tinh ngược cổ quá lâu, cổ hơi đau. Cuối cùng, cô hít một hơi, lui về sau một bước.

“Nếu tổng giám đốc Tiêu đã thích nơi này như thế, vậy anh cứ tiếp tục đứng ở đây đi! Tôi đi trước!” Diệu Tinh cười khẽ một cái, xoay người rời đi. Nhưng không nghĩ tới có người đã nhanh hơn cô một bước, đi về phía cô muốn đi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chuyện ngoài ý muốn

Editor: ViVu

Giờ tan việc, Diệu Tinh không muốn chen chúc với mọi người trong thang máy, dứt khoát chọn thang bộ. Trong cầu thang rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gót

giày của Diệu Tinh giẫm lên mặt đất. Đang đi, không biết cô đạp trúng thứ gì, cả người Diệu Tinh mất thăng bằng.

“Á!” Diệu Tinh hét lên một tiếng, lăn từ trên cầu thang xuống.

Hạ Cẩm Trình làm xong việc ở tầng 23, cũng định đi cầu thang lên xem Tiêu Lăng Phong, không ngờ vừa mới chậm chạp bước lên bậc thang, đã nghe một tiếng thét thê thảm, ngay sau đó nhìn thấy một cô gái đang lăn trên cầu thang.

Đầu và cùi chỏ của Diệu Tinh không ngừng đụng vào bậc thang, gây ra cơn đau toàn thân. Cuối cùng lăn đến chân Hạ Cẩm Trình, đụng vào chân anh mới dừng lại.

Hạ Cẩm Trình sững sờ nhìn Diệu Tinh. “Cô ổn không?” Một lúc lâu sau anh mới có phản ứng, cúi người đỡ cô dậy. Nhìn thấy gương mặt Diệu Tinh thì anh đột nhiên nhớ ra, đây là cô gái anh nhìn thấy trong phòng làm việc của Tiêu Lăng Phong. “Cô có sao không?” Nhìn trán Diệu Tinh bị đụng đến bầm đen, anh hỏi:”

“Không có việc gì!” Diệu Tinh lắc đầu, trong nhất thời không đứng lên nổi.

“Cô có chuyện gì sao?” Hạ Cẩm Trình nhìn mặt Diệu Tinh. Trên má hơi sưng còn có vết trầy, xuất hiện ở đây, phải là nhân viên nơi này rồi.

“Không có gì.” Diệu Tinh nhìn người trước mặt cảm thấy có chút quen mắt, nhưng trong nhất thời không nghĩ ra được là ai.

“Tôi đỡ cô, không thể cứ ngồi dưới đất mãi được!” Hạ Cẩm Trình thật cẩn thận dìu Diệu Tinh lên, nhìn xa xa một chút có vết son môi, anh đã đoán được, là có người cố ý sắp đặt rồi. “Sao cô không đi thang máy?”

“Tôi... Không quen.” Diệu Tinh cúi đầu cười khẽ, chân vừa chạm đất, một cơn đau đớn bén nhọn kéo đến. “Ui da!” Diệu Tinh nhỏ giọng kêu đau.

“Có phải trật chân hay không.” Hạ Cẩm Trình khom lưng xem mắt cá chân Diệu Tinh một chút. “Tôi bế cô xuống, cô như vậy nhất định là không thể bước đi được rồi.”

“Chuyện này...”

“Yên tâm đi, tôi không có ý xấu.” Hạ Cẩm Trình mỉm cười dịu dàng.

“Tôi không phải ý này, chỉ sợ làm phiền anh!” Diệu Tinh nhỏ giọng nói.

“Không sao cả.” Hạ Cẩm Trình bế Diệu Tinh lên, cẩn trọng đi xuống, đặt cô trên một cái ghế gần đây. “Tôi học y ở đại học, nên cô không cần phải sợ, tôi xem giúp cô một chút, rất nhanh sẽ tốt hơn.” Hạ Cẩm Trình từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận từng li từng tí cời giày Diệu Tinh.

Diệu Tinh ngồi đó, tay nắm chặt cái ghế, không phải sợ, mà bởi vì đau lòng. Đã từng... Có một bé trai ấm áp như mặt trời cũng hết lòng chăm sóc cô như thế, nhưng... Diệu Tinh cắn cắn môi.

“Mộ Thần...” Diệu Tinh nhắm mắt lại, nhẹ giọng ní non.

Tay Hạ Cẩm Trình hơi cương cứng, sau đó từ từ ngẩng đầu lên. “Cô nói gì?”

“Không có việc gì!” Diệu Tinh lắc đầu một cái. “Cảm ơn anh đã giúp tôi.”

“Chỉ là việc nhỏ thôi.” Hạ Cẩm Trình nói xong. Đột nhiên dùng sức bẻ chân Diệu Tinh một cái, cơn đau đớn bén nhọn qua đi, chưa từng bị đau đến thế.

“Ừm!” Diệu Tinh cắn chặt răng để kiềm chế mình.

“Tốt rồi, hiện tại đã không sao!” Hạ Cẩm Trình nói xong, giúp Diệu Tinh mang giày vào.

“Đừng!” Diệu Tinh vội vàng đưa tay muốn ngăn anh lại. “Làm sao có thể không biết xấu hổ như thế, tôi tự mang là được rồi!”

“Đề tôi làm cho!” Hạ Cẩm Trình dịu dàng cười một tiếng, nâng chân Diệu Tinh lên, giúp cô mang giày vào.

Đình! Thang máy dừng lại, cửa thang máy không một tiếng động mở ra, thấy hai bóng dáng ở đối diện, Tiêu Lăng Phong dừng lại bước chân đang muốn bước ra, nhìn bộ dạng “nhu nhược” của Diệu Tinh. Một nụ cười nguy hiểm tràn ra khỏi môi anh, Trình Diệu Tinh, cô quả thật không đơn giản...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thì ra là cô ấy

Editor: ViVu

“Cô tên gì?” Trong xe, Hạ Cẩm Trình vẫn luôn mở miệng hỏi thăm Diệu Tinh.

“Trình Diệu Tinh, còn anh?”

“Hạ Cẩm Trình.” Sau khi trả lời qua loa, Hạ Cẩm Trình tìm kiếm cái tên này trong ký ức, hiện tại, không chỉ nhìn thấy quen mắt, ngay cả cái tên cũng rất quen, nhưng... Cuối cùng cô ấy là ai?

“Thật ra thì không cần phiền anh chờ tôi về, anh giúp tôi như thế tôi rất biết ơn!

“Chỉ cần cô không cảm thấy tôi là người tùy tiện tiếp cận phụ nữ là tốt rồi. Tôi chỉ nghĩ một cô gái đi một mình vào buổi tối rất không an toàn, dù sao đường cũng không xa, không có phiền phức gì.”

Diệu Tinh không nói nữa. Quả thật người này xem ra cũng không xấu. Nhưng nhìn xe anh ta cũng có thể biết, anh ta không phải nhân viên bình thường của Thiên Tuấn.

“Tôi đến nơi rồi, cảm ơn anh.” Sau khi xe dừng lại Diệu Tinh nói lời cảm ơn với Hạ Cẩm Trình, sau đó mở cửa xe ra.

Hạ Cẩm Trình ngồi trong xe, nhìn Diệu Tinh rời đi.

Một lúc lâu sau...

“Trình Diệu Tinh!” Đột nhiên trong lòng anh kinh sợ. Đó không phải là cô gái mà ba năm trước đây, xảy ra tai nạn xe với Đường Nhã Đình sao? Mộ Thần, lúc ở công ty cô gọi cái tên đó, thật sự là Mộ Thần...

Tay Hạ Cẩm Trình từ từ nắm chặt ống quần. Khó trách, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô đã cảm thấy quen mắt, khó trách Tiêu Lăng Phong hận cô thấu xương...

Điện thoại di động vang lên, kéo suy nghĩ của Hạ Cẩm Trình trở về, nhưng thật lâu sau, trong lòng anh không cách nào bình tĩnh được.

“Alo, Lăng Phong!”

“Không phải nói đến công ty tôi bàn bạc chuyện hợp tác, sao vẫn chưa đến?”

“À, tôi tạm thời có chuyện, để ngày mai đi.” Ánh mắt Hạ Cẩm Trình vẫn nhìn về hướng Diệu Tinh biến mất. “Tôi gọi lại cho anh sau.” Anh nói xong, cúp điện thoại.

Làm sao có thể trùng hợp như thế...

Tiêu Lăng Phong ngồi trong xe, nhìn xe Hạ Cẩm Trình dừng ở dưới căn hộ của anh, thật lâu cũng không rời khỏi.

Hạ Cẩm Trình, đây chính là cách anh yêu Nhã Đình sao. Tiêu Lăng Phong giẫm cọt, chỉ bằng anh, có tư cách gì tranh với tôi! Trình Diệu Tinh, cô lại khiêu khích tôi một lần nữa, hôm nay, sự chịu đựng của tôi đã đến giới hạn rồi.

Diệu Tinh ngồi trong phòng ngủ, mặc dù không còn đau, nhưng vận động vẫn có chút bất tiện, cô xoa xoa mắt cá chân. Suy nghĩ từ từ bay đi rất xa. Mộ Thần cũng như thế, mặc kệ lúc thử giày, hay dây giày bị bung ra, chỉ cần có anh ở đó, đều không để cô nhúng tay vào.

Bang! Tiêu Lăng Phong một cước mở cửa phòng, nhìn thấy Diệu Tinh đang ngồi ngẩn người trên giường, khóe miệng còn có nụ cười hạnh phúc.

“Thế nào, đang quay về chỗ nào sao?” Tiêu Lăng Phong nói lỏng caravat, đi tới.

Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong bước đến, nụ cười bên môi Diệu Tinh nhanh chóng biến mất.

“Diệu Tinh, tương phản quá lớn nha!” Tiêu Lăng Phong châm chọc. “Ở trước mặt người đàn ông khác, cô cười đến xuân tâm nhộn nhạo, thấy tôi thì ngay lập tức nghiêm mặt!”

“Tiêu Lăng Phong, anh nói bậy bạ gì đó!” Diệu Tinh đứng dậy.

“Trình Diệu Tinh, làm sao cô có thể đi tới đâu cũng có thể quyến rũ đàn ông vậy hả?” Anh ta nâng cằm Diệu Tinh. “Coi như cô không chịu được cô đơn, ít nhất cũng đừng nóng lòng vụng trộm lộ liễu thế chứ!”

“Tiêu Lăng Phong, anh vô liêm sỉ!”

“Tôi đã từng được nói là cao thượng.” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu. “Cô không có gì để nói sao?”

“Tôi nói cái gì?” Diệu Tinh không hiểu.

“Nói một chút về người đàn ông đưa cô về!” Tiêu Lăng Phong vuốt vuốt tóc Diệu Tinh. “Cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không, Trình Diệu Tinh, nhất định tôi sẽ làm cô phải hối hận!”

“Anh lấy tư cách gì muốn tôi giải thích với anh.”

“Chỉ dựa vào tôi muốn biết...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Muốn cô biết cái gì gọi là bị bắt nạt

Editor: ViVu

Chỉ dựa vào tôi muốn biết, một câu nói bá đạo làm cho bầu không khí trong phòng xuống dưới 0oC.

“Trình Diệu Tinh, đừng nói tôi không có nhắc nhở cô, tôi ghét nhất người khác gạt tôi.” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói từng chữ.

Diệu Tinh ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng Phong, giờ phút này, trong mắt anh ta là hơi lạnh bức người. Diệu Tinh hít sâu một hơi, bình tĩnh lại. “Tôi không biết anh ta.” Diệu Tinh thành thật trả lời.

“Không biết?” Tiêu Lăng Phong nhú mày, “Trình Diệu Tinh, cô nghĩ tôi là người ngu ngốc sao?”

“Tiêu Lăng Phong, tôi nói thật tôi không biết anh ta, anh không tin cũng không còn cách nào.” Diệu Tinh lắc đầu một cái, ngồi xuống lần nữa.

“Không biết!” Tiêu Lăng Phong cười, nhưng trong giọng nói lại đầy châm chọc. “Không biết mà cô còn thể dẫn anh ta tới dưới lầu, vậy lần sau... Có phải cô sẽ dẫn anh ta lên giường hay không hả...” Tiêu Lăng Phong khom lưng đến gần Diệu Tinh.

“Anh...” Diệu Tinh nổi cáu. “Tiêu Lăng Phong, theo như suy nghĩ của anh, tôi thật sự tệ hại như thế?” Diệu Tinh tò mò hỏi. “Hay là chẳng qua anh chỉ mượn cớ để nhục nhã tôi?”

Nụ cười của Tiêu Lăng Phong hơi cứng lại. Mượn cớ để nhục nhã cô ấy?

“Tôi mặc kệ anh có tin hay không, tôi đã giải thích rồi, tôi nói lại một lần nữa, tôi bị thương, anh ta chỉ tốt bụng đưa tôi về thôi.” Diệu Tinh nói xong, xoay mặt sang một bên. Hơi thở của Tiêu Lăng Phong thổi vào mặt cô, điều này làm cô cảm thấy rất không thoải mái.

“Đây chính là giải thích của cô?” Tiêu Lăng Phong nắm lấy gò má của Diệu Tinh xoay mặt cô lại. “Thủ đoạn quyến rũ người khác của cô có phải quá vụng về hay không, bị thương?” Tiêu Lăng Phong cười chế giễu. “Cũng chỉ có tên ngốc kia mới tin tưởng lời của cô.”

“Quyến rũ? Tiêu Lăng Phong, sao anh cứ luôn miệng nói tôi quyến rũ anh ta!” Diệu Tinh cố gắng đẩy tay anh ra. “Anh muốn tôi giải thích tôi cũng đã giải thích rồi, anh còn muốn gì nữa? Tiêu Lăng Phong, coi như tôi quyến rũ anh ta, thế thì sao, chuyện này có liên quan đến anh sao?”

“Trình Diệu Tinh, cô cũng thật phóng khoáng nha, mới thế mà đã thừa nhận. Cô mở miệng ra là nói yêu Mộ Thần, chỉ mới ba năm thôi, mà cô đã có thể tùy tiện dụ dỗ đàn ông ở chung với nhau, tình yêu của cô, cũng chỉ có thế...”

“Anh...” Diệu Tinh giơ tay lên, bị Tiêu Lăng Phong nắm lấy. “Trình Diệu Tinh, tôi cảnh cáo cô lần cuối.” Anh nắm cổ tay, kéo cô vào ngực. “Đừng có đánh tôi, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!” Anh vừa lạnh lùng nói vừa đẩy Diệu Tinh trở về giường.

Chân của Diệu Tinh, theo quán tính nâng lên, Tiêu Lăng Phong nhìn thấy mắt cá chân đang sưng lên của cô, hừ nhẹ một tiếng. “Thì ra là bị thương thật!” Lời nói của anh nhẹ nhàng, lại chứa đầy vẻ hả hê. “Cô cũng chịu bỏ vốn làm ăn quá đấy!”

“Tiêu Lăng Phong, anh có ý gì?”

“Tôi nói, người đàn ông kia, chỉ nhìn xe thôi cũng đã biết, rất đáng giá để cô diễn khổ nhục kế...”

“Tiêu Lăng Phong, có phải anh rất hi vọng tôi giống như anh nói đúng không, khi đó, anh có thể tha hồ nhục nhã tôi!”

“Trình Diệu Tinh, vậy cô cứ thử làm thế đi, xem xem khi cô làm thật, sẽ có hậu quả gì!”

“Tôi đã như thế này, anh cảm thấy tôi còn sợ cái gì nữa? Ngoại trừ cha mẹ tôi, tôi còn gì để sợ!”

“Diệu Tinh, cô có biết cô nói như thế, sẽ làm tôi cực kỳ khó chịu không!”

“...” Nhìn Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh lại cảm thấy không thể nói gì được. “Vậy tôi nên nói cái gì? Tiêu thiếu gia, tôi van xin anh, tha cho tôi đi!” Diệu Tinh hỏi

Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nhìn Diệu Tinh, từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng gặp qua người phụ nữ như thế. “Trình Diệu Tinh, cô nên biết, chọc giận tôi, sẽ không có lợi cho cô.”

“Tôi ngoan ngoãn, sẽ không phải chịu những bất nạt đó?”

“Bất nạt?” Tiêu Lăng Phong đột nhiên nở nụ cười. “Hôm nay tôi sẽ cho cô biết, cái gì gọi là bất nạt!”

“Anh muốn làm gì?” Diệu Tinh hoảng sợ.

“Diệu Tinh, cô đã nói như thế, tôi không bất nạt cô một chút, không phải sẽ có lỗi với cô sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đây mới gọi là bất nạt

Editor: VIVu

Tiêu Lăng Phong vừa dứt lời, cô đã bị ném lên giường, chưa kịp gầy gĩa. Tiêu Lăng Phong đã tiến tới gần, vây chặt cô giữa người anh ta và giường lớn.

“Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm gì?” Diệu Tinh hoảng sợ hỏi.

“Không phải cô nói tôi bất nạt cô ư, tôi muốn cho cô biết cái gì mới gọi là bất nạt!” Tiêu Lăng Phong mỉm cười, giữ chặt cổ tay Diệu Tinh, đè lên giường. Trên cánh tay Diệu Tinh vẫn còn thấy rõ những vết trầy xước. “Thế nào, tôi chạm vào cô... cô cảm thấy rất ghê tởm à!” Tiêu Lăng Phong mỉm cười nói.

“Không, không phải vậy, tôi không có, không có!” Diệu Tinh hoảng sợ lắc đầu. “Anh buông tôi ra trước đi!”

“Không có? Tôi thấy cô chính là ghê như thế.” Tiêu Lăng Phong dùng thêm sức, nắm chặt tay Diệu Tinh. “Nhưng phải làm sao đây! Coi như cô thấy ghê tởm, cô có chạy cũng không thoát khỏi số phận bị tôi chạm vào, tôi bỏ tiền ra để duy trì mạng sống của Trình Ngự, cô không muốn bày tỏ lòng biết ơn của cô chút nào sao?” Tiêu Lăng Phong cúi người nhìn Diệu Tinh.

“Tôi... Đương nhiên tôi cảm ơn anh, Tiêu thiếu gia, đời này, dù phải làm trâu làm ngựa tôi đều sẽ báo đáp anh.” Diệu Tinh run rẩy nói.

“Diệu Tinh, tôi không cần cô làm trâu làm ngựa.” Anh đến bên tai Diệu Tinh. “Cô chỉ cần làm một người phụ nữ, là đủ rồi...”

“Đừng!” Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong khom người xuống, Diệu Tinh sợ hãi kêu lên, xoay mặt sang một bên. “Không phải anh hận tôi sao! Tiêu Lăng Phong, chúng ta không thể làm như thế.” Diệu Tinh run rẩy. “Chuyện như thế, chỉ có những người yêu nhau mới có thể làm. Không phải sao?”

“Cho nên, cô muốn nói gì?” Tiêu Lăng Phong tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Diệu Tinh. “Cô muốn nhắc nhở tôi, muốn tôi yêu cô sao, hay là... Chỉ có Mộ Thần mới có thể chạm vào cô.”

“Tôi không có!” Diệu Tinh sợ hãi nói. “Tôi... Tôi chỉ muốn...”

“Thì ra cô cũng sợ!” Tiêu Lăng Phong cười nhẹ. “Cô như thế này, so với lúc cô đánh đá, đáng yêu hơn nhiều, rất đáng yêu, thật sự tôi có chút không nhận được...” Anh nói xong, cúi đầu, hít nhẹ mùi hương trên tóc Diệu Tinh. “Vẫn là mùi hương ba năm trước...”

“Tiêu Lăng Phong!” Không thể chịu nổi tư thế nhục nhã như thế này, Diệu Tinh hét lên. “Anh không phải hận tôi sao! Không phải muốn trả thù thay Đường Nhã Đình sao, sao anh có thể chạm vào kẻ thù của cô ấy.”

“Trình Diệu Tinh, cô nói như thế, ngược lại nhắc nhở tôi.” Tiêu Lăng Phong đứng dậy. “Quả thật, cô hại Nhã Đình thê thảm như thế, tôi cũng nên để cô trải qua chút khổ sở của cô ấy.”

Nhìn Tiêu Lăng Phong từ từ đứng dậy, Diệu Tinh lo sợ nuốt nước miếng.

Tiêu Lăng Phong đứng dậy, lấy một gói thuốc ở trong túi, trừng mắt nhìn Diệu Tinh, rót vào trong chén, nhìn nước thuốc màu đen, cô vô ý thức run rẩy.

“Tiêu, Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm cái gì?” Diệu Tinh kinh sợ co rúc về phía sau.

“Làm gì? Không phải cô bị thương, cho cô uống thuốc thôi!” Tiêu Lăng Phong cười rất tự nhiên. “Tới đây!” Anh “dịu dàng” nói.

“Tôi không uống.” Diệu Tinh lắc đầu. “Tôi không có bệnh, tôi không muốn uống thuốc.” Ngửi thấy mùi thuốc màu đen đỏ, Diệu Tinh nhú chặt mày.

“Diệu Tinh, chuyện này không cần sự đồng ý của cô!” Tiêu Lăng Phong nói xong, kéo Diệu Tinh qua. “Ngoan nào, uống thuốc, bệnh sẽ tốt lên.”

“Tiêu Lăng Phong, anh làm gì đấy, buông tôi ra.” Diệu Tinh giãy giụa, nhưng chỉ là một người phụ nữ, làm sao có thể vượt qua sức mạnh người đàn ông, cô bị Tiêu Lăng Phong giam cầm thật chặt trong ngực. “Ồ...Làm gì...”

Tiêu Lăng Phong dùng sức bóp má Diệu Tinh, làm cho cô há miệng ra. “Cảm thấy rất đáng sợ sao?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Trình Diệu Tinh, chờ cô uống vào trong miệng, sẽ còn kinh khủng hơn!” Tiêu Lăng Phong nói xong, rót thuốc vào trong miệng Diệu Tinh.

“Không...” Ứng ực... Diệu Tinh thờ dốc, nước thuốc trào ra, từ gương mặt chảy xuống quần áo. Thật khó chịu, nước mắt tràn khỏi mi mắt Diệu Tinh, cô cố gắng đẩy tay Tiêu Lăng Phong ra, nhưng sức Tiêu Lăng Phong quá lớn, gò má cô gần như bị bóp nát.

“Diệu Tinh, đây mới gọi là bắt nạt, cô hiểu chưa.” Tiêu Lăng Phong vừa nói vừa đổ thuốc vào trong miệng Diệu Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giúp tôi làm một việc

Khụ khụ... Diệu Tinh nằm ở mép giường, khó khăn ho khan, cô chỉ cảm thấy mùi vị rất buồn nôn, muốn ói nó ra.

Ọe... Cô che miệng, muốn chạy vào phòng vệ sinh, nhưng bị Tiêu Lăng Phong thô bạo kéo trở lại. “Cảm thấy thế nào?” Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh vào trong ngực, nắm cằm của cô làm cho cô phải ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Ừm. Diệu Tinh chịu đựng cơn buồn nôn. “Buông tôi ra.”

“Hương vị thế nào?” Tiêu Lăng Phong nhìn đáng vẻ khổ sở của Diệu Tinh. “Cảm thấy rất đắng đúng không, mùi vị vô cùng kinh khủng.” Tiêu Lăng Phong nói xong, tay lại dùng thêm sức. “Trình Diệu Tinh, cô có biết không, ba năm qua, Nhà Đinh vẫn phải uống thứ thuốc làm người ta phải nôn mửa này, cô chỉ mới uống có một lần, đã khổ sở như thế, cô có từng nghĩ, phải uống ba năm liên tiếp là một chuyện kinh khủng như thế nào không?”

“Đúng vậy, thật xin lỗi.” Diệu Tinh tạm dừng ho khan. “Cầu xin anh buông tôi ra...”

“Thật xin lỗi?” Nghe lời nói của Diệu Tinh, đột nhiên Tiêu Lăng Phong trở nên kích động. “Cô ấy phải trải qua nhiều khổ cực như thế, cô cho rằng cô chỉ dùng ba chữ là có thể xóa sạch hết sao?” Tiêu Lăng Phong cắn răng bóp cổ Diệu Tinh.

Khụ khụ... Diệu Tinh lại ho khan. “Rất đau, van anh buông tay ra.” Bàn tay nhỏ bé tái nhợt của Diệu Tinh luống cuống nắm lấy cổ tay đã nổi lên gân xanh của Tiêu Lăng Phong.

“Đau?” Hừ... Tiêu Lăng Phong cười lạnh. “Trình Diệu Tinh, đau khổ của cô, bây giờ mới bắt đầu.” Anh nói xong, đẩy Diệu Tinh ra. Cả người Diệu Tinh bị đẩy ra, thân thể nặng nề ngã về trước, tí tách, từng giọt nước mắt rơi khỏi khóe mắt.

Ừm... Diệu Tinh che miệng, bò dậy, vọt vào phòng vệ sinh, nước thuốc màu đen sặc ra khỏi mũi, một mùi hăng hăng lan tràn trong mũi, cô gục trước bồn cầu ho khan dữ dội, có lẽ thuốc cũng đã ói gần hết rồi, nhưng vẫn không có cách nào dừng lại cảm giác buồn nôn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành bồn cầu. Vừa nôn vừa chảy nước mắt. Đường Nhà Đinh đau khổ, còn cô thì sao, Đường Nhà Đinh vì sai lầm của chính mình mà dẫn đến tai nạn xe làm bản thân bị vô sinh, nhưng cô và Mộ Thần, rõ ràng bọn họ không hề sai, kết quả, Mộ Thần đã chết rồi, hiện tại, cô phải chịu những ngược đãi không có tính người này. Cô phải để ai nhấm nháp thử khổ sở của mình đây, nếu như có thể, cô tình nguyện dùng cả đời vô sinh để đổi lấy mạng sống của Mộ Thần.

Tiêu Lăng Phong đứng bên ngoài, nghe tiếng Diệu Tinh nôn mửa kịch liệt, nghĩ đến Đường Nhà Đinh cũng từng phải khổ sở như thế, từng cơn đau lan tràn trong lòng, ngay sau đó, loại đau đớn này đã được thay thế bởi cảm giác sáng khoái khi trả được thù.

Nhà Đinh, anh muốn người đã tổn thương em phải ném thù những đau khổ giống em, từ nay về sau, cho dù là đau khổ gì, em cũng sẽ không phải trải qua một mình...

Diệu Tinh yếu ớt nằm trước bồn cầu, không còn gì để ói, rất muốn khóc, nhưng cuối cùng cô cắn chặt môi, vẫn là nuốt xuống những uất ức.

Tiêu Lăng Phong đi từ từ vào. Nhìn Diệu Tinh ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, cười một tiếng. “Tôi khuyên cô, tốt nhất vẫn nên thích ứng nhanh một chút, bởi vì sau này, cô sẽ uống cùng một thuốc với Nhà Đinh.”

Diệu Tinh xoay đầu lại ngay lập tức, nhìn Tiêu Lăng Phong, anh ta, anh ta nói gì?

“Còn nữa, cô không phải nói muốn làm trâu làm ngựa để báo đáp tôi sao? Tôi không cần cô làm trâu làm ngựa, chỉ cần cô làm giúp tôi một việc, là được

rồi...” Tiêu Lăng Phong nói xong, khoe môi anh ta xuất hiện một nụ cười nguy hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lợi thế buôn bán

Diệu Tinh vẫn luôn lo lắng đề phòng câu nói “Giúp tôi làm một việc” của Tiêu Lăng Phong, cô vẫn đang suy đoán ý tứ trong đó. Nhưng đợi đến ngày thứ ba, cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ.

Khải hoàn.

Đây là một nhà hàng rất nổi tiếng, Tiêu Lăng Phong sai người giúp Diệu Tinh ăn mặc tỉ mỉ, dẫn cô đi vào phòng bao, Diệu Tinh thấp thòm đi theo sau lưng Tiêu Lăng Phong. Cô đoán không ra trong hồ lô anh ta bán thuốc gì. Đi vào phòng, ngay lập tức cô nhìn thấy Hạ Cẩm Trinh, còn có một người đàn ông hỏi đầu, mà người này, không hề xa lạ với Diệu Tinh, Tổng giám đốc của “Trí Viễn”, Triệu Chí Viễn. Bọn họ đã từng hợp tác lâu dài với Trình thị, đối với người này, Diệu Tinh không hề có ấn tượng tốt, tham lam, háo sắc. Cô âm thầm hít một hơi, Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm gì.

Hạ Cẩm Trinh ngồi một bên, vốn dĩ đang chán muốn chết, tuy đã rời khỏi thành phố T ba năm, nhưng mà những người ở đây còn chưa có xa lạ. Người trước mặt này, nếu như không phải vì hợp đồng, anh khinh thường ăn cơm chung với ông ta, nhưng lúc nhìn thấy Diệu Tinh, anh hoàn toàn ngây người, cô mặc một chiếc váy màu đen, càng tôn lên thân hình duyên dáng, hấp dẫn của cô, trong đôi mắt kia có chút bất an khó nắm bắt, làm cho cô càng nhìn càng thấy rung động lòng người.

Tay Tiêu Lăng Phong rút trong túi quần, thấy Hạ Cẩm Trinh vẫn nhìn Diệu Tinh, một nụ cười nhạt không dễ thấy xuất hiện trên khoe môi.

“Tổng giám đốc Triệu, Tổng giám đốc Hạ, thật xin lỗi, đã đến trễ, trước tiên tôi tự phạt một ly.” Nói xong, Tiêu Lăng Phong cầm một ly rượu trên bàn lên, uống sạch. “Để tôi giới thiệu một chút, đây là thư ký của tôi, tiểu thư Trình Diệu Tinh.”

“Lăng Phong, thư ký của anh, ăn mặc cũng rất đặc biệt.” Hạ Cẩm Trinh đứng dậy.

Diệu Tinh hơi sững sốt, anh ta có ý gì, giễu cợt cô? Anh ta gọi Tiêu Lăng Phong là Lăng Phong, như vậy, nói cách khác, bọn họ biết nhau.

“Tổng giám đốc Tiêu, không cần phải giới thiệu, chúng tôi đã biết nhau, đúng không, Diệu Tinh!” Triệu Chí Viễn nhìn Diệu Tinh, đứng dậy. Cái ánh mắt trần trụi trắng trợn đó làm toàn thân Diệu Tinh thấy khó chịu. “Quả thật Diệu Tinh càng ngày càng đẹp!” Triệu Chí Viễn khen ngợi, nghe vào tai thì giống như trưởng bối đang khen ngợi văn bối, nhưng trong mắt ông ta lại đầy vẻ thèm thuồng.

“Các người đã biết nhau thì càng dễ xử lý!” Tiêu Lăng Phong cười. “Nếu mọi người đều quen biết, vậy thì ngồi đi!” Tiêu Lăng Phong mở miệng, “Diệu Tinh nếu là người quen của Tổng giám đốc Triệu, vậy thì ngồi cạnh nói chuyện với Tổng giám đốc Triệu đi.”

Diệu Tinh nhủ mảy, giờ phút này, cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ dụng ý của Tiêu Lăng Phong, anh ta xem cô là lợi thế buôn bán sao? Haiz... Thư ký cuộc sống, Diệu Tinh từ từ nắm chặt nắm tay, Tiêu Lăng Phong, thư ký cuộc sống của anh, ngay cả chuyện trên giường anh cũng trông nom sao!

“Lại đây, Diệu Tinh ngồi đây này, chúng ta cũng đã ba năm không gặp rồi!” Triệu Chí Viễn kéo một cái ghế ở bên cạnh. Từ mấy năm trước, khi nhìn thấy nha đầu này, ông đã có hứng thú, nhưng khi đó, cô là thiên kim nhà họ Trình, ông không dám làm vậy, nhưng mà lần này... Ông không muốn bỏ qua cơ hội này.

“Đúng vậy, chú Triệu!” Diệu Tinh cười khê. “Là hơn ba năm!”

“Ồi chào, gọi là chú sao, thật giống như tôi là một ông lão.” Triệu Chí Viễn nói xong lại đến gần Diệu Tinh thêm mấy phân. Mùi thơm thoang thoang chui vào mũi ông ta, suýt chút nữa, Triệu Chí Viễn không thể khống chế chính mình, nhưng khi nhìn đến chỗ Tiêu Lăng Phong, cũng thu lại một chút. Mặc dù ý đồ của Tiêu Lăng Phong đã quá rõ ràng, nhưng mình cũng không nên quá nóng nảy tránh cho người khác nắm đằng cán.

“Chúng ta ăn cơm trước đi, chuyện hợp đồng, nếu đã là người quen, thì tất cả đều dễ dàng rồi, không phải sao!” Tiêu Lăng Phong cười cười, gọi người mang thức ăn lên. Triệu Chí Viễn thấy Tiêu Lăng Phong không có hành động gì. Lại nhìn hai chân trắng nõn của Diệu Tinh, ông ta to gan từ từ đưa tay đến gần Diệu Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cố tình làm khó dễ

Diệu Tinh cố gắng cách xa Triệu Chí Viễn một chút, ngửi thấy mùi trên người ông ta, Diệu Tinh đã cảm thấy từng cơn buồn nôn kéo tới. Triệu Chí Viễn không phải là không cảm thấy Diệu Tinh đang chán ghét, nhưng nếu có cơ hội, ông làm sao có thể buông tha dễ dàng.

Hạ Cẩm Trinh gật gao nhìn chăm chăm Triệu Chí Viễn, nhìn bộ mặt không kiềm nổi của ông ta anh chỉ hận không thể đánh một đấm.

“Làm gì vậy!” Đột nhiên Diệu Tinh hét một tiếng, đứng lên. Tiếng hét của cô làm Triệu Chí Viễn không biết đề mặt mũi vào đâu, mới vừa chạm vào bàn tay nhỏ bé của cô, cô đã tránh ra.

“Tổng giám đốc Tiêu, anh đây là có ý gì!” Triệu Chí Viễn quờ trách.

“Diệu Tinh, làm sao có thể không hiểu chuyện như vậy.” Tiêu Lăng Phong ngược mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh đang đỏ bừng vì tức giận, “Uống với Tổng giám đốc Triệu một ly, vì cái tội thất lễ.” Anh thản nhiên nói.

“Tôi không muốn!” Diệu Tinh cự tuyệt. “Tiêu Lăng Phong, anh hèn hạ đến mức phải dựa vào phụ nữ để làm ăn sao!”

“Thư ký Trình, cô có ý gì!” Triệu Chí Viễn vỗ bàn, mặc dù đây là quy tắc ngầm của bọn họ, nhưng bị nói trắng ra như thế, ông ta vẫn cảm thấy mất mặt, dù sao tuổi mình cũng không nhỏ, thậm chí con ông ta còn lớn hơn Diệu Tinh hai tuổi.

“Diệu Tinh, nói xin lỗi.” Tiêu Lăng Phong lạnh mặt. “Đừng có thách thức tôi!” Tiêu Lăng Phong nói xong, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Diệu Tinh.

Diệu Tinh cười khò một tiếng, đứng rồi! Cha còn phải dựa vào anh ta để duy trì mạng sống, từ từ nắm lại nắm đấm, Diệu Tinh hít sâu một hơi. “Tổng giám đốc Triệu!” Diệu Tinh quay mặt sang. “Diệu Tinh còn nhỏ, không hiểu chuyện, làm ông bức mình, xin ông đừng chấp nhặt với tôi, ly rượu này, coi như tôi thỉnh tội với ông!” Diệu Tinh nói xong đưa tay lấy ly rượu.

“Khoan đã.” Đột nhiên Triệu Chí Viễn đưa tay ngăn Diệu Tinh lại.

“...” Diệu Tinh hơi khó hiểu.

“Nếu đã nói xin lỗi thì phải có thành ý.” Triệu Chí Viễn nói xong, cầm chai rượu trắng bên cạnh rót đầy một ly lớn. “Uống đi, tôi sẽ không so đo, cũng tin... Tổng giám đốc Tiêu của các người cũng không có dị nghị gì!” Triệu Chí Viễn nói xong, nhìn về phía Tiêu Lăng Phong, phản ứng của Diệu Tinh đã làm ông ta mất hết mặt mũi. Trong lòng ông nghĩ, coi như hôm nay là vì mặt mũi, cũng phải có được cô ta.

Diệu Tinh cau nhẹ mày. Cho tới bây giờ cô chưa từng uống một ngụm rượu nào. Ly rượu lớn như vậy... Cô khổ sở nhìn Tiêu Lăng Phong, nhưng Tiêu Lăng Phong căn bản không có nhìn cô, coi như chuyện vừa nhìn thấy không liên quan đến mình.

“Trình tiểu thư, mặc dù chúng ta là người quen cũ, nhưng cô cũng quá đáng lắm rồi! Nếu cô nhất định không xin lỗi, vậy tôi đã có biện pháp khác, đến lúc đó, ngay cả Tổng giám đốc Tiêu cũng không giúp được cô.”

Hơi thở Diệu Tinh dần dần trở nên gấp gáp. Nơi này, làm sao có thể có người giúp cô đây? Diệu Tinh cảm thấy hơi buồn cười. Tiêu Lăng Phong hận cô thấu xương, Hạ Cẩm Trinh, cũng chỉ gặp một lần. Hôm nay không uống rượu, bọn họ sẽ không từ bỏ ý định, nhưng cho dù có uống, thì cô cũng khó bảo toàn chính mình, lúc bắt đầu, ngay cả phản kháng cô cũng đều không làm được...

“Diệu Tinh, cô thật sự không nể mặt tôi!” Triệu Chí Viễn mượn cơ hội bước tới kéo Diệu Tinh. Lực nắm của ông ta rất lớn, Diệu Tinh không thể nào thoát được. “Tôi đã cho cô cơ hội rồi.” Ông ta nói xong, cánh tay trượt từ hông Diệu Tinh xuống đến mông cô.

“Chát” Diệu Tinh nâng tay lên giáng xuống một cái tát thật mạnh. Trong nháy mắt, Triệu Chí Viễn sững sờ, ngay cả Tiêu Lăng Phong cũng kinh sợ đứng bật dậy.

Diệu Tinh thờ phỉ phò nhìn chăm chăm Triệu Chí Viễn, hô hấp kịch liệt làm ngực phập phồng, bên trong cổ áo lễ phục hình chữ V, trước ngực lộ ra chút cảnh xuân. Càng làm cho Triệu Chí Viễn không kiềm chế được. Trình Diệu Tinh, hôm nay tôi phải giáo huấn cô...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Khoanh tay đứng nhìn

Tiêu Lăng Phong đứng lên cũng không nói tiếng nào, mặc dù vẫn không muốn thừa nhận, nhưng mà sự thật là Diệu Tinh rất đẹp. Làn da trắng sáng vừa phải, xương quai xanh xinh đẹp, tuy đáng người không phải đẹp nhất anh từng thấy, nhưng cả người phối hợp với nhau lại tạo thành cơ thể hoàn mỹ nhất.

“Tổng giám đốc Tiêu, hợp đồng này anh có muốn bàn bạc hay không?” Ánh mắt Triệu Chí Viễn nhìn về phía Tiêu Lăng Phong, ông biết Tiêu Lăng

Phong cũng chưa thể hiện rõ ý tứ, chỉ cần một câu nói của anh ta, ông có thể đường hoàng mang Diệu Tinh đi. “Các người có ý gì!”

“Tổng giám đốc Triệu, thật sự xin lỗi, là tôi quản giáo không chặt chẽ, Diệu Tinh, uống rượu đi.”

“Tiêu Lăng Phong, làm sao anh không trực tiếp trói tôi lại đưa cho ông ta đi!” Diệu Tinh căm hận nhìn Tiêu Lăng Phong. Đôi mắt cô đã ngấn nước, lại bướng bỉnh không muốn nó rơi xuống.

“Diệu Tinh, cô nhất định phải uống. . . , tôi cũng không giúp được cô.”

“Muốn tôi nói xin lỗi, anh nghĩ cũng đừng nghĩ nữa!” Diệu Tinh hét lên. Bởi vì dùng quá nhiều sức, nên giọng nói có hơi khàn khàn.

Chân mày Hạ Cẩm Trình nhíu chặt. Ngón tay gõ trên mặt bàn, bầu không khí giương cung bạt kiếm này thật nặng nề.

“Tổng giám đốc Tiêu, nếu cô ta đã không chịu xin lỗi, thế thì tôi sẽ dùng phương pháp của mình để giải quyết!”

Tiêu Lăng Phong dừng lại một chút, lộ ra nụ cười khê. “Ông cứ tự nhiên.”

“Tiêu Lăng Phong, anh là tên khốn kiếp!” Diệu Tinh gào thét.

“Vậy thì tôi sẽ không khách khí, Tổng giám đốc Tiêu, chuyện hợp tác, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục!” Ông ta nói xong, cường ép kéo Diệu Tinh ra ngoài.

“Ông buông tôi ra!” Diệu Tinh thét lên, “Tiêu Lăng Phong, anh không phải là người!”

Bỗng nhiên, tim Tiêu Lăng Phong bị lỡ một nhịp. Tuyệt vọng gào thét như thế, rất giống cái đêm ba năm trước. . .

“Diệu Tinh, tốt nhất cô ngoan ngoãn chút đi, nếu không, cô sẽ hối hận!” Triệu Chí Viễn cảnh cáo, ánh mắt thì đang lưu luyến trước mặt Diệu Tinh. Cảm giác tron mịn trong lòng bàn tay làm ông ta khoái chí, nếu như không phải nơi này là nhà hàng, ông chỉ ước sao có thể chiếm giữ cô gái mỹ lệ này ngay lập tức.

“Buông tôi ra, các người là bọn khốn kiếp!” Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên, Triệu Chí Viễn bịt chặt miệng cô. “Tôi đã cho cô cơ hội, là tự cô không biết quý trọng.” Ông ta nói xong, không quan tâm những người đang đi qua đi lại, ông ta kéo Diệu Tinh ra ngoài.

Tiêu Lăng Phong đứng đó, nhìn Diệu Tinh từ từ khuất khỏi tầm mắt, nhưng mà tiếng la mắng của cô vẫn vang vọng bên tai anh, các ngón tay anh từ từ cuộn chặt lại. “Thì ra Tiêu thiếu gia cao cao tại thượng cũng sử dụng phương pháp xấu xa như thế này để làm thủ đoạn kinh doanh nha! Hôm nay tôi thực sự được mở mang kiến thức rồi!” Hạ Cẩm Trình nói xong thả đứng dậy. “Thật là tò mò, nếu Nhà Đình biết, sẽ như thế nào. . .”

“Hạ Cẩm Trình, chuyện của tôi và Nhà Đình không cần anh quan tâm!”

“Tôi cũng không muốn xem vào.” Hạ Cẩm Trình nhún vai. “Chỉ là. . . Nếu như có một ngày, Nhà Đình bị ức hiếp như thế, anh sẽ có cảm giác gì?” Hạ Cẩm Trình thoải mái nói.

“. . .”

“Thế nào, đau đến mức không muốn sống sao!” Hạ Cẩm Trình nói. “Vậy anh có nghĩ tới, khi cô ấy bị người khác ức hiếp, cũng sẽ có người đau lòng như thế. Người đã chết, có lẽ. . . Cũng có cảm giác.” Hạ Cẩm Trình nói xong, xoay bước đi khỏi nhà hàng.

Tiêu Lăng Phong gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Cẩm Trình, mỗi một câu nói của anh ta, rõ ràng đều rất bình thường, nhưng. . . Tại sao khi nghe thấy, lòng anh lại thấy khó chịu. Anh chậm rãi nắm chặt khăn trải bàn, kéo mạnh một cái.

Xoảng xoảng! Một tràng tiếng vang lạnh lạnh, đồ đạc trên bàn ầm ầm rơi xuống.

Một làn gió đêm khê thổi làm người ta thấy nóng bức thiếu kiên nhẫn, Diệu Tinh bị kéo ra ngoài, nhét vào một chiếc xe bên đường.

“Triệu Chí Viễn, ông buông tôi ra!” Diệu Tinh gào thét. “Ông mà dám đụng vào tôi, tôi nhất định làm cho ông phải hối hận!”

“Diệu Tinh, tôi không đụng vào cô mới là hối hận!” Triệu Chí Viễn cười châm biếm. “Yên tâm, chú sẽ yêu con thật tốt.” Ông đóng mạnh cửa xe.

Roẹt!!!! Quần áo Diệu Tinh đã bị xé rách. . .

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ai cũng không cứu được cô

“Triệu Chí Viễn, ông cách xa tôi ra một chút...” Diệu Tinh vừa xô đẩy Triệu Chí Viễn, vừa đưa tay kéo quần áo của mình.

“Cách xa cô một chút, thì làm sao có thể để cô vui về!” Ông ta cười dâm dăng, cúi thân mình xuống, nhìn chăm chăm vào làn da trắng bóng của Diệu Tinh.

“Buông tôi ra!” Diệu Tinh giãy giụa chống trả. “Cứu mạng, cứu mạng...” Diệu Tinh kêu la.

“Đừng kêu nữa, Tiêu Lăng Phong đã ngầm cho phép, cô cảm thấy ai sẽ đến cứu cô! Triệu Chí Viễn cười, cúi người xuống, nhìn làn da trắng bóng, ông ta tham lam nuốt nước miếng, sau đó không thể đợi được nữa, hôn lên.

“Đừng!” Cổ tay Diệu Tinh bị nắm kéo lên, cô giãy giụa cũng không thoát được, chỉ có thể gắng sức lắc đầu. “Buông tôi ra, cứu mạng... Mộ Thần, cứu em...” Tiếng kêu gào trong tuyệt vọng của Diệu Tinh bay ra bên ngoài cửa xe.

“Chát!” Âm thanh lảnh lót vang lên trong xe. “TMD, ở dưới thân thể tôi, còn dám gọi tên người đàn ông khác.”

Diệu Tinh bị đánh mặt lệch sang một bên, ngay sau đó gương mặt sưng lên. Thậm chí, khóe miệng còn chảy ra ít máu.

“Đừng kêu nữa, hôm nay cho dù là ông trời cũng không thể cứu được cô, huống chi là một người đã chết...” Ông ta vừa cắn răng nghiến lợi vừa nói. Nhìn nước mắt loang lổ trên mặt Diệu Tinh, ông cười, cúi thấp người xuống.

“Triệu Chí Viễn, tôi có chết cũng không tha cho ông!” Diệu Tinh hét to, cả thân thể mập mạp của Triệu Chí Viễn đè lên người Diệu Tinh, tay sờ soạng khắp nơi. Vặn vẹo bóp nắn, Diệu Tinh cắn thật chặt môi, nhục nhã xoay mặt đi. “Mộ Thần...”

Không muốn nghe thấy cái tên này, ông ta hung hăng chặn cái miệng nhỏ nhắn đang ni non của Diệu Tinh, âm thanh bị mất hút trong khoang miệng, Diệu Tinh tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tạch...! Vào lúc Triệu Chí Viễn đang say sưa, đột nhiên cửa xe bị mở ra, ngay sau đó thân thể mập mạp bị lôi ra ngoài, sau nặng nề ngã xuống đất.

Diệu Tinh nức nở, thân thể vì quá hoảng sợ mà run rẩy.

“Mộ Thần, Mộ Thần...” Diệu Tinh ni non.

“Diệu Tinh, không sao rồi!” Hạ Cẩm Trình nói xong, lấy áo khoác đắp lên người Diệu Tinh, kéo cô ra ngoài. “Không sao rồi!” Nhìn đầu tóc rối bời của Diệu Tinh, ôm cô vào lòng nhỏ giọng an ủi.

Triệu Chí Viễn ngã trên mặt đất, rất đau phải một lát sau mới phát ra tiếng nói.

“Tổng giám đốc Hạ, anh có ý gì!” Triệu Chí Viễn đau đến nhe răng trợn mắt. Nhất là khi nhìn thấy con vịt đã tới tay mà còn bay mất, ông càng thêm không thể nào nhịn được.

“Tổng giám đốc Triệu, khi dễ một cô bé còn nhỏ hơn con ông, ông không sợ sét đánh sao!” Hạ Cẩm Trình nhìn chăm chăm Triệu Chí Viễn. “Bây giờ, ông đi ngay lập tức, chúng tôi còn chưa cho chút mặt mũi, nếu như ông không đi, hừ... Tôi rất tò mò, chuyện này nếu bị vợ ông biết, sẽ như thế nào!” Hạ Cẩm Trình “thân thiện” nhắc nhở, nhưng trong mắt lại là uy hiếp lạnh lẽo.

“Tổng giám đốc Hạ, chuyện này Tổng giám đốc Tiêu cũng không quản, anh...”

“Chuyện này tôi nhất định phải quản, tôi chỉ hỏi ông, đi hay không đi?”

Triệu Chí Viễn từ từ bò dậy, ảo não ngồi vào trong xe. Hừ! Chuyện này tôi sẽ không bỏ qua như thế. Ông ta liếm môi, nơi đó vẫn còn vương lại một ít hương vị ngọt ngào.

Nhìn Triệu Chí Viễn đi xa, Diệu Tinh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Diệu Tinh, đừng sợ, không sao rồi!” Hạ Cẩm Trình an ủi, nhìn khóe miệng sưng lên của Diệu Tinh, lòng anh cũng thấy buồn bực.

“Mộ Thần...” Nắm thật chặt vạt áo của Hạ Cẩm Trình, Diệu Tinh nhỏ giọng ni non. Giọng nói tràn ngập cay đắng, Hạ Cẩm Trình nghe mà thấy lòng đau đốn.

“Diệu Tinh, yên tâm đi, không sao đâu! Thật sự không sao rồi!” Anh trấn an, vỗ vỗ lưng Diệu Tinh, mắt nhìn sang Tiêu Lăng Phong ở cửa tiệm rượu, thật sâu trong đáy mắt xẹt qua sự chán ghét. Anh ta và Đường Nhã Đình, thật xứng đôi... Anh cắn hận nắm chặt tay.

Ở một nơi không xa khách sạn, một chiếc xe màu đen vẫn đậu ở đó, từ rất lâu rồi, bọn họ đã nhìn rõ tất cả mọi việc diễn ra ở nơi này.

“Thiếu chủ, chúng ta có nên bắt đầu hành động hay không...”

“Trước tiên giết chết tên đầu heo kia cho tôi!” Một người trẻ tuổi giọng nói lạnh lẽo, nhẹ nhàng phân phó, giống như đang nói, ông đưa vật đó đi khuất mắt tôi, thật nhẹ nhàng...

Chương 26: Có vài người ông đụng vào sẽ không đứng dậy nổi

Tiêu Lăng Phong đứng ở cửa, nhìn Diệu Tinh tựa vào ngực Hạ Cẩm Trình, rõ ràng khoảng cách rất xa, nhưng anh có thể cảm thấy rất rõ ràng cô đang run rẩy. Anh cũng đoán được, lúc này, nhất định trong miệng cô đang gọi tên Mộ Thần.

“Ồn rồi, Diệu Tinh không sao rồi, tôi đưa cô về nhà, được không?” Hạ Cẩm Trình lau nước mắt Diệu Tinh. Cũng không nhìn Tiêu Lăng Phong một lần nào nữa, đỡ Diệu Tinh ngồi vào xe mình.

Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi, trong nháy mắt con người trầm tĩnh trở nên âm u, lạnh lẽo. Hừ! Triệu Chí Viễn, có trách thì trách ông không nên khiêu chiến tôn nghiêm của tôi, nơi này, không có chuyện tôi muốn quản mà không quản được.

Triệu Chí Viễn đang tức giận lái xe, đột nhiên bị một chiếc xe chắn ngang đường.

“Tiêu Lăng Phong!” Ông ta hoảng sợ.

“Tổng giám đốc Triệu!” Tiêu Lăng Phong vừa cười vừa mở cửa xe, ngồi bên cạnh ông ta.

“Anh... Anh có chuyện gì không?” Triệu Chí Viễn hỏi. Nhìn Tiêu Lăng Phong ông đã cảm thấy anh ta đến không có ý tốt, người người đều biết, Tiêu Lăng Phong làm việc bất chấp hậu quả.

“Chuyện gì?” Tiêu Lăng Phong cười. “Ông không phải nói ông muốn làm gì thư ký của tôi, tôi cũng không thể giúp cô ta được sao! Tôi chính là muốn ông xem một chút, tôi có thể hay không thể giúp cô ta!”

“À...”

“Tổng giám đốc Triệu, vốn dĩ tôi nghĩ, ông và Diệu Tinh là người quen cũ, bàn chuyện buôn bán cũng dễ dàng một chút, nhưng ông không nên động tay động chân với cô ấy, lại càng không nên khiêu chiến quyền uy của tôi...”

Triệu Chí Viễn nuốt nước miếng. “Tổng giám đốc Tiêu...”

“Hôm nay, tôi cũng chỉ muốn nói cho ông biết, có vài người, ông đụng vào rồi sẽ không đứng dậy nổi.” Anh khinh thường vỗ vỗ mặt Triệu Chí Viễn. “Nhớ lấy, còn có lần sau... Tổng giám đốc Triệu, đừng trách tôi không khách khí.” Tiêu Lăng Phong mỉm cười, lại mở cửa xe.

Rầm! Tiếng đóng cửa làm Triệu Chí Viễn giật mình, một giọt mồ hôi lạnh lăn khỏi trán ông ta. Ông nuốt nước miếng. Vậy, vậy là không sao? Ông nghĩ xong, vội vã lái xe, nhưng chạy không được bao lâu, ông đã bị chiếc xe bên cạnh tông vào, đâm thẳng vào ven đường...

“Mộ Thần, cứu em... Mộ Thần...” Diệu Tinh đang ngủ đột nhiên bừng tỉnh.

Hạ Cẩm Trình đau lòng nhìn Diệu Tinh. “Ồn rồi, Diệu Tinh, không sao!”

“Cảm ơn.” Một lúc lâu sau, Diệu Tinh mới chậm rãi nói ra hai chữ này. “Tổng giám đốc Hạ, tôi đi trước.”

“Diệu Tinh.” Hạ Cẩm Trình kéo Diệu Tinh. “Có chuyện gì, gọi điện thoại cho tôi.”

Diệu Tinh không còn sức lực gật đầu một cái. Từ từ xuống xe. Hạ Cẩm Trình vẫn nhìn theo bóng lưng Diệu Tinh, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Diệu Tinh nữa, rất lâu, anh thở một hơi thật dài. “Diệu Tinh, anh sẽ không trơ mắt nhìn em phải chịu uất ức, anh bảo đảm.” Hạ Cẩm Trình nói nhỏ.

Anh chậm rãi nổ máy xe, lúc rời đi, nhìn thấy một chiếc xe vô cùng sang trọng đậu ở dưới lầu, nơi này tuy là khu nhà cao cấp, nhưng tuyệt đối không phải là nơi ở của những người có thân phận như thế, nhưng nghi ngờ cũng chỉ thoáng qua trong đầu anh.

Trong chiếc xe sang trọng, có đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phương hướng Diệu Tinh biến mất, mấy phút sau, một cửa sổ sáng đèn...

“Tiêu Lăng Phong, thật sự không ngờ tới, anh hèn hạ đến mức ngay cả người phụ nữ của mình cũng có thể lợi dụng.” Điều tra cho tôi, tư liệu về người mới vừa rời đi, tôi muốn tất cả.”

“Dạ, thiếu chủ.”

“Nói với Lãnh, chưa một mạng lại cho tên đầu heo kia, trước tiên dạy dỗ một chút là được rồi, có lẽ, sau này sẽ dùng đến ông ta!” Người đàn ông lạnh lùng nói, chiếc xe sang trọng nhanh chóng biến mất...

Chương 27: Tôi sẽ trả thù

Tiêu Lăng Phong ngồi trong xe hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác. Tiếng khóc của Diệu Tinh vẫn luôn vang vọng bên tai, anh phiền não, vứt tàn thuốc sang một bên. Vừa lấy điện thoại di động ra, định gọi cho Diệu Tinh thì điện thoại lại vang lên.

“Alo, Nhã Đình, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ.” Tiêu Lăng Phong vô cùng dửng dưng hỏi.

“Lăng Phong, lâu rồi anh không đến thăm em!” Đường Nhã Đình dửng dưng làm nũng nói. “Cũng không có gọi điện cho em.”

“Đâu có quá lâu, không phải ba ngày trước mới gặp sao!” Tiêu Lăng Phong có chút buồn cười. Trong mắt đã tràn đầy sự cưng chiều bất đắc dĩ.

“Em mặc kệ, ngày mai ăn cơm chung được không?” Đường Nhã Đình hỏi. “Anh và Cẩm Trinh có chuyện gì sao? Vừa rồi mới gọi điện, anh ta là lạ, có phải anh cãi nhau với anh ta không?”

“Không có, làm sao có thể!” Tiêu Lăng Phong cười. “Anh ta... Chắc là tâm tình không tốt!” Giọng nói Tiêu Lăng Phong rất nhẹ, nhưng trong mắt lại đầy suy đoán. Bọn cũng mới gặp nhau có hai lần mà thôi, nhưng anh ta chấp nhận cho dù đắc tội Triệu Chí Viễn cũng phải giúp cô ấy...

Đầu dây bên kia, Đường Nhã Đình cẩn thận lắng nghe phản ứng của Tiêu Lăng Phong, dường như đang muốn nghe rõ nhịp thở của anh, mới vừa rồi, Hạ Cẩm Trinh trong điện thoại có vẻ áp úng, nhất định có chuyện giấu giếm, mà hôm nay bọn họ bàn chuyện làm ăn với “Trí Viễn”.

Đi làm việc, nhưng mà cảm xúc của bọn họ hoàn toàn không phù hợp, không có vui sướng khi thành công, nhưng tuyệt đối không phải là mất mát khi thất bại, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, gần đây Tiêu Lăng Phong có hơi khó hiểu, ngay cả Hạ Cẩm Trinh, cũng không đối xử với cô giống như trước đây. Được rồi, không sao cả, ngày mai sẽ biết tất cả thôi, coi như các người không nói, tôi cũng sẽ tự tra được.

Hai người cầm điện thoại, không ai lên tiếng, mà hình như Tiêu Lăng Phong cũng không phát hiện Đường Nhã Đình không nói chuyện. Anh vẫn đang nghĩ đến lời nói của Hạ Cẩm Trinh, “người đã chết, có lẽ cũng có cảm giác...”

“Lăng Phong, anh có cần suy nghĩ lâu như thế không? Ngày mai chúng ta ăn cơm với nhau được không?” Đường Nhã Đình hỏi. “Có được không vậy?”

“Được!” Tiêu Lăng Phong sáng khoái đồng ý. “Ngày mai chúng ta ăn cơm với nhau!” Nhưng yêu cầu Đường Nhã Đình đã nói, anh luôn luôn không đành lòng từ chối.

“Lăng Phong, anh thật là tốt!” Nghe Tiêu Lăng Phong nói thế, Đường Nhã Đình ngọt ngào hôn chụt một cái vào điện thoại. Tiêu Lăng Phong mỉm cười, cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn cửa sổ đó, cuối cùng vẫn lái xe rời khỏi. Tiêu Lăng Phong, người hoàn toàn không cần thiết bởi vì chuyện này mà phiền muộn, cũng không cần phải giải thích, vốn dĩ người có ý định gì, mặc kệ cô ấy có hiểu lầm hay không, cô ấy nghĩ thế nào thì cứ theo ý cô ấy đi, người hoàn toàn không cần quan tâm cái nhìn của cô ấy với mình, không phải sao, dù sao người này cũng không có chút quan hệ với người.

Diệu Tinh ngồi trong phòng tắm, trong bồn xả đầy nước, cô ngâm cả mình vào trong nước, tóc ướt sũng dính vào gò má sưng đỏ của cô, máy điều hòa mở rất thấp, môi Diệu Tinh đã đông thành màu tím, nhưng cô vẫn ngồi trong bồn tắm, không ngừng dùng sữa tắm chà xát thân thể. Từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống. Tôm, tôm, tiếng vang trong trẻo, nhưng cũng rất nhỏ.

Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại đối xử với tôi và Mộ Thần như thế, chúng tôi đã nợ anh cái gì? Cố gắng lau sạch nước mắt, cô bước tới cửa sổ, nhìn màn đêm dày đặc, cô lớn tiếng hét lên: “Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ trả thù, tôi nhất định sẽ trả thù, tôi muốn anh phải vì những việc anh đã làm, trả một cái giá thật lớn, tôi muốn trả thù...” Giọng nói đau thương của Diệu Tinh vang vọng thật lâu giữa trời đêm...

Chương 28: Mất hứng bỏ về

Đường Nhã Đình nói sẽ đến chỗ hẹn sớm hơn dự định, bởi vì cô biết, chỉ cần là cô, Hạ Cẩm Trinh luôn sẽ đến sớm nửa tiếng, quả nhiên, khi cô bước vào phòng bao, Hạ Cẩm Trinh đã ngồi đó, cô mỉm cười đi tới, muốn thăm thính một chút tin tức từ anh ta.

“Cẩm Trinh!” Đường Nhã Đình cười híp mắt bước tới. “Biết chắc chắn anh sẽ đến sớm.”

“Đúng thế, em đã hẹn, sao anh có thể đến trễ.” Hạ Cẩm Trình dịu dàng mỉm cười nhìn Đường Nhã Đình, nhưng trong mắt anh lại không nhìn thấy một chút dịu dàng.

“Cũng là anh tốt, không giống Lăng Phong... Mỗi lần đều tính toán thời gian!” Đường Nhã Đình mếu máo, nổi tính trẻ con oán giận.

“Nhưng mà anh có tốt, không phải em vẫn không yêu anh.” Hạ Cẩm Trình cúi đầu, khuấy cà phê.

“... Cẩm Trình.” Đường Nhã Đình có chút xấu hổ. “Thật xin lỗi...”

“Em không cần phải nói xin lỗi.” Hạ Cẩm Trình ngẩng đầu lên, trong mắt chứa đựng sự lạnh lùng mà Đường Nhã Đình chưa từng thấy qua. “Nhã Đình, anh cũng không làm khó em... em cũng biết mà.” Anh nói xong, có chút ý cười trên mặt, dưới mặt bàn, anh nắm chặt quả đấm, giống như đang kiềm chế thứ gì đó.

“Các người đang nói chuyện gì vậy?” Tiêu Lăng Phong đẩy cửa ra, nhìn thấy Đường Nhã Đình ngồi cạnh Hạ Cẩm Trình, sắc mặt hơi u ám.

“Chúng tôi chỉ đang tán gẫu thôi, anh rất đúng giờ, chưa bao giờ đến sớm dù chỉ một phút.” Hạ Cẩm Trình ngẩng đầu đón nhận ánh mắt Tiêu Lăng Phong.

“Anh cho rằng tôi rất rảnh rỗi sao? Anh cho rằng Thiên Trì và Thiên Tuấn được thành tựu như ngày hôm nay là do tôi may mắn sao?” Tiêu Lăng Phong ngồi xuống.

“Anh có nhiều thư ký như thế, lo lắng cái gì.” Hạ Cẩm Trình châm chọc. “Tôi thật sự nghi ngờ, những năm qua, việc kinh doanh của anh có phải là trao đổi như thế.”

“Cẩm Trình, hôm nay chúng ta có thể ngồi ăn cơm chung với nhau, anh phải biết rằng hoàn toàn là vì nể mặt Nhã Đình.” Chán ghét Hạ Cẩm Trình kẹp thương mại gây (ViVu: trong lời nói ẩn chứa châm chọc mỉa mai), Tiêu Lăng Phong mỉa mai nói.

“Lời anh nói cũng là lời tôi muốn nói!” Hạ Cẩm Trình không mảy may không lạt nói. “Thật sự muốn nhắc nhở anh, làm chuyện xấu, sớm muộn gì cũng phải trả giá đấy!”

“Tôi kinh doanh như thế nào, không cần anh chỉ dạy, thế nào, thích quan tâm thư ký của người khác sao, công ty anh không có ai à!”

“Thật là xin lỗi, công ty tôi cái gì cũng không nhiều, chỉ có nhiều người, thật ra thì... Tôi cũng nên học hỏi anh một chút, tất cả thư ký của tôi đều sắc nước hương trời, nếu tôi có một nửa của anh. Có lẽ công ty tôi sẽ càng thành công hơn.”

Đường Nhã Đình ngồi giữa, cô nhìn hai người giương cung bạt kiếm, bọn họ nói gì? Cái gì mà thư ký, thư ký của Tiêu Lăng Phong, chẳng lẽ là Lisa giờ trò quỵ gì rồi, nhưng mà... chuyện này có gì mà để Hạ Cẩm Trình phải quan tâm. Nhiều năm qua, ngoài trừ mình ra Hạ Cẩm Trình không nhìn người phụ nữ khác.

“Các người cũng đừng có cãi nhau nữa!” Đường Nhã Đình đứng dậy. “Lăng Phong, Cẩm Trình, mọi người đều là bạn bè mà, có gì mà không thể từ từ nói, không nên cãi nhau!”

“Em đã đề cao anh rồi, bạn bè của Tổng giám đốc Tiêu, Hạ Cẩm Trình tôi không với tới.” Anh nói xong, đứng lên. “Tôi chỉ nói một câu, tự giải quyết cho tốt.”

“Những lời này, tôi cũng trả lại nguyên vẹn cho anh.” Hạ Cẩm Trình nói xong vung tay đi ra ngoài. Đường Nhã Đình sững sờ ngồi đó, cuối cùng bọn họ vì chuyện gì mà tức giận, cho dù là vì cô, bọn họ cũng chưa từng cãi và như thế. Từ từ xoay mặt lại, nhìn thấy sắc mặt u ám của Tiêu Lăng Phong, trong lòng cô càng tò mò.

“Lăng Phong...”

“Nhã Đình ăn cơm trước đi, buổi chiều anh còn phải về Thiên Tuấn xem một chút!” Tiêu Lăng Phong dịu dàng xoa xoa tóc Đường Nhã Đình, trong mắt tràn đầy tức giận, Trình Diệu Tinh, ngược lại tôi thật sự muốn nhìn xem cô có sức quyến rũ gì, có thể để cho Hạ Cẩm Trình ra mặt vì cô, hừ...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cắt cổ tay tự sát

Tiêu Lăng Phong nổi giận đùng đùng bước vào công ty, nhưng chẳng thấy bóng dáng Diệu Tinh đâu, vốn dĩ đã một bụng giận dữ, lại thấy Diệu Tinh không có ở đây, tức giận nhanh chóng đạt tới giới hạn.

“Trình Diệu Tinh, cô lẩn ra đây cho tôi!” Tiêu Lăng Phong quát một tiếng. Lisa nghe thấy nhanh chóng chạy tới.

“Tổng giám đốc!”

“Trình Diệu Tinh đã đến chưa?” Tiêu Lăng Phong đen mặt hỏi.

“Dạ, không có!” Lisa lắc đầu, lặng lẽ nhìn Tiêu Lăng Phong. “Buổi sáng cô ấy không có đến, cũng không gọi điện thoại, tôi còn tưởng đi ra ngoài với anh!” Lisa nhẹ nhàng nói.

“Trình Diệu Tinh, cô làm phản rồi!” Tiêu Lăng Phong nghiêng răng.

“Tổng giám đốc, anh đừng tức giận như thế! Có thể cuộc sống của mấy cô gái trẻ hơi phong phú một chút, tôi sẽ gọi điện liên lạc giúp anh!” Cô ta nói xong, lấy điện thoại di động ra, ngay lập tức nhấn số gọi đi, chuyện giống như cô ta mong muốn, điện thoại vẫn không có ai nghe. “Tổng giám đốc...” Lisa vô tội nhìn Tiêu Lăng Phong.

Hồ hấp của Tiêu Lăng Phong càng lúc càng nặng nề, anh nắm chặt tay xoay người đi ra ngoài. Trình Diệu Tinh, xem ra tôi vẫn còn quá nhân từ với cô.

Căn hộ.

Tiêu Lăng Phong đứng trước cửa, đập cửa y như muốn phá nhà, vẫn không thấy có người ra mở cửa.

“Trình Diệu Tinh nếu như để tôi biết cô cả đêm không về, tôi sẽ giết chết cô!” Anh cầm chìa khóa của mình để mở cửa.

Trong phòng rất lạnh, anh vừa bước vào đã nổi da gà khắp người, anh nhúm mày.

“Trình Diệu Tinh, cô lăn ra đây cho tôi!” Anh quát lên, một cước đá văng cửa phòng ngủ, vốn dĩ anh cho rằng sẽ thấy Diệu Tinh vì giật mình mà mặt tái nhợt, không ngờ lại không có, mà là nhìn thấy Diệu Tinh nằm trên mặt đất, không nhúc nhích. Trên giường không hề lộn xộn có thể nhìn ra được cô nằm vật trên đất đến tận bây giờ. Trong lòng Tiêu Lăng Phong không khỏi khản trương.

“Trình Diệu Tinh?” Anh bước qua vài bước. “Cô đang giờ trò quỷ gì đây!” Câu hỏi của Tiêu Lăng Phong không hề được đáp lại. “Trình Diệu Tinh, cô không nghe thấy lời nói của tôi sao!” Anh đưa tay kéo Diệu Tinh, nhưng trong phút chốc chạm vào thân thể Diệu Tinh, tim anh đập mạnh một tiếng. Người phụ nữ đang bị sốt. “Trình Diệu Tinh!” Anh kéo tay Diệu Tinh mới phát hiện, bên cạnh cô có một đồng mảnh vỡ thủy tinh. Vết thương trên cổ tay, vết máu đã khô trên sàn nhà, đôi đồng tử của anh kịch liệt co lại mấy lần. “Trình Diệu Tinh, cô muốn chết sao! Lại đi tự sát!” Anh rống to lên.

Lượng máu trên sàn nhà cũng không ít, Tiêu Lăng Phong nắm chặt nắm tay. Ôm lấy Diệu Tinh chạy ra ngoài.

“Cứu em... Cứu mạng... Mộ Thần...” Diệu Tinh không còn sức lực ní non, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón tay Tiêu Lăng Phong, ngay cả một chút sức lực cũng không có. Hiện nhiên, giờ phút này thần trí cô đã không tỉnh táo.

“Cô câm miệng cho tôi!” Tiêu Lăng Phong vừa bước nhanh, vừa dữ tợn hét lớn. “Cô còn dám gọi cái tên đó, tôi sẽ tiễn cô đi gặp anh ta ngay lập tức!” Rất không khách khí nhét Diệu Tinh vào trong xe, chạy thẳng đến bệnh viện. Lúc xe Tiêu Lăng Phong vừa rời khỏi, Lisa đi ra từ cửa sau.

“Tôi biết các người có lén phếng, Trình Diệu Tinh, cô chỉ là tiện nhân cũng dám tranh với tôi, tôi nói rồi cô sẽ phải trả giá đắt!” Cô ta hung dữ nói xong, sau đó đi vòng quanh tại chỗ, cô ta lấy điện thoại di động ra, nhìn tin nhắn trong điện thoại, khóe miệng nở nụ cười hài lòng.

“Để tôi xem, các người sẽ lấy cái gì để đầu với tôi” Cô ta mỉm cười ngồi vào trong xe, chuyện kiệt tác này, chỉ có một mình mình biết, không phải thật đáng tiếc sao... Cô ta lạnh lùng cười.

Bệnh viện.

Tiêu Lăng Phong ngồi ở cửa phòng bệnh, lúc đầu cũng không cảm thấy gì, nhưng thời gian dần trôi, lòng anh lại càng lúc càng khản trương.

“Trình Diệu Tinh, người phụ nữ đáng chết này!” Tiêu Lăng Phong cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào từng vết máu trên quần áo. “Cô cho rằng chết là xong hết mọi chuyện sao? Nói cho cô biết, đừng có nằm mơ...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Khiêu khích chí mạng

Ngón tay Diệu Tinh nhẹ nhàng động đậy. Cảm giác đau đầu như muốn vỡ ra đánh úp vào mỗi một dây thần kinh của cô, cô hừ nhẹ một tiếng.

“Đau quá!” Nhưng cô không có sức lực để nâng tay lên, xung quanh một màu trắng xóa, đã nói cho cô biết, nơi này là bệnh viện.

“Đã chịu tình rồi hả?” Tiêu Lăng Phong bước đến châm chọc Diệu Tinh.

“Anh... Làm sao anh ở đây!” Giọng nói Diệu Tinh khàn đặc, khàn khàn.

“Trình Diệu Tinh, rõ ràng là một phụ nữ lêu lổng, cô lại còn giả bộ liệt nữ trình tiết cái gì nữa hả?” Anh cúi người nhìn Diệu Tinh. “Không phải chỉ bị hôn mấy cái, sờ soạng vài chỗ thôi sao? Đến nỗi cô phải chuyện bé xé ra to đi cắt cổ tay, nếu đã cắt, thì dùng sức một chút, diễn trò cho ai xem sao!”

Diệu Tinh thấy hơi buồn cười. “Tiêu Lăng Phong, nếu nói vậy, anh vẫn được xem là người sao! Anh có tư cách gì nói tôi như vậy?” Diệu Tinh cố sức hỏi. “Người nào nói tôi cắt cổ tay!” Diệu Tinh cười, hơi thờ cô có chút gấp gáp, phả vào mặt Tiêu Lăng Phong. Cô chỉ muốn uống chút nước, không cần thận ngặt xiu, rót bẻ cái ly, cổ tay chỉ trùng hợp bị cắt trúng mà thôi.

“Vậy cô giải thích cái này như thế nào?” Tiêu Lăng Phong thô bạo kéo cổ tay Diệu Tinh qua. “Trình Diệu Tinh, cô muốn chết thì mạnh tay một chút, tôi không có thời gian để phát hiện cô tự sát, sau đó đưa cô vào bệnh viện!”

“Vậy anh có thể cầm dao lên, giúp tôi thêm một nhát dao!” Diệu Tinh nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong. “Anh cần gì phải lãng phí thời gian đưa tôi tới đây!”

“Mặt hàng tốt như cô, chết rất đáng tiếc!” Tiêu Lăng Phong đột nhiên cười. “Chú Triệu của cô vô cùng thích còn cô thì sao!”

“Tiêu Lăng Phong, hiện tại tôi chẳng thêm mắng anh súc sinh. Bởi vì đó là sĩ nhục súc sinh!”

“Cô thử mạnh miệng thêm một chút cho tôi xem!” Tiêu Lăng Phong nắm lấy cằm Diệu Tinh. “Trình Diệu Tinh, có phải cô sợ không thể chết, nên mới cố gắng chọc giận tôi!”

“Ừ...” Diệu Tinh đau đến nhúm mày. “Bị anh làm như thế tôi còn không tự sát, chút chuyện ngày hôm qua được coi là gì đâu! Tiêu Lăng Phong, anh nghĩ quá nhiều rồi.”

“Lời này của cô là có ý gì, cảm thấy Triệu Chí Viễn thế nào...”

“Không phải Triệu Chí Viễn!” Diệu Tinh ngẩng đầu. “Tiêu Lăng Phong, cho dù tôi bị tên ăn xin ven đường chạm vào cũng sẽ không ghê tởm hơn khi bị anh chạm vào!” Diệu Tinh cắn răng hung hăng nói.

“Cô nói cái gì?” Tiêu Lăng Phong dùng thêm sức nắm lấy cổ tay Diệu Tinh.

“Tổng giám đốc Tiêu, tôi nói anh không hiểu sao?” Diệu Tinh cười. “Tôi nói, đã bị người dơ bẩn nhất thế giới là anh chạm vào, những thứ khác thì không được xem là gì cả. Có lẽ... Không chừng đó còn là một sự làm sạch...”

“Trình Diệu Tinh, tại sao cô luôn không học được cách ngoan ngoãn, hả?” Anh nắm tay Diệu Tinh càng lúc càng chặt. “Ở bên cạnh Mộ Thần còn chưa đủ, mười bảy tuổi quyến rũ Thẩm Kỳ Nhiên, mười tám tuổi thì tự leo lên giường tôi, cũng không biết từ lúc nào thì, dụ dỗ Triệu Chí Viễn. Hiện tại lại là Hạ Cẩm Trinh, Diệu Tinh của tôi ơi, làm sao cô có thể dè dặt như thế!” Tiêu Lăng Phong cắn răng, vẻ mặt như muốn xé nát Diệu Tinh.

“Tôi không dè dặt, thì làm sao giúp anh thực hiện giao dịch. Tiêu Lăng Phong, coi như tôi là kỹ nữ, anh cũng không tốt hơn bao nhiêu, dựa vào kỹ nữ để kiếm tiền, anh cho rằng anh cao thượng lắm sao...”

“Cô cũng biết mình là kỹ nữ sao!” Anh ta nắm lấy cổ áo Diệu Tinh, nâng cô lên. “Cho nên, cô thừa nhận cô quyến rũ Hạ Cẩm Trinh!”

“Tiêu Lăng Phong, tôi là một người phụ nữ hạ tiện, chỉ xứng với anh mà thôi!” Diệu Tinh xấu xa nói. Cô giờ tay kéo caravat của Tiêu Lăng Phong. “Tôi dơ bẩn đến chính mình còn thấy ghê tởm. Cho nên, Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ không đi làm bẩn người khác...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hiểu lầm chí mạng

Lời nói của Diệu Tinh, đã hoàn toàn chọc giận Tiêu Lăng Phong, anh ta thô lỗ đẩy Diệu Tinh ngã trên giường.

“Trình Diệu Tinh, hôm nay tôi sẽ để cô biết cái gì gọi là bẩn...” Tiêu Lăng Phong nói xong, tay đưa về phía Diệu Tinh, thời điểm Diệu Tinh cảm thấy tiêu rồi, thì đột nhiên Tiêu Lăng Phong bị kéo ra. Rầm! Anh ta đụng lưng vào cạnh bàn. Con đau dữ dội làm anh ta cau mày.

“Tiêu Lăng Phong anh cũng chỉ biết bắt nạt người khác thôi sao?” Hạ Cẩm Trinh nhúm mày.

“Anh tới đây làm gì?” Tiêu Lăng Phong trợn mắt.

“Chuyện này không có liên quan đến anh!” Hạ Cẩm Trinh nói. “Tiêu Lăng Phong, tôi nói rồi, sẽ có báo ứng! Nhưng... Tôi không ngờ, báo ứng lại đến nhanh như thế!” Nhìn thấy đáng về Tiêu Lăng Phong bị đung đến thê thảm, anh mỉm cười nói. Sau đó xoay mặt qua nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Diệu Tinh.

“Cô làm sao vậy?”

“Tôi không sao!” Diệu Tinh lắc đầu một cái. “Cẩm Trinh, hôm qua cảm ơn anh!” Diệu Tinh yếu ớt cười. Cô không biết, nếu như không có Hạ Cẩm Trinh, hiện tại không biết có phải mình sẽ nằm trong nhà tang lễ hay không.

Hạ Cẩm Trinh khiêu khích một lần nữa lại hoàn toàn bị xem nhẹ, cuối cùng, Tiêu Lăng Phong cũng bộc phát.

“Hạ Cẩm Trinh, anh tự đâm đầu vào chỗ chết!” Tiêu Lăng Phong nói xong, đánh một quyền tới.

“Tiêu Lăng Phong, anh làm gì đấy!” Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong xông qua, Diệu Tinh ôm lấy Hạ Cẩm Trinh cản một quyền kia. Tiêu Lăng Phong không kịp dừng lại, một quyền này, đánh phải rơi vào người Diệu Tinh. Diệu Tinh đau đến run rẩy.

“Diệu Tinh, cô có sao không?” Hạ Cẩm Trinh hét lên. “Tiêu Lăng Phong, anh điên rồi!”

“Ồ, Diệu Tinh, cô sao lại che chở cho anh ta!” Tiêu Lăng Phong châm chọc. “Thế nào, lúc tôi không có mặt, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiêu Lăng Phong, anh ở đây nói những nói cuội gì đó!” Hạ Cẩm Trinh đỡ lấy Diệu Tinh, giận đến mức rống to lên.

“Thế nào? Đau lòng sao?” Tiêu Lăng Phong cay nghiệt hỏi. “Cẩm Trinh, tôi chưa bao giờ biết, anh lại có hứng thú với gậy cũ của người khác!”

“Anh nói cái gì?” Hạ Cẩm Trinh nghiến răng.

“Tôi nói là cô ấy đã ngủ với tôi rồi, là tôi chơi còn sót lại, tôi chơi chán cô ta, nếu như anh thích, tôi sẽ đưa cho anh, các người không cần lên lên lút lút.” Tiêu Lăng Phong mỉm cười.

Diệu Tinh giận đến phát run, đang muốn cho Tiêu Lăng Phong một cái tát, đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra. Đường Nhã Đình run rẩy đứng trước cửa, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

“...Nhã Đình!” Một lúc lâu sau, Tiêu Lăng Phong mới phát ra tiếng nói. “Nhã Đình, sao em lại ở đây...”

“Lăng Phong, anh vừa mới nói gì?” Đường Nhã Đình khóc lóc hỏi. “Anh nói là sự thật sao?”

“Không phải! Tiêu Lăng Phong lắc đầu. “Nhã Đình, em nghe anh giải thích!”

“Em đều nghe hết, anh còn chối!” Đường Nhã Đình hét to. “Tiêu Lăng Phong, nếu không phải hôm nay em nghe được, anh còn muốn lừa gạt em bao lâu!”

“Nhã Đình, em phải nghe anh giải thích, bọn anh thật sự không có gì cả!”

“Đủ rồi!” Đường Nhã Đình quát lên. “Tiêu Lăng Phong, cuối cùng tôi đã biết, tại sao anh lại không lạnh không nóng với tôi, thì ra, anh đã chán tôi rồi!”

“Thật sự anh không có!” Tiêu Lăng Phong giải thích, anh quay mặt qua nhìn chằm chằm Diệu Tinh và Hạ Cẩm Trinh. Trong lòng anh đã nhận định, đây là do bọn họ thông đồng với nhau, Trinh Diệu Tinh, dám bày kế với tôi, cô tự đâm đầu vào chỗ chết.

“Tiêu Lăng Phong!” Vào lúc này, Tiêu Lăng Phong vẫn còn nhìn Diệu Tinh, Đường Nhã Đình càng cảm thấy tức giận. “Anh đã chán tôi, tôi cũng không làm chậm trễ hai người, chúng ta kết thúc rồi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” Đường Nhã Đình hét xong, xoay người chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nhục nhã trong phòng tắm (1)

Tiêu Lăng Phong đuổi theo Đường Nhã Đình, Hạ Cẩm Trinh cũng nhanh chóng rời khỏi, Diệu Tinh đứng trong phòng tắm, từ từ cởi quần áo, soi gương, nhìn tấm lưng bầm đen. Đụng nhẹ một cái, Diệu Tinh đau đến nhủu mày.

Rầm! Không chút dấu hiệu nào, cửa phòng tắm bị đá mở văng ra. Quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh bất giác lui về sau một bước.

“Anh làm gì đấy...” Diệu Tinh chưa hỏi xong, đột nhiên Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh vào ngực.

“Thế nào? Hiện tại đã biết sợ?” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi. “Trình Diệu Tinh, lá gan cô cũng không nhỏ, cô dám gài bẫy tôi!” Trình linh anh ta bóp lấy cổ Diệu Tinh. “Nói, tại sao phải làm như vậy?”

“Tôi không có!” Diệu Tinh nắm lấy cổ tay Tiêu Lăng Phong. Đang bị cầm, cơ thể của cô còn rất yếu, hoàn toàn không có sức lực để tránh né. “Tiêu Lăng Phong, anh, anh buông tôi ra!”

“Trình Diệu Tinh, có gan gài bẫy tôi, thì cô cũng phải có gan gánh chịu!”

“Tiêu Lăng Phong... Khụ... Rõ ràng là tự anh muốn nhục nhã tôi, mới bị Đường Nhã Đình nghe thấy, chuyện này có liên quan gì đến tôi!” die&nd#an-le\$;uyd!on Diệu Tinh giãy giụa, cổ áo mở rộng xuống bả vai, vùng đất mềm mại trong áo lót như ẩn như hiện giữa quần áo và những sợi tóc.

“Trình Diệu Tinh, coi như là vậy, thì cô cũng không quên được đề tiện đi dụ dỗ đàn ông, có phải không!” Tiêu Lăng Phong cắn răng, chỉ muốn cắt đứt cổ Diệu Tinh. “Sao cô có thể không biết tốt xấu đến như thế!”

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh rống to. “Anh buông tay ra!”

“Cô trăm phương ngàn kế quyến rũ tôi, không phải là hi vọng tôi sẽ làm như thế này với cô sao?” Tiêu Lăng Phong cắn răng. “Trình Diệu Tinh, hôm nay tôi sẽ cho cô toại nguyện!” Tiêu Lăng Phong nói xong, đặt Diệu Tinh lên bồn rửa tay, đưa tay kéo quần áo Diệu Tinh.

“Tiêu Lăng Phong, anh làm cái gì đấy!” Diệu Tinh hoảng sợ hét lên.

“Cô kêu cái gì? Cũng không phải chưa từng nhìn, còn giả bộ trung trinh tiết liệt làm gì nữa, chẳng lẽ cô đã quên. Lần trước, tôi đã dùng ngón tay thỏa mãn cô?”

“Đừng nói nữa!” Diệu Tinh lắc đầu.

“Hay là, cơ thể của cô, người khác thì nhìn được, còn tôi thì không!” Tiêu Lăng Phong cười châm biếm, die&nd#an-le\$;uyd!on đưa tay kéo áo lót Diệu Tinh, có thể nhìn thấy từng vết bầm tím trên người cô. “Sao nào, Triệu Chí Viễn làm cho cô rất sáng khoái, đúng không?”

“Tiêu Lăng Phong, anh là cảm thú!”

“Trình Diệu Tinh, hôm nay tôi sẽ cho cô biết, tôi ngay cả cảm thú cũng không bằng.” Tiêu Lăng Phong nói xong, tháo caravat cột cổ tay Diệu Tinh vào vòi nước.

“Tiêu Lăng Phong, anh... Anh muốn làm gì, buông tôi ra!”

“Không phải nhu cầu của cô không được thỏa mãn sao?” Khóe miệng Tiêu Lăng Phong nâng lên. Bàn tay chậm rãi lướt nhẹ trên thân thể Diệu Tinh. “Trình Diệu Tinh, hôm nay tôi sẽ cho cô biết, đặc tội với tôi sẽ có kết quả gì.”

“Đừng... Đừng mà!” Diệu Tinh lắc đầu kịch liệt. “Tiêu Lăng Phong, anh không thể làm thế với tôi!”

“Trình Diệu Tinh, cô sai rồi, hạng người đề tiện như cô, tôi sẽ không cần làm!” Anh ta nói xong, kéo mạnh quần áo Diệu Tinh xuống, toàn bộ thân thể phơi bày ngoài không khí, phía dưới cơ thể tiếp xúc với đá cẩm thạch lạnh như băng, lạnh đến tận xương tủy.

Diệu Tinh giãy giụa, một cơn đau dữ dội ở sau lưng, cô nhớ lại, bên dưới cô là mảnh gương vỡ, mà giờ phút này, mảnh gương vỡ đang đâm vào cơ thể cô.

“Tiêu Lăng Phong, anh là tên khốn, anh sẽ chết không từ tế!” Diệu Tinh khóc lóc, cố gắng giãy giụa, vết thương trên cổ tay, vẫn chưa có khép miệng, bị nứt ra một lần nữa, máu chảy ra, nhuộm đỏ băng gạc, thậm chí thấm qua caravat. “Buông tôi ra...”

“Trình Diệu Tinh, dù tôi sẽ chết không được từ tế, thì tôi cũng sẽ kéo kẻ tiện nhân là cô xuống địa ngục với tôi!” Tiêu Lăng Phong phẫn chấn hung ác nói, một tay bắt lấy cái chân đang quẫy đạp của Diệu Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Nhục nhã trong phòng tắm (2)

“Tiêu Lăng Phong, anh dám đụng vào tôi, tôi sẽ giết chết anh!” Diệu Tinh gào thét.

“Hôm nay tôi sẽ đụng vào cô, để tôi xem cô sẽ giết tôi như thế nào!” Tiêu Lăng Phong mỉm cười. “Trình Diệu Tinh, hiện tại tôi muốn cô giống như một kỹ nữ, cô phải lên tiếng cầu xin tôi!”

“Anh mơ đi!” Diệu Tinh rống to.

“Chúng ta cùng chờ xem, tôi không có nằm mơ!” Tiêu Lăng Phong cười, cúi đầu xuống, để lại một dấu răng trên xương quai xanh của Diệu Tinh, dấu răng rất sâu, nhưng lại vừa đủ để không chảy máu,

“Đừng...” Diệu Tinh lắc đầu thật mạnh. Vết thương sau lưng càng lúc càng sâu, Diệu Tinh đau đến toát mồ hôi. “Anh buông tôi ra.”

“Tôi sẽ làm cho cô phải nói muốn, tôi bảo đảm!” Thô bạo đè lên cơ thể Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong hung hăng cạo sát trên người Diệu Tinh, thay vì nói hôn, chỉ bằng nói là chà đạp, giầy vò. Tất cả những nơi anh ta hôn qua, đều để lại những dấu vết màu đỏ.

“Tiêu Lăng Phong, anh thả tôi ra!” Diệu Tinh kêu gào.

Ánh đèn trong phòng vệ sinh hơi trắng, lúc này, ánh đèn càng làm nổi bật da thịt và nhiệt độ thân thể khác thường của Diệu Tinh, lộ ra một màu hồng phấn làm mê lòng người.

“Tôi sẽ thả, nhưng không phải bây giờ...” Tiêu Lăng Phong nói xong, ngón tay lướt qua từng tác da thịt của Diệu Tinh, nhìn gương mặt đầy nước mắt của Diệu Tinh, đáng yêu anh ta xấu xa cúi thấp đầu, tay đè trên đóa hồng mai kia.

“Đừng lại!” Diệu Tinh giãy giụa kịch liệt, “Tiêu Lăng Phong, anh thả tôi ra, thả tôi ra...”

Tiêu Lăng Phong không để thêm để ý đến Diệu Tinh đang kêu gào, anh chỉ muốn nhục nhã cái người phụ nữ không biết sống chết này cho thật tốt, Đường Nhã Đình vậy mà lại bỏ đi với Hạ Cẩm Trinh ở ngay trước mặt anh. Nghĩ tới ánh mắt khiêu khích của Hạ Cẩm Trinh, anh càng không thể kiềm chế tức giận, mạnh bạo giầy vò chà đạp vùng đất trắng mịn mềm mại này, cho đến khi nơi đó đỏ ửng lên.

“Súc sinh.” Giọng Diệu Tinh run run.

Tiêu Lăng Phong làm sao có thể để ý tới lời kêu gào Diệu Tinh, anh không ngừng để lại những vết hôn trên cổ Diệu Tinh, đưa đầu lưỡi liếm láp vành tai cô.

“Ồi...” Diệu Tinh run một cái.

Hừ! Tiêu Lăng Phong khinh miệt cười ra tiếng. “Luôn miệng nói muốn tôi thả cô ra, nhưng cơ thể của cô lại có phản ứng hết lần này đến lần khác.”

“Không phải, tôi không có, không có!” Diệu Tinh xấu hổ lắc đầu, “Tiêu Lăng Phong, tốt nhất anh nên giết tôi, bằng không tôi sẽ làm cho anh phải hối hận... Á...” Diệu Tinh ý loạn tình mê kêu một tiếng, âm thanh kiều mị mang theo một chút thoải mái, khoan khoái. “Khốn, khốn kiếp...”

“Không phải cô thích tôi khốn kiếp sao!” Tiêu Lăng Phong chăm chú nhìn vào đôi mắt phủ một tầng sương mỏng của Diệu Tinh, ngón tay như có như không chạm nhẹ vào hạ thân Diệu Tinh. “Vừa muốn làm đám phụ, vừa muốn lập đền thờ, Trinh Diệu Tinh, làm sao lại có chuyện tốt như thế!”

“Buông tôi ra!” Cơ thể đang bắt đầu nóng lên, ngứa râm ran, ngay cả hơi sức để chửi mắng cũng không có.

“Buông cô ra, thì thỏa mãn cô bằng cách nào?” Tiêu Lăng Phong nói xong, ngón tay anh mon men tiến vào.

“Ừm! Anh... Á!” Lời nói của Diệu Tinh đã bị hành động của Tiêu Lăng Phong cắt đứt. Dục hỏa càng lúc càng mãnh liệt có cảm giác như đang lan tràn toàn thân. “Ồ...” Diệu Tinh cắn chặt môi!

“Nhìn đi, tôi biết ngay là cô thích bị đối xử như thế này mà, thế nào, bị tôi, một người dơ bẩn nhất, ghê tởm nhất đùa bỡn, cô có cảm tưởng gì hả...” Ngón tay Tiêu Lăng Phong di chuyển như có như không. “Có phải rất muốn không?” Anh ta hỏi. “Trinh Diệu Tinh, cầu xin tôi... tôi sẽ thỏa mãn cô...”

“Súc sinh...” Diệu Tinh không còn sức lực mắng. Từng giọt nước mắt rơi xuống. Hàm răng trắng nõn cắn chặt cánh môi ẩm ướt, nhưng vẫn không có cách nào kiềm chế được khát vọng trong thân thể...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Báo ứng đáng phải nhận lấy

Diệu Tinh nửa nằm trên bồn rửa tay, sau lưng chảy máu làm cho phía dưới “lầy lội không thể tả” nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao như sắp bốc cháy. Cô cắn môi thật chặt, kiềm chế âm thanh của mình.

“Thích thì cứ kêu lên, cần gì phải chịu đựng, không nên đâu!” Tiêu Lăng Phong ghé vào tai Diệu Tinh. “Kêu lên, để cho tôi nghe xem âm thanh của cô có bao nhiêu dâm dăng...”

“Tiêu Lăng Phong, van xin anh bỏ qua cho tôi đi, tôi không có gài bẫy anh, không có... Uhm...” Cô còn chưa nói xong, Tiêu Lăng Phong đã cúi đầu cắn môi cô.

“Sự thật ngay trước mắt, cô còn dám nói nhiều.” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng cười. “Nếu như cô thông minh, nên cầu xin tôi muốn cô...”

“Đừng...”

“Bên dưới đã có đại lan tràn. Cũng đừng mạnh miệng nữa!” Tiêu Lăng Phong mỉm cười, trêu chọc những điểm mẫn cảm của Diệu Tinh. “Diệu Tinh, nói đi, nói cô muốn!”

Diệu Tinh giãy giụa, thân thể tê dại và sau lưng đau nhói. Cô cuống loạn lắc đầu, trên chóp mũi dính đầy mồ hôi. Cô cảm thấy rất nhục nhã, tuy nhiên lại càng lúc càng khát vọng Tiêu Lăng Phong đụng vào.

“Diệu Tinh, muốn không!” Tiêu Lăng Phong di chuyển ngón tay. “Cô rất muốn, có phải không?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ gay của Diệu Tinh, anh mỉm cười, “Nhưng... Tôi chê cô bẩn.” Anh ta nói xong, đột nhiên rút ngón tay ra.

“Ah!” Diệu Tinh kêu lên một tiếng, không phải rất chán ghét bị anh ta nhục nhã ư, nhưng tại sao khi anh ta dừng lại, thân thể lại càng khó chịu hơn.

Tiêu Lăng Phong vói tay cởi caravat của mình, mất đi trôi buộc cuối cùng, cả người Diệu Tinh té xuống đất, rầm! Cô nhếch nhác nằm trên mặt đất, thân thể có chút run rẩy.

“Cô còn có thể tự thỏa mãn mình...” Tiêu Lăng Phong xoay mặt nhìn Diệu Tinh, nhưng khi nhìn thấy mớ hỗn độn sau lưng cô thì anh hơi sững sốt.

Trên bồn rửa tay màu trắng, tràn đầy vết máu đỏ tươi, và có cả mảnh kính vỡ. Sau lưng Diệu Tinh còn dính nhiều mảnh gương vỡ. Vết máu đỏ tươi trên tấm lưng trắng bóng của cô, lại có vẻ xinh đẹp như thế...

Diệu Tinh nắm chặt nắm tay, thờ dờn dập, mặc dù lúc này quần áo không đủ che thân, nhưng hình như cô không hề cảm thấy mất thể diện.

“Già chết cái gì, đứng lên cho tôi!” Tiêu Lăng Phong đi tới bên cạnh Diệu Tinh, nhìn vết thương của Diệu Tinh vẫn đang chảy máu, hô hấp của anh cứng lại. ẩn...q,ủyđ”ôn “Nếu như cô không muốn để bác sĩ thấy hết, thì đứng lên mặc quần áo ngay lập tức...”

Diệu Tinh ngẩng đầu lên, dừ tợn nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong, gần như muốn cắn nát hàm răng mình.

“Thế nào? Cảm thấy dù sao cũng bị tôi nhìn thấy, bị người khác nhìn thấy cũng không sao?” Tiêu Lăng Phong nửa ngồi xổm, nắm lấy cằm Diệu Tinh, “Cô phải biết rằng, đây chỉ là ngoài ý muốn!”

Ngoài ý muốn! Diệu Tinh cười. Anh ta hại cô bị thương, thế nhưng một chút ăn năn cũng không có, chẳng lẽ trong mắt anh, mạng của cô, hèn hạ đến mức không bằng một hiểu lầm, một giọt nước mắt của Đường Nhã Đình sao?”

“Cảnh cáo cô, đừng giờ trò sau lưng tôi, cách Hạ Cẩm Trinh xa một chút cho tôi, nếu như có lần sau, Trinh Diệu Tinh, tôi bảo đảm đi;ểnd?àn”lêq-ủy!đô”n Tuyệt đối mọi chuyện sẽ không chấm dứt dễ dàng như thế này.” Anh ta nói xong hất cằm Diệu Tinh ra, đi qua người Diệu Tinh.

Tiêu Lăng Phong, nhục nhã của hôm nay, tuyệt đối tôi sẽ không quên, tuyệt đối sẽ không!”

Tiêu Lăng Phong bước ra khỏi phòng bệnh, nghiêng mặt sang một bên, liếc mắt nhìn về phía phòng bệnh, anh thở dài một cái.

Tiêu Lăng Phong, người đang làm gì đấy. Mới vừa rồi, vậy mà chỉ một chút nữa thôi anh đã không khống chế được mình. Anh nhắm mắt lại, hung hăng tự trách mình, cô ta làm hại Nhã Đình thảm như vậy, anh lại có thể vì cô ấy mà mất khống chế.

Anh nhìn tay của mình. Nơi đó còn có một chút máu, nghĩ tới vết máu nhìn mà giật mình kia, anh nhớ tới ba năm trước đây, lúc Đường Nhã Đình xảy ra chuyện, cũng rất nhiều máu.

“Trinh Diệu Tinh, cho dù cô hận tôi thấu xương, tôi tuyệt đối không hối hận.” Tiêu Lăng Phong cắn răng, tất cả đều là cô đáng phải nhận lấy, là báo ứng của các người...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Người đàn ông vô sỉ

Diệu Tinh nằm lỳ trên giường, vết thương đã được xử lý, đau đớn làm cho cô cả đêm không thể ngủ, ngay cả động một cái cũng không dám, trên cổ tay, ngoài vết thương bị rách ra, còn có một vết máu bầm, Diệu Tinh cố gắng kéo tay áo xuống, nhưng không cách nào che kín những dấu vết kia.

Hạ Cẩm Trinh ôm một bó hoa tươi đi vào bệnh viện, anh biết chuyện ngày hôm qua, Tiêu Lăng Phong sẽ không dễ yên, anh rất lo lắng cho Diệu Tinh.

“Diệu Tinh, cô khỏe không?” Hạ Cẩm Trinh bước vào, nhìn Diệu Tinh nằm lý trên giường, anh cảm thấy cực kỳ hoảng sợ. “Cô làm sao vậy?” Anh bước tới vài bước, trong khoảnh khắc nhìn thấy cô tay Diệu Tinh, đầu anh “ông” một tiếng. “Diệu Tinh!” Tay anh khoác lên lưng Diệu Tinh, vốn dĩ muốn an ủi cô một chút, nhưng lại đổi lấy một tiếng kêu thảm thiết của Diệu Tinh.

“Á, đau!”

Tay Hạ Cẩm Trinh giật mạnh một cái. “Diệu Tinh?” Ngón tay anh chạm nhẹ vào lưng Diệu Tinh, không sai, ở đó có băng gạc.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Anh ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Diệu Tinh.

“Không có chuyện gì hết!” Diệu Tinh lắc đầu một cái, nhưng nghĩ đến nhức nhối hôm qua, vẫn không kiềm chế được nước mắt của mình.

“Diệu Tinh, anh ta làm gì cô?” Giọng Hạ Cẩm Trinh có chút run rẩy, giờ tay lên, chậm rãi lau nước mắt Diệu Tinh. “Nói cho tôi biết đi!”

Diệu Tinh cũng không lên tiếng, chỉ lắc đầu một cái, biết phải nói như thế nào đây? Muốn anh đi tìm Tiêu Lăng Phong tính sổ sao? die»n'da...nkequy'd«on Như vậy chỉ mang đến phiền phức cho Hạ Cẩm Trinh mà thôi, mà Tiêu Lăng Phong cũng sẽ mượn cơ hội để nhức nhối cô thậm tệ hơn.

“Đường tiểu thư có khỏe không?” Diệu Tinh hỏi. Nếu như không phải do ngày hôm qua bị hiểu lầm...

“Cô nên tự lo cho mình trước đi!” Hạ Cẩm Trinh đen mặt. Bọn họ hại cô thành như vậy, cô còn quan tâm cô ta như thế nào. “Bọn họ không có việc gì, yên tâm đi!” Đang nói chuyện, cửa phòng bệnh bị mở ra. Tiêu Lăng Phong dẫn Đường Nhã Đình đến, nhìn thấy Hạ Cẩm Trinh, rõ ràng hai người hơi sững sốt.

“Tiêu Lăng Phong, anh không phải là người!” Hạ Cẩm Trinh gầm lên, vọt tới, Tiêu Lăng Phong né không kịp, bị một cái đấm thật mạnh vào mặt.

“Á!” Đường Nhã Đình hét lên một tiếng. “Cẩm Trinh. Anh làm gì vậy!” Đường Nhã Đình lo lắng nhìn Tiêu Lăng Phong. “Lăng Phong, anh có sao không?”

“Không có chuyện gì!” Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái, giờ ngón tay sờ sờ khóe miệng, nhìn trên ngón tay bị dính đỏ, anh cười một cái. “Thế nào? Đau lòng?” Anh cười. “Nếu như ngày hôm qua anh không đuổi theo Nhã Đình, Diệu Tinh của anh cũng sẽ không bị ngã, sẽ không bị thương nghiêm trọng như vậy.”

“Tiêu Lăng Phong, anh có phải là đàn ông hay không, dám làm không dám nhận sao!” Hạ Cẩm Trinh cắn răng.

“Tôi làm chuyện gì?” Tiêu Lăng Phong nhún mày. “Tôi chỉ biết lúc phát hiện cô ấy bị thương, giúp cô ấy gọi bác sĩ.” Tiêu Lăng Phong nói xong nhún vai. “Diệu Tinh, cô cũng không giải thích giúp tôi một chút sao? Nói cho Tổng giám đốc Hạ biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì!”

Diệu Tinh từ từ đứng lên, cô dữ tợn nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong, khóe miệng nâng lên nụ cười trào phúng. Tiêu Lăng Phong, anh thật vô sỉ. “Cẩm Trinh, ngày hôm qua do tôi không cẩn thận, không liên quan đến Tổng giám đốc Tiêu!”

“Đúng đấy!” Tiêu Lăng Phong mỉm cười. “Dù nói thế nào đi nữa, Diệu Tinh cũng là thư ký của tôi, tôi sẽ không tổn thương cô ấy.”

Thư ký? Đường Nhã Đình vênh tai lên, nói vậy lần này Lisa không có lừa cô. Ngày hôm qua cô nhận được điện thoại của Lisa nên mới đến bệnh viện, nói như vậy, trước đây, ở trong nhà hàng, bọn họ cãi nhau cũng là vì người phụ nữ này? die»nd'an.k«;quy'd«on Đường Nhã Đình ngẩng đầu nhìn Diệu Tinh, đầy mắt xẹt qua tia sáng lạnh lùng.

Trình Diệu Tinh, cô hại tôi thảm như vậy, còn dám tới tranh giành đàn ông với tôi, tôi thấy, trừng phạt của ba năm trước đây, vẫn còn quá nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tự tay phá hủy cô

“Diệu Tinh, cô không cần sợ, anh ta làm chuyện gì...”

“Cẩm Trinh, thật sự tôi không có việc gì!” Diệu Tinh lắc đầu một cái. Nhìn sự đặc ý trong mắt Tiêu Lăng Phong, cô chỉ muốn tát anh ta một cái thật mạnh.

“Cẩm Trinh, nếu là hiểu lầm, vậy bỏ qua nha!” Đường Nhã Đình khề nói, Hạ Cẩm Trinh như thế này, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

“Hừ! Tiêu Lăng Phong, tự giải quyết cho tốt đi!” Anh nói xong, lại gần tai Tiêu Lăng Phong. “Có đôi khi, mắt nhìn thấy, không nhất định đã là sự thật, đừng đợi đến lúc phát hiện đã liên lụy người vô tội, thì mới hối hận!” Anh nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Lăng Phong hơi sững sốt, nhìn bóng lưng đang rời đi của Hạ Cẩm Trinh, câu nói này của anh ta có ý gì? Người vô tội? Trình Diệu Tinh sao? Hừ! Anh hừ lạnh một tiếng. Đúng là nực cười, cô ta hại Nhã Đình thâm như vậy, cô ta có gì mà vô tội.

“Em đi xem anh ta!” Đường Nhã Đình nói xong, vội đuổi theo, anh ta vừa nói gì với Tiêu Lăng Phong? Cô cắn cắn môi, bước nhanh hơn.

Phòng nấu nước.

“Cẩm Trinh!” Cô ta khẽ gọi. “Có phải anh đang tức giận hay không?”

“Anh tức giận cái gì, tức giận em vứt bỏ anh một lần nữa, đi với Tiêu Lăng Phong?”

“Không đúng!” Đường Nhã Đình vội lắc đầu.

“Em có chuyện gì sao?” Hạ Cẩm Trinh nghiêm mặt hỏi.

“Diệu Tinh, cô ấy... Cô ấy có khỏe không? Cô ấy như thế nào?”

“Nhờ phúc của Tiêu Lăng Phong, cô ấy không chết được.”

“Anh đừng như vậy có được không, em biết Tiêu Lăng Phong có hơi quá đáng.” Đường Nhã Đình vội nói. “Cẩm Trinh, anh... Thích, thích Diệu Tinh rồi sao?”

“Sao đột nhiên lại quan tâm tới tình cảm của anh hả?” Hạ Cẩm Trinh cười hỏi. “Em không yêu anh, cũng không cho phép anh tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình sao?” Hạ Cẩm Trinh chế giễu.

“Không phải!” Đường Nhã Đình vội vàng lắc đầu. “Cẩm Trinh, em muốn nói... Thật ra thì Diệu Tinh là cô gái tốt!” Cô nói xong, trong mắt lại đầy vẻ dò xét. Mặc dù tôi không thích, cũng sẽ không để lại cho người khác.

“Em nóng lòng muốn tổng cổ anh đi như thế sao?” Hạ Cẩm Trinh kích động nắm lấy bả vai Đường Nhã Đình ấn cô lên cửa. "die»n.d"an.k«e.qu»y.d«on"
“Tình yêu của anh, làm em chán ghét, ghê tởm như thế sao?” Giọng nói Hạ Cẩm Trinh run run, giống như đang rất đau khổ.

“Không có.” Đường Nhã Đình lắc đầu. “Cẩm Trinh, anh rất tốt, nhưng... Nhưng em đã có Tiêu Lăng Phong rồi!”

“Còn anh thì sao? Đường Nhã Đình, em nói cho anh biết, anh được xem là gì, vậy lần đó của chúng ta là gì?”

“Đừng nói nữa!” Đường Nhã Đình đột nhiên kích động. “Chúng ta đã nói là sẽ quên chuyện đó mà.” Rõ ràng Đường Nhã Đình rất khản trương. “Cẩm Trinh, nếu như, anh thật sự yêu em, đừng nói chuyện này nữa, có được không?” Đường Nhã Đình nắm vạt áo của Hạ Cẩm Trinh.

“Em chỉ vì hạnh phúc của em, còn anh thì sao? Diệu Tinh và Mộ Thần thì sao đây?”

“Anh là đang vì cô ấy mà trách em?” Mắt Đường Nhã Đình rung rung nước. “Còn em thì sao? Hạ Cẩm Trinh, anh có biết, em vĩnh viễn không thể sinh được nữa không?”

“Đó là báo ứng!” Hạ Cẩm Trinh kẻ sát tai Đường Nhã Đình, chậm rãi nói, Đường Nhã Đình hình như nhìn thấy sự thù hận và tàn nhẫn xẹt qua khóe mắt anh, nhưng chỉ thoáng qua mà thôi, thậm chí cô còn hoài nghi, chuyện đó có xảy ra hay không. “Nhã Đình, chúng ta đều sẽ nhận báo ứng.”

“Anh nói gì đấy?” Đường Nhã Đình hỏi, “Cẩm Trinh...”

“Không có việc gì.” Hạ Cẩm Trinh lắc đầu.

“Cẩm Trinh, xem như em cầu xin anh, nể tình chúng ta... Cho nên, chuyện kia nhất định đừng để Lăng Phong biết, xem như em cầu xin anh.” d0d0l0q0đ
Đường Nhã Đình nói xong, cẩn thận liếc mắt nhìn ra bên ngoài, sau đó mới đi ra.

Hạ Cẩm Trinh từ từ xoay người lại, đến khi nghe được tiếng đóng cửa. Trong nháy mắt, vẻ mặt bi thương trên mặt đã được thay thế bởi sự thù hận.

“Yêu cô? Giữ bí mật? Đường Nhã Đình cô thật buồn cười, tôi hận cô còn không kịp nữa, tại sao phải giúp cô! Tôi muốn tự tay phá hủy cô còn không kịp nữa là...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Như bị sét đánh

Bầu không khí trong phòng bệnh vô cùng ngột ngạt, Diệu Tinh không còn cách gì phải thở gấp, cô quay mặt lại, vẫn thấy ánh mắt đang nhìn mình của Tiêu Lăng Phong.

“Anh nhìn cái gì?” Cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, Diệu Tinh hỏi.

“Tôi nhìn xem cô có sức hấp dẫn gì, có thể làm cho Hạ Cẩm Trinh vì cô mà ba lần bốn lượt đổi địch với tôi.” Anh tiến lên vài bước, sắc mặt Diệu Tinh vẫn tái nhợt như cũ, trong mắt hiện đầy tơ máu, nhớ lại lời bác sĩ, vết thương rất sâu đã đâm đến tận xương.

Anh đã cảm thấy cả người lạnh run.

“Tại sao không nói?” Tiêu Lăng Phong nâng cằm Diệu Tinh lên. Tại sao không nói, phía dưới có mảnh gương vỡ. Nếu như anh biết, cho dù anh hận cô đến đâu đi nữa, cũng sẽ không lấy sinh mạng cô ra đùa giỡn.

“Nói gì?” Diệu Tinh đẩy tay Tiêu Lăng Phong ra, làm ảnh hưởng đến vết thương sau lưng, cô đau đến nhú mảy. “Tiêu Lăng Phong, tôi vẫn chưa có hèn hạ đến mức đó, dù cho tôi có đi chăng nữa, dù cho tôi có thiếu đàn ông đi chăng nữa, cũng sẽ không suy nghĩ đến anh!” Diệu Tinh lạnh lùng nói.

Ngón tay Tiêu Lăng Phong siết chặt thêm. “Thiếu đàn ông cũng sẽ không tìm tôi?” Anh lặp lại, nở nụ cười. “Tìm Hạ Cẩm Trinh sao?”

“Đó là việc của tôi...”

“Cô đã quên cô là người phụ nữ của tôi sao?” Tiêu Lăng Phong nắm lấy cổ tay Diệu Tinh. “Hạ Cẩm Trinh thông minh tuyệt đỉnh. Anh ta không phải không biết mối quan hệ của chúng ta, chẳng qua anh ta chỉ thương hại cô mà thôi.” Tiêu Lăng Phong nói từng chữ từng chữ một.

Đường Nhã Đình đứng ngoài cửa. Tay nắm chặt nắm cửa, bởi vì dùng quá nhiều sức mà trắng bệch. Người phụ nữ của anh ấy? Thật là một tuyên bố bá đạo, dù là cô, Tiêu Lăng Phong cũng chưa bao giờ bá đạo như thế.

“Trình Diệu Tinh, tốt nhất cô cẩn thận cho tôi, nếu như cô uy hiếp đến lợi ích của tôi, tôi tuyệt đối không nương tay!” Cạch...! Tay vừa mới dùng sức, khóa cửa bị mở ra, nhất thời cô không phản ứng kịp. diễn~đa~àn~le~quy~đo"òn Nghe tiếng động, Tiêu Lăng Phong quay đầu lại, nhìn thấy thủ hện trong mắt Đường Nhã Đình, anh cảm thấy hình như mình nhìn lầm rồi, lúc đang cẩn thận dò xét, thì Đường Nhã Đình đã mỉm cười bước tới, giống như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì.

“Nhã Đình!” Nhìn thấy Đường Nhã Đình, trong lòng Tiêu Lăng Phong trầm xuống, vội vàng buông Diệu Tinh ra, giống như là đang phản bội cô ta, lòng tràn đầy áy náy.

“Các người đang nói chuyện gì vậy?” Đường Nhã Đình cười, tựa như lúc này chưa hề nhìn thấy cái gì.

“Không có gì!” Diệu Tinh cười cười. Kể từ khi xảy ra tai nạn xe, đây là lần đầu tiên cô gặp lại Đường Nhã Đình. “Đường tiểu thư, mời ngồi!” Diệu Tinh mỉm cười, cô cực kỳ tò mò, chuyện kia chỉ là hiểu lầm sao, Tiêu Lăng Phong đã giải thích thế nào, để cho cô ta tha thứ cho anh ta, thậm chí còn đến bệnh viện...

Đường Nhã Đình mỉm cười ngồi xuống, cô cũng đang nhìn Diệu Tinh. Trình Diệu Tinh cũng không phải mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng trên người cô ta, luôn có một thứ gì đó, vô cùng hấp dẫn người khác, ngay cả cô là phụ nữ còn không nhịn được phải nhìn thật lâu.

Diệu Tinh không chịu nổi bầu không khí trong phòng bệnh. Dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Bây giờ đã là buổi trưa, phần lớn mọi người đều đang nghỉ ngơi, Diệu Tinh đi từ từ trên hành lang.

Xoảng! Cô đang đi, đột nhiên có một cái ly nằm ngay dưới chân cô, vỡ tan như pháo hoa.

“Ai u, tổ tông của tôi ơi, diễn~đa~àn~le~quy~đoàn cậu uống thuốc trước đã!” Người đàn ông trung niên bắt đắ dĩ dụ dĩ. “Có được không?”

“Uống thuốc cái gì!” Một giọng nói ngang ngược hỏi lại. “Đây là cái phòng bệnh rách nát gì hả, ông cư xử với tôi như thế này sao!”

“Tôi đã nói với bệnh viện rồi, một khi phòng bệnh cao cấp có chỗ trống, chúng tôi sẽ đổi ngay lập tức!” Người đàn ông dụ dĩ, rất giống đang dụ dĩ một đứa bé bốc đồng.

“Dù sao tôi cũng đã nói, tôi tuyệt đối không sống ở nơi quỷ quái này! Ông nhất định phải nghĩ ra biện pháp cho tôi, tôi lập tức quay về Mỹ!” Giọng nói càng lúc càng gần, sau đó, người kia xuất hiện trong tầm mắt của Diệu Tinh.

Diệu Tinh nhìn bóng dáng đang đi tới kia, trong nháy mắt, cô giống như bị sét đánh trúng...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nỗi đau xé rách

Diệu Tinh đứng sững sờ tại chỗ, nhìn người đang ông đang từng bước từng bước tới gần, trong con ngươi đã đọng đầy nước mắt, tuôn rơi trong nháy mắt.

“... Mộ...”

“Tránh ra!” Không đợi Diệu Tinh nói ra chữ thứ hai, người đàn ông đã không nhận được mở miệng trước, nhìn mảnh vỡ trên đất, người đàn ông tức giận đá một phát, sau đó xoay người bước đi.

Bờ môi Diệu Tinh run rẩy, tầm mắt đã bị nước mắt làm cho mờ hồ, còn người đàn ông thì càng đi càng xa. Tựa như ba năm trước đây. Bất lực nhìn Mộ Thần từ từ biến mất khỏi tầm mắt.

“Mộ Thần...” Diệu Tinh khẽ kêu lên cái tên này, mà lúc này giọng nói nghẹn ngào không còn rõ ràng nữa, nhưng đến lúc cô muốn nhìn rõ người kia, đã không còn bóng dáng kia ở bất kì nơi nào trong tầm mắt. “Mộ Thần...” Diệu Tinh gọi một tiếng. Cô muốn đuổi theo, nhưng vừa mới cử động, đã làm động đến vết thương sau lưng, cơ thể cô đau đến run rẩy, chỉ có thể từ từ ngồi xổm xuống.

“Diệu Tinh, cô làm sao vậy!” Không tìm thấy Diệu Tinh trong phòng bệnh, Hạ Cẩm Trình ra ngoài tìm kiếm, kết quả lại thấy Diệu Tinh đang run rẩy ngồi xổm trên mặt đất. “Sao vậy?” Chỉ cần mấy bước anh đã chạy tới.

“Cẩm Trình, Mộ Thần, Mộ Thần...” Diệu Tinh run rẩy chỉ vào phía trước.

Hạ Cẩm Trình nhíu chặt lông mày. Mộ Thần? “Diệu Tinh, cô làm sao vậy?” Nhìn mặt Diệu Tinh đầy nước mắt, lòng anh đau đớn hỏi. “Mộ Thần đã đi ba năm rồi!”

“Cẩm Trình, tôi nhìn thấy, thật mà... Đã nhìn thấy!” Diệu Tinh nghẹn ngào, chỉ về phía bóng dáng vừa rồi đã biến mất.

“Có chuyện gì?” Tiếng khóc của Diệu Tinh đã gây sự chú ý với người trong phòng bệnh. “Tiểu thư?” Nhìn mảnh thủy tinh vỡ đầy trên mặt đất, nhớ lại chuyện vừa rồi. “Thật sự xin lỗi, đã dọa cô rồi có phải không?” Người đàn ông mỉm cười. “Alex bị thương, tâm trạng có chút không tốt, cậu ta không phải muốn hung dữ với cô.”

“Alex?” Diệu Tinh ngẩng đầu.

“Ừ, lúc cậu ấy đưa xe, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tâm trạng không tốt, lại là một thiếu gia ăn sung mặc sướng, dĩ nhiên là không muốn ở phòng bệnh bình thường!”

“Diệu Tinh, nghe chưa?” Hạ Cẩm Trình lau chút nước mắt của cô. “Cô nhận nhầm người rồi!”

“Không, tôi không có!” Diệu Tinh lắc đầu. “Tôi sẽ không nhìn lầm, Cẩm Trình, đó thật sự là Mộ Thần, tôi đã nhìn thấy! Thật sự tôi đã nhìn thấy!” Diệu Tinh bật khóc thành tiếng.

“Diệu Tinh!” Hạ Cẩm Trình nắm bả vai của cô. “Đã ba năm rồi...”

“Tôi đã nói tôi không nhìn lầm!” Diệu Tinh kích động hét lên. “Cẩm Trình, dù tôi có quên mất tên mình, tôi cũng sẽ không nhận lầm Mộ Thần, đó thật sự là Mộ Thần, là Mộ Thần...”

“Diệu Tinh!” Hạ Cẩm Trình ôm Diệu Tinh vào trong ngực. “Tôi biết rõ sự kiện đó đã tạo một dấu kích rất lớn với cô, nhưng mà, Mộ Thần đã không còn nữa rồi.” Anh khẽ vuốt mái tóc Diệu Tinh, dịu dàng an ủi cô.

“Thật sự tôi đã nhìn thấy, Cẩm Trình, tôi nhìn thấy.”

“Diệu Tinh!” Hạ Cẩm Trình nghiêm túc hơn. “Đừng làm loạn nữa, chúng ta trở về phòng bệnh! Được không?” Anh nói xong, từ từ đỡ Diệu Tinh dậy.

Diệu Tinh cực kỳ không tình nguyện đi theo Hạ Cẩm Trình, thỉnh thoảng lại quay đầu liếc mắt nhìn, hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng kia một lần nữa, nhưng một lần quay đầu lại, là thêm một lần thất vọng, người đó thật sự không phải Mộ Thần? Nhưng người đó tương tự Mộ Thần... Không, không phải tương tự, mà là giống nhau như đúc, chẳng lẽ thật sự là do mình nhớ nhưng Mộ Thần quá mức, nên nhìn lầm rồi.

Diệu Tinh nắm chặt quần áo. Đúng vậy. Làm sao lại là Mộ Thần! Năm đó, Mộ Thần đã chết trong ngực cô, thậm chí cô còn tận mắt nhìn anh bị hỏa táng...

Đột nhiên, ở sâu trong lòng Diệu Tinh có một trận đau đớn như xé rách. Cô đè thật chặt ngực.

“A!!!” Cô đau khổ hét lên một tiếng, âm thanh bi thương quanh quẩn thật lâu trên hành lang yên tĩnh...

Chương 39: Gặp thêm lần nữa

Trong phòng bệnh, sau khi khóc lớn một trận, Diệu Tinh đã tỉnh táo hơn, cô tựa vào trên giường, dường như không hề cảm thấy đau đớn trên lưng, trong đầu, vẫn luôn là gương mặt mới vừa gặp đó...

Tiêu Lăng Phong gắt gao nhìn chăm chăm Diệu Tinh. Cô cũng chỉ là đi ra ngoại đạo một lát, tại sao lúc trở về lại thành thế này! Anh cẩn thận quan sát Diệu Tinh, muốn tìm ra một chút gì đó, nhưng mà... Anh đã thất bại, muốn mở miệng hỏi cho rõ, lại cảm thấy cô ta như thế nào, không có liên quan đến mình.

Hạ Cẩm Trình, hẳn là anh ta sẽ biết đúng không, haizz... Trình Diệu Tinh, cô có chuyện lại tình nguyện nói cho một người chỉ mới quen biết có mấy ngày, cũng không muốn nói với tôi, nếu đã như vậy, tôi cũng chẳng muốn quản. Nghĩ tới đây, anh dứt khoát hất tay đi ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên. Ngón tay từ từ cuộn lại, nắm chặt ga giường, vì dùng nhiều sức mà tay run rẩy. Tiêu Lăng Phong, anh là hung thủ giết người, hung thủ giết người. Ngực cô vì hô hấp kịch liệt mà phập phồng, nước mắt trong mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

Ngoài cửa sổ, càng lúc âm u, tựa như lúc nào cũng sẽ mưa, cô đi chậm rãi đến bên cửa sổ, tay vịn vào thủy tinh. Trời lại sắp mưa! Đau đớn, chầm chậm lan tràn ở đáy lòng.

Ngoài cửa sổ, những người nhân lúc trời tối dễ hóng mát từ từ đứng dậy, trở lại phòng bệnh, để tránh mưa to đột nhiên ập tới, làm ướt mình. Diệu Tinh chậm chạp đi ra ngoài. Giữa đám đông bệnh nhân, cô có vẻ phờ phạc, rũ rụi, tựa như bệnh rất nghiêm trọng.

Buồn bã ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem phải bao lâu mới có thể xuyên qua đám đông này để đi ra bên ngoài, ở chỗ này, cô buồn bức hơn hít thở sắp không thông. Nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu lên.

Roẹt... Một tia chớp xé rách bầu trời, đại sảnh sáng ngời như ban ngày. Cũng trong nháy mắt này, cô lại nhìn thấy gương mặt đó.

“Mộ Thần!” Diệu Tinh kêu lên một tiếng, sau đó muốn xông tới nhìn cho rõ ràng, nhưng vào lúc này, có quá nhiều người, trước khi cô chạy qua, chỉ có thể lớn tiếng kêu.

“Mộ Thần!” Diệu Tinh gấp đến mức bật khóc. Sẽ không thể sai được, trong một ngày lại hai lần nhìn thấy gương mặt này.

Giữa dòng người hối hả, giọng nói Diệu Tinh cực kỳ chói tay. Nhưng tiếng hét của cô vẫn không hấp dẫn được sự chú ý của người kia. Diệu Tinh càng gấp gáp, lại càng không thể đi qua được. Đợi đến lúc cô đi ra được bên ngoài, bóng dáng kia, lại không nhìn thấy một lần nữa!

Diệu Tinh lao đảo nghiêng ngã chạy giữa đám người, lớn tiếng gọi tên Mộ Thần, mới vừa rồi, rõ ràng anh đang ở trước mắt, ngay cả, nụ cười cũng rõ ràng như thế.

“Mộ Thần, anh đang ở đâu, ra đây, ra đây đi!” Diệu Tinh kêu khóc. “Mộ Thần!”

Người tới người lui nhìn Diệu Tinh kêu khóc, giữa đám đông cô đi trong vô định va chạm vào người khác, cuối cùng té lăn trên đất. Tuy nhiên lại không ai đến đỡ cô dậy, giờ phút này Diệu Tinh cực kỳ nhếch nhác, không biết từ lúc nào mà giày đã mất một chiếc, vết thương sau lưng nứt ra, chảy máu, máu thấm ướt áo cô.

“Mộ Thần, anh ở đâu!” Diệu Tinh ngồi dưới đất bất lực kêu la. “Mộ Thần, em là Diệu Diệu, anh ra đây, ra đây đi...” Cánh tay không còn sức lực chống lên mặt đất, giọng nói Diệu Tinh đầy đau khổ.

Mưa to, trong nháy mắt đã tầm tã trút xuống, Diệu Tinh ngồi trong mưa, một chút ý định muốn đứng dậy cũng không có. Cô khóc, nước mưa lạnh lẽo, làm cho cô tỉnh táo hơn, Mộ Thần, Mộ Thần đã chết rồi...

“Mộ Thần, trở lại, trở lại đi...” Diệu Tinh ngẩng đầu lên, đối diện với bầu trời mà gào thét. “Ông trả Mộ Thần lại cho tôi, trả lại cho tôi...” Diệu Tinh hét lên, lao đảo nghiêng ngã chạy ra khỏi bệnh viện.

Chương 40: Anh trả Mộ Thần lại cho tôi

Con mưa này rất lớn, dường như che khuất tầm nhìn của mọi người, Tiêu Lăng Phong không biết vì sao mà tâm phiền ý loạn, muốn tìm một nơi yên tĩnh, mà nơi thanh tịnh đó, lựa chọn đầu tiên chính là căn hộ của Diệu Tinh.

Tiêu Lăng Phong mở cửa nhà Diệu Tinh ra, vốn dĩ nên không có ai ở trong nhà, lại truyền tới tiếng động, Tiêu Lăng Phong giật mình, nơi này là chung cư cao cấp, trị an rất tốt, làm sao có thể có kẻ trộm, giải thích duy nhất là...

“Cô không ở yên trong bệnh viện, ai cho cô chạy đến đây?” Anh nói xong mở đèn lên. Nhưng tình cảnh trước mắt lại suýt hù chết anh.

Diệu Tinh ướt sũng, mệt mỏi ngồi bệt dưới đất, bên cạnh là một hộp rượu còn nguyên, nhìn vỏ chai xung quanh cô, dễ dàng nhận thấy cô đã uống quá nhiều.

“Trình Diệu Tinh, ai cho cô uống rượu.” Tiêu Lăng Phong bước nhanh tới, trên người cô ta còn có vết thương, lại còn dám uống rượu. “Không được uống nữa.” Anh đoạt lấy chai rượu trong tay cô.

“Trả lại cho tôi!” Diệu Tinh bắt mồm kêu lên.

Tiêu Lăng Phong nhìn gương mặt đầy nước mắt của Diệu Tinh, trong lòng co rút thật mạnh một cái. “Cô làm sao vậy?”

“Tôi muốn uống rượu, đưa cho tôi.” Diệu Tinh đưa tay lấy lại, Tiêu Lăng Phong tức giận ném chai rượu ra xa, lộc cộc lộc cộc, cái chai lăn mấy vòng trên mặt đất, rượu chảy tràn ra ngoài.

“Anh làm gì thế, trả rượu lại cho tôi.” Diệu Tinh dùng sức thoát khỏi vòng tay của Tiêu Lăng Phong.

“Đừng làm loạn nữa.” Tiêu Lăng Phong quát lên. “Trình Diệu Tinh, cô nổi điên cái gì.”

Tiếng quát của Tiêu Lăng Phong làm Diệu Tinh chấn động, hoảng sợ, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn, đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt nhỏ nhắn loan lổ nước mắt của Diệu Tinh nhìn như thế nào cũng làm người khác đau lòng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đây là lần đầu tiên, Tiêu Lăng Phong nói chuyện nhỏ nhẹ với Diệu Tinh, trong giọng nói, dường như có chứa chút dịu dàng.

Diệu Tinh không nói lời nào, chỉ nhìn người đàn ông trước mặt.

“Làm sao?” Đợi thật lâu mà Diệu Tinh không nói gì, Tiêu Lăng Phong nôn nóng. “Nói chuyện với cô đó!”

“Tiêu Lăng Phong.” Diệu Tinh từ từ mở miệng. “Tôi trả lại cho các người một đứa bé, anh có thể trả Mộ Thần lại cho tôi sao?” Cô giống như một đứa trẻ nghĩ không ra vấn đề. “Anh trả Mộ Thần lại cho tôi có được hay không?” Diệu Tinh nghẹn ngào, trong giọng nói tràn đầy sự cầu xin. “Anh trả Mộ Thần lại cho tôi, trả lại cho tôi...”

Tiêu Lăng Phong hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, anh nhìn cánh môi mấp máy của Diệu Tinh. Mộ Thần, thì ra cô khóc thành ra thế này là vì Mộ Thần. Nắm thật chặt quả đấm, trong mắt Tiêu Lăng Phong tràn ngập tức giận.

“Trình Diệu Tinh.” Anh nắm bả vai Diệu Tinh.

“Trả Mộ Thần cho tôi...” Hình như không nghe thấy giọng nói của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh vẫn ní non như cũ, tay nắm chặt lấy vạt áo của Tiêu Lăng Phong. “Tôi rất yêu anh ấy, rất yêu...”

Ngực Tiêu Lăng Phong kịch liệt phập phồng, nhìn cô gái trước mặt khóc đến thê thảm như vậy vẫn vẫn một mực gọi tên Mộ Thần, nghe cô nói yêu anh ta... Nhưng lúc anh muốn nói gì, Diệu Tinh lại ngủ thiếp đi. Ngón tay nắm bả vai Diệu Tinh lại chặt hơn một chút, môi Diệu Tinh khẽ mở, nghĩ tới câu: anh trả Mộ Thần lại cho tôi có được hay không. Anh đã muốn bóp chết người này rồi.

“Mộ Thần, Mộ Thần.” Tiêu Lăng Phong cắn răng, kéo mạnh Diệu Tinh vào trong ngực, tức giận hôn lên môi cô. Anh không muốn nghe thấy cái tên này từ trong miệng Diệu Tinh, ra sức trấn trọc, mút hôn, thật giống như muốn phát tiết lửa giận trong lòng. Trình Diệu Tinh, tôi không cho phép trong lòng cô nghĩ đến người khác, nhất định không cho phép...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bị phát hiện bí mật

Ngoài cửa sổ, trời đã sáng, giăng co một ngày hai đêm, cuối cùng Diệu Tinh đã hạ sốt, cũng may đêm mưa, uống rượu không có làm vết thương bị nhiễm

trùng hay biến chứng. Nhìn người an tĩnh ngủ trên giường bệnh, dường như anh đang hoài nghi, người vừa khóc vừa gào đó, có phải là cô hay không.

Chậm rãi đến bên giường, Tiêu Lăng Phong từ từ giơ tay lên, run rẩy, muốn vén áo Diệu Tinh lên nhìn một chút, nhưng trong lòng vẫn còn tí do dự. Cuối cùng, vẫn không khống chế được ý định muốn nhìn mảnh liệt trong lòng, chậm chậm vén lên.

Lưng Diệu Tinh rất đẹp, bên trong không mặc áo lót, vén lên đã thấy toàn bộ tấm lưng, và cả vết thương thật lớn, nhìn thấy vết máu mờ mờ trên băng gạc. Tay Tiêu Lăng Phong khẽ run một cái. Bàn tay nắm áo Diệu Tinh cũng siết chặt hơn.

Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc là người đã làm cái gì? Tại sao có thể hại cô ấy bị thương nghiêm trọng như thế, nếu như vết thương biến chứng, vậy thì phải làm sao, vết thương lớn như vậy, sẽ rất đau! Anh nghĩ thế, từ từ cúi người xuống, nhẹ nhàng thổi lên lưng Diệu Tinh, hình như cảm thấy thế này hơi thoải mái, chân mày đang nhíu chặt của Diệu Tinh từ từ giãn ra, ngay cả ngón tay cũng thả lỏng.

Ngoài phòng bệnh, Đường Nhã Đình nhìn vào bên trong qua lớp thủy tinh. Tiêu Lăng Phong lại không hề cố kỵ vén áo cô ta lên, thậm chí một chút kiêng dè cũng không có. Còn giúp cô ta thổi vết thương. Lăng Phong, chẳng lẽ anh là đang đau lòng sao!

Ừm... Diệu Tinh khổ sở rên rỉ một tiếng. Tiêu Lăng Phong giống như bị giật mình, buông vạt áo Diệu Tinh ra.

Diệu Tinh chậm chậm mở mắt ra, ánh sáng mãnh liệt ngoài cửa sổ chiếu vào mắt làm cô thấy đau. Sức lực toàn thân dường như cũng bị rút cạn rồi, đầu đau như muốn nứt ra.

“Đã tỉnh rồi hả?” Nghe giọng nói lạnh lẽo ở sau lưng, trong nháy mắt Diệu Tinh đã tỉnh táo lại.

“Nếu cô không muốn vết thương nứt ra, thì đừng có động đấy nữa.” Tiêu Lăng Phong dùng một tay mạnh mẽ đè bả vai Diệu Tinh lại. “Người nào đồng ý để cô chạy ra ngoài? Người nào đồng ý cho cô uống rượu hả?” Tiêu Lăng Phong lạnh nhạt hỏi từng chữ.

Diệu Tinh kỳ quái nhìn Tiêu Lăng Phong, cô trở lại bệnh viện. Chẳng lẽ là anh ta đưa cô về?

“Trả lời vấn đề của tôi.” Tiêu Lăng Phong cắn răng. Tại sao khi không lại biến thành như thế, giống như ba năm trước đây, khóc rống, cuồng loạn như thế.

“Không có việc gì!” Diệu Tinh lắc đầu một cái.

“Trình Diệu Tinh, tốt nhất cô nên hiểu rõ tình trạng hiện nay, tôi không cho phép cô ở bên cạnh tôi, mà trong lòng còn nghĩ đến người khác, cho dù là người chết cũng không được!”

Người chết? “Tiêu Lăng Phong, anh ép buộc tôi ký kết hợp đồng, đã giam cầm tôi bên cạnh anh, chẳng lẽ, ngay cả trái tim tôi anh cũng muốn khống chế? Là ai đã biến anh ấy thành người chết!”

“Cô đang lên án tôi?” Tiêu Lăng Phong khom người tiến tới gần Diệu Tinh.

“Ngay cả tự do để nói lời thật lòng mình tôi cũng không có sao?”

“Có, nhưng mà nói ra có lợi ích gì?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Tất cả mọi chuyện đều không thể cứu vãn, Nhã Đình của tôi sẽ không có thân thể khỏe mạnh, Mộ Thần, cũng sẽ không trở lại!” Anh nắm chặt cầm Diệu Tinh. “Không phải cô hỏi tôi, nếu như cô trả cho tôi một đứa bé, tôi có thể trả Mộ Thần lại cho cô hay không sao! Đáp án, chính là không thể...”

Đứa bé, Đường Nhã Đình hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người, anh ấy nói đứa bé, đứa bé của Trình Diệu Tinh sao? Hung ác nhìn chăm chăm vào bên trong, nước mắt Đường Nhã Đình rơi xuống. Quả nhiên, Tiêu Lăng Phong vì chuyện này mà xa lánh cô, vì cô không thể mang thai, cho nên... Anh ta muốn tìm người phụ nữ khác...

“Anh...”

“Đừng để cho tôi nghe lại cái tên này!” Tiêu Lăng Phong dùng sức ôm lấy bả vai Diệu Tinh, kiểm chế động tác của cô, hôn lên môi cô, hương vị ngọt ngào trên cánh môi kia làm cho anh phải lưu luyến, hôn thật sâu, lại rất chú ý khống chế thân thể Diệu Tinh để tránh cô gãy gập, làm vết thương nứt ra nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mưu kế ác độc

Đường Nhã Đình đứng ngoài cửa, nhìn hai người ôm hôn say đắm ở bên trong, giận đến mức cơ thể run lên. Trình Diệu Tinh, đây là do cô tự chuốc phiền phức, là tự chuốc lấy. Nghĩ tới đây, cô ta xoay người chạy ra ngoài.

Bên ngoài bệnh viện.

Đường Nhã Đình ngồi trên ghế dài dưới tán cây, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh Tiêu Lăng Phong vén áo Diệu Tinh lên và hai người họ hôn nhau.

“Tiêu Lăng Phong, anh và ba anh đều giống nhau, đều có môi nói cù, khốn kiếp, khốn kiếp!” Cô mắng chửi, tay nín chặt làn váy.

Trong một chiếc xe ở xa xa. Một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn cô ta.

“Thiếu chủ, người này chính là Đường Nhã Đình.”

“Bạn gái Tiêu Lăng Phong?”

“Không chỉ có thế, ngài muốn tôi điều tra quan hệ của cô ta và Hạ Cẩm Trình, nghe nói là người anh ta theo đuổi, nhưng trên thực tế... Mục đích anh ta tiếp cận Đường Nhã Đình không đơn giản như thế!”

“Hai chuyện này là thế nào đây! Tiếp cận lại không phải vì tình yêu, giữ bên người chiếm thành của riêng lại không biết quý trọng!” Trong lời nói của người đàn ông tràn đầy giễu cợt. “Mặc kệ, chỉ cần không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta, cũng không cần để ý tới nữa, trước tiên làm xong chuyện tôi giao cho các người đã.”

“Dạ! Thiếu chủ.”

Đường Nhã Đình ngồi đó, bị áp bức và nhục nhã như thế, cô không có cách nào nhịn được, cô phải trả thù, ngay lập tức! Chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cách đó không xa, có một căn nhà bỏ hoang, trong nháy mắt, cô ta nở nụ cười, từ từ lau sạch nước mắt trên mặt.

Diệu Tinh ngồi trên giường, cô che lại đôi môi một lúc lâu, mới vừa rồi... Đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Lăng Phong đứng ở cửa sổ, trong lòng cũng đang hoảng hốt, mới vừa rồi mình bị gì, sao lại có thể không khống chế nổi mà hôn cô ta, thậm chí... Thậm chí hoàn toàn đắm chìm trong nụ hôn đó, đây là, cảm giác rung động mà từ trước đến nay anh chưa từng có.

“Tôi cảnh cáo cô, không được chạy loạn, Trình Diệu Tinh, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi nghĩ, không cần tôi nói cô cũng có thể tự biết, không nghe lời tôi sẽ có hậu quả gì.” Anh nói xong, nhấc bước rồi đi. Rõ ràng khoảng cách chỉ có mấy bước, nhưng anh lại cảm thấy thật xa xôi, giờ phút này, chính anh cũng không biết cảm giác của mình được gọi là bối rối.

Diệu Tinh chậm chậm đứng lên. Vết thương trên lưng nứt ra, cô ngoan ngoãn hơn nhiều, động tác cũng trở nên cẩn thận hơn. Lời nói của Tiêu Lăng Phong, không phải là không có chút uy hiếp nào, thời gian ở bên cạnh anh ta cũng không tính là ngắn, anh ta là loại người gì, cô biết rất rõ ràng.

Tinh~ Diệu Tinh đang ngăn người nhìn ngoài cửa sổ. Đột nhiên nghe tiếng tin nhắn. Trên đó chỉ có mấy chữ, nhìn qua là một địa chỉ, vốn dĩ cô không muốn để ý tới, nhưng khi nhìn đến câu cuối cùng, Diệu Tinh ngây người: muốn biết bí ẩn của tai nạn xe ba năm trước đây, cứ tới đây.

Ba năm trước đây? Chẳng lẽ chỉ tai nạn xe của Mộ Thần? Diệu Tinh nghĩ tới đây, xoay người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Đường Nhã Đình đứng ở cửa bệnh viện, nhìn bóng dáng Diệu Tinh đi xa, cô ta mỉm cười bấm số của một người khác.

“Tổng giám đốc Triệu phải không?” Đường Nhã Đình đè thấp giọng nói của mình. “Chỗ tôi có một tin tức muốn bán cho ông, về... thư ký của tổng giám đốc Thiên Tuấn, Trình Diệu Tinh...” Đường Nhã Đình chậm rãi nói xong, nụ cười khóe miệng càng ác độc hơn.

Trình Diệu Tinh, ta cũng muốn nhìn xem. Sau chuyện này, cô còn có thể làm thế nào để quyến rũ Tiêu Lăng Phong. Cô hít hít ánh mắt nguy hiểm, rút sim điện thoại ra, bẻ gãy ném vào thùng rác bên cạnh, Trình tiểu thư, cô đã trông vắng như thế, vậy thì... Hãy hưởng thụ thật tốt đi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Diễm phúc không nhỏ

Diệu Tinh theo địa chỉ đó mà tìm đến một căn nhà hoang, cách bệnh viện cũng không xa, tuy nhiên nó cực kỳ hoang vu. Diệu Tinh nhìn chỗ này và những nơi phồn hoa ở xung quanh không hề hợp nhau, trong lòng hơi sợ hãi, nhưng vẫn lấy dũng khí đi vào, ba năm trước đây, mặc kệ là tai nạn xe của Đường Nhã Đình, hay là tai nạn xe của Mộ Thần, đây đều rất quan trọng với cô.

“Có ai không?” Giọng nói Diệu Tinh vang vọng ở trong tòa nhà trống trải này. “Xin hỏi có ai không?” Câu hỏi của Diệu Tinh không nhận được bất kỳ câu trả lời nào. Trên mặt đất, ngoại trừ ngôi vụn, còn có giấy vụn và đồ dùng bỏ đi bị gió cuốn vào, lại còn phát ra mùi vị ẩm ướt mốc meo.

Nơi này không hề giống có người ở, Diệu Tinh lấy điện thoại di động gọi tới số gửi tin nhắn, nhưng đầu kia truyền đến tiếng thông báo tắt máy.

“Tại sao lại có thể như vậy!” Diệu Tinh thì thầm, đột nhiên cảm thấy có chuyện không ổn, nhưng đợi cô phản ứng thì đã không còn kịp rồi, cô xoay người muốn rời khỏi nơi này, thân thể mập mập của Triệu Chí Viễn đã nhanh chóng đi vào.

“Diệu Tinh, em đang ở đây chờ tôi?” Triệu Chí Viễn cười.

“Ông... Làm sao ông ở đây!” Diệu Tinh nuốt nước miếng, nghĩ tới ngày hôm đó ở trong xe, những việc ông ta làm với mình, Diệu Tinh đã cảm thấy từng cơn buồn nôn.

“Không phải em kêu tôi tới sao?” Triệu Chí Viễn vô lại nói. “Thế nào, ngày đó chú đây phục vụ em rất thoải mái, cho nên, muốn ném lại hương vị đó lần nữa sao!”

“Triệu Chí Viễn, những lời không biết xấu hổ đó mà ông cũng dám nói ra!” Diệu Tinh oán hận nhìn chằm chằm Triệu Chí Viễn.

“Có cái gì mà không thể nói?” Triệu Chí Viễn nhún mày. “Diệu Tinh nơi này không có tôn ti trật tự gì cả, chỉ có đàn ông và phụ nữ thôi!”

“Triệu Chí Viễn, ông đừng tới đây!” Diệu Tinh từng bước từng bước lui về sau, không có chú ý miếng gạch dưới chân, bịch một tiếng, ngã ngồi dưới đất, Diệu Tinh rên lên một tiếng, bụi trên mặt đất bay lên, làm Diệu Tinh bị sặc ho khan một trận. “Ông tới nữa, tôi sẽ hô cứu mạng đó!” Diệu Tinh quát lên.

“Gọi đi, lớn tiếng một chút!” Triệu Chí Viễn cười. “Tôi muốn nhìn xem, lần này người nào sẽ cứu cô, Hạ Cẩm Trinh thì đang bận rộn ở công ty, còn Tiêu Lăng Phong, chắc đang ở chung với cô người yêu nhỏ bé của anh ta, ngoan ngoãn cam chịu số phận đi, nghe lời, tôi còn có thể suy nghĩ dùm một chút, tôi vui vẻ, còn có thể tử tế với cô, bằng không... Diệu Tinh, nơi hoang vu như thế này chỉ sợ cô có chết, cũng không có ai biết!”

“Triệu Chí Viễn, ông dám đụng tôi, tôi nhất định làm cho ông phải hối hận!” Diệu Tinh gào lên, vì dùng nhiều sức gào thét mà gân xanh trên cổ nổi lên, nhìn Diệu Tinh kích động như thế, Triệu Chí Viễn càng không thể kiềm chế được mình, ông ta giật nhẹ caravat, bước nhanh đến Diệu Tinh.

“Ông đừng tới đây!” Diệu Tinh kêu lên, chưa kịp đứng dậy, đã bị Triệu Chí Viễn nắm chân kéo qua, đè xuống đất. “Triệu Chí Viễn, tên khốn kiếp này, buông tôi ra!” Diệu Tinh dùng chân quấy đạp thật mạnh, nhưng không cách nào thoát ra được.

“Đừng lãng phí hơi sức, vẫn nên tiết kiệm chút sức lực để một lát kêu đi!” Bàn tay Triệu Chí Viễn từ từ lướt qua gương mặt Diệu Tinh, Diệu Tinh cố gắng quay mặt đi, nhưng không cách nào né tránh đụng chạm của ông ta. “Quả thật Tiêu Lăng Phong có diễm phúc không nhỏ nha!” Triệu Chí Viễn nói. “Nhưng không sao, rất nhanh, tôi cũng có thể ném được mùi vị của cô rồi!” Ông ta nói xong đã cúi người xuống, nhìn cặp môi dày của ông ta, Diệu Tinh hét toáng lên.

“Cứu mạng...” Cô run rẩy nhắm chặt mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Khuôn mặt tương tự

Rầm! Chỉ trong nháy mắt thân thể Triệu Chí Viễn áp toàn bộ xuống. Diệu Tinh tuyệt vọng kêu lên một tiếng. “Đừng...”

“Tiểu thư, không sao!” Nghe giọng nói trầm thấp bên tai, Diệu Tinh từ từ mở mắt, giữa làn nước mắt, cô mơ hồ nhìn lên, trước mặt là một người đàn ông trẻ tuổi. “Đừng sợ, không sao!” Anh ta nói xong, đẩy mạnh Triệu Chí Viễn, thân thể mập mập của ông ta lăn một vòng trên mặt đất, dừng lại.

Diệu Tinh nức nở, từ từ ngồi dậy, cô lau nước mắt, cẩn thận nhìn gò má của người đàn ông, thậm chí cô quên cả khóc thút thít.

“Mộ Thần...” Diệu Tinh kinh ngạc đến ngây người. “Mộ Thần, thật sự là anh.” Diệu Tinh nói xong, không để ý bụi bẩn trên người, nhào vào lồng ngực anh ta. “Mộ Thần, thật sự anh đã đến cứu em. Mộ Thần...” Hức...

“Suyt, cô đừng có ảm ỉ!” Người đàn ông che miệng Diệu Tinh lại. Cẩn thận nhìn ra bên ngoài, giống như đang trốn tránh gì đó, trên người anh ta cũng mặc đồng phục bệnh nhân, xem dáng vẻ là từ bệnh viện chạy đến. “Người của ông nội tôi đang đuổi theo tôi, tôi không thể bị bọn họ phát hiện, cho nên cô đừng kêu to! Ok?” Lòng bàn tay anh ta lạnh lạnh, có mùi nước rửa tay dễ ngửi. “Cô đồng ý với tôi không la lên, tôi sẽ thả cô ra.”

Diệu Tinh gật đầu một cái. Ông nội? Anh đang nói gì, Mộ Thần, ông của anh đã qua đời từ lâu rồi.

“Mộ Thần, là anh sao?” Giọng nói Diệu Tinh nghẹn ngào nức nở, bàn tay run rẩy từ từ chạm vào gương mặt người đàn ông.

“Mộ Thần?” Alex cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, hình như nãy ngày trước đã nghe thấy.

“Thật sự là anh sao? Mộ Thần, em là Diệu Diệu.”

“Tiểu thư!” Alex siết cổ tay Diệu Tinh, kéo cô khỏi mặt đất. “Tôi không phải là Mộ Thần gì đó, cô nhận làm người rồi!”

“Không phải!” Diệu Tinh lắc đầu. “Anh chính là Mộ Thần, em sẽ không nhận làm!” Diệu Tinh bướng bỉnh nhìn Alex. “Anh không nhớ em sao?”

Alex hơi đau đầu.

“Ừ, bây giờ cô nghe cho kỹ, tên tôi là Alex, không phải là Mộ Thần, thật sự mong cô đừng có ầm ĩ nữa!”

Alex? Sao lại là Alex. Đây rõ ràng chính là Mộ Thần mà, chẳng lẽ... Diệu Tinh suy nghĩ, nở một nụ cười thê thảm. Mất trí nhớ sao? Trình Diệu Tinh, cô cho là như trong phim truyền hình sao? Mộ Thần... Đã đi rồi, nhưng người trước mặt này là ai, nhà họ Mộ, chỉ có một người con là Mộ Thần mà thôi...

Alex tò mò nhìn cô gái thê thảm trước mặt, vì nơi này có quá nhiều bụi bặm, nên mắt của cô đã lấm lem hết, trên người cũng bẩn thỉu, mới vừa rồi còn vừa gào vừa khóc, bây giờ thì lại yên tĩnh.

“Tiểu thư, cô khỏe không?” Alex thử thăm dò. “Có muốn tôi đưa cô trở về không, hoặc là, người nhà cô ở đâu?”

“Anh có ý gì?” Diệu Tinh ngừng đầu. “Anh... Cho rằng tinh thần tôi không bình thường?”

“Không, không phải!” Alex lắc đầu. Nhưng trong mắt lại đầy lúng túng khi bị đoán trúng tâm tư. Một cô gái chạy đến nơi này, còn nói những lời kỳ quái, khó tránh khỏi người khác cảm thấy cô không bình thường.

Nhìn ra suy nghĩ của Alex, Diệu Tinh đẩy anh ta ra. Cấn cấn môi, cố gắng kiềm chế nước mắt của mình. Diệu Tinh, người không cần đau khổ, đó không phải là Mộ Thần, cho nên cô không cần đau khổ.

“Tiểu thư, tôi thật sự không có ý đó!”

“Không có việc gì!” Diệu Tinh lắc đầu một cái. “Là tôi thất lễ, cảm ơn anh đã cứu tôi!” Diệu Tinh từ từ đứng dậy, không để ý lúc này mình có bao nhiêu nhếch nhác, cô vội vã đi ra ngoài.

Cô hiểu rồi, hai lần trước, không phải cô nhìn sai, là thật sự có người mang hình dáng này, nhưng... Người này, không phải Mộ Thần, bọn họ chỉ là có gương mặt tương tự nhau mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lửa giận trong lồng ngực

Diệu Tinh thất hồn lạc phách trở lại bệnh viện, vừa bước vào phòng bệnh đã bị Hạ Cẩm Trinh kéo đến trước ngực.

“Diệu Tinh, cô chạy đi đâu vậy? Há? Không phải đã bảo không được chạy loạn sao?” Anh khẩn trương khi nhìn thấy cả người Diệu Tinh đầy bụi đất. Tim nhói lên một cái thật đau. “Đã xảy ra chuyện gì, Diệu Tinh, sao cô biến thành như thế này vậy hả?”

Diệu Tinh ngừng đầu lên, nhìn sự lo lắng trong mắt Hạ Cẩm Trinh, cô ảm ức mếu máo. “Cẩm Trinh! Oa oa...” Cô níu lấy Hạ Cẩm Trinh, bật khóc thành tiếng.

“Diệu Tinh, đã xảy ra chuyện gì, nói cho tôi biết có được không!” Anh lau nước mắt Diệu Tinh, không chút quan tâm dáng vẻ bẩn thỉu của cô. “Ai ức hiếp cô?”

“Cẩm Trinh, người đó, người đó không phải Mộ Thần, không phải...” cô nức nở, giống như đứa bé bị cướp đi món đồ chơi yêu thích, tiếng khóc không lớn, nhưng lại tràn đầy thất vọng và uất ức. Ai nghe thấy cũng phải đau lòng.

“Cái gì mà Mộ Thần, Diệu Tinh, cô đang nói gì vậy?”

“Triệu Chí Viễn, Triệu Chí Viễn...” Diệu Tinh nắm chặt áo Hạ Cẩm Trinh, nghe thấy lời của cô, Hạ Cẩm Trinh như lạc trong sương mù. Anh nghi hoặc nhìn Diệu Tinh. Triệu Chí Viễn, ông ta làm sao!

Trong lúc Diệu Tinh đang tủi thân ôm lấy Hạ Cẩm Trinh mà khóc, thì Đường Nhã Đình đang xách theo cháo gà khoác tay Tiêu Lăng Phong đi đến phòng bệnh, cô ta đang tính toán, một lát khi không nhìn thấy Diệu Tinh, cô phải biểu hiện mình nôn nóng ra sao, cũng bắt đầu chuẩn bị cảm xúc, để đến lúc đó chảy ra vài giọt nước mắt, nhưng khi đẩy cửa ra, cô lại hoàn toàn sững sốt. dd. lequ~ydo!n Trình Diệu Tinh không những ở đây, mà giờ phút này còn tựa vào ngực Hạ Cẩm Trinh, một cảnh tượng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, làm cho cô quên mất phải phản ứng như thế nào. Trước đây, người đàn ông này chỉ đau khổ vì một mình cô, nhưng giờ đây lại đang ôm một người phụ nữ khác, không hề che giấu đau lòng trong ánh mắt.

Tiêu Lăng Phong nhìn hai người đang ôm nhau trong phòng bệnh, trong phút chốc siết chặt quả đấm, Trình Diệu Tinh, cũng chỉ mới một lát mà thôi, cô đã không chịu nổi cô đơn, đi quyến rũ người khác sao!

Nghe tiếng vang ở sau lưng, Diệu Tinh vội vàng rời khỏi ngực Hạ Cẩm Trình.

“Các người, đang làm gì?” Tiêu Lăng Phong nghiêng chặt răng, giọng nói không hề gọn sóng, vì vậy cũng không có cách nào phán đoán tâm tình của anh ta.

Cả người Diệu Tinh bần thiêu, rất dễ nhận thấy mới từ bên ngoài trở về, cô ấy đi nơi nào mà trở nên thâm trầm như thế. Trên mặt cô ấy còn vương nước mắt, Tiêu Lăng Phong thấy thế, trong lòng thật khó chịu, người phụ nữ này lại có thể dựa vào người khác mà khóc.

“Diệu Tinh, đã xảy ra chuyện gì?” Đường Nhã Đình nhanh chóng đưa ra một quyết định khác, bây giờ đáng về của Diệu Tinh chỉ có thể dùng từ ‘cực kỳ nhếch nhác’ để hình dung, cô ta khóc thành ra thế này, chẳng lẽ... Nghĩ tới đây, trong lòng cô ta rất vui mừng. “Diệu Tinh, cô nói đi, làm sao, làm sao cô lại biến thành bộ dạng thế này?” Cô ta lo lắng, lại có vẻ gấp gáp, cô ta muốn có được đáp án mà mình mong đợi.

“Không có, không có việc gì.” Diệu Tinh nức nở.

“Cô như thế này, làm sao lại không có việc gì?” Đường Nhã Đình vội vã hỏi. “Diệu Tinh, cô nói đi, chúng tôi sẽ giúp cô!”

Sự nôn nóng và ân cần của Đường Nhã Đình rơi vào trong mắt Hạ Cẩm Trình, anh híp híp mắt, quả nhiên, Đường Nhã Đình, chuyện này có liên quan đến cô!

“Tôi thật sự không có việc gì!”

“Diệu Tinh...”

“Em nghĩ cô ấy có chuyện gì?” Hạ Cẩm Trình kéo Diệu Tinh đến bên cạnh.

“Em...” Đường Nhã Đình sùng sốt. Chẳng lẽ mình tỏ thái độ quá lộ liễu sao. Cô ta kỳ quái nhìn Hạ Cẩm Trình, kể từ khi trở về nước, cả người anh ta trở nên là lạ!

“Còn nữa, trên căn bản là em đã biết cái gì...” Hạ Cẩm Trình ngẩng đầu nhìn Đường Nhã Đình.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Oán hận càng thêm sâu

Đường Nhã Đình sùng sốt.

“Cẩm Trình, anh đây là có ý gì?” Đường Nhã Đình thấy oan ức. “Làm sao em biết được! Em cũng chỉ lo cho Diệu Tinh mà thôi, điều này cũng có lỗi sao?”

“Tự cô ta chạy loạn khắp nơi, anh nổi nóng với Nhã Đình làm gì?” Tiêu Lăng Phong chất vấn. “Cẩm Trình, đây chính là tình yêu đến chết không thay đổi mà anh dành cho Nhã Đình sao?” Anh chăm chọc Hạ Cẩm Trình, đồng thời, cũng đang nhắc nhở Diệu Tinh. Người Hạ Cẩm Trình yêu là Đường Nhã Đình.

“Việc này thì liên quan gì đến tình yêu?” Hạ Cẩm Trình hỏi. “Tiêu Lăng Phong, anh có biết, chuyện này có liên quan đến Triệu Chí Viễn hay không?”

“Cái gì?” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu. Đường Nhã Đình cũng vểnh tai.

“Anh có biết thiếu chút nữa Diệu Tinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn không hả?”

Thiếu chút nữa? Từ trong lời nói của Hạ Cẩm Trình, Đường Nhã Đình đã nghe ra, Diệu Tinh không có bị gì, chuyện gì cũng không có! Triệu Chí Viễn, cái tên đầu heo này, đã đưa đến miệng ông ta rồi, mà ông ta còn làm không xong, đần độn như thế, chết quách đi cho rồi.

“Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Lăng Phong kéo cánh tay Diệu Tinh qua. “Cô không nhớ những gì tôi đã nói sao?”

“Tôi... Tôi...”

“Diệu Tinh!” Đường Nhã Đình kéo Diệu Tinh lại, làm ra vẻ bảo vệ cô ấy, không thể để cho cô ta nói ra chuyện tin nhắn, nếu không, cô sẽ khó tránh bị hoài nghi. “Lăng Phong, anh làm gì mà hung dữ với cô ấy như thế!” Đường Nhã Đình oán giận. “Đi tắm trước đã, thay quần áo khác đi!” Đường Nhã Đình nói xong, phát huy vẻ dịu dàng và rộng lượng vô cùng nhuần nhuyễn.

“Tôi muốn cô nói!” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói.

“Tôi... Tôi nhận được một tin nhắn!” Diệu Tinh cúi đầu, cô đang nói, thì điện thoại di động đã bị Tiêu Lăng Phong đoạt lấy.

“Bí ẩn tai nạn xe?” Tiêu Lăng Phong cười lạnh. “Thế nào, Trình Diệu Tinh, cô đây là có nghi ngờ với tai nạn ba năm trước sao?”

Đường Nhã Đình nhắm mắt lại, thật là xui xẻo. Nhưng mà không sao, chỉ cần cô không thừa nhận, Hạ Cẩm Trinh... Anh ta sẽ không nói gì cả. Mặc kệ thế nào, giữa bọn họ cũng có yêu, thậm chí còn... Cho nên, coi như anh ta yêu Trình Diệu Tinh, cũng sẽ không đến mức không nghĩ tình xưa.

Hạ Cẩm Trinh cầm lấy điện thoại của Diệu Tinh, nhìn nội dung tin nhắn, anh ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Đường Nhã Đình một cái, Đường Nhã Đình, người phụ nữ này, quả nhiên quá độc ác.

“Nói chuyện với cô đó!” Tiêu Lăng Phong quát lên. “Cô là heo sao! Chuyện như vậy mà cô cũng dám tin! Vậy là cô thật sự cảm thấy rất oan ức!” Anh bước tới gần Diệu Tinh.

“Tôi chỉ tò mò!” Diệu Tinh mệt mỏi nói, về tai nạn xe ba năm trước đây, Diệu Tinh cũng đã cảm thấy không muốn nhắc đến nữa rồi. Chuyện Tiêu Lăng Phong đã nhìn nhận chuyện gì, chắc chắn anh ta sẽ không thay đổi.

“Diệu Tinh, vậy ông ta có làm tổn thương cô không?” Đường Nhã Đình bước lại cầm tay Diệu Tinh. Rõ ràng trong mắt đầy lạnh lẽo, nhưng trên mặt lại đầy vẻ lo lắng.

“Có người giúp tôi.” Diệu Tinh nói xong, trong lòng nhói đau một cái. “Cho nên, cho nên không có chuyện gì.”

“Có người giúp cô?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Người nào?”

“Không biết!”

“Ồ!” Tiêu Lăng Phong châm chọc. “Trình Diệu Tinh, cô đúng là rất lợi hại, lúc nào cũng có quý nhân tương trợ!” Anh tiến tới gần Diệu Tinh. Cô ấy đang nói dối, vẻ mặt như thế này, rõ ràng là đang muốn che giấu cái gì đó, Trình Diệu Tinh, cô lại dám gạt tôi.

“Lăng Phong, anh đang làm gì đấy?” Đường Nhã Đình không vui cau mày. Giọng điệu của anh là sao, ghen sao?

“Không có gì, chỉ cảm thấy nhân duyên của thư ký anh không tệ!” Tiêu Lăng Phong cười cười, che giấu bối rối của mình. Đúng là điên rồi, anh lại vì người phụ nữ này mà luống cuống trước mặt Đường Nhã Đình.

“Được rồi, khoan hãy nói đã, quan trọng nhất là Diệu Tinh không có việc gì, thế là tốt rồi!” Đường Nhã Đình kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong, điềm điềm thương xót nhìn Diệu Tinh, nhưng trong lòng thì oán hận càng lúc càng không thể xóa bỏ, Trình Diệu Tinh, tôi sẽ không bỏ qua...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Anh được xem là gì

Lúc Đường Nhã Đình nhận được điện thoại của Hạ Cẩm Trinh, cô ta đang ngồi trong phòng uống rượu vang, nghĩ tới hôm nay bị thất bại trong gang tấc, cô chỉ muốn giết chết tên đầu heo Triệu Chí Viễn kia ngay lập tức. Còn Hạ Cẩm Trinh lại không hề che giấu sự bảo vệ dành cho Diệu Tinh, càng làm cho cô ta cảm thấy bất công.

“Cẩm Trinh, anh và Diệu Tinh thật sự rất xứng đôi đũa.” Cô ta lạnh lùng cười. “Trình Diệu Tinh, cô xinh đẹp, lại thông minh, lương thiện, sẽ có rất nhiều con trai thích cô, cũng giống như Cẩm Trinh...” Cô ta thì thầm. Ngón tay từ từ lướt qua trên ly thủy tinh. Nhưng mà... Cô cướp đi Cẩm Trinh cũng không sao, nhưng ngay cả Tiêu Lăng Phong cũng không bỏ qua...”

“Cẩm Trinh, anh tìm em.” Đường Nhã Đình đi ra, nhìn thấy Hạ Cẩm Trinh dựa vào thân xe, trên mặt đã xuất hiện nụ cười đơn thuần.

“Lên xe đi!” Hạ Cẩm Trinh cũng không cười, chỉ mở cửa xe.

“Sao vậy, mặt mày nghiêm túc quá, cười một cái đi!” Cô ta đưa tay véo mặt Hạ Cẩm Trinh, Hạ Cẩm Trinh nghiêng mặt tránh tay cô ta. “...” Đường Nhã Đình có chút xấu hổ.

“Là do em làm có phải không?”

“... Anh nói gì nữa vậy.” Đường Nhã Đình chỉ thoáng sùng sốt, rất nhanh đeo lên vẻ mặt vô tội.

“Có thể sử dụng lý do đó để dụ Diệu Tinh ra, không phải chỉ có thể là em thôi sao.” Hạ Cẩm Trinh xoay mặt nhìn Đường Nhã Đình, trong mắt có bất dĩ, và cả đau đớn. “Tại sao phải làm như vậy?” Giọng nói của anh có vẻ run run, hình như là cực kỳ đau đớn.

“Em... Không phải vậy, Cẩm Trinh.” Đường Nhã Đình cố gắng giải thích.

“Vậy là cái gì?” Hạ Cẩm Trinh nắm vai cô ta. “Nhã Đình, tại sao em lại biến thành thế này?” Anh đau lòng hỏi.

“Không phải như vậy, Cẩm Trinh anh bình tĩnh một chút...”

“Biết ân tình của tai nạn ngoài ý muốn đó, ngoại trừ anh ra, cũng chỉ có em. Em còn gì để giải thích!”

“Không có!” Nghe Hạ Cẩm Trinh nói thế, Đường Nhã Đình cũng lười diễn trò nữa. d-d~lee; quys; ddoon

“Đừng làm tổn thương cô ấy!” giọng Hạ Cẩm Trinh run run nhưng cũng rất kiên định.

“Anh nói cái gì?” Đường Nhã Đình tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

“Anh nói là em đừng làm tổn thương cô ấy!” Hạ Cẩm Trinh lặp lại. “Em lợi dụng anh... anh đau lòng, nhưng có thể chịu đựng được, nhưng Nhã Đình. Anh không có cách nào nhìn em, trở nên không từ thủ đoạn.”

Đường Nhã Đình hơi sững sốt. Anh ta có ý gì, cuối cùng là muốn ngăn cản cô làm tổn thương Diệu Tinh, hay không muốn nhìn cô trở nên lòng dạ thâm sâu.

“Thật xin lỗi...” Mặc kệ thế nào, vẫn nên ổn định anh ta trước. Nghĩ thế, Đường Nhã Đình thay về mặt áy náy.

“Anh không cần em xin lỗi.” Hạ Cẩm Trinh lắc đầu.

“Nhưng... Cẩm Trinh, trừ cái này, em không biết còn có thể nói cái gì, làm cái gì, thật sự em chỉ yêu Lăng Phong.” Đường Nhã Đình cắn môi.

“Em yêu anh ta?” Hạ Cẩm Trinh cười. “Cho nên, mấy ngày đó, khi anh ta không ở đây, em mới dùng anh để giải quyết cô đơn.” Anh chế giễu.

“Không phải.” Đường Nhã Đình lắc đầu. “Cẩm Trinh, quả thật em chỉ xem anh là bạn bè.”

“Bạn bè? À, bạn giường sao?” Hạ Cẩm Trinh như là đang nghe chuyện cười.

“Chát!!!” Một cái tát thanh thúy vang lên, mặt Hạ Cẩm Trinh bị đánh nghiêng qua một bên.

Đường Nhã Đình run rẩy nhìn Hạ Cẩm Trinh. Về mặt, nụ cười của anh ta là thế nào? Chế giễu ư? Đường Nhã Đình nuốt nước miếng, Hạ Cẩm Trinh nguy hiểm, ác nghiệt, cũng giống như Tiêu Lăng Phong, ngoại trừ người họ quan tâm, họ sẽ không bao giờ thương xót với bất kỳ người nào, cả với người họ muốn, cũng sẽ không từ thủ đoạn...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Nảy sinh nghi ngờ

Hạ Cẩm Trinh sờ sờ khóe miệng, xoay mặt nhìn Đường Nhã Đình đang giận đến phát run. “Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong biết lần đầu tiên của em là cho anh sao?” Hạ Cẩm Trinh tiến tới gần, khẽ hỏi, hơi thở lạnh lạnh phả vào mặt Đường Nhã Đình. “Anh ta cũng biết...”

“Đừng nói nữa.” Đường Nhã Đình che kín tai thét lên, nước mắt rơi ra. “Chúng ta quên chuyện đó đi có được không.” Đường Nhã Đình cầu xin. “Cẩm Trinh, em thật sự yêu Lăng Phong, em không thể không có anh ấy.” Cô ta níu lấy vạt áo Hạ Cẩm Trinh. “Vì vậy, giúp em giữ kín bí mật đó, có được không?”

“Cho nên, em vì Tiêu Lăng Phong, cái gì cũng có thể làm” Hạ Cẩm Trinh đã hiểu rõ, gật đầu. “Anh đã biết, biết rồi.” Anh ta thất thần nói xong, trong mắt còn có chút nước. “Đừng tổn thương Diệu Tinh nữa, chuyện đó. Anh vĩnh viễn không nhắc tới nữa.”

Đường Nhã Đình xoay mặt nhìn Hạ Cẩm Trinh. Anh ta là đang uy hiếp cô? Siết chặt nắm tay, Đường Nhã Đình âm thầm cười lạnh. Anh càng như vậy, tôi càng không thể để lại cho cô ta. Tôi sẽ không để bất kỳ kẻ nào có thể uy hiếp tôi.

“Em về đây!” Cô ta ầm ục nghẹn ngào xuống xe, nhanh chóng chạy vào trong sân.

Hạ Cẩm Trinh ngồi trong xe nhìn Đường Nhã Đình chạy đi, anh lau nước mắt như không có chuyện gì, một nụ cười khinh miệt hiện ra.

“Đường Nhã Đình, cuối cùng cô tính trước lo sau là di truyền từ ba cô, hay là từ mẹ cô. Tại sao vì bản thân mình, mà có thể ích kỷ lợi dụng, tổn thương người khác.” Anh sờ sờ gương mặt bị đánh, lấy khăn tay chà sát thật mạnh chỗ tay Đường Nhã Đình đã chạm vào.

Sau đó vứt khăn sang một bên. “Tôi sẽ không chủ động đến trước mặt Tiêu Lăng Phong vạch trần cô, tôi sẽ chờ, cô yêu sâu nặng Tiêu Lăng Phong, sẽ nhìn Tiêu Lăng Phong hoàn toàn yêu người khác, vứt bỏ cô...” Hạ Cẩm Trình bình tĩnh nói. Nhưng tay đang nắm lấy tay lái, vì dùng nhiều sức mà khớp xương trắng bệch.

Bệnh viện.

Diệu Tinh đứng cạnh cửa sổ, bên ngoài trời đã hoàn toàn tối. Cô nhìn cổ tay mình.

“Alex!” Diệu Tinh nở nụ cười bi thương. Trên ngón tay, còn có quả sinh nhật mười sáu tuổi, chiếc nhẫn mà Mộ Thần đã tặng cô. Gương mặt đó quả thật rất giống Mộ Thần. Chỉ là... Anh ta không phải là Mộ Thần. Hoa kiều Mi. Tay đua xe nổi tiếng...

Mộ Thần, anh nhìn thấy, cũng sẽ giết mình đấy! Cho dù cô đã tận mắt nhìn Mộ Thần chết, tận mắt nhìn anh hóa táng, rồi hạ táng, cũng không thể tránh được mê muội, rốt cuộc, người kia là Mộ Thần, hay là Alex.

Tiêu Lăng Phong đứng bên cạnh, nhìn dây số. Không có tên tuổi người gửi. Hiển nhiên, đã bày kế rất tốt. Nhưng mà, Triệu Chí Viễn làm sao lại biết, ông ta không phải đã gặp tai nạn xe bị thương nặng nhập viện rồi sao! Ông ta sao lại nhắc đến tai nạn xe ba năm trước, chắc chắn, là có người tiết lộ tin tức cho ông ta, nhưng người đó là ai. Tai nạn xe, là ám chỉ tai nạn của ai...

Chân mày Tiêu Lăng Phong càng nhíu càng chặt.

“Trình Diệu Tinh, tôi hỏi lại cô một lần nữa, là ai cứu cô!” Tiêu Lăng Phong để điện thoại di động xuống, bước lại gần. Tại sao có thể đúng lúc xảy ra chuyện, vừa đúng lúc Triệu Chí Viễn xuất hiện, đã cứu cô. Có lẽ, người đó là một manh mối.

“Tôi nói rồi, tôi không biết!” Diệu Tinh gất gồng hét lên.

Không nghĩ tới Diệu Tinh lại đột nhiên nổi giận, Tiêu Lăng Phong cảm thấy rất kinh ngạc. Cô ấy kích động cái gì? Xem ra sự việc không hề đơn giản.

“Tổng giám đốc Tiêu, tôi muốn xuất viện!” Diệu Tinh ngẩng đầu. Người kia cũng ở bệnh viện này, Diệu Tinh rất sợ gặp lại Alex. Cũng giống như, cô không muốn Tiêu Lăng Phong biết sự tồn tại của người đó.

Tiêu Lăng Phong quan sát Diệu Tinh. Quả nhiên, cô có chuyện gạt tôi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lisa khiêu khích

Cả đêm không ngủ, Diệu Tinh thất hồn lạc phách đi vào công ty, trong lòng, trong đầu của cô toàn là Alex, rõ ràng đã hết lần này đến lần khác tự nói với mình, người đó không phải Mộ Thần, nhưng vẫn không thể khống chế dòng suy nghĩ của mình, nhớ đến vẻ mặt, nụ cười của người đó, còn có nhiệt độ bàn tay anh ta...

“Ồ! Thư ký Trình, thật là hâm mộ cô, muốn đến thì đến, không muốn đến thì nghỉ cả một tuần. Lúc đến, thì lại có thể tự do đi vào cõi thần tiên!” Trong lời nói của Lisa đầy vẻ giễu cợt. “Thế nào, cô mệt sắp chết rồi sao!” Cô ta nhìn cặp mắt vân vân tia máu của Diệu Tinh, hỏi.

“Tiểu thư Lisa cần gì phải châm chọc như thế này?” Diệu Tinh đứng dậy. “Cô muốn nghỉ ngơi, cũng có thể mà, tôi tin Tổng giám đốc Tiêu không thể không đồng ý.”

“Cô...” Lisa nổi đóa, ngày đầu tiên người phụ nữ này vào công ty đã làm cô bị mất mặt trước mặt mọi người, sau đó lại chống đối cô ở khắp nơi... Hừ! Lisa cười. “Đúng thế, tôi cũng muốn nghỉ ngơi, nhưng tôi không có tiền như cô, có người nuôi, hôm nay tôi không đi làm, ngày mai cháo cũng không có mà ăn.”

Đối mặt với sự chế giễu của Lisa, Diệu Tinh cũng không có nổi giận, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười. “Tiểu thư Lisa trẻ tuổi lại xinh đẹp, chỉ sợ ánh mắt của cô quá cao” Diệu Tinh nói xong liếc nhìn phòng làm việc của Tiêu Lăng Phong. “Chỉ đáng tiếc...”

“Đáng tiếc da mặt tôi không đủ dày, không bỏ được sĩ diện để làm người thứ ba!” Lisa nói xong tiến lên một bước. “Trình Diệu Tinh, tôi dám cam đoan, cô không đắc ý được bao lâu nữa đâu. Đường Nhã Đình không trùng trị được cô, tôi cũng sẽ...” Giọng nói Lisa vô cùng lạnh lẽo, oán hận của cô ta đã rất rõ ràng.

“Vậy thì tôi chờ bản lãnh của cô!” Diệu Tinh không hề kiêng kỵ chút nào. “Cô làm cái gì. Tôi cũng không quản được, nhưng mà tôi tuyệt đối không để cho cô khi dễ nữa.”

“Vậy tôi cũng muốn nhìn xem bản lãnh của cô!” Lisa cười lạnh. Đường Nhã Đình còn có nhà họ Đường hậu thuẫn, cô cũng không dám lỗ mãng, nhưng... Trình Diệu Tinh, không dạy dỗ cô, tôi sẽ không gọi là Lisa.

“Tôi bỏ tiền ra mời các cô tới tán gẫu sao?” Tiêu Lăng Phong mở cửa phòng làm việc. “Nếu đã không muốn làm, cứ mở miệng, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đổi người.”

Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, Lisa lập tức đổi sang nụ cười dịu dàng. “Tổng giám đốc Tiêu, chẳng qua Diệu Tinh đã lâu không có đến làm, tôi đến hỏi thăm một chút!”

“Vậy thì là tôi làm cô vất vả rồi!” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng cười. “Thư ký Trình, cô vào đây một lát!” Anh ta nói xong, nhanh chóng đi trở vào phòng làm việc.

Lisa oán hận nhìn chằm chằm Diệu Tinh, tôi nhìn xem cô có thể giữ được bao lâu. Cô ta đang suy nghĩ, đã nhìn thấy Đường Nhã Đình đi ra khỏi thang máy. Cô ta nhú nhú mày, cơ hội đã tới.

“Đường tiểu thư, rất lâu rồi cô không có đến!” Cô ta bước lên.

“Đúng vậy, tiểu thư Lisa, đã lâu không gặp!” Đường Nhã Đình cười cười. Lisa vẫn luôn là người phụ nữ có lòng dạ thâm sâu, bây giờ cô ta đang cười, khó có thể nói không phải đang tính toán cái gì. “Thế nào? Ở đây giữ cửa sao?” Đường Nhã Đình hỏi.

“Đường tiểu thư thật biết nói đùa. Tổng giám đốc Tiêu chỉ có cô, sao phải dùng tôi để giữ cửa!” Cô ta che miệng. “Cô muốn gặp tổng giám đốc sao. Có cần tôi thông báo một tiếng không. Thư ký Trình bị gọi vào, nhưng mà cô yên tâm, bọn họ chỉ mới vào thôi...” Cô ta cố ý nói dối Đường Nhã Đình.

“Cô nói Diệu Tinh sao?” Đường Nhã Đình đã hiểu gật gật đầu. “Cô không cần ở đây chằm ngồi ly gián, tiểu thư Lisa.”

“Có phải chằm ngồi ly gián hay không, bản thân cô rõ nhất, không phải sao?” Lisa bước tới gần Đường Nhã Đình. “Lăng Phong có đối xử đặc biệt với Diệu Tinh hay không, tin rằng, cô rõ ràng hơn tôi.” Cô ta kẻ sát tai Đường Nhã Đình.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tiêu Lăng Phong cảnh cáo

Đường Nhã Đình thở hổn hển nhìn Lisa, tự nói với mình nhiều lần, ngàn vạn lần đừng để người phụ nữ này nhìn ra tâm tình của mình đang dao động, nhưng... Khiêu khích của cô ta, chính xác đã đánh trúng vào điểm yếu của cô. Tiêu Lăng Phong đối xử với Trình Diệu Tinh, thật sự rất đặc biệt...

“Nhìn đi, cô cũng cảm thấy tôi nói rất đúng sao! Chắc chắn, thật đáng tiếc, chúng ta đấu đá nhiều năm như thế, đến cuối cùng...”

“Sau này những chuyện như mật báo tin tức, cô không cần uống phí hơi sức, uống công làm tiểu nhân rồi, tôi và Diệu Tinh là bạn bè...” Đường Nhã Đình cắt ngang lời nói của cô ta. Cô ta biết Lisa muốn nói cô đã thua Diệu Tinh. ddle-quy;do;n Thua cái gì? Hừ! Đừng nói bọn họ không có gì, mà cho dù có thật đi chăng nữa, cô cũng sẽ không chịu thua, Tiêu Lăng Phong chỉ có thể thuộc về một mình cô mà thôi.

“Đúng vậy, so với người có thể làm bạn bè với người phụ nữ đã hại mình như Đường tiểu thư đây, thì tôi thực sự là tiểu nhân rồi.”

“Cô...” Đường Nhã Đình nổi giận, cô nắm chặt nắm tay, sau đó bật cười. “Thật ra thì chuyện này cũng không sao, không có chuyện đó, thì làm sao tôi biết được, ở trong lòng Lăng Phong, mình quan trọng đến mức nào, dù cho tôi không thể sinh con, nhưng Tiêu Lăng Phong vẫn một lòng một dạ yêu tôi, anh ấy nói, không thể có con, thì sẽ xem tôi như đứa bé để cưng chiều.”

“Thật sao?” Lisa cười nhạo nhìn Đường Nhã Đình. “Tổng giám đốc Tiêu đúng là người tốt hiếm thấy, nhưng... Anh ấy là con trai duy nhất của nhà họ Tiêu, ông cụ Tiêu vốn dĩ không thích cô... cô nói...”

“Ông nội có thích tôi hay không đó là chuyện của tôi, về phần đứa bé, chúng tôi có thể nhận nuôi, có thể mang thai hộ, chỉ là... Những chuyện này không phải là chuyện mà Lisa tiểu thư có thể quản được!”

“Mang thai hộ? Tìm ai? Trình Diệu Tinh sao?” Câu hỏi Lisa đặt ra giống như một cái bạt tay, tát mạnh vào mặt cô ra, cô nghĩ đến lời nói của Tiêu Lăng Phong, anh ấy nói, muốn Trình Diệu Tinh sinh một đứa bé... Đường Nhã Đình từ từ siết tay lại. “Quả thật, Trình Diệu Tinh là một lựa chọn không tồi. diendanle-q-uy-d-o-n Xinh đẹp, tốt bụng... Cái này, cả tôi và cô đều không có...” Lisa chậm rãi nói xong. Nhìn sắc mặt Đường Nhã Đình càng lúc càng xanh mét, khóe miệng cô ta nâng lên, các người đầu đi, chờ đến lúc các người lưỡng bại câu thương (ViVu: cả hai cùng thiệt hại), chính là lúc tôi ra tay, Đường Nhã Đình, cô không đầu lại tôi, Trình Diệu Tinh, cô cũng đừng mơ tưởng.

Tiêu Lăng Phong dựa vào bàn làm việc, nhìn Diệu Tinh không nói một lời, anh khẽ cắn răng, đưa tay kéo Diệu Tinh qua.

“Tôi hỏi cô lại một lần nữa, người kia là ai, Trình Diệu Tinh, bây giờ nói ra, tôi còn có thể không so đo gì cả, nhưng... Chờ đến lúc tôi tự tra được, chuyện sẽ không đơn giản đâu!”

“Tôi đã nói rồi, tôi không biết!” Diệu Tinh ngẩng đầu lên. “Tiêu Lăng Phong, cuối cùng anh muốn điều tra cái gì, anh muốn nói cái gì?”

“Có người nào nói với cô chưa, cô hoàn toàn không biết nói dối.” Tiêu Lăng Phong lại gần Diệu Tinh. “Có thể để cô kiên trì như thế, Trình Diệu Tinh, tôi thật sự hiếu kỳ, người đó là ai, ngoại trừ Mộ Thần, không ngờ cô cũng sẽ quan tâm đến người đàn ông khác như thế.” Chắc chắn. Tiêu Lăng Phong chép miệng. “Cô đối xử với mọi người đều tốt, tại sao lại xem tôi như kẻ thù giết cha!”

“Tổng giám đốc Tiêu đã quá lời, anh đã cứu cha tôi, tôi vẫn nên cảm động đến rơi nước mắt.” Diệu Tinh giấu cợt.

“Mỗi lần tôi đều thấy cô cảm kích đến cắn răng nghiền lại.” Tiêu Lăng Phong nói xong, kéo Diệu Tinh vào trong ngực, trở tay đặt lên bàn làm việc. “Trình Diệu Tinh, tốt nhất cô nên thông minh một chút cho tôi. Cô hận tôi, tôi có thể nhin, gạt tôi, tôi có thể tạm thời bỏ qua, nhưng nếu cô dám phản bội tôi... Vậy thì đừng trách tôi không khách khí...” Anh nói xong, từ từ dán lên môi Diệu Tinh, đúng lúc đó, cách...! Ở cửa truyền đến âm thanh mở khóa...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đây gọi là chột dạ sao?

“Lăng Phong”, kèm theo tiếng mở cửa là âm thanh ngọt ngào của Đường Nhã Đình. Nghe thấy giọng nói ở cửa, trong lòng Tiêu Lăng Phong kinh sợ. Vội vàng vàng buống Diệu Tinh ra, đứng bật dậy, đột nhiên anh ta đứng lên, Diệu Tinh không hề có phòng bị mất đi điểm tựa ngã ngồi dưới đất. Rầm! Cô đụng lưng vào cạnh bàn, bàn được làm từ gỗ thật nhưng vì cô dụng vào, mà tài liệu trên bàn ùng ùng rớt xuống, từng cái nện vào người Diệu Tinh.

Đường Nhã Đình bước vào, nhìn thấy chính là một màn thế này, Diệu Tinh ngồi dưới đất, bị tài liệu rớt xuống đập cho đầu tóc rối bù, ngay cả quần áo của cô ta cũng nhăn nhúm. Cô nhìn Diệu Tinh một cái, xoay mặt nhìn Tiêu Lăng Phong, quả nhiên, giờ phút này vẻ mặt anh ta đầy hốt hoảng.

Trình Diệu Tinh, cô dám ở đây quyến rũ Lăng Phong.

Diệu Tinh ngồi dưới đất, cô thấy rõ ở ngoài cửa, Lisa và Đường Nhã Đình đầy vẻ giễu cợt, còn Tiêu Lăng Phong lại như không có chuyện gì xảy ra, bình thường đứng một bên, nhìn về nhếch nhếch của cô.

“Đây là sao?” Đường Nhã Đình hỏi.

“Thư ký Trình, tôi nói rồi, cô vừa mới xuất viện, không cần đến công ty vội!” Tiêu Lăng Phong tiến lên trước một bước, chặt chẽ nhìn chăm chăm Diệu Tinh, giống như chỉ sợ Diệu Tinh nói gì đó.

“Đường tiểu thư, tôi không sao.” Diệu Tinh cười khẽ, đứng dậy. “Chẳng qua là đầu hơi choáng váng, không cần thận bị ngã thôi!”

“Cô đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi, tiệc rượu lần này phải làm thật xuất sắc, dù sao, đây cũng là kỉ niệm ngày thành lập “Thiên Tuấn”, cô lập kế hoạch như thế rất tốt, lần này tôi đành phải để cô vất vả rồi!” Tiêu Lăng Phong khéo léo giải thích nguyên nhân anh ta gọi Diệu Tinh vào.

“Dạ vâng, Tổng giám đốc Tiêu, tôi biết rồi!” Diệu Tinh cung kính nói. “Tôi đi ra ngoài trước!”

“Đi đi!” Tiêu Lăng Phong không có kiên nhẫn giờ một tay lên, sau đó xoay người kéo Đường Nhã Đình, cẩn thận từng li từng tí quan sát hành động cô ta. Nếu cô ấy hiểu lầm thì sao. Tiêu Lăng Phong tự trách, mình quả thật điên rồi, đang trong phòng làm việc mà có thể làm ra chuyện như thế.

Tiệc rượu của công ty! Trong lúc Tiêu Lăng Phong đang thất thần, trong lòng Đường Nhã Đình cũng bắt đầu từ từ tính toán, Trình Diệu Tinh, cô dám công khai quyến rũ Tiêu Lăng Phong ở công ty, tôi muốn cô sẽ mất hết mặt mũi tại tiệc rượu của Thiên Tuấn.

“Lăng Phong, tiệc rượu khi nào vậy, sao em không nghe anh nhắc tới.”

“Không phải là do chưa có dịp nói cho em biết sao, chiều nay anh với em đi chọn lễ phục.”

“Ừm!” Đường Nhã Đình gạt đầu, ngoan ngoãn dựa vào ngực Tiêu Lăng Phong. Lăng Phong, biểu hiện này, có phải là chột dạ không, hay là, anh đang áy náy...

Nhà vệ sinh.

Diệu Tinh đang chỉnh sửa lại đầu tóc ở trước gương.

“Thư ký Trình, quả nhiên thủ đoạn của cô rất khá! Chỉ mới mấy phút mà thôi, cô đã có thể làm ra chuyện như vậy!” Lisa vừa rửa tay vừa bình tĩnh nói.

Giọng nói như là đang tán gẫu.

“Cô có ý gì?” Diệu Tinh cau mày.

“Tôi có ý gì, đều không quan trọng, ngược lại là Đường Nhã Đình!” Lisa vẩy vẩy mấy giọt nước trên tay. “Cô ta sẽ không tin cái lý do... đầu bị choáng váng.” Cho nên đối với loại người có thù tất báo đó, tôi khuyên cô vẫn nên cẩn thận thì hơn!” Cô ta khẽ cười, xoay người đi ra ngoài. Với tính tình Đường Nhã Đình, cô ta tuyệt đối không bỏ qua cơ hội trong tiệc rượu này, cho nên... Dù cho người nào xảy ra chuyện, đều là chuyện tốt đối với cô.

“Lisa, có chuyện gì mà cười vui vẻ vậy!”

“Sau khi tan việc, đi mua lễ phục đi!” Lisa cười thật rúc rờ.

“Tiền lương của tôi, làm sao mua được...”

“Tôi dẫn cô đi!” Lisa khoác tay đồng nghiệp. “Nhìn gì vậy!” Lisa cau mày. “Tiệc rượu công ty làm tâm tình người ta tốt lên mà! Tôi thật sự có hơi không thể chờ đợi nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đột nhiên xuất hiện

Tiệc rượu của Thiên Tuấn rất nhanh đã được tổ chức long trọng, không thể nghi ngờ, đây chính là một cái tát vang dội, đánh thật mạnh vào mặt Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong lại có thể hèn hạ đến mức để cho cô thiết kế sắp xếp hội trường, thậm chí Diệu Tinh cũng không biết những ngày vừa rồi, cô đã trải qua như thế nào.

Cô và một số nhân viên công ty đứng chiêu đãi khách khứa, trong đó không ít người có chút quen biết với nhà họ Trình, với việc Diệu Tinh xuất hiện ở đây, bọn họ ngoại trừ kinh ngạc, cũng chỉ có khiếp sợ.

Một thân lễ phục màu đen hấp dẫn, Đường Nhã Đình kéo lễ phục đi vào hội trường, mọi người cũng đều vây lại chào hỏi, không nói đến địa vị và ảnh hưởng của nhà họ Tiêu ở thành phố này, chỉ riêng thành tựu trong giới thương trường của Tiêu Lăng Phong, cũng đã rất đáng để nể bợ cho thật tốt rồi.

Diệu Tinh đứng ở một góc nhỏ, một màn trước mắt này chứng mắt đến mức nào, cha dẫn cô và mẹ tham dự tiệc rượu, vẫn như chuyện mới vừa xảy ra, nhưng mà bây giờ... Thật sự cả người và vật đều không còn nữa rồi.

Tiêu Lăng Phong vừa chào hỏi khách khứa, vừa tìm kiếm bóng dáng Diệu Tinh trong đám đông. Anh biết, cuộc sống như thế này, đối với cô mà nói, chỉ có thể dùng đau khổ để hình dung. Quả nhiên, ở trong một góc khuất, Diệu Tinh đang đứng ngẩn người, vẻ mặt chính là đau thương...

Đường Nhã Đình nhìn theo ánh mắt tìm kiếm của Tiêu Lăng Phong, quả nhiên anh ấy đang nhìn Diệu Tinh. Hừ! Trình Diệu Tinh, muốn tranh với tôi, hôm nay tôi sẽ cho cô mất mặt.

“Lăng Phong, em nhìn thấy mấy người bạn thân, em sang đó một lát!” Cô ta nói xong buông tay Tiêu Lăng Phong. Đi về phía một nhóm phụ nữ. “Này! Nhượng Thi!” Đường Nhã Đình vỗ vỗ bả vai một cô gái trong số đó. “Đã lâu không gặp!”

“Nhã Đình!” Cô gái giật mình. “Thật sự là cậu sao!” Cô ta nói xong, ôm lấy Đường Nhã Đình. “Chúng ta cũng đã không gặp nhau ba năm rồi!” Rõ ràng là thời khắc kích động, nhưng bọn họ lại biểu hiện cực kỳ bình thản.

“Còn không phải sao! Đã ba năm rồi!” Dương Nhượng Thi gật đầu. “Cậu cũng biết, nếu không phải mẹ mình phản đối gay gắt, đến giờ cha mình cũng sẽ không cho mình trở lại!” Cô ta ủy khuất mếu máo.

“Sắc mặt không tệ, thế nào, nói chuyện yêu đương rồi sao!” Đường Nhã Đình cười cười.

“Ừ!” Dương Nhượng Thi không hề giấu giếm, gật đầu. “Hơn hai năm”

“Này! Ban đầu là người nào, yêu Mộ Thần đến chết đi sống lại, người ta chỉ mới mất có ba năm, cậu đã quên ngay anh ta!”

“Anh ấy lại không yêu mình!” Dương Nhượng Thi khinh thường, nhẹ nhàng uống một hớp rượu. Cô hiểu. Đối với những người như các cô, tình bạn là thứ xa xỉ, tất cả chỉ là nguy trang bên ngoài mà thôi.

“Nếu như mình là đàn ông, mình cũng sẽ nhớ mãi không quên cô gái mà mình yêu!” Đường Nhã Đình nói xong, bên môi nâng lên một nụ cười.

“Cậu nói người nào? Trình Diệu Tinh?” Dương Nhượng Thi nhướn mày.

“Ừ, đúng vậy!” Đường Nhã Đình gật đầu. “Cậu không thấy cô ta sao, cô ta cũng ở đây đây!” Đường Nhã Đình tỏ vẻ kinh ngạc. Vốn dĩ cô ta vẫn có chút phiền muộn, dù sao trường hợp như thế, tự cô ta ra tay, vẫn sẽ tổn hại hình tượng, nhưng mà.. Hôm nay có Dương Nhượng Thi thì sẽ khác. Xưa nay bọn họ đã thấy chướng mắt nhau, hôm nay, Trình Diệu Tinh, cô thăm rồi.

Ánh mắt Dương Nhượng Thi cũng nhanh chóng tìm kiếm Diệu Tinh trong đám đông. Đối với việc Mộ Thần vì Trình Diệu Tinh mà không thèm để ý đến cô vẫn là một nỗi nhục, cả đời cô cũng không quên được.

Diệu Tinh đang ngẩn ngơ đứng tựa vào vách tường, đột nhiên truyền đến một loạt âm thanh lạnh lạnh.

“Này! Tôi còn tưởng đây là người nào, thì ra là Trình tiểu thư của chúng ta!” Âm thanh này Diệu Tinh cũng không mấy xa lạ, đợi cô quay mặt qua, Dương Nhượng Thi đã đi đến bên cạnh cô. Bắt đầu từ khi biết cô ta, chỉ cần họ gặp nhau, sẽ có chuyện xảy ra, ba năm không gặp, cô ta đột nhiên xuất hiện, muốn giờ trò quý gì đây...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Mưu kế

“Thế nào. Ba năm không gặp, nhìn thấy tôi, cũng không chào hỏi sao?” Dương Nhượng Thi ưu nhã tiến tới.

“Dương tiểu thư, đã lâu không gặp.” Diệu Tinh lịch sự lên tiếng chào hỏi.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp!” Dương Nhượng Thi mỉm cười quan sát Diệu Tinh. Diệu Tinh không biết nụ cười cô ta có ý gì. “Ba năm nay, cô có khỏe không!”

“Cảm ơn đã quan tâm, tôi rất tốt!”

“À! Vậy là ông trời không có mắt rồi, một hung thủ giết người, lại có thể sống rất tốt!” Dương Nhượng Thi nham hiểm nói.

“Cô nói cái gì?” Sắc mặt Diệu Tinh trở nên trắng bệch.

“Tôi nói cô hại chết Mộ Thần, vẫn có thể thanh thản như thế, quả thật ông trời không có mắt.”

“Dương Nhượng Thi, cô nói chuyện nên khách khí một chút!” Diệu Tinh quát. “Tôi không có hại chết Mộ Thần, không có!” Diệu Tinh lắc đầu ní non. “Không có...”

“Không có?” Hải lòng nhìn phản ứng của Diệu Tinh, Dương Nhượng Thi cười thật hả dạ. “Cái chết của Mộ Thần là như thế nào, chỉ có cô là người hiểu rõ nhất, không phải sao?”

“Cô không được nói nữa!” Diệu Tinh hét lên, đẩy mạnh Dương Nhượng Thi ra.

“Á!” Diee~n Không thể ngờ tới đột nhiên Diệu Tinh lại làm như vậy, Dương Nhượng Thi lui về sau mấy bước, ngã trên đất, ddafn nhìn mọi người xung quanh, Dương Nhượng Thi cảm thấy mất hết thể diện, đứng dậy, oán hận đi tới. “Cô là ai hả, lại dám đẩy tôi.” lee Dương Nhượng Thi nói xong, hất cái ly trong tay về phía Diệu Tinh, quys cảm thấy còn chưa hả giận, giờ tay lên tát Diệu Tinh một cái thật mạnh. ddoon

Chát! Âm thanh trong trèo đủ để làm cho xung quanh yên tĩnh trở lại. Mặt Diệu Tinh bị đánh đến nghiêng qua, trên mặt nóng hừng hực, thậm chí khóe miệng còn chảy ra ít máu. Trên mặt dính đầy rượu, một cái tát này lại càng đau hơn. Dường như cô đứng không được vững.

“Các người đang làm gì?” Giọng nói Tiêu Lăng Phong xuyên qua đám người.

“Sao vậy?” Đường Nhã Đình cũng đi tới, nhìn cả người đều là rượu, gương mặt sưng đỏ của Diệu Tinh, trong lòng Đường Nhã Đình vô cùng sáng khoái.

“Tôi...” Dương Nhượng Thi cũng đã ý thức được mình có chút kích động.

“Dương tiểu thư, thư ký của tôi đắc tội với cô?” Tiêu Lăng Phong bước tới.

Diệu Tinh ngẩng đầu liếc nhìn Tiêu Lăng Phong.

“Tâm trạng thư ký của anh hình như rất kích động!” Dương Nhượng Thi nuốt nước miếng ngẩng đầu lên. “Là cô ta đã thương tôi trước, tất cả mọi người đều nhìn thấy!”

Tiêu Lăng Phong híp mắt, xoay mặt nhìn Diệu Tinh. “Thư ký Trình, nói xin lỗi!”

Ồ! Một cảnh tượng rất quen thuộc. Diệu Tinh cười. Lúc trước ở trong phòng làm việc của anh ta, anh ta cũng muốn cô nói xin lỗi Lisa như thế này, sau đó nhìn Lisa tát cô một cái thật mạnh.

“Không nghe thấy lời nói của tôi sao?” Tiêu Lăng Phong trợn mắt. Thái độ quật cường của Diệu Tinh làm anh cực kỳ khó chịu. “Đương tiểu thư là khách của công ty, cô tiếp đãi khách khứa như thế đó sao!”

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Dùng sức lau sạch máu ở khóe miệng. “Tôi không làm gì sai, tại sao phải xin lỗi!”

“Cô...” Tiêu Lăng Phong siết chặt tay, anh không ngờ Diệu Tinh dám làm anh bẽ mặt ở trước mặt nhiều người như vậy. “Trình Diệu Tinh, tôi nói lại lần cuối cùng. Nói xin lỗi!” Tiêu Lăng Phong hạ thấp giọng.

“Tiêu Lăng Phong, anh cảm thấy tôi tiếp đón cô ta không chu đáo. Có thể để cô ta tát tôi một cái, muốn tôi nói xin lỗi, đừng có nằm mơ!”

“Cô nói lại lần nữa!” Tiêu Lăng Phong nắm lấy cổ Diệu Tinh. “Nói, xin lỗi!” Từng chữ từng chữ của anh ta lạnh như băng.

“Lăng Phong, anh đang làm gì thế!” Đường Nhã Đình tiến lên kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong. Anh ấy lại có thể vì chuyện của Trình Diệu Tinh mà mất không chế ở trước mặt nhiều người như vậy. “Lăng Phong, anh buông ra!” Cô ta lo lắng kêu lên. “Diệu Tinh. Cô nói xin lỗi đi!” Đường Nhã Đình nói xong, liếc mắt nhìn thấy mảnh ly vỡ trên sàn nhà, nháy mắt trong đôi mắt xẹt qua một tia sáng...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thù mới hận cũ tính hết một lần

Diệu Tinh kỳ quái nhìn Đường Nhã Đình. Cô cảm thấy mình không làm gì để Đường Nhã Đình yêu thích, chuyện cô ta gặp phải, chỉ cần là phụ nữ đều không tha thứ một cách dễ dàng. Nhưng... Cô ta lại ở đây thể hiện sự quan tâm và lo lắng cho cô. Lần đầu tiên, cô cảm thấy người phụ nữ này, rất đối trá.

“Diệu Tinh, nói xin lỗi đi, Lăng Phong và Dương tiểu thư sẽ tha thứ cho cô!” Đường Nhã Đình nói.

“Tôi không sai, không cần phải nói xin lỗi!” Diệu Tinh nói xong muốn rút cánh tay đang bị Đường Nhã Đình nắm lấy. Nhưng cô mới vừa đưa tay lên, Đường Nhã Đình đã mất trọng tâm, ngã về phía sau.

Đường Nhã Đình ngã xuống, trong lòng Diệu Tinh hoảng sợ, theo bản năng Tiêu Lăng Phong đẩy Diệu Tinh ra, kéo Đường Nhã Đình lại. Nhưng vẫn chậm một bước, Đường Nhã Đình ngã mạnh xuống, rơi vào những mảnh thủy tinh vỡ.

Á!!! Tiếng kêu thê lương phá vỡ bầu không khí.

“Nhã Đình!” Tiêu Lăng Phong kêu lên, đẩy Diệu Tinh ra, chạy đến. Diệu Tinh bị đẩy ra một cách bất ngờ, lui về phía sau mấy bước, sau lưng đụng vào cạnh bàn, ngay sau đó thân thể không ổn định, nằm trên mặt đất.

Tất cả mọi việc xảy ra quá bất ngờ, làm cho người ta phản ứng không kịp. Nhìn từng giọt máu đỏ tươi chảy ra, trong nháy mắt con ngươi của Tiêu Lăng Phong đã biến thành màu đỏ.

“Nhã Đình, em có sao không?” Tiêu Lăng Phong ôm Nhã Đình vào trong ngực.

Đường Nhã Đình đè thật chặt vết thương trên bụng, máu chảy ra từ những kẽ ngón tay mảnh khảnh của cô ta.

“Không sao, không có việc gì?” Gương mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì kinh sợ và đau đớn mà trắng bệch, nhìn vết thương kia, trái tim Tiêu Lăng Phong đau như bị xé nát.

Lưng Diệu Tinh đụng mạnh vào bàn, nằm trên mặt đất, thật lâu sau cũng không thể đứng dậy. Dương Nhược Thi nhân lúc mọi người còn đang hoảng hốt. Đi tới bên cạnh Diệu Tinh. ddLee~quys~ddoon Canh ngay tay cô, nụ cười độc ác hiện bên môi, nhắc chân lên, nhìn ngón tay Diệu Tinh, đập xuống thật mạnh.

“Á!” Diệu Tinh kêu lên một tiếng, nhưng giờ phút này, mọi người đều đang hỗn loạn nhìn chăm chú vết thương của Đường Nhã Đình, không có ai để ý đến cô.

“Nhã Đình, đừng sợ, anh dẫn em đến bệnh viện, dẫn em đến bệnh viện!” Giọng nói Tiêu Lăng Phong có vẻ run run. Anh ta ôm Đường Nhã Đình.

“Lăng Phong, không nghiêm trọng đâu. Vết thương nhỏ thôi!”

“Em chảy máu, sao lại là vết thương nhỏ.” Tiêu Lăng Phong sầm nộ rống lên.

Diệu Tinh cố gắng chống tay ngồi dậy, nghe lời nói của Tiêu Lăng Phong, cô cảm thấy vô cùng trào phúng. Đường Nhã Đình chảy máu, anh ta đã lo lắng thành thế này. Nhưng khi cô bị anh ta hành hạ cho bị thương, anh ta vẫn mang vẻ mặt chán ghét, cảm thấy tất cả đều là chuyện đương nhiên.

“Lăng Phong, em thật sự không sao! Thả em xuống.” Đường Nhã Đình nói xong, Tiêu Lăng Phong từ từ để Đường Nhã Đình xuống, anh cực kỳ giận dữ, xoay mặt nhìn Diệu Tinh đang ngồi dưới đất. Anh nắm chặt nắm tay, xoay bước đi tới. diện; dan; l.q.d Người phụ nữ ác độc này, lại dám làm Nhã Đình bị thương. Trình Diệu Tinh, hôm nay tôi nhất định để cho cô biết cái gì gọi là hồi hận.

“Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong nghiêng răng, “Sao cô có thể độc ác như thế!”

“Anh... Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Tiêu Lăng Phong cười lạnh. “Tại sao lại đẩy Nhã Đình. Nói!” Anh phẫn nộ hàm hừ.

“Tôi không có, Tiêu Lăng Phong, anh không được đổ oan cho người tốt!”

“Tôi đã tận mắt nhìn thấy, cô còn nguy hiểm!” Tiêu Lăng Phong thô lỗ kéo Diệu Tinh lên. “Tại sao lại làm vậy!”

“Tôi đã nói tôi không có!” Diệu Tinh hét lên. Rõ ràng là cô ta tự ngã, tại sao lại trách cô!

“Cô là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao! Rất tốt. Trình Diệu Tinh. Hôm nay, cô đã chọc giận tôi thành công rồi!” Tiêu Lăng Phong nói, giọng nói càng lúc càng nhỏ nhưng cũng càng lúc càng lạnh. Ngay cả Đường Nhã Đình đứng bên cạnh cũng cảm thấy không rét mà run.

Cô để lại vết thương, cẩn thận nhìn nhất cử nhất động của Tiêu Lăng Phong.

“Trình Diệu Tinh, hôm nay, thù mới hận cũ của chúng ta sẽ tính hết một lần...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hành hạ cô từng chút từng chút một

Diệu Tinh không theo kịp bước chân của Tiêu Lăng Phong, sau lưng cô vẫn còn đau nên không thể đứng thẳng người, cô gần như là bị Tiêu Lăng Phong lôi lên lầu. Trong đám đông, mặc dù mọi người cảm thấy cảnh tượng này có hơi tàn nhẫn, nhưng lại không có người nào dám mở miệng, dù có lòng hay là vô tình. Dù sao cũng là Trình Diệu Tinh làm Đường Nhã Đình bị thương, dù sao thì chuyện của Tiêu Lăng Phong, bớt can thiệp vào sẽ tốt hơn.

“Lăng Phong, anh bình tĩnh một chút!” Giọng nói Đường Nhã Đình mang theo vẻ nóng nảy và run run. Hình như là rất đau, và cũng rất lo lắng!

“Tiêu Lăng Phong, anh buông tôi ra, anh muốn làm gì hả?” Diệu Tinh cố gắng vùng vẫy, nhưng không cách nào thoát khỏi Tiêu Lăng Phong.

Phòng nghỉ lầu hai, Tiêu Lăng Phong lôi Diệu Tinh vào. Đẩy mạnh cô một cái, rầm! Diệu Tinh nhếch nhác ngã lăn trên đất. Tiêu Lăng Phong tức giận đóng cửa, sau đó khóa lại.

Nghe âm thanh lạch cạch, trong phút chốc đôi mắt Diệu Tinh mở to lên.

“Tiêu Lăng Phong, anh... Á!!!” Diệu Tinh đang muốn nói gì đó, đã bị Tiêu Lăng Phong nắm tóc kéo lại.

“Tại sao lại làm như vậy?” Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh.

“Rõ ràng là tự cô ta ngã xuống!” Diệu Tinh hét lớn.

“Tôi cho cô một cơ hội nữa!” Vẻ mặt Tiêu Lăng Phong âm u hơn, bàn tay đang nắm tóc Diệu Tinh càng thêm dùng sức.

“Á!” Diệu Tinh đau đến mức kêu la thảm thiết. “Đau quá, anh buông tay...”

“Nói!”

“Tôi đã nói không phải tôi!” Diệu Tinh đau đến rơi nước mắt, nhưng vẫn quật cường hô to.

“Trình Diệu Tinh, tôi đã cho cô cơ hội, là cô không biết quý trọng!” Tiêu Lăng Phong cắn răng nghiêng lợi nói.

“Tiêu Lăng Phong, anh không có quyền làm như thế với tôi!” Không biết anh ta muốn làm gì. Nhưng Diệu Tinh cảm thấy rất sợ.

“Trình Diệu Tinh, loại người dễ tiện như cô, có tư cách gì mà nói quyền lợi với tôi!” Anh ta đẩy mạnh Diệu Tinh ra.

Diệu Tinh nằm trên sàn nhà, gió đêm thổi vào từ cửa sổ sắt đất đang rộng mở. Diệu Tinh lạnh đến phát run.

“Tiêu Lăng Phong, anh cũng biết đau lòng sao?” Diệu Tinh cố sức chống thân thể lên, cô biết, cô sợ, cô mềm yếu, chỉ cần kích thích thú tính của Tiêu Lăng Phong mà thôi. “Tôi không phải đã nói rồi sao! Anh sẽ gặp báo ứng, đây chính là, vì anh hại tôi bị thương, cho nên ông trời đang trừng phạt anh!” Diệu Tinh quát lên, khoe miệng còn nở một nụ cười.

“Tiện nhân!” Tiêu Lăng Phong rống giận. Một cái tát quăng đến, trong nháy mắt, Diệu Tinh ngã trên mặt đất, cái tát này rất mạnh, đánh mạnh đến mức lỗ tai Diệu Tinh vang lên tiếng “ông ông”. Cô nằm trên mặt đất, trên mặt nóng hừng hực, nhưng cô vẫn mỉm cười. Nụ cười này với Tiêu Lăng Phong đang nổi giận đùng đùng mà nói chính là châm dầu vào lửa. “Quả thật không biết hồi cái!”

“Tôi việc gì phải hỏi cái. Tiêu Lăng Phong, tôi là cố ý đấy!” Diệu Tinh cắn răng. “Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, vẫn sẽ làm như vậy! Nhìn anh khổ sở như thế này, anh có biết tôi đang rất vui vẻ không!”

“Cô câm miệng cho tôi!” Tiêu Lăng Phong gào thét, dùng sức bóp lấy cổ Diệu Tinh.

“Tiêu Lăng Phong, tốt nhất anh nên giết tôi! Bằng không, những gì anh ban cho tôi, tôi sẽ trả lại anh từng thứ từng thứ một!” Diệu Tinh mỉm cười, nhìn đáng vẻ giận dữ của Tiêu Lăng Phong, trong lòng cảm thấy rất sáng khoái.

“Trình Diệu Tinh, cô cho rằng tôi không dám sao!” Bất chợt, tay Tiêu Lăng Phong siết chặt hơn, Diệu Tinh không có cách nào để hô hấp, tuy nhiên cô cũng không hề giãy giụa, ngược lại còn mang theo nụ cười giải thoát.

Mắt Tiêu Lăng Phong đỏ như máu, gân xanh trên tay nổi lên, đây không phải lần đầu tiên bóp cổ cô, nhưng lại là lần đầu tiên anh cảm hận như thế, dường như chỉ có bóp chết cô mới giải được mối hận trong lòng. Nhưng mà, từ từ, các ngón tay của anh buông Diệu Tinh ra. “Trình Diệu Tinh, chết, quá đơn giản, tôi không cần cô phải chết, tôi muốn hành hạ cô từng chút từng chút một...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Nhục nhã

Diệu Tinh nằm trên mặt đất hít vào từng ngụm từng ngụm không khí, thờ hồn hèn, ho khan không ngừng. Ngoài cửa, Đường Nhã Đình ra sức gõ cửa.

“Lăng Phong, anh làm gì trong đó vậy, đừng nói là tổn thương Diệu Tinh, anh mở cửa nhanh lên!”

“Trình Diệu Tinh, Nhã Đình lương thiện như thế, sao cô có thể nhẫn tâm làm cô ấy bị thương!” Nghe giọng nói Đường Nhã Đình, trong lòng vừa mới bình tĩnh được một chút, đã hoàn toàn mất sạch. “Cô nói đi!”

“Bởi vì tôi độc ác!” Diệu Tinh trả lời. “Tiêu Lăng Phong, anh một mực cho rằng tôi cố ý, thì tôi chính là cố ý!”

“Được, rất tốt!” Tiêu Lăng Phong giận quá hóa cười. “Trình Diệu Tinh, có phải cô thật sự cho rằng tôi không có biện pháp với cô hay không?” Anh ta dùng sức nắm cầm Diệu Tinh. “Tôi không làm khó dễ cô, bởi vì tôi biết cô không quan tâm, nhưng còn Trình Ngự... Nếu như ông ấy biết, sự khỏe mạnh của ông ấy là dùng thân thể của con gái để đổi lấy, cô nói xem sẽ như thế nào?”

Trong đầu Diệu Tinh nháy mắt đã trở nên trống rỗng.

“Anh hèn hạ!” Diệu Tinh quát lên.

“Không dùng thủ đoạn đặc biệt thì làm sao có thể đối phó với loại người dễ tiện như cô!” Tiêu Lăng Phong mỉm cười.

“Tiêu Lăng Phong, vì sao anh lại dùng sức khỏe của cha tôi để uy hiếp tôi!”

“Bởi vì cô chỉ quan tâm việc này, thật sự không nghĩ đến, một kỹ nữ không ngại bị người khác đè lên, lại là một hiếu nữ...” Tiêu Lăng Phong cười nhẹ.

“Kỹ nữ?” Diệu Tinh nắm chặt nắm tay, nhưng vẫn bật cười “Tôi là một kỹ nữ thì thế nào?” Diệu Tinh nâng thân trước lên. “Tiêu Lăng Phong, anh cũng không phải đã dùng hết mọi thủ đoạn, để giữ một kỹ nữ vì cha như tôi ở bên người!”

“Đừng có tự đề cao mình!” Tiêu Lăng Phong giễu cợt, “Tiêu Lăng Phong tôi cho dù có thiếu đàn bà, cũng sẽ không có hứng thú với một kỹ nữ đã bị người khác chơi qua!” Anh ta kẻ sát bên tai Diệu Tinh. “Hạ Cẩm Trình bảo vệ cô mọi nơi, cô để cho anh ta thỏa mãn đi! Hay là hôm đó ở bệnh viện, cô nói có người cứu cô, là bởi vì cô bị Triệu Chí Viễn chạm qua rồi, lại không muốn Hạ Cẩm Trình biết, nên mới nói như thế có phải không?”

“Tiêu Lăng Phong, tôi mà nói không phải có phải anh sẽ rất thất vọng hay không?” Diệu Tinh ngắt đầu. “Đúng thế! Anh nói rất đúng, quả thật tôi làm

cho Hạ Cẩm Trinh rất thỏa mãn, Triệu Chí Viễn được như ý, thế nào, anh có ý kiến gì không?”

“Cô... Ha ha... Nói thật hay!” Tiêu Lăng Phong nổi đóa, đột nhiên vỗ tay. Diệu Tinh kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng Phong, nhìn anh lấy điện thoại di động ra, ngón tay ấn nhẹ xuống. Lời nói vừa rồi của Diệu Tinh truyền ra từ bên trong. “Trình Diệu Tinh, không phải cô phách lối sao. Bây giờ tôi sẽ cho Trình Ngự nghe những lời này, để cho ông ấy nghe xem cô con gái ngoan ngoãn của ông ấy, nói ra những lời tán tạt lương tâm như thế nào.”

“Đừng!” Nghe lời nói của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh xông tới. “Tiêu Lăng Phong, anh không thể làm thế!”

“Trình Diệu Tinh, tôi muốn cô biết có một số người cô hãm hại không nổi, cũng muốn cho cô biết. Chống đối với tôi, sẽ không có kết quả tốt.”

“Đừng! Diệu Tinh lo lắng hét lên. “Tiêu Lăng Phong, tôi cầu xin anh đừng như vậy!” Diệu Tinh hét hoảng lắc đầu.

“Bây giờ hối hận, đã muộn rồi!” Tiêu Lăng Phong nghiêng răng. “Vào lúc cô nhần tâm đẩy Diệu Tinh, cô nên biết hậu quả!”

“Nói đi nói lại, cái anh muốn chính là xả giận cho Đường Nhã Đình sao!” Diệu Tinh quát lên. Sau đó liếc nhìn cái ly cao cổ bên cạnh, cô đi qua vài bước, cầm cái ly lên, đập mạnh vào cạnh bàn. Trong nháy mắt. Cái ly vỡ tan tành, chỉ còn lại chân đế dài mảnh, sắc bén.

“Thế nào, muốn giết tôi diệt khẩu?” Tiêu Lăng Phong cười bước lên. “Đến đây đi!”

Ngực Diệu Tinh kịch liệt phập phồng, cô nhét chân ly vào tay Tiêu Lăng Phong. “Không phải anh rất công bằng sao, Tiêu Lăng Phong, hiện tại anh cũng có thể đâm tôi bị thương!” Diệu Tinh nói xong, kéo tay Tiêu Lăng Phong, đâm mạnh về phía mình...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thời khắc nguy cấp

Tiêu Lăng Phong không thể nào đoán được Diệu Tinh lại có thể làm vậy, thậm chí không kịp thu hồi sức mạnh, để ly đã đâm vào Diệu Tinh.

“Ừm!” Nghe tiếng rên rỉ khổ sở của Diệu Tinh, cảm thấy trên tay có gì đó ấm áp, đầu óc Tiêu Lăng Phong trở nên trống rỗng. “Người đàn bà điên này, cô muốn làm cái gì!” Tiêu Lăng Phong quát to, đẩy Diệu Tinh ra. Nhưng lại quên mất, giờ phút này đây, bọn họ đang đứng trước cửa sổ. Diệu Tinh lui về sau mấy bước. Ngã từ ban công xuống.

Tiêu Lăng Phong hoàn toàn sửng sốt, anh không kịp đưa tay kéo Diệu Tinh. Cô đã biến mất khỏi tầm mắt anh.

Diệu Tinh không dám tin, Tiêu Lăng Phong lại độc ác như thế, đẩy cô xuống lầu. Bùm! Vào lúc cô cho rằng mình sẽ ngã chết, cô lại rơi vào hồ bơi dưới lầu.

Rầm!

Cửa phòng khách VIP đột nhiên bị phá mở toang ra, Hạ Cẩm Trinh xông vào. Nhìn mảnh thủy tinh vỡ đầy trên mặt đất. Tim anh đập lỡ một nhịp!

“Diệu Tinh!” Tiếng hô của Hạ Cẩm Trinh đã thức tỉnh Tiêu Lăng Phong, anh chạy đến ban công, nhìn vào bể bơi, Diệu Tinh đang dần ngừng giãy giụa, trái tim cũng nặng nề rơi xuống.

“Tránh ra!” Anh đang muốn làm gì đó, nhưng anh đã bị đẩy ra, Hạ Cẩm Trinh nhảy từ cửa sổ xuống. Hành động của anh ta làm cho mọi người có mặt ở đây đều kinh sợ, anh ta lại có thể dũng cảm quên mình mà nhảy xuống.

Thân thể Diệu Tinh từ từ chìm xuống, ý thức của cô cũng bắt đầu mơ hồ. Có phải, đã thật sự giải thoát rồi hay không!

Hạ Cẩm Trinh nhảy vào trong hồ bơi, kéo cơ thể Diệu Tinh. Lôi cô lên bờ.

“Diệu Tinh!” Hạ Cẩm Trinh lo lắng gọi cô. “Diệu Tinh tỉnh lại!” Trái tim Hạ Cẩm Trinh dường như sắp nhảy ra. Anh vỗ vỗ gò má Diệu Tinh, nhưng không có một chút phản ứng. “Tiêu Lăng Phong, anh là tên súc sinh!” Hạ Cẩm Trinh mắng to. Nắm lấy mũi Diệu Tinh. Giúp Diệu Tinh làm hô hấp nhân tạo.

Tiêu Lăng Phong đi từ trên lầu xuống, vừa đứng lúc nhìn thấy cảnh tượng chương mất này. Hạ Cẩm Trinh bất chấp tất cả đã làm Tiêu Lăng Phong nổi điên, nhưng... Tại sao mình phải tức giận?... Chỉ là cấp cứu, tại sao trong lòng của anh lại... Quá chua.

“Diệu Tinh, tỉnh lại đi!” Hạ Cẩm Trinh gọi, “Các người còn đứng ngẩn ra đó làm cái gì, mau gọi xe cấp cứu đi!” Anh gào thét.

Đường Nhã Đình đứng bên cạnh Tiêu Lăng Phong, vết thương của cô, đã được băng bó cầm máu lại rồi, nhìn đáng vẻ nóng nảy của Hạ Cẩm Trinh, cô ta oán hận nắm chặt váy của mình, không cần thận lại đụng vào vết thương, máu thấm ướt vải vóc.

Hạ Cẩm Trình, anh lại có thể không quan tâm mọi thứ vì người phụ nữ này ư, tại sao? Trình Diệu Tinh, tôi muốn giết cô, nhất định phải giết chết cô!

Khụ! Diệu Tinh ho một tiếng, khạc ra một ngụm nước, cô chậm rãi mở mắt ra.

“Diệu Tinh!” Hạ Cẩm Trình ôm lấy Diệu Tinh. “Em không có việc gì, thật tốt quá, thật tốt quá!”

Hơi thở Diệu Tinh mong manh, tựa vào ngực Hạ Cẩm Trình, nước mắt từ từ chảy xuống.

“Diệu Tinh, anh sẽ dẫn em rời khỏi đây, đi với anh, có được không!” Thân thể Hạ Cẩm Trình hơi run rẩy.

“Cẩm Trình!” Diệu Tinh nhỏ giọng nghẹn ngào. “Anh thật là ngốc! Tại sao lại nhảy xuống như thế.”

“Anh không muốn em xảy ra chuyện!” Hạ Cẩm Trình nói xong, cánh tay siết chặt hơn. Anh không biết tại sao mình lại nhảy xuống mà không chút do dự. Rõ ràng thời gian quen biết Diệu Tinh không lâu, nhưng cảm giác lại mãnh liệt như thế này...

“Các người đủ chưa!” Tiêu Lăng Phong bước lên. Ở đây nhiều người vây quanh thế này. Bọn họ lại có thể không chút kiên dè ôm ấp như thế. Nếu như, lúc vừa rồi cảm thấy lời nói của Diệu Tinh chỉ là lời nói lúc tức giận, thì giờ đây... Anh không thể không hoài nghi tính chân thật của câu nói kia. Trình Diệu Tinh, cô thật sự là một tiện nhân!

“Tiêu Lăng Phong, anh có còn nhân tính hay không!” Hạ Cẩm Trình rống giận. “Anh lại có thể đẩy cô ấy xuống lầu?”

“Cẩm Trình ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói lung tung, có ý đã thương người khác là phải chịu trách nhiệm pháp luật đấy!” Anh tiến lên một bước. “Diệu Tinh, cô cần phải làm chứng cho tôi!”

Diệu Tinh cười yếu ớt. “Cẩm Trình, là em tự rơi xuống!”

“Anh nghe thấy chưa?” Tiêu Lăng Phong nhún vai. Nụ cười nhẹ nơi khóe môi Diệu Tinh như một con dao. Đâm vào người anh, vết mặt đó như đang nói. Tiêu Lăng Phong, anh chính là một tiện nhân! Những lời này, làm cho lòng anh tràn đầy mất mát, rất là khó chịu. Lòng ngực anh bị chèn ép, chỉ là vào giờ phút này, anh vẫn còn chưa biết, cảm giác này gọi là... Đau lòng...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Kinh hoàng lúc nửa đêm

Bệnh viện.

Diệu Tinh ngủ mê man, vết thương trên người cũng không sâu, sau khi được xử lý đã không còn vấn đề gì. Hạ Cẩm Trình ngồi bên cạnh giường, vén mái tóc Diệu Tinh. Từ miệng người khác, anh đã biết đại khái là đã xảy ra chuyện gì, nên mạnh mẽ một quyền lên bàn. Oán hận trong lòng, chưa bao giờ mãnh liệt như vậy. Đường Nhã Đình, con đàn bà tiện nhân này, không dạy cô một bài học, Hạ Cẩm Trình tôi theo họ cô!

Đau lòng nắm chặt tay Diệu Tinh trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hôn lên. “Diệu Tinh, sau anh sẽ bảo vệ em thật tốt.” Hạ Cẩm Trình cam đoan. “Đường Nhã Đình nợ em, Diệu Tinh, anh sẽ giúp em đòi lại tất cả!”

Tại một phòng bệnh khác. Tiêu Lăng Phong nắm tay Đường Nhã Đình. Nhìn gương mặt cô đang ngủ say, nhẹ nhàng thở phào một hơi. Nhưng, rõ ràng bác sĩ đã nói cô ấy không có chuyện gì, vậy mà tại sao trong lòng vẫn thật nặng nề, tựa như có một tảng đá đè nặng trên ngực. Trong đầu, vẫn không có cách nào xua đi ánh mắt chế giễu của Diệu Tinh. Phiền não vô vô thức, anh đi ra ngoài, châm một điếu thuốc.

Bây giờ đã là đêm khuya, phòng bệnh VIP yên tĩnh đến đáng sợ, tựa như một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được, anh đi từ từ, mỗi một bước chân, như đang đạp vào trái tim mình.

Tiêu Lăng Phong, người đang phiền não cái gì đây, Trình Diệu Tinh như thế nào, không hề liên quan đến người! Nghĩ đến đây, anh xoải bước lên sân thượng, càng yên tĩnh, suy nghĩ của anh càng phiền loạn. Hạ Cẩm Trình thì bất chấp tất cả, còn Diệu Tinh lại lệ thuộc vào Hạ Cẩm Trình, tất cả tất cả đều làm cho anh thật khó chịu. Hít mạnh một hơi thuốc, sau đó vứt tàn thuốc xuống đất, dùng chân dúi mạnh. Ra ngoài cũng đã lâu, Đường Nhã Đình luôn ngủ không sâu, nếu lúc cô ấy tỉnh lại không nhìn thấy anh, nhất định sẽ sợ hãi. Anh nghĩ thế, bước nhanh hơn, nhưng không ngờ, vừa bước ra khỏi thang máy, đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Đường Nhã Đình.

“Nhã Đình!” Tiêu Lăng Phong bước nhanh tới. “Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn Đường Nhã Đình run rẩy bầy ngời xồm trên mặt đất, Tiêu Lăng Phong thật đau lòng.

“Lăng, Lăng Phong...” Đường Nhã Đình run rẩy nói. “Mộ, Mộ Thần, em nhìn thấy Mộ Thần!”

Tiêu Lăng Phong nghe thấy cái tên này, cảm thấy lạnh sống lưng. Dù sao đêm hôm khuya khoác, mặc dù không tin tưởng những thứ đó, nhưng trong

lòng cũng thấy là lạ.

“Nhã Đình, không nên suy nghĩ lung tung, có phải em gặp ác mộng không?” Tiêu Lăng Phong ôm Đường Nhã Đình vào trong ngực.

“Không, không phải!” Đường Nhã Đình lắc đầu. “Lăng Phong, lúc này em tỉnh lại, không thấy anh ở đây, muốn đi ra ngoài tìm anh, nhưng... Em vừa ra tới cửa, đã... Đã nhìn thấy!” Cơ thể Đường Nhã Đình càng run rẩy dữ dội hơn, giống như cô thật sự đã nhìn thấy!

“Nhã Đình, em bình tĩnh một chút!” Tiêu Lăng Phong an ủi. “Em quá mệt mỏi thôi, hãy tin anh, không có chuyện gì đâu!”

“Nhưng... Nhưng...” Đường Nhã Đình nghẹn ngào, nắm chặt vạt áo Tiêu Lăng Phong. Quả thật cô đã nhìn thấy. Quần áo trên người giống như ba năm trước đây. Càng nghĩ, cô càng cảm thấy sợ!

“Nhã Đình, đừng sợ! Lần này anh sẽ không đi đâu cả!” Anh an ủi, ôm Đường Nhã Đình đi vào phòng bệnh, đang yên đang lành, sao Nhã Đình lại nhắc đến Mộ Thần.

Đường Nhã Đình run cầm cập ngay cả mắt cũng không dám mở ra.

“Anh đừng đến tìm tôi, đừng đến tìm tôi, chuyện này không có liên quan đến tôi! Đừng đến tìm tôi!” Cô âm thầm kêu gào ở trong lòng.

“Ồn rồi, đừng sợ nữa!” Tiêu Lăng Phong ôm Đường Nhã Đình nằm xuống. “Anh ôm em ngủ, sẽ không sợ nữa!”

Đường Nhã Đình gật đầu, nhắm chặt mắt. Mộ Thần, đừng đến tìm tôi, đừng đến tìm tôi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Kể tình nghi mưu sát

Trời vừa sáng, Tiêu Lăng Phong cố ép Đường Nhã Đình ăn chút điểm tâm, ngay sau đó có một đám phóng viên vọt vào phòng bệnh. Quay phim, chụp hình Tiêu Lăng Phong.

“Các người làm gì vậy, ai cho phép các người vào đây!” Tiêu Lăng Phong đứng dậy, che chắn cho Đường Nhã Đình.

“Tổng giám đốc Tiêu, hiện tại anh đang bị tình nghi là cố ý mưu sát. Anh có gì muốn nói không?”

“Mưu sát?” Tiêu Lăng Phong nghe thấy như đang lạc trong sương mù. Bọn họ nói cái gì vậy.

“Xin hỏi Tổng giám đốc Tiêu, tại sao lại muốn giết Trình tiểu thư, các người có thù hận gì sao?”

Trình Diệu Tinh! Tiêu Lăng Phong mơ hồ hiểu được một chút, những phóng viên này nhất định là vì chuyện của Trình Diệu Tinh mà tới. Người phụ nữ đáng chết này, cô dám làm thế với tôi!

“Các người nghe được những lời thế này từ nơi nào!” Tiêu Lăng Phong trừng mắt. “Hiện tại mời các người đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ!”

“Tổng giám đốc Tiêu, nói vài lời đi!” Phóng viên nhất định không buông tha. “Xin hỏi chuyện này, có liên quan đến Đường tiểu thư sao?”

“Mời các người đi ra ngoài!” Tiêu Lăng Phong giận dữ.

“Tổng giám đốc, anh đây là đang thẹn quá hóa giận à...”

Bên kia, phòng bệnh của Diệu Tinh cũng đầy ký giả. Cô bị ánh đèn flash sáng chói là cho mắt mờ không ra.

“Trình tiểu thư, xin hỏi cô sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật với Tiêu Lăng Phong sao! Cô sẽ khởi tố anh ta tội mưu sát, hay tội cố ý gây thương tích!”

“Các người có thâm thù đại hận gì? Tại sao anh ta muốn đẩy cô xuống lầu?”

Diệu Tinh bịt kín lỗ tai. Bọn họ đang nói cái gì vậy, làm sao bọn họ biết chuyện này?”

“Các người đi ra ngoài nhanh đi, hiện tại bệnh nhân cần được nghỉ ngơi!” Hạ Cẩm Trình vừa đẩy phóng viên ra ngoài, vừa lo lắng nhìn Diệu Tinh.

“Hạ tiên sinh, về chuyện này, anh có gì muốn nói không?”

“Đúng thế, tiết lộ một chút thôi...”

Tiêu Lăng Phong thật vất vả mới đuổi được đám phóng viên ra ngoài. Đầu óc rối loạn. Cái gì mà muru sát. Có ý gây thương tích. Trình Diệu Tinh, quả nhiên cô rất độc ác. Nghĩ xong, anh ta xoay bước đi ra ngoài, đứng trước cửa phòng Diệu Tinh, anh đá một cái, đá văng cửa phòng.

“Trình Diệu Tinh!” Anh rống giận, anh mới vừa bước vào, một đám phóng viên đã vây xung quanh. Trong nháy mắt, anh đã quên mất phải phản ứng như thế nào.

“Nhìn đi! Ánh mắt của anh ta thật là độc ác! Giống như rất muốn giết người!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Còn đang cho rằng đoạn phim là giả, bây giờ là thật rồi!”

Tiêu Lăng Phong đứng đó, sững sờ mặc cho phóng viên chụp hình, cách đám đông, anh nhìn thấy Diệu Tinh tựa vào ngực Hạ Cẩm Trinh. Anh nắm chặt nắm tay. Thế nào, rõ ràng là cô đã thương người khác trước, đến bây giờ thì lại giả vờ vô tội.

“Tổng giám đốc Tiêu, nói vài lời đi!”

“Trình Diệu Tinh, đây là đang xảy ra chuyện gì?” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi.

“Tiêu thiếu gia là đang cậy vào thế lực của mình, ức hiếp người yếu thế sao?” Trong đám đông không biết ai nói lên một câu, ngay lập tức, Tiêu Lăng Phong trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.

“Đúng vậy, đã có chứng cứ xác thực rồi, chẳng những không nhận sai, còn uy hiếp người khác...”

Chứng cứ gì? Tiêu Lăng Phong vẫn đang ngờ vực. Đã có người mở màn hình lên. Bên trong có một đoạn video. Là đoạn video Tiêu Lăng Phong đẩy Diệu Tinh từ trên lầu xuống...

Tiêu Lăng Phong hoàn toàn sững sờ, chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại có thể như vậy.

Đoạn video này, không chỉ được phát trên tivi, mà còn trên trang đầu các tạp chí. Tiêu thiếu gia, kẻ bị tình nghi muru sát, vô cùng chấn động. Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, đoạn video này đã trở thành đối tượng được tìm kiếm cao nhất trên internet.

Rốt cuộc là ai? Tiêu Lăng Phong cố gắng nghĩ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra được một manh mối. Rốt cuộc là ai, lại dám khiêu khích trực tiếp với anh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Che giấu đau lòng

Diệu Tinh một mình tựa vào đầu giường bệnh, Hạ Cẩm Trinh đưa cô một ly nước, mọi chuyện cũng thật kỳ lạ! Bọn họ còn chưa có mời, cảnh sát đã tự tìm tới cửa, bọn họ “nghiêm túc nhận nhiệm vụ” thật sự làm người khác nghi ngờ.

“Cẩm Trinh...”

“Em yên tâm đi! Anh đã sắp xếp xong hết rồi, anh sẽ không để hai bác biết chuyện này đâu!”

“Cẩm Trinh, cảm ơn anh.”

“Bé ngốc, sao còn khách sáo với anh như thế!” Hạ Cẩm Trinh mỉm cười đầy cung chiều. “Em nghỉ ngơi cho thật tốt, anh để người canh giữ bên ngoài. Sẽ không có người xông vào nữa đâu. Em ngoan ngoãn nằm xuống, không được lộn xộn!” Hạ Cẩm Trinh cẩn thận từng li từng tí đỡ Diệu Tinh nằm xuống. Hiện tại, bên ngoài nhất định rất hỗn loạn.

“Cẩm Trinh, anh mau về đi! Em có thể tự chăm sóc mình mà!”

“Em có thể không?” Trong mắt Hạ Cẩm Trinh đầy vẻ nghi ngờ. “Thật ra thì anh có thể bảo người mang tài liệu đến đây...”

“Thật sự không cần!” Diệu Tinh lắc đầu, hiện tại cô cũng đang rất rối loạn. Cần phải sắp xếp lại suy nghĩ. Cuối cùng chuyện này là như thế nào...

Hạ Cẩm Trinh rời khỏi, phòng bệnh cũng rơi vào yên tĩnh chỉ có tiếng thở của mình.

Kết. Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, ngoài cửa truyền đến bước chân nhỏ nhẹ.

“Cẩm Trinh, sao anh quay lại, em không sao...” Diệu Tinh đang nói, nụ cười dừng lại ở khóe miệng. Người tới không phải là Hạ Cẩm Trinh, mà là... Mộ

Thần, không phải, là Alex mới đúng.

“Hi!” Alex mang nụ cười trẻ con bước vào. “Cô vẫn ổn chứ?” Không quan tâm dáng vẻ kinh ngạc của Diệu Tinh, anh ta đi đến ngồi xuống bên cạnh giường Diệu Tinh. “Tôi nhìn thấy tin tức kia mới biết cô ở đây đây!”

“Anh... Anh...”

“Thật sự tôi không phải Mộ Thần!” Nhìn về mặt Diệu Tinh, Alex cam đoan.

“Tôi biết rồi!” Diệu Tinh gật đầu, nhưng giọng nói lại đầy vẻ mất mát. Mặc dù dáng vẻ nghiêm túc của anh ta và Mộ Thần rất giống nhau nhưng tính tình lại tương phản quá lớn. “Tôi muốn hỏi, làm sao anh vào đây được.”

“Hai người ngoài cửa là người hâm mộ của tôi!” Alex cười tinh nghịch, nhưng rất nhanh thu hồi lại nụ cười. “Mà cô vẫn ổn chứ! Tin tức kia là thật?” Anh ta thử thăm dò.

“Anh đến đây làm gì?”

“Tôi...” Alex gãi gãi mũi. “Nguyên nhân lớn nhất là vì chuyện lần trước! Tôi không phải cố ý hiểu lầm cô!”

“Hiểu lầm tôi bị bệnh tâm thần!”

“Không phải, không phải!” Alex hốt hoảng giải thích. “Tôi thật sự không có ác ý, sau hôm đó vẫn đi tìm cô, muốn nói xin lỗi với cô. Nhưng lại không tìm được cô!”

Diệu Tinh nhìn người đàn ông trước mắt đang tức giận như trẻ con, khẽ cười. Thật ra thì vốn dĩ không có chuyện gì, nhưng nhìn về mặt của anh lại càng không nở tức giận.

“Quên đi, qua rồi thì không cần nhắc lại nữa!” Diệu Tinh xoay mặt sang một bên.

Đây là cảm giác như thế nào! Giống như, rõ ràng trước mặt là Mộ Thần, nhưng anh ấy lại quên cô, mà cô cũng phải vờ như không đau để đối diện với nỗi khổ bất đắc dĩ của anh.

“Vết thương của cô, có nặng không?” Alex lo lắng nhìn Diệu Tinh. “Người kia sao lại độc ác như vậy chứ?”

“Anh còn chuyện gì không?”

“...” Alex hơi ngạc nhiên. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh bị con gái ghét bỏ. “Không có!” Anh ảm ức chép miệng. “Tôi chỉ đến thăm cô một lát, tên tôi là Alex...”

“Anh đã nói rồi!” Diệu Tinh nhắm mắt lại, cầu xin anh, đi nhanh đi! Đừng ở đây kích thích tôi nữa, giờ phút này, vết thương trên người đã không còn là gì. Bởi vì nó đã bị vết thương trong tim làm lu mờ rồi.

“Vì tránh né sự theo dõi của ông nội tôi, trong thời gian ngắn tôi sẽ ở trong bệnh viện, nếu có chuyện cần giúp, có thể đến tìm tôi.” Anh ta nói xong, liếc nhìn khăn trải giường. “Diệu Tinh tiểu thư!” Anh cười cười, mắt cong thành hình trăng khuyết.

Anh, thật sự không giống Mộ Thần, Mộ Thần là dịu dàng như gió xuân, còn Alex, lại giống như ánh mặt trời...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Sóng to gió lớn

Tin tức đã tạo thành một con chấn động rất lớn, ngay cả khi anh vận dụng thế lực nhà họ Tiểu cũng không thể dàn xếp được, trái lại, phóng viên không biết mọi tin từ đâu, tiến thêm một bước, biết được nguyên nhân ẩn giấu phía sau, bởi vì Trình Diệu Tinh lỡ tay làm bị thương bạn gái Tiểu Lăng Phong nên mới bị đẩy xuống lầu. Trong nháy mắt, mọi mũi nhọn đều chia vào Tiểu Lăng Phong, ngay cả ông cụ Tiểu đang nghỉ dưỡng ở nước ngoài cũng bị kinh động.

“Con giải thích rõ ràng cho ông, cuối cùng chuyện này là như thế nào!” Tiêu Thiên Trì đi thẳng đến công ty. “Con ngại chuyện ba năm trước đây chưa đủ lớn sao? Gián tiếp hại chết người còn chưa đủ, lần này con lại muốn trực tiếp giết người?” Tiêu Thiên Trì tức giận quá lớn, mấy tấm thủy tinh gần như bị ảnh hưởng mà chấn động.

“Ông nội, chuyện này không giống như những tin tức đã phát kia đâu...”

“Con là cháu của ông, đương nhiên ông hiểu rõ con nhất!” Tiêu Thiên Trì đứng dậy. “Vi Đường Nhã Đình, cái gì mà con không dám làm. Ông đã nói nhiều lần rồi, ông không cho phép con và cô ta ở bên nhau, con xem lời của ông như gió thoảng bên tai sao!”

“Ông nội, con chỉ yêu Nhã Đình...”

“Bởi vì yêu, mà con có thể tùy tiện làm tổn thương người khác sao?” Tiêu Thiên Trì nổi giận, rống lên. “Ông dạy con như thế sao!”

“Ông nội...” Tiêu Lăng Phong cũng hết cách. “Con không biết chuyện sẽ biến thành thế này. Con không có cố ý!” Cho dù có hận đến mức nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không giết người!”

“Thật hay cho một câu không có cố ý!” Tiêu Thiên Trì nhìn cháu trai. “Vậy con cố ý sẽ như thế nào! Ném chết cô ấy?”

Tiêu Lăng Phong không nói tiếng nào. Ông nội anh vẫn luôn cố chấp đến đáng sợ. Anh cũng biết chuyện này không thể trông cậy vào sự giúp đỡ của ông. Ông nội đã nuôi anh từ nhỏ cho đến lớn, đối với ông, anh vừa kính trọng vừa gần gũi. Bọn họ đã quá hiểu nhau rồi.

“Con sẽ tự giải quyết chuyện này!” Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi, đưa ra lời đảm bảo, mọi mũi nhọn đều đang chia thẳng vào anh, đoạn video kia quay cũng cực kỳ rõ nét, hiển nhiên, đã được an bài từ trước. Là Trình Diệu Tinh sao? Anh suy đoán, lại cảm thấy không có khả năng này. Diệu Tinh không có nhiều bạn bè, huống chi... Cô không phải là người có lòng dạ thâm sâu như vậy.

“Tốt nhất là con an phận cho ông, nếu còn dám làm bậy, đừng có trách người làm ông này không có nhắc nhở con.”

Uy hiếp. Tiêu Lăng Phong cười khổ. Thì ra, là anh học từ ông nội, ông dùng Đường Nhã Đình để uy hiếp anh, anh lại dùng cha mẹ của Diệu Tinh để uy hiếp cô. Haizz... Anh cười gượng. Huyết thống và di truyền thật sự là những thứ rất kỳ diệu.

Bệnh viện.

Đường Nhã Đình nhìn tờ báo, ngón tay trắng nõn đang cầm điện thoại vì dùng quá nhiều sức mà run rẩy. Cuối cùng “bộp” một tiếng, điện thoại bị ném đi. Ngực của cô kịch liệt phập phồng. Cô cũng chỉ muốn tiếp tay Dương Nhược Thi dạy dỗ Diệu Tinh thật tốt, không ngờ lại làm ầm ĩ nghiêm trọng như thế này, thậm chí Tiêu Thiên Trì cũng đã trở về. Nghĩ tới giọng điệu hả hê của Lisa trong điện thoại, cô hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Lisa, cô đừng có đắc ý, chờ tôi xử lý xong Trình Diệu Tinh, người tiếp theo chính là cô!” Hừ! Cô nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ điện thoại di động trên đất, hừ lạnh, sự lạnh lẽo trong mắt không hề tương xứng với gương mặt đơn thuần của cô ta. Nhưng. Suy cho cùng, lời nói của Lisa, đúng là một vấn đề nghiêm trọng, vốn dĩ Tiêu Thiên Trì đã ghét cô, thêm chuyện lần này, dĩ nhiên sẽ càng ghét cô hơn. Phải làm sao đây? Cô luống cuống nắm chặt khăn trải giường.

“Không được, không thể để mặc chuyện này phát triển như thế này, cô phải nghĩ biện pháp để thay đổi cách nhìn của Tiêu Thiên Trì mới được. Bởi vì để gả vào nhà họ Tiêu, ông ta sẽ là một cửa ải mà cô cần phải vượt qua. Nếu có thể giúp bọn họ giải quyết chuyện lần này, có phải sẽ có thể thay đổi cách nhìn của ông nội về mình hay không...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Người đó là ai

Diệu Tinh ngồi ngẩn ngơ trên giường, nụ cười rục rờ của Alex vẫn luôn quanh quẩn trước mắt cô, lòng cô thật đau nhói, đã nhiều lần tự nhủ anh ta không phải Mộ Thân, nhưng... Trong lòng vẫn tràn đầy hoài nghi.

Tại sao, dáng dấp của bọn họ lại giống nhau đến vậy...

Rầm! Đột nhiên cửa phòng bệnh bị đá văng ra, Diệu Tinh quay mặt nhìn, chờ Tiêu Lăng Phong đi vào, đã ầm ĩ một trận còn chưa đủ sao.

Tiêu Lăng Phong từ từ đi đến giường Diệu Tinh, nhìn thấy trong đôi mắt cô đầy vẻ sáng tỏ, khóe miệng thì nâng lên một nụ cười chế giễu. Trình Diệu Tinh, cô tự cho rằng mình biết mục đích tới đây của tôi, rốt cuộc là cô đã biết cái gì.

Gương mặt Diệu Tinh vẫn trắng bệch. Mấy ngày gần đây bị ký giả hành hạ, cơ thể cô càng trở nên yếu ớt hơn.

“Xem ra Hạ Cẩm Trình thật sự yêu cô!” Tiêu Lăng Phong châm chọc. “Đáng tiếc... Cho dù là vệ sĩ chuyên nghiệp cũng chỉ có thế...” Anh dần xuống hốt hoảng trong lòng, mới vừa rồi, khi nhìn thấy hai vệ sĩ bị đánh ngã ở cửa, anh thật sự đã rất hoảng sợ, chỉ sợ Diệu Tinh xảy ra chuyện gì, nhưng lúc đập cửa xông vào, nhìn thấy cô không biết vì chuyện gì mà mặt ửng mầu, đột nhiên anh cảm thấy lo lắng của mình là dư thừa.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, đối với sự châm chọc của anh, cô đã luyện thành thói quen. “Anh có chuyện gì sao?”

“...”

“Xem ra, không có đẩy cho tôi ngã chết, anh rất thất vọng.” Diệu Tinh cười khê. “Ồ đó...” Diệu Tinh chỉ vào cửa sổ. “Cửa sổ đang mở, đây là tầng ba mười, anh ném tôi xuống dưới, sẽ giải thoát ngay lập tức!”

“Trình Diệu Tinh, tốt nhất cô câm miệng cho tôi!” Tiêu Lăng Phong nghiêng răng. Ở chỗ ông nội đã bị một bụng tức giận, thậm chí tới bệnh viện còn chưa đến phòng Đường Nhã Đình đã đi thẳng tới đây xem vết thương của cô, chẳng lẽ, là để nghe cô khiêu khích sao.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong một cái, xoay mặt sang hướng khác.

“Người đó là ai?” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi. Nghe lời nói của Tiêu Lăng Phong, trong lòng Diệu Tinh kinh sợ, lẽ nào anh ta đã nhìn thấy Alex.

Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Diệu Tinh, sắc mặt Tiêu Lăng Phong tối sầm lại. Quả nhiên cô biết. Có lẽ, tất cả đã được sắp đặt ổn thỏa rồi. Anh đã hoàn toàn quên mất, lúc trước mặt ông nội, trong lòng anh đã tin tưởng Diệu Tinh như thế nào.

“Tại sao lại làm vậy?”

“Anh nói cái gì?” Diệu Tinh hỏi lại.

“Trình Diệu Tinh, vì để phá hủy tôi, ngay cả mạng mình cô cũng không cần sao?” Tiêu Lăng Phong bước lại gần Diệu Tinh. Bàn tay bóp lấy cổ Diệu Tinh. “Nhưng thật đáng tiếc... Cô đã quá xem thường tôi rồi. Chỉ là một dư luận nhỏ nhoi, làm sao có thể đánh ngã được Tiêu Lăng Phong này!”

“Đúng vậy!” Diệu Tinh gật đầu. “Chút chuyện nhỏ này đã là gì đâu!” Diệu Tinh mỉm cười. “Anh là Tiêu thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy, màu đen cũng có thể nói thành màu trắng...”

“Trình Diệu Tinh!” Tay Tiêu Lăng Phong đột nhiên tăng thêm lực. “Cô không cần bày ra vẻ mặt này, tôi nhìn thấy rất ghê tởm!” Tiêu Lăng Phong cắn răng. Môi của cô vì bị anh bóp cổ mà khê mở. Nhìn nơi đó, anh lại nhớ tới Hạ Cẩm Trinh đã hôn cô ở trước mặt nhiều người... Nghĩ đến đây, tay anh dùng thêm sức, ấn Diệu Tinh lên giường, một nụ hôn không hề báo trước rơi xuống.

Diệu Tinh chán ghét cau mày, nhưng không có giấy giũa, Tiêu Lăng Phong đã nắm cổ tay cô, chặt đến mức như muốn bóp nát nó, cho nên Diệu Tinh biết, có giấy giũa cũng chỉ là vô ích.

Tiêu Lăng Phong hôn mạnh lên môi Diệu Tinh, nghĩ đến nơi này đã từng bị Hạ Cẩm Trinh chạm vào, anh không khỏi căm tức.

“Trình Diệu Tinh, cô dám câu tam đáp tứ ở sau lưng tôi, tôi bảo đảm cô sẽ phải hối hận...” Tiêu Lăng Phong vẫn không đứng dậy, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Diệu Tinh, hơi thở lạnh lùng phả vào mặt cô...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Đấu một trận

“Tôi câu tam đáp tứ thì có liên quan gì đến anh?” Diệu Tinh nhìn thẳng vào mắt Tiêu Lăng Phong, “Huống chi, anh có tư cách gì nói tôi, không phải anh cũng như vậy sao? Anh tới đây, chắc là Đường Nhã Đình không có biết!”

Sự chế giễu của Diệu Tinh, như là một tiếng sấm. Đánh cho đầu óc Tiêu Lăng Phong trở nên trống rỗng. Đúng, Đường Nhã Đình không biết, thậm chí cô ấy còn cảm thấy quan hệ của bọn họ chỉ là cấp trên và cấp dưới. Đột nhiên anh buông Diệu Tinh ra, sau đó lui về sau mấy bước. Rầm! Anh đụng vào cạnh bàn, thật là đau, cơ thể gần như không thể đứng vững, không hiểu tại sao, anh lại nghĩ tới Diệu Tinh vì đau đớn mà khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, nhăn nhó...

Nắm chặt nắm đấm, anh hất mặt sang một bên. Tiêu Lăng Phong người đang làm cái gì đây, là cô ta tổn thương Nhã Đình trước. Tất cả đều là cô ta nên nhận lấy, không phải từ nhỏ người đã thề rằng, phải vĩnh viễn bảo vệ Nhã Đình, không để cô ấy bị tổn thương, cho nên... Người làm Nhã Đình đau khổ, anh đều muốn cô ta phải trả giá gấp mười lần.

Diệu Tinh từ từ đứng dậy, lau mạnh môi. Động tác này không khác gì một sự sỉ nhục với Tiêu Lăng Phong, anh tiến lên mấy bước kéo cổ tay Diệu Tinh. Anh sợ khi mình bóp cổ cô, sẽ không không chế được mà bóp chết cô. Nhưng khi anh nhìn thấy bàn tay sưng lên như cái bánh bao, anh thật sự cảm thấy hoảng sợ, chuyện gì đã xảy ra.

“Chuyện này...” Tiêu Lăng Phong muốn mở miệng, nhưng lại cảm thấy chuyện này không liên quan đến anh, dù có đau lòng, cũng không đến phiên anh. Nghĩ như vậy, anh chậm rãi buông tay Diệu Tinh ra, trong lòng đang bị một cảm giác xa lạ giày xéo. Có áy náy với Đường Nhã Đình, còn có... một cảm giác kỳ quái không thể nói rõ với Diệu Tinh...

Bên ngoài, ở cửa sổ đối diện, có một ống nhòm đang quan sát tất cả bên trong. Nhìn dáng vẻ của Tiêu Lăng Phong, trên miệng người đàn ông lộ ra nụ cười lạnh lùng.

“Thiếu chủ, tại sao chúng ta không thừa thắng xông lên...” Người đàn ông vung tay lên, ngắt lời người tùy tùng. Từ từ xoay người lại. Gương mặt người đàn ông đã bị một chiếc mặt nạ màu bạc che giấu.

“Trò chơi mèo vờn chuột chỉ mới bắt đầu, hướng chi... Tiêu Lăng Phong không quan tâm cái này, tôi muốn hủy diệt từng chút từng chút một tất cả những gì mà anh ta quan tâm.” Giọng người đàn ông, bình tĩnh mà lại lạnh lùng như tảng băng ngàn năm. Trong con ngươi tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Làm cho người khác nổi da gà.

“Nhưng... Nếu như anh ta dùng Trình Ngự để uy hiếp Diệu Tinh, cô ta sẽ không dám tiếp tục truy cứu!”

“Dù sao chuyện này cũng chỉ cho anh ta một bài học, mặc dù Tiêu Thiên Trì cương trực công chính, nhưng dù sao cũng là cháu trai duy nhất của ông ta, ông ta nói không quá, nhưng chắc chắn sẽ không khoan tay đứng nhìn. Cho nên Trình Diệu Tinh nói gì, cũng sẽ không ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả chuyện này. Nói với Lãnh Liệt, có thể dừng việc dùng truyền thông để gây áp lực. Gần đây công ty nhà họ Tiêu cũng đã hao tổn không ít!” Người đàn ông vuốt vuốt khẩu súng lục tinh xảo. “Chỉ là... Quan hệ của bọn họ thật sự rất kỳ diệu!” Người được gọi là thiếu chủ vuốt vuốt cằm. “Nếu như cô ta có quyết tâm trả thù, cũng sẽ không để cho người khác ức hiếp!” Lời người đàn ông không thể nghe ra được là giễu cợt hay là thương tiếc.

“Thiếu chủ!”

“Tất cả làm theo kế hoạch, nhớ không thể vì cái lợi trước mắt. Tuyệt đối không thể coi thường tứ đại gia tộc thành phố T, làm việc sạch sẽ một chút, hiện tại, còn chưa phải lúc chúng ta nên hiện thân!” Người đàn ông nói xong, dùng ống nhòm quan sát phía đối diện. “Đường Nhã Đình, cũng nên dạy dỗ một chút, không nên để cô ta quá kiêu ngạo.”

“Dạ, thiếu chủ, tôi biết rồi!” Người đàn ông nói xong, từ từ lui ra ngoài.

Người đàn ông đeo mặt nạ bạc di chuyển chiếc nhẫn trên ngón út. Tiêu Lăng Phong, không phải anh rất lợi hại sao. Hiện tại chúng ta sẽ đấu một trận. Để xem cường long như tôi, có thắng được rắn độc như anh không...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Anh nợ tôi, tôi sẽ không bao giờ quên

Diệu Tinh ở trong phòng bệnh, đứng ngồi không yên, hi vọng Hạ Cẩm Trình sắp xếp ổn thỏa, nếu như bị cha mẹ biết, bọn họ nhất định sẽ lo đến chết.

Cốc cốc cốc.

Diệu Tinh nhìn người đàn ông trung niên xa lạ, cảm thấy lạ, ông ta là ai, mình cũng không nhận ra, nhà họ Trình cũng không có quen người này.

“Ông là...”

“Trình tiểu thư.” Giọng nói vang lên, ngoài cửa có một ông lão nhanh nhẹn khỏe mạnh bước vào, Diệu Tinh cảm thấy quen mắt, một lúc sau...

“Tiêu lão tiên sinh!” Diệu Tinh kêu lên. Có năm mơ cô cũng không nghĩ đến, ông nội Tiêu Lăng Phong lại trở về.

“Trình tiểu thư!” Tiêu Thiên Trì đi vào phòng bệnh. “Thật xin lỗi, đã mạo muội tới quấy rầy cô, không biết, có thể trò chuyện với cô một lát được không?”

“Ông đừng nói như vậy, mời ông vào.” Diệu Tinh vội vội vàng vàng mời Tiêu Thiên Trì vào.

“Thân thể cô khỏe không?” Tiêu Thiên Trì hỏi Diệu Tinh. Cũng may là rơi vào trong nước, nếu không... Hậu quả thật khó lường.

“Con không có việc gì, bác sĩ nói đã có thể xuất viện, nhưng Cẩm Trình... Con nói là Tổng giám đốc Hạ. Muốn con quan sát thêm một thời gian nữa.” Diệu Tinh có hơi xấu hổ.

“Trình tiểu thư, thật ra thì hôm nay tôi tới là muốn cùng cô nói chút chuyện của Tiêu Lăng Phong.” Tiêu Thiên Trì đi thẳng vào vấn đề. “Cô chỉ cần xem tôi như một ông già bình thường là được rồi, gia tộc hay quyền thế của tôi, đều không cần đề ý đến, chỉ coi tôi là một người ông!”

Diệu Tinh nhìn Tiêu Thiên Trì, ông ấy đang năn nỉ giúp Tiêu Lăng Phong sao?

“Tôi là ông của Lăng Phong, đứa nhỏ này là do tôi nuôi lớn, dù nó có làm sai chuyện gì thì trách nhiệm của tôi là lớn nhất, tôi thay nó nhận lỗi với cô, xin cô đừng trách nó...”

“Tiêu lão tiên sinh, xin ông đừng nói như vậy!” Diệu Tinh vội bước lên. “Tôi sẽ không truy cứu chuyện này!”

Tiêu Thiên Trì hơi ngạc nhiên. Ông đã chuẩn bị mọi thứ, không ngờ Diệu Tinh lại dễ dàng đồng ý như thế.

“Tôi không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy. Nhưng xin ông yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung.” Diệu Tinh cười khẽ. Thật ra thì không phải cô chưa từng nghĩ đến, có lẽ, đây chính là báo ứng của Tiêu Lăng Phong, không bằng cô nhân cơ hội này khởi tố anh ta, nhưng khi nghĩ thế, cô cảm thấy mình rất bất thường. Nếu cô làm vậy, thì sẽ chẳng khác gì Tiêu Lăng Phong. Huống chi... Hiện tại ông của anh ta đã đích thân tìm đến mình. Làm sao cô có thể từ chối thỉnh cầu của một ông lão.

“Trình tiểu thư, lần này rất cảm ơn cô.” Tiêu Thiên Trì rất kích động. Quả nhiên, Trình Ngự đã dạy được một cô con gái rất tốt. Ông tán thưởng nhìn Diệu Tinh, dù sao chuyện ba năm trước đây, là do Tiêu Lăng Phong quá đáng, nếu như không phải nó từng bước từng bước bức ép, có lẽ Mộ Thần đã không chết. Nếu như, lần này Diệu Tinh mượn chuyện này để trả thù, sợ rằng dưới sức ép của dư luận, sẽ không dễ giải quyết.

“Ông không cần khách khí như thế, con cũng không có chuyện gì.” Diệu Tinh cười khẽ, nhưng nụ cười này có vẻ yếu ớt.

“Trình tiểu thư, chuyện này tôi sẽ ghi nhớ ở trong lòng, xin cô đừng coi những lời này của tôi là điều kiện trao đổi. Nếu như sau này cô có chuyện gì cần giúp đỡ, chỉ cần không trái nguyên tắc của tôi, tôi đều sẽ giúp cô!”

Diệu Tinh mỉm cười, một ông lão chính trực như thế này, sao lại dạy ra một người như Tiêu Lăng Phong vậy chứ.

“Trình tiểu thư, tôi về trước, tôi thay mặt Tiêu Lăng Phong, cảm ơn cô!”

“Ông đừng khách khí như thế!” Diệu Tinh cười, thật ra thì... Mặc dù không thể xem Tiêu Lăng Phong là người tốt, thậm chí còn dùng cha mẹ để uy hiếp cô, nhưng cũng không thể phủ nhận, thân thể cha cô khôi phục tốt như thế, đều là nhờ Tiêu Lăng Phong. Cho nên, lần này coi như trả nợ ân tình của anh ta, Tiêu Lăng Phong tôi không nợ ân tình của anh nữa, ân của anh, tôi sẽ nhớ, cũng như, anh nợ tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ quên...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Anh sẽ cưới em, có phải không?

Tiêu Lăng Phong đứng bên cửa sổ, thờ dài, lần này ông nội rất tức giận, nếu như thật sự ông làm hại Nhã Đình, vậy thì anh phải làm sao đây?

“Lăng Phong!” Đường Nhã Đình ôm lấy Tiêu Lăng Phong từ phía sau: “Anh làm sao vậy?” Cô nhẹ nhàng hỏi. “Vi chuyện tin tức nên phiền lòng sao?” Cô nói tiếp. “Anh đừng lo lắng, em đi tìm Diệu Tinh, em nói xin lỗi với cô ấy. Em sẽ quỳ xuống cầu xin cô ấy...”

“Nhã Đình!” Tiêu Lăng Phong xoay người lại ôm lấy Đường Nhã Đình. “Em đừng như vậy. Anh sẽ không để em hạ thấp thân phận đi cầu xin cô ta.”

“Nhưng em muốn giúp anh, dù cho em phải quỳ xuống cầu xin cô ấy, Lăng Phong, anh sẽ không bị làm khó dễ nữa, có được không!” Nước mắt Đường Nhã Đình tuôn trào, nhìn Tiêu Lăng Phong.

“Như vậy lại càng không được!” Tiêu Lăng Phong không đồng ý. “Là cô ấy hại em bị thương, cô ấy không xin lỗi có thể bỏ qua, làm sao có chuyện em đi cầu xin cô ấy!”

“Chỉ cần có thể giúp anh, chuyện gì cũng không quan trọng, chuyện gì em cũng đồng ý làm, em...” Giọng nói nghẹn ngào của Đường Nhã Đình bị chặn lại, Tiêu Lăng Phong cúi đầu hôn lên môi cô. Ôm chặt lấy cơ thể cô ta, kéo cô ta vào trong ngực mình, Đường Nhã Đình hơi kinh ngạc, nụ hôn của anh ta chưa bao giờ mạnh bạo như thế này, anh ta luôn cẩn thận, ngay cả lúc hai người thân mật, anh vẫn như thế, thậm chí có khi cô nghĩ ngờ, anh dịu dàng, là vì thương yêu, hay là... Không đủ yêu.

Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi buông Đường Nhã Đình ra, nhìn ánh mắt mê ly của cô, và cả đôi môi sưng đỏ, trong nháy mắt Tiêu Lăng Phong đã tỉnh táo trở lại. Anh sờ nhẹ môi của Đường Nhã Đình.

“Nhã Đình, thật xin lỗi...” Anh làm gì thế này, tại sao có thể thô bạo với cô như vậy, còn làm cho cô bị thương.

“Anh ngốc quá, sao lại nói xin lỗi!” Đường Nhã Đình tức vào ngực Tiêu Lăng Phong. “Em là của anh, cho nên...” Cô cắn cắn môi, “Em không quan tâm gì cả, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là đủ rồi!”

Nghe những lời này của Đường Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong ôm cô ta chặt hơn, áy náy bao vây lấy anh. Tiêu Lăng Phong, Nhã Đình hy sinh vì người, suy nghĩ vì người, nhưng người đã làm cái gì!

“Nhã Đình, chuyện này anh sẽ giải quyết!” Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng vuốt tóc Đường Nhã Đình. “Không phải anh đã nói, sẽ bảo vệ em sao!”

“Ừm!” Đường Nhã Đình gật đầu. Lúc nhỏ, khi cô bị bạn bè ăn hiếp, Tiêu Lăng Phong đều sẽ bảo vệ cô, nghĩ đến đây, cô ôm Tiêu Lăng Phong chặt hơn. “Lăng Phong, anh sẽ cưới em, có phải không?”

“... Sao đột nhiên hỏi vấn đề này?” Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình.

“Anh...” Đường Nhã Đình cắn môi. Anh đang kinh ngạc hay là do dự. “Lăng Phong, em không có gì cả! Từ nhỏ mẹ đã không cần em, cha lại là một người như vậy. Thậm chí em vĩnh viễn không thể...” Cô ta vừa nói vừa khóc. “Em chỉ có anh, Lăng Phong, không có anh, em sẽ không còn dũng khí để sống tiếp!”

“Thật ngốc mà, em nói những nói cuội gì đó!” Tiêu Lăng Phong bóp nhẹ chóp mũi cô ta. “Anh không cưới em thì cưới ai! Nhã Đình, không có ai có thể xen vào giữa chúng ta! Anh sẽ bảo vệ em!” Cho dù là ông nội, anh cũng sẽ không cho phép ông tổn thương cô dù chỉ một sợi tóc.

“Lăng Phong, nghe anh nói vậy thì em yên tâm rồi!” Cô nắm chặt vạt áo Tiêu Lăng Phong. Em sẽ ghi nhớ lời này của anh, Lăng Phong, vì những chuyện chúng ta đã trải qua lúc nhỏ, nên cả hai đều không thể nào tha thứ cho sự phản bội, vì vậy... Đừng phản bội tình cảm của chúng ta, mặc kệ trước đây anh đã làm những gì, nhưng bắt đầu từ thời điểm này, chúng ta chỉ có thể có một mình đối phương, nếu không... Trong con người trong suốt của cô thoáng qua một ánh nhìn sắc bén...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Dơ bẩn nhất

Phòng bệnh Diệu Tinh.

“Em nói cái gì?” Trong phòng bệnh truyền ra tiếng quát của Hạ Cẩm Trình.

“Anh lớn tiếng như vậy làm gì!” Diệu Tinh nổi tính trẻ con, xoa xoa lỗ tai.

“Trình Diệu Tinh, chuyện này em dám làm như vậy, anh sẽ không để yên cho em!” Hạ Cẩm Trình giận đến nghiến răng. “Suýt chút nữa anh ta đã hại chết em, em lại có thể tha thứ cho anh ta!”

“Không phải tha thứ, mà là không truy cứu!” Diệu Tinh lắc đầu.

“Diệu Tinh, có phải anh ta uy hiếp em không!” Hạ Cẩm Trình nắm bả vai Diệu Tinh. “Em bị anh ta ức hiếp còn chưa đủ sao! Diệu Tinh không cần phải sợ, anh sẽ bảo vệ em, sẽ bảo vệ cha mẹ em!” Hạ Cẩm Trình không biết tại sao mình lại kích động như thế.

“Không có...”

“Nếu như tôi không nghe lầm, anh đang ở đây ly gián sao!” Giọng nói vang lên, Tiêu Lăng Phong đẩy cửa đi vào. Nhìn tay Hạ Cẩm Trình đang đặt trên vai Diệu Tinh, vẻ mặt của anh càng âm u hơn.

“Ly gián?” Hạ Cẩm Trình cười. “Anh cảm thấy quan hệ của hai người còn cần tôi ly gián sao?”

“Hay là anh đang tức giận!” Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước. “Cẩm Trình, hay là đang mượn cơ hội để trả thù! Tức giận vì Diệu Tinh tha thứ cho tôi, trả thù Nhã Đình lựa chọn tôi.”

“Anh còn không đáng để tôi trả thù!” Hạ Cẩm Trình nói với thái độ vô cùng khinh miệt. “Nếu như tôi muốn báo thù, tuyệt đối mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, mặc dù căn cơ nhà họ Hạ tôi không ở nơi này, nhưng nhất định không để cho anh xem thường.”

“Cho nên anh đang uy hiếp tôi!” Tiêu Lăng Phong cười châm chọc. “Cẩm Trình, dù gì cũng là bạn bè, thật sự tôi không nhẫn tâm nói như vậy, nhưng mà... Tại sao anh luôn cảm thấy hứng thú với người phụ nữ của tôi...”

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh quát. “Lần này xin anh chú ý một chút, nếu như lời nói của anh bị Đường Nhã Đình nghe được, đừng có vu oan cho chúng tôi!”

Lời nói của Diệu Tinh làm Tiêu Lăng Phong lo sợ, anh chột dạ quay đầu lại, liếc mắt nhìn, thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Hạ Cẩm Trình mỉm cười nhìn Tiêu Lăng Phong. “Lăng Phong, thật ra thì tôi cũng không đành lòng nói thế này!” Anh nói bên tai Tiêu Lăng Phong. “Làm sao anh biết, không phải anh đụng vào phụ nữ của tôi?”

Tiêu Lăng Phong xoay mặt nhìn chằm chằm Hạ Cẩm Trình, không ai có thể nhận được khiêu khích như vậy, anh nắm quả đấm, hung tợn nhìn Diệu Tinh. “Quả nhiên, cô coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai, Trình Diệu Tinh, cô đúng là tiện nhân.”

Hạ Cẩm Trình nhìn Tiêu Lăng Phong. Trong mắt đầy vẻ thông cảm chế giễu, tại sao anh luôn nghĩ đến Diệu Tinh, chứ không phải là Đường Nhã Đình mà anh luôn tự cho là trong sáng đó. Chẳng lẽ anh không biết câu mẹ nào con nấy sao. Mẹ là hạng đàn bà dễ tiện vứt chồng bỏ con, thì con gái cũng là loại

phụ nữ tùy tùy tiện tiện thôi. Haizz! Tiêu Lăng Phong, anh thật đáng thương, xem một đôi giày rách như bảo bối.

“Anh cười cái gì?” Tiêu Lăng Phong túm lấy cổ áo Hạ Cẩm Trình.

“Tôi cười anh thẹn quá hóa giận, ăn trong chén nhìn trong nôi. Cười bản thân anh luôn tự cho mình chung tình với Nhã Đình, lại có ham muốn chiếm giữ một người khác. Lăng Phong, người đồ kỵ, chính là anh...”

“Nực cười.” Tiêu Lăng Phong châm chọc. “Anh không ngại bản, nhưng tôi cần gì phải ghen tỵ. Tôi thích sạch sẽ, chỉ thích con gái trong trắng sạch sẽ thôi.”

“Vậy sao! Vậy thì thật đáng tiếc...” Anh thích trong trắng, nhưng Đường Nhã Đình mới là người bản thủ nhất.

“Hạ Cẩm Trình, rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Anh không thể nhẫn nại Hạ Cẩm Trình cứ nói bóng nói gió mãi được nữa.

“Không có gì!” Hạ Cẩm Trình lắc đầu. “Anh làm gì mà kích động thế.” Hạ Cẩm Trình vẫn cười như cũ. “Chẳng qua... Tiêu Lăng Phong, anh không cần thiết phải nhục nhã Diệu Tinh để phớt lờ đi sự quan tâm của anh, như vậy chỉ có tác dụng ngược lại thôi, còn nữa...” Anh đến gần Tiêu Lăng Phong. “Đơ bản là chúng ta, cả tôi và anh đều không xứng với cô ấy!” Hạ Cẩm Trình nói xung lùi lại từng bước một.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bất mãn trong lòng

Tiêu Lăng Phong vẫn luôn suy nghĩ xem lời nói của Hạ Cẩm Trình là có ý gì, rốt cuộc anh ta muốn nói cái gì. Anh quay qua, nhìn thấy Diệu Tinh đang yên lặng ăn bữa trưa, hoàn toàn không để ý đến anh, thì lại càng tức giận hơn. Đây là Hạ Cẩm Trình mang tới, cũng không khó để có thể đoán được, đó là tự tay anh ta làm. Thật tốt cho một Hạ Cẩm Trình.

“Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong hét lên, bước tới vài bước. “Anh ta nói thế là có ý gì?” Tiêu Lăng Phong quát.

“Làm sao tôi biết anh ấy có ý gì?” Diệu Tinh cau mày. Cô nghe thấy cũng cảm thấy mù mịch, sao cô có cảm giác, hình như Hạ Cẩm Trình biết gì đó, nhưng là cái gì, nếu như anh ấy biết, tại sao không nói ra...

“Hai người không phải rất thân thiết sao?” Tiêu Lăng Phong chậm rãi đến gần. Bất giác Diệu Tinh lui về phía sau, cho đến khi cô bị ép đến góc tường, rầm, cơ thể cô đụng vào vách tường. “Anh ta không có nói với cô?”

“Tiêu Lăng Phong, anh phát bệnh thần kinh à, cho dù anh ấy có nói cho tôi biết, tại sao tôi phải nói với anh?” Diệu Tinh ngẩng đầu lên.

“Được thôi, cô không nói cho tôi biết cũng không sao, tôi sẽ tự điều tra, cả người đàn ông mà cô cố gắng che giấu kia, còn có, người đứng đằng sau chuyện lần này.” Tay Tiêu Lăng Phong nắm lấy cổ tay Diệu Tinh, tay kia thì ôm hông cô. “Cô lựa chọn để chuyện này dừng lại ở đây, không thể không nói chính là một sự lựa chọn đúng đắn. Cô nên biết, nếu vì chuyện này mà Nhã Đình bị liên lụy, tôi sẽ không để yên đâu!”

“Tiêu Lăng Phong, có phải ngoại trừ Đường Nhã Đình, thì trong lòng anh, ai cũng không đáng giá dù chỉ một đồng, thậm chí, mạng người cũng không quan trọng. Diệu Tinh nhìn chăm chăm Tiêu Lăng Phong. Cô bắt đầu thấy hối hận vì đã đồng ý với Tiêu Thiên Tri. Bởi vì, loại người này, hoàn toàn không đáng để được đồng tình. Có lẽ, người như vậy, cần được dạy dỗ một chút, phải chịu chút đau khổ.

“Cô chỉ nói đúng một nửa, cô là người, nhưng mà... Không đáng giá một đồng!” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nhìn Diệu Tinh, gương mặt cô không hề trang điểm, nhưng hôm nay sắc mặt đã hồng hào hơn nhiều, rất dễ nhận thấy, công lao lớn nhất thuộc về công chăm sóc của Hạ Cẩm Trình. “Trình Diệu Tinh, tại sao có rất nhiều đàn ông, nhưng cô nhất định quyến rũ những người xung quanh tôi. Chẳng hạn như Hạ Cẩm Trình, ngay cả người trợ lý lạnh lùng của tôi cũng đối xử đặc biệt với cô.”

“Sao anh lại cho rằng, là tôi quyến rũ bọn họ, mà không phải do người ta có nhân tính!” Diệu Tinh ngẩng đầu.

“Cô đang nói tôi không có nhân tính!” Tiêu Lăng Phong siết chặt nắm đấm.

“Có nhân tính, anh sẽ đẩy tôi xuống lầu sao?” Diệu Tinh châm chọc.

“Tôi...” Tiêu Lăng Phong cứng miệng. Nói được nửa câu thì dừng lại. Anh không có ý, thì sao chứ, huống chi, anh không quan tâm người khác hiểu lầm, mà Trình Diệu Tinh cũng sẽ không quan tâm mong muốn lúc ban đầu của anh là gì, bởi vì, trong lòng cô đã định tội anh từ lâu rồi!

“Hừ...” Khóe môi Trình Diệu Tinh nâng lên một nụ cười khinh miệt. “Anh yên tâm, tôi sẽ nói rõ ràng với cảnh sát. Nhã Đình của anh, sẽ không phải chịu trách nhiệm gì cả!” Diệu Tinh nói xong, chán ghét đẩy Tiêu Lăng Phong ra. “Nếu như có lần sau, phiền anh hành động bí mật một chút, đừng để người ta nắm đằng cán, rồi lại tới vu oan tôi!”

Lòng ngực Tiêu Lăng Phong càng lúc càng khó chịu, vốn dĩ cả hai người đều cảm hận đối phương, thì Diệu Tinh giẫm cọt thậm chí không thèm ngó ngang đến anh đều là chuyện đương nhiên, nhưng... Bắt đầu từ khi nào, anh cảm thấy không hài lòng với những tình huống như thế này. Anh ghét Diệu Tinh mỉm cười với mọi người, nhưng lại cho anh vẻ mặt lạnh lùng, ghét Hạ Cẩm Trình vô cùng che chở cho cô, còn cô thì lại vui vẻ tiếp nhận...

“À!” Trong lòng Tiêu Lăng Phong càng lúc càng bức bối, đá một cước vào cái bàn bên cạnh. Hạ Cẩm Trình, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho khiêu khích của anh một lần nữa. Tuyệt đối không, cho dù là Nhã Đình hay Diệu Tinh, anh cũng đừng hòng có được...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Gặp lại Alex

Diệu Tinh đi ra khỏi sở cảnh sát, dè dặt bấm phím gọi điện cho Hạ Cẩm Trình, lần này, Hạ Cẩm Trình thật sự rất tức giận. Ngay cả cô xuất viện, Hạ Cẩm Trình cũng không đến, dù sao anh cũng là một trong số ít bạn bè của cô, cô không muốn vì chuyện này mà làm cho Hạ Cẩm Trình không vui. Nhưng chuông reo thật lâu, mà Hạ Cẩm Trình vẫn không nghe điện thoại. Diệu Tinh khẽ hờ dãi một cái, xem ra phải giải thích cho thật tốt rồi.

“Trình tiểu thư!” Diệu Tinh đang đi trên đường, một chiếc xe không những xa hoa mà còn rất có phong cách dừng lại bên cạnh cô, một gương mặt tươi cười lộ ra khỏi cửa sổ xe. Gương mặt này, làm cho trái tim Diệu Tinh nhói đau.

“Alex!” Diệu Tinh miễn cưỡng nở nụ cười.

“Thì ra cô vẫn còn nhớ tôi!” Alex mừng rỡ kêu lên. “Tôi cho rằng cô còn đang tức giận chuyện lần trước.” Anh nhảy xuống xe. “Cô đi đâu vậy, tôi đưa cô đi!” Sự nhiệt tình của anh giống như hai người đã quen biết từ rất lâu.

Diệu Tinh nhìn thấy trước mặt mình là một Alex giống như một đứa bé. Trong lòng rất đau, rất mất mát, đã biết rõ đây không phải là Mộ Thần, nhưng sự mất mát ấy vẫn không ngừng lan rộng.

“Cô sao vậy?” Alex hỏi. “Tâm trạng không tốt sao!” Anh nói tiếp.

Diệu Tinh không nói tiếng nào.

“Đừng như vậy! Vui vẻ một chút đi, cô cứ như thế này, tôi sẽ cảm thấy cô vẫn còn giận tôi!” Alex kéo cổ tay Diệu Tinh. “Chuyện lần đó, vô cùng xin lỗi cô!”

“Không có, tôi chỉ đang suy nghĩ một số chuyện.” Diệu Tinh nói xong, mặt không đổi sắc rút tay về. “Thật ra chuyện đó là lỗi của tôi. Tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy!”

Haiz..... Alex thở dài một hơi. “Cô không tức giận là tốt rồi.” Anh yên tâm vỗ ngực một cái. “Tôi đã nói, cô gái xinh đẹp như thế này, sao có thể dễ dàng tức giận được chứ!” Anh cười. “Nhưng mà cô đến đây làm gì? Đây là sở cảnh sát mà?”

“Để giải thích tin tức kia.”

“Tin tức?” Alex gật đầu, nhưng giây tiếp theo, “Cô nói cái gì?” Anh hét lên. “Này, cô quá lương thiện hay là quá ngốc vậy hả?”

“Tôi không hề lương thiện!” Diệu Tinh mất mát nói.

“...” Alex có chút sững sờ. “Tôi... Tôi nói gì sai sao?”

Diệu Tinh lắc đầu, đột nhiên anh ấy yên tĩnh giống như đứa bé làm sai chuyện gì đó, Diệu Tinh thấy không được quen lắm. Đáng vẻ lúc anh yên tĩnh... thật sự hoàn toàn tương tự Mộ Thần.

“Cô đang nghĩ đến cái gì?” Thấy Diệu Tinh không chớp mắt, nhìn mình chằm chằm, Alex thấy không được tự nhiên.

“Không có việc gì!” Diệu Tinh lắc đầu một cái. “Tôi còn có việc, đi trước đây!”

“Này!” Thấy Diệu Tinh xoay người. Alex vội vàng kéo cô lại. “Cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi. Cô vừa xuất viện, không nên quá mệt mỏi.”

“Không cần!” Diệu Tinh đang từ chối, Alex đã mở cửa xe, nhét Diệu Tinh vào.

“Xe tôi chưa bao giờ chở phụ nữ nha, thấy cô là người mới hết bệnh nên mới giúp cô, rất có phúc đấy!”

“Nhưng tôi không muốn đi xe anh!” Diệu Tinh nhún mày. Nói như đang van xin anh.

“Thật sao? Coi như tôi đặc biệt muốn chờ cô.” Alex năn nỉ cô.

“Anh thật kỳ lạ, tại sao phải giúp tôi, chúng ta cũng đâu có thân quen đâu.”

“Nhưng ở trong ngục, tôi chỉ quen cô thôi!” Nổ máy xe, đột nhiên Alex dừng lại. “Không phải lúc thi đấu, thật sự là cực kỳ nhàm chán. Ở bệnh viện lâu như vậy, tôi bị ngược đãi đến sắp chết rồi, vì vậy, tôi mời cô ăn cơm được không, có nơi nào tốt không, cô giới thiệu chút đi.” Alex nói huyền thuyên, không hề chú ý đến sắc mặt Diệu Tinh càng lúc càng trắng bệch...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Không biết phải làm sao

“Dừng xe!” Alex liền thoắt không ngừng nghĩ đã làm Diệu Tinh mất hết kiên nhẫn.

“Sao vậy?” Alex đang nói hăng say, đột nhiên Diệu Tinh nổi giận làm anh không biết phải làm sao.

“Tôi muốn anh dừng xe!” Diệu Tinh quát.

Ồ! Alex hốt hoảng dừng xe lại.

“Có chuyện gì vậy, cô không khỏe sao?” Alex cẩn thận hỏi han.

“Alex tiên sinh, chúng ta không thân quen, còn nữa... Sau này nếu có nhìn thấy tôi, anh có thể xem như không quen biết, bởi vì, tôi tuyệt đối không muốn gặp anh!” Diệu Tinh nói xong, vội vàng mở cửa xe.

“Diệu Tinh tiêu thư!” Alex đuổi theo. “Có phải tôi nói sai cái gì không?” Anh dè dặt hỏi. “Nếu là vậy, tôi xin lỗi, cô đừng khóc!” Anh luống cuống nhìn con người trong suốt của cô ngập nước mắt. “Tôi không có ác ý, chỉ thấy cô có một mình, sắc mặt lại không tốt, cho nên muốn chờ cô một đoạn, nếu cô không thích, tôi đi là được, cô đừng tức giận!” Alex nói xong, xoay người đi.

“Thật xin lỗi!” Diệu Tinh đau khổ nói ra ba chữ. “Alex, không phải lỗi của anh, là tôi, trong lòng tôi rất rối, tôi không nên nổi giận với anh, thật sự xin lỗi.” Diệu Tinh nói xong, nước mắt rơi khỏi khóe mắt.

Tí tách! Từng giọt nước mắt trong suốt rơi trên vạt áo, Diệu Tinh cắn chặt môi, nhưng không có cách nào khống chế tâm trạng của mình.

“Cô đừng khóc mà!” Alex lúng túng nhìn Diệu Tinh, thận trọng giơ tay lên, lau nước mắt cho cô.

Ngón tay của anh lạnh lạnh. Sờ khóe mắt và gương mặt Diệu Tinh. Thân thể Diệu Tinh chợt cứng ngắc. Ngay sau đó, cảm giác đau lòng ừn ừ kéo đến, đau đến mức cô không thể nào thở nổi...

“Nếu tâm trạng cô không tốt, cô có thể nổi giận với tôi, nhưng cô đừng khóc, có được không?” Anh dụ dỗ cô.

Diệu Tinh chậm chậm ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ nhìn không rõ ràng, đáng vẻ Alex lúng túng đan xen với vẻ mặt lo lắng của Mộ Thần, trong khoảnh khắc đó, thậm chí cô không thể phân rõ ai là ai.

“Mộ Thần!” Diệu Tinh cúi người về phía trước, tựa vào ngực Alex.

Ồ... Alex giật mình. Người cũng cứng lại, cánh tay anh cứng ngắc, không biết nên để xuống, hay là ôm lấy Diệu Tinh.

Nước mắt Diệu Tinh thấm ướt vạt áo anh, rõ ràng anh cảm thấy Diệu Tinh đang run rẩy. Cuối cùng, vẫn chậm rãi giơ tay lên, ôm lấy Diệu Tinh.

“Đừng khóc.” Ngoại trừ câu này, anh không biết phải nói gì nữa. “Cô có tâm sự gì, đều có thể nói với tôi, tôi không chắc sẽ giúp được cô, nhưng mà tôi có thể giúp cô nghĩ cách, hoặc ít nhất, cũng có thể chia sẻ một chút với cô.”

Diệu Tinh không nói gì, chỉ khóc, khóc và khóc, khóc đến cả hơi sức cũng không còn, nhưng cảm xúc đã từ từ ổn định trở lại. Nhìn vạt áo Alex bị ướt, Diệu Tinh cắn môi. “Thật có lỗi, tôi...”

“Một cái áo thôi mà, không có gì, chỉ cần cô không khóc nữa là được rồi!” Nhìn Diệu Tinh đã dừng khóc thút thít, Alex thở phào nhẹ nhõm.

Diệu Tinh hít sâu vài hơi, lấy lại bình tĩnh. “Anh đi trước đi.”

“Một mình cô có sao không?” Hiển nhiên, Alex vẫn không yên lòng với cảm xúc không ổn định của Diệu Tinh.

“Tôi không sao!” Diệu Tinh lắc đầu.

Alex suy nghĩ một lát, lúc này để cô ấy yên tĩnh một mình cũng tốt. Nhưng vừa xoay người, Diệu Tinh kéo áo anh lại. Hơi kinh ngạc, xoay người lại.

“Lái xe chậm thôi!” Diệu Tinh khẩn thiết nhìn Alex. Alex không hiểu, nhìn Diệu Tinh, nhưng vẫn gật đầu.

“Vây cô cẩn thận một chút!” Anh nói xong, vẫn không yên tâm, quay đầu lại nhìn cô vài lần, cuối cùng lái xe đi.

Diệu Tinh đứng tại chỗ, đè chặt ngực, nhìn Alex từ từ biến mất.

“Mộ Thần...” Diệu Tinh ní non, nước mắt lặng lẽ rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chưa xót ở trong lòng

Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm vào Diệu Tinh đang khóc đến mức không còn chút hơi sức nào. Bên ngoài sở cảnh sát, anh nhìn thấy Diệu Tinh khóc như sắp ngất đi, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra mà cô ấy lại khóc thành như thế.

“Khóc đủ chưa?” Trong giọng nói Tiêu Lăng Phong không tránh khỏi có chút chua xót.

Diệu Tinh sụt sịt vài cái nhỏ nhỏ, trong đầu cô đều là bóng dáng Alex và Mộ Thần đan xen vào nhau, mới vừa rồi Diệu Tinh đã phát hiện, ngay cả vẻ mặt của bọn họ cũng giống nhau...

“Trình Diệu Tinh, đến cuối cùng là cô có nghe tôi nói gì không hả?” Tiêu Lăng Phong nổi giận kéo Diệu Tinh. Anh vô cùng chán ghét đáng về sống không bằng chết này của cô. “Đến lúc nào thì cô mới có thể đối mặt với thực tế đây!” Anh gào thét đầy phẫn nộ.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong nhưng không nói tiếng nào, cái gì gọi là thực tế, thực tế chính là Mộ Thần đã vĩnh viễn rời bỏ cô, thực tế chính là người đàn ông đang ở trước mặt cô đã gián tiếp hại chết Mộ Thần.

“Cô nói chuyện cho tôi.” Tiêu Lăng Phong lắc lư bả vai Diệu Tinh.

“Anh muốn nghe cái gì?” Giọng nói Diệu Tinh vì khóc nhiều mà trở nên khàn đặc. “Mộ Thần...” Ừm...

Không muốn lại phải nghe thấy cái tên này từ miệng Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong giữ chặt gáy Diệu Tinh, hôn thật mạnh lên môi cô.

“Ừm...” Diệu Tinh đánh Tiêu Lăng Phong, kết quả lại bị anh ôm chặt hơn. Tiêu Lăng Phong cạy mở hàm răng đang cắn chặt của Diệu Tinh, cuồng loạn hấp thu hương vị ngọt ngào trong miệng cô, biết rất rõ làm như vậy là không đúng, nhưng anh lại không có cách nào để mình dừng lại, ôm lấy thân thể mềm mại của Diệu Tinh, anh ngã ghế ngồi ra.

Không thể nào thoát được, Diệu Tinh đành phải từ bỏ, mặc cho Tiêu Lăng Phong hôn mình, bàn tay Tiêu Lăng Phong thuận lợi tiến vào trong quần áo Diệu Tinh, nhưng không gặp chút trở ngại nào lại làm cho Tiêu Lăng Phong tỉnh táo trở lại. Anh từ từ mở mắt ra, nhìn đáng vẻ cam chịu của Diệu Tinh, trong nháy mắt Tiêu Lăng Phong đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Thế nào? Trái tim như tro tàn thì ngay cả giấy giụa cũng không muốn hả?” Tiêu Lăng Phong giễu cợt, nhưng trong nụ cười lại thoáng qua một chút đau khổ.

“Tiêu Lăng Phong, đến khi nào thì anh mới chịu thả tôi đi.” Diệu Tinh không còn sức lực, mở miệng hỏi.

“Sao thế? Muốn rời khỏi hả, chỉ mới có mấy tháng mà thôi.” Khoảnh khắc nghe thấy Diệu Tinh nói muốn bỏ đi, trong ngực Tiêu Lăng Phong thật sự rất khó chịu. “Trình Diệu Tinh, tôi nói lại một lần nữa, tôi không cho phép trong lòng cô nghĩ đến người khác, cho dù là Mộ Thần cũng không được.”

“Nhưng... Trái tim không phải do mình không chế.” Diệu Tinh đau thương nói. “Tiêu Lăng Phong, tôi cũng rất đau khổ, chỗ này của tôi rất đau.” Cô đè chặt ngực của mình. “Anh giúp tôi đi, có được không. Phải làm thế nào mới có thể quên, làm thế nào mới có thể không đau...”

Nghe những lời này của Diệu Tinh, trái tim của Tiêu Lăng Phong như bị bóp chặt mấy cái.

“Tất cả đều sẽ quên.” Giọng nói của Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng, anh sửa sang lại mái tóc rối tung của cô. “Diệu Tinh, đừng muốn bỏ đi nữa, tôi sẽ không thả cô đâu.”

“Nhưng anh không yêu tôi, chẳng lẽ, anh thật sự giam cầm tôi cả đời sao?” Diệu Tinh không đẩy tay Tiêu Lăng Phong ra, chỉ bắt lực nhìn anh.

Tiêu Lăng Phong siết chặt bàn tay đang chống trên lưng ghế. Đúng vậy, làm sao anh lại quên chuyện này, chẳng lẽ, anh muốn khống chế cô cả đời như thế này sao. Cho dù có thể giữ cô bên cạnh cả đời, nhưng Đường Nhã Đình thì sao, mình đã đặt Nhã Đình ở chỗ nào rồi...

“Trình Diệu Tinh, những chuyện này đều không liên quan đến cô, cô chỉ cần ngoan ngoãn ở yên đó là được rồi, hợp đồng đã được ký, cô chính là người phụ nữ của tôi, nhớ đấy... Dù tôi có yêu cô hay không thì cô cũng chỉ có thể thuộc về tôi.” Ngón tay anh lướt nhẹ trên gò má Diệu Tinh, anh nhẹ nhàng nhắc nhở...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nảy sinh thù hận

Trong xe kín mít, hai người thở hổn hển, khóc quá lâu, buồn phiền trong lòng đã sắp bùng nổ, mới vừa rồi lại bị Tiêu Lăng Phong cưỡng hôn, càng giống như bức chết cô.

Tiêu Lăng Phong tựa vào trán Diệu Tinh, hơi thở của anh ta cũng không ổn định. Lúc này, tư thế của bọn họ rất là mập mờ, xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay gần như làm Tiêu Lăng Phong không thể khống chế được. Anh ta nhắm mắt lại, hít thật sâu, kìm nén khát vọng mãnh liệt ở trong lòng. Anh ngồi lại ghế lái. Phiền não châm một liều thuốc, tại sao, ham muốn chiếm giữ của mình với Diệu Tinh càng ngày càng mãnh liệt... Anh siết chặt tay lái. Tiêu Lăng Phong, người không thể như vậy.

Diệu Tinh chỉnh sửa lại quần áo, ngồi thẳng lên. “Tổng giám đốc, thật ra thì anh không cần đến sở cảnh sát, tôi đã nói tôi sẽ đến sở cảnh sát giải thích rõ ràng, thì nhất định sẽ đến!”

Cô ấy cảm thấy mình tội đây, là vì không tin cô sao. Tiêu Lăng Phong hừ lạnh một tiếng. “Cô hận tôi như thế, làm sao tôi biết, cô có thừa cơ hội trả thù hay không.” Tiêu Lăng Phong đề xuống bất mãn ở trong lòng mà giấu cợt.

“Mặc dù muốn trả thù, tôi cũng sẽ quan minh chính đại.”

“Cho nên, cô luôn luôn nghĩ đến việc trả thù tôi!” Tiêu Lăng Phong cười có chút thâm lương. “Không sao, Trình Diệu Tinh, tôi chờ.” Tiêu Lăng Phong cũng không có nổ máy xe, mà đến gần Diệu Tinh một lần nữa. “Nhưng mà, trước khi cô có năng lực đó, ngoan ngoãn sống ở đây, Trình Diệu Tinh, tôi không quan tâm trước đây cô như thế nào, tôi đều có thể tha thứ không tính toán, nhưng... Tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho việc phản bội...” Bọn họ kề sát vào nhau, nhìn từ bên ngoài, rất giống đang hôn nhau.

Đường Nhã Đình ngồi trong xe, cô ta nhìn chằm chằm vào xe của Tiêu Lăng Phong, nhìn hai người dây dưa không rõ ở bên trong, cô ta giận đến phát run. Bàn tay trắng bệch nắm chặt vậy.

“A!” Cô ta hét to. Đập mạnh vào tay lái. Tiêu Lăng Phong, rõ ràng anh nói yêu em, nói sẽ cưới em, nhưng bây giờ anh đang làm gì. Tại sao lại phản bội em, tại sao! Cô ta điên cuồng gào thét, mắt đỏ ngầu vì tức giận, ánh mắt chưa bao giờ lạnh lẽo đến thế. Dường như muốn xuyên qua mọi chướng ngại mà đâm thủng Diệu Tinh.

“Trình Diệu Tinh, tôi sẽ không để cô được như ý, tôi sẽ không để sau khi cô hại chết con tôi, lại đến cướp Lăng Phong. Tôi muốn cô phải trả giá thật lớn. Cho dù không giết được cô, tôi cũng sẽ hủy hoại cô.”

Bằng Trình

Hạ Cẩm Trình ra khỏi phòng họp, mệt mỏi xoa cổ. Mệt chết đi được. Cẩm điện thoại ở bên cạnh lên, nhìn thấy mấy cuộc gọi nhờ, giận dữ ném điện thoại sang một bên. Không nghe ý kiến của anh, còn gọi tới làm chi! Hừ! Anh ngồi trên ghế xoay. Thấy thế, thư ký đang chuẩn bị gõ cửa cũng phải kinh sợ. Tổng giám đốc Hạ của bọn họ, nổi tiếng lạnh lùng, từ khi trở về nước, ít khi thấy anh ta cười, nhưng... Vừa rồi mình đã nhìn làm sao, anh ta lại có hành động trẻ con như thế. Suy nghĩ một lát, vẫn nên lặng lẽ đi ra, tình huống khác thường như vậy, không nên mạo hiểm sẽ tốt hơn.

Ngồi trước bàn làm việc, anh không có biện pháp ổn định tinh thần để làm việc. Hôm nay, Diệu Tinh xuất viện, mình không những không nhận điện thoại, còn không đi đón cô ấy. Cô ấy rất tội nghiệp. Anh đang tự trách thì truyền đến tiếng mở cửa.

“Hừ, làm cũng đã làm rồi, đến xin lỗi còn có tác dụng gì!” Anh xoay ghế, đưa lưng về phía cửa...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Mỗi người đều có mục đích riêng

Hạ Cẩm Trình đang dương dương tự đắc chờ Diệu Tinh mở miệng, ngay cả dáng vẻ luống cuống của Diệu Tinh vì anh đang tức giận cũng có thể tưởng tượng được, anh thấy thật thoải mái...

“Em làm gì sai sao?” Đường Nhã Đình ngạc nhiên hỏi.

Nghe không phải giọng nói đó, Hạ Cẩm Trình xoay lại. Nhìn thấy người đến là Đường Nhã Đình, anh đứng dậy.

“Tại sao lại là em!”

“...” Không thể tưởng tượng được thái độ của anh lại lạnh nhạt như vậy, nhất thời Đường Nhã Đình hơi xấu hổ, nhưng vẫn nhanh chóng nở nụ cười. “Sao vậy? Nhìn thấy là em, anh rất thất vọng ư? Đang chờ ai sao?”

Hạ Cẩm Trình chớp mắt, ý thức được thái độ của mình quá lộ liễu. Dành xuống chán ghét, anh cười khề.

“Không phải!” Anh cười. “Anh chỉ ngạc nhiên sao em lại đến nơi này, em tránh anh còn không kịp, đột nhiên hôm nay lại xuất hiện, anh có hơi thụ sủng nhược kinh.”

Đường Nhã Đình nhìn Hạ Cẩm Trình, cũng chỉ một khoảng thời gian ngắn mà thôi, cô đã càng lúc càng không thể hiểu được anh ta, đã từng chỉ cần liếc mắt, cô có thể biết Hạ Cẩm Trình đang nghĩ gì, nhưng mà bây giờ... Anh rõ ràng đặc biệt quan tâm đến Trình Diệu Tinh, nhưng lại chưa từ bỏ việc theo đuổi cô. Tuy nhiên... Nếu nói anh ta vẫn yêu cô như trước đây, thì cô lại cảm thấy cảm giác đó không giống như tình yêu...

“Đang nghĩ gì thế?” Hạ Cẩm Trình tiến lên một bước, mặt mờ đến gần Đường Nhã Đình, “Vốn muốn đến đón em xuất viện, nhưng... Nghĩ đến em đã có Tiêu Lăng Phong. Vì vậy... Vẫn nên tự biết xấu hổ thì hơn.”

“Cẩm Trình, anh trở nên rất lạ!” Đường Nhã Đình ngẩng đầu. “Tại sao em hoàn toàn không nhìn thấu được ý nghĩ của anh!”

“Nhìn thấu thì sao, em vốn đã không quan tâm rồi!” Hạ Cẩm Trình mỉm cười. Không thể phân biệt là đang cười nhạo hay là tự châm chọc... “Đặc biệt đến công ty anh, hẳn không phải chỉ đơn giản nói chuyện phiếm như thế này?”

“Em là vì chuyện Diệu Tinh.” Đường Nhã Đình vừa nói vừa quan sát phản ứng của Hạ Cẩm Trình.

“Cảm thấy áy náy!” Hạ Cẩm Trình cười. “Nhưng Nhã Đình à, em có lỗi với Diệu Tinh đâu chỉ mỗi chuyện này? Năm đó...”

Nghe những lời này của Hạ Cẩm Trình, sắc mặt Đường Nhã Đình lúc thì trắng lúc thì tím.

“Vì sao anh lại muốn nhắc tới chuyện này!” Đường Nhã Đình mặt không chế hết lên. “Rõ ràng anh đã đồng ý sẽ không nhắc đến nữa, tại sao anh còn nói!”

“Ở đây chỉ có hai chúng ta, em sợ gì chứ!” Hạ Cẩm Trình mỉm cười. “Được rồi, trêu em thôi!” Đột nhiên Hạ Cẩm Trình trở nên cực kỳ dịu dàng. “Xin lỗi Nhã Đình. Không phải anh cố ý muốn gọi lại chuyện cũ làm tổn thương em.” Anh ta nói xong, ôm lấy Đường Nhã Đình. “Chẳng qua, có lúc anh không thể không chế được mình, chỉ cần nghĩ đến việc em không yêu anh, thì anh sẽ rất đau lòng, thật sự không cam tâm...” Không cam tâm, tại sao người đàn bà như cô, vẫn có thể sống tốt như thế này...

Hạ Cẩm Trình thay đổi quá lớn làm Đường Nhã Đình không biết phải bắt đầu từ đâu.

Hạ Cẩm Trình vẫn đang suy đoán Đường Nhã Đình muốn làm gì, chắc chắn cô ta không đơn giản chỉ muốn nói xin lỗi như vậy, không muốn quản nhiều như vậy. Anh không thể kéo dài việc trả thù thêm nữa. Anh muốn nhanh chóng giải quyết tất cả, sau đó dẫn Diệu Tinh rời khỏi đây, đúng vậy, phải dẫn cô ấy rời khỏi nơi này, cách xa mọi đau thương, càng phải cách thật xa Tiêu Lăng Phong...

Đau lòng? Không cam tâm? Đường Nhã Đình hừ lạnh. Tôi không tin, lời nói của đàn ông đều giả dối, thay vì muốn anh đảm bảo giữ bí mật, chi bằng muốn anh ngoan ngoãn câm miệng...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 73: Mưu kế thâm độc

Tiêu Lăng Phong đứng trong phòng làm việc, chuyện tin tức đã được giải quyết êm đẹp, nhưng anh lại càng cảm thấy không yên tâm hơn. Lúc trước, dùng đủ mọi cách vẫn không thể ngăn chặn báo chí, bây giờ các tòa soạn lớn đều dừng phát tin tức, ngay cả đoạn video trên mạng cũng bị gỡ xuống. Ngón trở của anh gõ nhịp nhàn trên mặt bàn, mọi chuyện được làm rất tỉ mỉ tinh vi. Làm anh muốn điều tra cũng điều tra không được gì, rất dễ nhận

thấy, đối phương là một nhân vật không đơn giản...

“Tổng giám đốc, đây là báo cáo tháng này, vừa được đưa đến. Dạ Khuynh đã gọi điện qua nói tháng sau, Tổng giám đốc của Trí Viễn muốn tổ chức tiệc mừng thọ năm mươi tuổi. Hỡi anh, có muốn nhận đơn đặt hàng này hay không?” Trợ lý Joe nhìn Tiêu Lăng Phong, dù sao lúc trước Triệu Chí Viễn và Thiên Tuấn đã âm ỉ một trận, cũng chẳng mấy vui vẻ gì.

“Có tiền tại sao lại không kiểm!” Tiêu Lăng Phong quay đầu lại. “Nói cho bọn họ chuẩn bị cẩn thận, mặc dù Triệu Chí Viễn nổi tiếng keo kiệt, nhưng dù gì cũng là nhân vật có tầm cỡ ở thành phố T.” Anh phân phó xong, xoay người đi ra ngoài, lúc này, trong lòng anh đang rất rối, muốn tìm một nơi để thư giãn.

Tiêu Lăng Phong lái xe trên đường, có quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc, anh có chút hoang mang. Vô tình nhìn ra bên ngoài, suýt chút nữa anh đã đụng vào xe phía trước.

Trong tích tắc đó, dường như anh đã nhìn thấy... Mộ Thần! Cái ý nghĩ này làm anh cảm thấy lạnh cả người.

Tiêu Lăng Phong, nhất định người đã quá mệt mỏi rồi. Chẳng lẽ ban ngày mà lại gặp ma sao! Xoa bóp huyết thái dương, dừng xe ven đường. Tiêu Lăng Phong, người nổi điên theo Diệu Tinh rồi sao? Cô ấy luôn tưởng nhớ Mộ Thần cũng đã đành, sao ngay cả người cũng bắt ảo tưởng rồi. Nhìn cái bóng của mình trên cửa sổ xe. Anh không thể hiểu nổi, cuối cùng là mình có chỗ nào không bằng Mộ Thần.

Từ lúc Tiêu Lăng Phong đi ra khỏi Thiên Tuấn, Đường Nhã Đình đi theo anh ta. Tiêu Lăng Phong vốn cẩn thận, nhưng lại không phát hiện đang bị cô theo dõi. Lăng Phong, cuối cùng là anh làm sao. Vẫn còn chìm đắm trong nụ hôn kia ư? Chẳng lẽ anh cũng bị ả tiện nhân Diệu Tinh kia mê hoặc rồi sao? Cô nói thảm, thậm chí bắt đầu nghi ngờ, hôm đó ở trong bệnh viện, có đúng là cô ta cũng chỉ là một thể thân hay không. Nghĩ như vậy, cô cắn chặt răng phát ra tiếng kêu kệt. Nhìn Tiêu Lăng Phong, trong mắt chỉ toàn oán hận.

“Nhưng mà, không sao cả, có lẽ anh chỉ nhất thời ham thích thứ mới mẻ, hoặc là, anh chỉ bị vẻ ngoài đơn thuần của cô ta đánh lừa, chờ đến khi anh biết cô ta chỉ là một người đàn bà không ra gì, anh sẽ hối hận vì đã si mê cô ta. Anh sẽ biết, chỉ có em là người tốt với anh nhất. Cô nỉ non, lấy một cái bình tinh tế ở trong túi. Bên trong chứa một chất lỏng trong suốt. Đường Nhã Đình đưa về phía mặt trời chói chang, lắc lư vài cái, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm thâm độc.

“Trình Diệu Tinh, tôi cũng rất muốn biết, cô sẽ làm như thế nào để từ một ngọc nữ thanh thuần trở thành người đàn bà đề tiện bị người người phi nhổ. Nghĩ đến đây, cô ta lấy điện thoại di động ra. “Alo, Diệu Tinh phải không? Tôi là Đường Nhã Đình đây.” Giọng nói Đường Nhã Đình ngọt ngào nhưng đôi mắt lại tràn đầy thù hận. “Thật ra tôi muốn mời cô ăn cơm, mặc dù chuyện lần này chỉ là hiểu lầm, nhưng Tiêu Lăng Phong cũng hơi quá đáng, cô đồng ý tha thứ cho anh ấy, tôi vô cùng cảm kích cô.”

Đầu dây bên kia, Diệu Tinh không hề biết ý đồ của Đường Nhã Đình. “...”

“Diệu Tinh, đừng từ chối tôi có được không, tôi thật lòng muốn cảm ơn cô.” Chỉ sợ Diệu Tinh từ chối, Đường Nhã Đình vội vàng nói tiếp. “Hay là... Cô đang trách tôi.”

“Không có!” Nghe Đường Nhã Đình nói vậy, Diệu Tinh cũng không tiện từ chối nữa.

“Vậy thì tốt quá, tối nay sáu giờ, một lát tôi sẽ gửi địa chỉ cho cô. Đường Nhã Đình như một đứa trẻ, phát ra tiếng cười ngây thơ, nhưng trong mắt lại là ý cười khi thực hiện được mưu kế. Trình Diệu Tinh, tôi muốn cô ngay cả người đề cầu cứu cũng không tìm được, để xem, lần này cô có còn may mắn như thế nữa không...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Tiến hành theo kế hoạch

Đến giờ hẹn, Diệu Tinh đi tới địa điểm đã hẹn, nhưng điều làm cô kinh ngạc chính là nơi này lại là một quán bar. Cô nghi hoặc, từ từ đi vào.

Bên trong, tiếng nhạc rất âm ỉ, cũng rất nhiều người, Diệu Tinh tìm kiếm trong đám đông, lại không thấy bóng dáng Đường Nhã Đình.

“Sao lại còn chưa đến!” Diệu Tinh đi tới trước quầy bar.

“Xin hỏi, là Trình tiểu thư đúng không!” Nhìn thấy Diệu Tinh, một nhân viên pha rượu đi tới.

“Ừ, đúng vậy!” Diệu Tinh gật đầu, cẩn thận quan sát nhân viên pha rượu.

“Hôm nay Đường tiểu thư có gọi điện đến. Cô ấy có để rượu ở đây, Trình tiểu thư có muốn uống thử một chút không?”

“Không sao, tôi vẫn nên đợi cô ấy thì tốt hơn!” Diệu Tinh mỉm cười từ chối.

“Ồ đây thật sự không có nước lọc hoặc nước trái cây, cô thử loại này xem sao, rượu vang rất nhẹ.” Đã quen ở những nơi như thế này, chỉ cần liếc mắt một cái là anh ta có thể biết được, cô gái đứng trước mặt mình không phải là loại người thường xuyên tới quán bar.

Diệu Tinh lo lắng ngồi xuống, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xung quanh, nhưng mấy lần đều không phát hiện có một bóng người ẩn mình trong góc tối.

Đường Nhã Đình dựa vào vách tường. Nhìn Diệu Tinh, mỉm cười bấm một dãy số.

“Tất cả tiến hành theo kế hoạch!” Cô ta lạnh lùng nói. Cảm thấy mọi chuyện như đã thành công, nếu không phải sợ thu hút sự chú ý của người khác thì cô đã cười to vài tiếng. “Trình Diệu Tinh, lần này Hạ Cẩm Trinh cũng không giúp được cô, vì thế... Tôi đảm bảo, hôm nay, sẽ rất khó quên!” Cô khẽ cười, bấm một dãy số khác.

“Chuẩn bị xong chưa?” Không biết đầu dây bên kia nói cái gì, mà nụ cười Đường Nhã Đình càng lúc càng nham hiểm.

Diệu Tinh lấy điện thoại ra, đang muốn gọi cho Đường Nhã Đình, đúng lúc có một người đi ngang qua, làm rơi điện thoại của cô. Nhân lúc Diệu Tinh nhặt điện thoại lên đã có người lên tráo đổi cái ly của cô, tất cả những việc ấy đều thần không biết quỷ không hay.

“Diệu Tinh, cô phải từ từ hưởng thụ có biết không.” Cô ta thì thầm. “Ở những nơi hỗn loạn như thế này, có nhiều người như vậy, tôi bảo đảm, cô sẽ thoải mái đến chết...” Ha ha...

Diệu Tinh ngồi ở quầy bar, không hề hay biết chuyện gì đang diễn ra, gọi Đường Nhã Đình thì điện thoại tắt máy. Nghe giọng nói trong điện thoại, Diệu Tinh khẽ cau mày, chuyện gì đây, sao cô đến đây đã lâu, mà lại không thấy tin tức của Đường Nhã Đình. Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, đây chính là thành ý của cô ta ư? Diệu Tinh đưa mắt nhìn xung quanh, có một vài ánh mắt không có ý tốt đang nhìn cô, khăn trương nuốt nước bọt một cái, rõ ràng rất sợ, tại sao lại phải đến đây.

Khăn trương làm cô quên mất trong tay mình là ly rượu, cầm lên cho vào trong miệng.

Mùi rượu xộc lên mũi, làm cô ho kịch liệt, tuy nhiên đã không khồng chế được nữa, rượu sặc ra khỏi mũi, hương rượu cay nồng làm gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, con ngươi trong suốt đã đọng đầy nước mắt. Dưới ánh đèn mê loạn, Diệu Tinh cong người ho khan, lại rất xinh đẹp động lòng người...

“Tiểu thư, cô khỏe không?” Vị khách bên cạnh nhìn thấy Diệu Tinh ho thành như vậy, muốn đưa tay đỡ cô, nhưng tay anh ta vừa mới chạm vào Diệu Tinh, một giây sau đã bị một cánh tay khác hất mạnh ra.

“Không được chạm vào cô ấy...”

Nghe thấy giọng nói lạnh lẽo, Diệu Tinh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh hơi hoảng sợ.

Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh, cô ấy lại có thể một thân một mình mà chạy đến đây. Nhìn nửa ly rượu ở trên bàn, về mặt anh tối sầm lại, cầm ly rượu lên, uống một hớp. Rượu này mạnh đến mức ngay cả anh cũng khó thích ứng. Nhìn mắt cô đỏ bừng, anh chỉ cau mày.

“Chuyện này là sao, cô lại nhớ nhung Mộ Thần của cô hả?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Sát khí

Đột nhiên Diệu Tinh bị kéo lên, cô đụng vào ngực của Tiêu Lăng Phong, anh ta đang tức giận, chưa bao giờ lạnh lùng như thế này.

“Anh làm cái gì thế?” Tay Diệu Tinh bị nắm chặt, cảm thấy hơi đau. “Tiêu Lăng Phong, anh thật kỳ quái, anh hạn chế tự do của tôi, ngay cả trái tim của tôi anh cũng muốn khống chế luôn sao!” Diệu Tinh ngẩng đầu lên. Tại sao đi tới cũng gặp phải anh ta.

“Tôi nói rồi, cả thân thể và trái tim của cô, đều thuộc về tôi!” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói. “Cô có bệnh hay quên sao, tôi chỉ mới vừa nói lúc sáng thôi...” Anh ta nói xong, vừa lói vừa kéo Diệu Tinh ra ngoài.

“Tiêu Lăng Phong, anh điên à, buông tôi ra!” Diệu Tinh hét to lên. Lúc này điện thoại Tiêu Lăng Phong vang lên. Nhìn dãy số trên màn hình điện thoại, Tiêu Lăng Phong khẽ cau mày.

“Alo, Nhã...”

“Lăng Phong cứu em...” Tiếng gào thét tuyệt vọng của Đường Nhã Đình vang ra từ điện thoại.

Nghe tiếng thét tuyệt vọng của Đường Nhã Đình, đầu óc Tiêu Lăng Phong bỗng trở nên trống rỗng, quên mất mình vừa nói cái gì. Anh vội vội vàng vàng

chạy đi. Diệu Tinh nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng của Tiêu Lăng Phong. Trong lòng tràn ngập nghi ngờ, chuyện gì đã xảy ra!

Tiêu Lăng Phong vừa cầm điện thoại vừa chạy như điên, dựa vào hệ thống định vị, Đường Nhã Đình đang ở gần nơi này, tiếng gào thét của Đường Nhã Đình lúc vừa rồi chính là... đừng đụng vào tôi, các người đừng tới đây...

“Nhã Đình, em không được có chuyện gì!” Trong lòng Tiêu Lăng Phong chưa bao giờ hoảng sợ như thế này. “Anh đã nói sẽ vĩnh viễn bảo vệ em, em không thể xảy ra chuyện được...” Anh lo lắng nghĩ, gọi điện thoại cho trợ lý, muốn anh ta đến chỗ đó ngay lập tức. “A!!!” Anh hét lên thật to.

Diệu Tinh chạy theo, nhưng theo không kịp bước chân của Tiêu Lăng Phong, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ở một nơi cách quán bar không xa, rốt cuộc Tiêu Lăng Phong đã dừng lại, giờ phút này, trên mặt đất trải đầy những mảnh kính vỡ và quần áo bị xé nát, còn có mấy gã đàn ông nằm kêu rên, Tiêu Lăng Phong thì đang đứng thờ hồng hộc, mồ hôi thấm ướt cả tóc, nhò xuống từng giọt.

Lúc này đây, đầu tóc rối bời, quần áo rách rưới, Đường Nhã Đình đang dựa vào ngực Hạ Cẩm Trinh, run lấy bầy. Cảnh tượng trước mắt làm cho trái tim Tiêu Lăng Phong như muốn vỡ ra.

“Nhã Đình!” Bởi vì đau đớn trong lòng mà giọng nói Tiêu Lăng Phong trở nên run rẩy.

“Lăng Phong, Lăng Phong!” Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, Đường Nhã Đình khóc nức nở.

Tiêu Lăng Phong chạy nhanh đến, ôm Đường Nhã Đình vào trong ngực. “Nhã Đình, xin lỗi, anh tới trễ. Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em... Em không biết!” Đường Nhã Đình tủi thân lắc đầu liên tục. Cô ta run rẩy ôm chặt Tiêu Lăng Phong, áo sơ mi trắng bị cô nắm lấy, xuất hiện những vết máu...

Diệu Tinh đuổi theo Tiêu Lăng Phong, tay chống đầu gối, thở hổn hển. Chạy quá lâu, cô cảm thấy phổi của mình sắp nổ tung. Nhưng cô còn chưa kịp phản ứng. Đột nhiên những gã đàn ông đang nằm trên đất bật dậy, lăn một vòng, bò đến chân Diệu Tinh.

“Trình tiểu thư, cô nhất định phải cứu chúng tôi...”

Đầu óc Diệu Tinh trở nên trống rỗng, nhìn Đường Nhã Đình như hươu con hoảng sợ và quần áo xốc xếch của cô ta, trong chớp mắt cô biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, những người này là sao. Bọn họ nói gì vậy? Tại sao bọn họ lại biết cô.

“Các người, các người là ai?”

“Trình tiểu thư, sao cô lại làm như không biết chúng tôi. Chuyện này đều do cô bảo chúng tôi làm. Cô nhất định phải cứu chúng tôi.”

Nghe mấy gã đàn ông nói vậy, Tiêu Lăng Phong vốn đang tức giận, xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng như muốn giết người, Diệu Tinh hốt hoảng lui về sau một bước.

Tại sao lại như vậy, nhìn Tiêu Lăng Phong đang từng bước đến gần, Diệu Tinh luống cuống lắc đầu. “Không, không phải...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Không bằng cảm thú

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong đang từng bước đến gần, cô lui về phía sau, đập lên những mảnh kính vỡ, cô ngã xuống đất, mảnh thủy tinh sắc nhọn đâm rách lòng bàn tay cô, nhưng cô bất chấp mọi đau đớn, khó khăn di chuyển từng chút một trên mặt đất, tránh né ánh mắt hung ác của Tiêu Lăng Phong.

“Không, không phải như vậy, anh nghe tôi giải thích...” Giọng nói Diệu Tinh run rẩy. “Tiêu Lăng Phong...” Diệu Tinh gấp đến mức rơi nước mắt.

“Bây giờ đã biết sợ!” Tiêu Lăng Phong bước lên mấy bước, tàn ác giữ chặt cổ Diệu Tinh, kéo mạnh lại... “Trình Diệu Tinh, cô đúng là đê tiện, sao cô có thể độc ác như vậy! Hà?” Tay của anh tiếp tục siết chặt, Diệu Tinh không cách nào thở nổi, cô cảm thấy hơi thở của cái chết đang bao quanh mình.

Cô nắm lấy cổ tay Tiêu Lăng Phong, cố gắng đẩy ra, nhưng một chút sức lực cũng không có.

Cô chỉ có thể tốn công lắc đầu, dùng ánh mắt nói với Tiêu Lăng Phong, cô không có, cô chờ mong Tiêu Lăng Phong có thể hiểu được, nhưng tay của Tiêu Lăng Phong càng lúc càng siết chặt hơn...

“Lăng Phong, anh bình tĩnh một chút!” Hạ Cẩm Trinh bước nhanh qua, dùng sức bắt lấy cánh tay Tiêu Lăng Phong.

“Anh buông tôi ra. Tôi muốn giết chết người phụ nữ độc ác này!” Tiêu Lăng Phong phẫn nộ rống lên, như một con thú hoang đang bị thương.

“Chuyện vẫn chưa được sáng tỏ, anh không thể làm như vậy!” Hạ Cẩm Trinh quát. Cố gắng hết sức đẩy Tiêu Lăng Phong ra. Diệu Tinh mất hết sức lực, ngã xuống đất, khi thân thể cô sắp ngã lên mặt đất đầy mảnh vụn thủy tinh bén nhọn, thì Hạ Cẩm Trinh đưa tay ôm lấy cô. Nhìn đáng vẻ yếu ớt của cô, tim của anh như bị đâm một nhát thật sâu.

“Diệu Tinh, em làm sao vậy!”

“Khụ khụ!...” Diệu Tinh ho kịch liệt. “Cẩm Trinh, em... em không có... Khụ khụ!” Diệu Tinh thở hổn hển.

“Anh tin em!” Hạ Cẩm Trinh khẽ vuốt ngực Diệu Tinh, giúp cô hô hấp dễ dàng hơn.

Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm Diệu Tinh, giờ khắc này, anh đã bị tức giận làm cho u mê. Anh chỉ muốn bóp chết người phụ nữ này.

“Hạ Cẩm Trinh, sự thật đã ở ngay trước mắt, anh còn bảo vệ cô ta!” Anh xông lên kéo Hạ Cẩm Trinh ra. Dùng sức đánh ngã anh ta. Hạ Cẩm Trinh không phòng bị, nặng nề ngã xuống đất, mảnh thủy tinh đâm vào cơ thể anh...

Đường Nhã Đình ôm lấy thân thể, cuộn tròn lại, cô vẫn run rẩy, ánh mắt lại âm thầm quan sát tất cả. Chuyện này là như thế nào, tại sao Trình Diệu Tinh lại ở đây, vốn dĩ cô đã sắp xếp mọi thứ rất tốt, chỉ còn chờ Tiêu Lăng Phong tới, nhưng ngoài ý muốn lại là Hạ Cẩm Trinh xuất hiện, những tưởng đây cũng là cơ hội tốt, chờ Tiêu Lăng Phong đến, cô sẽ nói là hẹn gặp Trình Diệu Tinh. Sau đó lợi dụng những người đó nói là do Trình Diệu Tinh sai khiến, chờ cho bọn họ đi đến nơi đó, nhìn thấy hình ảnh Trình Diệu Tinh đi chung với người đàn ông khác. Cứ như vậy, chẳng những Tiêu Lăng Phong càng căm hận Trình Diệu Tinh hơn, mà ngay cả Hạ Cẩm Trinh cũng sẽ thay đổi thái độ của anh ấy... Nhưng không sao, thế này cũng tốt, ít ra, hôm nay, Trình Diệu Tinh, cô tham rồi!

Tiêu Lăng Phong xốc Hạ Cẩm Trinh lên. “Hạ Cẩm Trinh, hôm nay anh dám ngăn cản tôi, tôi cũng giải quyết anh luôn!” Anh nói xong, hất mạnh Hạ Cẩm Trinh ra. Đi tới bên cạnh Diệu Tinh một lần nữa.

“Tiêu Lăng Phong, anh không được tới đây!” Diệu Tinh run sợ. “Tôi không có làm, anh phải tin tôi!”

“Tin tưởng cô!” Hừ! Tiêu Lăng Phong lạnh lùng cười. “Tin cô thì tôi chính là thằng ngu!” Anh hầm hừ. Kéo mạnh tóc Diệu Tinh. “Tại sao cô luôn muốn hại Nhã Đình, tại sao?” Anh rống giận, đôi mắt đỏ như máu làm người ta sợ hãi.

Diệu Tinh đau đến phát run, đôi tay nhỏ bé không chút sức lực lôi kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong. “Tôi không có, thật sự không có mà!” Diệu Tinh bật khóc. Cô biết rất rõ, nếu như hiểu lầm này không giải thích rõ ràng thì chắc chắn mình phải chết. “Là cô ấy hẹn tôi đến đây. Là do cô ta hẹn tôi!”

Cô khóc nức nở đã chạm vào trái tim Hạ Cẩm Trinh. Anh bò dậy một lần nữa, Diệu Tinh rất đau, anh phải cứu cô.

“Hạ Cẩm Trinh, anh thử tiến lên một bước đi!” Anh cầm một mảnh thủy tinh sắc bén, nhắm ngay mắt Diệu Tinh.

Trong nháy mắt, ngay cả thở, Diệu Tinh cũng không dám, mảnh thủy tinh ấy cách mình rất gần. Chỉ cần Tiêu Lăng Phong run tay một cái, thì mắt cô sẽ xong đời!

“Tiêu Lăng Phong, anh không được làm vậy!” Hạ Cẩm Trinh lo lắng hét lên, nhưng thật sự không dám động đậy. Mắt anh chuyển đến Đường Nhã Đình đang ngồi khóc đến sắp ngất.

“Tiêu, Tiêu Lăng Phong...”

“Cô câm miệng cho tôi!” Tiêu Lăng Phong quát lên.

“Á!” Diệu Tinh hoảng sợ nhắm mắt lại, trong tích tắc, mảnh thủy tinh đặt ngay trên mí mắt cô. Diệu Tinh hoàn toàn sụp đổ, nếu như... nếu như cô không nhắm mắt lại, có phải mình sẽ không nhìn thấy gì nữa không...

Trên mí mắt Diệu Tinh từ từ xuất hiện một vết cắt rất nhỏ màu đỏ tươi.

“Tiêu Lăng Phong, anh bình tĩnh một chút!” Hạ Cẩm Trinh nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của Diệu Tinh.

“Hạ Cẩm Trinh, anh nhìn cho rõ, đây chính là người phụ nữ đã làm anh dao động!” Tiêu Lăng Phong cười trào phúng.

“Thật sự không phải tôi làm!” Diệu Tinh bị ép phải ngẩng đầu lên, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt.

“Không phải cô, hừ, nếu không phải cô thì sao cô lại biết mà xuất hiện ở đây!”

“Đường tiểu thư, cô giải thích với anh ta đi, là cô hẹn tôi, là cô hẹn tôi mà!” Diệu Tinh bất lực nói.

“Đúng, đúng là tôi hẹn cô!” Đường Nhã Đình khàn khàn nói. “Tôi muốn cảm ơn cô đã bỏ qua cho Tiêu Lăng Phong, nhưng... Nhưng sao cô lại đối xử với tôi như vậy!” Đường Nhã Đình uất ức gào to. “Tôi biết cô hận tôi, Hận, là vì tôi mà Mộ Thần mới chết, nhưng mà, sao cô có thể tàn nhẫn như vậy, nếu như cô muốn trả thù, không bằng trực tiếp giết chết tôi cho rồi...”

“Là như thế phải không?” Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh đến gần. “Bởi vì Nhã Đình hẹn cô, nên cô mới mượn cơ hội này sắp đặt chuyện này, cho rằng thần không biết quỷ không hay, có phải vậy không hả!”

“Không có!” Diệu Tinh vô cùng tuyệt vọng. “Tiêu Lăng Phong, tôi xin thề, tôi không có làm vậy...”

“Tôi không cần cô thề, tôi chỉ muốn cô phải trả giá thật lớn...” Sự lạnh lùng trong đôi mắt của Tiêu Lăng Phong đủ làm đông cứng người khác.

Kết! Tiếng thắng xe bén nhọn làm đầu tai vang lên, Joe vội vàng vàng bước xuống xe. Tiêu Lăng Phong khẩn cấp gọi điện, anh đã biết chuyện nhất định rất nghiêm trọng. Nhưng khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng anh vẫn bị dọa sợ...

“Joe, lập tức đưa Nhã Đình đến bệnh viện!” Anh xoay người nhìn trợ lý. “Trình Diệu Tinh, hôm nay, tôi muốn cô chết không nơi chôn thân...”

“Tiêu Lăng Phong, anh buông tôi ra, tôi không muốn đi với anh, anh buông ra!” Diệu Tinh giãy giụa, lại không thể tránh khỏi số phận bị Tiêu Lăng Phong nhét vào trong xe. “Cầm Trình, cứu em...”

Hạ Cầm Trình nghe tiếng la của Diệu Tinh. Chịu đựng mọi đau đớn, bò dậy. Ngồi vào xe, nhưng xe Tiêu Lăng Phong chạy quá nhanh, anh vừa mới khởi động xe, đã không thấy bóng dáng xe Tiêu Lăng Phong đâu cả.

Kết, tiếng xe thắng gấp vang lên, xe dừng lại, Diệu Tinh không biết đây là đâu. Cô bị Tiêu Lăng Phong lôi kéo vào biệt thự.

“Tiêu Lăng Phong, anh buông ra.” Diệu Tinh gào thét. “Tôi chưa từng làm vậy, anh dựa vào đâu mà đối xử với tôi như thế này!”

“Câm miệng!” Tiêu Lăng Phong quát, một cái tát đã làm Diệu Tinh ngã trên mặt đất. “Cô, kẻ đề tiện này, có tư cách gì mà nói không thể với tôi!” Tiêu Lăng Phong ngồi xổm xuống, nắm tóc Diệu Tinh. “Trình Diệu Tinh, cô dựa vào đâu mà đối xử với Nhã Đình như thế, tại sao!” Anh lắc mạnh thân thể Diệu Tinh.

“Tôi đã nói là tôi không có làm, Tiêu Lăng Phong, tại sao anh chỉ dựa vào một câu nói của Đường Nhã Đình mà định tội tôi!”

“Chỉ dựa vào một câu nói của Nhã Đình sao?” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng cười. “Mấy gã đàn ông kia, không phải cũng nói như vậy sao? Cô còn dám nói cô không có!”

“Anh đã có thể dựa vào lời nói một phía mà nhận định tôi làm hại Đường Nhã Đình, thì không phải tôi cũng có thể nói, là do bọn họ sắp xếp để hãm hại tôi!”

“Trình Diệu Tinh, chuyện đã đến nước này mà cô một chút hối cải cũng không có, còn nói Nhã Đình vu cáo hãm hại cô, được, rất tốt, cô thật sự có bản lĩnh bóp méo sự thật, tôi cũng phải khâm phục cô.”

“Tôi không có!” Giọng nói Diệu Tinh đã khản đặc. “Tiêu Lăng Phong, anh là cầm thú, buông tôi ra!”

“Trình Diệu Tinh, tôi muốn cho cô biết, cái gì mới là cầm thú, người đề tiện, nghĩ ra được cách hèn hạ như vậy, được, rất tốt, không phải cô tìm người cường bạo Nhã Đình sao, Trình Diệu Tinh, tôi sẽ cho cô biết, bị cường bạo, sẽ có mùi vị gì...”

Nghe những lời này của Tiêu Lăng Phong, mắt Diệu Tinh mở thật to, cô hoảng sợ nhìn Tiêu Lăng Phong. “Không được, Tiêu Lăng Phong, anh không thể làm vậy với tôi, anh không thể!” Diệu Tinh muốn né tránh, lại bị Tiêu Lăng Phong thô lỗ kéo trở lại.

“Không thể? Hừ... Trình Diệu Tinh, dù hôm nay tôi có giết chết cô, cũng sẽ không ai dám nói một câu!”

“Tiêu Lăng Phong, không phải anh rất yêu Đường Nhã Đình sao! Sao anh có thể chạm vào người phụ nữ khác!”

“Trình Diệu Tinh, tôi không phải đang phản bội, mà là trả thù cho cô ấy, cô không phải đã nói rất ghê tởm sự đụng chạm của tôi sao! Hôm nay... Tôi sẽ cho cô biết, cái gì mới là ghê tởm nhất!” Anh ta nói xong, đưa tay ra, xé rách quần áo Diệu Tinh.

“Đừng!” Diệu Tinh tuyệt vọng kêu gào. “Tiêu Lăng Phong, tôi thà để anh giết tôi, cái tên khốn kiếp này!”

“Giết cô, hừ, Trình Diệu Tinh, tôi không thể giết cô, một cực phẩm như cô, giết rất đáng tiếc, tôi sẽ để cô thoải mái, cô nên phát huy hết khả năng của mình...”

“Tiêu Lăng Phong, anh đừng mơ tưởng chạm vào tôi!” Diệu Tinh quát lên. Cố gắng hết sức đẩy Tiêu Lăng Phong ra, ánh mắt liếc nhìn con dao gọt trái cây trên bàn gần đó. Cô bật dậy. Chạy nhanh đến. Nhưng Tiêu Lăng Phong đã nhìn ra ý định của Diệu Tinh, nhanh tay ném con dao ra xa.

“Muốn chết sao... Không dễ dàng như vậy.” Tiêu Lăng Phong nở nụ cười âm u. “Trình Diệu Tinh, cho dù cô có chết, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô, đời này của bán thiếu gia, không phải chưa từng chơi đùa phụ nữ, nhưng mà... thì thể phụ nữ có hương vị gì, tôi vẫn chưa thưởng thức...”

“Tiêu Lăng Phong, anh quá biến thái rồi.”

“Trình Diệu Tinh, lớn tiếng mắng chửi nữa đi, rất nhanh thôi, tôi sẽ làm cho cô nhớ, tôi là đàn ông. Không phải cô vẫn luôn mắng tôi là cầm thú sao, tôi muốn cô biết... Đến tột cùng thì, tôi cầm thú đến mức nào.”

Chương 77: Hành hạ vô nhân tính

Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh vào một căn phòng, đẩy mạnh cô xuống giường. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Diệu Tinh, anh ta nở nụ cười sáng khoái.

“Bây giờ mà sợ thì vẫn còn hơi sớm. Trình Diệu Tinh, tôi muốn cô biết cái gì mới thật sự đáng sợ!” Anh căn răng nghiêng lợi nói, nếu như không phải mất thấy tai nghe, thì dù thế nào anh cũng sẽ không tin cô bé trước mắt mình sẽ làm ra loại chuyện đáng sợ như vậy.

“Anh đừng có tới đây, Tiêu Lăng Phong, anh không được chạm vào tôi!” Diệu Tinh lớn tiếng gào thét. Cô gắng sức giãy giụa, áo đã bị xé rách, bại lộ vùng ngực trắng như tuyết được bao bọc trong chiếc áo lót đen viền ren. Tiêu Lăng Phong nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh, bật cười thành tiếng. Diệu Tinh không ngừng lắc đầu. “Tiêu Lăng Phong xin anh đừng chạm vào tôi, nếu như anh thật sự hận tôi, thì giết chết tôi đi!”

“Tôi đã nói muốn cô phát huy hết khả năng của cô, Trình Diệu Tinh, có lẽ đến một ngày nào đó, tôi sẽ giết cô, nhưng... Không phải hôm nay!” Anh lạnh lùng nói, dùng sức xé rách quần Diệu Tinh.

Roẹt. Quần Diệu Tinh bị rách một lỗ lớn, da thịt sáng bóng bị lộ ra ngoài trời lạnh, cô lạnh đến run rẩy...

“Không!” Diệu Tinh gào khóc, lại không thể nào tránh thoát, quần áo đều bị xé rách. “Tiêu Lăng Phong, anh là tên súc sinh, anh sẽ không được chết tốt.” Tiêu Lăng Phong nhìn đáng vẻ gào thét của Diệu Tinh, nụ cười của anh thật tàn nhẫn. Tháo caravat của mình ra, trói chặt cổ tay Diệu Tinh vào đầu giường. Diệu Tinh cố gắng giãy giụa, vì dùng sức quá nhiều mà khung giường cũng hơi rung rinh, cổ tay mịn màng, bị caravat cột chặt làm cho trầy xước, lộ ra da thịt đỏ ửng.

“Trình Diệu Tinh, cô nhớ cho kỹ ngày hôm nay, phải nhớ làm hại Nhà Đình, sẽ có hậu quả gì.” Anh hung ác nói xong, dùng sức xé quần lót Diệu Tinh. “Tôi đã nói rồi, tôn trọng Nhà Đình, tôi sẽ làm cho cô phải trả giá gấp mười lần.”

“Đừng...” Diệu Tinh tuyệt vọng gào khóc, giãy tiếp theo, Tiêu Lăng Phong đã tiến vào trong cơ thể Diệu Tinh. Trong nháy mắt, cơn đau đớn tê dại quần lấy toàn thân... “A!!!” Tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết vang lên trong không gian tĩnh lặng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh vì đau đớn mà trắng bệch, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, thậm chí... Ngón tay của cô cũng run rẩy... Hết thật rồi, nước mắt tuyệt vọng của cô trào ra khỏi khóe mắt.

Tiêu Lăng Phong chống tay xuống giường. Đáng chết, anh lại không thể nhúc nhích được... Bị cảm giác ám áp siết chặt vây lấy, làm cho tất cả các tế bào trong cơ thể anh đều đang kêu gào, “Ủm!!!” Anh nhin không được, rên một tiếng. Cảm giác rất tuyệt vời, vượt qua mọi tưởng tượng của anh. Anh nhìn đôi mắt đầm nước mắt của Diệu Tinh, trong lòng lại đau xót.

“Cô có bản lĩnh làm cho nhiều đàn ông chết mê chết mệt như vậy, cũng là vì thân thể dê tiện này của cô quá chặt khít sao!” Anh cười lạnh, nắm lấy hông Diệu Tinh, đẩy mạnh, hoàn toàn tiến vào...

“Á!!!!” Hoàn toàn không có biện pháp để chịu đựng chuyện này, Diệu Tinh gần như ngất đi. Tiếng kêu đau đớn của cô vì không còn sức lực mà run rẩy... Tiêu Lăng Phong cũng sùng sốt, không phải bởi vì Diệu Tinh đau đến mức gương mặt nhỏ nhắn nhún nhúm lại, mà là vì... Tầng cản trở đó, nhìn chất lỏng từ từ chảy ra ngoài, rơi lên khăn trải giường, như những đóa hoa mai đỏ rực. Anh ngây người, chuyện này... Đây là, không thể nào, Tiêu Lăng Phong phủ định ý nghĩ này, phụ nữ dê tiện như thế, sao lại có thể là xử nữ...

“Cô lại có dấu hiệu của xử nữ đấy!” Tay Tiêu Lăng Phong bóp lấy cầm Diệu Tinh, lạnh lùng giễu cợt. “Hạ Cẩm Trình đã vì cô mà bất chấp mọi thứ, cho nên cô cũng ngụy tạo máu trinh để lừa anh ta sao?” Anh hỏi xong, lại như muốn trừng phạt, đẩy mạnh vài lần, người phụ nữ dối trá, độc ác này.

Diệu Tinh khó khăn hít thở. Tiếng kêu đau đớn bật ra khỏi môi. “Buông tôi ra...”

“Tại sao lại phải bày ra bộ dạng này, Trình Diệu Tinh, rõ ràng bản tính cô dê tiện, cũng không cần giả bộ nữa, như vậy chỉ càng làm cho tôi cảm thấy buồn nôn hơn mà thôi. Anh nói xong, dùng sức di chuyển. Chỉ là mỗi một động tác đều tổn rất nhiều sức. “Người phụ nữ đáng chết này, cô thả lỏng một chút cho tôi!” Tiêu Lăng Phong phẫn nộ quát lên.

Diệu Tinh đau đến run rẩy. Ngay cả hơi thở cũng trở nên mong manh. Chưa từng trải qua những chuyện này, làm sao cô có thể chịu được những đối xử không tính người này.

“Tiêu Lăng Phong, đau, đau quá!” Cô yếu ớt cầu xin. “Buông tôi ra, cầu xin anh...”

“Cầu xin anh?” Tiêu Lăng Phong cúi xuống, nhíu mày. “Đây là lần đầu tiên cô cầu xin tôi vì chính bản thân cô, ha ha...” Tiêu Lăng Phong cười to. “Nhưng, Trình Diệu Tinh, tôi tuyệt đối không có ý muốn dừng lại!” Tiêu Lăng Phong nói xong, di chuyển càng nhanh hơn, anh có thể cảm thấy nỗi đau đớn của Diệu Tinh, bởi vì anh cũng đang rất đau. Thế nhưng, cảm giác này lại vô cùng tốt đẹp, anh không muốn dừng lại. Anh vẫn luôn nghĩ mình không phải là người coi trọng chuyện trinh tiết, nhưng khi nhìn thấy những giọt máu đỏ trên khăn trải giường anh lại cảm thấy vui mừng. Hơn nữa, cho tới bây giờ anh mới phát hiện, thì ra, đêm đầu tiên của anh và Đường Nhà Đình, không có dấu vết màu đỏ này, anh thấy mất mát. Mặc dù anh tin tưởng đó là lần

đầu tiên của Đường Nhã Đình, nhưng không có lạc hồng, anh vẫn cảm thấy thiếu một cái gì đó...

Diệu Tinh cắn chặt môi, nước mắt thấm ướt tóc mai, rơi trên khăn trải giường. Tí tách! Phát ra âm thanh nặng nề, tuyệt vọng...

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, tức giận ở trong lòng đã biến mất, giờ phút này, anh không thể tiếp tục phủ nhận được nữa, anh vẫn luôn có khát vọng với Diệu Tinh. Nhìn cô gái yếu đuối dưới thân mình, anh chỉ muốn hung hăng chiếm giữ cô. Để cho cô chỉ thuộc về mình.

Cánh môi Diệu Tinh đã bị cắn đến chảy máu, anh cúi người, hôn mạnh lên môi cô, bất chấp mọi thứ, điên cuồng xé rách môi cô. Trình Diệu Tinh, tại sao cô muốn làm như vậy. Tại sao! Nghĩ tới dáng vẻ của Đường Nhã Đình, lửa giận của Tiêu Lăng Phong lại bùng lên một lần nữa. Động tác càng cuồng dã hơn. Đau lòng vì Đường Nhã Đình và những cảm giác rối ren với Diệu Tinh đan xen vào nhau, tạo nên những dục vọng nguyên thủy nhất, cuồng dã nhất.

“Mộ Thần, cứu em...”

Tiêu Lăng Phong đang ra sức vận động, lại nghe thấy lời nói của Diệu Tinh, anh nắm chặt cầm Diệu Tinh. “Tiện nhân, cô mở mắt ra cho tôi, nhìn xem là ai đang muốn cô!” Tiêu Lăng Phong cắn răng. Lúc bình thường, cô ấy vẫn luôn nhưng nhớ Mộ Thần đã đành. Nhưng vào lúc này, cô lại gọi tên người đàn ông kia.

Diệu Tinh cắn chặt môi, cô nhìn Tiêu Lăng Phong. Không còn sức lực, hất mặt qua một bên. Mộ Thần, lần này Diệu Diệu dơ bẩn thật rồi, bẩn thật rồi...

Nhìn bộ dạng cam chịu số phận của Diệu Tinh, nháy mắt con tức giận ở trong lòng đã phun trào, anh dùng sức lật cơ thể Diệu Tinh lại, vì vậy caravat xoắn thêm một vòng, càng siết chặt hơn.

“A!” Cổ tay đau buốt cộng thêm một lần xâm nhập đau đớn, Diệu Tinh run rẩy từng cơn.

“Trình Diệu Tinh, không phải cô muốn kêu ư, hôm nay tôi sẽ cho cô kêu thoải mái!” Tiêu Lăng Phong gấp gấp nắm chặt hông Diệu Tinh, đâm vào hết lần này đến lần khác, dường như chỉ tiếc không thể dùng hết mọi sức lực.

Diệu Tinh đau đến sắp ngất, cắn chặt khăn trải giường, cô cố gắng kiềm nén âm thanh của mình.

“Kêu đi. Không phải cô thích kêu lắm sao. Kêu thành tiếng đi!” Tiêu Lăng Phong tức giận hầm hừ. “A!” Anh điên cuồng rống lên, mọi tức giận hóa thành sức mạnh. Từ đầu tới cuối, đây đều là chà đạp không nhân tính, cuối cùng thì Diệu Tinh cũng đã hôn mê bất tỉnh.

“Trình Diệu Tinh, cô cho rằng như vậy thì tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào...” Tiêu Lăng Phong hét lên.

Ngoài cửa sổ, trời càng lúc càng tối, nhưng sự hạnh hạ này vẫn chưa từng dừng lại, Diệu Tinh không biết đã hôn mê mấy lần, tỉnh lại mấy lần, nhưng mỗi lần tỉnh lại, trong lòng cô đều có cảm giác kỳ lạ quẩn quanh, thật sự rất thoải mái... Thậm chí, cô còn muốn nhiều hơn, mơ mơ màng màng, Diệu Tinh bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ. Trình Diệu Tinh, sao cô có thể không biết liêm sỉ như thế. Bên trong thân thể như bị một ngọn lửa thiêu đốt, có một cảm giác xâm chiếm ý thức cô, cảm giác rất kỳ lạ, nóng quá...

“Buông tôi ra!” Diệu Tinh không ngừng lắc đầu. Giờ phút này, âm thanh cực tuyệt của cô nghe cực kỳ giống tiếng ngâm nga quyến rũ.

“Thả cô ra... Hừ!” Tiêu Lăng Phong cười nhạo. “Nhưng cảm giác của tôi nói rằng, cô tuyệt đối không muốn tôi buông ra.” Tiêu Lăng Phong nhìn sắc mặt ửng đỏ của Diệu Tinh, trong mắt càng thêm chán ghét. “Cô có biết về mặt hưởng thụ của cô đã dâng đến mức nào không...”

Tiêu Lăng Phong nói rõ từng chữ từng chữ, mỗi một chữ đều giống như lưỡi dao sắc bén đâm thật sâu vào trái tim Diệu Tinh. Cô cũng chán ghét bộ dạng này của mình, nhưng... Cô lại không có cách nào không chế suy nghĩ của mình.

Diệu Tinh đau đến run rẩy, nhưng mà, ngoài cảm giác đau đớn đang cuốn tới, còn có khoái cảm đang cuộn trào, cảm thấy thân thể mình trở nên thật xa lạ, không còn chịu nghe theo không chế của mình nữa, cơ thể rất nóng, nóng đến mức có thể thiêu cháy tất cả, thậm chí bắt đầu... vô ý thức đáp lại Tiêu Lăng Phong.

“Anh buông tôi ra...” Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên. Trình Diệu Tinh. Thế này là sao, anh ta đang cưỡng bức cô. Mà cô lại dè tiện đến mức có cảm giác sao... Cô ảo não cắn môi. “Buông tôi ra...”

“Cho nên tôi đã nói rồi, Trình Diệu Tinh, cô chính là một kẻ dè tiện bẩm sinh, rõ ràng ngoài miệng thì từ chối, nhưng thân thể thì đáp lại tôi, cô đang muốn thử thách tôi sao?” Anh khom người nhìn Diệu Tinh. Từ đầu đến cuối, áo anh chỉ mở rộng một nửa, nhưng hiện tại, trong thân thể anh lại có cảm giác lạ lẫm đang sôi trào. Không cách nào không chế được, anh chỉ muốn người đang nằm dưới thân mình, chỉ muốn hung hăng chiếm đoạt cô... “Tiện nhân...” Tiêu Lăng Phong rống giận, dùng sức xé rách quần áo của mình. Anh cũng cảm thấy hành động của mình thật kỳ quái, rõ ràng muốn trừng phạt cô, nhưng tại sao, lúc này đây, mình lại tham luyến cảm giác đó, không phải anh chưa từng chạm vào phụ nữ khác, nhưng... Từ trước đến nay, chưa từng có ai làm anh có cảm giác như vậy. Nhìn người phụ nữ không còn sức lực, hơi thở khó nhọc, nơi nào đó trong trái tim anh trở nên mềm nhũn, đưa tay tháo gỡ caravat ở cổ tay cô. Mất đi trời buốt, tay Diệu Tinh rú xuống. Hình như... Năm đó, tay của Mộ Thần cũng trượt xuống như vậy.

Anh thương tiếc hôn lên môi Diệu Tinh, hôn lên nước mắt cô, còn có... Vết thương trên mí mắt của cô.

“Tiêu Lăng Phong, anh sẽ gặp báo ứng, tôi sẽ trả lại hết những gì mà anh đã ban cho tôi, tôi muốn anh sẽ phải hối hận vì tất cả những gì anh đã làm với tôi!” Diệu Tinh tức giận gào thét, trong mắt là sự thù hận ngút trời mà Tiêu Lăng Phong chưa bao giờ nhìn thấy.

“Được, vậy thì chờ xem, cô có khả năng này hay không.” Tiêu Lăng Phong cười lạnh. “Thật sự hy vọng cô có thể giết tôi, chỉ là... Nếu như ở trên

giường, thì tôi sẽ càng thích hơn!” Tiêu Lăng Phong nở nụ cười tàn nhẫn, dục vọng mới vừa lắng xuống một chút lại trỗi dậy. Anh cảm thấy phản ứng của mình có chút kỳ lạ, rõ ràng đã mấy tiếng rồi, tại sao mình vẫn không hề thấy mệt mỏi. . . Nghĩ tới đây, anh đã không thể không chế mình nữa, dần xuống mọi tức giận và nghi ngờ, không quan tâm Diệu Tinh đang nằm bên dưới đã bị mình giày vò đến ngắt xiu. Chỉ biết mình còn muốn nhiều hơn nữa. . .

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tôi muốn cô nợ máu trả bằng máu

Đường Nhã Đình chờ cả đêm trong bệnh viện vẫn không thấy Tiêu Lăng Phong xuất hiện, trong lòng bắt đầu lo lắng, đáng vẻ hôm qua của Tiêu Lăng Phong, thật sự rất giống như muốn giết người, cho dù là ba năm trước đây, khi cô vì xảy ra tai nạn xe mà sanh non, Tiêu Lăng Phong cũng không có tức giận như vậy, cô không phủ nhận Tiêu Lăng Phong là người độc ác tuyệt tình, sẽ không nương tay với bất kỳ người nào, nhưng ngày hôm qua, thiếu chút nữa anh ấy đã làm mù mắt Diệu Tinh. Nghĩ đến cảnh tượng đó, cô vẫn còn dựng tóc gáy, anh yêu, sẽ liều cả tính mạng để bảo vệ, nhưng không yêu, chưa bao giờ nhân từ mà nương tay. Vậy có phải sẽ có một ngày, Tiêu Lăng Phong cũng sẽ làm thế với cô. . .

“Không. . . Không được, như vậy quá đáng sợ!” Cô hét hoảng lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tiêu Lăng Phong, nhưng không có ai bắt máy, Lăng Phong, anh đang ở đâu, tại sao không nghe điện thoại. Không có lý do gì anh ấy lại bỏ mặc cô ở bệnh viện hơn mười mấy tiếng. Cầm điện thoại trong tay, tay cô ta run rẩy dữ dội, không phải vì sợ Tiêu Lăng Phong nhất thời kích động giết Diệu Tinh, mà vì. . . Ngày hôm qua, bọn họ xuất hiện cùng lúc, thật sự rất kỳ lạ. Không thể loại trừ khả năng Diệu Tinh đã uống ly rượu đó.

Nếu như cô ấy đã uống. . . Đầu Đường Nhã Đình “oanh” một tiếng. Không được, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra. Loại thuốc kia phát tác rất chậm, nhưng tác dụng thuốc lại rất đáng sợ, không có đàn ông nào có thể chống lại loại hấp dẫn đó, huống chi, Tiêu Lăng Phong không phải không có cảm giác với Diệu Tinh. Càng nghĩ càng sợ, cô không thêm thay quần áo, vội chạy ra ngoài.

Lăng Phong, anh không thể phản bội em

Trong biệt thự. Dục vọng nguyên thủy ấy vẫn tiếp tục kéo dài, Diệu Tinh ngủ thật say, trong phòng ngủ tràn ngập hương vị hoan ái. Rốt cuộc, vào lần tiến vào sau cùng, Tiêu Lăng Phong không còn sức lực nằm xấp xuống. Anh cảm thấy mình sắp bị ép khô rồi, Diệu Tinh thì càng mê đắm hơn, hơi thở cũng rất yếu ớt. Da tay cô trắng muốt, nên những vết bầm tím trên người càng thêm chói mắt.

Trở người, anh nhìn người bên cạnh, cuối cùng anh cũng đã hiểu chuyện này là như thế nào! Rất dễ nhận ra, anh bị bỏ thuốc rồi. . .

Anh đang suy nghĩ mọi chuyện diễn ra ngày hôm qua, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra.

Đường Nhã Đình đứng ở cửa. Một mùi vị xông vào mũi, làm toàn thân cô run lên, quần áo rách rưới, xóc xếch rải đầy trên đất. Xong rồi! Cô lui về sau một bước, đụng vào cửa. Rầm! Âm thanh nặng nề ấy thức tỉnh Tiêu Lăng Phong còn đang kinh ngạc.

Anh nhìn Đường Nhã Đình mặt đầy nước mắt, lại nhìn bản thân mình, anh vội vàng kéo chăn che người lại. “Nhã Đình, em. . . Em nghe anh giải thích, chuyện không phải như vậy!” Tiêu Lăng Phong giải thích, lại không quan tâm cái chăn vì bị anh lôi kéo, mà thân thể Diệu Tinh lộ ra bên ngoài, từng vết từng vết bầm tím, đã chứng tỏ đêm hôm qua kịch liệt đến mức nào.

Đường Nhã Đình đè chặt ngực, cô không thể tin vào sự thật trước mắt mình, Tiêu Lăng Phong. . . Người luôn luôn trong lòng chỉ có mỗi mình cô, lại làm ra chuyện này với người phụ nữ khác, càng làm cho cô không thể chịu nổi chính là người phụ nữ đó lại là người “muốn hại” cô.

“Tiêu Lăng Phong!” Đường Nhã Đình tức giận hét lên, cô cảm thấy mình sắp phun ra máu.

“Nhã Đình, em nghe anh giải thích!” Tiêu Lăng Phong hét hoảng nói, nhưng hiện giờ mình không có cách nào xuống giường.

“Vì sao phải đối xử với em như vậy!” Cô tuyệt vọng kêu lên.

“Anh. . .” Dù Tiêu Lăng Phong có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa, anh nhìn chăm chăm vào Diệu Tinh vẫn còn đang ngủ mê man, người phụ nữ đáng chết này, cô dám bỏ thuốc tôi! Tiêu Lăng Phong hung ác nhìn Diệu Tinh.

Đường Nhã Đình lau mạnh nước mắt. “Tiêu Lăng Phong, anh phản bội tôi. . . tôi sẽ không tha thứ cho anh, tuyệt đối không!” Gào xong, xoay người chạy ra ngoài.

“Nhã Đình, em nghe anh giải thích!” Tiêu Lăng Phong hét hoảng, bật dậy cầm quần áo lên. Tiếng động quá lớn làm Diệu Tinh thức tỉnh, cô không sức lực mở mắt, một chút hơi sức cũng không có, toàn thân đau nhức giống như bị hàng loạt chiếc xe nghiền nát.

Tiêu Lăng Phong hét hoảng mặc quần áo từ tế, nhìn Diệu Tinh mới vừa mở mắt, anh bước tới nắm bước, kéo Diệu Tinh lên.

Đột nhiên bị kéo lên, Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Cô nghĩ đến nhục nhã đêm hôm qua, cố gắng gượng tay lên, muốn tát anh ta một cái, nhưng một giây sau, cổ tay cô đã bị anh ta nắm chặt.

“Tiện nhân, cô dám bỏ thuốc tôi!” Tiêu Lăng Phong nghiêng răng.

Bỏ thuốc? “Anh nói cái gì?” Giọng nói Diệu Tinh không có sức lực mà lại khàn khàn. “Thế nào, sau khi cưỡng bức xong, lại quay qua cắn lại một cái sao?” Cô nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong, giọt nước mắt mát lạnh trào ra khỏi khóe mắt. “Tiêu Lăng Phong, anh là tên khốn kiếp.” Mũi Diệu Tinh nhấp nháy.

“Cưỡng bức, khốn kiếp... Hừ, Trình Diệu Tinh, đây chính là sự trả thù của cô ư? Bởi vì tôi muốn Mộ Thần nhìn thấy cô phản bội, cho nên hôm nay cô cũng dùng phương pháp như vậy để đối phó tôi!” Anh lắc mạnh thân thể Diệu Tinh. “Tại sao cô có thể đáng sợ như vậy?”

Diệu Tinh không hiểu Tiêu Lăng Phong đang nói cái gì, cũng lười quan tâm, cô chỉ biết, người đàn ông trước mắt này đã làm gì mình. Cô chỉ muốn tát anh ta thật mạnh, không, cô muốn giết anh ta.

“Trình Diệu Tinh, hiện tại tôi không so đo với cô. Lúc tôi trở lại, sẽ tìm cô tính sổ.” Anh nói xong, đẩy mạnh Diệu Tinh ra.

Rầm! Diệu Tinh ngã từ trên giường xuống đất, thân thể đã đau nhức, lại thêm kéo tới đây lui nãy giờ mà càng đau đớn khó chịu hơn.

Cô nắm khăn trải giường, cố gắng ngồi dậy, chân nệm xóc xếch, vết máu đỏ chói mắt trên khăn trải giường, Diệu Tinh kéo mạnh khăn trải giường xuống. “A...” Tiếng kêu bị thương phát ra từ cổ họng.

Đường Nhã Đình vẫn đang trốn chạy. Cuối cùng là đã sai ở đâu, vì sao lại biến thành như vậy, hình ảnh lúc cô vọt vào phòng ngủ không ngừng nhảy múa trước mắt cô. Mỗi một lần hiện lên là trái tim cô lại đau đớn điên đảo. Trình Diệu Tinh, ả tiện nhân kia, tôi muốn giết cô, giết chết cô! Cô bước thật nhanh, nước mắt lăn dài trên mặt, đau đớn như đang bị phỏng.

Tiêu Lăng Phong lo lắng tìm kiếm, không biết phải làm sao. Tiêu Lăng Phong ảo não xi vờ mình. Tiêu Lăng Phong nguoi là thằng đàn. Tại sao nguoi lại có thể làm chuyện đó với người phụ nữ kia!

“Nhã Đình, em ở đâu!” Tiêu Lăng Phong hét to. “Em nghe anh giải thích, ra đây đi!”

Lúc này đường phố cực kỳ yên tĩnh. Tốc độ của anh rất nhanh, không lý nào lại đuổi không kịp, nhưng tại sao tìm lâu như vậy cũng không thấy bóng dáng Đường Nhã Đình.

“Nhã Đình, chuyện không phải như vậy!” Tiêu Lăng Phong gào to.

Đường Nhã Đình chỉ biết chạy trốn, dường như nghe thấy tiếng của Tiêu Lăng Phong. Cô dừng bước. Ha ha... Đã bị cô bắt tại trận, lại còn nguy hiểm. Tiêu Lăng Phong làm sao tôi có thể tin anh được đây.

Tiêu Lăng Phong vẫn tiếp tục đuổi theo, cuối cùng cũng nhìn thấy Đường Nhã Đình ở góc đường. Nước mắt cô loang lổ trên mặt, càng nhìn càng thấy đau lòng.

“Nhã Đình, em hãy nghe anh nói.” Tiêu Lăng Phong kêu lên.

“Anh không được tới đây!” Đường Nhã Đình quát lên. “Anh đi tìm Diệu Tinh của anh đi, anh đến tìm tôi làm gì!”

“Nhã Đình, mọi chuyện không phải như vậy, em hãy nghe anh nói!” Tiêu Lăng Phong hét hoảng giải thích. “Anh không phải cố ý như vậy, anh bị bỏ thuốc, anh không phải cố ý phản bội em!”

Bỏ thuốc? Vốn dĩ trái tim như muốn vỡ ra, Đường Nhã Đình nghe thấy lời nói của Tiêu Lăng Phong thì như bị sét đánh. Cho nên, ngày hôm qua bọn họ xuất hiện cùng lúc là có nguyên nhân, cho nên... Ly rượu đó, là bị Tiêu Lăng Phong uống. Đường Nhã Đình lùi lại một bước, cho nên, kế hoạch ngày hôm qua chẳng những không hủy hoại được Diệu Tinh, mà còn... mà còn giúp bọn họ đến với nhau...

Haaa...! Đường Nhã Đình cười khổ. “Không!” Cô lắc đầu. “Tôi không tin, tôi không tin...” Cô gào thét xoay người chạy đi. Nhưng cô quên mất, giờ khắc này, sau lưng cô là phố xá tấp nập, cô lao ra ngoài, bị một chiếc xe chạy nhanh đến hất lên cao...

“Không!!!” Tiêu Lăng Phong tuyệt vọng hét lên. Anh nhìn thân thể Đường Nhã Đình bị hất lên thật cao, sao đó... “Rầm!” Nặng nề rơi xuống. Từng giọt máu nổi đuôi nhau chảy ra, cuối cùng, cả người cô đều là máu.

Đường Nhã Đình nằm trong vũng máu, cô nhìn chăm chăm vào bầu trời, trong mắt chứa đầy đau đớn. Tại sao lại như vậy, tại sao tất cả những việc mình làm đều có kết quả ngược lại.

“Nhã Đình!” Tiêu Lăng Phong sợ hãi kêu lên, chạy tới ôm lấy thân thể đầy máu của Đường Nhã Đình. “Nhã Đình, em đừng làm anh sợ!” Tiêu Lăng Phong bối rối lên, tại sao lại như vậy chứ. “Nhã Đình, em không được có chuyện gì, không được! Anh mang em đến bệnh viện, đi bệnh viện.” Anh gào thét, ôm lấy Đường Nhã Đình, nghĩ muốn chạy đến bệnh viện.

Giờ phút này, hơi thở Đường Nhã Đình cực kỳ yếu ớt. Suốt đoạn đường, một nỗi sợ hãi chưa từng có bao vây lấy anh. Rốt cuộc anh đã hiểu cảm giác tê tâm liệt phế của Diệu Tinh rồi.

“Nhã Đình, em mở mắt ra nhìn anh đi. Anh không cho em xảy ra chuyện, em có nghe thấy không.” Tiêu Lăng Phong cố gắng kêu lên.

Đường Nhã Đình gắng gượng mở mắt, nhìn dáng vẻ nóng nảy của Tiêu Lăng Phong, nơi khóe miệng xuất hiện nụ cười yếu ớt. Lăng Phong, anh đã đồng ý với em, sẽ không phản bội em, sẽ không rời xa em, anh nói anh sẽ cưới em...

“Lăng Phong!” Đường Nhã Đình yếu ớt gọi.

“Nhã Đình, em phải kiên trì, chúng ta sắp đến bệnh viện rồi, em đừng làm anh sợ, đừng xảy ra chuyện gì!”

“Lăng Phong, đừng rời bỏ em!” Cô nói xong, nước mắt chảy ra khỏi khóe mắt.

“Bé ngọc, anh sẽ không rời xa em, Nhã Đình, anh không phải cố ý phản bội tình cảm của chúng ta, cho anh cơ hội giải thích, Nhã Đình, chúng ta còn cả chặng đường dài cần phải đi, em không thể bỏ anh lại một mình!” Tiêu Lăng Phong cố gắng chạy, áo sơ mi trắng của anh đã bị máu nhuộm thành màu đỏ.

“Lăng Phong, em yêu anh...” Đường Nhã Đình từ thân mếu máo. “Em yêu anh...”

“Anh cũng vậy, Nhã Đình, em đừng nói chuyện, chúng ta đến bệnh viện rồi. Bác sĩ, bác sĩ...” Tiêu Lăng Phong hét to.

Roẹt Roẹt. Âm thanh dồn dập của bánh xe đẩy lướt trên mặt đất làm cho người ta phiền não, Tiêu Lăng Phong khẩn cấp nắm chặt tay Đường Nhã Đình.

“Lăng Phong!” Đường Nhã Đình nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong. “Đồng ý với em có được không, đừng rời xa em!”

“Không đâu!”

“Dù em làm sai chuyện gì, cũng đừng trách em, có được không?”

“Nhã Đình, cái gì anh cũng đều đồng ý với em, em đừng nói nữa, anh đợi em ra ngoài, em đừng nói nữa, đừng xảy ra chuyện gì.” Tiêu Lăng Phong lo lắng dạn dỏ, nhìn Đường Nhã Đình được đẩy vào phòng cấp cứu.

Rầm! Anh mệt mỏi ngồi dưới đất, trong lòng bàn tay, trên người, khắp nơi đều là máu, là máu của Đường Nhã Đình. Anh hoảng sợ, hoảng sợ như ba năm trước đây.

Trình Diệu Tinh, đều do cô hại. Á tiện nhân, cô hại Nhã Đình một lần còn chưa đủ, chuyện ngày hôm nay, tôi muốn cô trả giá thật đắt, muốn cô phải nợ máu trả bằng máu...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Trừng phạt thích đáng

Tiêu Lăng Phong giống như nỗi điên chạy ra khỏi bệnh viện, lời nói của bác sĩ cứ văng vẳng bên tai: bị thương rất nghiêm trọng, có thể thoát khỏi nguy hiểm hay không, còn phải chờ mấy tiếng nữa!

Hình ảnh Đường Nhã Đình yếu ớt nằm trong phòng ICU không ngừng tái hiện trong tâm trí Tiêu Lăng Phong.

“A!!!” Tiêu Lăng Phong cuồng nộ hét lên một tiếng. “Trình Diệu Tinh, tôi giết chết cô, giết chết cô!” Tiêu Lăng Phong rống to, đôi mắt đỏ tươi, chạy thẳng vào trong nhà.

Diệu Tinh nằm co ro trên mặt đất, một ngày một đêm chưa uống một giọt nước nào, lại trải qua tra tấn tàn nhẫn đó, một chút hơi sức cô cũng không có, mấy điều hòa mờ rất thấp, sàn nhà cũng rất lạnh, nhưng cô lại không muốn đứng lên. Trên giường rất bẩn, cả căn phòng này đều dơ bẩn! Cô bất lực nhắm mắt lại, chẳng lẽ cô sắp phải chết ở cái nơi bẩn thỉu này sao.

Rầm! Tiếng đập cửa vang lên, Diệu Tinh không còn hơi sức để đứng dậy, nhưng lại có thể đoán được là Tiêu Lăng Phong đã trở lại, bởi vì cô đã quá quen thuộc với hơi thở tức giận của anh ta...

“Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong cúi người xuống, thô lỗ kéo cô lên. “Người phụ nữ độc ác này! Sao cô không chết luôn đi!” Anh gầm gừ, trên cổ, trên trán, khắp nơi đều vì giận dữ mà nổi gân xanh.

Diệu Tinh cau mày đau đớn. Cô yếu ớt mở mắt ra, đôi mắt Tiêu Lăng Phong đỏ tươi, thậm chí còn kinh khủng hơn máu trên vạt áo anh ta.

“Anh...”

“Thế nào, biết sợ rồi hả?” Tiêu Lăng Phong nở nụ cười tàn nhẫn. “Trình Diệu Tinh. Cô có biết không. Cô hại chết Nhã Đình rồi, hại chết cô ấy rồi!” Tiêu

Lăng Phong siết chặt cổ Diệu Tinh hơn. “Tại sao cô phải làm như vậy, tại sao?” Anh rống giận.

“Tôi... Tôi không có...” Diệu Tinh gắng gượng nói.

“Cô còn nói dối, Trình Diệu Tinh, đây chính là sự trả thù mà cô nói sao. Cô nói cô muốn trả mọi thứ lại cho tôi, cho nên, cô bỏ thuốc tôi, cô làm cho Nhã Đình thấy chúng ta lên giường với nhau, còn hại cô ấy xảy ra tai nạn xe!” Tiêu Lăng Phong càng nói thì càng kích động. Vì hít thở không thông mà gương mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt của cô đã trở nên đỏ bừng.

“Hu hu...” Diệu Tinh khổ sở nức nở, Tiêu Lăng Phong điên cuồng siết chặt cổ Diệu Tinh, nhìn cô càng lúc càng suy yếu, giây giữa yếu ớt lúc ban đầu cũng dần dần dừng lại. Tiêu Lăng Phong từ từ buông tay ra, những dấu tay hằn sâu trên cổ Diệu Tinh, nhìn hơi thở mỏng manh của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong kéo cô lên.

“Cô mở mắt ra cho tôi!” Anh thô bạo lay tỉnh Diệu Tinh. “Tại sao bỏ thuốc tôi hả?” Anh nắm cầm Diệu Tinh. “Trình Diệu Tinh, cô thiếu đàn ông đến mức đó sao. Hả?”

“Khụ~” Diệu Tinh ho khan một tiếng. “Tôi không có!”

“Không có!” Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười đến run rẩy. “Trình Diệu Tinh, cô đã sắp đặt cẩn thận mọi thứ đúng không?” Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói. “Hôm đó, tôi chỉ đựng vào rượu của cô, cô còn dám nói không có!”

Diệu Tinh nghe lời nói của Tiêu Lăng Phong, lờ mờ hiểu được ý tứ trong đó, cho nên, đêm đó, cô trở nên kỳ quái như vậy, là vì rượu của cô có vấn đề, có người bỏ thuốc vào rượu của cô.

“Thế nào? Nghĩ cái gì hả?” Tiêu Lăng Phong hỏi.

“Anh nó bậy!” Diệu Tinh dùng hết sức lực hét lên. “Tiêu Lăng Phong, rõ ràng là anh cướp rượu của tôi. Anh dựa vào đâu mà vu khống tôi!”

“Vu khống?” Ha ha... Tiêu Lăng Phong giống nghe được chuyện cười. “Trình Diệu Tinh. Sự thật đã bày ra trước mắt, cô vẫn còn nói tôi đổ oan cho cô!”

“Vậy đó là cái gì?” Diệu Tinh quát. “Tiêu Lăng Phong, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không tìm được lý do. Anh nói những thứ này, chỉ vì anh muốn tìm một cái cớ cho việc anh đã hại tôi, thân thể anh đã phản bội Đường Nhã Đình, anh cảm thấy áy náy, cho nên muốn đổ mọi trách nhiệm lên người tôi. Tiêu Lăng Phong, anh dám làm không dám nhận, có đáng làm đàn ông không hả!” Diệu Tinh kích động nói một hơi. Sau đó thì bắt đầu thở dốc.

“Phản bội?” Tiêu Lăng Phong cau mày. “Là ai hại tôi hả, Trình Diệu Tinh, nếu không phải tại cô, tất cả mọi chuyện đều không xảy ra!”

“Tôi đã nói là không có.” Diệu Tinh la lên, sau đó ho kịch liệt.

“Trình Diệu Tinh, cô không cần biện hộ cho những tội lỗi của cô nữa! Cô chờ bị phán tội đi!” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói xong, lấy một viên thuốc trong túi quần ra.

“Anh... Anh muốn làm gì!” Diệu Tinh hoảng sợ nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong.

“Cô có biết cái gì gọi là gây ông đập lưng ông không?” Tiêu Lăng Phong khẽ hỏi.

“...” Diệu Tinh hoảng sợ nuốt nước miếng.

“Đừng sợ, không phải cô rất thiếu đàn ông sao. Không phải cô rất thành thạo thủ đoạn đê tiện này ư, Trình Diệu Tinh, tôi bảo đảm, cô sẽ thoải mái!”

“Không được.” Diệu Tinh lắc đầu. “Tiêu Lăng Phong, anh không thể làm vậy với tôi!”

“Vậy lúc cô bỏ thuốc tôi, cô có nghĩ đến ngày hôm nay không?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Trình Diệu Tinh, nếu như hôm nay Nhã Đình không xảy ra tai nạn xe, tôi sẽ không làm thế này, nhưng có trách thì trách cô, cô hại Nhã Đình xảy ra tai nạn xe, cho nên, coi như hôm nay chúng ta giải quyết hết nợ nần đi!” Tiêu Lăng Phong nói xong, nhặt quần áo trên đất, mặc lung tung vào người Diệu Tinh.

“Anh muốn làm gì, Tiêu Lăng Phong anh không được chạm vào tôi!” Diệu Tinh hét lên.

“Làm gì?” Tiêu Lăng Phong cười. “Hiện tại tôi muốn trả lại những gì cô làm với tôi, với Nhã Đình. Không phải cô tìm người luân phiên cưỡng bức cô ấy sao? Trình Diệu Tinh, hôm nay, tôi cũng muốn cô nếm thử mùi vị bị luân phiên cưỡng bức...”

“Tiêu Lăng Phong anh là tên cầm thú.” Diệu Tinh gào thét. “Anh sẽ gặp báo ứng, anh sẽ chết không được từ tế!”

“Tôi chết không được từ tế là chuyện của tôi, Trình Diệu Tinh, nhưng mà trước khi tôi chết không được từ tế, tôi muốn nhìn người phụ nữ đê tiện như cô bị báo ứng trước...” Anh lạnh lùng nói, kéo Diệu Tinh lên.

“Anh buông tôi ra, Tiêu Lăng Phong, tôi không muốn đi, tôi không đi!” Diệu Tinh điên cuồng kêu gào.

Không hài lòng với sự giãy giụa của Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong dứt khoát vác Diệu Tinh lên vai. Tức giận đã làm anh mất hết lý trí, anh không còn nghe

thấy tiếng kêu gào của Diệu Tinh, trong đầu chỉ toàn đáng về đầy máu của Đường Nhã Đình.

“Rầm!” Diệu Tinh bị nhét vào xe, ngay sau đó, cửa xe bị khóa lại.

“Thả tôi ra ngoài!” Diệu Tinh đập cửa sổ xe, “Tiêu Lăng Phong anh là ác ma, anh sẽ chết không yên thân!” Diệu Tinh lớn tiếng mắng chửi. “Anh thả tôi ra!”

Không để ý đến tiếng gào thét của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong đẩy tốc độ xe lên tối đa. Đôi mắt anh đỏ ngầu, hung hung nhìn chăm chăm phía trước, đôi tay siết chặt tay lái khớp xương trắng bệch. . .

“Tiêu Lăng Phong, tại sao anh không tin tôi!” Diệu Tinh ôm lấy cánh tay mình. “Tiêu Lăng Phong, ba năm trước đây, anh giết oan Mộ Thần, hôm nay, anh cũng muốn giết oan tôi sao...”

Lời nói Diệu Tinh giống như cảnh tỉnh Tiêu Lăng Phong, anh quay mặt sang. “Các người có bị oan hay không, tôi không cần biết. Tôi chỉ biết, làm tổn thương người phụ nữ của tôi, phải trả một cái giá vô cùng lớn, Trình Diệu Tinh, các người có oan ức, chờ cô xuống địa ngục, tự nói với nhau đi!” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói. . .

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Ác độc đến thế

Lúc này đã là buổi tối, đèn đường cũng sáng lên, nhìn đường hầm trước mắt, Tiêu Lăng Phong cười lạnh, dừng xe lại. Anh kéo Diệu Tinh vào trong ngực.

“Diệu Tinh của tôi à, nơi này là nơi mấy tên ăn xin tập trung đông nhất, không phải cô đã nói, cho dù bị mấy tên ăn xin đụng vào, cũng không ghé tòm bằng bị tôi đụng vào sao, cho nên... Tôi nghĩ, nếu đã có thể chịu đựng được tôi, thì có lẽ cô cũng chẳng để ý bị bọn họ chơi đùa đâu nhỉ?”

Diệu Tinh hoảng sợ, mắt tròn trũng, cô nhìn vào người người đàn ông trước mắt mình hết như nhìn thấy ác quỷ.

“Anh... Anh không được như vậy.” Nước mắt lăn khỏi vành mắt Diệu Tinh.

“Cô có thể, tại sao tôi không thể! Ai cũng phải trả giá cho sai lầm của mình, Diệu Tinh, hưởng thụ thật tốt đi!” Tiêu Lăng Phong nói xong, bước nhanh xuống xe.

“Tiêu Lăng Phong, anh là tên khốn kiếp, anh buông tôi ra!” Diệu Tinh bám vào xe, dốc hết toàn lực, muốn bám vào một ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, anh không thể làm như vậy với tôi. “Tiêu Lăng Phong, anh không thể...”

“Tại sao tôi không thể!” Tiêu Lăng Phong đưa tay ra, dễ dàng kéo cánh tay đang nắm cửa xe của Diệu Tinh. Lôi cả người cô ra.

Bụp! Mất đi sự bám víu cuối cùng, Diệu Tinh ngã trên mặt đất. Bụi bặm trên đất dính vào quần áo cô, Tiêu Lăng Phong ngồi xổm xuống, nhìn Diệu Tinh nhếch nhếch.

“Trình Diệu Tinh, nếu hôm nay cô chết, vậy thì chứng minh đây là báo ứng của cô, còn nếu như cô mạng lớn không chết, thì chứng minh mạng cô chưa tận.”

Diệu Tinh bất lực nằm trên mặt đất, trên chóp mũi, đã bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi.

“Hừ, xem ra thuốc đã bắt đầu phát tác!” Tiêu Lăng Phong nói xong, đưa tay vỗ vỗ gò má Diệu Tinh. “Cố gắng...” Hai chữ hưởng thụ còn chưa kịp nói ra khỏi miệng.

“Đừng!” Diệu Tinh nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong. “Đừng bỏ tôi lại!” Diệu Tinh yếu ớt cầu xin. “Đừng bỏ tôi lại mà!” Giọng nói Diệu Tinh vô cùng suy yếu.

Tim Tiêu Lăng Phong đột nhiên nhói đau. Nhưng cơn đau đó chỉ thoáng qua rồi biến mất tăm. Anh nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh trở nên đỏ bừng. Từ từ co các ngón tay lại, đáng về lúc này của Diệu Tinh, thật sự rất đáng thương, nhưng... Nghĩ đến cả người Đường Nhã Đình đầy máu, tim của Tiêu Lăng Phong lại trở nên nguội lạnh.

“Cô mà cũng biết sợ hãi sao!” Tiêu Lăng Phong nén nhịn những run rẩy và tức giận ở trong lòng, từ từ buông lỏng những ngón tay, lúc này đây, trái tim anh đang giằng co kịch liệt, nhưng đến cuối cùng, tức giận vẫn chiến thắng lý trí, anh nắm chặt quả đấm, cắn chặt răng, rút tay ra ngoài. Diệu Tinh vì sức mạnh này mà ngã lăn trên mặt đất.

“Trình Diệu Tinh, cô không cần giả vờ đáng thương nữa, tôi sẽ không mềm lòng mà nương tay đâu, đây là báo ứng cho sự độc ác của cô...”

“Cầu xin anh, tin tưởng tôi một lần.” Thân thể Diệu Tinh run rẩy. Cô cực kỳ khó chịu, muốn đưa tay kéo lấy Tiêu Lăng Phong, lại bị Tiêu Lăng Phong lùi một bước tránh né. “Tôi thực sự không có làm!” Diệu Tinh khổ sở nắm lấy mặt đất. Gió thổi phát phơ. Làn áo rách rưới của cô bay nhẹ theo từng cơn gió. Tiêu Lăng Phong từ từ nhắm mắt lại, xoay mặt sang một bên. Hít sâu một hơi, anh xoay bước đi khỏi. Tiêu Lăng Phong, người không làm sai, những thứ này đều là cô ta tự tìm. Đây không phải là lỗi của người...

Ngồi vào trong xe, anh chạy thật nhanh, tựa như đang sợ mình hối hận.

Diệu Tinh rã rời nằm trên mặt đất, nghe tiếng xe từ từ biến mất, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại. Tiêu Lăng Phong, anh thật sự rất độc ác...

“Tin tưởng tôi một lần, tôi thật sự không có làm!” Lời nói của Diệu Tinh vẫn vang vọng bên tai, hơi thở của Tiêu Lăng Phong càng lúc càng gấp. Ngoài cửa xe, có mấy bóng người lướt nhanh qua, Tiêu Lăng Phong siết chặt tay lái, từ kính chiếu hậu có thể thấy được, mấy người kia đang đi thẳng về hướng Diệu Tinh.

Đột nhiên, trái tim anh bị một cơn co thắt, giống như vết thương bị xé rách, chảy thật nhiều máu. Tiêu Lăng Phong nhắm chặt mắt, khẩn cấp thắng xe. Âm thanh bánh xe ma sát với mặt đường thật chói tai, phá vỡ bầu không khí đang bị đè nén...

“Tiêu Lăng Phong, tin tưởng tôi một lần.”

“Lăng Phong, em yêu anh, em yêu anh...” Hai loại âm thanh đan xen vào nhau, hành hạ Tiêu Lăng Phong đến sắp điên lên rồi.

“A!” Anh ôm đầu điên cuồng hét lên một tiếng.

Diệu Tinh tốn hết sức lực mới ngồi dậy được. Trời càng lúc càng tối, cô biết rõ cảm giác của mình, tác dụng thuốc mạnh mẽ rất mạnh. Cô nhất định phải nghĩ biện pháp rời khỏi đây, nếu không... Hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Dựa lưng vào cột, cô thử đứng lên mấy lần, nhưng lần nào cũng đều thất bại, cô khó chịu lôi kéo quần áo, nóng quá...

Bình bịch!! Hàng loạt bước chân hỗn loạn và tiếng nói cười đang tiến đến gần. Trong nháy mắt, ngay cả thở Diệu Tinh cũng không dám, cô muốn đứng dậy, nhưng thân thể vô cùng đau đớn, cô không thể đứng nổi. Chỉ có thể nằm trên mặt đất, cố gắng bò về phía trước, mặt đất lồi lõm, cào rách cánh tay vốn dĩ đã chằng chịt những vết thương của cô.

“Diệu Tinh, cố gắng lên, người nhất định phải rời khỏi đây ngay lập tức.” Diệu Tinh cắn môi. Cố gắng bò về phía trước, nhưng tốc độ của cô quá chậm. Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Mấy tên ăn xin nhìn thấy phía trước có một cô gái quần áo rách rưới đang phí sức bò về trước, mấy người trao đổi ánh mắt với nhau, bước nhanh đến, vây xung quanh.

“Nhìn kia, còn là một mỹ nhân nữa!”

“Đang cho rằng hôm nay không thu hoạch được gì! Thì ra là có chuyện tốt!” Mấy người xoa xoa lòng bàn tay, lè lưỡi liếm liếm đôi môi bẩn thỉu.

“Các... Các người không được tới đây.” Diệu Tinh lắc đầu nguầy nguậy. “Đừng tới đây...”

“Ha ha...” Mấy người đó cười lớn tiếng, “Nhìn cô ta có gì đó không ổn!”

“Chắc chắn... Cô bé, có phải cô xảy ra chuyện gì không?” Có một người trong bọn họ bước lên một bước. “Cô có cần giúp một tay không, có thể nói với bọn tôi, bọn tôi hợp sức giúp đỡ cô!”

“Các người đừng tới đây!” Diệu Tinh hoảng sợ hét lên.

“Nhìn dáng vẻ của cô là biết có chuyện gì rồi!” Có người cười nói. “Đừng chống cự, tất cả chúng tôi đều cưới cô, không phải rất tốt sao?” Dứt lời, người nọ đã không còn kiềm chế được nữa, túm lấy Diệu Tinh.

“Ừm...” Tiếng ngâm thối mủi bật ra khỏi miệng Diệu Tinh. Cô ảo não lắc đầu, Trình Diệu Tinh, người tình tảo đời!

“Nhìn đi, tôi đã nói là cô cần chúng tôi mà!” Người kia đưa tay xé quần áo Diệu Tinh.

“Đừng, cầu xin các người tha cho tôi... tôi sẽ báo đáp các người!” Diệu Tinh khẩn thiết van xin.

Người đẹp ở trước mắt, làm gì còn ai lo lắng thương tiếc, mấy người đàn ông điên cuồng kéo Diệu Tinh vào ngực, hôn thật mạnh vào cổ cô.

“Đừng lại...” Diệu Tinh lắc đầu. “Có ai không, cứu mạng, cứu cứu tôi...” Giọng nói yếu đuối của Diệu Tinh dưới tác dụng của thuốc lại trở nên vô cùng quyến rũ, mấy gã đàn ông nghe thấy thì càng thêm phấn chấn.

“MD, tôi chịu không nổi nữa, lần trước rộng lượng cho mấy người thiếu tôi mấy món đồ, mấy món đó lão đây không cần, cho nên, hôm nay tôi lên trước.”

“Tại sao!” Có người bắt mắt la lên. “Lần này tôi trước, tôi tăng đồ gấp đôi cho ông!” Người kia nói xong, xé áo Diệu Tinh ra, nhìn làn da của cô bị người ta chà đạp đến thâm thương, mấy gã đàn ông hưng phấn nuốt nước miếng, không thể chờ đợi được nữa, đè Diệu Tinh xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Dù thành quỷ tôi cũng không tha cho anh

Diệu Tinh bị đè xuống đất, nhưng cô lại không có cách nào giãy giụa, những bàn tay bẩn thỉu tham lam lướt trên cơ thể Diệu Tinh, chạm vào làn da đang phơi bày ngoài không khí, cô thoải mái thở dài một tiếng.

“Không được chạm vào tôi!” Diệu Tinh kìm nén khát vọng của mình, đập mạnh đầu của mình.

“Cô đừng có kháng cự nữa!” Gã đàn ông cười thô lỗ, đưa tay kéo quần áo đã rách nát của Diệu Tinh. Cúi người hôn lên làn da trắng như tuyết.

“Đừng!” Diệu Tinh gào thét. “Buông tôi ra...”

“Ông tránh ra cho tôi, tại sao chuyện tốt như vậy lại có thể để ông trước được chứ.” Mấy gã đàn ông lại bắt đầu tranh cãi.

Diệu Tinh hoảng sợ nghe âm thanh bọn họ thương lượng với nhau, tuyệt vọng nhắm mắt lại. Cô siết chặt nắm tay, dùng toàn bộ hơi sức bò dậy. Nhìn mấy người bẩn thỉu kia, nở nụ cười khinh bỉ. Tôi sẽ không để cho các người được như ý nguyện. Cô nhìn cơ thể rã rời và đầy rẫy những vết thương của mình. Tay siết chặt hơn.

“Tiêu Lăng Phong, dù tôi có thành quỷ cũng không tha cho anh!” Diệu Tinh tuyệt vọng gào lên. Sau đó nhìn vách tường trước mặt, đập mạnh đầu vào.

Bốp! Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới của Diệu Tinh đều an tĩnh trở lại. Thật tốt, chết rồi cái gì cũng không cần biết nữa, chết rồi, có thể gặp được Mộ Thần rồi. Mộ Thần! Anh có cảm thấy Diệu Diệu rất buồn hay không...

Tiêu Lăng Phong giống như nỗi điên quay trở lại nơi đó, anh nhìn chăm chăm về phía trước. Tại sao đoạn đường này lại dài đến vậy, Trình Diệu Tinh, tôi không cho phép cô không thể xảy ra chuyện.

Kết!! Cuối cùng cũng đã nhìn thấy nơi Diệu Tinh bị bỏ lại, anh gấp gấp thắng xe, thậm chí không kịp đợi xe dừng hẳn đã chạy như điên, nhưng... Nơi đây làm gì có bóng dáng của Diệu Tinh, ngoại trừ những vết máu loang lổ trên mặt đất, cũng chỉ có quần áo rách nát của cô. Trong nháy mắt, đầu óc của Tiêu Lăng Phong đã trở nên trống rỗng.

“Diệu Tinh!” Anh lớn tiếng gọi. Nhưng, trong đường hầm này, ngoài tiếng vọng lại của giọng nói anh thì không còn nghe thêm bất cứ âm thanh nào khác. “Diệu Tinh, cô đang ở đâu, Diệu Tinh...” Anh gào thét, trong lòng càng thêm hốt hoảng. Cô không thể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể. Anh vừa chạy vừa tìm kiếm chung quanh. Nhưng... chạy mãi, chạy mãi, đến khi đột nhiên anh không còn sức để chạy nữa.

Cô chỉ là một cô gái, lại đang bị thương, sao anh có thể ảo tưởng rằng cô ấy có khả năng để chạy trốn. Nhưng mà, bây giờ cô ấy đang ở đâu...

“A!!!” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên, hét lớn một tiếng.

Vết máu trên đất kéo dài rất xa, anh từ từ lần theo vết máu, ở đó có một vũng máu lớn. Đầu óc Tiêu Lăng Phong xoay vòng vòng, nếu như... Nếu như đây là máu của Diệu Tinh...

Anh lui về sau một bước. Có phải vì cô phản kháng, mà những người đó... Tiêu Lăng Phong không dám nghĩ tiếp nữa.

Không đâu, sẽ không thể có chuyện đó. Trình Diệu Tinh, tôi không cho cô có chuyện gì. Tiếng kêu gào của anh vẫn vang vọng thật lâu trong bầu không khí tràn ngập mùi máu tanh này... Một chiếc xe màu đen ẩn mình trong bóng tối, trong xe có một đôi mắt lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong. Rắc! Ly thủy tinh trong tay anh ta nát bấy. Mảnh vụn thủy tinh đâm vào lòng bàn tay người đàn ông.

“Thiếu chủ!”

“Không sao, vết thương nhỏ thôi.” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông bật ra khỏi đôi môi mỏng, đôi mắt sau mặt nạ bạc càng lạnh lùng gấp trăm ngàn lần giọng nói ấy. “Tiêu Lăng Phong, anh thật sự điên rồi!” Không quan tâm mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay, anh ta cầm khẩu súng lục tinh xảo lên. “Xem ra, Đường Nhã Đình đó, anh vô cùng quan tâm...” Anh ta nói xong, trong giọng nói có chút ý cười. “Người phụ nữ Đường Nhã Đình kia thế nào, chết chưa!”

“Bên kia báo cáo, bây giờ đang ở phòng ICU.” Người đàn ông cung kính báo cáo. “Tình hình coi như ổn định.”

“Tốt!” Người đàn ông gật đầu. “Không hổ là Lãnh Liệt. Ngay cả giết người cũng chính xác như vậy.” Người đàn ông nói xong, tựa như trong miệng anh không phải là mạng người. “Làm chuyện xấu luôn phải trả một chút gì đó, nếu cô ta hung ác như thế, vậy thì dạy dỗ cô ta một chút nữa, Tiêu Lăng

Phong, anh đã quan tâm đến thế, thì tôi càng cố tình để cô ta không được tốt hơn.”

“Chúng tôi đã hiểu!”

“Lập tức tìm mấy tên ăn xin kia, tôi muốn bọn họ... chết!” Một chữ nhẹ nhàng tuôn ra khỏi môi anh ta.

“Dạ, thiếu chủ.”

Màn đêm càng lúc càng dày đặc, Tiêu Lăng Phong lái xe tìm khắp đường hầm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Diệu Tinh đâu. Anh càng lúc càng hốt hoảng. Diệu Tinh, cuối cùng là cô đang ở đâu, ở đâu hả...

Đúng lúc này điện thoại di động của Tiêu Lăng Phong lại vang lên. Bệnh viện gọi đến, tình trạng Đường Nhã Đình trở nên nguy kịch. Cảm điện loại một lúc lâu, lần đầu tiên trong đời, Tiêu Lăng Phong không biết phải lựa chọn như thế nào. Hiện tại, Diệu Tinh thì không rõ tung tích còn tính mạng Đường Nhã Đình thì đang bị đe dọa...

“A!” Anh phần nộ gầm lên, giống như một con dã thú bị thương, anh nắm chặt quả đấm. Một quyền đánh nát kính xe, tấm kính vỡ ra thành từng mảnh vụn. Tiêu Lăng Phong dường như đang cảm thấy, trái tim của mình cũng giống như tấm kính này, đang nứt ra từng chút một, máu chảy qua những kẽ tay. Dẫn đo thật lâu, cuối cùng vẫn thay đổi hướng xe, chạy thật nhanh đến bệnh viện.

Bệnh viện.

“Anh nói cái gì?” Hạ Cẩm Trình túm lấy cổ áo Tiêu Lăng Phong. Anh vốn nghĩ đến bệnh viện tìm Tiêu Lăng Phong, hôm đó anh ta mang Diệu Tinh đi, anh vẫn không đi tìm bọn họ, vẫn sợ Diệu Tinh xảy ra chuyện. Nhưng không ngờ, từ trong miệng Tiêu Lăng Phong, anh lại nghe được một chuyện ngoài sức tưởng tượng của anh. “Anh nói lại lần nữa!”

“Nói mấy lần thì cũng như nhau!” Tiêu Lăng Phong dần xuống hốt hoảng. “Tôi đã bảo Joe đi tìm, anh có đi tìm hay không, thì tùy anh.” Anh đẩy Hạ Cẩm Trình ra, từ từ cuộn ngón tay lại, nắm thành nắm đấm.

“Khốn kiếp!” Hạ Cẩm Trình hung ác nhìn Tiêu Lăng Phong. Dùng hết sức lực, đánh một đấm làm Tiêu Lăng Phong ngã lăn xuống đất.

Rầm! Tiêu Lăng Phong ngã trên mặt đất, anh lau vết máu ở khóe miệng, quả thật, anh rất khốn kiếp, không bằng cảm thú... .

“Tiêu Lăng Phong, bắt đầu từ hôm nay, anh là kẻ thù của tôi, nếu Diệu Tinh có chuyện gì, dù phải chết chung với anh, tôi cũng muốn anh phải trả giá thật lớn!” Hạ Cẩm Trình lạnh lùng nói xong, xoay người chạy đi thật nhanh. Diệu Tinh, đừng sợ, anh đi tìm em đây.

Tiêu Lăng Phong, tên súc sinh này, tôi sẽ thay Diệu Tinh đòi lại công đạo, nhất định sẽ thế! Bây giờ đã là đêm khuya, trên đường hoàn toàn tĩnh lặng. Hạ Cẩm Trình chạy như bay trên đường, tuy nhiên một chút manh mối cũng không có.

“Diệu Tinh, em không thể xảy ra chuyện, tuyệt đối không thể!” Hạ Cẩm Trình nắm chặt tay lái. “Anh không muốn trả thù nữa, anh sẽ dẫn em rời khỏi đây ngay lập tức, ngay lập tức!” Anh run rẩy. Đôi môi không còn tí máu. Nghĩ tới lời nói của Tiêu Lăng Phong, anh chỉ muốn giết chết anh ta. “Phải làm sao đây...” Lần đầu tiên, Hạ Cẩm Trình biết không biết phải làm sao là có mùi vị thế nào.

“Hạ Cẩm Trình, tên đàn độn này.” Anh tự mắng mình. “Alo, tôi là Hạ Cẩm Trình, lập tức điều động tất cả nhân lực cho tôi, đi ra ngoài tìm người cho tôi. Còn có bệnh viện, xem có một người tên là Trình Diệu Tinh hay không!” Hạ Cẩm Trình phân phó, anh hy vọng có thể tìm được Diệu Tinh, nhưng theo cách nói của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh có phải đã lành ít dữ nhiều hay không! Hạ Cẩm Trình nắm chặt tay lái, các khớp xương trắng bệch. “Đường Nhã Đình, á tiện nhân này, tôi muốn giết cô, tôi nhất định sẽ giết cô!” Hạ Cẩm Trình gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu, phát ra thù hận ghê gớm... .

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Rất bản

Đêm khuya thanh tĩnh, nhưng ở một ngôi biệt thự, các ngọn đèn vẫn sáng rực rỡ. Trong phòng ngủ rộng lớn xa hoa, máy điều hòa mở rất thấp, đủ làm cho người ta lạnh run. Trên giường lớn, cô gái đang bị thương chồng chất, khô sở chau mày lại.

Trước cửa sổ sát đất, một người đàn ông mặc tây trang màu đen đang đứng đó, anh nhìn chăm chú vào ngọn đèn ngoài cửa sổ, môi mím chặt, ngón tay siết chặt đến mức trắng bệch.

Bầu trời đêm không có một gợn mây nhưng lại đen tối đến đáng sợ. Đưa tay đóng cửa sổ, Alex trở lại bên giường, anh từ từ nâng tay Diệu Tinh lên, trên tay đầy rẫy vết thương, Alex nhìn vết thương thật sâu do dây trói để lại trên cổ tay mà dưng cả tóc gáy. Anh cắn chặt răng.

Trước mắt thoáng hiện lên từng hình ảnh mấy gã đàn ông giờ trò với Diệu Tinh khi cô đã mất đi ý thức, anh siết chặt nắm đấm, anh thanh răng rắc vang ra từ lòng bàn tay.

Thận trọng băng bó vết thương cho Diệu Tinh, Alex kìm nén lửa giận. Đã mấy tiếng trôi qua, nhưng Diệu Tinh không hề có chút dấu hiệu tỉnh lại. Tránh vết thương trên trán Diệu Tinh, anh đặt túi chườm đá lên trán cô. Thân nhiệt của cô vẫn không giảm xuống. Nhiệt độ căn phòng đã gần xuống dưới không độ rồi, nhưng nhiệt độ của Diệu Tinh vẫn cao đến dọa người. Tác dụng của thuốc này quá kinh khủng.

Diệu Tinh lo lắng cau mày, đau đớn và tác dụng thuốc hành hạ cô đến sống không bằng chết, mặc dù đang ngủ, nhưng vẫn cảm thấy rất đau, rất nóng. Giống như mình lại bị cột vào giường, lại bị Tiêu Lăng Phong ngược đãi, cảm giác như vậy hành hạ các tế bào và dây thần kinh của cô, ngón tay cô không còn sức để cử động. Hàm răng cắn vào môi, nhưng cũng không đủ sức để cắn cho chảy máu nữa.

“Ha ha... Roẹt roẹt...” Tiếng cười kinh khủng và âm thanh quần áo bị xé rách cứ quanh quẩn đầu đây. “Hôm nay, ông đây nhất định phải hưởng thụ cho thật tốt!”

“Mỹ nhân như thế này, dù đã chết vẫn rất đáng giá!” Già đàn ông cười dâm ô. “Chỉ nhìn thôi, cũng đã chịu không nổi rồi...”

“Đừng!” Diệu Tinh lắc đầu. “Đừng tới đây, cứu mạng... Cứu cứu tôi...” Giọng nói của cô vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức nếu không cẩn thận nghe sẽ hoàn toàn không thể nghe được giọng cô.

“Diệu Tinh!” Alex khẽ gọi.

“Mộ Thần, Mộ Thần...” Diệu Tinh đau khổ rên rỉ, nước mắt chảy ra. “Mộ Thần, cứu em... Đau quá... Cứu em...”

“Diệu Tinh, Diệu Tinh tỉnh lại...” Tay Diệu Tinh nắm chặt khăn trải giường, trong mơ hồ, cô nghe có người đang gọi mình, giọng nói rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng, lòng bàn tay cũng rất ấm, hình như là trong bóng tối mịt mù, cuối cùng đã nhìn thấy một điểm sáng, cô liều mạng đuổi theo, nhưng dù có làm thế nào cũng không thể đuổi kịp nó.

“Mộ Thần...” Diệu Tinh thì thào, lông mi của cô run nhẹ, từ từ mở mắt ra. Ánh sáng trắng toát là mắt Diệu Tinh đau nhói, cô xoay mặt né tránh, một động tác nhỏ như thế, lại làm cho cả người đau đớn. “Ừm!” Cô khẽ rên một tiếng.

Đây là đâu, mình đã chết rồi sao? Cô mệt mỏi nhìn trần nhà. Lạnh quá...

“Diệu Tinh, cuối cùng cô cũng đã tỉnh, cô làm tôi sợ muốn chết!” Alex khàn trương nhìn Diệu Tinh. “Cô nhìn tôi này, Diệu Tinh.” Diệu Tinh chớp mắt một cái. Cô nghe như có người đang gọi mình. Nhưng là ai... Là Mộ Thần sao?

“Diệu Tinh?”

Từ từ quay mặt sang, nhìn về mặt lo lắng của người đàn ông bên giường. “Mộ Thần!” Diệu Tinh từ thân kêu một tiếng. “Mộ Thần cứu Diệu Diệu.” Nhìn bóng dáng mơ mơ hồ hồ trước mắt, Diệu Tinh khóc như một đứa bé, cô không ngừng vờn bàn tay nhỏ bé trắng bệch ra. “Đừng bỏ lại Diệu Diệu. Diệu Diệu rất sợ...”

Đầu tiên, Alex rất sững sờ, nhưng rất nhanh nắm lấy tay Diệu Tinh. Cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Diệu Tinh. “Anh sẽ không bỏ em lại đâu.” Alex khẽ nói. “Diệu Tinh không sao rồi, đừng sợ!”

Oa oa... Diệu Tinh khóc nức nở, cố gắng gượng tay ôm lấy Alex. “Em cho rằng sẽ không còn được gặp lại anh nữa!” Cô vừa khóc vừa nói, ngay sau đó, giống như nghĩ đến chuyện gì, cô nổi điên đẩy Alex ra, Alex không có đề phòng, bị ngã trên mặt đất.

“Diệu Tinh?” Alex không hiểu nổi. Chuyện này là sao.

“Anh đừng đụng em, em rất bẩn, rất bẩn...” Diệu Tinh hét lên, nghĩ đến việc mà những người kia đã làm với mình, Diệu Tinh dùng sức lau những dấu vết trên cơ thể mệt mỏi của mình. “Mộ Thần, Diệu Diệu rất bẩn...” Cô khóc “Em không còn xứng với anh nữa, Mộ Thần, phải làm sao đây, làm sao đây...” Cô gào khóc, giãy giụa, lăn khỏi giường, ngã xuống đất, nhưng cô không để ý đau đớn, vẫn ôm lấy mình.

Alex ngồi dưới đất, nhìn những vết cào móng trên cánh tay Diệu Tinh, anh đứng dậy, túm lấy cánh tay cô, tránh không cho cô tự làm mình bị thương. “Diệu Tinh, em bình tĩnh một chút!” Anh nói to, hi vọng có thể làm cô tỉnh táo lại. “Em nhìn anh, Diệu Tinh, không có việc gì cả, không sao cả.” Giọng của anh run run.

“Không sao?” Diệu Tinh ngẩng đầu lên, vô hồn nhìn Alex, làm sao lại không có việc gì được. “Mộ Thần, Diệu Diệu rất bẩn, rất bẩn...” Cô nói xong, giọt nước nơi khóe mắt, nhanh chóng lăn xuống. “Em rất bẩn...” Cô cúi đầu, thân thể gầy yếu run rẩy, tiếng cười của những người đó văng vẳng bên tai, tiếng cười của bọn họ, tay của bọn họ... Còn có những câu nói khó nghe kia nữa... Cô bịt chặt tai. “Đừng để bọn họ cười, Mộ Thần, đầu em rất đau, đau quá!”

“Được!” Alex gạt đầu, dịu dàng che kín lỗ tai Diệu Tinh. “Anh không để bọn họ cười, bọn họ đã đi rồi, Diệu Tinh, em nghe đi, bọn họ không có ở đây!”

“Bọn họ, là có mấy người?” Đột nhiên Diệu Tinh ngẩng đầu lên. “Bốn. Hay là năm?” Diệu Tinh hỏi, đột nhiên như phát điên hét lên. “Tại sao cứu em, tại sao anh không để em chết đi? Tại sao?” Cô điên cuồng giãy giụa. “Anh buông em ra, để em chết cho xong chuyện! Rất bẩn, rất ghê tởm...”

“Diệu Tinh, em bình tĩnh một chút được không!” Alex nắm bả vai Diệu Tinh. “Diệu Tinh, tất cả đều là quá khứ rồi!”

“Quá khứ?” Diệu Tinh hỏi, sau đó nở nụ cười thê lương. “Làm sao sống tiếp đây? Bọn họ đã được như ý, đây gọi là quá khứ sao?” Cô hỏi. “Em không

nên còn sống, em không nên còn sống mà!” Diệu Tinh khóc lớn, Alex ôm cô vào ngực, vuốt nhẹ lưng cô.

“Diệu Tinh, sẽ không bao giờ có người nào làm tổn thương em nữa, sẽ không đâu!” Alex nói xong, nhìn đáng vẻ của cô thì chắc tác dụng thuốc đã hết, anh tắt máy điều hòa, lấy chăn bao bọc thân thể cô. “Diệu Tinh, em không có bản, sao em biết mình bản được.” Anh nói khẽ, ôm lấy người đang run rẩy này, tim của anh lại có từng cơn đau đớn.

Được Alex ôm lấy, Diệu Tinh dần dần bình tĩnh trở lại. Cô dựa vào ngực Alex. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo anh. “Có thật không?” Diệu Tinh giống như một đứa bé ngây thơ.

“Đương nhiên là thật!” Alex cười. “Diệu Tinh, chuyện gì cũng không có xảy ra, cũng sẽ không có chuyện gì cả!” Alex bảo đảm. “Trước khi những gã kia ức hiếp em, anh đã đuổi bọn họ đi rồi, tin tưởng anh!” Anh nâng gương mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt của Diệu Tinh lên.

A~ Diệu Tinh cười thê lương. Không có chuyện gì? Diệu Tinh nhìn Alex, thật lâu sao, đột nhiên cô tỉnh táo lại, thật sự rất tương phản với cảm xúc kích động trước đó. Làm sao có thể không xảy ra chuyện gì. Cô cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tôi có thể sử dụng phòng tắm của anh một lát được không?” Cô đáng thương nhìn Alex. “Tôi muốn tắm.”

“Diệu Tinh, trên người cô có vết thương, không thể tắm được.” Alex nắm lấy bả vai Diệu Tinh. “Ngoan ngoãn nằm xuống, có được không?” Alex dịu dàng nói, anh đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với Diệu Tinh gào khóc, nhưng không ngờ Diệu Tinh lại ngoan ngoãn gật đầu, tự mình nằm xuống giường. “Nếu tôi ngoan ngoãn nghe lời, Mộ Thần sẽ trở lại. Anh ấy nói anh ấy thích tôi ngoan ngoãn nghe lời.”

Trong lòng Alex càng lo lắng hơn, Diệu Tinh lúc thì gào khóc, lúc thì yên tĩnh. Vén nhẹ tóc Diệu Tinh, vẻ mặt Alex càng lúc càng phức tạp.

Trước cửa phòng cấp cứu.

Tiêu Lăng Phong luống cuống tay chân, nhìn chăm chăm điện thoại, trong lòng anh đang ngóng trông một giây sau điện thoại sẽ vang lên. Dù là Hạ Cẩm Trinh hay là Joe đều được cả. Anh nóng lòng muốn nghe: Tìm được Diệu Tinh rồi, không xảy ra chuyện gì cả.

Bàn tay anh run rẩy cầm chặt điện thoại. Tiêu Lăng Phong, người đứng là điên rồi, sao người có thể làm ra chuyện như vậy. Anh kéo mạnh tóc mình, những sợi tóc màu đen len lỏi qua từng kẽ tay anh. Tiếng cầu xin của Diệu Tinh vẫn luôn vang vọng bên tai: đừng bỏ tôi lại.

“Diệu Tinh, đừng gặp chuyện xấu, cầu xin cô.” Không biết từ khi nào mà nắm tay đã nhét vào giữa hai hàm răng, thậm chí bị cắn đến chảy máu, nhưng anh vẫn không hề phát hiện được. Nếu như, nếu như anh quay lại sớm một chút, có phải mọi chuyện đã không thế này. “A!” Anh kim nén, gặm nhẹ một tiếng, đánh một quyền vào cái ghế anh đang ngồi.

Rắc...! Cái ghế xuất hiện một vết nứt. Đã lâu như vậy, tại sao vẫn không có tin tức gì.

“Tiên sinh, tiên sinh?” Không biết ca cấp cứu đã kết thúc lúc nào, bác sĩ gọi anh mấy lần cũng không thấy đáp lại.

“À?” Cảm thấy có người vỗ lên người mình, Tiêu Lăng Phong hồi phục tinh thần, nhìn thấy là bác sĩ, Đường Nhã Đình cũng đã được đẩy ra, anh vội vàng đứng dậy: “Tình hình cô ấy thế nào rồi?”

“Yên tâm đi, tình hình đã ổn định rồi!” Bác sĩ vỗ vỗ vai Tiêu Lăng Phong. “Nếu như không có gì ngoài ý muốn, rất nhanh có thể đưa qua phòng bệnh thường.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi!” Tiêu Lăng Phong gật đầu, liếc mắt nhìn Đường Nhã Đình, anh xoay người chạy đi thật nhanh.

Trời cũng đã sáng, Tiêu Lăng Phong mệt mỏi ngồi vào xe, nhìn chỗ ngồi bên cạnh, trái tim Tiêu Lăng Phong đau buốt. Diệu Tinh, Diệu Tinh đã gãy gập, đã cầu xin như vậy, nhưng mình lại nhẫn tâm bỏ cô ấy lại. Dường như trong xe vẫn còn mùi hương trên người Diệu Tinh. Tiếng khóc nỉ non lại vang lên bên tai anh. Tiêu Lăng Phong gấp gấp nắm chặt tay lái. Khẩn cấp quay đầu xe, âm thanh chói tai xé rách bầu không khí sáng sớm. Diệu Tinh, cô là người của tôi, tôi không cho phép cô xảy ra chuyện, không cho phép...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tin tức chấn động

Diệu Tinh ngồi trên giường, ngoan ngoãn để bác sĩ thoa thuốc cho mình. Trên người, trên tay đều có rất nhiều vết thương, Diệu Tinh đau đến mức liên tục cau mày. Những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu xoắn vào nhau. Trong lòng đau quá, trên người cũng rất đau... Cô nhìn Alex ngồi bên cạnh, nước mắt đã lưng tròng, Trình Diệu Tinh, người phải tự lừa mình dối người đến khi nào, đó không phải là Mộ Thần, Mộ Thần của người sẽ không quay lại nữa đâu.

“Đau quá!” Diệu Tinh dè ngực mình, thất thần nỉ non.

“Này, ông nhẹ một chút!” Alex ngồi bên cạnh, nghe Diệu Tinh kêu đau, đứng vụt dậy.

“Áy chết, tiểu tử tông của tôi ơi, cậu chậm một chút!” Pat, người đại diện của Alex, cẩn thận từng li từng tí đỡ Alex. “Cậu vẫn còn đang bị thương đấy nhé!”

“Pat, anh im miệng cho tôi, tôi không muốn nghe anh dông dài nữa.” Alex đi đến bên giường, nắm bàn tay nhỏ bé đang siết chặt của Diệu Tinh. “Diệu Tinh, không sao, không sao.” Alex dịu dàng lặp đi lặp lại những lời an ủi. “Kiên nhẫn một lát, có được không?”

Diệu Tinh nhìn Alex, suy nghĩ một chút, ngoan ngoãn gật đầu. “Tôi không sao. Alex, hiện tại tôi rất bình thường, anh không cần phải xem tôi như đứa bé.” Nếu như có thể, cô cũng hi vọng mình điên rồi, ngu si rồi, nếu được như vậy, cũng không cần phải đau khổ như bây giờ.

“Tôi hiểu. Diệu Tinh, tôi hiểu rất rõ!” Alex không kìm nén được nữa, ôm cô vào trong ngực, ánh mắt của cô rất tuyệt vọng. Lời cô nói ra cũng rất bi thương.

“Alex, anh đừng đi có được không?” Diệu Tinh cọ cọ vào lồng ngực anh, biết rõ anh ta không phải Mộ Thần, nhưng cô lại không thể ngăn mình ý lại vào anh.

“Diệu Tinh, tôi không đi, tôi sẽ luôn bên cạnh cô, tôi hứa đấy.” Anh khẽ vuốt tóc Diệu Tinh.

Sau khi bác sĩ xử lý xong vết thương cho Diệu Tinh, quần áo cũng ướt đầm mồ hôi, đây là người nào tàn nhẫn như vậy. Ngay cả người thương phải đối diện với sinh tử như ông cũng phải đổ mồ hôi hột. Phải có bao nhiêu thù hận mới có thể làm cho anh ta ra tay tàn ác với một cô gái nhu nhược như thế này.

“Tình hình cô ấy như thế nào?” Bên ngoài phòng bệnh, Alex hỏi bác sĩ.

“Vết thương trên trán phải chú ý cẩn thận, đã sử dụng loại thuốc tốt nhất theo yêu cầu của cậu, cho nên cũng sẽ không để lại sẹo. Vết thương trên người cũng không có gì đáng ngại, chỉ là...” Bác sĩ khó mở miệng.

“Chỉ là cái gì?” Alex nôn nóng hỏi.

“Từ... Từ vết rách dưới hạ thân cho thấy, cô ấy...”

“Ông nói những lời vô dụng này làm gì, rốt cuộc có chịu nói không hả?” Alex giận dữ.

“Từ vết rách cho thấy, cô ấy bị ít nhất năm người...” Bác sĩ không nói tiếp, ông tin tưởng mọi người đều hiểu ý của ông.

“Ông nói vậy!” Alex túm lấy cổ áo bác sĩ.

“Tiên sinh, cậu bình tĩnh một chút!” Lúc này, vị bác sĩ lại rất tinh tế. Nghe chuyện như thế, dù là ai cũng không thể giữ bình tĩnh được.

“Rầm!” Cửa phòng bệnh bị mở ra. Diệu Tinh đi chân trần đứng ở cửa. “Ông nói cái gì?” Cô nhìn bác sĩ.

“Diệu Tinh, cô đừng nghe ông ta nói vậy!” Alex bước tới, nắm lấy bả vai Diệu Tinh. “Tôi bảo đảm những người đó không có chạm vào cô!”

Diệu Tinh nhìn chằm chằm vào bác sĩ, ngực của cô phập phồng theo từng nhịp thở gấp gáp, ông ấy nói... Ông ấy nói năm. Diệu Tinh nhìn Alex, đột nhiên bật cười.

“Năm...” Cô đưa tay lên, nhìn ngón tay của mình. Lúc này, ánh mặt trời vô cùng chói mắt, từ từ giờ tay lên trước mắt. “Đây là năm đúng không!” Cô hỏi Alex. “Không phải anh nói chuyện gì cũng không xảy ra sao? Tại sao lại gạt tôi!” Diệu Tinh nghẹn ngào.

“Diệu Tinh, đừng nghe ông ta nói vậy!” Alex ôm Diệu Tinh vào trong ngực. “Cô phải tin tưởng tôi, tôi sẽ không lừa cô.” Anh dùng những lời dịu dàng để an ủi cô. Dịu cô vào phòng bệnh. “Diệu Tinh, ngoan ngoãn ngủ một giấc. Khi thức dậy, mọi chuyện sẽ tốt hơn!” Anh đắp chăn cho Diệu Tinh. Cô vừa nhắm mắt lại, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, vang lên một tiếng rầm.

Đột nhiên có tiếng vang, Diệu Tinh bị dọa sợ. Alex không vui nhìn chằm chằm người vừa xông vào.

“Diệu Tinh!” Hạ Cẩm Trình thở hồng hển vọt tới giường bệnh, nhìn gương mặt không chút huyết sắc của Diệu Tinh, tim anh co rúc từng cơn. “Thật xin lỗi, anh đã tới trễ!”

Diệu Tinh từ từ ngồi dậy. Nhìn đôi mắt đầy tơ máu của Hạ Cẩm Trình, mũi Diệu Tinh hơi chua xót.

“Em ổn không?” Giọng nói Hạ Cẩm Trình run run, chậm rãi giờ tay lên, vuốt nhẹ gò má của Diệu Tinh. “Diệu Tinh, em làm sao vậy!”

Diệu Tinh nhìn Hạ Cẩm Trình, cũng không lên tiếng, nước mắt lăn khỏi khóe mi.

Hạ Cẩm Trình nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô. Nhìn thấy cổ tay cô, quần băng gạc rất dày, anh cũng có thể tưởng tượng ra chuyện gì đã xảy ra. Tiêu Lăng Phong, anh là tên tiểu nhân hèn hạ, anh ức hiếp Diệu Tinh như thế còn chưa đủ sao, lại còn làm ra loại chuyện không bằng cảm thú với cô ấy.

“Diệu Tinh.” Hạ Cẩm Trình cúi người ôm lấy cô. “Anh sẽ không để em chịu uất ức oan uổng, anh sẽ đòi lại công bằng cho em, Diệu Tinh, anh muốn những người làm tổn thương em sẽ phải trả giá thật đắt!” Hạ Cẩm Trình hung ác nói. Ở trong đôi mắt mà Diệu Tinh không thể nhìn thấy, sự tức giận và độc ác nồng đậm tựa như có thể phun trào vào bất cứ lúc nào.

Alex đứng một bên, quan sát Hạ Cẩm Trình, hình như anh cảm thấy có một loại sát khí.

“Diệu Tinh, rời khỏi nơi này với anh có được không?” Hạ Cẩm Trình nghiêm túc nhìn Diệu Tinh.

“...” Diệu Tinh nhìn Hạ Cẩm Trình. Anh ấy nói gì?

“Diệu Tinh, em bằng lòng không?” Hạ Cẩm Trình vẫn tiếp tục hỏi. “Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, Diệu Tinh, anh sẽ không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em nữa!”

“Đừng đại dốt như thế!” Diệu Tinh nhìn Hạ Cẩm Trình. “Anh có biết em xảy ra chuyện gì không?”

“Anh không quan tâm!” Hạ Cẩm Trình kích động nói. “Diệu Tinh, anh không quan tâm!”

“Nhưng mà em quan tâm!” Diệu Tinh bình tĩnh nói. “Cẩm Trình, anh biết không, Hiện tại chính em còn ghét bỏ sự ghê tởm của bản thân mình!”

“Anh không cho phép em nói như vậy!” Hạ Cẩm Trình quát lên. “Diệu Tinh, em nhìn anh!” Anh nâng gương mặt của Diệu Tinh lên. “Diệu Tinh. Ở trong lòng anh, em vĩnh viễn là người thuần khiết nhất!”

“Thuần khiết?” Diệu Tinh cười đến phát run. “Cẩm Trình, nếu như, ba ngày trước, anh nói những lời này, em còn dám tiếp nhận, nhưng mà bây giờ thì...” Diệu Tinh lắc đầu. “Sẽ không có người nào dơ bẩn hơn em đâu!”

.....

Tiêu Lăng Phong vội vã chạy vào bệnh viện, trời đã sáng choang, trong bệnh viện người tới người lui rất đông. Anh vẫn tiếp tục chạy, không ngừng va vào người khác, nhưng anh không kịp nói tiếng xin lỗi. Diệu Tinh đang ở trong bệnh viện, chính là bệnh viện này.

“Này, rạng sáng hôm nay có một cô gái nhập viện! Cô biết không?”

“Làm sao lại không biết!” Một người khác trả lời. “Cô ấy thật đáng thương! Bị thương thành như thế.”

“Bị thương thì nói làm gì, đều sẽ lành thôi, nhưng còn vết thương trong lòng thì phải làm sao.” Cô y tá trẻ cẩn thận nhìn xung quanh. “Nghe nói cô ấy bị năm người...” Cô y tá nói nhỏ mấy câu vào tai cô y tá còn lại.

“Cô nói cái gì?” Cô y tá nọ kêu lên. “Luân gian?” Gương mặt cô y tá trở nên trắng bệch.

“Này, cô nó nhỏ một chút.” Cô gái kia che miệng cô ta lại.

Ầm... Trong đầu Tiêu Lăng Phong vang lên một tiếng sấm nổ, anh giống như bị chôn chân tại chỗ, giống như tất cả mọi thứ ở xung quanh đều không còn tồn tại, chỉ có câu nói của cô y tá kia...

“Không, chuyện này không thể nào...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Muốn anh phải trả giá thật lớn

Tiêu Lăng Phong lao đảo nghiêng ngã chạy vào phòng bệnh, anh muốn nghe chính miệng Diệu Tinh nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Một tiếng rầm vang lên, Tiêu Lăng Phong xông vào. Nhìn Diệu Tinh chổng chất vết thương, trong nháy mắt, cổ anh như bị người ta bóp chặt không cách nào thở được.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong đang đứng trước cửa. Ánh mắt vô cùng bình tĩnh, làm cho người ta phải sợ hãi.

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong cố gắng mở miệng. Anh làm tất cả là vì để cho cô phải chịu sự trừng phạt, nhưng tại sao, khi nhìn thấy bộ dạng này của cô, anh lại cảm thấy trái tim mình đau quá.

“Tiêu Lăng Phong, anh còn dám tới!” Hạ Cẩm Trình đứng bật dậy.

“Cầm Trinh!” Diệu Tinh kéo anh ta. “Đừng như vậy.” Diệu Tinh mệt mỏi lắc đầu. “Cho dù bây giờ có giết anh ta, mọi chuyện cũng không có cách nào vẫn hồi, không phải sao!”

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong từ từ bước tới, lần đầu tiên anh cảm thấy sợ hãi sự bình tĩnh của Diệu Tinh. Ánh mắt của cô như một hồ nước phẳng lặng, không một chút tức giận.

“Các người đều đi ra ngoài hết đi! Tôi mệt quá!” Diệu Tinh nói xong, từ từ nằm xuống, Alex bước lên đỡ cô nằm xuống.

“Mệt mỏi thì nằm ngủ một lát đi, tôi sẽ luôn ở đây với cô!” Alex nói chuyện, đã thành công thu hút sự chú ý của hai người đàn ông này. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Alex, Tiêu Lăng Phong hoàn toàn sững sờ.

“Mộ Thần...” Mắt của anh mở thật to như sắp rơi ra ngoài. Làm sao, làm sao có thể. Tiêu Lăng Phong không dám tin, dụi dụi hai mắt mình.

Hạ Cầm Trinh cũng kinh ngạc không kém gì Tiêu Lăng Phong, anh nhìn người đàn ông trước mắt mình, một lúc lâu vẫn không thể nghĩ ra được gì.

“Xem ra, tôi và Mộ Thần thật sự rất giống nhau!” Alex khẽ cười. “Chào các anh, tôi tên là Alex. Là bạn của Diệu Tinh.” Anh tự giới thiệu.

Alex? Đầu óc Tiêu Lăng Phong dường như sắp hỏng rồi, không thể nào, tại sao có thể có hai người giống nhau đến thế. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy Mộ Thần đã chết, thật sự anh sẽ nghĩ người này chính là Mộ Thần.

“Nếu như các người không còn việc gì nữa, bây giờ có thể đi ra ngoài!” Alex hạ lệnh đuổi khách. “Cơ thể Diệu Tinh rất yếu, hiện tại cần được nghỉ ngơi!”

“Diệu Tinh, chuyện này là sao?” Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Người đàn ông này là ai. Trong lòng anh không tránh khỏi có cảm giác uy hiếp rất mãnh liệt.

Diệu Tinh nhắm mắt lại, chuyện lo lắng nhất cũng đã xảy ra. Cô vẫn luôn lo sợ Tiêu Lăng Phong biết sự tồn tại của một người giống hệt Mộ Thần, nhưng cuối cùng anh ta cũng đã biết!

“Diệu Tinh, nói chuyện với cô đó!” Tiêu Lăng Phong bước tới trước.

“Chuyện này có liên quan đến anh sao?” Diệu Tinh chịu đựng cơ thể đau nhức. “Tiêu Lăng Phong, chuyện anh quan tâm, chắc hẳn không phải là chuyện này. Không phải anh đến để nghiệm thu thành quả sao? Nhìn thấy dáng vẻ này của tôi, có phải trong lòng anh vô cùng vui vẻ đúng không?” Diệu Tinh nói.

“...” Tiêu Lăng Phong bị á khẩu không nói được một từ nào. “Diệu Tinh, không phải như vậy, chúng ta nói chuyện riêng với nhau một lát có được không?”

“Tiêu Lăng Phong, anh cách xa Diệu Tinh ra một chút!” Hạ Cầm Trinh tức giận đẩy Tiêu Lăng Phong ra. “Anh còn muốn nói chuyện gì? Thế nào, Đường Nhã Đình của anh đâu rồi, thoát khỏi nguy hiểm rồi sao?” Hạ Cầm Trinh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Hạ Cầm Trinh! Đây là chuyện của tôi và Diệu Tinh, anh không có quyền hỏi tôi.” Anh chán ghét Hạ Cầm Trinh che chở, bảo vệ Diệu Tinh như thế này.

“Chỉ cần là chuyện của Diệu Tinh, tôi nhất định sẽ quản!” Hạ Cầm Trinh ngắt đầu lên. “Tiêu Lăng Phong, tôi muốn anh phải hối hận vì những chuyện hôm nay anh đã làm, cả anh và những người đã bày ra kế hoạch này đều phải trả giá thật lớn!”

Tiêu Lăng Phong siết nắm đấm chặt hơn. Người bày ra! A! Anh xoay đầu lại, nhìn Diệu Tinh trên giường bệnh. Người lập ra kế hoạch thực sự, không phải đang ở đây sao? Nghĩ đến dáng vẻ thê thảm của Đường Nhã Đình, đột nhiên trong lòng anh không còn áy náy nữa.

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh chống đỡ cơ thể suy yếu bước xuống giường. “Anh cảm thấy tất cả đều do tôi làm sao!” Cô ngắt đầu lên, hơi thở có vẻ như rất yếu ớt. “Tôi sẽ tìm được chứng cứ chứng minh tôi vô tội. Tiêu Lăng Phong, tôi muốn anh phải hối hận vì những việc đã làm với tôi! Tôi muốn anh phải trả giá thật đắt cho những tổn thương mà anh đã gây ra cho tôi!” Diệu Tinh lạnh lùng nói.

“Cô không cảm thấy mình nên trả giá cho những sai lầm của mình sao!” Tiêu Lăng Phong nắm lấy bả vai Diệu Tinh. “Tại sao phải làm như vậy, Trinh Diệu Tinh, người cô hận là tôi, Nhã Đình là vô tội mà!”

“Cô ta vô tội?” Diệu Tinh cười. “Còn tôi thì sao? Anh dựa vào đâu mà dễ dàng định tội cho tôi! Tiêu Lăng Phong, coi như tôi không đáng một đồng, nhưng tôi cũng là một con người, tôi có cảm giác, sẽ biết đau.”

“Không phải vậy...”

“Vậy thì là cái gì?” Cô mỉm cười. “Anh muốn nói, anh đã hối hận? Muốn nói lúc đó là do anh tức giận nên mới làm thế, hay là... Anh muốn nói, mọi chuyện đầu là báo ứng của tôi, là tôi đáng phải nhận lấy! Anh cũng chỉ là trả lại cho tôi những gì tôi đã làm!” Cô khinh miệt nhìn Tiêu Lăng Phong.

“Diệu Tinh, cô đừng như vậy!” Alex bước tới, kéo Diệu Tinh đến bên cạnh mình. “Các người đều đi ra ngoài hết đi!” Alex chỉ tay về phía cửa.

“Anh không được đụng vào cô ấy!” Tiêu Lăng Phong đẩy Alex ra. Trải qua chuyện như vậy, nhưng cảm xúc của Diệu Tinh lại bình tĩnh đến đáng sợ, giống như chuyện gì cũng không xảy ra. Điều này làm anh không thể nào an tâm.

“Anh mới đừng đụng vào tôi!” Diệu Tinh nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong. “Tiêu thiếu gia cao cao tại thượng, đụng vào phụ nữ dơ bẩn như tôi, anh không cảm thấy ghê tởm sao?” Cô nhìn chằm chằm vào bàn tay đang đặt trên tay mình.

Cánh tay Tiêu Lăng Phong cứng lại. Lời nói của cô, thật sự quá gay gắt, tay của cô... lạnh quá. Băng gạc quấn trên cổ tay của cô, anh biết đó là dấu vết do caravat để lại.

“Chúng ta nói chuyện một chút đi, được không?” Tiêu Lăng Phong hỏi.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, sau đó mỉm cười. “Được!”

“Diệu Tinh!” Nghe Diệu Tinh đồng ý yêu cầu của Tiêu Lăng Phong, Hạ Cẩm Trinh tiến lên một bước. “Em...”

“Cẩm Trinh, Alex, hai người đi ra ngoài một lát được không?” Diệu Tinh nhẹ nhàng nói, Alex gật nhẹ đầu một cái.

“Hiện tại Diệu Tinh không thể bị kích thích! Không nên kích thích tâm trạng của cô ấy.” Alex thân thiết mang giày giúp Diệu Tinh, vẫn chưa yên tâm dặn dò.

Chưa bao giờ ở trước mặt anh mà Diệu Tinh nghe lời như thế này, từ trước tới giờ Tiêu Lăng Phong chưa từng đồ ọ với người nào như vậy. Hạ Cẩm Trinh cũng khó chịu, bởi vì những việc Alex làm, anh cũng muốn làm. Ánh mắt của anh không rời khỏi Alex, hai người giống nhau như thế, không phải quá kỳ lạ sao. Đột nhiên anh cảm thấy, Alex tiếp cận Diệu Tinh là có âm mưu khác.

Hạ Cẩm Trinh và Alex rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong, đột nhiên trở nên yên tĩnh làm Tiêu Lăng Phong không biết phải làm sao. Sắc mặt Diệu Tinh tái nhợt nhìn không chút máu. Băng gạc trên đầu rỉ ra vết màu đỏ tươi.

“... Diệu Tinh!” Một lúc sau, Tiêu Lăng Phong mới phát ra tiếng.

“Tiêu Lăng Phong, nhìn tôi biến thành như vậy, nhất định anh rất hả dạ, có phải rất thoải mái không!” Diệu Tinh mỉm cười nhìn Tiêu Lăng Phong.

“Đừng nói nữa!” Tiêu Lăng Phong quát. Từ lúc anh bước vào phòng bệnh, cô vẫn luôn lạnh lùng châm chọc như vậy.

“Tại sao không nói?” Diệu Tinh bước tới. “Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc anh đã được như ý nguyện, hủy hoại tôi, biến tôi thành tiện nhân như trong miệng anh, biến tôi thành một dâm phụ dễ tiện.” Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, trong mắt đọng đầy nước mắt lại quật cường không để nó rơi xuống. Tiêu Lăng Phong, thật sự anh hận tôi như vậy sao? Ngày hôm trước anh còn nói, cả thân thể và trái tim tôi đều là của anh, bây giờ anh làm như vậy, không cảm thấy là đang tự sát vào mặt mình sao?”

“Tôi đã nói là cô đừng nói nữa, cô nghe không hiểu sao!” Tiêu Lăng Phong kích động nắm bả vai Diệu Tinh. “Bọn họ gạt cô có đúng không, cô không thể nào bị như vậy, có đúng không!”

Ha ha... Nghe những lời của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh giống như nghe chuyện cười, cười to lên. “Tiêu Lăng Phong. Anh có thể đừng nói chuyện nực cười như vậy không.” Diệu Tinh nói xong, kéo cổ áo mình xuống. “Anh nhìn nơi này đi.”

Trong ngực Tiêu Lăng Phong nhói đau, trên cổ của cô vẫn còn dấu tay của anh, anh suýt chút nữa đã giết Diệu Tinh. Còn có trên làn da trắng nõn của cô, có những dấu hôn mới mẻ. Tiêu Lăng Phong từ từ siết chặt quả đấm.

“Tiêu Lăng Phong, biểu hiện này của anh là áy náy, hay là xác nhận với tôi, tôi đã thực sự như anh mong muốn, thật sự bị luân gian rồi!” Chậm rãi ngừng đầu lên, cô không chế nước mắt của mình. “Tiêu Lăng Phong, anh biết rõ cơ thể tôi bị thương đến mức đó, thậm chí tôi còn không thể đứng, cũng không có sức lực để gãy giữa, anh cảm thấy tôi còn có thể thoát được sao?” Cô nghiêng đầu. “Huông chỉ... Anh còn nhẫn tâm cho tôi uống thứ thuốc đó, anh có biết, khi đó tôi giống như cá nằm trên thớt, mặc người chém giết không? Tôi bị đè xuống đất, tay của bọn họ sờ soạng khắp nơi, tôi rất ghê tởm, nhưng... Tôi lại có loại khát vọng đó.” Diệu Tinh nói xong, nước mắt rơi xuống. “Khi đó, lần đầu tiên tôi cảm thấy anh nói rất đúng, bản tính của tôi chính là dễ tiện!” Ha ha... Diệu Tinh cười bi thương. “Sợ rằng bị luân phiên cưỡng hiếp mà còn có thể đục tiên đục từ, từ xưa tới nay, chắc chỉ có một mình Diệu Tinh tôi, Tiêu Lăng Phong, không phải là tôi nên cảm ơn anh sao!”

“Đừng nói nữa!” Tiêu Lăng Phong không ngừng lắc đầu, mỗi một lời của Diệu Tinh như một lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào ngực anh, đục khoét trái tim anh.

“Anh có biết bọn họ có mấy người không?” Diệu Tinh không để ý tới Tiêu Lăng Phong, chậm rãi giơ tay lên, xòe bàn tay nhỏ bé của mình ra, sau khi xác nhận một chút, mới đưa đến trước mắt Tiêu Lăng Phong. “Năm, là năm đó...” Ha ha... Diệu Tinh cười đến điên cuồng.

“Tôi đã nói cô đừng nói nữa mà, cô có nghe thấy không!” Tiêu Lăng Phong giận dữ rống lên. “Cầu xin cô đừng nói nữa!” Anh ôm chặt Diệu Tinh vào ngực.

“Tiêu Lăng Phong, anh sợ cái gì, nếu như đã làm, chẳng lẽ còn sợ tôi nói sao?” Cô bắt lực đẩy Tiêu Lăng Phong ra. “Anh buông tôi ra, buông tôi ra!”

Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong cắn chặt răng. “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Tiêu Lăng Phong, anh lớn tiếng với tôi cái gì? Tôi không có chết, anh rất thất vọng sao?” Diệu Tinh mặt mũi hỏi. “Là anh đã nói, tôi không chết, chứng minh mệnh tôi chưa tận, anh hối hận rồi sao?” Cô mỉm cười, nắm lấy cổ tay Tiêu Lăng Phong. Đặt lên cổ mình. “Nếu như anh thật sự muốn tôi chết đến

thể, chỉ cần dùng thêm một chút lực nữa thôi là được rồi!” Như vậy, cô sẽ được giải thoát.

Tay Tiêu Lăng Phong run rẩy. Anh cảm thấy mình sắp phun ra máu, rất khó chịu, rất đau... Giống như bị đè nén quá mức nên sắp nổ tung rồi.

“Anh run cái gì. Chuyện tàn nhẫn như vậy, anh đều ra tay không chớp mắt, anh còn quan tâm đến việc có thể giết người sao?” Diệu Tinh chế giễu. “Tiêu Lăng Phong, đã giống như mong muốn của anh, hiện tại thật sự tôi sống không bằng chết! Hay là, anh có muốn tôi kể tiếp cho anh nghe chuyện đã xảy ra không.” Môi Diệu Tinh run rẩy, nỗi bi thương và tuyệt vọng dần dần lấp đầy đôi mắt. “Bọn họ rất bẩn, rất ghê tởm...” Diệu Tinh nhỏ giọng nỉ non. “Trong giấc mơ của tôi đều là cảm giác bọn họ ở trong thân thể tôi...”

“Diệu Tinh...”

“Tiêu Lăng Phong, nếu như anh thông minh thì giết tôi đi, bằng không, anh nhất định sẽ hối hận.” Đột nhiên hét lên. “Nếu như anh không giết tôi, vậy tương lai, sẽ là tôi giết anh, tôi vĩnh viễn sẽ không quên chuyện này, tôi hận anh cả đời!”

Giết chết cô tôi mới hối hận! Tiêu Lăng Phong hít vào một hơi thật dài, nhắm mắt lại. Tại sao vào giờ phút này, chính bản thân mình lại không thể nói được một câu.

“Diệu Tinh, thật xin lỗi...”

“Ha ha... Thật xin lỗi? Ha ha...” Đột nhiên Diệu Tinh bị kích động, cười điên cuồng. “Tiêu Lăng Phong, sự trong sạch của tôi, ở trong lòng của anh cũng chỉ đáng giá ba chữ này thôi sao?” Cô hỏi. “Đừng ở đây giả mù sa mưa nữa tỏ vẻ áy náy nữa, Tiêu Lăng Phong, anh có biết sự dối trá của anh làm tôi ghê tởm đến mức nào không!”

Ghê tởm? Tiêu Lăng Phong nắm bả vai Diệu Tinh, tay từ từ siết chặt. “Trình Diệu Tinh, cô đủ chưa?” Tiêu Lăng Phong hỏi. Tiêu Lăng Phong anh từ khi nào phải nhận lỗi với người khác, hiện tại anh ăn nói khép nép cúi đầu nhận lỗi, lại đòi lấy sự châm biếm của cô.

“Đủ rồi!” Diệu Tinh gạt đầu, cô chăm chọc nhìn Tiêu Lăng Phong, ánh mắt giống như đang nói... tôi đã biết trước anh không phải thật sự áy náy, đã biết trước, người như anh, vốn dĩ không có trái tim...

“Cho nên, cô đã hiểu loại đau khổ này rồi!” Anh hỏi. “Vậy cô đã biết lúc đó Nhã Đình đã phải sợ hãi như thế nào sao?” Giọng nói của Tiêu Lăng Phong run rẩy. “Tại sao lại làm vậy?” Tiêu Lăng Phong tiếp tục hỏi.

“Tiêu Lăng Phong, hiện tại, tôi chỉ hối hận tại sao tôi không làm như vậy.” Cô giơ tay lên, lau sạch nước mắt. “Vì Đường Nhã Đình, anh cố chấp, mù quáng, Tiêu Lăng Phong, sẽ có một ngày nào đó, anh sẽ vì sự ngu xuẩn của mình mà trả giá thật lớn!”

Bệnh viện.

Đường Nhã Đình từ từ mở mắt ra, nhìn xung quanh hoàn toàn trắng xóa, cô khó khăn rên rỉ một tiếng, đây là bệnh viện sao?

“Lăng Phong!” Cô khẽ gọi, nhưng một lúc lâu cũng không có ai trả lời. “Lăng Phong!” Cố gắng xoay đầu qua. Nhưng bên cạnh giường trống không, hoàn toàn không thấy bóng dáng Tiêu Lăng Phong trong phòng bệnh.

Anh ta đi đâu rồi, là chuyện gì mà quan trọng đến mức anh ta bỏ cô một mình trong bệnh viện. “Lăng Phong, anh đã đi đâu? Tại sao khi em tỉnh lại, anh lại không có bên cạnh em.” Trước đây, dù cô chỉ bị cảm nhẹ, anh cũng sẽ một tắc không rời, canh giữ bên cạnh cô, lần này...

Đột nhiên, hình ảnh Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh ở trên giường thoáng hiện qua. Chẳng lẽ...

“Không, không thể nào!” Đường Nhã Đình hét lên, nhảy xuống giường. Rầm! Bởi vì cơ thể còn yếu, chân vừa mới chạm đất đã đứng không vững ngã trên mặt đất, vết thương trên người rách ra, chảy máu lần nữa.

“Ưm!” Cô cắn môi tay đè chặt vết thương, chất lỏng đỏ tươi chảy qua kẽ tay cô ta. Lăng Phong, không phải anh đã nói anh sẽ không rời khỏi em sao, bây giờ, anh đang ở đâu, ở đâu?

“Có ai không!” Cô kêu lên, nhưng cơ thể vô cùng suy yếu, tiếng nói cũng bị cánh cửa đóng chặt ngăn cản, phòng bệnh cao cấp cách âm rất tốt, Đường Nhã Đình chịu đau nằm trên mặt đất, cô rất muốn đi đến máy bộ đàm, nhưng khoảng cách gần như vậy mà cô dùng mọi cách đều không thể chạm đến...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Alex khiêu khích

Alex và Hạ Cẩm Trình đi vào làm cho bầu không khí trong phòng bệnh càng thêm quỷ dị. Sau khi tranh luận với Diệu Tinh, cuối cùng Tiêu Lăng Phong

cũng có thời gian quan sát Alex. Người này là ai, cậu ta và Diệu Tinh quen nhau như thế nào!

Thấy Tiêu Lăng Phong nhìn mình, Alex cũng không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Tôi biết anh... anh chính là người đàn ông đã đẩy Diệu Tinh xuống lầu!” Alex chậm rãi nói, trong lời nói mang theo một ý nghĩa mà người khác khó suy đoán được. Tiêu Lăng Phong nhìn Alex, anh ta có vẻ là một người đơn thuần, giống như một đứa trẻ chưa có nhiều kinh nghiệm sống. Nhưng Tiêu Lăng Phong lại có một cảm giác rất kỳ quái, người này, không hề đơn giản.

“Alex!” Diệu Tinh lên tiếng gọi anh ta. Trong lòng cô chỉ mong Alex có thể cách Tiêu Lăng Phong càng xa càng tốt. Dáng vẻ của anh ta đã thành công hấp dẫn sự chú ý của Tiêu Lăng Phong, hiện tại lại còn khiêu khích anh ta.

“Diệu Tinh, cô sợ cái gì?” Alex không phục. “Lần trước cô bỏ qua cho anh ta. Lần này anh ta càng làm cô bị thương nghiêm trọng hơn.”

“Cậu nói lại lần nữa!” Tiêu Lăng Phong cắn răng nghiêng lợi nói. Vốn dĩ thái độ của Diệu Tinh đã làm anh thấy rất khó chịu, hiện tại, cô lại công khai bảo vệ người đàn ông này.

“Tôi nói lại một lần nữa thì sao!” Alex ngẩng đầu lên.

“Cậu!” Tiêu Lăng Phong vừa mới bước tới trước, Diệu Tinh đã dang hai tay ra, đứng trước mặt Alex, tư thế giống như gà mẹ bảo vệ gà con. “Tiêu Lăng Phong, anh dám động đến anh ấy thử xem!”

“Trình Diệu Tinh, cô đang uy hiếp tôi?” Tiêu Lăng Phong nổi giận.

“Này hiếp anh thì sao?” Diệu Tinh hỏi. “Tiêu Lăng Phong, cuộc đời của tôi đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Hiện tại tôi đã không quan tâm gì nữa cả!”

“Không quan tâm!” Tiêu Lăng Phong bước tới. “Cô quan tâm Trình Ngự, Khương Ngọc Khiết, hiện tại, lại thêm một thể thân của Mộ Thần!” Anh nhấn mạnh hai chữ “thể thân”, giống như đang nhắc nhở Alex, cô ấy không phải thật lòng quan tâm cậu, mà chỉ vì diện mạo của cậu giống Mộ Thần thôi. .

“Tiêu Lăng Phong, nếu anh dám động đến anh ấy thì tôi sẽ tự tay giết chết anh!” Sự dứt khoát của Diệu Tinh làm trong lòng Tiêu Lăng Phong thấy đau đớn.

“Trình Diệu Tinh, cô...” Tiêu Lăng Phong vừa mới vươn tay ra, muốn kéo Diệu Tinh qua, thì điện thoại vang lên. Cùng lúc đó, Diệu Tinh theo bản năng nhắm mắt lại, nghiêng mặt đi.

“Này, anh có phải là đàn ông không hả, lại có thể ra tay với phụ nữ.” Alex bảo vệ Diệu Tinh trong ngực. Động tác dùng để tuyên bố này làm Tiêu Lăng Phong rất bức bối, nhưng đây là điện thoại bệnh viện gọi tới, anh bắt buộc phải nhận.

“Alo...”

“Diệu Tinh, em ổn không?” Hạ Cẩm Trình bước tới, mặt không đổi sắc kéo Diệu Tinh ra. “Vết thương có đau không?”

Tin tức trong điện thoại đã làm Tiêu Lăng Phong khó chịu, Trình Diệu Tinh, cô lại dám câu tam đáp tứ ở trước mặt tôi, một lát nữa sẽ tính sổ với cô sau.

“Trình Diệu Tinh, hiện tại tôi đến bệnh viện thăm Nhã Đình, tốt nhất cô suy nghĩ cho thật kỹ, làm sao để cho tôi cậu trả lời hợp lý!” Anh ta nói xong, xoay người bước ra ngoài.

Hạ Cẩm Trình nhìn bóng dáng Tiêu Lăng Phong vội vã biến mất, trong nháy mắt thoáng hiện lên tia sáng khó hiểu. “Diệu Tinh, em nghỉ ngơi cho thật tốt, anh sẽ đến thăm em sau!” Anh nói xong, khẽ hôn lên trán cô. Đây là nụ hôn đầu tiên của bọn họ, tuy nhiên nó lại vô cùng nặng nề. Alex đứng bên cạnh, hai mắt mở thật to.

“Thật quá đáng, anh xem tôi là không khí hả!”

Hạ Cẩm Trình không để ý đến Alex, đỡ Diệu Tinh nằm xuống. “Ngoan nhé, không nên suy nghĩ lung tung! Diệu Tinh, em vĩnh viễn là người thuần khiết nhất!” Anh ta nói xong, cũng đi ra ngoài.

Đường Nhã Đình, xem ra, đúng là không dạy dỗ cô một chút thì cô càng ngày càng không coi ai ra gì!

Alex nhìn Hạ Cẩm Trình đi khỏi, anh nhìn Diệu Tinh, âm ức bĩu môi.

“Anh ta là ai vậy? Sao anh ta lại hôn cô?”

“À...” Diệu Tinh hơi giật mình. “Alex, đừng đi trêu chọc Tiêu Lăng Phong!”

“Tại sao?” Anh dùng ánh mắt ngây thơ nhìn cô. “Diệu Tinh, tôi không sợ anh ta. Cô cũng không cần phải sợ. Tôi sẽ bảo vệ cô!” Anh vỗ ngực mình.

“Alex!” Diệu Tinh gắng sức ngồi dậy. “Tin tôi đi!”

“Được! Được! Được!” Alex giơ tay đầu hàng. “Không trêu chọc, sẽ không trêu chọc. Cô nằm xuống nhanh lên!” Anh đỡ Diệu Tinh. “Vết thương của cô

rất nặng, đừng lộn xộn.”

Diệu Tinh không nói nữa, nhắm mắt lại. Trong nháy mắt, nước mắt đã chảy ra. Ngụy trang, thật sự rất mệt mỏi...

Alex không lên tiếng, chỉ ngồi xuống, nắm tay Diệu Tinh, nhìn khỏe mắt ướt đầm nước mắt của cô như đang suy nghĩ điều gì đó...

Tiêu Lăng Phong và Hạ Cẩm Trinh cùng đi vào bệnh viện, từ xa xa đã nghe thấy tiếng khóc yếu ớt và điên cuồng của Đường Nhã Đình.

“Các người đi ra ngoài hết đi, tôi không muốn uống thuốc, tôi không uống thuốc. Lăng Phong không còn cần tôi nữa, tôi còn tự quý trọng mình làm gì!”

“Nhã Đình!” Tiêu Lăng Phong chạy nhanh tới phòng bệnh. Đường Nhã Đình đầu tóc rối tung ngồi dưới đất, vạt áo trước của quần áo bệnh nhân dính đầy máu, mảnh thủy tinh vỡ đầy sàn nhà. “Nhã Đình, đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Lăng Phong bước nhanh qua.

Đỡ Đường Nhã Đình dậy. “Các người chăm sóc bệnh nhân thế nào vậy hả!” Tiêu Lăng Phong giận dữ rống lên.

“Thật xin lỗi, Tổng giám đốc Tiêu, là Đường tiểu thư gào khóc, quá phá không cho chúng tôi cầm máu.” Cô y tá bị hù dọa, mồ hôi lạnh chảy đầy người. “Thật xin lỗi...”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi chuẩn bị thuốc nhanh lên!” Tiêu Lăng Phong quát.

“Vâng, vâng ạ!” Cô y tá cúi người gật đầu đồng ý.

Tiêu Lăng Phong bế Đường Nhã Đình đặt lên giường.

“Nhã Đình, em làm sao vậy?” Anh ta hỏi. “Sao lại tự làm mình bị thương?”

Oa oa... Nghe Tiêu Lăng Phong nói vậy, Đường Nhã Đình tủi thân khóc to lên. “Lăng Phong, em tỉnh lại không thấy anh, em cho rằng anh không cần em nữa!” Cô khóc. “Trước đây, mỗi lần em bị cảm anh đều ngồi ở mép giường, nhưng lần này anh không ở đây, anh không có ở đây, có phải anh chán ghét em rồi không...”

“Nói bậy!” Tiêu Lăng Phong trách cứ. “Đừng suy nghĩ lung tung, làm sao anh có thể không cần em, là do công ty có việc khẩn cấp thôi!” Tiêu Lăng Phong ôm Đường Nhã Đình, né tránh ánh mắt của cô ta.

“Thật sự là vậy phải không?” Giọng nói Đường Nhã Đình trong trẻo như một đứa bé ngây thơ, nhưng bàn tay nhỏ bé lại nắm chặt chần. Nói dối, Tiêu Lăng Phong, anh nói dối, vừa rồi trong điện thoại, cô nghe rõ Hạ Cẩm Trinh đã gọi “Diệu Tinh”, anh ta đang ở chung một chỗ với Trình Diệu Tinh, bọn họ đều ở chỗ Trình Diệu Tinh.

Hạ Cẩm Trinh đứng yên ở cửa, từ chỗ anh, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ. Đường Nhã Đình, kỹ thuật diễn xuất của cô rất tốt.

“Nhã Đình, thật xin lỗi, anh sẽ không bỏ em một mình nữa đâu!” Anh ta cam đoan, “Em phải tự chăm sóc tốt cho mình, vì anh, em phải biết quý trọng bản thân mình.”

“Ừm!” Đường Nhã Đình đồng ý, dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Lăng Phong, quả thật đã ngoan ngoãn cầm thuốc, uống thuốc. “Tiêu Lăng Phong, em ngoan ngoãn nghe lời, đừng rời xa em!” Nhìn đáng vẻ đáng thương của cô ta, trong lòng Tiêu Lăng Phong lại chua xót.

“Được, Nhã Đình, anh không rời xa em, tuyệt đối sẽ không...” Tiêu Lăng Phong hứa hẹn.

“Tiêu Lăng Phong, tôi có nên hiểu cam đoan, hứa hẹn của anh thành... Không chắc chắn...” Hạ Cẩm Trinh chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Gọi tên người khác

Trong nháy mắt, lời nói của Hạ Cẩm Trinh làm cho bầu không khí đang ngọt ngào hạ xuống mức đóng băng.

“Anh nói cái gì?” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng quay mặt qua.

“Tôi nói không đúng sao?” Hạ Cẩm Trinh bước tới. “Nếu như anh chắc chắn với tình cảm của hai người, thì anh cần phải làm chuyện nhằm chán như vậy sao!” Hạ Cẩm Trinh mỉm cười. “Anh cam đoan là bởi vì anh sợ mình không làm được, cho nên, anh không có không chế được trái tim của mình, có đúng không?”

“Hạ Cẩm Trinh, anh câm miệng cho tôi!” Tiêu Lăng Phong nổi giận.

“Thế nào, nói trúng chỗ đau của anh à?” Hạ Cẩm Trình cau mày, nét cười nơi giữa chân mày càng đậm hơn. “Thật ra thì hai người cần gì phải tự lừa mình dối người, tại sao phải làm ra vẻ hai người chưa từng thay lòng đổi dạ. Tò về hai người vẫn yêu nhau...” Giọng điệu của anh càng lúc càng nhẹ nhưng cũng càng lúc càng châm chọc hơn.

“Cẩm Trình, cuối cùng thì anh muốn nói gì?” Mỗi một câu của Hạ Cẩm Trình đều làm Đường Nhã Đình rất căng thẳng. “Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Làm sao cô lại tuyệt tình như vậy!” Hạ Cẩm Trình hỏi. “Nhã Đình. Tôi muốn nói gì, không phải hai người rõ ràng nhất sao?” Hạ Cẩm Trình nhún mày. “Hay là quá rõ ràng nên có tật giật mình, muốn đuổi tôi đi...”

“Hạ Cẩm Trình!” Tiêu Lăng Phong rống lên, bước tới, anh giờ nắm đầm lên, đánh về phía Hạ Cẩm Trình, nhưng trong tích tắc đã bị nắm chặt. “Sao vậy, thẹn quá hóa giận?” Hạ Cẩm Trình càng cười đắc ý hơn. “Thật ra thì...” Anh kề sát tai Tiêu Lăng Phong. “Anh có từng nghĩ, tình cảm anh dành cho Đường Nhã Đình, thật ra không phải là tình yêu, mà là xuất phát từ thương hại của hai kẻ đồng bệnh tương liên, từ việc hai người lớn lên bên nhau, từ... Lời hứa của anh với cô ta.”

“Anh...”

“Thắc mắc vì sao tôi biết?” Hạ Cẩm Trình hỏi. “Thật ra thì, Tiêu Lăng Phong...” Anh lui về sau một bước. Dùng giọng nói cả ba người đều nghe được nói. “Cái tôi biết rõ, vượt xa mọi tưởng tượng của anh!”

Ở trên giường, Đường Nhã Đình đứng ngồi không yên, bọn họ đang nói cái gì.

“Lăng Phong?” Đường Nhã Đình đáng thương nhìn Tiêu Lăng Phong, xem ra, Hạ Cẩm Trình thật sự là một phiền toái lớn!

“Sao vậy?” Tiêu Lăng Phong dụi dằm hỏi.

“Nhã Đình, sắc mặt cô thật sự không tốt!” Hạ Cẩm Trình tiến tới, đưa tay vuốt trán cô ta. “Cô run cái gì? Rất lạnh sao? Hay là...” Hạ Cẩm Trình ra vẻ muốn nói lại thôi. Liếc mắt nhìn Tiêu Lăng Phong, dùng âm thanh chỉ có anh và Đường Nhã Đình nghe được nói, “Cô sợ...”

“Anh...” Đường Nhã Đình giận đến phát run.

“Bây giờ cô không cần phải sợ như vậy. Đường Nhã Đình, tôi sẽ điều tra rõ chuyện Diệu Tinh. Nếu như không phải cô làm, nể tình chúng ta đã có những đêm ngày vui vẻ, tôi sẽ chữa cho cô một con đường sống. Nhưng mà, nếu như là cô... Tôi bảo đảm, những tổn thương của Diệu Tinh, tôi sẽ trả lại cô gấp mười lần...”

“Hạ Cẩm Trình, anh không cần quá đáng như thế!” Tiêu Lăng Phong chắn trước người Đường Nhã Đình đang run rẩy, anh cản Hạ Cẩm Trình lại.

“Làm gì thế, tôi chỉ nhìn thấy Nhã Đình rầu rĩ không vui, nói mấy câu chuyện cười với cô ấy, anh cũng muốn nghe sao.”

“Đi ra cho tôi!” Đường Nhã Đình chỉ vào cửa, vô cùng kích động, xé rách vết thương vừa mới được cầm máu.

“Vậy thì, Nhã Đình, ngày mai tôi quay lại thăm cô!” Anh nói xong, lại giữ chặt cổ Đường Nhã Đình. Hôn lên trán cô ta. “Cô nhớ, tôi đã từng, thích hôn nơi này của cô nhất không?” Anh nói xong, nhanh nhẹn rời đi, chỉ để lại Đường Nhã Đình mặt xám mày tro và Tiêu Lăng Phong.

Đường Nhã Đình lo lắng. Anh ta, anh ta nói gì, cái người điên này, Đường Nhã Đình giận run lên, ánh mắt hốt hoảng nhìn Tiêu Lăng Phong. Anh ấy nghe thấy rồi sao?

“Lăng Phong!” Đường Nhã Đình mở to đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong. “Anh ta, anh ta nói gì vậy?” Đường Nhã Đình hốt hoảng hỏi, vào lúc này, cô lung tung sẽ tốt hơn giải thích.

Một lúc lâu sau, Tiêu Lăng Phong mới hồi phục tinh thần. Anh khẽ cắn răng. Hạ Cẩm Trình! Vì sao anh lại khiêu chiến tôi một lần nữa hả? Anh từ từ đi đến bên giường. Hôn nhẹ lên trán Đường Nhã Đình.

“Không sao! Nhã Đình, anh sẽ không tin lời anh ta!” Anh khẽ vuốt tóc Đường Nhã Đình.

“Có thật không?” Đường Nhã Đình hỏi. “Lăng Phong, anh thật tốt!” Cô như con chim nhỏ nép vào ngực Tiêu Lăng Phong. “Tối nay, anh ở lại với em được không?”

“Ừm!” Tiêu Lăng Phong gật đầu. Cảm thấy mệt mỏi, con buồn ngủ kéo tới, trước đó giằng co vs Diệu Tinh rất lâu, sau đó đã mấy tiếng rồi cũng không có nghĩ ngơi, lúc này, cái anh muốn chính là nằm xuống ngủ một giấc.

Trên giường bệnh, Tiêu Lăng Phong thận trọng ôm lấy Đường Nhã Đình, gió mát xuyên qua màn cửa sổ thổi vào, từng cơn thoải mái dễ chịu. Không hề buồn ngủ, Đường Nhã Đình ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong. Rõ ràng người đàn ông này đang ở bên cạnh, nhưng tại sao... Mình lại có cảm giác lo được lo mất mãnh liệt như vậy.

“Diệu Tinh, đừng động, tôi mệt lắm!” Tiêu Lăng Phong lười biếng lẩm bẩm một câu. Trong nháy mắt Đường Nhã Đình cứng đờ người. Anh, anh ta gọi ai! Tiêu Lăng Phong hoàn toàn không chiều theo ý cô, Tiêu Lăng Phong, anh gọi ai!

Thấy Tiêu Lăng Phong có dấu hiệu tỉnh lại, Đường Nhã Đình vội vàng nhắm mắt, giả vờ ngủ. Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình không chút phản ứng, anh thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cánh tay cũng nói lỏng ra.

Tí tách! Khóe mắt Đường Nhã Đình chảy ra một giọt nước mắt. Tiêu Lăng Phong, quả nhiên anh đã phản bội tình cảm của chúng ta. Cô cắn thật chặt đôi môi run rẩy, máu đỏ thẩm từ từ chảy ra...

Hạ Cẩm Trình đi đến nơi Diêu Tinh xảy ra chuyện. Nếu đã bị bỏ thuốc, vậy có thể từ camera giám sát để biết được cái gì đó, về phần mấy gã đàn ông kia, chỉ cần bọn họ khôn ra khỏi thành phố T, anh tin chắc sẽ tìm được bọn họ. Màn hình theo dõi rất hỗn loạn, Hạ Cẩm Trình mở to mắt nhìn thật gần, mặc dù mắt rất mỏi nhưng vẫn kiên trì. Diêu Tinh, anh sẽ đòi lại công bằng cho em, anh bảo đảm.

Thời gian trôi qua thật lâu, ngay cả nhân viên ngồi bên cạnh cũng đã mất hết kiên nhẫn, nảy sinh ý tưởng từ bỏ.

“Hạ tiên sinh...”

“Đừng quấy rầy tôi!” Hạ Cẩm Trình không vui cau mày. Rốt cuộc trên màn hình đã nhìn thấy thứ mình muốn. “Hừ!” Anh cười lạnh một tiếng. Tiêu Lăng Phong, để xem lần này anh còn gì để nói. “Cho tôi bản chính tất cả băng ghi hình hôm nay.” Hạ Cẩm Trình phân phó, đứng dậy. Nếu bị người gài bẫy, vậy sẽ còn phát hiện khác.

Hạ Cẩm Trình lấy điện thoại di động ra. Soạn một chuỗi chữ viết. “Chuyện Diêu Tinh có phát hiện mới.” Nhìn hàng chữ trên màn hình điện thoại, Hạ Cẩm Trình mỉm cười, gửi tin nhắn cho Đường Nhã Đình.

“Đường Nhã Đình, tôi muốn cô thời thời khắc khắc đều phải trải qua trong căng thẳng.” Anh nói xong, khởi động xe...

Trong phòng bệnh, Đường Nhã Đình nhìn hàng chữ trên màn hình di động. Cô khản trương đến run rẩy. Hạ Cẩm Trình, tại sao anh phải đi khắp nơi gây phiền phức cho tôi! Cô siết chặt điện thoại. Tôi sẽ để bất kỳ kẻ nào phá hỏng hạnh phúc của tôi, bất kỳ ai cản trở tôi, tôi đều sẽ diệt trừ! Không cần biết người đó là ai. Hạ Cẩm Trình, lần này là anh áp tôi, đừng trách tôi không nể tình cho anh đường sống, anh đã lựa chọn Diêu Tinh, vậy thì chờ trả giá đắt cho sự lựa chọn của anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Cắt cổ tay tự sát

“Đừng tới đây, các người buông tôi ra, cứu mạng...” Mới vừa chìm vào giấc ngủ, Diêu Tinh làm rơi vào ác mộng một lần nữa, cô lo sợ lắc đầu, tay nắm chặt chăn. “Mộ Thần, cứu em...”

“Diêu Tinh, tỉnh lại đi!” Diêu Tinh kêu gào làm Alex đang nằm ở mép giường thức giấc.

Roẹt, roẹt. Tiếng quần áo xé rách cứ vang lên, vang lên...

“A!!!” Sợ hãi kêu lên, mở mắt ra. Mồ hôi lại làm quần áo cô ướt sũng, cô ngồi dậy, thở hồng hộc. Nhìn xung quanh, trong đôi mắt tràn ngập hoảng sợ.

“Diêu Tinh, lại gặp ác mộng sao?” Alex vén mái tóc ướt mồ hôi của cô. “Diêu Tinh, đừng sợ, mọi chuyện đều qua rồi!” Alex ôm Diêu Tinh vào ngực.

Diêu Tinh từ từ nâng đôi mắt nhắm lên nhìn. “Không qua được, không thể nào qua được!” Diêu Tinh bất lực nói. Giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu lăn xuống. “Alex, anh đừng đụng vào tôi, tôi rất bẩn!” Cô nói xong, lại bắt đầu chà xát cổ và cánh tay của mình thật mạnh.

“Diêu Tinh, cô đừng nói vậy!” Alex bao bọc tay Diêu Tinh trong lòng bàn tay mình. “Cô không có bẩn!” Anh nghiêm túc nói.

Diêu Tinh tỉnh tỉnh mê mê nhìn Alex, giống như một đứa bé không hề biết chuyện gì cả.

“Diêu Tinh, để cho tôi chăm sóc cô có được không?” Alex hỏi. “Tôi sẽ dùng tất cả năng lực của mình để bảo vệ cô, sẽ không để cô phải chịu chút uất ức nào cả!”

Diêu Tinh nhìn Alex, anh ta đang nói gì?

“Đừng xem tôi là đứa trẻ, Diêu Tinh, tôi là đang nghiêm túc!”

“Không muốn!” Diêu Tinh lắc đầu. “Anh tốt đẹp đến thế, mà tôi...” Diêu Tinh nở nụ cười thâm. “Anh nói xem, nếu Mộ Thần biết, có ghét bỏ tôi hay không...”

“Diêu Tinh, nếu Mộ Thần biết bây giờ cô như thế này, anh ấy nhất định sẽ rất đau lòng! Cho nên, đừng hành hạ mình nữa có được không!” Alex khê

vuốt tóc Diệu Tinh.

“Vậy thì tốt.” Diệu Tinh gật đầu. “Chỉ cần Mộ Thần không ngại là được rồi.” Cô nói xong, từ từ nằm xuống. Mộ Thần. Diệu Diệu rất muốn đi tìm anh.

“Diệu Tinh, ngủ đi, cô đã tự giày vò mình cả buổi tối rồi!” Alex dịu dàng lau nước nơi khóe mắt Diệu Tinh.

“Tôi sợ, tôi không muốn ngủ!” Diệu Tinh lắc đầu như một đứa trẻ bấc đồng. “Alex, tôi sợ! Những người đó, thật sự rất khủng khiếp.” Cô giống như đứa trẻ bị ập úc.

“Diệu Tinh, tôi vẫn ở lại với cô, đừng sợ!” Anh nói xong, nằm xuống bên cạnh Diệu Tinh. “Tôi sẽ luôn luôn bên cạnh cô.” Nhẹ nhàng ôm Diệu Tinh vào ngực, khẽ vuốt tóc cô.

“Diệu Tinh, tôi sẽ bảo vệ cô, bất kỳ ai cũng không có quyền làm tổn thương cô...”

.....

Bầu trời âm u, mới vừa đầy nắng mà bây giờ lại giăng đầy mây đen tựa như bất cứ lúc nào mưa cũng có thể đổ ập xuống. Roẹt...! Một tia sét xẹt ngang bầu trời, ngay sau đó, mưa rơi xối xả như trút nước.

Diệu Tinh đang ngủ say bị tiếng sấm làm thức tỉnh. Nghe tiếng mưa rơi ào ào, cô bất giác run rẩy, sau đó, đi chân trần chạy đến bên cửa sổ. Nghe tiếng sấm ầm ầm, lần đầu tiên Diệu Tinh không cảm thấy sợ hãi. Cô vươn bàn tay nhỏ bé tái nhợt ra, đặt lên tấm thủy tinh, tựa như đang chạm vào những giọt mưa bên ngoài.

Từ từ đi đến trước ngăn tủ, Diệu Tinh lấy quần áo trong đó ra, là Alex đã mua cho cô. Diệu Tinh nhìn thật kỹ, rất đẹp! Nghĩ vậy, cô đi vào phòng tắm, không để ý đến vết thương trên người, tỉ mỉ tắm rửa cơ thể mình, vẻ mặt ngây ngô giống như một tượng gỗ.

Lau hơi nước trên gương, Diệu Tinh hải lòng nở nụ cười. Nhẹ nhàng sấy khô tóc, Diệu Tinh lại như nhìn thấy mình năm mười tám tuổi, ngày thơ thuần khiết.

Chậm rãi giơ tay lên, cô hôn lên chiếc nhẫn trên tay, nhẹ nhàng mỉm cười, từng giọt nước thật to rơi ra khỏi vành mi. “Mộ Thần, Diệu Diệu tới tìm anh.”

Cầm cái bình trên bồn rửa tay. Nặng mạnh vào gương. Xoảng! Sau tiếng vang thanh thúy ấy, những mảnh thủy tinh rơi đầy đất. Diệu Tinh từ từ ngồi xổm xuống, nhặt lên một mảnh vỡ bén nhọn, tháo ra băng gạc quấn trên cổ tay, nhìn vết hằn trên cổ tay, Diệu Tinh gượng cười một cái. “Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ không cần phải chịu đựng sự nhục nhã của anh nữa. Đề nghị của anh, hợp đồng của anh đều đi gặp quỷ hết đi!” Cô nói xong, chậm chậm giơ tay lên, dùng sức cắt xuống. Đau đớn kịch liệt bao phủ toàn thân. Máu đỏ tươi lăn ra khỏi miệng vết thương, rơi tí tách trên sàn nhà trắng sáng, màu sắc vô cùng chói mắt. “Mộ Thần, Diệu Diệu đến tìm anh!” Từ từ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi khỏi khóe mắt.

Máu và nhiệt độ từ từ chạy đi mất, kết thúc, tất cả đau khổ và hành hạ, đều kết thúc rồi.

Alex vẩy vẩy nước mưa trên đầu, đặt bữa ăn sáng lên bàn.

“Diệu Tinh?” Nhìn trên giường trống không, anh thử kêu một tiếng. “Diệu Tinh?” Anh gõ nhẹ cửa phòng vệ sinh. “Diệu Tinh cô ở đâu?” Anh lo lắng gõ cửa lần nữa. “Diệu Tinh!” Thật lâu không nghe trả lời làm Alex cảm thấy không ổn, anh giơ chân lên, một cước đá văng cửa. Anh cực kỳ nhạy cảm với mùi máu tươi, cửa vừa mở ra, anh đã cảm nhận được, trái tim cũng lạc mất một nhịp.

“Diệu Tinh!” Anh vọt vào.

Trên sàn nhà, Diệu Tinh an tĩnh nhắm chặt mắt, phía dưới là một vũng máu lớn, cô cứ nằm như vậy, trên khóe miệng còn vương một nụ cười. Giống như ngay cả thờ cũng không có!

“Diệu Tinh!” Đầu óc Alex trở nên trống rỗng, chạy tới ôm Diệu Tinh lên. “Diệu Tinh, tỉnh lại đi!” Anh lớn tiếng gọi. “Diệu Tinh, cô tỉnh lại đi...”

Hạ Cẩm Trình vừa đi vào phòng bệnh, đã bị trần âm thanh này làm cho giật mình, không chờ anh phản ứng lại đã nhìn thấy Alex ôm Diệu Tinh lao ra. Trên người Diệu Tinh khắp nơi đều là máu, máu vẫn không ngừng chảy ra từ vết thương, nhỏ vào sàn nhà...

“Diệu Tinh!” Hạ Cẩm Trình thất thanh gọi.

“Lo lắng có ích gì, còn không nhanh đi gọi bác sĩ.” Alex đỏ mắt, quát.

Hạ Cẩm Trình sững sờ gật đầu, xoay người chạy đi. “Bác sĩ, bác sĩ...” Tiếng hét lo lắng của anh cứ mãi vang vọng trong dãy hành lang trống trải...

“Diệu Tinh, em không được có chuyện gì!” Hạ Cẩm Trình nắm thật chặt bàn tay Diệu Tinh, đi bên cạnh xe đẩy. Máu Diệu Tinh dính lên tay anh, rất nóng, nóng đến mức làm trái tim của anh cũng đau.

Alex nhìn chằm chằm Diệu Tinh, lúc này vạt áo bị máu tươi nhuộm đỏ làm cho anh trông có vẻ nhếch nhác.

“Được rồi, bây giờ bệnh nhân phải được đưa vào trong!” Y tá ngăn Hạ Cẩm Trình và Alex lại. “Thông báo với kho máu chuẩn bị máu, có thể cô ấy cần truyền máu!”

Cần truyền máu, đó là phải nghiêm trọng đến mức nào. Hạ Cẩm Trình nhìn y tá, tay từ từ cuộn lại. Anh nhìn Diệu Tinh được đẩy vào phòng cấp cứu, cửa từ từ đóng lại, nhìn qua khe cửa, thấy sắc mặt Diệu Tinh trắng bệch. Hạ Cẩm Trình cảm thấy khoảng cách ngăn ngừi này lại thật quá xa xôi.

“A!!!” Hạ Cẩm Trình nổi giận hét lên một tiếng, đấm một quyền vào tường. “Tiêu Lăng Phong, tôi giết chết anh, tôi sẽ giết anh!” Anh phẫn nộ gào thét, đáng vẻ của anh vô cùng giống một con dã thú đang giận dữ...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Sát khí trong ánh mắt

Tiêu Lăng Phong bị từng hồi chuông điện thoại đánh thức. Anh nhận điện thoại. “Alo!” Giọng nói lười biếng lại đây về một mối. “Anh nói cái gì?” Trong nháy mắt con buồn ngủ đã biến mất.

“Tôi nói Diệu Tinh cắt cổ tay tự sát. Tiêu Lăng Phong, nếu như Diệu Tinh có chuyện gì, tôi muốn anh và Đường Nhã Đình phải chết chung!” Hạ Cẩm Trình nghiêm chặt rằng.

Tay Tiêu Lăng Phong run rẩy, cắt cổ tay. Trái tim của anh đập loạn xạ, tay chân luống cuống nhảy xuống giường, anh lao ra khỏi phòng bệnh.

Rầm! Tiếng đóng cửa vang lên, Đường Nhã Đình từ từ mở mắt ra, nhìn về phía cửa.

“Ha ha, anh gấp gáp đến thế sao?” Đường Nhã Đình nói một mình. “Cô ta sắp chết rồi sao. Ngay cả giày mà anh cũng không thay.” Cô nhìn giày của Tiêu Lăng Phong, nói tiếp. “Tốt nhất là cứ thế mà chết, nếu không, Trình Diệu Tinh, tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là sống không bằng chết...”

Tiêu Lăng Phong bước ra khỏi xe, chạy thật nhanh vào bệnh viện, lời nói của Hạ Cẩm Trình lại khẽ vọng về bên tai. Diệu Tinh cắt cổ tay, giọng điệu của anh ta rất lạnh lùng lại đây thù hận, có phải tình hình của Diệu Tinh rất nguy cấp hay không...

“Diệu Tinh sao rồi!” Tiêu Lăng Phong chạy một mạch đến phòng cấp cứu.

Hạ Cẩm Trình nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong đang ướt sũng, không nói tiếng nào, bước tới đấm mạnh vào mặt Tiêu Lăng Phong. “Tiêu Lăng Phong, tên không kiếp này, tôi giết chết anh.” Hạ Cẩm Trình như đang nổi cơn điên, đánh đấm Tiêu Lăng Phong, cơn mưa nắm đấm rơi trên người anh ta.

Tiêu Lăng Phong cũng không đánh lại, để mặc cho Hạ Cẩm Trình trút giận. Diệu Tinh tự sát, anh đau đến mức thở không nổi...

“Diệu Tinh, thế nào rồi?” Tiêu Lăng Phong không còn sức lực hỏi. Anh khẽ ho một tiếng. Một vết máu chảy ra khỏi khóe miệng.

“Anh chảy máu kia!” Alex mỉm cười bước tới. Giơ tay lau vết máu trên khóe môi Tiêu Lăng Phong. “Cũng không nhiều lắm! Mới có một ít thôi!” Anh se ngón tay dính máu. “Nhìn thấy quần áo của tôi không?” Alex hỏi. “Đây đều là máu của Diệu Tinh, vết thương rất sâu. Anh biết không. Bác sĩ nói... Cô ấy đã cắt vào động mạch rồi. Phải tuyệt vọng đến mức nào mới có thể làm cho cô dùng nhiều sức đến vậy?” Giọng nói của Alex càng ngày càng lạnh, ánh mắt cũng càng lúc càng đáng sợ hơn. Tiêu Lăng Phong không thể tin được đây chính là Alex bốc đồng đó sao?

“Tiêu Lăng Phong, sao anh lại độc ác đến vậy? Diệu Tinh bị anh hại còn chưa đủ thảm sao?” Alex nói xong, giơ tay lên, đánh một quyền vào bụng Tiêu Lăng Phong. Không nhìn ra anh ta dùng nhiều sức nhưng Tiêu Lăng Phong lại phun ra một ngụm máu.

“Đây là tôi đánh thay Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong, anh sẽ gặp báo ứng...”

Hạ Cẩm Trình bị tình cảnh trước mắt làm cho giật mình. Rõ ràng nhìn Alex cũng không cường tráng, nhưng sức lực của cậu ta... Tiêu Lăng Phong bị đau đến mức mặt cũng biến sắc.

Tiêu Lăng Phong kinh ngạc nhìn Alex, trong mắt cậu ta có sát ý vô cùng đậm. Đó là ánh mắt lạnh lẽo anh chưa bao giờ thấy.

“Cậu...”

“Tôi thế nào?” Anh ta chớp mắt.

Nhìn đáng vẻ ngây thơ của cậu ta, tâm tư Tiêu Lăng Phong không khỏi trầm xuống, người này, tuyệt đối không đơn giản. Chậm rãi giơ tay lên, lau máu ở khóe miệng. Một lát sau, anh mới đứng thẳng người.

Hạ Cẩm Trình đứng dựa vào vách tường, như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, anh đứng thẳng người lên.

“Alex, Diệu Tinh ra ngoài gọi điện cho tôi.” Anh vỗ bả vai cậu ta, vội vã xoay người chạy đi.

Đường Nhã Đình nghĩ tới tin nhắn của Hạ Cẩm Trinh. Không phải cô lo sợ Hạ Cẩm Trinh biết chuyện này, dù sao thì bọn họ cũng không có khả năng, cô còn ước gì Hạ Cẩm Trinh cách xa cô ra, nhưng mà, nếu như bị Tiêu Lăng Phong biết, mình phải giải thích như thế nào. Mặc dù Tiêu Lăng Phong cưng chiều cô, nhưng vẫn chưa tới mức mù quáng.

“Nếu như...” Đường Nhã Đình suy nghĩ, đột nhiên hai mắt phát sáng, “Nếu như có thể để Hạ Cẩm Trinh bảo vệ bí mật này, vậy thì mọi chuyện thuận lợi rồi!” Ha ha! Cô ta nghĩ xong, nhảy cẫng lên, đi xuống giường bệnh, thay quần áo khác rồi chạy ra ngoài. Trình Diệu Tinh tự tử, lúc này bọn họ cũng nên ở trong bệnh viện với ả tiện nhân kia. Hừ... Cô cười lạnh.

Bảng Trình.

Lúc này trời vẫn còn sớm. Trong công ty gần như không có người nào, cô cẩn thận kéo thấp vành nón đi vào phòng làm việc của Hạ Cẩm Trinh.

Cô mỉm cười đi vào phòng nghỉ. Nhìn camera thu nhỏ được giấu trong chậu hoa, Nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn. Hạ Cẩm Trinh. Tôi xem có vật này, anh còn dám làm loạn nữa không. Cô không đợi được nữa, cẩn thận lấy camera ra, lại chỉnh sửa chậu hoa, giống như chưa có ai động vào.

“Đúng rồi, còn cái đĩa băng ghi hình!” Đường Nhã Đình đột nhiên nhớ đến anh ta nói chứng cứ, chắc chắn là băng ghi hình theo dõi ở quán bar, mặc dù cô đã cẩn thận né tránh, nhưng vẫn nên thận trọng một chút vẫn tốt hơn.

Nghĩ vậy, cô ta bước tới bàn làm việc, vui đầu tìm kiếm. Thậm chí lúc có người đi vào, cô ta cũng không phát hiện

“Cô tìm cái gì ở đây?” Hạ Cẩm Trinh thông thả lên tiếng. Quả nhiên đã bị anh đoán trúng, Đường Nhã Đình thật sự đến tìm chứng cứ.

“... Tôi...” Đường Nhã Đình hoảng sợ, nhất thời không biết phải nói gì.

Hạ Cẩm Trinh ướm thử, nghiêng đầu nhìn camera thu nhỏ trong tay cô ta.

“Tôi biết ngay, cô sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến công ty tôi, cũng đã biết, cô sẽ không bỏ qua cơ hội này!” Giọng nói của anh vừa nhẹ nhàng lại vừa vô cùng lạnh lẽo.

“Cẩm Trinh, anh... anh nói gì đó?” Đường Nhã Đình giấu thứ đồ đang cầm trên tay ra sau lưng.

“Đường Nhã Đình, tại sao tôi lại hiểu rất rõ cô nhỉ?” Siết chặt cằm Đường Nhã Đình, anh bước tới gần cô ta.

“Cẩm Trinh...”

“Cô có biết không? Diệu Tinh tự sát!”

Chuyện này liên quan gì tới. “Cẩm Trinh, em...”

“Cô còn là người sao?” Hạ Cẩm Trinh rống to, ấn cô ta vào bàn làm việc, giữ chặt cổ cô ta. “Nghe tin đó mà một chút hối hận cô cũng không có!” Bàn tay trắng bệch của anh tiếp tục dùng thêm sức. Đường Nhã Đình không cách nào thở được, chỉ có thể chặt vật giấy giữa.

“Như thế này rất khó chịu, đúng không?” Hạ Cẩm Trinh cười tàn nhẫn. “Trên cổ Diệu Tinh vẫn còn những dấu vết rất rõ ràng, đó là do Tiêu Lăng Phong để lại, tất cả đều là tại cô.” Hạ Cẩm Trinh nói xong lại dùng thêm sức.

“Ưm...” Khó chịu bật khóc nức nở, cô điên cuồng vùng vẫy, lại không đổi được chút nói lòng của Hạ Cẩm Trinh, mà ngược lại anh còn siết càng lúc càng chặt.

“Có phải cảm thấy mình sắp chết đúng không, rất sợ sao!” Hạ Cẩm Trinh cười hỏi. “Cô có thử hương vị khi bị cưỡng hiếp chưa?”

Đường Nhã Đình hoảng sợ lắc đầu.

Hạ Cẩm Trinh thu tay về. Chán ghét xoa tay một chút, Đường Nhã Đình ngã trên mặt đất, ho kịch liệt, đưa tay kéo quần Hạ Cẩm Trinh. “Cẩm, Cẩm Trinh anh không thể như vậy, không thể đối xử với em như vậy, khụ khụ...”

“Cô không phải là người rất mưu mô sao. Có thể độc ác vu oan giá họa chuyện như vậy cho Diệu Tinh, tôi nghĩ, rượu của cô ấy chắc cũng là do cô động tay động chân. Cuối cùng là trong lòng cô đang toan tính cái gì, cô có thể bỏ thuốc cô ấy ở một nơi như vậy, Đường Nhã Đình, cô điên rồi!”

“Em không có, Cẩm Trinh, anh phải tin tưởng em!” Cô ta vừa khóc vừa lắc đầu, làm động vết thương trên người, cô ta đau đến toát mồ hôi hột.

“Tin tưởng cô? Tôi dựa vào cái gì để tin tưởng cô!”

“Cẩm Trinh, không phải anh nói anh yêu em sao? Anh đừng đối xử với em như vậy, có được không...”

Ha ha... Hạ Cẩm Trinh bật cười. Làm cho Đường Nhã Đình sững sờ, anh ta cười cái gì. Chẳng lẽ mình nói không đúng sao?

“Cô đừng nói đùa, Đường Nhã Đình, cô cảm thấy, tôi yêu cái gì của cô? Quá dễ tiện hay quá dâm dăng hả...”

Chương 89: Thù hận khắc sâu vào xương tủy

Đường Nhã Đình nghe thấy Hạ Cẩm Trinh nói thế thì thực sự sùng sốt.

“...”

“Có một người phụ nữ bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu, không khóc không làm khó dễ, chịu làm bạn giường miễn phí, cô cảm thấy tôi có lý do để từ chối sao?” Anh nắm tóc cô. “Huống chi, công phu lên giường của cô là tốt nhất trong tất cả các người phụ nữ của tôi, cô có biết tiếng kêu của cô tiêu hồn thực cốt đến mức nào không hả?” Anh chế giễu, kéo lấy tóc Đường Nhã Đình.

“Đừng nói nữa!” Đường Nhã Đình la thất thanh.

“Cảm thấy tôi rất tàn nhẫn sao, rất cảm thú phải không?” Hạ Cẩm Trinh cười khê. “Đường Nhã Đình, cô có biết, tất cả những gì tôi làm, chỉ bằng một phần mười sự tàn nhẫn mà Tiêu Lăng Phong đã đối xử với Diệu Tinh không hả?”

“Diệu Tinh, Diệu Tinh, anh mở miệng ngậm miệng đều là Trinh Diệu Tinh. Hạ Cẩm Trinh, tôi đã làm gì sai mà anh phải đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy!” Đường Nhã Đình lên án. “Cho dù tôi không yêu anh, nhưng anh nhất định phải đối xử với tôi như vậy sao?”

“Cô cho rằng tôi thật sự yêu cô sao?” Hạ Cẩm Trinh khinh thường hỏi.

“Hạ Cẩm Trinh, anh có ý gì!”

“Ý của tôi không phải quá rõ ràng rồi sao?” Hạ Cẩm Trinh cười hỏi. Nụ cười này của anh thật sự rất lạnh lùng.

“Anh... Anh...” Đường Nhã Đình run rẩy chỉ vào Hạ Cẩm Trinh.

“Tôi thế nào?” Hạ Cẩm Trinh đẩy ngón tay cô ta ra. “Đường Nhã Đình, cô biết không. Diệu Tinh là cô gái tôi muốn dùng cả đời để yêu quý, thậm chí tôi còn nghĩ tôi không muốn trả thù nữa, dẫn cô ấy rời khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng cô... Cô đã phá hủy tất cả.”

Anh hung ác nhìn chằm chằm Đường Nhã Đình, đáng vẻ cắn răng nghiền lợi, như muốn xé nát cô ta.

“Trả thù?” Đường Nhã Đình không hiểu, cô không nhớ mình đã thiếu anh ta cái gì.

“Người mẹ đẻ tiện dâm đảng của cô. Cô sẽ không quên chứ! Khi cô còn rất nhỏ, đã vứt bỏ cô, bỏ đi với người khác. Rõ ràng cũng đã có tuổi rồi, lại còn cạy vào về thù hận của mình, không chịu cô đơn câu tam đáp tứ.”

“Anh nói vậy!” Đường Nhã Đình hét to. Cô cũng hận mẹ, hận bà đã vứt bỏ cô, nhưng... Dù sao đó cũng là mẹ cô, làm sao có thể để mặc người khác nhục nhã

“Có nói vậy hay không, cô có tin hay không, tất cả đều không quan trọng.” Hạ Cẩm Trinh nâng cằm Đường Nhã Đình lên, không quan tâm cô ta bắt đầu thấy choáng váng vì mất máu. “Bà ta chia rẽ nhà bác tôi, kết quả lại ở chung với lão già không biết liêm sỉ nhà tôi. Khi đó, tôi không tới mười tuổi, tôi tận mắt nhìn thấy bà ta đẩy mẹ tôi xuống cầu thang. Cô có biết, khi đó mẹ tôi đang mang thai, là song thai đó! Đã năm tháng rồi, mẹ tôi suýt chết trên bàn mổ.” Hạ Cẩm Trinh kiềm nén cơn giận của mình, cơ thể run rẩy.

“Không, đây không phải là sự thật...”

“Vậy cô nói cho tôi biết, đâu mới là sự thật!” Hạ Cẩm Trinh kéo tóc Đường Nhã Đình. “Cả nhà các người thật đúng là một tập hợp hoàn mỹ mà, mẹ thì bán tính lãng loạn, dâm đảng, còn cha thì già mà không nên nét, không bằng cảm thú...”

“Anh đừng nói nữa!” Đường Nhã Đình rống lên. Gia thế của cô vẫn luôn là thứ cô không muốn đối mặt nhất.

“Cha cô đã cưỡng hiếp bao nhiêu cô gái vị thành niên, cô có đếm cũng không xuể! Tính tình ông ta vốn dĩ tàn bạo, cô cũng không xa lạ gì, cô cảm thấy, trong cơ thể chảy dòng máu bản thù đó thì có thể xứng với Tiêu Lăng Phong sao?” Nhìn sắc mặt Đường Nhã Đình càng lúc càng tái nhợt, Hạ Cẩm Trinh hả hê nói.

“Anh đừng nói nữa, cầu xin anh đừng nói nữa!” Đường Nhã Đình vừa khóc vừa lắc đầu.

“Cô nói thử xem... Nếu như Tiêu Lăng Phong biết đứa bé đã mất là của tôi...”

Ầm~ Ngoài cửa sổ, vang lên tiếng sấm rung trời. Đường Nhã Đình hoảng sợ ngẩng đầu lên.

“Anh nói vậy!” Đường Nhã Đình vùng vẫy. “Hạ Cẩm Trinh, tôi không cho anh nói vậy.”

“Tôi có nói vậy hay không, cô là người rõ ràng nhất, không phải sao? Cô mang thai bốn tháng, nhưng lúc đó Tiêu Lăng Phong lại đi công tác ở nước ngoài. Lúc anh ta vô tình biết chuyện đứa bé, anh ta vô cùng vui vẻ. Cô không có biện pháp phá thai, lại không muốn để cho Tiêu Lăng Phong nghi ngờ, cô đã tự tay giết đứa bé, hại chết Mộ Thần. Đường Nhã Đình, cô không mơ thấy đứa bé máu chảy đầm đìa, gào khóc gọi mẹ sao? Mỗi ngày tôi đều nghe nó nói: ‘Cha ơi, tại sao mẹ không cần con, con lạnh quá... Con rất sợ, sao mẹ tàn nhẫn như vậy.’ Đứa bé mà mình cố ý phá bỏ thì nó sẽ trở thành oán linh đó...” “A!!!” Đường Nhã Đình bịt kín tai, hét thất thanh. “Hạ Cẩm Trinh, đừng nói nữa, tôi cầu xin anh, cầu xin anh...”

“Cô sợ sao?” Hạ Cẩm Trinh nhủ mảy. “Diệu Tinh vẫn luôn cảm thấy là cô ấy hại chết Mộ Thần, nhưng cô lại không cảm thấy chính cô mới là người hại chết Mộ Thần sao? Cô không cảm thấy việc làm cho một đôi uyên ương âm dương cách biệt, là rất ác nghiệt, rất tàn nhẫn sao?”

“Vậy còn anh?” Đường Nhã Đình tức giận ngắt đầu lên. “Là anh đã đưa ra chủ ý đó cho tôi. Là anh đã nói, chỉ cần sảy thai ngoài ý muốn thì sẽ thần không biết quỷ không hay!”

“Đường Nhã Đình, khả năng lĩnh ngộ của cô đúng là rất cao.” Hạ Cẩm Trinh nắm cầm Đường Nhã Đình. “Cô thật có bản lĩnh đồ ngược mọi tội lỗi lên đầu người khác. Khó trách Diệu Tinh luôn bị cô ức hiếp!”

“Có vụ cáo hay không vốn dĩ không quan trọng. Hạ Cẩm Trinh, không phải anh rất quan tâm cô gái kia sao. Nhưng mà, nếu như tôi nói cho cô ta biết, tại nạn xe là do anh sắp xếp, anh cảm thấy Trình Diệu Tinh, có thể hận chết anh hay không?”

“Cô...”

“Hạ Cẩm Trinh, anh dám tiết lộ nửa câu về chuyện đứa bé với Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ lập tức nói chuyện tại nạn xe cho Trình Diệu Tinh biết, tôi còn nói, tất cả đều do anh sắp xếp, tôi sẽ nói chuyện của Trình Diệu Tinh, một chữ cũng không thiếu cho Trình Ngự nghe.”

“Cô...” Hạ Cẩm Trinh bóp cổ Đường Nhã Đình. “Tại sao người độc ác như cô lại không chết đi hà!”

“Anh rất mong tôi chết, nhưng sự thật đã chứng minh, người sắp phải chết là Trình Diệu Tinh.” Đường Nhã Đình hả hê nói.

“Đường Nhã Đình, cô...”

“Tôi là một tiện nhân.” Đường Nhã Đình tỉnh táo chấp nhận lời nói của Hạ Cẩm Trinh. “Anh tức cái gì đây, Hạ Cẩm Trinh, nhục nhã, lăng mạ, tôi đều không quan tâm, tôi chỉ biết muốn có thứ mình muốn thì phải tranh thủ giành lấy, phải bỏ ra một cái giá tương xứng. Còn nữa, Hạ Cẩm Trinh...” Đường Nhã Đình đưa vật trong tay lên. “Anh nói thử xem, vật này nếu như bị người ngoài biết...”

“Sao cô có thể xác định đây là thứ cô muốn? Tôi cũng không làm loạn với người khác ở trong phòng làm việc, cho nên... Lần này cô phải thất vọng rồi.” Anh mỉm cười, đoạt lấy thứ trong tay cô, cắm vào máy vi tính.

“Ừm... Đùng, sâu quá...” Tiếng rên rỉ xấu hổ vang lên trong phòng làm việc. Trong nháy mắt, sắc mặt Đường Nhã Đình trắng bệch.

“Anh... anh... anh...” Giọng nói Đường Nhã Đình run rẩy, lại không thốt nên lời.

“Có muốn tôi lấy thêm mấy phần nữa để cô có thể nhớ lại, lúc ban đầu cô đã triền miên vui sướng như thế nào ở dưới người tôi hay không?”

“Anh là súc sinh.”

“Bây giờ nói tôi là súc sinh sao. Trong khi lúc ban đầu, là ai đã nói ‘Anh yêu, em còn muốn...’ hả?”

“...”

“Không muốn đoạn video này rơi vào tay Tiêu Lăng Phong thì cô ngoan ngoãn cho tôi. Đường Nhã Đình, nếu cô còn dám làm loạn, tôi sẽ đưa nó cho truyền thông...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Nghi vấn

Tiêu Lăng Phong đứng trước cửa phòng cấp cứu, ruột gan của anh như xoắn chặt vào nhau, thật sự rất đau, đau đến sắp điên lên rồi. Trình Diệu Tinh, tôi không cho cô có chuyện, tôi không cho phép.

Kết ~ Cuối cùng đèn phòng cấp cứu cũng đã tắt. Diệu Tinh được đẩy ra ngoài.

“Bác sĩ, tình hình của cô ấy sao rồi?” Alex nhanh hơn Tiêu Lăng Phong một bước.

“Đã truyền máu rồi. Tình hình cũng đã ổn định, nhưng mà...” Bác sĩ ái ngại nhìn hai người đàn ông này.

“Nhưng mà cái gì?” Tiêu Lăng Phong lo lắng hỏi. “Ông nói nhanh lên!”

“Bệnh nhân rất sa sút, một chút ý chí sinh tồn cũng không có!”

Đừng! Câu nói đó như một đòn nặng nề đánh vào tim Tiêu Lăng Phong. Không có ý chí sinh tồn. Anh lui về sau một bước, tại sao lại có thể như vậy...

“Tiêu Lăng Phong, anh nghe thấy chưa, đã hài lòng chưa hả?” Alex túm lấy cổ áo Tiêu Lăng Phong. “Anh hại chết Mộ Thần, hại nhà họ Mộ tan cửa nát nhà còn chưa đủ sao, bây giờ lại muốn hại hết Diệu Tinh luôn hả? Tôi sẽ không để anh được như ý đâu!”

Trong phòng bệnh.

Diệu Tinh yên tĩnh nằm đó, lúc này, cô còn phải dựa vào máy thở để duy trì hô hấp, mặt của cô, môi của cô không hề có chút huyết sắc.

Alex nắm chặt tay Diệu Tinh. Không ngừng nói với cô. “Diệu Diệu, em tỉnh lại đi...”

Diệu Diệu. Đó là cách Mộ Thần gọi Diệu Tinh! Tiêu Lăng Phong nhìn Alex, người này, rốt cuộc là ai. Chẳng lẽ cậu ta có quan hệ gì với Mộ Thần sao! Nhưng mà, nhà họ Mộ chỉ có một người con là Mộ Thần.

“Joe. Giúp tôi điều tra một người.” Tiêu Lăng Phong đi ra bên ngoài phòng bệnh. Một người giống Mộ Thần y như đúc đã rất khả nghi rồi. Cậu ta lại còn có tình xuất hiện trong cuộc sống của Diệu Tinh.

“Lúc này, anh còn rảnh rỗi thoải mái gọi điện thoại sao. Diệu Tinh bị anh hại thành như vậy, anh không hề cảm thấy áy náy hả?”

Tiêu Lăng Phong xoay mặt qua, nhìn Hạ Cẩm Trình.

“Anh có tư cách gì nói tôi, không phải anh cũng giữa đường bỏ đi sao?”

“Anh biết tôi đi làm gì không?” Anh cố ý đến gần Tiêu Lăng Phong. Khứu giác của Tiêu Lăng Phong rất nhạy, sẽ rất dễ dàng phát hiện đây là mùi nước hoa của Đường Nhã Đình. “Tôi về công ty!” Vào lúc Tiêu Lăng Phong đang nghiêng cứu mùi nước hoa này thì Hạ Cẩm Trình lên tiếng nói trước.

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Tiêu Lăng Phong, Hạ Cẩm Trình mỉm cười xoay người bước đi. Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự muốn biết, nếu như anh biết người phụ nữ mà anh cưng chiều như bảo bối, lại là nhật được từ thứ tôi còn dư lại, nét mặt lúc đó của anh, có phải sẽ còn kinh khủng hơn bây giờ. Tôi sẽ để cho anh biết, Đường Nhã Đình của anh là một người quá quắt đến mức nào...

Trong phòng bệnh, Alex vẫn nắm chặt tay Diệu Tinh. Gọi cô là Diệu Diệu, kể chuyện cười cho cô nghe. Nhìn cảnh tượng đó, cả Tiêu Lăng Phong và Hạ Cẩm Trình đều cảm thấy ghen tị, nhưng mà, lúc này đây, ngoại trừ cậu ta ra không còn ai có biện pháp làm Diệu Tinh tỉnh lại.

Chờ đợi một ngày một đêm, Alex cũng sắp không phát ra được tiếng nào, cuối cùng Diệu Tinh cũng đã mở mắt, nhìn Alex, cô khẽ cười.

“Diệu Tinh, cuối cùng em cũng đã tỉnh!” Alex đứng dậy.

“Anh thật ồ!” Diệu Tinh yếu ớt nói.

“Đúng, là anh không tốt, anh không làm ồ nữa, em cũng ngoan ngoãn đừng ngủ nữa có được không! Em không ngủ thì anh sẽ không lên tiếng.”

“Ừm!” Diệu Tinh rất ngoan trả lời anh.

“Diệu Tinh, cô đã tỉnh!” Tiêu Lăng Phong bước nhanh đến bên giường. “Sao cô lại ngốc đến vậy hả!”

Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, nụ cười trên môi Diệu Tinh hoàn toàn biến mất.

“Làm sao bây giờ, lại để anh thất vọng rồi. Lần này, tôi lại không chết!” Giọng nói Diệu Tinh yếu ớt, nhưng từng câu từng chữ đều đâm vào trái tim của Tiêu Lăng Phong.

“Diệu Tinh, sao cô có thể nói như vậy.” Tiêu Lăng Phong đau lòng hỏi. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ có một ngày mình trở nên vô dụng như thế này. Nghĩ tới tính mạng của Diệu Tinh bị đe dọa, anh đau đến mức muốn dùng cái chết để giải thoát.

“Tiêu Lăng Phong, tôi mệt mỏi lắm rồi!” Diệu Tinh nhìn anh, không chút hơi sức nói.

“Diệu Tinh, cô đừng như vậy có được không.” Tiêu Lăng Phong khẽ nói. “Tôi không phải cố ý tổn thương cô...”

“Anh không phải cố ý, thật đúng là đáng đồng tiền!” Alex mở miệng giễu cợt. “Bây giờ mời anh đi ra ngoài, hoặc là tôi gọi bảo vệ đuổi anh ra!”

“Cậu có tư cách gì đuổi tôi đi?” Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm vào Alex, lời nói cậu ta rõ ràng là đang khích bác. Nhiều chuyện liên tiếp xảy ra như vậy, nếu như không kịp thời giải quyết, hiểu lầm sẽ càng lúc càng chồng chất. Anh vất vả lắm mới tìm được camera ở đường hầm đó. Anh có thể xác định, Diệu Tinh không xảy ra chuyện gì, lúc Diệu Tinh ngất đi, Alex đã xuất hiện, dễ dàng đánh bại mấy gã đàn ông kia, thân thủ nhanh nhẹn, làm cho anh phải thán phục. Nhưng mà, thân phận của cậu ta lại là một nghi vấn lớn.

“Còn tôi thì sao?” Diệu Tinh yếu ớt hỏi. “Tiêu Lăng Phong, tôi cầu xin anh đi ra ngoài có được không, nhìn thấy anh, chỉ làm tôi nghĩ tới mình dơ bẩn đến mức nào!”

Nhìn Diệu Tinh nước mắt lưng tròng, trong lòng Tiêu Lăng Phong cảm thấy rất chua xót, Diệu Tinh, tôi phải làm như thế nào mới có thể nói cho cô biết, sự thật là cô không hề xảy ra chuyện gì.

“Tiêu Lăng Phong, xem như tôi cầu xin anh, anh đừng ở đây kích thích cô ấy nữa có được không!” Hạ Cẩm Trinh nhìn Tiêu Lăng Phong. “Đừng để tôi thật sự hận anh.”

“Hận?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Không phải anh vẫn luôn hận tôi sao?”

Hạ Cẩm Trinh là một người kiêu ngạo đến mức nào, nhưng hôm nay, anh ta lại vì Diệu Tinh mà cầu xin anh. Anh quay qua nhìn Diệu Tinh. Cô vô cùng gầy gò, nhưng lại làm cho người ta cực kỳ thương tiếc. Ban đầu, anh đã cảm thấy Diệu Tinh và Mộ Thần rất xứng đôi, hiện tại... Cô và Alex ngồi bên nhau, anh lại có cảm giác như lúc trước. Anh nắm chặt quả đấm, Tiêu Lăng Phong, người điên rồi sao, sao lại thừa nhận ý nghĩ ngu xuẩn này, Diệu Tinh, chỉ thuộc về một mình người.

“Nói cho anh biết. Suốt cuộc đời này. Ngoại trừ mẹ tôi, thì cũng chỉ có Diệu Tinh là người có thể để tôi dốc hết sức lực để bảo vệ, cho nên, Tiêu Lăng Phong, anh không được làm tổn thương Diệu Tinh nữa, thật sự chộc giận tôi, có một câu nói, thả làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. Anh hiểu không?”

Ha ha, Tiêu Lăng Phong giận quá hóa cười. “Hạ Cẩm Trinh, trên thế giới này hết phụ nữ rồi sao? Tại sao, anh luôn cố tình cảm thấy hứng thú với thứ người khác đã xài qua.”

“Anh...” Hạ Cẩm Trinh vốn định nổi giận, nhưng đột nhiên anh lại bật cười. “Hình như là thật đấy!” Anh gạt đầu. “Giống như, tôi cũng cực kỳ mê muội với Đường Nhã Đình mà anh đã chơi đùa.”

“Tôi không cho phép anh sỉ nhục Nhã Đình.”

“Vậy lời nói của anh, thì không phải là đang sỉ nhục Diệu Tinh sao?” Hạ Cẩm Trinh hỏi. “Anh có biết, cô ấy sẽ bị tổn thương, sẽ đau lòng không hả?”

“...” Tiêu Lăng Phong bị á khẩu, không trả lời được. Anh nhìn Diệu Tinh, đối với lời nói vừa rồi của anh, Diệu Tinh lại không hề có chút phản ứng. Ngược lại còn bình tĩnh lôi kéo Alex đang tức giận đứng đứng.

“Tiêu Lăng Phong, anh là đối thủ mà tôi tôn trọng nhất, hôm nay tôi nhắc nhở anh một câu. Có đôi khi, mắt nhìn thấy không nhất định là sự thật. Tự giải quyết cho tốt đi.”

“Anh có ý gì. Muốn gì thì cứ việc nói thẳng.”

“Có mấy lời, nói quá rõ sẽ không tốt lắm, anh là người thông minh, anh nên suy nghĩ một chút, cẩn thận lưu ý, ở bên cạnh anh, thứ mà anh luôn cho là tốt đẹp nhất, thật ra mới là thứ đáng sợ nhất...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Bóng đen thấp thoáng

Tiêu Lăng Phong ngồi trong phòng làm việc, suy nghĩ lại những gì Hạ Cẩm Trinh đã nói, đây không phải lần đầu tiên như vậy, “ấn ỷ” của anh ta là gì, không khó để nghe ra, mỗi lần anh ta nói đều ám chỉ Đường Nhã Đình, nhưng... Nhã Đình sẽ có chuyện gì, mà chuyện đó Hạ Cẩm Trinh lại biết còn anh thì không!

Phiền não châm một điếu thuốc. Hít mạnh một vài hơi, sau đó phun mạnh ra, giống như muốn xua đi mọi phiền não trong lòng.

Trên bàn làm việc để một túi giấy mới tinh. Tiêu Lăng Phong từ từ mở ra. Bên trong là tư liệu của Alex. Nhìn nó, anh vội vội vàng vàng dụi tắt điếu thuốc, nghiêm túc lấy ra xem.

Tên tiếng Trung: Tư Đồ Sở, Hoa kiều Mi. 22 tuổi. Nghề nghiệp: tay đua xe. Con trai độc nhất của tập đoàn LK. Tiêu Lăng Phong nắm chặt tài liệu kia, càng lúc càng siết chặt.

“22 tuổi?” Nếu như là sinh đôi với Mộ Thần, thì phải 24 tuổi mới đúng. Nhưng nếu không phải sinh đôi, có lý nào mà đáng về bọn họ lại giống nhau đến thế. Tiêu Lăng Phong tập trung nhìn tài liệu trên bàn, do đó đã bỏ qua một bóng dáng thấp thoáng bên ngoài cửa...

Anh chống trán, kết quả này không thể làm anh yên tâm, ngược lại còn làm anh khản trương hơn. Anh xem lại tài liệu, nhưng xem đi xem lại vẫn không tìm ra tí sơ hở nào.

“Thiếu chủ, chúng ta đã lấy hết bằng ghi hình không phải là vì không để cho bọn họ biết bí mật này sao? Tại sao đột nhiên lại cố ý để cho Tiêu Lăng Phong tra được. Để Trình Diệu Tinh hận Tiêu Lăng Phong, như vậy không tốt hơn sao?”

“Vốn cho rằng đây là phương pháp tốt nhất, nhưng nào ngờ cô gái nhỏ kia lại có chí khí như vậy, cô ta tự sát.” Nhìn hình ảnh sắc nét từ camera truyền tới, cả người Diệu Tinh dâm dề máu, nhìn như một con búp bê rách. Ngón tay trắng bệch lướt qua máy vi tính. Con người của anh ta càng lúc càng lạnh.

“Vậy bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

“Dù sao thời gian còn nhiều mà, hiện tại... Anh ta hẳn là đang ăn ngủ không yên. Thật tò mò, nếu như người phụ nữ Đường Nhã Đình kia nhìn thấy người giống hệt Mộ Thần, sẽ có đáng về như thế nào.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại mang theo ý cười của người đàn ông vang lên. “Đi thôi!” Giọng nói chậm rãi lên. Chiếc xe từ từ khởi động, biến mất trong màn mưa tầm tã.

Bệnh viện.

Diệu Tinh ôm đầu gối, ngồi co ro trong góc tường. Bên ngoài mưa rơi ào ào giống như xối lên người cô. Cô run rẩy, trong đôi mắt đã đóng đầy nước. Alex bị người đại diện gọi đi, trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại một mình cô. Ngay cả tiếng hít thở yếu ớt của cô cũng đều có thể nghe thấy thật rõ ràng.

Đã che kín tai, nhưng tiếng mưa rơi ào ào vẫn không ngừng vang vọng bên tai. Cô không dám nhắm mắt, chỉ cần nhắm mắt lại, cô sẽ nghĩ đến đêm Mộ Thần chết, nghĩ đến anh ấy xoay người bước đi...

Cạch...! Tiếng mở cửa dè dặt vang lên. Tiêu Lăng Phong bước vào, nhìn Diệu Tinh núp ở góc tường, trong nháy mắt, trái tim anh vô cùng đau xót. Diệu Tinh, tại sao cô phải làm ra chuyện như vậy. Nếu như, không phải cô, hoặc là... Nếu như đây chỉ là một hiểu lầm, thế thì tốt biết bao.

Anh từ từ bước tới, nhưng tiếng bước chân của anh không hề thu hút sự chú ý của Diệu Tinh một chút nào. Anh cứ đứng nơi đó, ánh mắt trống rỗng, không có một chút sức sống.

“Diệu Tinh?” Thật lâu sau, Tiêu Lăng Phong mới cố gắng làm cho giọng nói mình không có bất kỳ khác thường nào, khẽ gọi cô.

Diệu Tinh chậm rãi ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, tất cả sợ hãi và bất lực trên mặt cô đều biến mất. Cô từ từ đứng dậy. Nhìn những sợi tóc vẫn còn nhỏ nước của Tiêu Lăng Phong.

“Sao anh lại tới đây?”

“...” Một câu hỏi thật xa lạ. Đầu tiên là Tiêu Lăng Phong sững sờ, nhưng sau đó đã rất nhanh khôi phục thái độ như bình thường. “Tới thăm cô một lát.” Anh vừa nói vừa tiến lên vài bước.

“Xem tôi chết chưa?” Diệu Tinh khẽ cười. “Xem ra, lại để anh thất vọng...”

“Trình Diệu Tinh, tại sao cô nhất định phải gay gắt như vậy?” Tiêu Lăng Phong chán nản. Tại sao anh đau khổ, anh áy náy cô đều làm như không nhìn thấy.

“Vậy tôi nên như thế nào?” Diệu Tinh hỏi, “Tiêu Lăng Phong! Tôi nên cảm ơn anh sao? Cảm ơn anh đã biến tôi thành một người phụ nữ dơ bẩn không thể nào chịu nổi?”

“Trình Diệu Tinh, tôi không cho cô nói như vậy!” Tiêu Lăng Phong nắm bả vai Diệu Tinh. Cô ấy rất gầy, dường như dưới tay anh đều là xương. “Đừng nói như vậy, có được không?” Giọng nói của anh nhỏ nhẹ hơn rất nhiều.

“Tôi nói không phải là sự thật sao?” Diệu Tinh hỏi. “Tiêu Lăng Phong, anh có biết không. Chỉ cần tôi nhắm mắt lại, toàn bộ những hình ảnh kinh khủng kia đều hiện ra. Tôi cảm thấy, từ trong ra ngoài, cả người tôi đều rất bẩn. Dù có tắm thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào sạch được.”

“Trình Diệu Tinh, tại sao cô tình nguyện tin vào trực giác của mình, tình nguyện lăng mạ mình, cũng không muốn tin ngày hôm đó thật sự không xảy ra chuyện gì.”

“Lời nói của bác sĩ thì sao?” Diệu Tinh hỏi. “Tiêu Lăng Phong, năm, ông ấy nói là năm!” Diệu Tinh gào thét. “Sao anh đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy, Tiêu Lăng Phong, tôi đã hèn mọn van xin anh, đừng bỏ tôi lại, nhưng còn, một cái cũng không thêm nhìn, xoay người bỏ đi, anh có biết chưa bao giờ tôi trải qua sự tuyệt vọng như vậy. Khi đó, với tôi mà nói thì cái chết là một hy vọng xa vời...”

Tiêu Lăng Phong nắm bả vai cô. “Diệu Tinh...”

“Anh đừng đụng vào tôi!” Diệu Tinh dùng sức đẩy tay Tiêu Lăng Phong ra. “Tiêu Lăng Phong, anh không cảm thấy tôi bẩn sao?” Diệu Tinh hỏi. “Tôi thừa nhận, mọi chuyện đều do tôi làm, cầu xin anh, giết tôi đi! Tiêu Lăng Phong, tôi không thể chịu thêm bất cứ chuyện gì nữa đâu!”

“Làm sao tôi có thể giết cô!” Tiêu Lăng Phong mệt mỏi nói. Rõ ràng mọi chuyện đều do cô làm, là lỗi của cô, nhưng sau khi trừng phạt xong, anh lại không khổng chế được sự đau lòng và hối hận của mình.

“Vậy anh muốn thế nào?” Diệu Tinh hỏi. “Tiêu Lăng Phong, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

“Ồ lại bên cạnh tôi.” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên. “Ồ lại bên tôi, coi như chúng ta chưa từng xảy ra những chuyện này.”

“Ha ha...” Diệu Tinh cười thất thanh. “Tiêu Lăng Phong, anh không sao chứ, anh đã quên...”

“Tôi đã nói rồi, ngày hôm đó thật sự không xảy ra chuyện gì cả!” Giọng Tiêu Lăng Phong nâng cao lên gấp vài lần, cố gắng làm Diệu Tinh tỉnh táo lại. “Diệu Tinh, đêm hôm đó, chúng ta làm nhiều lần như vậy...”

“Cho nên anh muốn nói, mấy người kia không có đụng tôi?” Diệu Tinh nói. “Nhưng Tiêu Lăng Phong, như thế thì có gì khác nhau?” Diệu Tinh mệt mỏi nhìn Tiêu Lăng Phong. “Dù sao cũng đều là cưỡng hiếp. Một người hay năm người thì có gì khác nhau.”

“Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong nắm bả vai của Diệu Tinh, ấn cô vào vách tường. “Cô nói lại lần nữa.” Cô lại có thể nắm lần bảy lượt nói anh cưỡng hiếp cô. Anh cực kỳ hận cách nói này. “Trình Diệu Tinh cô là người phụ nữ của tôi, chuyện chúng ta làm, là chuyện không thể bình thường hơn giữa nam và nữ, không phải cô cũng rất hưởng thụ sao. Tại sao cô lại nói tôi cưỡng hiếp cô.”

“Người phụ nữ của anh?” Diệu Tinh hỏi. “Tiêu Lăng Phong, nếu như tôi nhớ không lầm, Đường Nhã Đình mới là người phụ nữ của anh! Anh đều đối xử với cô ấy như vậy sao? Anh đều có thói quen đưa người phụ của mình cho người khác sao...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Không coi ai ra gì mà thân mật

Nhã Đình, ngực Tiêu Lăng Phong lại một trận phiền muộn. Nếu như là Đường Nhã Đình, làm sao anh có thể đồng ý... Nắm chặt quyền, đột nhiên Tiêu Lăng Phong cảm thấy không biết phải nói gì.

“Nhìn đi, tôi biết ngay là không thể mà.” Diệu Tinh cười. “Tiêu Lăng Phong, tại sao anh phải đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy... Nếu như, nếu như là Đường Nhã Đình gài bẫy để người khác luân phiên cưỡng hiếp tôi, thì sẽ như thế nào đây? Có phải khi đó, thái độ của anh sẽ là giúp cô thu dọn tàn cuộc hay không?”

“Nhã Đình sẽ không làm như vậy.” Tiêu Lăng Phong hét lớn. “Cô có tư cách gì để đánh đồng với Nhã Đình.”

“Cho nên, nếu như cô ấy hãm hại tôi, đó là chuyện đương nhiên, còn ngược lại, thì tôi sẽ chết không có gì đáng tiếc, có đúng không...” Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong không nói lời nào, Diệu Tinh cười châm biếm. “Tiêu Lăng Phong, anh thật không công bằng.” Diệu Tinh nói xong, khoé miệng lộ ra một nụ cười khổ.

“Vậy còn cô? Cô đối xử với tôi không phải cũng giống như vậy sao.” Tiêu Lăng Phong nắm lấy bả vai Diệu Tinh, siết chặt hơn mấy phần. “Cô đối xử với tôi cũng không phải lạnh lùng như vậy sao.”

“Vậy tôi nên nhiệt tình như lửa với anh sao?” Diệu Tinh chế giễu. “Tiêu Lăng Phong, tôi còn chưa đề tiện như vậy. Lại càng không có đối trá đến mức có thể mặt mày hớn hở với kẻ thù của tôi, dịu dàng như nước với người đã cưỡng hiếp mình.”

“Cô nói kẻ thù?”

“Cái này không phải là do anh xác định sao? Tiêu Lăng Phong, cuối cùng thì tôi đã làm sai chuyện gì, mà anh phải dồn tôi vào chân tường, ở đây chỉ có tôi và anh, tôi cầu xin anh đừng diễn trò nữa, sự áy náy của anh không có ai xem đâu. Cũng không có ai quan tâm sự ăn năn của anh. Tôi bản, tôi ghê tởm, tôi nhận, xin anh đừng hết lần này đến lần khác chạy tới đây nhắc nhở tôi, có được không!”

“Tôi không cho cô nói nữa có nghe thấy không!” Tiêu Lăng Phong quát to. “Trình Diệu Tinh. Cô còn dám nói tôi cưỡng hiếp cô... có tin tôi sẽ cho cô biết cái gì mới gọi là cưỡng hiếp hay không hả?” Tiêu Lăng Phong quát.

“Tôi tin.” Diệu Tinh gật đầu. “Anh có cái gì mà không dám...” Nhìn thấy vẻ mặt giễu cợt của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong tức giận hôn lên môi cô, nghĩ đến mấy gã đàn ông dơ bẩn hết ôm lại hôn Diệu Tinh đã mất đi tri giác, anh hận đến mức muốn nổi điên, Trình Diệu Tinh, cô là của tôi, chỉ có thể thuộc về tôi... Tiêu Lăng Phong gất gao hôn môi Diệu Tinh, thỉnh thoảng cuồng dã lại thỉnh thoảng dịu dàng, tay của anh không khổng chế được di chuyển trên cơ thể mềm mại của cô. Diệu Tinh dựa vào tường, mặc cho Tiêu Lăng Phong vừa ôm vừa hôn. Rất lâu mà vẫn không chiếm được một chút đáp lại hay phản kháng của cô, Tiêu Lăng Phong từ từ mở mắt ra.

Diệu Tinh bình tĩnh nhìn anh, tựa như hoàn toàn không để ý đến chuyện bọn họ vừa xảy ra.

“Trình Diệu Tinh?” Tiêu Lăng Phong cắn răng.

“Hết hứng rồi hả?” Diệu Tinh nhú mày.

“Trình Diệu Tinh. Đây là ý gì! Coi như cô không muốn đáp lại, ngay cả phản kháng cũng không muốn sao?”

“Kỹ thuật hôn của anh rất tốt. Tiêu Lăng Phong, tôi rất hưởng thụ, diện mạo anh lại đẹp trai như vậy, bị anh hôn, dù sao cũng tốt hơn bị mấy tên ăn xin kia hôn!” Diệu Tinh nói xong, sờ sờ đôi môi mình, đáng vẻ giống như đang hồi tưởng lại nụ hôn vừa rồi. “Chúng ta thử lại một lần được không?”

“Trình Diệu Tinh, cô nhất định phải biểu hiện quá đáng như vậy sao?” Tiêu Lăng Phong giận dữ hỏi. Anh tình nguyện để Diệu Tinh tát anh một cái cũng không muốn cô như vậy.

“Tôi vốn dĩ là thế mà!” Diệu Tinh nói xong, đẩy Tiêu Lăng Phong ra, tay của cô vừa mới đặt lên người Tiêu Lăng Phong, đã bị anh cầm lấy.

“Cô nhất định phải tự giẫm đạp mình như vậy sao?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Đừng, việc tôi đã làm là rất quá đáng, nhưng Trình Diệu Tinh, cô có từng nghĩ đến cảm thụ của tôi. Cô có biết nhìn người mình yêu bị khi dễ sẽ có cảm giác gì không?”

“Đương nhiên tôi biết!” Diệu Tinh gật đầu. “Tiêu Lăng Phong, ba năm trước, tôi đã được cảm nhận rất rõ ràng. Nhìn người mình yêu bị buộc đi đến bước đường cùng, nhìn anh ấy chết trong ngực mình, nhưng... Một biện pháp tôi cũng không có. Tiêu Lăng Phong, cho dù là như vậy, sao anh có thể ích kỷ như vậy, anh hại chết Mộ Thần, tôi có đưa anh đi luân gian không? Anh yêu Đường Nhã Đình, đó chưa đủ tư cách để trở thành lý do để anh làm tổn thương tôi.”

“Cô...” Tiêu Lăng Phong giờ tay lên. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, anh lại không đành lòng xuống tay.

“Tiêu Lăng Phong, anh làm gì thế?” Theo tiếng gầm giận dữ, Tiêu Lăng Phong bị đẩy mạnh ra. Rầm~ Anh ta đụng vào tủ đầu giường, ngã cùng với anh là một ly thủy tinh. Theo phản xạ, Tiêu Lăng Phong chống tay xuống đất, mảnh ly vỡ đâm vào lòng bàn tay anh.

“Ừm...” Anh rên lên một tiếng.

Diệu Tinh nghiêng đầu nhìn Tiêu Lăng Phong, sau đó từ từ bước tới, nâng tay Tiêu Lăng Phong lên, nhìn vết thương trong lòng bàn tay anh ta, Diệu Tinh cũng mở lòng bàn tay mình ra “Tiêu Lăng Phong, anh thấy không? Chỗ này của tôi cũng bị thương rất sâu.” Giọng nói Diệu Tinh u oán như một lời nguyên rủa, bủa vây lấy Tiêu Lăng Phong, kích thích mỗi một dây thần kinh của anh. Những hình ảnh của ngày hôm đó ở hẻm nhỏ lần lượt thoáng qua trong đầu Tiêu Lăng Phong. Anh nhìn vết máu chưa khô trên tay mình, quả thật rất đau. Cả trái tim cũng đau đớn như vậy. Nhưng không phải vì vết thương mà vì thái độ của Diệu Tinh.

“Nếu mảnh thủy tinh này mà đâm vào mắt thì còn có thể cứu được sao?” Diệu Tinh nhẹ nhàng hỏi.

Ầm! Một tiếng sấm vang lên. Tiêu Lăng Phong đang ngồi dưới đất. Anh... Suýt chút nữa anh đã đâm vào mắt Diệu Tinh.

Alex đứng bên cạnh, hung ác nhìn Tiêu Lăng Phong chằm chằm, cũng chỉ mới rời khỏi một lát mà thôi, Tiêu Lăng Phong lại xuất hiện nữa rồi.

“Tiêu Lăng Phong, nơi này không hoan nghênh anh, bây giờ mời anh đi ra ngoài.” Alex không khách khí chỉ về phía cửa. “Diệu Tinh, sao em lại đi chân trần xuống đất.” Alex săn sóc ôm lấy Diệu Tinh. “Anh mua món em thích nhất, em có muốn ăn trước một chút không.” Giọng nói của anh rất dịu dàng, ánh mắt nhìn Diệu Tinh lại rất nóng bỏng. Máu rất nhanh chảy đầm dề tay Tiêu Lăng Phong.

“Được!” Đột nhiên Diệu Tinh nghe lời giống như một con mèo.

Bọn họ không coi ai ra gì mà thân mật đã thật sự kích thích Tiêu Lăng Phong, từ từ nâng tay lên, nhưng từ đầu đến cuối, Diệu Tinh không liếc nhìn anh lấy một lần. Trình Diệu Tinh, hiện tại, hả giận phải là cô mới đúng! Đột nhiên anh cảm thấy, đây chính là báo ứng của mình. Bởi vì mình đã gây ra cho cô ấy biết bao tổn thương không thể xóa mờ, nên giờ đây... Anh ấy này, căn bản là đang làm việc phí công.

Mặt ủ mày chau đi ra khỏi phòng bệnh, anh không bận tâm đến vết thương trong lòng bàn tay mình. Máu nhỏ từng giọt, từng giọt. Rơi xuống nền gạch trắng tinh, nở rộ như những đóa hoa xinh đẹp...

Hình ảnh Diệu Tinh tựa vào trong ngực Alex vẫn không ngừng tái hiện trong đầu, Trình Diệu Tinh, cô có thể tỉnh táo một chút hay không, đó không phải là Mộ Thần, cậu ta chỉ là một người thân phận không rõ ràng, bề ngoài cực kỳ giống Mộ Thần mà thôi... Tôi sẽ không cho phép các người ở bên nhau, cô đã là người phụ nữ của tôi, thì sau này, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình tôi, cho dù có chết, tôi cũng muốn cô chết bên cạnh tôi... Nếu cô không yêu thích sự áy náy của tôi, vậy thì, chúng ta hãy làm một việc gì đó, có hiệu quả thực tế một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hắc thủ sau màn

Tiêu Lăng Phong ngồi trong phòng Đường Nhã Đình, nhưng trong lòng anh vẫn không có cách nào bình tĩnh được. Hình ảnh Diệu Tinh tựa vào ngực Alex không ngừng xuất hiện trong đầu anh. Bàn tay siết chặt con dao.

“Lăng Phong, anh làm sao vậy?” tay Tiêu Lăng Phong vì dùng nhiều sức quá mà trở nên run rẩy, cũng đã sắp gọt vào ngón tay mình luôn rồi. Đường Nhã Đình vội vàng cầm tay anh ta lại. “Lăng Phong, từ lúc anh đi vào đến giờ vẫn luôn ngây người. Anh sao vậy, có chuyện gì xảy ra à. Tay của anh sao lại bị thương?”

“Không có gì, không cần thận làm rơi vỡ ly thủy tinh nên bị cắt trúng thôi.” Tiêu Lăng Phong chột dạ giấu tay ra sau. “Sao em lại xuống giường, chạy loạn khắp nơi.” Anh dịu dàng hỏi.

“Em muốn xuất viện!” Đường Nhã Đình lôi kéo tay Tiêu Lăng Phong, ở trong bệnh viện, cô không thể làm được việc gì. Vừa phải đề phòng Hạ Cẩm Trinh âm thầm báo tin với Tiêu Lăng Phong, lại vừa phải canh chừng Tiêu Lăng Phong chạy đi tìm Diệu Tinh. Lần này Diệu Tinh cắt cổ tay, cô có thể nhìn ra, Tiêu Lăng Phong thực sự rất áy náy.

“Sao lại xuất viện? Cơ thể của em vẫn chưa được tịnh dưỡng tốt.”

“Em không dám ngủ một mình trong phòng bệnh, Lăng Phong, em sợ.” Cô ta tui thân dựa vào ngực Tiêu Lăng Phong. “Chỉ cần nhắm mắt lại là em sẽ nhìn thấy những người đó đến gần mình, bọn họ xé quần áo của em, Lăng Phong, em rất sợ!” Đường Nhã Đình càng nói càng kích động, ngay sau đó bắt đầu khóc rầm rức. “Lăng Phong, em rất bần đung không?”

“Làm sao có thể!” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc Đường Nhã Đình, “Nhã Đình, anh không cho em nói mình như vậy.” Anh khẽ hôn lên tóc Đường Nhã Đình. Những lời nói của Diệu Tinh cũng bắt đầu vọng về bên tai anh, cô ấy nói cô ấy rất sợ, không dám nhắm mắt lại. Khi ở trong đường hầm, cô bắt lực đến vậy, nhưng lúc đó không một ai vươn tay ra giúp đỡ cô.

“Nhã Đình, em xác định mấy người đó là do Diệu Tinh sắp xếp sao?” Tiêu Lăng Phong nghĩ vẫn nên hỏi rõ.

Về mặt Đường Nhã Đình cứng đờ, ngay sau đó, nặn ra vài giọt nước mắt trong suốt. “Em... Em không biết, em cũng hi vọng là không phải, nhưng...” Đường Nhã Đình yếu ớt lắc đầu. “Thật sự em không biết!”

“Được rồi, Nhã Đình, em bình tĩnh một chút.” Tiêu Lăng Phong nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nhã Đình lên. “Coi như anh nói băng quơ, Nhã Đình, sau này anh sẽ không bao giờ hỏi em vấn đề này nữa.” Tiêu Lăng Phong hối hận nói.

“Anh cảm thấy chuyện này không phải do cô ấy làm ư?”

“...” Nhất thời Tiêu Lăng Phong không biết phải trả lời thế nào, trong lòng anh thì muốn tin rằng chuyện này không liên quan đến Diệu Tinh, nhưng... chính miệng mấy người kia đã chỉ tội, làm cho Tiêu Lăng Phong không thể nào suy xét.

“Lăng Phong...”

“Nhã Đình, không cần phải sợ. Sau này anh sẽ không để em bị khi dễ.” Tiêu Lăng Phong chân thành hứa hẹn. “Anh sẽ không để bất kỳ ai tổn thương em.” Anh nói xong, mắt lại nhìn ra cửa sổ, quả thật, anh không thể chỉ tin vào lời mấy tên lưu manh kia mà đã kết luận chuyện này do Diệu Tinh làm. Có lẽ, anh nên tìm mấy người kia, điều tra cho thật rõ ràng.

Ngồi trước máy vi tính, Tiêu Lăng Phong đang kiểm tra email, nhưng suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào. Bóng dáng của Diệu Tinh và Đường Nhã Đình không ngừng đan xen trong đầu.

“Tổng giám đốc, nếu như không quá bận rộn, anh vẫn nên đi về sớm đi!” Joe đặt ly cà phê xuống trước mặt Tiêu Lăng Phong. “Đã muộn lắm rồi.”

“Thế nào, tôi đường đường một đáng mày râu, còn sợ bị cướp sắc sao?” Tiêu Lăng Phong nói đùa.

“Ah...” Joe luôn kiêu ngạo, không biết phải trả lời thế nào, im lặng một lát, “Tôi không có ý này, chỉ là gần đây xảy ra một số chuyện.” Joe giải thích.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Lăng Phong lơ đãng hỏi. Còn có chuyện gì có thể làm anh phát điên hơn chuyện này.

“Là gần đây đã xảy ra hai vụ giết người dã man, nghe nói là có một đám lưu manh, không biết vì sao lại xảy ra xung đột. Kết quả, hai chết, một bị thương, một người không rõ tung tích.” Nghe Joe nói vậy, ngón tay Tiêu Lăng Phong đang gõ nhịp nhàn lên bàn, đột nhiên dừng lại. Lưu manh...

“Vụ còn lại thì sao?” Tiêu Lăng Phong hỏi...

“Hình như là mấy tên ăn xin vì tiền mà đánh nhau, cả năm người đều chết hết!” Joe nói xong, giọng nói có chút bất an.

Đột nhiên trong lòng Tiêu Lăng Phong lại thấy lo lắng. Các ngón tay siết chặt lại. “Mang báo đến cho tôi!”

Tiêu Lăng Phong nhìn tin tức chiếm cả trang đầu của tờ báo, mấy người trong đó, anh cũng không thấy xa lạ, là những người đã khi dễ Đường Nhã Đình ở góc đường, chẳng lẽ những tên còn lại là mấy người trong đường hầm kia...”

Anh nhanh chóng mở tờ báo ra, anh không nhớ rõ gương mặt của mấy gã đó, nhưng nhìn qua thì chính xác là bọn họ. Tại sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy, anh mới vừa muốn bắt tay điều tra, mấy người kia liền xảy ra chuyện. Không một ai còn sống...

Ngón tay Tiêu Lăng Phong từ từ cuộn lại, vo tròn thành một nùi. Đây là giết người diệt khẩu, chôn vùi sự thật sao? Người đó muốn che giấu cái gì! Có thể làm mọi chuyện sạch sẽ lưu loát đến vậy, hoặc là, đây thực sự là chuyện ngoài ý muốn, hoặc là, có người cố ý an bài tất cả. Cuối cùng bọn họ là địch hay là bạn. Anh lo lắng gõ ngón tay lên bàn.

Chẳng lẽ là Diệu Tĩnh sao? Chuyện này vốn không liên quan đến cô, có người muốn giết người diệt khẩu. Hay là... Chuyện này là do cô làm, tất cả nhân chứng đều không còn, như vậy, chỉ cần cô ấy phủ nhận, mình sẽ không tìm được chứng cứ nữa... Nhưng mấy gã ăn xin này thì sao? Bởi vì bọn họ muốn làm nhục Diệu Tĩnh, cho nên mới bị giết, nếu như là vậy, người khả nghi nhất, có thể là Alex, hoặc là... Hạ Cẩm Trình.

Não Tiêu Lăng Phong hổng rồi, cuối cùng chuyện này là sao.

“Tổng giám đốc, có muốn tôi điều tra một chút không?”

“Có chuyện sẽ nói với anh, anh trở về trước đi!” Tiêu Lăng Phong nói xong, cũng đứng dậy. Những việc này, nhất định anh phải tự mình điều tra.

Hạ Cẩm Trình cảm thấy tò mò, một cước đá văng cửa phòng bệnh, làm Đường Nhã Đình đang hả hê nhìn tờ báo giật thót tim. Nhìn mặt Hạ Cẩm Trình đầy sát khí, bất giác cô lui về sau. Bởi vì Diệu Tĩnh tự sát mà bọn họ đã trở mặt với nhau rồi, lần này anh ta tới đây là vì cái gì.

“Đường Nhã Đình!” Hạ Cẩm Trình hét lớn một tiếng.

“Cái, cái gì...” Đường Nhã Đình nuốt nước bọt.

“Cô, người phụ nữ độc ác này.”

“Hạ Cẩm Trình, anh nổi điên cái gì hả.” Đường Nhã Đình hỏi. “Vừa mới bước vào đã hô to gọi nhỏ với tôi, anh có ý gì.”

“Có ý gì, không phải chính cô rõ ràng nhất sao?” Anh ta nói xong, quăng tờ báo đến trước mặt Đường Nhã Đình. “Cô cũng rất độc ác, lợi dụng người khác xong thì qua cầu rút ván sao?”

“Anh nói bậy gì đó?” Đường Nhã Đình hét lên, cô cũng rất muốn biết là ai đã giết những người đó. Cô đang buồn rầu phải giải quyết như thế nào nếu Hạ Cẩm Trình điều tra chuyện này, nhưng họ đã chết rồi. Mặc kệ là ai, cô đều phải cảm ơn anh ta, nếu là vậy, chỉ cần cô phủ nhận mọi chuyện, thì sẽ không có việc gì cả!

“Hôm nay tôi sẽ giết chết cả đàn bà độc ác này.” Hạ Cẩm Trình quát thật to, bóp cổ ta ta. “Đường Nhã Đình, hôm nay tôi sẽ để cô phải vì tất cả mọi chuyện mình đã làm mà trả giá thật lớn...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hạ Cẩm Trình nhắc nhở

Hạ Cẩm Trình siết chặt cổ Đường Nhã Đình, đột nhiên tay của anh ta nổi lông, còn nâng cằm cô ta lên, hôn lên môi cô ta.

“Ừm...” Đột nhiên bị hôn, làm Đường Nhã Đình không biết chuyện gì đã xảy ra, cô cố gắng đẩy Hạ Cẩm Trình ra, nhưng nụ hôn của anh ta vô cùng nóng bỏng, bàn tay sờ soạn lung tung, lần dò vào quần áo của cô, cô không cách nào thờ được, lại càng không thể nào suy nghĩ được chuyện gì. Rõ ràng Hạ Cẩm Trình hận cô đến vậy, thậm chí suýt chút nữa đã bóp chết cô, làm sao anh ta lại có thể hôn cô say đắm, chẳng lẽ...

Cô đang suy nghĩ, vẫn chưa kịp đẩy Hạ Cẩm Trình ra, tiếng Tiêu Lăng Phong đã vang lên ở cửa phòng.

“Các người đang làm gì vậy hả?” Tiêu Lăng Phong siết chặt nắm đấm.

Hạ Cẩm Trình nghe tiếng Tiêu Lăng Phong thì cười đắc ý, anh ta xấu xa cắn vành tai của Đường Nhã Đình.

“Ừm...” Đường Nhã Đình không thể không chế phát ra tiếng rên kiều mị.

Hạ Cẩm Trình hài lòng đứng dậy. “Như anh nhìn thấy, anh thấy cái gì thì chính là đang làm cái đó.” Hạ Cẩm Trình nhún nhún vai.

“Hạ Cẩm Trình, anh là tên khốn kiếp.” Đường Nhã Đình cực kỳ tức giận muốn tát Hạ Cẩm Trình. Nghĩ đến tiếng rên rỉ thoải mái vừa rồi của mình, cô ta thật sự muốn tự bóp chết mình.

Hạ Cẩm Trình giơ tay lên, dễ như trở bàn tay nắm lấy cổ tay Đường Nhã Đình. “Mặt của tôi chỉ để người con gái tôi yêu đụng vào, cô... Vẫn chưa đủ tư cách.” Anh ta nói xong, hất Đường Nhã Đình ra.

“Hạ Cẩm Trinh, anh thật quá đáng.” Tiêu Lăng Phong tiến lên vùng lên nắm đầm.

“Làm gì mà thô lỗ thế.” Hạ Cẩm Trinh cười. “Phải làm sao đây, đã bị anh bắt gặp, đều tại tôi quá sơ suất. Nhã Đình, cô đừng sợ, Lăng Phong yêu cô yêu đến mù quáng, chỉ cần cô nói không có, anh ta sẽ tin ngay. Lần sau, cô cũng có thể độc ác hơn một chút, nói Diệu Tinh muốn giết cô, nếu nói vậy, Lăng Phong của cô, sẽ vì trả thù giúp cô mà tự tay giết chết Diệu Tinh, như vậy thì... Sau này cô sẽ không còn bất kỳ mối nguy hại nào rồi!”

“Anh...” Đường Nhã Đình đứng lên. “Tại sao anh lại một mực khẳng định là tôi vu oan Trinh Diệu Tinh, mà không phải cô ta thật sự hãm hại tôi.” Đường Nhã Đình chất vấn.

“Làm sao cô biết tôi muốn nói cái gì? Đường Nhã Đình, cái này không phải là cô không đánh đã tự khai sao.”

“Anh...”

“Hạ Cẩm Trinh, anh đủ chưa.” Tiêu Lăng Phong đẩy anh ta ra. “Anh có gì muốn nói thì nói thẳng ra, không cần phải ném đá giấu tay như thế. Coi như Trinh Diệu Tinh bị oan, cô ấy cũng không còn cách nào chứng minh được. Tất cả nhân chứng đều đã chết hết rồi...”

“Chết không đối chứng, hung thủ thật sự có thể nhón nhon ngoài vòng pháp luật rồi. Haizz... Khó trách phim truyền hình đều có cảnh giết người diệt khẩu để che giấu chứng cứ phạm tội, hóa ra có thể áp dụng tốt đến vậy.”

“Anh...”

“Tôi đã tìm được chứng cứ, có người đã đổi rượu của Diệu Tinh, nói cách khác, là cô ấy bị người ta bỏ thuốc, nếu như ngày hôm ấy anh không đến đó, anh có biết ở một nơi như vậy, Diệu Tinh sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Cẩm Trinh làm toàn thân Tiêu Lăng Phong run lên.

“Anh... Anh nói cái gì?”

“Tôi nói anh đã đổ oan cho Diệu Tinh, hại Diệu Tinh thê thảm, anh có gì đáng giá để cô ấy bỏ thuốc anh, các người quen nhau cũng đã lâu, anh không hề tin tưởng cô ấy một chút nào sao? Coi như không có lòng tin, anh cũng không tin vào trực giác của mình sao? Nhưng anh đã làm cái gì? Vu oan cô ấy, còn làm ra chuyện không bằng cảm thù. Tiêu Lăng Phong anh nên cảm thấy may mắn vì lần này Alex đã cứu Diệu Tinh, nếu không, thật sự tôi cũng không biết tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Tiêu Lăng Phong thất thần, anh đã không thể nghe lọt tai bất cứ âm thanh nào nữa, chỉ có mỗi một câu kia thôi, Diệu Tinh mới là người bị bỏ thuốc. Anh bắt đầu cảm thấy may mắn vì mình đã đến đó, bằng không Diệu Tinh... Chỉ nghĩ đến đó thôi mà trái tim anh đã nứt vỡ, vỡ cùng đau đớn. Diệu Tinh là vô tội thế nhưng anh lại làm ra chuyện quá đáng đến vậy.

“Còn có việc càng thú vị hơn, Lăng Phong, anh có biết tôi nhìn thấy người nào không?” Hạ Cẩm Trinh đến gần Đường Nhã Đình. “Không phải hôm đó cô đang đi trên đường thì xảy ra chuyện sao, nhưng... Tại sao cô lại xuất hiện trong camera.”

“Anh... Anh nói vậy!” Đường Nhã Đình cãi lại. “Tôi biết rõ Diệu Tinh gặp chuyện không may làm anh rất đau khổ, anh hận tôi, nhưng... Sao anh có thể dùng những lời này để đổ tội lên đầu tôi. Cẩm Trinh, chúng ta là bạn bè mà!” Cô ta bật khóc. “Làm sao anh có thể làm tổn thương tôi như vậy.”

đii...endan “Đường Nhã Đình, nếu như tôi đã nói tất cả mọi việc cho cô biết thì cũng không định diễn kịch với cô nữa, cô cảm thấy với mối thù sâu như biển đó, tôi có thể làm bạn với cô sao?” Ille...qq..uydon

Tiêu Lăng Phong đứng bên cạnh, bọn họ đang nói gì vậy, tại sao anh nghe không hiểu gì cả. Đột nhiên anh phát hiện, giữa bọn họ, tựa như có quá nhiều chuyện mà mình không biết, ví dụ như anh ta đã từng yêu Đường Nhã Đình nhưng tại sao lại nhanh chóng biến thành yêu người khác, ví dụ như mỗi lần Đường Nhã Đình nhìn thấy anh ta đều sẽ rất căng thẳng... Rốt cuộc bọn họ còn có bao nhiêu chuyện mà anh không biết.

“Anh...”

“Mẹ cô hại mẹ tôi bị vứt bỏ, hại chết hai đứa em gái chưa ra đời của tôi, còn cô... hại chết đứa con của tôi.” Hạ Cẩm Trinh nói bên tai Đường Nhã Đình.

“Anh nói vậy, không được nói nữa, tôi không cho anh nói nhảm nữa!” Đường Nhã Đình kích động thét lên.

“Anh đủ chưa!” Tiêu Lăng Phong đã chịu đựng đủ cái cảm giác làm kẻ ngoại cuộc này rồi. “Cuối cùng là các người đang nói cái gì?”

“Tôi nói...”

“Hạ Cẩm Trinh!” Đường Nhã Đình gất gồng quát. Ngay sau đó ý thức được mình đã quá mức xúc động, cô nhìn Tiêu Lăng Phong, phản ứng của mình có thể làm cho anh ta nghi ngờ. “Anh đừng ở đây nói lung tung nữa.” Giọng nói của cô thật thấp lại vô cùng lạnh lẽo.

Tiêu Lăng Phong cũng nhìn Đường Nhã Đình, chưa bao giờ anh nhìn thấy cô như vậy, trong nháy mắt, anh cảm thấy Đường Nhã Đình trở nên thật xa lạ.

Hạ Cẩm Trinh hài lòng nhìn phản ứng của hai người.

“Tiêu Lăng Phong, đừng tự lừa gạt mình nữa.” Anh vỗ vỗ bả vai Tiêu Lăng Phong. “Ngoài ra, anh thấy tôi hôn cô ấy, nhưng phản ứng của anh... lại bình thường như vậy, đây không phải đã nói rõ anh hoàn toàn không thêm đề ý.” Anh nhẹ nhàng nói xong, hạ hê liếc mắt nhìn Đường Nhã Đình. “Chẳng lẽ anh không nghi ngờ, tại sao tôi lại biết điểm nhạy cảm trên cơ thể cô ta là vành tai.” Anh khẽ nhắc nhở, sau đó xoay người rời khỏi. Tiêu Lăng Phong, lần này anh mà không nghe ra, vậy thì anh chính là một con heo.

Tiêu Lăng Phong thất thần rất lâu. Lời nói của anh ta vô cùng thẳng thắn. Ý của anh ta có phải là... Không, không thể nào, Nhã Đình làm sao có thể làm chuyện như vậy.

“Lăng Phong...” Đường Nhã Đình thử thăm dò gọi anh ta một tiếng. Hạ Cẩm Trình đã nói cái gì?

“Sao vậy?” Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước.

“Anh... Anh không tức giận sao?” Đường Nhã Đình hỏi. “Nhìn thấy em bị người khác hôn, anh không thêm đề ý sao?”

“Bé ngốc, là anh tin tưởng em.” Tiêu Lăng Phong nói xong, ôm Đường Nhã Đình vào ngực. “Không phải chúng ta đã nói sẽ tin tưởng nhau sao, Nhã Đình, đừng suy nghĩ lung tung, mặc kệ người khác nói gì, chỉ cần em nói không có, thì anh sẽ tin em”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Tiêu Lăng Phong mỉm cười, chỉ là Đường Nhã Đình không thể nhìn thấy tận sâu trong đôi mắt anh lại là vẻ thiếu tự tin... Là thật sao? Không phải, chính bản thân anh cũng không biết...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Mâu thuẫn ở trong lòng

Trong quán rượu náo nhiệt, Tiêu Lăng Phong uống hết ly này đến ly khác, gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, mỗi một chuyện đều nằm ngoài dự đoán của anh, những chuyện này gộp chung lại với nhau thì càng nằm ngoài sự kiểm soát của anh. Vô loạn tóc mình, anh ném cái ly lên bàn.

Những lời của Hạ Cẩm Trình đã làm anh không thể không nghi ngờ, anh ta và Đường Nhã Đình thật sự là có chuyện gì đó, còn có cử chỉ kỳ quái của Đường Nhã Đình, cô ấy hình như rất sợ Hạ Cẩm Trình nói gì đó với anh. Thật ra là chuyện gì mà phải sợ người khác biết được. Mấy tên lưu manh kia đều đã chết hết, chuyện này lại không biết phải điều tra từ đâu... Nếu như sự thật là chuyện này không hề liên quan đến Diệu Tinh, chẳng lẽ phải bắt cô ấy vĩnh viễn gánh chịu tội danh này. Còn có cái người đã bỏ thuốc kia, làm chặt chẽ như vậy, có phải đã có người sắp xếp sẵn, nếu là như vậy, có phải tìm được người này thì sẽ có bước đột phá...

“Đột nhiên tôi tìm tôi là có chuyện gì!”

“Không có việc gì thì không thể tôi tìm cậu sao?” Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm bạn thân, hiển nhiên tâm trạng đang không được tốt.

“Sao vậy, lại cãi nhau với ông cụ nhà cậu?” Bùi Hạo Thần cười hỏi,

“Lần này phải để cho cậu thất vọng rồi, chúng tôi rất tốt!” Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm người bạn không sợ thiên hạ đại loạn này.

“Ah... Thật hiếm khi được như thế!”

Tiêu Lăng Phong không lên tiếng, trước đây, chỉ khi nói đến hôn sự của anh và Đường Nhã Đình thì bọn họ mới cãi nhau, bây giờ bọn họ rất hòa bình. Đột nhiên Tiêu Lăng Phong nhận ra rằng, đã rất lâu rồi mình không nhắc tới việc cùng Đường Nhã Đình kết hôn với ông nội.

Đột nhiên hai người không nói thêm gì nữa, bầu không khí yên tĩnh đến kỳ lạ. Thật lâu sao...

“Yêu một người là có cảm giác gì?”

“Lương Tịch Mạt đã trở về.” Hai người không đề ý nói, ngay sau đó đồng thời phun rượu ra.

“Cậu nói cái gì?” Hai người trầm miệng một lời.

Tiêu Lăng Phong nhìn bạn thân, Tịch Mạt đã trở lại, mình không nghe lầm chứ, cô ấy biến mất bốn năm, sao đột nhiên quay trở lại.

“Lăng Phong, cậu... không sao chứ? Cậu vừa hỏi tôi cái gì?”

“Tôi? Tôi có thể có chuyện gì.” Tiêu Lăng Phong phản bác, cười cười. Cầm ly rượu lên để che giấu sự bối rối của mình. Đúng là điên rồi. Sao mình có

thể ngốc đến mức đi hỏi cậu ta yêu là cái gì chứ.

“Còn nói cậu không có việc gì.” Bùi Hạo Thần liếc Tiêu Lăng Phong một cái. “Chuyện cảm thú như vậy, cậu đều có thể làm được. Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự bội phục cậu, cậu không thấy áy náy sao?”

“Cậu biết cái gì!” Tiêu Lăng Phong vốn đang buồn bực chuyện này, lại còn có người cố tình nhắc tới. “Cũng không phải lỗi của tôi, vì sao tôi phải áy náy.”

“Cậu nói xem, nếu như Tịch Mạt biết chuyện này, cô ấy có giết cậu không.”

“Cô ấy biết chuyện này, có giết tôi hay không thì tôi không biết. Nhưng mà... Nếu cô ấy biết, tôi là đồng lõa trong chuyện bốn năm trước, không chừng cô ấy sẽ giết tôi thật đấy.” Tiêu Lăng Phong châm chọc ngược trở lại.

“Cậu hỏi hận?” Bùi Hạo Thần cau mày.

“Nói đùa gì thế, Tiêu Lăng Phong tôi làm việc đã bao giờ hối hận đâu.” Tiêu Lăng Phong mạnh mẽ nói, một hơi uống sạch rượu trong ly.

“Hối hận thì hối hận, có cái gì mà không chịu thừa nhận, Lăng Phong, thời gian chúng ta quen nhau đâu phải ngắn, cậu cảm thấy cậu có chuyện thì có thể lừa được tôi sao.”

“Haizz...” Tiêu Lăng Phong thở dài. “Hạo Thần, yêu một người, sẽ có cảm giác như thế nào.” Tiêu Lăng Phong hỏi. Hôm nay, lần đầu tiên anh nghi ngờ tình cảm của mình dành cho Đường Nhã Đình rốt cuộc là gì, tại sao lại giống như những gì Hạ Cẩm Trình đã nói, tận mắt nhìn thấy cô ấy bị hôn, nhưng một chút cảm giác cũng không có. Ngược lại là Diệu Tinh, lúc trước, khi Hạ Cẩm Trình bất chấp tất cả nhảy xuống nước cứu cô, lúc anh ta làm hô hấp nhân tạo cho cô ấy, anh lại nói con đồ kị. Chỉ cần Hạ Cẩm Trình đến gần Diệu Tinh một chút thôi là anh đã muốn đẩy anh ta ra. Chẳng lẽ... Không, cái này không thể nào. Tiêu Lăng Phong vội vàng bác bỏ ý nghĩ này của mình. Tiêu Lăng Phong, người điên rồi sao, ý nghĩ như vậy mà người cũng nghĩ ra được.

“Những chuyện này tôi có nghe Uyển Kiệt nói một chút, nói thật, tôi không tiếp xúc nhiều với Trình Diệu Tinh, nhưng mà... Tôi cảm thấy cô ấy không giống hạng người sẽ làm ra những chuyện như vậy.”

“Nếu đã tiếp xúc không nhiều, tại sao còn bày ra dáng vẻ như cậu hiểu rất rõ cô ấy.” Tiêu Lăng Phong không khỏi cảm thấy chua xót, tại sao một người ngoài cũng có thể tin Diệu Tinh, mà mình... Lại chỉ tin vào trực giác của mình.

“Tiêu Lăng Phong, ngàn vạn lần đừng nói với tôi là cậu đang ghen.” Bùi Hạo Thần cười nói. “Cậu yên tâm, cô ấy không phải là mẫu người tôi thích.”

“Đúng vậy, cậu chỉ thích mẫu người như cô em Tịch Mạt.” Tiêu Lăng Phong thờ phỉ phò quát. Còn nghĩ nói chuyện với cậu ấy thì trong lòng sẽ thoải mái hơn, nào ngờ người này vẫn không quên chọc giận anh.

“Được được được, tôi không quấy rầy cậu.” Bùi Hạo Thần nói xong, đứng dậy. Cô vợ nhỏ của anh đã trở về, anh cũng có một đồng chuyện lớn phải bận rộn.

Nhìn bạn thân rời đi, tâm trạng Tiêu Lăng Phong càng buồn bực hơn. Nóng nảy đặt ly rượu xuống, anh đứng dậy.

Bệnh viện.

Rốt cuộc Tiêu Lăng Phong vẫn phải lấy dũng khí để đến bệnh viện gặp Diệu Tinh, nhưng đến cửa phòng bệnh thì anh lại không có can đảm bước vào. Lời nói của Hạ Cẩm Trình không ngừng vang lên bên tai, tay của anh vì căng thẳng mà ướt đầm mồ hôi.

Tay giờ lên rồi lại để xuống, không biết bây giờ có nên vào hay không, lúc này, có phải Alex đang ở bên cạnh cô một tác không rồi hay không, nghĩ đến đây, trong lòng anh lại phiền muộn. Thật sự rất muốn ném cái người không rõ lai lịch này đi, nghĩ vậy, anh bỏ qua ý tưởng muốn gõ cửa, trực tiếp mở cửa đi vào.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, không chút tiếng động, Tiêu Lăng Phong bất giác thả nhẹ bước chân. Diệu Tinh đang ngủ. Chắc là tối hôm qua không có ngủ. Chậm rãi đến bên cạnh giường, cảm thấy rất đau lòng, nhẹ nhàng cầm tay cô.

“Sao cô lại ngốc đến vậy?” Tiêu Lăng Phong khẽ nói. Sắc mặt cô ấy vẫn tái nhợt như trước. Anh nhìn lòng bàn tay mình, nghĩ đến mình đã từng tát vào mặt cô ấy mạnh đến vậy...

“Đừng, đừng bỏ tôi lại, tôi không có làm, không có...” Diệu Tinh bất lực khóc khe khẽ. “Tin tôi đi, tôi không có...”

Trái tim Tiêu Lăng Phong như bị xé thành từng mảnh vụn. Rất đau, thật sự rất đau...

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong khẽ kêu một tiếng. “Diệu Tinh, tỉnh lại đi...”

Nghe có người gọi mình, Diệu Tinh từ từ mở mắt ra. Khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch. Cô vội vàng ngồi dậy.

“Tiêu Lăng Phong, anh... Sao anh ở đây?” Diệu Tinh muốn tránh né theo bản năng.

Nhìn Diệu Tinh hoảng sợ, đột nhiên Tiêu Lăng Phong cảm thấy đáng ghét. “Tôi không thể tới sao?” Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, rõ ràng trong lòng đang áy náy, nhưng khi đối mặt với Diệu Tinh, anh thật sự không có can đảm nói ra.

“... Dĩ nhiên có thể, đây là tự do của anh, nhưng mà, nếu như tôi nhớ không lầm thì đây là phòng bệnh của tôi.”

“Nếu như tôi nhớ không lầm, Diệu Tinh, cô là người phụ nữ của tôi, tôi đến thăm cô thì có gì không đúng sao?”

“Người phụ nữ của anh?” Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. “Anh cũng quá vội vàng rồi!” Diệu Tinh khẽ cười. “Tiêu Lăng Phong, không phải anh luôn miệng nói anh yêu Đường Nhã Đình ư, nhưng anh lại ở sau lưng cô ta nói tôi là người phụ nữ của anh, đây chính là yêu trong miệng anh vẫn nói sao? Nếu như anh nói phải, tôi chỉ có thể nói, tình yêu của anh, thật sự không đáng một đồng...”

“Tôi có nói tôi yêu cô sao?” Tiêu Lăng Phong nổi đóa. “Cô nghĩ quá nhiều rồi.”

“Như vậy là tốt nhất.” Diệu Tinh nhẹ nhõm cười một tiếng, “Tiêu Lăng Phong, anh không cảm thấy, với quan hệ của chúng ta, nói người nào là của người nào, thậm chí nói yêu hay không yêu, là một chuyện rất nực cười sao?” Diệu Tinh chậm rãi nói.

“...” Quả nhiên, Diệu Tinh hận anh đến tận xương tủy! Nhưng... Rốt cuộc thì ai mới là người phải hận đây. Nghĩ vậy, Tiêu Lăng Phong đột nhiên cảm thấy khó hiểu với cách làm của mình. Dù cho mình làm cái gì đi chăng nữa thì cô ấy đều sẽ không cảm kích, tại sao mình còn hăm hở chạy đến đây, mặt nóng dãn mông lạnh. “Hôm nay tôi tới đây có hai việc. Thứ nhất, chuyện trong quán bar đã điều tra xong, xảy ra nhiều chuyện hiểu lầm như vậy, cũng đã gây ra cho cô nhiều tổn thương, cô muốn bồi thường cái gì đều có thể nói...”

“Tôi muốn tự do.”

“Cô đừng mơ tưởng.” Tiêu Lăng Phong không nghĩ tới Diệu Tinh sẽ phản ứng nhanh như thế, lại càng không ngờ mình lại từ chối dứt khoát đến vậy, “Cô muốn tự do cũng không phải là không thể, sinh cho tôi một đứa bé, đến lúc đó cô sẽ được tự do!” Tiêu Lăng Phong đề xuống lửa giận, nhàn nhạt nói. “Thứ hai...”

Diệu Tinh ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng Phong, chờ câu tiếp theo của anh.

“Ngày mai cô nên xuất viện đi!” Tiêu Lăng Phong nói. “Tôi đến đón cô!”

“Anh dựa vào đâu mà nghĩ rằng tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh?” Diệu Tinh ngẩng đầu lên.

“Dựa vào trong tay tôi đang nắm giữ thứ cô quan tâm, dựa vào... Tôi biết rõ Lương Tịch Mạt đang ở nơi nào! Không phải cô luôn lo lắng cho Lương Tịch Mạt sao? Hiện tại đã có cơ hội, sẽ không bỏ qua đúng không?”

“Tịch Mạt thế nào?” Diệu Tinh giật mình, đã bốn năm không có tin tức, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì. Mấy năm nay, nhà họ Bùi đều nói với bên ngoài là Tịch Mạt dưỡng bệnh ở nước ngoài, nhưng nguyên nhân thật sự chỉ có cô biết rõ, cha của Tịch Mạt bị bỏ tù, kết quả lại chết ngoài ý muốn, vào ngày hôm nay, mẹ của cô đã phát bệnh tim trong bệnh viện... Chẳng lẽ Tịch Mạt...

“Lương Tịch Mạt đã trở về.” Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. “Cô ngoan ngoãn nghe lời, chờ cơ thể cô khỏe hơn một chút, tôi sẽ xem xét có nên dẫn cô đi gặp cô ấy hay không.”

“Hiện tại tôi đã rất khỏe rồi, bây giờ anh dẫn tôi đi có được không?” Diệu Tinh nhảy xuống giường. Nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô, trong lòng Tiêu Lăng Phong không biết nên vui hay buồn. Vui chính là vì cuối cùng cũng đã có chuyện có thể khơi gợi hứng thú của cô ấy. Còn buồn, là vì... Cô vui hay buồn đều không có liên quan đến anh.

“Tôi nói là suy nghĩ!” Tiêu Lăng Phong xoay mặt sang một bên. “Cô ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm việc ngu ngốc nữa. Cho dù cô hận tôi, muốn dùng cái chết để trốn tránh, nhưng cô có từng nghĩ đến cha mẹ cô sao?” Tiêu Lăng Phong hỏi.

Hô hấp Diệu Tinh cứng lại. Thật ra thì không phải cô không hối hận, cô thấy may mắn vì Alex đã cứu mình, nếu như lần này thật sự có chuyện gì, cha mẹ phải làm sao đây.

“Nếu như cô hận tôi, cũng không cần chết. Chỉ cần thực hiện hết hợp đồng, Trình Diệu Tinh, lúc đó, chúng ta cũng không còn quan hệ gì! Cô cho tôi một đứa bé, tôi trả lại cô tự do...” Tiêu Lăng Phong nói xong, trong lòng không hiểu sao lại thấy đau xót.

Quan hệ gì cũng không còn. Đứa bé thứ đồ dùng để giao dịch à. Diệu Tinh nhìn người đàn ông trước mặt này. Đúng là anh ta hoàn toàn không có nhân tính...

Hết chương 95.

P/s: Trước tiên là mình xin lỗi vì đăng chương này quá trễ. Tiếp theo là chúc các bạn Giáng sinh vui vẻ, an lành và hạnh phúc. Và sau cùng là cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ ViVu trong suốt thời gian qua nha.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Cô không gánh nổi hậu quả

Đường Nhã Đình ngồi trong phòng ngủ, đã mấy ngày nay Tiêu Lăng Phong không đến thăm cô, là vì Trình Diệu Tinh xuất viện ư. Cô vốn không có thời gian để ý tới chuyện này, nhưng vừa rồi, Lisa lại gọi điện đến nói cho cô biết, Tiêu Lăng Phong dẫn Diệu Tinh đi gặp mặt bạn bè. Đó là quyền lợi của cô mới đúng, bắt đầu từ khi nào, sự chú ý của Tiêu Lăng Phong đã không đặt trên người mình.

“Lăng Phong, anh thật sự cho rằng có thể dễ dàng vứt bỏ tôi sao, tôi không phải Trình Diệu Tinh, tôi sẽ không nhẫn nhục chịu đựng.” Đường Nhã Đình cắn chặt răng. “Tiêu Lăng Phong, ngày hôm nay tôi trở nên như thế này, toàn bộ đều do anh!” Đường Nhã Đình tức giận gào thét.

Ngoài cửa, một tiếng gầm nhẹ sáng khoái hòa cùng với tiếng kêu gào thảm thiết của cô gái truyền tới. Đường Nhã Đình nhìn chăm chăm vào hướng phát ra âm thanh. Trên mặt đầy vẻ chán ghét, ngay cả chính cô còn chán ghét thân thể này thì người ngoài làm sao có thể tiếp nhận được. Đứa bé hôm nay cha cô mang về..... Chắc cũng chừng mười lăm mười sáu tuổi! Cô không nhìn được muốn lớn tiếng mắng. Ông ta là cảm thú.

“Cảm thú...” Nghĩ tới đây, đột nhiên cô ta mỉm cười. “Trình Diệu Tinh, một lần không hủy được cô, thì vẫn còn lần thứ hai, Hạ Cẩm Trình, anh cho rằng tôi sợ sự uy hiếp của anh ư, nếu như tôi không chiếm được, vậy thì người khác cũng đừng mơ tưởng có được.” Đường Nhã Đình oán hận suy nghĩ, móng tay cắm vào lòng bàn tay, nhưng lại hoàn toàn không phát hiện...

Căn hộ.

Diệu Tinh đứng ở cửa sổ, trên người vẫn còn mặc cái váy dài màu đỏ, sau khi đi ra khỏi Mị Ảnh, cô chưa từng nói tiếng nào. Tiêu Lăng Phong đứng bên cạnh, vốn dĩ anh cho rằng để Diệu Tinh gặp lại Lương Tịch Mạt thì cô sẽ khá hơn một chút. Nhưng tất cả lại nằm ngoài dự đoán, đã hoàn toàn ngược lại.

Gió đêm lạnh lạnh thổi qua, bất giác Diệu Tinh run một cái. Trong lòng, lạnh quá...

“Sao vậy? Cảm thấy rất lạnh hả?” Tiêu Lăng Phong từ từ đi đến bên cạnh Diệu Tinh. “Bốn năm nay cô vẫn luôn nhớ đến người bạn thân nhất, chị em tốt nhất của cô, nhưng... Tất cả đều đã chứng minh, cô chỉ mơ mộng hảo huyền thôi.” Tiêu Lăng Phong nói xong, châm một điếu thuốc. “Sự quan tâm của cô, căn bản người khác không cần.”

“Tiêu Lăng Phong, đây là chuyện của tôi.” Diệu Tinh không vui quay mặt sang. Tất cả mọi việc đều không giống với tưởng tượng của cô, cô cho rằng, sau khi gặp lại Tịch Mạt, bọn họ nhất định ôm nhau khóc nức nở, bọn họ sẽ nói không hết chuyện, nhưng... Tất cả đều bị một câu nói của bạn thân “Trình tiểu thư, đã lâu không gặp.” làm cho tan nát.

“Diệu Tinh, thật sự tôi thấy tiếc cho cô.” Tiêu Lăng Phong mặc kệ sự mất mát của Diệu Tinh, tiếp tục châm chọc.

“Tiêu Lăng Phong, anh không cảm thấy áy náy chút nào sao?” Diệu Tinh hỏi. “Anh và Bùi Hạo Thần, rất xứng đôi, các người đều có thói quen chia rẽ người khác sao?” Diệu Tinh nhẹ nhàng hỏi.

“Chia rẽ?” Tiêu Lăng Phong cười. “Lương Tịch Mạt vốn dĩ nên thuộc về Hạo Thần, về phần cô... Trình Diệu Tinh, đừng quên, là cô tự mình đưa đến cửa.” Anh nâng cằm Diệu Tinh lên.

“Nếu như không phải anh dùng mọi thủ đoạn, Tiêu Lăng Phong, anh cảm thấy anh có gì đáng giá để tôi phải chủ động hiến thân.” Diệu Tinh hỏi. Hay cho một câu tự đưa đến cửa. Anh ta là người đã tạo nên tất cả bi kịch của cô, nhưng mà, một câu nói của anh, lại đổ tất cả trách nhiệm lên người cô.

“Diệu Tinh, tôi không biết cô có biết liêm sỉ hay không, dĩ nhiên, cái này cũng không quan trọng, nhưng có một sự thật đã không thể thay đổi, cô là người phụ nữ của tôi.” Anh cầm lấy vài sợi tóc của cô. Tại sao rõ ràng cô đang ở trước mắt, nhưng... một chút cảm giác mình cũng không có, cảm thấy cô thật xa vời. “Vì vậy, cô hãy làm tốt bổn phận của cô đi.”

“Người tình của anh sao?” Diệu Tinh cười.

Tiêu Lăng Phong nở nụ cười, nhưng lại không phủ nhận, người tình thì người tình, dù thế nào thì anh cũng không muốn buông tay Diệu Tinh, chỉ cần có thể giữ cô lại, dù là thân phận gì thì hoàn toàn không quan trọng, không phải sao!

“Tiêu Lăng Phong, tình yêu, ở trong mắt anh đến cuối cùng thì nó là gì?” Diệu Tinh xoay mặt lại, chăm chú nhìn Tiêu Lăng Phong. “Chỉ là tùy tiện mở miệng nói chút gì đó thôi sao? Trong lòng có người mình yêu, nhưng tại sao lại có thể tùy tiện lên giường với người khác, đừng lấy nhu cầu sinh lý gì đó ra làm bìa đỡ đạn, những thứ đó đều là viện cớ thôi. Anh, thật lòng yêu sao?”

Tiêu Lăng Phong hơi sùng sốt, nếu là lúc trước, có người hỏi, anh yêu người nào, anh sẽ không do dự nói, chính là Đường Nhã Đình, nhưng khi anh xảy ra quan hệ với Diệu Tinh, khi anh... bắt đầu không tự chủ để ý đến Diệu Tinh, thì anh đã mờ mịt rồi.

Yêu là gì? Đây cũng là vấn đề mà Tiêu Lăng Phong đang muốn biết. Anh cũng rất mờ mịt, ngày hôm đó, anh đã từng hỏi Hạo Thần, hiển nhiên, cậu ta cũng không hiểu. Đột nhiên anh cảm thấy mình rất buồn cười. Sống đã hai mươi mấy năm, mà vẫn không biết yêu là gì...

“Các người thật đáng thương.” Nhìn thấy được sự do dự của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh nở nụ cười.

“Cô nói cái gì?” Tiêu Lăng Phong xoay người Diệu Tinh lại. “Cô nói tôi đáng thương.”

“Anh... Cũng đã hai mươi sáu tuổi, nhưng lại không biết tình yêu là gì, Tiêu Lăng Phong, anh không cảm thấy anh đáng thương sao?” Lời nói của Diệu Tinh giống như một cái tát, tát thật mạnh vào mặt Tiêu Lăng Phong.

“Vậy cô có hiểu không?” Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh vào ngực. “Cô hiểu được thì như thế nào?” Tiêu Lăng Phong chưa xót hỏi. “Cô và Mộ Thần, là khắc cốt ghi tâm, nhưng không phải anh ta ra đi rất sớm sao. Trình Diệu Tinh, tôi và cô không giống nhau, tôi là cam tâm tình nguyện không có loại tình cảm khắc cốt ghi tâm này, cũng không muốn phải mất đi người đó, cô có hiểu không?”

“Anh đã trải qua sao?” Diệu Tinh hỏi.

“Đúng vậy, tôi đã trải qua rồi.” Đột nhiên Tiêu Lăng Phong cười lớn. “Trình Diệu Tinh, cô có biết. Từ nhỏ tôi lớn lên bên cạnh ông nội, cha tôi có người phụ nữ khác ở bên ngoài, mẹ ta vì uất hận mà chết...” Anh nói xong, đột nhiên mỉm cười. “Những gì tôi trải qua, một đứa bé luôn được nâng niu trong lòng bàn tay như cô, sẽ không thể nào hiểu được.”

“Vì vậy, tôi nên tha thứ cho nhân cách bóp méo của anh, có phải không?” Diệu Tinh gật đầu. “Xem ra chỉ có thể là như vậy! Tiêu Lăng Phong, một ngày nào đó anh sẽ hiểu, sẽ có một người mà anh tình nguyện vì người đó vứt bỏ tất cả, kể cả tính mạng của mình.” Diệu Tinh nói xong, nở một nụ cười.

Nụ cười này của cô, chỉ xuất hiện khi cô nghĩ đến Mộ Thần. Nghĩ vậy, Tiêu Lăng Phong siết chặt nắm đấm. “Trình Diệu Tinh, cô không cần dùng cách này để khinh thường tôi... Cô luôn miệng nói cô yêu Mộ Thần, nhưng không phải cô vẫn leo lên giường của tôi, làm người phụ nữ của tôi sao.”

“Nhưng trên căn bản đó không phải là do tôi tình nguyện!” Diệu Tinh ngẩng đầu lên, u oán nhìn Tiêu Lăng Phong.

“Vậy tôi sẽ để bản thân cô tự nguyện một lần!” Nghe lời nói của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong rất tự nhiên nghĩ tới Diệu Tinh hết lần này đến lần khác đã nói anh cưỡng hiếp cô. Anh mạnh mẽ giam cầm Diệu Tinh trong lòng ngực của mình.

“Tiêu Lăng Phong, sợ rằng cả đời này anh đều sẽ không đợi được sự tự nguyện của tôi!” Diệu Tinh không hề sợ hãi nói.

“Cô nói lại lần nữa.”

“Tôi nói, cả đời này, anh đều không đợi được sự tự nguyện của tôi.” Diệu Tinh nhìn vào mắt Tiêu Lăng Phong.

“Vậy chúng ta sẽ thử một chút!” Tiêu Lăng Phong nghiêng rằng. “Trình Diệu Tinh, nếu như cô cảm thấy chỉ có như vậy thì tôi mới bỏ qua cho cô, vậy thì cô sai lầm rồi! Cô nên biết, không có một người đàn ông nào có thể chấp nhận loại khiêu khích này.” Tiêu Lăng Phong nói xong, hung hăng hôn lên môi Diệu Tinh. Anh cực kỳ chán ghét đáng về lạnh lùng, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì này của cô. Trình Diệu Tinh, tôi thề, tôi sẽ làm cho trong mắt hay trong lòng của cô đều có tôi...

Nụ hôn cuồng thế đã cướp đi tất cả hô hấp của Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong thô bạo hôn Diệu Tinh, càng không có được sự đáp lại thì trong lòng anh càng thêm tức giận, muốn chinh phục người phụ nữ bé nhỏ quật cường đến đáng hận này...

Trên môi, mùi máu tanh dần dần lan tràn. Tiêu Lăng Phong mất hứng buông Diệu Tinh ra, nhìn ánh mắt phẳng lặng của cô, anh càng siết chặt nắm đấm.

“Trình Diệu Tinh, tôi hi vọng cô nhớ kỹ những lời nói này, tôi lại rất muốn nhìn xem, cô có thể giữ vững tình cảm kia đến khi nào.”

“Tôi không biết!” Diệu Tinh lắc đầu. “Sống trên đời, sẽ luôn có những chuyện khó lường trước, sẽ luôn biến đổi, nếu như có một ngày, anh phát hiện người anh yêu lại không còn yêu anh, hoặc là cô ấy đã phản bội anh, thậm chí chưa từng yêu anh, cảm giác như vậy mới là đau thấu tâm can!”

“...” Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, lời nói của cô là có ý gì. Chẳng lẽ cô cũng biết một chút về chuyện mà anh không biết sao?

“Anh không cần phải nhìn tôi như vậy, tôi chỉ suy luận thôi, các người đều rất may mắn, có thể ở cùng với người mình yêu, quan tâm nhau, nắm tay nhau đến già, còn tôi...” Diệu Tinh cười khổ một tiếng.

“Trình Diệu Tinh, tôi không cho phép cô mở miệng ngậm miệng đều nhắc đến Mộ Thần. Cô cứ như vậy làm cho tôi thật khó chịu.” Hơi thở lạnh lạnh của Tiêu Lăng Phong phả trên mặt Diệu Tinh. “Còn Alex kia nữa, người đó lại lịch không rõ ràng, tốt nhất là cô cách xa cậu ta một chút...”

Diệu Tinh đứng im, mặc cho Tiêu Lăng Phong ôm mình. “Tiêu Lăng Phong, anh làm thế thật giống như tôi đã phản bội anh, quan hệ của chúng ta chỉ dựa trên hợp đồng mà thôi!” Diệu Tinh nhìn anh thật xa lạ.

Quan hệ hợp đồng. “À... Cô không nhắc có lẽ tôi đã quên mất!” Tiêu Lăng Phong gật đầu. “Theo như hợp đồng, Diệu Tinh, cô nợ tôi một đứa bé! Trước khi quan hệ hợp đồng này kết thúc, tốt nhất cô nên an phận thủ thường cho tôi.” Tiêu Lăng Phong nói xong, chậm rãi nâng cằm Diệu Tinh lên. “Hiện tại tôi muốn cô.” Tiêu Lăng Phong vừa nói vừa giam chặt Diệu Tinh vào trong ngực mình.

“...” Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. “Vậy anh muốn trói tôi không?” Cô đưa cổ tay mình đến trước mặt Tiêu Lăng Phong.

“Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong nghiêng chặt rằng. “Cô không nghĩ rằng tôi đang cảm thấy áy náy sao, đang muốn bù đắp lại cho cô sao, tốt nhất cô nên có chừng mực cho tôi, đừng có được voi đòi tiên” Đặt Diệu Tinh lên trên vách tường. Xương sườn đụng vào vách tường làm Diệu Tinh đau đến cau mày. Nhìn dáng vẻ khổ sở của Diệu Tinh, tay Tiêu Lăng Phong vô thức nói lỏng ra.

“Làm sao tôi dám được voi đòi tiên?” Diệu Tinh cười. “Tôi ngoan ngoãn làm tốt bổn phận của mình còn bị tai bay vạ gió...”

“Đủ rồi!” Tiêu Lăng Phong quát. “Cũng chỉ vu oan cô có một lần...”

“Anh nói nghe thật dễ dàng.” Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. “Tiêu Lăng Phong, trong mắt anh, người khác thật sự không đáng giá sao?”

“Cô cảm thấy cô có trọng lượng sao?” Tiêu Lăng Phong bước tới gần Diệu Tinh hơn.

“Tôi đã biết không có từ lâu rồi!” Diệu Tinh cười khê. “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu như không nhìn thấu những thứ này, vậy thì chính là đàn đến hết thuốc chữa!”

“Cô biết rõ là được.” Tiêu Lăng Phong gật đầu. “Trình Diệu Tinh. Dù tôi có vu oan cho cô, cũng chỉ có thể trách cô quá xui xẻo, đừng bày ra dáng vẻ nửa sống nửa chết này. Tôi tự nguyện áy náy, tốt nhất cô ngoan ngoãn tiếp nhận, đừng chờ đến khi sự kiên nhẫn của tôi mất hết, đến lúc đó, cô không gánh nổi hậu quả đâu...”

Hết chương 96.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Phản ứng quá khích

Thiên Tuấn

Trong phòng làm việc Tổng giám đốc, khói thuốc bay lượn lơ, cứ như là hiện trường một vụ hỏa hoạn.

Tiêu Lăng Phong ngồi trong phòng làm việc, tài liệu đã chất thành núi, nhưng anh lại ngồi ngẩn ngơ nhìn một đoạn video. Trong màn hình, có thể nhìn thấy rõ quá trình Diệu Tinh bị bỏ thuốc, mà trong đám đông có một bóng dáng lướt nhanh qua, quả thật... rất giống Đường Nhã Đình. Nếu như trước đây anh có thể hết lần này đến lần khác có thể trốn tránh, làm như không hiểu lời nói bóng gió của Hạ Cẩm Trinh, nhưng lần này thì sao? Anh cho rằng mấy người kia chết rồi thì mọi chuyện cũng mất hết manh mối. Nhưng đột nhiên lại xuất hiện đoạn video này, nó đã phá vỡ tất cả rồi.

Gạt tàn thuốc bên cạnh đã chất đầy tàn thuốc, thậm chí có vài cái đã rơi ra ngoài, nhìn bóng dáng Đường Nhã Đình trong đoạn video, Tiêu Lăng Phong phiền não vo tròn bao thuốc rỗng, ném mạnh ra ngoài.

“Không, không thể nào.” Tiêu Lăng Phong lắc đầu. Làm sao anh có thể chỉ vì một bóng dáng tương tự mà hoài nghi Đường Nhã Đình. Trong chuyện này cô ấy cũng chỉ là người bị hại, huống chi, đoạn video này chỉ có thể chứng minh không phải Diệu Tinh bỏ thuốc anh, hoàn toàn không thể nói lên không phải cô ta hại Nhã Đình, càng không thể chứng minh chuyện này có liên quan đến Nhã Đình... Đúng vậy, chính là như vậy.

Bực bội vò vò tóc.

“Joe, vào đây một lát.” Anh cúi kính nói to. “Tôi muốn anh tìm người kia, đã tìm được chưa.”

“Tổng giám đốc, vẫn chưa được.” Joe thành thật trả lời. “Hon nữa... Không chỉ chúng ta tìm người này, ngoại trừ người của Tổng giám đốc Hạ, hình như còn có người khác.”

Còn có người khác? Bốn chữ đơn giản đã khơi gợi hứng thú của Tiêu Lăng Phong. “Có biết là ai không?”

“Quá thần bí, hon nữa... Mỗi một hành động của bọn họ đều nhanh hơn chúng ta, muốn điều tra, một chút manh mối cũng không có. Gần đây nhất chính là ngay cả việc tìm tiệm thuốc cũng không thể tìm được, cho nên... muốn tìm người mua thuốc, sợ rằng chỉ lãng phí thời gian.”

Quả nhiên là có người phá đám. Trong lòng Tiêu Lăng Phong không khỏi cảm thấy căng thẳng. Nhưng... Sẽ là ai đây... Là Alex sao? Hình như, tất cả mọi chuyện đều vì sự xuất hiện của anh ta mà trở nên không tầm thường...

“Tiếp tục tìm cho tôi, bằng mọi giá đều phải tìm được người này.” Tiêu Lăng Phong khấn trương siết chặt nắm đấm. Người này là nhân chứng duy nhất có thể chứng minh chuyện này không liên quan đến Đường Nhã Đình. Anh lo lắng xoa xoa mi tâm. Nhã Đình, chuyện này nhất định không được liên quan đến em, tuyệt đối không được... “Còn nữa, anh nói ngoại trừ Hạ Cẩm Trinh còn một nhóm người khác, cũng phải dốc toàn lực điều tra cho tôi, tôi muốn biết thông tin về bọn họ. Phải thật chi tiết...”

Joe cung kính gật đầu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Đột nhiên trong phòng làm việc rơi vào yên tĩnh, làm cho Tiêu Lăng Phong cảm thấy hơi hoảng sợ. Khẽ đẩy cửa ra, nhìn qua khe hở thấy Diệu Tinh đang ngồi trước bàn làm việc, cô yên lặng giống như không hề tức giận. Nhưng sự yên lặng của cô lại làm anh đau lòng.

Diệu Tinh, tôi phải làm như thế nào đây. Tiêu Lăng Phong bắt lực lắm lắm một câu. Nghiêng người dựa vào vách tường, nhìn bóng dáng của Diệu Tinh. Tôi đã làm em bị thương quá sâu, đã không còn cách nào để vẫn hồi những thương tổn ấy, có phải không... Nhưng mà, tôi thật sự không biết phải làm sao.

Châm một liều thuốc, lại phiền não phun khói, anh bước tới cửa sổ, kéo tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng ra. Bắt đầu từ khi nào mọi chuyện đã không còn yên ổn nữa rồi...

“Lăng Phong, anh làm sao vậy?” Đường Nhã Đình nhìn dáng vẻ ủ rũ chán nản của Tiêu Lăng Phong, quan tâm hỏi. “Lăng Phong?”

“Sao vậy?” Tiêu Lăng Phong khôi phục lại tinh thần.

“Có phải anh có tâm sự gì không, em đã gọi anh vài lần rồi.” Đường Nhã Đình từ thân ôm lấy cánh tay Tiêu Lăng Phong. “Từ lúc gặp nhau đến giờ, anh đều không tập trung.”

“Thật xin lỗi, anh chỉ đang nghĩ chút chuyện của công ty, chọn món thôi.” Anh vuốt nhẹ mái tóc của Đường Nhã Đình, thân thiết gọi những món cô thích ăn.

Đường Nhã Đình nở nụ cười nhu thuận, mặt không biến sắc liếc nhìn Tiêu Lăng Phong. Anh ta... có phải đã biết chuyện gì hay không. Hạ Cẩm Trình đã nhiều lần âm ỉ đến vậy, nếu như không phải trong lòng Tiêu Lăng Phong vẫn luôn tin tưởng cô, chỉ sợ mọi chuyện đã bị vạch trần từ lâu! Không được, cho dù thế nào, cũng phải nhanh chóng tìm được người đã bỏ thuốc Diệu Tinh, chỉ khi anh ta biến mất thì mọi chuyện mới có thể chấm dứt.

“Nhã Đình, hôm nay có người gọi điện cho anh để tìm em” Tiêu Lăng Phong lơ đãng nói.

Cạch...! Tay Đường Nhã Đình run một cái, nĩa rơi xuống đĩa, phát ra tiếng vang trong trẻo.

“Hả? Ai, ai vậy!” Cô lúng túng cười. Sắc mặt hơi tái nhợt hơn một chút.

Các khớp xương vì siết chặt con dao mà trắng bệch, Tiêu Lăng Phong nhếch môi. “Đương Nhược Thi.” Tiêu Lăng Phong nói xong. “Cô ấy không liên lạc được với em, cho nên gọi điện cho anh.”

Phù... Đường Nhã Đình thở phào nhẹ nhõm.

“Là cô ấy sao...” Đường Nhã Đình như trút được gánh nặng.

“Nếu không thì là ai?” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên. “Cô ấy nói lần trước gặp nhau có hơi vội vã, về sau lại không gặp em, nên muốn hẹn em đi chơi.”

“Lăng Phong?” Đường Nhã Đình nhìn anh. Đột nhiên thái độ của Tiêu Lăng Phong trở nên rất kỳ lạ, là do mình nghĩ nhiều quá sao? Nhưng... Tại sao, trong lòng lại có cảm giác mãnh liệt là anh ta đang thăm dò mình...

“Sao vậy?” Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình.

“Anh... có phải anh nghe được chuyện gì không?” Đường Nhã Đình hỏi. “Thái độ hôm nay của anh rất kỳ quái!”

“Có sao?” Tiêu Lăng Phong mỉm cười. “Có thể gần đây quá mệt mỏi.” Tiêu Lăng Phong cười, đặt thịt bò bit tết đã được cắt cẩn thận đến trước mặt của Đường Nhã Đình.

Đường Nhã Đình gượng cười một tiếng, lại không nói gì. Tiêu Lăng Phong, quả nhiên trong lòng anh đã bắt đầu nghi ngờ. Không phải anh đã nói chỉ cần tôi nói không có thì anh sẽ tin tưởng sao, nhưng... Bây giờ anh lại như thế này, đây được xem là gì hả...

Trong nháy mắt, bầu trời dường như đã tối sầm, nhưng rõ ràng là trời vẫn trong xanh. Lúc này đây, Tiêu Lăng Phong lại cảm thấy mình rất lạnh, như sắp bị đông cứng rồi.

“Xem ra, Tiêu Lăng Phong bị đá kích không nhỏ!” Giọng nói trầm thấp kèm theo một nụ cười hả hê.

“Thiếu chủ, bước kế tiếp chúng ta nên làm gì.”

“Làm gì? Đương nhiên là chờ xem kịch vui!” Người đàn ông khẽ cười. “Thật là đáng thương, người mà mình một lòng tin tưởng thật ra lại là một người phụ nữ tâm địa rắn rết... Chắc chắn... Diệu Tinh đáng thương, cô nhìn xem những người mà cô quen biết đều không ra gì!”

“Vậy sau đó chúng ta phải làm sao ạ?”

“Vậy thì phải chờ xem Đường Nhã Đình làm cái gì. Biết được Tiêu Lăng Phong bắt đầu nghi ngờ, Đường Nhã Đình sẽ không ngồi yên chờ chết, nếu như tôi đoán không sai, bước tiếp theo cô ta sẽ đi chặn miệng Hạ Cẩm Trình, với Tiêu Lăng Phong thì xem ra lực sát thương của chuyện này còn kém xa đứa bé kia.”

“Chúng ta có cần nói chuyện này cho Tiêu Lăng Phong biết hay không?”

“Như thế thì rất không thú vị!” Người đàn ông khinh thường. “Thú vị nhất chính là, vào thời điểm anh ta không hề phòng bị mà biết được, như vậy chơi mới vui...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đàm phán

Ở trong phòng, Đường Nhã Đình đứng ngồi không yên, bây giờ Tiêu Lăng Phong đã bắt đầu hoài nghi. Cô biết chắc chắn Hạ Cẩm Trinh sẽ không bỏ mặc chuyện này. Hiện tại anh ta không mở miệng, không phải đã chứng minh, anh ta chưa điều tra được thứ anh ta muốn sao. Một khi anh ta đã điều tra được, sẽ phơi bày mọi chuyện trước mặt Tiêu Lăng Phong, nhân tiện nói luôn chuyện đưa nhỏ, lúc đó thì mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa... Bất an xoắn ngón tay, cô cố gắng nghĩ ra biện pháp giải quyết, đột nhiên lại bắt đầu tự trách, chỉ do mình làm việc không cẩn thận. Nếu như cô thu dọn sạch sẽ hơn, có phải mọi chuyện sẽ không như thế này... Bộp! Siết chặt nắm đấm, nện mạnh xuống bàn. “Tôi sẽ không để chút thiếu sót này phá hủy tất cả các nỗ lực của mình, tuyệt đối không.” Cô nghĩ vậy, cầm lấy túi, đi ra ngoài.

Quán cà phê.

“Không ngờ, cô còn dám chủ động hẹn tôi.” Hạ Cẩm Trinh có chút bất ngờ khi nhận được điện thoại của Đường Nhã Đình.

“Có gì mà không dám?” Đường Nhã Đình mỉm cười. “Ngay cả con mình mà tôi còn dám giết, vì vậy, anh nên biết, không có việc gì mà tôi không thể làm!” Đường Nhã Đình nói xong, nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê. “Không phải anh đã từng nói, tôi là người phụ nữ độc ác sao. Tôi cảm thấy nếu tôi sợ hãi rụt rè thì thật sự có lỗi với sự phân tích của anh.”

“Có gì thì cứ nói thẳng, đừng nói nhảm.” Hạ Cẩm Trinh dựa vào ghế nhìn Đường Nhã Đình, người phụ nữ này lại muốn giở trò gì nữa đây.

“Thật ra thì lần này tôi có việc cầu xin anh.” Đường Nhã Đình khẽ cười. Trong mắt lại tràn đầy oán hận.

“Cầu xin tôi?” Hạ Cẩm Trinh giống như nghe được chuyện cười. “Nhà Đình, tôi không nghe lầm chứ, cô nói cô cầu xin? Lần đầu tiên cô cầu xin tôi, là muốn tôi nghĩ biện pháp giải quyết đưa nhỏ trong bụng, lần này... Cô muốn tôi giải quyết chuyện gì?” Hạ Cẩm Trinh chế giễu nói.

“Tôi hiểu rõ anh xem thường tôi. Mà anh cũng không yêu tôi, anh như thế này sẽ làm cho tôi cảm thấy anh vẫn còn để ý tôi.”

“Không yêu cô, là điều may mắn duy nhất tôi có được!” Hạ Cẩm Trinh gạt đầu. “Vậy thì nói xem, cô cầu xin tôi giúp cô làm cái gì?”

“Tôi biết rõ anh vẫn luôn điều tra chuyện của Diệu Tinh, tôi cũng biết rõ, dựa vào năng lực của anh, muốn tra thì sẽ tra được, cho nên thay vì bị anh điều tra ra, không bằng tự tôi thừa nhận.”

“Đường Nhã Đình, tôi thật sự muốn biết. Tiêu Lăng Phong nhìn thấy cô như vậy, sẽ có tâm trạng gì.” Hạ Cẩm Trinh giận đến nghiến răng, nếu như không phải ở đây đông người, anh thật sự sẽ bóp cổ cô ta, thậm chí còn muốn mổ ngực cô ta ra xem tim cô ta có màu gì.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không để anh ta biết tôi như thế này.” Đường Nhã Đình nói xong. “Nhớ không lầm, thì anh và Tiêu Lăng Phong đều đang quan tâm mảnh đất trong tay cha tôi!”

“Cô cảm thấy tôi sẽ vì lợi ích nhỏ mà bỏ qua cho hung thủ đã làm hại Diệu Tinh sao.” Hạ Cẩm Trinh giễu cợt.

“Dĩ nhiên sẽ không!” Đường Nhã Đình gạt đầu. “Nhưng mà, nếu như tôi dùng mảnh đất này để đổi lấy tự do của Diệu Tinh thì sao đây? Anh giúp tôi giữ kín bí mật đó, tôi cho các người tự do.”

“...”

“Chuyện đã xảy ra, cho dù trả lại sự trong sạch cho cô ta thì cũng không thể cứu vãn được nữa. Huống chi, cho dù Tiêu Lăng Phong biết tôi giả họa cho Diệu Tinh, anh ta cũng sẽ không nhẫn tâm làm gì tôi, từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên bên nhau, anh ta thương yêu tôi đến mức nào, dĩ nhiên tôi hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng trả lại tự do cho cô ấy thì khác. Cô ta có thể rời khỏi Tiêu Lăng Phong, cái hợp đồng quỷ quái gì đó đều không cần để ý tới, quan trọng hơn là, sau này sẽ không còn ai tổn thương cô ấy, anh yêu cô ta thì có thể bảo vệ cô ta, cũng có thể ở bên cạnh cô ta...” Đường Nhã Đình chậm rãi nói.

Về mặt ung dung trên mặt Hạ Cẩm Trinh từ từ biến mất, đứng, tự do rất quan trọng với Diệu Tinh, nhưng... Nếu như là Diệu Tinh, cô ấy sẽ lựa chọn như thế nào?

“Thật ra thì... Chuyện đã đến nông nỗi này, đã không còn ai nghi ngờ Trình Diệu Tinh, ngay cả thái độ của Lăng Phong cũng đang dao động, cho nên... Cẩm Trinh, mặc kệ thế nào thì đây cũng là vụ mua bán chỉ lời không lỗ.”

“Cẩm Trinh, suy nghĩ thật kỹ lời tôi đã nói. Anh cũng không hi vọng cả đời Diệu Tinh phải sống dưới bóng ma của Tiêu Lăng Phong!” Từ trên mặt Hạ Cẩm Trinh, cô đã nhìn thấy vẻ mặt mình mong muốn, Đường Nhã Đình nở nụ cười hả hê. “Chuyện này, với cả tôi và anh mà nói thì đều có lợi, cho nên,

Cầm Trinh. Cẩn nhắc lời tôi nói đi, anh cũng không cần phải cảm ơn tôi, bởi vì tôi còn hi vọng Diệu Tinh cách xa Tiêu Lăng Phong nhiều hơn anh.” Cô ta nói xong, từ từ đứng dậy.

Sau tấm bình phong.

Thật lâu sau Lisa mới chớp mắt. Nhìn điện thoại trong tay, nếu như không phải đã ghi âm lại, cô ta còn nghĩ mình đã nghe lầm. Trời ơi! Chuyện chấn động trong công ty lại là do cô ta sắp xếp! Thật không thể tưởng tượng nổi, cho tới bây giờ, đều chỉ cảm thấy Đường Nhã Đình dối trá, nhưng thật không ngờ cô ta lại độc ác như thế, vì hủy hoại Diệu Tinh, mà chuyện như vậy cô ta cũng có thể làm ra được.

Nhưng mà, những thứ này đều không quan trọng. Lisa mỉm cười, cất điện thoại vào túi, nhanh chóng bước đi. Vào lúc này, còn có gì quan trọng hơn là nói cho Tiêu Lăng Phong biết tin tức chấn động này.

Thiên Tuấn.

“Cô nói cái gì?” Trong phòng thư ký truyền ra tiếng hét.

“Này, cô nhỏ tiếng một chút, chuyện này tôi chỉ nói cho cô biết thôi đấy!” Lisa cố tình nói nhỏ lại, giống như đang rất cẩn thận.

“Lisa, cô không nên nói lung tung.” Cô gái cũng học theo dáng vẻ của Lisa. “Bị Tổng giám đốc biết được, nhất định anh ta sẽ nổi giận.”

“Nếu không phải chính tai tôi nghe thấy, sao tôi dám nói lung tung được.” Lisa xem thường, sau đó lấy điện thoại di động ra.

“Tôi biết rõ anh vẫn luôn điều tra chuyện của Diệu Tinh, tôi cũng biết rõ, dựa vào năng lực của anh, muốn tra thì sẽ tra được, cho nên thay vì bị anh điều tra ra, không bằng tự tôi thừa nhận.” Giọng nói Đường Nhã Đình truyền ra từ điện thoại Lisa, cô ta hả hê nghe, nhưng trong lòng cũng hơi buồn bực. Bí mật mà Đường Nhã Đình muốn giữ kín, rốt cuộc là gì...

“Trời ơi, như vậy Diệu Tinh không phải rất đáng thương sao?”

“Đúng vậy!” Lisa gật đầu. “Nhưng mà chuyện này, ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết!” Lisa dặn dò, âm thầm liếc mắt về cửa phòng thư ký, quả nhiên, nơi đó có một bóng dáng cao lớn, nhìn dáng vẻ thì chắc là đã đứng đó rất lâu rồi! Cô hừ nhẹ một tiếng.

Tiêu Lăng Phong đứng ở cửa rất lâu, anh từ từ siết chặt nắm đấm. Không thể nào, chuyện này... Làm sao có thể được. Anh lắc đầu, không dám tin. Nhã Đình. Làm sao lại làm ra chuyện kinh khủng như vậy, huống chi, cô ấy cũng phải nằm viện. Nhưng... Đoạn ghi âm này, đúng là giọng của Nhã Đình.

Bốp! Anh đánh một quyền vào vách tường. Cho bên, Hạ Cầm Trinh đã biết, nên hết lần này đến lần khác nhắc nhở anh, chính là chuyện này ư...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Sự thật bị chôn vùi

“Lisa, cô đến phòng làm việc của tôi một lát!” Tiêu Lăng Phong nói xong, xoay người đi vào phòng làm việc trước, anh muốn điều tra rõ chuyện này.

Lisa đợi đến sắp hết kiên nhẫn, cuối cùng cũng đã đợi được Tiêu Lăng Phong mở miệng nói, đây không phải là tôi muốn nói, mà anh nghe thấy nên muốn hỏi tôi thôi. Lisa cười khế. Lần này, chuyện như thế nào thì tôi sẽ nói thế đó, Đường Nhã Đình, tôi xem cô còn có thể giả vờ vô tội, đơn thuần trước mặt Tiêu Lăng Phong nữa không...

Lisa bắt an nhìn Tiêu Lăng Phong, mặt của anh ta đen đến dọa người.

“Lăng, Lăng Phong...”

“Cô nghe được từ đâu.” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi.

“Hả? Anh... Anh hỏi cái gì?” Lisa cười gượng.

“Lisa, chúng ta hợp tác cũng không phải một, hai năm, những lời đó của cô không phải là nói cho tôi nghe sao, hiện tại tôi đã hỏi cô, không phải đúng ý cô rồi ư?” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu nhìn Lisa.

“...” Không ngờ Tiêu Lăng Phong lại nói thẳng như vậy. Lisa hơi xấu hổ.

“Tôi bảo đảm đó chỉ là vô tình nghe được thôi.” Lisa cam đoan, “Tôi...”

“Ít nói nhảm, nói trọng tâm.” Tiêu Lăng Phong không kiên nhẫn, quát. “Không phải cô đã ghi âm lại sao. Đoạn ghi âm đâu?”

Lisa chớp mắt mấy cái, lấy điện thoại di động trong túi ra.

“Chuyện đã xảy ra, cho dù trả lại sự trong sạch cho cô ta thì cũng không thể cứu vãn được nữa.” Nghe giọng Đường Nhã Đình truyền ra từ điện thoại, Tiêu Lăng Phong từ từ siết chặt nắm đấm, các khớp xương vì dùng nhiều sức mà trắng bệch, trái tim cũng từng chút từng chút bị nứt ra.

“Huống chi, cho dù Tiêu Lăng Phong biết tôi giả họa cho Diệu Tinh, anh ta cũng sẽ không nhẫn tâm làm gì tôi, từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên bên nhau, anh ta thương yêu tôi đến mức nào, dĩ nhiên tôi hiểu rõ hơn ai hết...”

A!!! Không thể nào nghe tiếp được nữa, Tiêu Lăng Phong cầm điện thoại của Lisa lên, ném mạnh vào tường. Bốp! Một âm thanh trong trẻo vang lên. Điện thoại của Lisa vỡ nát. Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng... Khi sự thật tàn khốc phơi bày trước mắt anh, anh không còn cách nào tỉnh táo nữa. Đau quá, đau đến không thở được rồi...

“Á!” Lisa khê kêu một tiếng, đây là điện thoại cô vừa mới mua mà.

Tiêu Lăng Phong chống tay lên mặt bàn, cố giữ vững cơ thể mình, lời nói Đường Nhã Đình không ngừng vang bên tai anh: cho dù Tiêu Lăng Phong biết tôi giả họa cho Diệu Tinh, anh ta cũng sẽ không...

Nhã Đình, tại sao em lại biến thành như vậy? Tiêu Lăng Phong đau khổ cau mày. Em biết rõ anh cưng chiều em đến vậy. Sao em có thể nhẫn tâm làm tổn thương trái tim anh, sao em có thể lợi dụng tình yêu và sự cưng chiều anh dành cho em...

“Lăng Phong?” Nhìn dáng vẻ đau khổ của Tiêu Lăng Phong, Lisa thử mở miệng thăm dò. “Anh có ổn không?”

“Chuyện này!” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên. “Đến đây chấm dứt.” Anh ta cắn chặt răng.

“Cái gì?” Lisa cho rằng mình đã nghe nhầm.

“Tôi nói, chuyện này đến đây chấm dứt.” Tiêu Lăng Phong lặp lại. “Tôi không muốn, có người nào khác biết chuyện này.”

Lisa chớp chớp mắt. Chẳng lẽ anh ta không định đi tìm Đường Nhã Đình hỏi cho ra nhẽ ư, chuyện hèn hạ như vậy mà cô ta còn có thể làm. Thậm chí suýt chút nữa đã hại chết Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong... không phải anh ta rất để ý Diệu Tinh sao?

“Nhưng Tổng giám đốc...”

“Lisa, tôi nói một lần cuối cùng.” Anh đến gần Lisa, cô ta lui về sau theo bản năng, cho đến khi cơ thể bị ép sát vào vách tường. “Hôm nay, cô chưa nói cái gì, tôi cũng không nghe thấy gì!”

Bên ngoài phòng làm việc, Diệu Tinh đưa tay lên, cuối cùng đã không còn sức lực, nặng nề rũ xuống, ngực cô phập phồng theo từng nhịp thở gấp gáp, thì ra... Thì ra anh ta đã biết. Nhưng... Anh ta không hề nghĩ tới muốn trả lại công bằng cho cô, mà là muốn giúp Đường Nhã Đình chôn vùi chứng cứ phạm tội.

Két! Cửa phòng làm việc mở ra, lúc Lisa nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Diệu Tinh thì hoàn toàn giật mình.

“Cô...” Cô ta vừa định nổi giận, nghĩ tới đây là phòng làm việc của Tiêu Lăng Phong thì cô ta dèn nén lửa giận trong lòng. “Diệu Tinh, cô làm sao vậy?” Chưa bao giờ giọng của cô ta dịu dàng như thế này.

Nghe Lisa gọi Diệu Tinh, hô hấp của Tiêu Lăng Phong nghẹn lại. Sao Diệu Tinh lại đứng ở cửa, cô ấy có nghe thấy không, tầm mắt của anh đã bị Lisa che khuất, anh không thể nhìn thấy được mặt của Diệu Tinh.

“Cô... Cô tìm Tổng giám đốc có chuyện sao?” Cô ta cười khan một tiếng. “Vây các người nói chuyện đi.” Cô ta nói xong, vội vàng vàng chạy đi.

“Rầm!” Tiếng đóng cửa vang lên, trái tim Tiêu Lăng Phong giống như đã bị kẹp vào trong cửa, anh chậm rãi nhìn Diệu Tinh, lặng lẽ siết chặt các ngón tay.

“Có chuyện gì sao?” Tiêu Lăng Phong cố ý tránh né ánh mắt của Diệu Tinh.

“Anh biết khi nào?” Diệu Tinh hỏi. Tin tức này quá đáng sợ, không thể nào ngờ, sự thật lại là Đường Nhã Đình an bày tất cả mọi chuyện.

“Tôi không biết em đang nói gì, nếu như không có chuyện gì, bây giờ em có thể đi ra ngoài, tôi rất bận.” Tiêu Lăng Phong nói xong, cúi đầu, bày ra dáng vẻ bận rộn.

“Tiêu Lăng Phong, tôi cũng là người.” Giọng nói của Diệu Tinh cũng đã run rẩy.

“Tôi biết rõ em là người.” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên. “Tôi còn biết em là người phụ nữ của tôi.”

“Anh còn có nhân tính không?” Diệu Tinh run run nói. “Anh đã biết tất cả đều không liên quan đến tôi, mà anh còn có thể bình thản ngồi ở đây!” Diệu Tinh hét lên. “Anh hoàn toàn không áy náy sao?”

“Chuyện gì không liên quan đến em?” Tiêu Lăng Phong cố làm ra vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Rõ ràng anh biết Đường Nhã Đình gây bầy hăm hại tôi, nhưng anh lại làm như không xảy ra chuyện gì, Tiêu Lăng Phong, sao anh có thể làm như vậy.” Diệu Tinh quát lên, đánh vào người Tiêu Lăng Phong.

“Em đủ chưa!” Tiêu Lăng Phong nắm cổ tay Diệu Tinh. “Trình Diệu Tinh, em nổi điên cái gì, em có chứng cứ chứng minh mọi chuyện là do Nhã Đình làm không? Những người liên quan đến chuyện đó, nên chết đều chết cả rồi...” Tiêu Lăng Phong gầm lên.

“Tôi nghe rồi.” Diệu Tinh nghẹn ngào. “Tôi đã nghe hết rồi.”

“Ngoại trừ những gì em nghe thấy, còn có chứng cứ khác sao?” Tiêu Lăng Phong dè dặt Diệu Tinh lên vách tường. “Em nghe thấy thì như thế nào, Trình Diệu Tinh, ai sẽ tin lời em.”

Lời nói của Tiêu Lăng Phong không nặng nhưng lại giống như sấm sét đánh nổ đầu óc của cô, cô không thể nào suy nghĩ được gì. Đúng vậy, ai sẽ tin lời cô...

“Vì vậy, Diệu Tinh, bình tĩnh một chút, quá xúc động, không có lợi với em...” Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói, vừa vén lại tóc Diệu Tinh vừa an ủi. “Chuyện này, đến đây chấm dứt...”

“Tiêu Lăng Phong, vậy tôi thì sao?” Diệu Tinh hỏi. “Cũng bởi vì tôi không có ai yêu thương, cho nên đáng bị ức hiếp có phải không?” Đôi môi Diệu Tinh run lên vì giận.

“Em đã nghĩ như vậy thì tôi cũng không có cách gì!” Trong lòng Tiêu Lăng Phong đau xót, vô thức né tránh ánh mắt của Diệu Tinh.

“Tiêu Lăng Phong, anh còn là người sao?” Diệu Tinh vừa khóc vừa hỏi. “Lúc ban đầu, chỉ cần một câu tố cáo, anh đã làm ra những chuyện như vậy với tôi. Nhưng bây giờ thì sao, đã có đầy đủ chứng cứ, anh lại muốn giúp Đường Nhã Đình che giấu tất cả.”

“Em có tư cách gì mà so sánh với Đường Nhã Đình.” Tiêu Lăng Phong cắn răng. “Trình Diệu Tinh, tố cáo, chứng cứ hay bất cứ cái gì, những gì tôi làm đều vì muốn bảo vệ Nhã Đình, chỉ cần cô ấy không có việc gì, những người khác, đều không quan trọng...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Là do em bị xui xẻo

“Những người khác không hề quan trọng.” Diệu Tinh lặp lại lời Tiêu Lăng Phong. “Chỉ vì muốn bảo vệ cô ấy.” Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, đột nhiên cười một tiếng. “Trong đó bao gồm cả việc giúp cô ấy loại bỏ những trở ngại sao? Tiêu Lăng Phong, người bị bỏ thuốc là tôi, suýt chút nữa bị luân phiên cưỡng hiếp là tôi, tại sao người bị gây bầy hăm hại là tôi, mà người bị ôn thương, phải chịu uất ức vẫn là tôi.”

“Vậy là do em xui xẻo!”

“Một câu nói của anh là coi như xong sau, Tiêu Lăng Phong, vậy những thứ tôi phải chịu, thì là gì hả? Tôi phải đi đòi lại!” Diệu Tinh gào thét, giọng nói hơi khàn khàn. “Chuyện này, tôi sẽ không bỏ qua như vậy, Tiêu Lăng Phong, tôi muốn báo cảnh sát, muốn đòi lại công bằng, tôi cũng muốn cho mọi người biết bộ mặt thật của các người!” Diệu Tinh nói xong muốn chạy ra ngoài.

“Em thử báo cảnh sát xem!” Tiêu Lăng Phong nắm chặt bả vai Diệu Tinh. “Trình Diệu Tinh, em dám báo cảnh sát, tôi sẽ nói quan hệ của chúng ta cho Trình Ngự biết.” Báo cảnh sát. Làm sao có thể, nếu như kinh động cảnh sát, sẽ liên quan đến hai vụ án mạng, dù là Nhã Đình hay Diệu Tinh đều không phải chuyện tốt.

“...”

“Trình Diệu Tinh, em ngoan ngoãn, cuộc sống mọi người đều yên ổn, nếu không... Diệu Tinh, đừng trách tôi đã không cảnh tỉnh em.” Anh vừa nói vừa lau nước mắt Diệu Tinh... “Uất ức của em, tự mình biết là tốt rồi, không cần để mọi người đều biết. Nếu như em không để ý đến việc cha mẹ em biết chuyện suýt chút nữa em bị người ta cưỡng hiếp, được, tôi sẽ không ngăn cản em.” Tiêu Lăng Phong nói, cố gắng khai thông Diệu Tinh. “Hay là, muốn tài xế đưa em đến sở cảnh sát. Tôi cho em mượn luật sư của tập đoàn, thấy thế nào?”

“Khốn kiếp!” Diệu Tinh quát một tiếng, tay nâng lên, còn chưa kịp đụng vào Tiêu Lăng Phong đã bị nắm thật chặt.

“Diệu Tinh, tôi đã dễ dàng tha thứ cho em nhiều lần, không nên được voi đòi tiên.” Anh nói xong hất tay Diệu Tinh ra. “Đến bây giờ nhà họ Trình đều dựa vào tôi. Cho nên, đừng cảm thấy mình thật uất ức, vì cha của em muốn em giao ra thân xác em cũng không ngại, em còn để ý chút oan ức này sao?”

“Tiêu Lăng Phong, anh có biết với một người phụ nữ thì thứ gì là quan trọng nhất không?”

“Ngán vạn lần em đừng nói với tôi là danh tiết.” Tiêu Lăng Phong buồn cười nhìn Diệu Tinh. “Là người đàn ông của em, tôi đã không ngại, vì sao em còn không quên được. Huống chi, hôm đó thật sự không xảy ra chuyện gì.”

“Vậy anh có biết, hiện tại tôi chỉ hận tại sao không thể giết chết anh.” Diệu Tinh cắn chặt răng.

“Vậy thì chờ đến lúc em có năng lực rồi hãy nói.” Trong lòng Tiêu Lăng Phong đau xót. Trong mắt Diệu Tinh chỉ có căm hận, không hề che giấu... Giống như rất tiếc không thể một dao giết chết anh. “Diệu Tinh, chờ lúc em có khả năng giết tôi, rồi hãy nói thù hận, uất ức của em...” Tiêu Lăng Phong nắm chặt tay Diệu Tinh, kéo bàn tay run rẩy của cô đến bên môi, hôn một cái thật mạnh.”

“Buông tay!” Diệu Tinh lạnh lùng nói.

“Tôi không buông thì thế nào?” Không quan tâm thái độ ác liệt của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cười hỏi, “Em đã quên, hôm qua chúng ta vẫn còn vui vẻ như vậy...”

“Anh câm miệng!” Diệu Tinh kịch liệt né tránh cơ thể Tiêu Lăng Phong, kết quả lại bị anh ôm chặt hơn. “Anh buông tôi ra, Tiêu Lăng Phong, bằng không, tôi la lên cứu mạng!”

“Diệu Tinh, trong lòng tôi rất đau.” Tiêu Lăng Phong nói xong, không để ý đến sự giãy giụa của Diệu Tinh, ôm cô vào lòng. “Tại sao... Tại sao lại biến thành như vậy...” Anh khẽ ní non, không biết là đang hỏi chính mình, hay hỏi Diệu Tinh. Chỉ muốn ôm cô thật chặt vào trong ngực, muốn hôn lên môi cô...

“Khốn kiếp!” Diệu Tinh quát một tiếng, đẩy mạnh Tiêu Lăng Phong ra, xoay người chạy đi.

Ngồi trước bàn làm việc, Tiêu Lăng Phong vẫn không thể bình tĩnh được. Đoạn ghi âm của Lisa vẫn quán lấy các dây thần kinh của anh, mỗi một sợi dây thần kinh đều bị xoắn đến phát đau... Sự đau đớn và chế giễu trong mắt Diệu Tinh càng giống như một tấm lưới quán chặt lấy anh...

Nhã Đình, sao em có thể đối xử với anh như vậy. Rắc!!! Cây viết trong tay bị nắm chặt đến vỡ vụn. Những mảnh sắc bén đâm vào lòng bàn tay anh, máu đỏ tươi từ từ chảy ra ngoài, theo các kẽ tay mà rơi tí tách xuống bàn...

Tại sao càng không muốn đối mặt thì chân tướng lại càng trôi nổi trên mặt nước... Buổi sáng, anh vừa mới nghĩ chuyện này không liên quan đến Nhã Đình, vậy mà chỉ trong chốc lát, sự thật lại được bóc trần đặt trước mắt anh...

Nhã Đình, trái tim của anh, dễ dàng bị em lợi dụng sao như vậy sao? Chỉ vì em, anh tình nguyện làm tất cả, vì bảo vệ em, anh có thể vứt bỏ tất cả, nhưng... Em lại đối xử với anh như vậy sao?

Diệu Tinh thất hồn lạc phách đi trên đường, mỗi một câu nói của Tiêu Lăng Phong đều giống như con dao sắc nhọn đâm cho cô thương tích khắp người...

“Bị oan ức, là do tôi xui xẻo?” Diệu Tinh cười châm chọc. Xui xẻo mà tôi nhận lấy còn chưa đủ nhiều sao? Từ lúc gặp anh, tôi đã không còn may mắn nữa rồi. Cô bước đi, mấy lần đụng vào người qua đường, sau đó thất hồn lạc phách nói xin lỗi.

Đường Nhã Đình lái xe trên đường, cuối cùng Hạ Cẩm Trinh cũng đã đồng ý xem xét, mọi chuyện đã có thể xoay chuyển rồi, nhân lúc dừng chờ đèn đỏ, cô nhìn về kính chiếu hậu trang điểm lại.

Đúng lúc này, bóng dáng Diệu Tinh chạm vào tầm mắt, cô hơi sững sốt, không hề do dự dừng xe bên lề, cô đi theo, nhìn dáng vẻ thất thiêu của cô ta, chắc là đã xảy ra chuyện gì! Nhưng mà đó là việc tốt gì đây? Cô há hê háat ngán nga. Đi theo Diệu Tinh vào quá cả phê.

Quán cà phê.

Hạ Cẩm Trinh lo lắng khuấy ly cà phê, vẫn không nên nói chuyện này với Diệu Tinh, đột nhiên cô hẹn gặp mặt, lại có chuyện gì đây, trong điện thoại... cảm xúc của Diệu Tinh không ổn lắm.

“Diệu Tinh, ở đây.” Nhìn thấy Diệu Tinh đi vào, Hạ Cẩm Trinh đứng dậy. Mắt cô sưng đỏ, nhìn qua chắc là vừa mới khóc. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh cũng biết. Có phải không?” Diệu Tinh nhìn chằm chằm Hạ Cẩm Trinh. “Anh cũng biết rõ mọi chuyện đều do Đường Nhã Đình làm có đúng không!”

“...” Không ngờ Diệu Tinh sẽ hỏi như vậy, trong thời gian ngắn, anh không biết phải phản ứng thế nào.

“Anh cũng đã biết, tại sao không nói với em?”

“Diệu Tinh, em nói gì vậy?” Hạ Cẩm Trinh cúi người nhìn Diệu Tinh. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em nghe thấy rồi!”

“Diệu Tinh, em nói gì vậy!” Hạ Cẩm Trinh lo lắng nắm tay Diệu Tinh. “Xảy ra chuyện gì, em cứ từ từ nói.”

“Chuyện hôm nay anh và Đường Nhã Đình gặp mặt, em đã biết rồi.” Diệu Tinh ngược mắt nhìn Hạ Cẩm Trinh. “Anh đã sớm biết, đã sớm hoài nghi,

Cầm Trinh, tại sao anh nói với em, không phải anh đã nói, chúng ta là bạn bè sao? Hay là anh cũng cảm thấy, bị những uất ức đó đều do bản thân em xui xẻo...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Cô ấy có chuyện gì, tôi sẽ để cả nhà em chôn cùng

Hạ Cầm Trinh nhìn Diệu Tinh, mỗi một câu một chữ của cô đều như con dao khoét sâu vào trái tim anh.

“Diệu Tinh, em nói cái gì vậy?” Hạ Cầm Trinh đi tới. “Em có biết em nói như vậy, anh rất đau lòng không? Em biết rõ, nhìn em khổ sở, anh sẽ càng đau đớn hơn.”

“Vậy anh biết khi nào!” Diệu Tinh hỏi. “Cầm Trinh, tại sao anh biết cũng không nói với em, có phải anh cũng muốn che giấu giúp Đường Nhã Đình.” Giọng Diệu Tinh run rẩy.

“Làm sao anh có thể giúp cô ta ức hiếp em!” Hạ Cầm Trinh tức giận hỏi. “Diệu Tinh, biết nhau lâu như vậy, chẳng lẽ lòng của anh như thế nào, em còn không hiểu hay sao?” Anh nâng mặt Diệu Tinh lên. “Diệu Tinh, không biết em đã nghe được những gì, nhưng... Anh đảm bảo, dù anh làm bất cứ chuyện gì cũng đều vì tốt cho em! Em hiểu chưa?”

Vì tốt cho em? Diệu Tinh từ từ ngược mắt lên.

“Diệu Tinh, trước đây anh cũng chỉ nghĩ ngờ những việc này mà thôi, hôm nay anh mới biết hết mọi chuyện.” Hạ Cầm Trinh nắm lấy bả vai Diệu Tinh. “Anh cũng đang suy nghĩ có nên nói chuyện này với em và Tiêu Lăng Phong hay không...” Hay là, dùng bí mật kia để đổi lấy tự do cho em.

“Anh không cần nói cho anh ta biết.” Diệu Tinh lắc đầu. “Anh ta biết rồi, cũng sẽ không làm gì cả!” Đột nhiên Diệu Tinh cười một tiếng.

“Diệu Tinh, em làm sao vậy?”

“Chuyện này, là em nghe được từ chỗ anh ta, nhưng... Anh có biết anh ta nói gì không? Anh ta nói muốn em làm như không có chuyện gì xảy ra, anh ta nói, đều do em xui xẻo...” Diệu Tinh siết chặt nắm đấm. “Cầm Trinh, tại sao anh ta có thể đối xử tàn nhẫn với em đến thế? Tại sao anh ta có thể tổn thương em một cách trắng trợn như thế?”

Ngực Hạ Cầm Trinh từng trận đau thương. Vì Tiêu Lăng Phong thị phi bất phân mà tức giận, nhưng cũng vì chính mình không biết phải làm sao mà sầu bi. Chỉ một chuyện đơn giản thế này, Diệu Tinh đã phản ứng kịch liệt như vậy... Nếu như cô ấy biết, mình còn có chuyện nghiêm trọng hơn gạt cô ấy, có phải cô ấy sẽ không bao giờ để ý tới mình nữa hay không?

Đường Nhã Đình tựa vào cửa sổ, tay cô ta dè dặt ngực. Làm sao lại như vậy, tại sao? Không phải mọi chuyện có thể xoay chuyển sao? Tại sao Tiêu Lăng Phong lại biết, tại sao Trình Diệu Tinh lại nghe được chuyện này từ Tiêu Lăng Phong, chẳng lẽ... Anh ta vẫn luôn điều tra chuyện này? Tay Đường Nhã Đình càng lúc càng siết chặt. Vậy mình phải đối mặt với Tiêu Lăng Phong như thế nào đây? Anh ấy nói coi như chuyện này chưa từng xảy ra, nhưng... Anh ta làm sao có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì cả, Tiêu Lăng Phong sẽ không dễ dàng tha thứ cho người đã lừa gạt, lợi dụng anh ta. Nếu... Nếu như vì vậy mà anh ta không để ý đến cô, vậy thì phải làm sao. Không, không được, như vậy rất kinh khủng!

“Tôi tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra, tuyệt đối không cho phép.” Đường Nhã Đình lẩm bẩm, xoay người chạy đi. Không biết dùng cách gì, cô nhất định phải giữ lại Tiêu Lăng Phong.

Tâm trạng Diệu Tinh vẫn không cách nào bình tĩnh lại được. Bên tai của cô, vẫn vang vọng câu nói của Tiêu Lăng Phong. “Tôi chỉ muốn bảo vệ Nhã Đình, những người khác, đều không quan trọng...”

“Diệu Tinh.” Hạ Cầm Trinh nắm lấy tay cô. “Tin tưởng anh. Anh sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.” Nói xong, anh cẩn thận ôm lấy cô. Diệu Tinh, anh sẽ dẫn em rời khỏi đây, không có bất kỳ ai có thể ngăn cản anh...

Tiêu Lăng Phong đi ra khỏi phòng làm việc. Có một số việc, mặc dù đã biết đó là sự thật, nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng Đường Nhã Đình nói ra, ít nhất, anh cần có một lời giải thích, giải thích tại sao cô lại làm như vậy...

Đường Nhã Đình ngồi trên giường, nhìn điện thoại vang lên từng hồi chuông, càng lúc cô càng không có cách nào thờ được, ngón tay nắm chặt khăn trải giường.

“Bây giờ biết được rồi, không thể chờ đợi chất vấn em sao?” Cô cười khổ. “Tiêu Lăng Phong, anh có biết không, em làm tất cả đều vì anh, nếu như không phải anh hay thay đổi, không cho em cảm giác an toàn, em sẽ làm ra những chuyện như vậy sao. Em cũng là phụ nữ, em cũng sẽ mềm yếu, cũng muốn sống hạnh phúc...” Đường Nhã Đình vừa nỉ non vừa đứng dậy, cô ta đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn xe Tiêu Lăng Phong đang chạy tới, cô ta nở nụ cười, nhanh... Vẫn còn rất nhanh...

Tiêu Lăng Phong bước vào phòng khách nhà họ Đường, thậm chí không chờ người làm đi thông báo, chạy thẳng lên lầu.

“Nhã Đình!” Anh cố gắng khắc chế lửa giận của mình, nhưng trong giọng nói lại vẫn còn tràn đầy tức giận. “Em ra đây, anh có chuyện muốn hỏi em...” Anh đang nói, lời nói lại dừng trên bờ môi.

Trong phòng ngủ không hề có động tĩnh của Đường Nhã Đình, trong lòng Tiêu Lăng Phong đột nhiên căng thẳng, anh đi đến bên giường, Đường Nhã Đình đang nằm trên sàn nhà, trong tay còn cầm con dao gọt trái cây. Mũi dao đâm sâu vào cơ thể cô ta.

“Nhã Đình!” Tiêu Lăng Phong ngồi xổm xuống, ôm Đường Nhã Đình vào trong ngực. “Em làm chuyện gì vậy?”

Đường Nhã Đình từ từ mở mắt. Nhìn Tiêu Lăng Phong, trong mắt dâng đầy nước mắt, nhanh chóng lăn ra ngoài.

“Lăng Phong, em... em, xin lỗi.” Cô méo mào. Ho nhẹ một tiếng, máu tươi chảy ra khỏi khóe môi...

“Nhã Đình, tại sao, đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Lăng Phong khấn cấp đề vết thương đang chảy máu của Đường Nhã Đình. Giờ phút này, anh đã quên mất mục đích mình tới đây. “Chúng ta đi bệnh viện, chúng ta đi bệnh viện.” Tiêu Lăng Phong lo lắng lên.

“Anh không cần lo cho em” Đường Nhã Đình bắt lực gãy giữa. “Lăng Phong, em là người phụ nữ xấu xa, anh không cần lo cho em.” Đường Nhã Đình âm ỉ khóc nức nở, nhìn qua rất giống như đang cực kỳ áy náy. “Thật xin lỗi...”

“Nhã Đình, đừng nói nữa, có chuyện gì, chúng ta nói sau. Bây giờ đi bệnh viện trước có được không?” Anh lo lắng nói, dáng vẻ yếu ớt của Đường Nhã Đình giống như có thể ngừng thở bất cứ lúc nào.

“Không cần, em không muốn!” Đường Nhã Đình lắc đầu. Diệu Tinh nói, anh đã biết... đã biết mọi chuyện đều do em làm” Đường Nhã Đình khóc, máu không ngừng chảy ra khỏi miệng. Cô ta vừa khóc vừa tỏ vẻ áy náy, nhưng vẫn không quên kéo Diệu Tinh xuống nước, cô gián tiếp nói cho Tiêu Lăng Phong biết: đây đều là Diệu Tinh nói với em

“Nhã Đình, em đừng suy nghĩ lung tung.” Tiêu Lăng Phong lắc đầu nói. “Chúng ta...”

“Chuyện là do em làm, thật xin lỗi, nhưng mà em không phải cố ý.” Đường Nhã Đình tiếp tục khóc. “Lăng Phong, anh chán ghét em rồi, có đúng không, sẽ không cần em nữa có phải không?” Cô ta khóc lóc kể lể. “Anh không cần phải lo cho em, không cần lo cho em. Anh giận em, không cần em nữa, em sống còn ý nghĩa gì nữa.”

“Nhã Đình, đừng nói nữa, nghe lời anh, chúng ta đi bệnh viện, có được không?” Tiêu Lăng Phong nói xong, ôm lấy Đường Nhã Đình. Nhìn vũng máu trên mặt đất, anh cảm thấy huyết thái dương nhảy thình thịch. “Nhã Đình, em ngoan ngoãn thì anh sẽ không rời đi, nghe lời nào, bây giờ chúng ta đi bệnh viện!” Anh khế hôn Đường Nhã Đình, ôm cô chạy đi. Trình Diệu Tinh, em lại có thể nói với Nhã Đình, hôm nay cô ấy có chuyện gì, tôi sẽ để cả nhà em chôn cùng

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Kỹ năng diễn xuất xuất sắc

Lúc Hạ Cẩm Trình đang cố gắng an ủi Diệu Tinh thì nhận được điện thoại của Tiêu Lăng Phong, nghe Đường Nhã Đình cắt cổ tay, anh cứ ngỡ mình nghe nhầm, mấy tiếng trước cô ta còn bàn điều kiện với mình, vậy mà chỉ mới mấy tiếng đã xảy ra chuyện như vậy... “Trình Diệu Tinh, ai cho em nói chuyện này với Nhã Đình.” Diệu Tinh vừa mới bước vào bệnh viện, Tiêu Lăng Phong đã đón chào bằng câu nói đó.

“Ai nói với anh là tôi nói với cô ấy chuyện này?” Diệu Tinh khó hiểu nhìn Tiêu Lăng Phong. “Là cô ấy nói sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Tiêu Lăng Phong tức giận rống to. “Chuyện này, ngoại trừ em và tôi thì còn có ai biết được!” Anh nắm bả vai Diệu Tinh. “Em nói với cô ấy cái gì? Tại sao cô ấy lại tự sát?”

“Làm sao tôi biết!” Diệu Tinh hét lên, đẩy Tiêu Lăng Phong ra. “Tiêu Lăng Phong, anh dựa vào đâu mà chất vấn tôi?”

“Lăng Phong, anh bình tĩnh một chút!” Không thích nhìn Tiêu Lăng Phong hô to gọi nhỏ, Hạ Cẩm Trình kéo Diệu Tinh đến bên cạnh. Động tác bảo vệ vô thức của anh ta tựa như một cái tát vang dội, tát thật mạnh vào mặt Tiêu Lăng Phong. Như đang nói cho anh biết, nhìn đi, tổn thương và nghi ngờ Diệu Tinh vĩnh viễn đều là người, mà bảo vệ cô ấy mãi mãi là người đàn ông khác.

“Anh nói tôi phải tỉnh táo như thế nào đây, Hạ Cẩm Trình, Nhã Đình tự sát, cô ấy tự sát!” Tiêu Lăng Phong gào thét.

“Diệu Tinh luôn ở bên cạnh tôi, cô ấy hoàn toàn không hề gặp Đường Nhã Đình!” Hạ Cẩm Trình quát trở lại, “Tiêu Lăng Phong, lương tâm anh có thể ngay thẳng một chút được không. Đường Nhã Đình bị thương, anh đau lòng, nhưng còn Diệu Tinh thì sao? Anh có từng nghĩ, từ đầu đến cuối, cô ấy mới là người bị hại không hả?”

“...” Đột nhiên Tiêu Lăng Phong không biết phải nói gì.

“Tôi là người bị hại, là do tôi xui xẻo!” Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, khẽ cười. “Tiêu Lăng Phong, là cô ta nói sao. Nói là do tôi nói cho cô ấy biết?” Thấy Tiêu Lăng Phong không dám trả lời, Diệu Tinh mỉm cười. “Tôi biết ngay mà, lời của cô ta, luôn là chứng cứ để anh định tội tôi...” Diệu Tinh gật đầu. “Tôi chỉ nói một lần. Tiêu Lăng Phong, tôi chưa từng làm.”

“Tiêu Lăng Phong, đến khi nào thì anh mới có thể, công bằng với tôi một chút.” Diệu Tinh mệt mỏi hỏi.

Lời nói của Diệu Tinh làm tận sâu trong trái tim của Tiêu Lăng Phong đau nhói một cái, mỗi một câu, đều rất mệt mỏi nhưng lại kịch liệt lên án anh. Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước, nhìn Diệu Tinh nước mắt lưng tròng, anh giơ tay lên, muốn thay Diệu Tinh lau đi. Diệu Tinh khẽ quay mặt, tránh sự đụng chạm này...

Lúc Tiêu Lăng Phong muốn nói gì đó thì cửa phòng cấp cứu mở ra.

“Bác sĩ, tình hình bệnh nhân thế nào rồi?” Thu hồi những lời nói áy náy, Tiêu Lăng Phong chạy đến bên cạnh bác sĩ.

“Yên tâm đi! Vết thương đã được may lại rồi. Vết thương nhỏ, không sâu lại phát hiện kịp thời, hiện tại cô ấy chỉ đang hôn mê, chờ thuốc hết tác dụng sẽ tỉnh lại!”

Nghe bác sĩ nói vậy, Tiêu Lăng Phong mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Đường Nhã Đình mặt mũi trắng bệch, được đẩy ra ngoài, trong lòng Tiêu Lăng Phong đau đớn. Anh đi tới, nắm lấy tay Đường Nhã Đình.

“Nhã Đình, anh sẽ không trách em, cho nên, em đừng có chuyện gì có được không.”

Diệu Tinh đứng sau lưng Tiêu Lăng Phong, nhìn anh đau lòng ôm Đường Nhã Đình vào trong ngực.

“Cầm Trinh, có phải chỉ cần có tình yêu thì dù phạm lỗi gì cũng đều có thể bao dung được đúng không?”

Giọng nói Diệu Tinh rất nhỏ nhẹ, lại nặng nề đâm vào trái tim anh, thật lâu sau anh mới có thể lấy lại hô hấp, từ từ quay mặt sang nhìn Diệu Tinh. Trong khoảnh khắc đó anh đã ý thức được, thì ra trong lúc vô tình, anh đã tổn thương Diệu Tinh quá sâu, đã sâu đến mức không thể xóa nhòa...

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Đường Nhã Đình từ từ mở mắt, bụng rất đau, làm cô rên một tiếng.

“Ừm...”

“Nhã Đình!” Nghe Đường Nhã Đình phát ra âm thanh, Tiêu Lăng Phong bước vội đến bên giường, ôm Đường Nhã Đình vào ngực. “Em làm anh sợ muốn chết!” Tiêu Lăng Phong nhắm mắt lại, giống như vẫn chưa thoát ra khỏi sự sợ hãi vừa rồi. “Sao em lại ngốc như vậy? Có đau không?”

Dáng vẻ khản trương của Tiêu Lăng Phong làm cho cô thở phào nhẹ nhõm, cho nên... Minh đã thành công có đúng không, cô tự sát đã thành công làm cho Tiêu Lăng Phong đau lòng. Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Sau này, chỉ cần biểu hiện tốt một chút, sẽ hết chuyện thôi. Cô khẽ cười. Tay từ từ ôm lấy eo Tiêu Lăng Phong.

“Lăng Phong.” Đường Nhã Đình méo máo. “Thật xin lỗi, đã dọa anh rồi có phải không. Em không cố ý!” Cô lúng túng lắc đầu.

“Không sao, không có việc gì! Nhã Đình, chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi.” Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng vuốt tóc Đường Nhã Đình. Chỉ cần em không có việc gì, là được rồi... Anh lâm bầm, tay vô thức siết chặt lại.

“Lăng Phong, em cho rằng anh sẽ không bao giờ để ý đến em nữa, em sai rồi.” Đường Nhã Đình nức nở. “Em... Em không biết tại sao mình lại như thế. Em... Em không khống chế được mình, Lăng Phong, thật sự em rất sợ, em sợ anh không cần em nữa! Mỗi ngày em đều nằm mơ thấy anh rồi bỏ em!” Đường Nhã Đình khóc oa oa. “Mỗi ngày em đều rất sợ. Lăng Phong, em không thể không có anh!”

“Được rồi, Nhã Đình, không sao, không sao rồi!” Tiêu Lăng Phong an ủi, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô. “Đừng suy nghĩ lung tung. Làm sao anh có thể không cần em?”

“Lăng Phong, em rất sợ anh sẽ rời bỏ em.” Đường Nhã Đình khóc lóc, ôm chặt Tiêu Lăng Phong, giống như đang sợ anh ta trách móc. “Em sai rồi, sau này em không dám nữa đâu, Lăng Phong, đừng bỏ em lại một mình có được không!” Cô luống cuống khóc, không ngừng nắm chặt vạt áo Tiêu Lăng Phong.

“Bé ngốc, không phải anh vẫn ở đây sao, em sợ cái gì?” Tiêu Lăng Phong đau lòng trách cứ. “Làm sao anh bỏ em được!” Tiêu Lăng Phong kiên nhẫn an ủi.

“Nhưng anh... Anh...” Đường Nhã Đình khóc càng to hơn. “Đã lâu rồi anh không nói đến hôn sự của chúng ta, Lăng Phong, anh không còn yêu em, không còn cần em nữa có đúng không?” Cô ta nói xong, khóc càng dữ dội hơn.

“Dĩ nhiên không phải!” Tiêu Lăng Phong lắc đầu. “Nhã Đình, sao em lại nghĩ như vậy?” Tiêu Lăng Phong lau nước mắt cho Đường Nhã Đình, trong mắt

lại có chút hốt hoảng. “Làm sao anh không nhớ em!”

“Nhưng... Nhưng anh không đến thăm em, Lăng Phong, có phải anh yêu Diệu Tinh rồi không, em nhìn thấy hai người ở chung với nhau...” Oa oa... Cô ta khóc càng đau lòng hơn.

“Nhã Đình, em nói bây giờ đó, anh sẽ tức giận đấy.” Mặt Tiêu Lăng Phong sa sầm. “Gần đây anh rất bận rộn, công ty vừa mới nhận mấy hợp đồng, nên anh không thể thường xuyên đến thăm em! Nhã Đình, đừng suy nghĩ lung tung. Anh nói anh sẽ cưới em thì nhất định sẽ cưới em.”

“Có thật không?” Đường Nhã Đình hỏi.

“Đương nhiên là thật!” Tiêu Lăng Phong mỉm cười, gật đầu, khề hôn lên trán Đường Nhã Đình. “Nhã Đình, chúng ta sẽ kết hôn mà!” Tiêu Lăng Phong khề nói, không tránh khỏi cau mày, lúc trước, chỉ cần nghĩ đến anh sẽ cưới Đường Nhã Đình, thì sẽ cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng... Tại sao bây giờ, anh lại cảm thấy rất mệt mỏi, rất đau lòng...

Đường Nhã Đình hạnh phúc tựa vào ngực Tiêu Lăng Phong. Khóc sụt sùi một lát, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diệu Tinh cách đó không xa. Trong nháy mắt, nước mắt chảy ra càng dữ dội hơn.

“Diệu Tinh!” Cô ta kêu lên, lao đảo nghiêng ngã xuống giường. Tiêu Lăng Phong không kịp giữ cô ta lại. “Diệu Tinh, thật xin lỗi!” Nói xong, phịch một tiếng, cô ta quỵ trên mặt đất. Đầu gối đập xuống đất vang lên một tiếng thật rõ ràng.

“Nhã Đình, em làm gì vậy?” Tiêu Lăng Phong bước lên mấy bước, muốn đỡ cô ta dậy.

“Anh đừng xen vào.” Đường Nhã Đình khóc lớn. “Chuyện này là tôi làm sai, Diệu Tinh, cô tha thứ cho tôi có được không!” Cô khóc lóc, giơ tay lên tự tát mình một cái.

“Nhã Đình!” Tiêu Lăng Phong hoảng sợ hét lên, ôm lấy Đường Nhã Đình, tránh cho cô tự làm mình bị thương.

Diệu Tinh nhìn thẳng vào Đường Nhã Đình đang quỵ trước mặt cô, trong lòng đắng chát. Tha thứ?

“Diệu Tinh, là tôi nhất thời hồ đồ, cho nên mới làm ra chuyện như vậy. Cô tha thứ cho tôi có được không! Là tôi không nên suy nghĩ lung tung, tôi không nên nghi kỵ cô và Lăng Phong. Diệu Tinh tôi thật sự biết sai rồi, tha thứ cho tôi một lần có được không...” Cô khóc đến run rẩy, vết thương vừa mới cầm máu lại chảy máu ra. “Tôi thật sự không cố ý, là tôi sợ mất Lăng Phong, Diệu Tinh, cô tha thứ cho tôi, có được không...” Cô đưa tay ra, run rẩy nắm lấy ống quần Diệu Tinh.

Trong lòng Diệu Tinh vô cùng chua xót.

“Nhã Đình, em đứng lên trước đi, vết thương của em chảy máu rồi!” Tiêu Lăng Phong muốn đỡ cô lên mấy lần, nhưng đều bị cô tránh ra.

“Em muốn Diệu Tinh tha thứ cho em, bằng không, em sẽ không đứng lên!” Cô ta lắc đầu.

Tiêu Lăng Phong vô thức nắm chặt tay, lúc này đây, anh cực kỳ tự trách, vô cùng áy náy, anh cảm thấy, Đường Nhã Đình làm tất cả đều là vì anh. Là anh không thể cho cô ấy cảm giác an toàn, là... là anh đã để cô sợ mất đi anh, cho nên, cô mới làm ra chuyện như vậy.

“Nhã Đình, em đứng lên trước được không, Diệu Tinh sẽ không trách em đâu!” Tiêu Lăng Phong an ủi.

“Lăng Phong, em rất hối hận, em cũng muốn nói chuyện này, em không có ý gì khác, em chỉ muốn anh ghét cô ấy mà thôi. Nhưng... Nhưng sau này mọi chuyện càng lúc càng nghiêm trọng, nên em càng không dám nói. Em sợ các người sẽ trách em...”

“Nhưng hôm nay không phải cô cũng nói ra sao!” Hạ Cẩm Trinh khinh thường. “Đường Nhã Đình, cô sợ hãi, cô nghi kỵ thì có thể trở thành lý do để cô tổn thương người khác sao? Cô cứ diễn trò mãi như vậy, cô không thấy mệt sao?”

“Em không nghĩ sẽ như vậy!” Đường Nhã Đình khổ sở lắc đầu. “Lăng Phong, Cẩm Trinh, các anh hãy tin em, thật sự em không nghĩ...”

“Anh tin em!” Tiêu Lăng Phong cầm tay Đường Nhã Đình. “Diệu Tinh, Nhã Đình cũng đã quỵ xuống van xin em, em còn muốn thế nào?” Nhìn vết thương không ngừng chảy máu kia, vết thương đó cứ như đang nứt ra trên người anh...

“Tiêu Lăng Phong, xảy ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ anh kêu tôi phải cười nói: không sao, Đường tiểu thư, tôi không trách cô sao?” Giọng nói Diệu Tinh run rẩy. “Nhiều chuyện như vậy, chỉ cần cô ta nói một câu ‘tôi không cố ý’ thì xong chuyện sao?”

Ngực Tiêu Lăng Phong vì từng câu nói của Diệu Tinh mà khó chịu, đúng thế, nhiều chuyện như vậy, dĩ nhiên không thể chỉ bằng một câu nói mà giải quyết được. “Nhưng... Chuyện đã xảy ra rồi, em không tha thứ thì có thể như thế nào...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Đau đến không cách nào thở được

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, những lời như vậy mà anh ta có thể nói ra được sao.

“Tiêu Lăng Phong, anh còn là người sao?” Hạ Cẩm Trinh vô cùng tức giận quát. “Đến lúc nào thì anh mới có thể tỉnh ra, mới có thể biết được, người anh yêu là một người phụ nữ một như thế nào.”

“Cẩm Trinh, em biết em sai rồi, anh đừng như vậy có được không...” Đường Nhã Đình không ngừng cầu xin. “Diệu Tinh, tôi biết sai thật rồi, chỉ cần cô tha thứ cho tôi, cô muốn tôi làm gì tôi cũng làm!” Đường Nhã Đình hèn mọn nói.

“Tôi tha thứ cho cô, để cô có thể yên tâm thoải mái gây ra những tổn thương gấp bội cho tôi, có phải không...” Diệu Tinh khẽ cười.

“Trình Diệu Tinh, em phải biết rõ, Nhã Đình cảm thấy áy náy mới cầu xin sự tha thứ của em!” Tiêu Lăng Phong không vui cau mày lại.

“Nên thái độ của các người căn bản không hề quan trọng!” Diệu Tinh nói. “Nếu đã là như vậy thì các người cần gì phải làm những điều dư thừa nữa?” Diệu Tinh thắc mắc.

“Diệu Tinh...” Đường Nhã Đình âm ức mếu máo, sau đó ho nhẹ một tiếng.

“Nhã Đình, em sao vậy?” Thấy Đường Nhã Đình ho khan, Tiêu Lăng Phong khẩn trương đỡ cô ta lên giường. “Diệu Tinh sẽ tha thứ cho em, đừng suy nghĩ lung tung. Bây giờ điều quan trọng nhất là em phải nghỉ ngơi cho thật tốt, có biết không?” Anh dịu dàng nhắc nhở.

Diệu Tinh cảm thấy tình cảnh trước mắt rất là châm chọc, chuyện như nhau, nhưng vì người khác nhau, cho nên cách đối xử cũng sẽ không giống nhau, nếu như... Nếu như chân tướng là mọi chuyện đều do cô làm hại Đường Nhã Đình, vậy thì hôm nay, con dao trong cơ thể Đường Nhã Đình, có phải sẽ đâm vào người cô hay không...

Tiêu Lăng Phong an ủi Đường Nhã Đình đang kích động, anh không dám nhìn Diệu Tinh, cũng không có can đảm nhìn cô rời đi. Chỉ có thể vờ như không hề thấy, không quan tâm. Diệu Tinh, xin lỗi em, rất rất xin lỗi em... Nhưng tôi đã từng đồng ý với Nhã Đình, bất cứ lúc nào tôi đều sẽ tin tưởng cô ấy, bảo vệ cô ấy...

Đường Nhã Đình nằm trên giường, giả vờ đã ngủ say, cô biết chuyện này, chắc chắn Tiêu Lăng Phong sẽ để ý, anh che chở, cũng chỉ vì lời hứa của anh, cũng chỉ vì từ nhỏ đến lớn, anh ta đã có thói quen bảo vệ cô... Lúc này, trong lòng anh ta nhất định vô cùng áy náy với Diệu Tinh! Tay âm thầm siết chặt chân. Nhưng mà không sao, Lăng Phong, chỉ cần anh không rời khỏi em, như vậy là đủ rồi.

Tiêu Lăng Phong đứng ở cửa sổ, cố gắng không phát ra tiếng động, nhưng trong lòng anh đang rất phiền não, không biết phải bệnh vực ai. Nghi vấn trong lòng anh đã được giải đáp, nhưng... Giờ đây anh không hề thoải mái một chút nào, giống như có một con tức đê ở ngực, anh không có cách nào thở được, bất cứ lúc nào cũng có thể nghẹn chết.

Chuyện đã rõ ràng nhưng mình lại nói với Diệu Tinh những lời quá đáng như vậy. Nhất định cô không bị tức chết thì cũng sẽ hận chết anh... Tay từ từ nắm lại, Tiêu Lăng Phong đi tới bên giường. Đường Nhã Đình ngủ rất yên tĩnh, nhìn gương mặt này, đột nhiên anh cảm thấy thật xa lạ, tựa như mình không quen biết cô ấy, tựa như mình đã quên mất Nhã Đình của anh khi lớn lên có hình dáng thế nào...

“Nhã Đình, sao em có thể làm ra chuyện đáng sợ như vậy?” Tiêu Lăng Phong khẽ ní non. “Nhã Đình đơn thuần, hiền lành của anh đi đâu rồi...”

“Lăng Phong, em làm như vậy, là vì em sợ mất đi anh, em không thể không có anh...” Lời nói của Đường Nhã Đình vang lên bên tai, anh đau đớn nhắm mắt lại, nếu như mình không lung lay bất định, thì có phải mọi chuyện sẽ không xảy ra hay không...

“Anh phải làm sao với em anh, phải làm sao đây...” Chậm rãi thu tay lại, Tiêu Lăng Phong đi ra khỏi phòng bệnh, hiện tại anh muốn tìm một nơi có thể thở, nếu không, anh sợ mình sẽ chết ngạt mất.

Diệu Tinh ngồi một mình trên sân thượng, rốt cuộc thì chân tướng cũng đã được phơi bày, nhưng... Tại sao tất cả đều đã rõ ràng, mà cô lại còn buồn bực.

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong khẽ kêu một tiếng, từ từ đến gần. Vào lúc này, bóng lưng của Diệu Tinh rất cô tịch, rất bất lực...

“Có chuyện gì sao?” Diệu Tinh hỏi.

“...” Tiêu Lăng Phong cảm thấy rất khó chịu. “Không có gì, thấy em ở đây, lo lắng em nghỉ không thông!” Tiêu Lăng Phong nói lời cay nghiệt. Có chuyện gì sao? Trình Diệu Tinh, thái độ em tốt hơn một chút em sẽ chết sao? Tiêu Lăng Phong cắn răng.

“Tuy tuổi tôi cũng không lớn, nhưng cũng đã trải qua không ít chuyện. Cho nên, tôi sẽ không nhảy đâu, nếu anh đến để xem náo nhiệt, chỉ e... Anh phải thất vọng rồi!” Diệu Tinh chậm rãi xoay người lại.

Nhìn Diệu Tinh hầu như không còn sức sống, trái tim Tiêu Lăng Phong kịch liệt co rút. Nhưng vẫn nhanh chóng đè xuống những khác thường ở trong lòng.

“Chuyện ngày hôm nay, nếu như em cảm thấy không công bằng, tôi chỉ có thể nói xin lỗi.” Giọng Tiêu Lăng Phong rất nhỏ, không nghe ra cảm giác gì.

“Anh cảm thấy câu xin lỗi của anh có giá trị, hay vẫn cho rằng ra lệnh cho tôi sẽ tiện hơn?” Diệu Tinh xoay người nhìn Tiêu Lăng Phong. “Tôi trả lại anh câu nói của anh, nếu nói xin lỗi có tác dụng thì cần cảnh sát làm gì?”

“Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh vào trong ngực. “Tôi đã xin lỗi em rồi, em còn muốn như thế nào nữa?” Anh nghiêng rặng, chưa bao giờ anh thấy người phụ nữ nào có thể bình tĩnh như cô.

“Tôi chưa bao giờ muốn anh nói xin lỗi!” Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong. “Tôi chỉ không hiểu.” Cô lắc đầu. “Tiêu Lăng Phong, anh thật sự hận tôi sao? Hận đến mức vụn vẹo sự thật, quên mất lương tâm của mình.”

“Không có!” Tiêu Lăng Phong không chút nghĩ ngợi đã thốt lên hai chữ này, sau đó mới ý thức được phản ứng của mình có hơi mãnh liệt. “Diệu Tinh, tôi cũng không muốn nhìn thấy những chuyện này.” Tiêu Lăng Phong bắt đầu đi nói.

“Anh có thể đối xử với tôi công bằng một lần không hả?” Diệu Tinh hỏi, nước mắt rơi xuống. “Dù chỉ một lần cũng được.” Giọng nói của cô run run.

Nhìn nước mắt Diệu Tinh. Ngực Tiêu Lăng Phong đau âm ỉ. Nhưng lại không biết phải nói gì, chỉ có thể nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt Diệu Tinh.

“Diệu Tinh, quên những chuyện này đi, có được không...” Tiêu Lăng Phong mệt mỏi nói. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được không...

“Anh cảm thấy tôi quên được sao?” Diệu Tinh hỏi. “Dù cho tôi có quên đi thì anh có thể sao?”

Tiêu Lăng Phong siết chặt tay. “Không quên được!” Anh khế nói, làm tổn thương Diệu Tinh đến mức đó, làm sao anh có thể quên được.

“Vậy không phải đã xong rồi sao.” Diệu Tinh cười khế. “Anh cũng không quên được thì sao tôi có thể quên. Tiêu Lăng Phong, mỗi một vết thương cả trên người lẫn trong lòng, đều đang nhắc nhở tôi những chuyện đã qua. Cho nên, cả đời này tôi đều không thể quên!”

“Tha thứ cho Nhà Đình có được không?” Tiêu Lăng Phong hỏi, “Cô ấy làm như vậy, tất cả đều vì tôi.”

“Tiêu Lăng Phong, tình yêu của anh thật vĩ đại!” Diệu Tinh mỉm cười. “Anh có thể không hề do dự gánh chịu mọi tội lỗi, được thôi!” Diệu Tinh gạt đầu. “Không phải anh hy vọng tôi có thể tha thứ cho Đường Nhà Đình sao, anh thả tôi đi, có được không?” Diệu Tinh cầu xin.

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong không nặng không nhẹ giữ chặt cầm Diệu Tinh. “Tôi nói lại một lần nữa, chuyện này không thể nào.” Bất kỳ điều kiện gì cũng được, ngoại trừ rời bỏ tôi.

“Vậy chúng ta sinh một đứa bé đi!” Diệu Tinh mệt mỏi thỏa hiệp.

Tiêu Lăng Phong kinh ngạc mở to mắt. Cô, cô ấy nói gì? Đứa bé...

“Có phải chỉ cần cho anh một đứa bé thì anh thật sự sẽ để tôi rời đi!” Diệu Tinh cam chịu hỏi.

Tìm Tiêu Lăng Phong từ từ lạnh dần, trong nháy mắt, anh đã cảm thấy rất vui mừng, đúng là quá buồn cười mà. Cô ấy nói sinh một đứa bé, cũng chỉ vì muốn nhanh chóng rời khỏi anh mà thôi, Tiêu Lăng Phong, người suy nghĩ lung tung gì đó? Vừa rồi, trái tim anh đập rất nhanh, thậm chí trong khoảnh khắc đó, anh giống như đã biết ngọt ngào là có mùi vị như thế nào...

“Được!” Tiêu Lăng Phong gạt đầu. “Em cho tôi một đứa bé, tôi sẽ để em rời khỏi!” Tiêu Lăng Phong nói xong, nắm lấy gáy Diệu Tinh, kéo cô về phía mình. Tại sao em luôn luôn nghĩ tới việc bỏ đi, Trình Diệu Tinh, tôi làm em ghét đến mức đó sao?

Diệu Tinh nhắm mắt lại, chấp nhận nụ hôn mãnh liệt của Tiêu Lăng Phong, bà vai của cô bị anh nắm rất đau, nhưng cô không phát ra tiếng nào, ngược lại khẽ mở đôi môi, thừa đáp lại Tiêu Lăng Phong, cô chỉ muốn, tất cả kết thúc nhanh hơn một chút, kết thúc nhanh hơn mà thôi...

Tay Tiêu Lăng Phong run rẩy, lúc này cô đáp lại còn làm anh thấy nhục nhã hơn cả khi cô ở trên giường gọi Mộ Thần. Anh tình nguyện để Diệu Tinh tát anh thật mạnh, thậm chí đẩy anh ra, cho dù là không có phản ứng cũng còn tốt hơn thế này.

Vẫn tiếp tục hôn, anh mở hàm răng, cắn mạnh môi Diệu Tinh. Trong nháy mắt, mùi máu tanh lan tràn...

“Trình Diệu Tinh, nếu em thật sự muốn rời đi đến vậy, thì ngoan ngoãn cho tôi, bằng không... Cả đời này em cũng không thể rời khỏi tôi!” Áp sát vào tai Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong chậm rãi nói.

Người cô lạnh quá, nhưng vẫn không thể ngăn anh ôm cô vào lòng. Cho dù lạnh đến đau lòng anh cũng không muốn buông tay.

“Trình Diệu Tinh, cuối cùng thì em có cái gì tốt!” Tiêu Lăng Phong gần như là đang cắn răng nghiêng lợi chất vấn, trong lòng nghĩ đến đáng về thể thảm của Đường Nhà Đình trong bệnh viện. Nghĩ đến tất cả những sai lầm của cô ấy đều do anh mà ra, anh cảm thấy rất có lỗi với Đường Nhà Đình, nhưng hai tay, lại không thể không ché, càng lúc càng siết chặt. Phán bội, anh rất áy náy, nhưng... Nếu như bây giờ buông tay ra, anh sẽ rất đau...

Phòng thư ký.

Chuyện Đường Nhà Đình tự sát đã làm cả Thiên Tuấn kinh sợ. Lisa ngồi trên ghế, quyền vờ trong tay đã bị cô cào rách.

Đường Nhã Đình, khổ nhục kế, cô vẫn có thể bỏ được tự trọng sao! Ngay cả mạng cô cũng không cần. Vốn cho rằng lần này nhất định bọn họ sẽ kết thúc, nhưng không ngờ, với chút thủ đoạn nho nhỏ, Đường Nhã Đình đã có thể xoay chuyển tình thế. Tiêu Lăng Phong đúng là vô cùng ngu ngốc, vậy mà cũng tin cô ta. Hừ! Cô đập mạnh vào bàn.

“Nhưng mà không sao, thật vất vả mới có cơ hội xử lý cô, tôi sẽ không bỏ qua.” Lisa lạnh lùng nghĩ, tiện tay mở lịch trình ra xem, nhìn thấy tiệc rượu vào ba ngày sau, mắt Lisa sáng lên. Tiệc rượu này, nhà họ Đường cũng sẽ tham gia, chuyện lần này của Đường Nhã Đình ảm ỉ đến vậy, nếu như cô ta không cam lòng mà làm ra chuyện gì đó, cũng là chuyện bình thường!

“Ha ha... Đường Nhã Đình, đây chính là trời cao đã cho tôi cơ hội. Tôi không tin, lần này Tiêu Lăng Phong có thể làm trái lương tâm mà thiên vị cô...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Tôi nay sẽ rất khó quên

Đường Nhã Đình cố gắng sửa sang lại cổ áo Tiêu Lăng Phong.

“Như thế này là tốt rồi, đẹp trai hơn rất nhiều.” Cô mỉm cười yếu ớt. “Diệu Tinh, cảm ơn cô đã đồng ý thay tôi đến dự bữa tiệc này.” Cô ngọt ngào nói cảm ơn, nhưng trong lòng đều là không cam tâm, nhìn hai người trước mặt, cô cảm thấy cực kỳ đổ kỵ. Vốn dĩ hôm nay phải là cô và Tiêu Lăng Phong đi cùng nhau, nhưng lại cố tình xảy ra “chuyện ngoài ý muốn” đó, nhưng mà không sao, trước mắt chỉ cần Tiêu Lăng Phong không rời bỏ cô, như vậy là đủ rồi. Hiện tại cô sẽ đối xử với Diệu Tinh tốt hơn một chút, làm cho Tiêu Lăng Phong cảm thấy, cô thật sự biết sai rồi, thật sự muốn bồi thường cho Diệu Tinh, để anh cảm thấy cô vẫn còn hiền lành...

“Đường tiểu thư, cô khách khí rồi, tôi là thư ký của Tổng giám đốc Tiêu, đây là việc cần phải làm” Diệu Tinh thân nhiên nói.

“Được rồi, chờ khi bữa tiệc kết thúc, anh sẽ đến thăm em, em nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Tiêu Lăng Phong dịu dàng nói xong, khẽ hôn lên trán Đường Nhã Đình.

“Ừ, em chờ anh.” Đường Nhã Đình khéo léo nở nụ cười, còn tiễn Tiêu Lăng Phong ra tận cửa phòng bệnh.

Diệu Tinh đến bên cạnh, từ đầu đến cuối cũng không nói tiếng nào, ngồi vào trong xe, cuối cùng Tiêu Lăng Phong không khống chế được lửa giận nữa.

“Trình Diệu Tinh, em đang có ý gì đây?” Tiêu Lăng Phong kéo tay Diệu Tinh. Bây giờ cô không nói câu nào, cho dù có mở miệng cũng chỉ nói một câu qua loa lấy lệ.

“Vậy anh cảm thấy tôi nên thế nào?” Diệu Tinh hỏi. “Tiêu Lăng Phong, tôi đã đáp ứng yêu cầu của anh, đến đây gặp cô ấy. Những thứ khác, thật sự tôi không làm được.”

“Nhã Đình đã biết sai rồi, cô ấy cẩn thận lấy lòng em, em không thể tha thứ cho cô ấy một lần sao?” Tiêu Lăng Phong gần như bắt đắc dĩ, nhìn Đường Nhã Đình bận rộn lấy lòng Diệu Tinh, anh cảm thấy thật chua xót.

“Tiêu Lăng Phong, bây giờ tôi cũng không biết, thì ra thái độ của tôi lại quan trọng như vậy.” Diệu Tinh bật cười.

Ngón tay Tiêu Lăng Phong từ từ cuộn lại, nhưng cũng không nói gì. “Lái xe.” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Tại tiệc rượu, còn náo nhiệt hơn gấp nhiều lần tương tượng của Diệu Tinh, vốn cho rằng chỉ là tiệc rượu nho nhỏ, nhưng đến nơi mới biết, hầu như những nhân vật hồ mưa gọi gió của thành phố T đều tụ họp ở đây.

Tiêu Lăng Phong dẫn Diệu Tinh đi vào trong đám người, tuần nam mỹ nữ đi chung với nhau, đã đủ gây sự chú ý cho người khác rồi, huống chi sau lưng bọn họ còn có một vầng ánh sáng chói mắt.

Diệu Tinh đứng bên cạnh Tiêu Lăng Phong, trước mặt mọi người anh ta luôn thể hiện tốt như vậy, nhưng có ai biết được, ở trong bóng tối, người đàn ông này không bỏ đến mức nào.

“Lăng Phong” Trong lúc Tiêu Lăng Phong đang nói chuyện với người khác, một người đàn ông mập mạp đi ra khỏi đám đông.

“Chú Đường” Tiêu Lăng Phong quyết tâm che giấu chán ghét, mỉm cười bước tới. “Chú cũng ở đây?”

“Ừ, đúng vậy!” Đường Cát Nguyên gật đầu. Ánh mắt lướt đi lướt lại mấy lần trên người Diệu Tinh.

“Khó trách con gái bảo bối của chú không yên lòng, thư ký của con, ai cũng xinh đẹp như thế này sao?” Giọng Đường Cát Nguyên nghe đinh đĩnh làm tai Diệu Tinh không được thoải mái. Ông ta nhìn Diệu Tinh không biết chán. Dưới ánh đèn, da của cô ta, vừa sáng vừa bóng, ngay cả ánh mắt cũng mê

người đến thế, không tự chủ, ông ta liếm liếm môi, nuốt ực một tiếng.

“Chú Đường thật biết nói đùa.” Tiêu Lăng Phong mỉm cười bước tới một bước, nhìn động tác như lơ đãng nhưng lại hoàn toàn cản trở tầm mắt của Đường Cát Nguyên. “Gần đây chú như thế nào?”

“Chú? Chú còn có thể như thế nào. Vẫn như cũ chứ sao.” Ông ta cười ha ha, mắt vẫn không cam tâm nhìn Diệu Tinh. Cô gái xinh đẹp như vậy, chỉ nhìn không phải rất đáng tiếc sao? Ông ta nhượng mảy, nghĩ tới hôm nay đã nhận được tấm hình kia, ông ta cười thầm một tiếng. Mặc dù chán ghét như thế nào, nhưng con gái, vẫn biết lo nghĩ cho cha nó. Ha ha... Nhã Đình, đúng là con gái ngoan của cha. Nghĩ đến đây, ông uống một ngụm rượu, che giấu vui sướng trong lòng.

Nhìn ánh mắt lộ liễu của Đường Cát Nguyên, Tiêu Lăng Phong nhếch môi, nếu biết trước, đã không dẫn Diệu Tinh đến đây, anh cảm thấy, vào lúc này, ánh mắt của toàn hội trường đều tập trung nhìn trên người Diệu Tinh. Mà khổ nỗi, hôm nay Diệu Tinh lại mặt lễ phục trẻ ngọc. Nắm chặt cái ly, anh uống một hớp rượu, che giấu bất mãn trong lòng. Người phụ nữ này, ai cho cô mặc như thế này.

“Đúng rồi, hôm nay Cẩm Trình đến tìm chú.” Đường Cát Nguyên vừa nói vừa quan sát biến hóa của Tiêu Lăng Phong.

“Là vì mảnh đất kia!” Tiêu Lăng Phong khẽ cười. Hạ Cẩm Trình, hành động của anh không hề chậm.

“Ừ!” Đường Cát Nguyên gật đầu. “Phải nói thẳng bé Cẩm Trình này đúng là người thích hợp để kinh doanh, rất giỏi đàm phán, cũng rất biết cách làm hài lòng người khác.” Đường Cát Nguyên nói bóng gió.

Tiêu Lăng Phong cũng không nói gì mà chờ phản ứng tiếp theo của Đường Cát Nguyên. Ông ta muốn nói cái gì! Hạ Cẩm Trình khinh thường nhất là giao thiệp với loại người như Đường Cát Nguyên, làm gì có chuyện lấy lòng ông ta. Đường Cát Nguyên, đến cuối cùng là ông quá đàn hay là cho rằng tôi quá ngu ngốc.

“Mặc dù cậu ta đưa ra điều kiện cũng không tệ! Nhưng Lăng Phong, không phải chúng ta là người nhà sao! Chú biết còn để ý đến mảnh đất này từ lâu rồi, cho nên, có chuyện tốt, đương nhiên chú cũng sẽ ưu tiên người trong nhà, con nói phải không?” Ông ta nói xong, mắt lại nhìn chằm chằm Diệu Tinh.

“Chú Đường nói như vậy, thì Lăng Phong cũng yên tâm. Chỉ là... Không biết, chú muốn cái gì đây?” Anh nhượng mảy. Trong thương trường, tiếng xấu của Đường Cát Nguyên đã bay xa, trông cậy ông ta không có toan tính đây chính là việc còn khó hơn lên trời.

“Lăng Phong, con cũng biết, chú, cái gì cũng không thiếu, hứng thú duy nhất, chính là có chút ham mê...” Ha ha... Ông ta tự nói tự cười.

Có chút? Tiêu Lăng Phong chán ghét nắm chặt quyền, là sở thích ngược đãi, mà còn là thiếu nữ... Vô sỉ, Tiêu Lăng Phong cắn răng. Nhã Đình, sao lại có người cha như vậy chứ.

Đường Cát Nguyên nhìn Tiêu Lăng Phong, thấy cậu ta không có phản ứng gì đặc biệt, tiếp tục mở miệng. “Chú thấy thư ký của con không tệ, nếu như con muốn, Lăng Phong, mảnh đất đó sẽ...”

“Chú Đường.” Giọng nói Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hơn rất nhiều.

“...” Đường Cát Nguyên bị thái độ lạnh lẽo của Tiêu Lăng Phong làm cho kinh sợ, nhưng sau đó mỉm cười. “Chỉ là một thư ký mà thôi, không đồng ý thì thôi, sao lại nghiêm túc như vậy, chú chỉ thuận miệng thôi” Ông ta cười, dùng ánh mắt không cam lòng nhìn Diệu Tinh, trong mắt viết đầy, không có được cô, tôi sẽ không bỏ qua. “Chú chỉ cảm thấy, dùng mấy tiếng để đổi lấy một mảnh đất vô giá, dù thế nào, thì con đều được lợi, Lăng Phong, con là người thông minh...”

Tiêu Lăng Phong siết chặt tay, kiềm nén lửa giận. Tại sao lại có người như thế, Diệu Tinh còn nhỏ hơn con gái ông ta hai tuổi, vậy mà điều kiện như thế cũng nói ra được.

“Trình tiểu thư, còn đẹp hơn trong hình!” Đường Cát Nguyên không tiếp tục chủ đề với Tiêu Lăng Phong nữa, mà xoay người đi tới bên cạnh Diệu Tinh, còn mượn cơ hội động tay động chân với cô.

Diệu Tinh chán ghét cau mày. Hình? Tại sao ông ta lại có hình của cô. Tiêu Lăng Phong cũng cùng câu hỏi.

“...” Lờ nói ra khỏi miệng, ông ta mới ý thức được mình đã lỡ lời, thấy sắc mặt Tiêu Lăng Phong không ổn, Đường Cát Nguyên mở miệng giải thích. “Là chú nhìn thấy trong điện thoại di động của Nhã Đình.” Ông ta cười gượng, bọn họ biết nhau lâu như vậy có hình cũng không có gì lạ!

Điện thoại di động? Sao Đường Nhã Đình lại có hình của cô? Diệu Tinh nghi ngờ. Cô mơ hồ cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, nhưng... Là ở chỗ nào? Cô nhìn Đường Cát Nguyên, bất giác lùi về sau muốn tránh né.

“Chú Đường, con nhìn thấy một người quen, phải dẫn cô ấy đi chào hỏi, chúng ta nói chuyện sau.” Phát hiện Diệu Tinh không thoải mái, Tiêu Lăng Phong nói xong, kéo cô đi nhanh khỏi chỗ đó, nếu như người kia không phải là cha của Đường Nhã Đình, anh thật sự rất muốn móc mắt ông ta ra.

Cổ tay Diệu Tinh bị Tiêu Lăng Phong nắm chặt đến đau. Nhưng lại không giãy dụa, chỉ có thể lao đảo chạy theo sau lưng anh ta, bước chân anh rất lớn, cô chạy theo không kịp. Cuối cùng ở một góc vắng người, Tiêu Lăng Phong cũng dừng lại, không hề có bất kỳ đề phòng nào, cô đụng thẳng vào lưng Tiêu Lăng Phong.

“Tiêu Lăng Phong, bây giờ anh có thể buông tay ra được chưa?” Diệu Tinh hỏi, dùng sức rút cổ tay về, nhìn dấu tay màu đỏ trên cổ tay, cô tròn mắt nhìn

Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong hung hăng nhìn chằm chằm người phụ nữ không biết phải trái này. “Thế nào, em không muốn đi với tôi thì có thể trở vào đó, để cho ông ta nhìn tiếp.” Tiêu Lăng Phong tức giận nói.

“Vậy có phải tôi nên cảm ơn anh, đã cứu tôi?” Diệu Tinh hỏi

“Trình Diệu Tinh, em đừng dùng những câu kẹp thương đeo gậy như vậy, không có ai cầu xin em trở vào trong đó, còn nữa, nếu như không muốn xảy ra chuyện gì, thì ngoan ngoãn đi theo tôi.” Tiêu Lăng Phong nói xong, kéo Diệu Tinh vào ngực. “Nếu vì em không nghe lời mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì em tự chịu trách nhiệm. . .”

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, thái độ của anh ta không giống nói đùa, nhưng nghe những lời này, Diệu Tinh không nhịn được, bật cười.

“Tiêu Lăng Phong, trên thế gian này, ngoại trừ anh ra, sẽ không còn ai đảm nhiệm vị trí người làm tổn thương tôi!” Cô nói xong, đẩy anh ta ra. Tiêu Lăng Phong lui về sau hai bước, nhìn về mặt khinh thường của Diệu Tinh, anh khẽ cắn răng, nhin lửa giận.

“Tôi chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào lại không biết phải trái như em!” Tiêu Lăng Phong nghiêng răng, hất tay bỏ đi.

Diệu Tinh đứng yên nhìn Tiêu Lăng Phong phẫn nộ bỏ đi, khóe miệng hiện lên nụ cười khinh miệt.

“Tôi cũng chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào kỳ lạ như anh!” Cô làm bầm một câu, cầm ly nước trên bàn, đi qua một góc, có lẽ hôm nay cô không nên tới nơi này.

Cách đó không xa, Đường Cát Nguyên vừa uống rượu vừa nhìn chằm chằm Diệu Tinh, ánh mắt của ông ta, dường như dán chặt vào cô.

“Tiêu Lăng Phong, cậu cho rằng cậu là ai, thứ tôi muốn, không có ai ngăn cản được!” Vịt đã đưa đến bên miệng, lý nào lại để cho nó bay... Hừ! Ông ta hừ lạnh một tiếng, uống sạch ly rượu trong tay. Không phải cậu muốn bảo vệ cô ta sao, tôi lại càng phải có được, tôi xem cậu có thể làm gì tôi. Ông ta nghĩ xong, ngoắc ngoắc tay với trợ lý. Chỉ thấy ông ta nói gì đó vào tai trợ lý, người đó không ngừng gật đầu, trong ánh mắt đang nhìn chằm chằm Diệu Tinh cũng xuất hiện ý cười thâm ô.

“Trình tiểu thư, tối nay, chúng ta sẽ rất khó quên, tôi bảo đảm. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Không cách nào cầu cứu

Diệu Tinh đứng một mình ngăn người nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, đột nhiên có người vỗ vai cô.

“Cô là tiểu thư Trình Diệu Tinh đúng không? Tổng giám đốc Tiêu đang đợi cô ở bên ngoài.”

Người đứng sau lưng ăn mặc như nhân viên phục vụ, Diệu Tinh gật đầu, cất bước đi ra ngoài cửa, do đó đã bỏ lỡ tia sáng chột lóe trong đôi mắt của người đàn ông. . .

Bên ngoài, từng dòng xe cộ sang trọng nối đuôi nhau, Diệu Tinh tìm kiếm một lượt, nhưng không thấy bóng dáng Tiêu Lăng Phong ở đâu. Đột nhiên nghĩ đến lời nói của Tiêu Lăng Phong: nếu không muốn có chuyện thì đừng chạy lung tung. Ý thức được tình hình không ổn, Diệu Tinh vội vàng xoay người, nhưng đã không còn kịp nữa, một chiếc khăn tay che miệng cô lại, trong nháy mắt, túi từ từ rơi khỏi tay, Diệu Tinh hoàn toàn mất đi tri giác.

Tiêu Lăng Phong, không phải là cậu muốn bảo vệ cô gái này sao? Tôi sẽ cố gắng làm cho cô ta biết, là cậu đã bán cô ấy cho tôi, hừ. . .

Tiêu Lăng Phong để ly rượu xuống, thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đuổi đi đám người quần lấy mình, trong đám đông, anh cố gắng tìm kiếm Diệu Tinh. Nhưng, chỗ vừa rồi, đã không còn bóng dáng của cô từ lâu rồi.

“Con bé này lại chạy đi đâu nữa rồi!” Anh cau mày, trong lúc tìm kiếm, anh phát hiện, không chỉ không thấy Diệu Tinh, mà cả Đường Cát Nguyên cũng không thấy đâu cả.

Nháy mắt, một linh cảm chẳng lành chiếm cứ suy nghĩ của anh, kéo những người phục vụ, nhưng không một ai trong bọn họ chú ý đến Diệu Tinh. . .

“Nguy rồi!” Tiêu Lăng Phong khẽ nói, xoay người chạy đi thật nhanh, anh vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Diệu Tinh. Nhưng điện thoại đổ chuông thật lâu mà không có ai nghe máy. . .

“Trình Diệu Tinh!” Anh gọi thật to nhưng không nhận được bất kỳ tiếng trả lời nào. “Diệu Tinh. . .” Tiếng hét của anh dần dần hấp dẫn sự chú ý của mọi người, có người rồi rít đến hỏi thăm. Trong đó bao gồm hai cha con Lisa.

“Lăng Phong, có chuyện gì vậy?” Lisa nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của Tiêu Lăng Phong.

“Lisa, cô có trông thấy thư ký Trình không?” Tiêu Lăng Phong khàn trương hỏi.

Lisa lắc đầu. “Diệu Tinh cũng đến sao?” Cô ta hỏi. “Tôi nghĩ hôm nay Đường tiểu thư sẽ đi cùng anh!”

Đúng là Đường Nhã Đình sẽ đi, nhưng cô ấy lại có ý muốn Diệu Tinh đi với Tiêu Lăng Phong, thậm chí trang phục từ đầu đến chân của Diệu Tinh đều là do Đường Nhã Đình chuẩn bị, Tiêu Lăng Phong siết chặt nắm đấm. Không ai từng gặp Diệu Tinh, vậy cô ấy trốn đâu rồi...

“Joe, tôi là Tiêu Lăng Phong, không thấy Trình Diệu Tinh ở đâu cả, anh tìm cô ấy ngay cho tôi.” Tiêu Lăng Phong nói xong, càng siết chặt điện thoại trong tay, chỗ ở của Đường Cát Nguyên không phải chỉ có một, muốn tìm được ông ta, cách nhanh nhất, chính là tìm Đường Nhã Đình...

Trong một căn phòng sáng ngời, Diệu Tinh mất đi ý thức nằm trên một chiếc giường lớn, bên cạnh cô, đã có sẵn một đồng dụng cụ, Đường Cát Nguyên dựa vào ghế, vừa uống rượu vừa quan sát người đang ngủ mê man, còn thoải mái thở phào một hơi...

“Chắc chắn... Chỉ nhìn thôi cũng đã biết là cực phẩm...” Ông cười cợt, lấy điện thoại ra...

“Alo!” Đường Nhã Đình nằm trong phòng bệnh, lúc này đây, cô ta đang chờ điện thoại của Tiêu Lăng Phong.

“Con gái ngoan, trẻ thế này mà còn chưa ngủ à!” Ngón tay Đường Cát Nguyên khẽ lướt trên cánh tay Diệu Tinh, xúc cảm mềm mại ở đầu ngón tay làm cho tinh thần ông ta sôi sục,

“Có chuyện gì sao?” Nghe giọng của cha mình, sắc mặt Đường Nhã Đình lạnh xuống.

“Không có gì, chỉ là muốn gọi cho con, gần đây cha quá bận rộn, chờ đến lúc cơ thể con khỏe mạnh hơn, cứ việc chọn món mình thích, đã lâu rồi cha không mua quà cho con!”

Nghe Đường Cát Nguyên nói thế, Đường Nhã Đình hơi buồn cười. Cha? Ông ta không biết xấu hổ hay sao mà còn có thể nói ra chữ này, đã nhiều lần cô xảy ra chuyện, thậm chí, tai nạn xe lần trước, suýt chút nữa thì cô đã mất mạng rồi, mà cái người “cha” này lại chẳng hề xuất hiện ở bệnh viện lấy một lần.

“Ông còn có việc gì không?” Đường Nhã Đình không che giấu sự chán ghét trong giọng nói, không ai mà không biết, hai cha con bọn họ chẳng những không muốn gặp nhau, mà Đường Nhã Đình còn không muốn thừa nhận có quan hệ huyết thống với ông ta.

“Cha muốn cảm ơn con!” Đường Cát Nguyên mỉm cười. “Món quà mà con tặng, cha rất thích!” Ông ta tham lam nhìn chằm chằm vào gương mặt của Diệu Tinh.

Quà tặng? Nhất thời, Đường Nhã Đình nghe không hiểu lời nói của ông ta.

“Ông có ý gì?” Cô hỏi ông ta.

“Nhã Đình, hiện tại không có người ngoài. Chúng ta cần gì phải che che giấu giấu! Thật ra thì, phương pháp này rất hay, con diệt trừ được hậu họa, cha đây cũng được hưởng thụ một lần... Ha ha... Không quấy rầy con nữa, tóm lại, cha cảm ơn con...” Ông ta nói xong thì cúp điện thoại, chỉ để lại Đường Nhã Đình ở đầu dây bên kia không biết gì cả.

Diệu Tinh khẽ giật mình. Đầu rất choáng váng, ánh đèn sáng chói làm cô không thể nào mở mắt. Đây là đâu... Cô cố gắng nhớ lại, cô nhớ là Tiêu Lăng Phong nhờ người gọi cô ra ngoài, sau đó thì...

“Đã tỉnh rồi hả?” Nghe bên tai vang lên giọng nói hạ lưu bỉ ổi, trong lòng Diệu Tinh hoảng sợ. Cố gắng mở mắt, nhìn thấy Đường Cát Nguyên ngồi ở mép giường, trong nháy mắt, đầu óc Diệu Tinh trở nên trống rỗng. “Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Mặc kệ Diệu Tinh bị dọa sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, Đường Cát Nguyên vẫn nâng tóc Diệu Tinh lên, ngửi vào.

“Ông... Sao ông ở đây!” Diệu Tinh sợ hãi nhưng không có cách nào đứng dậy.

“Diệu Tinh, sai tôi, cô nên hỏi, ‘Sao tôi lại ở đây.’ Mới đúng.” Ông ta mỉm cười, sửa lại.

“Ông... Ông muốn làm gì?” Diệu Tinh nuốt khan.

“Nơi này chỉ có hai chúng ta, mà tôi là đàn ông, còn cô là phụ nữ, cô nói xem, chúng ta có thể làm chuyện gì?” Đường Cát Nguyên cười nói.

“Ông không được tới đây!” Diệu Tinh lắc đầu hoảng sợ, nước mắt rơi khỏi khóe mắt. “Hôm nay ông dám đụng đến tôi, sau này nhất định ông sẽ hối hận!” Cô quát lên.

“Tôi không đụng vào cô thì mới hối hận!” Đường Cát Nguyên cầm cái roi ở bên cạnh lên. “Đàn bà lên giường của tôi đều nói như vậy, nhưng... Không phải hôm nay tôi vẫn yên ổn đứng đây sao?”

Diệu Tinh sợ hãi nhìn cái roi kia, nhất thời nổi da gà khắp cả người. Chuyện ông ta là người biến thái đã không còn là bí mật từ lâu rồi. Diệu Tinh muốn

tránh né, nhưng lúc này, một chút sức lực cô cũng không có.

“Ông không được làm như vậy.” Diệu Tinh lắc đầu nguầy nguậy. “Ông... Ông nhất định sẽ hối hận. Tiêu Lăng Phong sẽ không bỏ qua cho ông...”

“Sẽ không bỏ qua cho tôi?” Đường Cát Nguyên bật cười, “Cô bé ngốc của tôi, cô không cần ngại thơ đến vậy... Nếu không phải cậu ta âm thầm cho phép, với thực lực của nhà họ Tiêu, sao tôi dám làm như vậy.”

Âm thầm cho phép? Diệu Tinh không thể tin nhìn Đường Cát Nguyên. Ông ta nói Tiêu Lăng Phong âm thầm cho phép ông ta làm vậy.

“Tổng giám đốc Tiêu của cô, dùng một đêm của cô, để đổi mảnh đất trong tay tôi, Diệu Tinh, cô vẫn không hiểu sao...” Đường Cát Nguyên cười. “Ngoan ngoãn nghe lời một chút, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ dịu dàng với cô hơn, nếu không... Diệu Tinh, người chịu khổ cũng là cô thôi.”

Diệu Tinh không thể tin được những lời ông ta vừa nói, ông ta nói... Ông ta nói Tiêu Lăng Phong dùng cô để trao đổi? Hèn hạ. Cô âm thầm mắng chửi, lúc trước là Triệu Chí Viễn, bây giờ là gã đàn ông đáng ghét này, Tiêu Lăng Phong, anh còn không bằng súc sinh.

“Diệu Tinh, tình ngộ đi, đàn ông như vậy thì có gì tốt, đâu có đáng giá để từng người từng người các cô khăng khăng ở bên cạnh cậu ta, ngay cả con gái tôi cũng thế, mới mấy tuổi đầu đã là hết đời gã cho thằng nhóc chết tiệt đó.” Ông ta nói xong, đưa tay ra, khẽ vuốt mặt Diệu Tinh. “Ngoại trừ gương mặt tuấn tú, thì còn cái gì tốt nữa đâu, cùng lắm thì thêm gia thế hiên hách mà thôi...”

“Ông không được đụng vào tôi!” Diệu Tinh cố gắng quay mặt đi.

“Chú sẽ yêu thương con thật tốt, Diệu Tinh, đừng sợ...” Ông ta cười xấu xa, lè lưỡi liếm đôi môi đầy, đưa tay lướt qua bắp đùi Diệu Tinh.

“A!!!!” Diệu Tinh cảm thấy bàn tay béo mập chạm vào mình, hét to lên. “Ông không được chạm vào tôi!” Cô bắt đầu gào thét.

“Tôi khuyên cô nên tiết kiệm chút hơi sức.” Ông ta cười khanh khách. Xoa mạnh đùi Diệu Tinh, sau đó ngửi mùi hương còn lưu lại trên tay.

“Biến thái!” Diệu Tinh mắng to, nhiều lần muốn ngồi dậy, nhưng không nhúc nhích được chút nào.

“Tiểu bảo bối đừng làm chuyện từ chối vô vị này!” Ông ta cười. Hôn thật mạnh lên cánh tay Diệu Tinh,

“Khốn kiếp, không được chạm vào tôi!” Diệu Tinh vẫn gào thét, “Cút ngay, cút ngay...”

“Nếu như cô cảm thấy làm vậy là có tác dụng, thì cô đã sai lầm rồi. Cô càng phản kháng, tôi càng cảm thấy chơi càng vui hơn!” Ông ta túm lấy cánh tay cô, kéo thật mạnh. “Cô mở to mắt nhìn cho rõ.” Nói xong thì đẩy cô xuống giường, bàn tay không chút kiêng dè lướt trên người Diệu Tinh...

“Đừng, đừng chạm vào tôi...” Diệu Tinh lớn tiếng hét lên, nhưng hình như tiếng hét của cô đã kích thích Đường Cát Nguyên, không những ông ta không buông tay mà còn dùng nhiều sức hơn...

“Đừng, đừng...” Diệu Tinh không ngừng kêu khóc. “Cứu mạng...”

“Tiết kiệm chút hơi sức, đừng kêu, tôi bảo đảm, không ai tìm thấy nơi này, ngay cả con gái tôi cũng không biết chỗ này.” Lời nói của ông ta như hắt một chậu nước lạnh vào người cô. Xong rồi, lần này là hết hy vọng thật rồi, có phải không...

Đường Nhã Đình ngồi trên giường bệnh, bữa tiệc đã kết thúc từ lâu, Tiêu Lăng Phong đã đồng ý đến thăm cô, sao đến giờ vẫn không xuất hiện, điện thoại cũng gọi không được. Cô nghĩ đến cuộc điện thoại vừa rồi của Đường Cát Nguyên, cảm thấy bất an, ông ta nói vậy là có ý gì, quà tặng gì...

“Trời ơi!” Cô hét lên, ngồi bật dậy. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là Trình Diệu Tinh... Nghĩ tới đây, cô vội vàng gọi điện cho ông ta. Điện thoại vang lên thật lâu, cuối cùng cũng đã có người nhận.

“Alo? Chuyện gì?” Giọng của Đường Cát Nguyên rõ ràng là đang không vui khi bị người khác quấy rầy chuyện tốt.

“Ông ở đâu?” Cô lớn tiếng hỏi. “Tôi không cho phép ông làm loạn!”

“Cái gì mà làm loạn với không làm loạn?” Đường Cát Nguyên hỏi. “Thế nào, nổi lòng thương hại sao, muốn lấy quà về hả?”

“Tóm lại, tôi không cho phép ông đụng vào cô ấy!” Đường Nhã Đình giậm chân. “Nếu ông thích thì tôi tìm người khác cho ông, tuyệt đối không được chạm vào Trình Diệu Tinh!” Đường Nhã Đình quát.

“Thời gian của cha không giống như của con.” Ở trước mặt con gái, Đường Cát Nguyên không cần che giấu gì cả. “Chúng ta quyết định vậy đi...”

“Cha!” Dưới tình thế cấp bách, Đường Nhã Đình lớn tiếng kêu lên. “Cô ta có gì tốt?” Cô hỏi. “Cô ta cũng đã bị Lăng Phong chạm vào rồi...” Cô nói xong, trong mắt thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo. “Người là tôi cho cha, tôi có quyền...” Ba chữ ‘lấy trở về’ còn chưa kịp nói ra đã bị tiếng mở cửa cắt đứt.

“Cho nên em biết Diệu Tinh đang ở đâu?” Giọng của Tiêu Lăng Phong vang lên trong phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Dã thú cuồng bạo

Đường Nhã Đình kinh hoàng nhìn ra cửa, thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng Phong, trong lòng cô vô cùng hoảng sợ.

“Lăng Phong, em... em...”

“Em vừa nói cái gì?” Tiêu Lăng Phong hỏi, trên mặt đầy vẻ không thể tin được.

“Em...” Điện thoại trong tay Đường Nhã Đình rơi xuống, mình vừa nói cái gì, bọn họ đã nghe thấy những gì.

“Là anh nghe nhầm, đúng không!” Bàn tay đang nắm cổ tay Đường Nhã Đình có chút run rẩy. “Chuyện này không liên quan đến em, có phải không hả.”

“Lăng Phong, anh hãy nghe em nói, em...” Đường Nhã Đình muốn giải thích. Nhưng khi nhìn thấy thái độ tức giận này của Tiêu Lăng Phong, đột nhiên cô không biết mình nên mở miệng như thế nào.

“Tại sao lại làm như vậy?”

“Lăng Phong, trước tiên anh hãy khoan nóng giận, tìm Diệu Tinh quan trọng hơn.” Lisa đứng bên cạnh lo lắng nhắc nhở.

Ngực của Tiêu Lăng Phong phập phồng theo từng nhịp thở. Anh vốn chỉ định đến hỏi Đường Nhã Đình có biết Đường Cát Nguyên đang ở đâu, nhưng dù có nằm mơ anh cũng chẳng thể ngờ rằng mình sẽ nghe thấy Diệu Tinh mất tích là có liên quan đến Đường Nhã Đình, hơn nữa, còn là do cô cẩn thận bày mưu tính kế... Chuyện này quá đáng sợ.

“Lăng Phong, không phải như anh nghĩ, anh nghe em giải thích đã.” Đường Nhã Đình luống cuống nhìn Tiêu Lăng Phong, cô chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng đến vậy, trước nay, cho dù cô nói cái gì thì Tiêu Lăng Phong đều tin tưởng, thậm chí không cần cô phải giải thích lời nào, nhưng... Hôm nay thì sao?

“Em nói đi, anh nghe.” Tiêu Lăng Phong điều chỉnh nhịp thở

“Nhã Đình, sao cô có thể làm ra chuyện như vậy!” Thấy Tiêu Lăng Phong đang cố gắng kiềm chế, Lisa mở miệng hỏi. “Cho dù cô có ghét Diệu Tinh đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể đẩy cô ấy vào tay cha cô. Ông ta là người như thế nào, cô cũng biết rõ mà đúng không? Cô nói nhanh lên, cha cô đang ở đâu? Trễ nữa sẽ không kịp mất.”

Đường Nhã Đình nhìn Lisa chằm chằm, lúc này mà cô ta còn quạu gió thổi lửa.

“Em không có!” Đường Nhã Đình lắc đầu.

“Nói cho anh biết, cha em đang ở đâu!” Tiêu Lăng Phong nhìn nhin con giận của mình.

“Lăng Phong, em không có, tin em đi, thật sự em không có làm!” Đường Nhã Đình lắc đầu nguầy nguậy.

“Nhã Đình, nói cho anh biết cha em đang ở chỗ nào?” Tiêu Lăng Phong lặp lại. “Nói!” Lạnh lùng quát một tiếng, tựa như là vừa len qua hầm băng núi tuyết.

Đường Nhã Đình nhìn Tiêu Lăng Phong, dáng vẻ của anh ta thật sự rất đáng sợ. “Vì vậy, anh đã xác định chuyện này là do em làm?” Đường Nhã Đình thu hồi sự sợ hãi hỏi. “Tiêu Lăng Phong, em cho anh biết, em không biết, em không biết!” Cô lớn tiếng gào thét.

“Nhã Đình, làm sao em có thể làm ra chuyện như vậy?” Giọng nói của Tiêu Lăng Phong có chút gì đó vừa run rẩy mà cũng vừa đau đớn. “Anh đã nói rồi...”

“Anh nói hai người không có gì!” Đường Nhã Đình cắt đứt lời nói của Tiêu Lăng Phong, “Nhưng nếu hai người không có gì, thì tại sao anh lại khần trương như vậy? Tiêu Lăng Phong, anh thừa nhận đi, anh đang lo lắng, đang đau lòng.”

“Tại sao phải làm như vậy?” Hình như anh rất đau, tay của anh cũng run rẩy.

“Em ghét cô ấy!” Đường Nhã Đình quát. “Tiêu Lăng Phong, đúng, chuyện này là do em làm, em sẽ không nói cho anh biết cô ấy đang ở đâu, anh chờ nhất xác ả dê tiện kia đi!” Bao nhiêu oán hận và bất mãn bị đè nén bấy lâu nay, cuối cùng thì cũng đã bộc phát, Đường Nhã Đình run rẩy, giờ khắc này, đột nhiên có lại không còn muốn Diệu Tinh bình an nữa!

“Em...” Tiêu Lăng Phong giơ tay lên, nhưng cuối cùng không ra tay. Anh nhìn dáng vẻ oán hận của Đường Nhã Đình, nhắm chặt mắt, sau đó từ từ mở ra.

“Anh muốn đánh với em?” Đường Nhã Đình nhìn tay Tiêu Lăng Phong, nhẹ nhàng mỉm cười. “Anh có sốt ruột cũng vô dụng thôi. Cha em chính là không bằng cảm thú. Anh chờ nhặt xác của Diệu Tinh đáng thương kia đi!”

Tiêu Lăng Phong gật đầu, nở nụ cười châm biếm đầy thất vọng. “Nhã Đình, sao em lại trở nên như vậy?”

“Em vẫn luôn như vậy!” Đường Nhã Đình ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng Phong, trước đây, lúc mọi chuyện là do cô làm thì Tiêu Lăng Phong vẫn luôn lựa chọn bao dung và tha thứ, thế nhưng lần này... Cô không hề làm, lúc cần sự tin tưởng của anh, nhưng anh lại lựa chọn nghi ngờ. Tiêu Lăng Phong, anh đúng là một tên ngu ngốc!

“Lăng Phong, khoan hãy âm ỉ, em tìm cha em giúp đỡ, Diệu Tinh sẽ không sao đâu.” Lisa kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong, thúc thò an ủi anh. Lisa chưa bao giờ cảm thấy mình lương thiện đến vậy, nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Đường Nhã Đình, ý cười trong mắt cô ta càng đậm hơn. Đường tiểu thư, không phải tôi nên cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội biểu diễn sự lương thiện sao.

Tiêu Lăng Phong gật đầu, đúng, vẫn là tìm Diệu Tinh quan trọng hơn. Anh đau xót xoa người, mặc kệ Đường Nhã Đình đang khóc lóc run rẩy.

Trên sàn nhà, điện thoại Diệu Tinh lại vang lên, nghe tiếng chuông quen thuộc, Diệu Tinh cố gắng bò dậy, nhìn về phía chiếc điện thoại, lớn tiếng kêu cứu, nhưng giờ phút này, cô giống như một con cừu non nằm trên giường, mặc người chém giết. Nhìn gương mặt đầy hưng phấn của Đường Cát Nguyên và dụng cụ ông ta vừa lấy ra, cô sợ đến phát run, nhưng, một chút sức lực để động ngón tay cô cũng không có. Trên cánh tay của cô đã có hai vết roi. Dấu vết màu đỏ trông thật dữ tợn trên làn da trắng như tuyết của cô.

“Cầu xin ông, đừng tới đây!” Diệu Tinh khóc nức nở. “Cầu xin ông...”

“Nếu tôi biết mềm lòng thì ngay cả con gái tôi cũng sẽ không nói tôi không bằng cảm thú rồi!”

“Tổng giám đốc Đường, tôi van ông!” Diệu Tinh không ngừng kêu khóc. “Tôi còn nhỏ hơn cả Đường tiểu thư, cầu xin ông bỏ qua cho tôi.”

“Ha ha... Nhỏ hơn cả con gái tôi.” Đường như ông ta nghe được chuyện cười. “Xem lại nào, ở trong tay tôi, cô cũng không phải là người nhỏ nhất.”

Diệu Tinh hoảng sợ nhìn người đàn ông không có nhân tính này. Hiện tại, ngay cả chết cũng đã là một hy vọng xa vời với cô. Ngón tay Đường Cát Nguyên lướt qua vết thương của cô, một cơn đau bén nhọn ập đến. Cô đau đến nhúu chặt mày.

Nhìn dáng vẻ đau đớn của Diệu Tinh, Đường Cát Nguyên bật cười hưng phấn, đưa tay nắm lấy váy Diệu Tinh. Xoẹt một tiếng, váy Diệu Tinh xuất hiện một vết rách, làn da trắng nõn của cô phơi bày trước mắt ông ta.

“Đừng chạm vào tôi.” Diệu Tinh khóc thét.

Tay Đường Cát Nguyên siết chặt cái roi, nhìn miếng dán ngực, ông ta cau mày, vứt cái roi, bước nhanh mấy bước.

“Đừng đụng tôi, cứu mạng...” Diệu Tinh bắt lực kêu gào. “Mộ Thần, cứu em...”

“TMD!” Đường Cát Nguyên nổi điên tát Diệu Tinh một cái, Diệu Tinh bị cái tát này làm cho mặt lệch sang một bên. Trong nháy mắt, máu đỏ tươi trào ra khỏi miệng. “Tôi ghét nhất đàn bà ở trên giường mà kêu tên gã đàn ông khác, cô còn dám kêu!” Đường Cát Nguyên rống lên, túm lấy tóc Diệu Tinh. “Được! Không phải cô còn có thể kêu sao! Tiện nhân, hôm nay tôi sẽ cho cô kêu thật thoải mái...” Đường Cát Nguyên quát xong, đẩy Diệu Tinh xuống giường. Cầm lấy cái còng tay, nắm chặt cổ tay Diệu Tinh, khóa vào đầu giường.

“Tiện nhân, đều là tiện nhân, đàn bà không có ai là người tốt!” Ông ta rống lên, vung roi lên...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 107: Không thể chịu đựng đả kích

Diệu Tinh nằm trên giường, nhìn chiếc roi trong tay của Đường Cát Nguyên, cô vô thức nhắm mắt lại, hai vết roi trên tay vẫn đang đau đớn, giờ phút này, ngay cả thở cô cũng không dám, Tiêu Lăng Phong, nếu như hôm nay tôi còn sống mà ra khỏi đây, thì... Tôi bảo đảm, người phải chết, chính là anh...

Diệu Tinh nhắm chặt mắt, chờ đợi chiếc roi rơi xuống. “Mộ Thần...” Diệu Tinh run rẩy.

Rầm! Vào lúc cô tuyệt vọng nhất, đột nhiên truyền đến tiếng phá cửa. Sau đó là tiếng đánh đập.

Diệu Tinh nghe có tiếng động bên tai, có người tới sao? Có phải là có người đến cứu cô hay không...

“Mộ Thần...”

“Diệu Tinh, tỉnh lại đi.” Giọng nói lo lắng vang lên bên tai, ngón tay lạnh lạnh xẹt qua gương mặt cô. “Diệu Tinh...”

Gắng sức mở mắt, bóng đen bao trùm, cô nhìn không rõ gương mặt đó.

“Chìa khóa đâu? Chìa khóa đâu?” Anh phần nộ hằm hừ, cời áo khoác ngoài của mình xuống, đập lên trên người của Diệu Tinh.

Diệu Tinh... ý thức hơi mơ hồ, giọng nói này rất quen, gương mặt này, cũng rất quen, Mộ Thần? Hay là... Alex?

“Mộ Thần, là anh, là anh sao?” Giọng nói Diệu Tinh có chút bất lực và bi thương. Alex nghe thấy mà trong lòng co rút...

Đường Cát Nguyên nhếch nhác nằm trên mặt đất, trong miệng không ngừng phun ra máu. Ông khổ sở nằm co ro ở đó, ngược lên nhìn người thanh niên trước mắt, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng không phù hợp với tuổi tác, trong lòng kịch liệt run sợ.

Một quyền kia của Alex rất nặng, ông ta dường như đã nghe thấy tiếng xương sườn của mình bị đứt gãy. Chuyện gì đã xảy ra, căn bản sẽ không ai biết nơi này, người này làm sao lại biết, có thể yên lặng không một tiếng động đi vào đây, rồi cuộc cậu ta là ai.

Alex tháo còng tay ra, nhìn dấu vết trên tay Diệu Tinh, anh ta hít đôi mắt nguy hiểm lại.

“Các... Các người là ai!” Đường Cát Nguyên phẫn nộ hỏi, đột nhiên có một cước đá thẳng vào mặt ông ta.

Phụt! Trong máu vừa phun ra, còn có một cái răng. Ông ta kêu rên một tiếng.

“Hôm nay muốn dạy dỗ ông, không phải chỉ có mình tôi, cho nên, tôi tiết kiệm chút sức lực, nhưng mà, chuyện hôm nay, chúng ta chưa giải quyết xong đâu!” Alex nói xong, ôm Diệu Tinh nhanh chóng rời đi.

Bên ngoài biệt thự, có một chiếc xe màu đen đang dừng lại. Alex vững vàng ôm Diệu Tinh đến đó. Chỉ là khi trước khi anh chạm vào cửa xe thì đã có người cản đường anh...

“Đề Diệu Tinh xuống!” Ngăn cản Alex chính là Tiêu Lăng Phong vừa hay tin. Tóc của anh vì vội vàng mà có chút rối loạn.

“Vi sao tôi phải nghe lời anh?” Alex khiêu khích nhìn thẳng vào mắt Tiêu Lăng Phong. “Tiêu Lăng Phong, anh còn là đàn ông sao?”

Trong lòng Tiêu Lăng Phong buồn bực, nhìn Diệu Tinh tựa vào ngực Alex. Dù đã có những sợi tóc che khuất nhưng vẫn có thể nhìn thấy gương mặt sưng đỏ dọa người của cô. Vạt váy bị xé rách lộ ra bên ngoài áo khoác của Alex. Tiêu Lăng Phong khăn trương siết chặt nắm đấm.

“Tôi muốn mang Diệu Tinh đi!” Tiêu Lăng Phong nói thẳng vào vấn đề.

“Đừng là Diệu Tinh muốn đi, nhưng mà, là tôi mang cô ấy đi!” Giọng nói lạnh lùng của Alex càng cho bầu không khí ban đêm đã vốn lạnh lẽo lại càng lạnh hơn.

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong khẽ kêu một tiếng.

Diệu Tinh không có sức lực ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Lăng Phong, cô nghĩ đến những lời của Đường Cát Nguyên, anh ta đến đây làm gì, nghiệm thu thành quả sao?

Tay Tiêu Lăng Phong siết chặt, nhìn ánh mắt tràn đầy phòng bị của Diệu Tinh, trái tim anh nhói đau. Tại sao, mỗi lần anh đều trễ một bước. Tại sao, mỗi lần Diệu Tinh xảy ra chuyện, người xuất hiện đầu tiên đều là Alex.

“Diệu Tinh...” Nghe Tiêu Lăng Phong gọi tên mình, theo bản năng Diệu Tinh cọ vài cái vào ngực Alex, dùng toàn bộ sức lực ôm lấy Alex, giống như chỉ sợ Alex buông tay.

“Nhìn thấy không? Diệu Tinh không muốn đi cùng anh!” Alex hả hê nhìn Tiêu Lăng Phong. “Tiêu Lăng Phong, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo anh, anh còn dám tổn thương Diệu Tinh, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, còn nữa... Nói với Đường Nhã Đình của anh, cẩn thận một chút đi! Nếu cô ta lại dám lên lút giờ trò, tôi sẽ cho cô ta nếm thử bị ngược đãi là có mùi vị thế nào...” Anh ta nói xong, đùng mạnh vào người Tiêu Lăng Phong, anh bị đùng trúng nên phải lui về phía sau mấy bước, khi anh muốn đưa tay kéo Diệu Tinh lại thì bọn họ đã ngồi vào xe.

Tiêu Lăng Phong muốn mở miệng gọi Diệu Tinh lại, nhưng cuối cùng lại siết chặt ngón tay, nhìn những lời muốn nói xuống, anh quay mặt sang, lạnh lùng nhìn cửa sổ còn sáng đèn. Đường Cát Nguyên, hôm nay tôi muốn ông biết, khiêu khích tôi, sẽ có kết quả gì, lạnh lùng nghĩ xong, anh xoay bước đi vào trong.

Cánh cửa mở rộng, dưới đất bừa bộn, làm cho người ta cảm thấy, đây không phải vừa mới có cứu người mà vừa bị cướp.

Đường Cát Nguyên nằm trên mặt đất, không còn hơi sức để bò dậy. Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, trong nháy mắt, mặt ông ta càng trắng bệch thêm. Sao cậu ta cũng tới?

“Tiêu, Tiêu...” Ông ta run rẩy, sợ đến nỗi nói không thành câu...

“Tôi đã cảnh cáo ông, không được đụng tới cô ấy!” Tiêu Lăng Phong dùng sức lời Đường Cát Nguyên lên, nhìn các loại dụng cụ nằm lung tung trên giường, trên mặt đất, tim của anh đau như bị ai đánh vào.

“Lăng Phong, tôi... Không phải tôi cố ý.” Đường Cát Nguyên hoảng sợ lắc đầu.

“Ông còn dám nhiều lời!” Tiêu Lăng Phong tức giận túm lấy ông ta. “Ai cho ông lá gan mà ông dám làm chuyện này!” Tiêu Lăng Phong nổi điên rống lên, đánh một quyền vào người Đường Cát Nguyên, một quyền này, anh dùng rất nhiều sức. Đường Cát Nguyên bị đánh văng vào cái bàn, sau đó ngã nhào ra đất.

“Phụt!!” Ông ta phun ra ngụm máu.

“Lăng Phong, là Nhà Đình, là Nhà Đình!” Đường Cát Nguyên cầu xin tha thứ. “Cầu xin cậu bỏ qua cho tôi!” Ông ta nói xong, lấy điện thoại di động ra, trong màn hình không ngờ lại là hình Diệu Tinh, mà người gửi đến, ghi rõ ràng là Đường Nhã Đình. Đây chính là cách săn mồi của ông ta, từ trước đến nay đều là cấp dưới gửi hình cho ông ta, để ông ta lựa chọn.

Tiêu Lăng Phong lùi về sau một bước, lúc này, ngay cả người cha này cũng chính miệng lên án Đường Nhã Đình sao? Nhìn bằng chứng sắt thép, Tiêu Lăng Phong cảm thấy trong ngực bị chèn ép, giống như sắp ói máu...

“Lăng Phong, phiền cậu nể mặt Nhà Đình, tha cho tôi một lần, tôi bảo đảm, cái gì tôi cũng chưa làm, tôi bảo đảm, tôi không hề đụng vào cô ấy!” Đường Cát Nguyên hèn mọn cầu xin, quỳ trên mặt đất hết như một con chó.

“Ông có biết, đụng vào người không nên động sẽ có hậu quả gì không?” Tiêu Lăng Phong hung hăng nghiêng răng, đá một cước vào người Đường Cát Nguyên, chỉ mấy giờ ngắn ngủi mà đã xảy ra quá nhiều chuyện, mỗi một chuyện đều thật khó chấp nhận. Diệu Tinh mất tích, bị ức hiếp, anh lại không thể làm gì, mà người bày ra tất cả lại là người bạn gái mà anh dốc lòng che chở...

“Biết, tôi biết sai rồi, tôi biết mình sai rồi!” Đường Cát Nguyên không ngừng nhận lỗi. “Tôi là cảm thù, tôi không kiếp!” Ông ta gật đầu như gãi tôi. Nhìn người đàn ông hèn mọn này, mắt Tiêu Lăng Phong đầy vẻ chán ghét.

“Cút, đừng để tôi nhìn thấy ông, Đường Cát Nguyên, ông còn dám đến gần Diệu Tinh, tôi bảo đảm sẽ giết chết ông...” Anh gắng từng tiếng, giận đỏ cả mắt. Đường Cát Nguyên gật đầu liên tục, bất chấp đau đớn mà bò dậy, ông ta chỉ sợ gây tiếp theo, Tiêu Lăng Phong sẽ đổi ý thật sự giết chết ông...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Muốn anh phải nhận báo ứng

Trong căn biệt thự sang trọng, đèn đuốc sáng trưng. Vài bác sĩ mặc áo blouse trắng cẩn thận đi tới đi lui, lúc đi ngang qua cửa sổ, đều tự ý thức được phải bước thật khẽ.

Người đàn ông đứng ở cửa sổ không hề nói một tiếng nào, chỉ cầm chiếc mặt nạ bạc trong tay, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng sột soạt rất nhỏ.

Alex đứng đó, quay mặt ra cửa sổ, không ai nhìn thấy vẻ mặt anh nhưng lại có thể cảm thấy rất rõ sự lạnh lẽo phát ra từ hơi thở của anh.

“Thiếu chủ, vết thương đã xử lý rất tốt!” Người đàn ông cẩn thận, cung kính nói.

“Tình hình thế nào?” Alex lạnh lùng mở miệng.

“Vết thương không nghiêm trọng lắm, đã thoa thuốc, chắc chắn sẽ khỏi rất nhanh!” Người đàn ông nói, lau mồ hôi trên trán. “Hiện tại vị tiểu thư kia đang ngủ mê man, ngày mai sẽ tỉnh lại!”

“Tốt lắm, ông đi đi!” Alex giơ tay lên, người đàn ông cung kính cúi đầu, lui về sau mấy bước, xoay người rời đi.

Nhìn Diệu Tinh nằm ngủ mê man trên giường, Alex từ từ đi đến đó, trông thấy vết roi trên cánh tay cô, vẻ mặt anh ta trầm xuống.

“Tên cảm thù này, ra tay đúng là quá độc ác!” Anh ta lạnh lùng nói. Nếu như anh đến trễ một chút, có phải những vết roi còn nghiêm trọng hơn đã xuất hiện...

“Đau lòng sao?” Một giọng nói u oán lại có chút chua xót vang lên, một bóng dáng màu trắng đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“Nhược Thi, sao em lại dậy rồi?” Nhìn thấy cô gái vừa xuất hiện, Alex giấu đi vẻ lạnh lùng vào trong đáy mắt, đi tới bên cô ta.

“Em nghe nói anh dẫn về một cô gái, nên đến đây xem thử!” Cô gái khẽ nói, trên mặt hiện rõ vẻ nhu nhược. “Anh... Tức giận sao?” Cô lo lắng hỏi.

“Không có!” Alex dịu dàng cười. “Thời gian không còn sớm, đi nghỉ ngơi đi, không phải ngày mai còn phải về nhà sao?”

“A Sò, đã lâu rồi anh không ở bên cạnh em!” Dương Nhựt Thi nhỏ giọng nói.

“Nhựt Thi, gần đây anh bận quá, chờ đến khi anh giải quyết xong, sẽ dành chút thời gian chỉ ở bên cạnh em, được không? Không phải em nói muốn đi Barcelona sao? Chúng ta sẽ cùng đi.”

“Có thật không?” Dương Nhựt Thi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Alex, đầy vẻ thỏa mãn.

“Đĩ nhiên!” Alex gạt đầu. “Mau đi ngủ đi! Ngủ trễ sẽ không tốt cho da của phụ nữ đâu.” Anh khẽ hôn lên mái tóc của Dương Nhựt Thi.

“Vây... Anh cũng phải nghỉ sớm một chút.” Dương Nhựt Thi nói xong, liếc nhìn Diệu Tĩnh đang nằm trên giường. “Cô ấy... Có khỏe không?”

“Cũng tạm ổn, anh đưa em về phòng.” Anh ta dịu dàng ôm bà vai Dương Nhựt Thi đi ra ngoài, khi quay trở lại thì vẻ dịu dàng trên mặt đã biến mất không còn tung tích.

“Thiếu chủ, chúng ta xử lý người đàn ông kia như thế nào.” Có một bóng đàn ông bước ra từ sau tấm bình phong.

“Vết thương của ông ta, cũng đủ cho ông ta nằm ở bệnh viện nửa tháng!” Alex hừ lạnh một tiếng. “Hiện tại Tiêu Lăng Phong đã biết chuyện này là do Đường Nhã Đình sắp đặt, cho nên, tên lưu manh kia không còn tác dụng!”

“Dạ, thiếu chủ, tôi hiểu rồi.” Người đàn ông nói xong. Nhìn gương mặt lạnh như băng của thiếu niên trước mặt, có ai ngờ, hai vụ án mạng chấn động lúc trước, đều do người này chủ mưu.

“Sau này chuyện trong bang không được để Nhựt Thi biết!” Alex nói xong, trong mắt anh ta khi nhắc đến cái tên này, thoáng chốc có chút dịu dàng, nhưng chỉ là thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất mà thôi, nhanh đến mức không ai có thể nắm bắt kịp.

“Vâng ạ!” Người đàn ông gật đầu. “Còn Trình tiểu thư... Đưa cô ấy đến bệnh viện hay thế nào ạ?” Bấy lâu nay, cậu ta dùng thân phận tay đua xe để xuất hiện chính là không muốn bị Trình Diệu Tĩnh biết thân phận thật sự của cậu ta, nhưng nếu như cô ta tỉnh lại ở đây thì, cho dù có là người ngu cũng sẽ sinh nghi.

“Chuyện này tự tôi có sắp xếp!” Alex nhìn ngoài cửa sổ, phát ra tiếng hừ nhẹ từ trong mũi.

Tiêu Lăng Phong, giờ phút này có lẽ anh cũng nên đứng ngồi không yên đi! Anh ta nhìn Diệu Tĩnh một cái, ngón tay lơ đãng siết chặt mặt nạ bạc. “Anh đi ra trước đi, ngày mai Nhựt Thi phải ra ngoài, phải người bảo vệ cho thật tốt.” Anh ta nói xong, đi tới bên giường. Nhìn thân thể gầy gò bên trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, lông mi anh khẽ run một cái, nhưng vẫn ôm lấy cô, đi nhanh ra ngoài.

Ánh đèn trong xe có chút mờ ảo. Alex tựa vào cửa xe, hút một điếu thuốc, thỉnh thoảng nghiêng mặt, nhìn Diệu Tĩnh ngủ đến không biết trời đất gì.

“Ngủ đi, tỉnh ngủ, Diệu Tĩnh, cô phải đối mặt sẽ là một thế giới khác!” Nhẹ nhàng vén những sợi tóc rơi xuống của Diệu Tĩnh, anh ta khẽ nói, trong đôi mắt có một loại tình cảm không cách nào phân biệt được, không phải dịu dàng, nhưng cũng không phải là thù hận...

Chậm rãi lấy một tấm hình nhỏ từ trong ví tiền, từ sau tấm hình anh ta đang mặc trang phục đua xe, anh ta lấy ra một tấm hình khác, đã có chút ố vàng. Bên trong là hai thiếu niên trẻ tuổi, gương mặt giống nhau như đúc, quần áo cũng giống nhau, chỉ là, một người là dịu dàng như ánh mặt trời, còn một người lại lạnh nhạt như gió lốc.

“Anh!” Nhìn tấm hình, anh ta từ từ mở miệng. Ngón tay lướt qua gương mặt dịu dàng. Đây là anh lúc hai mươi tuổi, đã chụp lại lúc anh lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt giống hệt mình. Sau lưng bọn họ là một khu rừng phong. Đó là một ngày đầu thu, ngày sinh nhật của bọn họ...

“Những oan ức của anh, sẽ không dễ dàng nhận lấy như thế, em sẽ giúp anh đòi lại tất cả, đòi lại gấp đôi!” Anh ta nói xong, trong con ngươi thoáng qua tia sáng lạnh lùng. Tiêu Lăng Phong, tôi muốn anh phải trả giá thật đắt cho những gì mình đã làm, không phải là anh không tin báo ứng sao? Tôi muốn anh biết, cái gì mới gọi là báo ứng, muốn anh biết, cho dù là tứ đại gia tộc, cũng có những chuyện mà các người không thể làm được...

Tiêu Lăng Phong không biết mình đến bệnh viện bằng cách nào, trước mắt anh, chỉ có hình ảnh thân thể chồng chất vết thương của Diệu Tĩnh. Còn trong tai thì vẫn vang vọng câu nói của Đường Cát Nguyên, tất cả đều là do Đường Nhã Đình sắp xếp...

Đường Nhã Đình ngồi trong phòng bệnh, từ lúc Tiêu Lăng Phong im lặng đi khỏi đây, cô vẫn ngồi dưới đất, vẫn luôn ngóng trông. Tiêu Lăng Phong sẽ hối hận, đau lòng, sẽ trở lại tìm cô, nhưng... Cô đợi lâu như vậy, lòng của cô cũng nguội lạnh rồi...

Cạch!!! Nghe âm thanh mở cửa, cô ngẩng đầu lên. Nhìn vẻ mặt xám xịt của Tiêu Lăng Phong, chút mừng rỡ vừa xuất hiện đã biến mất không thấy bóng dáng. Cô cho rằng Tiêu Lăng Phong biết mình đã hiểu lầm cô, đến nói xin lỗi với cô, nhưng... Giờ phút này, trong mắt anh nào có ý này, rõ ràng chỉ có thất vọng, thậm chí là... Căm hận.

Tiêu Lăng Phong đưa tay đóng cửa phòng, giờ phút này, người ngồi dưới đất, nước mắt đầy mặt, thoát nhìn thật nhu nhựt... Nhưng, chính cô bé nhu nhựt này lại làm ra những chuyện kinh khủng này. Đây vẫn là cô gái mà từ nhỏ đến lớn anh luôn bảo vệ sao?

“Lăng Phong?” Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, đột nhiên Đường Nhã Đình cảm thấy thật hối hận vì mình đã nhất thời xúc động. Tại sao cô lại nói như vậy chứ. “Lăng Phong, anh phải tin em, em không có làm, lúc đó em tức giận nên mới nói vậy, anh phải tin tưởng em, có được không...” Cô tỏ vẻ đáng

thương cầu xin Tiêu Lăng Phong. Lăng Phong, chỉ cần em nói xin lỗi là anh sẽ giống như trước đây, sẽ tha thứ cho em, có phải không...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Dịu dàng giống như đã từng quen biết

Editor: ViVu

Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình nước mắt rơi đầy mặt, trái tim chợt khẽ co rút lại.

“Tại sao em lại biến thành như vậy?” Tiêu Lăng Phong đau lòng hỏi. “Nhã Đình đơn thuần, lương thiện của tôi đã đi đâu rồi?”

“Lăng Phong, anh tin em lần này đi, một lần là được rồi.” Đường Nhã Đình cầu xin. “Tin em, thật sự em không có làm.”

“Tại sao đến lúc này rồi mà em còn muốn gạt anh?” Tiêu Lăng Phong lớn tiếng hỏi. “Nhã Đình, chẳng qua anh không muốn nghi ngờ em, chứ anh không phải người ngu!”

“Lăng Phong, thật sự em không có làm!” Đường Nhã Đình khóc không ngừng.

“Em không có, vậy đây là cái gì?” Tiêu Lăng Phong ném điện thoại của Đường Cát Nguyên lên giường. “Nhã Đình, em còn muốn anh nói cho em biết, đây là cách thức cha em chọn con mỗi sao?” Giọng anh run rẩy. “Ngay cả cha em cũng đã nói, chuyện này là do em làm. Nhã Đình, anh cũng muốn tin tưởng em, nhưng... Chuyện đã đến bước này, em kêu anh phải tin tưởng em như thế nào đây...”

“...”

“Nhã Đình, tại sao em cứ không chịu buông tha cho Diệu Tinh? Cho dù em ghét cô ấy, nhưng sao em có thể làm ra chuyện như vậy? Em có biết, cô ấy chỉ mới hai mươi một tuổi thôi không!” Nghĩ đến dáng vẻ thê thảm của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cảm thấy tim mình bị nắm kéo về mọi phía. “Cho dù em muốn làm vậy, Đường Nhã Đình, tại sao em lại tàn nhẫn để cho anh biết? Em đã chuẩn bị mọi thứ rất tốt rồi, có đúng không, em cho cô ấy ăn mặc rực rỡ chói lọi, chính là muốn đưa cô ấy cho cha em!”

“Em không có!” Đường Nhã Đình hét lên. “Lăng Phong, tin em một lần, có được không?” Đường Nhã Đình khóc không ngừng. “Em cũng không biết tại sao cha em lại có hình, em thật sự không biết!”

“Anh tin em còn chưa đủ sao?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Em an bày mỗi một chuyện đều rất hoàn hảo, không phải anh đều ngu ngốc rơi vào bẫy của em, trợ giúp em làm tổn thương Diệu Tinh?” Tiêu Lăng Phong khổ sở cười một tiếng. “Nhã Đình, ở trong lòng của em, anh thật sự ngu đến như vậy sao?”

Đường Nhã Đình khóc, cô muốn nói chuyện không phải như thế. Tạo sao mọi chuyện lại trở nên như vậy? Rõ ràng mấy tiếng trước còn rất tốt. Nhưng...

“Lăng Phong, nhất định có người hãm hại em, nhất định là thế!” Đường Nhã Đình giải thích giống như là vừa bắt được ngon cỏ cứu mạng. “Lăng Phong, là Diệu Tinh, cô ấy muốn trả thù em...”

“Đù rồi!” Tiêu Lăng Phong đẩy Đường Nhã Đình ra. “Đến lúc này rồi mà em vẫn còn đùn đẩy trách nhiệm cho người khác? Nhã Đình, anh thật sự thất vọng về em...”

“Lăng Phong...”

“Đừng gọi tôi, đừng gọi tôi nữa.” Tiêu Lăng Phong bị thương hét lên, sau đó xoay người bước đi thật nhanh, đây chính là cô gái mà anh vẫn luôn yêu thương, cưng chiều, ha ha... lúc này đây, tất cả đều giống như chuyện cười...

Trời dần sáng.

Trong phòng bệnh, Diệu Tinh khó chịu nhũn mảy. Đây là đâu, mình còn sống hay đã...

Chậm rãi mở mắt ra, trong hơi thở, là mùi thuốc sát trùng mà gần đây cô đã quen thuộc đến mức không thể hơn được nữa. Nhưng cả phòng trắng xóa, Diệu Tinh cười khổ, kỳ lạ, gần đây mình sao có duyên với bệnh viện đến như vậy chứ...

Bên cạnh giường, Alex đang ngồi ngủ, nhìn qua dáng vẻ cũng không yên ổn. Chân mày thỉnh thoảng khẽ cau lại. Dưới ánh mặt trời, những sợi tóc của anh có vẻ cực kỳ đen bóng. gương mặt trắng nõn, những sợi lông tơ đón lấy ánh nắng mặt trời, đắm chìm trong một tầng ánh sáng vàng óng...

“Mộ Thần...” Diệu Tinh thật sự thất thần, tay không còn nghe theo sự khống chế của cô, nâng lên, nhẹ nhàng vén những sợi tóc của anh. Khẽ vuốt gương mặt của anh...

Đường như là cảm giác trở về trước đây, vào những lúc mình ngã bệnh, mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy, vĩnh viễn là Mộ Thần, dù thời tiết nào, giờ nào, chỉ cần cô không thoải mái, anh sẽ là người đầu tiên xuất hiện, nắm lấy tay cô, túc trực bên giường...

“Mộ Thần.” Đầu ngón tay Diệu Tinh run rẩy, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt...

Roi tên gương mặt Alex, dịu dàng đánh thức anh, anh mở mắt, nhìn thấy Diệu Tinh đã tỉnh thì vội vàng đứng dậy, rầm- động tác quá dồn dập nên vấp phải cái ghế, đột nhiên có tiếng động vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh đã trở nên thật âm ĩ.

“Diệu Tinh, em khỏe không? Em làm sao vậy, vết thương có đau không? Có chỗ nào không thoải mái không?” Alex lo lắng hỏi, vết bầm nổi khó môi giật giật theo từng lời nói của anh.

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Alex, Diệu Tinh khẽ cười. “Em vẫn ổn, anh làm sao vậy? Có đau không?” Cô nhìn vết bầm ở khóe miệng anh, trong lòng có chút đau đớn.

Alex sờ sờ khóe miệng, sau đó lắc đầu một cái. “Anh không đau. Diệu Tinh, chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi!” Anh ta nói xong, giang hai tay ôm lấy Diệu Tinh. “Em không có việc gì là tốt rồi, thật đấy...” Anh có chút hốt hoảng, nhưng trong giọng nói lại là cảm giác may mắn, dường như đang muốn nói, cuối cùng thì đã không có chuyện gì xảy ra...

Đầu ngón tay Diệu Tinh có chút run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn gờ tay lên ôm lấy Alex. Giờ phút này, rốt cuộc cô cũng đã cảm thấy an toàn, không còn phải run rẩy sợ hãi nữa.

“Alex, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh.” Diệu Tinh nói xong, một hàng nước mắt lăn khỏi mí mắt.

“Được rồi, không sao rồi, cô ngốc, đừng khóc nữa.” Alex khẽ an ủi. Đưa ngón cái ra, dịu dàng lau đi nước mắt của Diệu Tinh. “Diệu Tinh, sao em có thể đến cái nơi nguy hiểm đó. Nếu không phải anh nghịch ngợm, định vị điện thoại của em, thật sự anh không dám nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì.”

Làm sao lại đi đến nơi đó? Cô cũng không muốn đến, nhưng cô thật không ngờ, Tiêu Lăng Phong lại đưa cô cho người khác một lần nữa...

“Diệu Tinh, sau này anh sẽ bảo vệ em thật tốt, em không cần sợ!” Alex khẽ vuốt ve mái tóc dài của Diệu Tinh, đưa ra lời hứa hẹn...

Diệu Tinh nhắm mắt lại, nghe lời hứa của Alex, trái tim đã đóng băng từ rất lâu lại cảm thấy có chút ấm áp...

“Diệu Tinh, để cho anh chăm sóc em, có được hay không, anh hứa sẽ không để em bị tổn thương, Diệu Tinh, anh sẽ làm cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này!” Anh dịu dàng cam đoan, Diệu Tinh như lại nhìn thấy, giữa trưa hè năm đó, lúc Mộ Thần mười chín tuổi, nắm lấy tay cô, đưa ra lời cam kết cả đời với cô...

Bởi vì lời nói của Alex mà trong lòng Diệu Tinh vẫn mãi không thể bình tĩnh lại được. trong lòng cô run sợ, trong mắt thì đọng đầy nước mắt...

“Diệu Tinh, anh thích em, để anh chăm sóc em, có được hay không?” Anh ta nắm lấy tay Diệu Tinh, đặt vào ngực của mình.

Diệu Tinh mấp máy môi, nhưng thật lâu mà vẫn không thể phát ra tiếng nào, anh ấy nói... Anh ấy thì cô? Nhưng, cô lấy gì đáp lại đây, lúc này đây, ngay cả sự tự do của cơ thể cũng không có, thì có quyền lợi gì mà đáp lại tình cảm của người khác, bản thân mình bản thủ đến vậy làm sao có thể xứng với một Alex thánh thiện...

“Alex, anh...”

“Diệu Tinh, không cần phải trả lời nhanh như vậy, suy nghĩ một chút có được không? Em không cần sợ, Diệu Tinh, anh sẽ giúp em, sẽ bảo vệ em, bảo vệ người nhà em, cho nên, Diệu Tinh, em không cần phải sợ hãi nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Khiêu khích trong phòng bệnh

Editor: VIVu

Tiêu Lăng Phong đứng bên ngoài phòng bệnh, lưỡng lự thật lâu, cũng không có dũng khí bước vào cánh cửa kia... Tay nâng lên rồi lại để xuống, lặp đi lặp lại rất nhiều lần, cuối cùng vẫn gõ nhẹ cửa một cái, sau đó đẩy cửa đi vào.

Trong phòng bệnh, vang lên tiếng cười khẽ hiếm có của Diệu Tinh, âm thanh khe khẽ lại thật dễ nghe, tựa như tiếng chuông gió treo ngoài cửa sổ.

Diệu Tinh tựa vào giường, Alex đang đút ít cháo cho cô, thỉnh thoảng, anh ta còn thân mật lau khóe môi cho cô, Diệu Tinh ngượng ngùng mỉm cười. Họ

cười nói, hình như vẫn chưa nhận ra sự xuất hiện của Tiêu Lăng Phong.

Tay Tiêu Lăng Phong để trong túi quần, siết thật chặt, tình cảnh ảm áp trước mắt này, nhìn thật chướng mắt, cho tới bây giờ, Diệu Tinh chưa từng cười với anh, chớ đừng nói chỉ là đùa dằng trò chuyện cùng anh.

“... Diệu Tinh.” Cổ họng Tiêu Lăng Phong như bị gì đó chặn lại, thật lâu sau mới phát ra âm thanh.

Nghe giọng Tiêu Lăng Phong, trong nháy mắt nụ cười của Diệu Tinh đã thu lại, nhìn Tiêu Lăng Phong, các ngón tay ở dưới chân của cô vô thức siết chặt lại.

Đột nhiên trở nên yên tĩnh làm cho bầu không khí trong phòng bệnh có vẻ lúng túng. Alex nhìn thấy Tiêu Lăng Phong thì đứng dậy.

“Thế nào? Tiêu thiếu gia, tới nhìn xem Diệu Tinh bị anh hại thế thảm đến mức nào sao?”

“Diệu Tinh, em có khỏe không?” Không muốn đề ý đến Alex. Tiêu Lăng Phong đi về phía Diệu Tinh.

“Anh đừng tới đây!” Diệu Tinh lạnh lùng hét lên.

“Diệu Tinh?” Tại sao phản ứng của cô ấy lại kịch liệt như vậy. Mặc dù chuyện này là do anh chăm sóc không cẩn thận, nhưng... Sao cô ấy lại như nhìn thấy kẻ thù.

“Tiêu Lăng Phong, thế nào? Buôn bán với Đường Cát Nguyên không thành, muốn tóm tôi trở về sao?” Diệu Tinh giễu cợt.

Trong lòng Tiêu Lăng Phong từng trận ê ẩm “Diệu Tinh, em nói cái gì đấy?”

“Tiêu Lăng Phong, tôi chưa bao giờ biết, thì ra ở trong lòng anh tôi lại có giá trị đến vậy.” Diệu Tinh mỉm cười trào phúng. “Mảnh đất của Đường Cát Nguyên, trị giá chắc cũng phải trên ngàn vạn, không ngờ, Trình Diệu Tinh tôi lại có một ngày, cũng có thể có giá như vậy..”

“Trình Diệu Tinh, em nói gì vậy?” Tiêu Lăng Phong không vui, cô gái này càng nói càng kỳ lạ.

“Tiêu Lăng Phong, anh còn muốn giấu cái gì?” Diệu Tinh ngẩng đầu lên. “Anh tìm người lừa tôi ra ngoài, còn không phải là muốn tạo cơ hội cho Đường Cát Nguyên bắt tôi đi hả? Sao anh có thể hèn hạ đến vậy.” Diệu Tinh hung hăng cắn răng, nhìn qua giống như chỉ tiếc không thể xé nát Tiêu Lăng Phong.

Óm hận nồng đậm như vậy làm cho trong lòng Tiêu Lăng Phong rầu rĩ, đau đớn, Diệu Tinh vừa mới nói gì? Ý của cô ấy là, là anh đã giao cô cho Đường Cát Nguyên ư?

“Trình Diệu Tinh, sao em có thể nghĩ tôi như vậy?” Tiêu Lăng Phong phẫn nộ kéo tay Diệu Tinh.

“Ừm...” Diệu Tinh đau đến mức sắc mặt trắng bệch. Nhìn đáng vẻ đau đớn của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong không biết phải làm sao, đành buông tay ra.

“Diệu, Diệu Tinh...”

“Vậy anh cho rằng tôi sẽ nghĩ thế nào?” Diệu Tinh hỏi. “Đâu phải lần đầu tiên anh tặng tôi cho người khác. Chuyện Triệu Chí Viễn, chắc anh vẫn chưa quên.” Diệu Tinh nhắc nhở. “Trong câu lạc bộ đối vợ, không phải anh cũng đã ném tôi cho bạn tốt của anh? Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự bội phục tình cảm anh em của các người, thì ra tình cảm của các người tốt đến vậy. Ngay cả phụ nữ cũng có thể chia sẻ!” (ViVu0q0d: Chi tiết này thì không có trong bộ này, chắc là có trong bộ về Bùi Hạo Thần)

“Em im ngay!” Tiêu Lăng Phong nổi nóng, anh tránh vết thương trên cánh tay của Diệu Tinh, kéo cổ tay cô, nhưng khi nhìn thấy vết thương trên cổ tay cô, tim của anh như bị đâm mạnh một phát. Đường Cát Nguyên, ông là tên súc sinh!

“Tôi nói không đúng sao?” Diệu Tinh cười. “Tiêu Lăng Phong, mặc dù tôi không tán thưởng cách làm của anh nhưng ít ra tôi còn thấy anh là người dám làm dám chịu, nhưng sao ln62 này anh lại thoái thác?” Diệu Tinh nhú nhú mày.

“Tôi nói tôi muốn em không được nói nữa, Trình Diệu Tinh, tôi chưa từng làm.” Anh nắm lấy bả vai của cô, rống giận hằm hừ.

“Chính miệng Đường Cát Nguyên đã nói là anh dùng tôi để đổi mảnh đất trong tay ông ta, Tiêu Lăng Phong, anh còn nói dối, có lợi ích gì sao?”

“Em tin ông ta hay tin tôi!” Tiêu Lăng Phong nghiêng rang nói.

“Tôi tin ông ta!” Diệu Tinh trả lời không chút do dự, điều đó tựa như một cái tát đánh thật mạnh vào mặt Tiêu Lăng Phong. Khộng hề để lại dấu vết, nhưng lại đau trí mạng.

“Trình Diệu Tinh, ở trong lòng em, ngay cả một người như vậy mà tôi cũng không bằng sao?” Tiêu Lăng Phong bi thương hỏi. Đột nhiên anh có cảm giác dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa cho mình. Diệu Tinh không tin anh, cô đã cho rằng, là anh bán cô cho Đường Cát Nguyên... Nghĩ đến đây, các ngón tay anh siết chặt, Diệu Tinh đau đến cau mày, nhưng không phát ra một tiếng nào, cô chỉ giễu cợt nhìn Tiêu Lăng Phong, đáng vẻ như vậy, thật giống như đang nhìn một chú nhé con.

“Diệu Tinh...”

“Tiêu Lăng Phong, anh đủ chưa?” Đột nhiên Alex bước tới, đẩy anh ra. “Trên người Diệu Tinh còn có vết thương, anh còn bắt nạt cô ấy!” Anh ta nói xong, bảo vệ cô trong ngực, còn thân thiết xem vết thương trên bả vai của cô. Động tác rất nhỏ nhưng cũng rất gần gũi.

Tiêu Lăng Phong siết chặt nắm đấm, anh nhìn Alex chằm chằm, mà Alex cũng đang dùng ánh mắt khiêu khích chỉ anh nhìn thấy để nhìn anh. Ngực Tiêu Lăng Phong bởi vì cơn tức giận mà phập phồng.

Một lát sau...

“Diệu Tinh, đi theo tôi...” Tiêu Lăng Phong cắn răng.

“Đi đâu? Nhà họ Đường?” Diệu Tinh châm chọc. “Ngày hôm qua giao dịch không thành, hôm nay làm lại lần nữa hà?”

“Em im miệng cho tôi!” Tiêu Lăng Phong quát. Người phụ nữ đáng chết này, tại sao cứ hết lần này đến lần khác làm lớn chuyện hôm qua.

“Anh nổi nóng cái gì. Tiêu Lăng Phong, tôi thật tốt, anh thất vọng đến vậy sao?” Cô vòng qua Alex, bước lên. “Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự không ngờ, anh quá hèn hạ! Cho dù anh hận tôi, nhưng anh nhất định phải dùng phương pháp thâm độc này để hủy hoại tôi sao?” Giọng nói Diệu Tinh mang theo chút run rẩy. “Anh có biết, vào ngày hôm qua, lúc tôi bị trói trên giường, ngay cả chết cũng là một mong ước xa vời, tôi tự nói với mình, chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ giết chết anh.” Diệu Tinh hung hăng nhìn Tiêu Lăng Phong chằm chằm, ánh mắt thù địch, cắn hận ấy như một con dao đâm sâu vào cơ thể anh. “Nhưng... Hiện tại tôi đã suy nghĩ lại. Tại sao tôi phải vì anh mà phá hủy cuộc sống của mình, tôi chỉ mới hai mươi một tuổi, con đường sau này của tôi còn rất dài, Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ không nhượng bộ sự uy hiếp của anh nữa. Tôi muốn rời khỏi anh, nhất định sẽ như vậy!” Diệu Tinh nghiêm túc nói.

“Thế nào, cuối cùng thì em cũng đã tìm được thể thân của Mộ Thần mà em nhớ mãi không quên, nên muốn rời xa tôi?” Tiêu Lăng Phong cười, “Em cảm thấy tôi sẽ buông tay sao? Em cảm thấy tôi sẽ để cho em sống yên bình khi em đã làm rối tung cuộc sống của tôi sao?” Tiêu Lăng Phong cắn răng. Lại một lần nữa, cô nói muốn rời đi, nhìn thái độ kiên định trong khóe mắt Diệu Tinh, đột nhiên Tiêu Lăng Phong cảm thấy lo lắng. “Muốn tôi buông tay, em đừng nằm mơ!” Anh kéo Diệu Tinh vào trong ngực, trầm giọng nói.

“Tôi nhất định muốn đi đấy, thế thì sao?” Diệu Tinh nhạo báng. “Anh nói chuyện chúng ta cho cha mẹ tôi biết thì thế nào? Anh có thể đi ngay bây giờ, có muốn tôi đưa địa chỉ cho anh không?”

“Bất quá cũng chỉ qua một đêm mà thôi, Diệu Tinh, em đã hoàn toàn lột xác rồi!” Tiêu Lăng Phong mỉm cười nhìn Diệu Tinh, nhưng trong lòng lại đầy lo lắng, rời đi? Thái độ rất quyết liệt. “Nhưng mà, Diệu Tinh, trong hợp đồng của chúng ta có...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Lòng rồi bởi

Editor: ViVu

“Hợp đồng?” Trái tim Diệu Tinh nhói đau. “Nếu như anh nói hợp đồng, đã hại chết Mộ Thần thì... Tiêu Lăng Phong, có phải chờ tôi cũng chết đi thì cái hợp đồng của anh mới ngưng hẳn?”

Alex đứng bên cạnh, anh nghe không hiểu Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong đang nói gì. Chẳng qua nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng xanh mét của Tiêu Lăng Phong, thì trong lòng anh lạnh lùng mỉm cười. Tiêu Lăng Phong, lần này anh đã biết cái gọi là có trăm miệng cũng không thể bảo chữa rồi chứ? Lúc này chỉ mới bắt đầu mà thôi. Anh làm như thế nào để cướp Diệu Tinh khỏi tay anh thì tôi sẽ đoạt lại như thế ấy...

“Sai rồi!” Tiêu Lăng Phong khê nói. “Diệu Tinh, chỉ cần điều lệ trong hợp đồng không hoàn thành, thì... Em vĩnh viễn thuộc về tôi!” Anh nói xong, ôm lấy ót Diệu Tinh, thô bạo hôn lên môi cô, sau đó há hê liếc nhìn Alex. “Diệu Tinh, đừng quên, em là của tôi.”

“Anh giữ lại tôi rồi thế nào? Lên giường khách hàng của anh?” Diệu Tinh nhủ mảy. “Hay là... Cha vợ tương lai của anh?” Diệu Tinh nói xong, đột nhiên bật cười. “Tiêu Lăng Phong, anh có từng nghĩ, nếu tôi không cẩn thận gả cho Đường Cát Nguyên, vậy không phải tôi biến thành mẹ của anh sao?”

“Em...” Tiêu Lăng Phong bị chọc giận, đang muốn nói gì đó thì điện thoại anh vang lên từng hồi chuông không dứt. “Alo?” Anh tức giận nhận điện thoại. “Ông nói cái gì?” Lúc nhận điện thoại, hai gò má Tiêu Lăng Phong vốn dĩ đang đỏ bừng lại đột nhiên biến trắng. “Ông... Nói lại lần nữa!”

Diệu Tinh nhìn phản ứng của Tiêu Lăng Phong, kinh thường đẩy tay anh ta ra. Dùng sức lau môi.

“Được, tôi lập tức qua đó!” Tiêu Lăng Phong nói với người trong điện thoại. Bàn tay cầm điện thoại có chút run rẩy, trùng mắt nhìn Alex đang đứng dựa vào bên cạnh Diệu Tinh, anh xoay người chạy nhanh đi.

Đường Nhã Đình cắt cổ tay. Tại sao lại như vậy chứ? Anh ảo não muốn ném điện thoại trong tay đi.

Trong phòng bệnh, Đường Nhã Đình được kịp thời phát hiện, đang khóc đến mệt lã, ngồi trên giường, một tiếng cũng không nói. Trên giường, trên sàn nhà, khắp nơi đều loang lổ vết máu. Joe đứng bên cạnh, một phút cũng không dời mắt khỏi Đường Nhã Đình.

“Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài.” Không thể chịu nổi ánh mắt nhìn chằm chằm như nhìn phạm nhân của Joe, Đường Nhã Đình gào lên. “Anh còn ở đây không chịu đi, tôi sẽ nói với Lăng Phong, anh ước hiếp tôi, có mưu đồ bất chính với tôi!”

“Em quậy cái gì vậy?” Tiêu Lăng Phong vội vã chạy đến phòng bệnh, nghe lời nói của Đường Nhã Đình, vốn anh đang tức cảnh hồng lại càng thêm tức giận, Nhã Đình, từ lúc nào mà cô ấy đã thay đổi thành như vậy.

“Lăng Phong!” Nghe giọng Tiêu Lăng Phong, Đường Nhã Đình lập tức nặn ra nước mắt uất ức. “Sao giờ này anh mới đến, em cho rằng anh không cần em nữa!” Cô ta khóc lóc.

Ngực Tiêu Lăng Phong vì vừa phải gấp rút chạy tới mà đập phòng, anh nhìn cô gái bốc đồng trước mắt này, đột nhiên lần đầu tiên thấy có chút bất đắc dĩ, muốn né tránh.

“Sao em lại ngu như vậy?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Tại sao lại tự làm tổn thương mình.” Giọng nói của anh run rẩy vì đau đớn. . .

“Lăng Phong, em mặc kệ, em chỉ muốn anh trở lại, nếu như... Nếu như không có anh, em sống còn ý nghĩa gì?” Cô khóc, kéo tay áo của Tiêu Lăng Phong. “Lăng Phong, em van anh, tin em một lần, cho em một cơ hội. Lần này, thật sự em không có làm, không phải em! Không phải...” Cô lắc đầu. Nhưng ngoại trừ nói không phải do mình làm, cô không thể tìm cho mình chứng cứ vô tội, rốt cuộc là ai, rốt cuộc là ai... Cô khóc đến run lấy bầy.

Trái tim Tiêu Lăng Phong co rút. Từ từ khom lưng đỡ Đường Nhã Đình dậy.

“Về sau đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy, không có gì quan trọng hơn sinh mệnh!”

“Anh còn quan trọng hơn cả sinh mệnh em!” Đường Nhã Đình lôi kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong. “Lăng Phong, từ nhỏ đến lớn, em chỉ có anh mà thôi, mẹ không qua tâm em, cha cũng bỏ mặc em, em bị ức hiếp, cần người bảo vệ, đều do anh ở bên cạnh em. Lăng Phong. Em chỉ có anh, em không thể không có anh!” Đường Nhã Đình gần như khóc đến tê tâm liệt phế.

Nghe lời nói của Đường Nhã Đình, trái tim Tiêu Lăng Phong như bị đâm vào. Không thấy vết thương nhưng lại đau muốn chết.

“Lăng Phong, không phải anh đã đồng ý với em sao? Anh nói anh sẽ không rời khỏi em, anh nói anh sẽ luôn bảo vệ em, em van anh, đừng chia tay có được không...”

Nhìn dáng vẻ nước mắt loang lổ đầy mặt của Đường Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong nhẹn không được giơ tay lên, lau đi nước mắt của cô.

“Đừng khóc.” Tiêu Lăng Phong nhỏ giọng an ủi.

“Được, em không khóc!” Đường Nhã Đình như nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên lau nước mắt. “Lăng Phong, anh đã từng nói, chỉ cần em ngoan ngoãn không khóc, khi trưởng thành, anh sẽ cưới em, có phải không, anh còn nhớ không? Lăng Phong?”

Trong nháy mắt, hồi ức lúc đó cuộn về. Khi bọn họ vẫn còn là hai đứa bé, trong nhà trẻ, Đường Nhã Đình bị bạn khác ức hiếp, cười nhạo, dúi gốc đại thụ, khóc kinh thiên động địa. Tiêu Lăng Phong, cũng bị những bạn nhỏ nói là con hoang không có cha mẹ mà bắt bạt, đưa bàn tay nhỏ bé kéo cô lên, nói với cô: Nhã Đình, đừng khóc, chỉ cần em ngoan ngoãn không khóc, chờ khi em lớn, anh sẽ cưới em. . .

Mọi thứ đều gần như vậy, nhưng sao cũng thật xa xôi... Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình, đây vẫn còn là cô bé nhu nhược cần mình bảo vệ nữa sao...

“Lăng Phong, anh không nhớ sao? Anh không nhớ có phải không?” Đường Nhã Đình kéo vạt áo anh. “Em biết em sai rồi, biết thật rồi. Sau này em sẽ ngoan ngoãn, Lăng Phong, anh muốn em làm gì em cũng làm, chỉ đừng chia tay em, có được không, có được không...” Cô gần như hèn mọn cầu xin, đắm sâu vào trong trái tim Tiêu Lăng Phong. “Lăng Phong, ôm em đi...”

Tay Tiêu Lăng Phong run rẩy, nhắm chặt mắt, nhưng thật lâu sau cũng không thể dè én được sự đau lòng. Làm sao đây, nên làm cái gì đây. Tiếng khóc thê lương của Đường Nhã Đình ngay bên tai, còn dáng vẻ thê thảm của Diệu Tinh thì không cách nào xua đi được...

Từ từ siết chặt tay, anh cảm thấy cơ thể mình giống như bị những suy nghĩ trong đầu giằng co, cấu xé.

“Đây là cô gái mà người vẫn luôn cưng chiều từ nhỏ đến lớn, người đã nói sẽ luôn luôn bảo vệ cô ấy. Nhã Đình chỉ nhất thời hồ đồ thôi, cô ấy đã biết sai rồi, tha thứ cho cô ấy đi...”

“Diệu Tinh bị hại thê thảm thế kia, tại sao lại có thể dễ dàng tha thứ như vậy, đây không phải là lần đầu tiên, người không thể tiếp tục làm tổn thương cô ấy...”

“Cầu xin anh, ôm em một cái có được không...”

Tiêu Lăng Phong thở dồn dập, hai giọng nói kia cứ quẩn quanh bên tay, bủa vây lấy anh, đối mặt với thỉnh cầu của Đường Nhã Đình, cánh tay của anh cũng không biết nên nâng lên... Hay là làm thế nào. Anh nên làm cái gì đây...

“Lăng Phong...” Đường Nhã Đình ra vẻ đáng thương cầu xin. “Tha thứ cho em một lần, có được không...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Bí mật bị phát hiện

Editor: ViVu

Tiêu Lăng Phong nhìn đáng vẻ vô lực khóc nức nở của Đường Nhã Đình, ruột gan xoắn chặt vào nhau.

“Lăng Phong... Cầu xin anh!” Đường Nhã Đình run rẩy khóc, lúc này, cô đã nói không ra lời, chỉ có thể nắm chặt không buông vạt áo của Tiêu Lăng Phong. Giống như chỉ sợ anh biến mất. “Tha thứ cho em một lần này thôi có được không?” Khóc thút thít một thời gian dài, hô hấp của cô cũng không còn ổn định. Nghe từng tiếng nấc nghẹn ngào của cô, Tiêu Lăng Phong vẫn không thể khống chế được mình, ôm cô vào lòng. Vuốt khê lên lưng Đường Nhã Đình, giúp cô hô hấp dễ dàng hơn.

“Lăng Phong, anh... Anh tha thứ cho em rồi phải không?” Giờ phút này, Đường Nhã Đình không thể nào nói được một câu suông sẻ.

Tiêu Lăng Phong không trả lời. Tha thứ sao? Anh không biết.

“Lăng Phong, em không muốn ở nơi này, em muốn xuất viện, có được không?” Đường Nhã Đình nài nỉ, đây là cơ hội cuối cùng của cô rồi, cô không được để Tiêu Lăng Phong có chút do dự nào, đổi ý lại càng không. “Lăng Phong, sau này em sẽ ngoan ngoãn, em hứa, em hứa mà!” Đường Nhã Đình lo lắng nói, sau đó ôm lấy Tiêu Lăng Phong giống như vừa lấy lại được bảo bối đã đánh mất.

“Được, xuất viện, anh đi làm thủ tục giúp em.” Giọng nói của Tiêu Lăng Phong rất trầm, nghe giọng anh ta, ngay cả bầu không khí cũng trở nên ngọt ngào.

Tiêu Lăng Phong đi giúp Đường Nhã Đình làm thủ tục xuất viện, bệnh án của Đường Nhã Đình trước nay đều được bệnh viện giữ lại. Nhìn chồng chồng bệnh án ở trên bàn, Tiêu Lăng Phong có chút khó chịu. Đường Nhã Đình thường hay ngã bệnh, mà mỗi lần cô bệnh, dù nặng hay nhẹ, anh đều một tác không rời, túc trực bên cạnh cô. Khê đặt tay lên bệnh án. Giờ phút này, anh cảm thấy rất áp lực, rất nặng nề...

Tay, từ từ di chuyển. Lại không cẩn thận kéo ngã chồng bệnh án, một số tài liệu bị rơi ra ngoài.

Rầm... Âm thanh vang lên, bụi bay đầy đất, làm cho bên cạnh tiếng vang ấy là bầu không khí mang theo mùi ẩm mốc...

“Ngại quá.” Tiêu Lăng Phong không có sức lực nói một câu. Ngồi xổm xuống nhặt lên. Nhìn một bệnh án đã có chút ố vàng, tay của anh thoáng khựng lại. Trong lòng có một trận đau nhói không rõ nguyên nhân.

“Tổng giám đốc Tiêu, để tôi được rồi!” Vị bác sĩ trung niên nói xong, nhìn thấy Tiêu Lăng Phong mắt tròn nhìn chăm chăm bệnh án, bà khẽ nói. “Đây là bệnh án của Đường tiểu thư vào ba năm trước. Ngài muốn mang về sao?”

Ba năm trước, đó không phải là tai nạn kia sao! Tay Tiêu Lăng Phong cứng đờ trong chốc lát. Đây chính là nguyên nhân của mọi đau khổ sao? Đây là chứng cứ chứng minh đứa bé của anh đã chết sao...

“Lăng Phong, em không có gì cả, em chỉ có anh...” Tiếng khóc Đường Nhã Đình vang lên bên tai. Đúng vậy! Tiêu Lăng Phong, thậm chí nhờ vào lần mang thai này, mà ngay cả cơ hội được làm mẹ, Nhã Đình cũng không còn... Cô ấy, thực sự chỉ có người. Chậm rãi cầm bệnh án kia lên, mũi anh có chút chua xót. Con của anh, đã ba tháng, cứ như thế mà không còn... Từ từ lấy mất anh cũng ê ẩm, nhưng lúc nước mắt thật sự sắp chảy ra thì lại không thể nào rơi xuống. Anh nhìn chăm chăm vào bệnh án, toàn thân cứng đờ...

“Bốn tháng?” Tiêu Lăng Phong kinh ngạc. Là mình nhìn lầm rồi sao? Không hề sai, thai nhi bốn tháng, người bệnh: Đường Nhã Đình.

“Ừ, đúng vậy!” Bác sĩ gật đầu. “Lúc ấy là do thai nhi quá lớn, mới dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy, haizz...” Bác sĩ thờ dài. “Nếu nhỏ hơn mười mấy hoặc hai mươi ngày thì cũng sẽ không dẫn đến hậu quả cả đời vô sinh.” Sau đấy bà còn nói gì nữa, nhưng Tiêu Lăng Phong đã không thể nghe lọt tai nữa rồi, anh chỉ nhớ, đứa bé bốn tháng...

Tại sao lại có thể như vậy? Nháy mắt đầu óc Tiêu Lăng Phong rối tung lên. Đứa bé của bọn họ không phải chỉ ba tháng thôi sao? Bàn tay cầm bệnh án của anh run lẩy bẩy. Lúc ấy, anh tìm thấy giấy xác nhận mang thai ở trong túi Đường Nhã Đình. Khi đó, anh cảm thấy rất vui vẻ, trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy mình đã trưởng thành, sắp được làm cha rồi. Khi đó, bao nhiêu bồn bả, vất vả toàn bộ đều hóa thành niềm vui sướng... Nhưng... Không có đứa bé nào cả. Khi anh đang ngóng chờ, chờ thời khắc bảy tháng sau sẽ nghênh đón sinh mệnh bé nhỏ này thì, đứa bé... Đã mất rồi.

Nhưng... Bốn tháng, khi đó, căn bản anh không hề ở trong nước thì làm sao đứa bé lại là bốn tháng được. Anh cố gắng nhớ lại, chỉ sợ mình nhớ nhầm. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, thì chuyện vẫn cứ rõ ràng như thế, khi đó, công ty đang bẽ bộn, phần lớn thời gian của anh đều ở trên máy bay. Có hơn mấy tháng không gặp mặt Đường Nhã Đình, đợi đến khi hết bận rộn, tất cả nỗi khổ tương tư đều biến thành kích thích. Trong căn hộ, bọn họ cùng trải qua lần

đầu tiên của cả hai, sau đó anh biết chuyện Nhã Đình mang thai, không sai, chắc chắn là ba tháng, nhưng... Đây lại là bốn tháng thì phải giải thích thế nào?

“Không, không thể nào, Nhã Đình sao có thể phản bội mình, không đâu!” Anh lắc mạnh đầu, cố gắng làm cho mình thật tỉnh táo. Không thể, tuyệt đối không thể... Anh vẫn suy nghĩ, càng lúc càng nắm chặt, cuối cùng bị vo tròn...

Đường Nhã Đình đã thay quần áo xong, ngồi bên giường, lau mồ hôi trên chóp mũi, bộ quần áo này mặc vào rất khó khăn, mỗi một động tác đều động đến vết thương. Thế nhưng đây lại là kiểu dáng Tiêu Lăng Phong thích, cho nên, khổ cực một chút cũng đáng. Lúc này, quan hệ với Tiêu Lăng Phong đang trong thời kì miễn cưỡng, tràn ngập nguy cơ, cô không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội cứu vãn nào.

Nhìn đồng hồ, anh ấy đã đi ra ngoài rất lâu, sao vẫn chưa quay trở lại, chẳng lẽ là vì không biết phải đối mặt với cơ ra sao ư? Không, tuyệt đối không được. Cô đứng bật dậy, Tiêu Lăng Phong vẫn chưa mở miệng nói tha thứ cho cô, chuyện này chưa thể xem là kết thúc được. Cô vừa muốn đi xem một lát thì cửa đã bị Tiêu Lăng Phong đẩy ra, nhìn thấy Tiêu Lăng Phong bước vào, cô còn chưa kịp thở phào thì đã khản trương. Mặt Tiêu Lăng Phong lạnh đến dọa người, cô vô thức nuốt nước miếng, bước lên trước.

“Lăng Phong, anh làm sao vậy?” Cô thử thăm dò.

Tiêu Lăng Phong nhìn dáng vẻ thận trọng của Đường Nhã Đình, anh cười khổ một tiếng. Sao đây? Chẳng lẽ nói là nhìn thấy thứ không nên thấy ư?

“Lăng Phong, đã xảy ra chuyện gì?” Thấy Tiêu Lăng Phong không lên tiếng, Đường Nhã Đình tiếp tục hỏi. “Nói chuyện với anh đấy, đừng dọa em!”

“Nhã Đình?” Giọng Tiêu Lăng Phong mạnh theo một chút bất an, run rẩy.

“Hớ?” Đường Nhã Đình trả lời. “Là em, Lăng Phong, sao vậy? Sắc mặt anh không tốt, có phải là không thoải mái hay không? Anh khó chịu ở đâu?” Trong giọng nói cô ta lộ ra sự lo lắng, đưa tay sờ trán Tiêu Lăng Phong nhưng lại bị anh né tránh.

“Nơi này!” Anh để tay trước ngực. “Anh khó chịu ở chỗ này.”

“Anh nói gì vậy?” Đường Nhã Đình lúng túng rút tay lại. “Lăng Phong, em biết gần đây em đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, sau này em sẽ không như thế nữa, anh đừng tức giận nữa có được không!” Cô dịu dàng hết mức có thể.

“Không được gạt anh bất cứ chuyện gì!” Tiêu Lăng Phong lắc đầu.

Tiêu Lăng Phong vừa nói vậy, trong lòng Đường Nhã Đình đã hốt hoảng. Đột nhiên như thế này là sao? Rõ ràng vừa rồi anh ấy đã mềm lòng. “Lăng Phong, có chuyện gì vậy?” Cô hỏi thử, tay kéo nhẹ tay Tiêu Lăng Phong, tay của anh rất lạnh, lạnh đến dọa người. “Em dọn xong hết rồi, chúng ta đi thôi!” Cô ta cố gắng mỉm cười.

“Em không có gì muốn nói với anh sao?” Tiêu Lăng Phong rút tay ra.

“Lăng Phong, anh sao vậy?” Nhã Đình khó hiểu nhìn bàn tay trống rỗng, lặng lẽ co lại các ngón tay.

“Đường Nhã Đình. Anh đã làm gì có lỗi với em!” Anh nắm lấy bả vai Đường Nhã Đình. “Tại sao lại đối xử với anh như vậy!” Giọng của anh lạnh lùng như vọng về từ mười tám tầng địa ngục.

“Lăng Phong, anh... Anh sao vậy?” Đường Nhã Đình nuốt nước miếng. Dáng vẻ của anh ấy thật kinh khủng, cô chưa từng thấy sự tức giận nào như thế. “Lăng Phong, có chuyện gì thì nói cho thật rõ ràng, có được không. Em... Em sợ.”

Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười. “Em nói em sợ?” Tiêu Lăng Phong hơi nâng cằm Đường Nhã Đình lên. “Em có biết không, lúc trước, em nói em sợ, em đau lòng, thậm chí chỉ cần em chau mày một cái thì anh đã tự trách, đã rất đau lòng. Nhã Đình, anh thừa nhận, chuyện anh và Diệu Tinh là do anh không đúng, nhưng... Sao em có thể làm như vậy?”

“Lăng Phong.” Đường Nhã Đình uất ức nhìn anh, trong lòng dần nguội lạnh, nói đi nói lại vẫn là vì ả đề tiện kia. Tại sao cô ta không chết đi. Như vậy cô sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền toái. “Em thật sự hối hận mà.”

“Trừ chuyện này, em có hối hận những chuyện khác không?” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nhìn Đường Nhã Đình.

“Lăng Phong, anh nói cái gì vậy?” Đường Nhã Đình hoàn toàn không hiểu gì cả. “Lăng Phong, em đã biết sao rồi.” Em không nên gài bẫy cô ấy mà để lại chứng cứ, có lẽ, sai hơn cả là để cô ấy sống đến hôm nay. Đường Nhã Đình lạnh lùng siết chặt tay, móng tay sắc bén đâm vào lòng bàn tay. “Chúng ta quên hết mọi chuyện, bắt đầu lại lần nữa có được không?” Cô kéo vạt áo Tiêu Lăng Phong. “Em biết anh chỉ muốn có một đứa bé, em hiểu con chúng ta không còn nữa, anh rất đau khổ, Lăng Phong, em có thể không ngại anh tìm người mang thai hộ, chỉ cần là con của anh, em đều sẽ yêu thương như con ruột.”

Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình, anh cười khổ một tiếng. Nói thật rõ ràng. “Em đều thấy không ảm ức sao? Anh đáng giá để em chịu ảm ức lớn như vậy sao?”

“Không hề.” Đường Nhã Đình vội vã lắc đầu. “Lăng Phong, em không hề thấy ảm ức. Chỉ cần anh ở đây là tốt rồi.” Đường Nhã Đình nói xong, ngay lập tức sà vào ngực Tiêu Lăng Phong. Như vậy thì anh sẽ cảm động, sẽ mềm lòng, có phải không... “Huống chi... Là do em không làm được, là do em bất cẩn mới hại chết con của chúng ta.” Cô cúi đầu. Bên tai vang lên tiếng khóc thê lương của trẻ con, cô như nhìn thấy hình ảnh Hạ Cẩm Trinh đã miêu tả.

Đứa bé máu đầm dề, từng bước từng bước đi qua... Cô bắt giác run lên, nổi da gà khắp người...

“Em xác định đó là con của chúng ta sao?” Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hỏi, nhấn mạnh vào ba chữ “của chúng ta”.

Đường Nhã Đình mờ mịt ngẩng đầu lên. Anh ấy nói... Nói cái gì?

“Lăng Phong, anh sao vậy? Em biết chuyện đứa bé, anh đau lòng, nhưng em cũng thế mà...” Cô vừa khóc nức nở vừa nhìn xem phản ứng của Tiêu Lăng Phong thế nào.

“Em còn nói đứa bé với anh.” Tiêu Lăng Phong khẽ nói, rút tay ra. “Nhã Đình, em nói, là đứa bé của chúng ta, vậy thì đứa bé bốn tháng kia của em...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Tôi không muốn gặp lại cô

Editor: ViVu

Đường Nhã Đình khiếp sợ nhìn Tiêu Lăng Phong, anh ấy nói, anh ấy nói cái gì? Đứa bé bốn tháng. Làm sao anh ấy biết đứa bé sảy mất là bốn tháng. Trong nháy mắt, sắc mặt cô trở nên trắng bệch. Nhưng vẫn nhanh chóng đè xuống những hốt hoảng trong lòng.

“Lăng Phong, anh nói gì thế!” Đường Nhã Đình cười gượng. “Con của chúng ta là ba tháng, anh không nhớ sao?” Cô ta nói xong, nhanh chóng nặn ra vài giọt nước mắt, tuy nhiên có còn chưa kịp rơi xuống thì...

“Nhã Đình, có phải em cảm thấy. Em làm chuyện gì anh đều có thể dễ dàng tha thứ, cho nên mới không kiên đề gì cả, có phải em cảm thấy em nói cái gì anh đều tin tưởng nên mới không hề e ngại gạt anh? Giọng nói của Tiêu Lăng Phong thật thấp, lại tràn đầy nhẫn nại và tức giận.

Đường Nhã Đình sùng sốt, nước mắt trong mắt nhanh chóng biến mất. Thái độ Tiêu Lăng Phong thật lạnh nhạt, câu hỏi của anh cũng rất trực tiếp, rất rõ ràng. Cô từ từ rũ mắt xuống. Trước kia cô đã cảm thấy, từ khi xảy ra chuyện Diệu Tinh bị ba cô mang đi, thì cô biết, tất cả của mình đều hóa thành hư vô, sự tin tưởng tuyệt đối mà Tiêu Lăng Phong dành cho cô, đã là quá khứ rồi. Giải thích của cô, nước mắt của cô, chẳng bằng một vết thương trên người Trình Diệu Tinh...

“Em nói đi!” Tiêu Lăng Phong nắm chặt bả vai Đường Nhã Đình quát lên. “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

“Lăng Phong?” Từng giọt nước mắt Đường Nhã Đình lăn xuống. “Anh làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại như thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Em nói đi, rốt cuộc chuyện đứa bé là sao?” Tay Tiêu Lăng Phong có chút run rẩy, những lời nói của anh dường như rít ra từ kẽ răng. “Nói!!!”

Trong lòng Đường Nhã Đình kinh hoàng, đứa bé, sao anh ấy lại nghĩ tới chuyện đứa bé. Đứa bé đã mất rồi, sao đột nhiên anh ấy lại nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ là Hạ Cẩm Trinh sao? Anh ta rõ ràng đã đồng ý sẽ không nói, nhưng... Ngoài trừ anh ta ra, không còn ai biết rõ chuyện đứa bé. Hay là... Vẫn còn người khác biết chuyện này. Bác sĩ năm đó, rõ ràng anh ta nói đã chuẩn bị ổn thỏa rồi mà. Thậm chí là bất ngờ xảy ra tai nạn xe, cô đều làm không chê vào đâu được, lừa gạt tất cả mọi người...

“Lăng Phong, anh làm sao vậy? Sao đột nhiên hỏi chuyện đứa bé?” Đường Nhã Đình rung rung hỏi. “Đứa bé, đứa bé...” Đường Nhã Đình khóc, cố làm ra vẻ thương tâm nói không ra lời. Không thể thừa nhận, nếu thừa nhận thì tất cả sẽ thật sự kết thúc.

“Em còn gì để nói?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Đường Nhã Đình, em có thể đừng xem anh như thằng ngốc mà đùa bỡn có được không!” Anh quát lên, rút tay mình về, đột nhiên mất đi điểm tựa, Đường Nhã Đình ngã ngồi xuống đất.

Tất cả đều xảy ra quá bất ngờ làm cho Đường Nhã Đình không phản ứng kịp.

“Nhã Đình, anh đối xử với em không tốt sao?” Tiêu Lăng Phong khẽ hỏi. “Tại sao lại phản bội anh?” Tiêu Lăng Phong nghiêng răng nhìn chằm chằm Đường Nhã Đình, giống như, từ trước tới nay anh đều chưa từng quen biết người này...

Giờ phút này, Đường Nhã Đình dường như không còn cách nào để thờ. Phản bội, hai từ thật sự quá chói tai. Anh ấy thật sự đã biết chuyện của cô và Hạ Cẩm Trinh sao?

“Lăng Phong, em không có!” Đường Nhã Đình lắc đầu, nhưng vào lúc này, cô hoàn toàn không tự tin. “Trong lòng em chỉ có anh, Lăng Phong, sao em có thể phản bội anh được chứ? Anh phải tin tưởng em”

“Cô không có?” Ha ha... Tiêu Lăng Phong bật cười. “Vậy cô nói xem. Vào trước đêm chúng ta ở bên nhau, tôi ở nước ngoài suốt nửa năm, sau đó ba tháng, tôi tự mình phát hiện cô mang thai, nhưng... Đứa bé. Bốn tháng. Đường Nhã Đình, chuyện này cô giải thích với tôi thế nào đây?” Anh rống to. “Đường Nhã Đình, có phải cô cảm thấy tôi quá khờ? Ba năm nay, trong mắt các người tôi giống như một thằng hề?” Tiêu Lăng Phong siết chặt nắm

đắm, âm thanh răng rắc phát ra từ lòng bàn tay.

Đường Nhã Đình nhắm mắt lại, cuối cùng thì anh ấy vẫn biết sao? Vì không để anh ấy nghi ngờ. Cô đã hao tâm tổn trí để sắp xếp tai nạn xe, thậm chí dùng cả đời vô sinh để trả giá cho việc phá bỏ đứa bé, vậy mà, tất cả đều phí công sao?

“Lăng Phong, anh nói gì đấy. Anh nghe chuyện này từ đâu? Anh không thể hoài nghi em như thế!” Đường Nhã Đình lắc đầu. “Anh không thể nghi ngờ em!” Cô vừa uất ức vừa làm nũng nói.

“Tôi hoài nghi em khi nào. Nhã Đình, tôi tin tưởng em đến vậy.” Anh nâng tay lên, nắm lấy cầm Đường Nhã Đình, tay dùng khá nhiều sức. “Chỉ cần cô nói. Tối bây giờ tôi cũng sẽ không nghi ngờ.”

“Lăng Phong, nếu anh đã tin tưởng em. Vậy tại sao...”

Đường Nhã Đình muộn thuận thế kết thúc cuộc nói chuyện đáng sợ này, nhưng hình như Tiêu Lăng Phong không để ý đến thái độ của cô.

“Cô bị thương, tôi như người điên đi trả thù những người làm tổn thương cô, cô phạm sai lầm, tôi dùng hết khả năng để giúp cô che giấu, che chở cô, tôi tình nguyện chọc giận nhiều người, cũng chỉ muốn bảo vệ cô. Thậm chí... Thậm chí cô gái bấy đưa Diệu Tinh đến chỗ cha cô, tôi cũng không từ bỏ ý định cưới cô làm vợ, nhưng cô thì sao?” Tiêu Lăng Phong hỏi, trong mắt chảy xuống một giọt nước mắt. “Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Giọt nước mắt này đã thiêu cháy trái tim Đường Nhã Đình, đau quá... Đường Nhã Đình cắn mạnh môi mình, mãi đến khi máu chảy ra...

“Cô biết rõ, cô bị thương tôi sẽ đau lòng, sẽ mềm lòng, cho nên, cô mới làm ra nhiều chuyện tự tổn thương mình, có phải không...” Anh vừa nói, vừa lau cánh môi Đường Nhã Đình, sau đó, tay không khống chế được mà dùng thêm sức.

Đường Nhã Đình đau đến nhũ cả mảy, lại không thể đòi lấy chút xót thương của Tiêu Lăng Phong.

“Chỉ vì cô, chuyện thương thiên hại lý gì tôi cũng làm. Bởi vì tai nạn xe của cô, tôi phá hủy nhà họ Mộ, hủy hoại nhà họ Trình. Tôi không từ thủ đoạn trả thù Trình Diệu Tinh. Nhưng, kết quả thì thế nào? Kết quả chứng minh, tôi là một người ngu ngốc, nhiều năm qua, người phụ nữ tôi yêu, tôi đau, vẫn luôn lừa gạt tôi, phản bội tôi!” Tiêu Lăng Phong gào lên, giọng nói như khản đặc. “Cha của đứa bé kia, có phải ngay cả nằm mơ cũng bật cười không?”

Đường Nhã Đình lắc đầu. “Lăng Phong, Lăng Phong, anh hãy nghe em nói, chuyện này không phải như anh nghĩ.” Cô lôi kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong, lại bị anh vô tình hất ra. Cô nhếch nhác bị đẩy ngã trên mặt đất, “Anh nghe em giải thích.” Đường Nhã Đình cầu xin.

“Người đàn ông kia là ai?” Tiêu Lăng Phong mặt mũi hỏi.

Tay Đường Nhã Đình chống trên mặt đất, khiến vết thương bị động. Cô rên lên một tiếng. Nhưng không rảnh bận tâm xem vết thương có bị xé rách hay không. Chỉ khóc, chỉ cầu xin...

“Lăng Phong, em...” Đường Nhã Đình nghẹn ngào, không biết nên nói gì. “Em không có.”

“Đừng nói với tôi rằng cô không có nữa!” Tiêu Lăng Phong gào thét thật to. “Những câu nói ‘em không có’. ‘tin tưởng em’ của cô, tôi đều không muốn nghe nữa.” Tiêu Lăng Phong lắc đầu. Nước mắt vẫn còn đọng nơi đáy mắt, thấm thật sâu vào trái tim bị thương của Đường Nhã Đình. “Đường Nhã Đình, tôi sẽ không tin tưởng cô nữa, không bao giờ!”

“Lăng Phong.” Đường Nhã Đình khóc hu hu, vào lúc này, cô không biết nên nói những gì, không biết lại gì để biện giải cho mình. Chỉ có thể nắm chặt lấy Tiêu Lăng Phong, chỉ có thể khóc thút thít. Tại sao lại có thể như vậy, tại sao lại có thể như vậy... “Đừng vậy mà, em van anh!”

Tiêu Lăng Phong lau mạnh giọt nước mắt trên mặt. Anh cười nhạt. “Cô nói xem, cái này có phải gọi là báo ứng không?” Tiêu Lăng Phong giẫm cọt hỏi. “Tôi làm đủ mọi trò xấu, cuối cùng ông trời lại cho tôi biết chân tướng trên người này, tôi luôn bảo vệ người phụ nữ kẻ khác, tôi dốc lòng báo thù cho con người ta... Ha ha...” Tiêu Lăng Phong bật cười, gần như là điên cuồng. “Đường Nhã Đình, cô phản bội tôi, tại sao còn để lại chứng cứ, tại sao?” Đột nhiên anh nắm lấy bả vai Đường Nhã Đình. “Coi như ăn vụng thì cô không lau sạch miệng được sao?”

“Lăng Phong, anh đừng như vậy được không!” Đường Nhã Đình kéo ống quần Tiêu Lăng Phong, thử bỏ dấy mấy lần. “Em van anh, đừng như vậy.”

“Vậy tôi nên thế nào?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Tôi nên cảm ơn cô nhân từ, cảm ơn cô đã không sinh đứa bé kia ra, không để tôi phải nuôi con giúp người khác!”

“Tiêu Lăng Phong!” Đường Nhã Đình rống to. “Em cầu xin anh đừng nói nữa!” Cô khóc. “Anh chỉ biết trách cứ em. Tiêu Lăng Phong, anh tự xem xét lại lương tâm mình đi, anh không phản bội em sao?” Bị Tiêu Lăng Phong kích thích, rốt cuộc Đường Nhã Đình đã bị chọc giận.

“Cho nên cô muốn nói, chúng ta như vậy là rất công bằng?” Tiêu Lăng Phong mỉm cười. “Được, tôi không trách cô, tôi không có tư cách.” Anh gạt đầu. “Chính tôi cũng không sạch sẽ, thì tôi cũng không có tư cách yêu cầu cô phải thế.” Tiêu Lăng Phong nói xong, lại bật cười. “Đây có được là xem là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa mà không cho phép dân chúng đốt đèn?” Ha ha...

“Lăng Phong, không phải như vậy. Em không có ý này.” Đường Nhã Đình lắc đầu. “Anh đừng làm như vậy mà.” Nụ cười của anh ấy, thật sự rất kinh khủng. “Em chỉ muốn anh nghe em giải thích. Lăng Phong, là anh hiểu lầm em. Anh phải cho em một cơ hội phản biện. Có đúng không! Tin tưởng em, đứa bé thật sự là của anh, có lẽ... Có lẽ bệnh viện xảy ra vấn đề gì đó, Lăng Phong, anh không thể chỉ vì lời nói của người khác mà nghi ngờ em.”

“Cho cô cơ hội đổi đen thành trắng sao?” Tiêu Lăng Phong hỏi.

“Tại sao anh tự nguyện tin tưởng lời nói của người khác mà không chịu tin em!” Đường Nhã Đình ngồi sụp dưới đất.

“Cô có biết bệnh án của cô, vẫn còn được bệnh viện giữ lại không?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Đường Nhã Đình, tại sao cô lại âm ỉ đòi xuất viện? Nếu như không có việc đó thì tôi cũng sẽ không nhìn thấy bệnh án của cô rồi!”

Trong nháy mắt Đường Nhã Đình mất đi tất cả sức lực. Bệnh án?

“Cho nên, giờ thì cô không còn gì để nói đúng không?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Cô còn nói tôi hiểu lầm cô, trách lầm cô nữa không?”

Đường Nhã Đình sững sờ ngồi đó, tựa như không còn nghe bất kỳ âm thanh gì nữa, cái này không phải là cẩn thận mấy cũng sẽ có sơ sót ư. Bệnh án. Quả thật cô không chú ý tới bệnh án, cô chỉ tìm bác sĩ chủ trị, muốn ông ấy nói: đưa bé ba tháng, nhưng thật đáng tiếc, không thể giữ được

Nhìn Đường Nhã Đình kinh ngạc đến ngây người, nụ cười của Tiêu Lăng Phong càng trở nên giễu cợt.

“Tôi không muốn gặp lại cô...” Tiêu Lăng Phong nghiêng răng. “Không đúng, đây là phòng bệnh của cô, cho nên, tôi biến, tôi rút...” Tiêu Lăng Phong gầm lên, sập cửa bỏ đi.

Rầm!! Hình như thủy tinh cũng bị chấn động kêu răng rắc, Đường Nhã Đình khôi phục thần trí, nhìn thấy phòng bệnh trống rỗng...

“Lăng Phong...” Đường Nhã Đình lớn tiếng kêu lên, thế nhưng lúc này, Tiêu Lăng Phong không hề quay đầu lại. “Trở lại, trở lại đi... Nghe em giải thích, không phải như anh nghĩ, không phải...” Cô chán nản ngồi dưới đất. Tiếng khóc tuyệt vọng quanh quẩn thật lâu trong phòng bệnh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Xảy ra tai nạn xe

Editor: ViVu

Tiêu Lăng Phong lái xe giống như phát điên, lao nhanh trên đường, anh đã suýt đâm vào xe phía trước vài lần.

“Đưa bé bốn tháng.” Mấy từ đó quanh quẩn mãi trong đầu, không cách nào xua đi được, lúc này, đầu óc anh đã vô cùng hỗn loạn. Không cách nào suy nghĩ, chỉ có thể chạy như điên trên đường với tốc độ tối đa, thậm chí anh chạy ngược chiều, bị cảnh sát giao thông đuổi theo cũng không biết.

Đôi mắt anh đỏ tươi, hung hăng nhìn chằm chằm về phía trước, vì dùng quá nhiều sức mà đôi tay đang cầm tay lái mà trở nên trắng bệch.

Tại sao lại gạt tôi, tại sao lại phản bội tôi...

Rầm!! Cuối cùng, vào lần nhấn ga cuối cùng, xe tông vào hàng rào, đâm thẳng vào những cây to ven đường. Bốp!!! Trán anh đập xuống tay lái, lại bị bật lên, mảnh vụn thủy tinh văng đến, xệt qua tay anh, trán anh. Anh cảm thấy có dòng chất lỏng chảy ra. Cảm thấy đau, nhưng... Tại sao ý thức của anh không hề mờ hồ. Ngược lại, càng ngày càng tỉnh táo, càng ngày càng đau... Đau như sắp chết đến nơi.

Anh không biết mình được đưa vào bệnh viện như thế nào, không biết cảnh sát giao thông sẽ xử phạt mình như thế nào, tất cả đều xảy ra quá đột ngột. Đến mức anh không thể tiếp nhận nổi. Đứa bé không phải của anh, Nhã Đình của anh, ngay từ ba năm trước đây đã phản bội anh rồi... Có lẽ, lúc mình có được Đường Nhã Đình, thì cô ấy đã ở bên người khác...

Haizz... Anh khẽ cười, cuối cùng bất tri bất giác ngất đi. Nhưng nắm đấm vẫn còn siết chặt...

Sân thượng bệnh viện...

“Thiếu chủ, Tiêu Lăng Phong xảy ra tai nạn xe!”

“Thế nào, anh ta biết chuyện đứa bé rồi hả?” Alex bình tĩnh quay đầu lại, giống như tất cả đều nằm trong dự đoán của anh. Trong mắt anh đầy vẻ trào phúng. “Hừ, so với dự đoán của tôi thì phản ứng còn lớn hơn, thật đúng là không có tiền đồ...”

Người đàn ông nghe thấy lời nói của Alex thì cúi đầu, thiếu chủ bọn họ, quả nhiên rất lạnh lùng, còn lạnh lùng hơn cả tin đồn.

“Tiêu Lăng Phong, anh cảm thấy đau đớn sao? Tôi cho anh biết, đây chẳng qua chỉ là một khởi đầu nho nhỏ mà thôi.” Alex nói xong, tay siết chặt lan can. Khớp xương trắng bệch hiện ra, và cả đáy mắt lạnh lùng làm người ta không rét mà run. “Bắt đầu từ hôm nay, tôi muốn anh ngay cả cơ hội để thở cũng không có, tôi muốn anh biết, mất đi thứ quan trọng nhất sẽ có cảm giác gì, không phải anh thích để người khác sống không bằng chết sao? Loại cảm giác này, anh sẽ nhanh chóng biết thôi...”

Hạ Cẩm Trinh vội vội vàng vàng lao ra khỏi xe, anh vừa xuống máy bay, quay về công ty thì nghe thấy chuyện của Diệu Tinh, anh bị dọa sợ đến ngung cả thở, Đường Nhã Đình, người phụ nữ độc ác này. Hạ Cẩm Trinh mắng thầm.

“Diệu Tinh.” Hạ Cẩm Trinh xông vào phòng bệnh, bác sĩ đang thoa thuốc giúp cô, trên cánh tay cô có hai vết roi ghê rợn. Chân mày Diệu Tinh thỉnh thoảng sẽ cau lại, trên chóp mũi toát ra lớp mồ hôi mỏng. “Diệu Tinh, em sao rồi?” Anh đau lòng cầm tay cô.

“Cẩm Trinh, anh về rồi.” Diệu Tinh yếu ớt cười.

“Em sao rồi, có ổn không?” Hạ Cẩm Trinh nuốt nước miếng. Hô hấp của anh vẫn chưa ổn định. Tại sao lại cố tình vào lúc anh không có ở đây lại xảy ra chuyện, nếu như anh đi đến tiệc rượu kia. Nhất định anh sẽ một tác cũng không rời khỏi Diệu Tinh, như vậy thì Diệu Tinh sẽ không bị tên khốn kia ức hiếp.

“Em không sao!” Bác sĩ thoa thuốc xong thì đứng lên. “Anh xem này, em vẫn ổn mà, một chút bất ổn cũng không có!” Một chút cũng không có...

“Em đã bị thương thành ra như vậy mà còn nói không sao!” Alex cầm theo khay thủy tinh đi đến. Nhìn thấy trong mắt Diệu Tinh có chút trách cứ, nhiều hơn là đau lòng... Về đau lòng này làm Hạ Cẩm Trinh vô cùng chua xót.

“Diệu Tinh, anh sẽ không để em phải chịu uất ức oan uổng như vậy!” Hạ Cẩm Trinh nói, trong mắt đầy căm hận, Đường Nhã Đình, cô đã không giữ lời, thì cũng đừng trách tôi. Anh vừa nghĩ vừa siết chặt tay.

Alex nhìn nắm đấm của Hạ Cẩm Trinh, thoáng suy nghĩ. Anh ta biết chuyện gì sao! Hay là... Anh ta cũng không không chế được, muốn nói cái tin tức kinh thiên động địa kia cho Tiêu Lăng Phong nghe, nếu như vậy, đối với Tiêu Lăng Phong mà nói thì, không thể nghi ngờ gì đó chính là một đả kích rất lớn! Ha ha ha... Tiêu Lăng Phong, anh thật đáng buồn, cũng thật đáng thương, nhiều năm nay, vẫn luôn chia sẻ đàn bà với người khác mà chẳng hề hay biết...

“Cẩm Trinh, anh đang nghĩ gì vậy?” Diệu Tinh khẽ hỏi. Có đôi khi Diệu Tinh cảm thấy Hạ Cẩm Trinh sâu thẳm đáng sợ. Lúc trước không phải anh ta rất thích Đường Nhã Đình sao? Nhưng từ khi nào, chỉ cần nhắc đến cái tên này thì anh ta đã không thể không chế được sự thù hận của mình...

“Không có việc gì.” Hạ Cẩm Trinh lắc đầu một cái, xoay qua nhìn Alex. “Tôi biết rõ mình không có tư cách nói cảm ơn cậu, nhưng mà... Ngoại trừ câu này tôi không biết phải nói gì!”

“Thật ra thì anh không cần phải như vậy.” Alex mỉm cười, nụ cười vẫn trong sáng như xưa. “Tôi cũng quan tâm Diệu Tinh, cũng hi vọng cô ấy bình an, không phải sao!”

Hạ Cẩm Trinh gật đầu một cái. Bàn tay đang đút trong túi quần siết chặt. Đúng lúc ấy, điện thoại của anh ta vang lên, nhìn dãy số trên màn hình, anh ta khẽ cau mày.

“Hạ Cẩm Trinh, tên lừa gạt kia, anh sẽ không được chết tử tế...” Tiếng mắng chửi thô lỗ của Đường Nhã Đình truyền đến tai. Hạ Cẩm Trinh đưa di động cách xa tai mình một chút, tránh đi cái âm thanh chói tai đó...

“Rõ ràng anh đã đồng ý sẽ không nói, Hạ Cẩm Trinh, tại sao anh nói lại không giữ lời, tại sao anh nhất định phải hủy hoại tôi mới cam tâm, người có lỗi với gia đình anh cũng không phải là tôi, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy, tại sao???” Đường Nhã Đình gào thét, giọng nói đã khàn khàn.

“Cô nổi điên cái gì hả?” Hạ Cẩm Trinh lạnh nhạt hỏi. Liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệu Tinh. Anh siết chặt ngón tay, sau đó mỉm cười, ý bảo Diệu Tinh anh đi ra ngoài nghe điện thoại. Bất chợt, anh cảm thấy mình thật dối trá, rõ ràng bản thân rất xấu xa, nhưng lại không muốn Diệu Tinh nhìn thấy mình bị thù hận vây quanh...

Alex nhìn Hạ Cẩm Trinh đi ra ngoài, anh đặt nước xuống, đi tới bên cạnh Diệu Tinh, giơ tay lên, dịu dàng lau mồ hôi nơi chóp mũi cho cô.

“Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, anh ta là người làm việc lớn, có rất nhiều chuyện, em đừng quan tâm!” Anh nói xong, đỡ Diệu Tinh ngồi xuống.

Ngoài phòng bệnh. Không cần phải che giấu bất kỳ ai, cuối cùng oán hận của Hạ Cẩm Trinh đã phun trào ra, ngay cả bàn tay cầm điện thoại cũng run rẩy.

“Đường Nhã Đình, cô chính là bà điên!” Anh nghiêng răng nói. “Đột nhiên tôi phát hiện, đối với những người phát điên như cô, thương tiếc, chính là ngu không ai bằng.” Hạ Cẩm Trinh tức giận nói.

“Anh thương tiếc tôi?” Đường Nhã Đình bật cười. “Anh không cần chọc người ta chết cười có được không?” Đường Nhã Đình tiếp tục cười. “Hạ Cẩm Trinh, như vậy mà anh đã gọi là thương tiếc, vậy, anh mà độc ác thì sẽ làm ra chuyện gì nữa?” Tức giận qua đi, đột nhiên cô cảm thấy mình mà nổi điên, chỉ làm cho Hạ Cẩm Trinh được như ý muốn mà thôi.

“Đường Nhã Đình, cô làm tổn thương Diệu Tinh hết lần này đến lần khác, thậm chí cả chuyện không bằng cảm thú như thế mà cô cũng làm ra được, cô không có ác độc sao? Rất tốt, Đường Nhã Đình, hôm nay chúng ta xem thử xem rốt cuộc ai mới là người độc ác...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 115: Vô cùng thê lương

Editor: ViVu

Lúc Tiêu Lăng Phong tỉnh lại, trong phòng bệnh tối đen như mực, cổ họng anh như muốn bốc khói, nhưng lại không có hơi sức đứng dậy, cũng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, chưa bao giờ anh có cảm giác thê lương đang bủa vây anh như thế này. Nghĩ tới những gì đã xảy ra trong hôm nay, anh cảm thấy thật châm chọc, thật đau nhói... Cuối cùng, vào lúc anh này đây, khi anh đang cần được giúp đỡ, cần một bàn tay ấm áp thì anh vẫn luôn có một mình. Giống như khi còn bé, bên cạnh chỉ có vệ sĩ, bạn bè cùng trang lứa, đều có sự yêu thương của cha mẹ, ông bà ngoại, ông bà nội, được cả nhà vây quanh, như thế thật vô cùng hạnh phúc và ngọt ngào, thế nhưng còn anh, cho dù có năm mơ thì điều đó cũng chỉ là hy vọng xa vời. Ngay cả em gái cùng cha khác mẹ của anh, cũng được cha mẹ nuôi coi là hòn ngọc quý, là bảo bối mà nâng niu trên tay. Lần đầu tiên, anh cảm thấy đổ kỵ với loại hạnh phúc này, dùng sức siết chặt nắm tay, muốn chống tay ngồi dậy, nhưng lại rất đau, anh không có chút hơi sức đứng dậy...

Cảm giác khóc không ra nước mắt quần lấy anh, anh cứ mờ trùng mắt như vậy mà nhìn trần nhà, mãi cho đến khi trời sáng...

“Anh đã tỉnh?” Y tá đi đến xem Tiêu Lăng Phong. “Đã báo cho người nhà anh đang ở nước ngoài. Bọn họ sẽ nhanh chóng tới, xương cánh tay của anh bị gãy, không được lộn xộn.” Y tá căn dặn, nhìn môi anh khô khốc, lại nhìn ly nước trên bàn, cô cố gắng hết sức đỡ Tiêu Lăng Phong dậy, đưa nước đến bên miệng anh.

Tiêu Lăng Phong vẫn luôn im lặng, mấy tiếng vừa qua, với anh mà nói nó giống như phải trải qua mấy thế kỷ. Trong lòng buồn bực muốn nổ tung, thì ra trong lòng lại muốn khóc đến vậy.

“Lăng Phong, cậu đã xảy ra chuyện gì?” Theo giọng nói lo lắng vang lên, cánh cửa xuất hiện một bóng người vội vã bước vào. “Nhãi ranh nhà cậu là thằng ngu hả? Sao cậu lại đi ngược chiều?”

Đối mặt với chỉ trích của bạn tốt, Tiêu Lăng Phong mỉm cười. “Hạo Thần, thì ra, tôi chỉ có mình cậu.”

“...” Bùi Hạo Thần đang tức cảnh hồng, nghe mấy lời nói kỳ lạ của anh thì tức giận xem thường. “Cậu cút đi cho tôi!” Nói cứ như bị gay không bằng.

“Tôi xảy ra chuyện lâu như vậy nhưng cậu là người đầu tiên đến thăm tôi đấy!”

“Lăng Phong, cậu sao vậy?” Bùi Hạo Thần nhìn Tiêu Lăng Phong. Kiểu nói chuyện như thế này, hoàn toàn không phải là cách nói của Tiêu Lăng Phong.

“Hạo Thần, tôi quá thất bại!” Anh dựa vào giường, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu. “Cậu biết không... Nhã Đình...” Anh dừng lại, cười khổ một tiếng. “Đứa bé bị sảy mất không phải là của tôi.”

Bùi Hạo Thần kinh ngạc đến ngây người. “Cậu... Cậu có làm không!” Anh có chút lú lẫm. Với đàn ông mà nói thì đây là chuyện vô cùng nhục nhã, huống chi, Tiêu Lăng Phong vô cùng yêu chiều Đường Nhã Đình, đến anh còn chịu không nổi.

“Tôi cũng hy vọng là tôi sai.” Tiêu Lăng Phong cười. “Tôi thật sự hy vọng, ngày hôm qua tôi không đến bệnh viện. Như vậy thì, tôi cũng sẽ không biết chuyện gì cả!”

Trong lúc nhất thời, Bùi Hạo Thần không biết nên an ủi bạn thân như thế nào, khó trách cậu ấy lại như vậy. Lúc mới biết Tiêu Lăng Phong, bạn gái bên cạnh cậu ấy đổi liên tục, khi đó anh cảm thấy người này trắng hoa ghê gớm, nhưng từ từ, anh phát hiện chuyện hoàn toàn không phải như vậy. Mặc dù tin tức tình cảm của cậu ấy có rất nhiều, nhưng tất cả đều không phải là thật, cậu ấy vẫn luôn cẩn thận bảo vệ một “vị hôn thê” không được ông nội cậu ấy thừa nhận. Cậu ấy nói: “Tôi tình nguyện cưới một người tôi không yêu cũng không cần một người sẽ phản bội tôi...” Cậu ấy cũng nói: “Cho dù cả thế giới phản bội tôi, Nhã Đình cũng không bao giờ làm thế, bởi vì số mệnh của hai chúng tôi quá giống nhau, bởi vì cả hai chúng tôi đều ghét bị phản bội...” Nhưng mà bây giờ... Tất cả đều đã đổ vỡ! Người mà cậu ấy cho rằng không bao giờ phản bội cậu ấy, lại quay qua cho cậu ấy một cái tát thật mạnh.

“Lăng Phong, cậu đừng như vậy, có lẽ trong chuyện này có hiểu lầm gì đó!” Mặc dù anh không thích Đường Nhã Đình, nhưng anh không đành lòng nhìn bạn mình suy sụp như vậy...

“Hiểu lầm?” Tiêu Lăng Phong bật ra nụ cười trào phúng, sao lại có thể là hiểu lầm. Lúc trong bệnh viện, anh đã hỏi từ trên xuống dưới rất nhiều lần. Cũng đã chứng thực, lúc Đường Nhã Đình sinh non, đứa bé đúng là bốn tháng. Phản ứng của Đường Nhã Đình cũng đã nói lên tất cả...

“...” Bùi Hạo Thần hít sâu một hơi, nhưng cuối cùng vẫn không biết nên nói gì, anh vỗ vỗ vai Tiêu Lăng Phong.

“Cậu cũng rất bận rộn mà!” Anh ngắt đầu. “Tôi có thể ở một mình, cậu đi làm việc đi!”

“Nói lời vô dụng!” Bùi Hạo Thần khinh thường. “Không phải cậu chỉ có tôi sao. Cậu đã thành ra như vậy, sao tôi có thể đi làm được, tôi gọi Tịch Mạt đến chăm sóc cậu thì sao?”

“Không được!” Tiêu Lăng Phong từ chối, cảm xúc có chút không ổn. Ngay sau đó cười khổ. “Chúng tôi có thể xem là một nửa thanh mai trúc mã, từ lúc còn nhỏ, cô nhóc này đã chán ghét tôi, tôi muốn mình làm trò cười cho cô ấy. Huống chi... Cậu cũng biết tình hình giữa tôi và Diệu Tĩnh, tôi không muốn

cô ấy biết chuyện của chúng tôi!”

Bùi Hạo Thần gật đầu một cái, chuyện như vậy, quả thật càng ít người biết càng tốt.

“Có muốn thuê hộ lý không?”

“Chút vết thương nhỏ cũng không chết được.” Tiêu Lăng Phong không thèm quan tâm, kiêu ngạo cười. “Yên tâm đi, tôi không sao!”

“Trình Diệu Tinh đâu? Cậu như vậy, cô ấy không biết sao?”

“Tôi xảy ra chuyện, cô ấy là người đầu tiên mong tôi chết nhanh một chút đấy!” Tiêu Lăng Phong nói xong lại càng cười thê lương. “Tôi vẫn luôn cảm thấy cô ấy đã phá hủy tôi và Nhà Đình, nhưng giờ nghĩ kỹ lại... Hóa ra là tôi đã hủy hoại cô ấy!” Tiêu Lăng Phong cúi đầu, từ từ nắm chặt chân. “Nhìn thấy cô ấy, chỉ càng làm tôi biết mình buồn cười đến mức nào...”

Diệu Tinh... Anh nhìn tay mình, anh đã tự tay hủy hoại cô bé đáng thương này... Hiện nay, cô ấy đang ở bên cạnh Alex, có phải...

Diệu Tinh không ngờ, Joe, người có quan hệ không sâu sắc với mình, lại đến bệnh viện, nhìn gương mặt nặng nề của anh ta, Diệu Tinh cảm thấy tình hình không ổn lắm.

“Thư ký Trình, không biết có tiện làm phiền cô vài phút được không?”

“Có chuyện gì anh cứ nói, không cần khách khí như vậy!” Diệu Tinh đứng dậy, vốn cũng không thường qua lại, nhưng trong công ty, anh ta vẫn giúp cô không ít.

“Tổng giám đốc xảy ra tai nạn xe!”

Diệu Tinh thoáng sửng sốt, nhưng sau đó lại cảm thấy khó hiểu mà ngẩng đầu lên. “Vậy thì sao?” Giờ sao đây? Tiêu Lăng Phong nghi ngờ cô sao? Thật buồn cười.

Không ngờ thái độ Diệu Tinh lại lạnh nhạt như thế, Joe có chút kinh ngạc.

“Cô không đi thăm anh ấy một lát sao?” Ngoài miệng thì Tiêu Lăng Phong không nói gì, nhưng trong lòng chắc là rất mong Diệu Tinh đến gặp mình, đi theo Tiêu Lăng Phong bao lâu nay, tâm của anh ấy, anh có thể hiểu được.

“Nhưng tôi cảm thấy chuyện này không liên quan đến tôi!” Diệu Tinh xoay mặt sang một bên. Tại sao cô phải quan tâm đến người đã dùng trăm phương ngàn kế để tổn thương mình, trừ phi là cô điên rồi.

“Nhưng... Diệu Tinh, cô hoàn toàn không muốn biết tình trạng của tổng giám đốc sao?”

“Anh ta xảy ra chuyện, anh nên đến phòng bệnh của Đường Nhã Đình, Joe, tôi và tổng giám đốc Tiêu của anh không có thân thiết như anh nghĩ đâu, cho nên, anh đi nhăm cửa rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đây có phải cái gọi là báo ứng hay không

Editor: ViVu

Đường Nhã Đình lao đảo nghiêng ngã lao ra khỏi xe, trên người cô vẫn còn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, vì quá mức kích động mà hôm qua cô đã ngất xỉu trong phòng bệnh. Hôm nay tỉnh lại thì mới hay biết Tiêu Lăng Phong xảy ra tai nạn xe. Cô rất hận, cũng rất ăn năn, tại sao cô lại làm ra chuyện như vậy, tại sao không giấu tất cả mọi chuyện cho thật tốt, nếu làm vậy thì Tiêu Lăng Phong đã không xảy ra tai nạn xe. Mọi chuyện cũng không đi đến bước đường cùng này. Tiêu Lăng Phong tuyệt đối sẽ không tha thứ cho loại chuyện này.

“Vội vã như vậy là muốn đi đâu?” Cô vừa mới chạy tới cửa phòng bệnh thì giọng nói châm chọc vang lên bên tai.

Đường Nhã Đình khựng lại. Từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về mặt tươi cười của người đàn ông đang bước ra khỏi phòng bệnh, cô hung hăng nghiêng răng. Với Hạ Cẩm Trình, chưa bao giờ cô cảm thấy căm hận như thế này...

Hạ Cẩm Trình từ từ đến gần Đường Nhã Đình, nhìn dáng vẻ tiều tụy của cô, đưa tay lên vén mấy sợi tóc của cô ta. “Tiêu Lăng Phong của cô không có trong phòng bệnh. Cô đã tới muộn rồi!”

“Không được đụng vào tôi!” Đường Nhã Đình kích động quát, dùng sức đẩy tay Hạ Cẩm Trình ra, tiếng quát chói tay hấp dẫn sự chú ý của những

người xung quanh, do dùng quá nhiều sức mà động đến vết thương, cô khẽ kêu đau. Sớm biết đã không cắt sâu như vậy, cô ta tự trách mình.

“Kích động như thế làm gì chứ?” Hạ Cẩm Trình hỏi.

“Hạ Cẩm Trình, nhìn thấy tôi thế thảm như thế này, anh hài lòng chưa?” Đường Nhã Đình oán hận cắn răng, lúc trước, mắt mình chắc đã mù rồi nên mới dây dưa với anh ta... “Anh là tên khốn!”

“Cô thảm sao?” Hạ Cẩm Trình không đồng ý. “Nếu như cô như thế đã gọi là thảm, thì chuyện Diệu Tinh gặp phải thì nên gọi là gì?” Nghĩ đến vết thương trên cánh tay Diệu Tinh, trong lòng đã có quắp. Lời nói của Alex càng làm cho anh chỉ muốn bóp chết người đàn bà trước mặt này. Người nhà họ Đường, ai cũng đều không bằng cảm thú. “Nếu như cô như thế đã gọi là thảm, thì Diệu Tinh và Mộ Thần bị cô hại như vậy thì gọi là gì?” Hạ Cẩm Trình bước tới một bước.

“Chuyện của bọn họ liên quan gì đến tôi!” Đường Nhã Đình hét thất thanh.

“Cô không phải vì muốn thần không biết quỷ không hay phá bỏ đứa bé mà có ý sắp đặt tai nạn xe kia sao? Cô không cảm thấy Mộ Thần và Diệu Tinh đều là người vô tội sao? Đường Nhã Đình, người phụ nữ lòng dạ hiểm độc như cô, cô cảm thấy cô sẽ có được kết quả tốt sao?”

Nhìn Hạ Cẩm Trình, Đường Nhã Đình bị dọa sợ, từng bước từng bước lui về sau.

“Anh... Anh không được nói vậy!” Đường Nhã Đình hoảng hốt hét lên một câu. Lặng lẽ liếc nhìn phòng bệnh, không thấy Tiêu Lăng Phong, cô thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

“Sao cô có thể độc ác như vậy?” Hạ Cẩm Trình hỏi, “Diệu Tinh bị các người hại còn chưa đủ thảm sao? Bởi vì bị cô hãm hại mà cô ấy bị buộc sống bên cạnh Tiêu Lăng Phong, mất đi người mình yêu thương. Bởi vì cô hãm hại mà suốt chút nữa cô ấy đã bị người ta luân phiên cưỡng bức. Cô ấy đã không so đo với cô thì thôi. Nhưng còn cô, cô không những không biết hối cải còn đưa cô ấy đến chỗ cha cô, Đường Nhã Đình, cô còn là người sao?” Hạ Cẩm Trình giận dữ rống lên.

“Hạ Cẩm Trình, tôi nói lại một lần nữa, tôi không có làm!” Đường Nhã Đình trợn to mắt. Rõ ràng chuyện này không phải do cô làm, nhưng tất cả chứng cứ đều chĩa vào cô.

“Tôi không phải là Tiêu Lăng Phong, cô nói cái gì tôi sẽ tin cái đó, tôi cũng sẽ không đánh mất lương tâm mà thiên vị một người phụ nữ tâm địa rắn rết như cô!”

“Hạ Cẩm Trình, anh giả vờ cái gì chứ!” Đường Nhã Đình cười. “Nếu như là Diệu Tinh mà anh nhớ mãi không quên kia, thì anh cũng sẽ làm như vậy phải không?”

“Rất đáng tiếc, Diệu Tinh không biết làm những chuyện như vậy, Đường Nhã Đình, cô không có cơ hội biết lúc đó tôi sẽ làm thế nào.”

“Hừ!” Đường Nhã Đình hừ lạnh. “Diệu Tinh của anh trong sáng như thế, không phải cũng chỉ là người thứ ba thôi sao!” Đường Nhã Đình ngẩng đầu lên.

“Cô không phải là người thứ ba, nhưng cũng chỉ là hàng nát tùy tiện leo lên giường đàn ông!” Hạ Cẩm Trình khinh miệt nhìn Đường Nhã Đình.

“Anh...” Đường Nhã Đình cứng miệng, giấy tiếp theo nước mắt rơi xuống. “Đúng, tôi là hàng nát!” Cô gật đầu. “Hạ Cẩm Trình, anh trăm phương ngàn kế tiếp cận tôi, không phải vì muốn biến tôi thành như thế sao? Tất cả hôm nay của tôi, đều do một tay anh tạo thành, anh hài lòng chưa?” Cô hỏi. “Hạ Cẩm Trình, coi như anh hận tôi đi. Nhưng phiền anh nể tình khoảng thời gian vui vẻ lúc chúng ta qua lại mà có thể nhân từ với tôi một chút có được không, tại sao anh lại tố cáo việc này với Lăng Phong, anh có biết việc này là một đả kích rất lớn với anh ấy hay không, anh có biết không hả, bởi vì chuyện này mà chúng tôi, một chút hi vọng, rất có thể cũng sẽ không còn!”

Kết! Đột nhiên cửa phòng bệnh bị kéo ra, trong phòng bệnh vốn dĩ không hề có người, mà lúc này Tiêu Lăng Phong lại đi ra. Anh lạnh lùng nhìn Đường Nhã Đình và Hạ Cẩm Trình.

“Lăng, Lăng Phong!” Đường Nhã Đình líu lưỡi. Anh ấy nghe thấy sao?

“Cho nên, đứa bé là của anh?” Tiêu Lăng Phong mỉm cười nhìn Hạ Cẩm Trình. Đột nhiên anh phát hiện, thì ra tất cả những gì Hạ Cẩm Trình nói đều vô cùng rõ ràng, thì ra anh ta luôn ám chỉ với mình, nhưng anh lại cứ ngu ngốc tin tưởng Nhã Đình vô tội, thuần khiết.

Hạ Cẩm Trình cũng giật mình, không phải anh ta không có trong phòng sao? Làm thế nào lại đột nhiên đi ra đây! “Lăng Phong, không phải anh không có ở đây sao?” Mặc dù không thích Tiêu Lăng Phong nhưng mà chuyện này, anh vẫn không hy vọng Tiêu Lăng Phong biết được. Dù sao thì đây cũng chính là nỗi đau và sự sỉ nhục, không phải là người trong cuộc sẽ không thể nào hiểu được.

“Nhã Đình, anh ta nói đều là sự thật sao? Ngay cả tai nạn xe ba năm trước, cũng là do cô sắp xếp?” Tiêu Lăng Phong đến gần Đường Nhã Đình. Tại sao cô ta lại có thể tính toán chuyện này đến mức đó? Tại sao cô ta có thể độc ác đến như vậy?

Đường Nhã Đình hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Cẩm Trình, anh ta có ý gì! Anh ta có ý gì de693típ nghe được những chuyện này.

“Đường Nhã Đình, rốt cuộc thì cô còn có chuyện gì gạt tôi?” Tiêu Lăng Phong dùng một cánh tay siết chặt bả vai Đường Nhã Đình.

“Lăng, Lăng Phong, anh đừng nghe anh ta nói vậy!” Đường Nhã Đình hét hoảng lắc đầu. “Em... Em không có. Đứa bé, đứa bé...”

“Đường Nhã Đình, nếu như đến lúc này rồi mà cô còn dám nói đứa bé là của tôi thì...” Tay Tiêu Lăng Phong chậm rãi chuyển đến cổ cô ta.

“Lăng Phong...” Cho dù có nằm mơ đi chăng nữa thì Đường Nhã Đình cũng không thể ngờ, có một ngày Tiêu Lăng Phong sẽ đối xử tuyệt tình với cô như thế này.

Tay Tiêu Lăng Phong run rẩy, đây chính là cô gái mà kể từ lúc anh hiểu chuyện đã cưng chiều, chăm sóc. Tay anh siết cổ cô, nhưng người không thể thở được lại là chính anh...

“Lăng Phong, em biết sai thật rồi.” Đường Nhã Đình khóc nức nở. “Em biết sai rồi, em không nên làm chuyện có lỗi với anh, anh cho em một cơ hội...”

“Nhã Đình, cô nên biết.” Anh từ từ áp sát Đường Nhã Đình. “Tôi có thể dễ dàng tha thứ bất cứ chuyện gì, mặc cho cô trở nên không còn là cô, mặc cho cô làm bao nhiêu chuyện xấu, tôi cũng đều có thể không quan tâm, nhưng... Tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất cứ người nào phản bội tôi, cô, cũng không ngoại lệ.”

“Lăng Phong, em không cố ý, em chỉ không muốn mất đi anh thôi!” Đường Nhã Đình nín lấy tay Tiêu Lăng Phong mà khóc lóc. “Sau sự kiện đó, em cũng đã rất hối hận. Nhưng em còn sợ mất đi anh hơn nữa. Vốn dĩ, em định âm thầm phá bỏ đứa bé, nhưng... Nhưng lại bị anh phát hiện. Khi đó, anh ôm em, lúc anh vui vẻ kêu lên ‘anh sắp được làm cha rồi’, thì em đã hiểu, đứa bé này không thể phá bỏ được. Nhưng em không thể...”

“Không thể để tôi nuôi con thay người khác?” Tiêu Lăng Phong cười. “Đường Nhã Đình, tôi không phải nên cảm ơn cô đã tốt bụng, cảm ơn cô đã áy náy?” Bàn tay đang nắm bả vai của Đường Nhã Đình không ngừng dùng thêm sức.

“Lăng Phong, em thật sự biết sai rồi. Em hứa, sau này, em chỉ có mình anh, đừng rời bỏ em, có được không! Em van anh!”

“Ha...” Tiêu Lăng Phong cười khò một tiếng, anh xoay mặt nhìn Hạ Cẩm Trình. “Cẩm Trình, biết anh bao lâu nay, tôi phát hiện, anh nói một câu rất đúng. Tôi thật sự vô cùng đáng thương...”

“Lăng Phong, tôi...”

“Anh đừng nhìn tôi như vậy, áy náy của các người, một chút tác dụng với tôi cũng không có!” Tiêu Lăng Phong lắc đầu, tay cũng từ từ rời khỏi người Đường Nhã Đình. “Nhã Đình, bất cứ chuyện gì, tôi đều có thể không để ý, có thể tha thứ cho cô, nhưng mà chuyện này, tôi không muốn bàn lại! Cô đi đi...”

“Lăng Phong!” Đường Nhã Đình kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong. “Anh đừng như vậy mà, nhiều năm tình cảm của chúng ta thì sao...”

“Lúc cô ở sau lưng tôi mang thai với người đàn ông khác, cô có nghĩ đến nhiều năm tình cảm của chúng ta hay không?” Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình hỏi. “Sau này cô không cần phải giấu giếm nữa, cũng không cần ngại trang nữa, Đường Nhã Đình, đừng ép tôi nói ra những lời khó nghe hơn nữa.” Anh chậm rãi giơ ngón tay lên, chỉ về phía lối ra.

“Lăng Phong, sao anh có thể tuyệt tình như vậy?” Đường Nhã Đình khóc, lớn tiếng hỏi.

“Bởi vì cha nào con nấy!” Tiêu Lăng Phong thờ ơ nhún vai.

“Lăng Phong, anh đừng như vậy mà...”

“Cô có thể đi được rồi!” Tiêu Lăng Phong chỉ về lối ra. “Bắt đầu từ hôm nay, cô muốn ở bên cạnh ai đều là tự do của cô. Tôi không có quyền can thiệp.”

“Lăng Phong...”

“Tôi nói lại một lần nữa, sau này, tôi không muốn nhìn thấy các người.” Giọng nói Tiêu Lăng Phong lạnh lùng mang theo sự run rẩy khó che giấu, đi vào phòng bệnh. Trong khoảnh khắc cánh cửa vừa khép lại, rót cuộc về lạnh lẽo trên mặt đã bị thay thế bởi nét ưu thương sâu đậm, tựa vào ván cửa, anh ngẩng đầu lên, không chế giọt nước trong khóe mắt.

Thì ra, năm đó mẹ đau khổ như thế này, thì ra... Mộ Thần, đau tê tâm liệt phế đến vậy...

“Lăng Phong, mở cửa đi, cho em một cơ hội đi mà!” Bên ngoài, Đường Nhã Đình đập mạnh vào cánh cửa. “Mở cửa.”

“Cút!” Tiêu Lăng Phong thô bạo quát một tiếng. “Đường Nhã Đình đừng làm cho tôi chán ghét cô hơn nữa!”

Ngoài cửa, sau một hồi ồn ào, quả nhiên đã không còn tiếng động gì nữa. Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, Tiêu Lăng Phong cười buồn.

Nhìn đi, một đứa bé mà ngay cả cha mẹ cũng không cần, thì còn trông mong vào ai cần người nữa. Tiêu Lăng Phong chậm chậm ngồi xổm xuống, không quan tâm vết thương trên cánh tay đang đau thấu xương tủy.

Tiêu Lăng Phong, người không chỉ có đáng thương mà còn có đáng buồn. Nhìn phòng bệnh trống rỗng, cảm giác thê lương lại một lần nữa kéo đến. Thì ra bấy lâu nay, anh vẫn luôn làm tiểu nhân một cách vô ích. Anh không biết khi anh gặp lại Diệu Tĩnh, còn có thể khẳng khái hùng hồn nói rằng, cái chết của Mộ Thần chỉ là ngoài ý muốn ~

Ha ha...! Tiêu Lăng Phong bật cười. Tiêu Lăng Phong, anh chính là hung thủ giết người, là anh hại chết Mộ Thần, đây có phải chính là báo ứng mà Diệu Tinh đã nói hay không!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Có chuyện xảy ra

Editor: ViVu

Tiêu Lăng Phong nhanh chóng xuất viện. Anh nhốt mình trong phòng làm việc, phiên não châm một liều thuốc, hút mạnh vài hơi, rồi lại phun ra thật mạnh. Tựa như đang muốn đẩy toàn bộ những dồn nén trong lòng ra ngoài. Xoảng! Tiêu Lăng Phong lại ném cái ly trong tay một lần nữa, cái ly rơi trên mặt đất, vỡ nát, mảnh thủy tinh vỡ văng tứ tung trên sàn nhà.

Diệu Tinh đi vào công ty thì nghe thấy các đồng nghiệp đang sôi nổi bàn luận.

“Sao đột nhiên tổng giám đốc lại xuất viện, sắc mặt anh ta âm u đến đáng sợ.”

“Đây là tài liệu của tôi, cô mang vào giúp tôi có được không! Tôi không dám!” Cô gái thì thầm.

“Nói đùa, Lisa đi vào còn không xong, tôi còn lâu mới đi chịu chết!”

Diệu Tinh nghe thấy lời nói của mọi người, chẳng lẽ Tiêu Lăng Phong trở lại rồi sao? Không phải Joe nói anh ta bị thương rất nặng ư? Nhìn vẻ mặt nặng nề của mọi người, thì đã có thể biết, có lẽ anh ta lại đang nổi giận rồi!

“Diệu Tinh, cô mang vào giúp tôi đi. Xong việc tôi mời cô ăn cơm. Cảm ơn cô nha!” Không đợi Diệu Tinh hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì người vừa nhét tài liệu vào trong tay cô đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Khẽ thở dài, Diệu Tinh gõ nhẹ cửa một cái, đẩy cửa bước vào.

“Đi ra ngoài, tôi nói tôi không gặp bất kỳ ai, các người nghe không hiểu sao?” Tiêu Lăng Phong rống giận, ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệu Tinh đứng ở cửa, anh từ từ bình tĩnh trở lại. Mình nằm trong bệnh viện mấy ngày nay, mà chẳng thấy bóng dáng cô ấy đâu, điện thoại cũng không, thậm chí một tin nhắn an ủi cũng không có...

Diệu Tinh thấy Tiêu Lăng Phong nhìn mình như vậy thì có chút khó hiểu, mình lại làm sai cái gì ư?

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu của phòng thư ký!” Diệu Tinh đi tới trước bàn làm việc. Trên cổ tay của cô đeo một chiếc lắc tay cầu kỳ, chắc là vì muốn che giấu vết thương ở đó.

“Diệu Tinh, cho dù là đứng ở lập trường một người đồng nghiệp thì hỏi thăm tôi một chút thôi mà em cũng lười làm sao?” Tiêu Lăng Phong chưa xót hỏi.

“Anh có khỏe không?”

“Trình Diệu Tinh!” Cách bàn làm việc, Tiêu Lăng Phong nắm lấy cổ tay Diệu Tinh. “Lần này đến lượt tôi hỏi em, tôi không chết. Có phải em rất thất vọng đúng không?”

“Tiêu Lăng Phong, anh buông tay ra.” Diệu Tinh cau mày, cô dùng sức rút mạnh cánh tay ra, cô chưa từng nghĩ đến, cô có thể tránh thoát dễ dàng như vậy. Thân thể cô đứng không vững, vội lui về sau hai bước. Tiêu Lăng Phong từ từ cúi người xuống, rất đau nhưng không phát ra bất kỳ tiếng nào.

Diệu Tinh đứng ngẩn người một lát. Nhìn bà vai Tiêu Lăng Phong khẽ run thì cô có chút lo lắng.

“Tiêu Lăng Phong?” Cô thử thăm dò gọi một tiếng, nhưng không được đáp lại. “Tiêu Lăng Phong?”

“Đi ra ngoài!” Tiêu Lăng Phong nói thật khế. “Tất cả lịch hẹn hôm nay đều hủy hết.”

Diệu Tinh vốn định hỏi một chút về vết thương của anh ta, nhưng vẫn có thể nhịn lại, đang lúc muốn xoay người rời khỏi thì Joe vội vã chạy đến.

“Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện rồi!”

Nhìn dáng vẻ của Joe, Trong lòng Diệu Tinh lại có cảm giác kinh sợ chưa từng thấy.

“Ngày hôm qua, Triệu Chí Viễn tổ chức tiệc sinh nhật ở Dạ Khuynh, nhưng lúc bắt đầu, khách khứa xuất hiện triệu chứng ngộ độc thực phẩm”

“Cậu nói cái gì?” Tiêu Lăng Phong đột nhiên ngẩng đầu lên. Lúc này Diệu Tinh mới thấy, môi anh ta đã biến thành màu trắng, chẳng lẽ cô đụng phải vết thương của anh.

“Từ tối hôm qua tôi đã không liên lạc được với anh. Hiện tại, hầu hết mọi người đã được đưa vào bệnh viện, Triệu Chí Viễn vẫn còn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, chưa được ra!”

“Làm sao có thể?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Thực phẩm ở Dạ Khuynh đều là loại cao cấp nhất, chứng từ đều phải thông qua kiểm tra nghiêm ngặt. Làm sao có thể ngộ độc thực phẩm?” Tiêu Lăng Phong kích động nói xong, sau đó khẽ hừ một tiếng, lấy tay ôm bụng.

“Tình huống cụ thể thì tôi không rõ.” Joe lắc đầu. “Hiện tại chuyện này đã kinh động đến cảnh sát rồi.”

“Đi, đến bệnh viện xem sao!” Tiêu Lăng Phong không để ý vết thương trên tay và những đau đớn trên cơ thể, đứng thẳng người dậy.

Ngộ độc thực phẩm, một lúc lâu sau, Diệu Tinh vẫn chưa thoát khỏi cơn chấn động. Sao lại nghiêm trọng đến vậy. Cô đi theo phía sau lưng Tiêu Lăng Phong.

“Em ở đây, không được đi theo!” Tiêu Lăng Phong đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói một câu, dọa Diệu Tinh giật mình.

“...” Tôi có nói muốn đi theo đâu. Diệu Tinh cúi đầu nói thầm trong lòng.

Lúc này ở bệnh viện, bởi vì Dạ Khuynh xảy ra chuyện, nhất định sẽ rất hỗn loạn, ai cũng không thể nói trước sẽ xảy ra chuyện gì, nếu lúc đó xảy ra xung đột, chẳng may Diệu Tinh bị thương. ... Tiêu Lăng Phong tự cười nhạo mình, đến lúc này rồi mà anh vẫn còn rảnh rỗi quan tâm người hận mình đến tận xương tủy.

Joe như đang suy nghĩ gì đó, liếc mắt nhìn Diệu Tinh.

“Thư ký Trình, cô ở lại công ty đi, tôi nghĩ một lát nữa, trong công ty sẽ rất bận rộn.” Anh khẽ nói, vội vã đuổi theo bước chân Tiêu Lăng Phong. Quả thật chuyện lần này sẽ rất khó xử lý. Ở thành phố T này, Triệu Chí Viễn cũng có thể xem là người có chút tiếng tăm, bữa tiệc sinh nhật này cũng rất phô trương, hầu như mọi tòa soạn của thành phố T đều đưa tin, tương tự, việc Dạ Khuynh xảy ra ngộ độc thực phẩm, cũng đã bị quây cho gà bay chó sủa. ...

Diệu Tinh ngồi trên ghế, lo lắng xoa lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi của mình. Thậm chí trong lòng cô không tránh khỏi khẩn trương.

“Trình Diệu Tinh, cô đứng là điên rồi. Chuyện này có liên quan đến cô sao! Cô khẩn trương cái gì.” Cô tự giễu cợt mình, chậm rãi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cũng may, cha cô lấy lý do sức khỏe không được tốt để từ chối bữa tiệc này, nếu không, nói không chừng cha cô cũng khó mà tránh khỏi.

“Này, có nghe nói gì không?” Một giọng nói khe khẽ vang lên. “Dạ Khuynh có chuyện rồi!”

“Cả buổi sáng mọi người đều bàn tán đấy!” Một người khác trả lời lại. “Tôi có người bạn làm trong bệnh viện, vừa mới nghe cậu ấy nói, lại có thêm hai người đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt nữa rồi!”

“Trời ạ! Sao lại nghiêm trọng đến thế chứ!”

“Đây vẫn còn may, nếu không ai tử vong, cũng chỉ cần chút tiền phạt, tiền bồi thường. Nhưng nếu xảy ra án mạng, tôi nghĩ, dù ông cụ Tiêu có ra mặt, cũng không giải quyết được, dù sao thì trong bữa tiệc này, cũng là rỗng rần lẫn lộn mà. Mà nghe nói, cái người tên Triệu Chí Viễn đó có cầu kết với xã hội đen, cho nên ... Lần này, tổng giám đốc Tiêu của chúng ta lành ít dữ nhiều rồi!”

Diệu Tinh nghe tiếng nói chuyện bên ngoài. Triệu Chí Viễn. Cái tên này làm trong lòng Diệu Tinh rất không thoải mái, chầm chậm nắm chặt quần áo, cô đứng dậy! Rõ ràng hết lần này đến lần khác tự nói với mình, chuyện này không liên quan đến mình, nhưng trong lòng lại vẫn có chút khẩn trương, cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra. ...

Tiêu Lăng Phong và Joe đi vào bệnh viện. Đến từng phòng bệnh để thăm hỏi và xin lỗi. Chuyện nghiêm trọng hơn tưởng tượng của anh rất nhiều, Tiêu Lăng Phong siết chặt tay, các khớp xương trắng bệch. Có vài người không cần đợi Tiêu Lăng Phong vào cửa, đã đẩy anh ra ngoài, lớn tiếng la hét, nhất định phải đòi lại công đạo.

“Lập tức đi dò hỏi xem kết quả điều tra thế nào.” Tiêu Lăng Phong vội vã bước đi.

“Vâng, tổng giám đốc.”

“Điều tra rõ ràng các giấy tờ về nguồn gốc thực phẩm ngày hôm qua. Chuyện này xảy ra đột ngột như thế, chắc chắn có người bày kế, cho nên, thông báo mọi người, sau này làm việc nhất định phải thật cẩn thận.”

“Đã hiểu!” Joe gật đầu, sự bình tĩnh của Tiêu Lăng Phong vượt xa sự suy đoán của anh, dù sao anh ta cũng chỉ hai mươi lăm tuổi. Rõ ràng, tuổi còn trẻ mà có được thành tựu như thế này. Cũng không phải chỉ nhờ may mắn hay gia cảnh tốt. ... Chỉ là, chuyện lần này rất khó khăn, liệu anh ta có thật sự bình an vượt qua hay không. ...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Tôi không chết, có phải em thấy thật đáng tiếc?

Editor: ViVu

Tin tức Dạ Khuynh sử dụng thực phẩm không an toàn, dẫn đến thực khách bị trúng độc đã chấn động cả thành phố T. Nó đã trở thành tin tức trên trang đầu của các tờ báo lớn, chỉ trong một đêm, biểu tượng cho sự phồn hoa của thành phố T đã trở thành đề tài cho mọi người chỉ trích. Phút chốc, mọi mũi nhọn đều hướng về Dạ Khuynh, về nhà họ Tiêu, mà hơn cả là Tiêu Lăng Phong... Thương nhân bất lương, mặt người dạ thú. Tất cả từ ngữ khó nghe, không chỗ nào là không có...

Diệu Tinh tan việc đúng giờ, lúc bước ra cửa Thiên Tuấn, bất chợt nhìn thấy mấy phóng viên vây quanh. Cô thở dài, phiền phức lần này thật sự rất lớn.

“Diệu Tinh?” Alex dừng xe bên cạnh Diệu Tinh. “Tan việc rồi sao?”

“Ừ, đúng vậy!” Diệu Tinh gật đầu. “Sao anh lại ở đây?”

“Tôi đón em tan sở!” Alex cười híp mắt, bước xuống xe, mở cửa xe giúp Diệu Tinh. “Trong lúc em đang suy nghĩ đề nghị của anh, không phải cần cố gắng đối xử với em thật tốt, từ nay về sau sẽ còn tốt hơn nữa!”

“Alex...”

“Đừng nói mấy câu như chúng ta không thích hợp, em có thích hợp với anh hay không, chỉ có anh rõ ràng nhất!” Alex nói xong thì thắt dây an toàn giúp Diệu Tinh. “Anh cho rằng Tiêu Lăng Phong xảy ra chuyện lớn như vậy, em sẽ không tan sở sớm như vậy.”

“Chuyện này có liên quan gì tới em đâu.” Diệu Tinh khẽ nói. Dạ Khuynh là nơi cô hận nhất, cũng tại nơi đó, cô mất đi Mộ Thần, thậm chí, ngay cả cơ hội giải thích hiểu lầm với anh cũng không có.

“Sao vậy? Có phải cơ thể không thoải mái hay không?” Alex hỏi. “Anh đã nói em đừng xuất viện sớm như vậy mà!”

“Em không sao!” Diệu Tinh lắc đầu một cái. “Không phải Pat nói hôm nay anh có trận tranh tài ư, sao lại...”

“Anh muốn gặp em!” Alex dịu dàng nhìn Diệu Tinh. “Em phải suy nghĩ thật kỹ những lời của anh, Diệu Tinh, đừng để anh đợi quá lâu!” Anh chân thành nói.

Diệu Tinh im lặng thật lâu vẫn không biết nên nói gì mãi cho đến khi Alex dừng xe.

“Đi vào nghỉ ngơi cho thật khỏe đi, sắc mặt của em rất kém, Diệu Tinh, anh hi vọng, chuyện tin tức, thật sự không ảnh hưởng đến em!” Anh khẽ hôn lên trán cô.

Trong nháy mắt, cơ thể Diệu Tinh cứng đờ, thậm chí không dám thở. Cô kinh ngạc nhìn Alex.

“Đi vào đi!” Anh mỉm cười, xoa xoa tóc Diệu Tinh. Nhìn Diệu Tinh xuống xe, sau đó vội vã chạy đi, nụ cười cung chiêu trên khóe miệng anh ta từ từ biến mất.

“Bên phía bệnh viện có động tĩnh gì thì cũng đều phải báo cho tôi biết ngay, chắc chắn Tiêu Lăng Phong sẽ bắt tay điều tra chuyện này, bảo bọn họ làm việc cẩn thận một chút cho tôi!” Anh ta căn dặn xong thì cúp máy, giờ phút này, bóng dáng Diệu Tinh cũng đã biến mất. “Diệu Tinh, tôi hy vọng cô thật sự cảm thấy chuyện này không liên quan đến cô!” Anh từ từ dựa vào ghế. “Tiêu Lăng Phong, chính tay tôi sẽ phá hủy tất cả những thứ quan trọng của anh, hiện tại anh và Đường Nhã Đình cũng đã kết thúc, như vậy, kế tiếp chính là Dạ Khuynh, tôi bảo đảm...”

Sắc trời càng lúc càng tối. Diệu Tinh vội vã chạy từ căn hộ đến đây, sau khi đi thăm cha mẹ, ăn cơm tối với bọn họ xong, lúc trở về mới biết mình để quên chìa khóa. Bầu trời âm u, xem ra cũng sắp mưa rồi. Diệu Tinh hít sâu một hơi, lao ra khỏi chung cư...

Công ty vào buổi tối rất yên tĩnh, tiếng giày cao gót nện trên sàn nhà vang lên thật lớn. Diệu Tinh run rẩy chạy đến bàn làm việc, mở đèn bàn, tìm chìa khóa trong ngăn kéo, nhưng lật tung cả ngăn kéo vẫn không thấy chìa khóa đâu cả.

Bộp! Đột nhiên trong phòng làm việc lại vang lên tiếng động, Diệu Tinh bị dọa sợ đến run rẩy, đồ đạc trong tay cũng vì vậy mà rơi trên mặt đất. Cô nuốt nước miếng một cái, đã hơn mười giờ, lúc này sẽ là ai đây? Không phải là có trộm chứ!

Rõ ràng tự nói với mình là không được qua đây, nhưng bàn chân lại bắt đầu di chuyển. Trong phòng làm việc chỉ mở một cái đèn bàn, thấp thoáng nhìn thấy có người ngủ trên sofa. Trong không khí còn lẫn mùi rượu nồng nặc.

“Tiêu Lăng Phong?” Biết không phải là trộm, Diệu Tinh thở phào nhẹ nhõm, nhưng sao muộn thế này mà anh ta còn ở đây! Không phải lúc này anh ta nên xử lý chuyện của Dạ Khuynh sao? Cho dù không phải thì nơi anh ta nên xuất hiện cũng không phải là phòng làm việc.

Tiêu Lăng Phong nằm trên sofa, quần áo vứt lung tung ở bên cạnh, caravat vắt ngược trên cổ, nhìn đáng vẻ có lẽ đã ngủ. Diệu Tinh lắc đầu một cái, vừa định xoay người đi thì đã bị Tiêu Lăng Phong đưa tay kéo lại.

“Á!” Diệu Tinh hét lên một tiếng. “Anh làm gì thế!” Cô bực bội quát.

“Sao em lại tới đây!” Giọng nói Tiêu Lăng Phong thật thấp, lại khàn khàn, mang theo vẻ uể oải. Dường như tay anh đã không còn sức lực nhưng vẫn cố chấp không chịu buông tay.

“Đến tìm chìa khóa!” Diệu Tinh thành thật trả lời, vừa định giẫy khỏi tay Tiêu Lăng Phong, thì lại nhớ đến trên tay Tiêu Lăng Phong có thương tích, cô từ từ rút tay ra ngoài. “Không có gì thì tôi về trước đây!” Cô nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong, thả tay anh lại trên người anh. “Anh nghỉ ngơi cho thật tốt đi!” Cô âm thầm mắng thật xui xẻo.

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong mặt mày kêu lên. “Ngồi với tôi một chút được không?” Thái độ thờ ơ của Diệu Tinh thật sự làm anh rất đau. Nhìn thấy anh như vậy mà ngay cả một câu an ủi cô cũng không có.

“Anh có chuyện gì sao?” Diệu Tinh quay mặt sang, lúc này cô mới phát hiện sắc mặt Tiêu Lăng Phong tái nhợt đến dọa người. Mặc dù ánh đèn không sáng chói, nhưng vẫn có thể thấy rõ trên áo sơ mi của anh có một vết máu.

“Tiêu Lăng Phong, anh có bệnh không vậy!” Diệu Tinh cau mày. “Bị thương mà cũng không biết tự mình xử lý sao? Anh đây là có ý gì, tự trừng phạt mình hả?”

“Thân nhân người bệnh có chút kích động, không cần thận trọng vào một cái!”

“Vậy anh còn uống rượu!” Diệu Tinh khinh thường.

Trước thái độ chán ghét của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong không có bất kỳ phản bác nào. Do cô đứng ngược sáng nên anh không nhìn rõ mặt Diệu Tinh, nhưng có thể tưởng tượng được đó là thái độ lạnh nhạt và thờ ơ. Dường như sợ phải nhìn thấy thái độ của Diệu Tinh, anh chậm rãi nhắm mắt lại, khẽ thở dài. Quả nhiên, Diệu Tinh ghét anh, thậm chí hận anh. Nếu như, Diệu Tinh biết Đường Nhã Đình vì anh mà sắp đặt tai nạn xe, có phải cô ấy càng hận anh hơn hay không! Có phải cho dù đứng nhìn anh chết cũng sẽ không chút dao động...

“Có hộp cứu thương không?” Diệu Tinh hỏi.

Giọng nói thật bình thản. Tiêu Lăng Phong gơ cánh tay lên che mắt lại, giấu đi khổ sở trong đôi mắt. Chẳng qua đây cũng xem như là tốt rồi, ít ra cô còn tự nguyện hỏi một chút, không bỏ mặc anh mà rời đi.

“Tiêu Lăng Phong, nếu anh không cần giúp đỡ thì tôi về!” Thái độ Tiêu Lăng Phong làm cô không thoải mái. Anh ta có ý gì, chẳng lẽ phải bắt mình không tự trọng khóc lóc hỏi anh ta có cần giúp đỡ hay không sao?

“Ồ đây không có!” Tiêu Lăng Phong khẽ nói.

“...” Diệu Tinh liếc nhìn Tiêu Lăng Phong một cái. Đột nhiên cô thấy hối hận, tại sao mình lại tới tìm chìa khóa làm gì, tại sao không nghe lời mẹ ở lại một đêm. Coi như đến đây thì tại sao lại nhiều chuyện chạy vào trong này làm gì. Đúng là tự tìm phiền toái mà. Nếu không đi vào thì có phải chuyện gì cũng không xảy ra. “Anh muốn đến bệnh viện. Hay chờ tôi ra ngoài mua thuốc?” Diệu Tinh không nhịn được nhát hỏi.

“Em có thể đi làm việc của em rồi!” Giúp đỡ bất đắc dĩ như thế thì, anh không cần! Tiêu Lăng Phong tức giận nghĩ, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi gặp phải chuyện gì anh đều tự xử lý. Nhưng lúc này... Trong lòng của anh rất loạn. Rõ ràng nghĩ không muốn Diệu Tinh nhìn thấy đáng vẻ nhếch nhác của mình, nhưng khi cô thật sự xuất hiện thì anh lại muốn cô nán lại chốc lát! Mặc dù thái độ của cô thật lạnh nhạt, nhưng ít nhất anh còn có thể tự lừa mình rằng anh không phải chỉ có một mình. Nhưng... Có lẽ tất cả đều do anh đơn phương rồi.

“Này, tổng giám đốc Tiêu, tốt nhất anh nên nghỉ ngơi đi, có muốn tôi gọi điện thoại cho Joe không?” Thấy Tiêu Lăng Phong không lên tiếng, Diệu Tinh định nhắc chân rời khỏi. Như vậy thì tốt hơn, tránh cô đứng đây lại lúng túng.

“Trình Diệu Tinh!” Không ngờ cô lại đi thật, Tiêu Lăng Phong đứng bật dậy, mấy bước đã đuổi kịp cô, kéo cổ tay cô, trở tay đẩy cô vào vách tường bên cạnh.

Rầm! Hai người cùng đụng vào vách tường, xương cốt gần như đều bị đụng đến vỡ vụn. Diệu Tinh bị đau hít vào một hơi. Cảm thấy có một hơi thở lạnh lẽo bao phủ lấy mình. Cô lo lắng nuốt nước miếng, đương nhiên cô biết người đàn ông này rất nguy hiểm, không thể đến gần.

“Thì ra em chán ghét tôi đến vậy sao?” Anh nghiến răng. Bàn tay càng siết chặt cổ tay Diệu Tinh... “Nói!” Anh lạnh lùng hỏi, không ngừng áp sát Diệu Tinh...

“Tiêu Lăng Phong, anh làm gì đấy, buông tôi ra!” Giọng Diệu Tinh đầy vẻ không vui,

“Trình Diệu Tinh, tôi không cho em chán ghét tôi. Tôi không cho phép em đi!” Anh nói rõ ràng từng câu từng chữ, sau đó cúi xuống nhìn Diệu Tinh, chớp mũi của anh gần như chạm vào trán cô.

Sau lưng Diệu Tinh bị đụng đau, cổ tay thì bị giữ chặt. Chồng cự hai lần cũng đều vô ích. “Tiêu Lăng Phong, rõ ràng là anh kêu tôi đi!” Cô ngẩng đầu

nhìn người đàn ông không nói đạo lý kia.

“Từ khi nào mà em trở nên nghe lời tôi đến vậy?” Tiêu Lăng Phong chế giễu. “Trình Diệu Tinh, có phải em rất hận tôi không? Ngay cả nán lại một giây với tôi thôi mà em cũng đều thấy chán ghét.” Tiêu Lăng Phong hỏi. Lúc này ánh đèn rất mờ. Tiêu Lăng Phong bước đến gần Diệu Tinh, dường như cướp đi mọi không khí, không cho cô thở. “Trả lời tôi!” Anh nhìn cô chăm chăm. “Có phải em hận tôi đến mức, tôi chết đi em mới vừa lòng!”

“Tiêu Lăng Phong, anh làm gì thế?” Người đàn ông này, lại nổi điên gì nữa đây. Mới vừa rồi còn yếu ớt, hiện tại đáng vẻ lại như muốn ăn thịt người. “Buông tôi ra!”

“Tôi hỏi em có phải tôi chết em sẽ rất vui về không hả!” Tiêu Lăng Phong tiếp tục hỏi. “Tôi làm em ghét đến mức tránh không kịp sao?” Vết thương trên cánh tay càng lúc càng đau, trên trán anh cũng đã toát ra một lớp mồ hôi mịn. Thái độ không lạnh không nóng của Diệu Tinh làm trong lòng anh có một cảm giác bức bối.

“Tôi không có ý đó!” Diệu Tinh cố gắng lui về sau, nhưng lúc này cô đã dựa sát vào vách tường rồi, không còn chỗ trốn nữa. Hơi thở của Tiêu Lăng Phong phả lên mặt cô, làm cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Vậy em có ý gì?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Nhìn thấy đáng vẻ này của tôi, có phải trong lòng em vô cùng thoải mái, cực kỳ thỏa hận!” Tiêu Lăng Phong khẽ cười, cơ thể có chút run rẩy. “Tôi không chết, có phải em cảm thấy thật đáng tiếc đúng không?”

“Tôi không có biến thái như vậy!” Diệu Tinh không vui giãy giụa. “Tiêu Lăng Phong, nếu anh cần giúp đỡ thì anh cứ nói anh muốn như thế nào. Nếu anh không cần, phiền anh buông tay ra!”

“Cho nên, ý của em là tôi biến thái!” Không quan tâm đến thái độ của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong khẽ hỏi, rõ ràng chỉ là một câu nói rất nhẹ nhưng lại làm Diệu Tinh thấy cực kỳ nguy hiểm. . .

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Nguy hiểm bất ngờ

Editor: ViVu

Diệu Tinh siết chặt nắm đấm. Tất cả những gì đã xảy ra hiện rõ mồn một trước mắt, từ từ ngẩng đầu lên, Diệu Tinh nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong đang lom lom nhìn mình. Còn có câu hỏi nào buồn cười hơn câu hỏi này sao?

Nụ cười Diệu Tinh làm Tiêu Lăng Phong cảm thấy thật chói mắt. Quả nhiên cô hận anh thấu xương.

“Em thừa nhận rồi sao?” Tiêu Lăng Phong nghiêng chặt răng.

“Hừ!” Diệu Tinh cười châm biếm. Anh cảm thấy anh không đáng bị như vậy sao? Từng chuyện đã qua không phải đều chứng thực sự điên cuồng của anh ư? “Tôi cũng không có nói vậy! Nếu anh có thời gian ở đây tranh luận với tôi về những thứ vô dụng này, vậy sao anh không tự mình đến bệnh viện đi? Bây giờ, phiền anh buông tôi ra!”

“Diệu Tinh, tại sao thái độ của em đối với tôi vĩnh viễn đều cay nghiệt như thế?” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Tôi thật sự đáng ghét đến thế sao?” Đột nhiên Tiêu Lăng Phong cảm thấy thật thê lương. Hiện tại anh đã rơi vào tình cảnh này, ngay cả người an ủi anh cũng không có. Đến cuối cùng thì mình đáng thương hại đến mức nào! Diệu Tinh ghét anh. Ngay cả người yêu thanh mai trúc mã cũng phản bội anh. “Em nói đi! Có phải tôi đáng để bị người ta ghét hay không. . .”

“Tiêu Lăng Phong, anh nổi điên cái gì, buông tay ra!” Diệu Tinh hô to. Cổ tay của cô rất đau. “Anh có bị ghét hay không thì liên quan gì đến tôi. Tiêu Lăng Phong, bắt đầu từ khi nào mà anh lại để ý đến thái độ của người khác với mình hả!” Diệu Tinh chế giễu.

“Trả lời câu hỏi của tôi!” Tiêu Lăng Phong nắm cầm Diệu Tinh. “Hay là. . . Tất cả mọi người đều ghét tôi? Chẳng qua tôi không biết mà thôi!” Tiêu Lăng Phong hỏi.

Diệu Tinh cau mày nhìn phản ứng quái dị của Tiêu Lăng Phong. “Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc thì anh muốn nói cái gì? Xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh không hề vội sao? Hay là anh đã bị đá kích gì?”

Xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên là anh vội, vội đến sắp chết rồi, nhưng. . . Hơn cả là anh mệt mỏi. Lúc sự tình xảy ra, đối mặt với hết thảy, chỉ có mình anh. Thậm chí người an ủi anh cũng không có. Anh cảm thấy mình sắp bị ép vỡ rồi.

“Nếu như một đứa bé bị vứt bỏ, là vì cha mẹ đứa bé độc ác, hay là vì đứa bé đáng ghét đến nỗi ngay cả cha mẹ đều không cần!” Không để ý đến lời nói Diệu Tinh. Anh vẫn đang như tự hỏi mình.

“Tiêu Lăng Phong, anh nói những thứ này thì có ý nghĩa gì sao?” Diệu Tinh hết cách.

“Cho nên, em cảm thấy tôi rất đáng ghét, nói cũng không muốn nói, có phải không!” Một câu nói không thể hiện tâm tình gì cả. “Trình Diệu Tinh, nếu như tôi chết, em có chút đồng tình nào không!”

“Tiêu Lăng Phong, anh phát điên cái gì vậy, rốt cuộc anh có muốn tôi đi hay không!” Tiêu Lăng Phong trước sau vẫn không trả lời làm cô cực kỳ buồn bực.

“Tôi điên?” Khóe môi Tiêu Lăng Phong hiện lên nụ cười chua xót. “Tôi không bị điên, tôi đang nổi điên! Tôi sắp điên rồi!” Anh nói xong giữ chặt cằm Diệu Tinh, hôn mạnh lên môi cô. Ghét tôi sao? Ghét đến mức gấp rút rời khỏi tôi sao? A!!! Tại sao người bị vứt bỏ, vĩnh viễn đều là anh! Càng nghĩ thì trong lòng càng không cách nào bình tĩnh được. Vì thế mà nụ hôn của anh càng thô bạo hơn. Hình như anh đang muốn chứng minh cái gì đó, anh hôn Diệu Tinh như điên. Ôm chặt cô trong ngực. Tựa như đang muốn khấn cầu một chút âm áp, muốn khám cô vào trong cơ thể mình...

Trên cánh môi xuất hiện từng trận đau đớn, một mùi máu tanh tràn ra. Kịch liệt đến thế, mạnh mẽ đến thế, làm cho Diệu Tinh cảm thấy thiếu không khí. Ngay cơ thể bị Tiêu Lăng Phong xoa nắn cũng cảm thấy đau. Hai cơ thể dán chặt vào nhau, làm Diệu Tinh muốn đẩy anh ra cũng không được.

“Ừm!” Diệu Tinh dùng sức giãy giụa, nhưng lại không thể tránh thoát. Ngược lại, Tiêu Lăng Phong còn lợi dụng thời cơ cạy mở hàm răng của cô, cái này thay vì gọi là hôn, thì nên gọi là hành hạ, phát tiết.

Tiêu Lăng Phong ôm Diệu Tinh thật chặt, trên môi lại có vị tanh tanh, Anh không biết máu là của ai, rõ ràng trên môi rất đau, nhưng anh tuyệt đối không muốn dừng lại nụ hôn này.

Thật lâu sau...

“Đừng ghét tôi, có được không!” Tiêu Lăng Phong hôn gò má Diệu Tinh. Khẽ ní non bên tai cô. “Đừng ghét tôi!” Giọng nói của anh thật nhỏ, thậm chí còn mang theo chút bất lực.

“Không muốn bị người ta ghét thì anh đừng làm chuyện để người ta ghét!” Diệu Tinh quát lên, đẩy mạnh Tiêu Lăng Phong ra. Tiêu Lăng Phong vội lui về sau hai bước, đứng mạnh vào góc bàn.

Rầm! Cái bàn bị đụng trúng nên bị xô dịch. Âm thanh va chạm vang lên trong đêm tối lại có chút đột ngột. Anh đau đến kêu rên một tiếng, ngã xuống đất, một lúc lâu vẫn không thấy nhúc nhích.

Không ngờ cái đẩy này của cô lại gây ra hiệu quả mãnh liệt như vậy. Diệu Tinh lo lắng nhìn người đàn ông phía trước. “Tiêu Lăng Phong, anh... anh sao rồi?” Nhìn Tiêu Lăng Phong nằm bất động trên đất, Diệu Tinh có chút hoảng sợ. “Này! Tiêu Lăng Phong?”

Tiêu Lăng Phong nằm co trên đất, trái tim hình như đã bị xé rách. Mới vừa không còn cảm thấy lạnh, mới vừa muốn bày tỏ áp lực trong lòng. Nhưng lại không ngờ Diệu Tinh tuyệt tình đẩy anh ra như vậy... Anh không hề phát ra tiếng động nào. Nếu nhất định phải chỉ có một mình, như vậy thì yếu ớt hay bất lực cũng sẽ chỉ làm trò cười mà thôi...

“Tiêu Lăng Phong?” Cô bước tới muốn xem tình hình của Tiêu Lăng Phong. “Này, anh làm sao vậy?” Diệu Tinh bước qua vài bước. Thử đỡ Tiêu Lăng Phong dậy. Nhưng vừa chạm vào người anh, cô đã cảm thấy lòng bàn tay mình có gì đó dính dính...

Cảm xúc dính dính ở tay làm lòng Diệu Tinh chùn xuống. “Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh hét lên một tiếng, cố gắng đỡ anh ta dậy. Lúc này, áo sơ mi của anh cũng bị máu thấm ướt một mảng lớn. Thậm chí dưới sàn nhà cũng có vết máu...

Cũng không cần ánh đèn sáng rõ, chút máu này cũng đã cực kỳ chói mắt.

“Tiêu Lăng Phong, anh có phải bệnh thật rồi không!” Diệu Tinh giận đến mức quát lên. Đứng là điên rồi mà. “Nhanh lên một chút!” Cô lớn tiếng nói.

Tay Tiêu Lăng Phong chậm rãi đề lên vết thương, cố gắng đỡ lấy cơ thể mình, nhìn hốt hoảng trong mắt Diệu Tinh. “Em lo lắng vì tôi bị thương? Hay là không vừa lòng tôi dựa vào em quá gần!” Tiêu Lăng Phong giễu cợt hỏi.

“Anh...” Diệu Tinh nổi đóa. “Tôi đưa anh đến bệnh viện!” Diệu Tinh tức giận nói xong muốn đỡ Tiêu Lăng Phong lên.

“Cảm ơn ý tốt của em, tôi cần không em thương hại!” Tiêu Lăng Phong nói xong hất tay Diệu Tinh ra. “Em có thể đi được rồi!” Anh chỉ vào cửa.

“Cái người này lại làm sao nữa đây hả!” Diệu Tinh nổi giận. “Vừa rồi không phải là anh lôi lôi kéo kéo không chịu tha tôi, giờ tôi muốn giúp anh... anh lại muốn tôi đi, anh muốn thế nào hả?”

“Tại sao, em lại có thể lạnh lùng với tôi như vậy, tàn nhẫn như vậy?” Tiêu Lăng Phong nắm chặt Diệu Tinh. “Trình Diệu Tinh, hai chúng ta, rốt cuộc thì ai độc ác hơn ai?” Tiêu Lăng Phong nhìn đau hỏi, nhìn thấy Diệu Tinh bị thương, lòng anh sẽ rất đau, nhưng tại sao, đến khi anh bị thương thì thái độ Diệu Tinh lại như không có chuyện gì.

“Anh cảm thấy chúng ta ai tàn nhẫn hơn!” Diệu Tinh bình tĩnh ngắt đầu. “Tiêu Lăng Phong, anh có tư cách gì mà châm chọc khiêu khích, tôi không mặc kệ anh mà đi thẳng, đã là hết tình hết nghĩa rồi. Anh có thể tưởng tượng thử xem, dựa vào quan hệ của chúng ta, lúc anh bị thương, tôi gấp gáp, đau lòng đến mức rót nước mắt là một hình ảnh buồn cười đến mức nào?”

Tiêu Lăng Phong rầu rĩ, trái tim rất đau. Bàn tay đè trên vết thương đã hoàn toàn không còn sức lực. Máu, từ từ chảy ra khỏi những kẽ tay.

Ha ha... Anh cười khê. “Nghĩ thử thì hình ảnh đó đúng là đáng cười!” Tiêu Lăng Phong gật đầu. Diệu Tinh sẽ khóc vì anh sao? E rằng cả đời này cũng không thể. “Cho nên. Cả đời này, nhất định chúng ta phải cắn hận lẫn nhau, không chết không thôi.” Tiêu Lăng Phong gật đầu, sau đó lợi dụng cái bàn để chống đỡ cơ thể. “Tôi không sao rồi, em đi đi!”

Đi thì đi, Diệu Tinh cười lạnh. “Có muốn báo cho Đường Nhã Đình không!” Không muốn tiếp tục dây dưa nữa, Diệu Tinh nói xong thì lấy điện thoại đi động ra.

“Ai muốn em nhiều chuyện!” Tiêu Lăng Phong quát lên, giật lấy điện thoại Diệu Tinh.

Đường Nhã Đình, cô ấy làm gì có thời gian để ý đến anh. Thật là buồn cười.

“Tiêu Lăng Phong, anh đúng là không thể nói lý, tôi điên rồi mới quản anh, anh làm gì không liên quan đến tôi!” Trợn mắt nhìn Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh xoay người, lau mặt môi.

Hừ... Tiêu Lăng Phong mỉm cười. Nhìn đi, mình ghé tòm đến mức đây đây! Đè vết thương, anh từ từ ngồi xổm xuống. Đi hết đi, đi càng xa càng tốt, đi đi, cũng đừng trở lại nữa.

Diệu Tinh đi rất vội vàng. Từng tiếng cộp cộp vang lên, chấn động cả hành lang. Nhìn vết máu trên tay. Đã sắp đi đến cửa thang máy. Đột nhiên cô lại dừng bước. Quay lại nhìn về hướng phòng làm việc. Anh ấy ở bệnh viện chỉ có vài ngày, chắc là vết thương bị rách rồi. Bây giờ trời lại nóng như vậy, nếu như bị nhiễm trùng cũng không phải chuyện đùa!

Trình Diệu Tinh, cô có bệnh sao! Anh ta ra sao thì liên quan gì đến cô! Trong lòng thì nghĩ như vậy. Cô lại đi tiếp vài bước, nhưng bước chân lại có chút nặng nề.

Trình Diệu Tinh. Cô thật sự bỏ mặc anh ấy thì có khác gì anh ấy. Nghĩ như vậy, Diệu Tinh xoay người, đi trở vào.

Tiêu Lăng Phong dựa vào chân bàn, ngồi dưới đất, nghe tiếng bước chân càng lúc càng đến gần, anh chậm rãi ngẩng đầu lên. Nhìn Diệu Tinh vừa đi lại quay trở về, cô quay mặt sang một bên.

“Tiêu Lăng Phong, coi như anh ghét tôi, nhưng cũng không cần thiết dùng sinh mệnh mình để đùa giỡn, không phải sao?” Cô nói xong, xé áo sơ mi của Tiêu Lăng Phong. Nhìn miệng vết thương bị xé rách, cô hít sâu một hơi. Vết thương bị nứt toác, có thể thấy rõ phần thịt ở đó...

“Anh...” Diệu Tinh nổi đóa. “Tôi đưa anh đến bệnh viện! Tiêu Lăng Phong, anh mà còn dài dòng, tôi sẽ không quản anh thật đấy!” Diệu Tinh nói xong thì tránh cánh tay bị thương của Tiêu Lăng Phong, đỡ anh dậy, thật bất ngờ, lần này anh lại ngoan ngoãn không có phản kháng.

Lấy khăn tay ở trong túi ra, đè lên vết thương của Tiêu Lăng Phong, khăn tay màu trắng đã nhanh chóng bị máu đỏ thấm ướt. Diệu Tinh cắn môi, quay mặt sang hướng khác. Không dám nhìn hình ảnh thê thảm này.

Gió đêm thật lạnh, mang theo một chút lạnh lẽo của hơi nước, tầng tầng mây đen kịt phủ kín cả bầu trời, giống như chẳng mấy chốc nữa sẽ rơi xuống. Nhét Tiêu Lăng Phong vào ghế phụ, Diệu Tinh khởi động xe.

“Đuổi theo bọn họ!” Giọng nói lạnh lùng vang lên ngay khi Diệu Tinh vừa khởi động xe. “Tiêu Lăng Phong, tôi muốn xem xem, anh tốt số đến mức nào! Hôm nay, tôi muốn anh phải chết...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Cận kề hiểm nguy (1)

Editor: ViVu

Diệu Tinh vừa lái xe vừa nhìn Tiêu Lăng Phong bên cạnh, anh ta nhắm mắt, mím chặt môi, mặc dù anh ta không lên tiếng nhưng Diệu Tinh vẫn nhìn ra được, bây giờ anh ta rất đau...

“Tiêu Lăng Phong, anh cố gắng một chút, sắp đến bệnh viện rồi!”

“Tôi vẫn ổn, cũng đâu phải bệnh sắp chết!” Tiêu Lăng Phong không mở mắt nhưng rót cuộc vẫn cười thầm. Trình Diệu Tinh, đúng là em có chút lo lắng cho tôi!

“Anh...” Diệu Tinh nghẹn lời, cũng không nói gì nữa, tranh cãi với người miệng lưỡi ác độc như vậy, cô vĩnh viễn không phải là người thắng cuộc.

“Diệu Tinh, em có ghét tôi thật không?” Anh chậm rãi mở mắt. Nhìn về mặt bình tĩnh không sóng gió của Diệu Tinh.

Diệu Tinh quay qua nhìn Tiêu Lăng Phong, sao hôm nay anh ta cứ bám lấy cái vấn đề này mãi không chịu buông. Nhưng vẫn chưa kịp nói gì thì trước mặt đã xông ra một chiếc xe con, Diệu Tinh chắc chắn là mình không có đi ngược chiều, nhưng... Chiếc xe kia...

Đèn xe chói sáng làm Diệu Tinh mở mắt không lên, Tiêu Lăng Phong cũng ý thức được tình huống không ổn. Xe đối diện lại tăng tốc xông tới, Diệu Tinh nhanh chóng tránh ra. Rầm! Đột nhiên phía sau bị tông mạnh còn xe phía trước thì không chịu tránh ra...

Âm thanh chói tai khi bánh xe ma sát với mặt đất và cả tiếng thủy tinh vỡ vang lên.

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong hét một tiếng, kéo Diệu Tinh qua, bảo vệ cô cẩn thận trong ngực mình, mọi thứ đều thật bất ngờ, làm cho người ta không phản ứng kịp. Đầu óc Diệu Tinh trở nên trống rỗng, cô không thể suy nghĩ gì cả, lại càng không thể biết chuyện bất ngờ gì đã xảy ra...

Tiêu Lăng Phong khấn trương che chở Diệu Tinh. Bởi vì cú va chạm này mà vết thương càng nghiêm trọng hơn. Anh nhìn hai chiếc xe trước và sau mình, chột nhận thức được tình huống không ổn...

Xe Tiêu Lăng Phong cứ bị kẹp giữa hai chiếc xe, mà hiển nhiên đó cũng không đơn giản là va chạm ngoài ý muốn.

“Diệu Tinh, em có sao không?” Tiêu Lăng Phong kéo gương mặt nhỏ nhắn bị dọa sợ đến trắng bệch của Diệu Tinh ra.

Diệu Tinh lắc đầu, sợ hãi nuốt nước miếng, vừa rồi, Tiêu Lăng Phong là đang bảo vệ cô sao?

Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi, nhìn mấy chiếc xe không hề có ý muốn rời đi, anh cầm tay Diệu Tinh. “Diệu Tinh, ngồi qua bên này, bất kể xảy ra chuyện gì, nhớ là có tôi ở đây, không cần phải sợ, có biết chưa?” Anh nói xong hôn mạnh lên trán Diệu Tinh.

Cô đã bị tình huống bất ngờ này dọa cho ngẩn ngơ, cô cứ ngây dại đối chỗ với Tiêu Lăng Phong. Anh ngồi vào vị trí ghế lái, nhìn xe phía sau, khóe miệng nâng lên nụ cười giễu cợt.

Muốn chơi với tôi, vậy phải xem các người có bản lĩnh hay không đã! Xe xoay một vòng tròn tuyệt mỹ, mặc dù hơi vất vả nhưng đã thoát khỏi vị trí kẹp giữa hai chiếc xe kia. Diệu Tinh chớp chớp mắt, nhìn về mặt nghiêm túc của Tiêu Lăng Phong, anh ta muốn làm gì đây?

Tiêu Lăng Phong đẩy tốc độ xe lên tối đa, nhưng hình như hai chiếc xe phía sau có ý đối địch, truy đuổi gắt gao không buông tha. Bàn tay nắm dây an toàn của Diệu Tinh run rẩy.

“Tiêu, Tiêu Lăng Phong, anh đang làm gì vậy, chúng... chúng ta không phải đang đến bệnh viện sao? Đã xảy ra chuyện gì, phía sau là người của ai?”

“Đừng làm ồn!” Tiêu Lăng Phong quát. Xe phía sau càng lúc càng gần. Anh có thể cảm thấy bọn họ liên tục đụng vào đuôi xe. Anh tránh trái tránh phải nhưng vẫn không thoát khỏi bám đuôi.

Đêm khuya, trên đường phố yên tĩnh, nhưng ba chiếc xe thì hoàn toàn trái ngược. Né tránh, va chạm...

Rầm, kết... Các loại âm thanh chói tai vang lên khắp nơi...

Mỗi một lần xe né tránh đều ảnh hưởng đến vết thương trên người, Tiêu Lăng Phong cảm thấy cứ mỗi một động tác thì vết thương lại đau thên một ít. Đường như anh cảm thấy, dòng máu ấm áp đang từ từ chảy ra...

“Tiêu Lăng Phong, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Diệu Tinh nhìn xe phía sau đuôi sát không buông.

“Tin tưởng tôi, không sao đâu!” Tiêu Lăng Phong nắm chặt tay lái. Trên trán, từng giọt mồ hôi lăn xuống liên tục. Nhìn đôi môi không có chút máu nào của Tiêu Lăng Phong, trong lòng Diệu Tinh cảm thấy kinh sợ.

“Tiêu Lăng Phong, anh sao rồi!” Diệu Tinh hét lên, vết thương của anh ta càng lúc càng nghiêm trọng. Giờ phút này, máu đã lan đến quần anh, hơn nữa... Diện tích mỗi lúc một lớn hơn.

“Tiêu Lăng Phong, anh mau dừng lại!” Diệu Tinh kêu to, nếu cứ tiếp tục như vậy, vết thương của anh ấy sẽ càng sâu hơn, bây giờ bọn họ đã chạy ra khỏi nội thành, nếu có gì bất trắc, tình huống đó cũng không phải chuyện đùa.

“Không được quấy rầy tôi!” Tiêu Lăng Phong cau mày. “Ngoan ngoan ngồi đó, đừng làm loạn!”

“Anh điên rồi hả, anh như vậy vết thương của anh sẽ trầm trọng hơn!” Diệu Tinh quát lên.

“Cũng không thể chết người được!” Tiêu Lăng Phong lớn tiếng nói. “Em im lặng cho tôi!” Tay cầm lái của anh có chút run rẩy, rõ ràng phía sau đã có chuẩn bị trước, cứ tiếp tục chạy như thế này, có lẽ vẫn còn đường sống, nhưng dừng lại, sẽ xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có trời mới biết!

“Tiêu Lăng Phong, anh đàn độn rồi phải không!” Nhìn thấy vết máu trên người Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh lạnh cả sống lưng. “Anh như thế này rất nguy hiểm!”

“Dừng lại, sẽ càng nguy hiểm hơn!” Tiêu Lăng Phong khó khăn phun ra mấy chữ. Tiêu Lăng Phong khấn trương nhìn chằm chằm phía trước, không biết

vì sao xe phía sau lại thả chậm tốc độ, khoảng cách hai chiếc xe đã được kéo ra, phía trước cũng không có đèn đường, nếu như ít ánh sáng một chút, bọn họ sẽ có cơ hội nhiều hơn...

Nhưng Tiêu Lăng Phong còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì...

Đoàng!!! Một tiếng vang xé rách màn đêm, đạn đã đâm thủng bánh xe. Xe Tiêu Lăng Phong hoàn toàn bị mất không chế. Xe trượt dài trên đường, sau đó không thể điều khiển được nữa, đâm thẳng vào rào chắn đường, lao qua phần đường đối diện...

“A!” Diệu Tinh sợ hãi kêu lên, nhắm mắt lại. Ý thức được nguy hiểm, lại một lần nữa, Tiêu Lăng Phong dùng thân thể mình bảo vệ cô. Bọn họ lại có sủng, xem ra mình đã đánh giá thấp mấy người này rồi, đừng nói là hôm nay anh phải bỏ mạng ở đây chứ! Anh thầm nghĩ, mặc dù kiếp này bạn bè của anh cũng không nhiều lắm, nhưng... Cũng không đến mức có người hận anh đến nỗi phải đưa anh vào chỗ chết!

Rầm! Xe đụng vào một gốc cây to ven đường, sau một hồi chấn động khủng khiếp, cuối cùng xe cũng đã dừng lại. Trong nháy mắt, xe đã chết máy, không thể khởi động được nữa. Tiêu Lăng Phong quay đầu nhìn phía sau xe.

“Shit!” Anh rửa thầm, sau đó khó khăn tựa lưng vào ghế ngồi, tay đè chặt miệng vết thương ở bụng, một ít máu len lỏi ra khỏi những kẽ tay...

“Tiêu Lăng Phong, anh sao rồi?” Rồi khỏi ngực Tiêu Lăng Phong, giọng nói Diệu Tinh run rẩy, cơ thể cũng run cầm cập. “Này!” Cô vỗ nhẹ lên người Tiêu Lăng Phong.

“Không có việc gì!” Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái, hít sâu một hơi. Sau đó cúi đầu nhìn vết thương đang chảy máu. Thật là, sao lại có tình bị thương vào lúc này không biết, đột nhiên siết chặt nắm đấm, ngồi thẳng người.

“Đã như thế này mà anh còn nói không có việc gì?” Diệu Tinh giận đến gào to lên. “Tiêu Lăng Phong, có phải anh là kẻ điên không hả!”

“Có lẽ, tôi sắp thành kẻ điên bị chết!” Tiêu Lăng Phong mặt mũi nở nụ cười. “Em ở yên đây, không được cử động. Cho dù lát nữa xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được ra ngoài, nghe chưa!” Anh dặn dò cô. “Tôi sẽ nghĩ biện pháp dụ họ rời khỏi, sau đó em tìm cơ hội trốn đi.” Nói xong, anh mở cửa xe.

“Anh muốn làm gì?” Diệu Tinh kéo Tiêu Lăng Phong lại. “Lúc này rồi mà anh còn muốn làm anh hùng hả!”

“Mục đích của bọn họ là tôi. Tôi đi ra ngoài, em cũng sẽ không có chuyện gì nữa!” Tiêu Lăng Phong kiên nhẫn giải thích. “Nhớ, trước khi tôi dẫn bọn họ đi khỏi đây, bất kể xảy ra chuyện gì thì cũng không được ra.” Anh nói xong, vặn chìa khóa xe, xe đã hết xăng, cho nên cũng không cần lo bọn họ giờ trò với xe.

“Anh không thể ra đó, bọn họ có súng!” Diệu Tinh níu chặt tay Tiêu Lăng Phong hét lên. “Và lại trên người anh còn có vết thương, anh ra ngoài đó chịu chết sao!”

“Nhưng nếu tôi không ra đó, cả hai chúng ta đều chết!” Tiêu Lăng Phong cố gắng thoát khỏi cánh tay Diệu Tinh, nhưng... Cố gắng hai lần vẫn không thành công. Anh thật không ngờ, cô bé này lại mạnh đến vậy. “Buông tay!”

“Tiêu Lăng Phong, anh đừng đùa nữa!” Diệu Tinh giận đến quát lên.

“Ai có thời gian đùa với em. Trình Diệu Tinh, em nói những lời vô nghĩa này làm gì, tôi muốn em buông tay ra!” Anh rống lại.

Quay đầu nhìn phía sau. Đằng đó, đột nhiên hai chiếc xe không có động tĩnh gì, điều này giống như một loại khiêu khích không lời, giống như thợ săn, từng chút từng chút đến gần con mồi đang hấp hối! Bọn họ đang hưởng thụ quá trình này...

Chết tiệt. Tiêu Lăng Phong mắng. Muốn chơi trò mèo vờn chuột với tôi sao!

Diệu Tinh tháo dây an toàn ra. Nhìn phía sau, siết nắm tay. Diệu Tinh đẩy cửa xe ra.

“Em làm cái gì vậy?” Nhìn thấy Diệu Tinh định xuống xe, Tiêu Lăng Phong vội kéo cô lại. “Ai bảo em xuống xe!” Con đường này quá vắng vẻ, mục tiêu của bọn họ cũng đã quá rõ ràng.

“Tôi bỏ anh lại, tự mình đi!” Diệu Tinh tức giận nói xong. Cô cảm thấy lúc này mình đã đủ bình tĩnh, nhưng lúc chân vừa chạm đất, cô mới biết, thì ra cô sợ đến mức nào! Cô ngã trên mặt đất, cơ thể mềm yếu không sức lực.

“Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong lo lắng hét lên. Anh vội vàng bước xuống xe. “Em làm sao vậy?” Anh vội tới bên cạnh Diệu Tinh. Mỗi một động tác đều ảnh hưởng đến vết thương, mồ hôi đã thấm ướt lưng áo anh.

“Tôi không sao!” Diệu Tinh khăn trương thở hổn hển đứng dậy, đưa tay đỡ Tiêu Lăng Phong, tại sao đoạn đường này lại yên tĩnh đến vậy. Diệu Tinh cắn chặt môi.

Tiêu Lăng Phong nhìn người bên cạnh, rõ ràng sắc mặt đã trắng bệch, nhưng vẫn cố cầm cự, anh siết chặt nắm đấm. Trừu mến cầm tay Diệu Tinh. “Lúc này, dù nói thế nào đi nữa cũng phải là tôi chăm sóc em! Chút vết thương nhỏ này đã là gì đâu!” Anh nói xong thì cất bước rời đi, mặc dù mỗi một cử chỉ nhỏ đều làm cho vết thương đau đớn hơn, nhưng... Anh còn phải bảo vệ Diệu Tinh, cho nên anh không bị sao cả, ít nhất, trước khi xác định Diệu Tinh đã an toàn, anh vẫn phải cố gắng cầm cự...

Diệu Tinh theo sát Tiêu Lăng Phong, nhưng vì bị dọa sợ nên đi vài bước đã ngã xuống đất.

“A!” Cô kêu lên một tiếng.

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong khom lưng muốn đỡ Diệu Tinh dậy, động tác quá nhanh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến vết thương. Là ảo giác của mình sao? Sao lại thấy hình như, nơi đó đã rách lớn hơn...

Đoàng!!! Một tiếng súng vang lên trên đỉnh đầu. Xoảng!!! Kèm theo đó là âm thanh cái đèn đường trên đỉnh đầu vỡ nát. Mảnh thủy tinh vỡ tan rơi xuống tựa như những bông tuyết.

“A!!!” Lại nghe thấy tiếng súng, Diệu Tinh sợ hãi hét lên. Tiêu Lăng Phong thuận thế ôm cô vào trong ngực, dùng thân thể của mình che chắn những mảnh thủy tinh.

“Khốn kiếp!” Tiêu Lăng Phong ảo não mắng...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Cận kề hiểm nguy (2)

Editor: ViVu

“Chết tiệt, có cần phải xui xẻo đến thế không hả!” Người đàn ông mặc áo đen bước xuống xe, đá mạnh vào xe một cái, đúng lúc này lại xảy ra vấn đề. Nhìn hai bóng dáng trước mắt càng lúc càng nhỏ, gã ta tức giận lấy súng ra, pằng pằng pằng. Bắn loạn xạ mấy phát.

“Tức cái gì!” Một người khác không đồng tình. “Anh cho rằng anh có mấy lần được nhìn thấy đường đường là tổng giám đốc Thiên Tuấn, lại nhếch nhác chạy thực mạng!” Người kia nói xong thì cười ha ha. “Nhìn kia! Anh có cảm thấy anh ta giống như chó nhà có tang không hả!”

“Khốn kiếp!” Gã đàn ông trung niên tát một cái thật mạnh vào thanh niên kia. “Lão đại còn nằm trong bệnh viện mà cậu còn chơi được hả, các người bắn loạn như vậy nếu bị người ta phát hiện thì sao hả! Cho các người mười phút, nhanh chóng giải quyết chuyện này cho tôi!”

“Bên cạnh Tiêu Lăng Phong còn có một người phụ nữ...”

“Cậu còn dám có suy nghĩ ộn xộn nữa thì, đợi ông đây xử lý Tiêu Lăng Phong xong sẽ thu thập tới cậu!” Hừ! Người đàn ông mắng một tiếng. “Lập tức gọi các anh em lái xe đến đây, hai chiếc này không dùng được nữa rồi!” Nếu như hôm nay giết được Tiêu Lăng Phong, chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn, nhà họ Tiêu sẽ không dễ yên, tất cả mọi chuyện phải thật sạch sẽ.

“Dạ, chúng tôi đã biết!” Mấy người rồi rút lấy súng ra. Chạy ra một khoảng cách khá xa. Sau đó bắn mấy phát vào chiếc xe.

“Ầm ầm!” Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên. Hai chiếc xe nổ tung, mảnh vỡ bắn lên thật cao, sau đó rơi mạnh xuống, cháy hừng hực.

“Đuổi theo cho tôi, nếu như để cho anh ta chạy thoát, các người cứ chờ bị xử theo bang quy đi!”

Tiếng súng và tiếng nổ vang vọng thật lâu trong đêm đen, dường như, đã qua rất lâu mà vẫn không hề tàn đi. Diệu Tinh run run gần như không thể đứng vững.

“Đừng sợ!” Tiêu Lăng Phong khẽ an ủi. Anh hít sâu một hơi đứng thẳng người dậy. Lúc này, nếu như không thể bảo vệ Diệu Tinh thật tốt, vậy thì anh còn gì là đàn ông. Khẽ vuốt miệng vết thương ở bụng. Anh quay đầu nhìn ánh lửa xa xa. “Diệu Tinh, chúng ta phải nhanh lên!” Làm việc rất gọn gàng, chắc chắn đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Nếu đã là chuyên nghiệp thì muốn đuổi theo hai người sẽ không thành vấn đề. Huống chi, anh còn đang bị thương.

“Tiêu Lăng Phong, có phải chúng ta sẽ chết không?” Diệu Tinh run rẩy hỏi.

“Diệu Tinh, tin tôi không?”

Cơ thể Diệu Tinh co ro, tin tưởng? Cô không biết, trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ rất mãnh liệt, lần này cô xong thật rồi... Cô không sợ chết, nhưng... Cô chết rồi, cha mẹ cô phải làm sao đây.

Tiêu Lăng Phong khăn trương lời kéo Diệu Tinh, chịu đựng đau đớn trên người, chật vật chạy, Diệu Tinh cũng cố gắng chống đỡ cơ thể, cô có thể cảm nhận được Tiêu Lăng Phong đang run rẩy. Bọn họ vô tình chạy vào một hàng cây, mặc dù hàng cây này bề ngang không đến một mét. Nhưng vẫn có thể giúp họ lẩn tránh làn đạn phía sau...

Pằng! Một tiếng súng vang lên, viên đạn bay ngang qua bên cạnh Tiêu Lăng Phong, nguy hiểm lướt qua, đạn ghim vào một thân cây to bằng ngón tay, cây nhỏ theo đó mà ngã lìa.

“A!!” Diệu Tinh hét chói tai.

“Diệu Tinh, kiên cường một chút, có tôi ở đây, tôi sẽ không để em xảy ra chuyện gì!” Anh nặng nề hôn lên trán Diệu Tinh. “Tin tôi!” Tiêu Lăng Phong vội vàng ôm chặt Diệu Tinh. “Tin tôi, có tôi ở đây, tôi sẽ không để em gặp bất trắc!” Anh khẽ an ủi.

Tiêu Lăng Phong vất vả lôi kéo Diệu Tinh chạy đi. Mặc dù đang chạy, nhưng vì trên người còn đang bị thương, lại phải kéo Diệu Tinh gần như đã mệt lã, nên tốc độ của bọn họ cũng không nhanh.

“Á!” Diệu Tinh lại ngã xuống lần nữa. Những nhánh cây đâm rách đầu gối của cô.

“Tiêu Lăng Phong, tôi không đi được nữa, anh đi trước đi!” Diệu Tinh nức nở nghẹn ngào.

“Em nói bậy gì đó!” Tiêu Lăng Phong cau mày. “Nhanh lên một chút!” Anh chịu đựng đau đớn kéo Diệu Tinh dậy. Anh không biết mình còn thể gắng gượng bao lâu. Máu đã chảy theo vạt áo sơ mi mà rơi xuống đất, nhìn vạt áo Tiêu Lăng Phong dính một mảng máu đỏ tươi, Diệu Tinh che miệng.

“Tiêu Lăng Phong, anh sao vậy?” Cô nghẹn ngào.

“Không có việc gì!” Anh lắc đầu. “Diệu Tinh, cố gắng một chút nữa!”

Pằng pằng pằng! Thình thoảng sau lưng lại vang lên vài tiếng súng. . . Bụp, bụp. . . Từng viên đạn xuyên thấu vào thân cây. . .

Diệu Tinh bị dọa sợ đến thét thất thanh. Cô không muốn như vậy, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ cô phải trải qua chuyện này.

“Diệu Tinh, bình tĩnh lại một chút nào!” Tiêu Lăng Phong khó khăn đỡ Diệu Tinh dậy, cố gắng dùng cơ thể mình che chắn ch Diệu Tinh. Bọn họ đã đi ra khỏi vùng có ánh sáng, nhưng lại có từng tia hồng ngoại chiếu qua. Anh khẩn trương đến mức ngay cả thở cũng không dám.

Khốn kiếp. Rốt cuộc là ai ra tay độc ác như vậy. Chẳng lẽ, nhất định phải giết được anh mới cam lòng sao! Anh thảm máng.

Tí tách!!! Giờ phút này, thời tiết lại không tốt, trong lúc hai người đang gặp khó khăn, mưa to lại trút xuống. Hành động của bọn họ càng khó khăn hơn. Bùn đất dưới chân quá mềm, vừa giẫm lên, hai người đã cùng nhau ngã xuống. Trên đất có một cục gỗ, cứ thế mà đâm vào vết thương của Tiêu Lăng Phong.

Anh khó chịu hừ một tiếng, sau đó thừa dịp Diệu Tinh không chú ý, rút cục gỗ ra.

“Tiêu Lăng Phong, anh không cần phải lo lắng cho tôi. Anh đi đi!” Diệu Tinh khóc hu hu.

“Em nói lung tung gì đó. Sao tôi có thể bỏ mặc em được chứ!” Tiêu Lăng Phong giơ tay lau nước mắt Diệu Tinh. Trong bóng tối, anh không nhìn thấy tay mình đầy máu, dính đầy gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Diệu Tinh. “Diệu Tinh, đừng sợ!” Tiêu Lăng Phong an ủi đỡ Diệu Tinh dậy, nhưng cơ thể lại vô cùng đau đớn, anh mất thăng bằng, lại ngã xuống.

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh kêu lên một tiếng, đưa tay đỡ anh, Tiêu Lăng Phong yếu ớt ngẩng đầu, vốn định mỉm cười với cô, nhưng khi nhìn thấy tia hồng ngoại đang chĩa vào người Diệu Tinh, anh đã hoàn toàn ngây người.

“Cẩn thận!” Anh nhào qua ôm lấy cô.

Pằng! Tiếng súng vang lên. Đạn đâm xuyên vào người Tiêu Lăng Phong. Dường như Diệu Tinh có thể nghe thấy âm thanh viên đạn đâm sâu vào trong máu thịt.

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh hét lên, nghẹn ngào thật lâu, cuối cùng đã khóc ra tiếng. “Tiêu Lăng Phong! Anh sao rồi!” Cô lắc lắc người anh. Tay cô đặt trên cơ thể anh. Máu nóng bỏng như muốn đốt cháy bàn tay nhỏ bé của cô.

Tiêu Lăng Phong run rẩy, thật lâu sau vẫn không nói tiếng nào.

“Tiêu Lăng Phong, nói chuyện với anh đây!” Diệu Tinh gấp đến mức khóc thành tiếng. “Anh đúng là hư hỏng Ai muốn anh nhiều chuyện chứ!” Cô khóc. Vốn dĩ, vết thương này là ở trên người cô.

“Tôi nhất thời xúc động.” Anh suy yếu nói xong, ho nhẹ một tiếng.

“Xấu xa!” Diệu Tinh bật khóc, lúc này mà anh ta còn nói đùa. Làm sao đây. Làm sao đây! Luống cuống nhìn xung quanh. Cô đứng dậy, cô gắng kéo Tiêu Lăng Phong lên. Chỉ mấy bước nữa thôi sẽ là thành phố, cô chỉ mong, nếu lúc này sẽ có một chiếc xe chạy qua, thế thì tốt biết bao. . .

“Tiêu Lăng Phong, anh đừng có chuyện gì!” Diệu Tinh đỡ Tiêu Lăng Phong dậy.

“Trình Diệu Tinh, đi đi.” Tiếng mưa rơi ào ào, gần như lấn át tiếng nói yếu ớt của Tiêu Lăng Phong.

“Tôi không muốn!” Diệu Tinh quát cường kêu lên. “Tiêu Lăng Phong, không phải anh không gì là không thể làm à. Anh không thể có chuyện gì được!” Diệu Tinh đỡ Tiêu Lăng Phong dậy. Để anh dựa vào một thân cây to. “Anh đừng có chuyện gì.” Diệu Tinh lắc đầu.

Tiêu Lăng Phong nhớ tới lời nói của Diệu Tinh trong phòng làm việc. Anh gắng gượng nâng tay lên, lau nước mắt Diệu Tinh. “Diệu Tinh, cảnh này không hề giống chuyện cười!”

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, anh ấy nói gì vậy?”

Khóe môi Tiêu Lăng Phong từ từ lộ ra nụ cười, cô nói lúc anh bị thương, hình ảnh cô đau lòng đến rơi nước mắt nhất định rất buồn cười. Nhưng khi thật sự xảy ra. Anh mới biết, thì ra, nó thật ảm áp...

Trên đường phố tối đen như mực, nơi đó tối đen như mực. Anh mím chặt môi, sợ mình phát ra tiếng. Rõ ràng tốc độ của bọn họ không nhanh, nhưng giờ phút này, anh cả thấy hai người bọn họ, cách ngọn đèn kia, thật sự rất xa xôi...

“Tiêu Lăng Phong, làm sao bây giờ?” Diệu Tinh không ngừng khóc, muốn đỡ Tiêu Lăng Phong dậy, nhưng thử mấy lần, bọn họ đều bị trượt ngã, Chẳng lẽ, cứ như thế này mà chờ chết sao? Những người kia là ai.

“Diệu Tinh, đi đi!” Tiêu Lăng Phong nửa ngồi. Anh biết, vào lúc này, anh thật sự không còn khả năng bảo vệ Diệu Tinh rồi.

“Tôi không muốn!” Diệu Tinh lắc đầu.

“Nghe lời!”

“Xin lỗi, tôi không nghe!” Diệu Tinh cũng quát lại.

“Cô gái này, vì sao lúc nào cũng muốn chống đối với tôi!” Tiêu Lăng Phong rống lên, sau đó khó nhọc ôm lấy vết thương.

Ret! Một tia chớp sáng lên. Sắc mặt trắng bệch của Tiêu Lăng Phong và cả vết thương đầy máu của Tiêu Lăng Phong phơi bày ra. “Hu hu...” Diệu Tinh che miệng khóc.

“Đều do tôi không đúng!” Diệu Tinh lắc đầu. “Nếu tôi không dẫn anh ra ngoài là tốt rồi!” Diệu Tinh tự trách.

“Sao có thể trách em được!” Tiêu Lăng Phong nói. “Là tôi liên lụy em!” Anh đè lại vết thương đang chảy máu. Mượn tia chớp thành thoáng sáng lên, nhìn miệng vết thương của Tiêu Lăng Phong, cô khóc, cắn cắn môi, cúi đầu xéo một mảnh vải từ váy của mình.

“Em làm gì thế, bây giờ không phải là lúc tán tỉnh đâu!” Tiêu Lăng Phong ho nhẹ một tiếng. Mặc dù sắc đẹp trước mắt nhưng tôi lại lực bất tòng tâm nha!”

“Anh im cho tôi!” Diệu Tinh khóc rống nói. “Lúc này mà anh còn nói đùa.”

“Tôi nói thật!” Tiêu Lăng Phong yếu ớt mở miệng.

Diệu Tinh hung hăng trợn to mắt nhìn Tiêu Lăng Phong, nhưng cũng không nói tiếng nào, có lẽ lúc này cô đúng là nên ném anh ta ở đây. Anh ta sống hay chết không liên quan gì đến mình!

Lau loạn nước mưa trên mặt. “Anh đừng động!” Diệu Tinh bò dậy. Cầm bàn tay hơi run rẩy của anh. “Tiêu Lăng Phong, nếu anh không muốn mất máu quá nhiều thì đừng lộn xộn nữa!”

“Trình Diệu Tinh, em có gái là phụ nữ không hả!” Tiêu Lăng Phong cười hỏi. Mới vừa rồi bị dọa thành ra như thế, nhưng đến khi thật sự cùng đường, thì cô lại vô cùng bình tĩnh.

“Tiêu Lăng Phong, anh còn dài dòng nữa tôi sẽ mặc kệ anh!” Diệu Tinh quát. Nhanh chóng ôm lấy Tiêu Lăng Phong, sau đó cố gắng thắt thật chặt. “Anh có thể đứng lên không?” Diệu Tinh hỏi, đưa tay đỡ Tiêu Lăng Phong dậy.

“Trình Diệu Tinh, không phải em hận tôi đến tận xương tủy sao? Lúc này chính là cơ hội tốt nhất đấy! Cho nên, em đi đi! Bằng không, cả hai chúng ta đều chết ở đây!”

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, quả thật cô hận anh, nhưng... Tại sao cô có thể nhìn anh chết được chết...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Cái chết đến gần (1)

Editor: ViVu

Mưa rơi ào ào, sấm chớp vang rền, bóng tối bao phủ cả thành phố T.

Trong ngôi biệt thự sang trọng, yên tĩnh không một chút sức sống, ngoại trừ các âm thanh ngoài cửa sổ, ở nơi này tất cả mọi thứ đều như không tồn tại.

“Thiếu chủ, thời gian không còn sớm, cậu nên nghỉ ngơi đi!”

“Có tìm được Diệu Tinh hay không?”

“Đã phái người ra ngoài tìm, cậu đừng lo lắng!” Người đàn ông khẽ lau trán.

Đừng lo lắng? Sao có thể không lo lắng, đám người này đều là những kẻ điên cuồng, liều mạng. Từ từ siết chặt nắm tay, anh xoay người lại. “Huy động thêm nhiều người cho tôi, nếu như hai người bọn họ có chuyện gì, tôi sẽ hỏi tội các người.” Anh phẫn nộ quát lên một câu.

“Dạ, thiếu chủ, tôi đã hiểu!” Người đàn ông nói xong, vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

Két, một tiếng động nhỏ vang lên, cánh cửa vừa mới đóng lại bị đẩy ra.

“Sở!” Tiếng nói nhỏ nhẹ của Dương Nhượng Thi truyền đến, bóng dáng mảnh khảnh cũng xuất hiện. “Sao cả đêm đều ở đây nổi giận vậy?”

“Không có việc gì.” Alex lắc đầu một cái. “Sao em còn chưa ngủ?”

“Có phải anh đang lo lắng cho Diệu Tinh hay không?” Dương Nhượng Thi hỏi.

“... Làm sao có thể như thế được!” Alex khẽ cười, xoa xoa mái tóc mềm mại của cô. “Đi ngủ đi!”

“Sở, có phải anh cũng giống như anh trai anh... đã yêu cô ấy rồi không?”

“Ngốc, không phải anh đã có em rồi sao!”

“Nhưng anh không yêu em!” Dương Nhượng Thi nói xong thì rơi vài giọt nước mắt. “Sở, anh quên mục đích anh trở về rồi sao? Anh không thể thích Trình Diệu Tinh!”

“Anh không quên!” Chậm rãi ngẩng đầu lên. “Từ khi anh biết rõ nguyên nhân cái chết của anh ấy, anh, Mộ Sở, đã thề với trời, sẽ đòi lại công bằng cho anh ấy! Vì vậy, làm sao anh có thể quên!”

“Sở...” Thái độ của Mộ Sở đột nhiên trở nên lạnh lùng làm cho Dương Nhượng Thi giật mình. Trước đây, cho dù Mộ Sở có tức giận đến mức nào đi chăng nữa thì cũng tuyệt đối không bộc lộ vẻ mặt lạnh lùng như thế này ở trước mặt cô.

“Xin lỗi, có phải dọa em rồi không?” Mộ Sở vỗ nhẹ lưng Dương Nhượng Thi. “Trong lòng anh chỉ có chút hỗn loạn, lúc anh ấy chết, thời tiết cũng như thế này, cho nên...”

“Sở, anh có cảm thấy em là một cô gái chanh chua không?” Dương Nhượng Thi đau khổ ngẩng đầu nhìn Mộ Sở. “Em chỉ sợ mất đi anh!”

“Đừng suy nghĩ lung tung, mạng của anh là của em, sao em có thể mất đi được chứ!” Anh cúi đầu khẽ hôn lên trán Dương Nhượng Thi.

“Em muốn ở đây.” Cô thẹn thùng sờ môi mình. Mộ Sở mỉm cười khẽ hôn lên đó. “Đi ngủ đi, anh còn phải đi ra ngoài một lát!”

“Vậy, anh nhớ cẩn thận.” Dương Nhượng Thi nhắc nhở, sau đó rất biết điều mà đi ra ngoài, đi được mấy bước lại ngoái nhìn. Trong khóe mắt đều là không cam lòng... Sở, anh không thể giống như anh trai anh, rõ ràng là chúng ta quen nhau trước, nhưng mà, các anh đều bỏ rơi em, thích Trình Diệu Tinh...

Mưa vẫn cứ rơi, Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Anh ta vừa mới nói: “Trình Diệu Tinh, không phải em hận tôi thấu xương sao? Lúc này, chính là cơ hội tốt nhất đấy! Cho nên, em đi đi! Bằng không, cả hai chúng ta đều phải chết ở đây!”

Cô khẽ lau mặt. Không chỉ có nước mưa, mà còn có nước mắt.

“Vậy để tôi nhìn thấy anh chết, sau đó tôi mới chết.” Cô thút thít.

“Em nhất quyết muốn ở đây chết chung với tôi sao?” Nghe Diệu Tinh lẩm bẩm, Tiêu Lăng Phong bật cười thành tiếng.

“Đến lúc nào rồi mà anh còn cười!” Diệu Tinh mắng.

“Nhưng mà, tôi không muốn chết chung một chỗ với em!” Diệu Tinh, tôi không muốn em xảy ra chuyện.

“Anh cho rằng tôi muốn sao, tôi mới hai mươi một tuổi, cuộc đời của tôi còn chưa bắt đầu!” Diệu Tinh tức giận quát.

“Người bọn họ cần là tôi... Tôi sẽ cầu xin bọn họ tha cho em, em nhớ, em và tôi không hề có chút quan hệ gì, chỉ là thư ký của tôi thôi, có biết không?”

“Chúng ta vốn dĩ không có quan hệ gì, có được chưa hả!” Diệu Tinh mỉa mai nói.

Tay Tiêu Lăng Phong khựng lại, quan hệ gì cũng không có sao? Một chút đau đớn bắt đầu lan tỏa, giống như, ngay cả thở cũng đều khó nhọc. Diệu Tinh cúi đầu, hình như cũng đã ý thức được mình nói sai.

Mảnh vải quần trên người Tiêu Lăng Phong căn bản là chẳng có tác dụng gì. Máu vẫn theo nước mưa mà chảy ra. Nhìn tình cảnh này, Diệu Tinh luống cuống dè dặt vết thương, nói. “Phải làm sao đây!”

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong kéo cánh tay đang run rẩy của Diệu Tinh. “Xin lỗi, thật sự tôi rất muốn bảo vệ em, nhưng mà bây giờ... Tôi thật sự hết sức rồi!” Tiêu Lăng Phong khó nhọc nói xong, lúc này, anh cảm thấy ngay cả hít thở cũng tốn nhiều sức lực. “Tôi biết!” Diệu Tinh gật đầu. “Anh đừng nói chuyện! Tiêu Lăng Phong, chúng ta sẽ không có việc gì.”

“Có lẽ, tôi phải bỏ mạng ở đây thật rồi!” Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực. Không ngờ, anh, Tiêu Lăng Phong, lại rơi vào kết cục như thế này. Một nụ cười thê thảm hiện trên khóe môi. Giờ phút này, anh lại nhớ đến cha mẹ mình. Lúc này, Diệu Tinh còn có người không thể rời xa, nhưng còn anh thì sao? Tại sao lúc này anh lại không biết nên nghĩ đến ai? Ông nội ư? Ông đã lớn tuổi rồi, mình có chuyện, ông phải làm sao đây. Nhưng nghĩ lại. Ông là người đã trải qua quá nhiều sóng to gió lớn của đời người, ông sẽ kiên trì vượt qua được! Nương theo ánh sáng từ những tia chớp, anh ngược nhìn cô gái nhếch nhác trước mặt mình, đột nhiên trong lòng không hề có chút sợ hãi.

“Diệu Tinh, có một việc, tôi nhất định phải giải thích cho rõ!” Anh yếu ớt mở miệng.

“Không phải tôi đã nói anh không được nói chuyện rồi sao!” Diệu Tinh hét lớn.

“Chuyện của Đường Cát Nguyên. Thật sự không phải như vậy!” Tiêu Lăng Phong nắm chặt lấy tay cô. “Xem như nể tình tôi sắp chết, tin tưởng tôi một lần thôi.”

“Tiêu Lăng Phong, đến lúc nào rồi mà anh còn nói những chuyện này!”

“Không phải em rất thích nói: ‘Chưa từng làm, thì có đánh chết cũng không thừa nhận’ sao? Diệu Tinh, tôi cũng vậy!” Anh nói xong, ho nhẹ một tiếng. “Diệu Tinh, chuyện này, em nhất định phải tin tôi!”

“Tôi cầu xin anh, chuyện đã qua rồi, nhắc lại thì có ý nghĩa gì khác sao? Anh đừng nói chuyện nữa, có được không!” Cô gấp đến mức quát lên. “Đừng nói nữa!” Bàn tay nhỏ bé của Diệu Tinh không biết làm sao đành che miệng Tiêu Lăng Phong lại.

“Đương nhiên là có ý nghĩa!” Tiêu Lăng Phong nói. “Diệu Tinh, tôi không cầu xin em tha thứ cho tôi... tôi biết, quá nhiều tổn thương đến vậy, không phải chỉ cần một câu xin lỗi là có thể đền tội, nhưng mà... Tôi muốn nói, tôi hối hận!” Hối hận vì đã làm tổn thương em, một người không có tội tình gì. “Diệu Tinh, tôi thật sự rất hối hận...”

“Anh hối hận thì có tác dụng gì hả!” Diệu Tinh khóc hét lên. “Tôi nói anh đừng nói nữa. Anh tiết kiệm chút hơi sức đi, có được không hả! Tiêu Lăng Phong, anh chắc chắn mình sẽ chết sao?” Cô nâng gương mặt lạnh lẽo của Tiêu Lăng Phong lên. “Người hay đi gieo họa như anh, thường sống rất lâu đấy!”

Hừ!!! Tiêu Lăng Phong bật cười, ảnh hưởng đến vết thương trên người. Anh hít sâu một hơi. “Diệu Tinh, em đang an ủi tôi hay mắng tôi vậy? Trước đây sao không phát hiện em đáng yêu đến vậy chứ!” Anh nói xong, cô gắng nâng tay lên, kéo Diệu Tinh vào trong ngực. “Diệu Tinh, tôi lạnh!” Anh khẽ nói.

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh cảm thấy mình nóng đến kinh người. “Anh sao rồi, đừng làm tôi sợ.” Cô hốt hoảng vùng dậy.

“Đừng động đây!” Tiêu Lăng Phong vội siết chặt tay. “Chẳng qua là tôi thấy hơi lạnh thôi!” Tiêu Lăng Phong nói nhỏ. “Diệu Tinh, khi còn bé, mỗi khi tôi lạnh. Tôi luôn hy vọng, có ai đó sẽ ôm tôi như thế này!” Anh thì thầm. “Thì ra, thật sự rất ấm áp!”

Nước mắt Diệu Tinh nhanh chóng lăn xuống. Cô từ từ đưa tay ra, ôm lấy Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong chậm rãi mở mắt, nhưng trong mắt anh chỉ có bóng đen dày đặc, Diệu Tinh, đây có phải là điều em đã nói hay không, dù có chết cũng muốn bảo vệ thật tốt một người nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Cái chết đến gần (2)

Cách đó không xa, bình bịch, bình bịch, hàng loạt tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, Diệu Tinh mím môi thật chặt.

“Trước khi hơi thở của tôi dừng lại, Diệu Tinh, tôi sẽ không để em có chuyện gì!” Anh nói xong dịu dàng hôn khẽ lên môi Diệu Tinh.

Những tia sáng chói mắt từ xa chiếu đến. Còn có thể nghe loáng thoáng những âm thanh ma sát vội vã, là xe ư? Bọn họ đuổi đến rồi sao? Diệu Tinh run rẩy...

Roẹt!!! Một tia chớp vụt sáng. Ngay sau đó, những viên đạn loạn xạ bắn đến. Tiêu Lăng Phong thuận thế ôm Diệu Tinh nằm xuống đất, bảo vệ Diệu Tinh dưới cơ thể mình. Một viên đạn, cắm vào đùi anh.

“Tiêu Lăng Phong, cái tên điên này!” Diệu Tinh khóc thét. “Tôi đã nói, muốn anh không được quản tôi rồi! Anh không nghe sao!” Diệu Tinh khóc mắng “Giờ thì hay rồi!”

“Có lẽ, tôi sắp biến thành người điên bị chết rồi...” Anh cúi đầu hôn lên nước mắt Diệu Tinh, miễn cưỡng, dường như lại mang theo chút ngọt ngào. “Diệu Tinh, em khóc là vì đang sợ, hay vẫn do có chút lo lắng cho tôi?”

“...” Diệu Tinh dừng khóc, từ từ ngẩng đầu lên. Vấn đề này, cô chưa bao giờ nghĩ đến, cũng không có thời gian suy nghĩ.

Pằng! Pằng! Tiếng súng vang loạn dưới bầu trời đêm đen tối... Máy chiếc xe nối đuôi nhau dừng lại, trong nháy mắt, Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh đều bị ánh đèn sáng choang bao phủ.

Giữa màn mưa như trút nước, quần áo Tiêu Lăng Phong gần như đã bị máu nhuộm thành màu đỏ, trên người dính đầy bùn đất. Mấy người áo đen bước ra khỏi xe, từ từ đến gần Tiêu Lăng Phong đang nằm trên mặt đất.

“Xem ra, tôi đã quá xem thường anh rồi, bị thương thế này mà còn có thể chạy xa như vậy!” Người đàn ông cười nhẹ. “Sao không chạy. Chạy tiếp đi!”

Tiêu Lăng Phong khó khăn cự mình. Đèn xe quá sáng làm anh không thể mở mắt.

“Người các anh muốn tìm là tôi, không liên quan đến người khác!” Tiêu Lăng Phong nói xong, ho nhẹ một tiếng.

“Anh liều mạng bảo vệ như vậy thì sao có thể là người khác được?” Người đàn ông nhíu mày. “Tiêu thiếu gia, anh cũng là người ra vào cả hai giới hắc bạch. Chẳng lẽ anh không biết, nói điều kiện với xã hội đen là chuyện rất ngu xuẩn sao?” Anh ta nói xong thì ngồi xổm xuống. Súng lục đen ngòm trong tay chìa vào đầu Tiêu Lăng Phong. “Anh có từng nghĩ mình sẽ có kết cục như ngày hôm nay chưa?”

Khụ khụ... Tiêu Lăng Phong ho khan một tiếng. Anh cố gắng dùng chút hơi sức còn sót lại để nâng người dậy, cho dù hôm nay phải chết, anh cũng không muốn phải chết vật như vậy, nhất là phải chết trong tay những người này.

Cảnh cách!! Người đàn ông lên đạn.

“A!” Diệu Tinh bật tai thét lên, Tiêu Lăng Phong vội vã ôm chặt Diệu Tinh, bảo vệ trong ngực. “Không có việc gì đâu!” Anh an ủi.

Chắc chắn... “Bản thân còn khó bảo toàn, Tiêu thiếu gia, anh có thể không cần tỏ vẻ anh hùng được không hả.” Người đàn ông nắm lấy cổ tay Tiêu Lăng Phong, nâng lên. “Anh có biết ánh mắt cuồng ngạo của anh làm cho người ta cực kỳ khó chịu không hả?” Người đàn ông nói, liếc mắt nhìn Diệu Tinh được Tiêu Lăng Phong bảo vệ ở sau lưng. “Xem ra, người phụ nữ này vẫn rất đặc biệt với anh!” Gã ta ra hiệu cho thuộc hạ. Mấy người kia bước nhanh đến, kéo Diệu Tinh qua một bên.

“Buông tôi ra!” Diệu Tinh giãy giụa. “Buông tôi ra!”

“Các người không được động vào cô ấy!” Anh quát.

Ha ha... “Còn có cảnh tượng nào buồn cười hơn cảnh này không chứ? Tiêu Lăng Phong, anh nên nhớ rõ, hiện tại anh đã rơi vào trong tay chúng tôi, anh còn dám hô to gọi nhỏ sao?” Gã ta đưa tay nắm lấy tóc Tiêu Lăng Phong. “Tiêu Lăng Phong, nhất định lúc này anh vẫn đang nghĩ, cho dù có chết, cũng phải chết có tôn nghiêm đúng không!” Người đàn ông nói. “Nhưng... Nếu như tôi nói, chỉ cần anh mở miệng cầu xin tôi... tôi sẽ thả cô ta thì sao...”

Nói cầu xin? Với những người này sao? Vậy thì giết anh cho rồi. Nhưng khi anh nhìn nhìn thấy, hai tay Diệu Tinh bị người ta kéo thô bạo, thêm vết thương trên đầu Diệu Tinh, tim Tiêu Lăng Phong xuất hiện một loại đau đớn như bị xé rách. A!!! Anh đè nén gầm nhẹ một tiếng. Co các ngón tay lại. Đắm mạnh xuống đất. Thì ra đến lúc chết, mình không chỉ chết thật thê thảm mà trước khi chết còn phải bị một trận sỉ nhục.

“Tiêu Lăng Phong.” Giọng Diệu Tinh run run. “Anh nói điên cái gì đó!” Diệu Tinh tức giận quát. “Anh còn ngại vết thương trên người chưa đủ sâu sao?” Diệu Tinh hét to.

Lời nói của người đàn ông đó, cô nghe rất rõ ràng, cô không trông mong Tiêu Lăng Phong sẽ vì cô mà cầu cạnh, cũng không mong chờ hôm nay bọn họ có thể sống sót rời khỏi đây. Chỉ là, cha, mẹ, con thật có lỗi với hai người.

“Tôi cầu xin anh bỏ qua cho cô ấy!” Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu. “Cầu xin anh, đừng làm cô ấy bị thương!”

Diệu Tinh kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng Phong, cô cho rằng mình nghe lầm. Tiêu Lăng Phong... Lại có thể cầu xin bọn họ.

Ha ha... Nghe lời nói của Tiêu Lăng Phong, người đàn ông cười điên cuồng. “Tiêu Lăng Phong, tôi không có nghe lầm chứ!” Người đàn ông hỏi. “Nhìn về mặt của cô gái kia đi. Không chỉ riêng mình tôi, ngay cả cô ấy cũng cảm thấy khó tin kia!”

Tiêu Lăng Phong siết chặt nắm tay. Những câu si nhục của người đàn ông kia làm cho anh chỉ tiếc không thể giết chết gã ta. Nhưng... Hiện tại để chống đỡ cơ thể mình còn phải gắng sức, huống chi là phản kháng. Mẹ nó, anh rửa thù, không ngờ mình sẽ chết uất ức như vậy.

“Nhìn xem, đây chính là Tiêu thiếu gia không ai sánh bằng của chúng ta.” Người đàn ông nói xong đâm một quyền vào bụng anh. Vết thương vốn đã bị xé rách, bởi vì một quyền này mà nứt ra lớn hơn.

“Tiêu Lăng Phong!” Diệu Tinh gào khóc, giãy giụa. Nhưng sức của cô quá nhỏ, cô không cách nào thoát khỏi đôi tay kia. “Các người đừng đánh, đừng đánh nữa...”

Người đàn ông nhìn Tiêu Lăng Phong không chút tức giận. “Ban đầu, tôi định giữ lời, nhưng... Ai bảo cô ta là người phụ nữ của anh, Tiêu Lăng Phong, nếu như có kiếp sau. Đừng nên tin lời nói của lưu manh...” Gã ta vỗ vỗ mặt Tiêu Lăng Phong.

“Khốn nạn!” Tiêu Lăng Phong nghiến răng tròng mắt nhìn người đàn ông, siết chặt tay, anh đưa tay, cố gắng đoạt lấy súng trong tay người kia. Nhưng mưu tính của anh đã bị gã ta phát hiện trước, tay của anh bị người đó túm lại.

“Tiêu Lăng Phong. Tôi lăn lộn ngoài xã hội hơn ba mươi năm, sẽ thua trong tay anh sao?” Người đàn ông hỏi. “Anh đã quan tâm như vậy, thế thì, nhìn xem cô ta sẽ chết như thế nào trước mặt anh đi!”

Ầm! Tiếng sấm càn vang dội hơn, nhìn hòng súng đen ngòm chia về phía mình, Diệu Tinh tuyệt vọng nhắm mắt lại. “Mộ Thần, Diệu Diệu sắp được gặp lại anh rồi...”

Tiêu Lăng Phong ngồi đó. Giọng Diệu Tinh không lớn, nhưng anh lại nghe thật rõ ràng. Nụ cười khổ sở từ từ lan rộng. Thì ra... Có một loại đau còn đau hơn cả xé rách tim gan...

Pằng Pằng!!! Hai tiếng súng vang lên.

“A!” Diệu Tinh hét lên, chất lỏng ấm áp văng tung tóe lên mặt cô. Thậm chí cô còn nếm được vị tanh làm người muốn nôn này...

Từ từ, cô ngã trên mặt đất. Bên tai, vang lên tiếng súng hỗn loạn, trong không khí lạnh lạnh, mùi máu tanh từ từ nồng đậm... Tiếng sấm, tiếng súng, vẫn vang vọng thật lâu...

Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc thì chúng ta đã không cần hành hạ lẫn nhau nữa rồi. Mộ Thần, rốt cuộc thì chúng ta đã có thể ở bên nhau nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Dám làm thì phải có gan chịu

Editor: ViVu

Ngoài cửa sổ, tiếng sấm vang rung trời. Tiếng xe cứu thương gào thét xuyên thủng thành phố T, cảnh sát cũng phá lệ hành động giữa đêm mưa. Đêm nay, nhất định không phải là một đêm yên bình. Xe cảnh sát chạy đến bệnh viện rồi lại chạy đi, ngay cả bệnh viện đáng lẽ phải tĩnh lặng lúc đêm khuya cũng bị bao vây chặt như nêm cối.

Vết máu đỏ tươi chảy tràn lan, từ hành lang, kéo dài mãi cho đến tận phòng cấp cứu... Dưới ánh đèn trắng sáng, màu máu đỏ tươi trở nên vô cùng chói mắt...

Trên hành lang có rất nhiều người, sắc mặt của mỗi người đều rất nặng nề. Chuyện Dạ Khuynh còn chưa kịp giải quyết, Tiêu Lăng Phong đã gặp phải chuyện thế này.

“Hay là ngài về nghỉ ngơi trước đi! Tổng giám đốc ra ngoài, tôi sẽ thông báo với ngài ngay lập tức!” Cả người Joe đầy máu, đỡ lấy Tiêu Thiên Trì, trong đôi mắt già nua của ông, tràn đầy vẻ lo lắng. “Ngài yên tâm đi! Nhất định Tổng giám đốc sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Tôi không sao, không có việc gì cả!” Tiêu Thiên Trì lắc đầu, “Tôi phải chờ Lăng Phong, chờ nó ra ngoài.” Ông nắm chặt.

“Ông nội, ông vẫn nên về trước đi!” Bùi Hạo Thần đỡ Tiêu Thiên Trì ngồi xuống. “Lăng Phong không sao đâu.” Anh ta nói xong, đưa mắt nhìn Joe, đã trẻ thế này, làm sao anh ta lại biết Tiêu Lăng Phong xảy ra chuyện, làm sao anh ta lại xuất hiện kịp thời ở nơi xảy ra chuyện.

Hình như cảm thấy được ánh mắt của Bùi Hạo Thần, Joe quay đầu lại. “Thần thiếu, cậu có chuyện gì sao?”

Bùi Hạo Thần không nói gì, khẽ lắc đầu một cái. Anh dừng để tôi điều tra ra chuyện này có liên quan đến anh! Anh âm thầm siết chặt quả đấm.

Cảnh sát trưởng mới được nhậm chức, vội đến mức đầu đầy mồ hôi, tại sao lại vừa được điều động đến đây đã gặp ngay chuyện liên quan đến nhà họ Tiêu vậy chứ, vốn chuyện của Dạ Khuynh cũng đã đủ chấn động rồi, lần này, mọi người lại càng chú ý đến nhà họ Tiêu. Sự tình thật khó giải quyết mà...

“Tiêu lão tiên sinh, xin ngài yên tâm, chuyện này, tôi nhất định sẽ tăng cường điều tra, bảo đảm sẽ cho ngài câu trả lời hài lòng!”

Tiêu Thiên Trì cũng không nói gì. Ông tự hỏi, cả đời ông không có kẻ thù nào, là ai độc ác như vậy, lại ra tay với cháu trai của ông. Chậm rãi co các ngón tay lại, trên bàn tay già nua hiện rõ những đường gân xanh.

Hạ Cẩm Trình lo lắng nhìn phòng cấp cứu, trên người trúng hai phát đạn, mất máu quá nhiều... Hình ảnh Tiêu Lăng Phong bị đẩy ra khỏi xe, không ngừng hiện lên trước mắt, nghĩ đến cả người anh ta đầy máu, anh bèn không tránh khỏi hốt hoảng. Rốt cuộc là ai ra tay độc ác như vậy. Ngay cả Diệu Tinh cũng bị liên lụy. Nghĩ đến cả người Diệu Tinh cũng đầy máu, tim anh không tránh khỏi một trận co rút đau đớn. Diệu Tinh, thật tốt là em không có chuyện gì, thật tốt...

“Lăng Phong!” Một tiếng kêu gào thê lương vang lên. Trên hành lang vụt ra một bóng người. Mọi người đều nhìn sang. Người đến chính là Đường Nhã Đình. Tóc tai rối bù, cô ta lao đảo nghiêng ngã chạy đến, suýt ngã trên mặt đất mấy lần.

“Cẩm Trình, Lăng Phong sao rồi, anh ấy sao rồi!” Níu chặt vạt áo Hạ Cẩm Trình, Đường Nhã Đình khóc lóc.

“Buông tôi ra!” Hạ Cẩm Trình lạnh lùng nói ra mấy chữ. Ánh mắt nhìn Đường Nhã Đình lạnh lùng như muốn làm cô ta đông cứng.

“Tôi hỏi anh, anh ấy sao rồi!” Đường Nhã Đình hô to, không lấy được đáp án từ chỗ Hạ Cẩm Trình, cô chạy đến bên cạnh Bùi Hạo Thần. “Hạo Thần, anh nói cho tôi biết, Lăng Phong sao rồi, anh ấy sao rồi!”

Bùi Hạo Thần siết chặt tay, nghĩ đến những ngày thê thảm gần đây, anh khẽ ngước lên. “Dừng đừng tôi!” Anh lạnh lùng nói ra mấy từ.

Thái độ lạnh lùng của anh ta làm Đường Nhã Đình kinh ngạc, trước đây, mặc dù Bùi Hạo Thần không thân thiện với cô, nhưng ít ra cũng nể mặt Tiêu Lăng Phong, nhưng bây giờ... Anh ta như vậy, có phải Tiêu Lăng Phong có chuyện gì hay không.

“Hạo Thần, anh nói cho tôi biết có được không. Anh ấy sao rồi!” Đường Nhã Đình kêu gào.

“Đường Nhã Đình!” Rốt cuộc tiếng khóc lóc của Đường Nhã Đình đã chọc giận Bùi Hạo Thần, anh nắm cổ tay Đường Nhã Đình, chậm rãi đến gần. “Cô cảm thấy cô hại Lăng Phong chưa đủ thảm sao? Nơi này không hoan nghênh cô, rút ngay!” Anh lạnh lùng nói. “Hạ Cẩm Trình, anh cũng rút.” Trong lòng thầm mắng bọn họ đúng là đôi câu nam nữ.

“Thần thiếu!” Joe bước tới. Anh ta và Tiêu Lăng Phong là bạn rất thân, hôm nay xảy ra chuyện thế này, anh ta nôn nóng là phải, hướng chỉ những chuyện phát sinh gần đây, quả thật ít nhiều cũng liên quan đến hai người này. Nhưng ở trước mặt Tiêu lão gia, nếu như anh ta không cẩn thận nói ra chuyện đùa bẻ, thật sự không biết, Tiêu lão gia sẽ làm ra chuyện gì.

“Hạo Thần?” Đường Nhã Đình âm ỉ khẽ gọi. Cô chỉ lo lắng cho Lăng Phong, chẳng lẽ điều này cũng có lỗi sao? Tại sao tất cả mọi người đều nhìn cô chằm chằm.

“Đường Nhã Đình. Nếu như để tôi điều tra ra chuyện này có liên quan đến cô, tôi bảo đảm, tôi sẽ tự tay giết chết cô!” Hạ Cẩm Trình kéo Đường Nhã Đình qua, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Tại sao chuyện gì không tốt anh đều liên tưởng đến tôi!” Đường Nhã Đình thét chói tai. Cô thừa nhận mình xấu xa, nhưng... Làm sao cô có thể hại Lăng Phong.

“Nơi này là bệnh viện, cô nói nhỏ một chút!” Trong đám đông, không biết ai bình tĩnh nói ra một câu. Đường Nhã Đình tui thân nếu máu. Tất cả mọi người đều ghét cô, có phải chỉ vì cô là con gái của Đường Cát Nguyên, chỉ vì cô đã phạm sai lầm hay không.

Ánh đèn trong hành lang vô cùng sáng rõ, Đường Nhã Đình nhìn từng gương mặt lạnh lùng, thê thảm mỉm cười, Tiêu Lăng Phong, anh có biết không, tất cả mọi người đều khi dễ em, trên thế gian này, chỉ có anh là đối xử với em tốt nhất, cho nên, anh tỉnh lại nhanh một chút có được không, anh đừng có chuyện gì, đừng gặp chuyện gì xấu cả...

Trong phòng bệnh, Diệu Tinh đã thay đồng phục bệnh nhân, trên người không còn vết máu, xem ra cô cũng không có thể thảm, chẳng qua, lúc này gương mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt đến dọa người.

“Bác sĩ, sao cô ấy còn hôn mê!” Mộ Sở hỏi.

“Cô ấy bị kinh sợ. Hiện tại thuốc vẫn chưa hết tác dụng, cô ấy cũng không thể tỉnh lại nhanh như vậy, nhưng có thể yên tâm. Cô ấy không có việc gì!” Bác sĩ nói xong thì đi ra ngoài. Thật sự là quá khoa trương, hiện tại những người này lại dám ngang nhiên đá thương người...

Mộ Sở nắm chặt quyền, nhìn đêm đen ngoài cửa sổ, vẻ mặt của anh càng lúc càng lạnh. Thật to gan, Triệu Chí Viễn, xem ra ông không coi tôi ra gì. Có lẽ, lần trước tôi không nên bỏ qua cho ông. Tôi bảo đảm, chẳng mấy chốc ông sẽ biến mất thôi.

Rắc Rắc... Ly thủy tinh trong tay Mộ Sở cứ thế mà vỡ nát, mảnh thủy tinh vụn dăm vào lòng bàn tay. Máu chảy xuống theo từng kẽ tay, nhưng nhìn thể

nào cũng giống như anh ta không hề phát hiện điều đó, chỉ có ánh mắt, càng lúc càng lạnh...

Diệu Tinh, tại sao em lại đi cùng Tiêu Lăng Phong, không phải em đã nói, chuyện của anh ta, không liên quan đến em sao? Diệu Tinh, trên người em ngoại trừ những vết thương ngoài da, không còn vết thương nào khác, điều này có phải là kết quả của việc Tiêu Lăng Phong liều chết bảo vệ em. Là loại sức mạnh nào để có thể làm cho một người đã ông bất chấp tất cả...

Từ từ đi đến bên giường. Đưa tay vuốt nhẹ gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Diệu Tinh, vén lại những sợi tóc tán loạn.

“Diệu Tinh, đừng để tôi thất vọng, thật sự đừng làm thế...”

Cạch! Tiếng mở cửa vang lên, một bóng người nhanh chóng bước vào. “Thiếu chủ!” Anh ta cúi đầu gọi một tiếng, sau đó nói gì đó bên tai Mộ Sở. Chỉ thấy, môi Mộ Sở càng lúc càng mím chặt, ánh sáng giá lạnh trong đôi mắt càng lúc càng mãnh liệt hơn. Được, anh đã dám làm, vậy thì phải có gan chịu...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Sao cô không chết luôn đi

Editor: VIVu

Đoàng đoàng đoàng!!! Tiếng súng hỗn loạn, mùi máu tươi tanh nồng còn có cả, hòng súng đen ngòm... Trong đêm đen, cô trốn chạy, thế nhưng lại không có cách nào thoát khỏi sự truy kích từ phía sau.

“Đừng.” Diệu Tinh thì thầm, bàn tay nhỏ bé bất an nắm chặt tấm chăn. “Đừng bắn.” Cô lo lắng lắc đầu. “Đừng!!!” Cô sợ hãi thét lên, tỉnh lại.

Xung quanh là một màu trắng xóa. Bên tai vẫn còn vang lên tiếng mưa rơi ào ào. Diệu Tinh hoảng sợ nuốt nước miếng, đây là đâu? Mình đã chết rồi sao? Tựa như bất thành linh nghĩ đến chuyện gì đó. Cô sờ loạn trên mặt mình. Nhìn ngón tay. Cũng không có vết máu. Cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Diệu Tinh, rốt cuộc em đã tỉnh!” Mộ Sở bước vội quan cảm bàn tay run rẩy của Diệu Tinh. “Em khỏe không?”

Lòng ngực Diệu Tinh phập phồng theo từng nhịp thở dồn dập, cô sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt.

“Diệu Tinh, em sao vậy, anh là Alex!” Mộ Sở nói tiếp.

“Alex?” Diệu Tinh hỏi, cho nên, đây không phải là Mộ Thần, cho nên... Mình còn sống. Cô đỡ trán.

“Diệu Tinh, em ổn không?” Mộ Sở lo lắng hỏi. Có phải bị kinh sợ quá mức hay không.

“Em không sao, không có gì!” Diệu Tinh lắc đầu một cái, trí nhớ hỗn loạn, một tia sáng hiện lên. Hình như lại nghe thấy âm thanh viên đạn đâm xuyên vào da thịt, cô có thể xác định, những thứ này không phải là mộng. Mới vừa cúi đầu, đột nhiên ngẩng đầu lên. “Alex, Tiêu Lăng Phong thế nào rồi?” Cô kéo tay Mộ Sở.

“Vẫn còn đang cấp cứu!” Mộ Sở nói xong, âm thầm nhìn vào mắt Diệu Tinh, cho nên, Diệu Tinh, em đây là đang quan tâm anh ta, đúng không!

“Cấp cứu?” Diệu Tinh thì thầm. “Em muốn đi xem anh ta một lát!” Diệu Tinh nói xong, nhảy xuống giường, chạy đi.

“Diệu Tinh, em chậm một chút!” Mộ Sở kêu lên, đi theo phía sau cô.

Trong hành lang, tất cả mọi người vì chờ đợi quá lâu mà vẻ mặt đều mệt mỏi. Vết máu trên sàn vẫn chưa được lau, bởi vì bị giẫm loạn xạ mà lung tung, mờ hồ... Diệu Tinh che miệng, quá nhiều máu...

“Diệu Tinh!” Hạ Cẩm Trinh là người đầu tiên phát hiện Diệu Tinh. “Em đã tỉnh, có khó chịu chỗ nào không?”

Diệu Tinh lắc đầu. “Cẩm Trinh, tình hình Tiêu Lăng Phong thế nào rồi?” Cô khăn trương nú lấy vạt áo Hạ Cẩm Trinh.

“Đã truyền máu, đạn cũng được lấy ra rồi, bây giờ đang khâu vết thương lại, yên tâm đi! Không sao đâu!” Anh nhò nhẹ an ủi.

Nghe lời nói của Hạ Cẩm Trinh, rốt cuộc Diệu Tinh cũng yên lòng. Cũng may, anh ấy không có việc gì.

Bùi Hạo Thần đứng đối diện, lạnh lùng nhìn Hạ Cẩm Trinh đặt tay trên vai Diệu Tinh. Anh bước lên mấy bước, kéo Diệu Tinh qua, sau đó lạnh nhạt nhìn cô chăm chăm. Lại không nói tiếng nào.

“Anh làm gì thế?” Diệu Tinh không vui, cau mày.

“Tôi xem cô có cái gì đặc biệt!” Bùi Hạo Thần lạnh nhạt nói. “Có thể để cậu ấy vì cô mà ngay cả mạng cũng không cần!”

Diệu Tinh nhìn về giữu cột và chán ghét trong mắt Bùi Hạo Thần, từ từ cúi đầu. Quả thật, nếu như không vì cô, Tiêu Lăng Phong cũng đã không bị thương nặng như vậy. Nếu như không phải vì kéo Tiêu Lăng Phong ra khỏi công ty, cũng sẽ không tạo cơ hội cho những người đó...

“Thật xin lỗi!” Diệu Tinh khẽ nói.

“Cô cho rằng cô là ai?” Bùi Hạo Thần cười lạnh. “Trình Diệu Tinh, ta không hiểu nổi, một người phụ nữ không có trái tim như cô thì cô có cái gì đáng giá để Lăng Phong bất chấp tất cả.”

“Bùi Hạo Thần, anh nói bấy cái gì đó!” Hạ Cẩm Trinh không vui đẩy Bùi Hạo Thần ra. “Anh nên nhớ rõ, Diệu Tinh mới là người bị hại!” Anh hàm hồ bảo vệ Diệu Tinh phía sau.

“Cô ta là người bị hại?” Bùi Hạo Thần khinh thường nhìn Hạ Cẩm Trinh. “Vậy anh nói cho tôi biết. Lăng Phong là cái gì, nếu như không phải có thêm gánh nặng là cô ta, thì Lăng Phong có thể thâm đến vậy sao?” Anh nói xong, chậm rãi nhìn Diệu Tinh. “Nếu cô còn có lương tâm, nếu thật sự lo lắng cho Lăng Phong, thì nhanh chóng xử lý thật tốt những người dư thừa bên cạnh cô đi. Bằng không, nơi này không hoan nghênh cô.” Bùi Hạo Thần nói xong đưa mắt nhìn Mộ Sở đang đứng phía sau Diệu Tinh. Đây chính là Alex mà Lăng Phong nói sao. Tư Đồ Sở?Ồ... Hay cho một thiếu gia không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân, hay cho một người đàn ông cực kỳ giống Mộ Thần.

“Bùi Hạo Thần, anh đừng quá đáng!” Hạ Cẩm Trinh không hài lòng.

“Cẩm Trinh, đừng nói!” Diệu Tinh khẽ nói. “Anh ta nói rất đúng...” Diệu Tinh đang nói, thì đột nhiên trong đám đông xông ra một bóng người, ngay sau đó một loạt tiếng tát tay chất chứa vang lên.

Con đau rất nhanh chóng tập kích mọi giác quan của Diệu Tinh, ngay cả tai cũng vang lên tiếng ong ong...

“Trình Diệu Tinh, con tiện nhân này, đều là do cô hại!” Đường Nhã Đình gắt gỏng kêu gào. “Tại sao kể từ khi cô xuất hiện chưa từng có một chuyện tốt nào xảy ra hả?”

“Đường Nhã Đình, cô cần quấy cái gì vậy hả!” Hạ Cẩm Trinh đẩy Đường Nhã Đình ra.

“Tôi cần quấy?” Đường Nhã Đình cười lạnh. “Hạ Cẩm Trinh, suýt chút nữa, người phụ nữ này đã hại chết Lăng Phong của tôi rồi, ngay cả tư cách nói chuyện mà tôi cũng không có sao? Cô lớn tiếng chất vấn. “Trình Diệu Tinh, cô cố ý đúng không? Trẻ như vậy mà cô còn mang Lăng Phong ra ngoài làm gì. Rốt cuộc thì cô có âm mưu gì. Tất cả mọi việc đều do cô sắp đặt có đúng không, cô muốn hại chết Lăng Phong có đúng không?” Cô quát mắng, mặc kệ những người đang kéo mình, cố gắng giãy giụa. Trên mặt đầy vẻ hung ác, dường như chỉ hận không thể xé nát Diệu Tinh.

Diệu Tinh vuốt gương mặt nóng rực, từ từ ngẩng đầu nhìn Đường Nhã Đình. Giờ phút này, sự bình tĩnh của cô hoàn toàn chênh lệch với sự cáu kỉnh của Đường Nhã Đình. “Tôi không có!” Cô lạnh lùng nói.

“Cô còn nói cô không có!” Đường Nhã Đình gào thét. “À tiện nhân, sao cô không chết luôn đi, Trình Diệu Tinh, sao cô không chết trong tai nạn xe ba năm trước luôn đi.” Cô gào thét. “Vì sao cô không chết hả!”

Mộ Sở chậm rãi siết chặt nắm đấm, trong con ngươi trong trẻo mà lạnh lùng của anh, xẹt qua tia sáng nguy hiểm. Tai nạn xe ba năm trước. Cô ta lại còn dám nhắc đến. Anh từ từ bước đến, đứng trước mặt Đường Nhã Đình.

“Cô nói gì?” Anh lạnh lùng hỏi...

“Tôi nói con tiện nhân kia nên chết trong tai nạn xe ba năm trước!” Đường Nhã Đình gào thét, ngẩng đầu lên. Nhưng khi cô nhìn rõ sắc mặt Mộ Sở. Trong nháy mắt, mắt cô ta trợn thật to, đôi môi mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn không phát ra được tiếng nào...

“Cô nói lại lần nữa!” Giọng nói của Mộ Sở cực kỳ lạnh lẽo. Chậm rãi giơ tay lên, đưa về phía Đường Nhã Đình.

“Tiên sinh!” Joe bước nhanh đến. Cầm tay Mộ Sở. “Anh bình tĩnh một chút. Đường tiểu thư chỉ nhất thời kích động, cô ấy không có ác ý!”

Nhịp thở của Mộ Sở dần bình tĩnh, vẻ giận dữ trong đôi mắt cũng nhanh chóng khôi phục như bình thường, chậm rãi buông lỏng các ngón tay. Đặt tay xuống. “Quản tốt mệnh của cô. Đường Nhã Đình, tôi mặc kệ cô có phải là phụ nữ hay không. Nếu còn dám can nhiễu... Tôi sẽ giết chết cô!”

Anh chậm rãi nói bên tai Đường Nhã Đình.

Hơi thở lạnh lẽo phả vào cổ Đường Nhã Đình, thân thể cô run rẩy, nước trong mắt, từng giọt, từng giọt rơi xuống. Lúc này, người khổng lồ cô thấy cô ta đã bình tĩnh lại cũng buông tay ra, mất đi chống đỡ cuối cùng, cô ta rũ rượi ngã xuống đất.

Mộ Thần, Mộ Thần... Cơ thể cô ta run rẩy. Tuy nhiên nó không làm cho bất kỳ ai đưa tay ra đỡ cô ta dậy. Đường Nhã Đình bắt lực nhìn Hạ Cẩm Trinh, ánh mắt như đang cầu xin giúp đỡ, Cẩm Trinh, làm sao đây, làm sao đây, đó là Mộ Thần, có phải anh ta tới tìm tôi báo thù hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tôi nợ anh một lần

Editor: ViVu

Từ lúc Tiêu Lăng Phong được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu đến giờ vẫn còn mê man. Vết thương của anh ta còn trầm trọng hơn cả dự đoán của Diệu Tinh, thậm chí, viên đạn lúc anh đỡ thay cô, gần như xuyên thủng người anh... Vết thương trên bụng bị xé rách nghiêm trọng, khâu thêm mười một mũi. Bác sĩ nói, nếu như trễ một chút nữa thôi, Tiêu Lăng Phong sẽ không cứu được, cũng may, vết thương không bị nhiễm trùng, bằng không cho dù có giỏi đến mấy cũng không thể cứu chữa...

Lo lắng cắn môi, Diệu Tinh tựa vào tường, hồi tưởng lại chuyện đêm hôm qua, cô cảm thấy giống như đã đi một vòng quỹ môn quan. Thật đáng sợ, chỉ cần chớp mắt một cái, những hình ảnh ấy như tái hiện trước mắt...

Tiêu Lăng Phong, thật xin lỗi. Diệu Tinh lo lắng xoa ngón tay. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã bị cô hành hạ đến ửng hồng. Anh tỉnh lại nhanh lên, đừng gặp chuyện gì bất trắc, thật sự đừng mà.

“Thue ký Trình, cô bình tĩnh một chút! Bác sĩ nói, Tổng giám đốc đã không sao rồi!” Joe nhẹ nhàng an ủi, sau đó vỗ vỗ bả vai cô. “Chờ thuốc hết tác dụng sẽ tỉnh lại thôi!”

“Có thật không?” Diệu Tinh ngẩng đầu.

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng, bất lực của Diệu Tinh. “Dĩ nhiên.” Joe gật đầu. Tại sao, cô bé đơn thuần như thế này lại dây dưa với Tiêu Lăng Phong! Sống qua những ngày bình yên, thông thả không phải tốt hơn sao? Dạ Khuynh và Tiêu Lăng Phong liên tiếp gặp chuyện không may, không thể không nói, đây chính là điềm báo, có lẽ mọi chuyện, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Ngoài cửa sổ, mưa dần dần ngừng lại, trong phòng bệnh không còn nghe thấy tiếng mưa rơi nữa, cũng chỉ còn âm thanh tích tắc của các thiết bị. Khẽ cắn môi, Tiêu Lăng Phong, cầu xin anh, tỉnh lại nhanh một chút đi. Cầu xin anh... Khóe mắt Diệu Tinh có chút cay cay.

Lông mi Tiêu Lăng Phong run run. Từ từ mở mắt. Màu trắng xung quanh có chút chói mắt, cả thính giác và thị giác đều trống rỗng, mình đã chết rồi sao? Anh nghĩ, trong lòng giễu cợt mình, người như anh, cho dù có chết, cũng không thể lên được thiên đường.

Từ từ, anh có thể nghe thấy âm thanh tích tắc của thiết bị y tế, có thể cảm thấy đau đớn theo từng hơi thở...

“Lăng Phong, con đã tỉnh chưa?” Tiêu Thiên Trì thấy anh tỉnh lại thì vội vàng đứng dậy. “Lăng Phong, ông nội đây.”

Tiêu Lăng Phong nhìn ông cụ bên cạnh mình, cố gắng mỉm cười. “Ông nội, con không sai!” Giọng nói của anh vô cùng khàn đặc, không chú tâm nghe thì dường như không thể nghe rõ anh nói gì.

“Đưa bé này, cuối cùng cũng đã tỉnh!” Tiêu Thiên Trì cầm tay Tiêu Lăng Phong, không nói thêm một từ nào, nhưng hình ảnh này lại làm mũi người ta cay cay, từ nhỏ, Tiêu Lăng Phong là được ông nội nuôi lớn, bọn họ chỉ có nhau mà thôi, nếu như Tiêu Lăng Phong thật sự có mệnh hệ gì, vậy thì... Lão già như ông, phải làm sao đây!

Tiêu Thiên Trì nắm chặt tay cháu trai, rõ ràng trong lòng cảm thấy may mắn, kích động. Tuy nhiên, nó đã bị ông che giấu rất tốt.

Joe thấy Tiêu Lăng Phong tỉnh lại thì đi ra ngoài gọi bác sĩ đến. Nghe Tiêu Lăng Phong đã tỉnh, ngoài cửa đang yên tĩnh, trong nháy mắt đã náo động, mọi người rời rít nhìn nhau, bị thương nặng như thế mà còn có thể tỉnh lại. Thật sự là phúc lớn...

“Bác sĩ. Tình hình của nó thế nào?” Tiêu Thiên Trì hỏi bác sĩ.

“Vết thương rất tốt. Nhưng do làm phẫu thuật, rất dễ phát sốt, phải chú ý nhiều một chút, còn có cánh tay nữa, lần này nhất định phải chăm sóc tốt, lần trước bị gãy xương vẫn chưa lành. Sau chuyện ngày hôm qua, tình hình có chút nghiêm trọng, chúng tôi sẽ theo dõi tình hình phục hồi, tìm ra phương án giải quyết.”

“Bác sĩ, cảm ơn ông.” Joe thở phào nhẹ nhõm. Sau đó liếc mắt nhìn Diệu Tinh, trong mắt như đang nói, xem đi, tôi đã nói không sao mà! Sau đó tiễn bác sĩ ra ngoài.

Diệu Tinh từ từ đi đến bên giường. Nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiêu Lăng Phong, cô cắn cắn môi. Nhưng vẫn kiềm chế nước mắt đang có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào.

“Anh có khỏe không?” Cô khàn khàn hỏi.

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Nở nụ cười yếu ớt. “Em nói rất đúng, tôi là một người đi gieo họa, sẽ không chết dễ dàng như vậy!” Anh vốn định dùng phương thức thoải mái nhất nói cho Diệu Tinh biết, anh không có việc gì. Nhưng khi nhìn gương mặt sưng đỏ của cô, nụ cười nơi đáy mắt của anh biến

mất ngay tức khắc. Là ai ra tay độc ác như vậy, cũng thật kỳ lạ, người đầu tiên anh nghĩ đến lại chính là Đường Nhã Đình. Tiêu Lăng Phong, bắt đầu từ khi nào mà, anh và Đường Nhã Đình lại trở nên xa cách như ngày hôm nay.

“Anh không có việc gì là tốt rồi, không sao là tốt rồi!” Diệu Tinh gạt đầu, giống như thờ phào nhẹ nhõm.

Tiêu Lăng Phong nhìn vẻ yếu ớt của Diệu Tinh, trong lòng đau âm ỉ, Diệu Tinh, thật may em không có gì, thật tốt là em bình an...

Tiêu Thiên Trì nhìn cháu trai của mình và Diệu Tinh đang cố nén nước mắt, ông ra hiệu bảo mọi người ra ngoài, ông cũng chậm chậm đi ra, đóng kỹ cửa phòng.

“Tiều lão gia!”

“Đi sở cảnh sát!” Tiêu Thiên Trì lạnh lùng nói mấy chữ. Cháu của ông mà cũng dám động, ông ngược lại muốn nhìn xem, là người nào có gan lớn như vậy. Ông cất bước, một đám người lục đục đi theo phía sau.

Trong phòng bệnh, không còn những người khác. Rất yên tĩnh, cũng chỉ có tiếng hít thở lo lắng của Diệu Tinh và âm thanh tí tít của các thiết bị.

Tiêu Lăng Phong nằm trên giường, nhìn Diệu Tinh đang không biết phải làm gì.

“Có phải tôi rất vô dụng?” Tiêu Lăng Phong hỏi, lúc trước khi Diệu Tinh xảy ra chuyện, anh luôn không có bên cạnh, lần này, rốt cuộc anh cũng đã được ở bên cạnh cô, nhưng anh lại không có năng lực bảo vệ cô.

“Không phải.” Diệu Tinh lắc đầu. “Cảm ơn anh, Tiêu Lăng Phong, rất cảm ơn anh!” Giọng của cô thật nhỏ, mang theo chút khàn khàn. “Cảm ơn...” Diệu Tinh vô vạt áo khẽ nói.

Cảm ơn? Tiêu Lăng Phong? Cách gọi thật xa cách.

“Em sao vậy. Có ổn không?” Tiêu Lăng Phong hỏi, thái độ bình tĩnh gần như lạnh lùng của Diệu Tinh làm trong lòng anh thấy buồn buồn, vết thương vốn dĩ không quá đau, đột nhiên lại rất đau.

“Tôi không sao, không có việc gì!” Diệu Tinh lắc đầu liên tục. “Tiêu Lăng Phong, thật xin lỗi, đều tại tôi hại anh biến thành thế này, rất xin lỗi!” Diệu Tinh nói xin lỗi không ngừng.

“Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong muốn đưa tay kéo Diệu Tinh. Nhưng vết thương trên người quá mức nghiêm trọng. Anh đau đến cau mày, tay cũng không thể kéo được Diệu Tinh.

“Anh đừng lộn xộn!” Diệu Tinh khẩn trương dè tay Tiêu Lăng Phong lại. “Bác sĩ nói anh không thể lộn xộn, nếu có gì sơ xuất, cánh tay này sẽ có di chứng!”

Di chứng. Tiêu Lăng Phong cười thờ ơ. “Chết cũng đã chết một lần rồi, còn để ý cái di chứng gì đó sao?”

“Anh đừng nói bậy!” Diệu Tinh ngắt đầu. “Không sao đâu, sau này cũng sẽ không có chuyện gì. Tôi cũng sẽ không dẫn anh chạy loạn khắp nơi!”

“Trình Diệu Tinh, có phải có người nói gì với em không?” Anh khó hiểu nhìn Diệu Tinh đang gắng gượng. “Tôi đã nói rồi. Đó không phải là lỗi của em!”

“Nhưng bởi vì tôi dẫn anh ra khỏi công ty nên mới biến thành như vậy, nếu như... Nếu như tôi đi ra ngoài mua thuốc mang trở về thì chuyện đã không thế này!” Cô giống như đứa bé làm sai chuyện gì đó.

“Trình Diệu Tinh, tôi nói lại lần nữa, không ai trách em cả!”

“Nhưng... Tôi tự trách!” Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên. Sắc mặt Tiêu Lăng Phong trắng bệch giống như tờ giấy. “Tiêu Lăng Phong, tôi nợ anh một lần.”

“Diệu Tinh...” Trong lòng Tiêu Lăng Phong vừa rầu rĩ vừa đau đớn, anh nắm bàn tay run run của Diệu Tinh, nợ tôi một lần? Trình Diệu Tinh, ý của em là gì đây...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Vở hài kịch

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Ánh mắt cô bình tĩnh không một gợn sóng. Thay vì nói cô lo lắng thì nên nói cô áy áy náy, theo như những lời cô ấy vừa nói, thì cô tự trách mình, bởi vì cô cảm thấy mọi chuyện đều do mình gây ra, nên mới áy náy.

Đau đớn, từng chút từng chút lan tràn ra. Tiêu Lăng Phong buông tay Diệu Tinh ra, nở nụ cười thê lương. “Nợ tôi một lần?” Anh nhìn Diệu Tinh. “Cho nên Trình Diệu Tinh, em muốn trả thế nào đây?”

“Anh muốn thế nào cũng được, chỉ cần tôi có thể làm, tôi đều cố hết sức để làm” Diệu Tinh nghiêm túc nói.

Tiêu Lăng Phong bức mình. Anh cảm thấy máu trong ngực mình sôi trào. Chẳng lẽ anh bất chấp tất cả là để cô “trả nợ” à. Nhất thời, anh cảm thấy mình thật buồn cười.

“Trình Diệu Tinh, tôi chưa từng muốn em cảm ơn.” Anh chống người ngồi dậy. Thì ra mình cam tâm tình nguyện, còn cô ấy lại chẳng màng ngó ngang.

“Anh không được lộn xộn.” Diệu Tinh muốn đỡ anh ta.

“Em đừng tới đây.” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nhìn Diệu Tinh chăm chăm, tay siết chặt khăn trải giường. Mồ hôi hột chảy từ trên trán xuống. “Trình Diệu Tinh.” Tiêu Lăng Phong cắn răng. Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào lạnh lùng hơn em.

Diệu Tinh ngẩng đầu lên, chờ câu sau của anh.

“Tôi thật sự muốn xem xem máu của em, rốt cuộc là có nhiệt độ hay không.”

Đối với tính tình thất thường của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh thật sự cảm thấy không thể hiểu được. Minh cảm ơn anh ta cũng có lỗi sao? Chẳng lẽ muốn cô hùng hồn nói: Tiêu Lăng Phong, đừng mong tôi sẽ cảm ơn anh, tất cả đều do anh tự nguyện, tôi không có ép anh hay sao?

“Đi ra ngoài.” Anh ta lạnh lùng nói, sau đó đau đến mày cũng nhíu chặt.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

“Diệu Tinh, em đến giờ uống thuốc rồi.” Mộ Sở bước vào, nở nụ cười vô hại. “Tiêu Lăng Phong, anh làm sao vậy, cảm thấy tốt hơn chút nào không?”

Tiêu Lăng Phong nhìn Mộ Sở. Từ từ siết chặt nắm tay, lại là anh ta, mỗi lần Diệu Tinh xảy ra chuyện. Anh ta luôn đột nhiên xuất hiện.

"Cảm ơn anh đã cứu Diệu Tinh. Chuyện đó tôi đã nghe Diệu Tinh nói. Tiêu Lăng Phong, anh cứu Diệu Tinh thì chính là ân nhân của tôi, tôi sẽ nhớ ân tình này." Anh ta nói nghiêm túc.

Cảm ơn? Tiêu Lăng Phong thờ hồn hên trừng mắt nhìn Mộ Sở. Anh có tư cách gì mà nói cảm ơn với tôi, anh là gì của Trình Diệu Tinh hả. Anh đang dùng cách này để tuyên cáo Trình Diệu Tinh là của anh sao? Tiêu Lăng Phong bị thương đỡ vết thương, đau quá...

"Diệu Tinh, chúng ta đi thôi. Tổng giám đốc Tiêu vừa mới tỉnh lại, cơ thể còn rất yếu, cần nghỉ ngơi thật tốt." Anh ta vừa nói vừa vén tóc Diệu Tinh ra sau tai.

"Tiêu Lăng Phong, anh nghỉ ngơi cho thật tốt, tôi lại đến thăm anh." Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong vì mất máu mà trở nên xanh xao, cẩn thận lên tiếng.

"Không cần." Tiêu Lăng Phong quay mặt sang hướng khác. "Đi ra ngoài." Diệu Tinh không nói gì, xoay người bỏ đi, Mộ Sở cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau cô, cố ý thân mật diu cô đi.

Tiêu Lăng Phong, rất tức giận à. Rất đau à đúng là mình nên cười thầm rồi. Tôi muốn anh nhìn người phụ nữ mình liều chết cứu về lại ngã vào ngực người khác.

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh được Mộ Sở đỡ ra ngoài. Thậm chí không quay đầu lại lấy một lần. Rầm. Anh mất đi sức lực chống đỡ cơ thể, ngã xuống.

"Ừm..." Đụng trúng vết thương, anh cúi đầu rên một tiếng.

Trình Diệu Tinh, tôi liều mạng bảo vệ em, chính là vì để nhìn em rồi đi cùng với người đàn ông khác ở trước mặt tôi sao? Anh nghiêng răng. Về mặt khiêu khích lúc rời đi của Mộ Sở xuất hiện một lần nữa.

"Tư Đồ Sở. Alex." Tiêu Lăng Phong thờ hồn hên nói ra từng chữ này. Khốn kiếp, bị súng bắn mà tôi còn có thể sống lại, anh cảm thấy tôi sẽ quan tâm đến khiêu khích của anh à. Buồn cười."

Cốc cốc cốc.

"Đã đi rồi còn quay lại làm gì?" Tiêu Lăng Phong tức giận hỏi.

Joe vừa đẩy cửa ra, khựng lại, không biết nên bước vào hay đi ra, anh ta đang nói gì vậy? Minh vào không đúng lúc sao? Rõ ràng anh đã thấy Diệu Tinh đi khỏi mới bước vào mà.

Một lúc lâu vẫn không nhận được câu trả lời, Tiêu Lăng Phong quay sang, nhìn thấy trợ lý đang đứng ở cửa, sắc mặt anh ta càng đen hơn, ánh mắt cũng âm trầm hơn. Haizz, Tiêu Lăng Phong à, thì ra là do tự anh nghĩ quá nhiều thôi. Cô ấy đi rồi thì làm sao sẽ trở lại.

"Anh làm sao vậy, có tốt hơn chút nào không." Joe thoải mái đi vào, vờ như tình huống xấu hổ vừa rồi không hề tồn tại.

"Một chút thương tích nhỏ, còn chưa chết." Tiêu Lăng Phong cắn răng. Lúc này, nhất định mọi người đều lo cho an nguy của anh, nhưng tại sao thái độ Trình Diệu Tinh lại lạnh nhạt như vậy. Vẫn bỏ anh lại mà đi cùng người đàn ông khác.

"Miếng vết thương của anh vừa mới may lại, tâm trạng không nên quá kích động, nếu vết thương lại rách ra, cũng không phải chuyện đùa đâu." Joe vừa nói, vừa điều chỉnh lại giường bệnh. Giúp Tiêu Lăng Phong có một tư thế thoải mái.

"Chuyện Dạ Khuynh thế nào rồi?" Tiêu Lăng Phong hỏi Joe.

"Chuyện này thì bộ phận quản lý bên đó đang cố gắng sắp xếp, rất nhiều người tình nguyện âm thầm giải quyết. Tôi cũng thường xuyên sang đó xem thế nào, có chuyện gì tôi sẽ nhanh chóng báo với anh, bây giờ anh cần nghỉ ngơi thật tốt. Có biết lần này rất nguy hiểm hay không?" Joe nói, rõ ràng là một câu quan tâm, lo sợ... Nhưng phát ra từ miệng anh ta thì những lời này lại bình thản một cách lạ lùng.

Tiêu Lăng Phong xoay mặt nhìn người trợ lý kiệm lời của mình, hôm nay anh ta phá lệ nói nhiều như vậy.

"Nếu cảnh sát đến chậm một phút. Hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi." Anh ta nói xong, ngón tay khẽ co lại.

"Cảnh sát?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Tôi nhớ rõ không nghe thấy còi xe cảnh sát, làm sao cảnh sát lại biết được." Tiêu Lăng Phong nhìn gương mặt bình tĩnh của Joe, mặt dù anh ta là một người lạnh nhạt, nhưng có thể bình thản nói về một vụ mưu sát như thế thì quả thật không phải người tầm thường rồi.

"Hôm qua tôi đến công ty tìm anh. Bảo vệ nói, thư ký Trình đưa anh đi rồi, còn nói anh bị thương, tôi gọi điện thoại cho anh nhưng không ai nhận, trong nhà cũng không có người, lo anh gặp chuyện không may nên xem hệ thống định vị xe anh, cảm thấy sự tình không ổn vì vậy đã nhanh chóng báo cảnh sát."

"Vậy sao?" Tiêu Lăng Phong nhìn Joe gật đầu. Giải thích này có vẻ quá hợp lý. Muộn như vậy, anh ta tới tìm anh làm gì. Tiêu Lăng Phong đánh giá Joe.

"Cục cảnh sát vừa mới gọi điện thoại đến, nói là có thể người bị trúng độc trong tiệc sinh nhật Triệu Chí Viễn trả thù, hiện tại mấy người kia đều đã bị bắt, đang chờ tiến hành bước cuối cùng."

"Joe, vất vả cho anh rồi."

"Anh khách khí rồi." Joe, khôi bằng lạnh lùng, lộ ra một nụ cười yếu ớt. "Thần thiếu gia cũng đang giúp đỡ xử lý chuyện này, cho nên anh an tâm dưỡng bệnh đi. Về phần thư ký Trình..." Joe ngừng một chút, "Tôi nghĩ, cô ấy vẫn rất quan tâm anh."

Quan tâm? Quan tâm mà khi anh suýt chết vì cứu cô, còn cô thì lại khinh khinh ta ta với người đàn ông khác ở trước mặt anh sao?

"Hừ." Anh cười lạnh một tiếng. "Chú ý Alex cho tôi, người này tuyệt đối không đơn giản, hầu như tất cả sự việc kỳ quái đều bắt đầu kể từ khi anh ta xuất hiện."

"Đã biết." Joe gật đầu, sau đó đi ra ngoài. Tiêu Lăng Phong nhìn Joe biến mất sau cánh cửa, trong mắt lóe lên tia sáng nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Người tiếp theo, chính là cô

Mưa vừa tạnh không bao lâu, bầu trời đột nhiên trở nên trong xanh. Tựa như mọi năm phần, mọi máu tanh đều chưa từng tồn tại.

Mộ Sở đứng bên cửa sổ, gõ từng nhịp lên tấm thủy tinh, cạch, cạch, cạch, âm thanh vang vọng. Nghe thấy tiếng mở cửa sau lưng, Mộ Sở co tay lại.

"Chuyện giải quyết xong rồi?"

"Thiếu chủ yên tâm, bên phía sở cảnh sát sắp xếp xong rồi, bọn họ sẽ nói là họ nhận được báo án nên mới đuổi tới hiện trường. Sẽ không ai biết là chúng ta cứu Trình tiểu thư."

Mộ Sở gật nhẹ đầu, hình ảnh cả người Diệu Tinh đầm máu hiện rõ mồn một trước mắt. "Chuyện này phải giải quyết ổn thỏa, không tin sơ hở, tôi muốn mấy người kia, có đi không về." Anh siết chặt quyền.

"Thuộc hạ đã hiểu."

"Nói với Lãnh Liệt, bảo anh ta nhanh chóng trở về."

"Nhưng chuyên Dạ Khuynh còn cần anh ta, bên cạnh Tiêu Lăng Phong cũng cần có tai mắt của chúng ta."

"Muốn trả thù có rất nhiều phương pháp, nhưng để đào tạo ra một sát thủ xuất sắc thì cần nhiều thời gian, ở bên ngoài quá lâu sẽ làm anh ta có ảo giác, cảm thấy mình không liên quan với xã hội đen, cảm thấy mình chỉ là một công dân đi làm bình thường thôi."

"Vâng, tôi sẽ nói với anh ta." Người đàn ông nói xong từ từ đi ra ngoài. Mộ Sở chậm rãi xoay người lại. Theo thói quen, xoay chiếc nhẫn trên ngón tay út. "Đường Nhã Đình, người tiếp theo, chính là cô." Dám can đảm khiêu chiến tôi, tôi muốn coi trả một cái giá bi thảm nhất.

Tiêu Lăng Phong ngồi trên giường bệnh, người đến thăm đều đã ra về, lại một lần nữa, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình anh. Đau đớn trên người vẫn còn, cảm giác thư lương càng lúc càng rõ ràng, thái độ lạnh lùng và hờ hững của Diệu Tinh, còn cả viên đạn xuyên thấu người, đều làm anh cảm thấy đau đớn.

Vài ngày trước, khỏe miệng Alex chỉ có chút máu bầm, cô đã vô cùng lo lắng. Nhưng anh vì cô mà mạng cũng sắp mất, cô lại xem như không có gì, thậm chí khoảng khắc "sắp chết" trong tim cô vẫn tưởng nhớ Mộ Thần.

"Mộ Thần?" Tiêu Lăng Phong bật cười, nụ cười lại vô cùng chua xót. Anh từ từ siết chặt quả đấm, nắm chặt chần trong tay. Trình Diệu Tinh, phụ nữ tàn nhẫn, quả nhiên thật đáng sợ. Cuối cùng thì tôi có cái gì không tốt. Cho dù là người xa lạ, cũng không nên hờ hững như thế, chẳng lẽ, ngay cả người xa lạ mà chúng ta cũng không bằng dai? Nhìn vị trí vết đạn trên người, đột nhiên anh cảm thấy thất bại.

Diệu Tinh đi đến cửa phòng bệnh của Tiêu Lăng Phong. Lướt lư ở cửa thật lâu, không biết có nên vào hay không. Bọn họ có nhiều ân oán và tổn thương như vậy, lúc bị bệnh nhập viện, hai bên gặp nhau, thật giống như chuyện cười. Nhưng mà Tiêu Lăng Phong cũng vì cô nên mới bị thương, là anh ta liều mạng bảo vệ cô, nếu như không có Tiêu Lăng Phong, không chừng cô đã sớm chết rồi. Hành động lần này của Tiêu Lăng Phong, thật sự làm cho cô rung động rất nhiều, nếu như không phải trên người Tiêu Lăng Phong có vết thương, cô thật sự nghi ngờ có phải mình đã nhầm hay không, anh ta lại vì cô mà mở miệng cầu xin người khác.

Tay nâng lên lại buông xuống, cô khẽ thở dài một hơi, tựa vào vách tường cạnh cửa. Làm sao bây giờ, nên vào hay không? Cô quay qua nhìn cánh cửa. Vào đó, nói gì đây, chẳng lẽ nhìn nhau không nói gì sao? Lúc trước hai bên hận nhau thì thôi, hiện tại, giữa bọn họ, có thêm một cảm giác xấu hổ khó tả.

"Cũng đã đến cửa rồi, sao lại không vào?" Diệu Tinh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bùi Hạo Thần, cũng không đáp lại, bởi vì xấu hổ khi bị phát hiện, cũng bởi vì, anh ta là chồng của chị em tốt, nhưng cô thật sự không có biện pháp để thân thiện với người đàn ông này. Hành động anh ta đã làm với Tịch Mạt, so với Tiêu Lăng Phong, thật sự chỉ hơn không kém.

"Xem ra, cô vẫn rất ghét tôi." Bùi Hạo Thần nói. "Chẳng qua không sao cả, gác lại Tiêu Lăng Phong vì Lương Tịch Mạt thì chúng ta cũng chẳng gặp mặt nhau." Anh ta lắc đầu tỏ vẻ không sao cả. "Lần này Lăng Phong bị thương thành thế này, cũng là vì cô. Nếu như cô còn có chút lương tâm, thì xử lý tốt các mối quan hệ của cô đi." Nghĩ đến Alex luôn ăn cần đi theo bên cạnh Diệu Tinh, anh đã giận thay Tiêu Lăng Phong rồi.

Lời nói của Bùi Hạo Thần nghe vô cùng chói tai.

"Bùi Hạo Thần." Diệu Tinh không vui ngược mắt. "Anh có quyền gì, tư cách gì mà nói tôi. Đúng, tôi có quan hệ với Tiêu Lăng Phong, nhưng ít ra tôi tự do, chúng tôi là nam chưa cưới, nữ chưa gả. Còn anh, rõ ràng anh đã có vợ, còn làm loạn bên ngoài. Muốn dạy bảo người khác, tự nhìn lại mình trước đi."

Bùi Hạo Thần nổi đóa. "Thật buồn cười, vợ tôi còn chưa quan tâm, cô tức giận cái gì." Trình Diệu Tinh, từ nhỏ đã là con quạ xinh đẹp khó trị rồi, nhìn hướng phòng bệnh, quên đi, ai bảo Tiêu Lăng Phong thích cô ấy. Nhìn Trình Diệu Tinh, nghĩ đến Lương Tịch Mạt, anh càng thêm tin tưởng câu nói: người phân theo nhóm.

"Anh..."

"Đã đến rồi thì vào đi." Không muốn tranh cãi những chuyện vô bổ, Bùi Hạo Thần nói sang chuyện khác. "Trình Diệu Tinh, mặc kệ Tiêu Lăng Phong đã làm gì, nhưng chuyện lần này, chỉ cần là người có lương tâm cũng sẽ không thờ ơ." Anh ta thông thả nói.

Không thờ ơ? Vậy như thế nào đây? Cô nên cảm động đến rơi nước mắt sao? Kích động lôi kéo tay Tiêu Lăng Phong nói: "Cảm ơn đã cứu tôi, Tiêu Lăng Phong, chuyện đã qua có cho qua đi, chúng ta chung sống như bạn bè tốt." Hay sao? Hừ, thật có lỗi, cô làm không được, thật sự làm không được.

Nhìn mấy người mặc đồ đen cách đó không xa, Bùi Hạo Thần than thầm. Xem ra, lần nào Tiêu lão gia đã nổi giận thật rồi, vệ sĩ tinh nhuệ nhất đều đưa đến. Tiêu Thiên Trì là người nổi tiếng trong cả hai giới chính trị và quân đội, vệ sĩ của ông, đa phần đều là binh lính tinh nhuệ, ông lại phô trương như thế, chứng tỏ, mức độ phức tạp của sự việc lần này vượt xa tưởng tượng của mọi người. "Thời gian này cô cũng nên chú ý một chút, chuyện Dạ Khuynh đã là chấn động rất lớn. Tuy chuyện các người bị tập kích đã được phong tỏa tin tức, nhưng dù sao cũng sẽ có người lăm lè, còn Alex kia, chính cô hãy suy nghĩ cho thật kỹ. Hai người giống nhau đến vậy, không thể nào không có lý do gì." Anh ta nói xong xoay người bỏ đi.

"Này, anh không vào sao?"

"Chút ý tứ này, tôi vẫn có." Anh ta nói xong, rào bước đi khỏi. Diệu Tinh nghĩ lời anh ta, anh ta có ý gì đây? Khẽ lắc đầu, cô cũng không cần lo lắng. Đều là người kỳ quái.

Tiêu Lăng Phong đang ngồi thất thần. Anh nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, nghĩ đến sự cố ở Dạ Khuynh, nhưng nghĩ thật lâu vẫn không tìm ra nguyên do. Rốt cuộc là ai có thể tung hoành sự việc cần thận đến mức thần không biết quỷ không hay.

Cốc cốc cốc.

"Tiêu Lăng Phong, tôi có thể vào không?" Diệu Tinh khẽ hỏi.

Tâm trạng Tiêu Lăng Phong vốn đang rất xấu, nghe giọng Diệu Tinh, đột nhiên ngẩng đầu lên. Sau đó hừ một tiếng, đến làm gì sao không ở cùng với Alex đi. Dựa vào giường anh xoay mặt sang một bên. Không muốn để ý đến, hình ảnh cô và Alex rời đi thoáng hiện lên, anh bực bội nằm xuống, che kín chắn.

Diệu Tinh đứng ngoài cửa đợi một lúc lâu vẫn không thấy ai trả lời. "Chẳng lẽ ngủ thiếp sao?" Cô nói thầm, sau đó xoay người bỏ đi.

Kết!!! Cô vừa xoay người, cửa phòng đã bị kéo ra, nhìn Tiêu Lăng Phong mặt đầy tức giận đứng đó, Diệu Tinh bất an nuốt nước bọt, làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Cái tát bất ngờ

Editor: ViVu

Tiêu Lăng Phong vịn khung cửa hung hăng nhìn chằm chằm Diệu Tinh đang định xoay người rời đi, anh bực mình. Trình Diệu Tinh, cái người phụ nữ không có lương tâm này.

"Anh không có ngủ à." Diệu Tinh nói khẽ, ngay lập tức nghĩ đến cái gì đó. "Trên đùi anh còn có vết thương, ai cho anh xuống giường." Diệu Tinh nói xong, muốn đi qua đỡ Tiêu Lăng Phong.

"Em còn nhớ trên đùi tôi còn có vết thương sao?" Tiêu Lăng Phong bực bội kéo Diệu Tinh qua, áp cô vào vách tường. "Trình Diệu Tinh, em là người phụ nữ không có lương tâm." Tiêu Lăng Phong nghiêng răng nói. Nếu không phải anh nghe thấy bên ngoài có tiếng động, nhìn đau đi ra. Có phải cô cứ như vậy mà bỏ đi.

"Tiêu Lăng Phong, anh..." Diệu Tinh nuốt nước miếng. "Anh đừng như vậy mà." Cô nói xong, nhìn mấy vệ sĩ đứng cách đó không xa.

Vài vệ sĩ đã sớm xoay người sang chỗ khác, tuy không thể nào bỏ đi, nhưng bọn họ vẫn hiểu thế nào là "phi lễ chó nhìn". Chẳng qua thiếu gia bị thương như vậy mà và dỗi dằn tinh lực như thế.

"Thế nào, em sợ sao?" Tiêu Lăng Phong nhìn đau nắm lấy cổ tay Diệu Tinh. "Trình Diệu Tinh, em thật lòng đến thăm tôi sao? Hả?"

"Đương nhiên là thật." Diệu Tinh nghiêm túc nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Thật?" Tiêu Lăng Phong cười. "Thật lòng mà không chịu vào, xoay người bỏ đi sao?" Anh ta tới gần Diệu Tinh.

"Tôi, tôi nghĩ anh đang ngủ. Á!" Diệu Tinh hét lên một tiếng, giấy tiếp theo, cô đã bị Tiêu Lăng Phong kéo vào trong phòng bệnh. Rầm. Cửa phòng đóng lại, Diệu Tinh bị ép lên vách cửa. Ngay sau đó... Mối Tiêu Lăng Phong đã áp xuống.

Diệu Tinh mở to mắt, Tiêu Lăng Phong, anh đang làm cái gì vậy hả. Cô kinh sợ. Đưa tay đẩy Tiêu Lăng Phong, không cẩn thận chạm phải vết thương của anh ta, Tiêu Lăng Phong đau đến mức cả người run rẩy. Diệu Tinh sợ quá, vội rút tay lại. Cô nhượng bộ càng làm Tiêu Lăng Phong được đằng chân lại muốn lên đằng đầu, nụ hôn của anh ta càng sâu hơn. Cơ thể dán sát vào người Diệu Tinh, bá đạo cạy mở hàm răng của cô. Mạnh mẽ truy đuổi cái lưỡi nhỏ của Diệu Tinh. Cô không tình nguyện giãy giụa cơ thể, nhưng không cách nào thoát khỏi khống chế của Tiêu Lăng Phong.

Giữa răng môi lẫn lộn, mang theo một mùi vị khó ngửi, Trình Diệu Tinh, em ăn cái gì vậy. Tiêu Lăng Phong chau mày, nhưng vẫn không muốn kết thúc nụ hôn này.

Diệu Tinh bị hôn đến mức không thể thở được, hơi thở dần ông mãnh liệt bao vây chặt chẽ lấy cô. Tay cô bắt an đưa lên, nhưng lại không biết nên để đâu. Tiêu Lăng Phong, cái tên điên này.

Tiêu Lăng Phong hoàn toàn đắm chìm trong nụ hôn chẳng hề ngọt ngào này, thậm chí một chút đáp lại cũng không có. Trước đó, lúc anh cho rằng mình sắp chết, anh đã muốn như thế này, cứ mãi ôm Diệu Tinh thật chặt. Không bao giờ buông tay.

Một lát sau, anh mới từ từ rời khỏi môi Diệu Tinh, nhìn người nào đó đang thở dốc, anh cười khẽ một tiếng.

Diệu Tinh há miệng thở, tay cô chậm rãi trượt khỏi vai Tiêu Lăng Phong, khẽ vuốt lồng ngực bị thiếu dưỡng khí đến đau đớn.

Cẩn thận buông Diệu Tinh ra, Tiêu Lăng Phong chống tay lên cửa phòng, vây Diệu Tinh ở giữa cơ thể mình và cánh cửa. Diệu Tinh cúi đầu, quay mặt qua một bên, bàn tay nhỏ bé bất an nắm lấy quần áo. Ánh mắt Tiêu Lăng Phong hiện rõ vẻ trêu đùa. Tiêu Lăng Phong, anh bị thương bị đau liên quan gì

đến tôi, sớm biết như vậy nên đẩy mạnh anh ra.

Đứng quá lâu, vết thương trên đùi như kim châm muối xát. Hình như phát hiện Tiêu Lăng Phong không ổn, Diệu Tinh cúi đầu, đỡ anh ta quay về giường.

Tiêu Lăng Phong rất nghe lời, mặc cô sắp xếp. Chẳng qua, đôi mắt vẫn luôn nhìn Diệu Tinh chăm chăm. Gương mặt cô ửng hồng, bởi vì bất mãn mà môi cong lên, nhìn qua có chút dí dỏm đáng yêu.

"Trình Diệu Tinh, bản thân em cũng không tài giỏi gì, còn mặc quần áo rộng như thế, một chút đường cong cũng không có, em là học sinh tiểu học sao?" Anh nhìn chăm chăm vào boobquanf áo bệnh nhân trên người cô.

"Ai cần anh lo." Diệu Tinh mắng thầm, chùi chùi môi.

"Trình Diệu Tinh, em." Cô lại lau môi.

"Anh đừng động." Nhìn thấy dáng vẻ chuẩn bị đứng dậy của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh lên tiếng ngăn lại. "Nếu miệng vết thương lại rách ra, người đau cũng chính là anh."

"Vậy còn em?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Lúc vừa rồi, anh cảm giác được Diệu Tinh muốn đẩy anh ra, nhưng vì chạm vào miệng vết thương của anh mà chọn buông tay. Trình Diệu Tinh, rốt cuộc trong lòng em đang nghĩ cái gì đây.

"Tôi thế nào?"

"Trình Diệu Tinh, mục đích đến thăm tôi của em là gì?" Tiêu Lăng Phong nghiêm túc nhìn Diệu Tinh.

"Tôi đã đồng ý sẽ đến thăm anh, nên đến thôi." Diệu Tinh cúi đầu, đến thăm anh ta còn phải có lý do sao?

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong la lớn, tiếng la to bất ngờ của anh ta làm Diệu Tinh giật mình.

"Anh rống cái gì. Là anh hỏi tôi mà." Diệu Tinh bất mãn đứng dậy. "Không muốn tôi đến thì cứ nói thẳng, anh cho rằng tôi muốn đến làm sao." Diệu Tinh nói xong xoay người đi.

"Em dám đi thử xem." Tiêu Lăng Phong duỗi cánh tay dài giữ chặt Diệu Tinh lại, thuận thế kéo cô đến gần mình, ôm cô thật chặt.

"Tiêu Lăng Phong, anh làm gì thế. Thả tôi ra." Diệu Tinh giãy giụa. "Anh mà không buông tay, tôi gọi cứu mạng đó."

"Vậy em gọi thử xem, bên ngoài đều là người của tôi." Anh cắn chặt răng.

"Anh..." Diệu Tinh nghẹn lời. Ngay sau đó, "Tiêu Lăng Phong, anh làm sao vậy, tỉnh lại đi." Đột nhiên Diệu Tinh hô thật to. "Tiêu Lăng Phong!!!"

Tiêu Lăng Phong hóa đá ngay tức thì, Trình Diệu Tinh, em...

Rầm! Chhìr vài giây sao, cửa phòng bệnh bị đẩy mạnh ra, vài vệ sĩ xông vào. "Thiếu gia!", vệ sĩ lo lắng gọi. Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đang ôm chặt một cô gái có vẻ mặt vô cùng không tình nguyện. Tinh hoảng trước mắt làm vài người kinh ngạc đến ngẩn người.

Tiêu Lăng Phong cắn răng trừng mắt nhìn Diệu Tinh. "Nhìn cái gì. Đi ra ngoài. Tôi không gọi các người thì ai cũng không được vào." Anh tức giận quát.

"Vâng!" Vệ sĩ cung kính gật đầu, sau đó rời khỏi.

"Tiêu Lăng Phong, anh..."

"Trình Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong trở tay, đặt Diệu Tinh xuống giường. "Em thật sự không muốn nhìn thấy tôi đến vậy sao? Hả?" Anh lạnh lùng hỏi.

"Tiêu Lăng Phong, anh thả tôi ra, anh làm gì vậy?" Bị Tiêu Lăng Phong đè lên, Diệu Tinh bất an vịn vào cơ thể.

"Tôi hỏi em, có phải thật sự chán ghét tôi đến thế hay không." Tiêu Lăng Phong nắm cổ Diệu Tinh. "Tôi rất muốn bóp chết em." Anh tức giận nghiến răng.

"Là anh không muốn nhìn thấy tôi, tôi muốn đi, anh lại không đồng ý, Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc anh muốn thế nào đây." Diệu Tinh hỏi, "Anh nói chuyện có lý chút được không."

"Tôi không nói lý lẽ?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Trình Diệu Tinh, tôi phải nói chuyện lý lẽ thế nào với em đây?" Động tác trở gườì làm động đến vết thương, rất đau, nhưng anh lại quật cường khoog quan tâm. "Trình Diệu Tinh, tốt xấu gì thì chúng ta cũng đã cùng nhau trải qua sinh tử, em có cần phải tỏ vẻ lạnh lùng, không để ý như vậy sao?"

"Tôi có không để ý sao?" Diệu Tinh khó hiểu. "Tôi đã nói cảm ơn. Tôi cũng đã nói từ nay về sau, anh cần tôi làm gì cũng được."

"Em im cho tôi." Tiêu Lăng Phong gào lên. "Trình Diệu Tinh, em cảm thấy tôi muốn là câu cảm ơn của em sao? Em cảm thấy tôi, Tiêu Lăng Phong, có cái gì phải cần một người phụ nữ giúp đỡ sao?"

"Vậy anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn thái độ của em tốt hơn một chút." Tiêu Lăng Phong nói xong, nghiêng người nằm xuống, thuận tiện hôn lên môi Diệu Tinh, tôi không cho phép em đối xử lạnh lùng với tôi như thế, tôi không cho phép...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Một màn không nên nhìn thấy

Editor:ViVu

"Uhm.. Tiêu..." Tiêu Lăng Phong cường hôn Diệu Tinh, không cho cô có bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Vì bận tâm đến vết thương của Tiêu Lăng Phong nên Diệu Tinh không dám giãy dụa quá mạnh. Nhưng lại cảm giác có bàn tay tiến vào vạt áo, trong nháy mắt, cơ thể Diệu Tinh cứng đờ. Tiêu Lăng Phong không ngờ mình lại có thể dễ dàng tiến vào nơi ấy. Ngay sau đó, anh nhú mảy, không lẽ khi ở bên cạnh Alex cô cũng như thế này sao, nghĩ đến đây, anh lại càng mạnh tay hơn.

Ừ... Diệu Tinh bị đau, hừ một tiếng. Cảm xúc mềm mại mịn màng làm cho Tiêu Lăng Phong có chút không kìm chế được, anh điên cuồng hôn Diệu Tinh, bàn tay trong quần áo Diệu Tinh thì di chuyển không chút kiêng dè.

Chát! Lúc anh đang ý loạn tình mê, thì tiếng tát chát chúa vang lên. Trong nháy mắt, Tiêu Lăng Phong đã tỉnh táo lại, anh ta kinh ngạc nhìn Diệu Tinh, giống như không tin vào chuyện vừa mới xảy ra. Một lúc lâu mà Tiêu Lăng Phong vẫn không phát ra tiếng nào, anh không ngồi dậy nổi. Diệu Tinh cũng không động đậy. Cứ du trì tư thế mờ ám ấy rất lâu...

"Trình Diệu Tinh, em đánh tôi." Tiêu Lăng Phong túm lấy cổ tay cô, ánh mắt trở nên thật đáng sợ.

"Tiêu Lăng Phong." Cơ thể Diệu Tinh hơi run rẩy. "Anh."

"Cũng không phải chưa từng làm qua, em giả vờ cái gì." Anh tức giận hỏi.

Diệu Tinh sững sốt vài giây, lập tức cười nhạt một cái. "Ý anh là nói tôi vừa muốn làm kỹ nữ, vừa muốn lập đền thờ trình tiết."

"Em!" Tiêu Lăng Phong tức giận.

"Anh muốn tự ngồi dậy, hay chờ tôi đẩy anh ra." Phớt lờ sự châm biếm của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh hỏi. Cô cũng biết mình không nên đến đây. Cô cũng biết rõ, Tiêu Lăng Phong, ỉnh viễn làm cho người ta cảm thấy khó nắm bắt, mặc dù cùng nhau trải qua sinh tử, cũng mãi mãi không có khả năng chung sống hòa bình.

Tiêu Lăng Phong từ từ đứng dậy. Thật vất vả mới đợi được Diệu Tinh đến thăm mình, tại sao mình lại có thể...

Diệu Tinh từ từ đứng dậy. "Đúng vậy. Chúng ta đã làm rồi, nhưng mà, Tiêu Lăng Phong, vì sao sự việc lại xảy ra, chúng ta đều tự biết rõ, không muốn xem tôi đóng kịch nữa, thì từ nay về sau đừng làm như vậy nữa." Diệu Tinh lạnh nhạt nhìn Tiêu Lăng Phong, xoay người đi ra ngoài.

"Diệu Tinh." Rầm! Giọng nói của anh đã bị ván cửa ngăn cách.

Tiêu Lăng Phong giận dữ đập lên giường một cái. Chết tiết. Anh thảm mắng.

Diệu Tinh đi ra khỏi phòng bệnh mấy bảo vệ gần đó đều mờ ám nhìn Diệu Tinh, Diệu Tinh cắn cắn môi, vừa cúi đầu vừa chạy trốn thật nhanh. Thật châm chọc cho từ đóng kịch, Diệu Tinh nắm chặt ống quần, nhanh chóng chạy vào thang máy.

Mộ Sở ngồi trong phòng bệnh, Diệu Tinh không ở đây, anh có thể đoán được, nhất định cô ấy đi thăm Tiêu Lăng Phong. Nhìn đồng hồ, rõ ràng chỉ hơn mười phút, nhưng anh cảm thấy thời gian như dài đằng đẵng.

Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong, tốt nhất em hãy rời xa anh ta, bởi vì không bao lâu nữa, anh ta sẽ hải ngành đón một tai họa khác.

Diệu Tinh đi vào phòng bệnh, trong khoảnh khắc nhìn thấy Alex, không hiểu sao trái tim cô lại thất chặt. Cấn cấn môi, cô khẽ cười. "Alex, anh đến đây lúc nào, không phải đã nói với anh, em không có việc gì, ngày mai là có thể xuất viện rồi."

"Nhưng một mình em ở bệnh viện anh không yên tâm." Mộ Sở đi đến bên cạnh Diệu Tinh. "Em đi thăm Tiêu Lăng Phong."

"Ừ." Diệu Tinh gật đầu.

Ngón tay Mộ Sở co lại. “Anh ta có khỏe không?”

“Khỏe.” Diệu Tinh gật đầu. “Không thể tốt hơn được nữa.” Vẫn không quên nhục mạ cô. Thì làm sao có thể không tốt.

Mộ Sở đứng phía sau đánh giá Diệu Tinh. Tóc của cô đã được sửa sang lại, nhưng phía trước vẫn có chút rối. Anh ta tiến tới trước một bước, ôm Diệu Tinh vào trong ngực.

“Diệu Tinh.” Anh ta khẽ gọi. Quả thật cơ thể Diệu Tinh rất mềm. Ôm rất thoải mái. Anh cũng không phải không cảm thấy khối mềm mềm đang dính sát vào cơ thể mình. Trong nháy mắt, cổ họng anh thắt chặt. Không thể nào ngờ được, anh siết chặt tay, cô lại không thay quần áo mà lại đi gặp Tiêu Lăng Phong.

“Alex.” Diệu Tinh không vui đẩy Mộ Sở.

“Diệu Tinh. Anh không muốn em đi gặp anh ta.” Mộ Sở nói, trong lời nói có chút tính trẻ con của Alex.

“Ừm, Alex, anh, anh làm sao vậy.” Diệu Tinh kinh ngạc.

“Diệu Tinh, lúc em cần anh, anh lại không ở bên cạnh em, Tiêu Lăng Phong bảo vệ em như vậy, em có vì chuyện này mà sẽ không cân nhắc vấn đề của anh nữa không, em có vì cảm động nên sẽ ở bên cạnh Tiêu Lăng Phong hay không.”

“Alex.” Diệu Tinh cầm tay anh ta. “Anh không nên nói vậy.”

“Anh không nói vậy.” Nhíu mày, Mộ Sở nói tiếp. “Diệu Tinh em đồng ý với anh đi, có được không. Để cho anh chăm sóc em.”

“Alex, đừng nghịch nữa.” Diệu Tinh bắt đầu nhìn Alex như trẻ con.

“Diệu Tinh, em nhìn anh, anh không phải trẻ con, anh là đàn ông, đàn ông em hiểu không?” Anh ta nắm hạ vai Diệu Tinh.

“Alex, đừng náo loạn nữa.” Diệu Tinh nhíu mày. “Có rất nhiều việc, em không tin anh không biết.” Cô lắc đầu. Nhiều khi cảm giác với Alex, rõ ràng không phải như vậy, thậm chí cô cũng từng nghi ngờ trái tim mình đã dao động, thế nhưng, khi tỉnh táo lại cô biết rõ, cô không phải động lòng, mà là ảo giác, biến người kia trở thành Mộ Thần.

“Anh không quan tâm”

“Nhưng em quan tâm” Diệu Tinh nhìn thẳng Mộ Sở.

“Diệu Tinh, em dám nói em không có chút cảm giác đặc biệt nào với anh sao, anh không quan tâm em xem anh là ai, dù em xem anh là Mộ Thần cũng được, Diệu Tinh ở bên cạnh anh đi.”

“Alex”

“Đừng nói nữa.” Alex lấy tay che miệng Diệu Tinh lại. “Đừng nói nữa.” Anh ta lắc đầu dường như không muốn đối mặt với những lời nó kể tiếp.

“Thật xin lỗi, Alex, em không muốn tổn thương anh.” Diệu Tinh áy náy cúi đầu.

“Em không cần thương hại anh. Là do tâm trạng anh kích động.” Giọng nói Mộ Sở đầy vẻ sa sút khi bị cự tuyệt. “Em ngủ một chút đi, không cần sợ gì cả, anh sẽ luôn bên cạnh em. Anh cam đoan, từ nay về sau sẽ không đề cập đến chuyện này nữa, cho nên, Diệu Tinh, đừng đuổi anh đi, đừng chán ghét anh.”

Diệu Tinh suy nghĩ một hồi, cúi đầu không lên tiếng, giống như đang muốn trốn tránh hiện thực. Cô chui vào chăn, ngủ, ngủ sẽ không cảm thấy xấu hổ nữa.

Thấy Diệu Tinh không nói gì, Mộ Sở nhẹ nhàng đi đến bên giường, vén chăn giúp cô, cũng không đi khỏi.

Tiêu Lăng Phong nằm trên giường bệnh, hình ảnh lúc Diệu Tinh bỏ đi vẫn hiện rõ, anh bức bối trở người, cuối cùng dứt khoát ngồi dậy. Trình Diệu Tinh, em không cần phải buồn cười như vậy, tôi nói không phải là sự thật sao, em làm gì mà lại tức giận như vậy. Anh xuống giường. Quên đi, không so đo với phụ nữ như em, em tức giận, thì tôi giải thích.

Lạnh giọng quát những bảo vệ định đi theo, anh đi cả nhắc đến cửa phòng bệnh Diệu Tinh, vừa giơ tay lên định gõ cửa, nhưng khi nhìn qua khe cửa, anh ngăn người.

Trên giường bệnh, Alex ôm chặt Diệu Tinh, cô ấy cũng ngoan ngoãn tựa trong ngực anh ta, hai người hôn nhau khó tách rời, Tiêu Lăng Phong sờ sờ gương mặt mình. Trình Diệu Tinh, đây là sự khác biệt, có phải không.

Mộ Sở ôm lấy Diệu Tinh, nhìn gương mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc. Anh gần như không thể khống chế nổi mà muốn hôn xuống. Ngược đôi mắt được che phủ bởi tóc mái lên nhìn bóng người ngoài cửa. Nụ cười khinh miệt lại nở trên môi. Tiêu Lăng Phong, hết hi vọng đi, Diệu Tinh, vĩnh viễn không phải là của anh.

Chương 131: Trở thành như vậy là tôi đáng đời phải không?

Tiêu Lăng Phong siết nắm tay thật chặt, vốn định đập cửa đi vào, nhưng đến cuối cùng anh vẫn cố gắng dè lại sự kích động trong lòng. Hít sâu một hơi, Tiêu Lăng Phong xoay người rời đi, cũng không để ý gì đến vết thương trên đùi. Anh sai bước bước đi cực nhanh, Trình Diệu Tinh, tôi điên rồi cho nên lúc trước mới nghĩ muốn nói lời xin lỗi với loại phụ nữ như cô.

Diệu Tinh ngủ một giấc Sắc trời lúc này đã tối đen. Mở mắt ra, quả nhiên Mộ Sở đang nhìn cô. "Alex, anh vẫn còn ở đây sao." Diệu Tinh ngồi dậy cười khan một tiếng.

"Chờ em tỉnh lại thì anh mới đi." Mộ Sở đứng dậy. Diệu Tinh do dự nhưng đến cuối cùng cô vẫn đưa anh ra tới cửa. "Alex sức khỏe của em đã ổn định rồi, anh cũng không cần thiết phải chạy qua bên này nữa đâu."

"Biết rồi." Rất kỳ lạ là lần này anh lại không hề cự tuyệt. Nâng cái cằm của Diệu Tinh lên, Mộ Sở ghé sát người lại đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, giống như chuồn chuồn lướt nước lên môi của cô. Sau đó nhanh chóng nghiêng người bỏ đi.

Diệu Tinh, nụ hôn này, lẽ ra tôi sớm nên tặng cho em rồi mới phải. Một nụ cười không rõ nghĩa tràn ra ở bờ môi của Mộ Sở.

Diệu Tinh lo lắng thật lâu. Cô xoa xoa môi của mình, anh ta, anh ta định làm cái gì vậy?

"Trình Diệu Tinh, cô có cần thiết phải đói khát đến như vậy không?" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong chợt vang lên ở phía sau lưng. Sống lưng Diệu Tinh thoáng cứng ngắc. Cô từ từ quay đầu lại, nhìn thấy bộ mặt giễu cợt của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh chợt siết chặt quả đấm.

"Trình Diệu Tinh! Liền coi như hai người nghĩ muốn làm gì, liệu có thể phiền hai người đừng có hành động ở trong hành lang như vậy hay không, có thể đóng kín cửa rồi làm ở trong phòng bệnh hay không?"

"Tiêu Lăng Phong, anh nói gì vậy?" Diệu Tinh cau mày. "Anh tới đây chính là vì muốn làm nhục em phải không?"

"Trình Diệu Tinh, tại sao tôi hôn em một cái, em liền giận đến mức giống như là tôi đã cưỡng bạo em vậy. Vậy mà Alex hôn em, em lại cảm thấy vô cùng thú vị." Nhớ lại hình ảnh lúc xế chiều, Tiêu Lăng Phong liền giận đến muốn nổi điên. Hai người bọn họ, vậy mà lại cùng nhau nằm ở bệnh viện, lại cùng nhau đắp chung một cái chăn. Diệu Tinh lại có thể ngoan ngoãn để cho hắn hôn nữa chứ!

"Anh!" Diệu Tinh nhắc cổ tay đang bị Tiêu Lăng Phong cầm lên. "Trình Diệu Tinh. Tôi đã dễ dàng tha thứ cho em quá nhiều lần rồi có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong tiến tới gần Diệu Tinh. "Trình Diệu Tinh, hình như em đã quên mất thân phận của mình rồi."

"Tiêu Lăng Phong, anh nói vậy là có ý tứ gì đây?" Diệu Tinh ngẩng đầu lên hỏi lại. Cô cũng không né tránh, mũi thờ phỉ phò phun ở trên mặt anh: "Anh mang theo vết thương chạy tới đây, chính là vì muốn làm nhục em phải không?"

"Tôi làm nhục em sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Em đã làm cái gì, chính em lại không hiểu rõ hay sao? Há?" Tiêu Lăng Phong giữ chặt lấy cái ót của Diệu Tinh. "Trình Diệu Tinh, vậy rốt cuộc là em muốn như thế nào mới hài lòng đây?"

"?"

"Tôi muốn em hãy tránh xa khỏi người đàn ông kia một chút. Trình Diệu Tinh. Em là của tôi." Tiêu Lăng Phong tuyên bố một câu ngang ngược.

"Em là của anh?" Diệu Tinh cười giễu cợt. "Tiêu Lăng Phong, có phải anh bị bệnh hay không?"

"Tôi có bệnh." Tiêu Lăng Phong cắn răng nhận lấy lời nói của Diệu Tinh. "Trình Diệu Tinh, tôi có bệnh cho nên mới có thể đối xử như vậy với một người phụ nữ như em!" Tiêu Lăng Phong dừng lại, có cảm giác sao? Anh tự hỏi, mà chính bản thân anh cũng bắt đầu giễu cợt cái ý nghĩ này của mình.

"Anh hối hận vì đã ra tay cứu em rồi hả?" Diệu Tinh hỏi.

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong hét to lên một tiếng. Anh gào thét vang vọng khắp trong hành lang, khiến một số người ở trong những phòng bệnh gần đó nhón nháo nhô người ra ngoài nhìn ngó. Nhìn thấy một số ánh mắt tò mò, Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh lại gần phòng bệnh hơn. "Trình Diệu Tinh, em hãy thử vấn lại lương tâm của mình đi, em nói như vậy, liệu có phụ lòng người nào hay không?" Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi, đột nhiên trái tim anh cảm thấy thật là đau. Cô dám nói anh đã hối hận vì cứu cô, trong khi đó, anh tình nguyện để mình chết, cũng nhất định phải bảo vệ cho người phụ nữ này. Bây giờ mọi chuyện lại đã bị đảo ngược lại hết thảy! Ha ha! Tiêu Lăng Phong, suy nghĩ của mày thực sự là rất nực cười.

"Trình Diệu Tinh, hành hạ tôi như vậy, em cảm thấy rất thoải mái có phải không?" Tiêu Lăng Phong cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc là người nào hành hạ người nào đây?” Diệu Tinh rút tay ra ngoài. “Trong chuyện này tôi rất muốn cảm ơn anh, nhưng mà, ngoại trừ làm nhục tôi ra, anh còn muốn làm cái gì nữa? Tiêu Lăng Phong, đột nhiên tôi rất muốn biết. Anh cứu tôi, có phải là do anh sợ rằng, nếu như tôi chết, anh liền lập tức không còn có người nào để hành hạ nữa đúng không?” Diệu Tinh chậm rãi nói một câu, giọng nói rất nhẹ nhàng. Tuy nhiên, nó lại giống như một lưỡi dao nhọn hoắt, cứng rắn cắm vào trái tim của anh. “Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong tức giận hét lên: “Tôi đã từng bao giờ ép buộc em chưa hả? Cái người phụ nữ không có lương tâm này. Ngày đó đúng là tôi đã điên rồi cho nên mới muốn quản lý em. Được rồi!” Tiêu Lăng Phong gật đầu. “Chẳng phải là em đã nói rằng, tôi cứu em là vì muốn hành hạ em đúng không? Hay lắm” Anh cười. “Em thích cái người có tên là Alex kia? Đúng như vậy!” Anh nói xong, tay lại nắm chặt thêm mấy phần. “Tôi không cho phép em được gặp gỡ hắn nữa. Trình Diệu Tinh, thực lực của tôi ở nhà họ Tiêu thế nào em đã từng được chứng kiến rồi. Nếu như em lại còn hồ đồ mà ở chung một chỗ với hắn nữa, tôi liền cho hắn đi gặp Mộ Thần, để cho bọn chúng khi ở thế giới bên kia sẽ đầu thai lại làm người một lần nữa, để xem một chút xem. Bọn họ có phải là anh em đã bị thất lạc nhiều năm hay không.”

“Tiêu Lăng Phong, tôi và Alex không có gì hết.” Diệu Tinh có một chút kích động. Chỉ biết uy hiếp, cô hận loại cảm giác này chết đi được.

“Đừng, đừng! Chẳng qua là hai người mới chỉ có hôn nhau mà thôi, vẫn còn chưa lên giường với nhau!” Tiêu Lăng Phong cười lạnh. Trên mặt anh tràn đầy sự khinh thường, nhưng ở trong lòng lại cực kỳ hận. Người phụ nữ của anh, tại sao lại có thể tựa vào trong ngực người khác, tại sao có thể thân mật cùng với người khác như vậy? Tại sao cô có thể nghĩ đến người khác, mà đối với anh, cô lại luôn có ánh mắt lạnh lùng như vậy chứ!

“Tiêu Lăng Phong, tôi vừa mới cố gắng muốn để cho bản thân mình thay đổi cái nhìn đối với anh, anh đừng có ép tôi lại hận anh.” Giọng của Diệu Tinh nhẹ nhàng, mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Vì người đàn ông kia mà em hận tôi?” Tiêu Lăng Phong hỏi, “Trình Diệu Tinh, ở trong lòng em, tính mạng của tôi chỉ có vậy thôi sao, cho dù là tôi có chết, có phải là em vẫn như cũ có thể vui đến quên trời quên đất, để nhào đến trong ngực người kia hay không?” Bởi vì cố gắng nhẫn nhịn lại mà tay của Tiêu Lăng Phong có một chút run rẩy. “Có phải là em cảm thấy, hiện tại đức hạnh của tôi trở nên như vậy là do tôi đã tự tìm, tôi đáng đời, đúng không?”

Trong ngực Diệu Tinh cảm thấy rất buồn bực, nhưng cô cũng không buồn lên tiếng.

“Trình Diệu Tinh, thế này là em đã ngầm thừa nhận rồi phải không?” Tiêu Lăng Phong cắn răng, sau đó cười chua xót một tiếng, anh gật đầu. “Em có thể đi tìm hắn, Trình Diệu Tinh, mặc dù hiện tại, em muốn đi, tôi cũng sẽ không ngăn cản em! Chỉ là tôi đây muốn nhìn xem, liệu hai người có sống được chung với nhau một chỗ hay không mà thôi.”

“Ngoại trừ việc uy hiếp tôi, đến tận cùng anh còn có thể làm được điều gì nữa đây?” Diệu Tinh hỏi. Rốt cuộc là người nào nói chuyện với lương tâm ám muội kia chứ? Tại sao anh lại đẩy toàn bộ sai lầm lên trên người của cô như vậy?

“Chẳng phải là em đã nói rồi sao. Làm nhục em” Tiêu Lăng Phong cười, mạnh mẽ nghiêng chặt hàm răng: “Em có biết rằng cái bộ dạng ôn hoà này của em đã làm cho tôi hận biết bao nhiêu không? Hận không thể bóp chết em ngay lập tức!” Tiêu Lăng Phong ôm lấy eo của Diệu Tinh, áp chặt thân hình của cô vào thân thể của mình. “Tại sao em lại có thể có dáng người như vậy chứ?” Nhìn đôi môi của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong không thể không nghĩ đến cái hôn kia của Alex. Trong nháy mắt, anh cố gắng áp chế cơn tức giận chực bộc phát ra, cúi đầu dùng sức cắn một cái vào trên môi Diệu Tinh. Trong nháy mắt, mùi vị ngai ngái lan tràn ra. Tiêu Lăng Phong hung hăng liếm hôn Diệu Tinh, anh sẽ không hôn trên môi Diệu Tinh, nơi đã có dấu vết cùng mùi vị của những người khác. “Trình Diệu Tinh, coi như có dùng dây để trói em lại, tôi cũng không cho phép em rời khỏi tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Đột nhiên băng video bị lộ ra

Diệu Tinh vẫn đang nghĩ tới lời nói của Tiêu Lăng Phong..., cái gì mà gọi là có phải dùng dây trói lại cũng không cho cô rời đi. Tại sao người đàn ông này lại có thể ngang ngược như vậy chứ. Diệu Tinh chán ghét cau mày lại. Thiếu gia có tiền, đều tự cho mình là đúng như vậy hay sao?

“Tiêu Lăng Phong, anh như vậy là có ý gì.”

“Ý tứ ở trên mặt chữ ấy!” Tiêu Lăng Phong nhướn mày. Đối với lời nói tựa như lời thú tội của mình kia, Tiêu Lăng Phong cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Nhưng khi nhìn thấy Diệu Tinh cũng không có vẻ gì khác thường, điều này chứng tỏ là cô nghe mà không hiểu mình đã gặp may mắn, thì trong lòng anh chợt thấy có chút mất mát.

Hai người đột nhiên không nói gì thêm nữa, bầu không khí có chút lúng túng. Tiêu Lăng Phong từ từ buông tay Diệu Tinh ra, lui về phía sau mấy bước. Khi ngồi xuống giường bệnh của cô, anh lại nghĩ tới cảnh Diệu Tinh cùng với Alex ở đây...

Anh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy. “Trình Diệu Tinh, tốt nhất là em hãy nhớ thật kỹ lời của tôi đã nói.” Lạnh lùng nói xong câu nói, Tiêu Lăng Phong xoay bước đi ra ngoài. Nghe tiếng đóng cửa rầm một tiếng, thân thể Diệu Tinh liền run lên, bệnh thần kinh, đúng là bệnh thần kinh.

Tiêu Lăng Phong ở phòng bệnh, cũng lẩn lộn khó ngủ như vậy. Trình Diệu Tinh, người phụ nữ này, em chẳng những là một người không có tim phổi mà còn là một cô bé ngu ngốc

Bầu trời tựa như đặc biệt chậm sáng, không cách nào ngủ được, Tiêu Lăng Phong liền ra đứng ở phía trước cửa sổ, hưởng thụ sự yên lặng hiếm có này khó. Nhắm mắt lại, Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hít thở bầu không khí tươi mới. Hồi lâu, anh mới từ từ mở mắt ra. Lâu nay anh cũng chưa từng bao giờ thả lỏng mình như vậy, chẳng qua là anh không biết, còn có rất nhiều chuyện hơn nữa vẫn còn ở phía sau

Một video, nhân vật trong đó chính là Đường Cát Nguyên đã ngược đãi một thiếu nữ tới chết. Những thủ đoạn tàn nhẫn được miêu tả cùng hình ảnh kia, làm người ta phải cảm phần. Mà cái người đã thực hiện làm video kia lại chỉ phát một đoạn rất có chừng mực, làm cho người ta phải chất lưỡi, ngôn ngữ lại càng thêm phóng túng, khiến cho người ta nghe cảm thấy khó lọt tai. Mà người phụ nữ trong đoạn băng video thứ hai kia, càng nhìn lại càng thấy giống Đường Nhã Đình, bạn gái của Tổng giám đốc tập đoàn Thiên Tuấn Tiêu Lăng Phong, ngoại hình giống tương tự đến hơn 90%.

Đường Nhã Đình ngồi trước máy vi tính, xem đoạn video kia, trong nháy mắt cô như bị hóa đá. Tại sao, tại sao lại có thể như vậy chứ? Đầu ngón tay của cô run rẩy. Những giọt nước mắt lớn chùng băng hạt đậu, cứ từng giọt, từng giọt một liên tiếp lăn xuống.

“Hạ Cẩm Trinh, tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy chứ? Anh đúng là một tên khốn kiếp, một kẻ khốn kiếp.” Đường Nhã Đình gào thét, đột nhiên giống như nổi cơn điên, hung hăng hất luôn cả chiếc laptop rơi xuống trên mặt đất, sau đó dẫm đạp xuống thật mạnh. “Sức sinh, đúng là đồ súc sinh!” Đường Nhã Đình nổi điên gào thét. “Anh thật sự hận tôi đến như vậy sao? Anh thật sự phải phá hủy tôi thì mới cam tâm có phải hay không?” Đường Nhã Đình kêu gào, ngồi thụp xuống trên mặt đất, khóc thành tiếng đầy tuyệt vọng.

Giờ phút này, bên ngoài cửa nhà họ Đường, phóng viên đã tụ tập thành một nhóm lớn, từng người một xấn tay áo lên, ngậy người ở đó chờ đợi một cơ hội, sẽ chụp ảnh như thế nào, sẽ phỏng vấn những điều gì. Thậm chí có một số người đã bò lên trên tường, nhìn bộ dạng tựa như hận không thể trực tiếp xông ngay vào bên trong nhà.

Bảng Trình.

“Ưm...” người phụ nữ khó khăn lắm mới nén nhịn nổi tiếng rên, chộc cho người khác phải nhiệt huyết sôi trào, “Không muốn quá... A...”

“Dùng sức một chút, dùng sức”

Rầm- một âm thanh chất chứa vang lên trong không khí, kèm theo tiếng đồ vỡ tan tành. Trên mặt bàn dòng nước chảy xuôi xuống, mang theo màu đỏ tươi của máu. Hạ Cẩm Trinh hung hăng nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính. Không sai, người phụ nữ trong đoạn video kia chính là Đường Nhã Đình. Trong khuôn hình, cặp mắt của người phụ nữ nhuộm đầy dục vọng, mái tóc phủ lên trên gò má gần như đã che lấp cả khuôn mặt, nhưng mà vẫn có thể nhận ra được rất rõ, người phụ nữ này chính là Đường Nhã Đình.

Nắm quả đấm thật chặt, Hạ Cẩm Trinh dùng sức đập mạnh một cái vào mặt bàn. Quả đấm nện lên trên mảnh vụn thủy tinh. Miếng thủy tinh vỡ ra đâm vào bên trong da thịt. Người có đoạn video này, chỉ có một mình anh mà thôi. Máy tính của anh bị hack, nhưng mà tất cả những tài liệu quan trọng thì không bị công bố, duy chỉ có đoạn video này lại bị phát tán ở trên mạng như vậy.

Mà hết thấy những hình ảnh này, hết lần này tới lần khác, đã làm cho chuyện trong Đêm khuyển thành kia vốn đã không được yên kia, bây giờ trở nên hỗn loạn thành một đoàn. Hết lần này tới lần khác, chỉ có hình ảnh của Đường Nhã Đình là bạn gái Tiêu Lăng Phong, cho đến lúc này, trong video chưa từng xuất hiện gương mặt của Hạ Cẩm Trinh. Chuyện này là đối phương dụng ý, muốn nhằm vào Tiêu Lăng Phong, tiếp đó là Đường Nhã Đình. Hạ Cẩm Trinh đứng dậy, trong mắt của anh tràn đầy sắc vẻ giận dữ.

Chỉ có mấy giờ ngắn ngủi, đoạn video về Đường Nhã Đình đã có lượng người xem cao cực điểm, đứng đầu danh sách luôn. Tiếng mắng chửi càng thêm tràn đầy trời đất, thậm chí có còn người bình luận thẳng về đoạn video, đây là tiêu thư của nhà họ Đường. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, ý kiến của mọi người bình luận về người phụ nữ phóng đảng kia đã tràn ngập trên mạng, chiếm hết cả khu bình luận. Hai cha con nhà họ Đường trong chốc lát đã trở thành tiêu điểm của hàng nghìn người. Ngay cả sự việc đã xảy ra từ nhiều năm trước, như chuyện vợ của Đường Cát Nguyên đã vứt bỏ chồng, lại vứt bỏ cả con gái cũng bị moi ra.

Trong bệnh viện, mấy phóng viên áo dác nhìn ngó xung quanh, nhưng cũng bởi vì kiêng dè đám vệ sĩ của nhà họ Tiêu mà không dám lỗ mãng.

Tiêu Lăng Phong ở trong phòng bệnh trước sau đều cảm thấy tâm phiền ý loạn. Đột nhiên ông nội anh lại truyền xuống một mệnh lệnh, không cho phép anh được bước ra khỏi phòng bệnh một bước. Tiêu Lăng Phong biết, nhất định ông nội đã có chuyện gạt mình, nhưng mà, đây là chuyện gì mới được chứ? Chẳng lẽ cái chuyện đêm khuyển thành kia trở nên hồng bét rồi hay sao! Nhưng mà không có lý do gì hết. Từ nhỏ ông nội cũng đã dạy cho anh biết gặp chuyện xảy ra phải dũng cảm đối mặt. Bất kể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, ông nội cũng luôn để cho anh tự giải quyết một mình! Nhưng lần này là thế nào

Tiêu Lăng Phong đi đi lại lại lòng vòng, lượn từng vòng trên mặt đất. Không được, cái phòng bệnh như thế này anh cũng đã không thể ở nổi nữa rồi. Sự việc xảy ra trong đêm khuyển thành kia còn chưa được giải quyết, làm sao anh có thể trốn tránh ở chỗ này để cho đầu óc tỉnh táo lại được đây. Nghĩ tới chuyện này, Tiêu Lăng Phong lấy từ trong tủ quần áo ra vài bộ quần áo, chỉ mấy thao tác liền cởi luôn sợi dây đeo băng trên cổ ra, vứt xuống.

“Kẹt.” Tiếng vận khóa cửa vang lên: “Tiêu Lăng Phong, anh làm gì thế” Diệu Tinh kêu một tiếng đã chạy tới. “Ai cho phép anh được lộn xộn thế này.”

“Sao cô lại tới đây” Tiêu Lăng Phong nhủ mảy mai, nhưng tay cũng vẫn không chịu dừng động tác. Bọn họ vừa mới cãi nhau ầm ĩ một trận xong...

“A...” Diệu Tinh một chút khó nói. “Tôi thăm anh một chút.”

“Thế nào, hôm nay đã chịu thay quần áo rồi à, thế nào bên trong có mặc thêm cái gì nữa hay không vậy?”. Anh hài hước.

“Anh...” Diệu Tinh mặt thoáng đỏ ửng. Nhưng cô vẫn không nói gì thêm nữa. “Tôi xuất viện, về nhà làm súp cho anh, trên người anh bây giờ vẫn còn đang bị thương, không thể làm bừa được.”

Động tác trong tay Tiêu Lăng Phong dừng lại. “Thế nào, Em sẽ không hạ độc ở bên trong chứ?” Anh cười.

“Anh đã nói như vậy, tôi cũng chợt nghĩ ra, lần sau nhất định tôi sẽ bỏ thạch tín vào trong đó.” Diệu Tinh cắn răng.

Tiêu Lăng Phong nghiêng đầu đi nhìn Diệu Tinh. Rốt cuộc trong lòng của cô hiện giờ đang nghĩ những gì vậy! Có đôi khi, cô lạnh lùng làm cho lòng người băng giá, nhưng có đôi khi, cô lại cho anh sự ấm áp mà anh chưa từng bao giờ được cảm nhận.

Diệu Tinh kéo Tiêu Lăng Phong ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu buộc lại chiếc dây đeo băng: “Cánh tay của anh bị gãy xương, lần trước anh đã đề nghị cho anh xuất viện trước, không bị xảy ra tình trạng xấu gì đã là may mắn lắm rồi, lần này không cho phép anh còn lộn xộn nữa.” Diệu Tinh tuyên bố rất kiên quyết, nói xong cô còn thuận thể sửa sang lại cổ áo của anh một chút.

Khóe miệng Tiêu Lăng Phong thoáng cong lên nở một nụ cười. Anh cảm thấy cực kỳ ấm áp

“Anh trực tiếp uống luôn, hay là để tôi thử độc trước cho anh xem?” Diệu Tinh bung súp đến trước mặt Tiêu Lăng Phong. Thấy anh không lên tiếng, Diệu Tinh lườm anh một cái, tự mình uống một hớp nhỏ.

Nhưng Tiêu Lăng Phong lại thừa dịp này chơi gian, anh liền hôn lên đôi môi của cô, hút hết tất cả súp trong miệng Diệu Tinh, sau đó anh lau chút súp bị rớt khóe miệng của Diệu Tinh, lộ ra một ý nụ cười dịu dàng.

“Này, tại sao anh lại có thể làm cái chuyện buồn nôn như vậy chứ?” Diệu Tinh giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

“Đâu có, đâu có, anh lại cảm thấy hương vị của nó rất tuyệt đấy chứ.” Tiêu Lăng Phong cười, không biết câu nói này anh nói về mùi vị của món súp, hay là muốn nói đến mùi thơm ngát của cánh môi Diệu Tinh ẩn trong món súp kia.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Em cảm thấy tôi đáng thương sao?

Diệu Tinh tức giận ngồi ở một bên, không để ý tới bộ dáng đắc ý của Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong đắc ý uống súp, còn có cố ý để phát ra âm thanh. Quả thực là mùi vị rất tốt anh cười thầm.

“Em có biết hay không, em là người phụ nữ đầu tiên đã làm món ăn theo kiểu tây cho tôi ăn đó.” Tiêu Lăng Phong vẫn chuyên chú uống súp như cũ, nói ra một câu nghe không rõ dụng ý và tâm tình trong đó.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát. Tay của Tiêu Lăng Phong thoáng cứng ngắc lại một chút, sau đó đi tới bên cửa sổ, từ nơi đó nhìn xuống bên dưới. Trong sân có hai chiếc xe cảnh sát vừa dừng lại, mấy người cảnh sát trẻ tuổi đang đè ép một người đàn ông trung niên, mà người đàn ông này

“Đường Cát Nguyên.” Tiêu Lăng Phong khề thì thầm.

Nghe thấy cái tên này, trong nháy mắt tay của Diệu Tinh chợt thoáng run lên một chút. Cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong. Cũng lúc đó Tiêu Lăng Phong chợt quay đầu lại. Nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong mắt Diệu Tinh, ngực của anh thấy đau xót.

“Lời anh đã nói ngày hôm đó, em có tin không?”

“Anh nói cái gì cơ?” Diệu Tinh hỏi. Những lời anh đã nói ngày hôm đó, có rất nhiều...

“Em... cô gái này tại sao lại đáng hận như vậy chứ!” Tiêu Lăng Phong cắn răng: “Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện” (*), em không biết điều này sao.”

(*) Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện: Câu thành ngữ, dịch nghĩa: Con người khi sắp chết, lời nói luôn lương thiện. Ở Việt Nam cũng có câu: “Con chim sắp chết, tiếng kêu thảm thương. Con người sắp chết, lời nói hiền lành”.

Diệu Tinh suy nghĩ một chút, ý thức được câu mà Tiêu Lăng Phong nói chính là muốn chỉ đến sự kiện kia của Đường Cát Nguyên. “Anh kích động cái gì vậy, tôi tin tưởng là được chứ gì.” Diệu Tinh nói như thì thầm. “Nhưng mà ông ấy làm sao vậy? Tại sao ông ấy sẽ bị cảnh sát bắt đi như thế.”

“Ông ta đã làm nhiều chuyện xấu chứ sao.” Về mặt Tiêu Lăng Phong tràn ngập sự coi thường. Nghĩ đến Đường Cát Nguyên, cũng rất tự nhiên, lại nghĩ đến Đường Nhã Đình. Cô ta đang làm gì. Ông bố cũng sắp chết rồi. Nhưng mà từ đầu đến cuối, về mặt cô ta cũng không có chút biểu lộ. Mặc dù đã

từng nói, hai người cũng đã không có quan hệ gì với nhau nữa, nhưng muốn hay không, trong lòng vẫn anh cũng cảm thấy có chút mất mát, dù sao tình cảm cũng đã qua vài chục năm bên nhau.

A! Vài chục năm tình cảm, xem ra còn không bằng sự trống rỗng. Tiêu Lăng Phong thầm nghĩ đầy giễu cợt.

“Tiêu Lăng Phong.” Nhìn anh đột nhiên mất mát, Diệu Tinh có mấy phần nghi ngờ.

“Tôi không sao.” Tiêu Lăng Phong trở lại giường bệnh ngồi xuống. Lâu nay Đường Cát Nguyên vẫn luôn sống ở trong bệnh viện, làm sao đột nhiên lại bị bắt đi như vậy. điđànlêquýđôn Nguyên nhân của sự kiện này là gì đây.

“Hôm nay có tin tức gì mới không?”

“Tôi làm sao có thời giờ để mà xem tin tức chứ!” Lời nói của Diệu Tinh có chút đanh đá.

“Trình Diệu Tinh. Đã có ai đó từng nói cho em biết điều này hay chưa? Em không thích hợp với nói việc nói dối đâu!” Tiêu Lăng Phong hí mắt quan sát Diệu Tinh, trực giác mạnh mẽ mãnh liệt nói cho anh biết, nhất định ở trong chuyện này đã có sự khác thường gì đó. Chẳng hạn như, hôm nay đột nhiên có người đến mượn chiếc Laptop của anh, rồi bác sĩ cũng đến tận nơi này để đổi thuốc cho anh, y tá cũng không đi ra ngoài. Thậm chí, ngay cả Diệu Tinh, người luôn hận anh, cũng đột nhiên trở nên hiền lành.”Em có chuyện gì đó gạt tôi, đúng không?” Tiêu Lăng Phong tiến lên dồn ép Diệu Tinh đến một góc tường.

“Tôi... tôi... không có.”

“Trình Diệu Tinh, đã có ai nói với em hay không, những khi mà em nói dối, ngón tay em sẽ siết lại rất chặt.

“Tôi đâu có.” Giọng của Diệu Tinh chột cao lên thêm vài phần, sau đó cô như chột dạ giấu luôn tay vào sau lưng.

“Em còn dám nói không có sao? Trình Diệu Tinh!” Tiêu Lăng Phong cắn răng kéo Diệu Tinh vào trong ngực mình: “Tốt nhất là em hãy thật cho tôi biết.”

“Tôi cũng đã nói rồi, không có mà!” Diệu Tinh có chút gấp gáp.

“Được lắm!” Tiêu Lăng Phong gật đầu. Xoải bước đi ra ngoài.

“Tiêu Lăng Phong, anh định làm gì thế.” Diệu Tinh đuổi theo ra bên ngoài.

“Thiếu gia à, ngài không thể đi ra ngoài được!” Người vệ sĩ nghe thấy tiếng la của Diệu Tinh cũng đã chạy tới rất nhanh.

“Tránh ra.” Tiêu Lăng Phong cắn răng.

“Thiếu gia, ngài đừng nên gây khó khăn cho chúng tôi! Lão gia đã dặn dò chúng tôi rồi, không được phép để cho ngài rời khỏi phòng bệnh.”

“Nhưng mà hôm nay tôi lại rất muốn nhìn xem lý do gì mà mấy người cứ cố tình ngăn cản tôi như vậy.” Tiêu Lăng Phong đã đoán chừng, chắc chắn bọn họ có chuyện gạt mình, cho nên anh lại càng thêm tức giận. Chắc sẽ không phải là những chuyện về những người khách kia bị trúng độc, đã có tình hình gì đó không ổn chứ!!! Nhưng mà, cho dù chuyện có là như vậy, thì sớm muộn gì anh cũng sẽ biết, dối gạt anh liệu có ích gì không.

Đúng lúc ấy thì mấy người y tá trẻ tuổi từ bên trong phòng bệnh sát vách đi ra ngoài.

“Ồi chào ôi! Ấy này, đã xem tin tức trên mạng hôm nay chưa vậy?”

“Tất cả thành phố T đều náo loạn đến thành như vậy, làm sao mà không xem được cơ chứ! Thực sự cũng không thể nào nghĩ được rằng, cha con nhà họ Đường kia mà cũng ác tâm như vậy!” Cô y tá trẻ nói về ghét bỏ: “Bây giờ còn có lời đồn đãi nói rằng Đường Nhã Đình sớm đã bị...”

“Á!” Cô y tá nhỏ liền lấy tay bịt chặt lấy miệng của mình, sau khi đột nhiên nhìn thấy rõ bóng dáng người xuất hiện ở phía trước mình, gương mặt của cô y tá trẻ kia chỉ trong nháy mắt đã trắng bệch.”Tiêu, Tiêu thiếu gia!”

Diệu Tinh nhắm mắt lại. Thôi xong rồi!

“Các người vừa mới nói gì vậy?” Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi. Bọn họ vừa nói đến cha con Đường Nhã Đình. Chẳng lẽ không chỉ có Đường Cát Nguyên gặp chuyện không may, ngay cả Nhã Đình cũng đã xảy ra chuyện rồi hay sao.”Nói!”

“Tiêu thiếu gia, ngài đừng ép tôi nói có được không? Tôi, không biết đâu.” Cô y tá nhỏ lắc đầu.

“Tôi muốn cô phải nói.” Tiêu Lăng Phong rống giận

Những tiếng rên rỉ đầy ám muội vang lên cùng với âm thanh va chạm vang lên từng hồi, vọng ra từ bên trong phòng bệnh. Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm vào màn hình chiếc máy vi tính. Đôi con người đồ kè, tựa như đã sắp nổ ra máu.

Diệu Tinh đứng ở cửa, hai tay bịt lấy lỗ tai thật chặt, nhưng mà ngay cả khi cô đã làm như vậy, những âm thanh kia vẫn như cũ, làm cho cô mặt đỏ tới tận mang tai. Bùi Hạo Thần, lần này không phải là tôi không giúp anh một tay, thực sự là tôi đã tận lực rồi.

Tiêu Lăng Phong nhìn vào màn hình chiếc máy vi tính. Trong lúc bất chợt anh bật cười ra thành tiếng. Ha ha! Tiêu Lăng Phong cười. Tiếng cười của anh càng lúc càng phát ra điên cuồng, thậm chí, ngay cả vết thương cũng bị kéo giãn ra đau đớn, nhưng anh vẫn không chịu dừng lại.

“Tiêu Lăng Phong, anh có khỏe không?” Diệu Tinh lo lắng tiến lên gọi anh: “Tiêu Lăng Phong!”

“Cô đã sớm biết chuyện này rồi, cho nên, cô mới ở đây giúp bọn họ lừa gạt tôi có phải hay không?” Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm vào Diệu Tinh.

“Không, không phải như vậy, chuyện không phải là như anh đã nghĩ đâu” Diệu Tinh vội vàng giải thích. “Tiêu Lăng Phong, anh đừng có kích động, tin tức vớ vẩn thôi! Loại tin tức như thế này có độ tin cậy không cao, vết thương của anh vẫn còn chưa khép miệng lại đây!”

“Cô khẩn trương cái gì chứ?.” Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh vào trong ngực: “Người trong video cũng không phải là cô kia mà!” Tiêu Lăng Phong chậm rãi nói ra một câu, mang theo nụ cười thật thấp

“...”

“Có phải là cô cảm thấy tôi là một người rất đáng thương hay không!” Tiêu Lăng Phong hỏi. “Diệu Tinh, trong lòng cô giờ đây có phải là đang muốn cười như điên rồi hay không?” Hơi thở của anh lạnh lạnh đập ở trên mặt Diệu Tinh. Đáy mắt đầy vẻ bình thản của anh làm cho Diệu Tinh thấy lo lắng. Làm sao khi nhìn thấy tin tức như vậy, anh vậy mà lại có thể không tức giận được cơ chứ! Tiêu Lăng Phong vẫn luôn tin tưởng Đường Nhã Đình như vậy! Tuy chuyện không có liên quan gì đến cô, nhưng dù sao người trong tấm hình cũng không phải là cực kỳ rõ ràng. “Cô thử nói xem, tôi nực cười lắm phải không?”

“Tôi không nghĩ như vậy, Tiêu Lăng Phong, nhất định trong chuyện này đã có sự hiểu lầm rồi.”

“Em thực sự quá thiện lương, hơn nữa, lại còn thật rất ngu ngốc!” Tiêu Lăng Phong nâng chiếc cằm của Diệu Tinh lên: “Cô ta đã làm tổn thương em như vậy, ngay lúc này, nếu như em cũng bỏ đá xuống giếng (*) thì có lẽ tôi sẽ cảm thấy có vẻ thực tế hơn một chút đấy.”

(*) Bỏ đá xuống giếng: Câu thành ngữ có nghĩa tương tự giống như câu “Lửa cháy đổ thêm dầu”, “Té nước theo mưa” ở Việt Nam. Ý nói về hành động a dua theo số đông để làm một việc gì đó khiến người kia phải chịu hậu quả nặng nề hơn nữa.

“Anh...” Diệu Tinh nói dõa.

“Cho nên, em đã tới nơi đây, chính là vì muốn cuốn lấy tôi, không muốn để cho tôi biết được chuyện này phải không?”

Diệu Tinh không phủ nhận. Quả thật, cô không muốn Tiêu Lăng Phong phải nhìn thấy cái đoạn video này. Dù sao một chuyện như vậy, ngay cả cô cũng không thể nào tiếp nhận được, huống chi là Tiêu Lăng Phong.

“Em yên tâm đi! Tôi không sao đâu.” Tiêu Lăng Phong cười đi tới trước máy vi tính. “Sống hai mươi mấy năm nay, có phải là tôi chưa từng xem qua loại hình ảnh này đâu. Rất kích thích đó!” Anh cười nhẹ. Tay nặng nề khép lại chiếc máy vi tính.

“Rập” một cái. Tiếng động nặng nề trầm thấp vang lên.

Diệu Tinh lặng lẽ nhìn Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong chậm rãi nhắm mắt lại. Anh cố gắng làm dịu lại cơn tức giận trong lòng mình. Tiêu Lăng Phong, hai người đã không còn có liên quan gì đến nhau nữa rồi! Cô ta có như thế nào, đó là chuyện của cô ấy. Không liên quan gì đến mày! Tiêu Lăng Phong nắm quả đấm thật chặt, khớp xương trắng bệch hiện rõ ra sự thô lương trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Điều tra tiến triển

Sự kiện video được tung lên trên mạng, dường như cũng không có một chút ảnh hưởng gì đối với Tiêu Lăng Phong. Anh không tức giận, cũng không nổi giận, hàng ngày anh đều uống thuốc đúng hạn, rất phối hợp với bác sĩ điều trị. Ngay cả chuyện ăn uống, mỗi ngày anh đều nói: “Trình Diệu Tinh, ngày mai tôi muốn ăn x x x x...”

Diệu Tinh và Joe cùng lo lắng nhìn Tiêu Lăng Phong. Đã có nhiều chuyện xảy ra như thế, tại sao anh lại không hề có một chút phản ứng như vậy.

"Tổng giám đốc "

"Một lát nữa sang hỏi bác sĩ một chút, đến lúc nào thì tôi có thể xuất viện được." Tiêu Lăng Phong lau qua miệng một chút, vẫn không quên khen ngợi tay nghề của Diệu Tinh thực không tệ.

"Tiêu Lăng Phong, di@en*dyan(lee^qu.donn),anh không sao chứ?" Diệu Tinh lo lắng hỏi. Liệu có phải anh đã bị một kích thích quá lớn hay không?

"Nếu như em hy vọng tôi có chuyện gì đó, vậy thì tôi e rằng em sẽ phải thất vọng rồi." Tiêu Lăng Phong uống một hớp nước. "Thân thể của tôi cũng đã khá tốt rồi, gần như đã trở lại bình thường. Buổi chiều, giúp tôi làm thủ tục xuất viện đi, chuyện ở Đền Khuynh thành kia chưa được giải quyết, tôi ở đây cũng không được an lòng."

"Vâng! Vậy để tôi đi thương lượng với bác sĩ một chút." Joe nói xong liền đi ra ngoài.

"Tiêu..."

"Tôi rất bình thường, em không cần phải nói thêm điều gì nữa đâu! Em không sao chứ? Những cái tin tức kia không phải là những lời nói thật..." Anh nói xong liền bắt đầu gãi gãi thân thể về không thoải mái.

"Đừng gãi." Diệu Tinh lên tiếng ngăn lại. "Hiện tại đang da thịt mới đang lên da non, anh bị ngứa là chuyện rất bình thường." Diệu Tinh nhắc nhở.

"Em có biết hay không, so với em như thế này, tôi tình nguyện để cho em không để ý tới tôi." Tiêu Lăng Phong nghiêm túc nói một câu. Thật là buồn cười, khi anh chột vật, điều anh không nghĩ tới nhất chính là để cho Diệu Tinh nhìn thấy. Nhưng mà, hết lần này tới lần khác, bộ dáng chột vật nhất trên đời của anh đều bị Diệu Tinh nhìn thấy.

"Anh đúng là một người thật là kỳ quái. Tôi không để ý tới anh, anh chẳng tôi không có lương tâm. Tôi để ý tới anh, anh lại không muốn. Vậy rốt cuộc anh muốn như thế nào."

"Đúng như vậy đấy! Tôi chỉ thích tìm em để làm phiền mà thôi." Bản lãnh chỉ cần nói một câu chơi chơi cũng có thể thành chuyện cười, nhưng mà Tiêu Lăng Phong lại cũng không hề bật cười. Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong như vậy, Diệu Tinh đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút lòng chua xót. Thật ra thì trong lòng của anh đang rất khổ sở, bất quá chỉ là anh đang làm bộ như thờ ơ mà thôi. Anh yêu Đường Nhã Đình như thế nào, bây giờ gặp chuyện như vậy, làm sao anh có thể không động lòng được chứ.

Than nhẹ một câu, Diệu Tinh cũng không lên tiếng. Dù sao, chuyện như vậy, không thể nào an ủi được.

Nhà họ Đường.

"A... cứ ra ngoài, cứ hết ra ngoài." Trong biệt thự, Đường Nhã Đình gào thét giống như nổi điên. Trong phòng, những gì có thể đập được cũng đều đã bị đập. Mấy ngày hôm nay, người giúp việc trong nhà cũng bị hành hạ khổ sở không thể tả. Cho nên, sau khi gọi Đường Nhã Đình ăn cơm, lại bị cô lên cơn giận dữ lớn như vậy, người giúp việc cũng xoay người rời đi, không để ý tới nữa. Trước đó, nhà họ Đường chưa từng bao giờ gặp phải nguy cơ như vậy, tin tức tiểu thư xinh đẹp quần thân với nhau, tiền sinh bị tố cáo hành hạ tàn bạo, tới hôm nay vẫn còn ở trong ngục, ngăn cấm bảo lãnh.

Đường Nhã Đình sau một trận phát hỏa vừa rồi, tựa như cũng mệt mỏi. Từ từ co rút người lại, cô lần tìm điện thoại di động, nhẹ nhàng tìm một số điện thoại bấm gọi ra ngoài. Nhưng mà từ trong chiếc điện thoại vẫn phát ra một âm thanh như cũ: Thật xin lỗi quý khách, số điện thoại mà ngài đã gọi tạm thời không có người nào nhận nghe.

Tất cả điện thoại có định trong nhà đều đã rút dây hết. Mỗi ngày tòa soạn báo đều gọi điện tới số điện thoại di động của cô, cũng đủ để hao hết tất cả lượng điện của điện thoại rồi. Đường Nhã Đình cực kỳ phiền lòng, tuy nhiên cô lại không dám tắt máy, chỉ sợ bỏ lỡ cuộc điện thoại của Tiêu Lăng Phong. Nhưng mà, cô đã đợi nhiều ngày như vậy, đừng bảo là cuộc gọi điện thoại, ngay cả tin nhắn cũng không hề vang chuông báo.

"Lăng Phong, không phải là như vậy, không phải là như vậy." Mấy ngày tới nay, cô bị tin tức trên mạng kia hành hạ đến nổi điên. Nhưng chỉ là một đoạn video như vậy, cũng không có người thù tiêu đi. Đoạn video trên còn bị một loạt các trang tin tức khác đăng lại. Người người đều biết, tiểu thư nhà họ Đường là một người đã làm lay động người như thế nào. Cô muốn giải thích, nhưng mà nhiều ngày nay, bên ngoài cửa chẳng phân biệt ngày hay đêm, đều có ký giả ăn núp. Đừng nói là cô ra cửa, ngay cả đi ra ngoài sân thôi cô cũng không dám.

"Lăng Phong, anh thật sự không để ý đến sao? Có phải là anh sẽ càng thêm ghét em thật hay sao?" Đường Nhã Đình siết chặt quả đấm, nên từng cái từng cái xuống giường, khóc thành tiếng hu hu. Hạ Cẩm Trình, anh đúng là đồ vô lại, đáng bị nghìn dao đâm chết. Anh đúng là đồ khốn kiếp, tôi nhất định phải báo thù, phải báo thù! Đường Nhã Đình lớn tiếng kêu gào. Ai tới giúp tôi một chút, giúp tôi một chút đi...

Bệnh viện.

Tiêu Lăng Phong tựa vào cửa rất đương nhiên, nhìn Diệu Tinh thu dọn đồ đạc của mình. Treo quần áo vừa tắm xong lên.

"Trình Diệu Tinh. Em thử nói xem, kết hôn với một người mình yêu tốt hơn hay là với một người phù hợp với mình hơn."

Diệu Tinh quay đầu lại. "Cái gì kia?" Cô nghe rõ, tuy nhiên cô không muốn trả lời về một vấn đề ngổn ngang này. Đây là câu hỏi kiểu gì chứ, không yêu thích thì làm sao kết hôn được. Cho dù kết hôn với nhau thì sao chứ, chẳng lẽ muốn vợ chồng cả đời "tương kính như băng" à. (*)

(*) Tương kính như băng: Vợ chồng đối xử với nhau lạnh lùng như băng.

"Không có gì hết." Tiêu Lăng Phong lắc đầu. Ngay từ nhỏ, đối với tình yêu anh đã không có bất kỳ độ tin nhiệm nào. Sau đó lại trải qua những chuyện liên tiếp của Đường Nhã Đình như vậy, anh lại cảm thấy tình yêu không phải là một tình cảm có thể tin tưởng được. Thích hợp ư? Người thích hợp của anh, còn đang ở nơi nào vậy!

"Tổng giám đốc. Có tin tức." Joe đột nhiên xông vào phá vỡ bầu không khí yên tĩnh và tốt đẹp kia.

"Có tin tức gì vậy?" Tiêu Lăng Phong đứng thẳng thân thể lên.

"Mới vừa rồi ở đồn cảnh sát truyền đến tin tức, nói là sự kiện ngộ độc thức ăn đã có tiến triển. Căn cứ điều tra, nguồn cung cấp là không có vấn đề, người phụ trách mua hàng ngày hôm qua cũng đã được thả ra khỏi đồn cảnh sát rồi. Rất có thể những thvs đồ ăn kia khi vận chuyển ở trên đường đã xảy ra vấn đề. Tôi cũng đã phái người đi tìm công ty hợp tác, sẽ chờ tìm ra người đã giao hàng ngày hôm đó, mọi chuyện sẽ được rõ ràng."

"Như vậy liệu có tìm được hay không?"

"Sau khi gặp phải chuyện không may, người kia đã không thấy tăm hơi đâu cả. Hiện tại vẫn đang điều tra, Tiêu lão tiên sinh cũng đang giúp đỡ, sẽ có tin tức rất nhanh thôi ạ."

"Được." Tiêu Lăng Phong gật đầu, anh thu hồi ngay tất cả những suy nghĩ đang loạn xạ ở trong đầu mình. "Đã lần xong thủ tục xuất viện chưa? Chúng ta đi đến gặp gỡ một người thân của bệnh nhân một chút. Mọi chuyện đều có đầu đuôi. Bọn họ có quyền được biết."

"Tôi sẽ đi cùng với ngài." Joe gật đầu.

Người bệnh bị ngộ độc thức ăn phải nằm viện, phần lớn cũng đã được xuất viện. Chỉ còn lại mấy người có bệnh tình nghiêm trọng là vẫn còn phải nằm viện. Diệu Tinh đi theo sau lưng Tiêu Lăng Phong, đi vào trong phòng bệnh.

Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, Cảm xúc của người nhà bệnh nhân vẫn còn kích động như cũ. Nhìn cái vẻ phần nộ của bọn họ tựa như chỉ hận không thể xé nát vẻ mặt của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh gần như có thể nghĩ đến chuyện được phát hiện ra, thì bọn họ sẽ bị kích động như thế nào. Cô cũng có thể tưởng tượng, vết thương của Tiêu Lăng Phong cũng sẽ bị xé rách như thế nào.

"Hoàng phu nhân, thật là xin lỗi, tới hôm nay tôi mới tới thăm Hoàng tiên sinh được."

"Anh đi ra ngoài ngay cho tôi, cút ra ngoài! Chúng tôi không muốn nhìn thấy người nào nữa." Người phụ nữ kia kêu lên vì cay cú.

"Đối với cái sự kiện này, tôi thật sự rất xin lỗi. Chuyện điều tra đã có tiến triển, tôi sẽ cho các người một câu trả lời chắc chắn và hài lòng."

"Cút ra ngoài." Người phụ nữ kia miệng hét hô to, xông lại.

Thái độ nhận sai biết lỗi của Tiêu Lăng Phong, thật sự đã làm cho Diệu Tinh được mở rộng tầm mắt. Cô cho là Tiêu Lăng Phong chỉ biết dùng sức mạnh để uy hiếp. Nhà họ Tiêu có thể lực, muốn đề chuyện này xuống, khép nép thừa nhận sai lầm

"Hoàng phu nhân, xin ngài tỉnh táo lại một chút. Chúng tôi..."

"Cô câm miệng lại cho tôi, ai cho phép cô mở miệng nói như vậy." Người phụ nữ đánh đá kia hàm hừ. Nhìn Diệu Tinh, bà ta giơ tay lên sau đó quăng tới một cái tát. Nhìn thấy được bàn tay đã bị bỏ rơi, Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến mức nhắm lại ánh mắt.

Chát. Âm thanh chát chúa vang lên, nhưng mà Diệu Tinh lại không hề cảm thấy đau. Từ từ đem híp mắt lại, cô nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đã ngăn cản ở trước mặt cô, nhìn thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của người phụ nữ kia, còn trên mặt của Tiêu Lăng Phong đã in hình một dấu tay

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Bóng người quen thuộc (1)

Diệu Tinh hoàn toàn thật sự quên cả suy nghĩ. Tiêu Lăng Phong vậy mà lại thay cô đỡ một tát này.

Thấy mình không thể đánh được Diệu Tinh, Hoàng phu nhân có vẻ càng thêm tức giận.

"Hoàng phu nhân, chúng tôi thật lòng tới nói lời xin lỗi. Ngài không chấp nhận coi như xong. Tại sao lại có thể ra tay như vậy." Joe lạnh lùng chất vấn.

"Tôi chính là thích ra tay như vậy đấy, như thế nào?" Người phụ nữ đứng chống nạnh hét lên: *di@en*dyan(lee^qu.donnm)*, "Tôi đây muốn đánh người đấy. Lần này chưa thể đánh được cô ta, tôi còn muốn đánh thêm nữa!" Bà ta nói xong, một lần nữa cánh tay lại quờ tới nơi. Joe liền đưa tay nắm lấy cổ tay của người phụ nữ kia kéo lại.

"Đây chính là cách hành xử đã được dạy dỗ của một ngài quý phu nhân sao?" Trong mắt Joe thoáng qua một ánh sáng lạnh lẽo. Hoàng phu nhân bị dọa cho sợ, lập tức run rẩy một hồi.

Tiêu Lăng Phong xoa xoa nơi mặt bị đánh.

"Chờ chuyện có kết quả, Diemdkdan/leequhydomn,tôi sẽ tới cửa gặp lại. Tổng giám đốc Hoàng, không quá rầy sự nghi ngại của ông nữa." Tiêu Lăng Phong nói xong, dắt Diệu Tinh đi ra ngoài.

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại làm như vậy?" Nhìn gương mặt của Tiêu Lăng Phong sưng lên Diệu Tinh run run rầy rầy khẽ hỏi."Làm sao mà anh lại có thể dằn như vậy chứ! Anh tránh ra một bên chẳng phải là tốt hơn sao."

"Ai bảo em đi theo tôi chứ!" Tiêu Lăng Phong hỏi. Né tránh ư? Đánh người không được, như vậy bà ta sẽ còn phát điên hơn nữa.

"Tôi..."

"Tổng giám đốc, thiết nghĩ thư ký Trình đang muốn giúp một tay đấy ạ." Thấy Tiêu Lăng Phong nổi giận, Joe nói đỡ cho cô một câu.

Diệu Tinh cúi đầu. Có lẽ cô thật sự không nên theo anh tới. Tiêu Lăng Phong xoa xoa gương mặt, dĩ nhiên đã quên đi cơn giận, tới công ty.

"Nhưng mà..." Joe định nói lại thôi. Đoạn video của Đường Nhã Đình đang làm cho mọi chuyện nóng lên. Lúc này, nếu như Tiêu Lăng Phong mà bị phóng viên nhìn thấy...

"Tôi biết anh đang suy nghĩ điều gì, đi thôi." Tiêu Lăng Phong thờ ơ nhún nhún vai, bàn tay anh lại lạnh lẽo siết lại thật chặt. Tiêu Lăng Phong anh và người ta không có quan hệ gì hết, không có.

Phải nằm ở bệnh viện nhiều ngày như vậy, Tiêu Lăng Phong có cảm giác cả người mình lúc này như đã muốn mọc meo lên rồi. Niềm phong của Đêm Khuyên thành đã bị hủy bỏ, dĩ nhiên là sao quý đôn nhưng mà trước khi mọi chuyện chưa được điều tra rõ ràng, chắc chắn sẽ không có ai còn dám tới nơi này. Bình thường khách sạn thường cực kỳ náo nhiệt, thế nhưng giờ phút này lại lạnh như hầm băng, ngay cả bảo vệ ở cửa và lễ tân nơi sảnh khách sạn, cũng một mối hảo như muốn ngủ một loại.

Đi vào đại sảnh, trong lòng Diệu Tinh chợt đau nhói một hồi, tựa như phát giác ra chuyện Diệu Tinh không gắng sức đi nhanh. Tiêu Lăng Phong dừng bước.

"Hãy vào trong xe chờ tôi đi, đừng có chạy loạn khắp nơi đấy!" Tiêu Lăng Phong nói xong đưa theo Joe đi vào trong thang máy. Diệu Tinh trở lại trong xe, nhìn đến khúc quẹo cách đó không xa, trong nháy mắt những giọt lệ từ trong mắt cô liên rơi xuống. Trái tim thiện lương của cô thoáng cái giống như bị một thứ gì đó khoét sâu vào đau nhói.

Trình Diệu Tinh, Mộ Thần chết thảm như vậy, mà đã quên rồi sao? Mà hết thấy những chuyện này đều là bởi do Tiêu Lăng Phong gây lên. Thế mà mà lại vẫn có thể chạy trước chạy sau chăm sóc cho anh ta sao? Trình Diệu Tinh đè ép lên ngực thật chặt, nhưng không cách nào áp chế nỗi sự đau đớn đang khuấy đảo ở trong lòng cô.

Lúc này, đột nhiên một bóng dáng quen thuộc thoáng qua. Anh đi tới cửa của Dạ Khuyên Thành không xa, hướng ra xung quanh bốn phía, trong tay còn cầm chiếc Laptop, đang không ngừng ghi chép một số những thứ gì đó.

"Pat." Diệu Tinh hết sức ngạc nhiên, chẳng phải kia chính là Alex, người phụ trách môi giới đó sao. Thế nào mà anh lại xuất hiện ở tại nơi này vậy. Mang theo mối nghi ngờ, Diệu Tinh đẩy cửa xe ra, đi về phía Pat đang đi tới. Lẽ ra, lúc này chính là thời gian Alex đang thực hiện công việc so sánh của nhimowis phải chứ, anh cái này kinh kỳ nhân, không phải là cũng ở bên người phụng bồi sao?

Đến gần Pat, Diệu Tinh vừa mới định mở miệng gọi "Pa..." nhưng cô còn chưa kịp gọi tên, tay của cô đã bị kéo lại từ phía sau:"Thư ký Trình, cô định đi đâu vậy?" Joe hỏi.

"A, không có, chỉ là tôi nhìn thấy một người quen." Diệu Tinh cười cười: "Vì sao anh lại đi ra đây."

"Tổng giám đốc không yên lòng khi để cô một mình ở bên ngoài." Joe nói xong, thoáng nở nụ cười về đầy mờ ám. Mặt của Diệu Tinh thoáng đỏ ửng lên bởi vì lời nói đùa kia của Joe: "Chuyện như thế nào rồi?"

"Phải bỏ ra một khoản tiền khá lớn để bồi thường là điều không tránh khỏi rồi. Chỉ có điều, cũng may là đã chứng minh được vấn đề không phải là do bản thân chúng ta gây nên, đồ của chúng ta đã từng bị người động tay chân vào. Chúng ta không cần phải gánh chịu trách nhiệm luật pháp."

"Sự cạnh tranh trong buôn bán sao?" Diệu Tinh thử hỏi một câu để dò xét.

Joe nhún nhún vai."Cũng có thể như vậy. Dù sao ở thành phố T này, Tổng giám đốc của chúng ta cũng quá dễ coi, có người đồ kỵ cũng là chuyện bình thường thôi."

Đồ kỵ ư? Diệu Tinh xoa xoa chiếc cúc áo nhỏ trên cánh tay, đáp:"Vậy thì cũng không thể mang tính mạng của con người ra để mà đùa giỡn như vậy chứ! Thật là quá đáng." Cô lầm bầm.

Joe cười khẽ lên một tiếng."Cô nhóc con ạ, cô còn quá nhỏ, rất nhiều việc cô chưa thể nào hiểu được đâu! Có lúc, sự ghen tỵ và thù hận có thể làm cho cặp mắt của con người ta bị che lấp đi. Những chuyện như thế này còn đáng sợ hơn bất cứ chuyện đáng sợ nào khác."

Giống như, Tiêu Lăng Phong đã trách tội cô và Mộ Thần chỉ vì Đường Nhã Đình bị xảy ra tai nạn xe cộ. Tựa như Tiêu Lăng Phong có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để mà trả thù

"Thật sự đúng là như vậy đấy." Diệu Tinh gật đầu về đồng ý, nhưng mà trong chuyện này chẳng phải là rất mâu thuẫn hay sao. Nếu như yêu, tại sao khi thấy Đường Nhã Đình làm ra chuyện như thế kia, vậy mà Tiêu Lăng Phong lại chẳng hề nhúc nhích? Không lẽ tình yêu của anh, thật sự có thể bao dung hết thảy mọi chuyện hay sao?

Chuyện còn khó hơn giải quyết so tưởng tượng. Vốn cho là, nếu tìm được người tài xế vận chuyển hàng ngày hôm đó thì bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Nhưng mà hình như anh ta đã bị bốc hơi biến mất khỏi thế giới loài người vậy. Cho dù bên cảnh sát đã cho tìm kiếm như thế nào đi nữa, cũng không hề có một chút đầu mối.

"Đúng là đồ ăn hại." Tiêu Lăng Phong tức giận ném tập tài liệu xuống trên mặt bàn. "Joe! Ở bên này chúng ta có tin tức gì không?"

"Vẫn chưa có, có điều là cũng đã đại khái tìm được phương hướng rồi. Tôi tin tưởng sẽ có tin tức rất nhanh." Joe trả lời. "Đây là tập tài liệu riêng của mấy người mà ngài yêu cầu đây ạ."

Tiêu Lăng Phong cầm lên lật xem mấy cái.

"Chết rồi sao?" Anh ngẩng đầu lên.

"Cũng bởi vì sự đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau ở trong nội bộ, cho nên sau đó mới nổi lên xung đột. Ba người chết một người bị thương. Mà người thương kia, ngày hôm trước tuy đã được cấp cứu, nhưng do thiếu hiệu quả nên đã tử vong. Nhưng mà cũng đã có thể xác định, trong chuyện này là đã có liên lạc với Triệu Chí Viễn. Hiện tại cảnh sát cũng đang chờ anh xuất viện, sau đó sẽ tiến hành điều tra."

"Sao lại có thể mạnh động như vậy được chứ." Tiêu Lăng Phong nhìn lấy tập tài liệu riêng trong tay. Theo lý mà nói, hiện tại đều không có chứng cứ trực tiếp về những gì mà Triệu Chí Viễn đã từng làm. Mặc dù khẩu súng có dấu riêng, mặc dù là cố ý giết người. Nhưng mà cũng chưa chắc tất cả đều bị từ hình, nhưng bây giờ thì toàn bộ đều đã chết hết như vậy rồi thì sao đây? Anh nghĩ ngợi, trước sau anh cũng cảm thấy, tất cả những chuyện xảy ra gần đây đều có liên quan đến nhau." Tốt lắm, cậu tranh thủ đi làm việc đi. Tìm được người tài xế kia, nhất định phải nói cho tôi biết." Tiêu Lăng Phong phiền não ngửa người ra ở trên ghế. Là ai nói, vấn đề mà dùng tiền có thể giải quyết được thì cũng không phải là vấn đề gì lớn. Mẹ kiếp, nếu như đến khi cần phải dùng một khoản tiền với số lượng rất lớn, xem hán ta còn nói được như vậy không?

Khoản tiền bồi thường, tiền chữa bệnh cho người bệnh, tất cả tập trung vào một chỗ, Tiêu Lăng Phong nhúc nhích đầu xoa xoa hai bên thái dương. Đừng có để cho anh biết được có người nào đã giờ trò quý ở sau lưng anh.

Ở bệnh viện đã quá lâu, nên mọi công việc của công ty ừn ừ lại thành đồng, có lẽ tài liệu chồng chất chắc cũng sắp thành núi rồi. Vì vậy anh bận rộn luôn tay, cho tới khi anh xong việc thì đêm đã khuya. Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh một mắt, tựa người vào trên tường thang máy, nhắm mắt dưỡng thần ngủ gật. Anh và Joe nhìn nhau cười một tiếng. Đột nhiên trong lòng Tiêu Lăng Phong nổi lên ý định muốn đùa giỡn

"Này. Trình Diệu Tinh!" Anh thỉnh lĩnh đập vào bả vai Diệu Tinh một cái.

"A." Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến bật kêu to lên một tiếng. Tiêu Lăng Phong và Joe cùng bật cười lên thành tiếng.

Đình. Cửa thang máy mở ra. Tiếng cười truyền đi xa xa.

"Tiêu Lăng Phong, anh...anh đúng là bị bệnh thần kinh." Diệu Tinh thở phì phò nhìn chằm chằm hai người đàn ông lúc này đều đang cười đến đặc ý.

"Cái này chính là nguyên nhân mà cô không tìm đến tôi phải không?" Một giọng nói ai oán đột nhiên vang lên dọa Diệu Tinh giật mình. Một bóng dáng chợt lóe lên, càng làm cho Diệu Tinh thét lên thành tiếng chói tai, ngay cả Joe là một người luôn luôn tinh táo hô hấp cũng phải ngừng một nhịp.

Một bóng người mặc bộ quần áo màu đen không phù hợp với người, còn có đầu tóc rối bời, nổi bật ở giữa những sợi tóc kia là một gương mặt trắng bệch gần như không có một chút huyết sắc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Lời như vậy mà cũng nói ra miệng được

Trong nháy mắt nụ cười của Tiêu Lăng Phong liền thu lại, anh nhìn lên cô gái ở trước mặt, trong mắt anh chợt thoáng hiện lên đủ các loại sắc thái phức tạp lần lượt thay đổi.

Diệu Tinh nuốt nước miếng, bàn tay nhỏ bé khẽ túm chặt lấy vạt áo. Cô thật sự đã bị giật mình. Cái người đang ở trước mặt cô đây là Đường Nhã Đình thật sao? Hơn nửa đêm, vì sao cô ta lại ăn mặc thành ra như vậy. Tóc tai xốc xếch, giống như vừa mới bị người khác cướp giật vậy. Sắc mặt tái nhợt có chút bệnh hoạn, trên trán còn có một vết bầm đen

"Lăng Phong, anh không tới tìm em có phải chính là vì người phụ nữ này hay không?" Đường Nhã Đình hỏi giọng tràn đầy vẻ u oán. Minh ở chỗ này chờ lâu như vậy là vì cái gì chứ? Chẳng lẽ chính là để xem bộ dạng vui vẻ của bọn họ, để nghe tiếng cười sáng khoái của bọn họ hay sao?" Tại sao anh lại không chịu nhận điện thoại của em? Tiêu Lăng Phong, em rất nhớ anh!" điễnđànlê quýđôn Đường Nhã Đình khóc lóc, tiến lên.

"Cô đừng có tới đây." Tiêu Lăng Phong lui về phía sau một bước. Bước chân của Đường Nhã Đình chợt cứng đờ. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong, trong mắt của anh lúc này đều tràn đầy sự chán ghét

"Lăng... Lăng Phong." Giọng nói của Đường Nhã Đình run rẩy, từ trong tròng mắt những giọt nước mắt rơi xuống. Hiện giờ anh đã ghét cô rồi sao, diệnđànlê quýđoncom chẳng lẽ bây giờ nước mắt của cô đối với Tiêu Lăng Phong cũng sớm đã không có tác dụng gì nữa rồi sao?

"Cô tới đây làm cái gì?" Tiêu Lăng Phong hỏi, khóe miệng hơi nhếch lên một ý cười giễu cợt. Cho anh một chuyện vui mừng lớn đến như vậy rồi mà vẫn còn chưa đủ hay sao. Hiện tại cô lại còn xuất hiện ở trước mặt của anh như vậy, là muốn tới nhắc nhở thức tỉnh anh sao?

"Lăng Phong, thật xin lỗi, điễnđànlê quýđôn em vẫn luôn muốn đi thăm anh, nhưng mà ở trong bệnh viện đều là người của ông nội anh. Em không sao vào được." Đường Nhã Đình khóc thút thít: "Anh có khỏe không? Lăng Phong, thật sự, em vô cùng lo lắng cho anh."

"Không quan trọng." Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Cô nghĩ muốn đi thăm tôi hay không là quyền tự do của cô, tôi không có quyền gì để thúc giục ép buộc cô hết." Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói: "Cô còn có việc gì nữa sao, Đường tiểu thư?" Từng câu từng chữ trong câu hỏi của anh, khi phát ra bên ngoài, đều mang theo một chút giãy vờ, đau đớn, mang theo sự giễu cợt khắc cốt.

"Anh... anh, anh vừa gọi em là gì vậy?" Đường Nhã Đình hỏi. "Lăng Phong, thật vất vả lắm em mới chạy đến đây mong để được gặp mặt anh một chút, anh không thể đối xử với em như vậy được!" Đường Nhã Đình lắc lắc đầu. "Lăng Phong, anh hãy nghe em giải thích, những chuyện đó..."

"Chuyện đó của cô là thật hay giả cũng không có gì liên quan đến tôi nữa rồi." Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đường Nhã Đình. điễnđànlê quýđôn Còn có chuyện gì giễu cợt hơn so với chuyện này nữa không đây? Đột nhiên anh cảm thấy ba năm qua của chính mình thật giống như là một chuyện cười thật lớn, rất buồn cười. Mà điều còn làm cho người ta cực kỳ ghê tởm hơn nữa chính là, người con gái khi lại vẫn còn tự cho mình là thanh thuần, thiện lương. Ha ha ha, thật là buồn cười. Tiêu Lăng Phong nuốt nửa thì bật ra thành một tràng cười lớn thành tiếng.

Diệu Tinh cùng Joe lúng túng đứng ở một bên. "Tổng giám đốc Tiêu, vậy ngài cùng Đường tiểu thư cứ tán gẫu với nhau. Chúng tôi đi trước." Joe cũng ý thức được bầu không khí lúng túng trong lúc này, nhẹ giọng mở miệng nói: đi@n*dyan(lee^qu.donnn), "Tôi sẽ đưa thư ký Trình về đến nhà."

Diệu Tinh cảm kích nhìn Joe một cái. Sau đó hai người vội vã tránh ra, giống như chạy trốn chết vậy.

Tiếng chân chạy càng ngày càng xa, bầu không khí đột nhiên trở nên cực kỳ an tĩnh, làm cho người ta hít thở không thông.

Đường Nhã Đình nhìn Tiêu Lăng Phong, trên mặt của anh không hề có một chút biểu cảm, giống như tất cả mọi chuyện đã xảy ra thật sự cũng không có một chút liên quan gì đến anh vậy. Cô giờ tay lên lau sạch những giọt nước mắt đã rơi.

"Lăng Phong, anh nghe em giải thích một chút có được hay không." Cô nghẹn ngào nói.

"Giải thích chuyện gì kia chứ?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Sự thật cũng đã bày ra ở trước mắt như vậy rồi, cô còn muốn giải thích điều gì nữa đây?" Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước, nhìn Đường Nhã Đình. Tại sao nhìn bộ dạng đáng thương nước mắt đầy mặt kia của cô, trong lòng anh cũng không hề nổi lên một chút đau lòng.

"Lăng Phong." Đường Nhã Đình thử kéo tay của Tiêu Lăng Phong.

"Đừng đụng vào tôi." Tiêu Lăng Phong chán ghét né tránh ra. Những hình ảnh khó coi kia cứ lần lượt hiện lên ở trong đầu anh. Những hình ảnh kia lay động theo lời nói của Đường Nhã Đình, lại càng thêm kích thích thần kinh, làm cho não bộ của anh cũng cực kỳ đau đớn. "Đường Nhã Đình, tôi thật sự không nghĩ tới, cô lại là một người như vậy."

"Lăng Phong!"

"Tôi không muốn nghe thấy cô mở miệng nói gât tôi thêm bất cứ điều gì nữa, cho nên, cô không cần phải nói." Tiêu Lăng Phong lắc đầu, "Đường Nhã Đình, chúng ta đã không còn liên quan gì đến nhau nữa, bây giờ cô như thế nào là quyền tự do của cô, tôi không có quyền can thiệp vào." Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi, quả đấm đang nắm chặt, từng ngón tay một lần thả lỏng dần ra. "Bây giờ cũng đã khuya lắm rồi, cô cũng nên về sớm một chút đi."

"Lăng Phong, em đã phải thật vất vả mới ra ngoài được thế này. Anh hãy cho em một cơ hội để giải thích có được hay không?" Đường Nhã Đình kéo kéo ống tay áo của Tiêu Lăng Phong, nói cầu xin: "Hãy tha thứ cho em!"

"Đường Nhã Đình, chuyện cho tới bây giờ, cô còn có mặt mũi để cầu xin tôi tha thứ cho cô hay sao." Tiêu Lăng Phong đột nhiên thét lên, trong đêm khuya tiếng thét của anh vang vọng thật lâu ở trong đại sảnh. "Đường Nhã Đình. Nếu như tôi là cô, thì tôi sẽ tìm một chỗ không có ai để trốn. Cô xuất hiện ở đây như vậy mà không cảm thấy mất mặt hay sao?"

Đột nhiên bị hất ra như thế, Đường Nhã Đình không đứng vững được, liền ngã ngồi xuống trên mặt đất. Cô kêu lên một tiếng đau đớn: "Lăng Phong, anh thật sự muốn tuyệt tình như vậy hay sao?" Đường Nhã Đình ngồi dưới đất nghẹn ngào. Cô không để ý đến nguy hiểm của mình mà leo tường trốn ra ngoài, chỉ nghĩ muốn được gặp anh một lần. Nhưng kết quả thì sao chứ, khác với sự tưởng tượng của cô quá nhiều.

"Đường Nhã Đình, vậy cô cảm thấy hiện giờ tôi có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra hay sao? Tôi phải nên vui mừng khích lệ cô hay sao? Hóa

ra trong mắt Nhã Đình cô, tôi lại là một người như vậy!" Tiêu Lăng Phong nói xong, không sao kiềm chế nổi, thoáng lắc lắc đầu một cái. Anh rất không muốn dùng những lời nói khiếm nhã để hình dung về cô: "Lần trước tôi đã nói rất rõ ràng với cô rồi. Tôi sẽ không tha thứ! Còn về chuyện băng hình video kia, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết giúp cô. Về sau cô cũng đừng có tới đây tìm tôi nữa." Tiêu Lăng Phong nói xong cũng lập tức sai chân bước đi.

"Tiêu Lăng Phong." Đường Nhã Đình la lớn. "Anh thật sự không để ý đến em nữa sao? Chỉ có một chút chuyện như vậy thôi, mà em thật sự đáng bị anh không thể tha thứ hay sao?" Cô hét to.

Một chút chuyện thôi sao? Tiêu Lăng Phong cười lên một tiếng. Đã bỏ đi rồi, nhưng anh lại lộn trở lại: "Nhã Đình, cô còn dám nói đây chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi sao? Vậy cô hãy nói cho tôi biết, cái gì mới là chuyện lớn đây?"

"Tiêu Lăng Phong, anh dám nói anh cũng chỉ có một mình em là phụ nữ thôi sao?" Đường Nhã Đình hỏi. "Bản thân mình cũng không sạch sẽ, tại sao anh vẫn còn muốn em phải thủ thân như ngọc vì anh chứ." Con tức giận xông thẳng lên đầu, khiến Đường Nhã Đình hỏi vặn lại Tiêu Lăng Phong.

Bàn tay của Tiêu Lăng Phong chậm rãi nắm chặt lại, trái tim anh tựa như cũng chậm rãi chết dần sau một câu chất vấn kia. Một câu nói như thế, vậy mà Đường Nhã Đình lại cũng có thể nói ra khỏi miệng mà mặt không đổi sắc.

"Cho nên, tôi mới nói tôi không có tư cách yêu cầu cô một điều gì hết. Đường Nhã Đình, chúng ta huề nhau! Từ nay về sau cả hai chúng ta đều không ai thiếu nợ ai nữa." Anh chậm rãi nói xong, chỉ để lại hơi thở lạnh như băng phả vào trên mặt của Đường Nhã Đình.

"Nói thật dễ nghe." Đường Nhã Đình cười. "Cái gì mà huề nhau. Cái gì mà cả hai chúng ta không thiếu nợ nhau, từ nay về sau chúng ta không có liên quan gì nữa. Tiêu Lăng Phong, chẳng qua là anh muốn mượn chuyện này để vứt bỏ tôi mà thôi. Anh đã chán ghét tôi. Cho nên, đây bắt quả cũng chỉ là một lý do nói cho có vẻ rất đường hoàng mà thôi."

Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình với vẻ xa lạ. Cho tới bây giờ, anh cũng không thể nào ngờ được, Đường Nhã Đình lại là một cô gái chanh chua như thế này.

"Tiêu Lăng Phong, dựa vào cái gì mà sau khi anh chơi đùa tôi chán ngán thì anh lại bỏ rơi tôi chứ. Anh cảm thấy, sẽ có loại chuyện đơn giản như vậy sao?"

"Tôi chơi đùa cô chán ngán sao?" Ha ha Tiêu Lăng Phong cười đến run rẩy cả người: "Đường Nhã Đình, từ nhỏ đến lớn, tôi đã nâng niu cô ở trong lòng bàn tay. Tôi chỉ còn thiếu chưa moi trái tim của mình ra cho cô nữa thôi! Vậy mà cô dám nói tôi đang chơi đùa cô sao!" Anh đè ép nơi ngực của mình đang bị kéo căng đến phát đau, cười lên một tiếng thật thấp. Tiếng cười nghe tràn đầy thê lương. "Có phải là cô vẫn còn cảm thấy tôi đã làm cho cô bị thua thiệt hay không?" Tiêu Lăng Phong nắm lấy cái cằm của Đường Nhã Đình: "Nhưng mà, tôi nợ cô cái gì đây?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Đường Nhã Đình, cô mang thai, nhưng đứa trẻ đó không phải là của tôi. Tai nạn xe cộ kia, cũng chính là do cô thiết kế, cho nên đến hôm nay nó mới dẫn đến hậu quả này. Ngay cả cái băng hình video đó, cũng là cô đã dây dưa không rõ cùng với một gã đàn ông nào đó không biết tên. Đường Nhã Đình, hết thấy những chuyện này đều là do cô đã phản bội tôi. Ngay từ lúc trước khi tôi trở về nước, cô cũng đã bắt đầu rồi. Cô cảm thấy cô còn có tư cách gì để mà trách cứ tôi đây?" Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi, ngón tay anh tăng thêm mấy phần sức lực, tựa như muốn bóp vỡ xương cằm của Đường Nhã Đình. "Cô có biết hiện tại tôi ghê tởm cô biết bao nhiêu không?" Anh nói xong, hất Đường Nhã Đình ra đẩy về chán ghét.

"Ghê tởm". Đường Nhã Đình bị hai chữ này làm cho trong lòng đau nhói thật sâu.

"Đúng thế, tôi thật ghê tởm. Nhưng mà anh cảm thấy ghê tởm cũng đã muộn rồi! Tôi đúng là đã lên giường cùng với người khác. Nhưng mà cũng bởi vì anh không yêu tôi, cưng chiều tôi, lên giường với tôi giống như người khác. Tiêu Lăng Phong, suốt ba năm nay, người mà anh cưng chiều kia lại là một người phụ nữ khác. Anh cũng thật đáng thương!" Đường Nhã Đình cười, không lựa lời nói làm tổn thương đến Tiêu Lăng Phong. "Con bé Diệu Tình kia của anh, ngược lại thật thanh thuần biết bao. Thời điểm các người lên giường, đó là lần thứ đầu tiên của cô ta phải không? Ha ha! Nhưng mà, như vậy thì thế nào chứ! Anh vĩnh viễn cũng không có cách nào đi vào được trong trái tim của cô ta. Tiêu Lăng Phong, người phụ nữ mà anh yêu, tiếc rằng trong lòng lại vẫn suy nghĩ đến người khác như cũ, người phụ nữ này vẫn hận anh đến tận xương."

"Cô... " Tiêu Lăng Phong khó chịu một hồi! Không còn lời nào để nói, anh dứt khoát đứng dậy. Tiêu Lăng Phong nhìn không ra, cái người đang ở trước mắt anh lúc này chính là người mà mấy đã cưng chiều suốt vài chục năm qua đó sao! Ha ha! Quả thực là quá hoang đường rồi! Tại sao mấy lại không sớm nhìn thấy rõ một chút chứ.

"Cô tìm đến tôi chính là vì để nói những lời này sao?" Tiêu Lăng Phong gật gật đầu, tiếp sau đó xoay người đi.

"Lăng Phong." Thấy Tiêu Lăng Phong xoay người bỏ đi, Đường Nhã Đình vội vàng xông lại, ôm lấy anh từ phía sau lưng: "Anh đừng bỏ đi, anh đã từng nói anh sẽ không bao giờ buông bỏ em xuống mà, anh đã quên rồi sao?"

"Tôi cũng đã nói. Nếu như cô phản bội lại tôi, tôi sẽ, giết chết, cô..." Giọng nói của Tiêu Lăng Phong lạnh như băng làm Đường Nhã Đình run lên.

"Người đàn ông tuyệt tình thật là đáng sợ." Đường Nhã Đình cười, nhưng nước mắt đã biến mất. "Bây giờ anh sẽ giết tôi chứ? Hay là, anh cảm thấy, giết tôi sẽ làm dơ bản bản tay cao quý của Tiêu thiếu gia, hả?"

"Đường Nhã Đình. Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa." Tiêu Lăng Phong cắn răng một cái.

"Thế nào? Muốn trốn tránh sao?" Đường Nhã Đình sai bước chân chạy tới ngăn cản ở trước mặt anh, "Tiêu Lăng Phong, khi đó, tôi mới mười tám tuổi." Đường Nhã Đình cười về đặc ý: "Anh có muốn biết người đàn ông kia là ai không?" Cũng không đợi Tiêu Lăng Phong trả lời, Đường Nhã Đình nói tiếp: "Anh ấy là Cẩm Trình. Chúng tôi đã ở cùng một chỗ với nhau rất sớm. Tôi bỏ rơi anh ấy, vì mục đích của tôi là muốn tiếp cận với anh. Anh ấy đối xử với

tôi cực kỳ tốt. Mỗi ngày anh ấy đều đến đón tôi trước khi tan lớp, mà không phải gọi điện thoại vượt biển. Sinh nhật tôi, anh sẽ đích thân nấu cơm, sẽ ở cùng bên tôi, mà không phải một món quà tặng chuyển phát nhanh. Còn có..." Đường Nhã Đình chậm rãi ngẩng đầu lên... "Còn có một điểm nữa mà anh không thể so sánh được. Cái gây của anh ấy thật là vĩ đại. Anh ấy có thể làm cho tôi kêu lên mồm ỉ giống như một dâm phụ vậy!" Đường Nhã Đình nhìn Tiêu Lăng Phong đầy vẻ khiêu khích. Không có một người đàn ông nào có thể đối mặt với loại khiêu khích này mà không nhúc nhích nổi.

"Cô..." Tiêu Lăng Phong giận đến mức cặp mắt đỏ bừng. Anh giơ tay lên nhưng rồi cũng không hạ tay xuống. Anh nhìn Đường Nhã Đình cười khế một tiếng: "Ha ha! Thật đáng tiếc, tôi đã không để cho cô biết một chút để xem hai chúng ta, rốt cuộc người nào lợi hại hơn, hăng hái hơn!" Tiêu Lăng Phong từ từ cúi đầu, "Nếu như cô không phải là người biết xấu hổ, thật sự đây là một chuyện thật đáng sợ." Tiêu Lăng Phong dè xuống con tức giận trong lòng cười đáp: "Đường Nhã Đình, cô nhớ đến những biểu hiện không thể chịu nổi kia, cô nghĩ muốn làm tôi chán ghét cô, cô đã thành công rồi đó. Nếu hấn ta đã làm cho cô được thoải mái như vậy, cô hãy mau đi tìm hấn đi."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Tới tìm tôi để ôn chuyện cũ sao?

Đường Nhã Đình lão đảo nghiêng ngả chạy ra khỏi Thiên Tuấn. Lời nói của Tiêu Lăng Phong giống như một cây đao cắm vào trong lòng của cô. A! Quả nhiên Tiêu Lăng Phong đủ lạnh nhạt. Đường Nhã Đình cười, cô cho là, lần này có thể nói mọi chuyện được rõ ràng. Cho là, có thể ngày hôm nay giữa bọn họ thế nào cũng sẽ xảy ra một chút gì đó. Nhưng mà, chuyện xảy ra lại vượt quá ra ngoài dự liệu của cô. Tiêu Lăng Phong đã không còn là người đàn ông đã từng yêu thương cưng chiều cô như ngày nào nữa. dieendaanleequydonn Đến ngay cả lời nói của anh cũng chất chứa sự nhục mạ đối với cô. "Đúng vậy! Người đàn ông kia chính là đã làm cho tôi thấy rất thoải mái. Mà anh, chẳng chút may mắn so sánh được." Đường Nhã Đình kêu lên, nước mắt trào ra thành dòng, chảy xuống.

A! Anh không nợ tôi điều gì nữa sao? Tiêu Lăng Phong, nếu như không phải là vì anh, làm sao tôi lại có thể biến thành như hôm nay được đây. Đường Nhã Đình hung hăng cắn chặt răng, cô nhanh chóng chạy đi. Còn Hạ Cẩm Trinh kia nữa, chính là anh, tất cả mọi chuyện đều do anh đã làm hại tôi.

Hạ Cẩm Trinh đang ngồi ở nhà. Một nửa mái tóc đã bị anh ta vò đến xơ xéch. Hạ Cẩm Trinh bưng một ly rượu đỏ lên. Quan sát trong máy đoạn video trong máy vi tính. diễ♦n 》đ♦àn 》lê 》q♦uý 》đ♦ôn Rốt cuộc là ai đã làm chuyện này. Hiện tại Đường Cát Nguyên cũng đã bị giam giữ ở trong ngục rồi. Chuyện này chính muốn nhắm vào nhà họ Đường. Kẻ thù của nhà họ Đường cũng khá nhiều. Nhưng mà người có thực lực như vậy thì cũng không có mấy người. Suốt mấy ngày hôm nay, mặc dù anh đã điều tra thế nào, mọi chuyện cũng không có một chút tiến triển.

Rầm rầm rầm! Tiếng đập cửa vang lên ầm ỉ.

"Hạ Cẩm Trinh, anh đi ra đây cho tôi." Nghe thấy tiếng la hét ở ngoài cửa, diễ♦n☆đ♦oanlê☆q♦uýđ♦ôn Hạ Cẩm Trinh khẽ cau mày lại. Đã trễ thế này, ai còn tới đây vậy.

Mở cửa ra, trong nháy mắt, nhịp tim Hạ Cẩm Trinh đột nhiên như bị chậm lại một nhịp. Nhưng rất nhanh chóng, Hạ Cẩm Trinh lập tức tấn tính lại được ngay. Anh nhận ra người kia chính là Đường Nhã Đình.

"A! Thật là người khách hiếm khi đến đây." Hạ Cẩm Trinh tựa vào cửa về lười biếng, cười nói. Bộ dạng chật vật này của Đường Nhã Đình quả thật đã làm cho anh phải giật mình. Tại sao lại có thể như vậy, nhìn dáng dấp kia có thể nhận ra là, Đường Nhã Đình đã thừa dịp đêm chạy đến đây.

Đường Nhã Đình liếc mắt nhìn Hạ Cẩm Trinh, bỏ giày ra, đi thẳng vào trong phòng. Nhìn chiếc máy vi tính để bàn (desktop) cùng ly rượu đỏ, Đường Nhã Đình bật cười khanh khách thành tiếng.

"Thế nào, vừa uống rượu đỏ, vừa nhớ lại những ngày đêm nào đó của chúng ta có biết bao nhiêu sự tiêu hồn hay sao?" Đường Nhã Đình cười nói về đây sự tùy tiện.

"Những lời mà cô vừa mới nói, ngược lại đã nhắc nhở tôi!" Hạ Cẩm Trinh gật đầu.diễ♦đ♦ànlê♦q♦uý♦đ♦ôn "Có lẽ, tôi thật sự nên mở từ đầu để xem lại một chút nhì!" Anh nói một câu băng quơ, thế nhưng liền thuận tay mở đoạn video điên khùng đã được lan truyền trên mạng kia.

"A..." Âm thanh mắc cở kia vừa mới truyền ra, Đường Nhã Đình liền "phụt" một cái tắt luôn máy vi tính. Cô thờ phỉ phò nhìn chằm chằm vào Hạ Cẩm Trinh: "Hạ Cẩm Trinh, không nghĩ tới, miệng anh thì nói ra toàn những điều nhân nghĩa đạo đức, vậy mà mấy cái chuyện hèn hạ như vậy anh cũng có thể làm ra được."

"Đã hơn nửa đêm cô còn tới nơi này chính là vì muốn nói với tôi những chuyện này sao?" diễ♦n♦đ♦a 》n♦lê≡♦q♦uý♦đ♦ôn Hạ Cẩm Trinh hỏi: "Hay là, cô tìm đến tôi để ôn lại chuyện cũ?" Anh cười khẩy một tiếng, về tả ác.

"Hạ Cẩm Trinh, anh có cần thiết phải làm ra những chuyện tuyệt tình như vậy hay không?" Đường Nhã Đình hỏi. "Đến tốt cùng tôi đã làm sai điều gì, làm cho anh hận tôi đến mức muốn phá hủy tôi đến nước này chứ?" Đường Nhã Đình cắn răng hỏi, trong tròng mắt chứa đầy nước mắt.

Trên đường từ Công ty Thiên Tuấn chạy tới đây, không biết Đường Nhã Đình đã bị ngã xuống đất mấy lần. Nhìn thấy bóng dáng đầy chật vật của bản thân mình in trên mặt đá cẩm thạch lát nhà kia, cô cười ra thành tiếng, nước mắt từ trong mắt chảy xuống ào ạt.

"Hạ Cẩm Trinh, thời gian chúng ta quen biết cũng không phải là ngắn, cho dù chúng ta không yêu thương nhau đi nữa, đến một chút sự thương hại đối với tôi anh cũng không có hay sao? Anh có nghĩ tôi hay không, khi đoạn video kia bị đưa ra ánh sáng, tôi làm sao sống làm người được nữa đây!"

"Vậy khi cô rên rĩ la hét ở dưới thân tôi thì sao, tại sao lúc đó cô không từng nghĩ rằng, mình như thế này thì làm sao sống làm người được chứ?" Hạ Cẩm Trinh lại cười về cực kỳ tà ác: "Khi đó, không phải là cô cũng rất hưởng thụ hay sao! Mới mười tám tuổi thôi, cô đã biết chi huy tôi, nặng một chút, mau một chút. Tiếng rên la nghe đến tiêu hồn thực cốt kia của cô, liệu có ai sẽ tin tưởng rằng cô là một cô gái sạch sẽ kia chứ! Đột nhiên tôi lại tò mò muốn biết, cái lớp màng kia của cô thuộc nhãn hiệu nào vậy?"

"Đủ rồi. Anh đừng có nói nữa." Đường Nhã Đình bật lấy hai lỗ tai hét to.

"Cô còn nói" Hạ Cẩm Trinh chậm rãi ghé sát lại bên tai Đường Nhã Đình: "Cô còn nói, thật sự cứ muốn tôi tiếp tục như vậy cho cô chết đi vì sung sướng!" Hơi thở của anh mang theo một mùi hương thơm, lạnh lạnh của rượu Bồ Đào, nghe cũng rất hài hước

"Câm miệng, tôi muốn anh câm miệng lại, anh có nghe thấy hay không." Đường Nhã Đình tức giận hét to.

"Là do chính bản thân cô nhắc tới, điều này không thể trách tôi được!" Hạ Cẩm Trinh lắc đầu. "Tôi nói thực sự hàm súc nhiều hơn cô nói, nhưng mà so cái này lại còn kích thích hơn."

"Hạ Cẩm Trinh, anh sớm đã có chuẩn bị rồi có phải hay không?" Đường Nhã Đình nâng đôi mắt đầm lệ lên: "Anh hèn hạ ghi lại những cảnh này là muốn uy hiếp tôi thì coi như cũng thôi đi. Thế nhưng tại sao anh lại thật sự đem truyền nó ra ngoài như vậy? Hiện tại, anh nhìn thấy tôi như vậy, nhìn tôi lần lượt bị người người thỏa mại như vậy, anh thấy vui vẻ, hài lòng chưa?" Nước mắt của Đường Nhã Đình đã biến mất: "Hạ Cẩm Trinh, có lỗi với anh là người đàn bà kia. Có quan hệ gì với tôi và ba ba của tôi chứ."

"Tôi lại nghĩ, trong chuyện này tôi cũng cần phải nói cho rõ ràng. Dĩ nhiên, cô có tin hay không, điều đó không quan trọng!" Hạ Cẩm Trinh mỉm cười nói: "Chuyện đoạn video bị lộ ra ngoài, không phải là do tôi làm. Còn về phần chuyện ba của cô, có ngày hôm nay là do ông ấy đã gieo gió gặt bão mà thôi."

"Dám làm, lại không dám thừa nhận hay sao?" Đường Nhã Đình nhìn Hạ Cẩm Trinh về gối cọt: "Ngoại trừ anh ra, còn có ai vào đây. Hạ Cẩm Trinh, sự việc thế kia anh còn quay chụp lại, nhất định là anh làm!" Đường Nhã Đình hét to: "Mẹ tôi quyến rũ cha anh thì sao chứ? Đó là do ông ta không đủ nghị lực, cho nên mới không cưỡng lại được. Còn nữa, nếu không phải là do không đủ sức, không trói buộc nổi người đàn ông, thì người phụ nữ kia có thể được coi như thế nào đây?" Đường Nhã Đình đắc ý ngẩng đầu lên.

"Đường Nhã Đình, cô thật muốn tìm chết." Hạ Cẩm Trinh túm lấy Đường Nhã Đình. "Đúng vậy, có đủ, thì người đàn ông mới có thể. Nhìn thấy bộ dáng phóng đảng của cô khi ở trên giường như vậy, tôi cũng có thể hiểu rõ, cũng biết được đó là do di truyền. Đôi câu nam nữ kia, cô có thể si nhục bọn họ thế nào, tôi không xen vào. Nhưng mà mẹ của tôi, Đường Nhã Đình, nếu như cô còn dám nói nhiều thêm một câu, tôi bảo đảm sẽ làm cho cô phải hối hận." Hạ Cẩm Trinh nghiêng răng thật chắc, giống như hận không thể xé nát Đường Nhã Đình ra vậy.

"Hối hận ư?" Đường Nhã Đình cười khanh khách. "Hạ Cẩm Trinh, anh cảm thấy như vậy, còn có cái gì khiến tôi phải sợ nữa sao? Tôi phóng đảng chính là được di truyền của người phụ nữ kia đấy! Tôi phóng đảng như vậy đấy, thì đã sao nào, tôi đã làm cho anh vui vẻ hết lần này sang lần khác không biết mệt như vậy đấy! Hạ Cẩm Trinh, anh ganh đua với ba của anh để lên giường với con gái của người đàn bà kia, anh không thấy đã phụ lòng mẹ mình hay sao? Hoặc là anh không cảm thấy, chúng ta là anh em hay sao? Thường thức mùi vị của sự đố kỵ nah thấy thế nào, rất kích thích có phải hay không? Ha ha!" Đường Nhã Đình càng nói càng đắc ý, cuối cùng cười ra tiếng như điên cuồng. "Thật là buồn cười. Cha con nhà anh, cả hai người cùng là cái đồ háo sắc giống nhau cả. Cũng thích đủ loại phụ nữ. Hạ Cẩm Trinh, anh hãy nhớ lại đi, anh đã từng nói với tôi: 'Nhã Đình, mỗi một lần của chúng ta đều giống như là đêm đầu tiên!'"

Sắc mặt Hạ Cẩm Trinh càng ngày trở nên âm trầm hơn. Anh nhìn Đường Nhã Đình, hai tay ra sức siết lại thật chặt, cố gắng không chế bản thân mình để không đi đánh cho cô một cái tát. Tại sao lại có thể có một người phụ nữ như vậy được chứ, những lời nói trắng trợn như thế mà cô ta cũng có thể nói ra, mà mặt không hề đổi sắc.

"Anh làm cái gì mà cứ nhìn tôi chằm chằm như vậy?" Đường Nhã Đình hỏi, vệt mái tóc của mình ra: "Hạ Cẩm Trinh, chuyện tôi cho tôi bây giờ, tôi cũng không có gì phải sợ nữa rồi. Anh đã muốn chơi, muốn báo thù hả? Được thôi! Tôi đây chờ đợi anh bất kể lúc nào!" Đường Nhã Đình lười kéo vạt áo trước của Hạ Cẩm Trinh: "Anh đái phá hủy hết thảy mọi thứ của tôi, anh hãy nhớ lấy! Hạ Cẩm Trinh, chuyện này, tôi sẽ không quên đâu, tôi sẽ đòi lại hết thảy, tôi muốn sự vô sỉ này của anh sẽ phải trả một giá thật lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Chẳng lẽ là hấn

"Soạt" một tiếng, tập tài liệu bị ném mạnh văng ra. Diệu Tinh lặng lẽ thoáng liếc nhìn sang Joe. Trong ánh mắt của hai người đều ánh lên vẻ bất đắc dĩ. Đã trải qua mấy giờ rồi, mọi chuyện dường như không phải là đơn giản theo như dự đoán của bọn họ. Cả hai người bọn họ đều cho là sau khi trải qua một hồi nói chuyện như vậy, cảm xúc của Tiêu Lăng Phong sẽ khá hơn một chút. Nhưng thật không ngờ rằng, bọn họ vừa đi ra ngoài không được bao lâu, thì Tiêu Lăng Phong cũng vừa vụn ra khỏi công ty. Chiếc xe liên vọt thẳng ra tới ven đường, die,n;da.nlze.quydo/nn sau đó, chiếc xe ô tô sang trọng liền bị

thân cây xù xì khô cứng kia chà sát đến mức thay đổi hoàn toàn. May mắn là người không bị thương. Vốn đã dự định trở về, nhưng Tiêu Lăng Phong lại lộn trở lại công ty một lần nữa, sau đó bận rộn cho đến bây giờ. Những gì ở trong phòng làm việc có thể bị gãy được cũng đã bị gãy hết, chén sứ cũng chỉ còn dư lại chẳng còn mấy chiếc.

"Uống ly cà phê đi!" Diệu Tinh ngủ gật, hiển nhiên Joet cũng mệt mỏi. Trong phòng thư ký, thỉnh thoảng lại có người ngó dáo dác ra ngoài. Diemndkdan/leequhydonnn Tất cả người người đều không hiểu đã có chuyện gì xảy ra, nhưng mọi người đều biết gần đây Tổng giám đốc có rất nhiều chuyện phiền lòng, không có việc gì cũng cứ ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, chỉ sợ chọc lừa thiêu thân.

Lisa đang ngồi ở bên trong, vui vẻ sửa móng tay, lần trước chuyện của Đường Cát Nguyên gây họa cho Đường Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong cũng đã rất tức giận. Lần này, mọi người càng không hy vọng gì đối với Đường Nhã Đình chứ sao. Hừ! Đến cuối cùng anh vẫn bị thất bại, thất bại thảm hại hừ. Anh đắc ý lâu như vậy, cuối cùng thì như thế nào, Tiêu Lăng Phong vẫn như cũ, đi♠n 》♠àn 》♠ề 》♠uý 》♠ôn vẫn không phải là của anh.

"Joe này, sau này khi anh nghỉ mở công ty của mình, thì anh mong đợi nhân viên bị thất tình đi làm việc như thế nào để cho có hiệu quả nhất." Diệu Tinh khẽ thì thầm nói với Joe.

"Này, tại sao cô lại không có lấy một chút lòng thương cảm như vậy chứ?" Joe cười về có chút bất đắc dĩ. Anh vẫn luôn cảm thấy thư ký Trình là một người có kiểu nói chuyện không được khéo léo lắm, thậm chí còn là người lạnh lẽo như băng khó có thể đến gần được. Hóa ra là, thư ký Trình lại còn có một mặt như thế. Joe nhẹ nhàng lắc đầu. Nhưng mà thư ký Trình lại là con người đơn thuần như vậy, nếu như cô biết rằng, mình từng có liên quan đến một âm mưu, thật không biết, cô có thể chịu đựng hay không.

"Anh cười lên như vậy cũng rất ưa nhìn, tại sao anh vẫn luôn giữ cái vẻ giá lạnh như băng thế kia?" Diệu Tinh hỏi.

"Bởi vì nó có liên quan đến hoàn cảnh sinh trưởng thôi mà!" Joe suy nghĩ một chút rồi nói. Việc nở nụ cười mà nói, đối với anh vẫn luôn là một điều xa lạ, xa xỉ.

Đối với Joe mà nói..., Diệu Tinh chưa từng suy nghĩ về anh ta nhiều lắm, mỗi người đều có một quá khứ mà bản thân mình không muốn nhắc tới. đi♠n☆♠ànlê☆♠uýđ♠ôn Nhìn sắc mặt của Joe không được tốt lắm, Diệu Tinh cũng không lên tiếng hỏi anh nữa. Giữa sự an tĩnh bất chợt, ngay cả tiếng hít thở của bọn họ cũng có thể nghe rõ ràng như vậy.

Đang khi hai bên còn đang trong tình cảnh đề nén không biết làm sao, đúng lúc này điện thoại di động của Joe chợt vang lên. "A lô", vừa bắt máy điện thoại, trong nháy mắt sắc mặt Joe liền thay đổi đến mấy lần. "Cậu nói gì?" Anh lập tức đứng bật dậy. Sau đó nhanh chóng đi tới cửa phòng của Tiêu Lăng Phong: "Tổng giám đốc, đã có chuyện xảy ra rồi!"

Bệnh viện.

Diệu Tinh theo Tiêu Lăng Phong đi tới bệnh viện mới biết, chuyện xảy ra mà Joe đã nói kia là chuyện gì. Người mà Tiêu Lăng Phong vẫn luôn luôn tìm kiếm chính là người tài xế lái chiếc xe vận tải chở hàng kia, hiện giờ bởi vì uống rượu khi lái xe nên đã xảy ra tai nạn xe cộ, mà sau khi được cấp cứu, bác sĩ đã thông báo... anh ta sẽ phải sống cuộc sống thực vật.

"MD" Tiêu Lăng Phong đánh một quyền vào trên vách tường. Trong mắt của anh thoáng vụt qua ánh nhìn lạnh lùng. Kẻ nào đó có thể ra tay trước anh một bước, quả thật, đã hành động thật không đơn giản.

"Tổng giám đốc, ngài hãy bình tĩnh một chút, nói không chừng còn có cách gì khác chẳng!" Joe nói an ủi, nhưng mà sắc mặt của anh lại không hề tỏ ra nhẹ nhõm. "Một khi đã làm, thì nhất định sẽ phải có dấu vết để lại."

Tiêu Lăng Phong từ từ ngồi xuống, tại sao lại có thể có chuyện trùng hợp như vậy được. Anh vừa vặn mới tìm thấy người tài xế này, thì lập tức anh ta bị xảy ra tai nạn xe cộ. Ngón tay của anh từ từ siết chặt lại. Rốt cuộc đó là người nào, là người nào đã làm... .

Diệu Tinh đứng ở một bên đầy vẻ bất an. Bây giờ người tài xế này đã xảy ra chuyện thế kia, vậy thì chuyện của Dạ Khuynh Thành liệu có thể tiếp tục điều tra ra được nữa hay không. "Tiếp tục điều tra cho tôi! Bất kể phải bỏ ra một cái giá cao như thế nào, nhất định cũng phải tìm ra bằng được người kia cho tôi!" Tiêu Lăng Phong hung hăng nghiêng răng lại, muốn đấu với anh sao, tốt thôi, hiện tại anh cũng muốn nhìn một chút xem, đến tột cùng hắn còn có tài năng gì nữa!

Thiên Tuấn.

Tiêu Lăng Phong ngồi ở trong phòng làm việc, đầu mỗi điều tra từ người tài xế hiện giờ coi như là đã bị đứt đoạn. Muốn điều tra được rõ ràng, sợ rằng còn phải lãng phí một khoảng thời gian nữa. Qua báo chí, tin tức về Dạ Khuynh Thành vẫn còn đang được mọi người theo dõi, hơn nữa, bởi vì sự kiện đoạn video Đường Nhã Đình đang mây mưa kia mà liên tục mấy ngày nay, tin tức này đã chiếm cứ hầu hết các trang đầu của các loại báo chí. Đường như tất cả những sự kiện trọng đại xảy ra gần đây đều có liên quan đến anh. Vậy thì chuyện băng hình video của Đường Nhã Đình kia, cũng bởi vì đã có liên quan đến với anh sao? Tiêu Lăng Phong gắng sức tự hỏi! Thật quá sức bi ối. Ngay cả người phụ nữ cũng bị lợi dụng như vậy. Tiêu Lăng Phong cắn răng.

Anh cứ cúi đầu như vậy, không có một chút dao động. Đột nhiên ánh mắt của anh liền bị thu hút và tập tài liệu về những sự cố trong điều trị bệnh. Bác sĩ khoa phụ sản dùng thuốc sai lầm, tuy chưa đến mức một thi hai mệnh (*) rõ ràng, mà cũng không phải là, chuyện gì đại sự lắm, vậy mà lại chiếm cứ một khoảng không lớn không nhỏ trên các trang của đủ mọi loại báo chí. Tài liệu về những sự cố trong điều trị bệnh thêm tội thu nhận hối lộ, làm giả giấy tờ chứng nhận đã được điều trị bệnh.

Hồ hấp của Tiêu Lăng Phong chợt thoáng hơi đình lại một chút, làm giả giấy tờ chứng nhận đã được điều trị bệnh. Anh nhìn chăm chăm vào tấm hình của

"Anh biết là em vẫn còn cự tuyệt anh là bởi vì Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh anh sẽ giải quyết chuyện này. Anh cũng sẽ không để ý đến trong quá khứ em như thế nào, anh chỉ muốn được yêu em cả đời, chăm sóc em cả đời! Diệu Tinh, bất kể lúc nào anh cũng sẽ không bao giờ bỏ lại em một mình." Mộ Sở thâm tình nói với cô.

Diệu Tinh khóc ròng, cả mặt lẫn đôi môi của cô cũng đang run rẩy. Giờ phút này, nói cô không cảm động, không rung động, thì không thể nào, nhưng mà... Cô chưa cảm nhận được rõ ràng lắm. Thứ làm cô dao động, là lời nói của anh, hay là... khuôn mặt của anh...

"Alex..."

"Diệu Tinh, không, Diệu Diệu." Mộ Sở cải chính. "Gọi anh là A Sở." Mộ Sở cũng trán của mình vào cái trán của Diệu Tinh, hạ giọng xuống thì thầm với cô: "Có phải là anh chưa từng nói cho em biết tên của anh hay không, tên tiếng Trung của anh gọi là Tư Đồ Sở. Diệu Tinh, em thử gọi anh như vậy nhé, có được hay không..."

Diệu Tinh nhìn Mộ Sở. Nước mắt đọng trên hàng lông mi của cô được ánh nắng chiều rơi vào chột lóe lên. Giờ phút này, cô không biết rằng đang đứng kỳ cao điểm của tan tằm. Bọn họ ôm nhau ở cửa công ty như vậy, có biết bao nhiêu ánh mắt nhìn vào...

Mộ Sở thâm tình ngắm nhìn Diệu Tinh, dưới ánh nắng chiều, bọn họ ôm nhau thật chặt, thật sự nhìn giống như một đôi tình nhân đang yêu nhau, mà ánh mắt của Mộ Sở như vậy... Cũng làm cho Diệu Tinh gần như không cách nào tự kiềm chế được. Tay của cô run rẩy, từ từ lần đến trên mặt Mộ Sở.

"Thần..." Môi của cô run rẩy, giọng nói nghẹn ngào, gần như không thể nghe rõ được giọng nói của cô.

Thân thể của Mộ Sở thoáng cứng ngắc lại một chút. Thần! Ngón tay của anh từ từ cuộn lên, siết chặt lại. Nhìn xuyên qua đôi con ngươi trong suốt của Diệu Tinh, Mộ Sở thấy cái bóng của mình. Thật giống! Ngay cả chính anh, khi đứng soi gương, thần thái cũng sẽ sáng ngời như vậy, ngay cả những thủ hạ đi theo anh nhiều năm cũng không thể phân biệt rõ sự khác nhau giữa anh và Mộ Thần... Có phải giờ phút này, ở trong mắt Diệu Tinh, cô cũng quên mất trước mặt mình chính là "Alex" hay không...

Ngồi ở trong xe cách đó không xa. Dương Nhượng Thi nhìn về phía hai người đang ôm nhau ở ngay cửa ra vào của Thiên Tuấn thật lâu.

"A... Nhìn qua, cũng hai người như vậy cũng rất xứng đôi." Tựa như Mộ Thần của ba năm trước đây, vừa đàn ông vừa thiện lương. Trình Diệu Tinh thật ngây thơ, thuần khiết...

"Dương tiểu thư. Ngài không nên hiểu lầm, Thiếu chủ cũng không hề giấu giếm với ngài rằng anh ấy đang muốn làm cái gì. Điều này đã nói lên, trong lòng của anh là chỉ có một mình cô mà thôi..."

"Tôi xem ra... Anh ấy cũng không thể phân định được rõ ràng, lúc này mình là đang diễn trò, hay là trong lòng anh cũng đã rung động thật sự rồi!" Dương Nhượng Thi nói qua kéo cửa sổ xe lên. "Đi thôi!" Không muốn nhìn thấy một màn trước mắt kia nữa, Dương Nhượng Thi lựa chọn rời đi.

Mộ Sở vẫn ôm Diệu Tinh, anh từ từ đưa tay lên để lau nước mắt trên mặt Diệu Tinh.

"Diệu Tinh!" Mộ Sở lại thâm tình gọi tên cô. Anh từ từ cúi đầu xuống hôn môi Diệu Tinh. Hết thấy đều tới quá mức đột nhiên, Diệu Tinh cả kinh, đôi con ngươi tròn to, nhưng lại quên mất việc đây Mộ Sở ra.

Đôi môi lạnh lạnh, còn có một chút mùi vị của Bạc Hà...

Rõ ràng đã chạm đến cánh môi mềm mại kia, nhưng mà tại sao Diệu Tinh lại cảm thấy không được thành thật, rõ ràng không giống như cảm giác được nhận nụ hôn... Nhưng mà... Tại sao, nhịp tim cô lại đập nhanh, mạnh đến kinh người như vậy.

Cảm giác được Diệu Tinh khiếp sợ, nhưng Mộ Sở cũng không chịu rời khỏi đôi môi của Diệu Tinh, mà anh liếm hôn cô rất cẩn thận đầy thương tiếc. Anh như muốn miêu tả hình dáng đôi môi của cô. Một nụ hôn dịu dàng, giống như là của một người anh trai mà cũng hiền hậu ấm áp giống như của một thanh niên. Làm cho Diệu Tinh buột lòng cũng không thể đối xử thô bạo với anh. Nhưng lúc này, trong lòng Diệu Tinh cũng cảm thấy rất rối loạn. Cô cũng là...

Nếu như cô không thương anh trai của anh, tại sao suốt ba năm qua, cô lại vẫn nhớ mãi không quên như vậy. Nhưng mà... Nếu như cô rất thương anh, tại sao cô lại đi ở cùng với em trai của người mà cô đã hại chết, hơn nữa... Chuyện này thật sự giống như Nhượng Thi đã nói hay sao, anh trai chết đi, bên trong chuyện này căn bản cũng có trách nhiệm của anh bên cạnh... Bất kể như thế nào, anh sẽ không cho phép người khác cướp đi em, Diệu Tinh à. Nhất là... người đó là Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong ra ngoài bãi đậu xe. Anh muốn đi nhanh một chút. Hy vọng có thể đuổi theo Diệu Tinh. Nhưng khi xe vừa mới vừa quẹo cua, đột nhiên anh liền đạp thắng xe. Ở phía trước mắt xe của anh, ở dưới trời chiều, Alex cùng Diệu Tinh đang ôm hôn nhau đầy vẻ thâm tình...

Lách cách... Tiêu Lăng Phong nắm quyền thật chặt. Alex, đây là mày đang khiêu khích tao có phải hay không! Mỗi một lần bọn họ thân mật với nhau, cũng sẽ xuất hiện ở trong tầm mắt của anh...

Rầm! Tiêu Lăng Phong dùng lực đẩy mạnh cửa xe một cái, xoay bước đi về phía Diệu Tinh. Khi đi tới bên cạnh hai người, Tiêu Lăng Phong dùng lực kéo Diệu Tinh từ trong ngực Mộ Sở ra ngoài, sau đó vung quyền lên đánh về phía Mộ Sở.

Mộ Sở cứng rần đón lấy một quyền này, sau đó ngã xuống trên mặt đất. Anh sờ sờ khóe miệng, nhìn máu nhuộm một màu đỏ tươi trên đầu ngón tay. Mộ Sở che giấu sự âm độc nghiêm trọng trong mắt, ngẩng đầu lên nhìn. Trong mắt của anh đã biến đổi thành sự khó hiểu...

Tất cả những sự việc đều xảy ra quá nhanh. Hồi lâu sau Diệu Tinh mới thoát ra khỏi sự kinh ngạc.

"Alex!" Diệu Tinh chạy tới lo lắng nhìn khoe miệng bị của anh chảy máu."Alex, anh có làm sao không, có đau lắm không!"

"Diệu Diệu! Anh không sao!" Mộ Sở cầm tay Diệu Tinh đang run rẩy, khẽ cười lắc đầu, mà một màn như vậy đối với Tiêu Lăng Phong đang trong cơn thịnh nộ, không có chỗ nào mà không phải là như đang khiêu khích. Nhìn về mặt Diệu Tinh lo lắng như vậy, Tiêu Lăng Phong giận đến phát điên người. Cái người phụ nữ không có lương tâm này, ngày trước mình đỡ hai viên đạn cho cô ấy, cũng không chưa từng thấy cô ấy đau lòng đến như vậy! Tiêu Lăng Phong hung hăng nhìn chăm chăm vào Mộ Sở, hẳn ta ngoại trừ có một gương mặt tương tự như mặt của Mộ Thần, thì có cái gì tốt kia chứ! Đến ngay cả một thân phận thật sự của con người mình cũng không dám lộ ra ngoài sáng. Hừ! Vậy rốt cuộc hẳn có âm mưu gì đây? Có chết anh cũng không tin, hẳn tiếp cận Diệu Tinh như vậy lại không có mục đích gì.

"Tiêu Lăng Phong, có phải là anh đã phát điên rồi hay không!" Diệu Tinh giận đến hét to lên: "Nào, hãy nổi cơn lên trước đi đã rồi hãy nói." Diệu Tinh đỡ Mộ Sở dậy.

"Alex! Tôi đã nói với anh rồi, yêu cầu anh hãy cách xa Diệu Tinh ra một chút!" Tiêu Lăng Phong cắn răng nói.

"Tại sao tôi lại phải nghe lời anh chứ!" Mộ Sở đứng dậy."Tiêu Lăng Phong, anh cho rằng anh uy hiếp tôi, thì tôi sẽ sợ anh sao?" Anh ngẩng đầu lên. Có ý nhân mạnh thêm vào hai từ uy hiếp: "Tôi yêu Diệu Tinh, tôi muốn cả đời cùng với cô ấy!"

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, lại uy hiếp? Anh uy hiếp cô còn chưa đủ. Hiện tại lại còn uy hiếp cả Alex.

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh cau mày kêu lên.

"Diệu Diệu!" Mộ Sở kéo Diệu Tinh lại."Đây là chuyện của hai người đàn ông bọn anh, em hãy để cho bọn anh tự giải quyết, được không?" Mộ Sở nắm bả vai Diệu Tinh nói về đầy dục dằng.

Tiêu Lăng Phong hung hăng nắm tay lại thành quyền! Thật sự quá đủ rồi! Alex đã công khai khiêu khích còn chưa đủ, vậy mà cả hai người bọn họ lại còn đương nhiên nói chuyện tình cảm với nhau ở trước mặt anh như vậy. Nhìn cánh tay Alex khoác lên trên vai Diệu Tinh, lúc này Tiêu Lăng Phong chỉ muốn tiến lên hung hăng gạt cánh tay kia ra ngoài.

"Nhưng mà..."

"Ngoan! Đừng nói nhiều nữa!." Mộ Sở đưa ngón tay trở ra chặn lên trên đôi môi của Diệu Tinh, sau đó xoay mặt lại nhìn về phía Tiêu Lăng Phong."Hôm nay anh muốn thế nào tôi cũng sẽ theo anh. Nếu như, anh đánh tôi một trận này, có thể để cho Diệu Tinh đi theo tôi, vậy tôi tuyệt đối không đánh trả."

Đối mặt với sự khiêu khích công khai như vậy, có cố gắng đến đâu Tiêu Lăng Phong cũng không thể nhịn được nữa. Anh nhảy tới một bước, nắm lấy cổ áo Mộ Sở.

"Anh cảm thấy tôi có thể để cho Diệu Tinh đi theo anh hay sao?" Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi. "Tôi không phải là một thiếu nữ ngu ngốc, sẽ không tin bất cứ điều gì mà anh nói ra!" Anh ghé sát vào bên tai Mộ Sở: "Tôi bắt kê anh có mục đích gì, nhưng mà, việc đưa Trình Diệu Tinh đi, anh đừng có mơ tưởng."

"Nếu như tôi mạn phép muốn dẫn cô ấy đi thì sao?" Mộ Sở nhướn mày lên hỏi lại.

"Vậy thì phải nhìn lại bản lĩnh của anh một chút xem đã, liệu có đủ sức để khiêu chiến với tôi hay không! Alex, tôi nói lại lần nữa, anh hãy cách xa Diệu Tinh ra một chút. Nếu không... Tôi nhất định sẽ bắt anh phải trả một giá thật lớn."

"Tiêu Lăng Phong, bây giờ tự thân mình anh cũng khó bảo toàn nổi, anh có tư cách gì mà uy hiếp tôi?"

"Anh đúng là đồ khôn kiếp!" Tiêu Lăng Phong mắng to, lại tiếp tục tung một quyền sang.

"A!" Nhìn Mộ Sở ngã xuống trên mặt đất. Diệu Tinh kinh hãi kêu lên thành tiếng."Tiêu Lăng Phong, có phải anh đã điên rồi hay không vậy!" Diệu Tinh kêu lên, đẩy Tiêu Lăng Phong một cái, chạy đến bên cạnh Mộ Sở: "Alex anh có làm sao không? Sao anh lại ngu đần như vậy chứ! Anh ấy đánh anh, anh lại không biết đường mà tránh đi hay sao?"

Tiêu Lăng Phong lui về phía sau một bước mới đứng vững lại được. Nhìn bộ dáng Diệu Tinh khản trương như vậy. Quả đảm của anh từ từ nắm chặt, có thể mà lại đẩy anh vì một người đàn ông khác. Sự đau đớn từ trong ngực anh cứ thế lan tràn ra, từng chút, từng chút một...

"Anh có đau không?" Diệu Tinh lo lắng hỏi một câu, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa khoe môi của Mộ Sở.

Không thể nào nhìn nổi cảnh tượng này được nữa, Tiêu Lăng Phong tiến lên phía trước, đưa tay ra kéo Diệu Tinh một cái.

"Tiêu Lăng Phong, anh làm gì vậy. Buông tôi ra!" Diệu Tinh giùng giàng.

"Trình Diệu Tinh, nếu như em không muốn anh ta bị làm sao, thì hãy ngoan ngoãn cho tôi một chút!" Tiêu Lăng Phong hung hăng nghiêng chặt răng, bàn tay đang nắm cổ tay Diệu Tinh run lên vì tức giận.

"Anh đúng là bị bệnh thần kinh! Lúc này anh mà không chịu buông tay, tôi sẽ kêu cứu đấy!" Diệu Tinh dùng sức giãy giụa.

"Em cứ kêu cứu đi! Đúng lúc tất cả mọi người đều đang ở đây!" Tiêu Lăng Phong nhìn đám nhân viên đang đứng vây quanh xem náo nhiệt, "Tôi cũng muốn nhìn xem một chút, liệu có người nào đến giúp em hay không!" Anh nói xong, túm luôn lấy Diệu Tinh xoay bước đi về phía xe của mình.

"Tiêu Lăng Phong, anh..."

"Đi vào!" Tiêu Lăng Phong không vui, đẩy mạnh Diệu Tinh vào trong xe, dùng sức đóng cửa lại.

"Tiêu Lăng Phong, anh... cái người điên này." Diệu Tinh lớn tiếng kêu.

"Trình Diệu Tinh, em còn dám cãi nhai dài dòng nữa. Tôi sẽ cho em biết, cái gọi là kẻ điên là thế nào..." Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm vào đôi con ngươi đỏ hồng của Diệu Tinh lớn tiếng quát...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Tôi cưỡng bách em thì làm sao?

"Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm gì vậy, buông tôi ra!" Diệu Tinh giãy giụa lớn tiếng kêu về đây bắt an.

"Trình Diệu Tinh, em câm miệng lại cho tôi!" Tiêu Lăng Phong lôi Diệu Tinh từ trong thang máy ra ngoài, mở cửa nhà trọ ra, đẩy cô ngã xuống trên ghế sa lon.

Diệu Tinh ngã vào trên chiếc sofa mềm nhũn, cô không đến nỗi bị đau đầu, nhưng mà động tác này của anh quá mức đột ngột, nên đã làm cho đầu óc cô cảm thấy có chút choáng váng. Anh lại đang phát hỏa cái gì nữa đây! die,n;da.nlze.qu;ydo/nn,Đánh người chính là anh, uy hiếp người cũng vẫn chính là anh! Anh thực sự không có thuốc nào cứu chữa được nữa rồi.

Bởi vì tức giận mà ngực của Tiêu Lăng Phong phập phồng kịch liệt. Nhìn dáng vẻ thờ phỉ phò của Diệu Tinh, anh liền nhớ đến vẻ mặt của cô khi lo lắng cho Alex, từ đó trong lòng càng thêm bị mất thăng bằng.

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh kêu lên, cô còn chưa kịp nhồm người dậy, Tiêu Lăng Phong đã ghé người đến áp xuống rồi.

"Trình Diệu Tinh, em có biết em đáng hận biết bao nhiêu không hả?" Tiêu Lăng Phong hung hăng hỏi.

"Anh nghĩ cái gì vậy, làm gì thế?" Diệu Tinh bị hơi thở nguy hiểm của anh bao phủ hoàn toàn nên có chút hoảng hốt.

"Trình Diệu Tinh, di@en*dyan(lee^qu.donnn),tại sao lần nào cũng vậy, mỗi lần sau khi em chọc giận tôi rồi thì em mới biết sợ là sao?" Tiêu Lăng Phong cắn răng."Em đã để lời nói của tôi vào tai này rồi lại ra tai kia có phải hay không? Tôi đã từng nói với em bao nhiêu lần rồi hả? Em hãy cách xa cái gã Alex kia ra một chút!" Anh hét to.

"Tiêu Lăng Phong, anh bị bệnh thần kinh à! Anh là người thế nào với tôi chứ, tại sao anh cứ quản mấy chuyện của tôi như vậy?" Diệu Tinh bất mãn kêu lên."Tránh ra."

"Em thử nói xem, tôi là gì của em?" Tiêu Lăng Phong nắm lấy cằm của Diệu Tinh lạnh lùng hỏi."Chúng ta đã từng lên giường với nhau một lượt rồi, điể•n 》 đ♦àn 》 lê 》 q♦ủy 》 đ♦ôn em nói xem, liệu tôi có quyền được quản em hay không, hả?" Hơi thở của anh lạnh như băng phun lên trên mặt Diệu Tinh.

"Có biết bao nhiêu người đã lên giường với anh, tại sao anh không đi quản người khác!" Diệu Tinh tức giận hỏi lại."Buông tôi ra!" Diệu Tinh bất mãn giãy giụa. Anh vậy mà lại có thể nói ra cái chuyện này như thế! Đã từng lên giường với nhau một lượt rồi thì sao chứ? A... thật buồn cười.

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong giận dữ rống lên một tiếng."Em... Người phụ nữ này đến tột cùng trong óc còn định giả bộ cái gì nữa đây?" Tiêu Lăng Phong hét lên sau đó lại đặt Diệu Tinh ở trên ghế sa lon."Tôi nói lại lần nữa, em hãy cách xa Alex ra một chút!" Anh tiến tới gần Diệu Tinh lạnh lùng nói tiếp: "Nếu không, tôi cũng không dám cam đoan tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu!"

"Tiêu Lăng Phong, anh nổi điên cái gì. Buông tôi ra." Diệu Tinh giãy giụa, "Tại sao anh cứ phải trông nom tôi như vậy? Tại sao lại trói buộc tôi phải kết giao bạn bè với anh?"

"Chỉ bằng tôi là người đàn ông của em!" Tiêu Lăng Phong rống giận, thật là một người phụ nữ không biết phân biệt tốt xấu, bị người ta bán đi rồi mà còn giúp người ta đếm tiền kia chứ!

"Anh đùa kiểu gì thế!" điể•n☆ đ♦àn lê☆ q♦ủy đ♦ôn Diệu Tinh quát lên: "Tiêu Lăng Phong, chẳng phải là anh hỏi tôi chiều bài xử nữ là cái quái gì đó sao?"

Làm sao mà anh biết được anh là người đàn ông của tôi, đàn ông của tôi nhiều..."

"Em câm miệng lại cho tôi!" Nghe thấy Diệu Tinh nói như vậy, Tiêu Lăng Phong càng thêm căm tức. Tiếng la của anh làm ù hết cả tai Diệu Tinh, trong lỗ tai chỉ thấy tiếng ong ong vang dội. Tiêu Lăng Phong giữa chặt lấy cái cằm của Diệu Tinh, cô thể mà lại dám nói mình không phải là người như vậy. Cũng vì kích thích anh mà cô cũng có thể nói năng không lura lòi, nói phi báng bản thân mình như vậy. Càng nghĩ anh lại càng thấy tức, nhìn Diệu Tinh quặt cường đang mím miệng lại, Tiêu Lăng Phong tức giận hôn xuống môi cô.

Ồ...

Nhịp tim của Diệu Tinh vẫn bị đập chậm một nhịp. Nụ hôn của Tiêu Lăng Phong vừa nóng rực lại mang theo cường thế, làm cho cô không cách nào thờ nổi, thân thể cô bị đặt ở trên mặt ghế sofa mềm nhũn, ngay cả không gian để giấy giữa cũng không có. Diệu Tinh bất an dựa thân thể, nhưng cũng không đòi được một chút nói lóng của Tiêu Lăng Phong, mà ngược lại, anh càng kiểm chế cô chặt hơn.

Một tay Tiêu Lăng Phong nắm lấy cổ tay của Diệu Tinh kéo lên, giữ chặt ở trên đầu. Anh hôn Diệu Tinh giống như đang trừng phạt vậy. Cứ nghĩ đến một màn kia ở trước cửa công ty, thì anh lại càng thêm tức giận không sao chịu nổi. Cô thể nhưng lại để cho Alex hôn mình... nghĩ đến cái bộ dạng của bọn họ phảng phất như kiểu trên thế giới này chỉ có hai người với nhau, Tiêu Lăng Phong giận đến mức đến giờ trong ngực vẫn còn thấy đau. Nghĩ tới đó, anh liền mở hàm răng, cắn một phát lên cánh môi của Diệu Tinh.

"Á!". Diệu Tinh đau đến cau mày, khẽ phát ra tiếng rên yếu ớt.

"Trình Diệu Tinh, em nhớ lấy, em là người phụ nữ của tôi, hiểu không?" Hơi thở thô nặng hôn hển của anh phun ở trên mặt Diệu Tinh. Diệu Tinh thoáng há rộng miệng, hào hển tham lam hít thở. Tiêu Lăng Phong lại tiếp tục hôn Diệu Tinh, nhân cơ hội đó liền để đầu lưỡi chui vào trong miệng Diệu Tinh, dùng sức lướt quanh, cướp đoạt từng chút ngọt ngào ở trong miệng cô. Hai thân thể của con người vùi lấp ở trên sofa. Thân thể Diệu Tinh gần như hoàn toàn bị áp chế ở dưới thân thể của Tiêu Lăng Phong, giữa thành ghế dựa lưng và ghế sofa. Tựa như nụ hôn này đã không thể nào thỏa mãn được anh, bàn tay của Tiêu Lăng Phong từ từ bò vào bên trong quần áo của Diệu Tinh. Khi chạm đến lớp da thịt trơn bóng của cô, một khắc kia, đầu ngón tay của anh thoáng run lên một cái, cũng bởi vì kinh ngạc này mà thân thể Diệu Tinh hoàn toàn cứng đờ.

Anh muốn làm cái gì vậy? Không, không muốn... Cô muốn dùng sức lắc đầu, nhưng mà nụ hôn của anh lại quá mức mạnh mẽ, đến ngay cả việc lắc đầu mà cô cũng không làm được. "Tiêu... Tiêu Lăng Phong... Ồ..." Không đợi cô nói xong câu nói, đôi môi của cô lại một lần nữa bị nụ hôn cường thế của anh đánh tới chặn lại.

Tiêu Lăng Phong tham lam hôn Diệu Tinh, động tác trên tay cũng từ từ lớn mật. Hết thấy trong đầu anh đều đã trở nên không còn rõ rệt nữa, chỉ biết là, anh rất thích cảm giác của giờ phút này, này hai mảnh non mềm, rõ ràng chỉ vừa mới được bàn tay to của anh bao trọn, nhưng lại làm cho cô thấy đặc biệt lưu luyến. Tiêu Lăng Phong dùng lực nhẹ nhàng nắm lấy, thân thể lúc này cũng đã từ từ nổi lên một hồi nóng rang.

Cả người Diệu Tinh có chút run rẩy. Bởi vì Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng xoa bóp mà tạo thành từng trận đau đón dội tới. Cô cảm thấy thật nhục nhã, hơn nữa là sợ hãi. Tiêu Lăng Phong, anh không thể như vậy...

Tựa như cảm giác được Diệu Tinh đang run rẩy, bàn tay của Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng buông lỏng ra một chút.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong thở gấp, khẽ gọi tên Diệu Tinh, thật giống như đang an ủi cô vậy, tuy nhiên nó lại không cho cô có cơ hội để mở miệng. Chút tê dại lan tràn ở giữa đôi môi của cô, mang theo mùi vị ngai ngái. Trong thân thể Tiêu Lăng Phong càng ngày càng nóng hơn, bàn tay của anh cũng chậm chậm từng chút trượt vào dưới váy của Diệu Tinh. Nụ hôn ẩm ướt, nóng rực một đường lan tràn vào trên mặt, lỗ tai, đến cổ của Diệu Tinh.

"Ồ..." Diệu Tinh lắc đầu liên tục. "Tiêu Lăng Phong, anh... anh không thể như vậy." Diệu Tinh vội vàng kêu lên, há miệng to để hô hấp.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong mở từng nụ hôn lên mặt mày Diệu Tinh, ngậm lấy vành tai của cô: "Diệu Tinh." Lăng Phong khẽ gọi tên cô. Bàn tay anh nhẹ nhàng lướt qua đôi chân của Diệu Tinh. Cảm xúc nhần nhụi của đôi chân đã làm cho lý trí của anh hoàn toàn tan biến, ngay cả hơi thở của anh cũng bắt đầu trở nên tràn đầy mùi vị tình dục. Cảm giác tê dại từ từ khuếch tán. Thân thể Diệu Tinh có chút run rẩy.

"Đừng như vậy! Tiêu Lăng Phong, anh hãy bình tĩnh một chút." Diệu Tinh phỉ sức thuyết phục anh.

"Diệu Tinh, tôi rất tình táo, rất tình táo." Anh hôn môi Diệu Tinh. Tay anh càng chế trụ cổ tay Diệu Tinh chặt chẽ hơn. Cách một lớp vải vóc thật mỏng, anh khẽ vuốt ve nơi vườn hoa thần bí kia. Bàn tay chậm rãi trượt vào bên trong. Đầu ngón tay anh đã chạm được đến một vùng ẩm ướt, ẩm áp... Tiêu Lăng Phong chậm rãi mở đôi mắt ra nhìn đầy mê say.

"A!" Diệu Tinh hét lên một tiếng, kịch liệt lắc đầu. "Tiêu Lăng Phong, đừng như vậy." Giọng nói của Diệu Tinh lộ ra một chút khàn khàn bất lực.

"Diệu Tinh, em sẽ thích, tôi bảo đảm sẽ rất nhẹ thôi!" Tiêu Lăng Phong nói lời bảo đảm giống như một đứa trẻ, bàn tay dùng sức tách ra. Một tiếng nứt toác vang lên trong không khí nóng vang. Bàn tay cũng mạnh dạn bao trùm hoàn toàn lên vùng đất thần bí, nhẹ nhàng chơi đùa.

Không chịu nổi sự kích thích như vậy, Diệu Tinh cắn cánh môi thật chặt: "Tiêu Lăng Phong, anh không thể đối xử với tôi như vậy được!" Diệu Tinh hét lên: "Thế này là anh đang cưỡng bách tôi đó." Cô gào thét.

Tiêu Lăng Phong chậm rãi mở mắt, nhìn trong mắt của Diệu Tinh tràn đầy tức giận, ánh mắt của anh cũng lạnh xuống: "Tôi chính là cưỡng bách em đấy, thế thì làm sao? Trình Diệu Tinh, tại sao tôi lại không thể?" Anh hỏi. "Nếu như... nếu như bây giờ đổi lại là em cùng với Alex, em cũng sẽ như thế này sao?"

"Anh buông tôi ra!" Diệu Tinh la lớn.

"Chuyện đã đến bước này, em cảm thấy tôi có thể buông em ra được hay sao?" Bởi vì trận hôn kịch liệt mới vừa rồi mà áo của Diệu Tinh trở nên xốc xếch. Cổ áo rộng mở, để lộ ra một mảng da thịt lớn, trắng như tuyết, còn có một vài vết đỏ. Nơi mềm mại đầy đặn trước ngực trước qua sự xốc xếch nơi cổ áo, lúc này lại càng như ẩn như hiện. Vì vậy mà trông mắt của anh càng trở nên đỏ rực hơn, giống như hận không thể nào chỉ một hóp, mà nuốt luôn được con người đáng yêu trước mắt anh vào trong bụng. Tiêu Lăng Phong chậm rãi cúi đầu, hôn lên nơi đỉnh nhọn mềm mại đầy đặn, sau đó chậm rãi ngậm vào...

Một cảm giác tê dại nhanh chóng lan tràn ra khắp toàn thân. Diệu Tinh cắn chặt môi, ngẩng đầu lên. Ngón tay nắm lại thành quyền thật chặt. Trên cánh môi một vết máu từ từ túa ra...

"Tiêu Lăng Phong, anh, cái đồ khốn kiếp này."

"Diệu Tinh!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong mang theo một chút bất an, nhưng anh lại tham lam lưu lại dấu vết ở trên cổ của cô. Anh hôn đôi môi Diệu Tinh, hôn lên đôi mắt của cô. Khi anh nếm thấy một chút vị mặn chát, thì Tiêu Lăng Phong mở mắt ra. Nơi khóe mắt của Diệu Tinh, vẫn còn đang đọng những giọt nước mắt sắp rơi xuống. Diệu Tinh nhắm mắt lại thật chặt, ngay cả hàng lông mi cũng đang run rẩy. Dục vọng vừa mới được khơi mào trong thân thể anh, bắt đầu từ từ nguội lạnh dần. Hơi thở của anh hào hển thô trọng, nhìn thấy gương mặt nước đầy mắt của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong từ từ buông cổ tay của Diệu Tinh rah. Một cảm giác đau đớn từ từ lan tràn ra khắp trong ngực anh.

"Thật xin lỗi!" Anh hạ thấp giọng nói xin lỗi. Chạm rãi hôn lên những giọt nước mắt kia của cô. Giờ phút này nhìn bộ dạng kia của Diệu Tinh, anh thế mà lại không đành lòng làm tổn thương cô, cố gắng đè xuống ngọn lửa dục trong thân thể mình đang muốn bốc lên. Tiêu Lăng Phong đứng dậy, dịu dàng sửa sang lại quần áo cho Diệu Tinh thật ngay ngắn: "Tôi không muốn làm em bị tổn thương!" Trong giọng nói của Tiêu Lăng Phong mang theo một chút áy náy! Anh nói xong, đứng dậy đi vào trong phòng tắm. Thật sự rất khó chịu, anh cảm thấy thân thể của mình như sắp sửa bị bốc cháy lên rồi. Đứng ở dưới vòi hoa sen, anh mở vòi nước lạnh ra, tận tình cọ rửa thân thể của mình. Tiêu Lăng Phong, mày như vậy mà lại bị mất khống chế như vậy! Cánh tay của anh chống vào trên tường. Nơi hạ thân đau đớn làm anh khó có thể chịu được. Tiêu Lăng Phong nắm quả đấm thật chặt, hơi thở mạnh mẽ gấp gấp thô tháo. Thật sự anh sắp bị cảm giác kia hành hạ ngược đến phát điên rồi! Trong thân thể anh vẫn nóng rang, vẫn không cách nào hạ nhiệt xuống được. Anh định ngồi luôn cả người vào trong bồn tắm.

Bộ dạng gương mặt đầy nước mắt của Diệu Tinh vẫn hiện lên ở trong đầu anh. Cô không nói gì, cũng không cự tuyệt, làm cho anh đau đến không thể nào chịu nổi. Sự trầm mặc của cô giống như đang nói: Tiêu Lăng Phong, ngoại trừ việc anh cưỡng bạo tôi ra, anh còn có thể làm được cái gì đây...

Hồi lâu, Tiêu Lăng Phong mới từ trong bồn tắm đứng lên, quần áo ướt dính bết bết vào trên người anh, cực kỳ khó chịu.

Diệu Tinh vẫn vùi người ở trên ghế sofa như cũ. Cô ôm đầu gối, thân thể co rút lại thành một đoàn. Cổ áo bị kéo đến giãn ra, trượt xuống, để lộ ra một bên bờ vai xinh đẹp, ở phía trên có một dấu hôn màu đỏ. Nghe thấy tiếng khóc thút thít khe khẽ, đẩy về miễn cưỡng, Tiêu Lăng Phong từ từ nắm chặt tay mình lại thành quả đấm.

"Đừng khóc!" Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho Diệu Tinh. "Diệu Tinh. Không phải là anh cố ý như vậy đâu." Anh hạ thấp giọng nói xin lỗi cô. Khi anh định đưa tay lên sửa sang lại quần áo của Diệu Tinh, kết quả lại bị cô né tránh vì đã quá hoảng sợ.

Tiêu Lăng Phong cười một chút, lúng túng thu tay lại. Tiêu Lăng Phong, nhìn một chút, đối với Diệu Tinh, anh vĩnh viễn giống như một ôn dịch mà cô tránh không kịp.

"Hành động này của tôi thực sự đã quá mạnh mẽ rồi. Diệu Tinh, tôi nói lời xin lỗi với em, nhưng mà tôi cũng rất muốn em hãy tin lời của tôi. Alex, không phải là một con người giống như những suy nghĩ đơn giản của em đâu."

Diệu Tinh ngược mắt lên nhìn Tiêu Lăng Phong. "Tiêu Lăng Phong, đây chính là lý do mà anh muốn làm tổn thương tôi hay sao?"

Về mặt Diệu Tinh tràn ngập vẻ không tin nhiệm, thật giống như một cái tát đánh vào trên mặt của Tiêu Lăng Phong: "Em hiểu rõ hẳn ta được bao nhiêu chứ? Em có biết thân phận của hẳn như thế nào không?" Tiếng khóc thút thít cùng với câu hỏi đầy sự hoài nghi của Diệu Tinh, rốt cục đã làm cho Lăng Phong phải nổi giận.

"Thân phận của anh ấy và tôi đây thì có quan hệ gì với nhau hay sao?" Diệu Tinh khóc, nơi cổ họng có chút khàn khàn.

"Hắc... Em có thể yêu anh ta đến như vậy sao? Ngay cả thân phận của anh ta như thế nào, em cũng có thể không thèm để ý..." Tiêu Lăng Phong la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Phá hủy toàn bộ những gì của anh

Trong ngôi biệt thự hào hoa, ánh đèn trắng bệch một mảnh. Cũng bởi vì trắng bệch cho nên nhìn càng có vẻ âm u lạnh lẽo.

Mộ Sở ngồi ở trên sô pha, Dương Nhược Thi cẩn thận thoa thuốc giúp anh. "A Sở, có thật đáng giá như vậy không?" Dương Nhược Thi nói có một chút nghẹn ngào.

"Sao vậy?" Mộ Sở cười. "Đồ ngốc ạ, anh đã nói tất cả rồi, không có chuyện gì hết, chỉ là một chút vết thương nho nhỏ mà thôi!" Mộ Sở siết chặt gương mặt của Dương Nhược Thi. die,n;da.nze.qu;dyo/nm Từ nhỏ lớn lên ở trong hắc đạo, anh vẫn thường thấy những chuyện chém giết và máu tanh, chút bị thương ngoài da này có là cái gì.

"A Sở, bằng không hay là chúng ta bỏ qua đi thôi! Tiêu Lăng Phong không phải đơn giản giống như anh vẫn tưởng tượng đâu. Sớm muộn gì anh ta cũng sẽ nghi ngờ anh!" Dương Nhược Thi khóc thút thít.

"Nhược Thi! Những chuyện khác, anh đều có thể đồng ý với em, nhưng mà chuyện này, thật sự anh không thể buông tay vứt bỏ được." Mộ Sở lắc đầu, chậm rãi lau nước mắt cho cô. Anh nóng lòng nghĩ muốn trả thù, Dieenndkdan/leeequhydonnn muốn phá hủy toàn bộ những gì của Tiêu Lăng Phong. Nhưng mà hôm nay khi ôm Diệu Tinh thì một khắc kia, anh đột nhiên không biết, sau khi anh đã đoạt lấy Diệu Tinh rồi, thì về sau này, Diệu Tinh phải làm sao...

"Nhưng mà... A Sở, thật sự là em rất sợ!" Dương Nhược Thi thấp giọng nghẹn ngào nói: "Em sợ rằng, anh chỉ đùa thôi mà hóa thành thật... Diệu Tinh dễ thương như vậy, ngơ nhớ anh..."

"Người anh yêu chính là em!" Mộ Sở cắt ngang lời nói của Dương Nhược Thi: "Em không nên suy nghĩ bậy bạ."

"Nhưng mà..." Dương Nhược Thi cắn môi. "A Sở, anh có yêu em thật không? di@en*dyan(lee^qu.donnn),Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ biến em thành người phụ nữ của anh sao?"

Về mặt của Mộ Sở chợt cứng đờ, nhưng mà, anh che giấu rất tốt. Anh nhìn Dương Nhược Thi, hôm nay cô thật sự rất kỳ quái.

"Đưa ngón. Anh thực sự chỉ nghĩ phải yêu quý trân trọng em!" Mộ Sở khẽ vuốt ve mái tóc của Dương Nhược Thi: "Em cũng biết, thân phận của anh quá mức đặc thù. Tạm thời anh vẫn chưa thể cho em một thân phận quang minh chính đại như mong muốn!"

"Em biết!" DiễẽđầnlêeQuýĐôn Dương Nhược Thi gật đầu cảm tay Mộ Sở: "Em biết, chỉ vì sự an toàn của em nên anh mới làm như vậy, nhưng mà... A Sở, anh... Có thực đúng là như vậy hay không." Dương Nhược Thi cắn môi, bàn tay nhỏ bé liên co quắp nắm chặt lấy làn váy. "Có phải là Nhược Thi không đủ xinh đẹp hay không, làm cho anh... Không cảm thấy có chút rung động nào, đúng không." Dương Nhược Thi nói xong, gương mặt lập tức đỏ bừng lên lợi hại

Phì, Mộ Sở không nhịn được bật lên tiếng cười. "Đưa ngón ạ, trong cái đầu nhỏ này của em chứa đựng vật gì vậy!" Mộ Sở có chút bất đắc dĩ: diễẽn ㊀đầnlê ㊀qúy ㊀đôn "Nhược Thi, em là một cô gái mà anh luôn nghĩ mình cần phải bảo vệ cho thật tốt, em có hiểu không?" Mộ Sở chống trán của mình vào cái trán của Dương Nhược Thi.

Dương Nhược Thi cắn môi, nhìn Mộ Sở, đáy mắt của cô có chút chua xót. Cô ở chung một chỗ cùng với Mộ Sở cũng đã hơn hai năm rồi, nhưng mà giữa bọn họ ngoài trừ những nụ hôn ra, thì không có gì hết. Ngay cả những lúc Mộ Sở ôm cô ngủ, phải nói cho tới tận bây giờ cũng không hề có chuyện gì xảy ra. Cô thực sự rất muốn phá vỡ mối quan hệ thế này. Nhưng mà, Mộ Sở lại thích cô chính là cái vẻ “thanh thuần”, “yếu đuối” này của cô. Dương Nhược Thi cô không thể công khai dụ dỗ anh được. Mộ Sở nói đây là sự tôn trọng đối với cô. Nhưng mà sự “tôn trọng” như vậy, thật sự đã làm cho cô không thể nào an tâm nổi. Trình Diệu Tinh kia với cô, thật sự là một sự uy hiếp quá lớn.

"A Sở, anh yêu em có đúng như vậy hay không!" Dương Nhược Thi nghẹn ngào hỏi Mộ Sở một câu.

"Dĩ nhiên!" Mộ Sở gật đầu, ôm lấy cô vào trong ngực. Dĩ nhiên? Anh tự hỏi mình. Thật sự anh có thể xác định được sao?

A Sở, chỉ cần anh yêu em, chỉ cần anh thích em, em nguyện ý cả đời cũng nguyện trang thành đáng về mà anh yêu thích. Nào sợ gì mấy chuyện khổ cực, chỉ cần là anh thích, nhưng mà... Nếu như anh thay đổi, thật sự em không biết là mình sẽ trở thành người như thế nào nữa...

Quầy rượu.

Trên người Tiêu Lăng Phong vẫn mặc quần áo như cũ, giờ phút này, trên mái tóc và bộ quần áo của anh vẫn để ướt đầm dề như thế, trước mặt anh, trên mặt bàn quầy đã bày đầy những chiếc bình rỗng không. Những lời nói của Diệu Tinh vẫn cứ văng vẳng ở bên tai anh, không sao xua đi được.

"Trình Diệu Tinh, tại sao em lại có thể cũng không thêm đề ý đến thân phận của hần như thế nào chứ?" A... Anh cười khổ. "Cứ coi như là tôi nhiều chuyện đi, tôi đúng là điên rồi nên mới có thể đề ý đến một người phụ nữ không có lương tâm như em!" Chát! Tiêu Lăng Phong dùng sức dằn mạnh cái ly lên trên bàn. Chiếc ly thủy tinh lập tức theo đó vỡ tan. Mảnh thủy tinh vỡ vụn nhất thời cắm luôn vào da thịt. Máu theo mảnh thủy tinh nhỏ trên tay chảy xuống đỏ tươi. "Tại sao tất cả mọi người lại đối xử với tôi như vậy?" Tiêu Lăng Phong cau mày, giống như cực kỳ đau lòng, cực kỳ khó chịu... "Trình Diệu Tinh, tôi có cái gì không tốt..." Anh nỉ non đầy đau khổ, cầm lên một bình rượu cuối cùng, đổ ừng ực vào trong miệng, một hơi uống sạch. Đã uống không biết bao nhiêu rượu rồi, nhưng tại sao anh lại không say? Tại sao, trong lòng lại thấy cực kỳ đau đớn...

Trở lại nhà trọ của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong đẩy cửa ra, bước vào. Điều làm anh ngoài ý muốn chính là, trong phòng khách thậm chí vẫn có ánh đèn. Dưới ánh đèn màu da cam, Diệu Tinh vẫn ngồi ở trên ghế sa lon như cũ, thân thể co cụm lại thành một đoàn, không hề nhúc nhích. Nhìn qua giống như cô đã ngủ rồi. Theo bản năng anh liền nhẹ bước đi vào, từ từ tiến đến gần.

Diệu Tinh ôm trong tay một cuốn anbum, không khó đoán ra, đó là những tấm hình của Mộ Thần. Có phải suốt qua nhiều năm cô đều như vậy hay không, mỗi khi vào lúc đêm khuya vắng người, cô lại ngồi ôm mấy tấm hình cũ nát này mà rơi lệ đến trời sáng...

Nghĩ tới điều đó, Tiêu Lăng Phong tức giận đoạt lấy cuốn anbum, ném sang một bên. Đột nhiên trong tay cảm giác thấy như thiếu thiếu cái gì, Diệu Tinh chợt thức tỉnh. Cô mở mắt ra, còn chưa có cơ hội đứng dậy, đã bị Tiêu Lăng Phong đặt lại ở trên ghế sa lon.

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong cắn răng.

"Anh làm gì thế?" Không biết Diệu Tinh đã khóc bao lâu, cổ họng cô lúc này đã khàn khàn.

"Em nói tôi xong rồi sao?" Tiêu Lăng Phong nắm lấy cái cằm của Diệu Tinh: "Trình Diệu Tinh, đến tột cùng em có chỗ nào tốt chứ?" Anh quan sát Diệu Tinh. Một người phụ nữ đến ngay cả cách cười như thế nào cũng không biết, tại sao lại có thể có nhiều người lưu luyến như vậy. Một Hạ Cẩm Trinh còn chưa đủ. Hiện tại lại có thêm Alex. Ngay cả chính anh cũng vậy..."Trình Diệu Tinh, em có biết cái bộ dạng này của em đã làm cho biết bao nhiêu người chán ghét không?" Tại sao cô nhìn thấy anh là thấy khó chịu, giống như anh là kẻ thù đã giết cả nhà của cô vậy...

"Tôi cũng cảm thấy tôi là người đáng ghét!" Diệu Tinh cũng không đẩy Tiêu Lăng Phong ra. "Tiêu Lăng Phong, anh có biết không, chính tôi cũng cảm thấy tôi thực sự là một con người làm cho làm người ta ghê tởm và chán ghét. Nhưng mà... anh đã ghét tôi như vậy, tại sao anh còn tới nơi này, anh đã nói rằng tôi là một người phụ nữ độc ác, ghê tởm, anh cần phải tránh ra thật xa, như vậy chẳng phải là tốt hơn sao?" Cô nói xong, trong giọng nói còn mang theo vẻ run rẩy cùng cầu xin.

"Thả cho em rời đi sao? Trình Diệu Tinh, ngay cả nghĩ thôi, em cũng đừng có mơ tưởng." Tiêu Lăng Phong nổi điên kêu lên, cúi đầu xuống hôn Diệu Tinh. Trên bờ môi của cô còn có mùi vị mặn chát. Anh dùng sức cọ sát lên đôi môi của cô mang theo từng hồi đau đớn. Tiêu Lăng Phong tựa như muốn phát tiết những ưu tư lâu nay đã tích tụ ở trong lòng thành một đoàn, giống như bị chọc tức không rõ nguyên nhân vậy. Lúc này anh dần giọng hỏi Diệu Tinh, bàn tay từ từ đưa vào bên dưới vạt áo rộng thùng thình Diệu Tinh, luồn vào bên trong, tận tình xoa nắn, không để ý tới cô bị đau đến phát run.

Diệu Tinh cau mày không thoải mái, nhưng cô cũng không hề phát ra bất kỳ âm thanh gì. Sức nặng cả người Tiêu Lăng Phong cũng đè lên trên người của Diệu Tinh. Cô giãy giụa đến vô lực cũng không ra, cũng không thể nào tránh thoát nổi anh. Mùi rượu nồng đậm lan tràn ở phần môi, hun cô đến mức cô phát thờ đốc.

"Tại sao em không trả lời tôi?" Tiêu Lăng Phong hỏi, động tác của tay anh ở bên dưới lại càng thêm thô lỗ. "Tôi có cái gì không tốt?" Anh hỏi. "Diệu Tinh. Tôi thật sự làm cho em chán ghét đến như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong lại hỏi. Đã có nhiều chuyện xảy ra như vậy, anh cũng thật hối hận, cũng thật muốn bồi thường lại cho cô. Nhưng mà... Tại sao ngay cả một cơ hội, em cũng không dành cho tôi vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Anh như vậy rất giày vò

Diệu Tinh bị đặt nằm ở trên ghế sa lon, toàn thân Tiêu Lăng Phong ướt át, trên người anh tỏa ra mùi rượu nồng nặc. Hai cánh tay của cô bị lỏng bàn tay anh kèm giữ thật chặt, cảm giác dính dấp chậm chậm phớt qua mặt lại càng làm cho cô cảm thấy thêm xa lạ, nhìn tay Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh hít vào

Một hơi.

"Tiêu Lăng Phong, có phải anh bị điên rồi hay không vậy?!" Diệu Tinh cau mày hỏi.

"Tôi đã làm cho em cảm thấy chán ghét như vậy hay sao?" Phản ứng của Diệu Tinh khiến anh đoàn viên lại bị Tiêu Lăng Phong hiểu thành chán ghét. Giọng nói cũng cao thêm vài phần: "Tại sao em lại như vậy?" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong đầy sự đau thương, hỏi cô một câu. "Tôi có cái gì không tốt. Em hãy nói cho tôi biết!"

Trong giọng nói của Tiêu Lăng Phong tràn đầy bi thương. Giống như một đứa trẻ bị ném bỏ. "Tại sao. Tất cả những người tôi yêu, thích, cũng đều không yêu thích tôi. Cũng đều bỏ tôi mà đi? Ba mẹ cũng vậy, Nhà Đình cũng vậy, Diệu Tinh, ngay cả em cũng thế..."

Bởi vì lời kia của Tiêu Lăng Phong mà trong ngực của Diệu Tinh chợt dội lên một hồi buồn bực, đau thương.

"Tại sao từ nhỏ đến lớn, diện mạo quý公子 cũng không ai cần tôi?" Giọng nói của anh mang theo một chút run rẩy ngấm ngấm chịu đựng. Diệu Tinh hít sâu một hơi, cố đè xuống nỗi buồn bực đau đớn trong lòng. Sau đó dùng lực đẩy Tiêu Lăng Phong nằm ở trên ghế sa lon. Cô nhanh chóng mở đèn, nhìn thấy trên tay của anh một mảng máu lớn. Ngay cả trên người anh cũng dính đầy vết máu.

"Đầu óc anh có bệnh sao?" Diệu Tinh trách cứ.

"Em đang quan tâm đến tôi sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Cô mà cũng sẽ lo lắng anh ư?

"..." Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, vẫn cắn cắn đôi môi sưng như cũ, sau đó vội vã đi lấy cái hòm thuốc mang ra.

"Tôi hỏi em, dĩ nhiên là em đang quan tâm đến tôi phải không?" Tiêu Lăng Phong kéo tay Diệu Tinh tay. "Hãy trả lời tôi đi!" Anh

ngẩng đầu lên nhìn Diệu Tinh: "Trình Diệu Tinh, nếu như đây chỉ là do em thương hại, như vậy rất xin lỗi! Tôi không cần!" Anh nói xong liền đứng dậy.

"Anh muốn đi đâu!" Diệu Tinh kêu lên một tiếng, chạy theo kéo anh trở lại: "Tiêu Lăng Phong, anh là một đứa trẻ con hay sao vậy?" Tại sao rõ ràng người bị sỉ nhục chính là cô, nhưng mà người bắt nạt cô lại muốn nổi giận.

Trong da thịt của Tiêu Lăng Phong, còn bị một mảnh thủy tinh cắm vào. Đầu ngón tay Diệu Tinh có thoáng chút run rẩy. Cô cắn môi thật chặt, nhưng cũng không dám gấp ra.

"Em sợ sao?" Tiêu Lăng Phong hơi hơi hí mắt ra nhìn: "Trình Diệu Tinh, rốt cuộc ở trong lòng của em đang nghĩ như thế nào?" Anh nghiêng người nhìn Diệu Tinh. "Em cứ chọt xa chọt gần vậy như vậy, thực sự làm tôi bị giày vò vô cùng, em biết không?"

Tay của Diệu Tinh thoáng ngừng lại một chút. Chọt xa chọt gần?

Nháy mắt một cái, Tiêu Lăng Phong liền nhìn Diệu Tinh không hề chớp mắt. Không thể phủ nhận, trong thời gian gần đây, quả thật Diệu Tinh đã tạo cho anh một động lực rất lớn Mặc dù cô chưa từng nói một điều gì, ngay cả một câu an ủi đối với anh cũng không hề có, nhưng mà chỉ cần có cô ở bên cạnh anh là đủ rồi. Nhưng mà...

Vì sao, giờ phút này, rõ ràng cô đang ở ngay bên cạnh anh, mà anh lại cảm thấy cô thật là xa xôi.

"Trình Diệu Tinh, đến tốt cùng trong lòng của em có một chút xu quan tâm nào tới tôi hay không?" Anh kéo tay, hỏi Diệu Tinh.

"Anh không nên lộn xộn!" Diệu Tinh cau mày. Vấn đề của anh, ánh mắt của anh, làm cho cô đều phải nghĩ muốn trốn tránh. Nhìn mảnh thủy tinh trong tay Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh gần như ngay cả cái nhíp cũng không cầm vững được nữa.

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh một cái, đoạt lấy cái nhíp, không chút do dự cầm cái nhíp kẹp mảnh thủy tinh lại, gấp ra ngoài. Nhìn một loạt động tác kia của anh, sắc mặt Diệu Tinh đã trắng bệch ra. Kẻ điên, tuyệt đối là kẻ điên!

"Anh có bệnh à?" Diệu Tinh rống to, nhìn máu từ trong vết thương chảy xuống. Tiêu Lăng Phong cũng hít một hơi. "Em mà còn lộn xộn nữa. Tôi liền bắt kẻ em..." Diệu Tinh khê kêu. Nhẹ nhàng lau tay của anh, tựa như chỉ sợ sẽ làm đau anh vậy, vừa khử trùng cho anh, lại còn vừa... .

Nhẹ nhàng thổi vết thương của anh.

Hơi thở của Diệu Tinh lạnh lạnh, thổi ở vết thương trên tay, làm cho Tiêu Lăng Phong cảm thấy tựa như mình thật sự không hề bị thương như vậy. Giờ phút này trong lòng của anh lại cảm thấy đặc biệt ấm áp, Tiêu Lăng Phong an tĩnh trở lại, nhìn Diệu Tinh cẩn thận từng ly từng tí băng bó vết thương cho anh. Nhìn qua mái tóc che chắn, trong mắt cô...

Chợt thoáng hiện lên một tia bất an rất khó nắm bắt.

Trên chóp mũi Diệu Tinh toát ra một lớp mồ hôi hột. Thậm chí ngay cả hít thở mạnh một chút cô cũng không dám. Bange bó vết thương của anh xong, Diệu Tinh mới ngẩng đầu lên, một khắc kia, khi cô ngêng đón cặp mắt Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh chợt ngẩn ra, giờ phút này, ánh mắt của anh hiện dụ đến mức có thể chảy ra nước. Diệu Tinh cảm thấy...

Mình đã nhìn lầm rồi.

Đột nhiên phát hiện, khi bọn họ đều cũng không mở miệng nói gì, không khí trong phòng chợt trở nên an tĩnh như thế, làm người ta thấy hít thở không thông. Diệu Tinh muốn đứng dậy nhưng không sao nhúc nhích được, cô cứ như vậy nửa ngồi ở chỗ này cũng phải là chuyện gì. Tiêu Lăng Phong vẫn cứ nhìn Diệu Tinh không hề nhúc nhích. Nhìn sâu vào trong mắt của cô, tựa như nhìn rõ lại vừa như có điều gì như bất an.

Diệu Tinh xoa xoa bên ngoài tà váy. Cô ngồi xổm quá lâu, cho nên chân của cô cũng như đã tê dại mất rồi. Sau đó cô rất không ưu nhã ngã nhào xuống.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kêu một tiếng, đưa tay ra như muốn ôm lấy cô. Sau đó hai người cùng nhau ngã ra trên mặt đất. Diệu Tinh nhắm mắt mấy cái, nhìn gương mặt gần trong gang tấc này. Diệu Tinh nuốt ừng ực một tiếng nuốt từng ngụm nước vào trong bụng, vừa giùng giàng muốn đứng dậy, lại bị Tiêu Lăng Phong vươn cánh tay ra kéo cô xuống ngực mình.

"Tiêu..."

"Đừng động dậy! Để cho tôi ôm em một cái thôi." Tiêu Lăng Phong nhẹ nói. "Tôi bảo đảm sẽ không lộn xộn, để cho tôi ôm em một cái thôi, như vậy là tốt rồi!" Anh nói xong, cánh tay ghi thật chặt. Thân thể Diệu Tinh cũng dính vào trên người của anh. Nhịp tim của Tiêu Lăng Phong mạnh mẽ có lực, Diệu Tinh chống hai bàn tay nhỏ bé của mình ở trên bộ ngực của anh cảm nhận được rất rõ điều này.

Tiêu Lăng Phong ôm Diệu Tinh. Không thể nào tin nổi, thân thể của người phụ nữ này mới thật là mềm mại. Ôm Diệu Tinh vào trong ngực, cảm giác cũng thật là thoải mái, Tiêu Lăng Phong từ từ nhắm mắt lại, trong hơi thở của anh mang theo mùi hương của Diệu Tinh đang tỏa ra trong không khí.

Thân thể của Diệu Tinh trở nên cứng ngắc lại. Tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay đều thật không thể nào tưởng tượng nổi. Hơi thở của Tiêu Lăng Phong chui vào trong đầu tóc của cô, nóng hằm hập, rất khó chịu. Nhưng mà cô cũng không dám động dậy. Chỉ sợ Tiêu Lăng Phong lại làm ra những chuyện gì khác.

Hai người cứ nằm như vậy ở trên sàn nhà. Luồng gió đêm mát mẻ xuyên thấu qua rèm cửa sổ thổi vào, mang theo từng hồi từng hồi mát mẻ thực thoải

mái. Thấy Tiêu Lăng Phong thật sự không có bất cứ biểu hiện gì kỳ quái, Diệu Tinh cũng chột thả lỏng người ra. Chẳng qua là, giờ phút này khoảng cách của hai người đã làm cho anh bị hoảng loạn trong lòng. Không cách nào an tĩnh lại.

"Tiêu Lăng Phong?" Diệu Tinh nhẹ nhàng kêu lên một tiếng. Anh sẽ không ngủ thiếp đi chứ! "Này. Anh mà cứ ngủ như vậy sẽ bị cảm đấy!" Diệu Tinh nhẹ nhàng vỗ vỗ vào Tiêu Lăng Phong. "Tĩnh..."

"Em còn dài dòng nữa, tôi sẽ hôn em đó!" Tiêu Lăng Phong đột nhiên mở mắt, nhìn bộ dáng khiếp sợ của Diệu Tinh, khóe miệng của anh lộ ra một nụ cười đầy vẻ xấu xa: "Em ngoan ngoan đừng động đây gì hết!". Anh nói xong liền áp luôn đầu của Diệu Tinh vào gần sát trong lồng ngực của mình. Ôm thân thể em thế này cũng rất ấm áp...

"Này..."

"Đừng ầm ĩ nữa, tôi mệt quá!" Tiêu Lăng Phong nói, trong giọng nói chứa đầy sự mệt mỏi: "Diệu Tinh, tôi thật sự rất mệt mỏi."

"Mệt mỏi thì hãy mau đến trong phòng ngủ đi đi ngủ!" Diệu Tinh không thuận theo, cũng không chịu buông tha. "Anh nghe chưa? Tiêu Lăng Phong?"

"Tôi chỉ muốn ôm em như vậy!" Tiêu Lăng Phong miễn cưỡng nói xong, ngay cả ánh mắt cũng không hề mở ra. Thật ra thì anh không lạnh. Thật sự, tuyệt đối không lạnh chút nào, ngược lại từ trong lòng ra đến tận bên ngoài, anh đều cảm thấy ấm áp. Diệu Tinh, nếu như chúng ta có thể được như vậy thế này mãi mãi... nếu như em có thể vẫn quan tâm tới tôi, này, thì thực sự sẽ tốt đẹp biết bao...

Diệu Tinh có một chút bất đắc dĩ, nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy bộ dạng có chút chật vật của Tiêu Lăng Phong, cuối cùng cô không có thể đưa tay mà đẩy anh ra, phỉ sức sờ qua mấy điều hòa không khí, chiếc điều khiển ti vi. tăng nhiệt độ cao lên.

Tiêu Lăng Phong thoải mái cọ xát, sau đó con buồn ngủ đánh tới. Trông mắt Diệu Tinh mở trừng, không hề có một chút buồn ngủ nào, Tiêu Lăng Phong ngủ, mi tâm hơi nhíu chặt lại. Diệu Tinh cẩn thận từng li từng tí, giờ tay lên. Mi tâm của anh càng cảm thấy thoải mái. Tiêu Lăng Phong, anh... Đến tột cùng, anh là một người như thế nào! Anh, đến tột cùng anh nghĩ muốn như thế nào...

"Diệu Tinh, thử yêu tôi nhé, có được hay không..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Có đau thật không?

Trong phòng, máy điều hòa không khí mở nhiệt độ vừa đúng, cho nên mặc dù mặc bộ quần áo mới khô được một nửa y phục ngủ cả đêm, Tiêu Lăng Phong cũng không cảm thấy không chút thoải mái. Ở thời gian đặc biệt định sẵn, anh vừa vận tĩnh lại. Người trong ngực anh, giờ phút này vẫn còn đang ngủ say, mấy sợi tóc bướng bỉnh dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Cô ngủ say giống như là một đứa trẻ vậy, bàn tay nhỏ bé mềm mại vẫn chống vào ngực của anh như cũ. Nhìn gương mặt khi ngủ của Diệu Tinh, khóe miệng của Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hơi nhếch lên.. Anh thận trọng đặt một nụ hôn lên trên môi của Diệu Tinh...

Thì ra là. Vào thời điểm tĩnh lại...

... bên cạnh cảm giác còn có thêm một người, lại ngọt ngào như vậy. Trong lúc bất chợt, anh không muốn đứng dậy, mặc dù ngủ trên mặt đất cũng không được thoải mái. Anh vẫn còn buộc chặt cánh tay, nhắm mắt lại. Nếu như có thể, hãy để cho thời gian trôi qua chậm lại một chút đi. Nếu như có thể, anh...

Thật sự hi vọng mỗi ngày khi tỉnh lại đều thấy mình đang ôm cô...

Ách... Dieendaaneequaydonn Ý nghĩ như vậy thật đã làm anh bị dọa sợ. Nhưng mà khi sự kinh sợ đã qua đi, anh vẫn cảm thấy trong lòng, thực ấm áp...

Diệu Tinh bỗng nhẹ nhàng cựa quậy, so với việc làm thêm giờ, ngủ cả đêm thế này còn cảm thấy khổ cực hơn, toàn thân cô cũng rất đau nhức. Diệu Tinh gật gù một lúc, mở mắt ra, nhìn lên thấy một gương mặt đang ở trước mặt mình.

"..." Diệu Tinh bịt chặt lấy miệng lại, suýt nữa kêu lên thành tiếng. Trời ạ! Cô thầm than một tiếng, một mặt vừa quan sát một màn chân thật đang hiện ra ở trước mắt, một mặt lại vừa hồi tưởng lại hết thấy những gì xảy ra đêm qua. điể●n☆đ●ánl●q●uýđ●ôn Đứng rồi, đây không phải là mộng. Người đang ở bên cạnh cô lúc này đúng là Tiêu Lăng Phong, mà mình...

Cũng thực sự đã ngủ an ổn trong ngực của anh suốt cả đêm...

Trời ạ. Điên rồi. Diệu Tinh giùng giàng muốn ngồi dậy, nhưng lại sợ làm thức tỉnh Tiêu Lăng Phong.

Từ từ dời cánh tay của Tiêu Lăng Phong đi, thuận thế nhìn lại vết thương của anh một chút, hoàn hảo, không còn chảy máu nữa. Diệu Tinh ôm đầu gối cứ ngồi ở dưới đất như vậy nhìn Tiêu Lăng Phong. Anh ngủ thực an tĩnh, điể●n☆đ●ánl●q●uýđ●ôn rõ ràng vô hại như vậy, nhưng mà... Làm sao lại có thể

làm ra những chuyện kinh khủng như vậy.

Nhẹ nhàng co rút thân thể lại, cô lấy một tấm thảm mỏng đắp lên trên người Tiêu Lăng Phong, sau đó đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng đồ làm bếp va chạm vào nhau nhỏ nhỏ nhưng rất dễ nghe. Bên cửa sổ còn có cơn gió mát thổi vào thật thích ý, thật thoải mái... Tiêu Lăng Phong nhắm mắt lại, lắng nghe âm thanh thật giống như ở trong một buổi tiệc âm nhạc. Nghe thấy mùi thơm nhàn nhạt, anh nghĩ thầm, dĩ nhiên đây là món ăn mà ông chủ nhà này có phải được gọi là âm thanh của hạnh phúc hay không...

Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong tự nhiên như vậy, Diệu Tinh cực kỳ lúng túng. Suốt cả đêm qua khó chịu như vậy, anh lại có thể nghĩ giống như chưa từng phát sinh ra chuyện gì vậy. Tiêu Lăng Phong rời giường, đằng hoàng lấy ra chiếc bàn chải đánh răng cô vừa mới mua, vẫn còn để ở trong cốc của cô...

Bữa ăn sáng rất đơn giản, Tiêu Lăng Phong chăm chú nhìn hồi lâu, cũng không động đến đôi đũa.

"Ách... những thứ này... anh không thích ăn sao?" Diệu Tinh có chút lúng túng. "Trong nhà chỉ có những thứ đồ ăn này thôi."

"Không phải vậy." Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Chẳng qua đây là lần đầu tiên có người đặc biệt làm bữa ăn sáng cho tôi, cho nên... mới cẩn thận thưởng thức một chút, xem loại cảm giác này như thế nào." Anh nói xong, không nói thêm câu gì nữa, lẳng lặng uống sạch cháo trong chén.

"Mặc dù tôi nhìn rất tuần tú, nhưng mà em cũng không cần phải nhìn như vậy đâu!" Tiêu Lăng Phong cười xấu xa.

"Người nào, làm gì có ai thèm nhìn anh như vậy chứ!" Đầu lưỡi Diệu Tinh có chút co rút lại, sau đó cúi đầu xuống thật thấp. Soạt soạt, Tiêu Lăng Phong húp nước canh tạo thành tiếng rất vang, tựa như là anh rất thích nhìn dáng vẻ lúng túng, xấu hổ của Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong nghiêng cái đầu quan sát cô.

"Diệu Tinh, chúng ta cũng coi như là đã quen biết từ nhỏ! Tại sao trước kia tôi lại không hề phát hiện ra em lại dễ thương đến thế nhỉ?"

"Tôi dễ thương sao?" Diệu Tinh xem thường. "Tôi nhớ là, anh hình dung lời của tôi là "Vật hợp theo loài!" Đó là anh câu nói anh ưa thích nhất dùng để hình dung về cô và Tịch Mạt.

"Nói đến Lương Tịch Mạt! hai người thật đúng là vật hợp theo loài!" Tiêu Lăng Phong cười nhẹ một tiếng, cô và Tịch Mạt cũng không hiểu đã có biện pháp gì mà làm cho người khác phải giận đến phát điên lên, nhưng tự mình lại không hề hay biết. Tịch Mạt, luôn làm cho Bùi Hạo Thần giận đến nổi điên lên, mặc dù nhìn qua, vẫn luôn là anh đang là người ức hiếp cô.

Dù đang giãy vò Lương Tịch Mạt, nhưng mà người thật sự bị hành hạ lại chính là bản thân Bùi Hạo Thần. Bọn họ đều có chung một dạng bị ai, đó chính là, yêu phải đối tượng trong lòng đã có người đàn ông khác...

Yêu? Thích? Khóe miệng Tiêu Lăng Phong khoi lên một nụ cười khổ. Khi còn bé, thích người nào không cần phải để ý đến người trong lòng. Lớn lên một chút, thích người phản bội lại mình, hiện tại... Thích người chán ghét mình. Tiêu Lăng Phong, đời này của mày thật sự là muôn màu muôn vẻ...

Tiêu Lăng Phong đột nhiên không nói lời nào. Không khí có chút an tĩnh đáng sợ. Cái muỗng trong tay Diệu Tinh rớt xuống, đụng vào trên miệng chén vang lên tiếng động ở trong căn phòng yên tĩnh có vẻ hơi có chút đột ngột.

Diệu Tinh lúng túng đứng dậy, nhanh chóng đi vào phòng ngủ. Trình Diệu Tinh, mày đúng là điên rồi, mày thì tốt nhất rồi, tự dung nhiều chuyện đi làm bữa ăn sáng, tự mình tìm phiền toái.

Nhìn Diệu Tinh lúng túng rời đi, Tiêu Lăng Phong cũng để cái muỗng xuống. Sự biến chuyển thế này tựa như thật quá nhanh.

Bên ngoài nhà trọ.

Mộ Sở ngồi ở trong xe. Anh đã đi theo Tiêu Lăng Phong từ quầy rượu tới đây, mà Tiêu Lăng Phong sau khi đi vào, cho đến bây giờ vẫn còn chưa ra ngoài. Đôi con ngươi đỏ kè của anh cứ nhìn chằm chằm vào chỗ cửa ra vào.

Ngày hôm qua cô còn ôm anh điềm đậm đáng yêu gọi "Thần", kết quả, chỉ chớp mắt một cái đã có người tới cửa để qua đêm. Mộ Sở nắm thật chặt quả đấm, Đôi mắt đỏ vì thức trắng đêm chưa ngủ xen lẫn tức giận, nên lại càng vẩn thêm tia máu đỏ.

Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh cùng nhau đi từ trong căn hộ ra ngoài. Diệu Tinh bị Tiêu Lăng Phong kéo đi với kiểu không tình nguyện. Cô cự tuyệt, giãy giụa, kết quả lại không thể chống lại được sức mạnh của Tiêu Lăng Phong. Thật là đủ rồi, ngay cả giờ làm việc cô cũng bị anh trói buộc hay sao! Nếu như bị đồng nghiệp nhìn thấy, cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch nỗi. Hơn nữa, cái cô Lisa đó, ánh mắt của cô ta nhìn cô tựa như đang nhìn kẻ thù đã giết cha mình vậy. Lại còn làm cho sau lưng cô tê dại, mặc dù Joe không nói cái gì, nhưng mà cái vẻ mặt đầy mờ ám tựa như "tôi sẽ giải thích" của anh ta làm cho người ta thấy thật khó chịu.

"Này, Tiêu Lăng Phong, tôi có thể không đi làm cùng với anh hay không?!" Diệu Tinh cố gắng làm chút hy vọng cuối cùng.

"Dĩ nhiên..." Tiêu Lăng Phong vừa nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng đã nhìn thấy xe của Alex đang dừng ở cách đó không xa, liền nói ra điều kiện: "Em hôn tôi một cái, tôi liền để cho em tự mình đi tới công ty."

"Anh..." Diệu Tinh nổi đóa. "Không nên quá mức như vậy, trả lại cho tôi bữa ăn sáng!" Diệu Tinh đưa tay. Người nào đó thật không biết nói đạo lý phải trái như thế nào!

Tiêu Lăng Phong nhìn đáng vẻ Diệu Tinh thờ phỉ phò, liền cười xấu xa, cầm lấy ngón tay của Diệu Tinh nhét vào giữa hàm răng, dùng sức cắn một cái.

"A!" Diệu Tinh kêu lên một tiếng. "Tiêu Lăng Phong, anh là chó à!" Diệu Tinh bắt mẫn, nắm tay lại thành quả đấm nhỏ đánh vào trên ngực Tiêu Lăng Phong.

"Đau không?" Anh hỏi. "Có cần phải khoa trương như vậy không?!" Anh vẫn cười xấu xa như cũ.

"Anh thử cắn mình một cái xem sao!" Diệu Tinh chu mỏ, đầu lòng thổi vào ngón tay còn có lưu lại dấu răng.

Tiêu Lăng Phong không nhịn được, khóe miệng liền nở một nụ cười mang theo vẻ cưng chiều lẫn quý quai. "Thật đau sao. Tôi nhìn một chút xem nào!" Anh liền nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của Diệu Tinh lên, nhìn dấu răng trên ngón trỏ của cô. Anh nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó chậm rãi cúi đầu, đặt lên đó một nụ hôn.

"Anh làm cái gì thế?" Diệu Tinh vội vã cuống quýt rút tay ra ngoài.

"Diệu Tinh, em là của tôi!" Tiêu Lăng Phong tuyên bố.

Cách đó không xa, Mộ Sở ngồi ở trong xe. Hết thấy mọi hành động của hai người anh đều thu vào ở trong mắt. Anh cũng biết, Tiêu Lăng Phong đã nhìn thấy anh. Tất cả những gì mà Tiêu Lăng Phong làm kia đều là để cho anh nhìn. Tựa như ở trước mặt của anh, anh ta cũng nguyện ý cố ý tỏ ra thân mật cùng với Diệu Tinh vậy. Nhưng mà... Bọn họ dường như rất tự nhiên. Ngay cả trong ánh mắt của Diệu Tinh, dù lúc này mang theo tức giận nhưng cũng có một chút gì đó rất hồn nhiên.

Từ trong lòng bàn tay nắm chặt của anh phát ra âm thanh lách cách. Tiêu Lăng Phong, mày muốn chơi cùng với tao sao, mày vẫn còn non kém lắm..

Tiêu Lăng Phong một tay chống lên cửa đơn nguyên. Thân thể Diệu Tinh dán thật chặt ở trên cửa. "Tiêu Lăng Phong, anh... anh chớ làm loạn, đây đang ở bên ngoài đó!" Diệu Tinh run run rẩy rẩy nói.

Thình thoảng có những người già đi tập thể dục buổi sáng sớm trở về, nhìn hai người bọn họ, sau đó liền cười khẽ không chút ác ý. Gương mặt Diệu Tinh đỏ bừng một mảnh, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

"Em sợ cái gì chứ?" Tiêu Lăng Phong buồn cười nhìn Diệu Tinh. "Cho dù tôi có muốn thế nào đi nữa, cũng sẽ không làm ở nơi này!" Anh nói xong ghé người ra phía trước. Diệu Tinh sợ đến mức nhắm hết cả mắt lại, nỗ lực nghĩ muốn tránh né. Thình thịch thình thịch, tiếng trái tim đập lúc này nghe thật rõ ràng. Tiêu Lăng Phong cười khẽ một tiếng. Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống trên trán Diệu Tinh.

"Đi làm đi!"

Nghe thấy lời nói này của Tiêu Lăng Phong..., Diệu Tinh như được đại xá, chạy đi thật nhanh. Giống như chỉ sợ Tiêu Lăng Phong đổi ý vậy.

"Cô nhóc này, tôi lại kinh khủng như vậy hay sao?" Anh nhìn theo bóng lưng Diệu Tinh bắt đầu đã cười lên một tiếng, xoay mặt lại nhìn về phương hướng "Alex". Anh biết, nhất định anh ta sẽ tới đây.

Nhìn thấy Diệu Tinh rời đi, Mộ Sở từ trong xe bước ra ngoài, từng bước một đi tới gần Tiêu Lăng Phong.

"Alex, thật là khổ cực cho anh rồi! Thế nào? Ở nơi này gác đêm sao?" Tiêu Lăng Phong nói khiêu khích. Nhìn trong mắt Mộ Sở tràn đầy tức giận, anh càng thêm đắc ý.

"Làm sao mày lại ở nơi này?" Mộ Sở nắm quả đấm lại, dùng khẩu khí của Alex để hỏi. "Mày tới đây để làm cái gì?"

"Đây là nhà tôi. Tại sao tôi lại không thể ở nơi này?" Tiêu Lăng Phong buồn cười. "Về phần làm cái gì... Alex, anh cảm thấy một người đàn ông cùng với một người phụ nữ, sống chung trong một phòng sẽ chỉ thuần nói chuyện phiếm với nhau thôi sao?"

"Mày..."

"Đừng tức giận!" Tiêu Lăng Phong cười. "Tư Đồ Sở?" Tiêu Lăng Phong nhướn mày. "Nơi này không có người nào khác, anh cũng không cần phải đóng kịch nữa đâu!" Tiêu Lăng Phong tiếp tục nói: "Tôi bất kể thân phận thật sự của anh là thế nào, bất kể mục đích của anh tới nơi này để làm cái gì, nhưng mà... mời anh hãy nhớ giữm. . .

Nếu như anh làm tổn thương Diệu Tinh. Tôi sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Lúc này mày đang muốn uy hiếp tao phải không?" Mộ Sở nhướn mày, "Tiêu Lăng Phong, mày hãy tự chú ý đến chính bản thân mình cho tốt đi!" Từ từ ngẩng đầu lên: "Bản thân mình cũng còn chưa tự bảo vệ được nữa là, làm như thế nào để bảo vệ cho Diệu Tinh đây!" Mộ Sở cười vỗ vỗ bả vai Tiêu Lăng Phong, rồi sau đó xoay người rời đi...

Tiêu Lăng Phong, khiêu khích tao, mày sẽ phải trả giá thật lớn...

Diệu Tinh ngồi ở vị trí của mình, lộ rõ vẻ thiếu tự nhiên. Thế nào mà đêm qua, cô lại có thể ngủ ở cùng một chỗ với Tiêu Lăng Phong được nhỉ? Như vậy có thể quá hoang đường hay không. Trình Diệu Tinh. Lúc trước chỉ vì Alex thú tội mà nhịp tim của mày vẫn còn nhảy loạn lên như thế, một giây kế tiếp,

mày đã lại có thể ngủ ở trong ngực của một người đàn ông khác.

Ô! Áo nào xoa xoa tóc, Diệu Tinh than thở. Cô có chút không hiểu câu nói của Tiêu Lăng Phong lúc sáng sớm là có ý gì. Cái gì mà nói là, “Diệu Tinh, em là của tôi”. Cái gì mà nói là, “anh đã nhận định, cho dù không chờ thủ đoạn nào anh cũng muốn phải có”. Anh muốn biểu đạt điều gì đây!

"Sao vậy?" Joe nhìn bộ dạng Diệu Tinh đầy tâm phiền ý loạn, hỏi một câu.

"A, không có gì, không có gì!" Diệu Tinh chỉ cười khan một tiếng, sau đó lắc đầu.

Joe cũng không có hỏi tiếp nữa. Không có gì? Không có chuyện gì mới là lạ. Ở bên trong Tiêu Lăng Phong thì đang cười đến mức xoắn tâm nhộn nhạo, còn nói không có chuyện gì! Anh cười nhẹ. Chẳng qua là... Bọn họ bị rất nhiều người nhìn vào cảm thấy không vừa mắt. Hạ Cẩm Trinh, Alex, Đường Nhã Đình, ngay cả anh cũng cảm thấy, bọn họ có muốn ở chung một chỗ cũng rất khó. Dù sao, tổn thương nhau đã nhiều, không có biện pháp bù đắp. Dù sao, còn có Mộ Thần nằm vắt ngang ở giữa bọn họ. Dù sao, giờ phút này, lại có một người đàn ông giống Mộ Thần như đúc đã xuất hiện... Mà người đàn ông kia, lại không biết có thân phận như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Trừ hấn ra còn ai vào đây

Đang lúc Tiêu Lăng Phong còn đắm chìm ở trong niềm vui sướng nho nhỏ của bản thân mình, thì Bùi Hạo Thần gọi điện thoại đến cho anh.

"A lô, Hạo Thần!"

"Chuyện mà cậu muốn tôi điều tra kia đã có manh mối. Thực đúng dịp. LK mà chúng ta đã từng hợp tác một lần kia, thiếu gia của bọn họ quả thật cũng có tên gọi là Tư Đồ Sở, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" dieendaanleequydonn Tiêu Lăng Phong đột nhiên ngẩng đầu.

"Tư Đồ Sở đã tử vong ngoài ý muốn từ hai năm trước."

"Nói cách khác, thân phận của Alex là giả!" Tiêu Lăng Phong đứng dậy. Quả nhiên. Anh đã đoán đúng. "Hạo Thần, tôi cảm thấy chuyện này phải ra tay điều tra từ nhà họ Mộ bên này sẽ dễ dàng hơn một chút, hoặc giả, chúng ta nên chú ý điều tra một chút, xem liệu có phải nhà họ Mộ thật sự chỉ có một đứa trẻ là Mộ Thần hay không..."

Hồi lâu sau trái tim của Tiêu Lăng Phong cũng không thể bình tĩnh lại. Anh hi vọng tìm được chứng cứ nhanh một chút, sau đó sẽ thả chứng cứ ở trước mặt Diệu Tinh, di@en*dyan(lee^qu.donn),nếu không, Diệu Tinh nhất định sẽ không tin tưởng! Suy tư. Tiêu Lăng Phong buồn bực đập tay một cái lên bàn làm việc, sau một khắc, sự đau đớn liền cuốn lấy toàn thân anh.

Anh thối thối cái tay bị thương một chút, giờ một tay khác đã nắm thành quả đấm lên, tức giận đập xuống bàn làm việc.

"Alex. Tao không cần biết mày là ai, cho dù phải đào ba thước đất, tao cũng sẽ phải bắt mày cho bằng được..."

Diệu Tinh chôn mặt ở trên bàn làm việc. Cô cực kỳ phiền não, trong lòng, trong đầu đang rối rắm một mảnh, hoàn toàn không có cách nào để an tĩnh lại.

"Trình Diệu Tinh, hãy tỉnh táo một chút có được hay không! Không nên tiếp tục suy nghĩ bậy bạ như vậy nữa!" Cô thấp giọng cảnh cáo mình. diễndầnlêquýđôn Sau đó còn chột dạ nhìn sang Joe một chút, xem anh có phát hiện ra sự khác thường của mình hay không. Thật mệt mỏi! Cô nâng cằm lên than thở, chỉ là mình nghe lầm thôi có phải hay không. Tiêu Lăng Phong không hề... nói câu nói kia: "Diệu Tinh, hãy thử yêu tôi, có được hay không..."

A! Diệu Tinh phiền não khẽ kêu lên một tiếng nho nhỏ. Joe bị sợ hết hồn, anh tò mò nhìn sang Diệu Tinh. Quả nhiên giữa bọn họ đã có chuyện phát sinh, hơn nữa chuyện này, có lẽ còn vượt qua dự đoán của anh, nếu như bọn họ thật sự có chuyện gì, vậy thì thật liền xong đời...

Reng... Vào đúng giờ khắc này, diễndầnlêquýđôn điện thoại của Diệu Tinh chợt vang lên.

"A lô. Part à!" Diệu Tinh kinh ngạc.

Cạch! Cây bút của Joe rớt xuống trên bàn. Anh xoay mặt nhìn Diệu Tinh.

"Hi! Tiểu thư Diệu Tinh, là tôi đây!" Giọng nói chậm rãi của Part truyền đến, bên trong lộ rõ sự bất đắc dĩ lẫn vẻ lo lắng.

Vốn là đối với cuộc điện thoại gọi đến của Part Diệu Tinh đã thật sự rất tò mò, nghe giọng điệu của anh, cô lại càng cảm thấy có chuyện gì đó không ổn hơn.

"Part, có phải là Alex đã xảy ra chuyện hay không?" Diệu Tinh thử hỏi một câu thăm dò, ngón tay lặng lẽ nắm chặt thêm một chút.

"Ừ..." Giọng nói của Part truyền tới đầy vẻ khó khăn.

Diệu Tinh nghe nổ ầm một tiếng, ngồi lặng ở trên ghế. Hồi lâu, cô mới run rẩy cúp điện thoại. Sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Diệu Tinh!" Joe gọi với theo nhưng anh không có thể nào gọi lại được. Từ từ ngồi xuống, vẻ mặt của Joe cũng càng ngày càng lạnh, giống như, sắp có chuyện lớn gì đó sắp sửa phát sinh ra vậy...

Diệu Tinh lao đảo nghiêng ngã chạy vào bệnh viện. Nơi cửa phòng cấp cứu, Part cũng đang quanh quẩn nóng ruột chờ đợi.

"Part, Alex làm sao vậy hả?" Diệu Tinh há miệng to, thờ hào hển, sợi tóc ướt mồ hôi dính bết vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô.

"Tôi cũng không biết!" Part lắc đầu. "Vốn là hôm nay Alex là có cuộc so tài, nhưng mà khi anh đang thử xe, thì đột nhiên thắng xe không nhay."

"Thắng xe không nhay?" Diệu Tinh kinh hãi. "Không phải là xe của Alex đã có chuyên gia kiểm tra rồi sao!"

"Đúng như vậy!" Part gật đầu đầy vẻ bất an. "Tôi cũng vội muốn chết đây. Vốn là Alex đã dặn dò tôi, anh ấy không muốn tôi để cho cô biết, anh ấy sợ cô lo lắng. Nhưng mà... Tôi cảm thấy phải vẫn phải nói cho cô biết một tiếng. Dù sao. Cô cũng là bạn gái của anh ấy!"

"Hả?" Bạn gái.

"Tiểu thư Diệu Tinh, Alex thật sự rất thích cô, hai người nhất định phải ở bên nhau thật tốt đó!" Part dặn dò, ánh mắt quan sát Diệu Tinh không để lại dấu vết. Nhìn thấy vẻ mặt lần trong mắt của cô đầy sự phức tạp, một nụ cười hiện lên ở đáy mắt anh ta, không dễ dàng phát giác ra.

Sau hai giờ đồng hồ, từ khi Diệu Tinh tới bệnh viện, cuộc giải phẫu mới kết thúc tiến hành. Nhìn Alex khắp người đầy vết máu được đẩy ra, trong nháy mắt, nước mắt Diệu Tinh liền trào ra. Nhìn anh, cô tựa như nhìn thấy Mộ Thần năm đó, sự đau đớn như bị xé rách, lan tràn ra từng chút từng chút...

"Alex!" Part kêu lên một tiếng, tiến lên trước, "Bác sĩ, vết thương của anh ấy như thế nào rồi, có nghiêm trọng không."

"Người bị thương có dấu hiệu bị chấn động não. Cánh tay bị rạn xương."

"What?" (tiếng Anh trong nguyên bản: Cái gì) Part kêu lên.

"Người bị thương này bị rạn xương." Bác sĩ trịnh trọng nói lại.

"Ông đùa gì thế!" Part nổi giận. "Nhưng anh ấy là tay đua xe, cánh tay của anh ấy tuyệt đối không thể có vấn đề!"

"Tiên sinh, ngài hãy bình tĩnh một chút!" Bác sĩ nói trấn an: "Thật ra thì chuyện cũng không phải nghiêm trọng như trong tưởng tượng đâu, nếu như khôi phục tốt, vẫn có thể đua xe được, nhưng mà..." Bác sĩ hơi lưỡng lự một chút: "Nếu như trong lúc khôi phục lại, có điều gì sai lầm thì tôi nghĩ, về sau có thể sẽ phải từ biệt các cuộc đua xe thôi!"

"Không thể nào!" Part dậm chân. "Alex là tay đua ưu tú như vậy, anh coi đua xe giống như sinh mạng mình, ông bảo anh ấy không đua xe được nữa, còn không bằng giết anh ấy cho rồi!"

Thật lâu sau Diệu Tinh không cách nào hô hấp nổi. Cô nhìn gương mặt Alex trắng bệch, nước mắt chảy dử dội hơn: "Alex!" Diệu Tinh khẽ gọi.

"Tiểu thư, cô không cần phải lo lắng, hiện tại tác dụng của thuốc mê còn chưa hết. Một lát nữa tự nhiên anh ấy sẽ tỉnh thôi!" Bác sĩ an ủi.

Trong phòng bệnh. Diệu Tinh nắm lấy tay "Alex" áp thật chặt ở trên mặt mình. "Alex, anh không thể có chuyện được!" Diệu Tinh khẽ khóc. "Em đã nhìn thấy Mộ Thần chết ở trước mặt em như vậy. Em không thể nào chịu được lại phải nhìn thấy anh có chuyện. Cho nên, Alex, anh hãy tỉnh lại nhanh lên một chút nhé! Có được hay không?"

"Tiểu thư Diệu Tinh, cô cũng không cần quá lo lắng đâu. Alex, anh ấy sẽ không có việc gì đâu!" Part an ủi vỗ vỗ bả vai Diệu Tinh. Lúc Diệu Tinh xoay lưng lại, ở bên trong đôi mắt lại tràn ngập vẻ trầm tĩnh không phù hợp với tình hình thực tế.

"Alex. Hãy tỉnh lại nhanh lên một chút đi." Diệu Tinh nhen ngào.

Tựa như là nghe thấy tiếng khóc của Diệu Tinh, Alex thật sự liền mở mắt rất nhanh.

"Diệu Tinh!" Giờ phút này, giọng nói của anh nghe cực kỳ suy yếu.

"Alex, anh đã tỉnh rồi sao?" Diệu Tinh kích động đứng lên. "Thế nào, trong người anh có cảm thấy có nơi nào không được thoải mái hay không?"

"Diệu Tinh. Anh không sao!" Mộ Sở lắc đầu, sau đó nhìn Part đầy vẻ trách cứ: "Ai cho phép cậu nói cho Diệu Tinh biết!"

"Alex, tôi cũng chỉ vì sức khỏe của anh mà thôi!" Part hơi tủi thân.

"Alex, anh không nên trách anh ấy." Diệu Tinh lắc đầu. "Làm sao lại để chuyện này xảy ra như vậy chứ?!" Cô hỏi, động tác nhô người lên làm lộ ra dấu vết trên cổ của cô, mặc dù cô đã dùng chiếc khăn mỏng để che đi, nhưng dấu vết của những nụ hôn vẫn nhìn ra được như cũ. Bàn tay Mộ Sở lặng lẽ nắm chặt lại.

"Chuyện gì xảy ra, lại còn phải hỏi thế nào nữa sao! Cái người họ Tiêu kia đã ba phen mấy bận uy hiếp Alex..."

"Không cho nói bậy!" Mộ Sở quát bảo Part ngừng lại.

"Alex, anh cps phải là người ngu hay không vậy! Không phải là anh ta thì thử hỏi xem liệu còn có thể là ai, anh nói đi!" Part lớn tiếng hỏi.

Diệu Tinh từ từ quay đầu lại nhìn Part. Tiêu Lăng Phong? Không, điều này sao có thể. Diệu Tinh cắn cắn đôi môi, từ từ nhớ tới những lời của Tiêu Lăng Phong.

"Trình Diệu Tinh, nếu như em không muốn Alex có chuyện gì, thì hãy cách xa anh ta ra một chút."

"Trình Diệu Tinh, tôi đã nhận định, cho dù phải không thừa thủ đoạn nào, tôi cũng muốn phải có..." Hết lần này tới lần khác đều trùng hợp như thế. Ngày hôm qua, anh mới vừa nhìn thấy cô và Alex ở chung một chỗ, hôm nay Alex liền đã xảy ra chuyện!

Tiêu Lăng Phong, thật sự là anh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Chuyện tôi muốn làm, nào có là gì (1)

Từ bệnh viện Diệu Tinh liền trực tiếp chạy thẳng đến công ty. Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại có thể làm ra cái chuyện như thế, làm sao anh có thể lấy tánh mạng con người ra để đùa giỡn như vậy chứ.

"Diệu Tinh!" đi@en*dyan(lee^qu.donnn),Nhìn Diệu Tinh nổi giận đùng đùng, Joe liền chạy vượt lên phía trước.

"Tiêu Lăng Phong đâu?" Diệu Tinh thờ phỉ phò hỏi.

"Ách..." Joe sững sốt, nhìn bộ dạng của Diệu Tinh, anh biết chuyện này có gì không ổn. "Tổng Giám đốc không có ở công ty! Hiện tại Dạ Khuynh Thành thật vất vả có thể buôn bán được. Có rất nhiều chuyện phải bận rộn."

Nghe lời Joe nói... diễn~đàn~le~quý~đoan Diệu Tinh xoay người lại, nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Diệu Tinh!" Joe đuổi theo ở phía sau. Nhưng cửa thang máy lại khép lại trước anh một bước. Anh liếc mắt nhìn thời gian. Nhanh chóng ấn nút vào một thang máy khác.

Diệu Tinh, có một số việc mặc dù mắt nhìn thấy, nhưng chưa chắc nhất định là sự thật. Đến khi Joe đuổi theo ra đến bên ngoài, thì Diệu Tinh đã vẫy gọi một chiếc xe ta xi ngồi vào trong đó, chạy đi.

"Diệu Tinh!" Joe kêu lên, đi●n☆đ●anlê☆q●uýđ●ôn định đuổi theo. Nhưng có cánh tay của người nào đó ngăn lại đường đi của anh. "Part!" Nhìn người đứng trước mặt mình, Joe rõ ràng giật mình.

"Lãnh đường chủ, nơi này không có người khác. Tôi nghĩ anh có thể trực tiếp gọi thẳng tên tôi là Lê Viêm sẽ tốt hơn!"

Gương mặt Lãnh Liệt từ từ nổi lên vẻ giá lạnh. "Tại sao anh lại tới đây?"

"Thiếu chủ muốn gặp anh!" Lê Viêm làm động tác xin mời. Nhìn chiếc xe đậu cách đó không xa, chân mày Lãnh Liệt liền thoáng chau lại một chút, sau đó đi tới trước.

Ngồi vào trong xe, tiếng đóng cửa xe mạnh mẽ kêu rầm một cái, lập tức ngăn cản hết tất cả mọi ồn ào náo động ở phía ngoài.

"Thiếu chủ!" Lãnh Liệt cung kính kêu lên, "Sao ngài lại tới đây?"

Chậm rãi lấy mặt nạ ở trên mặt xuống, Mộ Sở xoay mặt lại nhìn Lãnh Liệt. "Tôi bảo Viêm mời anh mấy lần, nhưng anh cũng không muốn trở về. Hôm nay tôi chỉ có cách phải tới tận nơi để mời!" Mộ Sở chậm rãi nói. "Thế nào. Làm trợ lý Tổng Giám đốc rất thoải mái phải không? Quen dùng máy vi tính và bút viết rồi, không còn thói quen cướp đoạt lạnh như băng nữa phải không?"

"Tôi sẽ trở về theo sự phân phó của ngài, chỉ có điều là không phải lúc này." Lãnh Liệt tỉnh táo mà nghiêm túc nói.

"Thế nào? Cảm thấy hiện tại Tiêu Lăng Phong đang cần anh sao?" Mộ Sở nhíu mày, "Liệt, hoặc giả anh đã ra ngoài quá lâu, đã quên mất là mình phải làm cái gì rồi. ㄝdien♥dan♥lequyd ☺n☼c ☺m Quả thật thế giới bên ngoài thực muôn màu muôn vẻ, cũng thật nhẹ nhõm! Nhưng mà... Chúng ta chuyển đi này, một khi đã làm, thì sẽ không có đường quay về! Tôi đã sắp xếp để anh sớm mau chóng trở về tổng bộ."

"Vậy còn thiếu chủ?" Lãnh Liệt hỏi.

"Dĩ nhiên là tôi còn phải làm những chuyện mà tôi nên làm!" Mộ Sở cũng không chút giấu giếm. "Bất quá, tôi nghĩ, việc tôi trở về chắc cũng sẽ không quá lâu nữa đâu." Mộ Sở hơi hí hóp mắt lại đẩy về.

"Thiếu chủ làm như vậy đã nghĩ tới hậu quả chưa?" Lãnh Liệt hỏi. "Sau khi Diệu Tinh biết được những chuyện này, cô ấy sẽ phải làm sao, cô ấy sẽ phải đối mặt như thế nào đây! Cho dù thiếu chủ đối với cô không có chút thương hại. Nhưng lúc đầu cô ấy đã thật sự quan tâm đến thiếu chủ... Thôi được, tôi sẽ lui thêm một bước nữa, hoặc giả thiếu chủ cảm thấy những chuyện này làm cho thiếu chủ cũng không chút động lòng. Nhưng mà bất kể như thế nào, cô ấy cũng đã từng là người con gái mà anh trai của ngài yêu thích. Ngài thật sự nhẫn tâm gây tổn thương cho cô ấy sao?"

"Nếu anh không đề cập tới anh trai của tôi. Có lẽ tôi còn có một chút không đành lòng. Lãnh Liệt. Mỗi ngày anh ở bên cạnh Tiêu Lăng Phong như vậy, anh cảm thấy cô gái Diệu Tinh kia thực quan tâm đến anh trai của tôi sao?" Mộ Sở lạnh lùng nói xong câu kia, lại nhớ tới những vết đỏ in trên cổ Diệu Tinh làm người ta phải chói mắt. Phải là một loại kịch liệt như thế nào... Ngay cả khi cô đã dùng tấm khăn mỏng để che đi cũng không thể che dấu được. "Những chuyện này, đều là những chuyện anh không cần phải quan tâm đến. Sự mạng của anh đã hoàn thành. Hiện tại anh đã có thể công thành lui thân rồi. Anh cũng đã đi được ba năm, các huynh đệ cũng rất nhớ anh đó!"

"Thiếu chủ, xin người không nên làm khó tôi." Lãnh Liệt cũng không chút chịu nhượng bộ. "Tôi đã nói là tôi sẽ trở về, nhưng không phải là hiện tại. Nếu như ngài cảm thấy tôi đã cãi lại mệnh lệnh của ngài, vậy xin ngài cứ việc chiếu theo như quy định của bang hội để xử trí. Tôi đây không một câu oán hận."

"Lãnh Liệt, có phải là anh cảm thấy tôi còn luyến tiếc đúng không?" Mộ Sở nổi giận hỏi.

"Cho tới bây giờ Lãnh Liệt cũng không dám nghĩ như vậy!" Lãnh Liệt bình tĩnh nói, "Nếu như không phải tôi đã được tổ chức thu nạp nuôi dưỡng, chắc chắn tôi cũng không thể sống được tới hôm nay. Cho nên, chỉ cần tổ chức cần. Lãnh Liệt này cho dù phải chết, cũng sẽ không có nửa câu oán hận!"

"Nếu đã biết, tại sao anh còn cãi lại mệnh lệnh của tôi!" Mộ Sở nổi giận.

"Tôi đây chỉ muốn làm một chuyện phải cần làm, cũng là lần đầu tiên tôi tự mình muốn làm!" Lãnh Liệt nói rất đúng mực, không chút kiêu ngạo. "Chờ đến khi tôi hoàn thành chuyện này, đương nhiên sẽ trở về xin chịu tội." Joe nói xong liếc mắt đau thương vào Mộ Sở. "Việc nguy trang của thiếu chủ cũng thật tình xảo kỹ càng. Chẳng qua là... Có lúc việc trả thù cũng không cần thiết phải lấy chính mình ra để mà đùa giỡn như vậy! Nếu thật sự có chuyện, không phải là cái được không bù lại nổi cái đã mất sao! Thiếu chủ bảo trọng..." Anh nói xong xuống xe.

Bùm! Mộ Sở nắm thật chặt quả đấm. Trong con ngươi lạnh như băng giá kia, tựa như đã khiến cho nhiệt độ trong buồng xe cũng bị thấp thêm vài phần.

"Lãnh Liệt, anh đứng lại!" Lệ Viêm bước mấy bước đuổi theo Joe. "Cùng trở về nhà với tôi đi!"

"Lệ đường chủ, tôi cũng đã nói rồi. Chờ đến khi tôi hoàn thành chuyện mà mình cần phải làm, đương nhiên tôi sẽ trở về để chịu tội. Anh cũng coi như đã được nhìn thấy tôi lớn lên, cá tính của tôi như thế nào, anh cũng rất rõ ràng rồi!"

"Lãnh Liệt." Lệ Viêm tức giận níu anh lại "Con mẹ nó chứ! Thứ anh muốn là phụ nữ còn chưa tính, vì một người đàn ông, thì có đáng giá không!" Mộ Sở quát lên.

"Chuyện này không chút liên quan đến quan hệ nam nữ." Lãnh Liệt xoay mặt nhìn Lệ Viêm, "Thiếu chủ còn trẻ, tính khí nóng nảy, có một số việc, anh cũng nên ngăn cản thiếu chủ một chút. Nếu không, sớm muộn gì thiếu chủ cũng phải chịu thiệt thòi!" Nói xong câu nói kia, anh liếc mắt nhìn Mộ Sở đang ở trong xe. "Còn nữa, tôi không hy vọng mấy người lại xuất hiện tại nơi này nữa. Diệu Tinh... Cũng hi vọng mấy người hãy suy nghĩ thật kỹ. Chuyện của thiếu chủ và Tiêu Lăng Phong, không nên đề liên lụy đến cô ấy." Nói xong câu này, Lãnh Liệt rời đi, chỉ để lại Lệ Viêm mặt xám như tro tàn.

Còn trẻ... tính khí nóng nảy? Hả, còn trẻ mà tính khí nóng nảy như vậy là người nào đây? Đường đường là một kẻ ma quỷ, Lãnh Liệt là sát thủ giết người mặt lạnh, thế nhưng đến như này lại chọn cách xử trí theo cảm tính.

"Thiếu chủ, ngài không nên nổi cáu, có lẽ Liệt chẳng qua là..."

"Tôi không sao!" Mộ Sở tay gờ lên cắt đứt lời của Lệ Viêm. Đương nhiên là anh ta biết Lãnh Liệt sẽ không phản bội tổ chức. Nhưng mà, tại sao, đột nhiên anh ta lại có thái độ đối biến chuyển với Tiêu Lăng Phong như vậy, chẳng lẽ bọn họ có chuyện gì mà anh không biết hay sao!"

"Thiếu chủ, chúng ta có cần phải về bệnh viện trước hay không, ngộ nhớ nếu như Trình Diệu Tinh trở lại thì..."

"Không cần phải gấp gáp. Hiện tại cô ấy còn đang tức giận dùng dùng muốn đi tìm Tiêu Lăng Phong, không cần phải mau chóng đi bệnh viện!" Anh ta nói xong, lấy khăn tay xoa một chút lên gương mặt. Phía trên gò má vốn có vết thương máu tụ bầm đen, chỉ trong nháy mắt tất cả đều biến mất hết sạch không còn thấy gì nữa.

Tiêu Lăng Phong. Tôi lại muốn nhìn anh một chút, anh sẽ giải thích chuyện này thế nào đây...

Diệu Tinh một đường xông về nhà trọ, ngoài ý muốn. Tiêu Lăng Phong thật sự đang ở đây. Nhìn thấy Diệu Tinh trở lại, rõ ràng Tiêu Lăng Phong liền giật

mình.

"Cả ngày đi đâu vậy? Thế nào bây giờ mới trở về?" Tiêu Lăng Phong hỏi cô tựa như không có chuyện gì xảy ra vậy. Anh bỏ những đồ đã mua được ở siêu thị cất vào vào trong tủ lạnh. Vốn dĩ anh cũng rất bận, nhưng mà khi đi ngang qua siêu thị thì anh chợt nghĩ đến cái tủ lạnh trống trơn của Diệu Tinh, quý thần liền xui khiến anh đi vào. "Tôi nói rồi, một người phụ nữ như em, làm sao có thể so sánh được với tôi, em còn không hiểu chính mình phải tự chăm sóc cho mình hay sao!"

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Thái độ của anh vẫn tựa như không có chuyện gì xảy ra vậy, liền nắm thật chắc lấy chéo quần. Tại sao anh lại có thể làm như không có chuyện gì xảy ra, cũng giống như chưa hề có chuyện gì phát sinh ra vậy.

"Em đã làm cái gì vậy?" Thấy Diệu Tinh không lên tiếng Tiêu Lăng Phong hỏi lại.

"Tại sao anh làm như vậy?"

"..." Tiêu Lăng Phong thực sự không hiểu rõ ràng vấn đề Diệu Tinh đang hỏi mình. Cái gì gọi mà gọi là tại sao lại làm như vậy. Anh suy nghĩ, lại nhìn mấy thứ gì đó ở trong tay, sau đó lại cười một tiếng. "Chuyện tôi muốn làm, nào có là gì!" Anh tiếp tục động tác trong tay.

Diệu Tinh cứng đờ. Quả nhiên, Tiêu Lăng Phong, thật sự là anh đã làm...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chuyện tôi muốn làm, nào có là gì (2)

"Sao vậy?" Tiêu Lăng Phong cười. "Chẳng qua là tôi mua một vài món đồ cho em, không phải là tôi đã làm cho em cảm động đấy chứ..." Anh nhìn Diệu Tinh, ý cười tràn ngập trong ánh mắt hỏi lại cô.

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh hét lên một tiếng tiến lên phía trước. Nụ cười lập tức cứng lại ở trên khóe miệng Tiêu Lăng Phong.

"Làm sao anh có thể tàn nhẫn như vậy. Đó là một mạng ng mà! Tại sao anh có thể nói về chuyện đó nhẹ nhõm như vậy chứ. Làm sao anh có thể mang tánh mạng con người ra để nói giỡn!" Giọng nói của cô run rẩy, trong mắt đã ngập tràn hơi nước.

Tiêu Lăng Phong hoàn toàn không hiểu Diệu Tinh đang nói cái gì. Cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra. Joe nói, cô vừa nhận điện thoại một cái liền chạy đi, chẳng lẽ là...

"Diệu Tinh, em làm sao vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì sao? Hay là... Ba ba của em..." Tiêu Lăng Phong có một chút lo lắng.

"Anh đừng có nói gì về chuyện của ba ba tôi!" Diệu Tinh kích động kêu lên. Cô đẩy Tiêu Lăng Phong ra, cự tuyệt việc anh tiến đến gần cô.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn bộ dạng Diệu Tinh nước mắt lưng tròng, tim của anh đau nhói lên từng trận, bàn tay từ từ giơ lên, định lau nước mắt đang đọng trên khóe mắt Diệu Tinh.

"Anh hại chết Mộ thần còn chưa đủ sao?" Diệu Tinh nói xong, nước mắt rơi xuống. "Hiện tại anh còn muốn hại chết cả Alex!" Diệu Tinh kích động kêu lên. Hình ảnh Alex với bộ dáng thê thảm vẫn một mực thấp thoáng hiện ra trước mắt cô. Thân thể của Diệu Tinh run rẩy. Gương mặt của Mộ thần và Alex như đan vào nhau thành một người ở trong đầu một cô. Hình ảnh Mộ Thần chết đi như thế nào cũng chậm chậm hiện ra rõ ràng. Cô đè ép lên ngực, thật là đau, đau không cách nào thở nổi, nơi này giống như sắp nổ tung lên vậy...

Cánh tay Tiêu Lăng Phong đang đưa lên chợt cứng đờ. Sau đó từ từ thả xuống. Dáng vẻ thống khổ Diệu Tinh của giống như một bàn tay vô hình, nắm thật chặt tim của anh, lôi kéo ra nhiều phương hướng khác nhau. Diệu Tinh. Tại sao mỗi lần nhắc tới Mộ Thần em đều cũng thống khổ như vậy? Vì sao?

Vì sao... em luôn mang cái chết của Mộ Thần ra để đổ lỗi cho tôi? Đối với sự kiện kia, anh không phải là không áy náy. Nếu như chuyện có thể được làm lại lần nữa, anh sẽ không làm như vậy, không biết...

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại làm như vậy? Chỉ cần anh thích, anh sẽ có thể không cần để ý đến sự sống chết của người khác hay sao? Tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy!" Diệu Tinh thống khổ hỏi. "Vậy trong mắt anh, đến tột cùng tính mạng con người được anh coi là cái gì? Tiêu Lăng Phong, anh hãy nói cho tôi biết, ở trong lòng anh, mạng người mà nói, đến tột cùng anh coi là cái gì! Alex đã làm sai điều gì mà anh lại phải đối xử với anh ấy như vậy!"

Bàn tay Tiêu Lăng Phong từ từ nắm chặt lại. Siết thật chắc vào nhau. Hóa ra, cô tức giận, cô khó như thế, chẳng qua cũng đều bởi vì Alex. Nụ cười khổ sở ở trong mắt anh từ từ lan tràn ra. Tại sao bắt kể là Mộ Thần hay là Alex mới chỉ quen biết không được bao lâu, cũng có thể làm cho cô cảm thấy động lòng. Còn anh, cho dù đã làm nhiều việc như vậy, đến một ánh mắt liếc nhìn qua thôi, cô cũng không hề có.

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại phải làm như vậy? Anh có biết hay không, anh làm vậy là đã hại chết anh ấy rồi đó, anh có biết hay không? Chỉ vì anh, mà anh ấy có thể sẽ không thể nào đụng đến việc đua xe nữa rồi!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu.

"Đù rồi!" Tiêu Lăng Phong cũng không chịu được sự chất vấn cùng nước mắt của Diệu Tinh nữa, anh cũng la lớn. "Trình Diệu Tinh, em vừa vào đến cửa cũng không hề giải thích mà đã nổi điên lên là sao chứ? Alex như thế nào, chñj đó có liên quan gì đến tôi!" Tiêu Lăng Phong tức giận hằm hừ, ngay cả con ngươi cũng đã nhuộm lên một tầng màu đỏ.

"Có liên quan gì tới anh hay không ư?" Diệu Tinh cười. Nước mắt cô lại trào ra rơi xuống. "Tiêu Lăng Phong, tôi còn phải nói mấy lần nữa thì anh mới chịu tin tưởng đây. Hai chúng tôi không có chuyện gì cả. Tại sao anh lại muốn làm tổn thương anh ấy!"

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong tức giận cò túm lấy tay Diệu Tinh kéo qua: "Em nổi điên cái gì, tôi đã làm tổn thương hấn như thế nào, em hãy nói rõ cho tôi biết!" Tiêu Lăng Phong gào thét, hơi thở lạnh như băng phun trào ở trên mặt Diệu Tinh.

"Anh làm tổn thương anh ấy lúc nào sao?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, Alex bị xảy ra tai nạn xe cộ. Có người của anh đã táy máy động tay chân ở xe của anh ấy! Anh có biết hay không, xe của anh ấy là xe đua, nếu phanh xe mà có vấn đề là muốn lấy mạng người đó!"

Alex xảy ra tai nạn xe cộ? Tiêu Lăng Phong nghi ngờ, thời điểm sáng sớm không phải hấn vẫn còn rất tốt đó sao. Lúc này thời gian mới cách bao lâu, làm sao lại lại đã xảy ra tai nạn xe cộ rồi? Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, chuyện này có quan hệ gì với anh đây.

"Nói đến nói đi, cũng chỉ là chuyện hấn bị xảy ra tai nạn xe cộ. Trình Diệu Tinh, em định phát hỏa gì với tôi đây!" Nghe lời Diệu Tinh nói..., Tiêu Lăng Phong lại càng thêm tức giận. Ở trước mặt của anh, cô dám quan tâm những người đàn ông khác còn chưa tính. Nhưng lại chỉ vì những thương thế của hấn mà cô trách cứ anh... vân vân... Tiêu Lăng Phong từ từ mới phản ứng kịp. "Trình Diệu Tinh, em nói như vậy là có ý gì!"

"Tiêu Lăng Phong, tôi có ý gì, chẳng phải anh cũng đã rõ ràng lắm rồi hay sao? Nơi này chỉ có hai chúng ta, có chuyện gì mà anh không muốn thừa nhận!" Cô hét to. Muốn hát tay Tiêu Lăng Phong ra. Nhưng mà cổ tay của cô bị anh nắm quá chặt, bất luận như thế nào cũng không thể kéo ra được. "Anh buông tôi ra!"

"Trình Diệu Tinh, ở trong lòng em, tôi là một người hèn hạ như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh lại gần hơn chút nữa. "Tại sao tất cả chuyện xấu, người đầu tiên em nghĩ đến đúng là tôi chứ?!"

"Chẳng lẽ lại còn không phải là anh hay sao?" Diệu Tinh lớn tiếng hỏi. "Tiêu Lăng Phong, là anh đã nói, nếu không muốn Alex có chuyện, thì tôi hãy cách anh ấy ra một chút. Chính anh đã nói như vậy, anh còn nói, anh sẽ không chừa thủ đoạn nào. Tiêu Lăng Phong, làm sao anh tàn nhẫn như vậy!"

"Tôi tàn nhẫn?" Tiêu Lăng Phong cắn răng hung hăng nắm chặt lấy cổ tay Diệu Tinh. "Trình Diệu Tinh. Em đối xử với tôi thật đúng là rất đặc biệt đó!" Anh cười lạnh. "Thế nào? Vậy Alex của em chưa chết phải không? Há?" Tay của anh có chút run rẩy, tại sao Diệu Tinh lại cứ nghi ngờ anh chứ. Ở trong lòng của cô, chẳng lẽ anh thật sự không có chút tín nhiệm nào hay sao?

"Tiêu Lăng Phong, đến cùng anh có phải là người hay không vậy!" Diệu Tinh lớn tiếng kê lên, giọng nói gần như đã khản đặc: "Chẳng lẽ anh không có lấy một chút áy náy xấu hổ nào hay sao?"

"Tại sao tôi lại phải áy náy xấu hổ kia chứ!" Tiêu Lăng Phong giận đến nổi điên. Giờ phút này, anh đã không biết mình đang nói cái gì nữa rồi. Chỉ cảm thấy trong ngực đau quá. Diệu Tinh hoài nghi, ánh mắt phẫn hận, thực sự giống như dao găm. Cứng rắn khoét cắt ở trong lòng của anh. "Trình Diệu Tinh, tôi thật sự chịu đủ rồi đây! Tôi cũng thật hối hận, tại sao lại không trực tiếp giết chết hấn đi!"

"Khốn kiếp!" Diệu Tinh gào thét, dùng sức tát cho Tiêu Lăng Phong một cái thật mạnh.

Chát! Một âm thanh chát chứa vang lên đủ để phá tan tất cả bình tĩnh của mọi người. Lòng bàn tay Diệu Tinh tê dại. Nỗi đau đón lập tức lan tràn khắp trong lòng cô. Minh... vừa rồi mình đã làm cái gì vậy...

Tiêu Lăng Phong bị cái tát mạnh mẽ giáng xuống nghiêng mặt đi. Một lúc lâu, anh mới quay mặt lại. Cả cõi lòng anh cảm thấy vô cùng đau đớn, nỗi đau đó cứ từng chút một,... Từ từ lan rộng ra khắp toàn thân...

"Trình Diệu Tinh, em lại có thể vì hấn mà động thủ với tôi sao?" Tiêu Lăng Phong hung hăng cắn răng nghiêng lợi. Về mặt anh lúc này thật giống như hận không thể xé nát Diệu Tinh ra, nuốt vào trong bụng mình.

Diệu Tinh hoảng sợ sau lùi lại sau một bước. Một tát này, đánh xuống anh, cô cũng hối hận, nhìn đôi con ngươi đã đỏ rực của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh theo bản năng liền lùi về phía sau.

"Trình Diệu Tinh. Có phải là tôi đã dễ dàng tha thứ cho em quá nhiều hay không?" Tiêu Lăng Phong cắn răng. "Tôi cảnh cáo em lần thứ nhất, Trình Diệu Tinh, em còn dám can rở ở trước mặt tôi. Tôi liền phế bỏ hấn!" Tiêu Lăng Phong hung hăng cắn răng, trong con ngươi hiện rõ lên vẻ âm hiểm tàn độc...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 147: Âm thanh nứt vỡ

Nhìn sự hung ác tàn bạo ánh lên trong mắt Tiêu Lăng Phong, theo bản năng Diệu Tinh liền run người lên một cái. Lời của anh, thật là tàn nhẫn.

"Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm cái gì? Tôi sẽ không cho phép anh lại làm những chuyện tổn thương đến anh ấy đâu. Có tôi ở đây, tôi tuyệt đối không để cho anh làm hại anh ấy dù chỉ một chút!" Nghe Tiêu Lăng Phong nói như vậy, một lần nữa cảm xúc của Diệu Tinh lại bị kích động.

A..."Trình Diệu Tinh, tại sao cô lại ra sức bảo vệ hắn như thế nhỉ?" Tiêu Lăng Phong nhíu mi, diễn đàn lê quý đoàn "Có tôi ở đây, tôi tuyệt đối không để cho anh làm hại anh ấy sao? Nếu như không có cô thì thế nào?" Tiêu Lăng Phong giữ chặt lấy hai bên mang tai của Diệu Tinh: "Trình Diệu Tinh, sao cô cứ mở miệng ra là nói che chở cho hắn vậy? Cô cảm thấy cô có tư cách để che chở cho hắn hay sao?" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng, nhưng lại cực kỳ giá lạnh như hàn băng. Đã rất lâu rồi, Diệu Tinh cũng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng Phong như thế này. Diệu Tinh cảm thấy có chút sợ, nhưng mà sự tức giận trong lòng cô lại còn nhiều hơn nữa. Rõ ràng chính anh đã làm sai, rõ ràng chính anh đã làm tổn thương Alex trước.

"Cô có biết hay không, diễn đàn lê quý đoàn cô càng bảo vệ cho hắn như vậy, thì tôi lại càng không thể tha thứ cho hắn!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong âm trầm, tựa như hận thật sự không thể đưa Alex vào chỗ chết vậy.

"Tiêu Lăng Phong, anh không cần phải âm ỉ như vậy!" Cầm của Diệu Tinh bị nắm chặt, nên khi nói chuyện, Diệu Tinh cũng phải phớt phớt một chút.

"Trình Diệu Tinh. Từ khi nào mà cô đã trở nên bảo vệ hắn như vậy hả?" Tiêu Lăng Phong hỏi vẻ sâu kín, bàn tay nắm cái cầm của Diệu Tinh thoáng chút run rẩy.

"Ừm..." Diệu Tinh phát ra một tiếng rên nhỏ. "Tiêu Lăng Phong, anh buông ra." Diệu Tinh giãy giụa vẻ không vui. Cô vừa mới đưa tay lên, bàn tay mới vừa đụng phải thân thể của Tiêu Lăng Phong, thì bị Tiêu Lăng Phong đưa một tay ra túm luôn.

"Tiêu Lăng Phong, anh làm gì vậy, buông tay!" Diệu Tinh giùng giàng lại bị Tiêu Lăng Phong kéo vào trong ngực anh gần hơn. Hai thân thể của hai người hoàn toàn áp sát với nhau ở chung một chỗ, Diệu Tinh bị buộc phải ngẩng đầu lên, lập tức bị Tiêu Lăng Phong cướp đi tất cả hô hấp.

"Cô có còn một chút lương tâm nào không vậy, hả?" Anh nắm lấy tay của Diệu Tinh, áp vào ở trên lồng ngực của mình. "Cô nghe thấy âm thanh đang nứt vỡ không? Cô có cảm giác thấy nơi này vẫn còn có một vết sẹo hay không?" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong vẫn nhẹ nhàng.

Từ trong tròng mắt của Diệu Tinh, nước mắt cứ thế rơi xuống. Cô nỗ lực muốn rút tay của mình về, diễn đàn lê quý đoàn (lee^qu.donn), nhưng mà nó lại bị Tiêu Lăng Phong lôi kéo mạnh mẽ hơn, dứt khoát buộc cô phải chạm vào vị trí phía sau lớp vải áo sơ mi thật mỏng của anh. Lúc này cô có thể cảm nhận được vết sẹo kia thật rõ ràng. Nhịp đập trái tim của Diệu Tinh như chợt dừng lại. Nước mắt cô lại càng chảy ra nhiều hơn.

"Tiêu Lăng Phong..." Diệu Tinh nghẹn ngào.

"Trình Diệu Tinh, ở trong lòng em có phải tôi là người đặc biệt bị coi thường hay không! Há?" Tiêu Lăng Phong lạnh giọng hỏi cô, tay càng dùng sức mạnh hơn nâng chiếc cằm Diệu Tinh lên. Chuyện của công ty bận rộn đến mức làm cho anh sắp lật úp cả người rồi. Chuyện của Dạ Khuynh Thành, diễn đàn lê quý đoàn mặc dù đã buôn bán bình thường trở lại, nhưng mà chuyện đến giờ cũng chưa có một kết quả nào. Chỉ có điều anh lại không ngờ, mỗi sáng sớm nhìn cô chỉ uống cháo, cho nên anh đã phải cấp bách đi mua đồ cho cô. Nhưng kết quả thì sao đây? Cô trở lại, không có lấy một vẻ mặt tươi cười, toàn bộ quan tâm của cô cũng đều dành cho người đàn ông khác, lại còn lên án anh đã làm tổn thương cho hắn...

"Ý của tôi không phải là như vậy!" Diệu Tinh lớn tiếng nói. "Nhưng mà Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại muốn làm tổn thương Alex, chúng ta..."

"Đừng để cho tôi phải nghe thấy em nói về Alex thêm nữa!" Tiêu Lăng Phong hét lớn. Anh đẩy Diệu Tinh tới trên lưng ghế sa lon. "Trình Diệu Tinh. Đừng ép tôi!" Tay của anh đặt ở trên cổ Diệu Tinh. "Đừng nên chọc giận tôi..."

Diệu Tinh cắn môi thật chặt. Mấy sợi tóc bị dính nước mắt ướt nhẹp, dán sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Tiêu Lăng Phong, tôi cầu xin anh đấy, có được hay không?" Tay Diệu Tinh cầm lấy tay Tiêu Lăng Phong. "Chớ làm tổn thương anh ấy!"

"Cầu xin tôi sao?" Tiêu Lăng Phong đột nhiên bật cười, nói. "Trình Diệu Tinh, em vì hắn mà cầu xin tôi sao?" Gần như không thể tin được vào những gì mà mình đã nghe thấy, bàn tay Tiêu Lăng Phong chợt run rẩy. Anh dùng sức dời tay đi, chống lên trên thành ghế dựa lưng của sa lon, dùng sức nắm lấy thật chặt. Dùng sức đến độ, cánh tay của anh lúc này cũng run lên bần bật.

Roẹt! Theo âm thanh bị kéo rách, lớp da thật trên ghế sa lon bị Tiêu Lăng Phong xé thành một đường rách. Diệu Tinh run run rẩy rẩy nhìn vết rách kia, nuốt nước miếng. Nếu như anh mà không dời tay của mình đi chỗ khác, liệu có phải mình đã chết rồi hay không...

"Tiêu Lăng Phong..." thân thể Diệu Tinh run lên, co rúm lại thành một đoàn.

Tiêu Lăng Phong cố gắng không chế lại nỗi tức giận trong lòng mình. Anh nhắm mắt lại. Một hồi lâu, anh mới từ từ mở mắt ra, sau đó đứng dậy. Diệu Tinh cũng vội vã chạy đi, cô khẽ nức nở, váy đã bị nước mắt làm cho ướt nhẹp. Chân của cô chợt mềm nhũn, phải chống vào vách tường mới không bị ngã xuống.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ có sự tức giận và tiếng thở gấp gấp vì hoảng sợ đan xen vào nhau ở chung một chỗ.

Diệu Tinh quệt nước mắt trên khuôn mặt của mình. Tiếp đó xoay người...

"Em muốn đi đâu?" Chỉ mấy bước chân, Tiêu Lăng Phong đã tiến đến sát Diệu Tinh kéo cô lại.

"Lúc này tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này mà thôi. Tôi không muốn phải sống chung một chỗ cùng với một ma quỷ giết người không chớp mắt!" Diệu Tinh kêu lên chói tai.

"Em nói lại lần nữa xem!" Lần này Tiêu Lăng Phong cũng đã không thể nào nén nhịn được lửa giận ở trong lòng mình nữa. Tay anh lại nắm chặt lấy cần cổ như ngó sen của Diệu Tinh: "Trình Diệu Tinh, tôi đã cảnh cáo em bao nhiêu lần rồi! Em đừng có chọc giận tôi, có phải em thật sự cảm thấy tôi không dám làm gì em đúng không?"

Diệu Tinh hơi nhắm mắt lại, thân thể hoàn toàn dán chặt ở trên cửa, tránh né hơi thở giận dữ của Tiêu Lăng Phong.

"Tiêu Lăng Phong, anh thì có điều gì không dám làm kia chứ!" Cô nhẹ nhàng nói, "Nếu như anh thật sự giết tôi, vậy thì lúc ấy anh muốn phế bỏ người nào, tôi cũng không thể quản anh được nữa rồi. Nhưng mà Tiêu Lăng Phong, chỉ cần tôi còn sống, tôi quyết không cho phép anh tiếp tục hại Alex bị thương!"

"A..." Tiêu Lăng Phong rống một tiếng cuồng nộ. Anh nắm lại quả đấm dùng sức đấm mạnh vào ở trên cửa, rầm! Một tiếng động nặng nề vang vọng lên ở bên tai cô. Cánh cửa phía sau cô đã bị lõm vào thật sâu. Khớp xương tay Tiêu Lăng Phong bị phá rướm máu. Vết thương đem qua còn chưa kịp khép miệng lại, cũng vì sự va chạm mãnh liệt này mà bị chảy máu lần nữa. Máu chảy đỏ tươi nhanh chóng thấm ướt lớp băng gạc. Diệu Tinh nhìn thấy vậy, sống lưng cô chợt bốc lên từng trận gió lạnh buốt.

Reng reng! Vào đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Diệu Tinh vang lên. Diệu Tinh run run rẩy rẩy lấy điện thoại di động ra. Nhìn tên người gọi trên màn hình, trong lòng cô cả kinh. Nhưng cô vẫn không kịp cắt đứt cuộc gọi, đã bị Tiêu Lăng Phong cướp đi.

"Thế nào? Muốn rời khỏi nơi này gấp như vậy chính là vì muốn đi gặp hắn hay sao!" Tiêu Lăng Phong đột nhiên khề nở một nụ cười, bình tĩnh hỏi lại cô một câu, câu hỏi này của anh càng làm cho Diệu Tinh thêm bất an. "Cũng không biết làm thế nào đây! Xem em khóc đến muốn chết muốn sống như vậy, tôi còn tưởng rằng hắn đã cúp điện thoại rồi cơ đấy!"

Nói xong, Tiêu Lăng Phong nặng nề ném luôn chiếc điện thoại di động xuống trên mặt đất. Trong nháy mắt, tiếng chuông điện thoại di động liền ngưng bật. Màn hình điện thoại di động cũng bị chia năm xẻ bảy.

"Tiêu Lăng Phong, anh còn có tính người nữa hay không vậy?!" Diệu Tinh cảm tức hết lên: "Buông tôi ra!"

"Nhân tính sao?!" Tiêu Lăng Phong cười, nặng nề nghiêng răng nói mấy chữ phía sau: "Có hứng thú thì thử một chút xem sao?"

Bởi vì lời nói này của Tiêu Lăng Phong mà sắc mặt Diệu Tinh từ đỏ biến thành trắng bệch, lại biến thành đỏ. "Tiêu Lăng Phong, anh khôn kiếp! Buông tay."

"Trình Diệu Tinh, tôi đã sớm nói rồi. Em là của tôi!"

"Tiêu Lăng Phong. Anh nghĩ anh có tư cách để nói tôi là của anh sao! Buông tay, anh không có quyền để cai quản tôi!"

"Vậy thì có phải chỉ cần tôi có quyền quản em thôi phải không?!" Anh lạnh lùng nói qua.

"Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm gì, anh đừng đụng vào tôi."

"Trình Diệu Tinh, hôm nay em sẽ phải ngửi biết, không có ai có tư cách đụng vào em hơn tôi. Về phần em hỏi tôi muốn làm gì... Anh cười khề một tiếng. "Em." Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng trả lời cô nhưng trong giọng nói lại mang theo sự nhục mạ nghiêm trọng, làm cho Diệu Tinh hoàn toàn cứng đờ.

"Tiêu Lăng Phong, anh... Anh không thể như vậy!" Diệu Tinh lắc đầu. Sau một khắc. Cô đã bị ném vào trên ghế sa lon ở gần đó...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Ân hận

Gió thổi làm màn cửa sổ lay động. Trong không khí mang theo một chút ẩm ướt và u ám của buổi sáng sớm. Ánh đèn trên trần nhà chiếu rọi ánh sáng trắng bệch khắp cả gian phòng, làm mọi vật đều ánh lên một màu nhợt nhạt làm cho người ta như bị đè nén, hít thở không thông...

Trên chiếc giường lớn, Diệu Tinh nằm đó giống như là một tượng gỗ bị tàn phá, ánh mắt cô trống rỗng không có một chút hơi thở của sự sống. Mái tóc rũ xuống, lòa xòa trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô. Những giọt nước mắt trong mắt cô đã chặn mất tầm nhìn của cô...

"Tôi nghĩ muốn đối xử với em thật tốt. Tôi cũng rất muốn đối với em thật dịu dàng, die,n;da.nlze.qy;do/nn Nhưng mà, ai bảo em vi phạm đến giới hạn của tôi, cũng thật hiếm khi tôi hòa nhã được như vậy... Trình Diệu Tinh, hôm nay tôi sẽ phải cho em biết, em là phụ nữ của người nào, muốn em phải nhớ, chọc giận tôi sẽ phải lãnh hậu quả gì..."

Những lời nói kia của Tiêu Lăng Phong vẫn quanh quẩn bên tai Diệu Tinh. "Đây chính là giả cao khi dám chọc giận anh sao?" Diệu Tinh mệt mỏi nghỉ ngơi. Cô nằm lỳ ở trên giường, ngay cả một chút khí lực gần như cũng không có, chỉ cần chớp mắt, cô cũng cảm thấy mệt mỏi. Trên cánh tay trắng nõn, trên lưng, tràn đầy những dấu vết tím bầm.

Trận này gần như là một trò chơi bao ngược. Từ phòng khách đến phòng tắm, đến phòng ngủ... Nước mắt Diệu Tinh từ trong mắt chậm rãi chảy xuống. Lộp bộp! Rớt xuống trên tấm ga giường, phát ra âm thanh trầm thấp. Diệu Tinh cắn cắn đôi môi của mình, nhưng vẫn không sao khác chế được nước mắt chảy ra.

Sau cùng, Tiêu Lăng Phong dụi tắt mẩu thuốc lá, phiền não khắc ra một luồng khói mù mịt. Anh nghiêng đầu qua một chút, nhìn Diệu Tinh vẫn không nhúc nhích như cũ, trong lòng của anh chợt thấy đau nhói một hồi. Trong phòng lò sưởi mờ nhiệt độ vừa đủ, nhưng thân thể Diệu Tinh có chút phát run. Anh tự tay kéo chăn lên đắp cho Diệu Tinh. Sau đó ôm lấy cô từ sau lưng. Thân thể Diệu Tinh thực sự rất lạnh...

Một khắc kia khi ôm lấy cô, Tiêu Lăng Phong cảm nhận được rất rõ ràng, chút run rẩy của cơ thể Diệu Tinh. "Diệu Tinh." Anh khẽ gọi cô, trong giọng nói có đau đớn, có áy náy. Tiêu Lăng Phong từ từ gạt những sợi tóc ẩm ướt lòa xòa của Diệu Tinh ẹt ra. Nhẹ nhàng đặt lên trên gương mặt của Diệu Tinh một nụ hôn. Diệu Tinh chảy nước mắt, kêu gào, cầu xin anh tha thứ, giờ khắc này tất cả đều rõ ràng, nhưng mà... Ở một khắc kia lý trí của anh đã hoàn toàn tiêu mất. Những thứ này, không thể nào trở thành lý do để anh mềm lòng. Thêm nữa, sau đó ngay cả khóc Diệu Tinh cũng không khóc nữa, mà cô chỉ nắm thật chặt lấy tấm ga giường, nhắm mắt lại thật chặt...

"Bây giờ anh thấy áy náy sao?" Diệu Tinh chậm rãi lên tiếng hỏi. Anh đã từng nói, anh hối hận vì đã làm tổn thương cô. Đây chính là sự hối hận của anh sao? Hay là, đây chẳng qua anh chỉ tùy tiện nói một chút...

Cánh tay Tiêu Lăng Phong chợt cứng đờ.

"Thật xin lỗi, Diệu Tinh, thật sự rất xin lỗi!" Anh chậm rãi hôn lên trên vai sau đó hôn lên khắp người Diệu Tinh. "Tôi đã quá kích động rồi!" Anh giải thích. ~~điên~~♥~~đan~~♥lequyd ©n~c ©m "Diệu Tinh, em đừng rời khỏi tôi nhé, có được hay không?" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng hỏi.

Diệu Tinh chậm rãi thở ra một hơi, không rời đi, ở lại để chờ chết sao?

Diệu Tinh không trả lời, làm Tiêu Lăng Phong cảm thấy hoảng hốt. "Diệu Tinh. Chẳng phải là em đã nói, em đã nợ tôi một lần đó sao! Em nói tôi có chuyện gì cần em làm thì nhất định em sẽ làm đó sao!" Giọng nói của anh nhẹ nhàng. Trong lòng lại âm thầm tự giễu cợt mình hèn mọn, Tiêu Lăng Phong này có phải là đàn ông hay không. Hắc... Tay anh nắm thật chặt lấy cánh tay đang để trên ga giường. "Hiện tại tôi muốn em không được rời khỏi tôi. Hãy ở lại bên cạnh tôi!" Anh nói xong liền thật nắm cánh tay của cô thật chặt. ~~điên~~~~~đàn~~~~~le~~~quy~~~đoàn~~ "Diệu Tinh, em hãy ở lại bên cạnh tôi, có được hay không?"

"Tôi không làm được!" Giọng nói của Diệu Tinh thật nhẹ nhàng, nhưng lời nói nghe lại tuyệt tình như vậy, quyết không chừa đường lui cho người khác.

"..." Trái tim của Tiêu Lăng Phong như bị trúng một kích nặng nề. "Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mệt mỏi của Diệu Tinh. Cô đã nói, nhưng nói lại không làm được?

"Tôi đã nói, nếu như tôi có thể làm được, thì tôi sẽ trở lại để làm. Nhưng chuyện này, Tiêu Lăng Phong à, đối với chuyện này, thì tôi không làm được!" Diệu Tinh mệt mỏi nói xong câu cuối...

Tiêu Lăng Phong cảm giác tâm tính thiện lương của mình giống như bị hung hăng xé nát. "Trình Diệu Tinh, tôi cứ như vậy đã làm em ghét bỏ sao?" Anh từ từ chống thân thể ngồi dậy. "Diệu Tinh, tôi biết tôi đã làm tổn thương em rất sâu, tôi cũng không dám yêu cầu sự tha thứ của em. Nhưng mà... Diệu Tinh, em hãy cho tôi một cơ hội để bù đắp lại cho em, có được hay không?"

"Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự không quan tâm đến những tổn thương mà anh đã gây ra cho tôi. Nhưng mà đối với chuyện của Mộ Thần thì, Tiêu Lăng Phong, cả đời này tôi cũng sẽ không bao giờ quên được..." Không quên được. Bàn tay của cô từ từ co lại, ngón tay nắm chặt xuống đệm giường.

Giọng nói của Diệu Tinh sâu kín, nhưng lại giống như một mũi dao đâm vào trong lòng của anh. Mộ Thần. Tiêu Lăng Phong nắm chặt quả đấm Trình Diệu Tinh. Ở trong lòng em, đến cuối cùng tôi vẫn không thể sánh được bằng một người chết, có phải hay không... Bất kể tôi có làm thế nào, em cũng không hề động lòng, em chỉ nhớ rõ tôi đã gây ra cho em tổn thương...

Tiêu Lăng Phong nhắm mắt lại, cố gắng khắc chế bản thân mình. Tiêu Lăng Phong, này không thể lại tiếp tục bị kích động. Tuyệt đối không thể. Mày đã làm tổn thương Diệu Tinh quá nhiều rồi...

Mãi lâu sau, anh mới từ từ buông hai chân xuống, đứng dậy, đi vào phòng tắm. Đứng ở dưới vòi hoa sen, anh điều dòng nước ấm đến mức thấp nhất. Nước chảy lạnh quá, lạnh thấu xương, đến cuối cùng trái tim của anh cũng cực kỳ lạnh lẽo, giống như bị ném vào trong một vùng trời đất toàn băng tuyết, cả người anh sắp đông cứng lại rồi...

Diệu Tinh đột nhiên chất vấn anh như vậy, nhất định không phải là không có nguyên nhân. Nghĩ đến lời của Alex, Tiêu Lăng Phong từ từ cuộn ngón tay lên. Chuyện này không thể loại trừ là đã có sự toan tính thiết kế. Mà Diệu Tinh có thể như vậy hỏi, cũng không thể loại trừ là có người đã bóng gió ra hiệu ngầm với cô...

Tiếng lách cách phát ra từ trong quả đấm nắm chặt. Diệu Tinh, tại sao, bất kể tôi có làm cái gì, cũng không thể nào bằng được một câu nói của người đàn ông kia...

Xuyên thấu qua tấm gương, sau khi nhìn thấy vết sẹo đạn bắn sau lưng của mình, dần dần, anh cảm thấy nỗi đau đớn đang từ nơi đó lan tràn đến tứ chi bách hài (*)...Nụ cười khổ sở từng chút dần lan tràn... Anh ngẩng đầu lên, mặc cho dòng nước lạnh như băng nước xối vào cơ thể của mình.

(*) Tứ chi bách hài: Dịch nghĩa: “Tứ chi bách hài” (四肢百骸) hay còn nói là “tứ chi bách thể” (四肢百体): tứ chi và trăm xương, chỉ các bộ phận của thân thể.

Nhìn lớp băng gạc thấm máu ướt đầm dề, Tiêu Lăng Phong chỉ biết cười khổ. Anh túm lớp băng gạc giật xuống, ném vào trong sọt rác. Tiêu Lăng Phong, hãy tỉnh táo lại một chút đi! Một người đàn ông không có trái tim, thật sự rất đáng sợ...

Phòng ngủ.

Diệu Tinh vẫn nằm ở chỗ đó như cũ, duy trì động tác lúc đầu. Điều chỉnh nhiệt độ bên trong phòng cao thêm một chút, Tiêu Lăng Phong tiến lại bên giường. Anh ngồi lên trên giường lại nằm xuống lần nữa. Lần này, anh không nằm gần sát lại với Diệu Tinh, mà cứ ở xa xa nhìn lại cô. Loại cảm giác rõ ràng có thể với tay đụng đến được người, nhưng lại giống như gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt làm cho Tiêu Lăng Phong hít thở không thông.

Trong phòng dần dần, không còn thấy lạnh như băng như trước nữa. Thân thể Diệu Tinh cũng dần buông lỏng. Sau đó cô mệt mỏi ngủ thiếp đi. Trong giấc mộng, Diệu Tinh cảm thấy có luồng khí nặng nề bao bọc vây quanh người, đè nén làm cho cô đau đớn. Cô vô cùng sợ hãi, nhưng lại không cách nào tỉnh lại...

"Buông tôi ra, cầu xin anh..." Diệu Tinh khóc khe khẽ..."Đau quá..." Cô không sao chịu được loại này cảm giác bị đè nén này nữa. Tiêu Lăng Phong đứng dậy, vội vã mặc quần áo từ từ."Ti Khiết, tôi là Tiêu Lăng Phong đây, cô hãy tới nhà trọ của tôi một chút." Anh nói xong cúp điện thoại.

Dường như trời sáng đặc biệt muộn, thời gian tựa như cũng trôi qua đặc biệt chậm. Tiêu Lăng Phong ở trong phòng khách chờ bạn tốt của mình thông báo kết quả kiểm tra thân thể của Diệu Tinh.

"Tiêu Lăng Phong, anh có phải là đàn ông hay không hả?!" Theo tiếng cửa mở vang lên, một giọng nói tức giận truyền tới. "Nếu không phải nhìn thấy anh tâm tư đang phải chịu nhiều ưu phiền như vậy, tôi không giáo huấn anh một trận thì không thể!" Ti Khiết chăm chú nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong, hận không thể thật sự dạy dỗ cho anh một trận.

"Cô ấy như thế nào?"

"Tại sao anh không thô bạo thêm một chút nữa, giết chết cô ấy luôn đi!" Ti Khiết trừng mắt."Thời gian sau này không cho anh được đụng vào cô ấy nữa. Còn có, về sau nếu anh còn làm người ta bị thương như vậy nữa, anh đừng có tìm tôi. Bà cô đây không phục vụ!" Lạnh lùng liếc Tiêu Lăng Phong một cái, Ti Khiết bước nhanh đi ra ngoài. Cảm thấy, đúng là đồ cảm thấy, cô thâm mắng...

Trên chiếc tủ nhỏ ở cạnh giường có để một hộp thuốc cao tiêu sưng. Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng thoa thuốc cao cho Diệu Tinh.

"Diệu Tinh, thật xin lỗi!" Anh nói xong, chậm rãi đặt một nụ hôn lên trên trán Diệu Tinh.

Từ trong túi áo truyền đến tiếng chuông điện thoại di động ong ong, theo bản năng Tiêu Lăng Phong cau mày.

"Này..."

"Tổng Giám đốc, đã xảy ra chuyện rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Kẻ chủ mưu ở phía sau

Tiêu Lăng Phong vội vã nhanh chóng lái xe trên đường. Ở đoạn khúc cua đầu đường, anh suýt nữa thì đụng phải một chiếc xe đột nhiên lao ra. Người trong xe chậm rãi nhìn ra, xuyên qua cửa sổ xe, anh chỉ nhìn thấy được, một bên gương mặt người trong xe đang đeo chiếc mặt nạ nửa mặt màu bạc. Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng cho xe lui về phía sau một chút, sau đó nhanh chóng cho xe chạy nhanh về phía trước. Mấy ngón tay của anh nắm tay lái tay thoáng có run rẩy. Dạ Khuynh Thành mới vừa hồi phục lại được việc buôn bán, kết quả chưa được mấy ngày thì đã xảy ra chuyện như vậy.

Tại cửa Dạ Khuynh Thành, từng chiếc xe cứu thương đang rù còi âm ỹ chạy đi. Phóng viên và đám người vây xem xung quanh cảm giác khiến cho nơi đến nước cũng không chảy lọt qua.

"Hiện tại bây giờ, ở cửa Dạ Khuynh Thành, mọi người đang làm ở hiện trường đều phải trình diện. Bởi vì việc cung cấp thực phẩm ở thời gian lúc trước đã gây nên chuyện khách hàng ăn uống bị ngộ độc thức ăn, chuyện này còn chưa được thông báo, lại tiếp tục xảy ra chuyện ngày hôm nay, tại Dạ Khuynh Thành lại xảy ra chuyện thang máy bị rơi xuống, làm cho hơn mười người bị thương..."

"Joe!" Tiêu Lăng Phong vội vã chạy vào bên trong. Nhưng mà anh còn chưa kịp đến gần, liền bị đám người xô tới vây quanh ngăn trở đường đi.

"Hắn đã tới..." diễn★đ●anlê☆q●uýđ●ôn Có người nào đó kêu lên một câu. Trong nháy mắt, toàn bộ máy chụp hình liền hướng về phía Tiêu Lăng Phong, ánh đèn chụp ảnh ánh lên loang loáng nhắm ngay vào anh.

"Tiêu tổng, đối với chuyện xảy ra ở tại khách sạn của ngài ngày hôm nay, ngài có thể nói điều gì được không?!"

"Ngài vừa mới khôi phục lại được việc buôn bán, ngay lập tức lại có vấn đề xảy ra như vậy, Tiêu tổng, có phải là trong nội bộ quản lý của ngài có vấn đề gì khúc mắc hay không?"

"Chuyện này, ngài định xử lý như thế nào, ngài hãy nói vài lời đi!"

"Đúng vậy đó! Nói vài lời đi!"

"Nói vài lời đi!"

"Thật xin lỗi, đến bây giờ chuyện vẫn còn chưa được điều tra rõ ràng, diễn, đàn, lê, quý, đơn tôi cũng chưa thể thông báo hay giải đáp được điều gì. Nhưng xin mọi người hãy tin tưởng, nhất định tôi sẽ cho mọi người một lời giải thích hợp lý! Tiêu Lăng Phong giải thích, sau đó dưới sự hộ tống của nhân viên an ninh, anh đi vào đại sảnh.

Lãnh Liệt đi sau lưng Tiêu Lăng Phong, quay đầu lại liếc mắt nhìn chiếc xe đang dừng ở cách đó không xa. Bàn tay anh nắm siết lại thật chặt thành quả đấm, sau đó anh sai bước đi vào trong đại sảnh. Anh nên sớm phải nghĩ đến, Thiếu chủ sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho Dạ Khuynh Thành, càng sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho Tiêu Lăng Phong, chẳng qua là... Tại sao Thiếu chủ trả thù, lại cứ muốn làm liên lụy đến người vô tội...

Trên mặt đá cẩm thạch lát trên mặt đất còn có thể nhìn thấy vết máu lấm tẩm. Người bị thương không chỉ có khách hàng, mà còn có cả công nhân viên của công ty. diễn, đàn, lê, quý, đơn Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt quả đấm, mỗi một bước đi của anh, cũng đều mang vẻ nặng nề như vậy.

Trong thang máy vẫn còn có vết máu lẫn đồ đạc gì đó của khách hàng bị rơi lại. Hết thảy đều có vẻ rất xốc xếch. Ở phía ngoài cửa sổ, đám phóng viên đang hướng ống kính về phía tình hình bên trong khách sạn, chụp ảnh rắc rắc không ngừng.

"Đã có chuyện gì xảy ra vậy!" Tiêu Lăng Phong tiếng hỏi vang dội cả đại sảnh. Lúc này chỉ mới bắt đầu giờ kinh doanh, thế nào mà lại xảy ra nhiều vấn đề như vậy.

"Tổng giám đốc, ngày hôm trước thang máy vừa mới được kiểm định xong, tôi bảo đảm vấn đề không phải là do công nhân viên làm việc thất trách!" Viên quản lý run run rẩy rẩy nhìn bộ dáng Tiêu Lăng Phong đang phẫn nộ.

"Khốn kiếp!" Tiêu Lăng Phong giờ quyền đánh vào trên vách tường.

"Tổng Giám đốc, ngài hãy bình tĩnh một chút, chuyện này vẫn nên báo cảnh sát xử lý đi!" Joe nói xong lấy điện thoại ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, anh vẫn có thể nhìn thấy chiếc xe vẫn đậu ở chỗ đó như cũ. Gắng sức quay mặt đi, anh thu xếp mọi chuyện thủ tục tiếp sau sự kiện này.

"Joe, chuyện bên này tôi giao cho anh, hiện giờ tôi phải đi đến bệnh viện!" Bởi vì không khí lẫn sự bất an làm cho ngực Tiêu Lăng Phong cứ phập phồng kịch liệt. Nắm thật chặt quả đấm, anh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Alex, đừng có để cho tao tìm được chứng cứ mảy may chính là thủ phạm.

Tiêu Lăng Phong rời khỏi Dạ Khuynh Thành, phóng viên một đường theo đuôi xe của Tiêu Lăng Phong mãi cho đến bệnh viện. Sự kiện thang máy của Dạ Khuynh Thành một lần nữa lại được lên trang đầu của các tờ báo lớn. Có người nói là việc quản lý của Dạ Khuynh Thành có chỗ sơ hở. Cũng có người ám chỉ là gia đình nhà họ Tiêu đang phải hứng chịu cơn bão lớn.

Sự tình nhìn thấy còn hơn cả tưởng tượng. Thời điểm thang máy rơi xuống, chính là lúc cao điểm dòng người đi đến dùng cơm, trong đó cũng không thiếu người già và trẻ nhỏ. Bọn họ cũng chính là những người bị thương nặng nhất.

Chưa từng có cảm giác thấy những cảnh tượng khó chịu như thế. Nhìn những người cha mẹ trẻ tuổi đang nóng ruột, đau lòng ôm con của mình. Tiêu Lăng Phong chỉ hận không thể lập tức tóm được hung thủ đứng ở phía sau chuyện này, hung hăng dạy dỗ hắn. Cho dù đối tượng của hắn trong nhà họ Tiêu chính là anh, nhưng tại sao hắn còn phải dính líu đến người khác.

Lãnh Liệt ngồi ở Dạ Khuynh Thành ánh mắt nhìn lạnh lẽo, làm cho người ta chọc tức cũng không dám ra ngoài. Tay nắm chặt thành quả đấm, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng lách cách kinh người. Anh từ từ lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy mã số.

"Chờ tôi!" Hai chữ lạnh như băng thật giống như là vừa xuyên qua chín tầng băng giá. Bụp! Tiếp theo chỉ chớp mắt một cái, màn hình điện thoại di động liền nổ tung ở trong tay của anh. Xong qua đám người, Lãnh Liệt xoay bước đi về phía chiếc xe đã đậu ở chỗ đó thật lâu.

"Thế nào lại chủ động tìm tôi vậy?!" Trên mặt đeo chiếc mặt nạ nửa mặt, Mộ Sở chậm rãi lên tiếng hỏi. Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên tờ báo mới nhất, khóe miệng mang theo một nụ cười đầy vẻ thỏa mãn.

"Mấy người còn có nhân tính hay không vậy?" Ngón tay Lãnh Liệt nắm chặt lấy ống quần, giọng nói bởi vì sự giận dữ mà có chút run rẩy.

"Hắc..." Mộ Sở cười lạnh, "Tôi không nghe lầm đấy chứ!" Mộ Sở xoay mặt lại nhìn Lãnh Liệt, "Một sát thủ bí mật luôn giết người không chớp mắt, thế nhưng lại ở đây nói chuyện nhân tính với tôi!" Trong lời nói của Mộ Sở không khỏi có chút giễu cợt. Bọn họ đã từng cùng nhau vào sanh ra tử. Nhưng

mà giờ phút này, người cậu ta coi là huynh đệ kia lại có thể đứng ở bên cạnh người khác, ở phía đối địch với cậu ta. "Thế nào? Sống ở bên ngoài ba năm, đã được nếm mùi vị ấm áp của nhân gian, đã biết cái gì gọi là cuộc sống rồi hả?"

"Tôi đã nói rồi, chuyện của anh và Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ không can dự, cũng không muốn nhúng tay, chẳng qua là xin anh không nên làm liên lụy đến người vô tội. Tại sao anh có thể tùy tiện cứ như vậy lấy tánh mạng con người ra để nói giỡn như vậy!" Lãnh Liệt kích động chất vấn.

"Thế nào mà cách nói chuyện của anh và Diệu Tinh đều có kiểu nói giống nhau như vậy nhỉ?" Mộ Sở nhún mi.

"Anh có biết hay không. Trong thang máy còn có người già, còn có trẻ em, có đứa bé vẫn còn chưa đến năm tuổi!" Lãnh Liệt siết thật chặt quả đấm. Anh nhận được điện thoại, thời điểm chạy tới, cảnh tượng nhìn thấy trước hết chính là đứa trẻ này. Mặc dù đã được cha mẹ bảo vệ thật chặt chẽ, nhưng mà đứa bé vẫn bị áp thương... từ trong cái miệng nhỏ thình thoảng còn bắt chợt ói ra máu. Đứa bé lôi kéo ngón tay của mẹ nó thật chặt, vừa khóc thút thít an ủi mẹ "Mẹ, bảo bảo không đau, bảo bảo không sợ, mẹ đừng khóc..."

"Liệt..." Thấy cảm xúc kích động của Lãnh Liệt. Lệ Viêm định mở miệng làm dịu bớt cảm xúc của anh xuống. Tính tình của Lãnh Liệt rất đáng sợ. Chọc giận anh, không biết anh sẽ làm ra cái gì.

"Cút..." Một từ lạnh lùng từ trong cặp môi mỏng của anh được khạc ra.

"Liệt. Cậu hãy bình tĩnh một chút, chuyện như vậy, cũng xảy ra ngoài dự tính của tôi." Lệ Viêm giải thích.

"Tôi cũng biết là cậu!" Lãnh Liệt cười lạnh kéo Lệ Viêm qua, chẳng biết từ lúc nào, ở ngón giữa của anh đã có thêm một thanh dao găm sắc bén. Thân dao không dài, tuy nhiên nó phát ra thứ ánh sáng đặc biệt rét.

"Liệt. Cậu... Cậu làm cái gì vậy!" Lệ Viêm giơ tay lên. Lãnh Liệt phi đao. Nhưng có phải là cậu ta chỉ đùa giỡn hay không, chỉ cần cậu ta hơi dùng lực một chút thì mình xong rồi.

"Lãnh Liệt. Cậu đang vì người ngoài mà lại sử dụng dao đối với là huynh đệ của mình hay sao!" Ánh mắt của Mộ Sở âm u lạnh lẽo thêm mấy phần. "Bỏ dao xuống!" Anh ta ra lệnh. "Liệt, cậu có nghe thấy không!"

Lãnh Liệt từ từ thu cây dao kia lại.

"Các người hãy tự thu xếp cho tốt đi!" Buông ra cổ áo Lệ Viêm ra, Lãnh Liệt lui lại, mở cửa xe bước ra ngoài. Nhìn thấy người đi đường đang đi tới. Lãnh Liệt từ từ buông lỏng ngón tay, "Nếu như cậu còn tiếp tục như vậy, tôi... sẽ làm việc bất kể..." Nói xong anh xoay bước rời đi.

"Thiếu chủ..."

"Theo cậu ta đi đi!" Mộ Sở cắt ngang lời nói của Lệ Viêm..., phất người đi bệnh viện thăm dò toàn bộ tình hình trong đó một chút cho tôi." Mộ Sở nghĩ tới ánh mắt hận không thể giết người của Lãnh Liệt, cũng biết. Chuyện khẳng định đã vượt ra khỏi dự đoán của anh...

"Hiện tại chúng ta trở về bệnh viện. Tôi nghĩ, không bao lâu nữa, Diệu Tinh sẽ đi đến bệnh viện!" Từ bên trong tủ chứa đồ, lấy ra một cái hộp nhỏ, không bao lâu, một vết trầy xước cùng với vết thương do bị đụng phải hiện ra rõ ràng ở trên gương mặt tuần dật của anh. Mộ Sở chậm rãi lấy ra chiếc băng đeo choàng lên trên cổ, sau đó nâng cánh tay lên.

"Tôi nghĩ, nếu một ngày nào đó tôi không còn phải cảm sung nữa, có khi đổi nghề thành thợ trang điểm cũng không tồi chút nào!" Mộ Sở khẽ cười. Tiêu Lăng Phong, mấy yêu Diệu Tinh cũng không liên quan gì hết, bởi vì bị chính người mình yêu làm tổn thương, như vậy mới chính là nỗi đau lớn nhất...

Bùi Hạo Thần ngồi ở trong xe. Nhìn Lãnh Liệt đi vào công ty, lại quan sát chiếc xe dừng ở cách đó không xa.

"Uỷên Kiệt, trước điều tra cho tôi một chiếc xe." Anh liếc mắt nhìn bảng số xe. Chẳng qua là thật đáng tiếc vì cự ly quá xa, anh không nhìn thấy rõ bộ dạng của người ngồi ở bên trong xe." Thật chẳng lẽ lại giống như Lăng Phong đã nói, người phụ tá tên Joe kia cũng có vấn đề. Dạ Khuynh Thành liên tiếp gặp chuyện không may như vậy, sợ rằng chuyện chính là nhằm vào Dạ Khuynh Thành cùng Tiêu Lăng Phong. Có lẽ cũng đúng như lời của Lăng Phong đã nói, cái gã giả mạo "Tư Đồ Sở" kia cũng có mối liên quan đến chuyện tai nạn xe cộ của Mộ Thần năm đó...

"Shit!" Kết cục của chuyện này cũng thật ám muội. Hết thấy mọi chuyện giờ cũng đã có thể đoán được, cũng đều hợp tình hợp lý, nhưng mà tại sao lại nhất định không tìm được chứng cứ... Nắm thật chặt tay lái. Bùi Hạo Thần hơi hít thở lại suy nghĩ.

"Mình cũng không tin như vậy, cho dù chúng ta còn chưa đấu lại được với tụi bay!" Bùi Hạo Thần nói xong liền đốt một điếu thuốc, chờ đợi cho chiếc xe kia rời đi..

Nhà trọ.

Khi Diệu Tinh tỉnh lại, hẳn là là sau giờ ngo. Cô bỗng nhúc nhích, một tiếng rên đau đớn nhẹ nhàng từ trong lỗ mũi phát ra. Cô mệt mỏi mở mắt, liền bị ánh mặt trời chói chang làm cho chói lóa, theo bản năng cô quay mặt đi.

A... Diệu Tinh khẽ rên một tiếng. Hồi lâu cô mới từ từ lật người, toàn thân đau nhức tựa như là bị phá hủy một lần nữa vậy. Chỉ cần cô nhẹ nhàng cử động một chút, cũng đau đến khó chịu.

Trên người của cô đang mặc một chiếc áo ngủ sạch sẽ. Nhìn lọ thuốc cao ở trên bàn. Diệu Tinh nở nụ cười trào phúng. Tôi có cần phải cảm tạ anh một

câu không đây, anh đã có lòng từ bi, giúp tôi thay đổi quần áo... Diệu Tinh cười, tiếng cười bắt đầu rất thấp, từ từ cười đến thành tiếng rất lớn. Nước mắt cũng từ trong tròng mắt rơi xuống...

Cửa sổ trong phòng được mở rộng ra, nhưng mà cô vẫn cảm thấy không khí gay mũi không cách nào hô hấp nổi. Cô cố gắng chống đỡ, hao phí sức đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra. Dừng sức đẩy cánh cửa sổ ra, lại suýt nữa bị ngã xuống. Cô chống vào cửa kính đứng hồi lâu, mới có thể coi như đứng vững được. Cảm giác đau rất đau kích thích giác quan của Diệu Tinh. Trên cánh tay sạch sẽ có thể nhìn thấy rõ dấu vết đã bị dùng sức nắm chặt lưu lại.

Từng hình ảnh của đêm hôm qua cứ hiện ra rõ ràng từng chút, từng chút một. Diệu Tinh nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, nhưng vẫn không thể nào quên đi được được từng màn từng màn đầy nhục nhã kia...

Diệu Tinh nở nụ cười chua xót, nước mắt của cô từ từ rơi xuống. Diệu Tinh tựa vào trên cửa sổ sát đất. Cô từ từ trượt ngồi xuống. Tiêu Lăng Phong, tại sao chung quy anh lại luôn đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy? Đến tận cùng tôi đã làm sai điều gì, đã làm sai điều gì... Cô từ từ chôn mặt ở trong khuỷu tay. Những giọt nước mắt lạnh như băng rơi xuống trên cánh tay... Lạnh như băng, thấm vào tận xương...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Chỉ bằng tôi là người đàn ông của cô ấy

"Choang!" Tiếng đồ vỡ tan tành chất chứa ở trong phòng làm việc thỉnh thoảng truyền tới.

"Hãy rút ra ngoài cho tôi!" Tiêu Lăng Phong hàm hồ: "Chỉ chút chuyện như vậy mà cũng không làm xong! Rút!"

Nghe nghe Tiêu Lăng Phong tức giận tiếng hô. Mấy người mặt mũi xám xịt đi ra ngoài. Cũng khó trách Tiêu Lăng Phong nổi giận. Đã qua mấy giờ điều tra, vậy mà qua điều tra lại không thể thu được kết quả nào. Không tìm ra được dấu hiệu thang máy đã bị ai phá hư.

Tiêu Lăng Phong chống tay lên mặt bàn, cúi đầu thật thấp. Bởi vì tức giận mà hô hấp có chút dồn dập. Mấy ngón tay nắm chặt lại thành quyền khiến khớp xương lộ ra trắng xanh.

"Phát tiết đủ rồi chứ?" Nhìn mảnh kiếng bể đầy đất, Bùi Hạo Thần hỏi, "Phát tiết đủ rồi thì mau chóng tỉnh táo lại cho tôi. Nếu đã biết là đối phương muốn nhắm vào anh, thì lại càng không nên để cho hắn chế giễu. Cái bọn chúng muốn chính là anh tức giận đến mức cả người hồng mắt, bộ dạng giống như đã phát điên.

"Cậu nói xem đã quan sát Joe như thế nào?"

"Không phải là anh cũng đã hoài nghi thân phận của anh ta rồi đó sao! Tôi đã nói Uyển Kiệt đi thăm dò. Tin tưởng sẽ có kết quả rất nhanh thôi." Bùi Hạo Thần vỗ vỗ vào bả vai Tiêu Lăng Phong. Anh đã gặp phải người như thế nào chứ! Thân phận trợ thủ đắc lực của mình mà cũng không rõ, người phụ nữ mà mình yêu mến, thì không có lương tâm... Vừa nghĩ tới đó, anh liền cười tự giễu mình một cái. Cô vợ nhỏ của mình không phải cũng giống như vậy đó sao! Cho nên bây giờ nhìn lại mới thấy, vật hợp theo loài. Hình dung hai đôi bọn họ hiện nay, không biết từ khi nào lại thành như vậy.

"Cậu muốn nói chuyện này có liên quan đến sự xúi giục của người nào đó ở phía sau!"

"Chỉ có như vậy mới giải thích được thấu đáo." Bùi Hạo Thần gật đầu nói: "Lần trước cậu bị đuổi giết. Cũng không phải là anh ta đã xuất hiện cứu anh đó sao. Anh ta nói là báo cảnh sát. Nhưng là... theo như tôi điều tra, nếu theo đúng như lời anh ta nói, thời gian để cảnh sát trong đồn ra ngoài đến nơi đó, anh và Trình Diệu Tinh, cho dù có chín cái mạng cũng không đủ chết. diễn~đĩan~le~quy~đoan Mà có thể đối đầu được với một người cực kỳ hung dữ và ác độc như vậy, theo tôi nghĩ... Không riêng gì người ở phía sau màn, ngay cả anh ta, cũng tuyệt đối không phải một nhân vật nhỏ.

Tiêu Lăng Phong từ từ tỉnh táo lại. Joe đến làm ở đây thờ điểm sau khi anh thu mua Trình thị. Năng lực của anh ta có thể được sắp xếp đưa tới hay không, nhưng mà trừ điểm này... Anh không có lời giải thích nào khác.

"Khôn kiếp!" Tiêu Lăng Phong lạnh lùng cau mày. Hóa ra người mà anh vẫn giữ ở bên mình một khoảng thời gian như vậy lâu, lại vẫn luôn là một quả bom hẹn giờ. "Như vậy nói cách khác. Chuyện này là sớm đã có dự mưu rồi. Chuyện ba năm trước đây, đến lúc này đã đang nổi lên rồi." Tiêu Lăng Phong gật đầu. di~en~danlequyđ~n~c~" Vừa đứng ba năm trước đây!" Khoanh cánh tay vào nhau, anh đi tới cửa sổ. Xem ra, chuyện xảy ra ba năm trước đây, thật sự chính là đã liên lụy đến một phạm vi rất rộng! Có lẽ... Chuyện này điểm chính ở chỗ nào cũng cần phải điều tra lại kỹ càng một chút.

"Anh hãy chú ý xử lý chuyện của công ty cho thật tốt đi! Tôi sẽ sớm nghĩ ra biện pháp để điều tra rõ thân phận của Joe cùng với nhân vật thần bí phía sau màn kia là ai."

"Nếu như phỏng đoán của chúng ta mà không có gì sai sót, thì người đó chính là Alex rồi. Hết thấy vấn đề đều có liên quan tới chuyện của ba năm trước đây. Mà chuyện tai nạn xe cộ của ba năm trước đây, người nghĩ muốn trả thù, Dienddanlequydon, chắc chắn, ngoài cái người có hình dáng giống như Mộ Thân kia, thì không thể có người nào khác hơn!"

"Anh có nghĩ tới chuyện, có thể người kia chính là Mộ Thần..."

"Tôi đã tận mắt nhìn thấy Mộ Thần chết, đã hỏa táng, cậu cảm thấy chuyện này có thể sao!" Tiêu Lăng Phong lờm bạn tốt của mình một cái. Alex,... xem ra, tao thật sự đúng là đã xem nhẹ mày rồi, không ngờ mày lại có thể làm ra được cái chuyện nước chảy không lọt như vậy...

Vào lúc này, trên bàn làm việc chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên. Tiêu Lăng Phong liếc mắt nhìn ý bảo Bùi Hạo Thần nhận. Cú điện thoại này, thế nào lại có thể lách qua được phòng thư ký, trực tiếp đi vào...

"A lô..." Trong ống điện thoại vang lên một giọng nói thật thấp, trong giọng nói có mang theo một chút thử dò xét.

"Tiêu tổng, ngài thật là vĩ đại! Biết gần đây thành phố T không có gì tin tức lớn, cho nên sáng sớm hôm nay ngài liền làm ra một công hiến lớn như vậy!" Tiếng cười trầm thấp ở đầu điện thoại bên kia truyền đến. "Này, thế nào mà ở Dạ Khuynh Thành lại xảy ra lắm tai nạn như vậy? Nếu như ngài muốn dâng hiến thì cũng tội gì, có thể để cho Dạ Khuynh Thành đến bước như vậy chứ! Nhà họ Tiêu không phải là vẫn còn có Thiên Tri và Thiên Tuấn đó sao!"

"Anh là ai?" Tiêu Lăng Phong cắn răng.

"Tôi là ai, không quan trọng, chỉ cần anh hãy nhớ. Có tôi ở đây, anh cũng sẽ không có ngày nào được sống thật tốt! Tiêu Lăng Phong. Ra ngoài lăn lộn như vậy sẽ luôn phải trả giá. Tôi sẽ là người trả thù anh!"

Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt điện thoại. Đây là một giọng nói hoàn toàn, xa lạ. Nhưng mà ở trong lòng anh có một giọng nói mãnh liệt, đang nói cho anh biết, người này chính là Alex.

"Thế nào, tai nạn xe cộ ngày hôm qua, anh không bị làm sao chứ!" Tiêu Lăng Phong từ từ buông lỏng. Trong giọng nói có ý mang theo một nụ cười có chút giễu cợt. "Anh cứ như vậy không thể lộ ra ngoài ánh sáng sao? Dùng hết thủ đoạn hèn hạ còn chưa tính. Ngay cả việc để lộ ra chân tướng thực của mình cho người khác nhìn mà anh cũng không dám sao."

"Tôi cho là anh đã sớm có thể đoán được ra tôi rồi!" Mộ Sở cười khanh khách một tràng. "Anh có thời gian để nhận điện thoại của tôi thế này, quả thật là ngoài dự liệu của tôi. Những người bị thương kia như thế nào rồi, chưa chết chứ?"

"Hỏi ra một câu như vậy, mày vẫn còn là con người hay sao!" Tiêu Lăng Phong cắn răng. "Vấn đề giữa tao và mày, tại sao lại phải làm liên lụy đến những người khác!"

"Áy này! Tiêu thiếu gia, ngài xoay chuyển tính tình rồi!" Tiếng cười của Mộ Sở ngày càng lớn hơn: "Anh thế mà lại suy nghĩ cho người khác nữa kia đấy, lại còn biết đã làm liên lụy đến người vô tội..." Dần dần giọng nói của Mộ Sở trở nên lạnh như băng.

"Khốn kiếp" Tiêu Lăng Phong mắng to. "Rốt cuộc mày muốn thế nào?"

"Nếu như mày cũng đã đoán ra được tao là ai rồi, lại còn có thể không đoán ra được mục đích của tao hay sao?" Mộ Sở hỏi: "Tất cả những gì mà mày đã nghĩ đều đúng hết!" Mộ Sở gật đầu tán thưởng, "Tiêu Lăng Phong, chỉ có điều tao thấy mày chính là một người đàn ông đáng thương nhất, mà cũng buồn cười nhất! Một con người trong mắt người khác chỉ là đồ rách nát, vậy mà mày lại cung kính giống như một bảo bối vậy..."

"Thật sự là mày đã làm!" Tiêu Lăng Phong đột nhiên ngẩng đầu,

"Có phải mày cũng nên nói câu cảm ơn đối với tao một chút không nhỉ?" Mộ Sở hỏi. "Nếu như không phải nhờ có tao. Làm sao mày có thể biết được rõ ràng, Đường Nhã Đình là một con người dâm dăng, là một loại hàng hóa sắc dục nào đó mà thôi!"

"Cho nên, hết thảy tất cả mọi chuyện xảy ra cũng là do mày đã sắp xếp!"

"Bingo!" Trong giọng nói của Mộ Sở lộ ra một chút giễu cợt đầy hưng phấn, "Toàn bộ đều chính xác. Chỉ là... Có một cái hồ mà mày đã không đoán được." Mộ Sở nhẹ nói. "Thật ra thì từ đoạn băng video mày giết người chưa thành, cho đến chuyện tai nạn xe cộ của Đường Nhã Đình cũng là do tao làm. Người đàn bà kia vừa âm hiểm vừa ác độc. Cho nên cũng cần phải dạy dỗ cho cô ta một chút... Mày cảm thấy thế nào, tao giết người cũng rất có kỹ xảo đấy chứ!"

"Mày là đồ khốn kiếp!" Tiêu Lăng Phong cắn răng một cái.

"Đây là một sự đánh giá về tao, coi như là dễ nghe nhất trong cuộc đời này mà tao từng được nghe qua. Mày có biết không. Bọn họ còn nói tao là đồ ma quỷ hạng nhất, không bằng cảm thú..."

"Rốt cuộc mày đến gần Diệu Tinh là có mục đích gì!"

"Cũng muốn thiết lập mối quan hệ giống như mày thôi. To yêu Diệu Tinh. Đương nhiên sẽ phải chú ý chăm sóc cho cô ấy thật tốt rồi, so với mày, sau khi đút cho cô ấy uống thuốc xong, rồi ném cô ấy vào cái ổ của tên hành khất. Nhưng tao lại đã cứu cô ấy mấy lần cứu cô khỏi con nước lửa. Mày cảm thấy cô ấy sẽ chọn ai nào? Bất quá tao chỉ cần tùy tiện ra ám hiệu một cái, cô ấy liền tin tưởng rằng tai nạn xe cộ của tao là do mày làm. Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh hận mày đến thế, mày làm sao đầu lại được tao đấy!"

"..." Tiêu Lăng Phong bực mình. Ngay sau đó lại thoáng nở nụ cười: "Chỉ bằng tao là người đàn ông của cô ấy."

"Vậy sao mày lại biết, tao không phải là..." Mộ Sở nhún nhát khiêu khích

"Không nói với mày nữa, cánh tay của tao bị nứt xương. Không thể cầm được vật nặng quá lâu. Tiêu Lăng Phong, hôm nào chúng ta gặp nhau..."

Tút tut tut... ngay sau đó, đầu điện thoại bên kia chỉ còn là một khoảng yên lặng

"Là hần sao?" Bùi Hạo Thần tiến lên.

Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng gật đầu. "Không hề có chút che giấu. Xem ra lần này, lòng tin của hần đã đạt được đến mười phần rồi!" Tiêu Lăng Phong để điện thoại xuống. "Phát hiện chuyện của công ty là một chuyện, vấn đề của Trình Diệu Tinh mới là vấn đề khó khăn!"

"Chuyện của Trình Diệu Tinh kia cũng chỉ là phiên toái mới phát ra!" Bùi Hạo Thần tàn nhẫn nhắc nhở. Cái khuôn mặt kia giống y như đúc khuôn mặt của Mộ Thần mới chính là vũ khí tốt nhất. Anh cũng nên phải cẩn thận một chút, đừng làm cho hần có cơ hội giá họa cho anh!"

"Cái này không phải là tôi cứ cẩn thận thì mọi chuyện có thể giải quyết!" Tiêu Lăng Phong ngồi xuống. "... Anh than thở. "Tôi muốn trước hết phải bảo đảm cho sự an toàn của Diệu Tinh mới được!"

"Anh nhận định hần sẽ làm tổn thương đến Diệu Tinh sao?"

"Nếu không thì còn sao nữa đây?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Tôi không thể để Diệu Tinh bị xảy ra một chút nguy hiểm nào!"

"Nếu là về vấn đề này thì... Vậy thì cứ để Diệu Tinh tự giải quyết đi!"

"Cậu nói gì!" Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên: "Cậu dự định đưa ra cái gì chủ ý thôi tha gì nữa đây, tại sao cậu không thả cho Tịch Mạt ra đi."

"Đồ nhóc thú, lúc này là tôi nghĩ kế cho anh đó!" Bùi Hạo Thần đập một cước ở trên cái ghế của anh. "Dù anh có nói anh như thế nào, Diệu Tinh cũng sẽ không tin tưởng, ngược lại sẽ còn hiểu lầm anh đã làm cho Alex bị trọng thương. Như vậy, trái tim của cô ấy sẽ hoàn toàn nghiêng về với Alex. Đến khi đó, ngay cả một chút xíu phần thắng, anh cũng không có! Chờ đến khi Diệu Tinh bị anh ta chinh phục được, bọn họ là người yêu của nhau. Muốn báo thù. Anh sẽ không có bất cứ biện pháp gì nữa đâu!"

"Vậy thì ý của cậu là gì!"

"Để cho Diệu Tinh tự mình phát hiện ra!" Bùi Hạo Thần nghiêm túc nói.

"Cậu đùa gì thế. Cậu muốn tôi đưa Diệu Tinh đến bên cạnh cái người không rõ thân phận kia hay sao."

"Bằng không. Anh còn có biện pháp nào khác hay sao?"

"Tôi không thể để cho Diệu Tinh mạo hiểm được!" Tiêu Lăng Phong trực tiếp cự tuyệt.

"Vậy thì bây giờ anh có thể bảo đảm an toàn cho cô ấy rồi hả?" Bùi Hạo Thần hỏi. "Quan hệ của hai người bây giờ đã căng thẳng như vậy, nếu như anh càng phản đối, Diệu Tinh lại càng muốn làm ngược lại!" Bùi Hạo Thần nhắc nhở, đã giáng một kích nặng nề cho Tiêu Lăng Phong. Đúng vậy, lời của Bùi Hạo Thần tuy tàn nhẫn, nhưng cũng là sự thật. Vốn dĩ quan hệ giữa anh và Diệu Tinh mới vừa được hòa hoãn. Nhưng mà ngày hôm qua vừa do bị kích động, anh đều đã phá hủy hết thấy rồi!

"Hèn hạ!" Lúc này Tiêu Lăng Phong mới ý thức được rằng, mình đã lọt vào bẫy rập của Alex rồi. Alex, tao sẽ không để cho mày được đắc ý, lại càng không cho phép mày gây tổn thương, làm hại đến Diệu Tinh...

Nhà trọ.

Diệu Tinh gắng gượng chống tắm rửa qua quýt, sau đó vùi mình vào trên ghế sofa. Trong lòng cô đột nhiên thấy đặc biệt hốt hoảng, giống như có chuyện gì đó sắp phát sinh ra vậy...

Chẳng lẽ là Alex sao? Tiêu Lăng Phong từ trước đến giờ nói được thì sẽ làm được. Quả thật nếu như anh nghĩ muốn làm tổn thương đến Alex, thì cho dù có mười cô cũng sẽ không cách nào ngăn cản được. Nhưng mà... Chính cái đáng về này của cô, có muốn đi gặp anh cũng không thể nào.

Đúng lúc này, điện thoại bên trong phòng vang lên. Trong lòng Diệu Tinh chợt co rút lại thêm một chút.

"A lô!" Giọng nói của Diệu Tinh nghe rất suy yếu lại khàn khàn! Nghe thấy cuộc điện thoại này, quả nhiên trái tim của Mộ Sở rất căng thẳng.

"Diệu Tinh, em làm sao vậy, không thoải mái sao?"

"Alex?" Diệu Tinh có chút giật mình. "Làm sao anh lại có số điện thoại!"

"Anh có chút lo lắng cho em, ngày hôm qua anh đã gọi điện thoại cho em, nhưng vẫn luôn không có ai nghe." Mộ Sở giải thích.

"A, em không sao!" Diệu Tinh cười khê. "Alex, anh phải chú ý chăm sóc bản thân mình cho thật tốt đó." Cô nhắc nhở về đầy bất an.

"Diệu Tinh, có những lời này của em, cho dù thật sự Tiêu Lăng Phong có làm gì đối với anh. Anh cũng cảm thấy đáng giá. Diệu Tinh, hãy tin tưởng anh, anh sẽ đưa em đi, sẽ chăm sóc cho em thật tốt..." Giọng nói của Mộ Sở vang lên đầy kiên định. Ánh mắt nhìn lúc này của Mộ Sở, lại có chút bay bổng phá lệ. Ánh mắt nhìn ra xa tưởng chừng không thấy giới hạn..

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Hoàn toàn quyết liệt

Diệu Tinh nhận được điện thoại của bạn tốt Tịch Mạt, mới biết Dạ Khuynh Thành lại đã xảy ra chuyện.

"Diệu Diệu, cậu cũng nên xin từ chức phần công việc này đi!" Lương Tịch Mạt lên tiếng nhắc nhở ở trong điện thoại giọng đầy vẻ lo lắng. "Liên tiếp phát sinh nhiều chuyện như vậy, mọi chuyện đều hướng về phía Tiêu Lăng Phong, anh ta cũng khó bảo toàn được mình, tớ không muốn cậu phải chịu nhận những tổn thương!"

"Cậu đúng là đồ ngốc!" Dieemndkan/leeequydonnn Diệu Tinh cười cười về bất đắc dĩ. "Tớ thì sẽ có nguy hiểm gì chứ! Yên tâm đi, tớ không sao đâu, huông chi, Tiêu... Tớ muốn nói là, Lăng Phong sẽ bảo vệ tớ." Diệu Tinh nhẹ giọng an ủi. "Đừng hù dọa mình."

"Tớ thật sự không hiểu, anh ta có cái gì tốt chứ?" Lương Tịch Mạt giận đến giờ chân.

"Vậy còn anh Hạo Thần của cậu thì sao đây?"

"Cậu..." Lương Tịch Mạt nổi đóa. "Bị cậu làm cho tức chết rồi."

"Thôi được rồi. Đồ nhóc ngốc nghếch ả!" Diệu Tinh bất đắc dĩ, cô gần như hình dung ra được bộ dạng giờ chân của Lương Tịch Mạt ở bên kia thế nào. "Yên tâm đi, tớ sẽ chăm sóc cho mình thật tốt. Cậu cũng vậy, gặp chuyện gì cũng chớ quá vọng động, anh ấy không còn là anh Hạo Thần vẫn luôn thương yêu cậu như ngày xưa nữa rồi."

Ở đầu điện thoại bên này Lương Tịch Mạt bỗng trầm mặc một hồi. "Tớ cũng không phải là Tịch Mạt của ngày xưa nữa rồi. Diệu Diệu, hãy chăm sóc thật tốt cho bản thân mình, nếu như có chuyện gì xảy ra, dù một chút cũng phải nói cho tớ đó, biết không?"

Diệu Tinh khẽ cười, trái tim đang lạnh như băng từ từ ấm áp trở lại. "Tớ hứa sẽ thông báo cho cậu biết!"

Trong phòng vệ sinh, vẫn còn để một số những đồ dùng mới tinh nam của nam giới, Diệu Tinh dựa người ở trên khung cửa, nụ cười thê lương từ từ lan tràn. Đây là ý gì. Từ nay về sau Tiêu Lăng Phong sẽ thường xuyên xuất hiện tại nơi này sao? A... Bản hợp đồng, rốt cuộc phải đến lúc nào thì mới đến hồi kết được đây? ~~diễn đàn leequydonn~~ Cô chịu đựng cuộc sống với anh thế này đủ rồi. Tay Diệu Tinh nhẹ nhàng đặt ở trên bụng. Nếu như, ở nơi này thật sự đã bắt đầu hình thành một sinh mệnh nhỏ nhoi. Nếu như, cô thật sự đã mang thai đứa con của Tiêu Lăng Phong. Liệu rằng cô thật sự sẽ phải rời bỏ đứa nhỏ hay sao...

Không, việc này quá kinh khủng. Diệu Tinh lắc đầu. Cô sẽ không chịu bỏ đi đứa con của mình, nhưng cũng không muốn... sinh hạ đứa con của Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh từ từ tựa người vào trên vách tường.

Ở bệnh viện sau khi đã thăm hỏi an ủi từng người bị thương cùng thân nhân của họ xong, Tiêu Lăng Phong ngồi vào trong xe khắp người đầy mệt mỏi.

"Tổng Giám đốc, @MeBau*diendan@leequydonn@ em thấy ngài vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi!" Lisa nhẹ nói, sau đó mở một chai nước đưa cho anh. "Chuyện này anh cứ giao phó cho phía cảnh sát đi, anh cũng không thiết phải quá gấp gáp như vậy! Em tin tưởng, mọi chuyện sẽ có kết quả rất nhanh thôi."

Tiêu Lăng Phong xoay mặt lại nhìn sang phía Lisa.

"Chúng ta đã quen biết nhau có đến vài chục năm rồi nhỉ!" Tiêu Lăng Phong mệt mỏi hỏi.

Anh đột nhiên mở miệng hỏi như vậy, Lisa cũng cảm thấy chưa xót. Quen biết nhau đã lâu, nhưng mà ánh mắt của anh chưa từng bao giờ nhìn đến cô. Lúc trước thì trong lòng anh chỉ có Đường Nhã Đình, còn hiện tại, là Trình Diệu Tinh. "Lăng Phong, em cho là anh đã quên mất em rồi." Cô vén vén lại mái tóc.

"Đi thôi, để tôi đưa cô trở về nhà! Cô trở về nhà của mình hay là về nhà của ba ba cô đang ở vậy?"

"Lăng Phong." Lisa cầm tay của anh. "Chẳng lẽ đã nhiều năm như vậy, anh cũng không chút để ý đến tâm tư của em thế nào hay sao?" Lisa nói xong, liền nghiêng người tựa vào trên vai của Tiêu Lăng Phong. "Anh Lăng Phong, em thật sự rất yêu anh." Lisa nhẹ nhàng nói. "Ngay từ lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, em đã bắt đầu..."

Thân thể Tiêu Lăng Phong có chút cứng ngắc, Lisa cho tới bây giờ đều không hề che giấu tâm tư của mình. Dĩ nhiên là anh hiểu điều này rất rõ ràng,

nhưng mà hôm nay, đột nhiên cô lại thú nhận như vậy, anh thật sự cũng thoáng cảm thấy bị giật mình.

"Lisa..." Tiêu Lăng Phong vừa mới mở miệng. Lisa liền ngửa đầu đưa môi của mình lên. Sóng lưng Tiêu Lăng Phong cứng đờ. Anh giơ tay lên nghĩ muốn đẩy Lisa ra. Nhưng hình như Lisa đã dự liệu được sự việc trước vậy, cô liền nắm lấy tay của Tiêu Lăng Phong trước một bước, sau đó để tay anh vào tận bên trong quần áo của mình, cọ sát tay anh vào nơi đầy đặn mềm mại của cô...

Hàng động to gan này của Lisa thật sự đã làm cho Tiêu Lăng Phong phải kinh hãi. Kỹ thuật hôn của Lisa không lưu loát lắm so với tưởng tượng.

"Anh có cảm giác với em thế nào? Em không biết tự trọng phải không?" Lisa hỏi. "Lăng Phong, em thừa nhận, hành động của em thật sự rất tùy tiện, nhưng mà, em xin anh hãy tin tưởng vào em! Tiêu Lăng Phong, em hoàn toàn sạch sẽ, người trong lòng của em cũng chỉ có chính mình anh mà thôi." Hồi lâu mà cũng không nhận được sự đáp lại của Tiêu Lăng Phong. Lisa gấp đến độ, từ trong hốc mắt nước mắt lập tức trào dâng lên, lăn xuống dưới. Cô lại càng nỗ lực ôm lấy Tiêu Lăng Phong, cọ sát vào thân thể của anh.

Dần dần, Tiêu Lăng Phong tựa như đã bắt đầu có cảm giác, bắt đầu dường như đã có đáp lại, như có như không. Cảm nhận được sự đáp lại của Tiêu Lăng Phong, gan của Lisa cũng càng trở nên lớn hơn.

Tiêu Lăng Phong ngồi như dính thật chặt vào trên ghế dựa. Nước mắt Lisa trượt vào trong miệng trong tai của anh.

"Tiêu Lăng Phong..." Đột nhiên gương mặt của Diệu Tinh hiện lên ở trong đầu anh. Tâm trí anh đang ý loạn tình mê, chỉ trong nháy mắt liền tỉnh táo trở lại. Anh nhanh chóng đẩy Lisa ra: "Lisa, thật xin lỗi. Tôi..." Về mặt của Tiêu Lăng Phong có chút tê liệt.

Lisa bị đẩy ra, vẻ mặt hiện lên rõ ràng sự kinh ngạc. Cô nhìn Tiêu Lăng Phong, hồi lâu...

"Em có cái gì không tốt?" Lisa hỏi về đây tui thân.

Tiêu Lăng Phong nghe câu hỏi của Lisa, cũng sức nghĩ đến mình, anh cũng đã từng hỏi Diệu Tinh. "Tôi có cái gì không tốt." Hiện tại lại lúc này lại có người khác hỏi anh như vậy. Anh nghĩ ngợi... Không phải là em không tốt, nhưng mà, chỉ vì không có tình cảm...

"Để tôi đưa cô trở về nhà thôi!" Tiêu Lăng Phong hôn nhẹ Lisa một cái, rồi nói. "Lisa. Cô là một cô gái rất tốt, chỉ là tôi không xứng với cô."

"Lăng Phong..."

"Để tôi đưa cô trở về nhà!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền khởi động xe. Đối với phản ứng của mình, Tiêu Lăng Phong cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Tại sao vào đúng lúc này, anh lại nghĩ đến chính Diệu Tinh.

Trình Diệu Tinh, tôi thật sự rất kém cỏi như vậy hay sao...

Đêm đã khuya, gió đêm thổi vào qua cửa sổ để mở, Diệu Tinh núp ở trên ghế sa lon, thân thể nhỏ nhỏ co rúc lại thành một đoàn. TV vẫn mở như cũ, âm thanh hơi lớn, nhưng ngay từ lúc bắt đầu vẫn không thể nào đánh thức được Diệu Tinh đang chìm trong giấc mộng.

Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng đẩy cửa ra, khi anh nhìn thấy Diệu Tinh ở trên ghế sa lon, trong lòng nhất thời cảm thấy chua xót. Trước kia, chung quy anh vẫn luôn hy vọng, sẽ có một người nào đó, để đèn sáng như thế, ở trong phòng khách chờ anh tan việc. Nhưng đến hôm nay, khi nhìn thấy hết thấy những gì anh vẫn tâm nguyện như vậy, nhưng mà... Sự thật là, Diệu Tinh không phải là đang đợi anh... Tiêu Lăng Phong cẩn thận từng ly từng tí, đặt cái chìa khóa xuống, sau đó anh ôm lấy Diệu Tinh. Biết rất rõ ràng, cho dù anh có tới nơi này, Diệu Tinh cũng sẽ không cho anh niềm an ủi lẫn sự khích lệ, biết rất rõ ràng, Diệu Tinh hoàn toàn không chút quan tâm đến anh, nhưng mà... Khi anh cảm thấy mệt mỏi, thì duy nhất, anh chỉ nghĩ tới nơi này, chính là chỗ này.

Nằm ở trong chiếc chăn mềm mại, Diệu Tinh nằm co cụm người lại giống như một con mèo. Tiêu Lăng Phong ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc của cô ra.

"Diệu Tinh, anh phải làm thế nào thì mới có thể khiến cho em tin tưởng vào anh, hiểu rõ dụng tâm của anh? Phải làm thế nào, anh mới có thể bảo vệ được em, để cho em không bị làm tổn thương..." Người cực kỳ mệt mỏi, Tiêu Lăng Phong không kịp cởi áo khoác ra nữa, anh cứ thế chậm rãi nằm xuống, ở ngay bên cạnh Diệu Tinh. Từ phía sau ôm lấy cô...

Ngoài cửa sổ, bóng đêm ngày một đen. Một chiếc xe màu đen dừng lại ở dưới lầu.

"Thiếu chủ, Tiêu Lăng Phong đã trở về nhà trọ của Trình Diệu Tinh rồi!"

"Quả nhiên." Bộ dạng của Mộ Sở giống như đã đoán trước được sự việc vậy, nhưng trong giọng nói lại có sự mất mát không dễ dàng phát giác được: "Tiếp tục quan sát theo dõi nhất cử nhất động của Tiêu Lăng Phong cho tôi! Còn nữa... Tôi muốn Trình Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong phải hoàn toàn quyết liệt với nhau. Tôi bất kể cạm bẫy phương pháp gì, ngay một khắc tôi đều không muốn phải chờ đợi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 152: Hành hạ tôi anh cảm thấy rất thoải mái sao

Khi Diệu Tinh tỉnh lại, phát hiện ra mình đang ngủ ở trên giường, liền giật mình một cái, cô nhớ là mình ngủ ở trên ghế sa lon, chẳng lẽ là cô nhớ lộn sao...

Trên bàn ăn phòng khách để mấy thứ thức ăn có chút đơn giản. Màu sắc nhìn qua có chút kỳ quái. Diệu Tinh tò mò cầm đôi đũa lên gấp một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng.

"A..." Diệu Tinh thống khổ há miệng ra. Thật sự rất khó ăn không phải như bình thường. Nhưng mà cô vẫn ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào mấy món ăn bày trên bàn ở trước mặt đến gần người. Nhìn thấy ba chữ trên giấy "Thật xin lỗi" kia, cô bất đắc dĩ thoáng mỉm cười về không được tự nhiên. "Người này thực sự muốn nói xin lỗi, hay là muốn hạ độc cho mình chết đây..." Diệu Tinh lờm một cái trắng mắt đầy vẻ xem thường. Nhưng cuối cùng cô vẫn cầm đôi đũa lên, nhẹ nhàng ăn, không biết qua bao lâu, @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh mới tựa như đột nhiên tỉnh táo lại...

"Trình Diệu Tinh. Mày điên rồi có phải hay không, lúc này mày đang làm gì vậy..." Cô tự trách cứ cái này mình. "Thực sự mày đã quá kỳ quái rồi đấy, Trình Diệu Tinh à!" Cô để đũa xuống đi vào phòng tắm, cô suy nghĩ, sau đó tự nói với mình, cứ làm như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng mà trong lòng thủy chung đã rối loạn thành một đoàn. Trình Diệu Tinh, không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, hãy để cho người ta bình tĩnh một chút.

Tắm rửa xong, Diệu Tinh liền cố ý lấy ra bộ quần áo dài để mặc, hi vọng có thể che đậy bớt dấu vết những rên người. Dạ Khuynh Thành gặp chuyện không may liên tiếp hai ba lần, làm liên lụy đến bao nhiêu người như vậy. Tới cùng, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, cô tuyệt đối không thể nào tin nổi, chuyện này chỉ là sự trùng hợp.

Kính coong...

Đang lúc cô do dự có nên đi bệnh viện để thăm hỏi tình hình người bị thương một chút hay không, thì tiếng chuông cửa vang lên. Diệu Tinh có chút nghi ngờ. Người biết cô ở nơi này trừ Tiêu Lăng Phong ra, thì chỉ có Tịch Mạt và Bùi Hạo Thần, mà hiển nhiên thời gian này đều không phải là thời điểm ba người này nên xuất hiện.

Trong lòng mang theo sự nghi ngờ, cô đi ra mở cửa.

Thời khắc nhìn thấy Mộ Sở, trong lòng Diệu Tinh cảm thấy kinh hãi.

"Anh đã hỏi người bảo vệ tòa nhà mới biết được em ở tầng nào." Mộ Sở cười giải thích.

"Alex, sao anh lại tới đây, chẳng phải là anh nên ở bệnh viện hay sao?" di@en*dyan(lee^qu.donn), Diệu Tinh nhìn những thứ Mộ Sở mang trên thân thể, có chút kinh hãi.

"Ngày hôm qua thời điểm em gọi điện thoại nghe có vẻ là lạ! Diệu Tinh, anh rất lo lắng cho em!" Mộ Sở nói xong đưa cánh tay ra ôm lấy cô. "Tại sao em không đến bệnh viện để thăm anh? Em có biết là việc em cứ vội vã chạy đi như vậy, đã khiến anh có bao nhiêu lo lắng hay không!" Anh nói xong, cánh tay không ngừng dùng sức, thật giống như bởi vì khẩn trương mà mang theo sự run rẩy.

"Alex. Anh đừng nên tự hù dọa mình như vậy, em không sao!" Diệu Tinh thấp giọng nói, từ từ cúi đầu, theo bản năng cô còn len lén giấu tay về sau lưng.

Mộ Sở nhìn hành vi của Diệu Tinh, sau đó rất mạnh mẽ nắm lấy tay kéo cổ tay của Diệu Tinh ra trước.

"Anh làm gì thế..."

"Trên người anh đang bị thương, em nghĩ muốn định làm hại anh không thể ở trở lại đưa xe nữa, thì cứ ra sức mà giãy giụa cho mạnh vào!"

Lời nói này của Mộ Sở khiến cho Diệu Tinh buông tha ý tưởng giãy giụa. Mộ Sở thừa dịp này nhìn vào cổ tay của Diệu Tinh. Trên cổ tay mảnh khảnh của cô, còn có thể nhìn thấy một vòng vết máu ứ đọng. Đây là dấu vết bị người ta dùng sức nắm giữ lại. Mộ Sở lặng yên không một tiếng động nắm chặt bàn tay lại. Tiêu Lăng Phong, mày vậy mà dám...

"Hắn đã làm tổn thương đến em sao!"

"Không có!" Diệu Tinh lắc đầu. "Alex, anh không nên tự mình suy nghĩ loạn xạ như vậy, là do em không cẩn thận..."

"Em đừng ở đó mà gât anh nữa!" Mộ Sở kích động hét lên. Diệu Tinh, em như vậy là muốn bảo vệ cho Tiêu Lăng Phong, có đúng hay không. Hắn thì có cái gì tốt kia chứ?" Diệu Tinh, em không tin rằng anh có thể bảo vệ nổi em, có phải hay không..."

"Em không có ý này" Diệu Tinh lắc đầu. "Alex. Anh đừng như vậy, anh nhìn xem, hiện giờ chẳng phải là em đang rất tốt hay sao? Em không sao hết, thật sự không sao mà!" Diệu Tinh lo lắng nói thêm một câu. "Alex, anh đừng đi tìm Tiêu Lăng Phong, hãy tin tưởng em."

"Diệu Tinh, anh không sợ. Thật sự không sợ!" Mộ Sở đưa tay nắm lấy cánh tay của Diệu Tinh. "Anh thật sự có thể bảo vệ được em!"

Diệu Tinh lặng lẽ nắm chặt quả đấm. Mộ Sở lời mà nói..., thật dễ cho cô thật là mâu thuẫn. Cô ngẩng đầu nhìn Mộ Sở, tại sao trong lòng loạn như vậy đâu. Nếu như Alex có thể giúp một tay, như vậy chẳng phải là cô đã có thể rời khỏi Tiêu Lăng Phong rồi sao...

"Alex, tại sao anh lại rời khỏi bệnh viện chạy đến đây vậy? Để em đưa anh trở về thôi!" Diệu Tinh xong liền lôi kéo Alex rời khỏi nhà trọ.

"Diệu Tinh, em ở cùng với anh nhé, có được hay không!" Mộ Sở lôi kéo tay Diệu Tinh. "Không nhìn thấy em, trong lòng anh cảm thấy rất kỳ quái, anh... anh nhớ em."

Diệu Tinh vội vàng thu tay lại, rút bàn tay của mình về. "Đi nhanh đi, để em đưa anh trở về bệnh viện." Diệu Tinh có chút lúng túng, sau đó đi ở phía trước, tay vẫn vơ vạt áo đầy về bất an.

Bệnh viện.

Diệu Tinh dìu Mộ Sở đi cẩn thận từng ly từng tí. "Về sau anh không nên chạy loạn như vậy nữa, có biết hay không! Khi nào em có thời gian rảnh, em sẽ đến để thăm anh!"

"Em đã nói như vậy rồi thì phải nhớ chứ!" Mộ Sở đáp lại một câu như trẻ con, sau đó cười hi hi, dùng cánh tay không "bị thương" của mình ôm lấy bả vai Diệu Tinh. Từ phía xa nhìn lại, hai người cực kỳ giống một đôi tình nhân.

Hai người đi vào đại sảnh bệnh viện, khi đi vào trong thang máy thì chạm mặt với Tiêu Lăng Phong và Joe.

Theo bản năng Diệu Tinh muốn tránh né, nhưng Mộ Sở cố ý ôm thật chặt Diệu Tinh, nhìn Tiêu Lăng Phong vẻ đầy đắc ý. Bộ dáng kia giống như đang nói..., thử nhìn xem, giờ phút này, ai mới là người đàn ông của cô ấy.

Bàn tay Tiêu Lăng Phong nắm thành quả đấm thật chặt, lúc này, Diệu Tinh lại có thể ở bên cạnh Mộ Sở như vậy! Chuyện của Dạ Khuynh Thành cô cũng không buồn hỏi lấy một tiếng một câu. Nhìn bộ dạng của Alex, Tiêu Lăng Phong không nhịn được liền tiến lên.

"Tổng Giám đốc!" Lãnh Liệt kéo Tiêu Lăng Phong lại. "Đừng quá kích động, chuyện về tai nạn xe cộ kia ngài vẫn còn chưa giải thích rõ với cô ấy, đừng nên làm cho cô ấy hiểu lầm sâu hơn."

Nghe lời nói của Lãnh Liệt..., trong lòng từ từ chậm rãi buông lỏng quả đấm ra, "Đi thôi!" Anh nói xong, ánh mắt quét sang nhìn Diệu Tinh một cái. Ánh mắt nhân nhật kia của anh khiến cho trong lòng Diệu Tinh cảm thấy không khỏi đau xót. Bàn tay của cô chậm rãi kéo bàn tay của Mộ Sở trên bả vai của mình xuống.

Sự việc xảy ra ở Dạ Khuynh Thành, nhất định là đã làm cho Tiêu Lăng Phong bận rộn một mõi muốn chết rồi. Vậy mà anh vẫn còn làm bữa ăn sáng cho cô. Mà cô, cho tới bây giờ cũng chưa hề hỏi thăm anh hay là an ủi lấy một câu.

"Thư ký Trình, tới bệnh viện thăm bạn bè của mình chẳng?" Lãnh Liệt tiến lên. "Đúng lúc tôi có việc muốn hỏi cô một chút!" Anh cười, không để lại dấu vết kéo Diệu Tinh từ Mộ Sở trong ngực đi ra ngoài.

Mộ Sở nhìn Lãnh Liệt. "Không phải là chúng ta đã gặp nhau rồi sao?"

Tay của Lãnh Liệt thoáng cứng lại một chút, nhưng rất nhanh anh đã bình tĩnh trở lại, quay mặt sang. "Tôi đã từng xem anh tranh tài. Thực sự không ngờ tới, anh vậy mà lại vẫn nhớ tới tôi." Lãnh Liệt cười. "Xin chào ngài, tôi là Joe, đồng nghiệp của Diệu Tinh!"

"Đồng nghiệp!" Mộ Sở cười. "Vậy sao. Thế thì sau này làm phiền anh hãy quan tâm giúp cho cô ấy nhiều hơn một chút! Diệu Tinh, cô ấy luôn hay mơ mơ màng màng." Mộ Sở nói xong thân mật vuốt ve mái tóc của Diệu Tinh.

Lãnh Liệt cười khẽ một tiếng. "Tư Đồ tiên sinh thật phí tâm. Tôi nghĩ, tiểu thư Diệu Tinh đây đã có người quan tâm rồi!" Anh nói xong liếc mắt nhìn về phía Tiêu Lăng Phong. "Diệu Tinh, nếu có thể, buổi chiều cô hãy tới công ty một chút đi! Tôi có việc muốn hỏi cô."

Mộ Sở nhìn Lãnh Liệt vẻ uy hiếp. Lãnh Liệt cũng nhìn thẳng vào mắt Mộ Sở y như vậy. "Tôi đi trước." Lãnh Liệt nhẹ giọng nói với Diệu Tinh, "Còn có... Diệu Tinh, tôi ở cùng tổng giám đốc đã ba năm. Về chuyện tai nạn xe cộ lần này, tôi có nghe nói, tôi tuyệt đối tin tưởng chuyện này không chút liên quan đến Tổng giám đốc, cô cảm thấy thế nào?"

Nghe những lời Lãnh Liệt nói..., Diệu Tinh từ từ tỉnh táo lại. Quả thật, cô không có chứng cứ, trông cậy vào sự giải thích của Tiêu Lăng Phong, cũng căn bản không có khả năng. Tựa như chuyện của Đường Cát Nguyên cũng vậy, nếu như không phải là bị đuổi giết, nếu như không phải là cho là mình sắp chết, sợ rằng chuyện này anh vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ giải thích!

Nhìn Tiêu Lăng Phong vừa nói chuyện với bác sĩ, Diệu Tinh khẽ cắn cắn đôi môi, Tiêu Lăng Phong, hành hạ tôi như vậy, anh thật sự cảm thấy rất thoải mái sao...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Sự chua xót tràn ngập trong lòng

Diệu Tinh chậm rãi đi tới bên cạnh Tiêu Lăng Phong. Mộ Sở định tiến lên, nhưng bị Lãnh Liệt ngăn lại.

"Ngài làm như vậy, sớm muộn gì sẽ làm Diệu Tinh bị tổn thương đó!" Lãnh Liệt đè nén lại giọng nói của mình, nhưng vẫn mang vẻ đặc biệt nghiêm túc.

"Liệt, đây không phải là vấn đề cậu cần quan tâm." Mộ Sở nói xong rút cánh tay của mình ra khỏi tay Lãnh Liệt.

"Tôi đã nói rồi, nếu như anh còn tiếp tục làm hại tới người tôi vô tội, bất kể thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không ngồi đó nhìn. Tôi sẽ không nói chơi đâu!" Lãnh Liệt nhìn Mộ Sở. "Ngài có biết không? Đứa trẻ kia, xương sườn bị gãy đã đâm vào gan, làm tổn thương gan." Lãnh Liệt nói xong, tay nắm quả đấm thật chặt, trong mắt lóe lên ánh nhìn đầy phẫn hận. "Mặc dù khi tôi nhận nhiệm vụ của tổ chức đi ám sát cả nhà người khác, tôi cũng chưa bao giờ cảm thấy nghề nghiệp cùng thân phận của mình độc ác đến như vậy."

Trái tim của Mộ Sở hơi bị kéo căng ra đau nhức.

"A Sở, hôm nay tôi dùng thân phận bạn bè đã từng cùng nhau vào sanh ra tử nhắc nhở anh một câu, hết thảy mọi việc làm đều nên có chừng mực thôi..."

Thật lâu sau Mộ Sở cũng không biết nên nói gì. Anh chỉ nghĩ tới đây gây chuyện để mang đến phiền phức cho Tiêu Lăng Phong, nhưng trong quá trình thực hiện lại coi thường những chuyện đột ngột xảy ra. Ngón tay nắm lại thật chặt tay, hồi lâu cũng không có cách nào buông lỏng ra...

Ngón tay của Diệu Tinh lại vịn vào vạt áo. Cô cúi đầu về phía trước, không dám ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong, phảng phất mình như mình đã làm sai điều gì đó vậy.

"Anh có khỏe không?" Giọng của Diệu Tinh rất thấp, nhưng mà Tiêu Lăng Phong vẫn nghe rất rõ. Anh từ từ quay mặt lại, nhìn Diệu Tinh.

"Em quan tâm đến điều này sao?" Anh hỏi. Trong giọng nói mang theo một chút tức giận, chua xót lẫn uất ức. Đã lâu như vậy, lúc này cô mới nhớ tới việc hỏi thăm anh một câu.

"Tôi..." Diệu Tinh cứng họng. "Hừ! Tôi chính là chỉ khách khí hỏi thăm anh một câu, không trả lời thì thôi." Nói xong Diệu Tinh xoay người lại định đi. Cô đã phải cố gắng rất lớn mới có đủ dũng khí tiến lên để hỏi anh. Nhưng mà anh còn làm khó cô như vậy!

"Khí"... Tiêu Lăng Phong không nhịn được bật cười ra tiếng, anh đưa tay kéo Diệu Tinh lại, sau đó anh kéo cô đến khúc cua của đại sảnh, nơi có vách tường và bồn cây cảnh vừa vặn dễ dàng che giấu bọn họ. "Diệu Tinh, rốt cuộc bây giờ tôi phải làm gì đối với em đây?" Anh hỏi. "Anh dễ dàng tới một chút sẽ chết à? Anh không chịu dễ dàng tới, bảo tôi làm sao để ý đến anh chứ?" Diệu Tinh ngẩng đầu lên không nói đạo lý. "Không phải là tôi đã làm bữa ăn sáng cho em rồi đó sao!" Tiêu Lăng Phong nổi cáu: "Cái người phụ nữ này, tại sao em lại không có lương tâm như vậy chứ!" Anh nói xong dúi nhẹ một cái vào trán Diệu Tinh. Diệu Tinh thuận thế ngửa đầu ra sau, đụng vào trên vách tường.

"Ồi!" Diệu Tinh kêu lên đau đớn. "Anh còn nói nữa à!" Diệu Tinh cũng ngẩng đầu lên. "Khó khăn ăn chết đi được ấy! Anh thử nghĩ muốn xin lỗi, vậy mà còn là muốn hạ độc chết tôi à!"

"Tôi muốn hại độc chết em đấy!" Tiêu Lăng Phong nói một câu ác độc, sau đó chế trụ cái ót Diệu Tinh, ý đồ xấu xa, không nhẹ không nặng cắn một chút ở trên môi của cô. [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#), Vậy là cô cũng đã ăn sao? Đối với món điểm tâm này, anh thực sự không chút hy vọng nào, anh cho là Diệu Tinh sẽ trực tiếp vứt sạch món ăn kia đi.

"Ừm..." Diệu Tinh cau mày. "Anh làm gì thế!" Diệu Tinh không vui đánh Tiêu Lăng Phong một cái. "Anh là chó à..."

"Thật xin lỗi!" Tiêu Lăng Phong cụng trán vào cái trán của Diệu Tinh. "Tôi không hề có ý muốn làm thương tổn em, thật xin lỗi!" Nhẹ nhàng ôm Diệu Tinh vào lòng, Tiêu Lăng Phong hỏi nghiêm túc: "Còn đau không?"

Diệu Tinh cúi đầu. Cũng không lên tiếng trả lời. Cái vấn đề làm cho cô thẹn thùng không biết phải trả lời như thế nào! Trình Diệu Tinh, não của mày bị ngập nước à, anh ta đối xử với mày như vậy, đến lúc này rồi, mà mày vẫn có thể đứng ở chỗ này với anh ta được sao?

"Có phải là em vẫn đang còn tức giận đúng không?" Tiêu Lăng Phong trần thuật, "Diệu Tinh, em vẫn có một chút quan tâm đến tôi, có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong khẽ cười. "Thật tốt, Diệu Tinh, ở một phút trước, tôi còn cảm thấy mệt quá. Hiện tại tôi đã khôi phục lại được sức lực rồi! Diệu Tinh, vì em, tất cả mọi chuyện giờ đây tôi sẽ giải quyết cực kỳ tốt đẹp!" Anh nói xong lại đưa tay ra ôm lấy Diệu Tinh. Giọng nói có chút trầm thấp, nhưng lại tràn đầy nghiêm túc.

Những lời Tiêu Lăng Phong vừa nói..., đã làm cho Diệu Tinh ngây người ra không biết làm sao. Cô khản trương nuốt nước miếng. Thật kỳ quái, tại sao giữa hai người bọn họ mới vừa phát sinh chuyện không vui, nhưng mà giờ phút này, khi nghe những lời nói kia của Tiêu Lăng Phong..., trong lòng Diệu Tinh lại cảm thấy ấm áp...

"Cố gắng lên!" Diệu Tinh nhẹ nhàng nói, "Hết thảy mọi chuyện rồi sẽ trôi qua tốt đẹp thôi!"

Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng gạt đầu, bàn tay anh đang nắm lấy tay Diệu Tinh cũng lặng lẽ siết chặt lại vài phần. Từ góc độ này nhìn sang, Mộ Thần đang nhìn sang bên này, nghĩ đến sự hoài nghi của Diệu Tinh, trong ngực của anh cảm thấy cực kỳ khó chịu. "Diệu Tinh, tôi rất muốn em hiểu được tôi. Có một ngày, rồi tôi cũng sẽ làm cho em tin tưởng tôi vô điều kiện!" Anh khẽ hôn lên trán Diệu Tinh, nói bảo đảm với cô giọng rất nghiêm túc.

Hồi lâu, Diệu Tinh cũng không thể nào thoát ra khỏi nỗi khiếp sợ từ những lời này kia của Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong, anh thật sự là quá kỳ quái. Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong rời đi cùng với Lãnh Liệt, bàn tay nhỏ bé của cô theo bản năng liền nắm chặt lấy tà áo.

"Nhìn đã đủ chưa, họ đi xa rồi!" Mộ Sở chua xót nói.

"..." Diệu Tinh không hiểu quay đầu lại. "Hả? Em, em nào có nhìn, em, em chính là... Em... Em chỉ là hỏi câu an ủi một chút thôi mà."

"An ủi một chút, an ủi mà em cần phải để cho hân hôn em sao?" Mộ Sở hỏi. "Diệu Tinh, đây chính là lý do để em cự tuyệt tôi có phải không?" Mộ Sở hỏi. "Tiêu Lăng Phong kia có cái gì tốt, tại sao hân đã nhiều lần làm tổn thương em như thế, nhiều lần coi em trở thành một lợi thế, quà tặng trong chuyện buồn bán..." Mộ Sở nói đến đây, đột nhiên dừng lại.

Diệu Tinh kinh ngạc nhìn Mộ Sở, làm sao anh biết được? Chuyện của Triệu Chí Viễn lẽ ra Alex phải không biết mới đúng chứ!

Tựa như cũng ý thức được rằng chính mình đã nói sai, Mộ Sở tiến lên một bước. "Diệu Tinh. Em hãy nói đi, anh có chỗ nào không tốt?" Anh hỏi. "Chỉ cần em nói ra, anh sẽ thay đổi."

"Alex, ý em không phải như vậy!" Diệu Tinh lắc đầu. "Chuyện giữa em và Tiêu Lăng Phong rất phức tạp, trong lúc nhất thời không thể nào nói hết được!"

"Vậy thì em hãy từ từ nói ra đi!" Alex nổi đóa. "Diệu Tinh, anh không muốn em ở cùng với hân." Mộ Sở tuyên bố rất ngang ngược.

"Làm sao anh lại giống như một đứa trẻ vậy!" Diệu Tinh giơ tay lên gắng sức xoa xoa tóc của Mộ Sở tóc. "Ngoan nào. Không nên tuyt hứng..." Cô cười, một nụ cười giống như đang dỗ dành một đứa trẻ bốc đồng vậy.

"Trình Diệu Tinh!" Mộ Sở nổi giận. Nụ cười của Diệu Tinh cứng ngắc lại ở khóe miệng. "Anh không phải là một đứa trẻ con. Anh là một người đàn ông, em có hiểu không?"

Trong đại sảnh lúc này đầy người đến người đi, Diệu Tinh bị vấn đề này làm cho có chút lúng túng.

"Alex, anh..."

"Trình Diệu Tinh, anh nói lại cho em nghe một lần nữa, anh yêu em, anh nghĩ muốn cùng với em! Em đã nghe rõ chưa?"

"Alex. Anh đừng như vậy." Diệu Tinh có chút bất đắc dĩ.

"Hừ!" Alex cười khò một tiếng. "Được rồi, anh sẽ không như vậy, không như vậy." Anh nói xong, xoay người xoay bước rồi đi.

Mộ Sở thờ phỉ phò nhìn Diệu Tinh. Xoay người xoay bước đi tới thang máy. Mới vừa rồi, ở góc độ của mình, anh có thể nhìn thấy rất rõ từng hành động của Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh. "Trình Diệu Tinh, xem ra là cô đã yêu Tiêu Lăng Phong rồi, chỉ sợ chính bản thân mình cũng chưa biết mà thôi!" Xoay người lại, Mộ Sở nhìn tới nơi Diệu Tinh đang đứng. Ngón tay từ từ siết chặt.

Tiêu Lăng Phong, tao sẽ không để cho mày được như ý nguyện! Mặc dù người Trình Diệu Tinh lựa chọn là không phải là tao, nhưng tao cũng sẽ không cho phép cô ấy ở cùng với mày. Tao bất chấp bối cảnh nhà họ Tiêu của mày là gì, Tiêu Lăng Phong, cho dù có phải đồng quy vu tận, tao cũng sẽ không để cho mày được sống cuộc sống yên ổn bình an...

Trong phòng bệnh. Diệu Tinh vẫn không lên tiếng. Cô biết hành động của mình đã làm tổn thương đến Mộ Sở, nhưng mà muốn cô phải nói xin lỗi, thì cô lại không biết phải nói ra miệng câu nói như thế nào.

Alex nằm ở trên giường bệnh. Ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, nơi đây mắt trần ngập về lạnh nhạt...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Em yêu hân rồi có phải hay không?

Bầu không khí lúng túng làm người ta có chút hít thở không thông. Diệu Tinh cúi đầu thật thấp. Kẹt...kẹt. Cửa phòng bệnh bị ai đó đẩy ra.

"Thiếu..." Lệ Viêm bước nhanh vào trong phòng bệnh, không ngờ rằng Diệu Tinh lại đang ở chỗ này. Anh ta chớp chớp mắt mấy cái, khôi phục lại vẻ bình thân rất nhanh. "Thiếu gia, ngài chạy đi đâu vậy!" Cố đề xuống sự bất an trong lòng. Lệ Viêm đi tới bên giường. "Gọi điện thoại sao anh không nhận. Ai gọi anh chạy loạn khắp nơi như vậy?"

Mộ Sở đứng dậy, chắc chắn là phải có chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra, thì có thể làm cho Lệ Viêm phải hốt hoảng như thế.

"Tiểu thư Dược Thi đã xảy ra chuyện!" Lệ Viêm ghé sát vào bên tai Mộ Sở nhẹ giọng nói.

"Cái gì?" Mộ Sở hỏi.

"Hôm nay cô ấy bị té ngã từ trên thang lầu xuống, may mắn là không bị thương nặng lắm. Chẳng qua, chính là do không nhìn thấy anh nên cô ấy không chịu uống thuốc." Lệ Viêm hạ giọng nói nhỏ.

Diệu Tinh đứng ở một bên không nghe thấy bọn họ nói gì với nhau. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của bọn họ, cô cũng hiểu đã có chuyện gì đó xảy ra.

"Pat. Đã xảy ra chuyện gì vậy? di@en*dyan(lee^qu.donn), Có phải là cánh tay của Alex bị làm sao hay không?" Diệu Tinh tiến lên khẩn trương hỏi.

"Không phải chuyện đó." Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Trình tiểu thư không cần phải lo lắng, chỉ là một chút chuyện công việc thôi!"

Nghe thấy Diệu Tinh nói như vậy, Diệu Tinh yên tâm gặt đầu. "Vậy hai người cứ nói chuyện đi. Tôi đi rửa lại hoa quả ướp lạnh một chút." Diệu Tinh nói xong cầm giỏ trái cây đi ra ngoài. Trước khi đi, cô còn liếc nhìn qua Pat một cái về đây kỳ quái. Là ảo giác của mình sao? Tại sao, cô cảm thấy dường như bọn họ đang nói dối cô. **điể●n☆đ●ànlê☆q●uýđ●ôn** Cảm thấy bọn họ có cái gì đó thần thần bí bí...

Trong phòng tắm

"Ồi chào, này, này, cô có nghe nói gì không. Lần này chuyện của Dạ Khuynh Thành giống như có liên quan đến sự trả thù của xã hội đen!" Một trong hai cô gái chợt nói một câu.

"Chuyện như vậy, không thể nói lung tung!"

"Làm sao tôi dám nói lung tung!" Cô gái bắt đầu. "Tôi có một người bác làm việc ở đội cảnh sát hình sự, nghe nói chuyện lần này có liên quan đến lần khách hàng bị ngộ độc thức ăn lần trước!" Cô gái nói về cẩn thận từng ly từng tí. @MeBau*diendan@leequyddonn@ "Ông cụ Tiêu là người chính trực đến mức độ hơi thái quá, cho nên rất dễ dàng gây nên chuyện thù oán. Vì vậy, tôi nghĩ sự việc xảy ra hai ba lần liên tiếp như vậy không thể không liên quan tới chuyện trả thù."

"Nói ra thật sự đúng là kinh khủng thật! Những người đó không biết có còn tính người nữa hay không đây! Tôi nghe nói, có một đứa trẻ còn nhỏ tuổi, bị thương rất nặng, bây giờ vẫn còn đang phải giám sát ở trong phòng bệnh đó! Nghe nói hi vọng sống cũng rất mong manh."

Diệu Tinh suy nghĩ nửa thì không giữ nổi những gì đang cầm trong tay. Xã hội đen! Trả thù! Mặc dù Tiêu Lăng Phong cũng không phải là người nghiêm chỉnh gì, nhưng anh cũng được coi là một thương nhân tuyệt đối thực hiện luật pháp nghiêm chỉnh, làm sao có thể liên quan đến xã hội đen được chứ.

Trong phòng bệnh, vẻ mặt của Mộ Sở đầy vẻ ngưng trọng. "Tôi nghĩ anh vẫn nên trở về xem xét lại tình hình thế nào một chút đi. Thời gian gần đây anh vẫn luôn bận rộn về chuyện đối với Tiêu Lăng Phong, phỏng chừng cũng đã mấy ngày nay chưa trở về nhà thăm cô ấy rồi. Người giúp việc cũng báo lại rằng, cô ấy luôn luôn trốn ở trong phòng một mình ngồi khóc."

Trong lòng Mộ Sở có một chút ngổn ngang. "Tôi cũng rất lo lắng cho cô ấy, nhưng mà bây giờ tôi không thể trở về được! Chẳng lẽ cậu muốn Diệu Tinh biết được trong nhà tôi còn đang nuôi dưỡng một người hay sao?"

"Nhưng mà tiểu thư Dược Thi bị thương. Còn Trình Diệu Tinh, tôi sẽ đưa cô ấy trở về..."

"Trước đừng nói vội!" Mộ Sở cắt ngang lời nói của Lệ Viêm: "Tôi muốn xem cậu sắp xếp mọi chuyện thế nào? Hôm nay vừa vặn Diệu Tinh lại đang ở đây, đúng là một cơ hội hiếm có."

"Thật sự phải làm như vậy hay sao?" Lệ Viêm hỏi có chút không dám khẳng định.

"Đã bao giờ tôi làm chuyện gì không xác định chưa!" Mộ Sở liếc nhìn về đây dương dương tự đắc. "Cứ theo như tôi nói mà làm đi! Hiện tại Tiêu Lăng Phong đã biết đây là sự sắp xếp của chúng ta rồi. Cần phải để cho hắn và Trình Diệu Tinh chứng minh thân phận trước chúng ta đã, cần phải làm cho Diệu Tinh rời khỏi hắn." Mộ Sở nói xong nhảy xuống giường.

"Vậy còn Liệt ở bên kia thì làm sao bây giờ?" Lệ Viêm hỏi. Lần này phản ứng của Lãnh Liệt thật sự quá kỳ quái. Mặc dù chuyện này đã làm thương tổn tới rất nhiều người vô tội, nhưng mà cũng không đến mức phải có sự phản ứng lại lớn đến mức như vậy chứ!

"Được rồi, cậu cứ mau chóng trở về đi! Còn Dược Thi, ngày mai tôi sẽ trở về thăm cô ấy." Ngồi tựa vào đầu giường, chân mày Mộ Sở nhíu chặt thêm vài phần. Cần phải mau chóng giải quyết hết thảy mọi việc ở nơi này mới được, bằng không, sau này chuyện sẽ như thế nào, chính anh cũng không có nắm chắc...

Ở trong phòng bệnh, tâm trí của Diệu Tinh vẫn có chút không tập trung. Những lời nói chuyện của hai người phụ nữ ở trong phòng tắm, đã làm cho Diệu Tinh cảm thấy sự bất an thật sâu hơn. Ba chữ xã hội đen kia, đối với cô mà nói, thật sự là quá kinh khủng.

"Diệu Tinh, em đang suy nghĩ gì vậy?" Mộ Sở đi tới bên cạnh Diệu Tinh, "Vẫn còn đang tức giận bởi câu chuyện lúc buổi trưa hay sao?"

"Hả?" Diệu Tinh phục hồi lại tinh thần lại. "Không phải đâu. Em đang mãi suy nghĩ chuyện của công ty một chút." Diệu Tinh liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. "Alex, thời gian không còn sớm, em đi về trước đây."

"Diệu Tinh, có phải là em đang muốn trốn tránh anh hay không?" cho em bị tức giận có đúng không? Cho nên em mới không muốn đề ý đến anh như vậy, có phải hay không."

"Anh thật sự đã suy nghĩ quá nhiều rồi, hiện tại ở công việc ở trong công ty đã chất thành một đống rồi. Em..."

"Việc đó thì có liên quan gì tới em chứ?" Mộ Sở hỏi. "Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong đối xử với em như vậy, lại còn cướp đi công ty của nhà em nữa. Làm sao em có thể thích hắn được chứ." Mộ Sở tàn nhẫn nhắc nhở.

"Em không có!" Diệu Tinh bị dao động có chút kích động.

"Vậy thì là vì cái gì?" Mộ Sở hỏi. "Diệu Tinh, em cùng cần phải tỉnh táo lại một chút đi. Hai người mà ở chung một chỗ chắc chắn là sẽ không hạnh phúc."

"Alex, anh không nên nói vậy, làm sao em lại có thể thích anh ấy được chứ! Huống chi... Tiêu Lăng Phong đã có người thích rồi, anh cũng biết mà." Diệu Tinh nói xong, trong lòng như có chút gì đó hơi bị kéo căng ra, cảm giác đau vì bị kéo căng này rất nhỏ, nó nhỏ đến mức cô cũng không phát hiện ra được.

"Vậy sao!... Thế thì tại sao em lại vẫn còn muốn ở lại bên cạnh hắn đây?" Mộ Sở tiếp tục truy vấn, "Thật ra thì bản thân em cảm thấy không thể buông tay với Tiêu Lăng Phong được, có phải vậy không?"

Nghe những lời Mộ Sở vừa truy hỏi..., trong lòng Diệu Tinh chợt nhói đau một hồi. "Anh nói vậy. Em... em mới không có! Em phải đi." Diệu Tinh nói xong liền xoay người rời đi.

"Diệu Tinh!" Mộ Sở gọi với theo rồi sai bước nhanh chóng đuổi theo Diệu Tinh. Giờ phút này, đang lúc mọi người đi qua đi lại rất đông, Mộ Sở cũng không tiện lớn tiếng gọi Diệu Tinh, chỉ có thể sai bước đuổi theo cô, kéo cánh tay của cô lại: "Em đừng nóng giận, để anh tiễn em!" Mộ Sở chậm rãi nói. Vốn dĩ Diệu Tinh muốn cự tuyệt, nhưng mà suy nghĩ lại một chút cô vẫn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng thu lại cánh tay. Từ từ đi ở phía trước.

Mộ Sở chậm rãi đi theo Diệu Tinh, cho mãi đến khi ra đến ngoài cửa khu phòng bệnh điều trị, anh khẽ gọi cô một tiếng. Diệu Tinh đã thanh tĩnh rất nhiều. Lúc này cô mới từ từ dừng bước chân.

"Alex, thật xin lỗi, gần đây em có quá nhiều chuyện phiền lòng, không phải là em nghĩ muốn nổi giận với anh đâu."

Mộ Sở nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn đáng vẻ Diệu Tinh đang đầy mâu thuẫn, anh đưa tay lên nhẹ nhàng khẽ vuốt nơi gò má của Diệu Tinh. "Anh biết, Diệu Tinh. Là anh đã quá sốt ruột, anh đã nói rồi, anh sẽ cho thời gian để suy tính, cho nên... em cũng không cần phải để lời nói của anh ở trong lòng... Bất kể bao lâu, anh cũng sẽ chờ em, anh muốn cho em biết, anh mới đúng là người thích hợp với em nhất, anh mới là người thật sự đáng giá để em yêu..."

Diệu Tinh cúi đầu, trong lòng của cô lúc này cũng đang rối loạn. Vốn dĩ cô cho là mình ưa thích Alex, ít nhất thì cũng có thiện cảm với anh. Nhưng mà khi phải đối mặt để phân trần với Alex, tại sao càng ngày cô lại càng nghĩ muốn chạy trốn! Có phải là bởi vì cô đã quá đề ý đến quá khứ của mình, hay là... Cô căn bản cũng không hề yêu thích Alex.

"Đi thôi, để anh đưa em trở về..." Mộ Sở lôi kéo Diệu Tinh đi về phía cửa chính của bệnh viện. Từ trong đại sảnh cũng có mấy người cùng đi ra ngoài, cũng chậm rãi đuổi theo...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 155: Đột phát ngoài ý muốn

Đi ra khỏi cửa chính một quãng thật dài mà Mộ Sở cũng không có ý định dừng lại. Diệu Tinh nhẹ nhàng xoay người sang nhìn anh một cái, "Alex, anh trở về đi thôi, đã đi một quãng thật dài rồi!" Nếu còn tiếp tục đi như vậy nữa thì thật bất tiện, thật không biết lúc nào mới là điểm cuối.

"Diệu Tinh, anh đã suy nghĩ muốn lựa chọn sẽ tiếp tục đi cùng với em đến cùng." Mộ Sở nói xong tiến lên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Diệu Tinh, nghiêm túc nói.

Diệu Tinh có chút mất tự nhiên muốn thu tay lại, tuy nhiên tay của cô lại bị Mộ Sở nắm giữ thật chắc. [di@en*dyan\(lee^qu.donn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.donn)), "Diệu Tinh, tin tưởng anh, anh mới chính là người có khả năng để bảo vệ cho em! Sự lựa chọn cuối cùng của em vẫn sẽ là anh như trước chứ..."

Diệu Tinh nhìn về nghiêm túc trong mắt Alex, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà, sự kỳ quái nằm ở chỗ nào, trong lúc nhất thời cô cũng chưa thể nghĩ ra rõ ràng được.

"Em đi đây!" Diệu Tinh vừa nói xong, còn chưa kịp nhắc chân bước đi, thì đã bị mấy người khác ngăn cản mất đường đi.

"Cô là tiểu thư Trình Diệu Tinh phải không?" Người dẫn đầu mở miệng hỏi một câu.

Trong lòng Diệu Tinh cả kinh, theo bản năng Mộ Sở cũng vươn tay cánh tay ra ngăn cản cho Diệu Tinh. "Các người muốn làm cái gì?" Mộ Sở hỏi.

"Trình tiểu thư không nên hiểu lầm, chúng ta là người do Thần thiếu phái tới bảo vệ ngài trở về." Người đàn ông nói tay làm ra tư thế xin mời.

"Bùi Hạo Thần!" Diệu Tinh không hiểu. Anh ấy đang làm cái gì thế nhỉ? Cho dù có phái người tới đón cô, cũng không phải là anh chứ. Diệu Tinh nghi ngờ nhìn thoáng qua Mộ Sở ở bên cạnh.

"Diệu Tinh. Không nên đi cùng với bọn họ." Mộ Sở vươn cánh tay ra. "Rốt cuộc các người là ai vậy?" Anh hỏi. Bùi Hạo Thần chẳng? Cho dù tới đón, dĩ nhiên, đàn, lễ, quý, đồn cũng phải chính là Tiêu Lăng Phong đi chứ!

"Trình tiểu thư, Thần thiếu sợ ngài xảy ra chuyện, cho nên muốn chúng tôi tới đón cô đi gặp Tiêu thiếu gia." Người đàn ông gắng sức giữ tính tình nhẫn nại, cắn răng nói.

"Các anh giúp tôi chuyển lời cảm ơn đối với ý định tốt này của Thần thiếu. Tôi sẽ đưa Diệu Tinh trở về nhà. Mời các người trở về đi!" Mộ Sở nói xong, kéo tay Diệu Tinh, kéo cô ra phía sau.

"Nếu Trình tiểu thư không nghe lời, như vậy chúng ta đành xin đắc tội với ngài!" Người đàn ông nói xong đưa tay tới kéo Diệu Tinh ra.

"Chạy đi." Mộ Sở nói một câu, tiếp đó lôi kéo tay Diệu Tinh xoay người chạy đi. Trong lúc nhất thời, @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh có chút không phản ứng kịp, lúc xoay người cô suýt nữa thì ngã trên mặt đất, "Cẩn thận." Mộ Sở duỗi tay giữ chặt lấy cô.

"Alex..." Vì sợ hãi mà giọng nói của Diệu Tinh có chút run rẩy.

"Đã có anh ở đây, em đừng sợ!" Mộ Sở nói xong, lôi kéo Diệu Tinh chạy về phía trước. Nhưng mà không đợi hai người chạy được mấy bước, lập tức liền có mấy người từ trong xe chui đi ra, đứng ở trước mặt ngăn cản đường đi.

"Các người là ai. Muốn làm gì?" Diệu Tinh hỏi.

"Chúng tôi muốn gan của cô." Người đàn ông cười ha hả, để lộ ra một hàm răng ó vàng, vết sẹo trên mặt càng làm cho nụ cười trở nên khó coi hơn.

"Anh..." Diệu Tinh giận đến không nói được ra lời. Nghe thấy người đàn ông nói như vậy, Mộ Sở nắm quyền thật chặt. Có thể nói, câu nói này nghe vô cùng làm nhục mạ người khác..., làm cho anh hận không thể tự tay đập chết tên súc sinh này.

"Tiểu tử giữ hân lại. Chúng tao sẽ để cho mày đi, nếu không..." Hừ..."Ông nội đây cũng vẫn chưa từng được hưởng mùi vị của đàn ông đâu." Người đàn ông vừa dứt lời, toàn bộ những người hầu sau lưng cũng liền nở nụ cười theo.

Mộ Sở cau mày thật sâu. Không đúng. Những người này hẳn không phải là do Lệ Viêm sắp xếp. Nếu không, coi như có cho đám người kia mượn mấy lá gan, thì bọn chúng cũng không dám nói ra mấy lời đại nghịch bất đạo như thế! Nhưng mà... Nếu như không phải là là người do Lệ Viêm sắp xếp, còn có ai dám động đến anh đây. Không, người bọn chúng cần là Diệu Tinh, hiển nhiên bọn chúng đã không nhận ra anh, bọn chúng đã chỉ rõ muốn Diệu Tinh... Vậy, sẽ là người nào đây, chẳng lẽ là Đường Nhã Đình?

"Chúng mày đừng có mơ tưởng đến được cô ấy." Mộ Sở bảo vệ Diệu Tinh ở trong ngực. Về rét lạnh trong mắt anh làm cho người ta không rét mà run. Mấy người đàn ông kia thật sự đã bị ánh mắt kia của anh hù dọa, nhưng mà, vì thể diện, ý vào nhiều người, bọn chúng làm sao có thể để một "cậu nhóc con" kia ở trong mắt chứ, huống chi, trên người anh còn đang bị thương.

"Tiểu tử, anh hùng cứu mỹ nhân, cũng cần phải nhìn thời điểm!" Người đàn ông giễu cợt. "Chúng tao thấy cô nàng này không tệ lắm! Mày cứ yên tâm, chờ chúng tao thoải mái xong rồi, báo cáo với cấp trên cho chỉ thị. Chúng tao sẽ trả lại cô gái này cho mày hoặc là... Tất cả chúng ta sẽ cùng nhau... như thế nào."

"Mày muốn tìm chết." Nét mặt Mộ Sở tối sầm lại, bước nhanh lên trước một bước, một cước đạp ngã gã đàn ông vừa nói chuyện kia ngã xuống đất: "Không muốn chết, thì hãy cút ngay cho tao, bằng không, tao nghĩ mày sẽ phải hối hận vì đã có mặt ở trên đời này." Ánh mắt rét lạnh như băng, cùng với từng chữ lạnh buốt đến thấu xương, thật giống lời từ địa ngục xông tới vậy. Bọn người kia hoảng sợ, nhưng mà, bọn chúng được thuê làm việc trả tiền, huống chi, phía sau lưng vị khách hàng thuê bọn chúng làm việc này, lại còn có tổ chức "Ám Dạ" thần bí hỗ trợ. Vô luận như thế nào cũng khiến cho bọn chúng thực sự không dám đắc tội... Còn nhân vật đang ở trước mắt hiện giờ... thì bọn chúng lại chưa từng nghe nói tới, mặc dù hôm nay đã nghe mấy lời dạy dỗ anh như vậy, nhưng cũng chả là cái gì.

Vào. Mộ Sở chùng người xuống, anh cũng đứng là một nhân vật hung ác, một cước này, anh thực sự đã dùng lực khá mạnh...

"Tiểu tử, mày rượu mời không muốn uống, lại chỉ thích uống rượu phạt. Ông đây hiện tại muốn mày đi, mày phải đi, nếu không..."

"Nếu không thì như thế nào?" Mộ Sở lạnh giọng hỏi."Ai bảo mày tới." Mộ Sở kéo gã đàn ông kia tới."Thừa dịp tao còn khách khí, cút nhanh lên." "Mấy thằng lộn chúng mày còn đứng đây nhìn cái gì, khăn trương lên cho tao." Gã đàn ông rống giận một câu. Mấy người kia cũng phục hồi lại tinh thần lại, rồi rít xông lên phía trước.

Mộ Sở quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhanh chóng đứng dậy, một cước phóng lên phía trước, một phát đá văng mấy tên kia ra xa mấy bước. Nhưng mà dù sao đối phương nhiều người hơn, trên cánh tay của anh lại còn đang quấn lớp băng thật dày, lại còn đeo băng treo lên nữa. Đợi đến lúc cảm giác được phía sau có người đến gần, thì anh đã bị đánh trúng một quyền...

"Alex." Thấy Mộ Sở bị đánh lén như vậy, Diệu Tinh kêu một tiếng chạy tới. Nhưng cô còn chưa đến gần, thì đã bị níu lại, bị cứng rắn kéo lại về phía sau.

"Điều Tinh." Thấy Điều Tinh bị giữ chặt, Trong lòng Mộ Sở như bị kéo căng ra đau nhói. Anh dùng sức kéo lớp băng trên cánh tay ra. Giờ phút này anh đã bất chấp chuyện thân phận của mình liệu có bị hoài nghi hay không nữa, anh chỉ muốn giải quyết những người kia nhanh lên một chút, sau đó mang Điều Tinh rời khỏi nơi này nhanh lên một chút...

"Hãy buông tôi ra." Điều Tinh hét lên, giơ chân lên, hung hăng giẫm gót giày nhọn hoắt lên mu bàn chân gã đàn ông. Gót giày cao nhọn hoắt lập tức hung hăng đâm vào mu bàn chân của gã đàn ông...

"A." Gã đàn ông kia bị đau phát ra một tiếng kêu thét lên, nhân cơ hội Điều Tinh liền tránh thoát.

"Điều Tinh, dừng tới đây, hãy chạy mau đi!" Thấy Điều Tinh chạy về phía mình, Mộ Sở nóng nảy cũng kêu to

Điều Tinh tựa như nghe không thấy lời của anh vừa hét lên, vẫn tiếp tục chạy đến bên cạnh Mộ Sở. Lúc này, làm sao cô có thể bỏ Alex ở lại đây một mình, còn mình thì bỏ chạy mất được.

Mộ Sở âm thầm nắm chặt tay lại thành quyền! Nếu như Điều Tinh có thể thuận lợi rời đi, thì việc xử lý mấy người này với anh hoàn toàn cũng không mất bao nhiêu sức lực. Nhưng mà Điều Tinh ở đây, hết thảy mọi chuyện lập tức không còn giống như vậy nữa. Nghĩ như vậy, nhưng mà Mộ Sở vẫn đưa tay kéo Điều Tinh lại. Trình Điều Tinh, tại sao em lại có thể ngu dốt đến thành như vậy.

"Tiểu tử, chúng tao sẽ cho mày một cơ hội cuối cùng. Mày hãy suy nghĩ đi, để người phụ nữ này ở lại, mày sẽ đi, hoặc là... Chúng tao mang sẽ người phụ nữ này đi, còn mày sẽ bị chết..." Thấy hai người thủ hạ của mình bị gạt ngã cũng không thể nào bỏ chạy được nữa, gã đàn ông kia cũng có chút kinh hãi. Nhân vật trước mắt hẳn thực sự không phải là một người đơn giản, nhất định phải tốc chiến mới có thể tốc thắng được. Hắn nuốt nước miếng.

Nghe lời nói kia của gã đàn ông, Mộ Sở cười khanh khách mấy tiếng. Đó là một loại kiểu cười âm u lạnh lẽo đến cực độ, ngay cả Điều Tinh, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy anh cười như vậy. Trong ấn tượng của cô "Alex" vẫn luôn giống như là một cậu thanh niên mới lớn thuần hậu ôn hòa như ngọc, tính khiết giống như là cậu thanh niên mới lớn ở nhà bên cạnh vậy. Nhưng mà một màn xảy ra trước mắt đã làm cho cô gần như đã bị hù dọa. Cái người này thật sự chính là Alex hay sao. Anh cười, nghe thật là khủng khiếp. "Muốn tao thành người chết ấy hả, không cần, chẳng qua là... Nhìn xem chúng mày có bản lĩnh này hay không." Mộ Sở nói xong nhanh chóng tiến lên. Một phát kéo gã đàn ông dẫn đầu tới, kéo hắn vắt qua cổ anh, dùng sức quật lộn nhào hắn nặng nề ngã xuống trên mặt đất. Nghĩ đến vừa rồi hắn còn dám nói năng lỗ mãng đối với Điều Tinh, anh thật sự chỉ muốn vặn gãy cổ của hắn. Nghiêng mặt liếc mắt nhìn qua Điều Tinh lúc này đang bị dọa cho sợ, đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch ra, anh vẫn cố nhìn lại. Hôm nay để lại cho mày một lần thứ nhất, nhưng mà... dám chọc tới tao, Mộ Sở này, mày nhất định phải chết...

Gã đàn ông kia toàn thân đau đớn. "TMD (con mẹ nó), nhìn cái gì vậy, hãy dạy dỗ hắn cho tao." Lại một lần nữa bị bêu xấu, gã đàn ông có chút tức giận đến khó thở, trong lòng nảy ra chủ ý xấu. Bất luận như thế nào hôm nay cũng phải làm cho hắn xả được cơn tức giận này.

Nghe lão đại ra lệnh, mấy người còn lại liếc nhìn nhau, sau đó cùng nhau vọt tới. Cũng có người xông về Điều Tinh. Mộ Sở bị tiếng kêu của Điều Tinh làm cho phân tán tư tưởng, trong lúc nhất thời không kịp đề ý. Từ phía sau lưng anh, một cây gậy gỗ lớn bằng cổ tay, đã hung hăng đánh trúng người anh. Một hồi đau đớn ập tới khiến cho chân mày Mộ Sở phải nhíu chặt.

"Alex, anh có làm sao không?" Điều Tinh bị dọa cho sợ đến kêu to. "Thật xin lỗi." Cô khóc. "Đều do em đã gây liên lụy đến cho anh. Thật xin lỗi..."

"Này. Tiểu tử, bây giờ mày hãy nên ngoan ngoãn đừng nghĩ muốn phản kháng lại, bằng không, tao lập tức vặn gãy luôn cái cổ mảnh mai của cô gái này ngay lập tức." Hai gã đàn ông đang kèm hai bên Điều Tinh nói uy hiếp.

Một màn này nghe quen thuộc biết bao. Khoảng thời gian trước đây không lâu, vào cái đêm mưa gió sấm chớp ấy, Tiêu Lăng Phong cũng đã bị uy hiếp như vậy. Điều Tinh cần mỗi thật chắc, tại sao mỗi khi cô có quan hệ với một người nào đó, là mọi người lại bị gặp xui xẻo như vậy chứ! Trình Điều Tinh, mày đúng là đồ sao chổi mà.

Mộ Sở nắm quyền thật chắc, người nào vặn gãy người nào cổ vẫn còn chưa thể khẳng định được. Nhưng mà, sự uy hiếp đối với anh mà nói, anh không thể không đề ý tới, càng không thể muốn sẽ có một chút nguy hiểm nào xảy ra với Điều Tinh.

"Chúng mày muốn thế nào?" Mộ Sở cắn răng hỏi. Nhớ đến anh đường đường là Thiếu chủ Ám Dạ, vậy mà hôm nay lại bị một đám lưu manh uy hiếp. Bất nạt. Lệ Viêm, cái tên đầu heo kia, đã chết ở nơi nào rồi.

"Tiểu tử, mày có mấy cái mạng chứ!" Gã đàn ông cầm đầu nổi cơn tức giận. "Mày hãy ngoan ngoãn để cho chúng tao dạy dỗ một trận, hôm nay tao sẽ tha chết cho chúng mày."

"Tao đã từng nghe một câu nói như vậy, "Vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ những lời nói của kẻ lưu manh là thật lòng!" Mộ Sở ngẩng đầu lên. Đáng chết, cần phải mang điện thoại di động ra ngoài mới đúng! Lệ Viêm, cậu đó, cái tên ngu ngốc này, tốt nhất cậu hãy cầu nguyện để cho tôi và Điều Tinh không bị xảy ra chuyện gì, nếu không, cậu cứ chờ đó mà đến Châu Phi sống nốt nửa đời sau đi.

"Này, như vậy có nghĩa là mày không đồng ý rồi, phải không hả?" Gã đàn ông nhíu mi lại. Lời nói của Mộ Sở cũng nằm ngoài dự liệu của hắn. "Chẳng qua là đáng tiếc... Hôm nay mặc dù mấy cái gì cũng hiểu, hôm nay ông nội mày đây cũng muốn phải giáo huấn mày một chút." Gã đàn ông hung hăng nghiêng răng nói. Mấy tên kia cũng rồi rít tiến lên vây quanh.

"Mày đã nghĩ xong chưa, chỉ cần tao ra lệnh một tiếng, cổ người phụ nữ kia sẽ gãy luôn!" Gã đàn ông cười vẻ đắc ý, nâng lên đầu gối, dùng sức thúc vào trên bụng Mộ Sở.

Mộ Sở rên lên một tiếng đau đớn.

"Các người đừng đánh nữa." Diệu Tinh khóc lớn, "Cầu xin các người, đừng đánh nữa."

"Sớm biết lo lắng người khác, thì hãy quản hành vi của mình cho tốt!" Gã đàn ông sờ sờ cằm, đánh hấn cho tao, hãy dạy dỗ hấn một trận ác liệt vào." Gã đàn ông nói câu ra lệnh độc ác.

Ngay sau đó. Một loạt các cú đấm và gậy gỗ cùng rơi xuống trên người Mộ Sở như mưa. Thậm chí có cây gậy gỗ bị gãy làm đôi chỉ bởi vì đã dùng sức quá độ. Mộ Sở từ từ ngồi chồm hổm xuống. Bởi vì tức giận mà con người của anh trở nên đỏ kè, kinh người...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Tôi muốn bọn chúng chết

Diệu Tinh bị cưỡng chế tay bị bẻ quặt lại ở sau lưng. Nhìn thấy một nhóm người vây "Alex" ở giữa thì nhau quyền đấm cước đá, vô luận cầu xin kêu gào, cũng không có người nào để ý đến. Diệu Tinh lớn tiếng kêu cứu mạng, nhưng mà tất cả mọi người đều giống như đã hẹn trước vậy, không có ai bóng người nào đi ngang qua, thỉnh thoảng có bóng người đi qua, khi nhìn thấy tình cảnh bên này, cũng chậm chậm cúi đầu, giả bộ làm ra vẻ thật sự mình không nhìn thấy gì. Sau đó tiếp tục đi theo đường của mình trở về.

Như thế này, có phải được gọi là lòng người dễ thay đổi hay không...

"Đủ rồi." Nhìn thấy Mộ Sở bị đánh phải nằm trên mặt đất, "không có" năng lực chống cự, người đàn ông mới lên tiếng ngăn lại, sau đó đi tới bên cạnh Mộ Sở, giờ tay lên vỗ vỗ lên gương mặt Mộ Sở. "Đây chính là kết quả của việc đắc tội với tao, tiểu tử, xã hội này, không phải ai nói chuyện lớn tiếng, người nào ánh mắt đủ lạnh, thì người đó chính là lợi hại. Mà chẳng những phải có thủ đoạn, mà càng phải có thêm sự nhẫn tâm nữa, không nên quan tâm đến những chuyện mà mày không cần phải quan tâm."

Mộ Sở nắm thật chặt quyền, anh thật sự rất muốn xé nát cái miệng của gã đàn ông này.

"Tiểu tử, hôm nay tao đây miễn phí cho mày một khóa học này! Về sau hãy ngoan hơn một chút." Hấn nói xong giờ tay ra, người phía sau cũng rất ấn ý thả cây gậy gỗ yêu quý của mình ở trong tay ra: "Cánh tay của mày bị thương, đúng không?" Gã đàn ông cười, tuyên bố, "Nếu như là đã bị thương rồi, thì cũng sẽ không quan tâm đến việc bị thương thêm một lần nữa, có phải hay không?" Gã đàn ông cười, đưa tay làm một động tác về phía người đằng sau, bọn người ở phía sau gật đầu hiểu rất rõ ràng, bắt đầu kéo cánh tay của Mộ Sở ra.

Hành động này của bọn chúng đã làm cho Diệu Tinh bị dọa sợ, hô hấp cũng sắp sửa bị ngừng lại. Nếu như lần này lại tiếp tục đánh xuống nữa, cánh tay Alex thật sự xong đời, vậy chuyện anh đưa xe phải làm sao bây giờ... "Không nên." Diệu Tinh kêu, không biết cô lấy ra sức lực từ nơi nào, vùng ra tránh thoát khỏi tay gã đàn ông đang kèm hai bên người mình, xông tới, dùng sức đem đẩy mạnh gã đàn ông đang giờ cây gậy gỗ lên qua một bên, sau đó dùng thân thể mình che chở cho Mộ Sở... Cô đã bị dọa cho sợ đến phát run, nước mắt chảy xuống, rơi ở trên cổ Mộ Sở. Trong nháy mắt, có cảm giác những giọt nước nóng bỏng dọa người, vết bỏng ấy làm cho mỗi một dây thần kinh của Mộ Sở đều đau...

Đột nhiên bị một lực mạnh mẽ từ phía sau lưng đẩy tới mạnh như vậy, gã đàn ông kia không chút đề phòng, lập tức bị đẩy ngã sòng soài ở trên mặt đất. Huych! điể●n☆đ●anlê☆q●uýđ●ôn Cánh tay chạm đất trước, bởi vì quá mức đột ngột nên không chịu nổi sức nặng của thân thể mập mạp, âm thanh vỡ vụn lập tức vang lên trong không khí.

"A." Tiếng kêu rên như tiếng heo bị chọc tiết vang lên.

"Alex." Diệu Tinh khóc ôm lấy Mộ Sở. "Anh có làm sao không, anh có sao không, anh có đau ở đâu hay không." Diệu Tinh nhìn Mộ Sở không biết làm sao. Hành động Diệu Tinh quả nhiên cũng đã làm kinh động đến Mộ Sở, cô vậy mà dám làm cái chuyện xông lại như vậy... Thậm chí ngay cả một chút do dự cũng không có...

"Ai cho phép em cứ xông lại như vậy. Rất nguy hiểm đó, em có biết hay không?" Anh lớn tiếng kêu. Không hề cảm thấy tủi thân vì trong giây phút Mộ Sở đột nhiên nổi giận như vậy, Diệu Tinh ôm thật chặt lấy Mộ Sở.

"May mắn tới kịp! May mắn quá! Tới kịp..." Cô nhẹ giọng ní non. Nước mắt cứ một giọt tiếp nối tiếp một giọt chảy xuống. Vừa mới rồi, ở chính trong cái nháy mắt kia, Diệu Tinh phảng phất như lại nhìn thấy cảnh ba năm trước đây... Khi ấy cô đã tận mắt nhìn thấy Mộ Thần gặp chuyện không may, tuy nhiên cô lại không có năng lực cứu vãn...

Mộ Sở có chút không hiểu, cô nói mấy chữ may mắn kia là thế nào nhỉ? "Diệu Tinh, tại sao em lại ngu ngốc như vậy chứ! Ai cần em tới đây như vậy, em có biết như vậy là rất nguy hiểm hay không?"

"Nhưng mà..." Diệu Tinh khóc khẽ. "Em không thể nhìn anh gặp phải chuyện không may." Cô lắc đầu.

"Không phải chỉ là bị đánh một chút thôi sao. Sẽ có chuyện gì chứ, đầu em là dùng để nuôi cá có phải hay không." Mộ Sở đau lòng hăm hừ.

"Nhưng mà... nếu lần này bị đánh xuống nữa, vậy thì cánh tay của anh xong rồi. Alex, anh đã nói, đua xe là tính mạng của anh." Diệu Tinh vừa khóc vừa giải thích.

Trái tim của Mộ Sở được nâng lên, bỗng chốc bị người nắm chặt, sau đó chậm rãi buông ra, sự đau đớn chậm rãi lan tràn ra...

"Trước kia anh cảm thấy đua xe là tính mạng của anh." Mộ Sở gật đầu, "Nhưng mà, Diệu Diệu, bây giờ sinh mạng của anh chính là em." Anh nghiêm túc nói qua. "Em có biết hay không, nhìn thấy em có chuyện, anh còn cảm thấy bị khó chịu hơn là anh bị chết!" Nói xong những lời này, ngay cả chính Mộ Sở cũng không biết là mình đang nói thật hay giả.

Diệu Tinh nức nở nhìn Mộ Sở. Không biết nên làm như thế nào để đáp lại.

Gã đàn ông đang nằm trên mặt đất lăn lộn thống khổ, kêu thảm. Những giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu từ trên trán lăn xuống. Hồi lâu, hắn mới có thể miễn cưỡng phát ra âm thanh. Nhìn bộ dáng của Diệu Tinh và Mộ Sở, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi...

"Con mẹ nó, cho lão đây hung hăng dạy dỗ cái đồ nhóc con thói tha kia một trận." Gã đàn ông kia thở hổn hển hà hển hển chửi mắng. "Hôm nay lão đây không phớt bỏ mày, tao sẽ mang họ của mày." Hắn nói xong bắt đầu gắng gượng chống đỡ nổi, ánh mắt như vậy, giống như hận không thể đem Diệu Tinh xé nát một loại.

Mộ Sở chống đỡ thân thể dậy, ôm lấy Diệu Tinh lúc này thân thể đã phát run lên. Trong lòng có bao nỗi phức tạp đan xen pha trộn vào nhau, cảm giác hỗn loạn đến không sao chịu nổi. "Diệu Tinh, em đi trước đi, tin tưởng ở anh, anh sẽ không có chuyện gì đâu."

Diệu Tinh lắc đầu. "Alex, là em đã làm liên lụy đến anh, em không muốn anh bị xảy ra chuyện gì hết!" Diệu Tinh lắc đầu...

"Hai đứa chúng mày đừng có dùng nơi này thành nơi than thở thở than vớ vẩn với nhau nữa. Hôm nay không một đứa nào trong chúng mày chạy thoát được." Gã đàn ông kia căn rắng. "Phế bỏ thằng đàn ông kia cho tao, còn con bé này, hôm nay là phần thưởng cho chúng mày." Gã đàn ông hô to. Ngay sau đó hắn nở nụ cười tàn nhẫn. "Không, tao muốn thằng đàn ông kia phải nhìn thấy, nhìn xem con đàn bà đề tiện hôm nay sẽ bị chơi đùa, trở thành một đám phụ la hét như thế nào." Gã đàn ông trở nên điên loạn, nụ cười phối hợp biểu cảm đau đớn khiến cho vẻ mặt vốn dữ tợn của hắn càng trở nên thêm vặn vẹo

Trong nháy mắt sống lưng Diệu Tinh bỗng cứng còng, Mộ Sở siết thật chặt quả đấm, tao nhớ mày rồi, tao ngược lại đang rất muốn nhìn một chút xem mày còn có thể điên cuồng được bao lâu nữa.

"Diệu Diệu, tin tưởng anh. Có anh ở đây, em sẽ không có việc gì hết." Anh anh nói xong, nhẹ nhàng hôn phớt lên trên đôi mắt của Diệu Tinh. Lúc này, cho dù Diệu Tinh có thật sự hoài nghi thân phận của mình, anh cũng quyết lựa chọn. Mộ Sở từ từ đứng dậy, mới vừa bị người ta đánh hung ác như vậy, thế nhưng anh nhìn lại vẫn giống như không có gì đáng ngại hết.

Nhìn Mộ Sở lại đứng lên một lần nữa, vẻ mặt gã đàn ông kia giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Mộ Sở quệt vết máu ở khóe miệng đi. "Mày có biết hay không, từ tao mới có năm tuổi, đã bắt đầu đi học tập bị đánh." Anh giẫm cọt nhìn gã đàn ông kia, lạnh lùng quét mắt nhìn mấy người trước mặt sắc mặt lúc này đã trắng bệch, nụ cười khinh miệt tràn ra ở bờ môi. "Hôm nay, tao sẽ cho chúng mày được biết, tao là ai."

"Vậy thì hôm nay mày cũng sẽ phải biết rằng tao là ai, hiểu được mày là ai." Gã đàn ông kia căn rắng. Lần nữa bị khiêu khích, hiện tại ngay cả cổ tay của hắn cũng đã bị gãy xương, sự tức giận đã vượt qua lý trí, hắn chỉ muốn hung hăng dạy dỗ người đàn ông này, dạy dỗ Diệu Tinh... Sau đó, tựa như đã quên mất rằng giờ phút này mình đang ở chỗ nào. Hắn chậm rãi lấy ra khẩu súng. Nhắm ngay Mộ Sở.

Thời gian, giờ khắc này tựa như đã định dạng. Nhìn hòng súng đen ngòm kia, Diệu Tinh xui xẻo ngay cả sức lực để cử động cũng không có nữa. Đối với việc cô tránh ra được, Mộ Sở cũng cảm thấy bất ngờ. Khoảng cách của bọn họ chỉ còn có một đoạn, mặc dù động tác của mình có mau hơn nữa, cũng không nhanh hơn đạn. Huống chi, nếu như có hành động thiếu suy nghĩ, nhất định người bị thương tổn cũng sẽ là Diệu Tinh...". Hôm nay chính mày đã tự tìm phiền toái đến cho mình, mày chớ có trách tao..." Gã đàn ông kia nói xong, cầm khẩu súng bắt đầu lên đạn. Xoạch xoạch... âm thanh kích thích làm đau màng nhĩ Diệu Tinh.

Gã đàn ông kia cười nhắm ngay hòng súng vào cánh tay của Mộ Sở, nụ cười trên mặt hắn càng ngày càng âm hiểm. "Chờ chết đi." Hắn vừa nói xong, còn chưa kịp bóp cò, thân thể chợt run lên một chút, ngay sau đó cả người hắn liền đổ nhào xuống. Tiếp theo đó, mấy gã đàn ông khác ở bên cạnh hắn cũng phải chịu cảnh ngã xuống từng người một,

"A." Đối với một màn đột nhiên này, Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến mức kêu lên thành tiếng thất thanh. Mộ Sở vội vàng chạy tới che kín ánh mắt Diệu Tinh lại. Anh nhìn sau lưng mấy người kia đều găm mấy lưỡi dao tinh xảo, con người thâm thúy nhanh chóng chớp chớp mấy cái. Liệt ...

Tiếng còi cảnh sát bắt đầu vang lên ầm ầm! Mấy người trên đất rên rít mấy tiếng thống khổ, nhưng vẫn không cách nào đứng dậy, chỉ có thể nằm trên mặt đất, chờ cảnh sát đến...

Tiêu Lăng Phong vội vã đi vào bắt cảnh sát. Thời điểm nhận được điện thoại, anh còn cho là mình nghe lầm. Diệu Tinh đã xảy ra chuyện, có người muốn giết cô...

"Tiêu thiếu gia, tình huống ước chừng chính là như vậy, hiện tại mấy người kia đang ở bệnh viện điều trị, chờ kết quả điều tra tiến một bước nữa."

"Vậy bây giờ Diệu Tinh đâu rồi, tình huống của cô ấy như thế nào."

"Trình tiểu thư không việc gì hết, không hề bị thương, còn tình trạng người đàn ông đi cùng với cô ấy cũng không sao hết. Mặc dù trên người có mấy chỗ bị tụ máu rất nặng, nhưng cũng may mắn chỉ là bị thương ngoài da."

Alex. Tiêu Lăng Phong nhíu mi. Chẳng lẽ chuyện này lại do hắn ra tay thiết kế?

"Đúng rồi, chúng tôi cũng phát hiện thấy ở trên thân mấy người kia đều có mấy mũi dao găm giống nhau. Tiêu thiếu gia có ấn tượng gì về điều này không?" Cảnh sát nói xong lấy ra túi đồ vật chứng.

Tiêu Lăng Phong nhìn chằm chằm vào mấy vật nhỏ kia, sau đó lắc đầu một cái.

"Chúng tôi có lý do hoài nghi chuyện này có liên quan đến chuyện bị xã hội đen trả thù, cho nên Tiêu thiếu gia, ngài vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng. Có phát hiện gì thêm, xin lập tức hãy liên lạc với chúng tôi."

"Được, tôi sẽ làm theo." Tiêu Lăng Phong gật đầu...

Tịch Mạt vẫn chưa tỉnh hồn, cô siết thật chặt cái váy, thân thể vẫn còn có chút run rẩy. Người nữ cảnh sát an ủi cô mấy câu. Nhìn Tiêu Lăng Phong đi vào, cô đứng dậy rồi đi.

"Trình Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong nhìn bộ dạng Diệu Tinh thê thảm như vậy, vừa định muốn nổi giận. Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong, vốn dĩ cô còn đang yên lành, đột nhiên mím miệng tủi thân, trong nháy mắt, nước mắt dâng lên, tuôn trào ra ngoài."

"Cô..." Tiêu Lăng Phong nổi giận. Nhưng cuối cùng anh vẫn đi tới ôm lấy Diệu Tinh. "Không sao, đừng sợ!" Anh khẽ vuốt mái tóc Diệu Tinh an ủi.

Diệu Tinh nắm thật chặt lấy vạt áo của Tiêu Lăng Phong, cũng không nói nổi lời nào, nước mắt cô làm ướt nhẹp áo của Tiêu Lăng Phong. Áo bị thấm ướt nước mắt của Diệu Tinh dính chặt ở trên người của anh, cảm giác lạnh lạnh, nhưng cũng rất thoải mái. ... Là áo giáp của anh sao? Giờ phút này anh cảm thấy Diệu Tinh cực kỳ lệ thuộc vào anh

"Tôi cho là sẽ không còn được gặp lại anh nữa." Diệu Tinh vô ý thức nói, trong nháy mắt cánh tay của Tiêu Lăng Phong chợt cứng đờ.

"Diệu Tinh, em nói gì?" Tiêu Lăng Phong không hỏi xác định.

"Hả?" Diệu Tinh ngẩng đầu. "Tôi đã nói gì vậy?"

"..." Tiêu Lăng Phong cứng họng. Trình Diệu Tinh. Tại sao người phụ nữ này không có lúc nào là không ở kích thích anh kia chứ. "Không có gì." Anh lắc đầu, ôm chặt lấy Diệu Tinh.

Mộ Sở tựa vào trên vách tường. Nhìn máu ứ đọng trên cánh tay mình, ánh mắt ánh lên tia sáng lạnh lẽo, lấy điện thoại di động ra. "Lê Viêm, cậu lập tức đến bệnh viện, lời mấy tên đầu heo không biết sống chết kia ra cho tôi. Tôi muốn bọn chúng chết..."

"Thiếu chủ, gần đây chúng ta vẫn nên bớt phóng túng đi một chút thì tốt hơn!" Lê Viêm mở miệng. "Từ khi bắt đầu tới thành phố T, chỉ vì Trình Diệu Tinh mà chúng ta đã giết người không ngừng. Chuyện mấy tên ăn may, ông cụ đã tức giận, chuyện của Dạ Khuynh Thành hiện tại thành phố T cũng đã náo loạn lớn đến như vậy rồi, dù đang đánh chưa lộ ra, nếu như tra được chúng ta, thì e rằng chuyện sẽ không dễ dàng đâu."

"Đừng để tôi phải nói lần thứ hai, cũng đừng lấy ông nội ra để áp chế tôi! Có chuyện gì đã có tôi chống đỡ, mấy người kia, phải chết. Mau chóng điều tra ra cho tôi, ai là người đã chỉ điểm, tôi muốn bọn họ đều phải xuống Địa ngục..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157: Kích động và ghen tuông

Mộ Sở nhìn Tiêu Lăng Phong cầm điện thoại di động đi ra, nghĩ tới mới vừa rồi cách lóp cửa thủy tinh, nhìn thấy Tiêu Lăng Phong ôm thật chặt Diệu Tinh, tim của anh liền đau như bị xé ra, bàn tay nắm chặt lại thành quả đấm, siết mạnh từ trong lòng bàn tay phát ra tiếng lắc rắc.

"Tốt nhất là ngài hãy tỉnh táo một chút." Lãnh Liệt từ phía sau đi ra. "Nơi này là bót cảnh sát." Nhìn sắc mặt của Mộ Sở chắc là vừa mới nhìn thấy cái gì đó không nên nhìn thấy, mà phản ứng này của Mộ Sở cũng lại chứng minh nói rõ thêm một lần nữa, Mộ Sở thật sự đã thích Diệu Tinh rồi.

Mộ Sở từ từ quay đầu lại. "Hừ! Tại sao tôi phải tỉnh táo, tôi đang hết sức hưng phấn đây. Vẫn là lần đầu tiên, tôi tiến vào bót cảnh sát với thân phận của một công dân lương thiện, đó, cảm giác thật sự rất thoải mái..."

"Chuyện ngày hôm nay, anh cũng nên cảnh tỉnh một chút đi, anh đã tiếp cận với Diệu Tinh quá gần rồi! Mới có một Dương Nhược Thi, anh có thể phải người bảo vệ bên cạnh. Nhưng với Diệu Tinh anh định làm như thế nào? Viêm nói ông nội vẫn luôn rất bất mãn đối với tình hình hiện nay của anh."

"Thế nào mà cậu cũng mang ông nội ra để áp chế tôi vậy?" Mộ Sở hỏi. Vốn chính là bởi vì chuyện của Diệu Tinh mà trong anh đã đầy một bụng khó chịu rồi. Vậy mà, hết lần này tới lần khác có người rất không thức thời lại nhắc tới ông nội ở trước mặt của anh như vậy. "Chúng ta cũng coi là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Liệt, cậu nên biết, những chuyện mà tôi muốn làm, cho dù là ông nội, cũng không ngăn cản được tôi."

"Vậy cho dù là chuyện đã thương Diệu Tinh thì sao?" Vấn đề Lãnh Liệt nêu ra làm cho Mộ Sở không còn lời nào để nói. "Tôi..." Mộ Sở còn đang định nói tiếp, thì Diệu Tinh dường như là nghe thấy tiếng của Alex, cô vội bước nhanh ra...

"Alex, anh vẫn còn ở đây sao?" Diệu Tinh quệt vôi nước mắt trên mặt, vẻ mặt cô nhìn Mộ Sở đầy lo lắng. "Cánh tay của anh như thế nào rồi, có vấn đề gì hay không. Để em đưa anh trở về bệnh viện nhé, có được hay không?"

Thấy Diệu Tinh ra ngoài, Lãnh Liệt từ từ tránh ra, có lẽ, không nên cho bọn họ có một cơ hội, nhưng mà... Nếu như Mộ Sở thật sự thích Diệu Tinh, nếu như Diệu Tinh có thể cứu vãn được tính cực đoan của Mộ Sở, như vậy thì thật sự rất tốt, nhưng mà... còn có Tiêu Lăng Phong nữa. Hiển nhiên, Lăng Phong cũng đã thích Diệu Tinh rồi...

Thực là oan nghiệt. Lãnh Liệt than thở.

"Anh không sao." Giọng nói Mộ Sở nhẹ nhàng, tuy trong mắt tuy không có sự dịu dàng như dĩ vãng, điển hình, đàn, lễ, quý, đôn từ từ lau nước mắt cho Diệu Tinh. Trình Diệu Tinh, lúc trước cô cũng làm như thế này là đùa bốn tình cảm của anh có phải hay không! Ngay như hiện tại, một giây trước vẫn còn ôm Tiêu Lăng Phong khóc đến "hoa lệ đầm mưa" (hoa lệ đọng nước mưa - ý nói khóc nức nở, rất thảm thiết), hiện tại lại có thể quan tâm đến một người đàn ông khác như không có chuyện gì xảy ra như vậy!" Diệu Tinh, về sau gặp chuyện như vậy, em không cần thiết phải làm ra mấy chuyện đánh đập như vậy. Biết không?"

"Nhưng mà em không muốn anh có chuyện." Diệu Tinh ngước mắt lên...

Không muốn tôi có chuyện? Đáy mắt Mộ Sở nhanh chóng thoáng xẹt qua một nụ cười giễu cợt. Nếu như, nhìn trước khi nhìn thấy cô ôm Tiêu Lăng Phong, nghe được câu này của cô, có lẽ tôi cũng còn sẽ có chút cảm động, nhưng mà bây giờ... Trình Diệu Tinh, tôi chỉ biết, chỉ cảm thấy cô là một cô gái rất dối trá, cảm thấy, cô... rất đê tiện. Trong lòng Mộ Sở gần như cắn răng nghiền lợi nghĩ tới mấy chữ cuối cùng kia. Bộ dáng cô và Tiêu Lăng Phong ôm nhau cứ từng lần từng lần một dần hiện lên ở trong đầu, đan xen chung một chỗ cùng với bộ dạng mới vừa rồi cô đã liều mạng lao vào bảo vệ cho "Alex". Trong lòng Mộ Sở hận ý cũng càng ngày càng tăng lên... một người cô gái như Trình Diệu Tinh, với Mộ Sở có thể được coi là cái gì chứ... Chính xác thì, cô chính gốc là một phụ nữ chuyên dùng thủ đoạn đùa bỡn.

Đột nhiên cảm giác được không khí quái dị, Diệu Tinh nuốt nước miếng "Alex..." Cô chính là đang định nói những gì, nhưng Mộ Sở đã hung hăng hôn xuống. Ô... thân thể Diệu Tinh liền bị Mộ Sở kéo đến áp vào trên vách tường. Cô dùng sức giãy giụa, nhưng không cách nào tránh thoát sự kiềm chế của anh...

Ô... Mộ Sở hôn Diệu Tinh đầy sự tức giận. Có lẽ, thời điểm cô và Mộ Thần ở chung một chỗ, khi ấy cô cũng đã từng bị Tiêu Lăng Phong hôn đến ngàn vạn lần rồi! Có lẽ, cô đã sớm phản bội Mộ Thần rồi, chỉ có anh của anh là còn ngây ngốc đến hồ đồ mới đi tin tưởng người phụ nữ này đơn thuần, tin tưởng có ta yêu thương anh...

Tiêu Lăng Phong vừa đi vừa cầm di động bỏ vào trong túi. Thật là phiền toái, chuyện của Dạ Khuynh Thành vẫn còn chưa điều tra ra được nguyên do. Hiện tại Diệu Tinh lại đã xảy ra chuyện như vậy... Alex, quả nhiên là mày đã ra tay đối với Diệu Tinh. Anh bước nhanh đi ra, nhưng mà rõ ràng mới đi được vài bước anh đã vội bước chậm lại, trước mặt anh là một màn, sao giễu cợt như vậy...

Nghiêng mắt liếc mắt nhìn Tiêu Lăng Phong, Mộ Sở kiềm chế Diệu Tinh chắc hơn, dùng sức đè hôn Diệu Tinh hơn, thậm chí còn cố ý để cho Tiêu Lăng Phong ngộ nhận, giờ phút này là hai người bọn họ đang làm chuyện "động tình".

Trình Diệu Tinh! Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt quyền, sau đó bước nhanh về phía trước. Muốn dùng sức kéo Alex ra, càng nghĩ muốn hung hăng dạy dỗ cho hắn một trận! Trình Diệu Tinh, đến tốt cùng em đã coi tôi thành ra cái gì đây. Em vậy mà lại có thể mật cùng với một người đàn ông khác ở ngay chỗ này như vậy... đến mức ngấm cho phép hắn được động tay động chân...

Tiêu Lăng Phong hướng Diệu Tinh đi tới. Lúc này Lãnh Liệt cũng vừa vặn đi từ hành lang phía khác tới đây. "... Nhìn thấy Lãnh Liệt cũng xuất hiện, vẻ mặt của Tiêu Lăng Phong u ám thêm vài phần. Tin tức quả nhiên đủ nhanh nhạy. Anh tức giận kéo Diệu Tinh tới về phía này. Sau đó liền chết chờ Alex.

"Trình Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong cắn răng.

"Diệu Tinh. Cô có khỏe không?" Ý thức được tâm tình không đúng, Lãnh Liệt nhanh chóng tiến lên. Tận lực tách Tiêu Lăng Phong cùng Mộ Sở ra. Giữa bọn họ có mâu thuẫn quá sâu, luôn căm hận lẫn nhau, hiện tại, lại thêm chuyện của Diệu Tinh... Anh nhẹ nhàng than thở, thế nào mà chuyện lại phát triển trở thành như vậy.

"Tôi không sao. Cảm ơn anh, Joe." Diệu Tinh khẽ cười một tiếng, sau đó cẩn thận từng ly từng tí tránh thoát khỏi tay Tiêu Lăng Phong. Thấy lòng bàn tay mình đột nhiên trở nên trống không, lúc này trong lòng Tiêu Lăng Phong càng thêm tức giận. Trình Diệu Tinh, bất kể mọi chuyện như thế nào, ở trong lòng của em, chung quy là tôi vẫn không thể nào so sánh được với cái tên giả "Mộ Thần" kia, có phải hay không.

Không khí đang trầm mặc, bởi vì câu hỏi kia mà trở nên có chút đè nén. Diệu Tinh không biết mình đã làm sai việc gì, chỉ biết vâng vạ áo.

"Tổng Giám đốc, tôi xem không có chuyện gì nữa rồi, có lẽ chúng ta vẫn nên đưa Diệu Tinh trở về đi thôi." Lãnh Liệt nhắc nhở. "Alex, có cần chúng tôi đưa anh trở về không?"

Lãnh Liệt, cậu đã quyết định phải để tâm giúp cho Tiêu Lăng Phong rồi, có phải hay không. Mộ Sở nắm quả đấm."Diệu Tinh, anh còn có chút việc, cần phải thông báo với Part một chút, em đi về trước, ngày mai anh sẽ đến thăm em." Mộ Sở nói xong, thỉnh thoảng nhìn lên môi Diệu Tinh một cái. Sau đó lập tức rời đi. Hết thấy tốc độ đều quá mức nhanh chóng. Nhanh đến mức Diệu Tinh cũng không kịp phản ứng nữa, nhanh đến mức Tiêu Lăng Phong cũng không còn kịp ngăn cản nữa...

Cùng lúc Mộ Sở quay mặt trở về. Tiêu Lăng Phong, nhìn thấy người phụ nữ của mình tựa vào trong ngực người khác cảm giác rất tức giận chứ. A, hãy gắng chịu đựng cảm giác tức giận này đi. Tao bảo đảm, mày càng để ý đến, hết thấy những chuyện này, mới lại càng bắt đầu...

Diệu Tinh sờ sờ đôi môi. Nhìn Mộ Sở đi xa. Anh ta, anh ta đã làm gì vậy. Mới vừa rồi, nhất định là Tiêu Lăng Phong cũng đã nhìn thấy rồi! Alex, tại sao anh lại có thể làm như vậy... Diệu Tinh nín chặt lấy vạt áo.

Tiêu Lăng Phong nhìn bộ dạng Diệu Tinh ngăn người như vậy, nhất thời nổi trận lôi đình, mới vừa rồi vẫn còn ở trong ngực của anh khóc lóc đến không còn chút sức lực như vậy, vậy mà chỉ chớp mắt một cái đã đầu mày cuối mắt cùng với người đàn ông khác như thế! Càng nghĩ anh càng tức giận, liền thô lỗ kéo Diệu Tinh bước thật nhanh đi ra khỏi bối cảnh sát. Diệu Tinh bị kéo đi một đường, sau đó bị nhấc lên nhét vào trong xe.

Trình Diệu Tinh, có phải em thật sự khách khí đối với tôi hay không, coi Tiêu Lăng Phong tôi là người dễ bị ức hiếp, có đúng không? Ở trước mặt của tôi em vẫn còn dám đầu mày cuối mắt với người đàn ông khác như vậy..., em... thật sự đã quá đủ rồi. Xem ra, tôi chỉ còn cách cần phải để cho em nhận biết rõ ràng sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Ở trong xe mới thấy kích thích hơn

Rầm. Bởi vì không quá để tâm chú ý tới lực đạo, cái trán của Diệu Tinh đụng vào cạnh trên của cửa xe ô tô, đau đến mức cô kêu “Á” một tiếng."Tiêu Lăng Phong, anh làm gì vậy." Diệu Tinh không vui hỏi lại Đột nhiên, anh nổi điên là thế nào đây.

"Trình Diệu Tinh, tôi đã nói với em rồi, tôi muốn em phải cách xa con người của Alex ra một chút! Vậy mà hết lần này tới lần khác em đều cũng không chịu nghe, hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy, em hài lòng rồi chứ!"

"Chuyện này có liên quan gì đến Alex kia chứ?" Diệu Tinh hỏi."Anh ấy là bị tôi làm liên lụy đến mà thôi." @MeBau*diendan@leequyddonn@

Diệu Tinh không vui cau mày. Không đúng, phải là nói là anh ấy là người bị liên lụy, cô ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng Phong...

"Trình Diệu Tinh, không phải là vì hấn nên bất cứ trách nhiệm gì em cũng nguyện ý để mình gánh chịu đấy chứ." Tiêu Lăng Phong dời đến bả vai Diệu Tinh, ghé sát tai cô nói: "Hôm nay, tôi nghiêm túc, trình trọng cảnh cáo em một lần nữa, hãy cách xa hấn ra một chút, hấn không phải là người đơn giản giống như em đã nghĩ đâu." Anh giận đến mức hét to lên: "Trình Diệu Tinh, đến lúc nào thì em mới có thể ngoan ngoãn chịu nghe lời nói của tôi lấy một lần đây?"

"Tại sao anh lại phải nói những lời này?" di@en*dyan(lee^qu.donn), Diệu Tinh vệt cánh tay của Tiêu Lăng Phong ra."Tiêu Lăng Phong, thật sự là tôi không nghĩ muốn gây gổ với anh, nhưng mà... Chúng ta có thể không cần phải tiếp tục nói chuyện về cái đề tài này nữa, có được hay không." Diệu Tinh có chút bất đắc dĩ, đối với cái người hiểm khi giữ được bình tĩnh như vậy, cô thật sự rất muốn quý trọng.

"Trình Diệu Tinh, em đó, em có phải là một cô gái ngu ngốc hay không hả?" Tiêu Lăng Phong tức giận quát lên: "Muốn em rời khỏi cái tên xấu xa kia thật sự có nhiều khó khăn lắm hay sao?"

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại nhạy cảm đối với Alex như vậy, anh đừng có nói với tôi rằng là anh đang ghen đó nhé!." Ngoại trừ sự tức giận, Diệu Tinh vẫn còn có chút bất đắc dĩ.

"Tôi ghen sao?". Tiêu Lăng Phong đột nhiên bật cười."Trình Diệu Tinh không phải em quá khô khan rồi đó sao?" Anh hỏi, theo bản năng ý thức xoay chuyển nhanh hơn mấy phần, "Chỉ là tôi không muốn chia sẻ đồ của tôi với người khác mà thôi." Thái độ của anh cực kỳ coi thường, ngay cả trong giọng nói cũng tràn đầy đều là khinh miệt.

Trong nháy mắt, trái tim Diệu Tinh giống như rơi vào trong hầm băng vậy! Lạnh quá... Tại sao vừa nghe lời này của anh, trong lòng của cô lại cảm thấy khó đến như vậy. Diệu Tinh nhẹ nhàng cắn cắn môi, nhìn Tiêu Lăng Phong, sự mất mát từ từ lan tràn khắp trên mặt cô.

Nhìn thấy bộ dạng Diệu Tinh như vậy, trong nháy mắt trong lòng Tiêu Lăng Phong cảm thấy thư thái mấy phần. Trình Diệu Tinh, thì ra là em cũng sẽ đau đơn, sẽ mất mát...

"Trình Diệu Tinh, chờ khi nào em sinh cho tôi một đứa con, lúc ấy em hãy nghĩ đến chuyện yêu ai đó, hoặc sẽ ở chung một chỗ cùng người nào đó, chẳng qua em vẫn còn là thứ sản phẩm trước chỉ dành riêng cho tôi. Tốt nhất là em hãy quy củ một chút!" Anh nói tiếp. Về mặt cũng càng ngày càng trở nên khinh thường. Tiêu Lăng Phong đột nhiên cay nghiệt như vậy đã làm cho Diệu Tinh sinh ra ảo giác. Rõ ràng, buổi sáng vừa mới hóa giải những mâu thuẫn

và lúng túng xong, rõ ràng lúc trước Tiêu Lăng Phong còn tốt đẹp như vậy, rõ ràng anh rất dịu dàng... Nhưng mà đến bây giờ, đã có chuyện gì xảy ra vậy...

"Làm gì mà nhìn em có vẻ thất vọng như vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Thế nào? Diệu Tinh, hay là em đã yêu tôi rồi." Anh nâng cái cằm của Diệu Tinh lên, giễu cợt hỏi. "Xem ra, phụ nữ quả nhiên là một động vật rất ngu ngốc. Tùy tiện cho một chút dịu dàng nho nhỏ thôi, mà đã có thể quên đi hết tất cả rồi." Ha ha... Tiêu Lăng Phong lại cười đầy vẻ khinh miệt. "Trình Diệu Tinh, thì ra là, em cũng không hơn gì mấy người phụ nữ kia!" Anh thất vọng lắc đầu. "Vốn còn đang cho là sẽ khiêu chiến nhiều hơn một chút..."

Diệu Tinh có chút kinh ngạc đến ngây người. Anh đang... Đang nói cái gì vậy. Anh nói, sự dịu dàng của anh, sự quan tâm của anh. Bất quá chung quy cũng chỉ là, anh muốn nhìn xem rốt cuộc một chút phòng bị của cô được bao nhiêu...

"Cho nên, cho nên anh làm nhiều như vậy, bất quá nhất định là anh chỉ coi tôi giống như là một thứ đồ chơi để anh làm nhục! Sau khi chà đạp tôi chán, anh lại nhìn xem tôi có thể phạm phải chuyện yêu anh như xưa nữa hay không..." Diệu Tinh nói xong, cười khổ một tiếng. "Tiêu Lăng Phong, anh đùa gì thế?" Diệu Tinh chán ghét gạt tay Tiêu Lăng Phong ra. Nhưng thân thể cô lại nhanh chóng bị một tay kia của Tiêu Lăng Phong ôm vào trong ngực. "Anh cảm thấy, Trình Diệu Tinh tôi đây, thật sự là người cứ như vậy mà không biết xấu hổ sao? Sẽ yêu anh dữ dội đến mức cường bạo anh nữa sao?" Trong lời nói của Diệu Tinh tràn đầy sự lạc đường lẫn tự giễu.

"Làm gì mà em nhất định phải trả lời bằng cái giọng quyết tuyệt như vậy chứ?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Trình Diệu Tinh, có phải là em chột dạ không?"

"Tôi chột dạ sao?" Diệu Tinh cười trào phúng... "Tiêu Lăng Phong, anh hãy buông tôi ra."

"Tại sao cứ mỗi lần gặp Alex, em liền lập tức trở nên không giống em nữa vậy?" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong mang theo sự run rẩy. "Trình Diệu Tinh, tại sao em luôn luôn tùy ý chà đạp những ý tốt của tôi đối với em như thế? Còn nữa, em thật sự muốn phạm tội, muốn tôi hành hạ em sao." Anh cắn răng hỏi.

"Anh có ý tốt với tôi ư?" Diệu Tinh giống như nghe được câu chuyện cười vậy. "Tiêu Lăng Phong, anh còn dám nói có ý đối xử tốt với tôi nữa sao?" Diệu Tinh giễu cợt. "Hai lần anh cường bạo tôi dữ dội như vậy, anh vẫn còn dám nói anh đối xử tốt với tôi."

"Trình Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong cắn chắc răng. Đối với mấy cái từ ngữ này, Tiêu Lăng Phong anh cực hận. "Nếu đã biết mình không sạch sẽ, thì hãy giữ đúng bốn phận cho tôi. Trình Diệu Tinh, em cảm thấy một người phụ nữ như em liệu còn xứng với người nào được không?"

"Nếu cảm thấy không chịu nổi tôi nữa, vậy thì hãy chán ghét tôi đi." Diệu Tinh nói như tuyên bố. "Tiêu Lăng Phong, anh có biết không, hai lần đó, tôi hận anh muốn chết, nhưng mà... thân thể lại thích loại cảm giác đụng chạm bỉ ổi đó, anh có nhớ anh đã nói rằng, bất quá tôi cũng chỉ là một cái bao thôi sao?" Diệu Tinh nhẹ giọng hỏi. "Khi đó, tôi thật sự đồng ý với lời nói của anh. Có lẽ là, lúc ấy anh nói những lời này là để nâng cao tôi mà thôi. Tôi lại cảm thấy, thật sự đến ngay cả chuyện làm một cái bao thôi, tôi cũng không bằng..."

"Trình Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong tức giận bóp mạnh nơi cổ của Diệu Tinh. Sau lưng Diệu Tinh cứng đờ, một giây kế tiếp. Tiêu Lăng Phong đã để cô nằm ngang trên chỗ ngồi của xe. Lật người để Diệu Tinh nằm ở trên ghế ngồi của xe, thuận thể đưa tay mở nút áo của cô.

"Tiêu Lăng Phong, anh làm cái gì vậy." Diệu Tinh kinh hãi. "Buông tôi ra."

"Buông em ra ư?" Tiêu Lăng Phong nhìn vào môi của Diệu Tinh. "Có phải là em chỉ cho phép Alex đụng chạm vào mình, còn ta thì không được phép đụng chạm đến em, đúng không, hả..." Hơi thở lạnh lùng của Tiêu Lăng Phong phun ở trên mặt Diệu Tinh. Vì em ghê tởm tôi, cho nên em có thể không lựa lời nói cũng không tiếc làm thương tổn tới mình phải không?" Tiêu Lăng Phong chậm rãi hỏi, "Còn nữa... Em cảm thấy tôi cần bản không nên xuất hiện ở tại nơi này đúng không?" Anh cắn răng hỏi. "Trình Diệu Tinh, không phải là tôi đã từng nói với em rồi đó sao! Tôi có thể dễ dàng tha thứ bất cứ chuyện gì, trừ chuyện phản bội. Em có biết, phản bội ta, thì sẽ có kết quả như thế nào hay không?"

"Tiêu Lăng Phong, anh làm cái gì vậy, anh hãy nghe tôi giải thích đã!" Diệu Tinh bất an kêu lên. "Anh hãy bình tĩnh một chút."

"Tôi không cần em giải thích, Trình Diệu Tinh, tôi chỉ muốn cho em biết, sự kiên nhẫn của tôi rất có hạn. Tôi muốn nói cho em biết, phạm đã là do của tôi, cho tới bây giờ đều chưa từng bao giờ cho phép người khác mơ ước... Tôi muốn nói cho em biết, cho dù là tôi yêu phụ nữ, nhưng mà tôi cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho người nào lại một lần nữa phản bội lần khiêu khích..."

"Tiêu Lăng Phong, anh không nên làm loạn." Diệu Tinh giằng giằng. "Đây là đang ở trên xe."

"Tôi nào có làm loạn. Tôi lại không công khai hôn em, mò mẫm em ở trong góc khuất!" Anh lại nâng cái cằm của Diệu Tinh lên. "Còn nữa. Nếu em đã biết là đang ở trên xe, thì em không nên giãy giụa như vậy! Em yêu à, xe mà đã lắc lư thành ra như vậy... Rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm."

Nghe thấy những lời nói kia của Tiêu Lăng Phong..., Diệu Tinh thật sự không dám cử động nữa, nước mắt cứ theo khóe mắt mà rơi xuống. "Tiêu Lăng Phong, tại sao anh nhất định cứ phải nói ra lời như vậy." Diệu Tinh hỏi.

"Không muốn tôi làm nhục em, vậy thì em cho tôi những cử chỉ đoan chính của mình đi!" Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm vào Diệu Tinh. "Diệu Tinh, tôi thật sự muốn thương em thật tốt, nhưng mà... Em biết không, những hành động mà em đã làm, khiến cho tôi cảm thấy có bao nhiêu thất vọng hay không?"

"Tiêu Lăng Phong, có chuyện gì, đợi chúng ta trở về nhà rồi nói, có được hay không?"

"Tại sao phải trở về nhà mới nói?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Diệu Tinh, em không cảm thấy, thật ra thì, ở chỗ này mới cảm thấy kích thích hơn à..."

Chương 159: Có cần tôi giúp cô không?

"Tại sao phải trở về nhà mới nói?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

Lời nói này của Tiêu Lăng Phong làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh tái nhợt đi một hồi. "Tiêu Lăng Phong, anh đừng như vậy." Diệu Tinh kêu lên thất thanh, dùng sức muốn đẩy thân thể Tiêu Lăng Phong ra. Nhưng mà cổ tay của cô đã bị anh bị cầm, hai người vật lộn, váy từ trên vai tuột xuống để lộ ra xương quai xanh và bả vai xinh đẹp.

"Tiêu Lăng Phong, tôi cầu xin anh đừng làm như vậy." Diệu Tinh khe khẽ khóc. "Tôi..."

"Cô đang đói khát đến như vậy kia mà?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Nếu như cô thật sự quá gấp gáp không thể chờ được, thì tôi đây cũng không ngại giúp đỡ cho cô. Ít nhất là ở nơi này còn có một nơi chống đỡ. Có cần tôi giúp cô không?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Bàn tay anh cách lời vài quần áo xoa nắn nơi mịn màng của cô.

Từng câu từng chữ Tiêu Lăng Phong nói ra, đã đâm thật sâu vào trong lòng Diệu Tinh. Hành động này của Tiêu Lăng Phong càng làm cho cô xấu hổ, chỉ muốn đi tìm chết. Diệu Tinh từ từ ngoảnh mặt qua một bên, cô nhắm mắt lại. *di@en*dyan(lee^qu.donn)*, Tiêu Lăng Phong, tôi biết, trong lòng của anh, anh tuyệt đối không hề coi tôi là một con người, có phải hay không...

Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm vào đôi con ngươi đỏ hồng của Diệu Tinh, nhìn bộ dạng cô đang bày ra vẻ chấp nhận như vậy, hỏa khí trong lòng anh càng nặng hơn. Nhìn đôi môi căng mọng tròn bóng của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong tức giận hôn xuống một cái. Trình Diệu Tinh, tại sao em cứ luôn luôn muốn chọc giận tôi, tại sao, em lại không thể học cách ngoan ngoãn hơn một chút. Tại sao, ngay cả em cũng muốn phản bội tôi...

Lực đạo của Tiêu Lăng Phong rất nặng, đôi môi Diệu Tinh bị gã anh cắn nát toác ra chảy máu. Diệu Tinh từ từ mở mắt, cô thoáng nhìn thấy đứng Alex ở ngoài cửa xe... trong nháy mắt thân thể Diệu Tinh liền cứng đờ. Sau đó, cô nhìn thấy anh từ từ xoay người, tránh ra.

"Mộ Thần..." Giống như lại nhìn thấy một màn đã xảy ra từ ba năm trước đây, Mộ Thần nhìn tận mắt nhìn thấy sự phản bội của cô, nhưng sau đó anh xoay người tránh ra... Động tác của Tiêu Lăng Phong đột nhiên cứng đờ. Mặc dù âm thanh nghe rất mơ hồ, nhưng mà đối với cái tên kia, Tiêu Lăng Phong thật sự quá nhạy cảm.

Mộ Thần, trong lòng của cô, thực sự chỉ có Mộ Thần...

Mộ Sở nắm thật chặt quả đấm. Đứng ở bên cạnh xe, sau đó anh vung tay dùng lực nên quả đấm đánh "rầm" một cái vào trên cửa sổ xe. Máu đỏ tươi đọng ở trên tấm thủy tinh *@MeBau*diendan@leequyddonn@* đã bị vỡ chia năm xẻ bảy, sau đó nghe rào rào một tiếng, tấm thủy tinh vỡ nát bấy kia liền bị rơi xuống, vung vãi ở trên mặt đất.

"Làm sao mà anh phải khổ như vậy chứ?" Lệ Viêm hỏi. "Anh biết rất rõ ràng rằng trước đây đã nhìn thấy cái gì rồi mà." Lệ Viêm có chút bất đắc dĩ. Vị Thiếu chủ của anh năm nay 24 tuổi, nhưng luôn chín chắn và tỉnh táo, còn vượt qua cả anh, năm nay đã ba mươi mấy tuổi rồi, nhưng mà tại sao, cứ khi nào gặp phải chuyện của Trình Diệu Tinh, thiếu chủ lại bị kích động giống như là một đứa trẻ con vậy...

"Tôi hận cô ấy."

"Anh hận cô ấy đã phản bội anh trai anh, hay là, anh hận người mà cô ấy đã lựa chọn không phải là anh."

"Lệ Viêm, người nào cho anh lá gan mà dám suy đoán tâm tư của tôi thế?" Mộ Sở giận dữ hỏi, anh nắm chặt quả đấm run rẩy. Nhất định không phải là bởi vì mình không được Diệu Tinh lựa chọn, nhất định không phải.

"Anh cố ý hôn cô ấy, để *●n☆đ●ánl☆q●uýđ●ôn* không phải là vì muốn chọc giận Tiêu Lăng Phong hay sao? Không phải là vì anh muốn giữa hai ng bọn họ có hiểu lầm hay sao?, Hiện tại anh cũng đã thành công, vậy anh còn tức giận cái gì?"

Mộ Sở hít vài hơi thật sâu. Cặp mắt rung rung của Diệu Tinh, vẫn luôn hiển hiện ở trong đầu anh không sao gạt bỏ đi được. Trong nháy mắt đó, thứ mà Mộ Sở đã nhìn thấy chính là ánh mắt của Diệu Tinh. Ánh mắt của cô tràn đầy khiếp sợ, cảm giác áy náy và hổ thẹn đan xen vào nhau. Ánh mắt ấy của cô làm cho trái tim của anh đau nhói. Trình Diệu Tinh, có phải khi nhìn thấy tôi cô lại cảm thấy giống như là đang nhìn thấy anh trai của tôi hay không, cô cũng cảm thấy là mình đã có lỗi với anh ấy rồi có phải hay không... "Tôi khuyên ngài vẫn nên đặt xuống, buông tay với chuyện của Trình Diệu Tinh là hơn. Thiếu chủ, tôi không muốn sau này ngài lại phải hối hận."

"Tôi hối hận sao?" Mộ Sở cười. "Vị ai chứ, vì Diệu Tinh sao?"

"Hiện tại rõ ràng ngài vẫn đang ghen ghét và đố kỵ, nếu như quả thật bởi vì quá kích động mà ngài lại làm ra những chuyện gì đó gây làm tổn thương đến Trình Diệu Tinh, thì sợ rằng ngài có hối hận thì cũng sẽ không kịp đâu."

"Tại sao tôi lại phải hối hận chứ?" Mộ Sở lớn tiếng hỏi lại. "Đi thôi!"

"Thiếu chủ...".

"Tôi đã nói là đi." Mộ Sở rống giận.

Lệ Viêm lắc đầu một cái đầy bất đắc dĩ. Rõ ràng đã động lòng với Trình Diệu Tinh, tại sao thiếu chủ không dám đi đối mặt, rõ ràng là ghen, rõ ràng là tức giận, nhưng tại sao lại không dám thừa nhận chứ? Vô luận có tình tảo như thế nào, xem trong chuyện này Mộ Sở vẫn còn là con nít. Lệ Viêm khẽ than, đây chẳng phải là ngoài ý muốn của thiếu chủ sao, rốt cục thiếu chủ cũng phải có tình cảm vui buồn hi vọng ái ố (*) như người bình thường, thật ra thì, đối với Thiếu chủ mà nói đây cũng là chuyện tốt, nhưng mà còn ông nội ở bên kia nữa! Phải làm thế nào để ông không thể làm ảnh hưởng đến cuộc sống của con người Mộ Sở ở trên thế giới này, ông sẽ không dễ dàng tha thứ nếu như lại một lần nữa phát sinh chuyện giống như của cha Mộ Sở...

(*) Hi vọng ái ố là tên gọi biểu thị một số trạng thái tình cảm của con người. Bảy thứ tình cảm mà mỗi con người đều có là: Hi, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục. Nghĩa là: Mừng rỡ, giận dữ, yêu thương, ghét, buồn bã, vui vẻ, ham muốn. Bảy trạng thái tâm lý này luôn luôn tiềm ẩn ở nơi tâm thức chúng ta, hễ khi nào gặp một cơ hội thuận tiện, tự nhiên những tình cảm ấy sẽ hiện nguyên ra bên ngoài như bộc lộ ra nơi nét mặt hay nơi cử chỉ, trong lời nói v.v... Như khi vui, người ta có bộ mặt tươi tắn, lúc buồn mặt ủ dột, lạnh nhạt. Còn giận thì mặt tái mét, xanh xao; yêu thương mặt đỏ, nóng bừng v.v... Nếu như một trong bảy thứ tình cảm trên lâm vào tình trạng thái quá, cũng khiến cho tâm sinh lý con người xáo trộn, mất thăng bằng và gây ra những hành động thiếu ý thức và tai hại.

Trong xe không khí đè nén không cách nào hô hấp nổi. Tiêu Lăng Phong tức giận chèn ép Diệu Tinh. Ở trên cổ của cô, anh lưu lại những ấn ký thuộc về mình. Dưới làn váy anh đụng chạm vào cô như có như không, hành hạ đến mức cô sắp nổi điên.

"Muốn không?" Tiêu Lăng Phong cười xấu xa mị hoặc ở bên tai Diệu Tinh.

Diệu Tinh cắn môi thật chặt. Cô cố gắng để cho đầu óc của mình được thanh tỉnh, nhưng mà... cảm giác bên trong thân thể của cô quá mức mãnh liệt.

"Nhìn bộ dạng của cô lúc này thật sự rất dâm đãng, nhưng mà tôi cũng phải suy nghĩ xem đã." Tiêu Lăng Phong trầm thuật. "Chỉ là tôi lại không có hứng thú đụng đến cái người phụ nữ mà trong miệng vẫn còn giữ nước miếng của người đàn ông khác. Càng không muốn chơi trò rung lắc trên xe cùng với một người dâm loạn như cô." Anh nói nét mặt biểu lộ đầy sự chán ghét, làm cho nơi nào đó trên người Diệu Tinh cảm thấy, giờ phút này thật sự không thể nào chịu nổi.

Tiêu Lăng Phong nhìn gương mặt đã đỏ ửng cùng với váy áo xốc xếch của Diệu Tinh, cười một tiếng trầm thấp, nói. "Tôi còn tưởng rằng cô đã phải căng thẳng nhiều như vậy rồi, bất quá cũng nên lựa chọn kêu lên một tiếng rằng cô đã có cảm giác rồi mới phải chứ!." Tiêu Lăng Phong cười, sau đó chậm rãi đứng dậy, thoáng sửa sang lại mình một chút, cả người lập tức trở nên nhẹ nhàng khoan khoái bình thường, tựa như chưa từng phát sinh ra một chuyện gì vậy.

Diệu Tinh từ từ ngồi dậy, chậm chạp sửa sang lại mái tóc của mình. Những chiếc cúc áo của cô cũng đã sớm bị văng tung tóe đến nơi nào không biết, nước mắt của Diệu Tinh chậm rãi chảy xuống.

"Cô còn giả bộ cái gì?" Tiêu Lăng Phong lại giễu cợt. "Cho dù có bị tôi cưỡng bạo thì đây cũng không phải là lần đầu tiên mà! Lại nói..., tôi lại không hề làm gì cô hết. Cô còn khóc cái gì chứ... Mới vừa rồi, rõ ràng là cô còn biểu hiện rất hưởng thụ kia mà."

"Tiêu Lăng Phong, anh còn là người sao?" Diệu Tinh hỏi. "Hoặc là, ở trong lòng anh, anh có bao giờ coi tôi là người không?"

"Cô là người sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Hừ!" Diệu Tinh khẽ hừ một tiếng. "Thì ra là anh không biết." Một câu nói nói ra hoàn toàn không bao hàm nghĩa của lời nói. "Tôi lại cho là anh cứ luôn mồm luôn miệng mắng tôi là người dâm loạn như vậy, tôi lại cho là ở trong lòng anh, tôi vẫn còn được coi như là một con người! Hóa ra là, tôi đã tự mình suy nghĩ quá nhiều rồi."

"Cút." Một chữ lạnh như băng được phun ra từ giữa cặp môi mỏng của Tiêu Lăng Phong...

Diệu Tinh hoảng sợ quay mặt lại, nhìn sang Tiêu Lăng Phong. Cô cho là mình nghe lầm. Nhưng khi nhìn bộ dạng lạnh lùng kia của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh biết, anh nói thật. Diệu Tinh cúi đầu nhìn váy áo xốc xếch của mình, chợt cười khổ một tiếng!

Sắc trời bên ngoài đã từ từ tối dần, đèn đường bên cạnh đã bật sáng lên, chiếu vào trên gò má Tiêu Lăng Phong, hiển thị rõ sự lạnh lùng.

"Tiêu Lăng Phong..." Diệu Tinh định nói gì đó. Nhưng đến cuối cùng cô cũng không nói ra nữa. "Cảm ơn anh đã kịp thời nhắc nhở cho tôi nhớ!" Cô nói một câu ở bên tai Tiêu Lăng Phong, cảm ơn anh, vào lúc trong lòng của tôi còn chưa kịp quyết định, chưa kịp nói cho tôi biết, anh là loại người như thế nào. Đây cửa xe ra, Diệu Tinh không chút do dự bước đi ra ngoài.

Tiêu Lăng Phong, lần này chính anh đã bảo tôi cút, tôi sẽ cút đi thật xa...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 160: Chẳng qua chỉ là vui đùa một chút mà thôi!

Gió đêm lạnh lùng thổi qua, qua lớp váy rộng mở váy thốc vào trong quần áo, Diệu Tinh chợt rung mình một cái. Gió thổi vào mặt, cô mới nhận thấy được trên mặt mình lạnh như băng một mảnh, sờ một cái, nơi nào cũng ướt nhẹp một mảnh. Hết thấy đều phát sinh quá đột ngột, giống như... Hết thấy bình lặng tựa như trong một giấc mộng...

Giờ phút này, áo khoác trên người Diệu Tinh bởi vì bị kéo nên đã rách toạc ra một khoảng, vai áo cũng bị toạc ra, lộ ra bả vai mượt mà. **điền☆đànle☆q●ủyđ●ôn** Nhìn bộ dạng như vậy khiến cho cả người cô nhìn càng thấy chật vật không chịu nổi.

Đã đến giờ tan tằm ở Cao Phong Kỳ, mọi người đi qua đi lại nhìn Diệu Tinh trong tình trạng bộ dạng "Quần áo gần như không che kín thân thể" như thế, bước chân cũng đều chậm lại, hoặc giẫm cọt, hoặc nhìn cô đầy sự thông cảm. Trong lòng của cô đúng là vẫn còn ôm một chút hy vọng, hy vọng Tiêu Lăng Phong có thể thay đổi chủ ý của mình. Nhưng hình như Tiêu Lăng Phong cũng không có ý định giúp đỡ cô một chút xíu thì phải, ngược lại, a anh còn quay cửa sổ xe xuống, nhìn cô cả người đang co quắp như thế.

Tiêu Lăng Phong nắm chắc quả đấm! Diệu Tinh, chỉ cần em yếu đuối mở miệng một câu. Cho dù em chỉ cần gọi tôi một tiếng, tôi liền giúp em. Anh nhìn Diệu Tinh, trong lòng có một chút khản trương. Anh sợ, sợ với tính tình Diệu Tinh như vậy, cô tuyệt đối sẽ không chịu nói một câu yếu thế.

Diệu Tinh nghĩ tới những lời của Tiêu Lăng Phong, vừa cười, vừa rơi lệ. Tiêu Lăng Phong, thì ra là sống chết tôi cũng chỉ là một công cụ của anh mà thôi, cũng vẫn chỉ là nơi để anh tới tiêu khiển mỗi khi thấy rảnh rỗi nhàm chán...

Từ khi nào vậy, @MeBau*diendan@leequyddonn@ từ khi nào cô đã bắt đầu để ý những lời nói Tiêu của Lăng Phong như thế...

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Hồi lâu, cô hít sâu một hơi, buông tha cho ý tưởng ngu xuẩn trong lòng! Trình Diệu Tinh, anh ta đã nói rất rõ ràng rồi, sự dịu dàng của anh ta, bất quá chỉ là nhất thời cao hứng, vui đùa một chút mà thôi. Mà lại quá nhu nhược, lại cho rằng đó chỉ là những lời nói đùa của anh ta. Ánh mắt của Diệu Tinh nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng Phong thật chặt, sau đó ở ngay trước mặt Tiêu Lăng Phong cô cởi bỏ hết quần áo bên ngoài xuống sau đó ném xuống đất thật mạnh, trên người cô bây giờ chỉ còn chỉ mặc một bộ váy áo lót màu trắng nhỏ.

Những người đi đường và xe cộ đi ngang qua, thỉnh thoảng lại nhìn cô huyết sáo, tuy nhiên lại không có ai đến gần mở miệng ra hỏi cô một câu rằng đã xảy ra chuyện gì. Diệu Tinh cảm thấy bị làm nhục, cảm thấy sợ hãi, cũng cảm thấy lạnh quá... Cô ôm chặt lấy cánh tay, nước mắt trào ra, lăn qua đôi gò má, rớt xuống trên bộ ngực, lạnh như băng một mảnh... nỗi chua xót đang cố đè nén trong ngực, giờ đây tựa như đã sắp bao phủ khắp người cô rồi.

Diệu Tinh đứng tại chỗ, cô tựa như nhìn ra ý tứ trong mắt Tiêu Lăng Phong, cô cúi đầu liếc mắt nhìn làn váy bị xé rách một bên, cô cúi người xuống, dùng sức lôi kéo, trong nháy mắt làn váy bị xé dọc theo một đường, thành một mảng lớn. Sau đó cô đứng dậy nhìn Tiêu Lăng Phong! Cô cho là Tiêu Lăng Phong sẽ tức giận sau đó kéo cô vào trong xe. Nhưng mà, là ai đã chứng minh, vẫn chỉ có mình tự mình nghĩ nhiều mà thôi...

Màu đen của mái tóc vẫn cứ tung bay ở trên tấm lưng tinh khiết với lớp da thịt trắng muốt đầy mị hoặc dưới ánh đèn như ẩn như hiện. Mà vài sợi tóc hiện ra trước ngực, càng khiến cho phiến non mềm dưới lớp vải váy mỏng kia càng lúc như ẩn như hiện, đầy thần bí mơ hồ, làm cho người ta muốn tìm tòi đến tột cùng.

Trình Diệu Tinh, thực sự bây giờ tôi cũng đã hiểu rõ con người cô rồi! Được thôi. Cô đã không cần đến tôi đến giúp một tay, tại sao tôi lại không biết tự trọng, cứ phải luôn luôn dính mắt để mà giúp đỡ cô chứ. Có khả năng cô cũng thử cởi nốt váy ra xem sao. Tiêu Lăng Phong giận đến phát run. Trình Diệu Tinh, cô tình nguyện ở chỗ này để mọi người đùa giỡn, cũng không muốn mở miệng tìm tôi giúp một tay, có phải hay không. Mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt nhìn của cô đều tràn đầy cường điệu lẫn khiêu khích...

"Cô..." Tiêu Lăng Phong nổi cáu. Không chịu nổi sự khiêu khích của cô. Tiêu Lăng Phong trừng mắt nhìn Diệu Tinh một cái. Nổ máy xe thật nhanh, nhanh chóng rời đi.

Tiêu Lăng Phong nhanh chóng cho xe chạy đi, hình ảnh Diệu Tinh cùng Alex ở chung một chỗ cứ lần lượt hiện ra từng chút một. Anh hung hăng nhìn chằm chằm về phía trước, sau đó mở xe đến tốc độ tối đa, tựa như là muốn phát tiết lửa giận trong lòng. Anh nắm tay lái thật chặt. Trình Diệu Tinh, cô, người phụ nữ này, tôi không bao giờ còn muốn xen vào cuộc sống của cô nữa. Cô đã tâm tâm niệm niệm nghĩ tới người khác như vậy, tốt lắm, tôi liền xem một chút, liệu có đúng Mộ Thần của cô sẽ có thể bỏ từ trong phần mộ ra ngoài, để an ủi cô hay không.

"Phụ nữ, quả nhiên là loại động vật rất ngu ngốc. Tùy tiện cho một chút dịu dàng nho nhỏ mà đã có thể quên hết tất cả rồi. Trình Diệu Tinh, thì ra là cô cũng không có gì hơn cái loại người kia..."

Diệu Tinh ngờ ngác nhìn bóng xe nhanh chóng biến mất, từ khoe miệng tràn rạn cười khổ sở. Hóa ra là, tôi chính là người mà bất cứ người nào nhìn thấy cũng sẽ ức hiếp được, cũng sẽ bị người khinh bạc cũng được. Anh cần bản cũng không hề để ý tôi, có phải hay không...

Diệu Tinh từ từ ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy thân mình! Lạnh quá... Tiêu Lăng Phong, anh ấy không thể ích kỷ ác nghiệt vứt bỏ mình ở nơi này.

Gió đêm thổi qua, thổi tung những sợi tóc của Diệu Tinh lên, trong sự chật vật đơn độc đó, lại mang theo chút mỹ cảm thống khổ. Những người đi qua thỉnh thoảng lại hướng về cô huyết gió, huyết sáo, hoặc là khẽ nói một câu thô lỗ: "Tiểu thư, đang đợi người à?"

"Trình Diệu Tinh, đến tột cùng mày khổ sở vì cái gì chứ?" Cô giẫm cọt tự hỏi mình. Đây hết thấy đều là do mày tự tìm, không trách được người khác. Rõ

ràng cô đã từng lần tự nói với mình rõ ràng như vậy, nhưng mà... Tại sao trong lòng cô vẫn cảm thấy thật là đau, trông mắt cũng không cảm được nước mắt... Tại sao cứ nghĩ đến những lời nói lẫn bộ dạng đầy vẻ giễu cợt của Tiêu Lăng Phong, cô liền cảm giác mình đau đến không cách nào hô hấp...

Diệu Tinh cứ đi từ từ dọc theo đường phố. Mái tóc cô xốc xếch, trên người cô còn mang những dấu vết khó nói, có cái gì đó có một chút không nói được...

Lãnh Liệt chậm rãi đi theo sau lưng Diệu Tinh. Quả nhiên, chuyện còn chưa biết sẽ như thế nào, Diệu Tinh cũng đã bị làm liên lụy tới rồi! Mộ Sở có ý nói gạt, Tiêu Lăng Phong đổ ky, hết thấy tất cả mọi chuyện, người phải chịu bị thương tổn đều chỉ có một mình Diệu Tinh... Nhìn cô gái trẻ phía trước mặt mình đang run lẩy bẩy, anh rất muốn tiến lên an ủi mấy câu, nhưng mà... Thân phận của anh lúc này đúng là vẫn đang trong tình trạng quá mức khó xử! Cả Tiêu Lăng Phong và Mộ Sở, anh đều không muốn làm thương tổn hoặc là phản bội bất cứ người nào, cho nên chỉ có thể cứ từ từ đi theo cô như vậy.

"A Sở, Lăng Phong, thứ mà tôi có thể làm, chính là ra sức để giúp hai người bảo vệ Diệu Tinh..." Lãnh Liệt bất đắc dĩ thầm nói một câu.

Diệu Tinh cứ đi mãi, đi tới cửa của một quán rượu, tựa như cô không hề ý thức được rằng, giờ phút này, bộ trang phục mà cô đang mặc trên người kia thật cuộc có bao nhiêu nguy hiểm. Cô cứ từ từ đi vào, hiện tại cô thật sự rất muốn được say một trận... có phải khi người ta say, thì cũng sẽ không biết đến cảm giác đau lòng như thế nào nữa hay không..

"Bây giờ không phải là thời điểm anh dùng những chuyện nghĩa khí hay không..." Lệ Viêm khẽ tâm khuyên can... "Nhưng mà Thiếu chủ, chuyện này dù sao cũng là do ngài gây nên... Nếu như thật sự ở bên trong đó xảy ra chuyện gì, ngài..."

Lệ Viêm bất đắc dĩ lắc đầu một cái, người đàn ông lạnh lùng, khẩu thị tâm phi (*) này quả thật là đáng sợ. Người như Mộ Sở và Tiêu Lăng Phong cũng có thể chi vì sự phẫn nộ của mình, mà lại gây thương tổn tới cô gái mà mình yêu thích. Nhìn cô gái mình thích bị thương tổn, ánh mắt hoàn toàn có thể cũng không hề chớp mắt một cái.

(*) Khẩu thị tâm phi: Câu thành ngữ. Ý nghĩa của câu thành ngữ miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác, miệng và tâm không thống nhất với nhau.

"Đủ rồi, Lệ Viêm, trước giờ tôi không biết cái gì gọi là hối hận, không phải là cô ta ưa thích Tiêu Lăng Phong sao. Nếu Tiêu Lăng Phong cũng đã không trông còn nom, tại sao tôi lại phải trông nom chứ?" Mộ Sở tức giận hăm hừ, cô có thể dùng cái bộ dạng tựa vào trong ngực người khác không chút phòng bị, bằng mọi cách làm tổn thương người khác như vậy..."Đi."

Lệ Viêm thấy khuyên như vậy mà Mộ Sở vẫn bất động. Cũng không buồn lên tiếng. Bụng nghĩ chắc Lãnh Liệt sẽ nghĩ biện pháp, nên khởi động cho xe chạy đi. Trình Diệu Tinh, tại sao hết lần này tới lần khác cô cứ muốn lôi kéo mỗi quan hệ với cả hai người này.

Bánh xe dồn dập xẹt qua mặt đất phát ra âm thanh bén nhọn chói tai. Diệu Tinh mừng rỡ ngẩng đầu lên, vốn tưởng rằng là Tiêu Lăng Phong trở lại, nhưng mà cô lại nhìn thấy đó chính là xe của Alex đi qua. Diệu Tinh kẹp tờ báo Trung Quốc nhìn theo bóng xe đã nhanh chóng biến mất, không cảm thấy quá nhiều khổ sở, chẳng qua là cảm thấy hết sức thê lương... Trình Diệu Tinh, hết thấy những chuyện này đều là do mây tự làm tự chịu, đáng đời mây... Bởi vì mây cứ đứng đưa không chừng. Cho nên, Alex cũng chán ghét mây...

Trong quán rượu.

"Tiểu thư, uống chung một chén nhé, như thế nào?" Có người tiến lên đến gần. Cũng rất không khách khí cọ một cái ở trên cánh tay tuyết trắng của cô.

Diệu Tinh ngồi ở trước quầy bar nhìn các chất lỏng đủ màu trong ly rượu, nụ cười thâm bí ai tràn ra trên bờ môi! Từ rất lâu cô đã muốn mình phải say một cuộc rồi, hôm nay rốt cục đã có cơ hội.

Rượu một chén lại một chén hợp vào với nhau ở trong bụng, hương vị rượu còn làm gay mũi, hơn nữa còn mang theo nhàn nhạt vị mặn cùng khổ sở... Những lời Tiêu Lăng Phong đã nói..., cứ vang lên ở bên tai một lần lại một lần.

"Mộ Thần..." Giọng nói mơ hồ của Diệu Tinh nghe vào tai giống như một lưỡi dao sắc bén, đục khoét từng cái vào trái tim của anh! Trình Diệu Tinh. Tại sao em lại không thể quên được hẳn người kia? Tại sao em không thể cho tôi một chút một chút vị trí trong lòng của em như vậy! Mặc dù em nghĩ muốn khanh khanh ta ta cùng với người đàn ông khác, nhưng tại sao nhất định cứ phải ở ngay trước mặt tôi, để cho tôi nghĩ muốn lừa gạt lừa gạt bản thân mình, muốn cho em một cái lý do, cũng không thể tìm được...

Âm nhạc huyền ảo cùng với ánh đèn mê loạn, xen lẫn với từng tiếng động nghe mắc cỡ ở trong góc tạo thành một âm thanh hỗn độn ở chung một chỗ. Cả quầy rượu lúc này cũng có vẻ đặc biệt ma mị lộn xộn.

"Thiếu gia, Diệu Tinh cứ đi vào như vậy, rất nguy hiểm" Lệ Viêm không yên tâm nhắc nhở."Chúng ta vẫn nên mang cô ấy đi ra ngoài là hơn. Đây chính là quầy rượu lộn xộn nhất ở thành phố T này đó."

"Ai cho phép cậu tự chủ trương" Mộ Sở bất mãn hỏi."Cô ta như thế nào, có liên quan gì đến tôi chứ?"

"Tôi nói là đi, cậu có nghe thấy hay không." Mộ Sở có chút không nhịn được kêu. Trên vẻ mặt anh càng ngày càng lạnh như băng. Trong lòng của anh có lẽ đã lúc này đã có thể xác định được, Diệu Tinh đã yêu Tiêu Lăng Phong! Điều này hoàn toàn khác với những gì anh dự đoán. Anh cho là Diệu Tinh sẽ thích anh bởi vì anh giống Mộ Thần. Anh cho là, cứ như vậy anh có thể nhẹ nhàng cướp Diệu Tinh đi. Ngay cả lúc ban đầu, thời điểm anh muốn ở cướp Diệu Tinh đi, sau đó sẽ nói cho cô biết, thân phận chân thật của anh. Anh ngay lúc đó cũng đã có thể tưởng tượng, khi ấy sẽ diễn ra hình ảnh tê tâm liệt phế như thế nào... Anh muốn dùng phương thức như vậy để hung hăng báo thù cho Mộ Thần, muốn bọn họ phải trả giá thật lớn vì cái chết của Mộ Thần! Nhưng rồi dần dần, anh không muốn làm tổn thương Diệu Tinh. Mà hôm nay hết thấy mọi căn cứ đầy tàn nhẫn cũng đều đã được xác minh, anh không đành lòng khi thấy mình ngu xuẩn đến cỡ nào! Phụ nữ, quả thật là một động vật đầy sự dối trá. Anh âm thầm cắn răng.

Ngồi đã quá lâu rồi. Cô đã sớm thu hút sự chú ý của những người khách khác. Nhất là phát hiện ra thời điểm này cô không có người làm bạn, mấy người bắt đầu thử đến gần thăm dò.

"Tiểu thư, tại sao muốn từ chối người khác ở ngoài ngàn dặm như vậy?" Người đàn ông vẫn chưa từ bỏ ý định. Cánh tay không thành thật đập một cái vào trên vai Diệu Tinh, lòng bàn tay hạ xuống lớp da thịt non mềm như trẻ con. Người đàn ông kia nuốt nước miếng, tựa như hận không thể trực tiếp mang con mồi ngon miệng này đi...

Tiểu thư? Diệu Tinh nghe hai chữ này, cười một tiếng đầy khổ sở.

"Cách xa tôi ra một chút." Diệu Tinh lạnh lùng kêu lên. Sau đó rượu cứ thế rót vào trong cổ họng, nước mắt cũng theo đó chảy ra, không biết là bởi vì rượu kia cay quá mức, hay là cô không cách nào không chế được nước mắt của mình...

"Tôi nói, muốn anh cách tôi ra xa một chút." Diệu Tinh kêu lên, một tiếng kêu bén nhọn đột nhiên vang lên, làm cho người đàn ông lúc này có chút lúng túng. Nhìn chung quanh thấy lúc này đang có một vài gương mặt đang bày ra sắc mặt chờ xem kịch vui. Anh âm thầm cắn răng. Mẹ kiếp, tôi cũng không tin tôi không giải quyết được cô. Ở chỗ như thế này còn giả bộ liệt nữ, cô không có bệnh chứ! Người đàn ông giật nhẹ chiếc cà vạt, trong mắt toát ra ánh nhìn hung ác...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Anh tới nhìn tôi bị ức hiếp như thế nào phải không?

"Không phải là ra ngoài để bán sao? Giả bộ cái gì mà giả bộ?" Người đàn ông chán ghét chửi thề một tiếng. "Phi. Cho dù có giả bộ mình tinh khiết, bắt quá cũng chỉ là một kỹ nữ!" người đàn ông chán ghét mắng chửi.

Ra ngoài bán? Diệu Tinh ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa nói chuyện, lại là câu này! Tiêu Lăng Phong cũng nói là cô ra ngoài bán... Ha ha... Tại sao ngay cả người xa lạ cũng có thể nói câu vũ nhục côn như vậy, tùy ý chà đạp lên tôn nghiêm của cô như vậy.

Diệu Tinh từ từ tiến lên, thậm chí ngay cả dải băng đeo váy từ trên vai bị tuột xuống, cô cũng không hề phát hiện ra, "Anh nói gì?" Diệu Tinh rung rung hỏi.

"Tôi nói cô đừng có giả bộ thanh thuần nữa, cũng chỉ là loại kỹ nữ mà thôi!" Người đàn ông lớn tiếng cắt ngang, đặc ý kêu to. Trong nháy mắt, mọi ánh mắt cũng đều dồn hết về phía bên này.

Diệu Tinh đứng bất động, mặc cho những ánh mắt đầy khinh miệt đầy khinh thường kia đang dạo trên người mình, lần những lời nói bàn tán nhỏ nhọ đang bao phủ quanh cô. Diệu Tinh cúi đầu nhìn bản thân mình.

Thật kỳ quái, đối với những lời chửi rủa lẫn lộn nhục kia, Diệu Tinh thể nhưng lại không cảm giác được mình bị mất thể diện. Thậm chí ngay cả sợ hãi cũng không có, bởi vì cô biết, vào lúc này, sẽ không có người nào cứu cô! Bất luận như thế nào, cuối cùng cô cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi. dien-dan-le-quy-don-com Ngay cả Tiêu Lăng Phong cũng còn không quan tâm đến chuyện cô áo rách quần manh, cứ thế bỏ cô lại phóng xe đi mất, làm sao anh có thể sẽ quay đầu lại tìm cô chứ! Còn Alex, cũng không phải là Mộ Thần, sẽ không bởi vì cô, mà đau lòng đến chau mi hạ mắt...

"Như thế nào, suy nghĩ kỹ chưa?" Người đàn ông không nhịn được tiến lên, "Hoặc là, bây giờ cô đi theo tôi, quay đầu lại tôi cho cô tắm chi phiếu." Nói xong anh ta liền kéo Diệu Tinh vào trong ngực mình. Nhìn bộ dáng xinh xắn của người trong ngực, anh ta chợt nuốt một ngụm nước miếng, bàn tay tham lam lướt qua ở sau lưng Diệu Tinh. Nhìn sợi tóc đang lúc này đang lòa xòa trên phiến lưng trần với làn da thịt trơn bóng trắng bạch, anh ta hôn xuống một cái thật mạnh. Dưới ánh đèn lập lờ, anh ta nhìn thấy nơi này có rất nhiều dấu vết của những đóa hoa màu đỏ...

"Vkl, nơi này còn lưu giữ dấu vết bị người khác hôn đó, cô còn giả bộ vẻ trinh tiết liệt nữ cái gì nữa!" người đàn ông kia thô lỗ mắng, "Hãy phản ứng lại cho tôi một chút." Hắn đứng thẳng nhìn thân thể Diệu Tinh.

Diệu Tinh đột nhiên bị đẩy một cái ngã xuống trên mặt đất! Va chạm với mặt đất cứng rắn cô liền lâm vào một trận hôn mê. Diệu Tinh dùng sức lắc lắc đầu, cố gắng nghĩ muốn bò dậy, dien-an-le-quy-don-com nhưng mà đầu óc cô lúc này quá choáng váng, cô không thể nào ngóc đầu lên được, ngay

cả bóng người ở trước mắt cô cũng đã biến thành hai người.

"Lúc này có chuyện tốt như vậy, tại sao lúc trước..." có người không nhẫn nại được, đứng dậy, ngay sau đó có mấy người đi ra.

"Tôi chỉ gặp đôi." Trong đám người đột nhiên có một câu nói vang lên, làm cho vở hài kịch đang kỳ lúng túng nhốn nháo kia, lập tức bị đẩy lên tới đỉnh cực điểm. Diệu Tinh tỉnh táo đứng đó, nhìn những ánh mắt đang nhìn mình tràn đầy sự khinh bỉ, bàn tay nhỏ bé của cô run rẩy nắm lại thật chặt thành một đoàn.

"Tôi ra giá gấp năm lần..."

Ha ha... Diệu Tinh cười nhẹ, khẽ n. đàn. l. quý. đôn "Thì ra là, giá thị trường của tôi lại tốt như vậy." Cô nỉ non, lắc lắc cái đầu đã có chút choáng váng, Tiêu Lăng Phong, anh thật sự cố dự kiến trước...

"Chớ giả bộ, tôi bảo đảm tối nay sẽ cho cô em sung sướng đến chết!" người đàn ông cười âm thầm, nâng chiếc cằm của Diệu Tinh lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, dần dần bởi vì rượu còn mà ánh mắt cũng trở nên mê say, "Mẹ nó, thật là một loại hàng hiếm có, cũng chưa hề làm cái gì cả, thế mà đáng người lại cứ thu hút người ta như vậy." Gã đàn ông kia cười, bàn tay dỏ vào bên trong lớp váy áo của Diệu Tinh vốn rất mỏng manh kia...

"Đứng đây, quy củ của nơi này, cho tới bây giờ vẫn luôn có khả năng có nhiều người cùng..." người đàn ông vừa nói chuyện vừa sờ sờ cằm, tiện tay kéo luôn Diệu Tinh tới gần, @MeBau*diendan@leequyddonn@ "Tối nay, cô em này là của tôi, "

Nhìn thấy Diệu Tinh không nói lời nào, người đàn ông càng thêm đắc ý, "Cô em này, hãy nói cho tôi biết, cả đêm thì cô em lấy bao nhiêu tiền, lão tử đây sẽ không để cho cô em cảm thấy bị uống phỉ!". Nói xong người đàn ông kia tiến lên trước mấy bước, ánh mắt tùy ý dao động ở trên thân thể Diệu Tinh, tay càng không ngừng xoa xoa nơi trái tim, giống như hận không thể xông lên phía trước xé rách luôn váy áo Diệu Tinh ra vậy.

Lời nói kia của người đàn ông nghe thật chói tai, Diệu Tinh ngẩng đầu lên vẻ không vui, nhưng mà không chờ xem cô nói những gì, hắn đã túm cô sang bên kia, ngay cả chân cũng không đứng vững nổi nữa, cứ như vậy cô bị kéo tới kéo lui như vậy, đi@en*dyan(lee^qu.donnm), diễn biến tựa như từ từ trở thành Diệu Tinh bị mấy người chằm chọc, đẩy tới đẩy lui, mà cô đã say tới mức không còn hình dáng gì nữa...

Một số những dải băng đeo váy treo ở trên người của Diệu Tinh gần như đã bị rách tan tành, mà bàn tay của người đàn ông đứng ở bên cạnh cô cũng không thể chờ được nữa, đang gấp gáp đưa về phía váy của cô, những người đàn ông vây đầy bên cạnh cô cũng nhìn chằm chằm...

Tay của người đàn ông nắm lấy cổ tay của cô thật chặt. Cô đã uống quá nhiều rượu, giờ phút này Diệu Tinh đã có chút hôn mê, hoàn toàn không cách nào tránh thoát khỏi sự kiểm chế của người đàn ông kia nữa.

Diệu Tinh bị người đàn ông ôm trong ngực thật chặt, âm thanh bị xé rách vang lên trong không khí, nhưng mà Diệu Tinh cũng không còn sức lực để tránh thoát ra nữa

"Buông tay!" Diệu Tinh gầy gù nhưng không ra, "Mộ Thần, Cứu cứu... Diệu Diệu..."

Mộ Thần, tại sao làm người khó như vậy, tại sao cuộc sống lại mệt như vậy... Lốp vải váy phía sau bị xé rách, chiếc váy gần như đã sắp bị trượt xuống,

Thời điểm Tiêu Lăng Phong cùng Bùi Hạo Thần vệt đám người kia ra, liền nhìn thấy đang diễn ra một màn như vậy. Diệu Tinh đang ở giữa mấy người đàn ông, bị người ta lôi kéo đến bị lão đảo, cuối cùng ngã xuống trên mặt đất, nhưng không có sức lực để bò dậy. Trong nháy mắt, con người của cô bởi vì tức giận mà trở nên đỏ ngầu như máu...

Tiêu Lăng Phong hung hăng nhìn chằm chằm mấy người đàn ông không biết sống chết kia. "Khốn kiếp." Tiêu Lăng Phong mắng to một câu, thật nhanh xông lên phía trước, mỗi một chân đá đều vào người đàn ông đang nằm trên mặt đất. Hự! Người đàn ông kia chỉ vừa kịp rên lên một tiếng đầy đau đớn, thì đã trực tiếp hôn mê.

"Đáng chết!" Tiêu Lăng Phong mắng một câu, sau đó vội vã cởi áo khoác ra phủ lên trên người của cô. Người phụ nữ này chân không dài, nhưng ngược lại tốc độ lại rất nhanh.

Mặc dù tức giận, nhưng đến cuối cùng Tiêu Lăng Phong vẫn cảm thấy không yên lòng về một người nào đó. Chính vì vậy, anh liền quay trở về đường cũ để tìm cô thì đã không thấy người phụ nữ kia đâu nữa! Mà ghé tòm hơn chính là, cô thể nhưng chạy đến nơi đây uống rượu, thậm chí còn... Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn người đàn ông trên mặt đất, quét mắt lạnh lùng nhìn qua mấy người đàn ông đã vây quanh cùng nhau ức hiếp Diệu Tinh kia...

Mọi người vốn cũng đang chờ xem kịch vui, bị biến cố bất thành linh này thật sự bị hù sợ, thấy Tiêu Lăng Phong cùng Bùi Hạo Thần đối với chuyện xấu xảy ra như vậy, cũng đều rời rít quay mặt đi, chỉ sợ chuyện tìm tới mình.

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong cũng đã không chịu được việc Diệu Tinh cứ mở miệng lại gọi tên Mộ Thần liên tục như vậy nữa, anh tức giận quát to, "Em hãy tỉnh táo lại một chút cho tôi, ai cho phép em uống rượu, "

"Tại sao anh lại cứ quan tâm đến tôi như vậy? Anh buông tay ra, bằng không tôi sẽ kêu cứu mạng đó." Diệu Tinh hô to, "Anh hãy buông tôi ra, tôi muốn uống rượu, tôi muốn uống rượu." Cô giằng giằng,

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong tức giận kêu, kéo cô lên, nhưng mà giờ phút này anh nhận thấy hình như là cô đã say rồi. Cô nhìn gương mặt trước

mắt mình, cảm thấy trên cánh tay truyền tới sự đau đớn, lập tức thấy không vui cau mày lại, "Buông tôi ra, đừng đụng đến tôi, " cô vô lực giãy giụa,

"Đừng làm rộn, em có nghe thấy không!" Tiêu Lăng Phong thờ ơ phớt lờ hô to.

"Tiêu Lăng Phong." Diệu Tinh ho nhẹ một tiếng, "Anh đến là muốn xem con người hèn hạ như tôi đây đã bị người ta sỉ nhục thế nào có phải không?" Những lời nói này của Diệu Tinh..., làm trong lòng Tiêu Lăng Phong nhói đau một hồi, "Có phải là tôi thật sự vô cùng bỉ ổi hay không, bằng không, tại sao bọn họ cũng nói tôi như vậy..."

Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười trào phúng! Trình Diệu Tinh, một người nói như vậy, hoặc giả không coi vào đâu, nhưng là hôm nay, lại có người chỉ trích em như vậy, như vậy có phải là đã chứng minh, lời của bọn họ nói là sự thật hay không..

Nghe những lời nói của Diệu Tinh..., trong ngực Tiêu Lăng Phong cảm thấy cực kỳ khó chịu! Tại sao em vẫn luôn nhớ rõ mỗi một lời nói tôi làm tổn thương em, nhưng lại không tin, tôi đã đối xử với em tốt như thế nào...

Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt ở trước mắt mình: "Tiêu Lăng Phong sao?" Cô hỏi, sau đó cười lắc đầu, làm sao có thể, cố ý cười ha ha, anh chỉ sẽ đùa bỡn, làm nhục cô mà thôi, làm sao anh sẽ xuất hiện ở chỗ này được chứ! "Tiên sinh, anh là ai vậy?" Diệu Tinh hỏi, "Anh buông tôi ra."

"Mộ Thần, Diệu Diệu thật là sợ..." cô nhào vào trong ngực của anh, "Mộ Thần... em cũng biết anh ấy (chỉ Tiêu Lăng Phong) sẽ không tới cứu em..." Cô nức nở nghẹn ngào, "Mộ Thần, không phải là em cố ý yêu người khác, không phải như vậy đâu..."

Nghĩ đến Mộ Thần, trong nháy mắt trái tim Diệu Tinh như bị co rút lại, cô co cụm người lại, dùng sức lắc lắc đầu, cố gắng để duy trì chút ý thức tỉnh táo cuối cùng - " Buông tay ra!"

Tiêu Lăng Phong bị cái ôm của Diệu Tinh, làm cho cũng không còn kịp có phản ứng gì nữa, thân thể lần nữa cứng đờ. Thật là đủ rồi, mới đầu cô còn không nhận biết được anh là ai, bây giờ cô lại còn ôm anh sau đó gọi anh bằng cái tên của người khác.

Diệu Tinh ho khan, những giọt nước mắt tròn như hạt châu từ trên lông mi rơi xuống.

Nước mắt chảy xuống, rơi trên tay Tiêu Lăng Phong ẩm ướt, đau đớn bỏng rát một hồi... Lăng Phong đưa tay lên vừa định lau nước mắt cho Diệu Tinh chợt tay cứng đờ! Mộ Thần... khi vừa nghe thấy Diệu Tinh hai từ Mộ Thần kia lập tức từ hai hàm răng của anh phát ra âm thanh ken két.

Bởi vì tức giận mà ngực Tiêu Lăng Phong phập phồng kịch liệt. Thật là đủ rồi! Trình Diệu Tinh, cái người phụ nữ chết tiệt này, "Em hỏi tôi là ai? Được!" Tiêu Lăng Phong gật đầu "Hôm nay tôi liền cho em biết tôi là ai!" Anh nói xong lập tức lôi kéo Diệu Tinh lên, không để ý cô bị say rượu thế này có thể đứng vững được hay không.

"Buông tôi ra." Diệu Tinh hoảng sợ lắc đầu, "Mộ Thần, cứu em..."

"Anh đừng có đụng vào tôi." Diệu Tinh dùng sức giãy giụa, dọc theo đường đi bị anh túm lấy lôi kéo như vậy, thân thể càng không ngừng bị đụng vào người đi đường, đụng vào những cái bàn dọc theo đường. Cô bị đau đến kêu lên nức nở nghẹn ngào. Nhưng mà người đàn ông kia đang ở trong cơn thịnh nộ, tựa như không có một chút phản ứng nào vậy. Cứ như vậy, Diệu Tinh vẫn bị túm lại một đường bị lôi kéo đến phòng vệ sinh!

Tiếng đóng cửa rầm một cái, ngược lại đã làm Diệu Tinh bị kinh sợ

"Hiện tại, đã thấy rõ tôi là ai chưa?" Tiêu Lăng Phong lạnh lùng hỏi.

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong hung hăng kéo Diệu Tinh qua, cầm bờ vai của cô thật chắc, "Em hãy tỉnh táo lại một chút cho tôi! Mộ Thần đã chết rồi, hẳn đã chết rồi, em có nghe thấy không?" Thân thể Diệu Tinh liền bị đặt ở trên vách tường, cô không thể nào tránh thoát nổi.

Đột nhiên bị rống to một tiếng Diệu Tinh bị giật mình, cô từ từ ngẩng đầu lên, cái giọng nói này rất quen thuộc, gương mặt cứ lung la lung lay kia dường như cũng rất quen thuộc...

Anh nói vậy." Diệu Tinh kêu to, "Mộ Thần không có chết, anh ấy không có chết, " Diệu Tinh nói xong, dè dặt ngực thật chắc, "Buông tôi ra!"

Tiêu Lăng Phong dắt Diệu Tinh đi tới bồn rửa tay, trước không ngừng dội nước lạnh lên trên mặt Diệu Tinh.

"Trình Diệu Tinh, em hãy tỉnh táo lại cho tôi một chút." Tiêu Lăng Phong hét to. Mỗi lần nhắc tới Mộ Thần, cái bộ dạng này của cô đều như bức người ta muốn chết không sống nổi nữa. Tiêu Lăng Phong cực kỳ hận! Anh thật sợ mình sẽ sẩy tay mà bóp chết cô gái này.

Tiêu Lăng Phong thờ ơ phớt lờ cúi xuống Diệu Tinh, nước ở trên người của anh cũng lạnh như băng, chờ khi hai người cũng ướt thành một mảnh hỗn độn thì anh mới bứt lên khỏi Diệu Tinh...

Ừm! Diệu Tinh giùng giàng không vui, nước lạnh quá, thật không thoải mái, cô ho khan kịch liệt, váy áo dán chặt ở trên người, lạnh thấu xương, lộ rõ cả đỉnh núi...

"Đừng đụng vào tôi, cứu mạng, "Diệu Tinh vô lực ní non, "Tôi không phải là cái loại người mà các người nghĩ muốn kia... Người... cầu xin người hãy buông tôi ra..." Nước mắt của cô chậm rãi chảy xuống,

"Tại sao các người đều nói tôi như vậy? Tại sao, tất cả mọi người đều ức hiếp tôi như vậy..." Cô khóc khế, " Tôi thật sự vô cùng giống như loại phụ nữ

chuyên đi bán thân hay sao..." Diệu Tinh hỏi, thân thể mềm nhũn té xuống..

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Đêm mưa bi thảm

Trong quán rượu, bởi vì mới vừa một màn kia mà loạn thành một đoàn. Nhìn Tiêu Lăng Phong ôm Diệu Tinh ướt nhẹp đi ra, tất cả mọi người đều tránh đường, nhường lại cho hai người bọn họ một lối đi rộng rãi, chỉ sợ Tiêu Lăng Phong giận lây sang bọn họ.

Bùi Hạo Thần đứng ở một bên, nhìn thần thái sắc mặt ngưng trọng của Tiêu Lăng Phong, anh bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Tiêu Lăng Phong, tôi xem tiểu tử nhà cậu chính là chỉ biết mạnh mẽ, thừa nhận cậu yêu cô ấy thật sự là khó khăn đến như vậy hay sao? Trước đây cậu còn rối rắm là bởi vì có tồn tại của Đường Nhã Đình. Hiện tại, Đường Nhã Đình đã không còn quan hệ gì với cậu nữa rồi, đến tốt cùng cậu vẫn còn ở đó mà vướng bận cái gì, do dự cái gì nữa đây! Bùi Hạo Thần than nhẹ một câu này, vô ý, anh vừa ngẩng đầu lên. Nhìn thấy bóng dáng một người ở giữa đám người kia vội vã biến mất, con mắt sắc bén của anh tối sầm lại, đứng là hấn...

Dạ Khuynh Thành.

Sắc trời có chút âm trầm, mây đen tầng tầng lớp lớp cuộn cuộn giăng khắp nơi ở trên không trung. đi●n☆đ●ànle☆q●uyđ●ôn Tiêu Lăng Phong đứng ở cửa sổ, trên người vẫn mặc bộ quần áo ướt nhẹp như cũ. Nhìn thân thể phía sau của anh có chút run rẩy, không biết là bởi vì lạnh, hay là bởi vì tức giận...

"Cậu có khỏe không." Bùi Hạo Thần tiến lên an ủi.

"Tôi không sao." Tiêu Lăng Phong lạnh lùng buông ra một câu. Anh hận Diệu Tinh vẫn còn nhớ mãi không quên Mộ Thần, lúc này lại càng hận chính mình hơn nữa. Nếu như hôm nay anh bỏ lại Diệu Tinh, không quay trở lại, có thể nói, thật sự không biết sẽ còn phát sinh ra chuyện gì nữa.

"Nhìn dáng vẻ cậu như vậy có giống như là người không có chuyện gì hay không?". Bùi Hạo Thần hỏi.

"Cậu đi đi, không phải là bà xã cậu vẫn còn đang chờ cậu ở nhà đó sao." Tiêu Lăng Phong cau mày.

"Bà xã tôi?" Bùi Hạo Thần nhíu mi. "Tôi chưa từng bao giờ nghĩ như vậy hết!" Nụ cười trên mặt Bùi Hạo Thần biến mất không thấy đâu nữa! Tịch Mạt cũng chưa từng bao giờ thừa nhận chuyện ấy. Tâm tâm niệm niệm của cô cũng đều là chỉ muốn rời đi, vẫn đều là hiện tại làm như thế nào để hận anh, đều là vì mối tình đầu của cô...

"Hạo Thần, cậu có thể đối với Tịch Mạt khá hơn một chút hay không?"

"Cái gì?" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Bùi Hạo Thần không tin tưởng được những gì mình nghe được.

"Không có gì." Nặng nề thờ dài một cái, Tiêu Lăng Phong lắc đầu. Anh phải dùng lý do gì để nói. Phải nói Bùi Hạo Thần đối xử tốt với Tịch Mạt như thế nào đây? Với thân phận của một người anh trai sao? Nói cho Bùi Hạo Thần biết, anh hận mình, không thể gia tăng thêm sự chú ý đối với Tịch Mạt? Bởi vì cô cùng nhà họ Lương cũng không có một chút quan hệ nào sao?

"À phải rồi. Cậu giúp tôi tra cái này một chút!" Tiêu Lăng Phong đưa đi động cho Bùi Hạo Thần. Sau đó nhức đầu xoa bóp huyệt Thái dương.

"Đây là cái gì vậy?" Nhìn trong điện thoại di động là con dao găm sắc bén vẫn còn dính vết máu. "Đổi nghề chơi ám khí rồi hả?"

"Bùi Hạo Thần, hiện tại tôi đang phiền não vô cùng. Nếu như cậu còn nói giỡn để cho tôi thêm rối loạn nữa, cậu có tin hay không, tôi sẽ kể hết những chuyện từ bốn năm trước cho bà xã cậu biết!" Tiêu Lăng Phong có chút tức giận.

Nhìn thấy người bạn tốt của mình đang thật sự khó chịu, Bùi Hạo Thần cũng nghiêm túc. "Tôi sẽ mau sớm điều tra, bắt quá..." Anh hơi ngừng lại một chút. "Cậu thử đoán xem, mới vừa rồi tôi đã nhìn thấy người nào?"

Tiêu Lăng Phong xoay người lại chờ bạn tốt cho ra đáp án.

"Là Joe, trợ lý của cậu đó!" Bùi Hạo Thần đi tới vị trí đứng song song với Tiêu Lăng Phong. "Anh ta lại xuất hiện tại nơi đó. Hấn không phải là trùng hợp! Một người cao ngạo, tự cho mình là người thanh cao, làm sao có thể lại xuất hiện tại một nơi như vậy."

"Ý cậu muốn nói, chuyện này có liên quan với anh?"

"Không hoàn toàn như vậy." Bùi Hạo Thần lắc đầu. "Anh ta xuất hiện ở đó, có thể là đi theo Diệu Tinh đến đó, mục đích có thể là vì bảo vệ, dĩ nhiên cũng có thể là có thể an bài, nói như vậy, chính là vì trả thù."

"Về tư liệu của Alex đã điều tra thế nào rồi?"

"Có chút manh mối." Bùi Hạo Thần gật đầu. "Chỉ là Alex, đúng là lớn lên ở nước ngoài không sai, nhưng mà ngược lại, tư liệu của nhà họ Mộ thì có chút kỳ quái. Nhà họ Mộ hai mươi sáu năm trước mới ở xuất hiện ở thành phố T, nhưng những tư liệu về khoảng thời gian trước, thì lại trống rỗng. Cho nên... Tôi nghĩ, phải tìm được những tư liệu về nhà họ Mộ trước, đến lúc ấy, thân phận Alex thế nào, thì không còn là vấn đề gì hết."

"Vậy cậu có cảm thấy, chuyện hôm nay Diệu Tinh bị vây chặn như vậy, có phải là chuyện trùng hợp không?"

"Tại sao có thể có nhiều sự trùng hợp như vậy chứ." Bùi Hạo Thần xem thường. "Dám dùng chiêu bài giả danh lừa bịp đối với tôi sao, thật sự là đã chán sống rồi."

"Nhìn xem, đây chính là ông nội của tôi, nguyên nhân của người ấy chính là ưa thích quá nhiều những người tuân kiệt, thế nào mà luôn mồm kêu đánh kêu giết như vậy!"

"Chẳng phải là cậu cũng luôn nói, 'Trình Diệu Tinh cô muốn chết phải không đó sao!'" Bùi Hạo Thần học theo cái kiểu nói của Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong cứng họng, trong lòng một hồi buồn buồn đau đớn. "Tiêu Lăng Phong tôi thật sự là cái đồ đâm loạn kia sao..." giọng nói sâu kín của Diệu Tinh vọng về ở bên tai Tiêu Lăng Phong. Anh liếc mắt nhìn hướng về phía phòng ngủ, hít sâu một hơi.

"Tốt lắm, cậu cũng nên bình tĩnh lại một chút. Gần đây đã có quá nhiều xảy ra, cậu hãy nghỉ ngơi cho thật tốt. Tôi tin tưởng, chỉ cần tra ra được thân phận của Alex, thì chuyện của Dạ Khuynh Thành rất nhanh cũng sẽ tìm được biện pháp giải quyết tương ứng thôi!" Bùi Hạo Thần nói xong, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Trời sắp mưa, nhìn xem, thế này nhất định sẽ có chuyện làm cả đêm không an tỉnh..."

Ừng ọang... một tia chớp phóng ra phá vỡ bầu trời. Tiếp theo, chớp mắt một cái, mưa to liền trút xuống. Mưa rơi mạnh mẽ, giống như muốn bao phủ kín khắp thành phố T vậy.

Ở một khu ngoại ô thành phố T, có một công xưởng bị vứt bỏ hoang phế từ lâu. Nơi này từ rất nhiều năm qua cũng chưa từng có người qua lại, cỏ hoang mọc cao, có thể gần tới ngang eo của người trưởng thành. Mà một đêm này, cũng rất bất thường, ở trong sân, có mấy chiếc xe sang trọng đang dừng đỗ ở đó.

Ừng ọang, tiếng sấm vang động vang rền làm chấn động đến cánh cửa sắt phát ra tiếng ồ ồ. Bởi vì lâu năm nhà xưởng này không được tu sửa, cho nên điện áp cực kỳ không ổn định, ánh sáng đèn cùng với tia chớp bên ngoài lập lòe lúc sáng lúc tối, làm cho không khí có vẻ khắc nghiệt mà kinh khủng...

Một người đàn ông toàn thân mặc tây trang màu đen, từ trên cao nhìn xuống, quan sát mấy người đàn ông đang run rẩy bầy. Nụ cười lạnh lẽo tràn ra ở trên bờ môi.

"Tôi cầu xin ngài, xin ngài bỏ qua cho chúng tôi đi." Trên khuôn mặt người đàn ông tràn đầy những vết sẹo bởi đã từng bị hành hung trước đây lưu lại.

"Cầu xin tao sao?" Tiếng cười lạnh lùng từ trong lỗ mũi người đàn ông kia phát ra. "Tao nhớ là mày đã từng nói mày muốn mạng của tao kia mà?" Nói xong, người đàn ông kia từ từ ngồi xổm xuống. Những sợi tóc nhỏ mảnh xòa xuống trên trán, ngăn trở ánh mắt bên trái của người đàn ông. Bên kia mặt được một chiếc mặt nạ màu bạc che khuất trước mặt, khiến cho toàn bộ người đàn ông kia thoát nhìn cũng đặc biệt thần bí, tuần dật.

Gã đàn ông kia nghe người đàn ông ở trước mặt mình nói như vậy, luống cuống ngẩng đầu lên. Lúc trước bọn họ vốn đang yên lành ở trong bệnh viện, đột nhiên bị mấy người mang ra khỏi bệnh viện. Động tác gọn gàng, chẳng những dễ dàng tránh được ánh mắt của mọi người ở trong bệnh viện, mà còn có thể nhẹ nhàng tránh được ngay cả hệ thống camera theo dõi. Bị bắt bớ tới đây, bọn họ vẫn còn chưa kịp hiểu điều gì đã xảy ra, thì đã bị đánh cho một trận, vết thương trên người không nặng, tuy nhiên lại đau đến muốn chết.

"Rốt cuộc ông là ai vậy?." Người đàn ông chịu đựng đau đớn cắn răng...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162-2: Đêm mưa bí ẩn (tiếp theo)

"Xem ra, có lẽ mày thường giết mạng người ngoài miệng! Cho tới bây giờ, mày đã từng nói dối với người nào mà cũng không nhớ rõ nữa." Người đàn ông kia nói xong chậm rãi tháo mặt nạ xuống. "Nhìn thấy rõ mặt tao chưa? Nhận được ra tao là ai chưa?" Mộ Sở hỏi về rất tự nhiên, giọng nói nhẹ nhàng, thậm chí còn mang theo một chút lười biếng, nhưng mà chỉ có gã đàn ông nằm trên mặt đất kia là có thể nhìn thấy trong đáy mắt của anh là sự lạnh lẽo kinh người.

"Ông, ông..." @MeBau*diendan@leequyddonn@ Người đàn ông bị dọa cho sợ đến mức không phát ra được âm thanh nào nữa, suýt nữa thì đã tè ra quần. "Là ông..."

"Nhận ra rồi hả?" Mộ Sở cười. "Ngao. Anh tự tay sờ sờ đỉnh đầu của gã đàn ông kia, giống như đang tán thưởng một con chó thông minh. "Hiện tại tao đang ở trước mặt của mày rồi. Chẳng phải mày đã nói, muốn mạng của tao hay sao? Tao sẽ không phản kháng, đến đây đi."

"Tôi đã sai lầm rồi, chúng tôi là mắt chó chỉ nhìn người thấp, van ngài hãy đại nhân đại lượng, tha thứ cho chúng tôi một lần này đi!"

"Kẻ nào đã phái chúng mày tới?" Mộ Sở tự nhiên hỏi.

Nghe Mộ Sở hỏi như vậy, gã đàn ông kia cho là còn có cơ hội sống sót, diện·dan·le·quy·don·com đương nhiên tuyệt không dám giấu giếm. "Tôi... chúng tôi nhận tiền của người ta, giúp người ta làm việc." Người đàn ông cầu khẩn. "Chỉ là có người muốn chúng tôi lên trên một món hàng nhỏ..." gã đàn ông kia còn chưa kịp nói lời ra ngoài, cổ tay bỗng nhiên bị kéo bất thành hình.

"Mày nói gì?" Mộ Sở lạnh lùng nhìn chăm chăm vào gã đàn ông kia. Trong ánh mắt tràn đầy sát khí, cổ tay của gã đàn ông kia bị siết chặt lại. Hắn đau đến run rẩy cả người nhưng lại không phát ra được tiếng kêu nào. Hắn cảm thấy cổ tay của mình dường đã sắp bị gãy lìa ra rồi.

"Tôi, tôi..." diễ●n☆đ●anlê☆q●uýđ●ôn Gã đàn ông đau đến đổ mồ hôi. Những giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu thi nhau lăn xuống ào ào, rơi xuống trên mặt đất đầy bụi bặm... Một giây kế tiếp, tiếng kêu lách cách vang lên trong bầu không khí đang tản ra mùi nấm mốc.

"A..." người đàn ông kêu rên một tiếng thống khổ, kết hợp với tiếng sấm nổ vang, tạo thành thứ âm thanh thê thảm, giờ phút này nghe thật sự khủng bố tinh thần... Bàn tay của gã đàn ông kia không tự chủ đã rơi xuống. Hắn đau đến co rút người lại, đau đến mức lăn qua lăn lại ở trên mặt đất.

"Tao sẽ cho mày một cơ hội, biết cái gì thì nói ra cho ta. Còn nữa, hãy trông coi cái miệng của mày cho tốt!" Mộ Sở lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cổ tay của gã đàn ông đã bị bóp nát bấy kia. "Mày còn nói cái gì không nên nói nữa, lần sau, thứ tao bóp vỡ sẽ không phải chỉ là cổ tay của mày đâu, mà là cái cổ của mày..." Mộ Sở chán ghét xoa ngón tay của mình một chút: "Nói, ai đã thuê chúng mày đi làm công việc như vậy."

"Tôi, chúng tôi..." Gã đàn ông kia đau đến mức nói không ra lời. Lê Viêm nhìn thấy một màn này, hướng về phía sau lưng gã đàn ông kia nháy mắt một cái. Một người đàn ông lĩnh mệnh tiến lên, đưa tay thành thực kéo cổ tay của gã đàn ông kia lại. Một giây kế tiếp, chất lỏng không biết tên kia đã được tiêm vào trong thân thể của gã đàn ông.

Gã đàn ông hoảng sợ nhìn ánh sáng cây kim lóe lên. Là cái gì... Gã còn đang sợ phát run, ngay sau đó phát hiện, đau đớn trên thân thể mình thế nhưng từ từ đã giảm bớt... "Hiện tại, nói..." Môi mỏng khẽ nhấp máy mở ra hộc lại, ngay sau đó ba chữ lạnh như băng liền được phun ra...

"Chúng tôi thật sự là đã nhận tiền giúp người làm việc! Có người đã cho chúng tôi một khoản tiền, nói muốn chúng ta làm nhục..." Nhìn ánh mắt sắc như dao, lạnh như băng của Mộ Sở, hắn thoáng run một chút. "Cô ta muốn chúng tôi phá hủy cô gái kia... Muốn chúng tôi đi ức hiếp vị tiểu thư kia." Gã đàn ông dè dặt giải thích.

"Hình dạng người phụ nữ này như thế nào?" Con người Mộ Sở hơi híp lại một chút đầy sự nguy hiểm. Đường Nhã Đình, quả nhiên là cô. Tôi dạy dỗ cô như vậy rồi mà cô vẫn còn cảm thấy chưa đủ à...

"Chúng tôi không nhìn thấy mặt của cô ta." Gã đàn ông nói. "Chẳng qua là nghe nói, cô gái kia đã đoạt bạn trai của cô ta. Cô ta nói muốn chúng tôi dạy dỗ cho cô gái kia một chút." Gã đàn ông run run rẩy rẩy giải thích.

"Không nhìn thấy mặt?" Mộ Sở không tin hỏi lại. "Có phải là mày đã đánh giá cao kỹ thuật nói láo của mình... coi thường sự thông minh của tao hay không..."

"Tôi nói đều là sự thật, chúng tôi làm việc này, từ trước đến giờ đều không hỏi han về thân phận và những chuyện khác của khách hàng! Chúng tôi chỉ để ý đến việc thu tiền và làm việc." Người đàn ông thông khổ giải thích. "Tôi đã nói ra tất cả những gì mà chúng tôi biết, không còn gì nữa! Van xin ngài mới vừa rồi đã giờ cao đánh khê, để cho chúng tôi đi." Gã đàn ông hèn mọn dập đầu xuống trên mặt đất, khuôn mặt vốn trước đã đầy vết máu, cho nên, toàn bộ bụi bặm trên đất cũng đều dính hết ở trên mặt. "Tôi van ngài, chúng tôi nguyện ý quý xuống trước mặt tiểu thư để nhận sai lầm, cầu xin ngài tha cho chúng tôi một con đường sống đi!"

"Quý xuống?" Mộ Sở hỏi. "Dựa vào cái gì mà chúng mày cảm thấy rằng chúng mày còn có tư cách để nhìn thấy cô ấy? Dựa vào cái gì mà chúng mày được quý gối trước mặt cô ấy?"

"Như vậy, muốn chúng tôi phải làm thế nào chúng tôi cũng nguyện ý, chỉ cầu ngài hãy thả cho chúng tôi một con đường sống!"

Mộ Sở cau mày. "Mày có biết là, trên đời này, tao ghét nhất là cái thứ người hèn nhát lại không có cốt khí hay không?"

Gã đàn ông kia cứng họng. Hắn anh hoảng sợ nhìn Mộ Sở. Anh như vậy là có ý gì, chẳng lẽ anh nhất định phải bắt hắn chết thì mới cam tâm à.

"Ngài đã hỏi tôi cho nên tôi đây cũng mới dám nói, cầu xin ngài hãy bỏ qua cho tôi đi." Gã đàn ông kêu gào, "Tôi cũng không dám nữa, van ngài hãy bỏ qua lần này cho tôi."

"Không dám nữa sao?" Mộ Sở cười. "Tao chưa bao giờ lại cho người nào cơ hội "nữa" như vậy!"

Nghe Mộ Sở nói như vậy..., trong nháy mắt sắc mặt của gã đàn ông kia đã trắng bệch. "Ông đúng là một tên lòng gạt, ông hỏi, tôi đã nói tất cả rồi, ông còn muốn thế nào nữa?"

"Cho tới bây giờ tao chưa hề nói, chỉ có mày nói tao hãy bỏ qua cho mày." Mộ Sở giải thích về đầy vô tội. "Vốn là, mày đã ngu ngốc khiêu chiến tao, tao

cũng có thể tha thứ cho mày, nhưng mà... Ai bảo mày động đến một người không nên động vào như vậy!" Giọng nói của Mộ Sở nhẹ nhàng, rõ ràng là khoảng cách xa như vậy, nhưng mà gã đàn ông kia lại vẫn cảm nhận được rất rõ ràng hơi thở lạnh như băng, thấu đến tận xương kia phun ở trên mặt của hắn.

Động đến người không nên động vào... Lệ Viêm nhìn Mộ Sở, mỗi một lần, cũng là bởi vì Trình Diệu Tinh mà Mộ Sở lại vận dụng những lời này. Từ Triệu Chí Viễn, đến những loại lưu manh lẫn những tên ăn mày, rồi tới hôm nay...

"Giết người là phạm pháp." Gã đàn ông kia lớn tiếng kêu.

"Phạm pháp?" Ha ha... Mộ Sở cười, những người khác cũng cười thành tiếng ha ha. "Tao lớn đến thế này, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người nói chuyện với tao về pháp luật, thật là một chuyện cười, cười thật đã."

Khuôn mặt gã đàn ông vận vẹo bởi vì sợ hãi và đau đớn. Con người ở trước mắt hắn này là ma quỷ, là ma quỷ. Hắn run rẩy, rõ ràng bộ dáng vẫn còn là một đứa trẻ, thế nhưng mà cậu ta lại có thể ác độc đến trình độ như vậy.

"Nếu như đời sau, mày còn có cơ hội làm người, thì hãy học ngoan một chút cho tao." Mộ Sở vỗ vỗ lên gò má của gã đàn ông. Sau đó chán ghét cầm cánh tay của gã đàn ông kia lên. "Cái cổ tay này đã bị phế rồi, tao nghĩ rằng, ta cũng nên thả thính mà bỏ nó đi một chút." Mộ Sở nói xong, lấy ra một súng lục nhỏ màu bạc. "Cái này là vào thời điểm tao mười tám tuổi, ông nội đã tặng cho ta món quà này! Tao vẫn luôn không tiếc rẻ vì không sử dụng được nó! Thật vinh hạnh, mày trở thành vong hồn để tể lễ nó lần đầu tiên." Mộ Sở nói xong, hướng về phía cánh tay của gã đàn ông kia, bắn bùm một phát.

"A." Người đàn ông kêu rên thống khổ. "Rồi mày sẽ ở đó chịu báo ứng đến hồng bét. Mày sẽ không được tốt đẹp..."

"Trừ câu nào tương tự như câu mới vừa nói kia ra, mày còn có thể nói được cái gì nữa đây?" Mộ Sở làm ra vẻ suy tư một chút. "A, mày còn nói, mày chưa từng được hưởng mùi vị của đàn ông!" Anh cười. Sau đó, từ ngoài cửa đi vào hai người đàn ông đáng vẻ thô lỗ tục tằn, thân thể cường tráng, gần như chắn ngang cả khung cửa...

Người đàn ông hoảng sợ nhìn hai người đàn ông đi về phía mình.

"Mày giết tao đi. Giết tao đi."

"Tao sẽ giết mày, nhưng mà... Phải đợi mày thoải mái xong đã." Mộ Sở cười âm u lạnh lẽo. Nhìn khuôn mặt gã đàn ông kia, anh nghĩ đến cái đồ không biết sống chết kia lại dám nói với Diệu Tinh những vũ nhục kia..., tay nắm thật chắc quả đấm, "Xong chuyện, sau đó cắt đầu lưỡi của nó đi cho tôi." Mộ Sở nhẹ nhàng nói ra một câu nhẹ bồng...

Gã đàn ông hoảng sợ nhìn kẻ ác ma khát máu ở trước mắt mình.

"Nhớ, đời sau, không nên nói chuyện lung tung." Mộ Sở nói xong, liền bỏ đi ra ngoài.

Trong kho hàng, truyền đến tiếng quần áo bị xé rách cùng với tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông. Mộ Sở đốt một điếu thuốc, nhìn lên bầu trời đêm đen nhánh.

"Hãy dọn dẹp sạch sẽ mọi chuyện ở đây cho tôi." Mộ Sở nói xong, đi vào trong mưa.

Âm thanh trong kho hàng hồi lâu sau mới dừng lại. Lệ Viêm đi vào, một màn trước mắt anh, ngay cả anh là người luôn nhìn thấy máu tanh cũng có chút không nhìn nổi.

"Hôm nay, trước khi mày chết, tao nói cho mày biết một điều, hôm nay người giết mày chính là Thiếu chủ Âm Dạ! Có thể được chết trong tay thiếu chủ, cũng coi là vận may ba đời của mày đó..."

Gã đàn ông kia nghe thấy hai chữ "Âm Dạ", trong nháy mắt, hai mắt của hắn liền trợn to. Hắn muốn nói, người phụ nữ kia cũng nói, cô ta chính là Âm Dạ tới. Nhưng mà hắn không còn có cơ hội để nói chuyện, hô hấp cũng đã bị ngừng lại rồi.

Rầm rầm rầm - tiếng súng bị tiếng sấm hỗn độn che lấp...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Ở trong lòng em, tôi thật sự là loại người không thể chịu nổi sao?

Dạ Khuynh Thành.

Tiêu Lăng Phong mệt mỏi đứng lên. Làm việc cả đêm, toàn thân anh cũng đau đến giống như là sắp bị rã rời ra vậy.

"Tổng Giám đốc, ngài vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi." Lãnh Liệt bùng cả phê đi tới.

Tiêu Lăng Phong nhìn về mặt bình tĩnh của người trợ lý, anh nhớ tới lời của Bùi Hạo Thần.

"Tinh thần của cậu không tốt sao, thế nào, tối hôm qua đi chơi rồi hả?" Tiêu Lăng Phong hỏi về không chút quan tâm. Trong lòng của anh thật tâm hi vọng chuyện này không có quan hệ gì đến Joe! Dù sao làm việc với nhau ba năm, dĩ nhiên anh đã biết Joe thực sự đã giúp đỡ cho anh rất nhiều, ngay cả có lúc đôi khi không thua gì Bùi Hạo Thần cùng Phương Uyển Kiệt.

Động tác trong tay Lãnh Liệt thoáng cứng lại một chút, ngày hôm qua khi anh vừa định sắp ra tay thì đã nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đi vào quầy rượu, chẳng lẽ Tiêu Lăng Phong cũng đã nhìn thấy anh? "Ừ, áp lực trong lòng tôi hơi lớn, nên đi ra ngoài uống một chén."

"Vậy à!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. "Diệu Tinh đã tỉnh chưa."

"Đã mời tiểu thư Ti Khiết tới kiểm tra, không có việc gì, chỉ là bị kinh hải một chút, uống rượu hơi nhiều." Anh an ủi Tiêu Lăng Phong, sau đó suy nghĩ một chút. "Chúng ta làm việc với nhau cũng đã ba năm rồi." Lãnh Liệt trần thuật. "Anh là một cấp trên đáng kính, cũng là người bạn đáng để liều lĩnh!" Lãnh Liệt nói xong, cũng không nói thêm những lời nói gì khác nữa, anh mở cửa đi ra ngoài. Thật ra thì đã từ lâu rồi, khi Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh bị tập kích thì anh biết, Tiêu Lăng Phong đã bắt đầu hoài nghi đối với thân phận của anh rồi! Lần này, chuyện ra tay cứu Thiếu chủ và Diệu Tinh, rất có thể đã làm lộ ra thân phận của anh. Anh ngẩng đầu lên nhìn một chút, sợ rằng, thời gian bọn họ có thể cộng sự với nhau đã không còn được bao lâu nữa rồi!

Tiêu Lăng Phong nhìn ra cửa thật lâu. Joe nói như vậy là có ý gì.

Trong phòng ngủ xa hoa, Diệu Tinh từ từ mở mắt. Đầu đau quá! Giống như muốn nứt ra vậy. Xoa bóp huyết thái dương, Diệu Tinh ngồi dậy. Những Ký ức vụn vặt ở trong quán rượu đêm qua từ từ hiện về rõ ràng.

"Cô bé, tôi nay đi theo anh nhé, như thế nào..."

Nghĩ tới đây, trong nháy mắt sắc mặt Diệu Tinh trở nên trắng bệch. Cô xác định quần áo trên người mình đã bị thay đổi. Như vậy... Diệu Tinh nắm thật chặt lấy chăn, không dám nghĩ tiếp.

"Không, sẽ không... Không thể nào..." Cô kêu lên, vứt chiếc gối đầu xuống dưới giường. "A." Diệu Tinh kêu to lên, gần như hồng mắt.

Cạch! Từ ngoài cửa truyền tới tiếng mở khóa, Diệu Tinh trừng mắt, nhìn ra phía cửa. Làm sao bây giờ. Làm sao bây giờ... Cô bị dọa cho sợ đến phát run, nơi này là nơi nào...

Tiêu Lăng Phong đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy bộ dạng trên mặt Diệu Tinh đầy nước mắt như vậy, dĩ nhiên, đàn, lễ, quý, đôn trong lòng của anh đầy đau xót. Nhưng mà trên mặt anh lại vẫn lạnh lùng không hề biểu hiện ra chút lo lắng nào. "Tỉnh rồi?" Anh lạnh lùng hỏi.

"Là anh?" Diệu Tinh thử thăm dò hỏi, tựa như không thể tin được những gì mình nhìn thấy. Sau đó cả tay lẫn trong lòng cô, từ từ buông lỏng. Thật may mắn! Từ từ nhắm mắt lại, trong lòng của Diệu Tinh cảm thấy có một ít may mắn, thật may mắn vì không phải là những người đó...

"Thế nào, là tôi đã làm cho em rất thất vọng sao?" Rõ ràng nhìn ra được sự vui mừng của Diệu Tinh, nhưng mà anh vẫn giữ ý định nói xuyên tạc ý nghĩ của cô. "Em hy vọng là người nào, người mà em hy vọng sẽ gặp ở trong quán rượu chính là Alex của em sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi, từ từ đến gần chiếc giường. Đầu gối gác lên trên tấm đệm giường mềm mại, anh ép Diệu Tinh. "Em hy vọng là người nào..."

Diệu Tinh theo bản năng muốn tránh né, nhưng lại bị Tiêu Lăng Phong hung hăng kéo trở về. "Hãy trả lời vấn đề của tôi."

"Tôi bất kể là ai, chỉ cần không phải là anh thì tốt rồi." Bị ép nói, Diệu Tinh cũng không chút lựa lời hét lên. "Tiêu Lăng Phong anh hài lòng chưa, còn nữa... Tôi cũng vẫn chưa phát sinh ra chuyện gì, chuyện này nhất định là anh rất thất vọng có phải không?" Diệu Tinh hỏi.

"Em nói gì?" Tiêu Lăng Phong trợn mắt.

"Tôi đã nói rất đúng sao?" Diệu Tinh hỏi. "Nói không chừng, tất cả những chuyện này đều là do anh đã nhọc lòng bày đặt ra, thế nào? Sách lược mềm dẻo chơi đã rồi, bây giờ lại muốn đổi sang biện pháp chơi đùa mới phải không?" Trên mặt Diệu Tinh mang nụ cười, nhưng mà ở trong lòng cô lại khó chịu giống như là bị đao cắt vậy.

"Trình Diệu Tinh, tại sao em lại đổ hết trách nhiệm cho tôi? Là tôi đã bảo em đi uống rượu, là tôi muốn em đi quyến rũ đàn ông à?" Tiêu Lăng Phong giận đến mức hàm răng cũng đang run rẩy. "Ai bảo em đi đến cái loại địa phương đó hả? Trình Diệu Tinh, tôi đã cảnh cáo em rồi kia mà, không được phép uống rượu."

"Anh buông tôi ra." Diệu Tinh cau mày lại về không vui. "Tiêu Lăng Phong, là anh muốn tôi cút đi!" cô kêu to. "Là anh đã xé nát quần áo của tôi, bỏ tôi lại. Anh có quyền gì mà trách cứ tôi?" Diệu Tinh kêu lên, sau đó cười nói. "Hoặc giả, tôi cũng nên cảm ơn anh, đã không yêu cầu tôi phải uống thuốc kích dục, còn lưu giữ lại cho tôi bộ váy áo che đậy được phần căn bản thân thể."

"Có đúng là tôi đã yêu cầu em ở tại ở nơi ấy, dùng cách kiểu cách đó để quyến rũ đàn ông hay không?" Hơi thở Tiêu Lăng Phong lạnh như băng, phun

vào trên mặt Diệu Tinh.

"Chuyện này chẳng phải là như anh đã hy vọng à!" Diệu Tinh giễu cợt. "Nếu như tôi không làm chuyện gì đó, chẳng phải là đã thật có lỗi với anh sao?"

"Em cứ như vậy đã không chịu được sự vắng vẻ sao? Thế nào, ở trong xe tôi đã không làm cho em được thỏa mãn, cho nên, em phải đi đến quán ăn đêm sao?" Tiêu Lăng Phong tiếp theo lời của Diệu Tinh tiếp tục nói làm nhục cô. Diệu Tinh giận đến phát run! Cô hung hăng nhìn Tiêu Lăng Phong chăm chăm: "Anh thật sự đã chọn địa phương đó, có phải hay không

Tôi xuất hiện, lại một lần nữa đã quấy rầy chuyện tốt của em! Ha ha... Kỹ thuật tay nghề của người đàn ông kia thế nào, thời gian như thế nào, có thể giống như dùng ngón tay thỏa mãn em sao?"

"Tiêu Lăng Phong, anh đã đủ chưa." Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên. "Làm nhục tôi như thế, anh thật sự liên vui về như vậy hay sao?" Nước mắt Diệu Tinh đã không sao khống chế được nữa, từ trong tròng mắt rơi xuống. "Đừng vậy đó, tôi chính là người dâm dăng. Tôi không chịu được sự tịch mịch, cho nên tôi chạy đến chỗ anh tôi để quấy rầy đàn ông đó, anh đã hài lòng chưa?" Diệu Tinh nói: "Nếu như anh không xuất hiện, tôi sẽ ngủ với mỗi người kia một lần."

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong túm chặt lấy cổ tay Diệu Tinh. "Em nói lại lần nữa xem!" Tiêu Lăng Phong cắn răng.

"Là anh nói." Diệu Tinh bắt mắt hét to. "Tôi trời sinh chính là người dâm dăng, tôi chính là bản thân thể đó, còn anh là dạng thể nào. Tôi đây chính là không cam lòng, tôi không có người đàn ông nào mắng chửi thì tôi đây sống không nổi."

"Cô..." Tiêu Lăng Phong giận đến mức gợn tay lên, theo bản năng Diệu Tinh nhắm nghiền mắt lại. Chờ đợi một cái tát kia rơi xuống! Tay Tiêu Lăng Phong run rẩy, nhưng rồi anh vẫn chậm rãi thả tay xuống. "Như vậy là em đang trách tôi ngày hôm qua đã không làm cho em đạt tới?" Tiêu Lăng Phong hỏi, sau đó anh đột nhiên đẩy Diệu Tinh ngã ra. "Vậy có phải hiện tại tôi cũng nên bồi thường lại cho em vẫn còn kịp đúng không?" Anh nói xong đưa bàn tay ra túm lấy cái đai lưng bên hông Diệu Tinh kéo xuống. Cái váy rộng thùng thình cứ như vậy rơi xuống.

"Tiêu Lăng Phong, anh làm cái gì vậy." Trước ngực đột nhiên có luồng lạnh lẽo ập tới khiến cho trong lòng Diệu Tinh kinh hoàng. "Anh buông tôi ra."

"Chẳng phải là em đã trách tôi ngày hôm qua khơi mào thân thể ngọc ngà của em, nhưng lại chưa làm cho em được thỏa mãn hay sao?" Chóp mũi của anh chống đỡ vào chóp mũi của Diệu Tinh. "Cho nên bây giờ tôi ở đây để bồi thường lại cho em! Tôi bảo đảm, tôi sẽ không hề kém cạnh gì so với con mồi của em đâu! Bằng không, tôi cũng vậy, sẽ mở cho em một tấm chỉ phiếu được không, như thế nào, hả?"

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Đối với những câu nói làm nhục kia của Tiêu Lăng Phong, cô cảm thấy đau, nhưng mà khi cô nghe thấy anh nói muốn đưa cho cô tấm chỉ phiếu kia, thì chỉ trong nháy mắt, cô biết, tất cả những nỗi đau trước đó đều không coi là cái gì hết

"Tiêu Lăng Phong! Anh thật sự coi tôi trở là thành một người phụ nữ như vậy, có phải hay không." Đôi môi của Diệu Tinh khẽ mấp máy.

"Em nói như vậy thực sự là quá đúng rồi." Khóe miệng Tiêu Lăng Phong mang theo một nụ cười." Trình Diệu Tinh, chính bản thân em cũng đều đã không tôn trọng mình, tùy ý chà đạp lên mình, bảo phải làm thế nào để cho người khác tôn trọng em đây."

"Tiêu Lăng Phong, bắt quá là tôi đã nói lại những lời trong lòng trước kia anh đã nói mà thôi." Diệu Tinh mệt mỏi nói tiếp: "Đương nhiên giống nhau là bởi vì phải nói những gì mà người đó đã nói, như vậy làm sao không giống nhau được!" Những lời đó, lúc từ trong miệng Tiêu Lăng Phong nói ra, cô thật sự cảm thấy đau đến không muốn sống nữa...

"Trình Diệu Tinh, biết cô lâu như vậy, tôi thật sự vẫn không biết rằng cô lại là một con người để ý như thế." Sự tức giận đã nhiễm đỏ cặp mắt Tiêu Lăng Phong. "Nếu như không chịu ngoan ngoãn như vậy, có phải tôi cũng nên tỏ chút quan tâm đến em một chút hay không nhỉ, tránh cho em cảm thấy trống rỗng và tịch mịch..."

Ha ha... Nghe những lời Tiêu Lăng Phong nói..., Diệu Tinh cười ra thành tiếng, cười đến run rẩy cả người, cười đến chảy ra nước mắt. "Anh cố ý tới nơi này, nói trắng ra là, chính là vì chuyện này sao? Tiêu Lăng Phong, anh cũng sẽ không ngần sao?"

"Ngán?" Tiêu Lăng Phong chê cười. "Diệu Tinh, về chuyện này, về sau tôi không biết có thể hay không, nhưng mà Diệu Tinh à, bây giờ thì vẫn chưa đâu..." Anh nói xong dùng sức lôi kéo...

Âm thanh bị xé rách vang lên. Chiếc áo ngủ tơ tằm màu trắng, trong nháy mắt biến thành nát vụn bị ném xuống mặt đất.

"Trong miệng của tôi vẫn còn giữ nước miếng của người khác, anh không phải vẫn luôn chê bẩn đó sao?" Diệu Tinh giễu cợt nhìn Tiêu Lăng Phong. "Hiện tại ngay cả trên người của tôi cũng có mùi vị của người khác. Tiêu Lăng Phong, anh bây giờ lại tuyệt không để ý đến việc trên người của tôi vẫn còn có mùi vị của người khác hay sao?"

"Tôi ngại bẩn, nhưng mà so với ghê tởm, tôi cảm thấy cần hơn là để cho thân thể của mình càng thêm hồng bét." Tiêu Lăng Phong cúi đầu chậm rãi ấn một nụ hôn ở trên gương mặt Diệu Tinh. "Huống chi... Mặc dù em có không chịu nổi hơn nữa, thì cũng còn có chấp hơn những người phụ nữ bên ngoài khác."

"Anh nói năng cái kiểu gì mà mặt mờ như vậy thế?" Diệu Tinh cố nén lại nước mắt, cười hỏi. "Chẳng qua là, anh đã sai lầm rồi, so ra tôi còn kém hơn những người đó, lúc đầu bọn họ dám làm dám chịu, mà tôi, đúng như lời anh đã nói, đã là một kỹ nữ rồi lại còn muốn lập đền thờ."

Tay của Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt lấy tấm đệm giường. "Tốt lắm!" Anh cười. "Nếu như bản thân đã biết nói ra như vậy, thì em cũng nên có thái độ như thế nào đi." Nói đến mấy chữ cuối cùng, Tiêu Lăng Phong gần như là gầm gừ nói ra ngoài,

Anh rút chiếc thắt lưng của mình ra. Chát! Khi chiếc dây thắt lưng được rút ra một cái, thì trùng hợp quật luôn xuống ở trên bụng Diệu Tinh. "Á!" Diệu Tinh kêu lên một tiếng thê thảm, bén nhọn. Đau đớn làm cho sắc mặt của cô trắng bệch ra, đôi môi mím lại với nhau thật chặt, mồ hôi đọng lại trên trán, từ từ chảy vào trong giữa mái tóc của cô.

Sống lưng Tiêu Lăng Phong cứng đờ. Anh nhìn làn da trắng muốt của Diệu Tinh trở nên đỏ rực một khoảng. Ngay chính giữa khoảng đỏ rực nơi đó còn có chút bị sưng lên. Bàn tay nhỏ bé của Diệu Tinh nắm lấy ga trải giường thật chặt...

"Diệu Tinh..." Trong lòng Tiêu Lăng Phong đau nhói một hồi. Anh còn chưa kịp tiếp tục bày tỏ sự áy náy của mình, thì từ khóe môi của Diệu Tinh tràn ra một nụ cười giễu cợt: "Tiêu Lăng Phong, thì ra là, anh và vị nhạc phụ của anh cùng một dạng hão sắc như nhau!"

"..." Tiêu Lăng Phong sững sờ. "Trình Diệu Tinh, em nói gì?" Tiêu Lăng Phong cắn răng.

"Tôi nói anh ghê tởm." Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên. Ngực của cô bồng vì tức giận mà dồn dập phập phồng.

"Tôi ghê tởm?" Tiêu Lăng Phong hỏi, sự áy náy trong đáy mắt từ từ bị sự lạnh lùng lẫn tàn nhẫn thay thế. "Vậy sao? Rất tốt!" Tiêu Lăng Phong gật đầu cười: "Hôm nay tôi liền để cho cô biết, cái gì gọi là ghê tởm, muốn cô nhìn một chút, tôi đây sẽ làm một người mà cô thấy ghê tởm như thế nào, để cho cô lộ ra bản tính thâm độc của mình như thế nào!" Tiêu Lăng Phong hung hăng nghiêng rằng. "Cô có tin hay không. Tôi sẽ khiến cho cô phải mở miệng cầu xin tôi, một con người mà cô ghê tởm, hãy muốn cô... Tiêu Lăng Phong cắn răng tuyên thệ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Ở phía sau chuyện này vẫn còn cất dấu một bí mật

Diệu Tinh bị đè chặt ở trên giường không cách nào đứng dậy được, hàm răng cắn thật chặt vào cánh môi. Cánh môi ướt át bởi vì máu chảy ra nhuộm đỏ, lại càng thêm yêu kiều, mê hoặc. Tiêu Lăng Phong chậm rãi miêu tả vành môi của Diệu Tinh, lau sạch vết máu trên môi cô đi.

"Trình Diệu Tinh, em không có biết hay không có đôi khi, tôi thật sự vô cùng muốn uống sạch máu của em..." Anh cắn răng nghiêng lợi lại mà nói, bởi vì hô hấp nồng đậm mà giọng trở nên trầm thấp.

Diệu Tinh nhắm mắt lại thật chặt, chặt chẽ mím môi, không để cho mình phát ra một chút âm thanh nào.

"Nhã Đình, Nhã Đình!" Nhìn bộ dạng lạnh lùng của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cứ kêu tên Đường Nhã Đình hết lần này đến lần khác, giống như là cố ý vậy. Anh cố ý làm cho giọng nói đặc biệt thâm tình, đặc biệt lớn tiếng.

Diệu Tinh cau mày đầy thống khổ, móng tay bén nhọn đâm vào trong lòng bàn tay của cô. Mồ hôi thấm ướt mái tóc dính chặt vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô. Thật là đau... Nước mắt từ trong đôi mắt đóng chặt kia rơi xuống.

Trình Diệu Tinh, em cũng đau lòng đi! Hiện tại có phải là em đã có thể hiểu được nỗi thống khổ của tôi rồi phải không? Mỗi lần em ở đây gần gũi với tôi khi em gọi Mộ Thần thì tôi còn phải chịu đau hơn ngàn vạn lần...

"Trước kia không phải là em vẫn còn rất dũng cảm sao, không phải là em rất kiên cường sao, diện+dan+le+quy+don+com cho dù chết cũng sẽ không cầu xin tôi sao?" Hơi thở gấp gấp nặng nề của Tiêu Lăng Phong phun ở trên mặt Diệu Tinh: "Thì ra là, phụ nữ thật sự luôn là loại động vật khẩu thị tâm phi." (*)

(*) Khẩu thị tâm phi: Câu thành ngữ. Nghĩa của câu thành ngữ: Ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá.

Anh nói xong, đột nhiên dùng sức một cái. Diệu Tinh hét lên một tiếng. Cô nỗ lực kìm nén nhẫn nhịn, nhưng không cách nào để xuống được niềm khoái lạc trí mạng trong thân thể này.

Lúc này trên lớp da trần đầy mồ hôi dính dấp. Những âm thanh rên rỉ đầy ái muội cùng với tiếng va chạm hòa lẫn mùi vị đan dệt thành một tấm lưới bao bọc vây quanh hai người bọn họ. Diệu Tinh chậm rãi tránh ánh mắt của mình đi, diễ●n☆đ●àn●lê☆q●uỷđ●ôn cô nhìn tấm rèm cửa sổ đang chuyển động. Nước mắt rơi xuống. Tiêu Lăng Phong, anh thật là quá tàn nhẫn...

Cô tự chế ngự chính mình. Chung quy cũng tại anh đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để khiêu khích dụ dỗ, khiến quân lính tan rã. Nghĩ đến mình mới vừa rồi đã thật hèn mọn mở miệng cầu xin anh như thế, Diệu Tinh cười một tiếng đầy khổ sở rồi nhắm cặp mắt lại.

"Tiêu Lăng Phong khó trách anh nói tôi là một người dâm loạn. Tôi thừa nhận!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Lời của cô giống như từng trận đánh trúng, làm cho khoảng cách bị bẻ vỡ tan tành...

Động tác của Tiêu Lăng Phong chợt cứng đờ. Anh nhìn Diệu Tinh, nước mắt ràn rụa tràn đầy trên mặt xen lẫn sự tuyệt vọng. Trong lòng anh dậy lên một trận đau bén nhọn, tại sao trừ phản ứng bản năng, anh cũng không cảm giác được một chút những thứ khác.

Mộ Thần, thật xin lỗi.... Tựa như là anh lại nhìn ra trong lòng Diệu Tinh lại nghĩ đến Mộ Thần. Tiêu Lăng Phong tức giận một phát bút lên trên Diệu Tinh. "Em mở mắt nhìn tôi!" Thấy Diệu Tinh vẫn không chịu mở mắt ra, Tiêu Lăng Phong hô to, dùng sức trừng phạt. Diệu Tinh đau đến cau mày, di@en*dyan(lee^qu.domn), sau đó chậm rãi mở mắt ra, nhìn về mặt giận dữ của Tiêu Lăng Phong.

Nhìn thấy Diệu Tinh thật sự mở mắt, trong lòng Tiêu Lăng Phong càng cảm thấy không rõ là tư vị gì! "Trình Diệu Tinh, em vậy mà thật đúng là nghe lời." Anh cắn răng lại. Đối với giờ phút này, việc Diệu Tinh nhẫn nhục chịu đựng đã làm cho Tiêu Lăng Phong tức giận. Bất đắc dĩ tới cực điểm. Trình Diệu Tinh, có phải là ngay cả sự phản kháng lại em cũng lùi phải phản kháng lại, có đúng hay không.

"Vậy anh muốn tôi phải như thế nào?" Diệu Tinh hỏi. "Anh ép tôi cầu xin anh, tôi đã cầu xin! Anh muốn tôi mở mắt, tôi cũng đã mở mắt ra rồi! Tiêu Lăng Phong, anh còn muốn thế nào nữa đây?"

Tiêu Lăng Phong dùng sức nắm lấy cái cằm của Diệu Tinh. "Trình Diệu Tinh, em không cảm thấy rằng, người nên hỏi em phải là tôi mới đúng sao? Em muốn thế nào?" Anh cắn răng. "Rốt cuộc em nghĩ muốn thế nào, thì em mới có thể quên được Mộ Thần, phải như thế nào, em mới có thể cách xa A1ex."

"Tiêu Lăng Phong, anh đừng có nằm mơ, đời này tôi cũng sẽ không bao giờ quên Mộ Thần. Cả đời cũng sẽ không!" Cô lớn tiếng gào thét, "Thân thể của tôi đã phản bội anh ấy, tôi sẽ không cho phép trái tim của mình cũng phản bội anh ấy nữa."

"Không cho phép sao?" Về mặt của Tiêu Lăng Phong chợt tối sầm lại, bàn tay nắm lấy cằm của Diệu Tinh cũng gia tăng sức lực thêm mấy phần. "Em cảm thấy tôi cho phép em trong chuyện này hay sao?" Nếu như có thể không chế trái tim trong tay của mình, thì anh cũng sẽ không cần phải đau khổ vì tất cả những chuyện kia nữa. "Trình Diệu Tinh, tôi lại muốn nhìn một chút xem rốt cuộc phần tình cảm kia của em có thể kiên trì trong bao lâu."

"Anh cũng có thể gọi Đường Nhã Đình, tại sao tôi không thể nghĩ tới người yêu của tôi chứ?" Giọng nói của Diệu Tinh thanh âm có chút bất ổn, nhưng lại đặc biệt khắc nghiệt.

"Được, được!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. "Em có thể nghĩ tới, mà em cũng có thể gọi tên của anh ta, không sao hết, chỉ cần em không sợ Mộ Thần cảm thấy ghê tởm em là được." Tiêu Lăng Phong cắn răng nghiêng lợi lại nói, sau đó dùng sức đẩy Diệu Tinh trở lại. Diệu Tinh nằm giữa đồng chấn ga ngón ngang.

Tóc xõa xượi ở trên mặt, nhưng cô cũng không đưa tay vệt toàn bộ chỗ tóc ấy ra. Tiêu Lăng Phong cũng không để ý đến cô, dùng hết các loại phương pháp gần như tàn nhẫn để xử lý hành hạ Diệu Tinh! Anh muốn cô nhớ mãi cái cảm giác đau đớn này, muốn cô nhớ, nếu phản bội anh, khiêu chiến anh, thì sẽ phải trả một cái giá cao như thế nào...

Giữa trưa, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sắt đất chiếu vào trong phòng, rọi vào trên mặt thảm màu trắng, phản chiếu ra một lớp ánh sáng ấm áp êm dịu...

Mồ hôi của Tiêu Lăng Phong theo gương mặt tuấn dật chảy xuống, rớt ở trên người Diệu Tinh. Nơi đó trong lúc lơ đãng đã tạo ra một đường thương tổn, giọt mồ hôi nặn chất rơi vào trên vết thương, dấy lên một hồi đau đớn bén nhọn, nhưng ngăn ngừi...

Nhẹ nhàng vệt tóc của Diệu Tinh ra, "Diệu Tinh," Tiêu Lăng Phong dịu dàng nói một câu: "Về sau, nhớ ngoan ngoãn một chút, không nên tiếp tục khiêu chiến tôi nữa, nếu không... người bị thương vĩnh viễn chỉ có một mình em mà thôi, hiểu chưa!" Trước khi Diệu Tinh hôn mê, anh vỗ vỗ lên mặt Diệu Tinh, "quan tâm" nhắc nhở lại một lần nữa...

Trong phòng tắm ào ào tiếng nước chảy dừng lại, sau đó không bao lâu, Tiêu Lăng Phong một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra. Liếc mắt nhìn dáng vẻ chật vật của Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong nắm chặt tay lại quỳn, nhưng rồi anh vẫn dần lòng quyết tâm xoay người đi ra ngoài. Trình Diệu Tinh, nếu như nhẹ nhàng mà tôi vẫn không giữ được em, vậy thì, chúng ta sẽ trực tiếp dùng phương pháp hữu hiệu một chút...

Mưa to trút xuống điên cuồng cả đêm. Trong không khí vẫn còn lưu lại một chút mát mẻ sau cơn mưa như cũ. Có lẽ là do ảnh hưởng của tâm lý, trong không khí tựa như vẫn còn lưu lại mùi vị tanh tanh của máu.

Dương Nhược Thi xoắn vạt áo đầy sự bất an. Suốt cả đêm qua Mộ Sở chưa hề trở về nhà, ngay cả người giúp việc lẫn vệ sĩ ở trong biệt thự cũng đều có thái độ gì đó là lạ... Bọn họ cũng đều biết Thiếu chủ bị tập kích rồi, nhưng mà... Không có một ai biết, thật ra thì ở phía sau chuyện này còn cất dấu một bí mật.

Dương Nhược Thi lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, hi vọng Mộ Sở xuất hiện nhanh một chút. Theo thủ hạ chính là người hồi báo, ngày hôm qua Trình Diệu Tinh suýt nữa bị "Kềm hai bên" vì thế Mộ Sở phát hỏa rất lớn.

"Toàn những kẻ đầu heo!" Dương Nhược Thi nắn cằm, vốn là, nghĩ muốn khi Trình Diệu Tinh rời khỏi bệnh viện thì sẽ bắt cóc cô ta, sau đó sẽ hủy diệt cô ta hoàn toàn, nhưng mà... làm sao có thể ngờ được, Mộ Sở thế mà lại đưa cô ra ngoài, còn bị đã thương nữa.

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an. Dương Nhược Thi lo lắng bồi hồi, những người kia bị Mộ Sở mang đi từ trong bệnh viện. Ở bên cạnh Mộ Sở lâu như vậy, thủ đoạn làm việc của anh thế nào, cô đều hiểu rất rõ ràng. Bất quá, nếu như anh muốn hỏi gì, những người đó căn bản là không thể nào gánh chịu được thủ đoạn tàn nhẫn của anh. Nếu như bọn họ nói ra là cô chỉ điểm, vậy thì tất cả cố gắng bỏ ra suốt mấy năm này với anh, liền coi như uổng phí rồi. Có lẽ Mộ Sở sẽ tha thứ cho lời nói dối của cô, nhưng mà... Anh tuyệt đối sẽ không cho phép người phụ nữ bên cạnh mình có lòng dạ ác độc...

Dương Nhược Thi bất an cắn ngón tay, ngay cả việc ngón tay chảy máu, cô cũng không hề phát hiện ra. Phải làm sao bây giờ? Dương Nhược Thi lo lắng

bồi hồi! A Sở, em không thể không có anh, càng sẽ không thể rời khỏi anh. Nhưng mà nếu như Mộ Sở biết được một chút chân tướng thôi thì tất cả mọi chuyện sẽ cũng không tha.

Không được, nhất định phải tìm lấy một cái cơ nào đó mới được. Người có thể có cùng một lý do tìm đến Trình Diệu Tinh để gây phiền toái, không chỉ có cô mà thôi, còn có cả Đường Nhã Đình nữa. Đúng rồi! Chính là như vậy. Dương Nhục Thi giống như là người chết đuối túm được cây cỏ cứu mạng vậy, đáy mắt nhất thời tràn đầy sức sống.

"Tiểu thư, thiếu gia trở lại." Theo người giúp việc thông báo, Mộ Sở đi tới, trên người tản mát ra mùi vị khắc nghiệt lạnh như băng. Dương Nhục Thi trong lòng cả kinh, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ nắm chặt lấy quần áo. Phải làm sao bây giờ...

Dương Nhục Thi, bình tĩnh một chút. Bình tĩnh một chút, không nên kinh hoảng. Không được để cho mình bị rối loạn trước trận cuộc, nghĩ tới đó, cô hít sâu một hơi, tiến lên.

"A Sở, tại sao bây giờ anh mới trở về, em sợ muốn chết, anh có bị thương không?" Dương Nhục Thi lo lắng tiến lên, khoác tay vào cánh tay Mộ Sở, trong mắt tràn ngập sự vô cùng lo lắng, đồng thời vẫn không quên lặng lẽ quan sát phản ứng của anh. Nhìn qua Mộ Sở không giống như là đang không vui và tức giận.

Dáng vẻ như vậy có phải là anh không biết chuyện cô đã chỉ điểm hay không? Cũng đúng, mấy người kia căn bản không hề nhìn thấy mặt của cô, cô chỉ lặng lẽ ám chỉ rằng cô và Âm Dạ có quan hệ với nhau. Cho nên... Không có gì phải sợ.

"Đưa ngón. Anh đã có Lệ Viêm bảo vệ rồi, sẽ không có chuyện gì đâu!" Mộ Sở xoa xoa mái tóc của cô: "Thật xin lỗi, gần đây anh quá bận rộn. Chân của em như thế nào rồi, bị ngã có đau hay không?"

Nghe lời của Mộ Sở nói, Dương Nhục Thi cúi đầu, nước mắt lớn chừng hạt đậu cứ như vậy trào ra rơi xuống: "A Sở, anh không muốn về để gặp em như vậy, em thật là sợ! A Sở có phải anh không thích em hay không."

"Không được phép nghĩ ngợi lung tung như thế!" Mộ Sở an ủi khẽ hôn nước mắt trên mặt Dương Nhục Thi. "Những chuyện trên tay phải làm, không sai biệt lắm cũng đến thời điểm kết thúc rồi. Về sau này anh sẽ dành ra một ít thời gian để đến thăm em. Chỉ có điều em phải đồng ý với anh, về sau không được khó chịu, phải ngoan ngoãn uống thuốc, không được tùy hứng, biết không?" Mộ Sở siết chặt chóp mũi Dương Nhục Thi.

"Vâng!" Dương Nhục Thi gật đầu, vui vẻ tựa vào Mộ Sở trong ngực. "A sở, về sau em sẽ ngoan ngoãn." Dương Nhục Thi nói xong, lộ rõ thái độ khéo léo, biểu hiện hoàn toàn giống như một đứa trẻ nhỏ không có bất kỳ tâm cơ nào... Lệ Viêm lặng lẽ lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Thái độ ôn nhu mới vừa rồi của Mộ Sở đã làm cho anh hoài nghi đôi mắt của mình, nhìn thấy Mộ Sở ôn nhu như vậy, có ai có thể tưởng tượng được, anh mới vừa giết người, thậm chí còn hủy thi diệt tích (*) khiến cho thần không biết quỷ không hay...

(*) hủy thi diệt tích: Dịch nghĩa: Phá hủy thi thể không để lại dấu tích. Chỉ việc Mộ Sở đã xóa hết dấu vết anh ta đã giết người (chương 162: Đêm mưa bí ẩn)

Hì vọng chuyện này không bị truyền tới tai ông nội, hiện tại cái tên Diệu Tinh đã bị ông nội biết, còn tiếp tục như vậy nữa, e rằng Trình Diệu Tinh thật sự có nguy hiểm. A Sở, cậu vẫn luôn cảm thấy là nếu bảo vệ cho mình đủ nghiêm mật, thì Dương Nhục Thi mới bình an.

Không có chuyện gì, bằng sự nhìn xa trông rộng và tình anh của ông nội, ông không động đến Dương Nhục Thi, là bởi vì cảm thấy người này vẫn còn chưa đủ gây ảnh hưởng cậu thôi! Nhưng mà với Trình Diệu Tinh, lại có thể thả lỏng nhẹ nhõm như vậy chính là để cho cậu lần lượt bị mất không chế...

Nghĩ đến Diệu Tinh. Lệ Viêm lại có chút lo lắng. Không biết cô nhóc này thế nào, ở một địa phương giống như quầy rượu như vậy, cô là một cô gái...

Chuyện ngày hôm qua Lãnh Liệt cứu hai người bọn họ, liệu có thể bị Tiêu Lăng Phong hoài nghi hay không. Nếu như Tiêu Lăng Phong để chuyện này lan truyền ra bên ngoài, như vậy bất kể là Mộ Sở hay là Tiêu Lăng Phong sẽ đều phải gặp phiền toái. Ông nội đã lớn tuổi, trong bang lại có một đám người không chịu phục tùng Mộ Sở, rối loạn lung tung.

Trong nháy mắt toàn bộ suy nghĩ trong đầu mãnh liệt ập đến. Nghĩ mãi vẫn không ra một chút đầu mối nào, lại càng nghĩ lại càng phiền loạn. Anh một cước ước lượng sức ở trên lan can thang lầu.

Rắc! Thành lan can bằng gỗ vang lên một tiếng sau đó gãy rời ra.

"Hai tiểu tử thú không có tim không có phổi kia, rốt cuộc thì tôi phải quan tâm cho các người tới khi nào nữa đây?" Lệ Viêm nhanh chóng xuống lầu, dặn dò đám thủ hạ, chính là mọi người phải trông nom cái miệng của mình, nếu không sẽ theo bang quy xử trí.

Nội quy trong bang Âm Dạ, tựa như không phải chỉ dùng hai chữ kinh khủng kia là có thể hình dung được...

Cảnh sát bên kia lại không biết bây giờ sẽ phải xử trí thế nào, có mấy người tự dung mất biến mất không có cơ sở. Hiện tại lại vừa đúng thời điểm đánh vào thế giới ngầm nghiêm trọng. Haiz... Lệ Viêm than thở sau đó phiền não xoa xoa tóc. Chuyện khó giải quyết, thật đúng là không dễ làm. Hì vọng Thiếu chủ không nên ở đó mà tùy hứng gây ra mấy chuyện náo loạn làm gì.

Nếu không, chuyện mà xảy ra, thật sự chọc giận đến ông nội, đừng nói là anh và Tiêu Lăng Phong, sợ rằng ngay cả Thiên Vương lão tử (*) cũng không bảo vệ được Trình Diệu Tinh...

(*) Thiên Vương lão tử: Thiên Vương là tên hiệu của Hồng Tú Toàn, lãnh tụ của cuộc khởi nghĩa Thái Bình Thiên Quốc chống lại triều đình Mãn Thanh.

Đây là cuộc khởi nghĩa mang tính dân tộc chủ nghĩa, tôn giáo và chính trị. Hồng Tú Toàn, vốn cho rằng mình là truyền nhân của Chúa Giê-su, đã nhân hành động tìm cách giải tán hội quán Phục Chúa, do Hồng Tú Toàn lãnh đạo của chính quyền Mãn Thanh để đẩy lên cuộc khởi nghĩa Thái Bình Thiên Quốc.

Cụm từ Thiên Vương lão tử có thể hiểu theo nghĩa bóng là Đức Chúa Trời. Trong đoạn văn trên có thể hiểu theo nghĩa bóng Đức Chúa Trời cũng không bảo vệ được Trình Diệu Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Bất kể có tắm rửa như thế nào, cũng không thể làm thay đổi được việc cô thực sự rất dơ bẩn

Thiên Tuấn...

Tiêu Lăng Phong từ bệnh viện thăm người bị thương trong sự kiện thang máy trở về. Bùi Hạo Thần đã đợi anh ở trong phòng làm việc. Tiêu Lăng Phong trước bàn nhìn mặt sắc mặt ngưng trọng Bùi Hạo Thần cùng Phương Uyển Kiệt, hôm nay bọn họ thể nhưng cùng xuất hiện. Chuyện riêng như vậy nhất định là nghiêm trọng.

"Sự việc có kết quả rồi sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

Bùi Hạo Thần thẳng thừng thờ dài một hơi thật sâu.

Phương Uyển Kiệt đỡ chiếc kính một chút trên sống mũi. "Còn tôi tới để thông báo xong rồi đi."

"Hai người các cậu thế nào mà nói chuyện lú lú trái ngược nhau như vậy?" @McBau*diendan@leequyddomn@ Tiêu Lăng Phong gấp gấp hỏi. Phương Uyển Kiệt là người luôn luôn giàu kinh nghiệm. Bùi Hạo Thần lại càng thêm mạnh mẽ vang dội, hôm nay bọn họ như vậy, thật sự là quá khác thường.

"Cậu đã từng nghe tới cái tên tổ chức Âm Dạ hay chưa?" Phương Uyển Kiệt nghiêm túc nhìn vào Tiêu Lăng Phong.

"Âm Dạ?" Tiêu Lăng Phong hiển nhiên giật mình. Đây chính là tổ chức thế giới xã hội đen rất nổi tiếng.

"Ừ." Phương Uyển Kiệt gật đầu. "Căn cứ hình ảnh cậu gửi cho Hạo Thần, tôi đã điều tra ra. Đây chính là đồ dùng thuộc sở trường của Lãnh Liệt Đường chủ "Mị ảnh đường" là một tổ chức trong Âm Dạ."

"Nhưng mà, chuyện của công ty của tôi có chuyện gì liên quan đến tổ chức Âm Dạ kia sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Mặc dù anh không phải là người thuộc dạng tốt lắm, di@en*dyan(lee^qu.donn), nhưng mà cũng không qua lại va chạm đến mấy bên hắc đạo gì đó.

"Có thể sai khiến hắn, một nhân vật lợi hại như vậy xuất thủ, tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản." Phương Uyển Kiệt tiếp tục nói. "Người này ở đây ba năm đón nhận nhân vật thần bí kia, không có ai biết hướng đi của hắn, tài liệu về con người của hắn lại càng bị tiêu hủy chỉ còn trống rỗng."

"Vừa ba năm trước đây." Tiêu Lăng Phong cắn răng. Thực sự nghĩ không ra, Mộ Thần đặc ý bên ngoài thế nhưng đưa tới nhiều chuyện như vậy.

"Tư liệu về gia đình của Mộ Thần cũng có tiến triển." về mặt của Bùi Hạo Thần có chút nghiêm trọng. "Nếu như tin tức không sai, hai mươi sáu năm trước, cha đẻ của Mộ Thần đã đi tới Trung Quốc và cũng định cư ở thành phố T. "Bùi Hạo Thần nhìn Tiêu Lăng Phong, "Mà hai mươi sáu năm trước cũng là thời gian thiếu chủ của Âm Dạ là Mộ Ngự Thiên bị chết."

"Tôi bị cách nói lộn quanh của hai người làm cho hôn mê mất rồi. Cậu nói thẳng ra không được hay sao?"

"Ý của tôi muốn nói là, Mộ Ngự Thiên chính là cha đẻ của Mộ Thần, Mộ Từ Lương."

Cái kết quả này dù Tiêu Lăng Phong nằm mơ cũng không nghĩ ra. Mộ Từ Lương lại là người của Âm Dạ!

"Hai mươi sáu năm trước, Mộ Ngự Thiên kia đã mến yêu một cô gái. Ông ta thoát khỏi tổ chức mang theo cô gái kia, thay hình đổi dạng đi tới nơi này. Hai năm sau, người vợ của ông ta đã sinh hạ ra Mộ Thần."

Tiêu Lăng Phong nghe cảm thấy chỗ này có điều gì đó rất lạ lùng. Rất nhanh, Tiêu Lăng Phong ý thức được nơi này cũng không hề đề cập đến nhân vật trọng yếu là Alex kia.

"Thật ra thì chuyện này, ngay cả ba mẹ của Mộ Thần cũng không biết.. Bọn họ sinh con ở bệnh viện, nhưng trong giấy chứng sinh lại chỉ xuất hiện ghi tên của một đứa bé. Thật ra thì người vợ của Mộ Ngự Thiên đã sinh đôi. Đứa trẻ kia kia, cũng là chính là Alex, tên thật của anh ta là Mộ Sở. Một Âm Dạ dày dạn kinh nghiệm

Cháu đích tôn của Bang chủ, hiện tại cũng chính thiếu chủ của Âm Dạ."

"Câu đùa gì thế, sinh con chính là sinh đôi, cha mẹ của bọn họ lại không biết hay sao?" Đối với phần kết quả điều tra này, hiển nhiên là Tiêu Lăng Phong không đồng ý.

"Mộ Thần sinh non." Bùi Hạo Thần nhẹ nhàng nói giải thích. "Người vợ của Mộ Ngự Thiên mang thai được tám tháng, do bị giạt mình nên bị ngã từ trên thang lầu xuống, nên đã sinh non. Bác sĩ nói, một trong hai đứa trẻ sanh đôi đã bị chết, cho nên, không có ai biết việc vợ của Mộ Ngự Thiên đã từng sinh đôi."

"Nói cách khác, Mộ Sở là một trong hai đứa trẻ đó do ông nội Mộ mang đi." Tiêu Lăng Phong bừng tỉnh hiểu ra.

"Ừ." Bùi Hạo Thần gật đầu. "Cho nên, Lăng Phong, cậu vẫn nên cẩn phải chú ý nhiều hơn mới được. Tôi nghĩ, những chuyện xảy ra gần đây ở thành phố T này, cũng không thoát được có liên quan đến anh ta. Anh ta làm việc gọn gàng. Trong lúc nhất thời muốn tìm được nhưng điểm sơ hở của anh ta. Sự rằng thật sự có chút khó khăn?"

"Chuyện phát triển đến bước này, thì không phải chỉ chú ý là có thể giải quyết được mọi chuyện tình rồi." Tiêu Lăng Phong nhòm người dậy: "Hắn đã sớm từng thừa nhận với tôi rằng hắn và Mộ Thần có quan hệ với nhau. Đưa tài liệu đây cho tôi!" Tiêu Lăng Phong đưa tay ra.

"Cậu muốn làm cái gì?" Bùi Hạo Thần hỏi. "Bảo cảnh sát chẳng?"

"Một vụ án thang máy thôi mà vẫn còn chưa điều tra ra được! Tôi còn có thể trồng cây vào những loại phế vật kia để làm cái gì." Tiêu Lăng Phong cười lạnh: "Còn không phải là vì cô gái ngốc nghếch Trình Diệu Tinh nữ kia sao." Nhắc tới Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong liền không nhịn được khẽ nghiêng răng. Không biết hiện tại cô đã tỉnh chưa? Buổi sáng hắn là cô đã mệt muốn chết rồi! Bị chọc tức, bất quá không quan trọng, mọi thứ ăn mặc gì đó ở trong phòng, cũng đã bị anh ném đi hết rồi. Tôi đây cũng không tin rằng em có thể rời đi khỏi nơi đó một bước.

"Cậu cảm thấy anh ta sẽ tin tưởng sao? Coi như cậu biết quan hệ của bọn họ thì thế nào, cậu làm thế nào để chứng minh đây là do Mộ Sở báo thù."

"Vậy thì bảo Lãnh Liệt nói." Tiêu Lăng Phong nói xong, ngón tay từ từ cuộn lên.

"Lãnh Liệt?" Phương Uyển Kiệt ngẩng đầu. Nhìn Tiêu Lăng Phong bộ dáng, không khó đoán ra là anh biết Lãnh Liệt là ai.

Tiêu Lăng Phong xuyên thấu qua cửa chớp, nhìn Joe đang cúi đầu làm việc. Khỏe miệng liền thoáng hiện ra một nụ cười giống như là giễu cợt, lại giống như là một nụ cười khổ sở...

Dạ Khuynh Thành.

Ngón tay vô lực của Diệu Tinh bỗng nhúc nhích, cô từ từ mở mắt ra. dư quang của trời chiều từ gian phòng bên kia chiếu vào. Cô cắn răng chống đỡ thân thể ngòai dậy.

"A!" Diệu Tinh cau mày. Trên giường, chần ga một mảnh hỗn độn, nhìn những loại dấu vết kia đầy vẻ chán ghét. Diệu Tinh chịu đựng sự ghê tởm, đứng dậy đi vào trong phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ cho hết sự mệt mỏi lẫn mùi vị gay mũi ở trên thân mình...

Những giọt nước ảm áp rơi vào trên thân mình làm cho những vết cào xước trên người đau nhói. Diệu Tinh hướng về phía gương hung hăng chà xát tắm rửa. Cô đổ cả bình sữa tắm ra. Bôi lên toàn bộ thân người, sau đó dùng nước xối sạch đi, lại làm lại lần nữa, lần qua lần lại thẳng cho đến khi không có khí lực nữa mới thôi. Sau đó cô chậm rãi ngồi xuống. Nhìn bóng hình của mình trong chiếc gương ở đối diện...

Bất kể có tắm rửa như thế nào, cũng không thể làm thay đổi được việc cô thực sự rất dơ bẩn. Cô cười đầy vẻ giễu cợt! Nụ cười từ từ trở nên thâm trầm, bi thương... Sau đó giống như là nghĩ đến điều gì, cô chống đỡ người trở dậy. Không buồn để ý đến việc trên người vẫn còn ướt át, mặc kệ mái tóc vẫn còn đang rò nước, cô nghĩ muốn rời khỏi nơi này, nhưng khi nhìn trên mặt đất quần áo của cô nghiễm nhiên đã biến thành mảnh vụn...

Hiện tại Dạ Khuynh Thành cũng tạm thời ngừng việc buôn bán trao đổi, bên dưới sẽ không có người.

"Tiêu Lăng Phong, anh cho rằng anh làm như vậy sẽ giam giữ được tôi sao? Đừng có nằm mơ. Tôi đã muốn đi ra ngoài, cho dù là người không, tôi cũng sẽ đi."

Cô cười một tiếng, sau đó nhìn hai tay của mình một chút: "Tiêu Lăng Phong, anh cũng đã nói đó, tôi có một đôi tay tương lai thích hợp với nghề thiết kế. Diệu Tinh mở tủ treo quần áo ra, quả nhiên, bên trong ngay cả mấy chiếc áo choàng tắm cũng không có.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn chiếc rèm cửa sổ di động. Trên khỏe môi thoáng tràn ra một nụ cười. Diệu Tinh dùng sức kéo mạnh một cái xuống đất, soạt một tiếng, chiếc rèm cửa sổ liền rơi trên mặt đất.

"Tiêu Lăng Phong, tôi thử xem một chút, anh có thật sự giam giữ tôi được hay không?" Cô ni non, đưa tay dùng sức xé chiếc rèm cửa sổ thành một tấm vải. Hai tay cô giống như biến đổi chiếc rèm cửa sổ thành tấm vải lượn sóng, chỉ hai ba lần, thì đã tạo thành một chiếc váy áo quây quanh ngực. Quan sát một chút, cô cảm thấy mảnh vải đã bị xé kia lên, xoay xoay, chỉ vài ba lần đã vụn xoắn tít chặt lại chung một chỗ, như vậy vừa vụn có thể làm một chiếc đai.

Hướng về phía gương, Diệu Tinh nhìn lại chiếc "váy" trên người mình một chút, mặc dù chưa nói tới xinh đẹp, ngược lại cũng không đến nỗi quái dị. Nhìn

chiếc rèm cửa sổ nằm ngổn ngang trên mặt đất, khoe miệng Diệu Tinh lộ ra một nụ cười. Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự rất tò mò, khi anh nhìn thấy một màn này thì vẻ mặt của anh nó sẽ như thế nào...

Cô nói xong, bàn chân trần cứ thế bước đi ra ngoài.

Phía ngoài phòng thật lạnh! Cô vừa mới đi ra khỏi Dạ Khuynh Thành, liền có một chiếc xe thần bí đi theo.

"Đuổi theo cô ấy cho tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Làm người phụ nữ của anh có được không?

Diệu Tinh để chân trần như vậy đi ở trên đường, bàn chân nhỏ nhắn tinh xảo giẫm ở trên đường còn có lưu lại ánh mặt trời ấm áp.

Thật ấm áp quá! Diệu Tinh vén mái tóc dài ra sau vành tai, trên mặt không có một chút trang điểm, nhưng vẻ thanh tân của cô làm cho người ta không nhìn được mà phải nhìn lâu thêm mấy lần.

Trong lòng Diệu Tinh lúc này nổi đau đớn cùng mức vẫn đang lấp kín tràn đầy như cũ. Những lời nói nhục mạ lẫn về mặt khinh thường của Tiêu Lăng Phong giống như một tảng đá đè ép khiến cô không cách nào hô hấp nổi.

Nhã Đình, Nhã Đình... giọng nói của Tiêu Lăng Phong cứ vang vọng thật lâu ở bên tai. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Rõ ràng không nên quan tâm, nhưng mà tại sao, khi nghe thấy từ trong miệng của anh gọi tên của người khác, thì trong lòng cô lại thấy khổ sở không chịu nổi như vậy, không, phải là đau đến mức khó có thể chịu được.

Tiêu Lăng Phong, anh luôn nồm luôn miệng kêu tên Đường Nhã Đình, rõ ràng anh vẫn chưa quên được cô ta, vậy mà anh lại làm ra chuyện như vậy đối với tôi! Vậy anh coi tôi là cái gì đây, đây chính là tình yêu của anh đối với Đường Nhã Đình hay sao? Mặc dù cô ta làm ra nhiều chuyện sai qua đáng như thế, vậy mà, anh cũng có thể không thêm để ý chút nào sao?

Diệu Tinh chưa xót nghĩ tới, thời điểm nước mắt ở trong tròng mắt sắp rơi xuống, người cô đột nhiên cứng đờ. Trình Diệu Tinh, hiện tại mày đang làm gì thế? Anh ta như thế nào, anh ta yêu người nào, nghĩ muốn người nào, như vậy có liên quan gì đến mày kia chứ?...

Trình Diệu Tinh, di@en*dyan(lee^qu.donnn), mày không cần quan tâm, đúng vậy, mày tuyệt đối không quan tâm. Diệu Tinh hốt hoảng lắc lắc đầu, ngón tay cũng bắt đầu nắm thật chặt lại thành quyền, nín lấy ý phục, sau đó từ từ bước đi. Khi cô đi qua đường ngang thì suýt nữa liền bị xe đi trên đường đụng vào... Pim pim, còi xe kêu lên, sau đó gào thét lướt qua bên người Diệu Tinh. "A!" Diệu Tinh kêu lên một tiếng. Mộ Sở ngồi ở trong xe quan sát phía xa xa cũng bị dọa cho sợ đến mức cũng hít một hơi.

"Thiếu chủ. Làm sao bây giờ?" Lê Viêm thử hỏi thăm dò hỏi. "Lúc này bộ dạng tinh thần của cô ấy có vẻ hoảng hốt cực kỳ nguy hiểm." Anh nói xong không để lại dấu vết quan sát Mộ Sở. Ám Dạ Thiếu chủ coi như gặp phải chuyện sinh tử cũng không hề sợ hãi, thế nhưng lúc này cũng bởi vì kinh sợ mà sắc mặt sắc trắng bệch ra.

Ánh mắt của Mộ Sở nhìn chăm chú vào bộ dạng lúc này đầy chật vật, không chịu nổi của Diệu Tinh. diễnđàn!lệquýđôn Ý phục trên người cô thoát nhìn thật sự không thoải mái, thậm chí, ngay cả giày để đi dưới chân cũng không có.

Cô gái này. Anh âm thầm cắn răng. Thế nào, lại bị Tiêu Lăng Phong ném đi ra ngoài như vậy?

"Thiếu chủ?" Lê Viêm cố gắng giúp Mộ Sở xây dựng bậc thang. Hi vọng Mộ Sở có thể mở miệng, mang Diệu Tinh đi. Nếu như không phải là bởi vì lo lắng, Thiếu chủ cũng sẽ không vội vã nhìn Dương Nhược Thi một cái thì đã bỏ chạy đi như vậy. Anh cách cửa sổ xe nhìn Diệu Tinh. Rõ ràng không có gì đặc biệt khác thường. Thế nhưng nó lại có thể làm cho Mộ Sở lãnh khốc vô tình kia phải rung động, ngay cả một người lạnh lùng giá băng như Lãnh Liệt, cũng có mấy phần đặc biệt đối với cô.

Ánh mắt của Mộ Sở vẫn dõi theo Diệu Tinh. Dưới trời chiều, bóng dáng Diệu Tinh thoát nhìn, cực kỳ cô tịch, cực kỳ thê lương. Đau đớn, cứ lan tràn ra từng tấc từng tấc, diễn☆đ●àn☆q●uýđ●ôn Mộ Sở thật sự rất muốn xông tới, ôm cô ôm vào trong ngực mình.

Mộ Sở mấp máy đôi môi.

"... Đi." Mộ Sở dùng sức găng quay mặt đi, ra lệnh. Anh bỗng ghét sự dao động của mình.

"Nhưng mà..."

"Cậu còn nói nữa tôi có thể liền ném luôn cả cậu xuống!" Mộ Sở tròn mắt. Lê Viêm bất đắc dĩ lắc đầu một cái, không thể làm gì khác hơn đành bảo lái xe cho xe chạy đi. Tôi xem anh có thể chống đỡ tới khi nào.

Diệu Tinh khẽ vuốt vuốt ngực. Cô đi từ từ đi qua đường, nhưng mà khi cô bước đi tới ngã giữa đường, cô đột nhiên dừng bước. Nhìn dọc ngang đường phố giao nhau đan xen, cô đột nhiên không biết mình nên đi nơi nào. Lúc này, đèn xanh sáng lên. Xe cứ một chiếc nối tiếp một chiếc lao đến, Diệu Tinh nhìn, nhưng lại quên mất không biết phải phản ứng thế nào.

Pim pim... những tiếng còi xe vang lên dồn dập kích thích màng nhĩ Diệu Tinh, cô đứng sững ở tại nguyên chỗ nhìn xe đang xông lại phía mình...

"Diệu Tinh." Một tiếng thét kinh hãi vang lên. Diệu Tinh bị kéo sang một bên, thậm chí Diệu Tinh bị kéo đi bên chân còn bị cọ sát... Dường như lúc này, cô mới cảm thấy sợ hãi... Từ từ ngẩng đầu lên.

"Em là một đứa trẻ nhỏ hay sao?" Mộ Sở tức giận hầm hừ. Sau đó anh ôm sát Diệu Tinh vào trong ngực mình thật chặt: "Không được làm cho anh sợ, đừng để cho anh phải lo lắng nữa, sợ hãi thật không tốt chút nào!" Mộ Sở đã ra lệnh lái xe đi, nhưng mà cuối cùng anh vẫn là không yên lòng để lại cô một mình.

Diệu Tinh chưa tỉnh hồn, lại bị Mộ Sở rống lên một tiếng như vậy, lúc trước đã cảm thấy tủi thân, phiền muộn, lúc này nước mắt của cô vỡ òa lăn ra ngoài, tí tách rơi xuống.

Nhìn thấy nước mắt của Diệu Tinh, trong lòng Mộ Sở đau nhói một hồi. Sau đó anh nắm lấy tay cô thật chặt ở trong tay mình, lôi kéo cô băng qua đường. Diệu Tinh vừa đi, vừa nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Đã từng có thời gian Mộ Sở đã dắt tay của cô kéo đi qua hết con đường như thế! Anh luôn thích áo sơ mi màu trắng, trong mắt anh vĩnh viễn đều là nụ cười dịu dàng...

"Sao vậy?" Nhìn thấy Diệu Tinh vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình, Mộ Sở hỏi.

"Không có gì!" Diệu Tinh nhẹ nhàng lắc đầu.

"Ngày đó... Ở bót cảnh sát, thật xin lỗi." Mộ Sở nhẹ nhàng nói. Nhưng mà trong mắt anh lại không hề nhìn thấy một chút ý tứ áy náy nào.

"Thật xin lỗi cái gì đây?" Diệu Tinh hỏi. Anh thật xin lỗi vì cưỡng hôn em, hay là vì anh đã bắt kẻ vút bỏ em ở lại đây.

"Diệu Tinh, em nói gì?" Mộ Sở hỏi.

"Không có gì." Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Cảm ơn anh lại cứu ta một lần nữa! Em đi trước." Diệu Tinh nói xong xoay người đi.

"Diệu Tinh." Mộ Sở kéo cô. "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Anh hỏi. "Làm sao em lại mặc như thế." Mộ Sở nói xong liền cởi áo khoác ra, khoác lên trên vai Diệu Tinh. "Em làm sao vậy?" Trên người của cô rõ ràng có vết thương.

"Em đã nói tất cả đều không sao." Diệu Tinh cau mày, lùi lại phía sau một bước.

Mộ Sở nhíu mày, đưa ra cánh tay dài ôm lấy Diệu Tinh xoay bước đi về hướng xe của mình.

"Anh làm gì thế. Buông em ra!" Diệu Tinh không thành thật giùng giàng. Mộ Sở cũng không nói gì, chẳng qua là anh kiên định cất bước, cho đến khi có người mở cửa xe cho anh, anh liền nhét Diệu Tinh vào.

"Alex, anh thả em ra ngoài đi." Diệu Tinh kêu về đây bắt an. Mộ Sở không để ý tới Diệu Tinh đang lớn tiếng kêu la dứt khoát ngồi vào xe.

"Hi! Diệu Tinh tiểu thư. Đã lâu không gặp" Lê Viêm khẽ cười.

"Part." Diệu Tinh có chút giật mình. "Đã lâu không gặp anh." Cô cười đầy xấu hổ.

"Đừng có tức giận, huống chi cô đã ăn mặc thành như thế này lại còn đi tới đi lui, cũng không an toàn." Anh nói xong, tự mình ra lệnh cho lái xe.

Diệu Tinh nhìn trong xe một chút. Đột nhiên cô cảm thấy có điều gì đó không đúng. Từ không khí, thậm chí ngay cả biểu tình của Part cũng đều có cái gì đó là lạ. Thế nhưng nó là lạ ở chỗ nào thì cô không biết.

Xe dừng ở trước một dãy biệt thự, Lê Viêm lặng lẽ nhìn lướt qua Mộ Sở, không biết là thiếu chủ nghĩ như thế nào, vậy mà anh lại mang Trình Diệu Tinh tới nơi này.

"Dẫn người đi mua vài bộ váy áo của phụ nữ trẻ." Anh nói xong, không để ý đến sự phản đối của Diệu Tinh, ôm cô mang đi vào nhà.

"Alex, anh thả em xuống." Diệu Tinh giùng giàng. Mộ Sở tựa như không nghe thấy lời nói kia của Diệu Tinh vậy, trực tiếp liền ôm Diệu Tinh đi lên trên lầu.

Rầm! Đóng lại cửa phòng. Trong lúc an tĩnh bất chợt, làm cho Diệu Tinh không dám phát ra tiếng động, cô an tĩnh mà cẩn thận nhìn Mộ Sở. Hình như là Mộ Sở đã nhận ra Diệu Tinh đang căng thẳng, anh liền đặt Diệu Tinh xuống, nâng lòng bàn chân của cô lên, nhẹ nhàng quét một vòng.

"Về sau không được để chân trần chạy loạn khắp nơi em nghe chưa?" Mộ Sở ôn nhu nhắc nhở, ngón tay ấm áp của anh xuyên thấu qua lòng bàn chân truyền đến trên đầu. Thân thể Diệu Tinh có chút cứng ngắc. Cô muốn rút chân ra, nhưng lại bị Mộ Sở kéo lại. Anh chậm rãi cúi đầu, chậm rãi cúi người đặt một nụ hôn ở trên bắp chân Diệu Tinh...

"Àm!" Đầu óc Diệu Tinh liền ảm một tiếng "Alex, anh làm gì vậy?" Diệu Tinh kinh hoảng kêu lên.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Mộ Sở nhìn Diệu Tinh. Khàn giọng mở miệng nói: "Diệu Tinh, gọi anh là A Sở." Lòng bàn tay của anh từ từ trở nên ảm áp dọa người.

"Alex, anh làm sao vậy?" Giọng nói của Diệu Tinh có một chút run rẩy, nhiệt độ trên bắp chân gần như làm bỏng thần kinh của anh. Cánh tay của cô đưa về phía sau chống đỡ ở trên giường, ngón tay nắm thật chặt lấy tấm ga giường. Bởi vì sợ hãi, Diệu Tinh càng không ngừng liên tục nuốt nước miếng, rồi lại nuốt nước miếng. Ở trong bầu không khí yên tĩnh như vậy, âm thanh ấy nghe có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Mộ Sở cứ nửa ngồi mà nhìn Diệu Tinh như vậy. Nhìn ở trong mắt Diệu Tinh cũng đầy sự khản trương lẫn sợ hãi anh, nhưng mà... Anh lại không nghĩ muốn đứng dậy. Tựa như thích khoảng cách gần gũi tiếp xúc giữa hai người trong giờ phút này vậy...

Diệu Tinh cắn môi thật chặt. Vết thương trên cánh môi đã có vết thương để lại, bây giờ lại toát máu ra. Mộ Sở chậm rãi bỏ tay ra. Diệu Tinh cũng vội vã nhấc chân thu hồi lại, giống như chỉ sợ anh đổi ý vậy.

Mộ Sở có chút lúng túng đứng dậy, nhìn Diệu Tinh trong sự đề phòng, anh siết ngón tay thật chặt. Dừng sức nắm lại...

"Thật xin lỗi, Alex, em..."

"Diệu Diệu, gọi anh là A Sở." Mộ Sở lại nhắc nhở cô một lần nữa. Anh tiến lên kéo tay của cô. "Đối với anh, em thật sự không có một chút cảm giác nào hay sao?"

Diệu Tinh cúi đầu. Dừng sự trầm mặc của mình làm câu trả lời.

"Hiện tại em rời khỏi nơi này cùng với anh có được hay không?" Mộ Sở thử hỏi một câu thăm dò. Nói thế nào, hiện tại anh và Tiêu Lăng Phong chính là đang ở thời điểm mâu thuẫn âm ỉ, nếu muốn kéo Diệu Tinh từ bên cạnh Tiêu Lăng Phong ra ngoài, cũng không phải là chuyện không thể nào.

Rời đi, cô dĩ nhiên nguyện ý rời đi, từ lâu lắm rồi, cho tới nay, chẳng phải là cô vẫn luôn ao ước muốn được rời đi như vậy hay sao! Nhưng mà... Tại sao, giờ phút này, khi nghĩ sẽ phải rời đi lần nữa, thì trong lòng cô lại có cảm giác là lạ...

"Diệu Tinh, em nguyện ý không?" Mộ Sở nắm lấy bả vai Diệu Tinh, lòng bàn tay nhẹ nhàng tiếp xúc trực tiếp trượt trên lớp da mịn màng, làm cho hô hấp của Mộ Sở bị ức chế. Đầu ngón tay của anh có một chút run rẩy, thậm chí nhịp thở cũng trở nên không vững vàng.

Diệu Tinh khản trương muốn lui về phía sau tránh né, nhưng lại bị Mộ Sở nắm lấy bả vai thật chặt: "Diệu Diệu" anh khẽ gọi một tiếng. Nhìn cô gái trẻ trước mắt bởi vì khản trương mà lúc này ánh mắt nhìn đầy vẻ hoảng sợ, giống như là một chú nai con vẫn đang bị hoảng sợ. Mộ Sở vẫn nhìn như vậy, không dời bỏ được tầm mắt đi nơi khác.

Dư quang của chút nắng chiều cuối cùng vừa vãn chiếu vào. Đứng ở cửa sổ, lông mi của Diệu Tinh được thoa lên một lớp màu vàng kim nhàn nhạt, nhẹ nhàng rải lên phía sau mái tóc của Diệu Tinh. Mộ Sở nhìn vào chiếc xương quai xanh xinh đẹp của Diệu Tinh, sau đó chậm rãi cúi đầu ấn xuống nơi nào đó một nụ hôn...

"Alex!" Bàn tay nhỏ bé của Diệu Tinh hoảng sợ khước từ thân thể của Mộ Sở. Alex nhìn qua cũng không cường tráng, thậm chí còn có một chút mảnh mai giống như thiếu niên vậy. Nhưng khi chạm vào thân thể của anh, thì Diệu Tinh chợt phát giác ra, dưới bàn tay của cô là một cảm giác thô sập.

"Gọi anh là A Sở." Mộ Sở chống đỡ vào cái trán của Diệu Tinh. "Về sau, anh cũng sẽ gọi em là Diệu Diệu, có được hay không..." Mộ Sở hỏi, sau đó ôm Diệu Tinh vào trong ngực.

"Alex, đừng..."

"Diệu Diệu!" Mộ Sở nhắm mắt lại, mùi thơm của sữa tắm lẫn mùi thơm riêng có của cơ thể người con gái chui vào trong hơi thở của anh. "Anh thật sự thích em." Mộ Sở nói xong, chợt bắt đầu không thể khống chế được nữa, khẽ hôn lên gương mặt và mái tóc của cô.

"A Sở." Diệu Tinh kêu lên có chút lầy lờn. "Anh đừng như vậy nữa có được hay không? Anh... anh đã nói là sẽ không làm những chuyện mà em không thích." Diệu Tinh cố gắng tỉnh táo, từ Tiêu Lăng Phong cô đã có được kinh nghiệm, lúc này, nếu càng giãy dụa sẽ càng nguy hiểm...

"Nhưng mà Diệu Diệu. Anh là đàn ông, đối với em, cho tới bây giờ anh vẫn không phải là không có ham muốn, không có yêu cầu. Anh nghĩ muốn có em ở đây, ở bên cạnh anh, muốn em yêu anh! Anh nghĩ muốn em làm người phụ nữ của anh..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Là cô ấy quyến rũ anh

"Nhưng mà Diệu Diệu. Anh là đàn ông, đối với em, cho tới bây giờ anh vẫn không phải là không có ham muốn, không có yêu cầu. Anh nghĩ muốn có em ở đây, ở bên cạnh anh, muốn em yêu anh! Anh nghĩ muốn em làm người phụ nữ của anh..."

Diệu Tinh bị những lời này dọa cho sợ đến mức không nói nổi ra lời. Cô nhìn Mộ Sở: "Alex... Em, um..." Không đợi Diệu Tinh nói những gì, môi của Mộ Sở đã bao trùm xuống, nụ hôn ập tới mạnh mẽ, cường thế, mãnh liệt!

Ừm... Tay Diệu Tinh dùng sức nghĩ muốn đẩy Mộ Sở ra, nhưng là giờ phút này cô có vẻ nhỏ bé trước khí lực của anh...

Mộ Sở cường thế cạy hàm răng của Diệu Tinh, hút lấy sự ngọt ngào ở trong miệng của cô, không để cho cô bất kỳ sự trốn tránh lẫn cơ hội cự tuyệt. ~~diễn đàn leequydonn~~ Bàn tay của anh chậm rãi dao động trượt ở sau lưng mảnh khảnh của cô

Ừm! Diệu Tinh cực kỳ sợ hãi. Bàn tay Mộ Sở dao động một chút xú đến khoảng giữa thân thể của hai người, thử thăm dò đặt lên hai mảnh non mềm. Trong nháy mắt, gần như Diệu Tinh cũng không dám hít thở nữa

Không chỉ có một mình Diệu Tinh căng thẳng, cũng bởi vì cử động này của mình mà trong nháy mắt hô hấp của Mộ Sở như chợt dừng lại! Anh không phải là chưa từng đụng đến phụ nữ, thời điểm anh vui vẻ, cũng sẽ cùng với cô gái ở bên cạnh mình làm nhiều chuyện, bất kể động tác lớn mật như thế nào, gương mặt anh cũng có thể không hề đỏ sẫm...

Nhưng mà bây giờ không biết là thế nào, mới vừa rồi, làm chuyện kia một chút, ~~di@en*dyan(lee^qu.donn~~ vậy mà chỉ chớp mắt, anh cảm giác thấy trái tim của mình cũng đang run rẩy.

Diệu Tinh dùng sức lắc đầu.

"Không, không muốn..." Mộ Sở đuổi theo môi Diệu Tinh, không để cho cô có cơ hội nói với anh.

Diệu Tinh tránh cũng không tránh khỏi, ngay cả cơ hội để hô hấp cũng không có. Ngực bởi vì hít thở không thông một thời gian dài mà trở nên khoa quỵ và đau đớn. Mộ Sở ôm lấy Diệu Tinh, cường chế mang cô tới bên giường. Hai người nhất tề ngã vào đồng chăn mềm mại.

"Alex, đừng, đừng như vậy." Diệu Tinh vừa tham lam hô hấp, vừa kêu gọi tên Mộ Sở, hi vọng anh có thể tỉnh táo lại một chút.

"Diệu Diệu!" Lòng bàn tay Mộ Sở bao trùm gương mặt Diệu Tinh khẽ vuốt ve. @MeBau*diendan@leequyddonn@ "Anh không tỉnh táo được, mà cũng không muốn tỉnh táo." Anh trầm thấp nói xong nhìn Diệu Tinh, đến nháy mắt một cái cũng không nháy mắt.

Diệu Tinh đã ăn mặc thành ra như vậy rồi chạy đi như thế, có chuyện gì đã từng phát sinh cũng đã quá rõ ràng rồi. Tiêu Lăng Phong, không nghĩ tới công ty của mày đã bị loạn thành một đoàn như vậy rồi, thế mà mày vẫn còn có nhã hứng như thế. Anh nhìn dấu vết trên người Diệu Tinh, hít ánh mắt lại một cái, tức giận hôn xuống.

"Alex, anh làm cái gì vậy?" Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên: "Anh buông em ra." Cô giãy giụa, nhưng ngược lại, lại càng bị Mộ Sở siết chặt lấy mình hơn. "Buông tay."

Mộ Sở không để ý tới sự giãy giụa của Diệu Tinh, đưa tay kéo rơi bộ váy áo không thể coi là váy áo ở trên người Diệu Tinh này, nồng nhiệt gặm cắn! Hiện tại trên cô Diệu Tinh vẫn còn hằn rõ từng vết dấu vết, đặc biệt chói mắt! Anh chỉ muốn bao trùm lên tất cả những dấu vết kia, không muốn trên thân thể Diệu Tinh còn lưu lại dấu vết của người khác...

"Alex, anh buông em ra, buông em ra." Diệu Tinh lớn tiếng kêu. Sau một khắc, môi của cô bị chặn lại, ngay cả việc phát ra âm thanh cũng đều là yêu cầu xa vời. Ồ... Diệu Tinh dùng sức giùng giàng. Lúc này, cô cực kỳ sợ hãi, thậm chí có trong nháy mắt, hình ảnh của Tiêu Lăng Phong xẹt qua ở trong đầu cô...

"Không, đừng như vậy! Alex, buông em ra. Anh không thể đối xử với em như vậy." Diệu Tinh nghẹn ngào.

"Ở trên giường với Tiêu Lăng Phong em cũng giãy giụa như vậy hay sao?". Nhìn bộ dạng Diệu Tinh liều chết không từ, Mộ Sở thấp giọng hỏi.

Thân thể Diệu Tinh cứng đờ. Cô nhìn Alex, anh vừa nói gì? Cô không thể nào tin nổi, những lời cay nghiệt như vậy lại được chính từ trong miệng của Mộ Sở nói ra.

"Alex?" Diệu Tinh nhìn Mộ Sở vẻ không dám tin.

"Anh hỏi, nếu như hiện tại anh là Tiêu Lăng Phong, em còn có thể như vậy hay không?" Mộ Sở nhìn Diệu Tinh, ánh mắt dần dần trở nên băng lạnh.

Diệu Tinh nhìn Mộ Sở, cánh tay đang giãy giụa từ từ rũ xuống, tại sao bọn họ ai cũng hỏi vấn đề làm nhục cô như vậy.

"Alex, trong suy nghĩ của anh, em có phải là một người phụ nữ rất tùy tiện, rất bản thủ hay không?"

Câu hỏi của Diệu Tinh nghe đầy bi thương. Nghe cô hỏi trong lòng Mộ Sở thấy một hồi đau. Anh nhìn ánh mắt của Diệu Tinh, vẻ mặt cô đan xen lẫn bị tổn thương lẫn hoảng sợ. Trái tim anh như bị nhéo thật chặt thành một đoàn.

Nhìn bộ dạng Diệu Tinh, anh nghĩ tới lần đầu tiên khi anh nhìn thấy anh trai của mình, liền được nghe đến cái tên Diệu Tinh, nghe anh trai của mình kể lại hết thảy... Nhìn cái bộ dáng hạnh phúc giống như có được toàn bộ thế giới kia của anh trai, lần đầu tiên Mộ Sở biết được có một loại cảm giác gọi là ao

uớc, ngưỡng mộ... và cũng thật lòng vui về anh trai...

Anh trai? Nghĩ đến Mộ Thần, Mộ Sở tựa như bị sét đánh. Anh hiện tại đang làm gì đây? Anh đang bắt nạt người phụ nữ mà anh trai mình thích hay sao? Nhưng mà anh không còn kịp đứng dậy nữa, sau lưng đã truyền đến tiếng mở cửa.

"A Sở, anh đã trở lại." Dương Nhượng Thi nghịch ngợm nhảy vào, nhưng khi nhìn thấy một màn trước mắt như vậy, cô cũng không thể nào cười nổi nữa.

Mộ Sở đang ôm lấy một cô gái, quần áo xốc xếch ở trên giường. Mà cô gái kia lại là Trình Diệu Tinh... Thân thể của Dương Nhượng Thi giận đến phát run. Trình Diệu Tinh, cô là đồ tiện nhân đáng chết...

Thấy Dương Nhượng Thi vào cửa, trong lòng Mộ Sở cả kinh. Nguy rồi, anh thăm hỏi.

"Nhượng Thi."

"Trình Diệu Tinh." Dương Nhượng Thi thật sự bị một màn trước mắt kích thích. Cô không để ý đến hình tượng của mình, bất kể Mộ Sở đang ở chỗ này, cô như đã bị phát điên lên rồi, cứ thế xông lại kéo Diệu Tinh qua, dùng sức vung một cái tát xuống Diệu Tinh, âm thanh quá mức chất chứa, khí lực cũng quá lớn rồi.

Lỗi tại Diệu Tinh bị đánh mạnh khiến cho vang lên ong ong. Cô ngã xuống trên mặt đất, y phục từ trên người chảy xuống. Cô chặt vật che ngực. Nước mắt từ trong mắt rơi xuống tí tách. Rớt trên cánh tay.

Mộ Sở quay mặt qua chỗ khác, không muốn phải nhìn thấy một màn như vậy.

Dương Nhượng Thi thật sự tức giận. Thật lâu sau, sự đau đớn trong lòng bàn tay của cô vẫn còn chưa có tản đi. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt Diệu Tinh sưng lên như vậy, trong lòng của cô cũng mau chóng có một chút an ủi... "Trình Diệu Tinh, coi như thời gian chúng ta cũng quen biết nhau cũng không ngắn." Dương Nhượng Thi nói xong, nước mắt tức thời rơi xuống. "Tại sao cô lại luôn muốn cướp đồ của tôi?" Dương Nhượng Thi bi thương hỏi: "Cô cướp đi Mộ Thần, chẳng lẽ vẫn còn chưa đủ hay sao? Tại sao cô đã còn cướp anh ấy đi, rồi lại không chịu quý trọng anh ấy thật tốt như vậy?"

Dương Nhượng Thi rất tức thời nói gạt Mộ Sở. "Cô đã có Tiêu Lăng Phong rồi, tại sao lại còn phải tới đây cướp đi A Sở của tôi. Tại sao cô phải làm như vậy?" Dương Nhượng Thi càng hét to hơn, sau đó khóc thành tiếng như hồng mắt, "Tại sao cô lại còn muốn lôi kéo sự chú ý của A Sở như vậy? Tôi chỉ có anh ấy, chỉ có anh ấy..."

Diệu Tinh ngồi dưới đất, cô từ từ ngẩng đầu lên.

"Cái gì gọi là tôi cướp đi Mộ Thần?" Diệu Tinh hỏi. "Anh ấy vốn chính là của tôi." Diệu Tinh nghẹn ngào, tay run rẩy nắm thật chặt lấy váy áo.

Mộ Sở đứng ở bên cạnh. Vừa nghe thấy cái tên Mộ Thần, tim của anh lần lượt đau nhói...

"Là của cô?" Dương Nhượng Thi cười, nước mắt không ngừng chảy xuôi. "Vậy có phải là ngày mai cô cũng sẽ nói, A Sở cũng là của cô hay không?" Nước mắt của cô liên biến mất. "Làm sao cô lại ác độc như vậy." Dương Nhượng Thi gầm lên đáng vẻ hoàn toàn không còn chút hình tượng nào: "Là cô đã hại chết Mộ Thần."

"Tôi không có." Diệu Tinh đột nhiên kích động: "Tôi không hề hại chết Mộ Thần!" Diệu Tinh kêu lên, bởi vì tâm tình kích động, mà ngay cả gân xanh trên trán cũng nổi lên: "Tôi không hề hại chết Mộ Thần. Không có!"

"Không có?" Dương Nhượng Thi cười. Cuối cùng lại dẫn tới đề tài này: "Tai nạn xe cộ của Mộ Thần xảy ra như thế nào, không phải chính cô là người rõ ràng nhất hay sao?" Dương Nhượng Thi vậy mà cố ý dùng chuyện này để kích thích Diệu Tinh.

Diệu Tinh lui lại về phía sau một bước, chân nắn ngã xuống trên mặt đất: "Không, không phải là tôi, không phải là tôi..."

Mộ Sở nắm chặt quả đấm cũng sớm đã phát ra âm thanh lách cách. Mộ Thần chết đi, làm sao anh lại không biết, là bởi vì Mộ Thần nhìn thấy Trình Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong ở Dạ Khuynh Thành... Cho nên mới xảy ra tai nạn xe cộ.

Con người thâm thúy của anh, hận ý từ từ lấp đầy. Mộ Sở nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh, thật giống như ở mấy phút trước đây, người ôm Diệu Tinh dịu dàng thú kia cũng tuyệt đối không phải chính là anh.

"Diệu Tinh, tôi cầu xin cô có được hay không." Chuyện đã có thể phát triển theo sự tưởng tượng của Dương Nhượng Thi như vậy, vậy thì cứ để nó tiếp tục phát triển nữa đi. Cô chỉ cần giả bộ nhu nhược là tốt rồi: "Không được cướp A Sở của tôi, tôi thật long thương anh ấy, tôi cầu xin cô..." Bả vai của Dương Nhượng Thi rung rung theo tiếng khóc thút thít của cô.

"Nhượng Thi!" Mộ Sở đi tới ôm Dương Nhượng Thi đang khóc thút thít vào trong ngực mình: "Đừng khóc." Anh nhẹ nhàng an ủi.

"A Sở, anh đừng rời khỏi em được không? Đừng không thích em, em cầu xin anh... anh không thích em điều gì, em cũng có thể thay đổi, em..."

"Nhượng Thi..."

"Em thật sự có thể thay đổi..." Dương Nhượng Thi hốt hoảng lắc đầu. "A Sở..."

"Nhược Thi!" Mộ Sở ôm chặt lấy đầu của Dương Nhược Thi: "Không được suy nghĩ lung tung loạn xạ như vậy. Anh làm sao lại không thương em, làm sao anh lại chịu rời khỏi em được chứ!" Anh ôn nhu nói xong, sau đó chậm rãi hôn lên nước mắt của Dương Nhược Thi, ôm cô vào trong ngực.

Diệu Tinh có chút kinh ngạc đến ngây người. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa mới rồi Mộ Sở còn làm ra chuyện như vậy đối với cô, nhưng mà chỉ đảo mắt một cái, vậy mà anh lại nói anh yêu Dương Nhược Thi. Đây là chuyện gì xảy ra, không đúng chỗ nào...

"Nhược Thi, thật xin lỗi, anh không nên không chịu đựng được sự hấp dẫn, thật xin lỗi..." Anh tàn nhẫn nói, ánh mắt lạnh nhạt nhìn sắc mặt trắng bệch lẫn ánh mắt không thể tin được của Diệu Tinh!

Ý tứ của anh chính là cô quyến rũ anh? Đôi môi Diệu Tinh run rẩy, nhưng không cách nào phát ra âm thanh, mới vừa rồi, rõ ràng là anh đã cưỡng bách cô... Vậy mà tại sao anh lại có thể nói ra lời như vậy...

Ngón tay Mộ Sở bóp lại thật chặt ở chung một chỗ. Anh nghiêng mặt không nhìn tới vẻ mặt phải chịu sự tổn thương của Diệu Tinh...

Chậm rãi đỡ lấy ngực, Diệu Tinh hé miệng, phỉ sức thờ hạo hển. Từng giọt nước mắt tròn lớn chừng hạt đậu cứ thế rơi xuống, từng giọt từng giọt. Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy...

Dương Nhược Thi mềm yếu ôm lấy Mộ Sở, khóc thút thít. Nhưng ánh mắt của cô lại vẫn nhìn Diệu Tinh. Hừ. Trình Diệu Tinh, A Sở hận chết người đã hại chết Mộ Thần, chỉ cần anh ấy tin tưởng là cô đã hại chết Mộ Thần, vậy thì anh ấy cũng sẽ hạ thủ không chút lưu tình đối với cô...

Không, không phải là như vậy, tôi không có hại chết Mộ Thần, tôi không có...

Cốc cốc cốc...

"Thiếu gia, váy áo đã mua về rồi." Ngoài cửa giọng nữ âm u lạnh lẽo trầm thấp, khiến cho Diệu Tinh vốn đang cảm thấy lạnh lẽo run rẩy, chợt giật mình một cái.

"Trình tiểu thư, em không có ý định đi thay đổi quần áo một chút hay sao? Hay là em vẫn có ý định, muốn làm nốt chuyện chúng ta vẫn còn chưa kịp làm xong?" Ở trong mắt Mộ Sở, Diệu Tinh nhìn thấy sự chế giễu lẫn trên cột trước nay chưa từng có. Người này thật sự là Alex sao? Tại sao hoàn toàn giống như là đã đổi thành một người khác vậy.

Nước mắt trên mặt Diệu Tinh biến mất. Cô vội và đứng dậy. Nhanh chóng muốn chạy đi...

"Cứ như vậy liền chạy trốn sao?" Mộ Sở níu lại cổ tay Diệu Tinh, "Tôi còn tưởng rằng em có nhiều dũng cảm hơn cơ đấy." Anh thoáng dùng sức một cái kéo Diệu Tinh trở về. Diệu Tinh đụng gần trong ngực của anh. Váy áo lỏng lẻo mặc trên người cũng bị tuột ra đôi chút. Mộ Sở không chút kiêng dè nhìn làn da tuyết trắng kia.

"Cứ như vậy vẫn còn muốn quyến rũ người khác sao? Trình Diệu Tinh, em vẫn luôn luôn đều tự tin như vậy hay sao?" Mộ Sở nhíu mày: "Nếu như em coi bỏ tất cả ra, thì có lẽ, tôi sẽ còn cảm thấy có chút hứng thú! Như thế nào, em có muốn thử một chút hay không?" Anh nhắc cảm của Diệu Tinh lên, Diệu Tinh tức giận vùng tay lên, nhưng mà bởi vì cái khuôn mặt đang bày ra kia giống mặt Mộ Thần như đúc, cô thực sự vẫn không thể nào hạ bàn tay rơi xuống gương mặt đó được.

"Hoặc là, em nghĩ muốn cố làm ra vẻ căng thẳng, có cần tôi giúp em không?" Mộ Sở nói xong một tay kéo Diệu Tinh, một tay khác nắm lấy váy áo của cô. Váy áo bị nắm trong lòng bàn tay Mộ Sở, cứ như vậy thoát dần khỏi nắm giữ trong tay của Diệu Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 168: Anh đúng là một diễn viên cực kỳ giỏi

Diệu Tinh có một chút bối rối. Giờ phút này, bọn họ nhất định chờ nhìn cô bị bêu xấu, chính là chờ nhìn cô trở thành chuyện cười đi! "Buông tay." Giọng nói của Diệu Tinh nghe run rẩy.

Tay của Mộ Sở nắm lấy Diệu Tinh chặt hơn. Nhìn bộ dáng quật cường của Diệu Tinh, Mộ Sở giận đến phát điên.

Tay Diệu Tinh bị lôi kéo, cô cảm giác được quần áo của mình đang bị tuột xuống. Diệu Tinh kích động kêu một tiếng, nhưng lại không thể nào tránh ra được khỏi tay Mộ Sở. Trên người cô lạnh như băng một mảnh. Diệu Tinh tuyệt vọng nhắm đôi mắt lại: "Buông tay!" Nước mắt rơi vào, tựa như lọt vào trong lòng Mộ Sở, đau đớn hết lần này đến lần khác.

"Mộ Sở anh buông tay ra!" Diệu Tinh đột nhiên kích động thét lên. Cô tức giận đến mức phát run người. Mộ Sở đã tóm được váy áo chảy xuống trong tay của cô. Cứ cứng đờ như vậy, sau một khắc, váy áo của Diệu Tinh y phục cứ thế liền bị kéo xuống.

"Diệu... Diệu Tinh em nói gì?" Mộ Sở hỏi. Sau đó nhìn váy áo của Diệu Tinh trong tay của mình, anh chợt cả kinh! Vốn dĩ anh muốn lột bỏ váy áo của

Diệu Tinh, vốn dĩ, anh muốn làm nhục Diệu Tinh, nhưng khi nhìn thấy nước mắt của cô thì anh lại cảm thấy không đành lòng.

Diệu Tinh tuyệt vọng nhắm mắt lại! Mộ Sở hốt hoảng quần lại váy áo quanh trên người Diệu Tinh. điế●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn "Diệu Tinh. Thật xin lỗi, anh...anh..."

"Hiện tại tôi đã coi hết ra rồi đây, anh có nghĩ rằng tôi đang quyến rũ anh hay không vậy? Hà?" Diệu Tinh cười, nước mắt cứ từng giọt từng giọt một lần xuống. Rớt ở trên tay Mộ Sở. Diệu Tinh từ từ ngược mắt lên, nhìn Mộ Sở.

Trải qua lâu như vậy, đúng là vẫn còn muốn đối mặt với vấn đề trong lòng vẫn luôn đang trốn tránh. Cô không phải là không có hoài nghi, có lẽ nói không chừng Alex thật sự là anh em với Mộ Thần cũng nên, bằng không, tại sao lại có thể có có hai người giống nhau như thế. Chẳng qua là, cô vẫn luôn không dám đi đối mặt mà thôi! Chỉ cần nghĩ đến bọn họ có thể là an hem với nhau, mà chính cô lại làm hại bọn họ ngay cả cơ hội gặp mặt để biết nhau cũng không còn; làm hại Alex, chưa từng được gặp qua người anh em của mình, cô liền áy náy, tự trách mình vô ý!

Thậm chí, trong lòng cô còn có sự hi vọng ích kỷ, nếu như hết thấy những chuyện này chẳng qua chỉ là sự trùng hợp thì thật tốt. Chỉ có điều là đáng tiếc... Cô là một bị đưa trẻ bị ruồng bỏ, mọi hi vọng của cô, cho tới bây giờ cũng sẽ không thể thực hiện được.

Tay của Mộ Sở khẽ phát run lên! Anh không hề nghe lầm, mới vừa rồi cô thật sự gọi anh là Mộ Sở, chẳng lẽ cô đã sớm biết rồi sao?

"A Sở." Nhìn trong mắt Mộ Sở đầy phức tạp cùng đau lòng, Dương Nhượng Thi mở miệng gọi một tiếng. Tại sao cho dù như vậy, Mộ Sở lại vẫn cứ muốn dao động. Tại sao nhìn thấy nước mắt của cô, cho tới bây giờ Mộ Sở cũng chỉ là qua loa lấy lệ. Mà đối với Trình Diệu Tinh, mặc dù trên miệng anh biểu hiện rất ác liệt. điế●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn Nhưng mà trong mắt anh, sự đau đớn kia lại biểu hiện chân thật như vậy...

Nghe giọng nói đầy buồn bã của Dương Nhượng Thi, tim của Mộ Sở run lên, anh từ từ để xuống sự đau đớn trong lòng, sau đó nhét váy áo vào trong tay Diệu Tinh.

"Chẳng qua là đáng tiếc, tôi không có hứng thú chia sẻ cùng với người khác một..." Đúng là anh vẫn không có cách nào để nói ra lời nói ác liệt hơn. "Đi vào, đưa Trình tiểu thư đi thay quần áo!" Mộ Sở nói xong lạnh lùng xoay người...

"A Sở." Thấy Mộ Sở rời đi, Dương Nhượng Thi kêu lên một tiếng, rồi chạy theo sau. đi@en*dyan(lee^qu.donn), Khi chạy qua bên cạnh Diệu Tinh, cô vẫn không quên nặng nề đụng vào Diệu Tinh một cái, Diệu Tinh lùi về sau một bước, đụng vào học tủ sau lưng, sau đó ngã ngồi xuống.

Đau đớn cuốn lấy toàn thân, nhưng mà Diệu Tinh cũng không hề phát ra một tiếng kêu. Dựa vào trên mặt đất, Diệu Tinh ôm đầu gối co lại thành một đoàn. "A..." Diệu Tinh gần như hồng mắt kêu lên một tiếng. Sau đó cô òa lên khóc. Tại sao, tại sao tất cả mọi người lại đối xử với cô như vậy!

"A..." Diệu Tinh lớn tiếng kêu, tiếng khóc đến tê tâm liệt phế vang vọng ở trong biệt thự thật lâu...

Phòng tắm

Diệu Tinh ngồi chồm hồm trên mặt đất. Nhưng lời nói của Mộ Sở đan xen lẫn cùng với lời nói của Tiêu Lăng Phong cứ từng lần từng lần một vang vọng trở lại ở bên tai cô, @MeBau*diendan@leequyddonn@ cùng với những việc làm của họ gây ra đối với cô, khiến cho trong dạ dày Diệu Tinh cứ nổi lên từng hồi ghê tởm. Cô dùng lực xoa xát lên cánh tay, khiến cho làn da trắng lúc đầu bị cọ sát đến tổn thương, nhìn cô càng trở nên chật vật hơn.

Rầm một cái. Cửa phòng tắm bị một cước đá văng ra! Nghe người làm hồi báo nói Diệu Tinh đã vào phòng tắm thật lâu, nhưng mà vẫn chưa thấy ra ngoài, gõ cửa gọi cô cũng không thấy trả lời, Mộ Sở thật sự bị hù sợ! Anh sợ Diệu Tinh làm ra những việc ngốc nghếch tự làm tổn thương tới mình.

Diệu Tinh đang ngồi xồm ở trên mặt đất, khi tầm mắt của Mộ Sở chạm đến trên làn da của cô thì thấy nơi nơi đều bị cọ sát tổn thương đến đỏ bầm. Mộ Sở từ từ nắm chặt quả đấm. Bởi vì anh mới vừa đụng vào cô, cho nên cô cứ như vậy chán ghét anh sao? Mộ Sở từ từ tiến lên, bất kể nước trong vòi hoa sen có xối vào người làm ướt bản thân mình hay không, anh cũng ngồi xồm xuống, nhắc cái cằm Diệu Tinh lên.

"Thế nào? Cảm thấy bẩn? Cảm thấy ghê tởm?" Mộ Sở cười đầy vẻ xấu xa: "Chỉ có điều đáng tiếc là, dơ bẩn thì chính là dơ bẩn, dù có tắm thế nào thì cũng không thể tắm sạch sẽ được..."

Trong nháy mắt, sự đau đớn giống như bị xé rách liền cuốn quanh toàn thân Diệu Tinh.

"Anh biết không? Anh và Mộ Thần thật sự rất giống nhau, nhưng cũng thật sự không hề giống nhau." Giọng nói của Diệu Tinh mang theo một chút khàn khàn. "Dáng dấp của hai người gần như khiến người ta không thể phân biệt rõ được ai là ai. Hai người giống nhau như đúc, nhưng mà... Mộ Thần chưa bao giờ sẽ đối xử với người khác như vậy! Nó giống như là một người xa lạ." Diệu Tinh cũng không tiếc rẻ nở nụ cười thân thiện của mình..."

"Nhưng mà, cũng bởi vì Mộ Thần thân thiện như vậy, cho nên mới có thể bị cô và Tiêu Lăng Phong, đôi nam nữ chó chết kia làm hại chết..." Mộ Sở nói gần như cắn răng nghiền lợi, tay nắm vào cằm Diệu Tinh không ngừng dùng sức, giống như muốn bóp vỡ cằm của cô thì mới cam tâm.

"Cô trình diễn cũng thật là tốt, hóa ra là cô luôn luôn biết rằng tôi là ai, nhưng mà cô lại biểu hiện ra cái bộ dạng không biết gì hết. Ban đầu có phải là cô cũng lừa gạt Mộ Thần như vậy hay không? Cô dùng kỹ năng diễn xuất xuất sắc của mình để lừa bòn xoay quanh anh ấy phải không..." Mộ Sở cắn răng thật chặt.

"Tôi lại sẽ không tính toán như vậy! Trình Diệu Tinh, tôi lại muốn cô và Tiêu Lăng Phong phải trả một giá thật lớn." Mộ Sở hung hăng nói xong nắm thật chặt lấy cằm của Diệu Tinh, dùng sức hôn xuống. Giống như đang trừng phạt Diệu Tinh, mà cũng giống như là đang trừng phạt mình...

Dạ Khuynh Thành.

Tiêu Lăng Phong giật nhẹ cả vạt đi vào phòng ngủ. Trong phòng an tĩnh không có một chút âm thanh nào. Thế nào vậy, không phải là cái người không có tiền đồ kia vẫn còn đang ngủ chứ! Trong lòng Tiêu Lăng Phong nghĩ tới đây liền lặng lẽ đẩy cửa ra. Trong phòng rất an tĩnh, không có một chút tiếng động nào. Gió đêm từ cửa sổ rộng mở thổi vào.

Cô nhóc này thật là, ngủ cũng không biết đóng cửa sổ lại à. Tiêu Lăng Phong bật đèn lên. Nhưng khi nhìn thấy trên giường lớn trống trơn thì toàn thân anh run lên.

"Diệu Tinh?" Anh gọi nhưng không hề có tiếng đáp lại. "Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong xoay bước đi về hướng phòng tắm. Nước trong phòng tắm mở, nhưng bên trong không có bóng dáng người nào. Trên sàn nhà của phòng ngủ là rèm cửa sổ bị xé rách tan tành. Anh nhìn. Ngón tay chậm rãi nắm chặt lại thành quyền. Trình Diệu Tinh, cho dù là như vậy, em cũng muốn rời khỏi nơi này có phải hay không?

Anh phiền não lấy điện thoại di động ra, nhưng mà bấm mãi số điện thoại của cô đến một nửa thì anh chợt cứng đờ. Không biết điện thoại của Diệu Tinh đã bị ném ở nơi nào. Lúc này anh quả quyết là cô sẽ không trở về nhà trọ, càng không thể nào đi tới chỗ cha mẹ của cô. Hạ Cẩm Trình gần đây đang bề bộn công việc, không thể rời ra nổi, đương nhiên là sẽ không có thời gian tìm đến Diệu Tinh. Như vậy hiện giờ cũng chỉ còn dư lại có một mình Alex, không, là Mộ Sở...

Tiêu Lăng Phong nắm quả đấm thật chặt. Mộ Sở. Hắn khiêu khích như thế, hiển nhiên là đã mất đi sự kiên nhẫn. Nếu như Diệu Tinh đi đến chỗ của hắn, hoặc là, hắn tìm đến Diệu Tinh, hậu quả của chuyện này... Nhưng mà anh sẽ phải làm thế nào mới tìm được hắn đây. Tra ra thân phận của hắn còn tiêu phí thời gian lâu như vậy, mặc dù đang sống cùng trong thành phố T này, nhưng mà anh hiểu rõ người tham gia tổ chức Âm Dạ, không phải là sẽ tìm được dễ dàng như vậy! Vậy thì cho người...

"Joe." Tiêu Lăng Phong lấy điện thoại ra. "Tới Dạ Khuynh Thành tìm tôi." Anh nói xong liền cúp luôn điện thoại di động, hiện tại, cần phải nhanh chóng tìm được Diệu Tinh một chút. Như vậy người có thể giúp một tay cũng chỉ có Joe, không, là Lãnh Liệt, Đường chủ của Mị ảnh đường.

Lãnh Liệt đứng ở bên ngoài cửa phòng nghỉ ngơi, đã nâng tay lên. Nắm chặt rồi lại buông ra. Sau đó lại nắm chặt... Hít sâu một hơi, anh vẫn quyết định gõ cửa. Tiêu Lăng Phong gọi anh lúc này, chắc là đã biết thân phận của anh. Anh cũng biết, với sự giao thiệp của nhà họ Tiêu, muốn điều tra được thân phận của anh từ thanh đao con kia, cũng không phải là một việc khó, huống chi lần trước anh cứu Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh, hiển nhiên là Tiêu Lăng Phong đã hoài nghi anh...

"Tới rồi thì vào đi." Nghe thấy giọng của Tiêu Lăng Phong, Lãnh Liệt sùng sốt một chút, ngay sau đó mở cửa đi vào.

"Tổng giám đốc..."

"Ngoài thời gian làm việc cứ gọi tên tôi là được rồi." Tiêu Lăng Phong nói xong xoay người lại.

"Lăng Phong." Lãnh Liệt kêu lên, quan sát phản ứng của Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong gọi anh tới đây, cũng không chỉ là nói cho anh biết một chuyện đơn giản là... tôi biết anh là Lãnh Liệt như vậy mà thôi.

"Joe, tôi muốn anh đi tra chuyện kia cho tôi, đã có kết quả chưa?" Tiêu Lăng Phong vẽ không chút để tâm, đưa đến cho Lãnh Liệt một ly rượu.

"... Vẫn chưa có."

"Là do không tra được, hay là vẫn còn chưa muốn tra ra được?" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói, giọng nói nhàn nhạt, không giống như là chất vấn, đến mức giống như là đang trần thuật tán gẫu vậy. "Tôi nên gọi anh là Joe, hay là gọi anh là Lãnh Liệt đây."

"Ở chỗ này, không có Lãnh Liệt." Lãnh Liệt kiên định nói. "Ở trước mặt của anh, tôi vĩnh viễn đều là Joe."

"Ý anh muốn nói anh vẫn còn là trợ lý của tôi, là bạn của tôi sao? Muốn nói anh sẽ không làm những chuyện gây sự bất lợi cho tôi sao?" Nghe những lời nói này của Tiêu Lăng Phong..., Lãnh Liệt cũng không hề đáp lại, giữ thái độ coi như là cam chịu.

"Được, anh đã nói chúng ta là bạn bè, vậy thì tôi liền trực tiếp hỏi anh, Mộ Sở ở đâu."

Không nghĩ tới Tiêu Lăng Phong lại hỏi trực tiếp như vậy, Lãnh Liệt rõ ràng sùng sốt. "Lăng Phong, nếu như anh hoàn toàn nguyên ý coi tôi là bạn bè, cho dù chỉ là đồng sự, nếu như anh còn tin tưởng tôi, vậy thì cũng không cần đi tìm anh ấy. Dạ Khuynh Thành, tạm thời vẫn nên dừng chuyện buôn bán lại đi."

"Ý anh là muốn tôi nhận thua?" Tiêu Lăng Phong mặt lạnh hỏi.

"Dĩ nhiên không phải là như vậy." Lãnh Liệt giải thích, "Nhưng mà bây giờ dưới tình huống thế này, cho dù anh có tra rõ hết thấy thì có thể như thế nào đây! Dạ Khuynh Thành kết thù với Xã Hội Đen, có ai còn dám tới nơi này nữa. Mục đích lần này của Thiếu chủ anh cũng đã rất rõ ràng rồi, Thiếu chủ quyết sẽ không bỏ qua cho Dạ Khuynh Thành."

"Bởi vì hắn không chịu buông tha, vậy thì tôi sẽ phải buông tha vô điều kiện hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Nếu như là năng lực của tôi không đủ, tôi không đầu lại Thiếu chủ của anh, không gánh nổi Dạ Khuynh Thành, tôi nhận, nhưng mà, muốn tôi buông tay thì không thể nào."

"Lăng Phong..."

"Hiện tại tôi chỉ muốn biết Mộ Sở đang ở nơi nào. Diệu Tinh đi tới chỗ của hắn rồi, tôi không muốn cô ấy có chuyện."

"Thiếu chủ là sẽ không làm thương tổn đến Diệu Tinh..."

"Lãnh Liệt, tôi đang hỏi anh một lần cuối cùng, Mộ Sở ở nơi nào? Nếu như hắn làm thương tổn đến Diệu Tinh, tôi đây cũng không cần biết anh là ai, cũng không quan anh là ai, coi như dùng mạng của tôi để đánh cược, tôi cũng muốn anh đưa ra một giá cao."

Bàn tay Lãnh Liệt nắm thật chắc, lúc này muốn Tiêu Lăng Phong đi tìm Mộ Sở tự nhiên không phải là lựa chọn sáng suốt. Mâu thuẫn giữa hai người đã căng thẳng đến cao độ. Nếu như lúc này, Tiêu Lăng Phong đi đến biệt thự, thì cục diện này, không biết là người nào sẽ có thể khống chế được trong tay rồi...

"Tôi đi tìm Diệu Tinh, tin tưởng tôi, tôi sẽ mang được cô ấy về."

"Tại sao tôi phải tin tưởng anh?"

"Chỉ bằng tôi coi anh trở thành bạn bè..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Muốn em phải áy náy cả đời

Diệu Tinh giống như là tượng gỗ, cô máy móc khoắc y phục người lên, từ cửa sổ nhìn ra ngoài. Đinh Ngôn Hồ Lự tối đen một mảnh khiến cho trong lòng của cô tràn ngập thế lương. Diệu Tinh nhẹ nhàng hít mũi một cái, đi ra ngoài. Trong phòng vắng ngắt, gió đêm từ cửa sổ thổi vào lạnh băng băng một mảnh...

"Trình tiểu thư, Thiếu chủ muốn ngài đi xuống lầu dưới dùng cơm."

"Cảm ơn, bắt quá không muốn phiền toái, lúc này tôi chỉ muốn rời đi thôi." Diệu Tinh nhìn cô gái kia nghiêm túc nói.

"Thiếu chủ đã dặn đưa ngài đi ăn bữa tối ạ!" Người phụ nữ kia gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ. di@en*dyan(lee^qu.domn), Diệu Tinh nở một nụ cười chua xót, đây là ý gì, định giam lỏng cô sao?

Lầu dưới an tĩnh không có một chút âm thanh nào, nhìn ra bên ngoài cửa sổ đen như mực, Diệu Tinh gần như hoài nghi không phải nơi này bị ngăn cách với thế giới đầy chữ. Món sắn trong bữa ăn tối cực kỳ phong phú, thời điểm ngồi xuống, Diệu Tinh mới phát hiện ra, từ tối hôm qua mình thật sự cũng chưa hề ăn thứ gì, uống đầy một bụng rượu, lại còn bị Tiêu Lăng Phong gaiyf vào một trận như vậy...

Diệu Tinh cười, cực kỳ biết điều ngồi ăn bữa ăn tối, sau đó đi lên lầu, nhưng đứng ở trong hành lang, cô lại quên mất, vừa mới rồi cô đã đi từ trong gian phòng nào ra ngoài. Rốt cuộc, Mộ Sở có thân phận gì? Bây giờ nghĩ lại, cho tới bây giờ hành tung của anh đều là mờ hồ không chừng...

"Trình tiểu thư, cô đứng ở đây làm cái gì?" Đột nhiên có một giọng nói lạnh như băng vang lên dọa Diệu Tinh giật mình. "Phòng của ngài ở chỗ này." Người phụ nữ kia nói, rồi dẫn theo Diệu Tinh đi tới trước cửa một căn phòng. Thật kỳ quái, cô gái kia cũng không hề giúp cô mở cửa, mà sau giây phút xác định nhìn thấy rõ thì xoay người rời đi.

Diệu Tinh có một chút nghi ngờ, nhưng lại cũng không có sự lựa chọn khác, nơi này là nơi nào cô cũng không có cách nào để xác định, làm sao để có thể rời đi khỏi đây.

Tách. Cô vặn mở khóa cửa, cửa phòng vừa mở ra đồng thời có tiếng thở gấp bị đè nén vang lên mập mờ cùng lúc truyền đến. Sau lưng Diệu Tinh chợt cứng đờ, cô không xa lạ gì đối với loại âm thanh như thế này...

Dương Nhược Thi ôm thật chặt lấy Mộ Sở, không lưu loát và chủ động biểu diễn dịch chuyển vô cùng tinh tế. Cặp mắt của cô hàm chứa nước mắt, đầm đìa đáng yêu nhìn Mộ Sở. Nỗi đau đớn thật sự khó có thể chịu được, diễn☆đ●ânlê☆q●uýđ●ôn nhưng mà vì để giữ Mộ Sở ở lại, Dương Nhược Thi cô chấp nhận. Ánh mắt Dương Nhược Thi lặng lẽ nhìn về phía cánh cửa, nhìn về không cách nào tin nổi trong mắt Diệu Tinh, cô đặc ý rên lên một tiếng.

"A Sở! Anh đừng rời khỏi Nhược Thi có được hay không?" Cô ghen ngào: "Cho dù, cho dù... A Sở có yêu người khác cũng được, chỉ cần đừng đuổi em đi, hãy để cho em được ở lại bên cạnh anh! Được không?"

"Nhược Thi, cô bé ngốc này, làm sao anh lại thích người khác được chứ?" Anh thương tiếc khẽ hôn lên nước mắt của Dương Nhược Thi. Mộ Sở, anh thấy rõ rồi chứ, đây mới chính là người phụ nữ mà anh cần phải toàn tâm toàn ý, ngay cả tánh mạng của mình không quan tâm để bảo vệ, cô mới đáng

giả để cho anh yêu.

Cạch! Diệu Tinh hạ tay mình từ trên tay cầm cửa xuống, cô xoay người tránh đi chỗ khác. Bảo người dẫn cô đi tới nơi này, chính là vì muốn để cho cô nhìn thấy một màn này hay sao?

Nghe tiếng động ở cửa, Mộ Sở xoay mặt lại, nhìn thấy bóng dáng Diệu Tinh chợt kóe lên, anh kéo chiếc chăn mỏng qua che dậy lên người Dương Nhượng Thi: "Chờ anh một chút!" Mộ Sở nói xong liền nắm lấy chiếc áo ngủ nhanh chóng đi ra ngoài...

Sắc mặt Dương Nhượng Thi đỏ hồng, cô ngồi dậy nở nụ cười. Thì ra là, chiêu chủ động trong tình cảm này của cô thật sự có hiệu. Bất quá chỉ là mấy câu nói động lòng người kia, bất quá chỉ là mấy giọt nước mắt kích động, Mộ Sở sẽ muốn có...

Nhẹ nhàng vén chăn lên, nhìn màu đỏ đã được lau đi, Dương Nhượng Thi thoáng chút cười, dần dần nụ cười phai nhạt đi. A Sở, sớm biết sẽ gặp được anh, em nên vì anh để bảo vệ cho mình thật tốt.

Mộ Sở ba bước cũng dồn thành hai bước đuổi theo Diệu Tinh. Anh đưa ra cánh tay dài của mình ra lôi kéo cổ tay Diệu Tinh.

"Làm sao mà em chạy nhanh như vậy, không muốn vào xem một chút sao?" Mộ Sở cười xấu xa.

"Buông tay!" Trong mắt Diệu Tinh tràn ngập đủ sự chán ghét. Cô còn có thể ngửi thấy được mùi ở trên người Mộ Sở, cái mùi này tỏa ra đã hun cô có chút buồn nôn.

"Chúng ta cũng là người giống nhau, em có tư cách gì mà chán ghét tôi? Tôi dám khẳng định, thời điểm ở dưới người Tiêu Lăng Phong, em còn..."

"Dám dăng hơn bất luận kẻ nào khác, đúng không?" Diệu Tinh nhìn Mộ Sở cười nhận lấy lời nói, "Anh không cần ngưng ngừng, tôi nghe đã thành thói quen rồi, bất kể lời nói nhục mạ nào cũng đều không thể làm cho tôi bị tổn hại."

Nhìn bộ dạng của Diệu Tinh tràn ngập vẻ phớt tình như không, trong lòng Mộ Sở chợt bị kéo đau một hồi. Anh vốn định nói như vậy, nhưng mà... Khi lời nói kia lại được từ chính trong miệng của Diệu Tinh, không chút kiêng kỵ, mà nói ra như vậy, Mộ Sở lại không cách nào tiếp nhận được...

"Nhìn thấy một màn như vậy, em cảm thấy rất đau lòng phải không? Có phải là em cảm thấy, giống như đang nhìn thấy Mộ Thần phản bội lại em hay không?" Mộ Sở nhìn Diệu Tinh vẫn giữ bộ dạng vẻ không chút quan tâm kia, liền hận đến cắn răng nghiến lợi.

Mộ Sở tàn nhẫn nhắc nhở nỗi đau làm Diệu Tinh một hồi giật mình. Cô thu hồi lại nụ cười chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Tại sao nhất định phải dùng tới Mộ Thần để chọc tôi đau đớn như vậy?" Diệu Tinh thì thầm hỏi. Giọng nói của cô rất nhẹ, giống như là không có biện pháp nào để thừa nhận dù chỉ một chút sự ưu thương nặng nề kia vậy.

"Đau đớn sao?" Mộ Sở giống như đang nghe thấy chuyện cười vậy! "Em sẽ đau lòng sao? Tôi xem ra em và Tiêu Lăng Phong quấn lấy nhau rất vui vẻ như thế! Em cũng sẽ đau lòng sao?"

Diệu Tinh cúi đầu, đau lòng nhắm lại ánh mắt, mới vừa rồi trong nháy mắt, quả thực cô có chút ít cảm xúc như vậy. Cô thật sự cảm thấy giống như nhìn thấy Mộ Thần đang phản bội mình vậy. Nhưng chỉ một giây kế tiếp. Cô đã tỉnh táo lại. Đó không phải là Mộ Thần, Mộ Thần không bao giờ có thể đối xử với cô như vậy.

"Rất đau lòng, đúng không?" Mộ Thần cười. "Vậy là em đã hiểu, năm đó Mộ Thần đã đau khổ..."

Diệu Tinh lùi về sau một bước dựa vào trên vách tường. Tận mắt nhìn thấy bóng lưng phản bội của cô anh có đau lòng không? Mộ Thần, nếu như anh, hoặc là tận mắt nhìn thấy em trở nên không chịu được như thế này, có phải là anh cũng sẽ giống như bọn họ hay không, cũng sẽ cảm thấy em rất ghê tởm, cảm thấy em bẩn thỉu đến mức, có tắm rửa thì cũng không thể sạch sẽ được đúng không...

Mộ Sở nhìn dáng vẻ thống khổ của Diệu Tinh, trong lòng anh có chút khoái cảm khi đã trả thù thành công, nhưng cũng có một chút co rút đau đớn! Tại sao cô lại xuất hiện tại nơi này? Tại sao anh lại muốn cô sẽ nhìn thấy những cảnh này...

"Mộ Sở, thật ra thì... Cho đến bây giờ em mới biết, hóa ra anh lại hận em đến như vậy." Diệu Tinh ngẩng đầu lên: "Những thứ này em đều đáng phải nhận!" Mộ Sở gật đầu.

"Vì Đường Nhã Đình mà Tiêu Lăng Phong có thể hành hạ em, anh làm như vậy cũng chỉ vì muốn báo thù cho người anh trai của mình.

"Đúng thế! Tôi hận em, dĩ nhiên tôi hận em. Bằng không em cho rằng tôi thật sự yêu em sao?" Mộ Sở cười. "Chớ suy nghĩ lung tung như vậy! Bất quá tôi chỉ là muốn cướp em từ bên người Tiêu Lăng Phong đi mà thôi, bất quá chỉ là muốn để cho em yêu tôi, sau đó sẽ hung hăng vứt bỏ em. Tôi muốn em ném thù một chút mùi vị bị người yêu vứt bỏ, đùa bỡn thống khổ như thế nào..."

"Vậy sao anh không nói sớm?" Diệu Tinh hỏi. "Em sẽ có thể phối hợp cùng với anh." Giọng nói của Diệu Tinh đột nhiên trở nên bình thản, không hề có một chút phập phồng nào, giống như hoàn toàn không có một chút tâm tình nào vậy. "Mộ Sở! Cho dù anh có giết em, em cũng sẽ không có một câu oán hận nào!"

"Giết em ư?" Mộ Sở cười. "Chị dâu à, tôi sẽ không giết em, tôi cũng không muốn em dùng cái chết để trốn tránh sự khiển trách trong nội tâm em. Tôi muốn em còn sống. Muốn em luôn nhớ em là sự phản bội của em đã hại chết anh trai của tôi, tôi muốn em phải áy náy cả đời..."

Hơi thở lạnh như băng đập vào trên mặt Diệu Tinh, từng chữ từng lời rõ ràng nghe đau đớn như vậy.

"Em bây giờ vẫn còn sống, chính là dùng sự áy náy lẫn cuộc sống của em để tế lễ Mộ Thần!" Cô nói xong chậm rãi ngăn chặn ở trên ngực, sự đau đớn đã nhanh chóng lan tràn.

"Diệu Tinh, em có biết là trước khi chết anh trai tôi đã từng gọi điện thoại tới cho tôi hay không?" Ngón tay của Mộ Sở nhẹ nhàng xẹt qua gò má Diệu Tinh.

Sau khi xảy ra tai nạn xe cộ đối với Đường Nhã Đình, anh ấy đã từng gọi điện thoại cho tôi, anh ấy nói với tôi về rất bi thương: "A Sở à, Tiêu Lăng Phong nói chỉ cần anh chia tay với Diệu Diệu, anh ta liền không truy cứu trách nhiệm của Diệu Diệu nữa. Anh không muốn cô ấy có chuyện. Nhưng mà... Anh lại không làm thế nào để rời bỏ cô ấy được!"

Diệu Tinh nhẹ nhàng cắn môi, thân thể run rẩy thành một đoàn. Mộ Thần. Mộ Thần... Nước mắt cứ trào ra mãnh liệt. Cô không cách nào khống chế nổi.

"Anh trai tôi còn nói: "A Sở, em cười anh không có tiền đồ cũng được, anh thật sự không thể không có Diệu Diệu, anh không thể rời bỏ cô ấy. Nếu không nhìn thấy cô ấy thì anh sẽ rất nhớ, nhưng mà anh lại không dám gọi điện thoại, anh sợ nghe thấy giọng nói của cô ấy, anh lại sẽ càng thêm không thể khống chế được bản thân mình mà nhớ đến cô ấy..."

Mộ Sở nhẹ nhàng nói, từng câu từng chữ đều được nói ra thật nhẹ nhàng chậm rãi.

"Diệu Tinh, em nhớ đi, những thứ này tôi đã nói với em rồi, khi đó. em hoàn toàn không có chút cảm giác nào! Vậy thì bây giờ đây? Em có đau lòng không? Có hối hận vì đã phản bội anh trai tôi không?" Mộ Sở hỏi,

Diệu Tinh nghẹn ngào. Mộ Thần, thật xin lỗi, thật xin lỗi, Diệu Diệu không muốn như vậy, thật sự không muốn... Em lại thật cho là, chỉ cần đáp ứng Tiêu Lăng Phong, thì anh sẽ có thể không có chuyện gì xảy ra. Em không biết rằng, chuyện sẽ biến thành như vậy...

Nhìn bộ dạng Diệu Tinh có vẻ đã thông hiểu, ngón tay của Mộ Sở từ từ vòng lên. Mộ Sở, mày không thể dao động, không thể...

"Em biết không, có lúc tôi thật sự vô cùng muốn tự tay giết em, nhưng mà... Khi mỗi lần em bị gặp nguy hiểm, trong miệng em lại kêu tên Mộ Thần, thì tôi liền cảm thấy không đành lòng. Chỗ nào gây tổn thương cho em, tôi cũng sẽ lấy lại công bằng giúp cho em. Anh trai của tôi thương em như vậy, anh ấy đã bỏ qua, không thể để cho em phải chịu bị thương tổn. Anh ấy không có ở đây, tôi liền thay anh ấy bảo vệ em. ..." Mộ Sở chậm rãi lau nước mắt của Diệu Tinh. "Nhưng mà... Tại sao em lại cứ phải Tiêu Lăng Phong? Diệu Tinh, tôi có thể bỏ qua không quan tâm việc em đã đối xử, đã làm những gì với anh trai tôi, bởi vì anh ấy đã từng nói, bất kể em có làm gì sai trái, anh ấy cũng sẽ không trách em. Cho nên tôi cũng có thể, thậm chí, nếu em yêu người khác, tôi cũng vẫn có thể rất vui vẻ mà chúc phúc cho em! Nhưng tại sao nhất định cứ phải là Tiêu Lăng Phong."

Tay Mộ Sở cũng run rẩy, nhìn Diệu Tinh nghẹn ngào không cách nào nói chuyện, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, tim của anh cũng như bị nhéo lại thật chặt, cực kỳ đau đớn.

"Em liền yêu đơn giản tùy tiện như vậy, chính em là người đã bức tử anh trai tôi. Như vậy, em coi anh trai tôi là cái gì, việc này chính là em cái mà em vẫn luôn mồm nói chính là tình yêu đích thực sao? Tình yêu của em, chẳng lẽ lại có thể rẻ tiền đến như vậy hay sao..."

"Đừng nói nữa." Diệu Tinh run rẩy túm lấy áo của Mộ Sở: "Đừng nói nữa, cầu xin anh..."

"Tại sao lại không nói chứ?" Mộ Sở hỏi. "Diệu Tinh, em như vậy mà lại cũng không hề gặp phải con ác mộng hay sao? Em cùng với Tiêu Lăng Phong quấn lấy nhau như vậy, làm hết những chuyện mà người ta không muốn nhìn thấy như vậy, khi ấy em có từng nghĩ đến anh trai tôi không? Anh ấy cũng sẽ thật là đau đớn, thật là khó chịu, mà em cũng không hề nghe thấy, được tiếng của anh ấy hỏi em tại sao lại quên anh ấy, tại sao em lại phản bội anh ấy..."

"A ..." Diệu Tinh đột nhiên ôm chặt lấy bản thân mình, kêu lên thành tiếng: "Không nên nói nữa, không nên nói nữa." Diệu Tinh kêu lên, dùng sức bịt lấy lỗ tai...

"Diệu Diệu, em hãy làm bạn gái của anh nhé, có được hay không..."

"Diệu Diệu, chờ em mười tám tuổi rồi, chúng ta liền đính hôn đi..."

"Diệu Diệu, thời gian trôi qua sao chậm hơn thế nhỉ? Em nghĩ đến lúc nào thì mới có thể đến mười tám tuổi đây?" Lúc nói anh vẫn luôn luôn sờ sờ đỉnh đầu của cô về bất đắc dĩ.

"Diệu Diệu, anh nghĩ muốn cả đời này sẽ được dắt tay của em qua đường quốc lộ"

Diệu Tinh đè ép ngực thật chặt, hô hấp càng ngày càng co rút lại, thân thể từ từ run rẩy co lại thành một đoàn. "Mộ Thần! Diệu Diệu cũng muốn được sống cùng với anh cả đời này..."

"Em cảm thấy, một người bạn thân như em, sẽ xứng với anh trai của tôi hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Bên bờ sụp đổ

"Em cảm thấy một người bạn thân như em mà xứng với anh trai tôi sao?" Nghe lời Mộ Sở nói ra..., Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên, ngược mắt nhìn Mộ Sở.

"Tôi biết tôi bạn thân, xin anh không nên hết lần này đến lần khác nhắc nhở tôi như vậy có được không?" Trong giọng nói của Diệu Tinh mang theo một chút ghen ghét. "Mộ Thần chính là người con trai tốt đẹp nhất trên cái thế giới này, tôi đã sớm không xứng với anh ấy rồi!" Từ ngày cô đáp ứng yêu cầu của Tiêu Lăng Phong, thì từ ngày đó cô bắt đầu đã thấy mình cũng đã không xứng với Mộ Thần rồi.

"Trình Diệu Tinh, một người phụ nữ không hề biết tự trọng giống như em, @MeBau*diendan@leequydomn@ tôi thật sự không biết vì cái gì mà anh trai của tôi lại yêu em như vậy?" Mộ Sở chậm rãi ngồi xổm xuống, "Thậm chí tôi còn hoài nghi, có phải là em thật sự yêu Mộ Thần thật lòng hay không nữa kia!"

"Đù rồi!" Vẫn đang khóc khè run rẩy, đột nhiên Diệu Tinh trở nên kích động đẩy Mộ Sở ra: "Anh làm nhục tôi, hận tôi, tôi đều nghĩ có thể không thèm để ý, nhưng mà tôi không cho phép anh hoài nghi tình cảm của tôi đối với Mộ Thần!"

"Hừ hừ!" Mộ Sở cười nhẹ, giống như đang nghe kể chuyện cười vậy. "Em yêu anh trai tôi vậy mà em vẫn lên giường cùng với Tiêu Lăng Phong! Như em chỉ có thể nói, tình yêu của em quá rẻ mạt rồi!"

Mộ Sở đứng dậy chậm rãi khom lưng đi xuống nâng cái cằm của Diệu Tinh lên: di@en*dyan(lee^qu.donn), "Về sau chớ có bao giờ nói em yêu anh trai của tôi nữa. Tôi sợ anh ấy sẽ ghê tởm." Mộ Sở nói xong, hất mặt Diệu Tinh ra làm nhục. Gương mặt Diệu Tinh nghiêng đi thật lâu. Rất đau, nhưng cô vẫn không đứng dậy.

Dương Nhược Thi tránh ở một bên, nhìn Mộ Sở rồi đi, một nụ cười có chút đắc ý hé mở ở trên bờ môi. Dương Nhược Thi chậm rãi đi tới bên người Diệu Tinh, chiếc khăn tắm choàng trên người chẳng qua chỉ cột lại ở một chỗ. Ở vị trí thật sâu trên cổ vẫn còn dấu vết mờ mờ dưới ánh đèn ở màu trắng, nhìn thấy đặc biệt rõ ràng.

Dương Nhược Thi nhìn dáng vẻ chật vật của Diệu Tinh về đây chăm chọc. Quả nhiên, bất kể Diệu Tinh kia có phải có tình cảm gì đối với Mộ Sở hay không, nhưng một khi nhìn thấy có một người đàn ông giống nhau như đúc với bạn trai của mình, đang ôm ấp người phụ nữ khác, đến cuối cùng thì vẫn không thể đủ sức mà nhúc nhích đi được! Dương Nhược Thi bắt đầu cảm thấy may mắn với cách làm của mình,

Sai người làm dẫn dắt Diệu Tinh đi chứng kiến một màn quyến luyến kia, để cho Mộ Sở nói ra những lời vẫn luôn chất chứa trong lòng như vậy, bước đi này, quả nhiên là không sai! A Sở, em cũng không tin, mọi chuyện đã nói ra toàn bộ như vậy rồi, anh lại vẫn còn có thể tiếp tục cung chịu cô ta, từ từ yêu cô ta được nữa!

"Trình Diệu Tinh, cô cũng có ngày hôm nay sao?" Dương Nhược Thi nỉ non, kéo thật chặt chiếc khăn tắm lại. Rốt cục cô cũng đã làm cho Diệu Tinh phải nếm trải nỗi thống khổ giống như của cô rồi!

"Trình Diệu Tinh. Rốt cục thì tôi vẫn cứ thắng cô. Cuối cùng, người mà A Sở lựa chọn, lại vẫn là tôi!" Dương Nhược Thi cười, nhưng trong lòng cô lại có chút đau khổ. A Sở, em thực không muốn anh cùng với Trình Diệu Tinh! Trình Diệu Tinh, tôi cũng không bao giờ muốn để cho cô hạnh phúc, bất kể là người nào, cô cũng đừng mơ tưởng có được. Tôi muốn cả đời này của cô, cũng không thể nào được ở chung một chỗ với người mình yêu.

Diệu Tinh chậm rãi ngẩng đầu, từ lần gặp Dương Nhược Thi ở trong buổi tiệc rượu của Thiên Tuấn ngày trước, cho đến bây giờ, đúng là lần đầu tiên Diệu Tinh mới nhìn thấy Dương Nhược Thi. Chỉ có điều cô không nghĩ tới sẽ gặp cô ta ở trong tình huống như thế này, lại gặp vào đúng thời điểm cô đang ở trên giường của Mộ Sở, lại còn thiếu chút nữa thì bị Mộ Sở cưỡng bạo như vậy!

"Làm sao mà cô lại nhìn tôi như vậy?" Giọng nói của Dương Nhược Thi có ý khàn khàn. Cô đắc ý nhìn Diệu Tinh, khoe khoang dấu vết trên cổ của mình. "Thật là ngượng ngùng, A Sở là một người luôn luôn nóng vội như vậy, chuyện như vậy mà bị cô nhìn thấy ..." Câu nói nghe vào thì rõ ràng là một câu mang tính chất của sự ngượng ngùng, bối rối. Nhưng mà trong ngữ điệu nói của Dương Nhược Thi thì lại không hề có một chút ý tứ xấu hổ nào.

"Chính tôi mới là người nên ngượng ngùng." Diệu Tinh lau nước mắt. "Tôi không nên chạy loạn khắp nơi, làm quấy rầy đến hai người, thực xin lỗi!" Giọng nói của Diệu Tinh nhẹ nhàng, nhưng nụ cười của Dương Nhược Thi thì lại phai đi! Thứ mà cô ta muốn thì lại không phải như thế, chẳng phải Diệu Tinh cũng đang rất tức giận đấy sao? Cô ta hẳn là phải khóc rất thương tâm mới đúng chứ!

"Tôi cũng không muốn thấy cô ở đây cướp Mộ Sở đi, tôi đã thua cô lần thứ nhất, thì sẽ không thể tiếp tục thua cô lần thứ hai!" Dương Nhược Thi trong lòng có chút không bình tĩnh, thậm chí hơi thở đã bắt đầu có chút hỗn hển, tức giận. "Tôi sẽ không để người khác cướp đi đồ của tôi, nếu không, tôi tình nguyện sẽ phá hủy hết thảy!"

"Anh ấy hận tôi đến tận xương, tôi làm sao mà cướp mất anh ấy của cô đi được chứ!" Diệu Tinh cười đến có một chút thê lương: "Tôi sẽ không cướp đi thứ của cô, một người giống như tôi đây, có sống cũng cần bản không có chút ý nghĩa nào! Tôi ngoại trừ chỉ biết gây ra thêm phiền toái cho người khác, ngoại trừ bị làm con người bị tất cả các người nói vì người yêu, vì người thân của mình mà báo thù mà bắt nạt, làm nhục ra. thì tôi đều không làm được

cái gì hết!"

Dương Nhượng Thi cứng họng, cô đã tưởng tượng ra phản ứng của Diệu Tinh sẽ hung ác đến thế nào, thế nhưng mà thực tế lại không hề giống với những gì mà cô đã nghĩ lúc trước! Trên mặt Diệu Tinh chỉ thấy sự ưu thương nồng đậm như vậy, nồng đậm đến mức làm cho cô có chút áy náy, nhưng đồng thời, sự trả thù tự đáy lòng cũng trào dâng rất mãnh liệt

"Nếu cô đã rõ ràng như vậy, Trình Diệu Tinh, cô liền ngoan ngoãn, cách A Sở xa một chút đi! Cô không phải là người phụ nữ thích hợp đứng ở bên cạnh anh ấy. Đây là tôi có thiện ý nhắc nhở cô, nếu như cô không nghe khuyên cáo, như vậy thì Trình Diệu Tinh, tôi cũng không ngại phá hủy cô, không phải là cứ mỗi một lần A Sở ở bên cạnh cô, thì mỗi một lần như vậy không phải là đều sẽ có người hảo tâm tới cứu cô đâu!"

Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên. Lời của Dương Nhượng Thi là có ý gì, chuyện là do cô ta làm sao?

"Cô không cần phải nhìn tôi như vậy!" Dương Nhượng Thi lắc đầu: "Chuyện kia chính là do tôi làm, cho dù là tôi không làm, thì A Sở cũng sẽ làm! Anh nói, anh hận cô đã phản bội Mộ Thần, cho nên muốn giáo huấn cô và Tiểu Lăng Phong. Tôi không muốn anh ấy phải làm những chuyện bẩn thỉu như vậy, cho nên tôi liền thay anh ấy làm"

Diệu Tinh có chút không dám tin tưởng vào những gì mà mình đã nghe thấy! Mộ Sở, hết thấy những chuyện như vậy, thế nhưng lại đều là sự sắp xếp của anh ta, rồi tất cả lời nhục mạ của những người đó vang lên trong cô. Ha ha, Diệu Tinh cười một tràng thê thảm. Tại sao tất cả mọi người có thể dùng phương thức như thế để tới hủy diệt cô, từ những tên ăn mày lưu manh trở đi...

"Cho nên, Trình Diệu Tinh, đừng có quá nghĩ lại đến những chuyện của mình làm gì, bọn họ hoàn toàn không hề quan tâm đến cô như cô vẫn tưởng tượng như vậy đâu!" Dương Nhượng Thi vừa chậm rãi nói: "Cô cũng không cần oán trời trách đất! Trình Diệu Tinh, bởi vì đây cũng chính là báo ứng của cô mà thôi! Là do chính cô không dùng đúng chuyện để hại chết Mộ Thần, là do chính cô bên trái dao động, bên phải lác lác như vậy, cho nên A Sở mới hận cô thấu tận xương! Trình Diệu Tinh, con người như cô thế này, nên đi tìm chết đi..."

Diệu Tinh từ từ đứng dậy, bên tai cô vẫn quanh quẩn những lời chửi tai kia của Dương Nhượng Thi. Cô ta nói: Trình Diệu Tinh là chính cô đã hại chết Mộ Thần! Mộ Sở nói: Cô cảm thấy người bẩn thỉu như cô lại xứng với anh trai của tôi sao? Diệu Tinh cười thê thảm, từ từ đứng dậy rồi đi...

Trong phòng khách trống trơn, Diệu Tinh đẩy cửa ra, bên ngoài đen nhánh một mảnh. Diệu Tinh luôn luôn cảm thấy đặc biệt sợ hãi đối với sự đen tối u ám kia, nhưng cô lại tựa như thật sự không hề phát hiện ra vậy, cứ như thế trực tiếp đi vào trong bóng tối. Trên bầu trời, thỉnh thoảng lại có tia chớp sáng lên, lá cây rung lên trong gió vang lên tiếng xào xạc. Diệu Tinh cứ đi về thất hồn lạc phách như vậy. Hết thấy sự hắc ám, sự sợ hãi, tựa như cũng không hề được cô phát hiện ra...

Diệu Tinh chậm rãi bước đi, nước mắt trên mặt lăn xuống làm ướt nhẹp váy áo của cô...

Àm! Đột nhiên một tiếng sấm vang dội vang lên. Sau một khắc, bầu trời liền giống bị bỏ ra vậy, những giọt mưa to lạnh như băng tằm tã rơi xuống, không chút kiêng kỵ đánh vào trên người, Diệu Tinh. Những hạt mưa rơi mạnh mẽ, giống như quất vào trên gương mặt của cô, đau rất...

"Diệu Diệu, bất kể em có làm gì sai anh cũng sẽ không trách em! Diệu Diệu, anh thật sự rất yêu em! Những lời nói của Mộ Thần vọng về ở bên tai của cô. Bộ dạng anh ho ra máu cứ từng lần một tái hiện lại khi tiết trời giống như đã xảy ra ba năm trước đây

"Diệu Tinh, cô cũng sẽ không thấy con ác mộng sao? Ở trong lúc cô và Tiểu Lăng Phong đang quấn lấy nhau, hai người đang cùng nhau tận lực làm những chuyện mờ ám kia, thì cô có từng nghĩ tới anh trai của tôi không? Anh ấy sẽ thật là đau, thật khó chịu! Cô cũng không nghe thấy được giọng nói của anh ấy khi hỏi tại sao cô lại quên anh ấy, tại sao cô lại phản bội anh ấy." Giọng nói của Mộ Sở giống như những lời ma chú vậy, cứ như vậy đã cứng rắn xé đôi thân thể của cô ra, sau đó móc lấy trái tim hoang tàn đau thương của cô vào một nơi, cứng rắn vứt xuống trên mặt đất. Sau đó hung hăng giẫm đạp lên...

"A...!" Tâm tình Diệu Tinh gần như hồng mắt. Cô lớn tiếng khàn giọng kêu lên. Diệu Tinh quỳ gối giữa gòira mưa lạnh như băng, ôm chận trên ngực mình thật chặt. Diệu Tinh nức nở đầy thống khổ, lúc này những giọt nước mắt từ trong mắt cô lăn xuống nóng rực.

"Mộ Thần, không phải là Diệu Diệu thật tâm muốn phản bội anh, tại sao ngay cả cơ hội giải thích mà anh cũng không cho em nói ra, tại sao?" Diệu Tinh lớn tiếng gào thét, sau đó ho khan một tiếng. Một chất lỏng ấm áp từ khóe miệng chảy xuống, chẳng qua là máu đỏ tươi này đã bị đêm tối che giấu đi.

Có phải tất cả mọi người đều hận không thể giết chết được mình hay không? Diệu Tinh nghĩ tới, đau khổ cười lên một tiếng. "Mộ Thần, em không muốn anh hiểu lầm con người của em! Diệu Diệu nhất định phải giải thích rõ cho anh biết... hiện tại Diệu Diệu phải đi tìm anh, em nghĩ muốn giải thích rõ cho anh biết..."

Ừng ừng! Tiếng sấm vang dội khiến cho cả trái tim Mộ Sở cũng cảm thấy đặc biệt phiền não. Tay nắm chặt lại thành quả đấm, anh liền xoay bước đi ra ngoài. Lúc này, Diệu Tinh có thể còn chỗ cũ hay không, hay là cô đang ở nơi nào...

Nhưng mà khi anh đẩy cửa ra, thì lại chỉ nhìn thấy cả dãy hành lang đều là trống rỗng! Trong lòng Mộ Sở đột nhiên co rúc lại một hồi.

Mộ Sở đi tới lầu dưới, nhìn Quân gia đang chỉ huy người giúp việc. Sắc mặt của anh từ từ lạnh xuống. Diệu Tinh có thể từ nơi này sẽ đi đâu đây. Tay nắm thật chặt thành quyền, anh lạnh lùng quét mắt qua Quân gia. Tựa như là cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh kia, sống lưng Quân gia chợt cứng đờ.

"Trình tiểu thư đang ở đâu rồi?" Mộ Sở lạnh giọng hỏi, tìm từng gian phòng trên lầu, nhưng mà cũng không nhìn thấy Diệu Tinh đâu. Như vậy, đáp án chỉ có một, chính là hiện tại cô đã rời đi khỏi đây rồi! Nhìn ra ngoài cửa sổ khí trời ngày càng ác liệt, nét mặt của Mộ Sở càng lạnh hơn.

"Thiếu chủ!" Quân gia cung kính kêu lên, "Trình tiểu thư đang ở trên lầu nghỉ ngơi!"

"Phé vật!" Nguyên do cũng bởi vì Diệu Tinh nhìn thấy chuyện như vậy mà Mộ Sở trở nên nổi giận, nhất là khi nghe thấy câu trả lời kia của Quân gia anh càng trở nên tức giận thêm "Cô đã quan tâm chăm sóc cho khách khứa như thế nào vậy?" Mộ Sở lạnh lùng hỏi, sự tình đã đến mức như vậy, dĩ nhiên là anh có thể nhìn ra, hơn nữa từ trong lời nói, anh cũng không nghe thấy là có người mang Diệu Tinh đi ra khỏi cửa. Hiện tại Diệu Tinh đã đi rồi, vậy mà cô ta là Quân gia cư nhiên lại không hề phát hiện ra.

"Thiếu chủ, rõ ràng là ngài..." Quân gia khần trương giải thích, "là Dương tiểu thư nói, Thiếu chủ phân phó, chờ Trình tiểu thư dùng xong bữa ăn tối, liền đưa Trình tiểu thư tới gian phòng kia. Chẳng lẽ..."

"Ta làm sao?" Mộ Sở hỏi: "Thời gian cô ở trong Âm dạ cũng không phải là ngắn ngủi, cô có biết sự trừng phạt đối với làm việc không thuận tiện là cái gì không?" Mộ Sở hỏi, nheo mắt lại quan sát Quân gia ở trước mắt đang run rẩy cả người.

"Thiếu chủ, tiểu thư Nhục Thi nói... nói là ngài đã phân phó!" Quân gia run run rẩy rẩy giải thích. Chuyện này nếu như không giải thích cho rõ ràng, cô thật sự không dám tưởng tượng hậu quả của mình thế nào! Mộ Sở tức giận, không phải bất luận kẻ nào cũng dám thừa nhận sai lầm của mình.

"Nhục Thi?" Mộ Sở nheo cặp mắt lại. Cô ta lại còn dám mang quá trình của mình đẩy tới trên người Nhục Thi.

"Thiếu chủ, xin ngài hãy tin tưởng tôi!"

"Ta không nghe lời giải thích của cô. Ta chỉ để ý đến kết quả của sự việc. Mà kết quả sự việc của cô chính là cô đã làm việc không trôi chảy..., Hãy kéo cô ta ra ngoài cho ta, xử trí theo như quy củ." Mộ Sở lạnh lùng giờ tay nói, rõ ràng anh không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào.

Quân gia cứ như vậy bị kéo ra ngoài. Không có bất kỳ giải thích nào. Ở trong Âm Dạ lâu như vậy, cách thức làm việc của Mộ Sở như thế nào, cô đều rất rõ ràng. Bất quá, những sự đối trả của Dương Nhục Thi kia, bất luận người nào ở đây cũng nhìn thấy rất rõ, thế nhưng Thiếu chủ vẫn luôn luôn không khéo kia lại luôn bị bụng bít...

Bùm! Tiếng sấm vang lên ở dưới bầu trời đêm. Lúc này, mưa to càng thêm điên cuồng, tiếng sấm càng thêm vang dội. Giống như chuyện tình bất bát hơn vẫn còn đang ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Diệu Tinh, em không thể có chuyện

Không thấy Diệu Tinh đâu, Mộ Sở gần như điều động toàn bộ lực lượng Âm Dạ ở thành phố T có thể điều động được. Thời điểm Lãnh Liệt chạy tới, Diệu Tinh đã không biết tung tích nơi nào nữa rồi. Anh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Mộ Sở: "Anh đã nói những gì dối với cô ấy?" Lãnh Liệt tức giận hỏi. "Tôi đã nói với anh, chuyện của anh cùng Tiêu Lăng Phong tôi đừng có làm liên lụy đến người vô tội, tại sao anh nhất định cứ phải làm như vậy!"

"Liệt, cậu đội mưa chạy tới đây chính là vì muốn chất vấn tôi sao?". Đối với thái độ của Lãnh Liệt, hiển nhiên Mộ Sở rất không hài lòng, nhất là con giận này của anh lại là vì chuyện của Tiêu Lăng Phong như vậy.

"A Sở, tổn thương Diệu Tinh như vậy, anh thật sự tuyệt đối không chút đau lòng sao?"

Trong lòng Mộ Sở một hồi co rút đau đớn! Anh có đau lòng không, tuyệt đối không! Cô chính là người phụ nữ đã phản bội anh trai anh, chính cô đã hại chết anh trai anh! "Tại sao tôi phải đau lòng chứ?"

"A Sở!" Giọng nói của Dương Nhục Thi còn mang theo một chút khàn khàn. Trong mắt còn mang theo một tia e lệ né tránh. "Anh có khỏe không?" Cô chậm rãi tiến lên: "Thật xin lỗi!" Dương Nhục Thi hạ giọng nói ra một câu: "Đều là do em không tốt, Diệu Tinh khóc đến thật thê thảm, em nên ở bên cạnh cùng cô ấy, ♦♦♦♦♦ ♦♦♦♦♦ ♦♦♦♦♦ ♦♦♦♦♦ như vậy thì cô ấy sẽ không có việc gì! A Sở, thật sự rất xin lỗi!" Dương Nhục Thi nói đầy vẻ áy náy.

"Nhục Thi, làm sao em lại chạy đến đây như vậy, đi vào ngủ một hồi đi!" Mộ Sở đau lòng vuốt ve gương mặt Dương Nhục Thi: "Chuyện này làm sao lại là lỗi của em được!" Mộ Sở có chút áy náy, mới vừa rồi bọn họ có phát sinh quan hệ thân mật, thế nhưng anh lại vì người phụ nữ khác mà bỏ cô ở lại như vậy. Lời nói của Dương Nhục Thi đã làm cho Mộ Sở cảm thấy áy náy, cũng cảm thấy đau lòng, anh nghĩ mình sẽ phải chăm sóc cho Dương Nhục Thi tốt hơn.

Lãnh Liệt đứng ở một bên, tất cả mọi người đều cảm thấy, chuyện xảy ra với Diệu Tinh là do Đường Nhã Đình làm. Nhưng mà hiện tại nhà họ Đường chính là đang trong thời điểm bấp bênh, chuyện của Đường Cát Nguyên lập tức sẽ phải thẩm tra xử lý. Đường Nhã Đình mỗi ngày đều sống ở trong phòng, không bước chân ra khỏi nhà, chuyện xảy ra như thế nào chỉ có thể là cô ta. Hiển nhiên, có thể lấy lý do như vậy đi tổn thương Diệu Tinh, trừ Đường Nhã Đình, cũng chỉ có Dương Nhục Thi mà thôi!

"Tất cả đều ngu ngốc!" Tiêu Lăng Phong cùng Mộ Sở, cả hai đều một dạng như nhau, đều cố chấp chỉ tin vào hai mắt của mình, đều cố chấp tin nhiệm, cùng chiều một người phụ nữ ác độc nhất, dối trá nhất trên thế giới.

"Anh nói gì "

"Tôi nói sớm muộn gì thì anh cũng sẽ hối hận!" Lãnh Liệt tức giận rống lên một tiếng, điếu n★đ●àn lê☆q●uỷđ●ôn Lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Dương Nhượng Thi một cái, anh xoay bước đi ra ngoài. Diệu Tinh, ngàn vạn lần cô không thể có chuyện, nếu như cô có cái gì sơ xuất, vậy thì thành phố T này sẽ bị đại loạn mất!

Mưa to đã ào ào trút xuống dưới đất, tia chớp thỉnh thoảng lóe sáng lên. Trong cơn mưa to, không biết lúc nào đôi giày của Diệu Tinh đã không thấy nữa. Đôi chân nhỏ trắng bệch giẫm ở trong đất bùn, trên chân có vết bùn đen nhánh, còn có máu chảy ra bị nước mưa xối vào không còn kịp nhìn thấy dấu vết nữa.

Diệu Tinh bị va chạm, bị ngã xuống. Nhưng bị va chạm cô vẫn cứ bước đi, sau đó ngã nhào xuống, lại cố gắng bò dậy, "Mộ Thần" cô ghen ngào. Lúc này toàn thân cô đều là bùn đen, trên người còn có một chút vết máu, những sợi tóc thật dài dán bết vào ở trên mặt, đáng vẽ của cô lúc này nhìn cực kỳ chật vật mà lại kinh khủng.

Mưa to vẫn trút xuống liên tục không hề ngừng nghỉ. Diệu Tinh cũng như vậy, trên đường đi cô liên tục ngã rồi bị đụng mạnh, nhưng rồi cô vẫn cứ đi. Từ từ, cô tựa như bắt đầu nhận ra được con đường này, đi không bao lâu nữa là cô đã có thể nhìn thấy khu mộ của Mộ Thần rồi.

Bóng dáng mảnh mai của Diệu Tinh đi ở trong mưa to thật khó khăn. Trời đã dần dần sang hơn, nhưng mà mưa thì vẫn không có dấu hiệu sắp ngừng lại. Đi ở trong mưa đã lâu, đôi môi Diệu Tinh cũng biến thành màu trắng. Rốt cục, cô cũng đã nhìn thấy tấm bia mộ của Mộ Thần. Diệu Tinh dừng lại. Diệu Tinh kịch liệt hô hấp khiến cho ngực của cô phập phồng dữ dội.

"Mộ Thần, Diệu Diệu tới thăm anh đây!" Diệu Tinh ghen ngào.

Ừng ọang! Tiếng sấm lại vang lên. Tia chớp chiếu rọi xuống hết thảy bốn phía xung quanh đều sáng trưng. Sắc mặt Diệu Tinh trắng bệch, tròng mắt của cô tràn ngập nước mắt, tràn đầy sự tuyệt vọng. Diệu Tinh bước từng bước một, đi vào trong khu mộ địa, mỗi một bước đi sao cũng cảm thấy nặng nề như vậy. Cô ghen ngào đến mức không có cách nào làm cho mình hít thở được bình thường. Diệu Tinh đè ép ngực thật chặt, cô há mồm gắng sức để hô hấp.

"Mộ Thần, Mộ Thần!" Diệu Tinh khó khăn gọi tên Mộ Thần, sau đó huych một tiếng, ngã nhào ở trước mộ bia của Mộ Thần. Mặt đất thô ráp là cho đầu gối và cánh tay của cô bị sát thương. Nhưng mà Diệu Tinh lại giống như không cảm nhận thấy sự đau đớn kia vậy, vẫn cố chống đỡ người bò dậy, đưa tay lên sờ tấm hình ở trên mộ bia kia. Cô khóc, đôi môi mấp máy nhưng lại không phát ra được âm thanh nào... Nhìn trên tấm hình trên mộ bia, thân thể Diệu Tinh chợt run rẩy. Trong nháy mắt những lời nói của Mộ Sở cũng vang vọng lại rõ ràng bên tai cô.

"Cô yêu anh trai tôi như vậy mà vẫn lên giường cùng Tiểu Lăng Phong, cô chỉ có thể nói, loại tình yêu của cô thật quá rẻ mạt rồi!" "Về sau cô chớ bao giờ còn nói cô yêu anh trai tôi nữa. Tôi sợ anh ấy ghê tởm!"

"Mộ Thần, anh có cảm thấy Diệu Diệu thật sự vô cùng ghê tởm hay không?" Diệu Tinh khóc: "Có phải anh cũng cảm thấy em rất dâm dăng, cho nên, anh mới cứ như vậy xoay người rồi đi, anh không tin em nên cũng không cho em có cơ hội để giải thích hay không?" Diệu Tinh nói xong, bật lên một tràng tiếng cười nghe thật thê thảm, kéo dài trên lối đi.

"Cái gì mà yêu em, cái gì mà sẽ không trách em, tất cả đều là giả dối, tất cả mọi người đều cảm thấy em là người đáng chết. Tất cả mọi người đều cảm thấy em là một con người đáng ghét, độc ác, có phải hay không?" Diệu Tinh nói xong, tâm tình đang kích động đột nhiên vững vàng trở lại. Cô hình như là đang cực kỳ sợ hãi, nên áp người thật chặt dính vào trên tấm hình của Mộ Thần.

"Mộ Thần, anh chớ có trách em, có được hay không!" Diệu Tinh cầu xin, "Mộ Thần! Chớ có trách em, đừng có giận em nhé, có được hay không? Em không biết rằng, mọi chuyện sẽ biến thành như vậy... em không biết thật mà..." Diệu Tinh khóc, thông khổ lắc đầu: "Em thật sự cho là như vậy thì sẽ có thể giúp được cho anh! Mộ Thần, không phải là Diệu Diệu nghĩ muốn phản bội anh, không phải là Diệu Diệu muốn phản bội tình cảm của chúng ta, không phải như vậy đâu..."

Diệu Tinh lo lắng nói xong, giống như đang chỉ sợ người yêu không tin lời mình nói: "Mới vừa rồi là em không tốt. Em không nên phát giận như vậy. Tất cả đều lỗi của Diệu Diệu! Tất cả đều là do Diệu Diệu làm chuyện không chuyên... Diệu Diệu không nên quên mất anh! Mộ Thần, về sau này Diệu Diệu sẽ ngoan ngoãn, Diệu Diệu sẽ không bao giờ nữa còn để cho anh phải cô đơn một mình nữa! Mộ Thần, Diệu Diệu tới cùng với anh đây!" Nói xong, Diệu Tinh hôn lên đôi môi của người ở trong tấm hình trên bia mộ.

Một hồi lâu sau, cô mở mắt ra: "Mộ Thần, nếu như có đời sau. Em sẽ chú ý bảo vệ cho mình thật tốt, sau đó làm một Diệu Diệu sạch sẽ của anh!"

Mưa ngày một to, càng thêm điên cuồng hơn. Tiểu Lăng Phong lên đường tìm kiếm giống như phát điên. Lãnh Liệt đã nói ở trong điện thoại, Diệu Tinh đã biết thân phận của Mộ Sở, hiện tại cô đã từ biệt thự chạy đi ra ngoài, đến bây giờ không thấy bóng dáng đâu. Đã qua mấy giờ rồi, nhưng mà phía Lãnh Liệt bên kia vẫn chưa có chút hồi âm nào.

Mưa rơi quá lớn, sắc trời cũng không phải là sang sủa lắm, xe đi tiếp trên đường gặp khó khăn rất lớn.

"Trình Diệu Tinh! Cái người phụ nữ ngu ngốc này, ngàn vạn lần em không được xảy ra chuyện gì đó!" Tiểu Lăng Phong âm thầm cầu nguyện. Gần nhất thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, bản thân anh lại đã gây ra cho Diệu Tinh nhiều tổn thương như vậy. Hiện tại Mộ Sở lại tỏ rõ thân phận của mình cho cô biết như vậy, không biết là hắn đã nói với Diệu Tinh những thứ gì. Vốn dĩ trong lòng Diệu Tinh vẫn luôn luôn tự trách mình, cảm thấy là chính mình đã

hại chết Mộ Thần. Nếu như mà Mộ Sở lại mang cái chết của Mộ Thần ra để quy tội cho cô...

"Mộ Thần!" Tiêu Lăng Phong giống như là đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh vội vàng quay đầu xe lại. Mộ Thần, đúng rồi. Lúc này, nhất định Diệu Tinh sẽ phải đi đến khu mộ địa của Mộ Thần!

Trong mộ địa, Diệu Tinh tựa vào trên mộ bia của Mộ Thần. Trong tay cô là mảnh thủy tinh nhỏ, không biết cô đã tìm thấy từ nơi nào. Diệu Tinh nhìn cổ tay của mình, bờ môi tràn ra một nụ cười.

Mộ Thần, rốt cục Diệu Diệu cũng đã không còn phải một mình như vậy nữa, rốt cục Diệu Diệu đã có thể tới tìm anh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Chớ làm dơ vùng đất ở khu mộ của anh trai tôi

Tiêu Lăng Phong không để ý đến mưa lớn đường trơn trượt, anh lái xe thật nhanh giống như đã sắp phát điên lên rồi vậy. Bàn tay anh nắm thật chắc lấy tay lái, tim của anh đập mạnh hốt hoảng như sắp nhảy ra. Diệu Tinh, em không thể có chuyện, không thể...

Thời điểm xe của anh dừng lại ở bên cạnh mộ địa, giống nhau chạy tới còn có Mộ Sở cùng Lê Viêm, ở không lâu sau. Lãnh Liệt cũng chạy tới, bốn người cứ như vậy giằng co ở trong mưa. Sự tức giận đè nén làm cho không người nào hô hấp nổi nữa.

"Tiêu Lăng Phong, không nghĩ tới, nhanh như vậy chúng ta liền lại đã gặp mặt?"

"Khốn kiếp. Mày đã tính toán đối với Diệu Tinh những gì vậy?" Tiêu Lăng Phong giận đến mức rống to. Anh xông lên trước, bị Lê Viêm trước một bước đẩy ra.

"Tiêu tổng, xin ngài chú ý hành động của mình một chút!"

"Mày tức cái gì chứ?" Mộ Sở cười. "Mày cảm thấy tao có thể tính toán đối với Diệu Tinh những gì nào?" Mộ Sở nhún mi lại. "Diệu Tinh xinh đẹp đến mức nào, tin tưởng không cần tao phải nói ra nhỉ? Tao cũng là đàn ông! Huống chi, đối với Trình Diệu Tinh, tao cũng sớm đã có chút hứng thú, mày cảm thấy tao sẽ làm cái gì nào?"

"Khốn kiếp, tao giết mày?" Không chịu nổi những lời nói giễu cợt của Mộ Sở, Tiêu Lăng Phong giận dữ hét lên.

"Lăng Phong!" Lãnh Liệt đưa tay kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong: "Bây giờ không phải là lúc để anh tức giận... Diệu Tinh đã chạy ra ngoài suốt mấy giờ qua rồi. Chúng ta trước vẫn nên đi tìm cô ấy có lẽ là quan trọng hơn!." Giọng nói của Lãnh Liệt trầm thấp lộ ra một chút bất an.

Nghe lời của Lãnh Liệt nói..., Tiêu Lăng Phong tỉnh táo lại mấy phần. Anh siết chặt tay lại thành quyền, xoay người lại thật nhanh, chạy vào trong mộ địa. Càng đến gần, trong lòng của anh càng thấy hốt hoảng, giống như thật sự đã có chuyện gì đó sắp phát sinh ra vậy...

Mưa rơi đã không còn lớn như trước nữa, nhưng mà nhiệt độ lại xuống thấp dị thường. Tiêu Lăng Phong cảm thấy lạnh lẽo quá, ở trong bầu không khí mát mẻ sau cơn mưa, Tiêu Lăng Phong ngửi thấy mùi vị mà anh mãi cảm nhất, mùi máu tươi!

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng gọi một tiếng, sau đó nhanh chóng xông về phía phần mộ của Mộ Thần.

Diệu Tinh một thân quần áo màu trắng lúc này đã bị vấy bẩn lấm lộn cùng với máu tươi hỗn độn một mảnh. Cô tựa người vào trên bia mộ, máu ở vết thương trên cổ tay đang róc rách chảy xuôi xuống. Trên mặt đất trước bia mộ vẫn còn có máu tươi lưu lại chưa kịp bị nước mưa hòa tan. Nhìn thấy một mảnh như vậy, trái tim Tiêu Lăng Phong chột như bị nhéo chặt lại. Anh xông tới thật nhanh, ôm Diệu Tinh vào trong ngực mình.

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong hét lớn lên một tiếng, "Em đã làm cái gì vậy?" Trong lời nói của anh xen lẫn quá nhiều tình cảm, có sự đau đớn trong lòng, cũng có sự tức giận lẫn không biết phải làm sao! Tại sao cô cứ luôn làm tổn thương tới mình như vậy.

Cảm nhận được thân thể ấm áp, Diệu Tinh chậm rãi mở mắt ra, thời điểm nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, theo bản năng chân mày của cô khẽ chau lại một chút.

"Tại sao tôi vẫn còn chưa chết?" Cô một mình hỏi anh một câu thôi, mà sao lại giống như là một thanh đao găm sắc bén, thẳng tắp đâm vào trái tim của Tiêu Lăng Phong. "Buông tôi ra "

"Trình Diệu Tinh?" Tiêu Lăng Phong tức giận hầm hừ, tháo cà vạt của mình ra cuốn lấy cổ tay của Diệu Tinh. Vết thương nơi cổ tay nhìn thật thâm, nhưng mà vết thương cũng không sâu lắm, nhìn qua thấy là bị cắt rất nhiều lần. Tiêu Lăng Phong nắm quá chặt thật chặt. "Em muốn chết đến như vậy hay sao? Trình Diệu Tinh, em cứ như vậy đã muốn chết hay sao?" Tiêu Lăng Phong hầm hừ, lại không thể chịu nổi nữa, không khống chế được mà ôm Diệu Tinh vào trong ngực mình thật chặt. Diệu Tinh, tại sao em nhất định cứ phải tự làm thương tổn tới mình như vậy. Em có biết em làm như vậy đã khiến cho trong lòng của anh có bao nhiêu đau đớn hay không?

Thời điểm Mộ Sở cùng Lê Viêm chạy tới, thật sự đã bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngất người ra. Hô hấp của Mộ Sở gần như đều đã sắp dừng lại...

"Diệu Tinh... Diệu Tinh! Để tôi đưa em đi đến bệnh viện?" Tiêu Lăng Phong hung hăng nhìn chằm chằm vào Mộ Sở.

"Tiêu Lăng Phong, anh không cần phải lo cho tôi, có được hay không?" Diệu Tinh vô lực hỏi. "Tôi mệt quá, mệt quá..."

"Trình Diệu Tinh, em liền muốn chết như vậy sao? Tại sao em luôn làm những chuyện như vậy?" Tiêu Lăng Phong giận dữ.

"Trình Diệu Tinh, tôi mới vừa nói xong, cô chính là một diễn viên thật tốt! Nhanh như vậy mà cô đã có thể lên diễn cho tôi xem một màn đặc sắc giống như đang đùa giỡn như vậy?" Mộ Sở nói giễu cợt. Trong lời nói kia của anh có xen lẫn một chút chua cay cùng lo lắng, nhưng lại bị những lời cay nghiệt kia của anh hoàn toàn che dấu hết ý tứ.

"Nhưng mà tôi nhờ cậy cô, cô có muốn chết, xin cô hãy đổi sang chỗ khác, đừng nên làm dơ mộ phần của anh trai tôi!"

"Tôi thật sự đã làm cho các người phải ghê tởm đến mức độ như vậy hay sao?" Diệu Tinh thoáng nở nụ cười mệt mỏi. "Máu của tôi sẽ làm dơ nơi này ư?" Diệu Tinh khẽ cười, nước mắt rơi xuống.

Mộ Sở siết quả đấm thật chắc. Anh cảm thấy hối hận vì lời nói kia của mình. Nhưng mà, khi nhìn thấy Diệu Tinh tựa người vào trong ngực của Tiêu Lăng Phong, thì anh thật không có cách nào để không chế được bản thân mình.

"Mộ Sở, mày cảm miệng cho tao?" Tiêu Lăng Phong giận đến rống to.

"Thế nào, mày đau lòng sao?" Mộ Sở cười. "Yêu thương cô ấy, tại sao mày lại còn đưa cô ấy cho người khác như thế! Trình Diệu Tinh, em xem một chút đi! Đây là người đàn ông mà cô đã yêu đó, cô đã vì một người như vậy mà phản bội lại anh trai của tôi. Thế nhưng mà, anh ta lại đưa cô cho người khác, nhét cô vào ven đường để cho người ta luân phiên cưỡng bạo. Bây giờ nhìn lại, tất cả những thứ này đều là báo ứng. Là báo ứng, bởi vì cô đã phản bội anh trai tôi!"

"Cho nên, anh cũng noi theo?" Giọng nói của Diệu Tinh rất nhẹ. Lúc này, mưa đột nhiên dừng lại, lời nói kia của cô đề được mỗi một người ở nơi này đều nghe thấy rất rõ ràng. "Cho nên anh đã sắp xếp những người đó ở gần bệnh viện, sau đó tới tìm tôi gây phiền toái?"

Mộ Sở khẽ cau mày, lời nói này của cô là có ý gì.

"Các người đều quá khổ cực rồi!" Diệu Tinh khẽ cười. "Các người ai cũng hận tôi, cảm thấy tôi thật ghê tởm, mắng tôi là người dâm dăng! Nhưng là ai, là ai đã làm cho tôi trở thành người dâm dăng đây?" Diệu Tinh cười trào phúng. Cô sử dụng hết toàn lực đẩy Tiêu Lăng Phong ra, nhưng cô đã suy yếu đến mức gần như là không thể nào tự chống đỡ thân mình ngồi ở trên đất được.

"Tiêu Lăng Phong, anh cưỡng bạo tôi, bao vây từ phía biển tôi thành người thứ ba! Mộ Sở, Alex? Anh có ý đồ cưỡng bạo một người dâm dăng như tôi, sau đó nói anh lại nói tôi là người thế nào?" Diệu Tinh cười thâm thúy! Nơi khoe miệng dần dần lưu lại một vệt máu đỏ tươi. "Các người thật là tàn nhẫn. Ngay lập tức liền nói tôi là người hạ lưu, dâm loạn. Nhưng mà các người có biết rằng tôi cũng sẽ bị đau đớn hay không?" Giọng nói của Diệu Tinh rất nhẹ, tràn đầy u oán.

"Diệu Tinh!" Nhìn máu từ trong miệng Diệu Tinh chảy ra, Tiêu Lăng Phong bị dọa cho sợ đến mức hô hấp cũng sắp dừng lại. Em làm sao vậy? Anh bị hù dọa nên sắc mặt tái nhợt đi: "Diệu Tinh?"

"Tôi không sao, hiện tại tôi cực kỳ tốt rất tốt!" Từ khoe miệng Diệu Tinh mang theo một ý cười được giải thoát. "Cho tới tận bây giờ, tôi cũng chưa từng bao giờ cảm thấy mình lại tốt như vậy!" Cô nói xong nghiêng mặt sang nhìn hình của Mộ Thần, nở nụ cười. Đó là nụ cười dịu dàng khi đã gặp được hạnh phúc, mà Tiêu Lăng Phong và Mộ Sở cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ!

"Trình Diệu Tinh?" Tiêu Lăng Phong giận đến cắn răng. Mặc dù lúc này, trong mắt của cô cũng chỉ có Mộ Thần.

"Tiêu Lăng Phong, lần này chung quy anh đã không có cách nào để chia rẽ hai chúng tôi nữa rồi nhỉ?" Diệu Tinh cười. Tiêu Lăng Phong thế mà lại đi uy hiếp Mộ Thần. Anh muốn Mộ Thần rời đi khỏi cô.

"..." Trong ngực Tiêu Lăng Phong đau xót: "Diệu Tinh, em đừng nên câu kinh nữa, chuyện của chúng ta sau này hãy nói, hiện tại chúng ta đi bệnh viện nhé, có được hay không?"

"Tôi chết đi không phải là sẽ tốt hơn sao?" Diệu Tinh hỏi: "Tôi chết rồi, các người cũng không cần phải hận tôi như vậy nữa. Không cần phải lao tâm khổ tứ nghĩ muốn hủy diệt tôi nữa! Tiêu Lăng Phong, anh có thể báo thù được cho Nhà Đình của anh rồi! Mộ Sở, anh cũng đã có thể giải oan được cho anh trai của anh rồi!" Diệu Tinh nói xong, khẽ cười một tiếng. Thật tốt!

"Trình Diệu Tinh!"

"Tiêu Lăng Phong, nếu như, anh vẫn còn nhớ đến một chút tình cũ của chúng ta, vậy thì bây giờ anh cũng không cần trông nom tôi nữa. Nếu như các người còn có một chút lo lắng thương hại đối với tôi, vậy thì, đời này tôi chỉ hy vọng, đến đời sau, sẽ không bao giờ phải gặp lại các người nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Họa vô đơn chí

Tiêu Lăng Phong ôm Diệu Tinh nghiêng ngã lao vào bệnh viện. Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng cảm thấy Diệu Tinh lại nhẹ như vậy! Ôm cô vào trong ngực, anh cảm thấy cô giống như tùy thời cũng có thể sẽ bị một trận gió thổi đi mất. Nơi khóe miệng của cô vẫn còn treo mớ vết máu, sự việc đến tột cùng là dạng gì mà lại có thể có thể làm kích thích Diệu Tinh đến mức ho ra máu như vậy? Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt quả đấm, anh cố gắng đè con tức giận trong lòng xuống, phát hiện ở đây không có gì quan trọng hơn so sinh mệnh Diệu Tinh.

"Trình Diệu Tinh, DiễđầndanLêeQuýyĐôôn, em mở mắt ra nhìn anh một chút! Anh không cho em có chuyện, em có nghe thấy không vậy?" Tiêu Lăng Phong rống to lên một tiếng, nghe như đang ra lệnh, sau đó anh ôm thật chặt Diệu Tinh vào trong ngực mình.

Diệu Tinh tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, suy yếu, dường như ngay cả hô hấp cũng như đã sắp dừng lại, vô luận Tiêu Lăng Phong có nói gì, cô cũng không có một chút phản ứng nào. Hình như là cô thật sự cực kỳ mệt mỏi, phảng phất thật sự muốn dùng cái chết để tự giải thoát mình vậy!

"Diệu Tinh. Anh không cho phép em có chuyện, anh sẽ không muốn em có chuyện." Tiêu Lăng Phong lớn tiếng kêu, tăng nhanh bước chân.

Bên ngoài cửa phòng cấp cứu của bệnh viện.

Tiêu Lăng Phong lo lắng chờ ở bên ngoài, hết lần này tới lần khác, anh đã đe dọa làm hại đến sinh mạng Diệu Tinh. Anh hung hăng trách cứ mình. Tại sao anh lại làm ra chuyện như vậy đối với Diệu Tinh! Anh biết rất rõ ràng rằng cô là một người yếu ớt như vậy, nhưng mà anh lại bởi vì sự tức giận trong lòng mình, mà lại lựa chọn cách làm tổn thương cô!

Diệu Tinh, em không được có chuyện, anh bảo đảm về sau này cũng sẽ không bao giờ bắt nạt em nữa!. Cầu xin em, em không nên có chuyện... Tiêu Lăng Phong lo lắng xoa hai lòng bàn tay với nhau. Nghĩ tới những lời mà Diệu Tinh đã nói..., anh đã cảm thấy đau đến mức không muốn sống nữa! Diệu Tinh đã cảm thấy bản thân mình tuyệt vọng như thế nào, nên mới khiến cho cô ngay cả việc nhìn thấy bọn họ, cô cũng không muốn nhìn nữa!

Bên ngoài bệnh viện.

Mộ Sở bỏ rơi Lê Viêm, một đường đi theo Tiêu Lăng Phong tới bệnh viện. Nghĩ đến bộ dáng ho ra máu của Diệu Tinh, Mộ Sở liền đau lòng đến mức không cách nào hô hấp nổi. Những lời nói của anh, đã thật sự làm tổn thương tới cô rồi. Anh đã làm tổn thương cô như vậy, có phải là đã không còn cách nào để vãn hồi nữa hay không???

Diệu Tinh, anh không muốn như vậy, nhưng mà.... anh chợt nắm thật chặt quả đấm. @MeBau*diendan@leequyddom@ Mộ Sở, tại sao mày lại ở chỗ này mà áy náy? Người làm sai rõ ràng chính là bọn họ, chính vì sự phản bội đó của bọn họ, mà anh trai của mày mới bị chết. Cho nên...

"Mộ Sở, mày không có làm sai, không có làm sai..." nghĩ như vậy, Mộ Sở nhanh chóng nổ máy xe, nhanh chóng rời đi. Một người phụ nữ như vậy, tuyệt đối cũng không hề đáng giá để cho anh thương hại! Không đáng giá... Nhưng khi anh nói xong, sự đau lòng lại tới càng lợi hại

Ngồi ở trong hành lang, Tiêu Lăng Phong lo lắng nhìn phòng cấp cứu, thế nào mà qua lâu như vậy rồi vẫn còn chưa thấy đi ra.

Lãnh Liệt vội vã chạy vào bệnh viện, liếc mắt nhìn đèn trên phòng cấp cứu vẫn sáng như cũ, anh hít sâu một hơi, rồi vẫn chạy tiến lên. "Tổng Giám đốc, đã xảy ra chuyện rồi!"

"Chuyện gì vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi có vẻ thiếu thiếu sự hăng hái, hiện tại anh đang đứng là đang trải qua một chuyện lớn. Anh không cảm thấy còn có chuyện gì có thể bết bát hơn so với sự an nguy của Diệu Tinh.

"Đứa trẻ bị thương ở trong vụ thang máy ngoài ý muốn kia..." Lãnh Liệt nắm thật chặt quả đấm, không nói thẳng ra chuyện này. Anh biết Tiêu Lăng Phong nhất định sẽ hiểu.

"Súc sinh!" Tiêu Lăng Phong bóp chặt quả đấm vang lên tiếng lách cách. Mộ Sở, người mày hận chính là tao, tại sao nhất định phải gây sự với người khác. Đứa trẻ kia còn chưa đủ được năm tuổi... Trong nháy mắt, lỗ mũi Tiêu Lăng Phong chợt đau xót cay nồng, nỗi đau đớn trong lòng từ từ khuếch tán ra ngoài.

Tao sẽ không cứ thế mà bỏ qua cho mày, sẽ không!

"Tổng Giám đốc, phải làm sao bây giờ hiện tại ở bên kia vẫn đang la hét muốn khởi tố chúng ta! "

Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Liệt. "Nhóm của anh có ai không?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Lăng Phong, anh hãy bình tĩnh một chút! Bây giờ trước tiên vẫn là cần phải xử lý tốt chuyện trước mắt đã. Chuyện của tôi, sau này hãy nói, được không?" Lãnh Liệt hỏi.

"A!" Tiêu Lăng Phong cười khò một tiếng. "Tốt lắm. Buổi chiều tôi muốn triệu tập buổi họp báo với cánh nhà báo!" Tiêu Lăng Phong nói qua lần nữa rồi ngồi xuống. "Hiện tại anh hãy đi trước xem người nhà đưa bé kia một chút, chờ Diệu Tinh đi ra, tôi liền qua đó ngay!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền xoa xoa hai bên Thái dương, vẻ đầy sự mệt mỏi.

Diệu Tinh. Cuộc sống của anh bây giờ thật sự là rất rối loạn rồi. Em không thể ở đó có chuyện được! Diệu Tinh, cho dù em tỉnh lại, sau đó tiếp tục hận anh cũng được, trách móc anh cũng tốt! Thậm chí, nếu em muốn rời khỏi, anh cũng sẽ không có một câu oán hận. Chẳng qua là, cầu xin em đừng nên xảy ra chuyện gì.

Thời gian, rõ ràng không phải là rất dài, nhưng mà Tiêu Lăng Phong lại cảm thấy giống như đã trôi qua rất lâu, rất lâu rồi...

"Bác sĩ, như thế nào rồi?" thấy Diệu Tinh được đẩy ra ngoài, Tiêu Lăng Phong lao đảo nghiêng ngã tiến lên. Gương mặt Diệu Tinh trắng bệch giống như là một trang giấy, cả trái tim Tiêu Lăng Phong cũng như bị nhéo chặt lại vậy.

"Máu đã thôi chảy ra rồi, may mắn đã đưa tới đây kịp thời, cho nên mới không tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng, bất quá vị tiểu thư này cảm xúc rất không ổn định, phải chú ý không thể làm cho cô ấy bị kích thích... Hơn nữa dinh dưỡng của cô ấy không đầy đủ, quá thiếu dinh dưỡng và bị thiếu máu, phải chú ý việc chăm sóc nuôi dưỡng. Tốt nhất vẫn là tìm một người mà chăm sóc cho cô đi! Hiện tại tình trạng của cô là thật sự không thể rời bỏ người."

"Được được!" Tiêu Lăng Phong cứ gật đầu không ngừng: "Tôi hiểu điều này mà bác sĩ, cảm ơn ông!"

Tiêu Lăng Phong nói xong, bước mấy bước đi tới bên cạnh giường. Nhẹ nhàng nâng cánh tay của Diệu Tinh lên, cách lớp băng gạc, nhẹ nhàng hôn xuống.

"Vết thương của cô cũng không phải là nặng, nhưng mà hình như là tự cô ấy trốn tránh, không muốn tỉnh lại!" bác sĩ than nhẹ. Sinh mệnh còn trẻ tuổi như vậy, lại trở thành ra thế này, thật cuộc là chuyện gì

Nghe lời của bác sĩ, Tiêu Lăng Phong trong lòng kéo một hồi đau đớn. Diệu Tinh, em phải ngoan ngoãn đó! Hiện tại anh nhất định phải rời đi một chút, chờ anh đã xử lý tốt công chuyện rồi, anh lại sẽ tới thăm em! Diệu Tinh, em nhớ phải tỉnh lại nhanh lên một chút, anh còn chưa nói cho em biết, là anh yêu em!

Diệu Tinh, anh vẫn còn chưa kịp đối xử với em thật là tốt đẹp nữa. Anh còn muốn nói với em, Diệu Tinh, chúng ta không cần quan tâm đến cái tờ khế ước kia, em hãy sinh cho anh một cục cưng nhé! Có được hay không em? Anh khom lưng đặt lên trên môi Diệu Tinh một nụ hôn, thật nhẹ nhàng, nhưng lại tràn ngập thâm tình

"Bác Phúc. Tôi là Lăng Phong đây!" Anh điện thoại cho cận vệ gần gũi với ông nội nhất. "Bác hãy phái mấy người tới bệnh viện, Diệu Diệu nhập viện rồi, xin ngài cần phải bảo vệ cô ấy thật tốt!" Tiêu Lăng Phong nói xong xoay bước rời đi.

Chuyện còn phiền toái hơn, cách xa hơn so với trong sự tưởng tượng anh. Vốn là cho là, nếu đã biết được thân phận của Mộ Sở, muốn tra được chuyện gì, thì không phải là chuyện khó khăn. Cho là chỉ cần tra được, thì mọi chuyện sẽ có biện pháp giải quyết! Thế nhưng mà chuyện bây giờ lại đã diễn biến trở thành như vậy. Một đứa trẻ như vậy, thế nhưng đã chết

Hít sâu một hơi, Tiêu Lăng Phong bước vào trong xe. Mộ Sở, mà càng như vậy, thì tao càng sẽ không chịu nhận thua. Tao muốn mày phải trả giá thật lớn vì lỗi lầm của mình. Tao bảo đảm, mày đã tạo cho tao thành phiền toái, lần sự tổn thương cho Diệu Tinh như vậy, tao sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho mày đâu!

Tiêu Lăng Phong ở trong bệnh viện, thời điểm nhìn thấy mấy người trong một nhà kia như đã hồng mắt, trái tim của anh thế nhưng lại đau đớn kịch liệt, nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ ở bên dưới lớp vải trắng này, đáy mắt anh lặng lẽ toát ra một tầng hơi nước, lần trước anh đến thăm thằng bé, thằng bé còn có thể cách lớp thủy tinh lệ lộ ra một nụ cười thánh thiện dễ nhìn như thế đối với anh. Thế nào mà mới hôm nay, cả mẹ và bà nội của thằng bé đang kêu gào đòi, đánh anh. Thế nhưng mà anh lại tuyệt không hề thấy đau, thật sự không đau. Giờ phút này, bọn họ đến một chút khí lực cũng không có, làm gì còn có dư thừa khí lực nhiều để có thể tới đánh anh được...

Thật xin lỗi, trọng lượng những lời này thật sự quá cần phải nói những gì! Tiêu Lăng Phong run rẩy, đánh một quyền vào trên vách tường màu trắng của bệnh viện. Mộ Sở, tao nhất định sẽ làm cho mày phải trả giá thật lớn, nhất định sẽ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 174: Chuyện này gọi là muốn chết cũng không xong sao?

Tiêu Lăng Phong triệu tập tập phóng viên mở cuộc họp báo ở Dạ Khuynh Thành. Anh nói lời xin lỗi với công chúng vì sự cố bị rơi thang máy, hơn nữa còn bày tỏ, nhất định chắc chắn sẽ cho mọi người một câu trả lời hài lòng. Mà ở ngay trong cuộc họp báo này, Tiêu Lăng Phong thế nhưng lại nhận được một tờ lệnh triệu tập của tòa án. Người nhà của đứa nhỏ bị chết kia đã kiện Tiêu Lăng Phong lên tòa án. Buồn cười nhất chính là, rất rõ ràng trong chuyện này người chịu trách nhiệm sự cố ngoài ý muốn, lần người bị hại đều là anh, vụ án đã bị khởi tố rồi, thế nhưng mà tòa án lại còn tiếp tục thụ lý án này.

Mộ Sở, mày muốn chơi cùng tao sao? Được thôi! Rất tốt! Nếu như mày dường như có nhả hứng như vậy, đi@en*dyan(lee^qu.donnm), thì rốt cuộc tao liền tiếp nhận!

Bệnh viện.

Khi Tiêu Lăng Phong mang theo thân thể đã mệt mỏi rã rời đi tới bệnh viện thì đã là đêm khuya. Nhưng mà Diệu Tinh lại vẫn ngủ như cũ, không có một chút dấu hiệu tỉnh lại. Tiêu Lăng Phong ngồi ở bên giường, một mỏi nâng lên cánh tay Diệu Tinh không bị thương lên.

"Em thật sự giận anh rồi, có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Diệu Tinh, anh biết em mệt mỏi chết đi. Nhưng mà em không nên ngủ như vậy nữa, có được hay không? Hiện tại, thật sự anh rất cần có sự ủng hộ của em đó!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng ní non. "Diệu Tinh. Anh có thể không có cái gì hết, nhưng mà, thật sự anh không thể không có em! Diệu Tinh, diên,đan,lê,quý,đôn mặc dù hồi ức giữa chúng ta đều là sự tổn thương lẫn nhau, nhưng mà cũng chính bởi vì loại đau đớn này, mới làm cho chúng ta có cảm giác cần phải khắc cốt ghi tâm lẫn nhau như vậy. Từng chút, từng chút một con người em cũng đã thấm vào đến tận bên trong thân thể của anh. Diệu Tinh, em đã trở thành một bộ phận trong thân thể anh rồi! Anh không thể bị mất em được!" Tiêu Lăng Phong áp bàn tay của Diệu Tinh ở trên mặt mình, anh nhẹ nhàng vén sợi tóc của Diệu Tinh lên: "Diệu Tinh. Ngày hôm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra, nhìn thấy em tự làm thương tổn tới mình, anh còn chưa kịp bảo vệ em, thì thằng bé bị thương kia cũng lại đã xảy ra chuyện. Thế nhưng mà anh lại không có một chút biện pháp nào cả! Diệu Tinh, anh vẫn luôn cảm giác mình không có gì là không làm được. Nhưng đến hôm nay anh mới biết, hóa ra mình là một người vô dụng đến như vậy!"

Giọng nói của Tiêu Lăng Phong mang theo một chút trầm thấp rung động: "Nếu như nói, đây là sự báo ứng, là do trời cao muốn thông qua những chuyện này để trừng phạt anh. Vậy thì cứ để cho anh phải gánh chịu hết thấy những chuyện này cũng được!" Anh nhẹ nhàng hôn những ngón tay lạnh như băng của Diệu Tinh. "Hoặc là, Diệu Tinh. Nếu như lúc này em thật sự vẫn chưa muốn tỉnh lại, như vậy thì em hãy cứ nằm ngủ một chút đi, chẳng qua là, em không được phép ngủ quá lâu đâu nhé! Anh cũng sẽ mau chóng sớm xử lý tốt mọi chuyện. Chờ hết thấy mọi chuyện đều đã đi qua, thì em liền tỉnh lại nhé, có được hay không? Chúng ta sẽ bắt đầu lại cuộc sống mới lần nữa. Anh bảo đảm, sẽ dùng cả đời của anh để đền bù cho những tổn thương, những nỗi đau mà anh đã tạo nên cho em!"

Bầu trời đêm đặc biệt yên tĩnh. điễn,đan,lê,quý,đôn Thậm chí đến cả một vì sao cũng không có. Lá cây theo làn gió đêm xào xạc, đu đưa. Tựa như, bầu không khí ở chỗ này cũng lộ ra một chút để nén lạnh như băng

Trong biệt thự ánh đèn trắng bệch dị thường. Mộ Sở ngồi ở trên ghế sa lon. Lạnh lùng nhìn Lãnh Liệt. Lê Viêm là khăn trương siết chặt hai cánh tay Lãnh Liệt, chỉ sợ anh đang lúc bị kích động sẽ làm ra chuyện gì.

"Cậu buông tôi ra!" Lãnh Liệt nghiêng răng lại nói, anh nhìn chăm chăm vào trong mắt Mộ Sở, tràn đầy tức giận, giống như hận không thể trực tiếp giết luôn được Mộ Sở cho rồi vậy.

"Viêm, buông anh ấy ra, tôi cũng muốn thử nhìn một chút xem anh ấy sẽ dám làm gì tôi!" Mộ Sở lười biếng nói xong, lấy từ trong lồng ngực ra một khẩu súng màu bạc vút xuống dưới chân của Lãnh Liệt: "Nếu như anh hận tôi đã làm thương hại tới Tổng giám đốc của anh, như vậy liền giết tôi đi! Giết tôi rồi, thì anh cũng sẽ không còn phiền toái nữa."

"Mộ Sở. Anh có phải là người nữa hay không vậy? Chẳng lẽ anh không cảm thấy có một chút đau lòng nào hay sao?" Lãnh Liệt có chút phát điên. "Đứa bé kia đã chết. Nó đã chết rồi!" Lãnh Liệt rống to. "Vậy mà anh lại không hề cảm thấy có một chút hối hận nào hay sao?"

"Liệt, những lời này nếu như là người khác nói ra, tôi còn sẽ cảm thấy có chút tiếc hận. Nhưng mà tại sao khi nghe thấy anh nói như vậy, tôi chỉ cảm thấy buồn cười." Mộ Sở nói xong liền đứng dậy. "Người mà anh đã từng giết còn nhiều hơn cả cơm mà chúng ta ăn. Vậy mà anh lại trăng tráo nói những lời như vậy với tôi mà không biết ngượng!" Mộ Sở giễu cợt, cho Lãnh Liệt một kích nặng nề.

"Đúng vậy! Tôi giết người như ngóe. Chuyện xấu tôi đã táng tận làm, tại sao người chết lại không phải là tôi, mà lại là một đứa trẻ vô tội như vậy!" Tay Lãnh Liệt run rẩy. "Được! Coi như đứa bé này không có quan hệ gì với chúng ta, anh tuyệt không chút tiếc hận. Nhưng còn Diệu Tinh thì sao đây?" Lãnh Liệt hỏi. "Anh có biết không? Bây giờ cô ấy vẫn còn đang ở trong bệnh viện. Cô ấy cũng không muốn sống một chút nào nữa! Cái này chính là thứ mà anh muốn sao? Nhìn thấy cô ấy thống khổ, sống không bằng chết, đây chính là thứ anh muốn phải không?"

Trong lòng Mộ Sở hung hăng đau đớn một hồi. Việc này thật sự là anh muốn sao? Anh cho là, Diệu Tinh đau, Tiêu Lăng Phong mới có thể đau hơn, anh cho là nhìn hai người bọn họ thống khổ, như vậy sẽ là báo thù được cho Mộ Thần, anh sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng mà, anh chưa từng nghĩ tới muốn Diệu Tinh phải chết. Bất quá anh cũng chỉ muốn nhìn thấy Diệu Tinh đau đớn, anh muốn nhìn thấy đáng về cô ấy nấy lẫn thống khổ mà thôi! Nhưng mà tại sao thật sự khi nhìn thấy Diệu Tinh thống khổ thì anh cũng cảm thấy đau đớn như thế! Diệu Tinh ở trong bệnh viện, anh không dám đi vào hỏi thăm tình hình của Diệu Tinh ra sao. Anh sợ, anh chỉ muốn trốn tránh ra xa khỏi cái vòng hào môn luan quần này.

"Nếu như người đã chết vẫn còn có cảm giác, vậy thì khi anh trai của anh nhìn thấy người phụ nữ mà anh ấy yêu bị bắt nạt, ức hiếp như vậy, anh ấy có thể không cảm thấy thống khổ hay không?"

"Lãnh Liệt! Anh câm miệng lại cho ta." Mộ Sở tức giận chồm qua kéo cổ áo Lãnh Liệt: "Anh không muốn trở lại, tôi không cần anh nữa! Nhưng mà anh ở đây, ở trước mặt của tôi đây mà còn dám nói thêm một câu đến Tiêu Lăng Phong và Trình Diệu Tinh nữa, tôi lập tức bắn bỏ anh!"

"Mạng của tôi là do Âm Dạ cho, anh muốn giết tôi, tôi cũng sẽ không có một câu oán hận nào. Nhưng mà, chuyện của Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh, tôi tuyệt đối sẽ không để mặc kệ bất kể thế nào. Còn nữa, người phụ nữ đang ở bên cạnh anh kia, tốt nhất là anh cũng nên cẩn thận. Trên cái thế giới này, thứ mà đáng sợ hơn cả ác độc chính là sự dối trá! Mà thật rất trùng hợp, cả hai thứ đó, cô ta đều chiếm cả."

"Vậy thì thế nào?" Mộ Sở hỏi. "Cô ấy dối trá cũng tốt, ác độc cũng được, chỉ cần tôi nguyện ý, thì tôi có thể cung chịu cô ấy. Bất kể cô làm cái gì, tôi

cũng sẽ tha thứ! Anh có ý kiến gì không?" Mộ Sở nhìn Lãnh Liệt vẻ đầy khiêu khích.

"Không có..." Lãnh Liệt lắc đầu. "Chẳng qua là khi cô ấy làm chuyện xấu, anh sẽ phải bảo vệ cho cô ấy tốt hơn nữa. Tôi không phải là Lệ Viêm, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh biết tôi lạnh lùng vô tình, giết người như ngóc. Tôi để ý tới cô ấy không phải vì cô ấy là phụ nữ, lại càng sẽ không trông nom xem cô ấy là phụ nữ của người nào!" Lãnh Liệt nói xong xoay người rời đi, chỉ để lại Mộ Sở đang cố nén sự tức giận.

Pằng pằng pằng! Tiếng súng nổ vang lên chói chói. Mộ Sở hướng khẩu súng trong tay về phía trần nhà, bắn pằng pằng hết số đạn ở bên trong khẩu súng.

"A!". Anh một cước đá văng, đổ nghiêng cái bàn đá bên cạnh. Xoảng xoảng! Tiếp theo tiếng tiếng vỡ vụn chói chói kia, là tiếng vỡ của mặt bàn trà bằng thủy tinh thật dày vang lên.

Ngực Mộ Sở phập phồng kịch liệt. Anh nhìn chăm chăm ra cửa, ánh mắt bởi vì tức giận mà trở nên đỏ ngầu.

"Thiếu chủ, ngài hãy bình tĩnh lại một chút." Lệ Viêm cố gắng an ủi. "Liệt chính là một người như vậy, anh ấy khi lên tức giận đều biết không lựa lời mà nói."

Mộ Sở cũng không lên tiếng. Lãnh Liệt thế nào, anh đương nhiên là hiểu rất rõ, cũng không cần căn cứ vào lời nói..., Lãnh Liệt chưa từng bao giờ sẽ nói lung tung, vậy thì cái người phụ nữ mà anh đã ám chỉ kia, có phải chính là Dương Nhược Thi hay không? Chuyện này, làm sao mà lại liên quan đến Dương Thi được chứ? Chuyện này làm sao có thể như vậy được. Tại sao mọi chuyện lại càng ngày càng phức tạp như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 175: Tôi sẽ không bỏ qua cho cô

Đối với sự thăm viếng này của Lãnh Liệt, Dương Nhược Thi cảm thấy có chút lo lắng. Mặc dù người của Âm Dạ không thích cô, nhưng mà bởi vì cô đã từng liều mình đã cứu Mộ Sở, cho nên lúc đầu bọn họ vẫn có cảm tạ ân nghĩa. Bởi vì cái phần ơn nghĩa này mà đối với những việc cô làm, trong tiềm thức bọn họ vẫn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt. Giống như là Lệ Viêm, ban đầu cô cứu Mộ Sở thì anh lộ rõ biểu cảm cái mạng này của tôi cũng có thể cho cô. Cho đến nay cô cũng vẫn còn nhớ. Nhưng mà Lãnh Liệt thì lại không như vậy. Anh tinh táo đến mức gần như lạnh lùng. Đối với chuyện cô Mộ Sở, anh không hề có tâm mắt nhìn thấy. Ba năm nay, bọn họ cũng chẳng mấy khi giao thiệp với nhau. Cho nên đối với cô Lãnh Liệt vẫn luôn đề phòng cô tuyệt đối, không chỉ một điểm một thứ. Sau khi Lãnh Liệt bỏ đi, đi@en*dyan(lee^qu.donn), Mộ Sở vẫn tự giam mình ở trong phòng. Anh không nói. Nhưng là cô nhìn ra được, Mộ Sở đang hối hận, khổ sở vì chuyện của Diệu Tinh.

Dương Nhược Thi từ từ nắm những ngón tay lại. A Sở. Em ở bên cạnh anh gần ba năm qua, chẳng lẽ lại vẫn không bằng mấy tháng kia sao? Trình Diệu Tinh! Tại sao chung quy cô cứ ưa thích đi giành đồ của người khác vậy! Không. Tôi sẽ không để cho cô thực hiện được. Có tôi ở đây. Cả đời này cô đừng mơ tưởng muốn hạnh phúc

Ở bệnh viện trông giữ cả đêm. Diệu Tinh vẫn ngủ yên như cũ Tiêu Lăng Phong nằm ở bên cạnh Diệu Tinh, cẩn thận từng li từng tí ôm Diệu Tinh. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Bọn họ hiếm khi có thể an tĩnh ôm nhau như vậy. Tiêu Lăng Phong nghĩ đến buổi sáng sớm ngày hôm đó. Nghỉ đến bọn họ cùng nhau tỉnh lại. Nghỉ đến Diệu Tinh làm bữa ăn sáng cho anh. Nghỉ đến bọn họ cùng đi làm với nhau...

"Diệu Tinh. Anh thật sự yêu em. Biết làm sao bây giờ?" Tiêu Lăng Phong níu non có chút bất lực: "Tại sao cho tới bây giờ em đều không chịu hạ ánh mắt xuống để nhìn anh? Nếu như vậy có lẽ em sẽ phát hiện ra anh không hề hư hỏng giống là anh vẫn thường biểu hiện như vậy. Anh thật sự không phải là một người như vậy!". Tiêu Lăng Phong níu non nắm lấy tay Diệu Tinh có chút đau khổ.

Hàng lông mi của Diệu Tinh chợt khẽ run rẩy một chút. Sau đó cô chậm rãi mở mắt ra. "Thật là ồn ào" Cô mệt mỏi nghĩ ngợi. Nhìn chung quanh lúc này một mảnh màu trắng, Diệu Tinh biết là mình vẫn còn sống. Tại sao cô muốn chết mà cũng không được chết như vậy. Chẳng lẽ chết đối với cô mà nói, cũng là một loại yêu cầu xa vời sao? Đây có phải là cảm giác mà người ta vẫn thường nói, là cái gọi là cầu sinh (sống) cũng không được mà muốn chết cũng không xong

"Diệu Tinh?" tiếng đàn lữ, quý, đồn Tiêu Lăng Phong đang nói chuyện. Đột nhiên cảm giác được ngón tay của Diệu Tinh bỗng nhiên hơi động đậy. Anh vui mừng ngẩng đầu lên. Diệu Tinh tròn tròn mắt. Nhưng hiển nhiên là bộ dáng rất vô lực. "Diệu Tinh. Em đã tỉnh!" Tiêu Lăng Phong mừng rỡ nắm lấy tay của Diệu Tinh. Nhưng chỉ một giây kế tiếp, trên mặt anh lập tức giống như bầu trời u ám. "Trình Diệu Tinh. Sao em lại ngu ngốc như vậy?" Tiêu Lăng Phong rống to. Giọng nói của anh quá lớn, dọa cho người vừa mới miễn cưỡng tỉnh lại liền bị sợ đến giật mình một hồi. "Ai cho phép em gây thương tổn tới bản thân mình như vậy?"

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Thế nào vậy? Các người mới thật bá đạo, chuyên chế làm sao. Ngay cả chuyện sống chết của tôi mà cũng muốn nắm ở trong tay mình sao?

"Trình Diệu Tinh. Em là của anh. Về sau này không cho phép em được tự làm thương tổn tới mình như vậy nữa! Có nghe thấy không?" Anh nói như ra lệnh. Sau đó khom lưng ôm lấy Diệu Tinh thật chặt: "Làm sao em lại ngu như vậy? Em đã dọa anh hỏng hết cả, có biết hay không?"

Anh đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy làm Diệu Tinh cảm thấy giống như là ảo giác. Đúng vậy! Đây hết thảy đều là hiện tượng ảo huyền. Tiêu Lăng Phong mà lại dịu dàng sao? Bất quá chỉ là nhất thời cao hứng trên chọc. Bất quá chỉ là muốn xem rốt cuộc sự phòng ngự của cô đối với anh sâu đậm đến mức nào...

"Tiêu Lăng Phong. Trêu chọc tôi thật sự chơi rất thích hay sao?" Diệu Tinh một hồi hỏi anh một câu làm toàn thân Tiêu Lăng Phong chột cứng đờ.

"Tôi tự mình biết rõ hiểu rõ điều này. Tôi sẽ không tự mình đa tình đặc ý mà nghĩ rằng, đây là anh đang quan tâm tới tôi!"

Lúc này trái tim của anh chỉ trong nháy mắt liền hình như là đã bị xé ra vậy. Tất cả sự mừng rỡ ở trong lòng anh, tất cả cảm xúc đều bị lời nói lạnh như băng của Diệu Tinh tưới vào tất ngóm. Tiêu Lăng Phong từ từ đứng dậy. Nhìn về lạnh lùng trong mắt Diệu Tinh, ngón tay của anh từ từ nắm chặt lại thành quyền, bóp thật chặt ở chung một chỗ. Diệu Tinh! Tại sao em lại luôn có những ý nghĩ tuyệt tình đến như vậy đối với anh!

Diệu Tinh chậm rãi quay mặt mình qua một bên. Tất cả mọi chuyện đều giống như một trận thủy triều vọt tới. Cặp mắt cô nhắm lại thật chặt, nhưng lại không thể ngăn cản được nước mắt chảy xuống. Tiêu Lăng Phong đau lòng cực kỳ, nhưng lại không thể nói gì, vì bác sĩ đã nói Diệu Tinh không thể chịu đựng được nếu bị kích thích lần nữa. Hít thật sâu vài ngụm không khí, Tiêu Lăng Phong cố đè tâm tình trong lòng xuống khi nghe lời nói kia của Diệu Tinh. Anh nghĩ muốn em phải nhìn thấy dụng tâm của anh. Chúng ta còn nhiều thời gian...

"Em mới vừa vận tình lại. Hãy chú ý nghỉ ngơi thật tốt đi!" Tiêu Lăng Phong cầm lên miếng bông vải thấm ướt đôi môi khô nứt của Diệu Tinh: "Anh trước phải đi đến công ty một chút. Chiều muộn một chút, anh sẽ lại tới đây để thăm em!"

Mặc dù biết trong lòng Diệu Tinh chán ghét mình. Nhưng mà Tiêu Lăng Phong đặt lên chỗ tóc mái cắt ngang trên trán của Diệu Tinh một nụ hôn: "Nghỉ ngơi cho thật khỏe nhé!" Anh chống đỡ ở trán của cô, nhẹ nhàng nhắc nhở. Câu nói mang theo nồng đậm ý không muốn buông bỏ lần bất đắc dĩ. Anh nhìn Diệu Tinh một cái vẻ không yên tâm. Nhưng mà rốt cuộc anh vẫn đi ra ngoài.

Kết! Nghe tiếng đóng cửa phòng, Diệu Tinh quay mặt lại nhìn theo phương hướng Tiêu Lăng Phong vừa biến mất, bàn tay nắm ấy chiếc chăn thật chặt. Những lời nói của Tiêu Lăng Phong không ngừng vọng về ở bên tai cô. Chẳng qua là cô không phân định rõ, những lời đó là chính anh đã thật sự từng nói hay là hết thảy chỉ là của ảo cảnh trong mộng của cô mà thôi!

"Thiếu chủ! Tôi đã hỏi thăm rồi. Hôm nay tiểu thư Diệu Tinh đã tỉnh lại rồi!" Lê Viêm ngồi vào trong xe. Sớm biết có ngày hôm nay thì ban đầu cần gì phải làm như vậy? Rõ ràng là rất lo lắng, thì tại sao lại nhẫn tâm gây tổn thương...

Ngón tay Mộ Sở đang nắm chặt chột buồng lòng. Khớp xương trắng bệch cũng bắt đầu từ từ có huyết sắc: "Cô ấy như thế nào rồi?" Mộ Sở hạ thấp giọng. Nhưng không cách nào chế ngự được sự quan tâm nồng đậm trong lời nói.

"Tình trạng không thật là tốt lắm. Bác sĩ đã dặn dò, hiện tại cô ấy không thể bị kích thích. Vệ sĩ của nhà họ Tiêu đứng ở ngoài cửa coi chừng, ngăn cản những cuộc viếng thăm."

"Ha ha" Mộ Sở khổ sở cười một tiếng. "Xem ra... Tiêu Lăng Phong kia thật sự rất để ý tới Diệu Tinh!" Mộ Sở đốt một điếu thuốc. Anh không thể nào quên được, hình ảnh khi Tiêu Lăng Phong nhìn thấy Diệu Tinh cắt cổ tay, thì biểu lộ trên mặt anh ta có cảm giác như chỉ nghĩ muốn giết người vậy!

"Vào xem một chút!" Anh nói qua. Khó phân biệt thật giả. Lại làm bộ muốn mở cửa.

"Thiếu chủ. Đối với Diệu Tinh tiểu thư, tôi đã nói lúc trước, hiện tại Trình Diệu Tinh không thể chịu đựng được bị kích thích!" Lê Viêm cẩn thận từng li từng tí nói ra: "Ngày hôm qua cô ấy bị ho ra máu..."

"Tôi biết!" Mộ Sở thấp giọng nói qua. Nghe không thể biết được tâm tình. "Tôi chỉ tùy tiện nói một chút. Hiện tại tôi còn không rảnh đi kích thích những suy nghĩ của cô ấy."

Anh từ từ kéo cửa sổ xe lên. Chỉ cần cô ấy tỉnh lại là tốt rồi! Khi anh nghe thấy Lãnh Liệt nói, Diệu Tinh trốn tránh tình lại, anh liền cảm thấy cho dù là thời điểm anh mười mấy tuổi bị đạn xuyên thấu qua thân thể thì cũng không đau đớn bằng một phần vạn lúc này.

Lê Viêm lắc đầu một cái, nhưng anh cũng không nói thêm gì. Nếu như tin tình báo của Ám Dạ truyền tới không sai. Lão gia đột nhiên gửi đến những vệ sĩ bên cạnh mình như thế, nếu như anh đoán không hề sai. Mục đích của Mộ Sở chính là thành phố T này. Nhưng mà mấu chốt ở đây, cũng rất hiển nhiên lại chính là Trình Diệu Tinh. Nói không chừng, Tiêu Lăng Phong cũng sẽ gặp nguy hiểm. Dù sao bi kịch của Mộ Thần lại có liên quan trực tiếp liên đới với Tiêu Lăng Phong.

Xe chậm rãi khởi động. Một chiếc xe con khác dừng lại nơi cửa. Dương Nhược Thi lấy xuống cặp kính lớn gần như đã che kín hơn phân nửa gương mặt. Hướng vào bên trong bệnh viện nhìn một cái. Thật là kỳ quái. Cô ta cắt cổ tay đến hai lần vậy mà cũng không chết được. Trình Diệu Tinh! Bán lãnh điển mần khổ nhục kế này của cô cũng quá vụng về đi! Tốt thôi! Ha ha diễn trò chứ sao. Có người nào mà không biết. Tôi liền xem về sau này cô sẽ kết thúc như thế nào. Nghĩ tới đó cô ta lấy điện thoại di động ra.

"Nhã Đình sao? Minh là Dược Thi đây! Cô cười. Trong mắt tràn đầy nụ cười âm độc và tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Cậu thật sự cam tâm cứ như vậy buông tha hay sao?

Đường Nhã Đình cùng Dương Nhượng Thi hẹn ở trong một căn phòng bình thường của một tiệm cà phê. Mái tóc dài của Đường Nhã Đình đã cắt ngắn đi một đoạn, trên đầu đội một cái mũ lưỡi trai lớn, rõ ràng là đã không thể nhìn thấy rõ mặt của cô, nhưng mà Đường Nhã Đình vẫn còn là lựa chọn đeo thêm một chiếc kính mắt lớn, toàn thân ăn mặc kín mít.

Trận phong ba của đoạn video đã tạo thành một chấn động quá lớn. Nếu như hôm nay không phải là Dương Nhượng Thi gọi điện thoại, Đường Nhã Đình nhất định vẫn không có dũng khí bước ra khỏi nhà. Đường Nhã Đình hóa trang như vậy, cho dù có người đi qua bên cạnh cô, tuyệt đối cũng sẽ không có người nào nhận ra, đây chính là đại tiểu thư nhà họ Đường, là bạn gái đã từng được Tiêu Lăng Phong sủng ái sâu đậm. Dĩ nhiên, tất cả mọi người đều không thể nhận ra Đường Nhã Đình, diễn đàn 'lê quý' đôn trừ Dương Nhượng Thi, bởi vì hết thảy mọi thứ đều nằm trong dự liệu của Dương Nhượng Thi rồi.

"Nhã Đình, cậu thật gầy quá!" Dương Nhượng Thi nắm lấy tay Đường Nhã Đình đau lòng nói.

"Vậy sao?" di@en*dyan(lee^qu.donnn), Đường Nhã Đình cũng không bỏ cái mũ mũ lưỡi trai lẫn chiếc kính mắt xuống. Nhưng ở thời điểm lưu lượng khách thưa thớt như thế này, cô càng như vậy, ngược lại, càng làm cho người khác chú ý đến mình thêm: "Cậu nghĩ như thế nào mà lại tìm tôi?"

"Nhã Đình, cậu nói gì vậy, chúng ta là bạn bè mà, mình quan tâm tới cậu có điều gì không đúng sao?" Dương Nhượng Thi ghen ngào. "Bác trai có khỏe không?"

"Khỏe ư?" Nhắc tới cha, Đường Nhã Đình thoáng chút khổ sở: "Làm sao mà khỏe được chứ. Tường đổ do mọi người cùng đẩy, hiện tại có không biết bao nhiêu người ào ào nhảy ra để lên án ông ấy. Hết thảy mọi chứng cứ phạm tội đều chống lại ông ấy, căn bản một cơ hội để mà lật người cũng không có, tất cả những gì có thể xử dụng tiền giải quyết cũng đã làm hết sức rồi! Nhưng mà còn có một chút, dầu có chết cũng muốn lấy lại công bằng, cho nên đoán chừng cả đời này ông ấy đều phải sống cuộc sống ở trong tù thôi!" Đường Nhã Đình nói xong, trên mặt tựa như không có một chút bộ dạng khổ sở nào.

"Nhã Đình, tại sao cậu không đi tìm Tiêu thiếu gia một chút thử xem?" Dương Nhượng Thi cố ý nói qua. "Anh ấy yêu cậu như vậy, nhất định sẽ có biện pháp để giúp đỡ cho cậu!"

"Yêu tôi ư?" Đường Nhã Đình đột nhiên giống như là nghe thấy chuyện cười vậy, liền bật lên một tiếng cười lớn.

"Nhã Đình! "

"Đừng làm dơ bẩn cái chữ này như vậy!" Đường Nhã Đình lắc đầu, "Anh ta yêu chỉ có một mình anh ta mà thôi, cái gì mà không thể tha thứ cho sự phản bội và lừa gạt! Tất cả đều là lấy cớ..." Đường Nhã Đình cắn răng nói xong, bàn tay đang nắm lấy cái ly có chút run rẩy. Từ sau khi chuyện đoạn băng video bị bại lộ ra ngoài, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại thôi anh cũng không thêm gọi cho cô!. Không biết bao nhiêu lần, cô không nén nhịn được nên đã gọi điện thoại cho anh, nhưng mà chờ đợi cô vĩnh viễn đều là sự cự tuyệt không nhận cuộc gọi. Cô lấy dũng khí lặng lẽ đi ra ngoài, tất cả vĩnh viễn đều nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đi sát qua bên cạnh. Ngày trước, bất kể cô ở nơi nào, Tiêu Lăng Phong luôn là có thể liếc nhìn thấy cô, nhưng mà bây giờ thì...

"Nhã Đình, tình cảm giữa hai người lâu như vậy, cậu thật sự cam tâm cứ như vậy buông tha hay sao?"

"Không cam lòng thì biết làm thế nào đây?" Đường Nhã Đình hỏi. "Chuyện này đến cuối cùng vẫn là lỗi của tôi." Nói xong, Đường Nhã Đình cười một tiếng. "Được Thi." Đường Nhã Đình cầm tay của cô. "Cậu được ở chung một chỗ cùng với người mình yêu, nhất định phải thực quý trọng đấy nhé. Tình yêu thực sự không thể nào chịu nổi bất kỳ một sự lừa gạt hay là khảo nghiệm đâu, tôi chính là ví dụ tốt nhất đây!"

"Thế này có phải là cậu ăn dấm không đấy!" Dương Nhượng Thi bắt mẫn kêu lên, từ trong mắt nước mắt trào ra. "Nhã Đình, mình có thể lý giải được nỗi đau của cậu. Năm đó, khi Trình Diệu Tĩnh đã cướp Mộ Thần từ bên cạnh mình đi, mình cũng thật sự rất thống khổ." Dương Nhượng Thi nói xong nước mắt liền rơi xuống.

"Không cần phải ngây ngốc tự trách mình như vậy. Nhã Đình, trong chuyện này cậu mới chính là người bị hại, đây hết thảy đều là do Trình Diệu Tĩnh đã làm hại." Dương Nhượng Thi tức giận bất bình nói.

Là do cô làm hại sao? Đây hết thảy cũng cũng coi là do anh đã gieo gió gặt bão mà thôi.

"Nhã Đình!" Thấy Đường Nhã Đình không có phản ứng, Dương Nhượng Thi có chút nóng nảy. "Cậu bị hại thảm như vậy, chẳng những mất đi Tiêu Lăng Phong, thậm chí ngay cả ngay việc lộ mặt ra trước mọi người cũng không thể được như vậy rồi, cậu thật sự cam tâm sao?"

"Không cam lòng thì có thể như thế nào được nữa đây?" Đường Nhã Đình ngược đôi mắt nhắm lệ lên. "Tôi và Tiêu Lăng Phong cùng nhau lớn lên, tôi hiểu anh ấy rất rõ, chuyện gì mà anh ấy đã quyết định, chắc chắn là sẽ không thay đổi. Đối với cảm tình của tôi, hoặc giả là từ đầu chí cuối, đều là thương tiếc nhiều hơn tình yêu!"

"Tại sao cậu lại có thể nhận thua như vậy chứ? Cậu thật sự có thể nhìn Trình Diệu Tĩnh và Tiêu Lăng Phong hạnh phúc sống chung một chỗ với nhau hay

sao, trong khi chính cậu lại phải trải qua cuộc sống thê thê thảm thảm của mình như vậy!" Dương Nhượng Thi nói: "Nhà Đình, hạnh phúc là phải dựa vào chính mình ra sức tranh thủ thực hiện!" Dương Nhượng Thi cầm tay Đường Nhã Đình thật chắc, nói âm chỉ.

"Tranh thủ ư?" Đường Nhã Đình hỏi. "Lăng Phong ghét tôi chết đi được ấy, tôi phải làm thế nào thì mới tranh thủ được đây! Cậu cho rằng tôi chịu buông tha cho anh ấy hay sao? Từ nhỏ đến lớn, Lăng Phong chính là tất cả thế giới của tôi. Buông tha cho anh ấy, còn khó chịu hơn là việc tôi phải chết!"

"Vậy thì hãy đi vấn hỏi!" thái độ của Dương Nhượng Thi vô cùng nghiêm túc. Trong đôi mắt cũng chợt xẹt qua một ánh sáng âm trầm lạnh lẽo.

"Cậu có ý tứ gì?" Đường Nhã Đình ngẩng đầu.

"Mình đã nói với cậu bạn trai của mình chưa?" Dương Nhượng Thi cười. Nhắc tới Mộ Sở, trong mắt của cô thậm chí có chợt lóe lên vẻ ôn nhu. "Năm đó mình mạnh mẽ bị đưa ra khỏi nước. Ba ba của mình không cho mình trở lại, lại không chừa cuộc sống của mình. Mình chỉ có thể đi ra ngoài đi làm. Trong khoảng thời gian đó, mình đã có một thời rất hận ba ba của mình, nhưng mà sau đó, mình lại phải cảm tạ ông ấy. Nếu không phải nhờ ông ấy, mình làm sao có thể gặp được A Sở!" Dương Nhượng Thi cười khẽ. "A Sở là một người quá lạnh lùng, chỉ cần đứng nhìn xa xa, là có thể làm cho cậu có cảm nhận được một cảm giác rất xa cách. Thế nhưng mà, bây giờ mình có thể ở bên cạnh anh ấy, cậu biết tại sao không?" Dương Nhượng Thi nói xong kéo cổ áo ra, nơi ngực của cô đột nhiên có một vết sẹo xấu xí nằm ở đó: "Cái vết sẹo này là dấu vết để lại khi mình cứu anh đấy đó. Lúc ấy, thật sự thiếu chút nữa là mình đã chết."

Đường Nhã Đình nhìn Dương Nhượng Thi, chuyện này rõ ràng là một chuyện làm cho người ta khắc cốt ghi tâm, khó quên nổi, tại sao bây giờ nghe lại, từ từ đều cảm thấy chuyện này có mùi vị của sự tính toán.

"Chẳng phải vì tình yêu người ta liền có thể bỏ ra hết thảy đó sao?" Tựa như cái đêm mưa đó, ở thời điểm Tiêu Lăng Phong và Trình Diệu Tinh gặp phải tập kích, lúc ấy Tiêu Lăng Phong chẳng phải đã cố hết thảy để bảo vệ cho Trình Diệu Tinh đó sao.

"!" Đường Nhã Đình nhìn Dương Nhượng Thi về đầu khó hiểu. Dương Nhượng Thi như vậy là có ý gì? Dương Nhượng Thi bất quá chỉ mới hai mươi mốt tuổi, nhưng mà tại sao thời điểm đôi mắt với Dương Nhượng Thi, cô lại cảm thấy, Dương Nhượng Thi này có tâm cơ thật sâu. Thậm chí, cô còn cảm thấy người phụ nữ này, thật là đáng sợ!

"Không hiểu sao?" Dương Nhượng Thi nhún mi lại: "Mình có thể liều lĩnh vì người yêu của mình, vậy thì cậu tại sao lại không thể chứ!" Dương Nhượng Thi cười khẽ, "Khi Tiêu Lăng Phong gặp nguy hiểm như vậy, cậu cũng sẽ liều lĩnh để có thể bảo vệ anh ấy, có đúng hay không?" Dương Nhượng Thi nhìn Đường Nhã Đình nhẹ giọng nhắc nhở, trong mắt tràn đầy những ý cười.

Đường Nhã Đình nhìn Dương Nhượng Thi, về vấn đề này, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng suy nghĩ tới. Nhưng nếu quả thật chuyện đã phát sinh thật sự, cô cũng sẽ không do dự, có đúng như vậy hay không! Đường Nhã Đình hỏi mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Muốn anh chết thì em mới có thể tha thứ cho anh hay sao?

Diệu Tinh ngồi ở trong phòng bệnh, ánh mắt vẫn ngơ ngác nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, bất luận Tiêu Lăng Phong có nói gì, cô cũng không hề đáp lại một chút, cũng không chịu ăn uống cái gì. Thậm chí cô đã tỉnh lại lâu như vậy rồi, nhưng mà ngay cả nước cũng chưa từng uống đến một ngụm. Tiêu Lăng Phong đã bận rộn công việc ở công ty suốt một ngày, cả người cực kỳ mệt mỏi, nhìn thấy cái bộ dáng này của Diệu Tinh, lại càng làm cho anh cảm thấy khó chịu không cách nào hít thở nổi.

"Diệu Tinh, em nghe theo lời anh nói có được không?" Anh nắm lấy bả vai Diệu Tinh. Hai ngày rồi, cũng đã từng dỗ dành, cũng đã từng phát tiết câu giận, nhưng mà dù làm như thế nào cũng vô ích, Diệu Tinh hoặc là nhìn ngoài cửa sổ, hoặc là liên hướng về phía chiếc nhẫn trên tay mà ngăn người. Chiếc nhẫn này mà nói, Tiêu Lăng Phong cũng không hề xa lạ gì, từ khi bọn họ bắt đầu lập kế ước quan hệ với nhau, anh đã chú ý tới chiếc nhẫn này, @MeBau*diendan@leequydomn@ nhìn qua cũng không phải là loại đắt tiền gì, tuy nhiên nó phá lệ đặc biệt, không cần suy nghĩ cũng biết, cái nhẫn này là của Mộ Thần! Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Lăng Phong nhói đau một hồi. Tuy nhiên anh lại không thể làm gì khác được. Hiện tại chính là thời điểm Diệu Tinh đang yếu đuối, chiếc nhẫn này có lẽ là nơi duy nhất để cô ký thác tinh thần. Nhưng mà cho dù là như vậy, chỉ cần xem một chút như vậy là cũng đủ rồi đi. Rốt cuộc phải đến lúc nào thì cô mới có thể quên được Mộ Thần đây!

"Diệu Tinh, hãy nghe lời nói của anh, có được hay không!" Cuối cùng Tiêu Lăng Phong gần như dùng thái độ như cầu xin để nói ra những lời này.

Đôi môi khô khốc của Diệu Tinh đã toát ra tia máu. Tiêu Lăng Phong nhún nhún mày. Lại cũng không thể tránh được. Anh cầm lên chén nước uống một hớp nước, sau đó ôm chặt Diệu Tinh, đút nước cho cô, sau đánh nhẹ nhàng xoa xoa khoe miệng cho cô một chút.

Diệu Tinh chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, bộ dạng ánh mắt lúc này thực sự giống như thật là vẫn chưa hề phát sinh ra chuyện gì vậy. Cô vẫn cúi thấp đầu một chút giữ thái độ như cũ, di@en*dyan^lee^qu.domn ánh mắt vẫn chỉ hướng về phía chiếc nhẫn nhìn đến ngăn người, thỉnh thoảng, giống như là vừa nghĩ đến chuyện gì đó, khoe miệng của cô lại còn lộ ra một nụ cười.

"Trình Diệu Tinh!" Không chịu nổi sự lạnh lùng như vậy của cô. Tiêu Lăng Phong liền rống lớn một câu. "Em hãy nói ra một câu gì đó đi, có được hay không?"

Diệu Tinh nhàn nhạt nhìn thoáng qua Tiêu Lăng Phong. Cô nói gì đây? Cô có thể nói được chuyện gì, mọi chuyện đều đã phát triển đến bước này không phải đều là mấy người bọn anh tạo ra hay sao?

"Tại sao cứ phải ra oai với Mộ Thần?" Diệu Tinh ưu tư hỏi. Nghĩ đến những lời Mộ Sở nói. Tiêu Lăng Phong muốn Mộ Thần rời khỏi cô, cô liền đau không cách nào hô hấp nổi. Bộ dáng rung rung kia của Diệu Tinh, thật sâu trong lòng Tiêu Lăng Phong thấy đau nhói. **diễn☆đànle☆qủyđôn** Đã hai ngày rồi, đây là lần đầu tiên Diệu Tinh mở miệng, nhưng mà cô vừa mới mở miệng lại hỏi đúng chuyện về Mộ Thần.

Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười một tiếng nghe đầy sự chua xót. Anh ngẩng đầu lên nhìn Diệu Tinh. "Diệu Tinh, có phải cả đời này em cũng không muốn tha thứ cho anh phải không?" Tiêu Lăng Phong ưu tư hỏi một câu.

"Tại sao anh cứ nhất định phải chia rẽ hai chúng tôi?" Diệu Tinh nắm lấy vạt áo Tiêu Lăng Phong, tay của cô cũng không có một chút sức lực nào, lúc này, chỉ cần Tiêu Lăng Phong đứng dậy là có thể tránh thoát được tay của cô. Nhìn bộ dáng vô lực của Diệu Tinh, trong trái tim anh cực kỳ đau đớn. Lời nói của Diệu Tinh cũng đã làm cho trái tim của anh cực kỳ đau đớn. "Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự rất yêu Mộ Thần, tôi thật sự thương anh ấy!". Diệu Tinh khóc, từ từ cúi đầu xuống, thân thể cô run rẩy bởi vì khóc thút thít.

Trong nháy mắt, ngực của Tiêu Lăng Phong tựa như bị cứng rắn xé ra. Đau quá, nhưng mà anh cũng không kiềm chế được mà cứ thế ôm cô vào trong ngực. Lúc này, rốt cuộc anh đã có thể lý giải được những lời mà Bùi Hạo Thần đã nói..., Hóa ra, khi người phụ nữ mà mình yêu thích dựa vào ở trong ngực của mình, nhưng lại rơi lệ vì người khác, cảm giác đó đúng là sống không bằng chết!

Diệu Tinh nghẹn ngào. Nước mắt rơi ướt nhẹp áo của Tiêu Lăng Phong, nước mắt của cô dán ở trước ngực anh lại lạnh như băng.

"Trình Diệu Tinh, nếu như thời gian có thể quay trở lại, anh tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Anh phải làm thế nào thì em mới có thể tha thứ cho anh đây? Có phải là em muốn anh phải chết hay không, hả?"

Thân thể Diệu Tinh khẽ run lên một cái. Chết ư? Không, cô không muốn. Một nỗi đau đớn kịch liệt cứ từng tắc từng tắc lan tràn ra khắp toàn thân. "Tôi không cần anh phải chết. Tôi chỉ muốn Mộ Thần quay trở lại, Tiêu Lăng Phong, nếu như những chuyện này mà không xảy ra, như vậy thì có phải là tốt đẹp biết bao hay không, tại sao người ấy lại là anh?" Tại sao là anh hại chết Mộ Thần.

Tiêu Lăng Phong cười khổ một tiếng. Anh khẽ nâng cái cằm của Diệu Tinh lên: "Nếu như em muốn anh chết, có lẽ anh còn có thể thỏa mãn được cho em, nhưng nếu như phải làm cho Mộ Thần trở lại. Xin lỗi em, anh không thể làm thế nào được!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói, hơi thở lạnh như băng đập ở trên mặt của Diệu Tinh. "Hoặc là, em có muốn đi tìm Mộ Sở hay không?" Tay của Tiêu Lăng Phong run rẩy hết cả lên bởi vì tức giận. Nhưng rồi sau đó anh lại rất lo lắng đã làm đau Diệu Tinh.

Diệu Tinh lắc đầu. "Anh ấy đang hận chết tôi, Mộ Thần cũng hận chết tôi!" Cô ủy khuất nói: "Anh có biết hay không. Cảm giác bị người mình yêu hận thật sự quá đau khổ!" Ánh mắt đẫm lệ của Diệu Tinh nhìn xuyên thấu qua đôi mắt mỏng lung sang phía Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong nắm thật chắc quả đấm. Đương nhiên anh rất hiểu, còn có ai có thể có thể hiểu rõ loại cảm thụ này hơn anh kia chứ. Trình Diệu Tinh, lỗi lầm của anh thật sự là một chuyện không thể nào tha thứ được có phải hay không?

"Tiêu Lăng Phong, ở chỗ này của tôi đau quá." Diệu Tinh khóc, đè ép lên ngực. "Anh giúp tôi một chút có được hay không. Giúp tôi một chút!" Diệu Tinh van cầu, từ từ khóc thành tiếng. "Tại sao các người ai cũng ghét tôi như vậy? Tại sao, tôi không khống chế được tim của mình." Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong đầy vẻ bất lực. Mộ Sở hận cô là đúng. Tiêu Lăng Phong nói cũng đúng, cô luôn mồm luôn miệng nói yêu Mộ Thần, nhưng mà vẫn là có dự duy trì quan hệ mờ ám với Tiêu Lăng Phong ái muội quan hệ. Làm tận chuyện người không thấy được

Ha ha! Nghĩ tới những lời Mộ Sở đã nói..., Diệu Tinh đột nhiên cười lên một tiếng. "Tôi biết hết thấy những thứ này đều là do tôi tự tìm, tôi bị đối xử như vậy, bị thống khổ là tôi đáng đời rồi, tôi sống không bằng chết "

Tiêu Lăng Phong quay mặt qua một bên, anh sợ phải nhìn thấy nước mắt của Diệu Tinh, sợ phải nhìn thấy ánh mắt vô lực của cô. Diệu Tinh, phải làm thế nào thì anh mới có thể giúp được em đây, phải làm thế nào thì em mới có thể không còn thống khổ như vậy nữa đây!

Dặn dò hộ lý chú ý chăm sóc cho Diệu Tinh một chút, Tiêu Lăng Phong rời khỏi bệnh viện. Vào buổi tối nhiệt độ có chút lạnh. Tiêu Lăng Phong thật sâu hít một hơi, đi vào nhà để xe, vào đúng lúc anh mới vừa mở cửa xe thì phía sau lưng bên kia có người gọi lại anh.

"Lăng Phong!" Đã lâu lắm rồi anh cũng không nghe thấy cái giọng nói này rồi! Tiêu Lăng Phong sau khi run lên một cái, anh từ từ liền xoay người lại. Sau lưng anh lúc này là một dáng hình mảnh mai, anh gần như đã không thể nhận ra Đường Nhã Đình, Ở trong ấn tượng của anh, Đường Nhã Đình vẫn luôn là một cô gái ngọt ngào, vui tươi, và xinh đẹp. Nhưng mà bây giờ, hiện tại trước mắt anh lại là một người có vóc dáng gầy gò đến mức không còn có thể nhận ra hình dáng người nữa. Trong nháy mắt trái tim của anh khẽ run lên. Không nói nổi lên lời.

"Lăng Phong, anh có khỏe không?" Đường Nhã Đình tiến lên một bước, từ công ty cùng tới đây, rốt cục cô cũng đã tìm ra được một lý do tốt để tới chào hỏi. "Làm sao anh lại ở nơi này? Thân thể không thoải mái sao?"

"A, không có sao!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu, "Thân thể Diệu Tinh có chút không thoải mái." Anh nói về rất tự nhiên. Tự nhiên tựa như là một người chồng nhắc tới người vợ của mình với một người khác vậy. Giọng nói này của anh làm cho thật sâu trong lòng Đường Nhã Đình bị đau nhói. Chạm mặt nhau ở chỗ này, anh cũng không nghĩ muốn hỏi cô một câu, có phải là cô không được thoải mái hay không ư?

"Chuyện công ty của anh thế nào?" Đường Nhã Đình hỏi. "Đọc qua tin tức trên báo chí em mới biết... Anh có khỏe không?"

"Có khỏe không ư?" Tiêu Lăng Phong cười khẽ một tiếng. Những chuyện làm cho anh thấy phiền lòng thực quá nhiều. Anh không muốn nhắc tới chuyện này. "Không có chuyện gì là không tốt." Nhìn người con gái mà mình đã từng thương yêu ngày xưa, anh cười khổ một tiếng, cẩn thận nghĩ lại, tựa như tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong khoảng thời gian gần đây...

"Lăng Phong, anh phải chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, hết thấy đều sẽ khá hơn, tin tưởng em đi, mọi chuyện đều sẽ qua đi, em sẽ giúp anh! "

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Thời khắc nguy cấp

Đối với việc nhìn thấy Đường Nhã Đình như vậy, Tiêu Lăng Phong không phải là không có chút khiếp sợ. Chuyện của nhà họ Đường xảy ra nhiều như vậy, nhưng mà chuyện của Dạ Khuynh Thành đã náo loạn đến mức như vậy, đến ngay cả một câu an ủi anh cũng không hề hỏi thăm cô lấy một lời. Cô gầy gò và tiêu tụy nhìn đến mức ai nhìn thấy cũng phải đau lòng như vậy. Nhưng mà ngoại trừ những thứ này, anh không còn có loại cảm giác nào khác, có phải thật sự đúng như lời Đường Nhã Đình đã từng nói hay không, anh vốn dĩ chính là một người vô tình!

Anh lắc đầu một cái, bỏ quên luôn chuyện gặp Đường Nhã Đình ở nơi bệnh viện, cũng không có bất kỳ lời thăm hỏi, cũng bỏ quên luôn cái câu nói em sẽ giúp anh của Đường Nhã Đình, đi về nhà. Cuộc sống không hiểu câu nói kia cô nghĩ muốn biểu đạt ý gì.

Tin tức của Dạ Khuynh Thành càng ngày càng nghiêm trọng, từ tờ báo cho đến tin tức, mỗi ngày chuyện này đều đang báo cáo tung tích truy tìm. Lúc trước, bởi vì chuyện ngộ độc thức ăn mà Dạ Khuynh Thành đã phải bỏ ra một số tiền lớn để bồi thường, bây giờ lại phải trải qua một chuyện như vậy. Thực sự lại càng thêm hoa vô đơn chí. Mặc dù bên ngoài đối với chuyện xử lý của nhà họ Tiêu cũng có thể không có chất vấn cùng bất mãn. Nhưng mà chính là không ai còn dám giao thiệp với Dạ Khuynh Thành nữa, chỉ sợ chuyện này sẽ liên lụy đến mình. Dấu vết phồn hoa của thành phố T hiện tại, cũng gần như chỉ trong một đêm thành phố T trở thành một địa phương vắng lạnh nhất.

Khi Lãnh Liệt giao bằng biểu báo cáo trong tay cho Tiêu Lăng Phong, thì anh nghe thấy âm thanh than nhẹ kia, đột nhiên anh cảm thấy có chút đau lòng. Dù sao Tiêu Lăng Phong cũng mới chỉ có hai mươi lăm tuổi, thế nhưng mà anh lại phải gánh vác chịu nhiều trách nhiệm nặng nề như vậy.

"Tổng giám đốc, ngài có khỏe không?" Lãnh Liệt hỏi. "Hôm qua đã cùng bàn bạc cùng với luật sư rồi. Trong chuyện này chúng ta cũng là người bị hại, cho nên vụ án này, chúng ta sẽ thắng!"

"Chúng ta ư?" Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Liệt.

"Có một số việc, về sau này tôi sẽ nói cho ngài biết, chờ đến khi chuyện của Dạ Khuynh Thành đã qua rồi, thì sau đó tôi sẽ từ chức."

Tiêu Lăng Phong không đón nhận lời nói kia của Lãnh Liệt anh lại tiếp tục xử lý vấn đề trên tay.

"Chuyện lần này, die,n;da.nlze.qu,ydo/mn đã gây động tĩnh quá lớn. Những chuyện mà Thiếu làm đã làm cho Lão Bang Chủ bất mãn. Cho nên, anh cùng Diệu Tinh cũng phải cẩn thận một chút!" Lãnh Liệt không yên tâm nhắc nhở một câu. Thấy Tiêu Lăng Phong không trả lời, anh cũng xoay người đi ra ngoài. Lúc này nếu muốn Tiêu Lăng Phong tin tưởng anh không hề có chút ngăn cách nào, quả thật cũng rất khó khăn.

Những lời nói kia của Lãnh Liệt, tuy Tiêu Lăng Phong không hề lên tiếng đáp lại, nhưng mà thật ra ở trong lòng anh thì lại vẫn nghe được. Anh từ từ ngẩng đầu lên, bất kể là ai, tôi đều sẽ không để cho các người có cơ hội làm thương tổn tới Diệu Tinh, tuyệt đối sẽ không!

Đêm.

Xe của Tiêu Lăng Phong chạy như bay ở trên đường phố thật yên tĩnh. Liên tiếp mấy ngày nay anh bận rộn chạy đi chạy lại hai đầu bệnh viện công ty, thật sự cả người anh lúc này đầu óc cũng đã như hôn mê hỗn loạn đi rồi. di@en*dyan(lee^qu.donnn), Thậm chí suýt nữa anh đã cho xe chạy vượt đèn đỏ mà anh cũng không biết. Ở ngã tư đường, xe chạy lao đi như tên bắn, tiếng còi xe vang lên đầy kinh hãi.

Từ trong hỗn loạn Tiêu Lăng Phong liền tỉnh lại, mới tránh khỏi việc phát sinh sự cố giao thông. Đột nhiên xe của anh phải thắng lại. Tiêu Lăng Phong thân thể nghiêng về phía trước, sau đó nặng nề bị đung vào khung ghế ngồi trong xe. Tiêu Lăng Phong than nhẹ một hồi, anh xoa bóp nơi huyệt Thái dương.

Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự yêu thích Mộ Thần, tôi thật rất thích được ngồi tựa lưng vào anh ấy... Tiêu Lăng Phong phiền não lấy một điều thuốc lá ra châm lửa để hút. Sau đó khi dụng lực hít mạnh vào vài hơi, anh lại nặng nề khạc ra một luồng khói. Giá như có thể đem những chất chứa ở trong lòng mà phun sạch ra ngoài một hồi giống như thế này thì tốt biết bao! Trong lòng tâm phiền ý loạn, Tiêu Lăng Phong không hề chú ý tới, từ công ty đi ra ngoài, phía sau xe anh đã có một chiếc xe khác đi theo sát thật chặt.

"Người kia chính là Tiêu Lăng Phong sao?" Giọng nói lạnh như băng kia mang theo một luồng mùi vị dữ tợn, giống như vừa ở trong địa ngục bò ra ngoài

vậy.

"Đúng thế, đây chính là anh ta!" một giọng nói khác mặc dù lạnh như băng, nhưng lại có phần nhún nhường hơn rất nhiều.

"Vì một người phụ nữ mà biến thành như vậy, khó trách hẳn bị người ta chơi đến thảm như vậy!." Giọng nói lạnh như băng kia lại vang lên vẻ tràn đầy khinh thường.

"Có thể vòng cùng với Thiếu chủ lộn nhau lâu như vậy, tôi thấy, tốt nhất là chúng ta vẫn nên cẩn thận hơn một chút, Lão Bang Chủ!"

"Một khi Lão Bang Chủ đã có dặn dò như vậy, vậy thì chúng ta liền tiến lên vui đùa cùng với hắn một chút!" Nhìn Tiêu Lăng Phong khởi động xe. Hắn mở miệng ra lệnh, nơi khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy sự âm hiểm. Xe thật sự liền khởi động, khi sắp đụng vào xe của Tiêu Lăng Phong thì...

Kết... kết... bánh xe xệt qua mặt đất tạo thành một âm thanh bén nhọn, chói tai, mà đối với sự nguy hiểm đã cận kề đến nơi như vậy, Tiêu Lăng Phong vẫn không hề có một máy may phát hiện ra. Trong đầu óc của anh lúc này đều tràn đầy hình ảnh Diệu Tình.

Xe cấp tốc phóng lại gần. Khi hai chiếc xe đã sắp đụng phải nhau thì xe của Tiêu Lăng Phong cấp tốc quẹo cua, tránh được khỏi cú va chạm trí mạng này.

"Phé vật!" Người đàn ông liền mắng một câu. Xe cũng gấp gấp nhanh chóng đuổi theo. Nhưng mà đuổi theo một quãng không được nhiều lắm, đột nhiên có một chiếc xe lao ra ngăn trở trước phương hướng bọn họ truy đuổi. Xe ô tô đành phải khẩn cấp quẹo cua. Âm thanh chói tai phá vỡ bầu trời đêm, hai chiếc xe suýt nữa thì sạt qua nhau.

Rầm, vì phải tránh né chiếc xe đột nhiên lao ra kia, một chiếc xe khác bị đụng vào trên hàng lan can ven đường.

"Mẹ kiếp!" Người đàn ông kia lại mắng một câu, nhìn chiếc xe lao ra, người trên xe đối diện đã quay cửa sổ xe xuống. Lạnh lùng nhìn nhau! Trong nháy mắt, không khí chung quanh dường như cũng trở nên băng giá hơn lên.

Nhìn thấy Lãnh Liệt xuống xe, người đàn ông kia cũng đẩy cửa xe ra. Lãnh Liệt bước từng bước một đi tới, gót giày đập ở trên đường phát ra tiếng cạch cạch, tiết tấu thấp lại nặng nề. Bầu không khí dường như cũng bởi vì âm thanh này mà trở nên khẩn trương.

"Lãnh đường chủ, đã lâu không gặp!" Trong giọng nói của người đàn ông kia mang theo ý cười, nhưng trong mắt lại tràn ngập sự khinh thường.

"Ngài khách khí rồi, người được coi là tâm phúc đứng trước Lão Bang Chủ như vậy, nếu như ngài gọi tôi như thế, có thể nói tôi đây thật sự không còn có chút đất để dung thân." Lãnh Liệt cũng cười, nhưng mà khí thế so với đối phương lại không hề kém chút nào.

"Thế nào, mới như vậy đã vội vã chạy tới đây định theo tôi ôn chuyện cũ sao?"

"Ôn chuyện cũ cũng chỉ là cách nói. Nhưng mà hôm nay, không phải như vậy!" Lãnh Liệt lắc đầu. "Với Tiêu Lăng Phong, anh không thể động vào."

"Anh nói gì?" Người đàn ông kia rõ ràng là bất mã. Lãnh Liệt như vậy làm cho anh ta cảm thấy rất không hài lòng. Ở trong Âm Dạ, có ai mà không kính trọng anh ta ba phần, Thiếu chủ không để anh ta vào trong mắt còn chưa tính, ngay cả Lãnh Liệt và Lệ Viêm kia cũng lại như thế sao! Người đàn ông nắm thật chặt quả đấm.

"Nếu như anh vẫn không chịu nghe lời, tôi cũng không ngại nói lại thêm một lần nữa. Tôi nói, với Tiêu Lăng Phong anh không thể động vào."

"Lãnh Liệt, anh muốn làm gì vậy, anh cũng biết rất rõ ràng. Tôi tới đây là đang làm việc giúp ai chứ!"

"Tôi nhớ vậy thì anh cũng có thể nhớ, tôi trực tiếp nghe lệnh của Thiếu chủ!" Lãnh Liệt ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy ánh nhìn lạnh giá như băng.

"Muốn ngày hôm nay tôi không nên động đến hắn có phải không?"

"Vậy chúng ta liền thử một chút, xem là súng của anh mau hơn, hay là đao của tôi nhanh hơn!" Lãnh Liệt nói xong. Từ ngón giữa đã phát ra một ánh sáng lạnh. Vèo một cái, một tiếng động liền vang lên. Ngay sau đó là một tiếng tan vỡ vang lên chói chói. Người đàn ông kia nhìn mảnh thủy tinh cắm vào trong dao găm, tay nắm chặt lại thành quyền, nhưng từ miệng vẫn bật lên tiếng cười.

"Công phu của Lãnh đường chủ qua thời gian, thật sự là càng ngày càng cao rồi! Ngài đã không quan tâm đến hành động của tôi. Vậy thì hôm nay tôi để lại cho ngài mặt mũi." Người đàn ông kia lại cười. "Về sau này chúng ta sẽ còn gặp lại!" Ngồi vào trong xe, người đàn ông kia nắm một quyền đánh vào chỗ ngồi của xe.

Lãnh Liệt, anh thật sự cho rằng là tôi sợ anh sao? Hừ! Dọn dẹp không được Mộ Sở, anh cảm thấy tôi còn không dám động tới anh hay sao? Tôi thật muốn anh sẽ vì chuyện ngày hôm nay mà phải trả một giá thật lớn!

Lãnh Liệt đứng thật lâu tại chỗ đó. Minh chính là một trong Tứ Đại Hộ Pháp của Âm Dạ. Ông cụ Mộ thế nhưng lại phái anh ta ra ngoài, có phải có ý là ông đã thật sự quyết tâm muốn diệt trừ Diệu Tình và Tiêu Lăng Phong hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Rốt cuộc là anh bản hay là tôi bản?

"Anh nói gì?" Mộ Sở đột nhiên đứng lên. Thân thể đụng vào cái bàn. Nước ở trong chén liền bị trào ra ngoài, vẩy vào trên mặt bàn. Nước trong chén sóng sánh hồi lâu, mới từ từ dừng lại...

Lệ Viêm cẩn thận nhìn thoáng qua Mộ Sở. Biết rõ chuyện như vậy sẽ làm cho Mộ Sở nổi giận, nhưng mà nếu không nói ra chuyện này, thì e rằng chuyện sẽ trở nên phiền toái hơn.

Mộ Sở nắm tay thành quyền thật chắc. Không nghĩ tới ông nội thật nhanh như vậy liền đã động thủ. Lại còn phải Minh tới đây. Ông nội, ông làm như vậy chẳng phải là hiện tại đã ép cháu rồi hay sao?

"Nhắc nhở Liet cẩn thận một chút." diên·dan·le·quy·don·com Mộ Sở dặn dò lại một lời. Minh và Lãnh Liet thường hay bất hòa, lần này Minh lại hướng về phía Tiêu Lăng Phong mà tới đây, như vậy Lãnh Liet tất sẽ không bằng quan đứng nhìn như vậy, mà Minh cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cơ hội lần này...

"Nhưng mà..." Lệ Viêm định nói lại thôi.

"Anh chỉ cần đi làm chuyện này cho tốt là được!" Mộ Sở không vui cau mày. Anh đương nhiên biết ý tứ Lệ Viêm ám chỉ đến Diệu Tinh. Nhưng mà về phía Diệu Tinh nào có đến phiên anh đi quan tâm và bảo vệ. Vệ sĩ nhà họ Tiêu đang bảo vệ tầng tầng lớp lớp như vậy, Tiêu Lăng Phong bất kể là bận rộn công việc nhiều thế nào, có một mối đến thế nào, buổi tối nhất định cũng sẽ đi đến bệnh viện để chăm sóc cho Diệu Tinh. Ánh mắt Mộ Sở căm hận nhìn lướt qua bàn chân mình một cái, sau đó tức giận một cước đá ngã lên cái ghế bên chân. MeBau*diendan@leequyddonn@ Ở trước mộ của Mộ Thần, cô vừa than thở khóc lóc kể lể, vừa cắt cổ tay, vừa nói mình yêu Mộ Thần thế nào, nhưng mà vừa xoay người đi cô liền có thể tựa vào trong ngực người khác rồi.

Trình Diệu Tinh, từ nay về sau, nếu như cô nghĩ muốn mình sẽ nhu nhược và dối trá vậy thì cứ đi gặp quỷ đi. Tôi sẽ không mềm lòng nữa. Cũng sẽ không ở đó mà động tâm đối với cô nữa. Mộ Sở nắm ngón tay lại thành quyền, xoay người xoay bước đi ra ngoài. Tầm hình ở trong tay của anh chụp đúng cảnh hai người bọn họ đang hôn nhau ở trong phòng bệnh.

Lệ Viêm lặng lẽ than thở một tiếng. Trình Diệu Tinh, Thiếu chủ hiện tại đang nổi nóng, tại sao cô lại luôn cứ phải làm ra những chuyện chọc giận đến ngài ấy như vậy...

Bệnh viện.

Ở trong phòng bệnh ở lại mấy ngày, Diệu Tinh cảm giác mình đã sắp mọc meo lên rồi. diên·dan·le·quy·don Cũng đã lâu lắm rồi cô cũng chưa từng được nhìn thấy ánh mặt trời đầy đủ như vậy. Diệu Tinh ngồi xuống ở trên ghế. Nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, cảm nhận cảm giác ấm áp đã lâu lắm rồi cô cũng chưa từng được trải qua...

Một cơn gió mát nhẹ thổi qua, sợi tóc của cô nhẹ nhàng lay động. Xa xa nhìn thấy một màn này, đủ để khiến cho người khác kinh ngạc đến ngây người. Cô gái rất đẹp, rất an tĩnh, trên mặt mang một nụ cười rất nhẹ rất nhạt, gần như không cách nào nắm bắt được nụ cười đó...

Mộ Sở đi vào bệnh viện. Qua một thời gian lâu như vậy, rốt cục anh cũng đợi được đến lúc Diệu Tinh đi ra khỏi phòng bệnh. Bất quá mới chỉ ngần ngừ mấy ngày, vậy mà không ngờ Diệu Tinh lại gầy gò nhiều đến như vậy. Trái tim anh đau đớn kịch liệt mà dòn dập. Đứng ở nơi đó một hồi lâu Mộ Sở mới đề nén được sự khó chịu trong lòng mình xuống, tiến lên đến gần Diệu Tinh.

"Các người có thể để cho tôi ngồi yên lặng một mình ở nơi này một lúc hay không?" Diệu Tinh cảm tức hỏi. Rõ ràng một câu nói này nên nói ra với sự tức giận, nhưng mà lại bị Diệu Tinh biểu hiện ra mang vẻ hết sức mệt mỏi. Cô cho là Tiêu Lăng Phong đã lại vừa phải người tới đây với cô. Cô thực sự cũng đã chịu đựng đủ rồi.

"Xem ra Tiêu Lăng Phong đã bảo vệ cho cô thật sự là rất nghiêm mật!" Mộ Sở giễu cợt cười lên một tiếng, "Anh ta quả nhiên là rất coi trọng cô. Xem ra, biểu hiện của cô chắc phải là đã làm cho anh cực kỳ hài lòng." Mộ Sở giễu cợt nghe cực kỳ cay nghiệt.

Nghe giọng nói có vẻ không đúng lắm, chân mày của Diệu Tinh khẽ nhíu lại, mở mắt ra. Thời điểm nhìn thấy là Mộ Sở, thân thể của cô rõ ràng bị chấn động. Theo bản năng bàn tay của cô buông xuống, nắm chặt lấy vạt áo đồng phục của bệnh nhân. Mộ Sở, tại sao anh ta lại ở chỗ này... Lời nói kia của anh ta là có ý gì? Biểu hiện? Hài lòng? Ha ha... Chẳng lẽ ở trong suy nghĩ của bọn họ, cô thật sự lại là một người không chịu nổi như vậy hay sao? Diệu Tinh tựa như cũng thật cực kỳ sợ câu nói mang đầy sự nhục mạ kia của Mộ Sở..., nhìn gương mặt này, cô có cảm giác tựa như nghe thấy Mộ Thần đang nói những lời nhục mạ khiến cô phải thống khổ vậy...

Mộ Sở nhìn ở trong mắt Diệu Tinh liền cảm thấy đầy sự bất an, nhưng anh vẫn không có làm ra phản ứng. Anh nói với mình, không muốn còn có bất kỳ cảm giác gì đối với Diệu Tinh nữa, không thể còn có ý nghĩ không đành lòng đối với cô nữa.

"Làm sao anh lại ở nơi này?" Diệu Tinh hỏi, theo bản năng cô lập tức hơi co người lại lui về phía sau một chút. Giờ phút này, nhìn Mộ Sở, cô thật cảm thấy từ trong lòng mình ra đến bên ngoài cực kỳ sợ hãi. Cô thật sự rất sợ ánh mắt lạnh lùng lẫn những ngôn ngữ lạnh như băng của anh...

"Thế nào? Nhìn thấy tôi em rất khiếp sợ sao?" Đấu tranh trong lòng anh kết thúc, Mộ Sở triển khai bước chân tới gần: "Hay là, em nhìn thấy tôi lại có chút sợ hãi... là do em áy náy vì đã hại chết Mộ Thần?" Giọng nói của Mộ Sở nhẹ nhàng, nhưng lại đặc biệt lạnh như băng. "Em ngủ không được ngon giấc có phải không? Khi em hàng đêm tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, thì lúc đó có phải là Mộ Thần lại đang đi vào trong giấc mộng của em hay không?"

Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Mộ Sở, ánh mắt của Mộ Sở đầy sự khắc nghiệt, câu hỏi cực kỳ chanh chua. Mộ Sở cũng giống như Tiêu Lăng Phong, vĩnh viễn đều biết, muốn cô đau thì phải làm thế nào. Diệu Tinh khổ sở thoáng nở nụ cười: "Đúng vậy đó, mỗi ngày tôi đều mơ thấy Mộ Thần, mơ thấy anh ấy hỏi tôi tại sao lại phản bội anh ấy, tại sao tôi lại biến thành như vậy..." Diệu Tinh nhẹ nhàng nói, sau đó cắn cắn môi.

"Cho nên mới nói, cô không muốn làm chuyện xấu." Mộ Sở nhủ mi lại, nhìn sắc mặt trắng bệch của Diệu Tinh nói giễu cợt. "Chắc chắn, sắc mặt thật khó nhìn." Mộ Sở hơi nâng nhẹ chiếc cằm của Diệu Tinh lên. Nghĩ đến những tấm hình kia, Mộ Sở chợt cười, anh nắm quả đấm thật chặt: "Tiêu Lăng Phong thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, em cũng đã đến mức như vậy rồi. Anh ta lại còn có thể hăng hái như vậy..."

"Cho tới bây giờ tôi cũng mới biết, hóa ra anh là một người có tư tưởng bản thù đến như vậy." Diệu Tinh nói rõ ràng từng chữ từng chữ một.

"Rốt cuộc là em bản hay là tôi bản?" Mộ Sở nhủ mi lại.

"Đúng vậy, tôi bản." Diệu Tinh gật đầu. "Nếu như anh cảm giác cảm thấy tôi bản, vậy thì mời ngài hãy cách xa tôi ra một chút, để tránh làm dơ đến bàn tay cao quý của ngài Thiếu chủ đây!"

Mộ Sở cười mà không nói. Nhón tay cầm ống tay áo của Diệu Tinh lên, giống như thật sự ngại bản vậy, Mộ Sở nhìn vào cổ tay Diệu Tinh hỏi: "Cắt cổ tay cảm giác thấy như thế nào? Có đau hay không? Chẳng lẽ em làm như vậy chỉ là muốn để cho người khác bị đau lòng sao." Mộ Sở nói xong giương mắt nhìn Diệu Tinh một chút.

Những giễu cợt của Mộ Sở đều làm cho Diệu Tinh có chút không cách nào tiếp nhận được, tuy nhiên cô lại cũng không có thể nói được gì, chỉ kéo cánh tay của mình về, sau đó cô đứng dậy định rời khỏi.

"Sao lại bỏ đi như vậy thế!" Mộ Sở kéo Diệu Tinh lại. "Mấy ngày hôm trước chúng ta đã từng vui vẻ như vậy kia mà! Thế nào, vừa mới như vậy mà em đã liền muốn đi rồi sao!" Mộ Sở ở bên tai Diệu Tinh khẽ vuốt ve trên đầu vớ vành tai cô: "Vóc người của em thật không tệ. Em đã từng cho anh trai tôi xem chưa?" Mộ Sở mặt mờ ghé vào sát bên tai Diệu Tinh, hơi thở như có như không thoảng nhẹ qua trên mặt của cô. Thỉnh thoảng đôi môi của anh lại hơi đụng vào gương mặt Diệu Tinh: "Anh trai của tôi còn chưa được xem qua, có phải hay không... Thật là đáng tiếc, nếu như anh trai của tôi biết được làn da của em lại mỏng và mịn màng như da em bé như thế này, chắc chắn anh ấy sẽ yêu em hơn nữa..."

"Anh thật vô sỉ!" Diệu Tinh giận đến phát run.

"Tôi chỉ là nói ra sự thật, làm sao lại là vô sỉ được?" Mộ Sở vẻ không hiểu: "Hay là, thân thể của em, thể chỉ cho phép Tiêu Lăng Phong nhìn mà thôi..." Mộ Sở khom người nhìn Diệu Tinh, hơi thở lạnh như băng phả ra thẳng tắp đập ở trên mặt Diệu Tinh. "Đừng có nói với tôi rằng anh ta vẫn chưa từng xem qua nhé! Diệu Tinh, em và anh trai tôi ở chung một chỗ lâu như vậy, nhưng mà anh ấy lại nâng niu cô ở trên đôi bàn tay, ở trong lòng coi cô như bảo bối của mình. Bản thân anh ấy cũng không dám đụng đến cô một cái, kết quả lại bị người khác chiếm tiện nghi. Em nói xem, chuyện này có công bình hay không?"

Bởi vì lời nói của Mộ Sở mà thân thể Diệu Tinh trở nên run rẩy, trong mắt của cô nước mắt đã muốn trào ra, nhưng rồi cô lại quật cường cố nén chịu nhẫn nhịn, không để cho nước mắt rơi xuống: "Cho nên anh liền cảm thấy anh trai của anh bị thua thiệt, cho nên cái người làm em trai kia mới muốn thay thế anh ấy đòi lại tổn thất cho mình sao? Cho nên ở biệt thự của anh, anh mới có hành động như vậy, đúng không?" Diệu Tinh giận đến mức cả người phát run lên.

"Em run rẩy cái gì chứ?" Mộ Sở nâng cái cằm của cô lên, khẽ ve vuốt mấy cái: "Em làm như vậy thật sự đã làm cho người khác rất khó mà cảm thấy không đau lòng. Diệu Tinh, như thế này tôi có thể hiểu thành là, lúc này đây chính em là đang quyến rũ tôi chăng?"

Tỉ tách! Nước mắt Diệu Tinh lăn xuống. Mộ Sở chậm rãi đưa tay ra dò xét trên người Diệu Tinh. Động tác của này Mộ Sở như vừa biểu thị sự khiêu khích lại vừa mang mùi vị công khai. Diệu Tinh muốn tránh né, nhưng Mộ Sở lại đi trước một bước giữ chặt lấy hông của cô, thuận thế ôm cô vào ở trong ngực của mình, sau đó chậm rãi cúi đầu xuống hôn lên nước mắt của cô. Nụ hôn nặng nề rơi xuống. Đôi môi Mộ Sở có chút phát run.

"Bất quá chỉ là hôn em một cái, vậy mà em phải dùng tới loại ánh mắt như muốn muốn giết người kia để nhìn tôi hay sao?" Mộ Sở hỏi. "Lúc đầu tôi xem ra cũng được cho là người anh tuần tiêu sái đi, Đường Cát Nguyên và Triệu Chí Viễn cũng có thể nhìn em, tại sao tôi lại không được nhìn chứ?" Mộ Sở âm u hỏi.

Những hồi ức nhục nhã kia trong nháy mắt liền hiện lên trong đầu Diệu Tinh. Cô nhắm đôi mắt lại, tựa như cô cảm giác thấy thật bản thù hai bàn tay liền che lên quần áo của cô...

"A..." Diệu Tinh đột nhiên kêu to lên một tiếng đầy kích động. Cô dùng sức đẩy Mộ Sở ra: "Buông tôi ra, buông tôi ra..." Diệu Tinh kêu gào. "Buông tay..."

"Em sợ cái gì?" Mộ Sở hỏi. "Nhiều người thích em như vậy, em lẽ ra cũng cảm thấy hưng phấn mới đúng chứ!"

"Anh..." Diệu Tinh đưa tay lên, nhưng đến cuối cùng, cô vẫn lại không có tiền đồ, lựa chọn buông tay xuống, tức giận đến phát run cả người.

"Muốn đánh tôi sao?" Mộ Sở nhủ mi lại: "Nhưng lại bởi vì tôi lại bày ra cái gương mặt giống anh trai tôi như đúc, cho nên em không đành lòng ra tay, có phải hay không!" Mộ Sở cười: "Tôi không ngại làm thế thân của anh trai tôi đâu, hiện tại em đang bị tôi như vậy, em có nhớ những lúc cùng với anh trai tôi ở chung một chỗ hay không?"

"Chớ nói nữa!" Diệu Tinh lắc đầu, "Đừng nên nói thêm gì nữa!" Diệu Tinh khàn giọng, lớn tiếng nói. Ngay cả ánh mắt cũng biến thành màu đỏ: "Mộ Sở, rốt cuộc anh nghĩ muốn như thế nào đây!"

"Tôi không muốn như thế nào hết, chính là muốn tôi thăm em một chút mà thôi, nhưng mà em không nên kích động. Nếu như hiện tại em lại ho ra máu, không khéo lại có người bởi vì em mà đau lòng, rơi lệ đó." Mộ Sở biểu hiện ra một thái độ vô cùng ác liệt. Trong lòng anh rõ ràng run rẩy kịch liệt như thế, rõ ràng nghĩ muốn an ủi cô cho thật tốt, thế nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, liền biến thành những câu nói mang mùi vị khác.

A... Diệu Tinh đột nhiên cười lên một tiếng, cô lau sạch những giọt nước mắt vừa lăn xuống: "Đúng như vậy! Khán giả xem hài kịch mà không có ở đây, vậy thì tôi diễn trò cho ai nhìn đây." Giọng nói của Diệu Tinh bởi vì tức giận mà có chút không ổn. Cô nắm thật chặt quả đấm, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay: "Bất quả anh có thể yên tâm, nơi này nằm cách khu mộ của Mộ Thần mộ rất xa, đừng nói ho ra máu, cho dù máu của tôi có chảy thành sông đi nữa, thì máu của tôi cũng sẽ không làm dơ vùng đất của anh trai anh đâu..."

Lời nói của Diệu Tinh rất nhẹ, nhưng lại thành công đâm thủng sự phòng bị nặng nề trong lòng Mộ Sở. Đúng vậy, những lời này đúng là anh đã nói, bộ dạng thống khổ này của Diệu Tinh lại một lần cuốn anh vào vùng nước xoáy đau đớn. Anh khổ sở giãy giụa, nhưng không cách nào tránh thoát nổi. Trình Diệu Tinh, mày luôn mồm luôn miệng nói đến người khác tàn nhẫn, thật ra thì mày mới chính là một người tàn nhẫn nhất, mày vĩnh viễn có thể trong lúc lơ đãng, đã làm cho người khác thân thể đầy thương tích.

Nhìn Mộ Sở ngơ ngẩn, khoe miệng Diệu Tinh liền lộ ra một nụ cười nhìn đầy sự giễu cợt. "Mộ Sở. Anh thật có thể không cần như vậy, anh cũng thật có thể yên tâm, tôi có muốn chết, cũng sẽ chết xa xa, sẽ không để làm bẩn mắt của anh. Tôi cũng sẽ chết triệt triệt để để, không để cho anh cảm thấy tiếc nuối vì tôi vẫn chưa có chết..."

"Trình Diệu Tinh." Lời nói của Diệu Tinh làm cho Mộ Sở không cách nào nhịn được. "Em nói gì?" Anh cắn răng. Ý của cô muốn nói là anh mong chờ có chết nhanh lên một chút có phải hay không..." Trình Diệu Tinh, em muốn chết là chuyện của em, tại sao em lại có thể đẩy trách nhiệm này tới trên người tôi? Chị dâu, trách nhiệm này, tôi không chịu gánh chịu nổi đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Lần sau tôi sẽ rất ôn nhu

"Chị dâu?" Diệu Tinh khẽ cười một tiếng: "Mộ Sở, anh tới đây nói những lời này chính là muốn làm nhục tôi phải không..., như vậy anh có thể tận tình làm nhục, tôi nghe, cũng có thể phối hợp với anh để làm nhục mình mấy câu, hoặc là, anh nghĩ muốn nhìn tôi phải thương tâm rơi lệ, tôi cũng sẽ không để ý mà phối hợp với anh. Nếu như anh cảm thấy đủ rồi, hiện tại mời anh tránh ra!" Cô không muốn còn phải đối mặt với anh nữa, một chút cũng không muốn.

"Tôi đây lại không muốn đi thì biết làm sao nhỉ?" Mộ Sở nói khiêu khích. "Thế nào, gọi vệ sĩ nhà họ Tiêu sao?" Mộ Sở lời kéo cổ tay Diệu Tinh, túm đứng vào nơi vết thương vẫn còn chưa khép miệng hoàn toàn. Diệu Tinh đau đến cau mày, nhưng cô lại cắn chặt đôi môi, nhất định không chịu phát ra tiếng kêu!

"Em cho rằng như vậy thì tôi sẽ lập tức buông tay sao?" diễn đã _nô lê q quý đôn Mộ Sở hỏi. "Trình Diệu Tinh, tôi không phải là Mộ Thần, càng không phải là Tiêu Lăng Phong, sẽ không bởi vì cái cau mày của em mà liền thấy đau lòng muốn chết."

"Tôi biết!" Diệu Tinh gạt đầu. "Anh đương nhiên không phải là Mộ Thần. Mộ Thần ôn nhu thiện lương, anh ấy chính là một người con trai tốt đẹp nhất ở trên cái thế giới này! Anh ấy sẽ không bao giờ lên tiếng nhục mạ đối với người khác, sẽ không có ý đồ cường bạo người thiếu chút nữa đã thành chị dâu của mình. Anh cũng không giống Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong mặc dù không phải một người có gì tốt đẹp. Nhưng mà lúc đầu anh ấy cũng sẽ không bao giờ mang tánh mạng con người ra để nói giỡn, anh ấy không biết làm cái việc đến ngay cả một đứa bé cũng không chịu buông tha..."

"Cho nên ý của em muốn nói, ở trong lòng em, ngay cả với Tiêu Lăng Phong tôi cũng không bằng sao?", Mộ Sở tức giận kéo Diệu Tinh lại: "Em có tư cách gì mà nói em là chị dâu của tôi. diễn 》đàn 》lê 》q quý 》đôn Khi em còn đang là bạn gái của anh trai tôi, thì em đã liên lạc với người khác giường rồi! Trình Diệu Tinh, em còn có mặt mũi để nói em là chị dâu tôi sao? Ha ha... Hoặc là, em có thể nói cho tôi biết được không, đến tận cùng em đã làm chị dâu của mấy người rồi..." Mộ Sở nói xong liền kéo cô vào trong ngực mình. Tay của anh nắm thật chặt cổ tay Diệu Tinh. Dần dần cổ tay Diệu Tinh bắt đầu chảy máu, dòng máu từ từ nhuộm dần thấm hết màu đỏ tươi trên màu trắng của lớp băng gạc...

"Mộ Sở! Tôi nói lại lần nữa, anh làm nhục tôi, làm tổn thương tôi, tôi cũng có thể không quan tâm, nhưng mà, tôi không cho phép anh hoài nghi tình yêu của tôi đối với Mộ Thần?"

"Em có biết những lời như vậy từ trong miệng một người phụ nữ như em, từng lời từng chữ nói ra nghe thấy có bao nhiêu nực cười hay không" Mộ Sở lại kéo Diệu Tinh vào trong ngực mình thêm một chút: "Em nói em yêu anh trai tôi, vậy thì Tiêu Lăng Phong kia được coi là cái gì? Là sự an ủi khi em tịch mịch có phải không?"

Ha!... Diệu Tinh cũng không đáp lại những lời mà Mộ Sở đã nói kia..., Cô chỉ cười một tiếng, sau đó nhìn cổ tay của mình đang chảy máu, cũng không hề lên tiếng, tựa như hiện tại cũng không hề có chuyện gì phát sinh ra vậy. Khi Mộ Sở ngửi thấy mùi vị của máu, thì huyết dịch đã theo kẽ tay của anh chảy xuống.

Mộ Sở hung hăng nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh. Sự quật cường trong mắt cô thật sự đã chọc giận anh. Tại sao ở trước mặt Tiêu Lăng Phong thì cô lại có thể thuận theo như vậy, mà khi cô đối mặt anh thì ánh mắt của cô lại chỉ tràn đầy những địch ý như thế...

"Em như thế này phảng phất là đang muốn dùng hình thức tự trừng phạt mình hay sao?" Mộ Sở hỏi: "Xem ra cái vết thương này của em thật đúng là rất nghiêm trọng!" Mộ Sở ghé đầu nhìn cổ tay Diệu Tinh, nhìn máu của Diệu Tinh dính ở trên hai tay mình. "Chỉ là diễn trò mà thôi, có cần thiết phải giống như thật như vậy hay sao? Nếu như ngày đó mọi người mà không tìm được em, phải chăng có lẽ em thật sự đã không được cứu?"

"Tôi chết không phải là vừa đúng hay sao?" Diệu Tinh hỏi: "Như vậy, thì anh đã có thể báo thù được cho anh trai của anh rồi!"

"Tôi đã nói rồi, tôi mới không muốn em bị chết! Trình Diệu Tinh, cái chết với em như vậy quá dễ dàng!"

"Vậy là anh nghĩ muốn tôi sống không bằng chết, anh cũng đã thành công rồi đó!" Diệu Tinh nhìn cổ tay của mình, sau đó mở tay Mộ Sở ra, gạt lóp băng gạc trên cổ tay. Máu tươi nhỏ xuống, dần dần nhuộm đỏ quần áo, máu rơi vào trên cổ màu xanh biếc,

Mộ Sở nắm thật chắc quả đấm! Kê điên! Nghĩ tới đây, anh kéo cà vạt xuống, lại không nghĩ rằng, hành động này anh đã làm kinh hãi đến Diệu Tinh.

"Anh làm gì thế!" Diệu Tinh hoảng sợ lui về phía sau. Sau đó cúi đầu thoáng nhìn xuống bộ quần áo bản thân mình đang mặc trên người, rồi lại tiếp tục lui về phía sau một chút.

"Em yên tâm, coi như tôi có ý nghĩ ham muốn đối với em như vậy, cũng sẽ tìm một địa phương không có ai, thân thể em xinh đẹp như vậy, tôi cũng không muốn chia sẻ cùng với người khác." Mộ Sở nói xong lại cầm cổ tay Diệu Tinh kéo qua, cuốn lấy cổ tay của cô thật chặt.

"Anh muốn làm gì. Buông tôi ra!" Diệu Tinh kích động dị thường kêu to một câu: "Cứu mạng..."

Tiếng la hét của Diệu Tinh thật sự đã chọc giận đến Mộ Sở. Anh chế trụ cái ót Diệu Tinh, hôn đôi môi của cô thật chặt. Diệu Tinh dùng sức giằng giàng. Nhìn qua, lúc này cô có vẻ yếu ớt, nhưng mà giờ phút này khí lực của cô lại thật không nhỏ. Mộ Sở bị đánh làm đau, nhưng lại cố chấp nhất định không chịu buông ra. Trình Diệu Tinh! Tại sao Tiêu Lăng Phong có thể, mà tại sao tôi lại không được... Nghĩ tới đây, Mộ Sở càng thêm tức giận, ôm chặt lấy Diệu Tinh hơn, xương cốt của cô tưởng chừng như cũng sắp bị nghiền nát. Trên cánh môi của cô ập tới từng hồi đau đớn...

Cảm giác được Diệu Tinh giãy giụa và né tránh, Mộ Sở giống như bị tức giận một loại, từ bên dưới vạt áo của Diệu Tinh, bàn tay của anh đưa vào bên trong... Mộ Sở to gan đụng vào làm cho thân thể Diệu Tinh run lên. Cô dùng sức rút một cánh tay của mình ra, dùng sức đánh một cái tát vào trên mặt Mộ Sở lúc này hoàn toàn không có phòng bị.

Mộ Sở chân chân thật thật đón lấy một tát mạnh mẽ này. Cánh tay của anh đột nhiên buông lỏng ra, bị mất đi sự trôi buộc của anh, Diệu Tinh chặt vật té ngã ra ở trên cỏ.

Thật lâu Mộ Sở vẫn không thể thoát khỏi từ trong sự khiếp sợ ra ngoài. Diệu Tinh dám động thủ đánh anh... Diệu Tinh từ từ nằm gục ở trên bãi cỏ. Bàn tay nhỏ bé của cô nắm thật chắc lấy sân cỏ, khóc thành tiếng hức u nức nờ. Máu trên cổ tay chảy ra khiến cho tay nhỏ bé của cô trở nên máu thịt mơ hồ. Chiếc nhẫn ở trên ngón tay giờ phút này cũng bị vết máu dính vào làm mất đi màu sắc vốn có...

Trái tim Mộ Sở bị nhéo thành một đoàn. Mộ Sở, mày đã làm cái gì vậy...

Tiêu Lăng Phong từ trong xe đi xuống. Nhìn bó hoa trong tay một chút, anh khẽ cười một tiếng. Đây là lần đầu tiên anh mua quà tặng cho Diệu Tinh. Mặc dù Diệu Tinh vẫn không muốn đề ý tới anh, nhưng mà anh vẫn như cũ, mỗi ngày đều kiên trì đến thăm cô.

Đang nhanh chóng bước đi, ánh mắt anh vô ý thức liếc nhìn ra phía trên sân cỏ, trong nháy mắt, anh chợt cứng đờ. Người nằm trên cỏ chính là Diệu Tinh, mà người đứng bên cạnh kia chính là Mộ Sở...

Ồn ào! Bó hoa trong ngực anh trong nháy mắt liền rơi xuống, cánh hoa rụng văng đầy đất. Tiêu Lăng Phong nắm chặt quả đấm, bước nhanh tới nơi. Tiếng khóc của Diệu Tinh từ xa xa truyền đến. Bước chân của anh rào nhanh hơn, xông tới bên này.

"Diệu Tinh!" Anh gọi to một tiếng xông tới đỡ Diệu Tinh dậy. Nhìn dấu vết chảy máu trên cổ tay Diệu Tinh, trong lòng Tiêu Lăng Phong thấy đau xót: "Mộ Sở, rốt cuộc mày muốn thế nào?" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng gào thét, luống cuống tay chân, đè lại cổ tay của Diệu Tinh: "Diệu Tinh! Em làm sao vậy?"

Diệu Tinh khóc hu hu, nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Lăng Phong, cô khóc càng uất ức hơn nữa: "Tại sao các người đều như vậy, tại sao..." Diệu Tinh lớn tiếng hỏi. Theo bản năng bàn tay lại nắm chặt lấy vạt áo của Tiêu Lăng Phong, giống như là một đứa nhỏ không nơi nương tựa, rốt cuộc đã tìm được một bến cảng để tránh gió...

"Diệu Tinh, đừng khóc nữa!" Nhìn cánh môi cô có chút sưng lên, Tiêu Lăng Phong chặt chẽ nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh, nghĩ như vậy trên mặt lộ rõ biểu tình muốn giết người. Mộ Sở nhìn thấy như vậy liền cảm thấy buồn cười, nhưng cũng đổ kỵ đến nỗi điên.

"Các người như vậy đã đủ chưa?" Mộ Sở hỏi. "Muốn tình tứ với nhau, đây không phải là nơi lựa chọn tốt đâu, ít nhất thì cũng phải có cái giường chứ...!"

"Mày... đồ khốn kiếp!" Tiêu Lăng Phong giận dữ xông đến, giờ quả đâm lên đánh sang phía Mộ Sở. Mộ Sở đã nhận rõ được ý đồ của Tiêu Lăng Phong, liền đưa tay ra nắm lấy cổ tay Tiêu Lăng Phong, dùng sức xoay tròn một cái. Tiêu Lăng Phong cứ như vậy bị Mộ Sở giữ chặt.

"Tiêu thiếu gia. Ngài có biết hay không, mới năm tuổi tôi đã bắt đầu học đánh nhau rồi. Ngài cảm thấy ngài là đối thủ của tôi sao?" Mộ Sở nói giễu cợt. Không đợi Tiêu Lăng Phong làm ra sự phản kháng, Mộ Sở liền trước một bước buông Tiêu Lăng Phong ra. Không ngờ rằng Mộ Sở lại có thể làm như vậy, Tiêu Lăng Phong lao đảo một chút, sau đó anh nhanh chóng đứng vững thân thể lại, xoay mặt nhìn chằm chằm vào Mộ Sở.

"Mộ Sở, tao đã nói với mày rồi, chuyện giữa Mộ Thần và Diệu Tinh không có liên quan với nhau, tại sao mày vẫn còn muốn gây sự với cô ấy!"

"Tôi làm sao lại gây sự với Diệu Tinh kia chứ!" Mộ Sở hướng sang Diệu Tinh: "Tôi bắt quả chỉ là không cẩn thận làm cô ấy bị đau thôi, có phải hay không Diệu Tinh?" Mộ Sở nói xong, khoe miệng lộ ra một nụ cười: "Đừng khóc nữa, Diệu Tinh, tôi bảo đảm về sau này tôi cũng sẽ rất dịu dàng. Tựa như... Ngày hôm đó vậy."

Lời nói kia của Mộ Sở..., giống như là một trái đạn nổ tung ở bên người Tiêu Lăng Phong. Anh nhìn Diệu Tinh. Không, điều này làm sao có thể...

Diệu Tinh rung rung nhìn Mộ Sở. Lúc này, cô thể nhưng lại không biết mình nên khóc hay nên cười. Mộ Sở, vì muốn trả thù, anh thật có thể không cần để ý đến bất kỳ điều gì có phải hay không... Cô nhìn Mộ Sở, cảm xúc trong mắt anh không chút biểu cảm như vậy, làm cho người ta khó có thể suy đoán...

"Em hãy cách xa hẳn ra một chút!" Không thích Mộ Sở và Diệu Tinh dựa sát gần nhau như vậy, cũng không thích, trong mắt bọn họ có loại cảm giác "Chỉ có lẫn nhau" như vậy. Tiêu Lăng Phong đẩy Mộ Sở ra. Nhưng mà chờ khi anh muốn đỡ Diệu Tinh dậy, thì anh lại bị cô tránh ra về đằng gót.

Diệu Tinh ngồi ở trên cỏ, di động thân thể của mình về phía sau. Bọn họ đều thật là khủng khiếp, thật là khủng khiếp...

"Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong nhìn bàn tay trống không của mình, trong lòng một hồi đau đớn...

"Các người hãy buông tha cho tôi có được hay không?" Diệu Tinh vô lực hỏi. "Bằng không các người cho tôi một thẳng thắn đi! Cầu xin các người đừng có hành hạ tôi nữa!" Diệu Tinh hồng mắt hô to một câu.

"Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong cau mày về đau lòng.

"Rút cuộc các người nghĩ muốn thế nào đây!" Diệu Tinh gào thét, cổ họng gần như đã khàn đặc.

"Diệu Tinh, em hãy bình tĩnh một chút." Giờ phút này cảm xúc của Diệu Tinh thật sự làm cho Tiêu Lăng Phong không thể nào an tâm, tâm tình của cô căn bản vẫn chưa ổn định, không thể nào chịu đựng được bất kỳ sự kích thích nào thêm nữa... "Diệu Tinh, em đừng kích động, anh chỉ là tới thăm em một chút thôi! Anh bảo đảm sẽ không bắt nạt em, sẽ không làm những chuyện mà em không thích, có được hay không!"

Diệu Tinh thút thít, bộ dáng nhìn Tiêu Lăng Phong đầy vẻ lo lắng. Cô nhẹ nhàng quay đầu đi, sự rất quan tâm như vậy của anh, rốt cuộc thật lòng hay là giả vờ. Anh dịu dàng như vậy, cô cũng không còn dám tin tưởng nữa. Cô sợ rằng, khi mình lại đắm chìm một lần nữa ở trong sự dịu dàng của Tiêu Lăng Phong, thì anh lại tàn nhẫn nói cho cô biết, bắt quả anh chỉ là vui đùa một chút với cô mà thôi...

Tiêu Lăng Phong khẩn trương nhìn Diệu Tinh, trong mắt cô tràn ngập sự hoài nghi và đau đớn, tựa như là một lưỡi dao găm đâm thật sâu vào trong lòng của anh. Bất kể là Mộ Thần hay là Mộ Sở, bọn họ cũng có thể dễ dàng gây kích động cảm xúc của Diệu Tinh, mà anh... Bất kể anh có làm cái gì, Diệu Tinh cũng sẽ không hề đáp lại dù nửa điểm! Anh vĩnh viễn cũng không thể nào đến gần trái tim của cô dù chỉ một chút...

"Tôi sẽ không còn tin tưởng bất luận lời nói của bất cứ một người nào nữa!" Diệu Tinh lắc đầu. "Khoảng cách từ thiên đường tới địa ngục thật sự quá gần!" Cô bất đắc dĩ khóc khê khê, đè ép ngực thật chặt: "Các người hãy bỏ qua cho tôi đi, có được hay không..."

Mộ Sở nắm quả đâm thật chặt, nhưng không có cách nào để kiềm chế sự run rẩy của thân thể. Đối với nước mắt của Diệu Tinh, anh không có biện pháp bỏ qua được, thể nhưng lại rất mâu thuẫn, không có cách nào tiến lên để an ủi cô được. Mộ Sở, mày không thể dao động, không thể ở đó mà dao động không chừng. Cô ta đã hại chết anh trai mày! Hết thảy đều là sự trừng phạt đúng tội đối với cô ta. Hướng chỉ... Nhìn chiếc nhẫn trên tay Diệu Tinh, quả đâm của anh đột nhiên nắm chặt lại, sau đó anh không thể nào khống chế nổi liền sai bước tới gần.

Tựa như là cảm giác hơi thở lạnh lẽo của Mộ Sở, ngay cả khúc thút thít Diệu Tinh cũng quên mất. Cô lui về phía sau một bước. "Anh làm gì thế?" Diệu Tinh lao đảo suýt nữa thì ngã xuống... "Không... đừng tới gần đây!" Diệu Tinh gầm lên...

Mộ Sở cũng không lên tiếng. Chỉ có điều bước chân của anh cứ tự phối hợp cất bước đi mấy bước, tiến tới gần về phía Diệu Tinh, trong mắt bốc lên ánh mắt hung ác nồng đậm...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Hồi hận ban đầu cứu em

"Đừng tới đây! Diệu Tinh lui về phía sau. "Mộ Sở, đến tới cùng anh muốn làm gì!" Diệu Tinh hô to.

Tiêu Lăng Phong đứng ở nơi cách Diệu Tinh không xa. Anh nhìn Diệu Tinh sợ hãi, lại trước sau chưa từng liếc nhìn anh một cái. Cô tình nguyện ở thời điểm gặp nguy hiểm, bất lực tuyệt đối không khả năng sẽ có bất kỳ trợ giúp nào, cũng không muốn kêu gọi nhờ giúp đỡ của anh...

Lách cách... âm thanh từ quả đấm nắm chắc trong bàn tay Tiêu Lăng Phong phát ra.

Diệu Tinh khóc, nhìn hai người trước mắt mình, một người cực kỳ hung ác, còn một người thờ ơ lạnh nhạt... đi●n☆đ●n●lê☆q●uýđ●ôn Cô cảm thấy hết thấy những chuyện này cũng cực kỳ giễu cợt. "Ha ha..." Cô cười hai tiếng, xoay người nhanh chóng chạy đi, cô muốn lúc này hãy nhanh rời đi một chút mà thôi...

"Em muốn đi đâu!" Mộ Sở nhanh chóng bước ra hai bước liền bắt được cổ tay của Diệu Tinh: "Em sợ cái gì?"

"Anh buông tay ra!" Diệu Tinh dùng sức giãy giụa.

"Em cho rằng tôi nguyện ý lôi kéo em sao?" Mộ Sở giễu cợt. "Bây giờ em và anh trai tôi đã không có quan hệ gì với nhau, vậy liền trả lại vật của anh trai tôi cho tôi!" Mộ Sở vờn tay ra.

"Tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì nữa!"

"Em thật không hiểu hay là giả bộ không hiểu?" Mộ Sở hỏi bứt cổ tay của Diệu Tinh lên, sau đó lấy chiếc nhẫn của mình ra. đi●n, đàn, lễ, q●uý, đôn "Chiếc nhẫn này là đồ của nhà họ Mộ, nếu như em và anh trai của tôi đã không còn quan hệ gì nữa rồi, như vậy thì em cũng không có tư cách được đeo nó."

"Anh buông tôi ra!" Nghe thấy Mộ Sở muốn lấy lại chiếc nhẫn, Diệu Tinh đột nhiên khản trương. Cô giãy giụa, nhưng không cách nào tránh thoát khỏi tay Mộ Sở tay.

"Mộ Sở, anh còn không chịu buông tay tôi ra nữa, tôi sẽ lại phải tiếp tục gọi người cứu mạng!"

"Em cứ gọi đi! Lớn tiếng một chút, tốt nhất là để cho tất cả mọi người đều biết em là một người phụ nữ thuộc loại gì, vứt bỏ bạn trai của mình, cướp đi người yêu của người khác. Trình Diệu Tinh! đi●n_đàn_≡ê_q●uý_đ=ôn Trình Ngự chính là đã giáo dục em như vậy hay sao?"

"Mộ Sở, tôi nhìn anh đã lâu rồi, người nhà của tôi đã dạy tôi như thế nào là chuyện của tôi, anh mau buông tay ra."

"Trình Diệu Tinh, nhìn một chút xem, em cỡ nào thật đáng buồn, em đã yêu Tiêu Lăng Phong như vậy, nhưng mà anh ta lại đứng ở một bên nhìn em bị ức hiếp như thế... Diệu Tinh... Vì loại người như vậy mà em phản bội lại anh trai của tôi, em thật cảm thấy đáng giá không?"

"Tại sao anh lại nói tôi phản bội anh trai của anh. Anh căn bản cũng không hề biết chuyện gì hết!". Diệu Tinh kêu to.

"Tôi chỉ tin tưởng vào những gì tự mình nhìn thấy!" Mộ Sở túm lấy cổ tay Diệu Tinh: "Tôi đã nhìn thấy đúng là, anh trai của tôi đã chết. Mà em, cùng với người đã bức tử anh trai của tôi thì đang ở chung một chỗ. Tôi nhìn thấy, em đã tựa vào trong ngực của hắn mà cười đến hạnh phúc như vậy! Em có biết mỗi khi nghĩ đến chuyện này, tôi liền hận đến căn răng nghiền loi hay không? Anh trai của tôi chết thảm như vậy, tại sao lại để cho đôi chó nam nữ các người còn ở đây được sống tốt đẹp như vậy được chứ!"

"Vậy thì ngay từ lúc tôi thiếu chút nữa bị người luân phiên cưỡng gian, anh không cần phải cứu tôi, như vậy là không có chuyện gì nữa rồi có phải không? Hoặc là... Ở thời điểm tôi cắt cổ tay ở bệnh viện anh không cần lo lắng cho tôi, vậy thì bây giờ cũng sẽ không còn chuyện gì nữa rồi, không phải sao!"

"Trình Diệu Tinh, hiện tại tôi thật sự bắt đầu hồi hận lúc trước đã cứu em rồi!" Mộ Sở hung hăng cắn răng. "Hiện tại em hãy trả lại chiếc nhẫn kia cho tôi, một người phụ nữ như em, có tư cách gì mà đòi mang theo thứ gì đó của anh trai tôi chứ!"

"Anh muốn lấy đi chiếc nhẫn kia cũng không phải là không thể được, vậy thì cứ chờ tôi chết đi! Mộ Sở. Tôi sẽ không cho phép anh mang chiếc nhẫn này đi, giữa tôi và Mộ Thần có chuyện gì xảy ra, tôi không cần phải giải thích với một người giống như anh. Mà anh cũng không có tư cách gì để hỏi tôi."

"Không có tư cách gì để hỏi tới sao?" Mộ Sở cười: "Trình Diệu Tinh, tôi sẽ cho em biết, không có chuyện gì là tôi không xen vào." Mộ Sở nói xong đưa tay ra rút lấy chiếc nhẫn trên tay Diệu Tinh. Mộ Sở không nghĩ tới sẽ có thể rút lấy chiếc nhẫn nhẹ nhàng như vậy. Vài ngày liên tục ở bệnh viện, Diệu Tinh đã gầy gò đến lợi hại, đến ngay cả ngón tay cũng đã thon gầy hơn rất nhiều so trước kia.

Cảm giác được chiếc nhẫn đã bị cướp đi, sắc mặt Diệu Tinh tái nhợt một hồi. Ngón tay Mộ Sở cầm chiếc nhẫn cứ thế run lên, chiếc nhẫn cứ như vậy từ trong tay của anh lăn xuống...

Keng keng keng... Chiếc nhẫn nảy lên mấy cái, lăn dọc theo mặt đường chạy ra ngoài.

"Khốn kiếp!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu, nhìn chiếc nhẫn lăn đi càng ngày càng xa, cô giống như đã phát điên rồi vậy, lập tức đẩy Mộ Sở ra, không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo, cô coi thường mình đang ở trên đường, quên mình tùy thời cũng sẽ gặp nguy hiểm. Mộ Sở bị Diệu Tinh đẩy mạnh cũng phải thối lui ra sau mấy bước, anh nhìn Diệu Tinh, lại nhìn xuống tay của mình một chút...

"Trình Diệu Tinh, trở lại!" Mộ Sở lo lắng kêu lên một câu, nhưng mà lúc này, Diệu Tinh đã sắp vọt tới trên đường ngang rồi.

Pim pim pim... Từng hồi âm thanh còi xe vang lên dồn dập, Diệu Tinh lo lắng nhìn theo chiếc nhẫn lẩn lẩn trên đường. Nó vòng vo vòng ở nguyên một chỗ, rốt cục dừng lại... Nhìn chiếc nhẫn dừng lại cùng chiếc xe đang lao về hướng chiếc nhẫn kia, Diệu Tinh không chút nghĩ ngợi liền xông tới, đưa tay ra nhặt lấy chiếc nhẫn, cầm lấy thật chặt, giống như đang ôm bảo bối ở trong tay.

Pim pim pim... Tiếng còi xe vang lên dồn dập, tiếng xe phanh gấp vang lên làm chói tai người ta, Diệu Tinh ngồi chồm hồm ở nơi đó, nhìn chiếc xe đang xông lại phía mình. Diệu Tinh quên mất sẽ phản ứng phải như thế nào, chẳng qua là theo bản năng cô cứ ôm thật chặt lấy chiếc nhẫn đã nhặt được ở trong tay...

Hành động của Diệu Tinh thật sự cũng đã làm cho Mộ Sở phải kinh hãi. Nhìn thấy chiếc xe đang xông tới, anh lo lắng chạy tới. Nhưng mà không đợi anh đến gần, đã có người chạy trước anh một bước, xông tới...

Diệu Tinh ngồi chồm hồm ở nguyên tại chỗ. Nhìn chiếc xe ô tô đang xông lại, cô cũng sợ đến quên cả phản ứng. Đột nhiên có người từ bên cạnh kéo cô lui xuống. Cô té ngã ở bên cạnh, tiếp theo là một tiếng va chạm nặng nề cùng tiếng phanh xe khẩn cấp. Diệu Tinh hoảng sợ quay mặt lại nhìn Tiêu Lăng Phong đang lẩn mấy vòng trên mặt đất, sau đó dừng lại. Anh nằm yên ở chỗ đó không hề nhúc nhích...

"Tiêu Lăng Phong..." Diệu Tinh kinh hãi, sau đó lao đảo nghiêng ngã chạy tới: "Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh kêu to, ôm lấy thân thể Tiêu Lăng Phong. "Tiêu Lăng Phong, anh tỉnh lại!" Diệu Tinh kêu lên, nhìn dòng máu đỏ tươi từ trên trán của anh chảy xuống.

Đại não Diệu Tinh nổ ầm một tiếng. "Tiêu Lăng Phong, anh không nên làm cho tôi sợ!" Diệu Tinh nghẹn ngào, cô vô lực nhìn chung quanh, cảm giác quá mức quen thuộc, cô gắng sức nâng đỡ ngực của anh lên... "Tiêu Lăng Phong, anh tỉnh lại. Anh không nên có chuyện, tôi cầu xin anh..."

Diệu Tinh khóc, nước mắt nóng bỏng rớt tại trên mặt Tiêu Lăng Phong. Cô không còn có biện pháp để nhìn một người khác lại gặp chuyện không may vì cô như vậy, không có cách nào nhìn người mình để ý bị chết ở trước mặt cô. Tai nạn xe cộ, đối với cô mà nói, là một từ ngữ quá kinh khủng.

Diệu Tinh vừa che chở vừa khóc, vừa lau vết máu cho Tiêu Lăng Phong. "Anh đừng làm tôi sợ, Tiêu Lăng Phong, anh tỉnh lại!" Diệu Tinh cứ lay lay thân thể Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh lớn tiếng gào thét. "Anh không nên có chuyện..."

Hàng lông mi Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng lay động chớp chớp lên mấy cái. Sau đó anh mở mắt ra nhìn Diệu Tinh. Cô thể nhưng vì chiếc nhẫn kia mà cái gì cũng không để ý! A... Anh cười khổ một tiếng. "Diệu Tinh, có phải ở trong lòng em, anh vĩnh viễn đều không thể bằng một người chết hay không..." Tiêu Lăng Phong thê lương hỏi: "Em có biết em như vậy, trong lòng của anh có bao nhiêu đau đớn hay không?"

Thấy Tiêu Lăng Phong mở mắt, Diệu Tinh thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà một giây kế tiếp... "Tiêu Lăng Phong, anh là đồ ngu ngốc có phải hay không!" Diệu Tinh giận đến mắng to, cô đánh cho Tiêu Lăng Phong một cái vào trên người. Cô khóc, nhưng lần này lại không đánh xuống như lần trước nữa. từ trong miệng Tiêu Lăng Phong thể nhưng chảy ra một dòng máu...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Không chiếm được anh ấy tôi sẽ phá hủy cô

Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong bị hộc máu, Diệu Tinh nhất thời hoảng hồn. "Tiêu Lăng Phong..." Tay Diệu Tinh run rẩy, cô thử thăm dò lại lau khô miệng cho Tiêu Lăng Phong, bật khóc đầy bất lực. Cô nắm thật chặt tay Tiêu Lăng Phong: "Anh không nên có chuyện..." Diệu Tinh run rẩy. Máu máu đỏ tươi làm thật sâu trong trái tim Diệu Tinh cũng thấy đau nhói. Cô bất lực lau khô miệng Tiêu Lăng Phong. "Tiêu Lăng Phong..."

Tiêu Lăng Phong nhìn bộ dạng hốt hoảng của Diệu Tinh, nở nụ cười đầy vẻ bất lực, sờ sờ máu ở trên khô miệng: "Anh không sao đâu, mới vừa rồi là do đã cắn rách mất đầu lưỡi thôi!" Tiêu Lăng Phong mệt mỏi nói giải thích, sau đó vui mừng nhìn sang chiếc xe kia, hoàn hảo phanh xe của chiếc xe kia đủ bén nhạy, nếu không... "Diệu Tinh, may quá, em không bị sao!" đi đến đã... n... l... q... u... y... đ... o... n... Anh thở phào nhẹ nhõm. Vật kia, đối với em thật sự quan trọng đến như vậy sao?

Nghe những lời Tiêu Lăng Phong vừa nói..., nước mắt Diệu Tinh chảy ra nhiều hơn: "Tại sao anh phải làm như vậy?" Cô nghẹn ngào. "Anh là đồ ngu ngốc có phải hay không!" Cô tức giận liên mắng to.

"Cho tới bây giờ, bình thường anh cũng vẫn luôn như vậy mà!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Diệu Tinh. Anh luôn chỉ có một ý nghĩ nhớ đến những chuyện về em mà thôi, cho dù là anh chết... anh cũng không muốn em bị thương!"

"Anh đúng là có tật xấu mà!" Diệu Tinh giận đến mắng to. "Tiêu Lăng Phong, như vậy có đáng giá không?" đi đến... n... đ... o... n... l... e... q... u... y... đ... o... n... Cô đau lòng nhìn vết thương trên mặt Tiêu Lăng Phong.

"Diệu Tinh, em có biết không? Em hỏi anh như vậy còn không bằng bỏ lại anh không thèm quan tâm!" Trong giọng nói của Tiêu Lăng Phong mang theo một chút đau đớn. "Anh làm nhiều như vậy, anh cũng không hy vọng xa vời sẽ làm cho em cảm động. Nhưng mà, anh cũng xin em không nên hỏi anh một

vấn đề khiến cho người ta bị đã thương như vậy được không?"

Diệu Tinh cúi đầu khóc sụi sùi, hai người không quan tâm đến việc ngồi ở giữa đường như vậy là một cảnh tượng đặc biệt đến cỡ nào, chẳng qua bọn họ cứ nhìn lẫn nhau...

Mộ Sở đứng ở ven đường, nhìn Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong như vậy, âm thanh lách cách từ trong ngón tay nắm chặt kia phát ra. Chỉ thiếu chút nữa là anh đã hại chết Diệu Tinh rồi. Lần này anh lại cho Tiêu Lăng Phong thêm một cơ hội biểu hiện bản thân rồi. Nhìn vẻ mặt vừa sợ vừa đau lòng kia của Diệu Tinh, là anh biết, anh thật sự đã hoàn toàn đẩy Diệu Tinh tới bên người Tiêu Lăng Phong rồi. Ngay cả vị trí của anh trai anh ở trong lòng Diệu Tinh cũng... Hít sâu một hơi, Mộ Sở liếc mắt nhìn chiếc màu đen dừng ở cách đó không xa... Một nụ cười khổ sở tràn ra ở bờ môi.

Ông nội... Lần này ông đã hài lòng chưa? Minh, anh còn có lý do gì để tổn thương Diệu Tinh nữa đây... Từ từ xoay người, Mộ Sở nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay út, Diệu Tinh, lần này, tôi thật sự không phải là cố ý nghĩ muốn thương tổn đến em. Chỉ có khi em hận tôi, cách xa tôi, đi đến đâu, nơi nào, quý ông thì em mới có thể được bình an...

Từng hồi từng hồi còi xe vang lên không nén nhịn được tựa như cũng không thể quấy nhiễu đến hai người đang ngồi ở giữa đường cái kia. Như hiểu rõ hai người, bọn họ rớt rít đi vòng, sau đó nhô đầu ra mắng to "Bệnh thần kinh!"

"Thật xin lỗi!" Diệu Tinh cúi đầu, cô thật không hề nghĩ tới nhiều như vậy. Cô chỉ là quá để ý đến vật này. Ngoại trừ hồi ức, thì vèn vèn đây là thứ mà Mộ Thần đã để lại cho cô. Cô không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, càng không có nghĩ tới sẽ chuyện này đã suýt nữa làm cho Tiêu Lăng Phong cũng gặp phải nguy hiểm...

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh cứ như vậy mà xông lại chứ, như vậy sẽ gặp phải nguy hiểm đó, anh có biết hay không? Nếu là như anh mà có chuyện, em phải làm sao..." Diệu Tinh khóc hu hu. Tiêu Lăng Phong khẽ run người lên một cái. Anh biết, câu nói cuối cùng kia của Diệu Tinh, như cũ chỉ là cô vô ý thức mà nói ra thôi. Hoặc giả, cô đang nói ra cái gì chính mình cũng không nhớ rõ nữa. Tựa như lần trước, ở trong bót cảnh sát cô ôm anh nói: Tôi cho là tôi sẽ không còn được gặp lại anh nữa... Trong lòng Tiêu Lăng Phong cực kỳ phức tạp, anh từ từ giờ lên tay ôm lấy Diệu Tinh.

"Nhưng mà anh lại không thể nhìn thấy em bị gặp nguy hiểm." Tiêu Lăng Phong nghiêm túc nói qua. "Diệu Tinh, rốt cuộc thì đến lúc nào em mới có thể mở mắt nhìn anh một chút đây? Phải làm thế nào thì em mới có thể đối mặt với tình cảm trong lòng mình, phải thế nào, thì em mới có thể quên được Mộ Thần..."

Diệu Tinh có chút sững sờ, cô nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Trình Diệu Tinh, rốt cuộc phải đến lúc nào thì em mới có thể đối mặt với thực tế?" Anh đau lòng nắm lấy cánh tay Diệu Tinh. "Anh chưa từng bao giờ có sự hèn mọn như vậy. Cho dù đối với ông nội của anh, anh cũng chưa từng như thế! Diệu Tinh. Rốt cuộc em muốn anh phải làm sao thì em mới hài lòng?" Tiêu Lăng Phong hỏi, vết thương trên người anh không phải rất nặng. Tuy nhiên nó đặc biệt đau..."Muốn anh phải làm cái gì, thì em mới có thể cho phép anh tiến đến gần em thêm mấy phần nữa..."

Diệu Tinh có chút không biết làm sao. Đối mặt với câu hỏi của Tiêu Lăng Phong, trong lúc nhất thời, cô thể nhưng không biết nên trả lời như thế nào. Có nhiều chuyện xảy ra như vậy, đối với hết thảy những chuyện mà Tiêu Lăng Phong đã làm, không phải là cô không cảm động, nhưng mà... Những chuyện anh đã làm tổn thương cô, rồi chuyện Mộ Thần nữa... Hết thảy những chuyện này, cô thật sự có thể quên sao?

"Để tôi dẫn anh đi kiểm tra một chút..." Diệu Tinh trốn tránh.

"Em hãy trả lời vấn đề của anh!" Tiêu Lăng Phong kích động kêu một tiếng, làm liên lụy đến trên người đau đớn, anh cau mày: "Trình Diệu Tinh, em hãy trả lời anh đi!"

"Tiêu Lăng Phong, anh đừng làm rộn, chúng ta trước đi bệnh viện đã, có được hay không!" Diệu Tinh có chút sợ.

"Em cảm thấy anh giống như đang nhìn em cười giỡn sao? Vì em, anh đều có thể không cần ra lệnh, chẳng lẽ vẫn còn không đổi được một câu nói của em hay sao?" Tiêu Lăng Phong cảm tức. "Mạng của anh lại có thể tùy tiện như vậy hay sao?" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong đã run rẩy.

Diệu Tinh cúi đầu, nhưng cô cũng không biết mình nên nói cái gì, chẳng qua cô chỉ cúi đầu thật thấp khóc sụi sùi. Nước mắt cứ một giọt một giọt lăn xuống, rơi trên mặt đất, lan tỏa ra ướt nhẹp...

"Nhã Đình, cậu vẫn còn đang ở đó mà do dự nữa sao?" Ở đường cái đối diện, ở bên trong chiếc xe đang dừng đỗ kia truyền ra tiếng nói của Dương Nhượng Thi. "Người đàn ông mà cậu yêu đã liêu lĩnh vì người phụ nữ kia, nhưng mà cậu đây thì sao? Ngay cả sự á náy lúc trước cũng không có, cậu thật sự cam tâm, bị người phụ nữ kia cướp đi hết thảy như vậy sao?"

Đường Nhã Đình tựa vào trong xe, hết thảy những chuyện mới vừa rồi bọn họ đều tận mắt nhìn thấy rất rõ ràng. Đường Nhã Đình cực kỳ đau lòng. Đau lòng vì tình yêu của Tiêu Lăng Phong. Đổ kỷ vì Trình Diệu Tinh có thể khiến cho Tiêu Lăng Phong liêu lĩnh vì cô...

"Nhã Đình!" Dương Nhượng Thi tức giận.

"Tôi không biết!" Đường Nhã Đình lắc đầu. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô cũng không muốn mắc thêm lỗi lầm nữa, cũng không muốn Tiêu Lăng Phong hận cô thêm nữa.

"Tốt lắm, coi là mình đã xen vào việc của người khác. Cậu cứ ở đó mà chờ Tiêu Lăng Phong của cậu chết đi vì người phụ nữ Trình Diệu Tinh kia!"

Dương Nhược Thi phát động xe. "Cậu bây giờ đã bị làm cho thê thảm như vậy rồi, tất cả đều là do Trình Diệu Tinh làm hại! Nếu là cậu cam tâm như vậy... Thôi quên đi, coi như mình cũng chưa từng nói với cậu điều gì hết! Cậu nghĩ muốn trả thù, liền thừa dịp hiện tại Hạ Cẩm Trinh không có trong nước như vậy, A sờ lại đang trong thời điểm hận thấu xương đối với cô như vậy, chỉ cần cậu nắm bắt lấy cơ hội, là có thể đoạt lại Tiêu Lăng Phong, nếu không... Nhã Đình, Thượng Đế sẽ không vĩnh viễn cũng giữ lại cơ hội cho cậu đâu!"

Đường Nhã Đình nắm thật chắc lấy quần áo. Cô nhớ lại cái ngày mà cô và Tiêu Lăng Phong đã gặp nhau ở bệnh viện kia. Tiêu Lăng Phong đã bỏ rơi đối với cô, trong lòng Đường Nhã Đình đột nhiên cảm thấy Dương Nhược Thi đã nói đúng, nếu như Tiêu Lăng Phong đã không có ở đây để yêu cô, thì như vậy tại sao cô vẫn còn ở đây ý đến chuyện Tiêu Lăng Phong hận mình đây? Cô muốn đánh cuộc lần thứ nhất, cùng lắm thì chính là Tiêu Lăng Phong hận cô, nhưng mà cô lại vẫn còn có một nửa cơ hội thắng được Tiêu Lăng Phong trở về. Nhưng là nếu như liền tiếp tục chờ đợi như vậy... thì mình sẽ đúng là người lạ...

Trình Diệu Tinh, tại sao cô lại có thể may mắn như vậy, tôi không cam lòng, coi như lưới rách cá chết, tôi cũng sẽ không muốn nhìn thấy cô hạnh phúc... Nếu không phải có thể vẫn hỏi được Tiêu Lăng Phong, vậy thì tôi sẽ phá hủy cô...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Tại sao tôi lại phải chấp nhận

Diệu Tinh cứ ở đằng sau lưng bác sĩ, cho đến khi nghe thấy bác sĩ nói Tiêu Lăng Phong không có việc gì, chỉ là bị chút bị thương ngoài da, thì cô mới thở phào nhẹ nhõm. Trở lại trong phòng bệnh, nhìn Tiêu Lăng Phong thêm thiếp chìm trong giấc ngủ, trong lòng Diệu Tinh nhói đau một hồi.

"Tiêu Lăng Phong, có lẽ anh nói đúng, tôi thật sự là một người tham lam, trong lòng rõ ràng không bỏ được Mộ Thần, nhưng mà... cũng không thể nào không chế được sự lo lắng đối với anh, cũng không thể không khổ sở vì anh!" Diệu Tinh từ từ cuộn lên chân, ôm đầu gối. Cô ngồi ở trên ghế có người lại thành một cục. Tiêu Lăng Phong, đến tận cùng tôi nên làm cái gì bây giờ. *di@en*dyan(lee^qu.donnn* Tôi nên làm cái gì bây giờ... Diệu Tinh bắt lực ní non, thân thể co rúc thật chặt vào một chỗ, hình như là cực kỳ lạnh, cực kỳ sợ...

Thời điểm Lãnh Liệt đi tới bệnh viện. Tiêu Lăng Phong đã tỉnh lại, nhìn hai người buồn buồn không vui, anh đoán ra đã xảy ra chuyện gì đó.

"Diệu Tinh!" Lãnh Liệt khẽ cười một tiếng: "Có khá hơn chút nào không?"

Diệu Tinh nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó nhìn Tiêu Lăng Phong một chút rồi cô xoay người đi ra ngoài. Hiện tại Dạ Khuynh Thành chính đang thời điểm bắt bệnh, Lãnh Liệt tới đây nhất định là có chuyện quan trọng.

"Chuyện thế nào!" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Tôi cho là khi mở miệng câu thứ nhất anh sẽ hỏi là “Sao anh lại tới đây” mới đúng!" *di@en*đã n@l@q@u@đôn* Trong lời nói của Lãnh Liệt nửa như nói giỡn nhưng lại mang theo một chút gì đó tựa như là mùi vị tủi thân.

Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Liệt. Mặc dù anh không thể không có ngăn cách đối với thân phận của Lãnh Liệt, nhưng mà anh lại không thể phủ nhận một điều chính là, kể từ công ty gặp chuyện không may tới nay, Lãnh Liệt thật sự là đang tận hết sức lực để giúp đỡ anh.

"Có chuyện thì hãy nói ra!" Tiêu Lăng Phong trong lòng vẫn như cũ, vẫn có chút căm tức nói.

"Tôi đã sắp xếp tới nay anh sẽ nói chuyện một lần cùng với luật sư, sự việc có một chút chi tiết *di@n 》đ@àn 》lê 》q@u@đ@ôn* vẫn cần phải tiến hành một bước thảo luận..."

"Giúp tôi hẹn gặp Mộ Sở."

"... Cái gì?" Lãnh Liệt gần như cảm thấy là mình đã nghe lầm.

"Tôi nói là tôi muốn gặp Thiếu chủ của anh!" Tiêu Lăng Phong đứng dậy. "Anh yên tâm, tôi sẽ không gây thương tổn được anh ta đâu, tôi chỉ là một người thân thể máu thịt bình thường, nếu đối kháng cùng với xã hội đen, tôi vẫn còn cần phải suy nghĩ cân nhắc một lượt." Tiêu Lăng Phong nói xong một câu tự giễu mình lại nghĩ tới hôm nay bị chặt vật ở Mộ Sở trong tay như vậy, anh liền ảo não nghĩ muốn giết người.

"Lăng Phong, *di@en*đã n@l@q@u@đôn* tôi thật sự không muốn hai người có bất kỳ một chuyện nào xảy ra!" Lãnh Liệt nghiêm túc nói: "Tôi biết tôi không có tư cách để nói ra những lời này, nhưng mà... hãy tin tưởng tôi một lần này đi. Hãy để cho tôi tự mình giải quyết chuyện này, được không?"

"Anh muốn bị xử trí theo bang quy hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Đây là ta vấn đề của tôi và Mộ Sở, Joe à!" Từ khi tra rõ thân phận của Lãnh Liệt tới nay, Tiêu Lăng Phong lần đầu tiên gọi anh bằng cái tên như vậy. "Tôi biết đây là ý tốt của anh, nhưng mà có một số việc, mình vẫn nên cần phải tự đi giải quyết."

"Tôi còn tưởng rằng, cả đời này cũng sẽ không được nghe cách gọi thế này nữa rồi!" Lãnh Liệt cười một tiếng. Trên gương mặt lạnh lùng của anh có một nụ cười, giống như là cảm động, cũng giống như là sự chua xót. "Anh vẫn giống như khi hồi còn bé vậy!"

"Cái gì?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"A, không có gì!" Lãnh Liệt lắc đầu một cái. "Tôi muốn nói về Diệu Tinh." Anh nhìn về phương hướng cửa ra vào: "Có lẽ tôi nói anh cảm thấy sẽ không tin tưởng. Người người cũng đều cảm thấy tôi chính là một người lãnh huyết vô tình, nhưng mà... Tôi cũng đã từng yêu một cô gái. Sau đó vì một chuyện ngoài ý muốn mà cô ấy đã chết, vì tôi mà chết!" Lãnh Liệt nhấn mạnh một câu: "Chuyện này vĩnh viễn trở thành vết thương trong lòng tôi. Tôi cho là cả đời tôi cũng sẽ không thể nào quên được cô ấy, cảm thấy cả đời này mình cũng sẽ không thể yêu được người khác nữa. Sau đó thì tôi đã gặp được một cô gái khác, cô ở bên cạnh tôi, lặng lẽ nỗ lực, tất cả những việc mà cô ấy đã làm, không phải là tôi không cảm động, cũng không phải là không có cảm giác đối với cô ấy. Nhưng mà trong lòng của tôi vẫn luôn cảm thấy, tôi yêu nhất, vẫn là cô gái đã chết rồi kia. Cho nên, tôi nỗ lực làm cho trái tim của mình không được lay chuyển, không được phép nghĩ đến cô gái rất tốt ở bên cạnh kia nữa..."

"Cho nên, qua chuyện này ý anh muốn nói cái gì?"

"Thật ra thì anh cũng nên biết, Diệu Tinh đối với anh không phải là không có cảm giác, cô ấy cũng chỉ là đang mâu thuẫn mà thôi. Cô ấy cho là mình yêu Mộ Sở. Cường bách mình không được có cảm giác đối với anh mà thôi!" Lãnh Liệt nói tiếp: "Hãy cho cô một chút thời gian đi, Diệu Tinh sẽ nhận thấy rõ được trái tim của mình. Cô ấy sẽ biết đến tội cùng người mình yêu chính là người nào..."

Tiêu Lăng Phong nghe những lời Lãnh Liệt nói..., cảm thấy tựa như có chút đạo lý. Nhưng mà Diệu Tinh lại tựa như là không hiểu được như vậy, cứ xa cách không chừng. Phải đến lúc nào thì cô mới hiểu được đây, phải đến lúc nào thì bọn họ mới có thể ở chung một chỗ...

Mộ Sở ngồi một mình ở trong xe, bên ngoài tàn thuốc đã ném đầy. Anh dùng sức hít một hơi, sau đó tức giận nện một quyền, đánh vào trên cửa sổ xe một cái.

"Thiếu chủ..." Lệ Viêm mở miệng.

"Đừng gọi tôi là Thiếu chủ!" Mộ Sở phiền não kêu lên: "Viêm, lần đầu tiên tôi cảm thấy đây là lần đầu tiên trong đời mình tức giận đến một mức như thế này!" Mộ Sở chống tay lên đỡ cái trán: "Tôi thật sự hâm mộ anh trai của tôi, mặc dù tánh mạng của anh ấy gần gũi, nhưng mà từ nhỏ đến lớn cha mẹ luôn kiêu ngạo vì anh ấy. Anh ấy có sự tự do của mình. Anh chân chân chính chính có tình yêu, anh ấy yêu một cô gái cũng có tình yêu sâu sắc đối với anh ấy như vậy..."

"Thiếu... A Sở." Lệ Viêm có chút đau lòng đối với Mộ Sở. Anh lớn hơn Mộ Sở gần mười tuổi, coi như là anh đã nhìn Mộ Sở lớn lên, nhưng từ trước đến giờ anh chưa từng bao giờ thấy Mộ Sở lại tỏ ra bất lực đến như vậy.

"Tôi thật hận ông nội, dựa vào cái gì mà ông nội lại quyết định vận mệnh của tôi như vậy. Tại sao ông nội lại mang tôi từ trong bệnh viện đi như thế, làm cho tôi hôm nay phải trưởng thành trong tình cảnh như vậy. Tại sao tôi lại không thể có người con gái mà mình yêu mến..."

"A Sở, đây chính là số mạng của chúng ta." Lệ Viêm than thở: "Số mệnh chúng ta chính là phải sống trước hôn tên mũi đạn, chúng ta không thể có một nhược điểm nào."

"Tại sao tôi lại phải tin vào số mệnh chứ?" Mộ Sở rống to: "Tại sao tôi lại không thể được sống một cuộc sống như người bình thường?"

"Những lời này ngài nói đối với tôi thì cũng như vậy thôi. A Sở, anh không thể để cho ông nội biết anh đã có ý nghĩ như vậy."

"Tại sao tôi lại không có dũng khí như ba ba của mình, đến so sánh ngay với cả Liệt tôi cũng không bằng nữa!" Mộ Sở nói xong, cười một chút: "Viêm, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng cảm thấy cuộc đời này của mình lại phải chịu uất ức như vậy. Người con gái mà mình thích gặp phải nguy hiểm như vậy, tôi lại không thể bảo vệ, chỉ có thể đứng tôn thờ để đẩy cô ấy phải cách xa mình..." Mộ Sở lôi kéo tóc của mình, nơi khớp xương hậu tri hậu giác bị toát ra tia máu: "Viêm, trong lòng của tôi thấy đau quá..."

Lệ Viêm vỗ vỗ bả vai Mộ Sở: "A Sở, anh và tiểu thư Diệu Tinh kia nhất định không thể được đâu!" Lệ Viêm an ủi: "Mặc dù tao ngộ (gặp phải) nhiều biến cố như vậy, nhưng mà trong thế giới của cô ấy đúng là vẫn còn quá nhiều đơn thuần... mà tình yêu... đối với chúng ta là một chuyện gì đó quá xa xỉ!"

"Cho nên, đây chính là lý do mà anh đã không phản đối việc Dương Nhược Thi ngây ngô ở bên cạnh tôi phải không?" Mộ Sở hỏi. "Tôi hiểu, anh nói tôi cũng hiểu, nhưng mà... Tôi thật sự không cam lòng. Tại sao cuộc sống của tôi lại gặp phải hoàn cảnh như thế này! Nếu như tôi được lớn lên ở bên cạnh ba mẹ, thì có phải tôi cũng sẽ có cơ hội cùng với Diệu Tinh như vậy hay không..."

"Anh không cam lòng thì có thể như thế nào đây?" Lệ Viêm hỏi: "A Sở, đừng bảo là nếu như, những thứ kia cũng là chuyện không thể nào, cho nên, anh không cần phải ở đó mà hành hạ mình. Mình đã tới đây, chúng ta cũng cần phải chú ý đến lời nói của mình mới phải!"

"Minh ư?" Mộ Sở cười. "Anh ta coi là thứ gì chứ. Anh cứ trông xem, để cho tôi nói với anh ta biết một câu, nếu như anh ta dám động đến Tiêu Lăng Phong và Trình Diệu Tinh một cái, tôi muốn anh ta phải mất mạng rồi đi khỏi thành phố T này..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 184: Bi kịch liên hoàn

Diệu Tinh bất an đứng ở cửa. Kể từ sau khi xảy tai nạn xe cộ, cả người Tiêu Lăng Phong đều yên lặng rất nhiều. Mỗi ngày khi anh trở lại nhà trọ, thế nhưng mà cả hai người lại không ai mở miệng nói một câu. Đối mặt với Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh cảm thấy áy náy cũng có chút không biết làm sao...

Hôm nay là ngày mở phiên toà...

Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt quả đấm, anh biết ở trong chuyện Dạ Khuynh Thành này, luật pháp không có trách nhiệm. Nhưng mà... Dù sao đối phương cũng là Mộ Sở, phía sau lưng Mộ Sở còn có Âm Dạ... Anh không phải là không có hoài nghi về thân phận Mộ Sở, nhưng mà Tiêu Lăng Phong thật không nghĩ tới, lai lịch của anh ta lại có thể lớn đến như thế này...

"Tiêu Lăng Phong!" Ở một khắc trước khi Tiêu Lăng Phong ra đến cửa, Diệu Tinh gọi giật anh lại: "Tôi muốn cùng đi với anh." Giọng nói của cô rất nhỏ, tuy nhiên nó tràn đầy lo lắng.

Tiêu Lăng Phong quay đầu lại, nhìn dáng vẻ bất an của Diệu Tinh, trong lòng của anh có chút đau đớn mơ hồ, nhưng cũng được an ủi nhiều thêm một chút.

"Tòa án có cái gì hay đâu mà đến!" Anh xoa xoa mái tóc của Diệu Tinh: "Không nên chạy loạn."

"... Vậy tôi chờ anh trở lại!" Diệu Tinh vội vàng nói ra những lời này "Anh sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Chờ anh trở lại" thật là một câu nói ấm áp. Tiêu Lăng Phong cười khẽ gật đầu một cái, sau đó tiến lên một bước nhô người ra đặt một nụ hôn lên trên trán Diệu Tinh. Chẳng qua là... Không có chuyện gì thật sao? Làm sao sẽ đơn giản như vậy... Chỉ cần là đối với chuyện ở Dạ Khuynh Thành, Mộ Sở liền sẽ không buông tha...

Tòa án.

Trước khi mở phiên toà, Tiêu Lăng Phong tuyệt không ngoài ý muốn nhìn thấy Mộ Sở và Lê Viêm. Đối với cái hình thức gặp nhau, quả thực Tiêu Lăng Phong cảm thấy có chút buồn cười. Hết thấy những chuyện này đều là do Mộ Sở tạo thành, vậy mà hắn lại vẫn dám xuất hiện ở chỗ này...

"Liệt, Tiêu tổng." Lê Viêm cười tiến lên chào hỏi.

"Thế nào? Tôi đây để xem thành quả của công việc mà mấy người đã phải vất vả tạo ra hay sao?" Tay Tiêu Lăng Phong nắm quyền thật chặt.

Mộ Sở không hề phát ra một câu nói nào. Đối với chuyện về đứa trẻ kia, anh có sự áy náy, nhưng mà cũng không có bất kỳ biểu đạt gì. Ngẩng đầu lên, Mộ Sở tiến đến gần Tiêu Lăng Phong. Trong nháy mắt, mùi thơm nhàn nhạt thuộc về Diệu Tinh lập tức luồn vào theo hít thở của anh, khuôn miệng của anh thoáng lộ ra một ý cười khổ sở.

"Tiêu Lăng Phong, những thứ này đều là do mày làm hại!" Mộ Sở ngẩng đầu lên, dùng giọng nói chỉ đủ để cho hai người bọn họ nghe thấy, tiếp tục nói ra một câu: "Bất kể là chuyện xảy ra với đứa bé này, hay là chuyện của Diệu Tinh..."

"Mày không có một chút nhân tính tối thiểu nào hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Mày có biết rằng, ông nội của đứa trẻ đã phát bệnh tim, đến bây giờ vẫn chưa thoát khỏi vòng nguy hiểm hay không? Bà nội của đứa trẻ, hiện tại thần trí cũng không còn minh mẫn nữa. Toàn bộ người trong một nhà đã bị mà làm hại thể thâm như vậy, chẳng lẽ một chút áy náy này mày cũng không có hay sao?"

"Từ nhỏ tao đã được sinh trưởng ở trong địa ngục nhân gian rồi. Nhân tính là cái gì tao không biết, cảm giác áy náy như thế nào, tao cũng vậy, không được rõ ràng lắm..." Mộ Sở lắc đầu, tay lại nắm thật chặt quả đấm, móng tay đâm thật sâu vào trong thịt. Vì sao mà mọi chuyện lại đã biến thành như vậy...

"Mày..." Tiêu Lăng Phong giận đến mức nín lấy cổ áo của Mộ Sở: "Mộ Sở, mày không nên lại đi trêu chọc Diệu Tinh nữa, tao đã nói rồi, cô ấy là người vô tội."

"Chỉ bằng những lời nói này của mày, mặc dù cô ấy là vô tội, nhưng cô ấy sẽ không tiếp tục được làm người vô tội nữa..." Mộ Sở nhún vai.

"Thứ mày muốn bắt quả chính là phá hủy Dạ Khuynh Thành. Được! Từ nay Dạ Khuynh Thành ở thành phố T này sẽ biến mất, mày còn có cái gì muốn làm nữa, bất kể thế nào cứ hướng lên một mình tao đây! Đừng có tiếp tục làm tổn thương người vô tội nữa! Diệu Tinh không thể ở chịu đựng bất kỳ sự kích động nào nữa đâu."

Nhìn sự lo lắng trong mắt của Tiêu Lăng Phong, Mộ Sở cười trào phúng một tiếng: "Tiêu Lăng Phong, mày vẫn nên tự lo lắng trước cho chính bản thân mày đi!" Mộ Sở vỗ vỗ vào bả vai Tiêu Lăng Phong: "Mọi chuyện sẽ kết thúc rất nhanh thôi. A, còn có... Nếu như mày không muốn chết oan chết uổng thì hãy hoàn hảo tự chăm sóc mình cho tốt đi! Nghe nói về sĩ nhà họ Tiêu đều là những người tình anh!" Mộ Sở cười, dùng phương thức đặc biệt nhắc nhở anh chú ý an toàn cho mình.

Tòa án thẩm tra xử lý. Không hề có bất kỳ ngoài ý muốn, Dạ Khuynh Thành nhẹ nhõm thắng kiện, đối với hết thảy những điều này, Tiêu Lăng Phong

cảm thấy kinh ngạc. Mộ Sở cũng có chút không hiểu... Coi như là bọn họ không có hi vọng thắng lợi, nhưng mà... Tiền bồi thường, cũng phải là không phải ít...

Tiếng khóc của người nhà đứa trẻ, hung hăng kích thích lỗ tai Tiêu Lăng Phong. Tiếng phụ nữ kêu gào thê lương giống như là những lời ma chú vậy, cứ quanh quẩn thật lâu ở trong lòng anh, không có cách nào tản đi nổi.

Cùng Lãnh Liệt đồng hành ra ngoài, Tiêu Lăng Phong nhanh chóng rời đi khỏi tòa án. Một đám phóng bên trừ đi theo Tiêu Lăng Phong chụp ảnh không ngừng ở ngoài, phần lớn hơn đều hướng về phía này người một nhà thê thảm kia chụp hình không ngừng. Mẹ của đứa trẻ khóc ngất ở trong ngực của người chồng, người chồng ôm lấy vợ của mình lại giống như tượng gỗ. Đối với chuyện phóng viên quay phim chụp hình vào mình, anh không hề né tránh, cũng không trả lời câu hỏi của bọn họ...

Ở nơi này cảnh tượng ở ngoài đã loạn thành một đoàn. Trong chiếc xe màu đen, Dương Nhượng Thi lấy từ trong túi xách ra một chiếc thẻ đưa cho người đàn ông bên cạnh. Anh chính là luật sư của nguyên cáo.

"Hôm nay anh đã khổ cực rồi. Biểu hiện của anh cũng rất tốt. Theo như đã ước định, tôi đã nhìn thấy kết quả mà tôi nghĩ muốn. Anh hãy cầm số thù lao xứng đáng này, rời khỏi thành phố T này đi."

Luật sư cầm lấy tiền, cúi đầu khom lưng xuống xe, sau đó ông ta vội vã rời đi...

"Có thể giúp cậu cái gì, mình cũng đã giúp rồi! Nhà Đình kế tiếp theo thì phải nhìn vào chính cậu rồi!" Dương Nhượng Thi nhìn ra ngoài cửa xe. Nhìn cảnh tượng "náo nhiệt" kia, khóe miệng cô ta lộ ra nụ cười tàn nhẫn. Nhìn bàn tay mình, cô ta nghĩ đến đứa trẻ kia. Dương Nhượng Thi cười khẽ một tiếng, thì ra là, giết người cũng không có gì đáng sợ, khi đã có chương một rồi, thì chương hai cũng không phải là chuyện khó khăn lắm...

Đối với việc thắng kiện nằm hoàn toàn trong dự liệu kia, Tiêu Lăng Phong không có bất kỳ cảm giác vui vẻ nào. Anh khóa bản thân mình ở trong phòng làm việc. Những tiếng kêu gào mắng chửi của người phụ nữ kia cứ vang vọng ở trong đầu không sao lặn đi được. Tiêu Lăng Phong phiền não ném tập tài liệu ở trên bàn đi. Mộ Sở, mày không phải là người, không phải là người...

Đối với chuyện của Dạ Khuynh Thành, Tiêu Lăng Phong rất nhanh chóng tuyên bố ra bên ngoài, đóng cửa Dạ Khuynh Thành, đồng thời cũng bày tỏ nguyện ý sẽ tiến hành bồi thường bằng bất kỳ phương thức nào. Có người cảm thấy đây là Tiêu Lăng Phong thật lòng muốn bồi thường lại, nhưng cũng có người cảm thấy, đây bất quá chỉ là phương pháp Tiêu Lăng Phong muốn tranh thủ sự đồng tình.

Dạ Khuynh Thành, bởi vì sự cố thang máy mà dẫn đến xảy ra án mạng. Theo phán quyết của quan tòa khi phiên tòa kết thúc, người người ai cũng cho rằng chuyện này đã qua. Nhưng mà cũng không lâu lắm, từ trong bệnh viện liền truyền ra tin tức ông nội của đứa trẻ không chịu đựng được sự đả kích đã ra đi, bà nội của đứa trẻ cũng vì vậy mà bị bệnh, người mẹ của đứa trẻ không cách nào tiếp nhận được sự thật này, liền ôm thi thể lạnh như băng của đứa trẻ, nhảy từ lầu chót của Dạ Khuynh Thành xuống dưới... Kết thúc hạnh phúc người trong một nhà, chỉ vì chuyện bên ngoài như vậy mà cửa nát nhà tan...

"A!" Âm thanh tức giận thanh âm từ trong phòng làm việc truyền tới. Tiêu Lăng Phong ném mạnh tập tài liệu xuống đất giống như đã bị phát điên lên rồi!

Từ sau khi Dạ Khuynh Thành gặp chuyện không may, người người trong Thiên Tuấn cũng cảm thấy bất an, bọn họ tùy thời lo lắng, những chuyện trả thù kia, liệu có thể tan rã theo Dạ Khuynh Thành hay không, hay lại chuyển sang đến trên đầu Thiên Tuấn. Vì thế đã có người lặng lẽ làm đơn từ chức, chờ đợi thời cơ không đúng, lập tức chào từ giả...

Diệu Tinh cùng Lãnh Liệt đứng ở ngoài cửa, tâm tình của bọn họ cũng bởi vì những sự kiện như vậy mà phá lệ nặng nề.

"Joe, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Chuyện này tôi và Tổng giám đốc sẽ xử lý tốt, cô không cần phải lo chuyện này, còn có... Nhất định sau này cô phải giữ một khoảng cách với Mộ Sở." Lãnh Liệt không yên tâm dặn dò Diệu Tinh. Cách làm này của Mộ Sở anh hiểu được, ông cụ Mộ cũng sẽ không quan tâm đến chuyện có phải Mộ Sở đã yêu Diệu Tinh hay không, chỉ cần bọn họ không ở chung một chỗ, chỉ cần Diệu Tinh cách xa Mộ Sở, thì cô liền tạm thời không có việc gì! Nhưng mà... Cái khoảng tạm thời này, đến tốt cùng sẽ ngăn ngui tới mức độ nào. Minh vẫn luôn đang quanh quẩn ở chung quanh đây, thế nhưng lại không động thủ, đến tốt cùng anh ta định làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Có giọt nước mắt này của em, chết cũng đáng giá

Mộ Sở tự giam mình ở trong phòng, Lê Viêm cùng Dương Nhượng Thi lần lượt gõ cửa, cũng bị anh rống to đuổi đi. Anh đọc tin tức qua báo chí, dùng sức nắm ngón tay lại ở chung một chỗ thành quả đấm, đây vẫn là lần đầu tiên anh thật sự có cảm giác mình là người máu lạnh vô tình. Nhưng khi nhìn thấy một sinh mệnh đang sống sờ sờ, thật cứ như vậy biến mất, thì trái tim của anh thật không có biện pháp để bình tĩnh được. Đứa trẻ kia rõ ràng tình

huống đã có chiều hướng ổn định, làm sao đột nhiên lại trở thành như vậy được. Trong lòng Mộ Sở chợt dâng lên một tia nghi ngờ.

"Anh à! Có phải là em thật sự đã phạm sai lầm rồi hay không?" Mộ Sở ngồi ở trên sàn nhà. Dáng vẻ của anh nhìn đầy vẻ yếu ớt, bất lực như thế này, chưa từng bao giờ có bất cứ người nào nhìn thấy. Ngay cả chính Mộ Sở cũng chưa từng phát hiện ra.

Tiêu Lăng Phong tuyên bố đóng cửa Dạ Khuynh Thành. Chuyện này đã dẫn tới một trận sóng to gió lớn ở thành phố T. Dieenndkan/leequhydonnn Tất cả các tờ báo lớn cũng đều rít đưa tin, suy đoán. Tuy nhiên lại không có một người nào ngẫu nhiên có thể biết được nguyên nhân chân chính thật sự trong chuyện này.

Đường Nhã Đình chờ ở cửa Thiên Tuấn, nhìn thấy Diệu Tinh cùng với Tiêu Lăng Phong đi vào, trong lòng cô liền xuất hiện sự đổ kỵ nổi điên.

"Trình Diệu Tinh! Mày sẽ không còn đắc ý được bao lâu nữa đâu. Tao sẽ đoạt lại Lăng Phong rất nhanh thôi, tao bảo đảm như vậy!" Đường Nhã Đình nắm thật chặt lấy tay lái, sau đó xe nhanh chóng lao vút đi

Nhìn thấy bóng xe chợt lóe lên, trong nháy mắt có một ý nghĩ chợt thoáng qua trong Tiêu Lăng Phong, Nhã Đình? Nhưng mà ngay sau đó anh lại lắc đầu một cái. Làm sao Đường Nhã Đình lại có thể xuất hiện ở tại nơi này được chứ? Chẳng lẽ chuyện trong nhà cũng đã giải quyết được rồi sao?
die●n☆đ●ànle☆q●uyđ●ôn Chắc là mình nhìn lầm rồi.

"Sao vậy?" Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong thất thần, Lãnh Liệt liền hỏi. Sau đó men theo tầm mắt của anh nhìn sang, nhưng mà cũng không hề phát hiện ra điều gì khác thường.

"A, không có việc gì!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. "Hiện tại chuyện của Dạ Khuynh Thành đã giải quyết không sai biệt lắm, chỉ còn lại chuyện của Triệu Chí Viễn cùng Hoàng tông. Joe, anh đưa Diệu Tinh trở về nhà nhé, tôi đi qua nói chuyện cùng với bọn họ một chút, chung quy chuyện đó vẫn cần phải giải quyết." Tiêu Lăng Phong nói rồi thở dài một cái. Chuyện của Dạ Khuynh Thành chỉ kém một bước, quan hệ của anh và Diệu Tinh bây giờ trở nên không nóng không lạnh. Khẽ thở dài một hơi, Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên, tại sao cuộc sống mệt mỏi lại như vậy

"Bọn họ rõ ràng chính là muốn châm chọc gây phiền toái!" Lãnh Liệt chán ghét cau mày, nhưng liếc nhìn sang Diệu Tinh đang ở bên người, anh thu hồi lại sự tức giận trong lòng.

"Tổng Giám đốc Tiêu, nếu không chuyện của Triệu Chí Viễn cứ để tôi đến xem một chút đi, vô luận như thế nào, ông ta và ba ba của tôi cũng coi là bạn bè cũ, có thể nào ông ta cũng sẽ phải giữ chút thể diện này."

"Ai cần em phải nhúng tay vào chuyện này!" Tiêu Lăng Phong không vui cau mày lại, sau đó kéo Diệu Tinh đến bên cạnh mình: "Chuyện này em không nên nhúng tay vào, còn nữa, em dám thử gọi lại câu Tổng Giám đốc Tiêu kia một chút xem nào!"

Diệu Tinh ngăn ra, bất quá cô cũng chỉ nghĩ muốn giúp đỡ anh thôi mà, chuyện này có điều gì không đúng sao? Diệu Tinh từ từ cúi đầu. Cô biết Tiêu Lăng Phong vẫn còn đang tức giận, anh tức giận vì cô vẫn cố chấp giữ lại chiếc nhẫn của Mộ Thần, anh tức giận vì cô tỏ ra lạnh nhạt đối với anh. Nhưng mà ngoại trừ như vậy, cô thật không biết mình còn có thể làm như thế nào hơn nữa. Mấy ngày qua tới giờ, cô ở trong mâu thuẫn cũng rồi rầm đến sắp nổi điên lên rồi. Cô biết mình như vậy là rất quá đáng, nhưng mà khi sự rối rắm, mâu thuẫn đi qua, cô thực sự vẫn còn không có cách nào để thuyết phục mình

"Tiêu..."

"Trình Diệu Tinh, em còn dám gọi thẳng đối với cái tên của anh ra một chút thử xem." Giống như là đang cố ý tìm cách gây khó dễ đối với Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong nói uy hiếp, cái gì mà Tổng Giám đốc Tiêu, cái gì mà Tiêu Lăng Phong, anh thật sự cũng đều không muốn nghe. Cái cách gọi giữ khoảng cách không xa không gần như thế này của Diệu Tinh đã làm cho anh phát điên.

Tiêu Lăng Phong hung hăng cắn răng uy hiếp, di@en*dyan(lee^qu.donnn), Lãnh Liệt nhìn bộ dáng của anh không thể không phì cười. Trong lòng anh đang trông ngóng nhìn hết thấy mọi chuyện đều sẽ kết thúc nhanh lên một chút, hi vọng Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong có thể ở chung một chỗ với nhau

"Lăng, Lăng Phong!" Diệu Tinh cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cũng chấp nhận thay đổi cách gọi.

"Em..." Tiêu Lăng Phong nổi óa: "Trình Diệu Tinh, rốt cuộc em muốn thế nào?"

"Tiêu Lăng Phong, là anh không cho phép tôi gọi anh là Tổng Giám đốc Tiêu, không được gọi anh là Tiêu Lăng Phong, tôi cũng đã không gọi, như vậy anh còn muốn tôi gọi anh thế nào nữa đây?" Diệu Tinh hỏi.

Trong lòng Tiêu Lăng Phong dậy lên khó chịu một hồi. Đúng thế! Chính là mình đã tạo ra hình thức gây khó khăn cho mình như vậy, không phải là anh muốn nghe cô gọi mình là Lăng Phong, @MeBau*diendan@leequyddonn@ nhưng mà khi nghe cô gọi như vậy với vẻ hiểu rõ và bất đắc dĩ, thì trái tim của anh lại càng cảm thấy khó chịu thêm

Nhìn hai người đối thoại giống như đấu khẩu với nhau như vậy, Lãnh Liệt mở miệng. "Chuyện của Triệu Chí Viễn hay là chúng ta hãy đợi thêm một chút đi!" Hắn là dạng người như vậy, đương nhiên không thể nào có thể sử dụng phương pháp bình thường để đi giải quyết chuyện này. Chuyện của Triệu Chí Viễn, đây cũng không phải là tôi muốn đi tìm anh mà là anh đã mời tôi đến.

"Joe, chớ làm loạn!" Tựa như là nhìn ra ý nghĩ của Lãnh Liệt, Tiêu Lăng Phong mở miệng nói.

"Ha ha" Lãnh Liệt đột nhiên bật ra một tràng cười vui vẻ: "Đây là lần đầu tiên hiếm thấy có người khuyên tôi không nên làm cái gì." Lãnh Liệt dùng giọng

nói chỉ có anh và Tiêu Lăng Phong nghe được, nói ra một câu: "Trợ lý của anh là một công dân hợp pháp, không biết cự tuyệt, biết làm những thứ khác. Về phần Tổng giám đốc Hoàng kia, hôm nào tôi sẽ đi cùng với anh." Anh nói xong giống như nhìn chung quanh một chút, quả nhiên, ở địa phương cách đó không xa, có một chiếc xe con đang dừng ở đó, trực giác cũng như sự tình tường nói cho anh biết, người kia là Minh

Diệu Tinh đứng ở bên cạnh hai người, bọn họ đang nói gì với nhau cô hoàn toàn nghe không hiểu, bọn họ có chuyện gì gạt cô sao? Chuyện đã phát triển trở thành bộ dáng như thế này, cô thật không muốn chuyện biến thành như vậy, không muốn có thêm nhiều người bị dính líu vào nữa. Mà người có thể ngăn cản hết thảy chuyện này, cũng chỉ có Mộ Sở.

"Trình Diệu Tinh, tốt nhất là em không nên làm cho anh phải suy nghĩ lung tung nữa, chuyện của anh, tự anh sẽ giải quyết."

"Tôi đâu có nói gì!" Diệu Tinh cúi đầu. Nhưng mà nghe thấy lời nói kia của Tiêu Lăng Phong..., khóe miệng của Diệu Tinh lại thoáng cong lên, nở một nụ cười nhẹ nhàng, nhàn nhạt, đến ngay cả chính cô cũng không hề phát hiện ra.

Sắc trời từ từ tối xuống, Lãnh Liệt đưa Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh đến biệt thự của Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh nhìn nơi này, trong lòng hung hăng đau nhói một hồi. Hồi ức ở nơi này quá mức thống khổ, thống khổ đến mức Diệu Tinh không muốn đối mặt với nó!

"Tôi không muốn sống ở chỗ này!" Trong giọng nói của Diệu Tinh lộ ra một vẻ khản trương.

"Vậy em muốn đi đâu? Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Nơi nào cũng có thể, chỉ cần là không phải nơi này!" Diệu Tinh nói xong xoay người đi. Lúc này cô chỉ muốn rời đi khỏi nơi này mà thôi, càng nhanh càng tốt

"Trình Diệu Tinh, rốt cuộc em còn muốn tùy hứng tới khi nào đây?" Tiêu Lăng Phong đưa tay kéo Diệu Tinh trở về. Lãnh Liệt mỗi ngày sẽ "thuận đường đưa đón" để cho cô ý thức được rõ ràng sự nghiêm trọng ở trong chuyện này. Diệu Tinh ở trong khu biệt thự này tình hình an ninh sẽ tốt hơn. Nếu so sánh cùng nơi này, sống ở trong khu nhà trọ kia hoàn toàn sẽ không thể nào bằng được.

"Tôi không hề tùy hứng, Tiêu Lăng Phong, tôi thật sự không muốn ở tại nơi này!" Diệu Tinh lắc đầu, nhìn khu biệt thự kia trong mắt cô tràn ngập sự sợ hãi, ánh mắt của cô lúc này giống như lần đầu tiên khi bọn họ phát sinh sự kiện kia ở trong biệt thự này vậy.

"Vậy em muốn đi đâu?" Tiêu Lăng Phong nổi giận. "Trình Diệu Tinh, anh đã nhắc nhở em rất nhiều ngày rồi!" Tiêu Lăng Phong kéo thẳng thân thể Diệu Tinh lên: "Bây giờ em rời đi muốn đi đâu? Hạ Cẩm Trình thì không có ở trong nước như vậy, còn A Sở kia thì hiện tại chỉ hận không thể giết được em!"

"Cho dù tôi có bị giết chết, cũng còn tốt hơn đối với bị anh cưỡng bạo như vậy!" Diệu Tinh kịch liệt kêu lên. Những hồi ức kinh khủng ở trong căn biệt thự này lần lượt tuôn trào giống như những đợt sóng thủy triều. Chỉ cần nghĩ tới Diệu Tinh đã có chút phát run.

"Trình Diệu Tinh em nói cái gì?" Tay của Tiêu Lăng Phong đột nhiên dùng sức, Diệu Tinh đau đến run cả người lên.

"Tiêu Lăng Phong anh buông tay ra, anh túm chặt tay tôi như vậy làm cho tôi bị đau quá!" Diệu Tinh bắt mẫn cau mày.

Nghe Diệu Tinh nói như vậy. Tiêu Lăng Phong đè nén lại cơn tức giận của mình từ từ buông tay. Diệu Tinh cảm giác được lực đạo trên cổ tay đã giảm đi rất nhiều, cô cũng liền thoáng thở phào nhẹ nhõm.

"Anh sẽ không làm thương tổn đến em, hiện tại ở khu nhà trọ kia rất không an toàn." Anh nói như dỗ dành: "Ngoan ngoãn đi vào nghỉ ngơi đi, anh bảo đảm sẽ không ức hiếp em, thế nào?"

Nghe Tiêu Lăng Phong nói như vậy, Diệu Tinh cảm thấy có chút áy náy, Diệu Tinh nhìn anh mấp máy đôi môi, nhưng cũng không biết lúc này nên nói cái gì.

"Nếu như em lại dùng ánh mắt vô tội để nhìn anh như vậy, Diệu Tinh, lời cam đoan của anh có thể không còn chắc chắn nữa đâu!" Tiêu Lăng Phong nói một câu giống như giả như thật. Anh không muốn chiến tranh lạnh hay cãi vã cùng với Diệu Tinh, cũng không muốn nhìn thấy Diệu Tinh thương tâm khổ sở, anh cười một tiếng hóa giải hết những gì căng thẳng trong cuộc chiến tranh vừa qua.

"Anh..." Diệu Tinh nôi đoá, nhìn bộ dạng cái trán của Diệu Tinh cau cau lại, Tiêu Lăng Phong bật cười lên thành tiếng.

"Anh nên làm thế nào mới nắm giữ được em đây?" Anh hỏi một câu liền nhô người ra ôm lấy Diệu Tinh. Thật bất ngờ Diệu Tinh thế nhưng mà lại không hề cự tuyệt.

"Tiêu Lăng Phong, cho tôi một chút thời gian có được hay không. Tôi..." Diệu Tinh còn đang nói, đột nhiên bị một tiếng gầm giận dữ vang lên cắt đứt. Diệu Tinh giật nảy mình một cái, hoảng sợ ngẩng đầu lên. Cô nhìn thấy một người đàn ông đang xông lại phía bên này. Sắc mặt của Diệu Tinh đại biến. Cô đột nhiên đẩy ra Tiêu Lăng Phong sau khi nhìn một người đàn ông cường tráng trong tay đang cầm một con dao nhọn xông lại

Tiêu Lăng Phong không hề có chút phòng bị nào, đối với hành động đột ngột này của Diệu Tinh, anh càng cảm thấy khó hiểu hơn.

"Tao giết mày, giết mày!" Ngồi đàn ông kia lớn tiếng gầm hừ, lao đảo nghiêng ngã chạy tới. Người đàn ông này Tiêu Lăng Phong cũng không có xa lạ gì. Anh ta chính là cha của đứa nhỏ đã chết kia, nhìn thấy thân trí bộ dạng không rõ kia của anh ta, Tiêu Lăng Phong cảm thấy kinh hãi.

Diệu Tinh hoảng sợ lui về sau một bước, nhưng bởi vì đôi chân cô đã mềm nhũn mà ngã quỵ xuống trên mặt đất. Diệu Tinh còn chưa kịp tiếp tục đứng

đây, người đàn ông kia đã vọt tới, gươm con dao găm sáng trắng như tuyết lên sắp sửa sẽ đâm xuống.

"A!" Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến mức nhắm mắt lại. Nhưng là dự đoán đau đớn cũng không thấy đến, chẳng qua cô chỉ cảm thấy có chất lỏng ấm áp rơi trên cánh tay.

Tiêu Lăng Phong! Diệu Tinh kinh hãi. Khi cô mở mắt thì đã nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đang nắm thật chắc lấy lưỡi dao. Máu tươi sền sệt cứ thế chảy xuôi xuống.

"Tao giết tất cả chúng mày, tao giết tất cả chúng mày!" Người đàn ông kia hô to. "Tao muốn ta báo thù cho đứa con của tao, tao muốn báo thù..." Người đàn ông kia nổi điên rút dao ra, sau đó lại đâm xuống một lần nữa. Tựa như là theo bản năng, Diệu Tinh chống đỡ người dậy, dùng thân thể mình ngăn cản cho Tiêu Lăng Phong.

Hết thấy mọi chuyện đều xảy ra rất bất ngờ, tình huống nguy hiểm làm cho người ta không thể không thờ dốt mà nhìn lưỡi dao găm đâm xuống. Tiêu Lăng Phong giờ chân lên, dùng sức một cước đá vào trên bụng người đàn ông kia. Keng keng... con dao găm từ trong tay của anh ta rơi xuống. Người đàn ông kia lui lại về phía sau mấy bước ngã xuống trên mặt đất,

Mọi người đi ngang qua liền rối rít tiến lên giúp một tay chế ngự người đàn ông kia và báo cảnh sát.

"Tiêu Lăng Phong, anh có làm sao không?" Diệu Tinh hoảng sợ nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong. Nhìn này hai đường vết thương thật sâu trên tay anh, Diệu Tinh che miệng lại khóc.

"Trình Diệu Tinh, có phải là em ngu ngốc rồi hay không, em có biết là em làm như vậy về sau sẽ rất nguy hiểm hay không?" Tiêu Lăng Phong tức giận nãy to. Nhìn gương mặt Diệu Tinh trắng bệch, Tiêu Lăng Phong vươn cánh tay dài ra ôm lấy Diệu Tinh. "Tại sao em lại có thể xúc động như vậy?"

"Tại sao anh có thể?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, tôi không muốn anh có chuyện!" Đôi môi Diệu Tinh run rẩy. Cô đau lòng nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong. "Tôi có cái gì tốt đẹp đâu?" Diệu Tinh hỏi. "Tôi chỉ biết hại anh bị thương mà thôi!"

"Anh cũng không biết em có chỗ nào tốt đẹp, nhưng mà chính là anh lại không thể không chế được mình." Tiêu Lăng Phong nhìn đáng về Diệu Tinh đau lòng nói. "Diệu Tinh, em có biết hay không, em được lắm! Có giọt nước mắt này của em, anh có chết cũng đáng giá!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Em chỉ là muốn giúp anh thôi

Trong biệt thự, Diệu Tinh luống cuống tay chân giúp Tiêu Lăng Phong xử lý vết thương. Nhìn vết thương thật sâu trong lòng bàn tay của anh, cô thật sự không sao không chế được nước mắt từ trong mắt cứ chảy ra.

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên. "Từ nay về sau anh không nên như vậy nữa có được hay không? Anh có biết như vậy là rất nguy hiểm hay không?"

"Vậy còn em thì sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Chẳng phải là em cũng đã liều lĩnh bảo vệ cho anh đó sao? Khi đó ở trong lòng em nghĩ muốn cái gì? Đó là phản xạ của loại phản ứng có điều kiện chẳng?"

"!" Diệu Tinh thoáng lặng người đi. Cô thực sự không hề nghĩ đến thứ gì cả, chỉ biết là, trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông kia xông lại, cô trước phải bảo vệ cho Tiêu Lăng Phong, không muốn anh phải bị một chút thương tổn.

"Em rõ ràng là đã hành động vì anh như vậy! Diệu Tinh, muốn em thừa nhận điều đó thật sự có khó khăn đến như vậy hay sao?"

@MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong nâng gương mặt của Diệu Tinh: "Em hãy đừng cảm đối diện đối với cảm giác trong lòng mình đi, có được hay không?"

Nhìn sự dịu dàng trong mắt Tiêu Lăng Phong đan xen cùng với vẻ mặt bất đắc dĩ của anh, Diệu Tinh mím môi lại, giống như là một đứa bé bị uất ức gì điều đó vậy.

"Về sau gặp phải những chuyện như vậy, em không nên làm như vậy, có được hay không? Diệu Tinh, anh không muốn em phải chịu bất cứ một chút thương tổn nào!" Nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong thâm tình nói: "Diệu Tinh, anh yêu em!" Không chỉ một lần anh đã sạt qua vai của Từ Thần, anh không muốn ở bỏ qua cơ hội lần này, nếu như anh bỏ lỡ... Anh thật không biết mình còn có cơ hội để nói ra nữa hay không.

Diệu Tinh hoàn toàn sững sốt, die,n;da.nlze.qu;yo/mn, cô vẫn còn chưa tỉnh lại từ trong cơn khiếp sợ vừa mới rồi, lại bị những lời nói cả kinh này của Tiêu Lăng Phong làm cho nói không ra lời.

"Em cũng thử yêu anh, có được hay không?" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng hỏi, chậm rãi hôn lên ánh mắt của Diệu Tinh, từng chút từng chút đi theo những giọt nước mắt của cô, sau đó khẽ hôn lên đôi môi của cô. Thân thể Diệu Tinh khẽ run lên một cái, nhưng cô cũng không đẩy Tiêu Lăng Phong ra...

Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng cẩn thận từng ly từng tí ôm lấy Diệu Tinh, giống như là anh đang ôm một con búp bê bằng thủy tinh dễ vỡ vậy, chỉ sợ không cẩn thận bị va chạm sẽ làm vỡ mất cô. Cho tới bây giờ Tiêu Lăng Phong cũng chưa từng bao giờ cảm thấy cự ly giữa hai người lại gần nhau đến như vậy! Cho tới bây giờ anh cũng cảm thấy mình lại hạnh phúc như vậy! Giờ phút này, tựa như bao nhiêu những thống khổ, mệt mỏi lần áp lực nặng nề chất chứa trong lòng anh lâu nay cũng đã biến mất toàn bộ không còn thấy đâu nữa.

Loại ôm ái giống như lông chim thế này, làm cho Diệu Tinh đầu tiên là khiếp sợ, sau đó cô chậm rãi nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn kia của Tiêu Lăng Phong. Tựa như là bởi vì sự đáp lại kia của Diệu Tinh, trong nháy mắt nhịp tim của Tiêu Lăng Phong như ngừng lại một chút. Diệu Tinh, cứ giữ cho chúng ta vẫn tiếp tục như thế này có được hay không?

Tiêu Lăng Phong hôn môi Diệu Tinh, bàn tay chậm rãi kéo vạt áo Diệu Tinh lên.

"Không muốn" Diệu Tinh bắt được bàn tay của Tiêu Lăng Phong. Hô hấp của cô có chút dồn dập. Trong tròng mắt vẫn còn mịt mờ những giọt nước mắt kia có một chút kinh hoàng lộ ra: "Tôi..."

Sự sợ hãi trong mắt Diệu Tinh khiến trong lòng Tiêu Lăng Phong đau nhói. Anh biết hết thảy đều bởi vì trong quá khứ, anh đã gây ra tổn thương quá sâu cho Diệu Tinh.

"Diệu Tinh, đừng sợ, anh bảo đảm, nếu không được sự cho phép của em, anh sẽ không bắt nạt em!" Tiêu Lăng Phong hòa nhã nói xong, sau đó liền cởi quần áo nhuộm máu của Diệu Tinh ra: "Em đi ngủ đi, anh đi tắm." Thân thể của anh có chút khô nóng.

"Anh chớ có lộn xộn." Diệu Tinh kéo Tiêu Lăng Phong đứng dậy: "Trên người của anh đang bị thương tích, không thể để dính nước." Cô đưa tay lôi kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong lại, lại buông ra giống như là bị chạm phải điện vậy.

"Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không quan trọng!" Tiêu Lăng Phong cười đến đặc biệt dịu dàng, sau đó chậm rãi cởi áo sơ mi ra đặt ở trên ghế salon, xoay người sang chỗ khác. Diệu Tinh nhìn thấy vết sẹo sau lưng Tiêu Lăng Phong kia. Lại nhớ đến cái đêm mưa hôm đó, Tiêu Lăng Phong đã liều lĩnh bảo vệ cô, ngực dường như đã bị xé ra một vết thương. Lăng Phong đi ào ào vào bên trong, Diệu Tinh che miệng lại thật chặt, chỉ sợ mình bật khóc thành tiếng.

Tựa như là nhận thấy được sự khác thường của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong dừng bước, nhưng mà không đợi anh xoay người lại, Diệu Tinh đã tiến lên ôm lấy anh.

"Tiêu Lăng Phong"

"Sao vậy?" Tiêu Lăng Phong không hiểu, anh khẽ quay đầu lại, lại chỉ có thể nhìn thấy Diệu Tinh đỉnh đầu. "Diệu Tinh?" Anh có thể rất khẳng định mình không hề làm gì sai, thế nhưng mà tại sao cô lại khóc.

"Làm sao anh lại ngu như vậy, anh có biết tánh mạng con người chỉ có một mà thôi, hay không?" Diệu Tinh bẻ ngoài nghẹn ngào, nước mắt nóng bỏng dính vào trên lưng Tiêu Lăng Phong. Viên đạn này thiếu chút nữa đã đoạt đi tính mạng của Tiêu Lăng Phong. Chỉ nhìn vết sẹo kia, Diệu Tinh sợ đến phát run khi nhớ đến đêm mưa ngày hôm ấy!

Trên lưng anh chính là cái dấu đạn bắn kia, Diệu Tinh nhắm mắt lại, chậm rãi đặt một nụ hôn lên nơi nào đó của người đó.

Nụ hôn vừa đặt xuống, sau lưng Tiêu Lăng Phong chợt cứng đờ. Tay cũng lập tức nắm chặt lại chung một chỗ

"Cũng là bởi vì biết sinh mạng chỉ có một lần, cho nên anh mới không muốn mình phải hối hận." Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Diệu Tinh đang vòng qua ở bên hông anh.

"Diệu Tinh, đừng khóc nữa, chuyện cũng đã qua rồi, em xem anh đã không thể xảy ra chuyện gì rồi sao?" Anh nhẹ nhàng cười an ủi.

"Tiêu Lăng Phong, em nên làm cái gì bây giờ" Diệu Tinh bắt lực hỏi.

"Anh sẽ không cưỡng ép em phải làm cái gì hết! Diệu Tinh, chỉ cần em không trốn tránh anh là đủ rồi!" Tiêu Lăng Phong từ từ xoay người lại, ôm lấy Diệu Tinh: "Em biết không, sức tự chủ của anh rất kém cỏi, cho nên em không nên lộn xộn nữa." Anh nói xong nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở trên trán Diệu Tinh

Đứng ở trong nước lạnh hồi lâu, rốt cục Tiêu Lăng Phong cũng từ từ tỉnh táo lại, khi anh trở lại phòng ngủ thì Diệu Tinh đã ngủ say. Cô nằm nghiêng, cả người co rúc lại thành một khối, ánh sáng không rõ lắm của ngọn đèn ngủ ở đầu giường cũng đủ bao phủ lên thân hình của cô. Nhìn Diệu Tinh gối đầu lên hai bàn tay nhỏ bé đặt ở trên gối, trong lòng Tiêu Lăng Phong chợt dỗi lên một hồi co rút.

Trên cổ tay của cô có hai cái vết sẹo vẫn lẳng lặng nằm ở nơi đó. Tiêu Lăng Phong từ từ tiến lại gần, ôm thân thể Diệu Tinh vào trong ngực. Diệu Tinh, nếu như thời gian có thể quay ngược lại, anh thật sự sẽ không bao giờ làm tổn thương em như vậy nữa! Xin em hãy tin tưởng anh, anh thật sự rất hối hận!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng đặt ở trên môi Diệu Tinh một nụ hôn, sau đó anh cũng nhắm mắt lại. Cảm giác an tĩnh như thế này làm cho anh không đành lòng ngủ, nhưng lại không cách nào ngăn cản được sự đột kích của mỗi một

Tiêu Lăng Phong ngủ nhưng mà cũng không lâu lắm, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên. Anh cau mày, nhanh chóng đã cầm điện thoại di động lên nhận cuộc gọi, sau đó nhìn Diệu Tinh một chút. Cô vẫn chìm trong giấc ngủ say như cũ, Tiêu Lăng Phong liền thở phào nhẹ nhõm.. "A lô?" Đối với cái mã số xa lạ này, Tiêu Lăng Phong không có một chút ấn tượng tốt đẹp nào. "Anh nói gì?" gương mặt Tiêu Lăng Phong vốn đang mỉm cười bỗng nhiên

mắt liền trở nên tỉnh táo. Anh bật dậy giống như tên bắn, trong mắt thoáng qua ánh nhìn phức tạp: "Được rồi, tôi biết rồi!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền cúp điện thoại, vội vã thay đổi quần áo chạy ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Diệu Tinh bỗng nhúc nhích, nhưng cũng không hề tỉnh lại, tựa như là mùi vị trên giường đã làm cho cô cảm thấy an tâm. Cho nên hương vị giấc ngủ của cô cũng đặc biệt ngọt ngào.

Tiêu Lăng Phong vội vã ngồi vào trong xe. Mới vừa rồi chuyện nói trong điện thoại là thật sao? Dương Nhược Thi nói Đường Nhã Đình đi tìm Triệu Chí Viễn. Đến lúc này Tiêu Lăng Phong mới nhớ tới lúc ở bệnh viện Đường Nhã Đình đã nói, em sẽ giúp anh.

"Hô đồ!" Tiêu Lăng Phong nhanh chóng khởi động xe, anh lái xe cực nhanh, chỉ sợ nếu chậm một bước, sẽ không còn kịp ngăn cản Đường Nhã Đình lại nữa.

"Tiêu thiếu gia!" Tiêu Lăng Phong một đường vọt vào quán rượu, không để ý đến vệ sĩ đi cùng ở phía sau anh. Anh giờ chân lên. Một cốc đá văng cửa phòng ra! Rầm! Đột nhiên một tiếng động kinh hãi vang làm Triệu Chí Viễn ngã ngửa ra, cũng làm cho Đường Nhã Đình kinh hãi. Nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập, khoe miệng Đường Nhã Đình lộ ra một nụ cười hàm chứa nước mắt. Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc thì anh cũng đã tới! Cô nhìn Triệu Chí Viễn đang tham lam hôn mình, tay nắm lại thành quả đấm thật chặt. Cô cảm thấy cực kỳ ghê tởm, nhưng cũng tự an ủi mình, Đường Nhã Đình, không có sao hết, nếu như làm như vậy mà có thể lấy lại được Tiêu Lăng Phong, thì thực sự cũng rất đáng giá!

Tiêu Lăng Phong bước nhanh vào, xông tới, bát đĩa ăn uống trên bàn rơi vỡ đầy đất. Váy áo của Đường Nhã Đình bị lôi kéo rách mướp, cả người cô cũng bị đặt ở trên bàn ngón ngang một mảnh kia.

"Buông cô ấy ra!" Triệu Chí Viễn vừa mới nghe thấy tiếng hét đã bị đánh ngã xuống trên mặt đất. Hân rên lên một tiếng đau đớn. Sờ sờ lên vết máu ở khoe miệng. Vốn là cho là đã ở tại chỗ này lâu như vậy, đột nhiên có người tự động đưa tới cửa là chuyện tốt, nhưng mà bây giờ... Hân thật hận!

Triệu Chí Viễn nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng Phong, tại sao mỗi lần tao muốn ra ngoài mày lại làm hỏng chuyện tốt của tao như thế!

"Lăng Phong?" Con người Đường Nhã Đình mở trừng lên thật to, từ trên bàn ăn chạt vật té xuống, không kịp đau đớn. Nước mắt của cô đã biến mất, sau đó hốt hoảng lôi kéo quần áo của mình đang rơi xuống "Anh, sao anh lại tới đây." Đường Nhã Đình hoảng sợ lui về phía sau, hốt hoảng, bắt lực khoe lóc... "Chuyện, không phải là như vậy đâu, Lăng Phong! Anh hãy nghe em giải thích!" Đường Nhã Đình giống như là cực kỳ sợ hãi, thân thể cũng đang phát run lên.

Ngực Tiêu Lăng Phong phập phồng kịch liệt. Triệu Chí Viễn, lá gan của mày quả thật không nhỏ. Tiêu Lăng Phong hung hăng cắn răng, anh thật hận không thể giết hân để phát tiết mối hận này.

"Lăng Phong?" Thấy mình thê thảm như vậy mà vẫn không thể nào đổi lấy sự thương cảm của Tiêu Lăng Phong, Đường Nhã Đình khê gọi, nhìn chính xác miêng thủy tinh trên đất, cô một cước đạp lên, răng cắn chặt vào môi, rên lên một tiếng.

Nhìn thấy một màn trước mắt như vậy, Tiêu Lăng Phong trong lòng đau xót, nhanh chóng cởi xuống chiếc áo khoác của mình ra, khoác lên trên người Đường Nhã Đình. "Ai cần cô phải làm như thế!" Tiêu Lăng Phong rống to.

Đường Nhã Đình ngẩn ra, nước mắt chảy hung hờ: "Em... em chỉ là muốn giúp anh!" Đường Nhã Đình đáng thương ngẩng đầu lên: "Lăng Phong, em không muốn nhìn thấy anh phải mệt mỏi như vậy. Nhưng mà đầu óc em lại không được thông minh, không thể giúp được công việc cho anh giống như Diệu Tinh..."

"Cho nên cô mới tới nơi này để cùng người ta..." Tiêu Lăng Phong nôi cáu, nhưng mà anh lại cũng không thể tàn nhẫn nói ra hai chữ "Lên giường" kia. Vấn đề của tôi tự tôi sẽ giải quyết, chẳng lẽ cô cảm thấy tôi là một người đàn ông phải cần tới một người phụ nữ khác bán thân thể của mình để giúp tôi giải quyết nguy cơ hay sao?"

"Nhưng mà em không thể tự mình làm việc giúp cho anh giống như người khác!" Đường Nhã Đình khóc thê thảm. "Lăng Phong, em chỉ là muốn giúp anh thôi!" Đường Nhã Đình thả thái độ của mình vào cấp thấp nhất, vô tội nhất, cố gắng lay động tình cảm trong lòng Tiêu Lăng Phong. Cô không tin, tình cảm hai mươi năm qua nói quên là có thể quên ngay được.

Giờ phút này, trong lòng Tiêu Lăng Phong ngón ngang trăm mối cảm xúc. Anh thoáng nắm chặt quả đấm, sau đó anh tự tay kéo Đường Nhã Đình qua: "Cô đi ra ngoài cho tôi!" Tiêu Lăng Phong tức giận quát lên. Sau đó anh lôi Đường Nhã Đình xoải bước đi ra ngoài quán rượu.

Đường Nhã Đình cắn môi, trong lòng bàn chân dội lên từng hồi đau đớn, nhưng mà cô nhất định không để cho mình mở miệng kêu một tiếng. Như vậy, khi chính anh phát hiện ra thì có phải anh sẽ cảm thấy bị áy náy hơn, đau lòng hơn hay không? Tiêu Lăng Phong tới sớm hơn so với dự đoán của cô. Cho nên, Lăng Phong, lúc này có phải là anh vẫn có chút gì đó còn đang quan tâm đến em có đúng hay không?

"Tại sao cô lại muốn như vậy!" Tiêu Lăng Phong đẩy Đường Nhã Đình tới chỗ ngồi trong xe: "Đường Nhã Đình, có phải đầu óc của cô đang có bệnh hay không?"

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình nghẹn ngào: "Thật xin lỗi, nhưng mà em thực sự chỉ là muốn giúp anh thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Không ngờ

Đường Nhã Đình tựa vào trên xe, trong con người chứa đầy nước mắt. Cô nhìn Tiêu Lăng Phong, cảm môi thật chắc, bàn tay nhỏ bé nắm lấy váy, thân thể run lên co cụm lại thành một đoàn.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình nghẹn ngào: "Em thật sự biết rõ không có cách nào, em không thể nhìn anh phải mặt mũi như vậy, không thể nhìn Dạ Khuynh Thành đóng cửa." Cô lắc đầu. "Chỉ cần Triệu Chí Viễn không tìm đến đây phiền toái nữa thì sẽ không còn có chuyện gì!" Đường Nhã Đình nói xong liền đứng dậy."

Lăng Phong, hãy cho em được giúp đỡ anh nhé, có được hay không!" Cô cầu xin.

"Đừng có ngu ngốc nữa!" di@en*dyan(lee^qu.donnn), Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Tôi muốn đóng cửa Dạ Khuynh Thành, đó là quyết định của chính bản thân tôi, cũng không có liên quan gì đến người khác!"

"Lăng Phong "

"Không nên nói nữa!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng ngăn lại. "Nhã Đình, tôi căn bản không đáng giá để cô làm như vậy." Tiêu Lăng Phong nói xong liền tiến lên một bước, đóng lại nút áo cho cô. Khi nhà họ Đường đang ở trong thời điểm nước sôi lửa bỏng, anh cũng không có hỏi tới qua nhưng mà Nhã Đình lại như vậy...

"Anh đáng giá!" Đường Nhã Đình lớn tiếng kêu lên. Cô kéo tay Tiêu Lăng Phong, nhưng rất nhanh lại buông ra, giống như đang sợ cái gì. "Thật xin lỗi!" Cô thấp giọng nói qua: "Em chỉ làm những việc mà tự mình nghĩ đó là chuyện cần làm."

"Về sau thì không nên như vậy nữa." Tiêu Lăng Phong trong lòng đau xót, anh tay giơ lên lau nước mắt cho Đường Nhã Đình. "Để tôi đưa cô trở về. Chuyện của Dạ Khuynh Thành cô không cần phải quan tâm tới nữa đâu, có biết hay không, hả?"

Đường Nhã Đình thoáng lạng người đi. Lúc này, anh không phải là nên cảm động ôm lấy cô hay sao? Tại sao thái độ của anh lại sẽ là như vậy. Đường Nhã Đình mờ mịt ngẩng đầu lên. Tiêu Lăng Phong chạy tới bên kia xe. Mặc dù anh không có ôm cô vào trong ngực, mặc dù không có chút áy náy hay cảm động, nhưng mà anh có cần thiết cứ phải lạnh nhạt với cô thành ra như vậy hay không?

"Em không muốn đi về." Đường Nhã Đình hét lên bất cần.

"Nhã Đình đừng làm rộn nữa!" Tiêu Lăng Phong cau mày lại vẻ không vui, thật sự không ra cái dạng gì cả.

"Em biết ở trong lòng của anh nhất định sẽ rất khinh thường em, cảm thấy em rất bẩn..." Đường Nhã Đình nói xong cười cười tự giễu: "Tại sao anh lại phải xuất hiện tại nơi này?" Tại sao xuất hiện rồi lại tỏ ra không nóng không lạnh như vậy.

Trong ngực Tiêu Lăng Phong cảm thấy buồn bực một hồi. Anh cho là mình sẽ rất bình tĩnh, nhưng mà thật sự khi nhìn thấy người con gái ngày xưa mình thương như vậy, trong lòng của anh vẫn là nổi lên từng hồi kích động không ngừng. Nghĩ đến những lời châm chọc đó thật sự là cảm thấy rất đả thương người.

"Tôi chưa từng bao giờ nghĩ như vậy hết!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu nói: "Lên xe đi, tôi đưa cô trở về!"

"Trong lòng của anh rõ ràng thực sự nghĩ như vậy hay sao?" Đường Nhã Đình lui về phía sau một bước: "Lăng Phong, anh thật sự không nên đối xử với em như vậy chứ?" Đường Nhã Đình hỏi. Nước mắt từ trong hốc mắt lăn xuống. "Coi như anh có cảm thấy em bẩn thỉu không chịu nổi, coi như anh trông thấy em liền cảm thấy thật ghê tởm, nhưng mà anh có thể nhìn nhận em ở trên phương diện là em đang giúp đỡ cho anh, để an ủi em một cái hay không?"

"Tôi đã nói tất cả những gì nên nói và cả không nên nói nữa rồi. Dạ Khuynh Thành là tự tôi không muốn nữa, cho nên đã đóng cửa nó lại! Ở trong lòng tôi thấy rất thoải mái." Tiêu Lăng Phong xoay mặt lại nhìn Đường Nhã Đình.

"Anh nói dối!" Đường Nhã Đình la lớn. "Lăng Phong, cho dù anh không muốn an ủi em, nhưng mà ngay cả lừa gạt em một chút anh cũng không muốn sao?" Đường Nhã Đình nghẹn ngào từ từ tiến lên. "Lăng Phong hết thấy những thứ này đều là em cam tâm tình nguyện. Em thật sự yêu anh, vì anh, em nguyện ý làm bất cứ chuyện gì!" Đường Nhã Đình nói xong, từ từ tiến lên vươn cánh tay ra ôm lấy Tiêu Lăng Phong: "Lăng Phong, anh có thể để cho em giúp đỡ anh, có được hay không?"

"Chớ có nói nữa!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói một câu: "Chuyện cũng đã qua rồi." Nói xong anh đẩy Đường Nhã Đình ra, sau đó lùi lại phía sau một bước, nói: "Để tôi đưa cô trở về!"

Đường Nhã Đình ngẩng đầu lên. Cô không nghĩ tới tự mình đã nói với anh đến bước này, Tiêu Lăng Phong lại vẫn cứ đứng im không hề động đậy chút nào như cũ.

"Bởi vì anh không thương em nữa, cho nên anh không cho phép em yêu anh sao?" Đường Nhã Đình hỏi: "Lăng Phong, anh thật sự không thể nào tha thứ cho em đến một lần hay sao?"

Tiêu Lăng Phong cũng không lên tiếng. Chuyện đã như vậy, anh thật không có biện pháp nào để tha thứ cho cô. Từ nhỏ chính mắt anh đã nhìn thấy ba ba phản bội đối với mẹ của mình, thì ngay từ thời điểm đó, anh đã tự nói với mình như vậy.

"Lăng Phong, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Cho đến bây giờ chúng ta đã có hai mươi mấy năm tình cảm." Đường Nhã Đình cố gắng kêu gọi lại tình cảm xưa trong lòng Tiêu Lăng Phong.

"Chớ nói nữa!" Tiêu Lăng Phong cau mày. Nếu như không phải là bởi vì hai mươi mấy năm tình cảm kia, anh cũng sẽ không cần phải khó chịu như vậy, hoặc là, hôm nay căn bản anh cũng không cần phải xuất hiện tại nơi này "Về sau không nên làm như vậy nữa!."

"Em yêu anh là cũng có lỗi sao?" Đường Nhã Đình nghẹn ngào nói: "Em chỉ là muốn giúp anh. Chỉ cần có thể giúp một công việc gì đó cho anh... Lăng Phong, em cũng sẽ không để ý chuyện mình sẽ dùng phương pháp lần thủ đoạn gì hết!" Câu nói này của cô một câu hai nghĩa.

"Nhưng mà tôi đã có Diệu Tinh rồi!" Tiêu Lăng Phong ngược mắt lên nhìn Đường Nhã Đình: "Cho nên không cần phải ở đây làm chuyện như vậy!" Phần tình cảm này, anh không có cách nào đáp lại cho cô được.

"Anh đã có cô ta?" Đường Nhã Đình bật khóc rồi lại bật cười. "Vậy thì em là cái gì đây?" Cô hỏi, "Tiêu Lăng Phong, anh nói anh đã có cô ta, anh hãy nói cho em biết, em được coi là cái gì!" Đường Nhã Đình kích động kêu lớn. Kết quả của sự việc thực sự quá lớn, lớn đến mức ngoài dự liệu của cô. Đây quả thực là quá ngoạn mục. Tiêu Lăng Phong thế nhưng hoàn toàn không hề nhúc nhích, thậm chí còn nói ra nói những lời như vậy. Ha ha...

Không muốn trả lời vấn đề kia của Đường Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong quay mặt qua một bên: "Lên xe đi! Tôi đưa cô trở về!"

"Tiêu Lăng Phong, em đã làm nhiều như vậy, chẳng lẽ chính là vì chờ những lời nói này của anh hay sao?" Đường Nhã Đình lớn tiếng hỏi. "Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc anh có trái tim hay không vậy?"

Tiêu Lăng Phong than nhẹ. Anh đương nhiên có tim. Nhưng mà rõ ràng là biết chuyện này rất có thể sẽ không có kết quả gì hết, nhưng tại sao cô lại vẫn tự nuôi hy vọng cho mình đây? Như vậy tổn thương chỉ tổ lớn hơn mà thôi.

"Tôi đưa cô trở về nhà!" Tiêu Lăng Phong mở miệng nói. Giọng nói bình thản của anh làm cho lòng người thấy chua xót, tựa như là người mà anh đang đối mặt chỉ là một người quen biết.

Tiêu Lăng Phong. Ít nhất thì hai chúng ta cũng đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, coi như anh không thương yêu em, thì ít nhất em cũng đã từng là người mà anh đã từng cưng chiều, anh thật sự nghĩ muốn cứ thờ ơ như vậy hay sao? Có phải đây chính là em yêu phải một người đàn ông không có trái tim hay không? Đường Nhã Đình bị ai, tay nắm thật chặt thành quả đắng. Móng tay thật dài cứ thế đâm sâu vào trong thịt. Nhưng mà giờ phút này cô tựa như đã không còn cảm giác được sự đau đớn, cũng quên mất trên chân còn có vết thương, quên mất lúc này sẽ phải diễn xuất như thế nào cho phù hợp. Cô chỉ biết là giờ phút này trong trái tim của mình đang tràn đầy sự đau đớn.

Sắc trời từ từ trở nên u ám hơn, tựa như rất nhanh sẽ trời mưa. Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn. Diệu Tinh rất sợ thời điểm trời mưa, mà hiện tại cô lại còn ở nhà một mình.

"Lên xe đi!" Tiêu Lăng Phong mở miệng. Vào giờ phút này anh tuyệt đối không muốn đối mặt với cảnh tượng này nữa!

"Không cần phải phiền toái đến Tổng giám đốc Tiêu nữa đâu!" Nước mắt của Đường Nhã Đình đã biến mất. Cô ngẩng đầu lên: "Đã có người đang chờ Tổng giám đốc Tiêu như vậy, tôi làm sao có thể quấy rầy ngài được!" Đường Nhã Đình rừ từ lui lại về phía sau, cô ngăn cản một chiếc xe sau đó ngồi vào bỏ đi. Cũng không hề khác với dự đoán của cô. Tiêu Lăng Phong không hề có gọi cô lại, anh lại càng không nghĩ muốn đuổi theo!

Ha ha! Đường Nhã Đình cười dài. Tiêu Lăng Phong anh có thể dễ dàng phản bội lại tôi như vậy, đối với hết thảy những gì mà tôi đã làm, anh cũng không hề nhúc nhích, có phải hay không? Anh cảm thấy tôi bẩn thỉu, tôi thật ghê tởm có phải hay không! Anh không thể tiếp nhận sự phản bội có phải hay không? Được rồi, tôi đây liền xem một chút, xem anh có phải là người biết giữ lời nói hay không. Tôi muốn nhìn một chút xem nguyên tắc kia của anh là chỉ nhằm vào mình tôi, hay là còn có bao gồm cả Diệu Tinh của anh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Anh sẽ yêu em hơn cả Mộ Thần đã yêu em

Thời điểm Tiêu Lăng Phong trở lại biệt thự, Diệu Tinh vẫn đang ngủ như cũ. Khóe miệng hơi cong lên, đáng vẻ cực kỳ khả ái.

Hi! Tiêu Lăng Phong khẽ cười một tiếng. Anh đưa tay xoa nhẹ lên trên khóe môi của Diệu Tinh, sau đó ngồi xuống ở bên giường, lẳng lặng nhìn Diệu Tinh đang ngủ say. Thì ra là, khi được ở cùng với người mình yêu chung một chỗ, chỉ cần nhìn như vậy thôi cũng sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.

Diệu Tinh, anh sẽ cho em đầy đủ thời gian để suy tính! Anh còn muốn để cho em biết, thật ra thì trong lòng của em sự quan tâm của em đối với anh đã từ từ ăn sâu bén rễ rồi. di@en*dyan(lee^qu.donnn), Diệu Tinh giống như một con mèo vậy, cứ cọ cọ tới đây. Trong mũi còn phát ra một tiếng hừ nhẹ rất ngây thơ. Bàn tay nhỏ bé dán vào ngực Tiêu Lăng Phong, cọ xát ở trong ngực Tiêu Lăng Phong tìm một tư thế thoải mái để nằm, cũng không có một

chút âm thanh nào.

Được ôm thân thể mềm mại vào trong ngực cực kỳ thoải mái. Lò sưởi trong phòng bật vừa đủ, rất ấm áp, thân thể Diệu Tinh cũng lạnh lạnh.

Nhẹ nhàng vệt mấy sợi tóc của Diệu Tinh ra, Tiêu Lăng Phong đưa tay tắt đèn. Anh khẽ vuốt ve phía sau lưng của cô, giống như là ở đang dỗ một đứa trẻ ngủ vậy.

Ngoài cửa sổ, quả thật không lâu lắm, chỉ một lúc sau một trận mưa to đã trút xuống. Tiếng mưa rơi ào ào xen lẫn tiếng sấm truyền vào trong phòng. Tựa như đột nhiên bị tiếng sấm vang lên làm cho bị kinh động, Diệu Tinh cau mày dấy vẻ bất an, tay cũng nắm thật chặt lấy áo của Tiêu Lăng Phong.

"Không muốn!" cô nhẹ giọng nghẹn ngào. "Đừng như vậy!" nước mắt Diệu Tinh từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống, thân thể của cô run rẩy.

Nghe âm thanh kia của Diệu Tinh, trong lòng Tiêu Lăng Phong quặn đau một hồi! Có phải ba năm qua, mỗi khi sấm nổ trời mưa thì Diệu Tinh cũng sẽ sợ hãi như vậy hay không! dĩ●n☆đ●àn●lê☆q●uýđ●ôn Tiêu Lăng Phong vươn cánh tay ôm Diệu Tinh thật chặt vào trong ngực mình. Nếu như anh biết, hậu quả của sự việc sẽ thành nghiêm trọng như vậy, nếu như anh sớm biết một ngày kia mình sẽ sớm tạo thành tổn thương cho Diệu Tinh, vì mình mà Diệu Tinh thống khổ không chịu nổi như vậy, thì chắc chắn anh sẽ không hành động như vậy.

"Diệu Tinh, không sao đâu, đừng sợ!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng dỗ dỗ dành dành ở bên tai Diệu Tinh. Diệu Tinh thật sự từ từ liền an tĩnh lại, không còn run rẩy nữa.

Diệu Tinh! Đối với những gì mà anh đã gây ra cho em, anh biết mình sẽ không bồi thường lại cho em được. Nhưng mà xin em hãy tin tưởng anh, anh sẽ cố làm hết sức, anh sẽ yêu em giống như Mộ Thần yêu em, không, anh sẽ yêu em hơn cả Mộ Thần đã yêu em. Anh chỉ nghĩ muốn em được hạnh phúc. Anh bảo đảm đấy! Tiêu Lăng Phong nói xong liền nhẹ nhàng đặt lên trên trán Diệu Tinh một nụ hôn.

Rào rào rào rào...

Trong tiếng mưa rơi ào ào Diệu Tinh chợt tỉnh lại. Khí trời âm trầm, ánh sáng trong phòng cũng không sáng rõ lắm, cô thoải mái than nhẹ một tiếng. Đã thật lâu rồi cô không có một giấc ngủ say đến như vậy. Muốn đuổi cái lưng mỗi một cái. Đột nhiên cô cảm thấy ngang hông mình đang bị thứ gì đó đè ép. Hơi nhắm mắt lại, đột nhiên Diệu Tinh nhớ ra, đây là biệt thự của Tiêu Lăng Phong

Hơi thở của Tiêu Lăng Phong phả ra ở trên mặt cô, vừa lạnh lạnh vừa mang theo mùi vị thuốc lá nhàn nhạt. Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt của Tiêu Lăng Phong, cô rất không khách khí kêu lên thành tiếng

"Á..."

Tiêu Lăng Phong không vui hơi nhú nhú mày, nhưng anh cũng không mở mắt, mà chỉ vươn cánh tay ra ôm Diệu Tinh càng chặt hơn.

Diệu Tinh chớp chớp cặp mắt, nhìn Tiêu Lăng Phong hoàn toàn không có phản ứng gì, liền cau mày. Cô muốn mở miệng, nhưng lại cũng không biết nên nói cái gì cho đúng. Tiêu Lăng Phong nhắm mắt lại, nghe tiếng mưa rơi ở bên ngoài, cảm thụ hơi thở của Diệu Tinh nhẹ nhàng phả ở trên người anh, khóe miệng từ từ lộ ra một nụ cười

"Tiêu Lăng Phong?" Diệu Tinh thử thăm dò gọi tên Tiêu Lăng Phong. Cảm giác như thể thực quá kỳ quái.

"Diệu Tinh, chớ quấy rầy, anh nghĩ muốn ngủ tiếp một chút!" Tiêu Lăng Phong miễn cưỡng mở miệng. Cánh tay còn chặt thêm vài phần. Nghe thấy tiếng thở nhẹ gần như không phát ra tiếng của Diệu Tinh, tâm tình của anh bỗng tốt hơn.

Diệu Tinh cũng không lên tiếng, chỉ mở cặp mắt to nhìn chăm chăm vào bộ dáng của Tiêu Lăng Phong. Thời gian hai người ở chung một chỗ cũng không phải là ngắn ngủi, nhưng là trong trí nhớ, dường như đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của anh.

"Em thích nhìn thì cứ nhìn, nhưng ngàn vạn lần không được chảy nước miếng." Tiêu Lăng Phong chợt mở miệng.

"Anh... ai mà thèm nhìn anh kia chứ!" Diệu Tinh chợt dạ giùng giàng muốn đứng dậy.

"Đừng động đấy!" Tiêu Lăng Phong bá đạo nói. Anh đưa ra một chân dè lên trên người Diệu Tinh, không cho cô có bất kỳ sự giãy giụa nào: "Đừng làm ồn, Diệu Tinh. Hôm nay chúng ta trốn việc có được hay không?" Nghe qua thì có vẻ giống như là hỏi thăm, giọng nói có vẻ muốn thương lượng, nhưng mà động tác của anh lại như tuyên thệ thông báo với mọi người vậy! Dường như là anh muốn nói: Trình Diệu Tinh anh thông báo cho em biết, ngày hôm nay hai chúng ta trốn việc, em hãy cấp cho anh một cái gối ôm miễn đi! "Làm sao mà anh lại ngang ngược đến như vậy!" Thật là quá buồn cười rồi. Đối với cái ôm này của Tiêu Lăng Phong, cô thể nhưng lại không phản kháng, thậm chí còn cảm thấy cảm giác như thể có chút ấm áp. Diệu Tinh chợt nhú lông mày lại, Trình Diệu Tinh, có phải là mày đã phát điên lên rồi hay không.

"Tốt nhất là em không nên cử động! Diệu Tinh, thế em không biết vào buổi sáng người đàn ông sẽ như thế nào hả?" Tiêu Lăng Phong nhú mi lại.

"" Diệu Tinh tức giận nắm quả đấm. "Tôi ngủ đủ rồi."

"Nhưng là anh vẫn còn muốn ngủ. Diệu Tinh, được ôm em như vậy thật sự rất thoải mái." Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng ní non. "Cho tới bây giờ, chúng ta cũng chưa từng bao giờ hòa hợp với nhau như vậy! Cho nên, chúng ta hãy ngủ thêm một lát nữa nhé, có được hay không?"

Lời nói nhẹ nhàng của Tiêu Lăng Phong làm cho trái tim của Diệu Tinh thấy rung động Cô cắn cắn đôi môi, trong lòng có một chút đau đớn. Từ từ tay

giờ lên, khẽ vuốt qua gương mặt Tiêu Lăng Phong, lỗ mũi ề ảm, nước mắt giống như tùy thời cũng sẽ chảy ra vậy. Diệu Tinh khẽ cắn môi, cô cố gắng khắc chế bản thân mình, không để cho nước mắt rơi xuống, nhẹ nhàng tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, không lên tiếng nữa.

Tiêu Lăng Phong chậm rãi mở mắt ra, nhìn Diệu Tinh đột nhiên an tĩnh như vậy, anh khẽ cười một tiếng, chậm rãi đặt nhẹ lên đỉnh đầu của Diệu Tinh một nụ hôn.

Anh vốn là không muốn ngủ, thế nhưng là trong bầu không khí quá mức an tĩnh như thế, anh thế nhưng lại thật sự ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại lần nữa, đã là buổi trưa, sờ sờ bên cạnh trống trơn, anh mở mắt ra. Bên cạnh anh đã không còn có bóng dáng Diệu Tinh nữa, nhưng là hơi thở của cô như vẫn còn ở đây. Tiêu Lăng Phong ôm ái dụi mắt một cái rồi anh bò dậy, theo thang lầu đi xuống, từ xa xa đã anh nghe thấy mùi thơm từ trong phòng bếp bay ra

Ở trong phòng bếp, tóc tai của Diệu Tinh cũng vẫn còn tùy tiện để dựng thẳng, nhìn hơi xốc xếch nhưng lại lộ ra một cảm giác xinh đẹp tùy ý. Cô mặc chiếc áo sơ mi của Tiêu Lăng Phong, vạt áo dài được cô thắt ở bên hông. Bên dưới cô vẫn mặc chiếc váy của mình. Chẳng qua là trên ống quần có vài nơi lầy dính vết máu đã được cô xé đi. Tiêu Lăng Phong tựa vào cửa, anh thưởng thức bộ dạng bận rộn của Diệu Tinh. Anh cho là đời này của mình phòng bếp thật sự vĩnh viễn chỉ có thể trở thành bày biện mà thôi

Diệu Tinh nhẹ nhàng khuấy động nồi cháo, chuẩn bị xong một chút thức ăn đặt ở trong mâm, còn tỉ mỉ bày biện một chút. Cúi đầu nhẹ nhàng ngửi một cái, khoe miệng của cô lộ ra nụ cười thỏa mãn

"Nước miếng của em đã sắp bị rơi vào đến bên trong rồi!"

"A!" Đột nhiên có tiếng nói vang lên dọa Diệu Tinh cho giật mình. Cô xoay người lại, nhìn thấy bộ mặt đắc ý của Tiêu Lăng Phong. "Anh làm gì thế? Diệu Tinh đột nhiên lên tiếng hỏi."

"Tiểu thư à, đây là nhà của anh, anh không thể nói chuyện hay sao!" Tiêu Lăng Phong cười, sau đó ghé đầu quan sát quần áo của Diệu Tinh đang mặc

"Tôi, bộ quần áo của tôi hiện giờ không mặc được nữa; cho nên..." Diệu Tinh cúi đầu, ngón tay lại vờ vờ vạt áo.

"Anh lại cảm thấy em mặc áo quần thế này này so với anh mặc vào nhìn còn đẹp mắt hơn." Tiêu Lăng Phong nói ra một câu tự đáy lòng, sau đó tiến lên. "Để anh đưa em ra nước ngoài học nhé, như thế nào?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Diệu Tinh rất có thiên phú về thiết kế, để không như vậy rất lãng phí, thật là đáng tiếc.

Anh nhẹ nhàng ghé sát đến sát phía sau vành tai của Diệu Tinh, sau đó nâng chiếc cằm của Diệu Tinh lên, chậm rãi đặt một nụ hôn lên trên môi Diệu Tinh...

"Chào buổi sáng!" Nụ cười của anh thật ôn nhu, trong nháy mắt Diệu Tinh chợt có cảm giác hoảng hốt. Diệu Tinh lo lắng, thật lâu sau vẫn không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Hậu quả của sự phóng túng

Trên bàn ăn, Diệu Tinh vẫn cúi đầu. Cô thỉnh thoảng lại cắn môi, thật giống như đôi môi ấm áp của Tiêu Lăng Phong vẫn còn đậu ở chỗ đó như cũ, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt đôi đũa, nhìn qua có chút co quắp.

Tiêu Lăng Phong cúi đầu ăn bữa ăn sáng. Anh có thể cảm giác được Diệu Tinh đang bất an, nhưng mà cũng không mở miệng, bởi vì anh biết nếu như mình càng nói gì đó, thì Diệu Tinh càng sẽ cảm thấy lúng túng.

Hồi lâu ——

"Anh thật không đi làm sao?" Diệu Tinh không chịu nổi sự trầm mặc như vậy mở miệng hỏi.

"Đã đến lúc này rồi, không đi nữa!" Tiêu Lăng Phong lau miệng một chút tựa người vào trên ghế sa lon. Đã lâu lắm rồi đột nhiên anh không được ở nhà an an tĩnh tĩnh hưởng thụ một ngày trời mưa sự yên lặng như vậy. Có lẽ vào thời điểm mấy năm trước, khi đó, bọn họ vẫn còn là những đứa trẻ, Tích Mạt và Bùi Hạo Thần vẫn còn là "anh em", cũng vào một hôm trời mưa xuống như thế này. Bùi Hạo Thần đang ở trong căn hộ, anh nhìn hai người bọn họ vui ở trên sofa xem ti vi, giành nhau đồ ăn vặt, khi đó anh cảm thấy một màn này thật là ấm áp. Anh đã từng thử nghĩ tới có phải sẽ có một ngày mình cũng sẽ cùng với người con gái mình thích núp ở trên sofa, cùng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài hay không.

Nghe thấy Tiêu Lăng Phong nói như vậy, Diệu Tinh cũng không nói gì nữa, cô ngồi xuống ở một bên. Diệu Tinh cảm giác vào thời điểm lúc này mình nên rời đi thôi, nhưng mà cô lại đang ăn mặc thành cái bộ dáng này

"Em làm gì mà ngồi cách xa anh như vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Anh sẽ ăn thịt người sao?" Tiêu Lăng Phong cau mày lại nhưng ngay sau đó, anh đã tự cho ra đáp án, anh sẽ ăn thịt luôn, hơn nữa ăn đến không thừa lại mảnh xương

"..."

"Ngồi gần tới đây" anh vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh: "Ngaoan!" anh lừa gạt. Trên mặt cười cười, thoạt nhìn như vậy đã thấy không có ý tốt.

"Tôi cũng không phải là con cún nhỏ anh nuôi! " Diệu Tinh cau mày, bắt mắt kẻ đó quay lưng lại với anh.

"Nếu như có thể, anh thật sự hi vọng em chính là con cún nhỏ mà anh nuôi." Tiêu Lăng Phong thấp giọng nói ra một câu, trong giọng nói lộ ra một chút khàn khàn. Như vậy, thì em sẽ vĩnh viễn không rời khỏi anh, em vĩnh viễn sẽ chỉ thuộc về một mình anh thôi. Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, ánh mắt dịu dàng tựa như có thể nhỏ ra nước.

Đối với Tiêu Lăng Phong như vậy, Diệu Tinh thật không biết nên nói cái gì. "Để tôi đi rót cho anh chén nước" Diệu Tinh nói xong vội vã đứng dậy. Ánh mắt của Tiêu Lăng Phong khiến cho nhịp tim của cô đập thật nhanh. Rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường mà thôi..., không, rõ ràng chính là một câu "thô tục", tuy nhiên nó đã được anh nói ra như vậy!

Tiêu Lăng Phong từ từ đi tới chỗ Diệu Tinh, nhìn Diệu Tinh anh không nhịn được đi tới gần, từ phía sau lưng anh ôm lấy cô.

"Thích thích!" nhịp tim Diệu Tinh lại càng đập nhanh hơn: "Tiêu Lăng Phong, anh... "

"Đừng ầm ỉ!" Tiêu Lăng Phong thấp giọng nói xong ôm thật chặt lấy Diệu Tinh: "Diệu Tinh, để cho anh ôm em một cái!"

"Ách" lời nói nhẹ nhàng như vậy của Tiêu Lăng Phong, đã khiến cho Diệu Tinh không đành lòng cự tuyệt. Trong lòng cô cứ lần lượt tự nói với mình, Trình Diệu Tinh mà như vậy là không đúng...Không, mà không thể như vậy, nhưng mà cô lại không có biện pháp nào để tránh ra khỏi Tiêu Lăng Phong được.

"Diệu Tinh, hôm nay, chỉ có hôm nay, chúng ta hãy quên đi tất cả những gì không vui nhé, có được hay không?" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng hỏi thăm, sau đó chậm rãi hôn nhẹ lên mái tóc của Diệu Tinh.

Diệu Tinh không biết trong lòng mình đang suy nghĩ gì, chỉ nhớ rõ, cô nhẹ nhàng gật gật đầu. Tiêu Lăng Phong cười khẽ một tiếng, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Đã lâu lắm rồi anh không có cảm giác được vui vẻ như vậy.

Ngoài cửa sổ, mưa tích tí tách rơi xuống. Mưa rơi cũng không lớn. Chỉ có điều là, nếu mưa rơi như vậy thì sẽ gây ra cảnh mưa sẽ kéo khá dài

Diệu Tinh cùng Tiêu Lăng Phong ngồi ở trên sofa, trong bầu không khí rất an tĩnh. Bọn họ chăm chú ngồi xem tivi vì chăm chăm, không có ai phát hiện ra tivi không hề phát ra âm thanh, cũng không có người nào phát hiện ra, giờ phút này chương trình đang được phát hình trong màn hình tivi vì kia chính là phim hoạt hình.

Chậm rãi nhẹ nhàng nói một câu kia xong, tiếp đó Tiêu Lăng Phong cường thế kéo Diệu Tinh sát vào trong ngực mình. Anh có cảm giác mình là người tự đi tìm chịu sự khổ sở. Diệu Tinh mềm mại không xương tựa vào trong ngực của anh, mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể cô làm cho anh thoáng có chút không cách nào kiềm chế được mình. Thỉnh thoảng anh lại nuốt nước miếng, nhưng lại sợ âm thanh của mình quá lớn, khiến cho Diệu Tinh nghe thấy. Diệu Tinh cũng có sự khổ sở giống như vậy, phải duy trì mãi một tư thế, thân thể của cô cũng mỏi nhừ, nhưng mà cô lại không dám cử động mạnh.

"Diệu Tinh?" Tiêu Lăng Phong khẽ gọi một tiếng. Tay anh chậm rãi cầm tay của Diệu Tinh nâng lên.

"Dạ!" Diệu Tinh nhẹ giọng đáp lại.

"Nếu như mà anh nói lời mà lại không giữ được lời như anh đã nói, vậy thì em có tức giận hay không?" Đột nhiên thấy anh hỏi một câu như vậy, Diệu Tinh đã mượn cơ hội đứng dậy. Sau đó cô giả vờ dựa thân thể về không thoái mái. Khẽ rộng mở cổ áo, để lộ ra chiếc xương quai xanh xinh đẹp của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh mặc chiếc áo của mình. Chưa từng có người nào được mặc quần áo của anh, anh vẫn rất ghét người khác đụng vào đồ vật của anh. Nhưng mà giờ phút này nhìn Diệu Tinh mặc quần áo của mình, anh thậm chí còn cảm thấy có một loại cảm giác không khỏi cảm thấy hạnh phúc. Diệu Tinh rất có năng khiếu đối với công việc thiết kế hơn nữa cô phối hợp quần áo lại với nhau cũng tuyệt đối có mỹ cảm,

"Nếu như về sau này cả Thiên Tuấn và Thiên Trì cũng đều bị mất. Diệu Tinh, như vậy em có nuôi anh được hay không" Tiêu Lăng Phong thử hỏi dò xét.

Chính là cái chuyện này sao? Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, không có cách nào khác, cô đành cười cười. "Được." Cô không biết những lời nói này là cô chỉ thuận miệng nói ra một chút, hay là thật sự đúng với tiếng lòng của cô

"Đây chính là lời em đã nói ra đấy nhé!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. "Anh nhớ kỹ rồi đó, em cũng không thể đã nói rồi lại nuốt lời." Tiêu Lăng Phong siết chặt lấy chóp mũi Diệu Tinh.

"Anh làm cái gì thế? Chung quy thế nào mà lại néo luôn mũi của ta như vậy chứ?" Diệu Tinh lăm bầm, bắt mắt vệt tay của Tiêu Lăng Phong ra.

"Em làm gì mà hẹp hòi như vậy chứ!" Tiêu Lăng Phong cau mày. "Cùng lắm thì anh cũng để cho em bóp anh!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền đưa mặt tới, kéo tay Diệu Tinh gom góp hướng vào cái mũi của mình.

"Này, không phải là anh có nước mũi đấy chứ?" Diệu Tinh bị giật nảy mình. Phản ứng này của cô khiến cho mặt Tiêu Lăng Phong trong nháy mắt biến thành màu đen. Người phụ nữ này thật sự là người sát phong cảnh.

"Trình Diệu Tinh, em nói lại lần nữa xem!" Tiêu Lăng Phong tròn mắt uy hiếp. "Nếu như em còn nói bậy nữa, có tin hay không anh thật sự dùng tay của

lòng cô tràn ngập sự áy náy. Tiêu Lăng Phong, dĩ nhiên đã nhân nhượng đón thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi...

Tiêu Lăng Phong ngâm cả người ở trong nước lạnh. Thật vất vả lắm anh mới coi như không chế được ngọn lửa trong thân thể mình, không để cho lửa cháy lan ra đồng cỏ. Đã mấy lần như vậy, trong lòng anh rõ ràng là khát vọng như vậy, tuy nhiên chỉ bởi vì thấy cô khản trương, mà anh buộc mình chạy đến nơi này để ngâm nước lạnh

Tiêu Lăng Phong, mày cũng có ngày hôm nay. Tiêu Lăng Phong âm thầm hết sức giữu cột bản thân mình. Nhưng mà anh cũng không thể bắt đắ dĩ ép cô, khi nhìn thấy ánh mắt đáng thương của Diệu Tinh, thì anh thật không có biện pháp để mặc cho mình buông thả. Hoặc giả, thật sự chính là do quá khứ của anh đã hù dọa đến chính anh

Anh biết, mấy lần giữa hai người bọn họ quan hệ, toàn bộ đều là do anh dùng sức mạnh. Nói vậy cô thật sự đã bị anh dọa sợ.

Thời điểm Tiêu Lăng Phong đi từ trong phòng tắm ra ngoài, Diệu Tinh đang đứng ở cửa. Cô cúi đầu xuống, giống như là mình đã làm sai điều gì vậy.

"Sao vậy?" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng hỏi.

"Thật xin lỗi, tôi..." Diệu Tinh cắn cắn đôi môi, cô thật sự không có chuẩn bị một chút tư tưởng nào trong chuyện này. Sự kịch liệt trong quan hệ cùng với Tiêu Lăng Phong đã tạo thành cho cô một sự dả kích không nhỏ. Hiện tại muốn cô phát sinh quan hệ thân mật như vậy, trong lòng của cô thật sự cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Thật là một cô nhóc khờ khạo, tại sao lại có thể có người nói xin lỗi về chuyện như vậy kia chứ!" Tiêu Lăng Phong nói tiếp: "Anh không sao đâu!" Là do chính bản thân anh không biết cách tiết chế, không liên quan gì đến cô hết.

Những giọt nước mắt đã trào ra trong con ngươi Diệu Tinh, cô cúi đầu thật thấp. Ngón tay lại vẫn vờ vạt áo đầy sự bất an.

"Trình Diệu Tinh, nếu như em còn như vậy, anh thật sự sẽ lại hôn em đó!" Tiêu Lăng Phong uy hiếp, quả nhiên, nghe lời nói này của anh, Diệu Tinh liền ngoan rất nhiều. Nước mắt của cô biến mất, cầm lấy chiếc khăn lông trong tay Tiêu Lăng Phong, lau tóc của anh. Tiêu Lăng Phong cũng không nói thêm cái gì nữa, anh ngồi xuống, vô cùng hưởng thụ hưởng thụ sự dịu dàng hiếm có này của Diệu Tinh.

"Tiêu Lăng Phong, hãy cho tôi một chút thời gian được không?" Diệu Tinh thấp giọng nói.

Tiêu Lăng Phong cũng không có mở miệng, nụ cười thần nhiên tràn ra ở trên bờ môi của anh. Chỉ cần có những lời này, vậy thì anh sẽ có lý do tiếp tục bỏ ra thời gian chờ đợi cùng với dũng khí, không phải sao!

Eiffel

Ở trong góc quầy rượu, Đường Nhã Đình cùng Dương Nhục Thi lại ngồi chung một chỗ với nhau lần nữa. Bàn tay Đường Nhã Đình run rẩy nắm thật chặt lấy cái ly, ngay cả khớp xương đều lúc này cũng đã trắng bệch ra, cùng với tiếng nghiền răng ken két từ hàm răng của cô phát ra.

"Cậu cứ ở chỗ này mà cấm hận đến nghiền răng nghiền lợi như vậy phỏng có ích lợi gì chứ?" Dương Nhục Thi xem thường. "Cậu ở nơi này đều không làm cái gì hết, vậy thì cũng chỉ có thể nhìn Tiêu Lăng Phong hạnh phúc cùng với người khác thôi!"

Đường Nhã Đình chân mang giày đế bằng. Trên chân cô vẫn còn quần băng gạc, vết thương này bệnh viện đã phải khâu ba mũi, suýt nữa thì đã bị nhiễm trùng rồi. Cô chịu đựng sự ghê tởm trong lòng đi tìm Triệu Chí Viễn như vậy, nhưng kết quả thì sao đây? Kết quả đối lấy chính là câu nói của Tiêu Lăng Phong, anh nói anh đã cùng với Trình Diệu Tinh rồi. Bọn họ hôm nay cũng không đi công ty làm việc... ha ha, ở đó chính là hình thức đêm mưa, nói vậy bọn họ cũng nồng nhiệt liệt vô cùng đi! Trình Diệu Tinh, tao sẽ không để cho mày phải toan tính thật lâu đâu. Tiêu Lăng Phong, coi như anh không thương tôi nữa, tôi cũng vậy, vẫn muốn anh phải vĩnh viễn ở nơi này, bên cạnh tôi.

"Cũng không cần phải ở nơi này mà âm thầm thề thề bồi bồi gì nữa đâu! Nhã Đình, không chịu hành động, hết thấy đều sẽ chỉ là sự không tương." Dương Nhục Thi nhẹ giọng nhắc nhở.

Đường Nhã Đình chậm rãi ngẩng đầu lên. Dĩ nhiên là cô biết Dương Nhục Thi sẽ không thật lòng muốn giúp cô. Cô ta có thể như vậy, nhất định cô ta phải có lợi ích của mình tồn tại trong đó, bất quá không sao hết. Chỉ cần Đường Nhã Đình cô có thể đoạt lại Tiêu Lăng Phong, hết thấy mọi chuyện đều không quan trọng, hết thấy đều có thể...

Về sau này cho dù thế nào, nếu như cô đoán không đoán sai. Chuyện nhất định sẽ có liên quan đến cái người có gương mặt rất giống với Mộ Thần kia. Dương Nhục Thi, xem ra cô còn hung ác hơn cả tôi. Cô nghĩ muốn lấy được người kia, cũng muốn Trình Diệu Tinh chỉ còn hai bàn tay trắng, nhưng mà tôi thì lại khác cô, tôi chỉ cần có Tiêu Lăng Phong là đủ rồi. Nếu Mộ Thần kia bởi vì tôi mà chết, vậy thì bây giờ, tôi sẽ bồi thường lại cho Trình Diệu Tinh một người khác, giống Mộ Thần như đúc, như vậy có được xem như là tôi lấy công chuộc tội hay không!

"Nhã Đình, cậu đang suy nghĩ gì vậy?" Thấy Đường Nhã Đình không lên tiếng, Dương Nhục Thi hỏi lại. "Không cần phải do dự nữa đâu, mình nghĩ cậu nhất định không biết chuyện này! Chính là vì Trình Diệu Tinh cho nên Tiêu Lăng Phong mới đóng cửa Dạ Khuynh Thành đó. Trình Diệu Tinh nói muốn đi tìm Triệu Chí Viễn kia nói chuyện một chút, chẳng qua chỉ là nói chuyện một chút mà thôi. Tiêu Lăng Phong cũng không cho phép, anh ta lo lắng Trình Diệu Tinh sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng mà còn cậu thì sao, cậu cũng đã cùng lão ta lên giường rồi, vậy mà Tiêu Lăng Phong kia cũng không nhúc nhích, vẫn tâm tâm niệm niệm chỉ nghĩ đến người phụ nữ kia! Dương Nhục Thi lắc đầu, "Tiêu Lăng Phong kia vốn là của cậu, chính Trình Diệu Tinh đã đoạt mất anh ấy!" Dương Nhục Thi vẫn như cũ: "Cậu đã nghĩ ngợi thật lâu như vậy, bây giờ tính sao?"

"Dĩ nhiên là tôi sẽ không thể cứ để như vậy!" Đường Nhã Đình nói xong khẽ cười một tiếng, bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Trình Diệu Tinh,

chúng ta cùng thử nhìn xem. . .

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Người đàn ông ấu trĩ

Tiêu Lăng Phong từ trong phòng tắm đi ra, Diệu Tinh đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng. Anh đột nhiên cảm thấy cuộc sống như thế này rất giống cuộc sống sau hôn nhân, thời điểm mỗi ngày tỉnh lại, sờ sờ sang bên cạnh, sẽ không còn thấy lạnh như băng một mảnh nữa, rồi giường đã có người chuẩn bị bữa ăn sáng. Thời điểm buổi tối, nhìn thấy có người ngủ ở bên cạnh mình. . .

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Diệu Tinh vừa bày bát đĩa vừa hỏi. Cô không hề phát hiện ra câu hỏi của mình có bao nhiêu tự nhiên.

"Anh đang suy nghĩ, có một người yêu, lại rất thích hợp lấy về làm vợ như vậy, rất không dễ dàng!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ngồi xuống, cũng không buồn quan sát đến phản ứng của Diệu Tinh. @MeBau*diendan@leequyddonn@ "Anh muốn ăn cái đó!" Anh vênh mặt hất hàm sai khiến chỉ tay vào bên âu cháo.

"Tiêu Lăng Phong, anh không sao chứ!" Diệu Tinh cau mày.

"Nhưng anh cứ muốn em!" Tiêu Lăng Phong cười xấu xa.

"Anh. . ." Diệu Tinh nổi cáu. Người đàn ông này thật đúng là ấu trĩ. Tiêu Lăng Phong thấy Diệu Tinh không lên tiếng liền kéo tay của cô qua, để cô múc cho mình chén cháo, sau đó anh liền vui thích ngồi xuống, lại còn có dự định ăn sẽ để phát ra thành tiếng.

"Nhàm chán!" Diệu Tinh ngồi xuống, phối hợp ăn bữa ăn sáng. Cô cho là Tiêu Lăng Phong thấy mình như vậy cảm thấy không thú vị, sẽ dừng lại. Nhưng ngoài ý muốn, anh thế nhưng lại càng phát ra vẻ đắc ý. Ngay cả sau khi ăn xong, động tác lau miệng của anh cũng phá lệ khoa trương.

"Anh đi làm đây!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền đứng dậy, sau đó bắt kẻ Diệu Tinh có đồng ý hay không, anh ôm chặt lấy bả vai của cô, đặt ở trên môi của cô một nụ hôn đầy tràn niềm. "Chào buổi sáng!" Tiêu Lăng Phong cười hòa nhã

"..." Cái người này.

"Anh đi làm, em phải ngoan ngoãn ở nhà không nên chạy loạn. Biết chưa?" Anh dịu dàng sửa sang lại mái tóc hơi bị lòa xòa ra của Diệu Tinh.

"Ồ này, tôi cũng muốn đi!" Diệu Tinh bắt mắt.

"Hôm nay công ty cũng không cần em đến bận rộn. Nơi nào cũng không muốn đi!" Tiêu Lăng Phong không yên tâm dặn dò. "Tự anh đã cầm cái chìa khóa rồi, cho nên, bất luận kẻ nào gõ cửa cũng không cần để ý tới, hiểu không?"

"Tiêu Lăng Phong, tôi đây không là một đứa trẻ con nhé!" Diệu Tinh bắt mắt chu mỏ.

"Anh biết em không phải là một đứa trẻ con, nhưng mà không biết là có người nào đó hẳn đã là làm một chút những việc mà chỉ có một đứa trẻ con mới có thể làm." Tiêu Lăng Phong ngẩng mặt lên nói.

"Tôi đâu có!" Diệu Tinh không hài lòng cau mày, giống như là một đứa trẻ con bị nói trắng tâm sự trong lòng mình ra vậy.

"Cũng không biết là người nào đó khi ngủ lại đá chặn ra ấy nhỉ!" Tiêu Lăng Phong ghéech đầu. "Ừ không biết có thể bị chảy nước miếng hay không nữa..."

"Anh. . ." Diệu Tinh nổi đóa. Sau đó nắm tay thành quả đấm đánh vào trên người Tiêu Lăng Phong, "Không cho anh nói bậy!"

"Ha ha!" nhìn bộ dáng ngây thơ của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cười ra thành tiếng đầy vẻ cưng chiều. "Được rồi, không đùa em nữa! Nhớ ăn cơm đó, buổi trưa, anh sẽ bảo người đưa chút quần áo tới đây cho em. Em không được đi ra ngoài, nhớ không?" Anh nắm bàn tay nhỏ bé của Diệu Tinh không yên tâm dặn dò một câu.

"Tiêu Lăng Phong, có phải đã có chuyện xảy ra hay không?" Diệu Tinh hỏi lại về không yên tâm "Có phải là chuyện có liên quan đến Mộ Sở hay không vậy?"

"Diệu Tinh, những chuyện này chỉ anh mới có thể giải quyết được." Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng: "Tin tưởng anh, bất kể có phát sinh chuyện gì, anh cũng sẽ bảo vệ em, không để cho em phải chịu thương tổn!" Trong khi Diệu Tinh còn chưa kịp buông lỏng quả đấm, Tiêu Lăng Phong đã áp sát vào khóa miệng Diệu Tinh, chậm rãi in lên đó một nụ hôn.

"Tiêu Lăng Phong! Tôi đã nhớ lời của anh rồi!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên: "Anh đã nói sẽ bảo vệ tôi, không để cho tôi bị thương. Cho nên tôi muốn trước

hết anh phải bảo vệ bản thân mình thật tốt, chỉ có bảo vệ tốt cho chính bản thân mình, thì anh mới có thể bảo vệ tôi được!"

Khỏe miệng Tiêu Lăng Phong liền lộ ra một ý cười. Rõ ràng là cô quan tâm đến anh như vậy, tại làm sao cứ phải nói bằng những từ nghe mịm mừ đầu đầu! Tiêu Lăng Phong bắt đầu gật đầu một cái: "Được!"

Diệu Tinh đưa Tiêu Lăng Phong ra tới cửa, hơi do dự, nhưng đến cuối cùng cô liền hơi kiễng mũi chân lên một chút, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên gương mặt Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua đi. Hết thấy đều sẽ tốt đẹp!"

Ừ, Tiêu Lăng Phong gật đầu, anh và Diệu Tinh có thể có ngày hôm nay, cũng đủ để cho anh tin tưởng, hết thấy đều sẽ tốt đẹp.

Tiêu Lăng Phong rời khỏi biệt thự, Xe của Lãnh Liệt chậm rãi dừng lại. "Lên xe đi!" Lãnh Liệt mở miệng.

"Joe, tôi có nên cần phải tăng thêm tiền lương cho anh hay không đây?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Tôi làm như vậy cũng không phải là giống như một nhân viên chỉ thích đi nịnh hót, còn đưa đón Tổng giám đốc của mình đi làm!" Lãnh Liệt cười khế.

"Vậy chính là dùng thân phận của bạn bè tới hay sao?" Tiêu Lăng Phong gật đầu. "Vậy thì dứt khoát tiền lương của anh cũng đừng muốn! Bạn bè sao..."

"Có thể suy tính!" Lãnh Liệt gật đầu. Từ trong kính chiếu hậu, anh liếc mắt nhìn thật chặt vào Minh đang đi theo ở phía sau, hừ lạnh một tiếng. Đột nhiên anh gia tăng tốc độ, bỏ rơi Minh không chút phòng bị nào ở lại xa xa.

"Joe chuyện lần này có phải là rất nghiêm trọng hay không?"

Lãnh Liệt gật đầu. "Nhưng mà anh cứ yên tâm. Tôi sẽ không để cho anh và Diệu Tinh có chuyện!" Lãnh Liệt nghiêm túc nói ra một câu.

"Tôi tin tưởng anh!" Tiêu Lăng Phong gật đầu.

"Xem ra anh đã tin tưởng tôi đến mức độ như vậy, có phải là tôi cũng nên cần phải cố gắng làm lính bảo vệ cho hai người hơn ở nơi này hơn nữa hay không?"

"Tại sao anh lại không rời khỏi nơi đó vậy?" Tiêu Lăng Phong mở miệng muốn hỏi, anh nhìn ra được, Lãnh Liệt không thích nơi đó.

"Rất lâu rồi, mọi người đều là thân bất do kỷ (*)." Lãnh Liệt than nhẹ. "Ông già là người lòng dạ luôn luôn độc ác. Đối với cháu ruột của mình cũng không một chút nương tay nào. Cho nên anh có thể tưởng tượng ông ta đối với anh sẽ như thế nào. Vì vậy, Lăng Phong, không cần phải trách cứ A Sở, thật ra thì cậu ấy cũng là một con người rất đáng thương."

(*) Thân bất do kỷ: Nguyên văn cả câu: "Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ". Dịch nghĩa: Người ở trong giang hồ thân thể không còn là của mình. Ý nói người đã dẫn thân vào chốn giang hồ, nhiều khi phải làm hoặc không làm những chuyện mà bản thân mình không hề mong muốn.

Tiêu Lăng Phong không lên tiếng. Mộ Sở, quan hệ giữa bọn họ quá phức tạp. Nếu như có thể, anh đương nhiên cũng không hy vọng là người đối địch với Mộ Sở, bởi vì thật sự Mộ Sở đã cứu Diệu Tinh, cũng bởi vì Mộ Sở là em trai của Mộ Thần, là huyết mạch cuối cùng của nhà họ Mộ.

Diệu Tinh dọn dẹp trong ngoài gian phòng, giặt giũ hết quần áo của Tiêu Lăng Phong, là ủi xong xuôi, đang lúc cô cực kỳ cao hứng bận rộn công việc, thì đột nhiên nhận được một cú điện thoại, mà người gọi điện thoại tới kia chính là Hạ Cẩm Trinh, con người lâu nay đã biến mất tăm tích.

"Cẩm Trinh!" Diệu Tinh kinh hãi kêu lên.

"Thật lâu không gặp, nói thật là anh không có cách nào để ra ngoài một chút!" Trong giọng nói chậm rãi của Hạ Cẩm Trinh có thể nghe thấy rõ sự mệt mỏi.

"Cẩm Trinh, anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Diệu Tinh có chút bất an.

"Anh không sao, chỉ là anh mới vừa xuống máy bay nên, hơi mệt một chút!" Hạ Cẩm Trinh nhẹ nhàng nói: "Diệu Tinh, anh rất muốn gặp em, ra ngoài gặp anh một chút được không?" Hạ Cẩm Trinh hỏi thăm, trong giọng nói của anh tràn đầy sự mong đợi.

"Được, chúng ta gặp mặt ở nơi nào!"

"Ra ngoài uống một ly rượu được không?" Hạ Cẩm Trinh hỏi, trong lòng của anh đang cực kỳ buồn bực. Hiện tại chỉ muốn uống một chén.

Trong nháy mắt, Diệu Tinh có một chút do dự. Tiêu Lăng Phong nói không cho cô uống rượu lúc đói. Huống chi chuyện lần trước ở trong quán rượu cũng không khỏi làm cho cô có thể không cẩn thận.

"Thế nào? Không thể được sao?" Hạ Cẩm Trinh hỏi.

"A, không phải như vậy!" Diệu Tinh cười: "Bây giờ em liền qua đây!" Diệu Tinh nói xong để điện thoại xuống. Do dự một chút, cô vẫn ghi lại mấy chữ lên

tờ giấy để lại cho Tiêu Lăng Phong, sau đó liền vội vã đi ra ngoài.

Nhìn thấy Diệu Tinh chạy đến. Ở trong một chiếc xe taxi đang dừng ở cách đó không xa, từ trong xe truyền ra một tiếng cười nhẹ. "Tao cũng biết Hạ Cẩm Trình trở lại một cái là sẽ đi tìm mày mà!" Đường Nhã Đình cười rằng: "Tao lại là muốn nhìn một chút xem, ngày hôm nay có phải là mày vẫn lại mày mẩn như lần trước hay không. Muốn nhìn một chút xem, sau khi chính mắt nhìn thấy sự quay lưng phản bội của mày, có phải Tiêu Lăng Phong vẫn có thể tiếp tục yêu mày như lúc ban đầu hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Chúc các người có một đêm khoái trá

Diệu Tinh đi tới địa điểm đã ước định, cố ý kiểm tra lại quần áo của mình một chút. Sau khi đã xác định là không có gì khác thường cô mới yên tâm đi tới. Lúc này, quầy rượu mới bắt đầu vào giờ buôn bán, người ở bên trong cũng không nhiều. Diệu Tinh vào đến cửa đã nhìn thấy Hạ Cẩm Trình rất dễ dàng. Cả người anh cũng gầy đi rất nhiều. Bình thường anh luôn giữ bộ dáng của một người đàn ông rất sạch sẽ, chỉnh tề, nhưng bây giờ nhìn anh lại cực kỳ nhếch nhác.

"Cẩm Trình!" Diệu Tinh tăng nhanh bước chân. Hạ Cẩm Trình đột nhiên biến thành như thế này nhất định là đã có chuyện xảy ra. Nhưng mà đó là chuyện gì đây? "Cẩm Trình. Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệu Tinh lại gọi tên anh thêm một lần nữa, rốt cục tiếng gọi này đã thu hút được sự chú ý của Hạ Cẩm Trình. Diễm Đản Lê Quý Đôn, Anh ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Diệu Tinh, anh liền đột nhiên đứng dậy, tựa như vừa muốn tiến lên nhưng lại đột nhiên thu hồi lại bước chân.

"Em đã tới rồi!" Hạ Cẩm Trình cười yếu ớt. Nhìn thấy cô gái mà anh ngày nhớ đêm mong đang trước mặt mình, thế nhưng anh lại không có dũng khí tiến lên ôm lấy. "Em có khỏe không?" Anh hỏi.

Diệu Tinh gật đầu một cái: "Cẩm Trình. Anh làm sao vậy. Đã xảy ra chuyện gì thế?"

"..." Hạ Cẩm Trình cũng không lên tiếng, mà anh lại nghiêng đầu mình sang một bên nhìn Diệu Tinh. Diệu Tinh bị cái bộ dáng này của anh làm cho có chút sợ hãi. Bên chân Hạ Cẩm Trình vẫn còn để chiếc va li hành lý. Anh thế này là đang định đi nơi nào đây?

"Cẩm Trình, anh đi đâu vậy? @MeBau*diendan@leequydomn@ Tại sao lâu lắm rồi mà cũng không hề có tin tức của anh vậy?"

"Em ở đây như thế nào?" Hạ Cẩm Trình hỏi. Một mình anh vừa xuống máy bay liền gọi điện thoại ngay cho Diệu Tinh, ngay cả nhà của mình anh cũng chưa kịp trở về. Mỗi khi anh nhớ Diệu Tinh đến điên cuồng, chính là thời điểm đó anh chung quy lại nghĩ, Diệu Tinh căn bản sẽ không nhớ anh, đối với sự quan tâm của anh, bất quá cô chỉ coi anh như là một người bạn mà thôi. Ngay cả ngày hôm nay, khi cô tới nơi này cũng vậy, nếu như mà Tiêu Lăng Phong hoặc là Alex biến mất, bộ dạng của cô nhất định cũng sẽ vẫn như vậy.

Diệu Tinh liền giật mình. Đúng vậy! Lâu lắm rồi cô không nhìn thấy anh, nhưng mà cô cũng không hề nhận ra là bản thân mình không có tư cách để hỏi Hạ Cẩm Trình đã đi nơi nào!

"Thật sự đã bị anh đoán trúng rồi!" die,n;da.nlze.qu;yo/mn Hạ Cẩm Trình cười cười về mặt mát. "Diệu Tinh, có phải là anh đi từ khi nào thì em cũng không hề phát hiện ra, có đúng hay không?" Trong lời nói của Hạ Cẩm Trình tràn đầy sự mất mát.

"Cẩm Trình, thật xin lỗi!" Diệu Tinh cúi đầu: "Em biết, em là một người bạn rất thiếu trách nhiệm!" Cô thật sự không hề phát hiện ra, dường như là từ sau khi đoạn video của Đường Nhã Đình bị lộ ra, thì Hạ Cẩm Trình đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Cả khoảng thời gian lâu như vậy anh đã đi nơi nào? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì khiến cho anh trở nên tiêu tụy như vậy.

"Cô nhóc ngốc ả!" Nhìn bộ dáng áy náy của Diệu Tinh, Hạ Cẩm Trình đột nhiên thấy không đành lòng. Anh cười xoa xoa mái tóc của Diệu Tinh: "Anh biết, trong khoảng thời gian anh rời đi này, đã xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên anh sẽ không tức giận đâu. Em có thể tới đây như thế này là anh đã rất vui vẻ và yên lòng rồi!" Hạ Cẩm Trình nói xong, một môi vờn cánh tay ra, đi@en*dyan(lee^qu.donnn), ôm Diệu Tinh vào trong ngực. "Diệu Tinh, anh mệt quá, thật là khổ sở!"

Diệu Tinh có chút không biết làm sao. "Cẩm Trình, đã xảy ra chuyện gì?" Bộ dạng Hạ Cẩm Trình chán nản như thế này, cho tới bây giờ Diệu Tinh cũng từng bao giờ nhìn thấy.

"Diệu Tinh, mẹ anh đã qua đời!" Hạ Cẩm Trình nói một câu, giọng có chút nghẹn ngào. "Đến khi chết đi, bà cũng vẫn mang theo một tiếc nuối... anh thật sự thật đau lòng thật hận!"

"Cẩm Trình" Diệu Tinh có chút bất an.

"Cả đời này mẹ anh đều đã phải chịu khổ cực. Diệu Tinh, cho đến khi chết rồi, trong lòng mẹ anh vẫn không sao bỏ được người đàn ông kia. Nhưng mà người người đàn ông kia thì sao đây? Ông ấy đã làm nhiều chuyện gây tổn thương cho mẹ anh như vậy, ngay cả thời điểm mẹ anh nằm viện, ông ấy còn

cao giọng, mang theo người đàn bà kia ra ngoài tham gia các buổi yến hội lớn nhỏ. Thời điểm anh đi tìm ông ta, người đàn ông kia vậy mà lại mở miệng hỏi anh là ai. Ha ha! Ông ta có cái gì tốt, có cái gì đáng giá mà để cho mẹ anh phải nhớ mãi không quên như thế!"

"Cầm Trình, anh hãy bình tĩnh một chút." Diệu Tinh an ủi. "Hãy bình tĩnh một chút!" Đây chính là nguyên nhân khiến anh trở nên gầy gò, tiều tụy hay sao! Chuyện của Hạ Cầm Trình, cô chỉ tình cờ được nghe anh nhắc qua, cuộc đời của mẹ anh, cả đời này đều phải trôi qua rất khổ cực, cực kỳ vất vả.

Diệu Tinh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Hạ Cầm Trình, yên lặng an ủi anh.

"Diệu Tinh! Tại sao em lại không thích anh!" Hạ Cầm Trình trần thuật sự thật: "Anh cảm thấy anh thật sự vô cùng đáng tiếc!" Hạ Cầm Trình nói xong, cánh tay siết lại thật chặt, nhưng lại không có bất kỳ một chút mập mờ nào.

Trái tim Diệu Tinh như bị nhéo chặt, co lại thành một khối: "Cầm Trình, em không đáng giá như vậy đâu!"

"Diệu Tinh, em chính là người con gái tốt đẹp nhất ở trên cái thế giới này!" Hạ Cầm Trình nói khẳng định: "Em sẽ hạnh phúc." Khẽ vuốt ve mái tóc dài của Diệu Tinh. Hạ Cầm Trình cười khê: "Tâm tình của anh đã tốt hơn nhiều!" Anh an ủi Diệu Tinh, không muốn làm cho cô quá lo lắng: "Anh chỉ có chút khổ sở một thời gian mà thôi! Diệu Tinh, anh sẽ khá hơn rất nhanh thôi!"

"Chuyện hậu sự của bác gái đã an bài như thế nào rồi?"

"Chuyện bên này an bài xong một cái là anh sẽ sang đón nhận mẹ trở lại. Dù sao anh mới là người thân của bà. Ở đây mới chính là nhà của bà." Hạ Cầm Trình nói qua chậm rãi ngồi xuống: Em ở cùng với anh một lúc được không?"

Diệu Tinh nhẹ nhàng gạt đầu ngồi xuống. Hai người bọn họ đều chưa từng phát hiện, cái ôm nhau vừa mới rồi của hai người bọn họ đã bị người ta chụp hình lại, cũng không hề phát hiện ra ánh mắt phức tạp lẫn đầy sự bất an của người hầu bàn khi anh ta đưa rượu tới đây.

Diệu Tinh cắn ống hút, nhìn Hạ Cầm Trình gần như nâng cốc lấy phương thức đổ vào trong bụng để uống. Cô nghĩ tới việc ngăn cản Hạ Cầm Trình, nhưng mà giờ phút này tâm tình của anh kém như vậy, cứ để cho anh buông thả một chút đi! Ở trong góc quầy rượu. Đường Nhã Đình nhìn cái ly của hai người, nụ cười nguy hiểm tràn ra ở bên mép. Ha ha, Hạ Cầm Trình, mẹ tôi thiếu anh, tôi liền trả lại cho anh một lần. Chẳng phải là anh rất yêu Trình Diệu Tinh sao? Vậy thì tôi sẽ giúp cho anh có được cô ta! Tôi thực sự rất hiếu kỳ, muốn biết tâm tình của anh sẽ ra sao, khi mà cô gái trong lòng anh yêu thương kia, lại trở thành một dâm phụ mà khắp đầu đường cuối ngõ ở thành phố T này đều biết tiếng. Tiêu Lăng Phong, tôi cũng rất muốn biết, tâm tình của anh khi Trình Diệu Tinh phản bội sẽ như thế nào. Chẳng phải là anh vẫn luôn nói, anh tuyệt đối không tha thứ cho kẻ nhẫn tâm phản bội anh đó sao!

Cái loại thuốc kích dục này, mặc dù cho anh có sự tự chủ mạnh hơn nữa cũng tuyệt đối không thể cưỡng lại được. Cầm Trình, tôi chúc anh có một đêm khoái trá.

Tiêu Lăng Phong cố ý nhanh chóng kết thúc công việc trong tay, thời điểm anh trở lại biệt thự, trong tay anh còn đang cầm một bó hoa. Cho tới bây giờ anh cũng chưa nghĩ tới mình sẽ có một ngày như vậy, sẽ đặc biệt cố ý đi thỉnh cầu sự vui sướng của một cô gái

Trong căn phòng đã được quét dọn chỉ thấy sự yên lặng. Ở trên ban công bên ngoài, còn có mấy bộ quần áo treo trên móc, hiện tại, nơi này thật sự có cảm giác của một gia đình.

"Diệu Tinh, anh đã trở về!" Tiêu Lăng Phong vừa đổi giày vừa nói. Nhưng mà đợi một hồi, cũng không thấy tiếng Diệu Tinh đáp lại.

Thế nào? Cô không có ở đây sao? Tiêu Lăng Phong không hiểu. Người phụ nữ này, em đã để lời nói của tôi vào tai này ra tai kia rồi có phải không vậy? Tiêu Lăng Phong đi tới phòng khách, trên khay trà để một tờ giấy tờ giấy, "Hạ Cầm Trình?" Tiêu Lăng Phong bực mình một hồi, cái người này đã biến mất đi đâu thật lâu, thế nào đột nhiên lại xuất hiện trở lại như vậy. Thật vất vả mới làm cho Mộ Sở biến mất khỏi bên cạnh Diệu Tinh, hiện tại anh ta lại nhô ra. "Các người từ nhỏ vốn chính là đã muốn đối đầu với tôi, có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong cắn răng nắm lấy chiếc chìa khóa lên xe khởi động chạy đi.

Quầy rượu đã đến thời điểm lưu lượng khách ra ra vào đông đúc, nhưng mà rất kỳ quái, lại thấy không hề có lấy một người khách nhân nào. Diệu Tinh uống sâm banh, đột nhiên cảm thấy trong người nóng quá. Hạ Cầm Trình gạt nhẹ cả vạt, dùng sức lắc đầu. Chuyện gì đã xảy ra vậy, tại sao lại nóng như vậy. Anh nuốt nước miếng, bụng ly rượu lên uống sùng sục một hớp lớn, vốn anh cho là uống như vậy sẽ hóa giải được sự khô nóng đang cuộn cuộn trong thân thể. Nhưng mà tại sao càng ngày lại càng... .

Hạ Cầm Trình ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diệu Tinh cũng có gì đó không đúng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ, ánh mắt cũng dần dần mê ly. Hạ Cầm Trình ý thức được rượu của mình có vấn đề, anh nghĩ muốn phải nói cho Diệu Tinh đi nhanh lên một chút, nhưng mà không đợi đến lúc anh phát ra âm thanh, bước chân của anh đã không thể khống chế được nữa, cứ hướng về phía Diệu Tinh mà bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Lại bị bỏ thuốc kích dục

Diệu Tinh ngồi ở chỗ đó, nhìn Hạ Cẩm Trình áp sát tới gần, cô cảm thấy có một chút bất an, theo bản năng cô muốn lui về phía sau để tránh né. Nhưng mà lúc này toàn thân cô khó chịu giống như đang bị lửa thiêu. Cô dùng sức lắc đầu, kéo kéo cổ áo về không thoải mái, cố gắng hết sức suy nghĩ muốn đứng dậy rời đi,

Lúc này tay của cô đã bị Hạ Cẩm Trình kéo lên.

"Diệu Tinh." Hạ Cẩm Trình khẽ gọi, chậm rãi đặt một nụ hôn lên trên những ngón tay của Diệu Tinh.

"Cẩm Trình, anh làm gì vậy?" Diệu Tinh rút về tay, thân thể lao đảo một cái, phải vịn vào cái bàn mới coi như đứng vững lại được. Cô dùng sức lắc lắc đầu, đã từng có lần thứ nhất, không đứng, là đã trải qua hai lần như vậy, cô biết rất rõ ràng lúc này chuyện gì đang xảy ra với mình. Diệu Tinh dùng sức nắm chặt quả đấm, móng tay thật dài khảm vào trong lòng bàn tay cô, rất đau, tuy nhiên cô không thể làm cho ý chí của mình được thanh tỉnh. Diệu Tinh khăn trương nắm lấy vạt áo, không được, không thể...

Hạ Cẩm Trình dùng sức lắc lắc đầu. Hèn hạ, anh tự thâm mắng. Rốt cuộc là người nào, anh vừa mới trở lại đây vậy mà đã cứ như vậy tính toán anh sao! "Mẹ kiếp!" Hạ Cẩm Trình mắng, cố gắng suy nghĩ muốn khống chế lại bản thân mình, tuy nhiên đến cuối cùng vẫn không cách nào ngăn cản được công hiệu của thuốc. Nhìn Diệu Tinh đang ở trước mắt, anh nuốt nuốt: "Diệu Tinh!" Hạ Cẩm Trình khẽ gọi một tiếng, sau đó anh đưa tay kéo cô lại.

"Cẩm Trình, anh đừng như vậy. Hãy tỉnh táo lại một chút a!" Cô giùng giàng, nhưng mà trong lòng cô lại có rất nhiều khát vọng đối với loại đụng chạm như thế này. Ngay lúc này Diệu Tinh đã bắt đầu có chút không tự chủ giống như Hạ Cẩm Trình, ngang nhiên xông tới...

"Diệu Tinh!" Công hiệu mạnh mẽ của thuốc ăn mòn thần kinh của Hạ Cẩm Trình, tựa như rất nhanh anh sẽ không thể khống chế nổi mình nữa. Hạ Cẩm Trình dùng lực đưa tay nắm lấy cái ly để bên cạnh. Tách, theo âm thanh chát chúa vang lên, chiếc ly thủy tinh bị vỡ tan tành đâm vào trong lòng bàn tay Hạ Cẩm Trình.

Anh đau đến mức rên lên một tiếng, ý thức cũng đã hơi tỉnh táo ra được mấy phần. Hạ Cẩm Trình thoáng đẩy Diệu Tinh ra một chút. Nhưng mà rất nhanh, anh lại không cách nào khống chế mình. Còn Diệu Tinh, giờ phút này bởi vì công hiệu của thuốc mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên. Diệu Tinh khe khẽ hé mở đôi môi phấn hồng của mình, trong đôi mắt lộ ra một tia mê ly, mấy sợi tóc nghịch ngợm dính vào trên gương mặt đã phỉếm hồng của cô.

"... Diệu Tinh!" Hạ Cẩm Trình chống lên cái bàn. Lúc này anh muốn bảo Diệu Tinh đi, nhưng khi nhìn thấy Diệu Tinh cũng đã bị hạ độc giống như mình, nhưng mà nếu như không đi... Anh nắm thật chặt quả đấm "Thật xin lỗi, là anh đã làm liên lụy đến em, thật áy náy..."

Hạ Cẩm Trình áy náy nói, sau đó anh vươn cánh tay ra ôm lấy Diệu Tinh, không thể kiềm chế nổi liền hôn lên cái trán của Diệu Tinh, đuổi theo đôi môi đang né tránh kia. "Diệu Tinh..." Hạ Cẩm Trình kêu lên, trong giọng nói tràn đầy các loại cảm xúc lẫn lộn, vừa áy náy vừa quyến rũ. "Anh không muốn như vậy..."

Hạ Cẩm Trình vừa nói đầy vẻ áy náy, máu ở trong lòng bàn tay của anh đã nhiễm đỏ quần áo của Diệu Tinh, "Thật xin lỗi..."

Bàn tay của Diệu Tinh chống lên thân thể Hạ Cẩm Trình, nhưng không còn sức để đẩy anh ra. ~~diễn~~ Trong lòng rất khó chịu, nhưng lại không cách nào khống chế được sự đáp lại của mình, từ trong tròng mắt nước mắt chảy xuống. Chảy vào giữa phần môi của hai người...

Tiêu Lăng Phong, thật xin lỗi. Trong lòng Diệu Tinh gần như tuyệt vọng. Em không muốn như vậy, thật không muốn...

Ném thấy rằng môi nặn sáp, sau lưng Hạ Cẩm Trình cứng đờ, anh buông ra Diệu Tinh,

"Cẩm Trình, anh... Anh đang nói mê rồi, không nên làm thương tổn em như thế!" Diệu Tinh không còn sức để nói nữa: "Chúng ta không thể như vậy..." Cô lắc đầu.

Nghe những lời Diệu Tinh nói..., trong lòng Hạ Cẩm Trình liền co rút lại một cái. Anh buông cánh tay Diệu Tinh ra. Diệu Tinh bị mất đi sự chống đỡ, suýt nữa ngã ra trên mặt đất.

"Diệu Tinh!" @MeBau*diendan@leequydonn@ Hạ Cẩm Trình theo bản năng muốn đưa tay đỡ Diệu Tinh dậy, Diệu Tinh như bị giật mình liền né tránh.

"Anh đừng tới đây!" Rất hiển nhiên, giọng nói của Diệu Tinh cũng có chút vô lực, cô lui người lại về phía sau, nhưng sau đó xoay người lại mê loạn chạy đi, tầm mắt của cô đã có chút mơ hồ. Không biết chạy mấy bước, đến lúc này ngay cả đường đi phía trước mặt Diệu Tinh cũng bắt đầu không còn nhìn thấy rõ nữa. Tiêu Lăng Phong, làm sao bây giờ, cứu em! Núp người ở góc tường, Diệu Tinh cũng không dám cử động nữa. Cô khò sở lời kéo quần áo của mình. Ý thức cứ rõ ràng một hồi rồi lại mơ hồ một hồi, mồ hôi đã làm ướt mái tóc của cô. Diệu Tinh cắn môi thật chặt, cho đến khi trên cánh môi cũng bị tứa máu ra. Diệu Tinh hơi ngẩng đầu lên, ngay cả hàng lông mi của cô cũng đang run rẩy...

"Tiêu Lăng Phong..." Cô vô ý thức lẩm bầm một cái tên, bàn tay càng không ngừng nắm thân thể, trên cổ cô lưu lại một đường vết máu. "Cứu em..." Diệu Tinh ngồi dưới đất, từ từ ngã xuống, người cô rút lại thành một khối. Thân thể tựa như muốn bốc cháy lên rồi...

Trên đất mặt đất lạnh lẽo căn bản không đủ để cho cô đạt tới nhu cầu.

Diệu Tinh nằm ở trên mặt đất, người cô động uốn éo về cực kỳ thống khổ. Nóng quá, giống như cả người cô đã bị ném vào trong một lò lửa lớn vậy. Trong lò lửa ấy tưởng chừng như tùy thời cô sẽ bị bùng cháy tan thành mây khói... Diệu Tinh thống khổ giùng giàng, đột nhiên cảm thấy có người kéo cô.

"Đừng đụng vào tôi." Cô vô lực giãy giụa. "Buông ra..." Cô cự tuyệt nhưng trong giọng nói như mang theo một chút gì đó giống như là tiếng rên rỉ run rẩy: "Cứu em..." Cả người Diệu Tinh run rẩy. Xúc cảm trên cánh tay đột nhiên làm cho cô không thể nào khống chế nổi, liền áp sát người vào phía đối diện...

Chân mày Tiêu Lăng Phong chau lại ở chung một chỗ thật chặt. Anh nhìn ra được là Diệu Tinh đã bị bỏ thuốc. Hạ Cẩm Trinh đâu? Bọn họ không phải là hẹn gặp mặt hay sao? Hiện tại con người Hạ Cẩm Trinh kia đang ở đâu rồi?

Tiêu Lăng Phong càng nghĩ lại càng thấy tức giận. Anh chợt ôm chặt Diệu Tinh vào trong ngực. Cô gái này, lại dám không nghe lời của anh!

"Buông tay ra!" Có trong một giây phút ngắn ngủi nào đó Diệu Tinh chợt thanh tỉnh: "Tiêu Lăng Phong... Cứu em..." Cô yếu ớt thốt ra một câu. Nước mắt từ trên khóe mắt rơi xuống. "Lăng Phong..."

Diệu Tinh thở nhẹ một tiếng, tiếng thở của cô nặng nề đụng chạm vào sâu trong trái tim của Tiêu Lăng Phong. Người trong ngực anh rõ ràng là ý thức đã mơ hồ, nhưng cái tên trong miệng của cô thốt ra lại chính là tên của anh. Tiêu Lăng Phong không thể nào hình dung nổi tâm tình của mình trong giờ phút này như thế nào... Anh chỉ biết là, nếu như giờ phút này, cái tên mà Diệu Tinh gọi kia lại là Mộ Thần, vậy thì hậu quả kia chỉ có một trong hai, một là anh sẽ nhét cô vào tay một người khác, hai là sẽ đưa tay bóp chết cô. Chỉ vì tức giận mà Tiêu Lăng Phong đã nghĩ như vậy thôi, thế nhưng mà anh biết rõ, cho dù Diệu Tinh thật sự có gọi tên của Mộ Thần, thì anh cũng chỉ cảm thấy đau lòng mà thôi...

Đột nhiên bị từng luồng hơi thở mãnh liệt như thế bao vây, một chút ý thức cuối cùng còn sót lại của Diệu Tinh - cũng đã bị thiêu đốt hầu như không còn. Cô nắm thật chặt lấy quần áo của Tiêu Lăng Phong, hôn lên gương mặt Tiêu Lăng Phong, tựa như là cảm nhận được một mùi vị rất đối quen thuộc, Diệu Tinh lại càng thêm lớn mật. Cô híp mắt, hôn lên môi Tiêu Lăng Phong tựa như thăm dò...

Tiêu Lăng Phong bị sự nhiệt tình của Diệu Tinh làm cho có chút tâm hoảng ý loạn. Anh cau mày. "Trình Diệu Tinh!"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Diệu Tinh mở mắt ra nhìn, rồi tựa như đã nhận ra Tiêu Lăng Phong vậy, tay của cô lôi kéo áo Tiêu Lăng Phong vậy, nắm lấy thật chắc, thật giống như chỉ sợ vừa để tay xuống thì Tiêu Lăng Phong sẽ biến mất không còn thấy đâu nữa vậy...

"Thật xin lỗi..." Cô nhẹ giọng nói: "Tiêu Lăng Phong, thật xin lỗi..."

Mấy câu xin lỗi không thể nghe nổi kia của Diệu Tinh khiến cho trong lòng Tiêu Lăng Phong nhói đau một hồi. Anh nhìn Diệu Tinh chặt vật thể kia là đã biết Diệu Tinh đang phải chịu khổ sở như thế nào! Cô đã có bao nhiêu cố gắng, hết sức khống chế bản thân mình như vậy, cũng biết công hiệu của loại thuốc này kinh khủng đến mức độ nào. Tiêu Lăng Phong đau lòng nhìn vết máu trên người Diệu Tinh.

Tiêu Lăng Phong tăng nhanh bước chân. Xe chạy xiêu xiêu vẹo vẹo rồi dừng lại ở trước biệt thự. Mồ hôi trên trán Tiêu Lăng Phong biến mất, suốt dọc đường đi anh phải liên tục vừa dỗ dành vừa lừa gạt, thật vất vả mới về tới cửa nhà, Diệu Tinh lại liền dán tới anh, ôm Tiêu Lăng Phong thật chặt, đưa đôi môi của mình lên.

"..." Sau lưng Tiêu Lăng Phong chợt cứng ngắc một hồi: "Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong cau mày, nếu như cô còn như vậy anh thật sự sẽ không thể khống chế được mình nữa. Phải đối mặt với sự chủ động của người mình yêu mến như thế, anh tin tưởng không có người nào có thể khống chế nổi. Anh cũng không muốn muốn nhẫn nại. Nhưng mà...

... Hiện tại Diệu Tinh - ý thức đã hoàn toàn không còn rõ ràng nữa. Nhưng chuyện này căn bản cũng không phải là chủ ý của cô... "Ngoan, không nên làm loạn!" Tiêu Lăng Phong kiên nhẫn an ủi Diệu Tinh: "Diệu Tinh bây giờ chúng ta đang ở bên ngoài, có rất nhiều người đang nhìn vào."

Tựa như là Diệu Tinh nghe hiểu được những lời nói kia của Tiêu Lăng Phong..., Diệu Tinh quả thật đã ngoan hơn rất nhiều. Cô vô lực tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, thân thể của cô nóng bỏng dọa người. Đôi môi còn bất chợt phát ra những tiếng nức nở nghẹn ngào nhỏ nhỏ...

"Tiêu Lăng Phong. Em khó chịu..." Diệu Tinh nức nở. Bà tay nhỏ bé nắm lấy áo của Tiêu Lăng Phong thật chặt. Nghe thấy tiếng đóng cửa rầm một tiếng, Diệu Tinh đột nhiên lớn mật, cô hôn lên gương mặt Tiêu Lăng Phong, tay kéo mở lớp quần áo giữa hai người.

"Diệu Tinh, em hãy bình tĩnh một chút, "Tiêu Lăng Phong ôm Diệu Tinh đi vào phòng tắm, mở nước lạnh ra, để cả hai người cùng đứng ở bên dưới vòi hoa sen dội nước xuống. Đột nhiên bị sự lạnh lẽo đánh tới khiến cho Diệu Tinh giật mình một cái. Cô mở mắt ra, hô hấp dường như gấp gấp rút rút hơn nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Đừng sợ! Một hồi nữa là tốt thôi!" Tiêu Lăng Phong chậm rãi an ủi Diệu Tinh.

Nước lạnh đã ướt nhẹp cả hai người. Quần áo của hai người đều ướt đầm dề, dán ở trên người, càng lộ ra dáng vẻ hoàn mỹ đầy quyến rũ của Diệu Tinh. Những sợi tóc màu đen dính bết vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Diệu Tinh càng làm tôn thêm vẻ mê người của Diệu Tinh...

Sau lưng Diệu Tinh dính vào trên mặt tường lạnh như băng. Cô cảm thấy thật thoải mái, nhưng mà rất nhanh chóng, nhưng sự lạnh lẽo như vậy lại khiến cho Diệu Tinh cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Cô kiềm chân lên, phỉ sức hôn Tiêu Lăng Phong.

"Em thật khó chịu, giúp em một chút." Cô khóc khe khẽ, ánh mắt đầy mê mị nhìn Tiêu Lăng Phong. "Giúp em..." Môi của cô dính thật chắc ở trên quần áo của Tiêu Lăng Phong.

"Trình Diệu Tinh. Em hãy mở mắt nhìn thật rõ ràng, em có biết anh là ai không?" Hơi thở của thô sáp của Tiêu Lăng Phong gấp gáp, anh nâng chiếc cằm của Diệu Tinh lên, anh rất nhanh sẽ không thể khống chế được mình nữa rồi. Nhưng mà anh lại rất sợ, nếu như anh thật sự làm, thì sẽ bị phải nghe thấy từ trong miệng Diệu Tinh thốt ra cái tên của người khác, lại càng sợ, suaa khi Diệu Tinh đã thanh tỉnh lại, cô sẽ trách anh.

"Tiêu Lăng Phong, anh là Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh đáp trả. Sau đó tiếp tục cọ sát trên người Tiêu Lăng Phong. Bàn tay nhỏ bé của cô lại càng thêm can rở, liên tục di chuyển ở trên người của anh...

"Ừ..." Tiêu Lăng Phong rên lên một tiếng tóm được bàn tay đang làm xằng bậy của Diệu Tinh: "Đừng làm loạn nữa!" Anh cố gắng đè nén lại mình.

Diệu Tinh không để ý tới lời nói của Tiêu Lăng Phong, cứ ôm thật chặt lấy anh: "Lăng Phong... Em thật khó chịu. Giúp em một chút có được hay không." Diệu Tinh bắt lực lên tiếng cầu xin, tự mình lôi kéo quần áo của mình, trong lúc lơ đãng, móng tay bén nhọn của cô đã cào xước da tay của anh, lưu lại một đường rướm máu thật dài...

Tiêu Lăng Phong nắm tay thành quả nắm thật chặt. Anh ôm Diệu Tinh vào trong ngực, hôn lên môi của cô. Dùng lực mà hôn, tựa như muốn phóng thích toàn bộ dục vọng hồi lâu vẫn bị áp chế ở trong thân thể ra ngoài.

"Ừm!" Diệu Tinh vô ý thức hừ nhẹ một tiếng. Cô vòng tay quanh cổ Tiêu Lăng Phong, nồng nhiệt đáp lại. Tựa như nhiệt độ lạnh lẽo của nước cũng không đủ để dập tắt được sự nhiệt tình lúc này...

Tiêu Lăng Phong ôm Diệu Tinh đi ra ngoài, cũng không để ý đến hai người vẫn còn đang ướt đầm dề một mảnh, trực tiếp ngã vào trong chiếc giường mềm mại...

Cảm giác sự nồng cháy nhiệt tình còn nhiều hơn cả so với trong tưởng tượng. Diệu Tinh cũng chủ động dịu dàng hơn cả dự đoán, mấy lần Tiêu Lăng Phong đã gần như đã sắp không thể khống chế được mình nữa rồi.

"Lăng Phong..." Diệu Tinh khẽ gọi, móng tay thật dài của cô đã cào rách một đường trên cánh tay của Tiêu Lăng Phong.

Nhịp tim Tiêu Lăng Phong đột nhiên như dừng lại, thân thể nhìn gần như đã trở nên mê loạn. Anh đau lòng hôn lên ánh mắt Diệu Tinh: "Diệu Tinh, anh yêu em..." Anh thâm tình thú tội đồng thời cũng thay đổi trở nên càng dịu dàng hơn...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 194: Tiêu Lăng Phong, anh còn có em...

Cuồng nhiệt cả đêm, gần như không có điểm cuối. Khi Diệu Tinh an tĩnh lại thì ngoài cửa sổ đã lộ ra tia nắng ban mai. Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên những giọt mồ hôi trên chóp mũi của Diệu Tinh, khoe miệng anh lộ ra nụ cười dịu dàng. Diệu Tinh, em là của anh... Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng lầm bầm một câu.

Diệu Tinh bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích, hàng lông mi dài giống như cánh bướm thoáng chớp chớp nhẹ nhàng, sau đó chậm rãi mở ra. Toàn thân cô giống như đã rời rã ra vậy. Trên mặt cô cũng tràn đầy sự ỉu rù, mệt mỏi...

Nhẹ nhàng hô hấp một chút, Diệu Tinh trườn ra khỏi cánh tay đang đè ép ở trên người, khiến cô không có cách nào hô hấp bình thường được. Diệu Tinh quay mặt sang, nhìn người đàn ông đang ở trần ở bên cạnh mình, trong lòng Diệu Tinh cả kinh. Suốt cả đêm qua điên cuồng như thế nào, @MeBau*diendan@leequyddomn@ vào thời khắc này cô cũng rõ ràng. Diệu Tinh chớp chớp mắt mấy cái, sau đó ở kêu lên thành tiếng sắc nhọn lấy tay che miệng lại

Trời ạ! Trong lòng của cô rối loạn thành một núi.

Giờ phút này trên người của cô đang mặc áo sơ mi của Tiêu Lăng Phong. Lúc này cô muốn đứng dậy rời đi, nhưng lại phát giác giờ phút này cô gần như không còn sức lực nữa, cô cũng sợ làm thức tỉnh Tiêu Lăng Phong. Nếu như anh tỉnh giấc, cô không biết sẽ phải đối mặt với anh như thế nào nữa... Cô phiến não dùng chăn che kín đầu mình, Trình Diệu Tinh, mày đúng là điên rồi, điên rồi...

Tiêu Lăng Phong mở mắt, nhìn Diệu Tinh tay đang run rẩy nắm chặt thật chặt, anh cười khẽ một tiếng, kéo chăn xuống.

"..." Diệu Tinh vừa định lớn tiếng hỏi anh làm gì, nhưng mà nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua, thậm chí ngay cả mở miệng cô cũng không có dũng khí nữa, chỉ lặng lẽ co người lại, lui xuống phía dưới một chút, nghiêm nghiêm thật thật che kín người mình lại.

"Em xấu hổ!" Tiêu Lăng Phong trần thuật sự thật: "Diệu Tinh, đến bây giờ em đã tỉnh táo lại chưa?" Anh nghiêm túc hỏi.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong chờ nghe câu cuối của anh.

"Đến bây giờ em có hối hận không? Hoặc là, em có trách anh không?" Tiêu Lăng Phong hỏi tới. Cái vấn đề này thật quá trọng yếu.

Diệu Tinh không hiểu, ý của anh thế này là gì vậy? Tại sao lúc này anh lại hỏi cô một vấn đề như vậy? Tại thời điểm như vậy, chẳng lẽ anh muốn cô nói, cô không trách anh, cô rất vui vẻ khi cùng với anh như vậy hay sao?

"Anh đang nói chuyện với em đó!" Thấy Diệu Tinh không mở miệng Tiêu Lăng Phong hỏi dồn cô.

"Vậy anh muốn em phải nói gì với anh đây?" Diệu Tinh hỏi.

"Em có biết anh là ai không?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Em có hỏi hận hết thầy chuyện ngày hôm qua không?

"Anh bị bệnh thần kinh à?" Diệu Tinh hỏi. Sau đó cô muốn đứng dậy, nhưng lại bị Tiêu Lăng Phong kéo lại.

"Anh muốn biết, ngày hôm qua chẳng qua em coi anh là thuốc giải, hay là... Thật lòng muốn cùng với anh?" Hô hấp của anh thẳng tắp phun ở trên mặt Diệu Tinh, "Diệu Tinh, trả lời đi! Được không?"

Diệu Tinh cắn cắn đôi môi. Tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt, không biết phải trả lời anh như thế nào, cuối cùng cô ngẩng đầu lên, ấn một nụ hôn lên trên gương mặt của Tiêu Lăng Phong. [die,n;da.nlze.qu;ydo/nn](#) Công hiệu của loại thuốc này mặc dù rất mãnh liệt, nhưng mà coi như ý thức của cô cũng có mấy phần rõ ràng. Cô biết đó chính là người nào, cũng biết mình đang làm gì...

"Tiêu Lăng Phong, em biết đó là anh!" Diệu Tinh thấp giọng nói ra một câu. Khi đó ở trong quán rượu thật sự cô rất sợ hãi, cô thật không dám tưởng tượng, nếu như là người khác mang đi cô, thật sự cô cũng không biết bây giờ cô phải làm sao nữa! "Thật xin lỗi..." Nếu như cô không tự mình chạy ra ngoài, cũng sẽ không cho phép chuyện xảy ra như vậy.

Diệu Tinh cúi đầu thật thấp dẫy về áy náy, nhưng ở trong lòng Tiêu Lăng Phong lại đang có sóng to gió lớn nổi dậy. Anh cúi người ôm lấy Diệu Tinh. Chỉ cần em biết đó chính là anh, như thế là đủ rồi! Trình Diệu Tinh, chủ yếu là em không hề hối hận, điều này cũng đã làm cho anh thấy mãn nguyện rồi. Anh có thời gian cả một đời để chờ em cam tâm tình nguyện...

Diệu Tinh cắn môi thật chặt, tựa như là đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Đang lo lắng cho Hạ Cẩm Trinh sao?" Tiêu Lăng Phong trần thuật. "Ngày hôm qua anh đã gọi điện thoại cho Joe. Anh ấy nói Hạ Cẩm Trinh không sao hết!" Tiêu Lăng Phong an ủi Diệu Tinh sau đó, anh lại nâng cằm Diệu Tinh lên: "Lúc nào thì em mới có thể có một chút ít thời gian quan tâm tới anh đây?"

"..."

"Diệu Tinh! Bây giờ em đã là ngiệp của anh rồi, biết không? Anh không cho phép em nghĩ đến người khác."

Ách... Anh đang muốn nói cái gì vậy.... "Tiêu Lăng Phong, anh nên đến công ty rồi!"

"Em nhất định không chịu thừa nhận với anh, bị em giăng co một đêm như vậy, anh đã mệt chết đi rồi?" Lời nói này của anh thành công khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh trở nên đỏ bừng.

Tại sao lại có thể có cái người như vậy được chứ! Cô cũng đã mệt sắp chết đi được, anh còn dám nói là cô gầy vò anh?

"Diệu Tinh, để chứng minh rằng em đã thật tỉnh táo rồi, cũng thật sự không hề trách anh, hiện tại... Chúng ta cùng nhau một lần nữa nhé, thế nào, được không?" Tiêu Lăng Phong hỏi, động tác lại một lần biểu thị công khai, đây là thông báo...

"Này, vừa mới rồi anh đã nói là anh mệt chết đi được kia mà!" Diệu Tinh bắt đầu kêu to.

"Nhưng mà... nếu như anh mà không làm gì, thì anh sẽ còn mệt hơn..." Tiêu Lăng Phong cười nhẹ.

Thời điểm Hạ Cẩm Trinh mở mắt, bị ánh đèn mãnh liệt chiếu vào khiến ánh mắt anh đau nhói. Xoa xoa huyết Thái Dương, anh nghiêng mặt nhìn sang bên cạnh một chút, Đường Nhã Đình vẫn ngủ như cũ. Anh nhủ nhủ mày. Tại sao Đường Nhã Đình lại ở nơi này. Ngày hôm qua anh đã vọt vào phòng rửa tay, ra sức dùng nước lạnh xối vào trên đầu của mình, hi vọng có thể thanh tỉnh lại được chút ít, nhưng mà hồi lâu cũng vẫn không có hiệu quả. Khi anh chống đỡ bản thân mình trở lại trong xe, thì Đường Nhã Đình đã ở bên trong...

Hạ Cẩm Trinh xoa bóp huyết Thái Dương. Diệu Tinh, Diệu Tinh thế nào rồi? Đã lâu như vậy rồi mà cũng không thấy Tiêu Lăng Phong không có động tĩnh gì, có phải là bọn họ đang ở chung một chỗ hay không... Những suy nghĩ hỗn loạn cứ lượn quanh trong đầu anh, đầu không chịu nổi. Cho đến khi ở bên cạnh anh phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

Đường Nhã Đình mở mắt ra, nhìn thấy mình vẫn còn nằm ở trong trong xe, cô có chút tuyệt vọng. Cô cực kỳ hi vọng, đây hết thầy đều là một con ác mộng. Thân thể cô đau đớn giống như bị cối xay lăn qua vậy, cái này có phải liền được gọi là gãy ông đập lưng ông hay không... Tại sao lại có thể như vậy chứ! Sau khi cô đã nhìn thấy Trình Diệu Tinh chịu sự phát tác công hiệu của thuốc, liền chuẩn bị rời đi, nhưng mà ở bãi đỗ xe, đột nhiên có người che lấy miệng của cô, sau đó... Lúc cô tỉnh lại, lại thấy mình đang ở trong xe của Hạ Cẩm Trinh. Cô không nhớ rõ đã nhìn thấy Hạ Cẩm Trinh nghiêng ngả lao đảo chạy tới, thì cô đã hoảng sợ như thế nào. Cô chỉ nhớ rõ lúc ấy bị đau đớn tận xương. Rất đau, nhưng rồi cô cũng nhanh chóng cảm thấy mình rất vui sướng...

Ha ha... Đường Nhã Đình bật cười một tràng. Đây chính là nguyên nhân mà Tiêu Lăng Phong và Hạ Cẩm Trinh đều nói cô là đồ dâm phụ đó sao? Ở phía dưới ghế ngồi hỗn loạn một mảnh bởi vì trận kịch liệt tối hôm qua. Quần áo của cô keo lên cũng đã không còn có tác dụng che đậy thân thể nữa. Đường Nhã Đình ngồi dậy, tự mình điều chỉnh tốt cái ghế.

Hạ Cẩm Trinh quay nghiêng đầu về đây khinh miệt quan sát sắc mặt mệt mỏi của Đường Nhã Đình. Nhìn nhìn thời gian, trời lúc này đã vào xế chiều ngày hôm sau rồi. "Tình rồi hả?"

Nhìn người đàn ông trước mắt đang nhìn mình với ánh mắt sâu kín lẫn hứng thú. Đường Nhã Đình nhìn lại Hạ Cẩm Trinh, trong ánh mắt tràn đầy sự chế giễu lẫn chán ghét, bất giác nụ cười khổ sở tràn ra trên môi cô. Hiện tại, anh lại đã có lý do để làm nhục cô rồi có phải hay không..

"Thật là vừa khéo, lại gặp cô ở chỗ này rồi!" Hạ Cẩm Trinh vẫn cười như cũ: "Nếu như là cô nghĩ rằng cô thêm muốn tôi, cô cần gì phải hao tổn tâm cơ bỏ thuốc cho tôi như vậy, chỉ cần cô mở miệng nói một câu, tôi sẽ thỏa mãn cô!"

Nước mắt từ trong mắt Đường Nhã Đình lăn xuống, lời nói của Hạ Cẩm Trinh đã làm cô cảm thấy nhục nhã.

"Thân thể của cô vẫn còn làm cho người ta phải mê muội đến như vậy." Hạ Cẩm Trinh nói cay nghiệt: "Công phu của cô so với trước kia còn giỏi hơn. Nhã Đình, tôi bắt đầu hối hận cứ để mặc cho cô lên giường cùng với Tiêu Lăng Phong như vậy rồi. Cô cực phẩm như vậy, lẽ ra tôi phải độc hưởng mới phải!"

Anh đắc ý đi cười nhẹ một tiếng.

"Anh không nên nói nữa!" Đường Nhã Đình kêu to.

"Làm sao đột nhiên cô lại hét to như vậy?" Hạ Cẩm Trinh nói về đây "uất ức". "Nhã Đình, cô không biết ngày hôm qua cô đã dịu dàng đến mức nào, chủ động đến mức nào đâu... Bộ dạng cô phóng đảng đến mức làm cho tôi gần như mất khống chế..." Hạ Cẩm Trinh nói xong, nhẹ nhàng phun hơi thở ở trên cổ Đường Nhã Đình.

Tiếp đó, anh duỗi ngón tay ra khẽ vuốt lên những vùng có dấu vết màu tím nhạt, anh khẽ cười thành tiếng: "Chơi thật thoải mái! Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên cảm thấy kích thích như vậy... Ôi chao, ới, ới, cô biết không! Mẹ cô và cha tôi cũng thích ở trong xe như vậy đây! Tôi cũng đã từng không cẩn thận mà nhìn thấy tận mắt, chỉ có điều... biểu hiện của mẹ cô, nghe ra có vẻ hơn cô nhiều!"

"Hạ Cẩm Trinh, anh không nên nói nữa, tôi cầu xin anh!" Đường Nhã Đình khóc hu hu thành tiếng.

"Là cô đúng không?" Hạ Cẩm Trinh hỏi: " Cô biết tôi trở lại sẽ tìm Diệu Tinh. Cho nên tất cả những chuyện xảy ra kia là do cô đã sắp xếp, đúng không?" Hạ Cẩm Trinh cười. " Đường Nhã Đình đây chính là báo ứng của cô!" Anh nói xong, ghé sát lại gần hơn: "Tôi sẽ dùng thời gian cả một đời của tôi để làm cho cô phải thống khổ, Đường Nhã Đình, tôi muốn cả đời này cô cũng không thể được hạnh phúc."

"Anh không sợ chính anh cũng sẽ không được hạnh phúc hay sao?" Đường Nhã Đình hỏi.

"Đường Nhã Đình, cô đã sai lầm rồi, đời này, chỉ cần nhìn thấy cô thống khổ, như vậy thì tôi sẽ rất hạnh phúc..." Khóe miệng của anh từ từ lộ ra nụ cười tàn nhẫn. Tôi thật muốn hai mẹ con cô, sẽ phải trả giá thật lớn vì cái chết của mẹ tôi.

Đường Nhã Đình hung hăng nắm chặt tay lại thành quyền. Hai lần cô ta bỏ thuốc, trời đất xui khiến như thế nào lại thành ra tác hợp cho Trinh Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong. Hừ! Tại sao lại phải như vậy, như thế thật không công bằng. Đường Nhã Đình cắn răng. Trinh Diệu Tinh, tao sẽ không cho phép mày được vừa lòng đẹp ý, tuyệt đối sẽ không..

Tại biệt thự của Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ trong phòng tắm đi ra. Diệu Tinh thì vẫn như cũ, tựa như động đậy một cái cũng không còn sức lực nữa, đang tham lam thở hỗn hển, tựa như là một con cá bị ném lên trên bờ vậy.

"Em rời giường đi, anh đã gọi đồ ăn mà em yêu thích rồi đây!" Tiêu Lăng Phong đi tới muốn ôm Diệu Tinh dậy, thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, anh mở bọc quần áo ra, chân mày liền khẽ nhíu lại.

Bên trong bọc quần áo là vài tấm hình. Ngón tay anh nhẹ nhàng ở di động ở trên màn hình, sắc mặt Tiêu Lăng Phong càng ngày càng kém.

"Sao vậy?" Diệu Tinh nhảy cảm nhận thấy được trong không khí có gì đó khác thường. Cô cố gắng chống đỡ thân thể dậy, Tiêu Lăng Phong đặc biệt vào lúc này đưa di động nhét vào trong tay Diệu Tinh. Hình chụp chính là ở trong quán rượu ngày hôm qua, trên đó là hình Hạ Cẩm Trinh đang ôm Diệu Tinh.

"Ách..." Diệu Tinh ngẩn ra, mặc dù cô không có gì cần phải chột dạ, nhưng mà với cá tính chuyên chế cùng ngang ngược của Tiêu Lăng Phong cũng không phải là nói giỡn. "Tiêu Lăng Phong..."

"Hả?" Tiêu Lăng Phong trợn mắt.

"Lăng Phong" Diệu Tinh cẩn thận kêu."Em..."

Tiêu Lăng Phong hài lòng nhìn phản ứng của Diệu Tinh. "Anh ấy thế nào?" Với sự hiểu biết rõ của Tiêu Lăng Phong đối với Hạ Cẩm Trinh, chuyện có thể khiến cho Hạ Cẩm Trinh trở nên yếu ớt như vậy, nhất định là rất nghiêm trọng.

"Mẹ của anh ấy đã qua đời!" Diệu Tinh nói qua rồi than nhẹ một tiếng. "Cẩm Trinh thật sự rất đáng thương..." Cô ngừng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong,

muốn giải thích, nhưng mà trong lòng anh như có một tiếng nói đang nói cho anh biết, bắt quá chỉ là một ôm mà thôi...

"Anh có thể lý giải được hành động này của cậu ta!" Tiêu Lăng Phong đưa tay ôm lấy Diệu Tinh. Anh đã từng điều tra, ba ba của Hạ Cẩm Trinh đã phản bội gia đình, cưới mẹ đẻ của Đường Nhã Đình. "Ba ba của anh cũng là một người có lỗi, ông ấy cũng phản bội gia đình như thế, mẹ của anh cũng qua đời như vậy! Nhưng mà sau đó anh còn có ông nội, nhưng mà Cẩm Trinh... Cậu ấy không có gì cả! Anh có thể lý giải sự thống khổ này của cậu ấy... Diệu Tinh, anh không trách em, nhưng mà, chỉ có thể là lần này thôi, có được hay không..."

Đây là lần thứ nhất Diệu Tinh được nghe Tiêu Lăng Phong nhắc tới chuyện cha mẹ của anh như vậy. Giọng nói mát mát của anh làm cho cô phải đau lòng. Diệu Tinh từ từ cô ngẩng đầu lên, khẽ vuốt ve gương mặt Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong, anh còn có em..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Trong miệng kêu tên của người khác

Trong góc phòng của tiệm cà phê. Đường Nhã Đình lại thất bại một lần nữa gần như làm cho cô sắp phát điên. Dương Nhược Thi ngồi ở một bên, miễn cưỡng đè xuống sự chán ghét trong lòng. Đúng là loại đầu heo, không biết là cô ta muốn Hạ Cẩm Trinh cưỡng dâm Trình Diệu Tinh, hay là tìm Hạ Cẩm Trinh lên trên cô ta nữa.

"Được rồi! Đừng nóng giận nữa!" Dương Nhược Thi vỗ vỗ vào tay Đường Nhã Đình: "Cậu bây giờ không thể kích động, sau này chẳng phải vẫn còn có cơ hội hay sao! Bình tĩnh lại một chút, sau sự kiện kia cậu đã uống thuốc rồi chứ?" Dương Nhược Thi mỉm cười, nhưng cũng vẫn tiếp tục xoáy vào vết sẹo cũ của Đường Nhã Đình. Cô vẫn nhớ sau vụ tai nạn xe cô ba năm trước đây, Đường Nhã Đình rất khó mà mang thai được nữa. Mặc dù chuyện này là do cô ta tự tìm, nhưng mà một người vốn cực đoan như cô ta nhất định sẽ đổ tất cả trách nhiệm tới trên người Trình Diệu Tinh.

Uống thuốc? Có cần thiết sao! Trình Diệu Tinh, Hạ Cẩm Trinh còn có Mộ Thần, tất cả đều là do các người làm hại. Đường Nhã Đình hung hăng nắm tay lại thành quyền A! Thật dễ tiện! Hạ Cẩm Trinh, anh quả thật là một người tàn nhẫn và độc ác...

"Cậu cũng không cần quá để ý đâu, Nhã Đình, dù sao cũng không có ai biết. Cậu không nói, thì sẽ không có chuyện gì."

"Hừ..." Video của tớ cũng đã bị lộ ra ngoài rồi, chẳng lẽ tớ lại còn cần phải quan tâm đến lần này nữa sao! Tiêu Lăng Phong cũng đã không thèm để ý đến, vậy thì cô còn có lý do gì để quan tâm nữa chứ!

Dương Nhược Thi nhếch lông mày lên dương dương tự đắc, quả nhiên, cô đã bắt đầu tự giận mình rồi hử! Cho dù là như vậy, tạm thời cũng đừng mong tôi sẽ buông tha cho cô nhé... Hiện giờ cô vẫn có một chút giá trị lợi dụng...

Rời khỏi quán cà phê, hai người liền đi về hướng xe của mình. Tiếp sau đó cả hai trước sau rời đi. Lãnh Liệt chậm rãi từ bên cửa hông ló ra.

A... Quả nhiên, hiện tại các người đã cấu kết với nhau làm việc xấu. Anh vuốt vuốt lưỡi dao trong tay. Đường Nhã Đình, đêm đó cô vẫn còn hưởng thụ thoải mái như thế! Anh cười khê. Cho cô một lần giáo huấn như vậy... Hiện giờ còn một người chính là cô, Dương Nhược Thi, đừng có để cho tôi bất được điểm yếu của cô... Anh nói xong chậm rãi lấy điện thoại di động ra.

"Tôi là Lãnh Liệt, điều tra cho tôi một chút, tất cả tài liệu của người phụ nữ hiện đang ở bên cạnh Thiếu chủ!" Lãnh Liệt nói xong cúp điện thoại. Sao cô lại đúng lúc quen biết cả Mộ Thần và Diệu Tinh như vậy, sao lại đúng lúc... ở nước ngoài cô lại cứu được Mộ Sở, người giống hệt với Mộ Thần như vậy... Chuyện này, thật đúng là càng chơi càng ngày càng thấy thú vị...

**** phân * cắt tuyến ****

Diệu Tinh đi cùng với Tiêu Lăng Phong từ trong nhà ra ngoài. Mấy ngày hôm nay, hai người cùng nhau đi ra đi vào như vậy, nghiễm nhiên trở thành một đôi tình nhân nhỏ ngọt ngào. Trong công ty cũng sớm đã truyền đi những lời nói bóng nói gió, nhưng mà đối với hết thảy những chuyện này, Tiêu Lăng Phong tựa hồ cũng không có một chút ý tứ chán ghét nào. Có lúc gặp phải những người già ở trong khu biệt thự, mấy người bọn họ còn có thể cười nói: "Cô gái à, đây là chồng của cháu sao, thật là rất biết chăm sóc đấy!". Đối với sự hiểu lầm như vậy, Tiêu Lăng Phong tựa như rất thích được đáp lại: "Bà ơi, cô ấy vẫn còn chưa đồng ý gả cho cháu đâu ạ!" @MeBau*diendan@leequyddom@ Tiêu Lăng Phong "Giải thích" nghe rất "vô tội".

"Cô gái này, một chàng trai tốt như vậy, cháu cần phải biết quý trọng nhiều hơn mới được!" Bà cụ nhắc nhở về đây thiện ý. Diệu Tinh thật sự cảm thấy có chút khóc không ra nước mắt. Cô không phải là không thích cảm giác như thế, chỉ là đối với loại biến chuyển nhanh chóng như vậy, trong lòng Diệu Tinh vẫn có chút khó chịu như cũ. Cô vẫn thấy áy náy, cảm thấy thật có lỗi với Mộ Thần, cô cảm thấy chán ghét mình. Cô đã cùng với Tiêu Lăng Phong rồi, nhưng mà trong lòng lại nghĩ tới người đàn ông khác.

"Sáng sớm làm sao mà lại đã thất thần như vậy?" Tiêu Lăng Phong nhíu lông mày lại, giúp Diệu Tinh thắt lại giây an toàn. đi●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn
"Một mối sao?" Anh hỏi một câu mang hai ý nghĩa.

"Anh..." Diệu Tinh nỉ nhò.

"Em đồ mặt cái gì, anh đang hỏi có phải gần đây công việc của em quá bận rộn hay không!" Tiêu Lăng Phong đắc ý cười nhẹ: "Hay là... lúc này em đang muốn... Hà?" Ha ha... Anh cười nhẹ.

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh giận đến giậm chân.

"Được rồi, được rồi, anh không cười nữa!" Tiêu Lăng Phong làm tư thế giờ tay đầu hàng trắng, sau đó nỏ máy xe.

Đi theo xe của bọn họ lái ra khỏi khu biệt thự, một chiếc xe xa hoa, màu đen cũng khởi động chậm rãi đi theo. Dọc theo đường đi, chiếc xe nọ vẫn đi theo sau xe của Tiêu Lăng Phong, nhìn Tiêu Lăng Phong dừng xe đi xuống mua đồ ăn, nhìn động tác của anh giống như đang làm ảo thuật rút ra một cành hoa. Diendanlequydon, Nhìn thấy sự vui mừng lẫn sự ngọt ngào trong mắt Diệu Tinh. Nhìn Tiêu Lăng Phong chỉ chỉ lên gò má của mình, sau đó Diệu Tinh lại thật sự hôn lên trên đó...

Lách cách... Tiếng khớp xương cọ sát vào nhau truyền đến, Mộ Sở vẫn nhìn chăm chăm vào cảnh trước mặt, một màn hạnh phúc, ngọt ngào kia làm cho ánh mắt của anh đỏ lên bởi vì sự đố kỵ. Đã liên tục mấy ngày nay, Mộ Sở luôn vẫn đi phía sau bọn họ, mặc dù anh biết rất rõ ràng sẽ nhìn thấy cái gì, biết rất rõ ràng sẽ đau lòng, nhưng mà... anh vẫn không thể khống chế được bản thân mình.

"Diệu Diệu, anh thật sự đã làm cho em chán ghét đến như vậy, có phải hay không, có phải cả đời này em sẽ không thể nào tha thứ cho anh nữa, đúng không!" Anh nỉ non nghe đầy thống khổ. Thật xin lỗi, anh thật sự không nghĩ muốn làm thương tổn tới em, không phải như vậy...

Tay cầm mở cửa xe bị chặn lại. Cốc cốc cốc. Đột nhiên có người gõ lên cửa sổ thủy tinh của xe một cái, Mộ Sở quay đầu sang nhìn. Bên ngoài cửa xe là không phải là ai khác, chính là Lê Viêm.

"Làm sao anh lại tới đây, không phải tôi đã nói với anh rằng không phải đi theo tôi hay sao?" Mộ Sở có chút căm tức. "Thế nào, ông nội lại muốn anh tới đi theo tôi phải không?"

"A Sở, làm sao anh có thể nói như vậy!" Lê Viêm hỏi: "Tôi biết chuyện của tiểu thư Diệu Tinh đã làm cho anh chịu một chấn động rất lớn, nhưng mà chung quy thì anh cũng không có thể nào làm như vậy chứ! Nđ là Minh đang ở gần đây, nếu là anh gặp được anh thì phải làm sao bây giờ!"

"Anh nên hỏi chính bản thân anh phải làm sao bây giờ ấy!" Mộ Sở cắn răng. Nếu không phải là bởi vì Minh, anh làm sao có thể lại làm tổn thương đến Diệu Tinh, lại còn nói ra với cô những lời nói quá đáng như vậy...

"Anh không thể kích động như vậy. A Sở, ở một vài mức độ nào đấy, sự tín nhiệm ông cụ Mộ đối với Minh cũng không ít hơn anh đâu!"

"Nếu như vậy thì cứ bảo ông ấy dứt khoát đón Minh tới để trông nom Ám Dạ có phải là tốt hơn không, tìm tôi làm gì!" Mộ Sở gào thét, trong câu nói mang theo tính trẻ con, thật giống như là một đứa trẻ không cam lòng khi bị mất đi một thứ gì mà mình mến yêu vậy.

"A Sở, việc anh phải làm bây giờ không là ở chỗ này để thương tâm, oán trời trách đất. Mà là phải củng cố thực lực của mình, chờ khi nào anh có đủ thực lực để có thể bảo vệ mình, hơn nữa còn phải có khả năng để bảo vệ được người phụ nữ mà mình muốn ở chung một chỗ kia nữa..." Lê Viêm nói xong, vỗ vỗ bờ vai của Mộ Sở.

Xa xa, Mộ Sở nhìn thấy Minh ngồi ở trong xe, bọn họ nhìn nhau, trong đôi mắt lộ rõ vẻ sát khí nồng đậm. Mộ Sở nắm thật chắc quả đấm, thời điểm anh đưa tay cầm súng thì bị Lê Viêm ngăn cản.

"A Sở, tin tưởng tôi đi, bây giờ vẫn còn chưa phải lúc, cũng tin tưởng lời tôi, năng lực của Minh tuyệt đối cũng không hề kém anh đâu. Hãy nhẫn nại một chút."

Lách cách... Mộ Sở lại cắn răng thật chặt. Sau đó khởi động xe, giống như khiêu khích liền cho xe lướt sạt qua từ bên cạnh xe của Minh, cực kỳ nguy hiểm, những thứ khác tôi chơi bắt quá với anh, Minh, việc đưa xe, anh còn kém xa lắm...

Minh hần hần nhìn chăm chăm vào chiếc xe của Mộ Sở đi xa! Hừ! Tôi đây cũng muốn nhìn một chút xem, anh còn có thể đắc ý được bao lâu nữa! Chờ anh chọc giận ông cụ Mộ rồi, anh cứ chờ mà bị thu thập, tôi cũng không cần phải ra tay động thủ.

Minh vừa nghĩ tới, đột nhiên nhận thấy được ngoài cửa sổ xe có tiếng động khác thường. Minh cực kỳ nhanh chóng lấy súng ra nhắm ngay cửa sổ xe. Nhưng anh lại nhìn thấy đó là một cô gái, vẫn hướng cái nhìn về phía hòng súng như cũ, không chút sợ hãi.

"Anh còn nhớ rõ tôi không?" Dương Nhượng Thi không để ý tới hòng súng đen ngòm kia, tự mình ngồi vào trong xe: "Người đứng đầu Tứ Đại Hộ Pháp. Minh!"

Minh nhìn lên người phụ nữ đang ở trước mặt mình, khóe miệng hơi nhếch lên: "A! Dương Nhượng Thi. Người được Thiếu chủ mới cung chiêu." Khóe miệng của anh ta tràn ra một ý cười giễu cợt: "Thế nào, tìm tôi có việc gì vậy?"

"Nhìn bộ dạng của anh thật sự giống như đang rất khinh thường." Không thêm để ý đến sự giễu cợt của Minh, Dương Nhượng Thi xoay mặt đi đáp lại.

"Đối với một người đến cái chết cũng không xứng được chết ở trong tay của tôi, tại sao tôi lại phải khách khí chứ!" Minh thu hồi lại súng lục: "Nếu là cô thật sự có vinh hạnh được chết ở trong tay tôi, vậy thì cô cũng cần phải vui vẻ mới phải!"

"..." Dương Nhượng Thi không lên tiếng, mà chỉ nhìn lại Minh.

"Nếu như cô bị tôi giết, lúc đầu còn có thể chứng minh Thiếu chủ yêu cô, nhưng mà... Ông cụ Mộ đối với người ở lại bên cạnh Thiếu chủ mà nói, thì bất kể thế nào... Cô có hiểu ý của tôi không!"

"Ý của anh là bất quá A Sở không thương ta!" Dương Nhượng Thi biểu hiện cũng không thêm để ý: "Không liên quan, có thể được cùng với người mình yêu ở chung một chỗ, cũng chưa hẳn không phải là một việc vui vẻ." Dương Nhượng Thi nói xong cắn răng thật chặt. Kể từ khi Mộ Sở thiếu chút nữa đã làm cho Trình Diệu Tinh xảy ra tai nạn xe cộ ở bên ngoài bệnh viện, thì sau đó anh liền vẫn chưa hề trở lại nhà, cũng không nhận điện thoại của cô. Dương Nhượng Thi không sao tìm được bóng dáng của anh. Thật vất vả ngày hôm qua Mộ Sở mới đi về. Nhưng mà... Anh đã say đến rồi tỉnh rồi mù. Anh hung hăng muốn cô. Thực sự là cô chưa từng bao giờ cảm nhận được tình cảnh lần sự chuyển động cấp thiết đến như vậy, nhưng mà... cái tên từ trong miệng anh gọi không ngừng kia lại là cái tên Trình Diệu Tinh. Nắm thật chặt quả đấm, Dương Nhượng Thi buộc bản thân mình phải thật tỉnh táo: "Ông cụ Mộ của anh không cách nào tiếp nhận đứa cháu nội của mình đang muốn đào tạo trở thành người nối nghiệp của Âm Dạ lại có nhượng điểm, cũng không thể nào tiếp nhận... cả hai đứa cháu nội của mình lại cùng yêu cùng một người phụ nữ như vậy..."

"Cô trái lại rất hiểu, xem ra ông cụ Mộ giữ cô lại cũng không phải là không có lý do!" Nói xong Minh thò người tới, đưa tay nâng cái cằm của Dương Nhượng Thi: "Có như một người phụ nữ có tâm cơ sâu nặng như vậy ở đây, sợ rằng, không có người phụ nữ nào có thể đến gần Thiếu chủ, hơn cũng sẽ không có người nào có thể có cơ hội trở thành điểm yếu của Thiếu chủ được!"

"Tôi có thể coi như đây là lời nói khích lệ của anh phải không?" Dương Nhượng Thi nhún mi lại.

"Dĩ nhiên!" Minh gật đầu: "Nói đi, hôm nay tới tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi muốn anh giết Trình Diệu Tinh!" Dương Nhượng Thi nói xong, trong mắt lộ ra một ánh nhìn hung ác.

"Nhưng mà ông cụ Mộ đã ra lệnh rồi, chỉ cần Thiếu chủ cách xa người phụ nữ kia, thì sẽ không động đến cô ấy!" Minh nhướng mày.

"Tướng ở bên ngoài có lúc không cần phải tuân theo quân mệnh." Dương Nhượng Thi nói. "Tôi không phủ nhận tư tâm của mình, A Sở yêu người phụ nữ kia, chỉ cần cô ta còn sống, A Sở vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn đến tôi. Cho nên, chỉ khi nào cô ta chết thì tôi mới có hi vọng, bất quá... Chuyện này đối với anh cũng không phải là không có chỗ tốt!" Dương Nhượng Thi nói điều kiện: "Không phải là anh cũng không phục A Sở lần hay sao? Nếu như anh giết được Trình Diệu Tinh rồi, có thể tùy tiện tìm lý do để phục mệnh đối với ông cụ Mộ. Lãnh Liệt tìm mọi cách để bảo vệ người phụ nữ kia như vậy, như thế không phải là cũng có thể đã kích đến Lãnh Liệt hay sao? Chuyện này có điểm nào không tốt đâu? A! Còn có A Sở, A Sở rất để ý tới người phụ nữ này, anh giết cô ta, còn không phải là đã khơi thông một chút những tâm tư ở trong lòng đó sao!"

"Làm sao cô lại có thể là một người phụ nữ khủng bố như vậy nhỉ?" Minh hỏi. Cho dù là nữ sát thủ máu lạnh ở trong tổ chức cũng sẽ không kinh khủng và tâm cơ sâu nặng như người phụ nữ này.

"Tôi có phải là người kinh khủng hay không, điều đó không trọng yếu. Chỉ cần chúng ta có cùng chung lợi ích trong chuyện này là được. Nếu là anh lo lắng, việc tùy tiện giết Trình Diệu Tinh không phù hợp với nhiệm vụ mà ông cụ Mộ đã giao cho, như vậy, chỉ cần ở thời điểm A Sở và người phụ nữ kia ở bên nhau thì anh động thủ... Như vậy chuyện... sẽ không có liên quan gì đến anh nữa rồi..." Dương Nhượng Thi nhẹ giọng nhắc nhở, nụ cười trên khóe miệng càng phát ra âm hiểm hơn. Trình Diệu Tinh. A Sở, tất cả đều là do các người đã ép tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Chúng ta không bao giờ quay lại được nữa

Thiên Tuấn.

Sau khi Diệu Tinh trở lại công việc, quan hệ của cô và Tiêu Lăng Phong dường như trở nên ảm áp hơn, công việc lại càng thêm lu bù hơn lên. Cho dù không có việc gì, Tiêu Lăng Phong cũng vẫn cứ kêu Diệu Tinh lên phòng làm việc, sau thật lâu cô vẫn không ra được. Đối với lần này, một số người cảm thấy, bọn họ coi như là xứng đôi, ở chung một chỗ cũng không có gì là không tốt. Cũng có người đổ kỵ nổi điên, trong đó đương nhiên bao gồm cả Lisa. Từ lần trước sau khi cô thú tội, Tiêu Lăng Phong không bao giờ nữa phân công công việc cho cô nữa. Cái chức vị thư ký kia chỉ là thùng rỗng kêu to, đừng nói đến chuyện đi gặp Tiêu Lăng Phong, ngay cả liếc mắt nhìn anh một cái cũng rất khó. Phiền loạn ném xuống thứ gì đó trong tay, cô bỏ đi ra ngoài công ty, không chịu nổi sự lạnh lùng bỏ qua của Tiêu Lăng Phong. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Hơn nữa, cô không thể chịu nổi cái cảnh nhìn Tiêu Lăng Phong và Trình Diệu Tinh thân mật với nhau không coi ai ra gì. Lisa đứng dựa vào ở cửa công ty, cô không buồn để ý đến hình tượng, châm một điếu thuốc lá, dùng sức hút vài hơi. Nếu như đây là Đường Nhã Đình, cô chấp nhận thua vì tình nghĩa giữa Đường Nhã Đình đã lớn lên cùng với Tiêu Lăng Phong. Nhưng mà Trình Diệu Tinh kia thì sao? Cô thua ở chỗ nào...

Ngon giữa đang kẹp điếu thuốc lá đột nhiên bị nắm chặt trong lòng bàn tay, tàn thuốc đang cháy đỏ nung phồng bàn tay của cô. Cô đau đến cũng hít một hơi, nhưng mà cũng vẫn không chịu buông tay, mùi vị thịt bị đốt cháy nhàn nhạt tràn ngập ra trong không khí.

"Trình Diệu Tinh, tôi sẽ không buông tha cho cô, tuyệt đối sẽ không!" Lisa gầm lên, sau đó xoay bước tránh ra. di@en*dyan(lee^qu.donn), Lúc xoay người, cô đụng vào một người: "Anh là người mù à?" Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt tức giận nắn một câu, sau đó đập giày cao gót bỏ đi.

A... Sẽ không bỏ qua cho Trình Diệu Tinh? Một tiếng cười thật khê phát ra, "người đàn ông" kia chậm rãi ngẩng đầu lên. Lấy cái mũi xuống, "người đàn

ông" này chính là Đường Nhã Đình.

Lisa, cô ở ngay trước mặt Lăng Phong đã vạch trần tội giả họa cho Trình Diệu Tinh, tìm người làm tổn thương tôi, tôi đây còn chưa tính, vậy mà Đường Cát Nguyên bắt Trình Diệu Tinh đi, cô lại còn dám giả họa chuyện này cho tôi. Chuyện này tôi sẽ không cứ thế mà buông tay như vậy. Tôi muốn cô phải trả một giá thật lớn! Tôi cũng lại rất muốn xem một chút, dĩ nhiên là quý ông xem là ai sẽ là người không chịu buông tay đây... Đường Nhã Đình hung hăng nói xong, quả đấm dần dần siết chặt lại.

Lãnh Liệt từ trong xe ra ngoài, trong ngực ôm một xấp tài liệu thật dày, nhìn người đàn ông đáng về quý quai say sưa ở cửa công ty kia, anh khẽ cau mày lại. Nhưng mà không đợi anh thấy rõ, người này đã nhanh chóng rời đi. Là anh đã quá khẩn trương hay sao! Tại sao anh cảm thấy người này rất khả nghi... Người này chắc chắn không phải là người của Âm Dạ. Ông cụ Mộ đã phái Minh đi rồi, cũng sẽ không sử dụng những người khác hành động nữa. Như vậy có thể nói... Người này cũng chỉ là một trong hai khả năng, một là Dương Nhược Thi phái tới, một người khác chính là Đường Nhã Đình...

"Joe, tôi dặn anh tra chuyện ở trong quán rượu hôm đó, đã tra ra thế nào rồi?" Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Liệt.

"Anh cảm thấy chuyện này còn phải đi điều tra nữa sao? Vừa hận Diệu Tinh lại rất căm ghét Hạ Cẩm Trinh, dĩ nhiên, đàn ông, quý, đồn cũng chỉ một người như vậy!" Lãnh Liệt không chút lưu tình tiết lộ ra Đường Nhã Đình. Tay của Tiêu Lăng Phong thoáng run lên một chút, trong nháy mắt sắc mặt trở nên âm u lạnh lẽo hơn. Trong con người của anh tràn đầy sự thất vọng cùng sự tức giận.

Chung quy trong anh lúc này có cảm giác mọi loại tình cảm đang đan xen vào nhau rất rối loạn. Chuyện này, anh đã sớm biết kết quả, nhưng quả thật là anh vẫn còn ôm một tia hi vọng cuối cùng, muốn phải tin tưởng Đường Nhã Đình vẫn còn có một chút nhân tính hiền hòa lương thiện như lúc đầu. Bây giờ nhìn lại, thật sự mới thấy chính anh đã biết bao nhiêu lần chạy trốn! Joe nói đúng, không cần thiết phải coi lời bảo đảm cùng lời hứa khi còn bé là trọng yếu như vậy. Ngay từ lúc cô vì mình, tự biến tự diễn trận tai nạn xe cộ kia, thì cô gái Đường Nhã Đình luôn cần người bảo vệ kia liền đã chết. Nghĩ đến trận tai nạn xe cộ kia, Tiêu Lăng Phong đột nhiên ý thức được, vụ tai nạn xe cộ của Mộ Thần, Diệu Tinh vẫn còn không biết đó là bởi vì bị thiết kế, nếu như... Cô biết. Cô sẽ như thế nào đây? Có thể có sẽ rời bỏ khỏi anh hay không...

Cách! Cái bút trong tay Tiêu Lăng Phong phát ra một tiếng nứt vỡ. Tại sao cô ta lại luôn muốn làm tổn thương Diệu Tinh hết lần này đến lần khác như vậy? Đường Nhã Đình, tôi đã cho cô sự tha thứ dễ dàng như vậy mà vẫn còn chưa đủ sao?

"Trước mắt anh không cần phải nghĩ nhiều đến mức như vậy, vẫn là trước nên giải quyết chuyện trước mắt đi đã!"

Tiêu Lăng Phong chậm rãi nắm tay thành quyền, có lẽ... Thật sự anh cần phải nói chuyện một chút với Đường Nhã Đình về Diệu Tinh. Hiện tại, một sát thủ kia thôi thực sự đã làm cho anh quá bị nhức đầu rồi, nếu như Đường Nhã Đình lại tiếp tục quấy rối đối với anh nữa thì...

Đường Nhã Đình không nghĩ tới Tiêu Lăng Phong sẽ gọi điện thoại cho mình như vậy. Cô hướng về phía gương vừa vội vã vừa bận rộn, ăn mặc trang điểm hơi lâu, cô mới có dũng khí bước ra cửa. Lăng Phong, có phải hồi là anh đã hận rồi hay không, anh vẫn còn nhớ mãi không quên những tình cảm giữa hai chúng ta từ nhỏ đến lớn, có đúng không?

Trong phòng ăn.

Tiêu Lăng Phong cố ý lựa chọn một vị trí ở trong góc nhỏ. Đường Nhã Đình vừa vào cửa, đầu tiên theo thói quen cô liếc mắt một cái liền phát hiện ra Tiêu Lăng Phong ngay. Đường Nhã Đình cười khẽ, mặc dù cô đã làm chuyện sai lầm, nhưng mà Tiêu Lăng Phong vẫn hiểu rõ suy nghĩ của cô.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình không kiềm chế được sự kích động, trong lòng thật run rẩy. Nhìn Tiêu Lăng Phong đứng dậy nhìn về phía mình thời điểm này hô hấp của cô gần như đã sắp dừng lại.

"Tới đây. Ngồi đi!" Không giống như trong dĩ vãng, Tiêu Lăng Phong không hề kéo cái ghế ra giúp cô. Anh chẳng qua chỉ đưa tay làm một tư thế, thái độ lạnh nhạt đến mức làm người ta đau lòng...

Không sao hết, Đường Nhã Đình chỉ cần có thể được gặp mặt Tiêu Lăng Phong, cô sẽ phải tranh thủ cơ hội này. Cô gượng cười ngồi xuống.

"Lăng Phong, anh có khỏe không?" Đường Nhã Đình cười hỏi.

"Tôi rất khỏe!" Lăng Phong nói nghiêm túc, từ trước cho tới bây giờ, anh cũng chưa từng bao giờ khỏe như vậy.

Nụ cười của Đường Nhã Đình chợt cứng đờ, bởi vì anh cùng với Trình Diệu Tinh cho nên rất khỏe sao? Tiêu Lăng Phong, anh quả nhiên là tàn nhẫn. Thời điểm anh yêu tôi, có thể cung chiều đưa người ta lên tận Thiên đường, khi anh chán ghét, cũng có thể đạp người ta xuống địa ngục, vĩnh viễn cả đời không được luân hồi...

"Chúng ta chọn món ăn đi!" Không muốn tiếp tục cái đề tài này, Đường Nhã Đình mở miệng nói.

"Tôi đã chọn rồi!" Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn Đường Nhã Đình: "Hôm nay tôi tìm cô là muốn nói chuyện về Diệu Tinh một chút!" Tiêu Lăng Phong trực tiếp mở miệng nói thẳng: "Nhã Đình, coi như nể tình chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên như vậy, tôi cầu xin cô đừng nghĩ muốn tiếp tục đi gây sự với Diệu Tinh nữa!"

Nụ cười ngượng trên khóe miệng Đường Nhã Đình cứng ngắc lại, Cô cũng đã không thể nào cười nổi nữa rồi: "Cho nên hôm nay anh tới tìm em chính là vì chuyện này sao?" Đường Nhã Đình cắn răng.

"Đúng vậy!" Tiêu Lăng Phong cũng không phủ nhận: "Nhã Đình, chuyện đã qua, tôi cố gắng nỗ lực để cho mình không để ý tới. Nỗ lực để cho mình tin

tưởng rằng, cô vẫn còn là một người con gái đơn thuần, yếu đuối như khi còn là một cô bé ngày xưa..."

"Cố gắng?" Đường Nhã Đình cười: "Tiêu Lăng Phong, nói cách khác, trong lòng của anh cũng sớm đã nhận định em là một người ác độc, trong lòng của anh rất dễ ý đến những chuyện mà em đã làm phải không?" Đường Nhã Đình trần thuật. Nhìn mình ăn mặc cẩn thận như vậy, cô cảm thấy cực kỳ giễu cợt, cô tỉ mỉ trang điểm để chạy tới nơi này, chính là để phải nghe thấy anh bảo vệ người phụ nữ khác như thế nào sao? "Nhã Đình! Không nên tiếp tục làm những chuyện hại người hại mình như vậy nữa! Nhã Đình, việc cô nên làm bao giờ là trở về là chính mình, bắt đầu cuộc sống mới!"

"Anh cảm thấy em còn có thể bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa hay sao?" Đường Nhã Đình hỏi. "Nhà họ Đường bởi vì chuyện của Đường Cát Nguyên mà bao giờ đã xong rồi. Còn em, bởi vì ra chuyện đoạn băng video bị lộ ra ngoài ánh sáng, mà trở thành một người bị người đời thóa mạ là dâm phụ. Ngay cả... ngay cả việc em trở thành một người phụ nữ hoàn chỉnh cũng không còn được nữa rồi! Anh cảm thấy em còn có tư cách gì để bắt đầu lại sống một lần nữa đây? Tiêu Lăng Phong, anh cảm thấy em còn có thể trở lại như ngày trước được hay sao?"

"Vì những lý do nào mà cho đến tận ngày hôm nay cô vẫn cảm thấy đây là lỗi của người khác?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Đây hết thảy đều là do chính cô tạo thành."

"Vâng, là em tự tìm, nhưng mà... Tiêu Lăng Phong, em như vậy không phải là vì anh hay sao?" Đường Nhã Đình hỏi lại một câu, nước mắt rơi xuống: "Em bao giờ đã là người chỉ có hai bàn tay trắng rồi! Thứ duy nhất có thể đánh cuộc chính là về sau, nếu như đánh cuộc thắng, thì về sau này em cũng sẽ hạnh phúc, mà thua, thì em cũng không có gì phải sợ. Cùng lắm thì chính là chỉ chết có một lần mà thôi."

"Làm sao cô lại trở nên một người đáng sợ như vậy!" Tiêu Lăng Phong đau lòng hỏi.

"Hiện tại cảm thấy em đáng sợ sao?" Đường Nhã Đình cười: "Năm đó khi anh nói lời thề son sắt đối em, thời điểm anh ở trước giường dụ dỗ em, cũng không thấy anh nói như vậy."

Lời nói này của Đường Nhã Đình đã làm cho Tiêu Lăng Phong cảm thấy trong lòng nhói lên một cái rất đau. Hai người bọn họ đã từng có những hồi ức tốt đẹp như thế, nhưng lại bị cô nói ra thành những lời không sao chịu được như thế. Tiêu Lăng Phong thở ra một hơi thật sâu: "Nói đi, cô muốn thế nào thì mới có thể không đi gây sự với Diệu Tinh!"

"Hãy trở lại bên cạnh em!"

"Cô biết là chuyện này là không thể nào mà!" Tiêu Lăng Phong không chút do dự cự tuyệt thẳng thừng, hoàn toàn chọc giận Đường Nhã Đình, cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Vốn là... đối với cô ta tôi cũng đã có thể có một phần nào đó cảm thấy có sự áy náy, nên định buông tha cho cô ta một số chuyện. Thế nhưng mà bây giờ... Tiêu Lăng Phong, chỉ bằng sự bảo vệ của anh đối với cô ta như vậy, tôi cũng sẽ cứ như vậy không dừng tay nữa."

"Nhã Đình, tôi vẫn nói với cô một câu như thế, tôi vốn xem hai chúng ta đã cùng nhau lớn lên, mới đến nói chuyện cùng với cô! Thế nhưng một khi mà cô đã không muốn như vậy, thì tôi cũng không có biện pháp nào khác! Tôi cũng không tin, bằng vào năng lực của mình, tôi lại không thể nào bảo vệ được ngay cả đối với người phụ nữ yêu mến của mình!" Tiêu Lăng Phong cũng không ở khách khí.

Ha ha... Nghe những lời nói kia của Tiêu Lăng Phong..., Đường Nhã Đình bật lên một tràng cười điên loạn thành tiếng: "Người phụ nữ mà mình yêu mến!" Đường Nhã Đình hỏi lại: "Tôi thực sự không nghe lầm đấy chứ! Anh thế mà lại là một người giả bộ coi một người phụ nữ khác thành một người phụ nữ yêu mến trong lòng nh như vậy..."

Tiêu Lăng Phong lạnh lùng trợn mắt nhìn Đường Nhã Đình một cái, liền xoay người rời đi. Cô ta điên rồi, điên thật rồi.

"Tiêu Lăng Phong!" Thấy Tiêu Lăng Phong nhất định bỏ đi, Đường Nhã Đình mất khống chế kêu to: "Nếu như bây giờ anh rời đi, tôi đây liền nói chuyện của anh và Trình Diệu Tinh cho cha mẹ cô ta biết!" Cả người Đường Nhã Đình run rẩy, ngay cả hàm răng cũng đang run rẩy.

"Muốn nói thì cô cứ đi mà nói!" Tiêu Lăng Phong đáp lại một câu về không thêm để ý. Nhưng sau đó anh lại xoay người lại, nhàn nhạt nhìn Đường Nhã Đình: "Nếu như cô đã nói phá vỡ ra như thế, vậy thì tôi cũng không có gì hay để nói nữa rồi. Tôi đây sẽ lập tức tới cửa cầu hôn, tôi tin tưởng, chỉ cần Diệu Tinh thích, thì Trình Ngự, chắc chắn là sẽ không quyết tuyệt. Ông nội tôi... ông ấy rất tán thưởng Diệu Tinh."

"Tiêu Lăng Phong!" Đường Nhã Đình giận đến kêu to: "Tại sao anh cứ phải đối xử với tôi như vậy!" Cô nói chất vấn.

Chuyện đã đi đến đường cùng như vậy, Tiêu Lăng Phong siết chặt ngón tay của mình, cố gắng sau đó không để cho mình dao động. Anh đã dung túng đối với Đường Nhã Đình quá nhiều, cho nên cô ta mới làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy! Rất khó nói đây không phải là kết quả do sự dung túng của anh. Từ từ xoay người lại, Tiêu Lăng Phong sải bước bỏ đi.

"Lăng Phong!" Trông thấy Tiêu Lăng Phong ra đi, Đường Nhã Đình đột nhiên tiến lên, phịch một tiếng liền quỵ xuống: "Lăng Phong!" Cô níu lại ống tay áo của Tiêu Lăng Phong. "Anh đừng đi!" Đường Nhã Đình than thở khóc lóc, nói cầu xin: "Không phải là em có ý muốn nói ra những lời đó! Lăng Phong, đó là em nói bậy, đó không phải lời nói thật lòng của em! Em... Chỉ là do em đã quá đổ kỵ. Lăng Phong..."

Bàn tay Tiêu Lăng Phong càng siết lại chặt chẽ hơn, anh cúi đầu nhìn Đường Nhã Đình đang khóc run rẩy.

"Lăng Phong, cho em một cơ hội có được hay không? Em biết là em đã sai lầm rồi!" Đường Nhã Đình nói ra một câu về đáng thương

"..." Tiêu Lăng Phong nhắm mắt lại. Anh hít sâu một hơi: "Nhã Đình, chúng ta không bao giờ quay lại được nữa!" Anh lắc đầu.

"Sẽ không đâu!" Đường Nhã Đình nói xong đột nhiên ôm lấy Tiêu Lăng Phong: "Lăng Phong, chỉ cần ngài nguyện ý cho em cơ hội, chúng ta sẽ có thể bắt đầu một cuộc sống mới lần nữa!" Đường Nhã Đình khóc, in dấu môi son lên trên cổ áo Tiêu Lăng Phong. "Lăng Phong, em yêu anh, tha thứ cho em một lần thứ nhất, có được hay không?..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Hạng súng đen ngòm

Đường Nhã Đình thất hồn lạc phách đi ra khỏi phòng ăn, cô cũng không thèm quay đầu nhìn mọi người chung quanh vẫn còn đang nghị luận, hay chụp hình, chỉ chỉ chỗ chỗ đối với cô. Hình ảnh Tiêu Lăng Phong vô tình gạt cánh tay của cô ra để rời đi, không ngừng hiện lên trước mắt cô

"Trình Diệu Tinh. Tao sẽ không đội trời chung với mày ..." Đường Nhã Đình lớn tiếng gào thét.

Thời điểm Tiêu Lăng Phong trở lại công ty. Diệu Tinh và Lãnh Liệt vẫn đang thảo luận với nhau vẫn đề gì đó. Nhìn nụ cười trên mặt Diệu Tinh, đột nhiên trong lòng của anh cảm thấy thoải mái hơn. Diệu Tinh! Anh sẽ bảo vệ em! Diễ~đầ~n~le~quy~đo~n Sẽ gìn giữ vĩnh viễn nụ cười thật vui vẻ kia cho em, cũng sẽ vĩnh viễn làm cho em được sống vui vẻ... Nhất định sẽ như vậy...

"Đang nói chuyện gì thế?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"A, một chút chuyện bên ngoài công việc thôi mà!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong, nhưng mà... Dần dần, nụ cười của Diệu Tinh lại phai nhạt đi.

"Sao vậy?" Đối với sự thay đổi đột ngột kia của Diệu Tinh Tiêu Lăng Phong cảm thấy khó hiểu. Mới vừa rồi còn tốt đẹp là thế, thế nào mà vừa nhìn thấy anh liền biến chuyển nhanh như vậy sao!

Diệu Tinh từ từ nắm chặt vạt áo, diễ~đầ~n~le~quy~đo~n cúi đầu nói: "Không có sao!" Cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong giọng nói lộ ra một chút uất ức.

"..." Tiêu Lăng Phong nhìn Lãnh Liệt một chút. Lãnh Liệt cũng lắc đầu một cái, mới vừa còn vui vẻ như thế kia mà, thế nào đột nhiên lại trở nên không vui như vậy! Phụ nữ, quả thật là loại động vật thay đổi thất thường. Lãnh Liệt than nhẹ. Nhìn bộ dáng luống cuống của Tiêu Lăng Phong, anh cảm thấy có chút buồn cười, có thể khiến cho một người như Tiêu Lăng Phong trở nên như thế, e rằng cũng chỉ có một mình Trình Diệu Tinh mà thôi! Haiz... Tình yêu quả thật là một chuyện khiến người ta cảm thấy rất đáng sợ. Lãnh Liệt mượn cơ hội đi, Tiêu Lăng Phong liền kéo Diệu Tinh vào trong phòng làm việc.

"Sao vậy?" Tiêu Lăng Phong dịu dàng hỏi Diệu Tinh. Anh không lên tiếng thì còn tốt, khi nghe thấy tiếng của anh hỏi, D ≡ diễ~đầ~n~le~quy~đo~n liền mở miệng nói: "Diệu Tinh?" Tiêu Lăng Phong có chút bận tâm.

Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn dấu môi son trên cổ áo trắng nõn của Tiêu Lăng Phong, trong lòng cô lại thấy khó chịu một hồi. Bộ quần áo này của anh đều do cô giặt giũ là ừ, hiện giờ trên đó thế nhưng lại in dấu vết của người khác. Càng nghĩ Diệu Tinh lại càng thấy tức giận, hô hấp của cô cũng trở nên dồn dập hơn.

"Tiêu Lăng Phong..." Diệu Tinh gọi tên anh, nhưng mà rất nhanh, cô lại phát hiện ra, cô không có tư cách gì để chất vấn anh về lai lịch của dấu môi son kia! "Tôi muốn từ chức!" Bản thân không biết nên nói cái gì cho phải, Diệu Tinh cứng rần nuốt nước mắt trở lại.

"Sao thế? Diệu Tinh, có phải cái đó của em lại tới rồi hay không?" Tiêu Lăng Phong cười xấu xa nheo chặt chớp mắt Diệu Tinh.

"Anh mới cái đó lại tới!" diễ~đầ~n~le~quy~đo~n Diệu Tinh giận dữ hầm hừ, ngay sau đó, cô phát hiện, cái đó thật thật lâu rồi không thấy tới...

"Không được cáu kỉnh như vậy!" Tiêu Lăng Phong dỗ dỗ dành dành Diệu Tinh. Từ trước đến giờ có thể nói anh luôn không có tính nhẫn nại, nhưng mà đối với Trình Diệu Tinh anh lại rất nhẫn nại, chính anh cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Nhìn khóe môi của Diệu Tinh cong lên, anh mỉm cười hôn lên.

Ồ!... Diệu Tinh không vui đẩy Tiêu Lăng Phong ra, "Trên người anh vẫn còn mang theo mùi vị của người khác, anh đừng có đụng chạm vào tôi!" Diệu Tinh hét to.

Tiêu Lăng Phong cả kinh. Cô làm sao biết được! Anh có thể xác định, hôm nay Đường Nhã Đình không hề dùng nước hoa, anh cũng có thể bảo đảm anh không có bất kỳ sự tiếp xúc bất kỳ với người phụ nữ nào khác ngoài Diệu Tinh... Tiêu Lăng Phong từ từ xoay mặt lại. Anh nhìn thấy một dấu vết in ở trên cổ áo của mình: "Ha ha..." Tiêu Lăng Phong vui vẻ cười ra thành tiếng: "Diệu Tinh, em đang ghen."

"Người nào ghen!" Giống như là bị nói trắng ra tâm sự, Diệu Tinh tức giận đẩy Tiêu Lăng Phong ra. "Buổi chiều nay tôi xin nghỉ!" Diệu Tinh nói xong liền xoay người chạy ra ngoài, không để cho Tiêu Lăng Phong bất kỳ cơ hội nào mở miệng giải thích!

Tiểu Lăng Phong khẽ cười một tiếng. Anh lắc đầu một cái về bất đắc dĩ, đi vào phòng nghỉ ngơi thay quần áo. Vì thế, Trình Diệu Tinh, cái cô gái gốc nghiệt này thật sự là đang ghen đấy! Như vậy là em vẫn luôn để ý đến anh, có phải hay không...

Diệu Tinh tâm hoảng ý loạn chạy ra ngoài công ty. Cho đến khi cô chạy đi ra bên ngoài rồi, cô mới dừng bước lại. Trình Diệu Tinh, mày đúng là điên rồi, có phải hay không! Mày vừa mới nói cái gì vậy? Anh ta đi đâu, làm cái gì, ở chung một chỗ cùng với ai, đó là quyền tự do của anh ta, tại sao mày lại cứ muốn để ý như vậy. Mày có tư cách gì mà tức giận, giữa mày và anh ta không có gì hết, giữa mày và anh ta... Bất quá chỉ là quan hệ hợp đồng...

Bùm! Hai chữ hợp đồng kia hung hăng đập mạnh vào trái tim của Diệu Tinh. Có lẽ do gần đây cô đã sống cuộc sống thật là vui vẻ, cô có chút đắc ý cho nên đã quên mất thực tế rồi. Bọn họ thực sự chỉ là quan hệ hợp đồng mà thôi... Rất nhanh tay Diệu Tinh chậm rãi nắm lấy vạt áo, nơi ngực cô, sự đau đớn đang từ từ lan ra từng tác từng tác một...

Trình Diệu Tinh. Mày không nên nghĩ đến chuyện này nữa, không nên nghĩ đến nữa, biết không... Cô cứ tự nói với mình như vậy, cũng không hề phát hiện ra, bởi vì thất thần mà cô đã càng chạy càng xa, cũng không hề phát hiện ra, từ khi cô chạy ra cách khỏi công ty, đã có người chậm rãi đuổi theo bước chân của cô rồi...

Diệu Tinh cứ đi, không biết là đang đi đâu nữa, chỉ cảm thấy mệt chết đi được. Sau đó cô dừng bước lại để nghỉ ngơi. Bây giờ đã là sau giờ Ngọ, Diệu Tinh ngồi ở trên ghế dài ven đường, vừa vịn ở dưới bóng râm của tòa nhà có kiến trúc thật cao kia chống đỡ. Thời điểm cô tháo giày ra khỏi đôi chân mình, ánh mắt của cô liền rơi vào trên chiếc nhẫn mà cô đang đeo trên tay...

Chiếc nhẫn này của Mộ Thần tùy thời tùy chỗ cũng sẽ làm cô đau lòng, lần này, lại một lần nữa làm cho Diệu Tinh cảm thấy đau nhói thật sâu. Cô chậm rãi giơ tay lên, áp bàn tay vào trên ngực. Mộ Thần, Diệu Tinh không nên quên anh, có phải hay không...

"Thế nào? Vui vẻ cùng với Tiểu Lăng Phong đủ rồi. Hiện tại liền có thời gian để nghĩ đến anh trai của tôi hay sao?" Vẫn đứng ở sau lưng Diệu Tinh, Mộ Sở, do dự hồi lâu, cuối cùng anh vẫn tiến lên để chào hỏi. Chẳng qua là anh lựa chọn phương thức chính là để cho cả hai người cùng đau đớn.

Nghe thấy giọng nói của Mộ Sở, Diệu Tinh ngẩn người ra, sau đó cô đứng dậy. Nhìn Mộ Sở, đôi môi cô khẽ mấp máy, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Mộ Sở cười. Kinh ngạc kéo bàn tay của Diệu Tinh ra, nhìn chiếc nhẫn trên tay cô. "Đến cả ngón tay cũng xinh đẹp như vậy, khó trách anh trai của tôi lại yêu em đến như vậy!" Mộ Sở nói xong cũng duỗi bàn tay của mình ra, lấy từ trên ngón út ra một chiếc nhẫn giống như đúc: "Em có cảm thấy đôi nhẫn này rất giống cặp nhẫn tình nhân hay không? Anh trai của tôi cũng chưa từng được hưởng thụ sự đãi ngộ này, đương nhiên bị tôi lượm mất tiện nghi!" Mộ Sở nói xong, nụ cười trên khóe miệng càng phát giễu cợt. Sự thật đúng là như vậy! Chiếc nhẫn trên tay Mộ Sở kia, mới đúng là chiếc nhẫn của Mộ Thần đưa cho cô, mà chiếc nhẫn trên tay Diệu Tinh chính là chiếc nhẫn thuộc về anh. Nó đã bị đánh tráo khi ở bệnh viện Mộ Sở đã cầm ở bên trong đó một con chip, tùy thời tùy chỗ, lúc nào anh muốn cũng có thể biết được vị trí của Diệu Tinh. Như vậy, anh mới có thể bảo vệ sự an toàn của cô tốt hơn.

Diệu Tinh rút tay của mình về. "Mộ Sở!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên, "Tôi biết anh hận tôi vì chuyện của Mộ Thần! Tôi cũng không có lời nói nào để giải thích, anh nghĩ muốn thế nào, tôi cũng cảm thấy sẽ không có câu oán hận..."

"Tôi muốn em!" Mộ Sở nói về kinh ngạc.

"Anh..."

"Nhìn xem, tôi cũng biết là em không hề thật tâm mà!" Mộ Sở bĩu môi, lộ ra một nụ cười, nhìn vừa giống như là bị uất ức lại như vừa muốn nói giễu cợt.

Diệu Tinh hít thở thật sâu, cố gắng để cho bản thân mình không để ý tới những lời nói kia của Mộ Sở...

"Tôi buổi chiều còn phải đi làm, tôi đi trước!"

"Em làm sao cứ luôn luôn tránh né tôi như vậy, hả?" Mộ Sở đưa tay kéo cánh tay Diệu Tinh: "Sợ Tiểu Lăng Phong biết hai chúng ta gặp mặt sao?" Mộ Sở hỏi, trong giọng nói của anh tràn đầy sự chua xót.

"Diệu Tinh, em như vậy thật không công bình chút nào!" Mộ Sở chép miệng. "Haiz... Phụ nữ, quả thật đều là loại động vật vô tình!" Anh vuốt vuốt mái tóc của Diệu Tinh.

"Chuyện ấy không liên quan đến anh. Mộ Sở, anh đủ rồi đấy." Diệu Tinh cau mày: "Nếu như anh không phải là em trai của Mộ Thần, tôi đã sớm không thèm khách khí với anh rồi!"

"Tôi lại thấy không đủ! Nếu như tôi không phải là em trai Mộ Thần, Trình Diệu Tinh, tôi đã sớm cưỡng dâm em rồi!"

"Anh..." Diệu Tinh tức giận đến mức sắc mặt tái nhợt đi, nói không nên lời, từ đó cũng bỏ quên, ở một địa phương không xa, có một hòng súng đen ngòm đang hướng về phía cô...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Diệu Tinh, đừng sợ, anh ở đây!

Bởi vì tức giận mà thân thể Diệu Tinh phát run. Trong mắt của cô hàm chứa đầy nước mắt, nhưng lại quật cường không để cho nó rơi xuống. Mộ Sở nhìn Diệu Tinh. Hãy mặc sức ghét tôi đi! Diệu Tinh cho dù là em hận tôi cũng rất tốt! Ít nhất, nhiều năm sau em còn có thể nhớ tới một người, một người mà em đã từng khắc sâu oán hận như vậy.

"Mộ Sở, về sau anh đừng bao giờ nói anh là em trai của Mộ Thần nữa, anh không xứng với..." Diệu Tinh cắn răng run rẩy.

"Cũng xin em không nên nói em là bạn gái của Mộ Thần, đừng bao giờ nói là em yêu anh ấy nữa!" Mộ Sở rất dùng sức gần giọng nói từng chữ: "Em, cũng không xứng..."

"Tại sao anh lại nói như vậy?" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh hỏi: "Mộ Sở, anh không có bất kỳ tư cách nào để bình luận quá khứ của tôi và Mộ Thần!"

"Em cảm thấy tôi không có sao?" Mộ Sở vòng qua trước mặt Diệu Tinh, chống đỡ ở trên thân thể Diệu Tinh. Ngăn trở tầm mắt cùng hòng súng của Minh ở nơi xa: "Tôi đã nói rồi, cái thế giới mà không có Mộ Sở tôi đây, muốn trông nom, thì mọi chuyện không được phép!"

"A Sở, sao anh lại ở nơi này!" Dương Nhược Thi từ nơi không xa chạy tới. Vốn là cô đang đứng ở xa nhìn lại, cô khát vọng nhìn thấy máu tươi của Trình Diệu Tinh chảy ở chỗ này, nhưng mà Mộ Sở lại đột nhiên xuất hiện, di@en*dyan(lee^qu.donn), hơn nữa anh lại còn chậm chạp không chịu rời đi. Dương Nhược Thi liếc mắt nhìn về chiếc xe đang ở nơi xa, nhẹ nhàng gật gật đầu. Chỉ cần phân tán sự chú ý của Mộ Sở...

"Dương Nhược Thi, sao em lại tới đây!" Buông Diệu Tinh ra, Mộ Sở xoay người, trên mặt không hề nhìn thấy gợn sóng, nhưng mà trong mắt lại có một chút ngỡ vực. Thế nào mà Dương Nhược Thi lại xuất hiện tại nơi này. Hơn nữa thời điểm này lại còn có cả Minh cũng ở đây. Gần đây người giúp việc trong nhà nói, Dương Nhược Thi luôn thần thần bí bí đi ra ngoài, cũng không dẫn theo người nào đi theo. Lãnh Liệt nói cô đã đi gặp Đường Nhà Đình, vậy có phải là... đi●n☆đ●àn☆q●ủyđ●ôn Dương Nhược Thi cũng đã gặp Minh rồi hay không?

"A Sở. Anh đang suy nghĩ gì vậy?" Dương Nhược Thi hỏi, cô nỗ lực lộ ra nụ cười quen thuộc đối với Mộ Sở, nhưng trong lòng cô lại hận đến nóng nảy. Mộ Sở thỏa thích ở trên người của cô, nhưng từ trong miệng lại gọi vang cái tên của Diệu Diệu. Dương Nhược Thi nắm quyền thật chặt, một tầng oán hận độc ác đã lan tràn vào trong con người của cô.

"A, không có gì!" Mộ Sở lắc đầu một cái. Anh giơ tay lên nhẹ nhàng lau đi một chút mồ hôi hột trên chóp mũi Dương Nhược Thi, trong mắt tràn đầy vẻ quan sát. Đột nhiên Mộ Sở cảm thấy, người phụ nữ ở trước mắt này, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng hiểu cô thật sự...

Diệu Tinh đứng ở bên cạnh Mộ Sở, tỉnh táo một hồi lâu, cô mới có khí lực xoay người. Thật là đủ rồi, cô không bao giờ nữa muốn gặp lại người này, không bao giờ muốn gặp nữa.

"Muốn đi đâu?" Thấy Diệu Tinh xoay người bỏ đi, Mộ Sở túm cổ tay Diệu Tinh kéo trở lại: "Ba người chúng ta cũng coi là một loại duyên phận đặc thù. Em và Được Thi là cố giao. Chúng ta... thiếu chút nữa thì đã trở thành người nhà, em cũng không muốn ngồi xuống uống một chén sao?"

"Mộ Sở, anh buông tay ra!" Diệu Tinh kêu to,

"Thế nào? Cùng với Tiêu Lăng Phong rồi. Người khác đụng cũng không được đụng sao?" Mộ Sở cười. "Được, tôi buông tay!" Anh dùng lực đứng thẳng một cái, Diệu Tinh bị lực đạo đột nhiên này làm cho té lăn ra trên đất. Cũng vào đúng thời điểm này, một âm thanh vang lên. Xoảng! Tiếng thủy tinh bị vỡ vang lên ở sau lưng Diệu Tinh...

"A..." tiếng thét chói tai cùng với tiếng súng vang lên. Tất cả mọi người đều rối loạn một hồi, xóc xếch chạy đi hướng về bốn phía. Diệu Tinh bị chuyện đột phát này dọa sợ. Cô ngồi dưới đất, động cũng không dám động.

Vào lúc này tiếng còi tuyệt vọng của cảnh sát vang lên, lại càng có thêm nhiều người di chuyển trên đường không sợ chết để chụp được một màn này. Tới tới lui lui đều là người chạy tán loạn. Diệu Tinh không cách nào đứng dậy, chỉ có thể co rúm người lại về phía sau.

Tiêu Lăng Phong... Cô thấp giọng ní non, làm cho trái tim Mộ Sở đau nhói thật sâu. Anh nhìn Diệu Tinh ngồi ở giữa một đồng mảnh thủy tinh, cố gắng quay mặt đi, không để ý tới vẻ thâm Diệu Tinh, chỉ ôm thật chặt Dương Nhược Thi, nhẹ giọng an ủi...

"Diệu Tinh!" Ở trong âm thanh hỗn loạn, Diệu Tinh nghe thấy giọng nói thuộc về Tiêu Lăng Phong. Cô ngẩng đầu lên, Tiêu Lăng Phong đã chạy đến bên cạnh anh. Sợi tóc ướt sũng mồ hôi dính bết vào trên mặt của anh. Hơi thở của anh dồn dập, áo sơ mi đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp.

"Lăng Phong!" Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh tủi thân kêu lên một tiếng ai oán. nhào vào trong ngực Tiêu Lăng Phong. Ô ô... Diệu Tinh nắm thật chặt lấy áo của Tiêu Lăng Phong khóc to lên.

"Ai bảo em chạy loạn!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng hỏi, bất quá chỉ bằng thời gian anh đổi quần áo, vậy cô gái nhỏ này lại thật sự không thấy đau nữa. Anh trách mắng đồng thời cũng đau lòng vì Diệu Tinh. Là do sai lầm của anh nên mới để cho Diệu Tinh đưa thân vào trong nguy hiểm. "Được rồi Diệu Tinh, không sao, không sao rồi!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng an ủi Diệu Tinh, lau nước mắt cho cô: "Diệu Tinh, đừng sợ, anh ở đây..." Tiêu Lăng Phong nói an ủi, sau đó xoay mặt lại nhìn chăm chăm vào Mộ Sở.

Mộ Sở ôm thật chặt Dương Nhược Thi. Nhẹ giọng dùng lời nói nhỏ nhẹ để an ủi cô. Một màn như vậy thật sự đã kích thích Tiêu Lăng Phong. Không khó đoán ra chuyện này là nhằm vào Diệu Tinh. Nhưng mà, đối với chuyện như thế này, anh lại cũng không có lấy một chút bày tỏ, coi như anh không

muốn bảo vệ Diệu Tinh, chẳng lẽ đến an ủi và sự áy náy mà anh cũng không có ư, chuyện này là nguyên nhân là bởi vì từ Mộ Sở mà ra.

"Anh nhìn tôi làm gì?" Mộ Sở nhú mi. "Đáng tiếc... Cảnh sát tôi, nếu không anh làm sao lại có thêm cơ hội, một lần nữa thể hiện anh hùng cứu mỹ nhân!" Anh giữu cột, ánh mắt quan sát Diệu Tinh, từ trong mũi phát ra hừ một tiếng đầy vẻ khinh thường chế cười.

"Mộ Sở, nếu như Diệu Tinh bởi vì mày mà bị thương tổn, tao sẽ không bỏ qua cho mày." Tiêu Lăng Phong nói xong, ôm lấy Diệu Tinh xoay bước rời đi.

Diệu Tinh tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, nắm thật chặt lấy áo của anh, áp vào trong ngực: "Tiêu Lăng Phong, em cũng biết, nhất định là anh sẽ tới..."

Thật là động lực quan trọng đối với anh. Hô hấp của Tiêu Lăng Phong tựa như có thời gian ngắn ngủi trộm ngừng lại. Diệu Tinh tin cậy anh như vậy làm cho anh cảm thấy mừng rỡ, cũng cảm thấy trách nhiệm của mình lớn hơn. "Diệu Tinh, anh sẽ bảo vệ cho em thật tốt!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng bảo đảm...

Mộ Sở ôm Dương Nhược Thi, nhìn bóng dáng của Tiêu Lăng Phong cùng Diệu Tinh từ từ biến mất ở trong tầm mắt, thu hồi lại sự mất mát trong mắt. Anh từ từ cúi đầu nhìn người trong ngực "bị giết mình". Tại sao anh không cảm nhận được cô sợ... Một người phụ nữ, gặp phải chuyện như vậy, có ai có thể tỉnh táo được như thế chứ. Tại sao anh đột nhiên cảm thấy cái người phụ nữ đã chung sống với mình ba năm qua lại xa lạ như thế...

Dương Nhược Thi tựa người vào trong ngực Mộ Sở. Cô nắm thật chặt lấy quần áo của anh. Thân thể bởi vì tức giận khẽ run, như vậy mà mày cũng không chết được. Trình Diệu Tinh, chuyện sẽ không kết thúc như vậy đâu, coi như Minh thất thủ, coi như tao không để ý tới. Đường Nhã Đình kia cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày đâu. Tao muốn nhìn xem Tiêu Lăng Phong có thể bảo vệ cho mày được bao lâu.

Sự kiện nổ súng nơi đầu đường, rất nhanh liền lên tin tức, lại còn có một đoạn video quay lại rõ ràng một cảnh hỗn loạn kia. Đối với sự kiện đầy tội ác này, lực lượng cảnh sát ở thành phố T đã huy động một lực lượng cảnh sát lớn truy đuổi theo, điều tra, nhưng mà... Hiệu quả lại cực kỳ bé nhỏ

Mộ Sở ngồi tê đít trên bàn xem tin tức trong ti vi. Khớp xương ngón tay nắm thật chặt chiếc điều khiển ti vi từ từ trắng bệch ra.

Minh, anh làm việc bất lợi, lại vừa làm kinh động đến cảnh sát. Tôi lại là muốn nhìn một chút xem, anh sẽ làm thế nào để trả lời cho ông nội đối với việc đã giao phó đây. Mộ Sở cười lạnh một tiếng. Nhìn theo phương hướng lên trên lầu một chút. Được Thi, em không nên để cho anh phải thất vọng, trong chuyện này anh hy vọng sẽ không có bất kỳ liên quan nào đối với em, nếu như... em thật tham dự. Như vậy... Anh không biết mình sẽ làm ra cái gì nữa.

Lệ Viêm đứng ở một bên nhìn Mộ Sở, cái tin tức này, căn bản là Mộ Sở tự mình thiết kế. Anh muốn mượn tin tức, muốn ông nội nhìn thấy Minh thất thủ như thế nào... nhìn thấy ở thời điểm nguy cấp, người mà anh bảo vệ chính là một người phụ nữ khác, nhưng mà... Liệu ông nội sẽ tin tưởng một chuyện như vậy sao?...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Trừng phạt vô cùng tàn nhẫn

Sự kiện nổ súng ở đầu đường đã làm cho Diệu Tinh bị kinh sợ. Cô ngồi ở trên ghế sa lon, người co lại thành một đoàn, thật lâu vẫn không thể nào thoát ra nổi từ bên trong cơn hoảng sợ kia.

Tiêu Lăng Phong đứng ở một bên nhìn bà vai Diệu Tinh run rẩy, con người âm trầm thêm mấy phần. Khi sự nóng nảy và lo lắng đi qua anh bắt đầu cảm thấy khó hiểu tại sao Diệu Tinh lại ở chung một chỗ cùng với Mộ Sở, cô rời đi bất quá cũng chỉ là mấy phút, Mộ Sở làm sao đã xuất hiện.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong đi sang ngồi bên cạnh, ôm lấy bà vai đang run rẩy của cô. "Đừng sợ, không sao rồi!" di@en*dyan(lee^qu.donn), Anh an ủi cô sau đó ôm Diệu Tinh vào trong ngực mình. Anh cũng muốn hỏi một chút để tìm hiểu, nhưng là chuyện về anh em nhà họ Mộ, vẫn luôn là đề tài cấm kỵ giữa bọn họ, anh không muốn phá hư sự yên bình tốt đẹp giữa hai người, mà phải rất khó khăn mới có được. Cho nên, anh cố gắng đè xuống sự nghi ngờ trong lòng mình.

Tiêu Lăng Phong, mày đã yêu cô ấy, thì phải tin tưởng cô ấy, không phải sao? Tiêu Lăng Phong chậm rãi hôn lên môi Diệu Tinh, mười ngón tay đan xen vào nhau thật chặt, anh ôm cô vào trong ngực. Tại sao chỉ khi nào anh kề sát ở bên cô thật chặt, thì anh mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của Diệu Tinh. Tại sao mỗi một lần Mộ Sở xuất hiện thì anh lại cảm thấy không có một chút cảm giác an toàn nào... Diệu Tinh, em là của anh, chỉ có thể là của anh...

Ở bên ngoài cửa sổ sát đất, Lisa nhìn hai người đang ngồi ở trên ghế sa lon ôm nhau thật lâu, hôn nhau, ánh mắt từ từ biến thành màu đỏ. Không, cô mới không muốn cứ như vậy mà buông tha cho họ. Cô mới không cần. Từ nhỏ đến lớn cô luôn thuận buồm xuôi gió, làm sao cô có thể quen được khi có ai đó nói không với cô như vậy. Cô không thể nào cho phép có ai đó cướp đi những gì cô yêu.

"Chúng ta đi nhìn!" Cô hung hăng cắn răng, đạp giày cao gót lắc mông đi ra ngoài bãi đậu xe.

Cô lắc mông đi về hướng xe của mình, đột nhiên từ phía sau lưng có người bịt lấy miệng của cô. Lisa không còn kịp nữa giày giụa liền đã mất đi tri giác,

tại một góc chết camera không nhìn thấy, Đường Nhã Đình lộ đầu ra liếc mắt nhìn, nhìn Lisa bị nhét vào trong xe.

"Lisa, cô dám thiết kế tôi, tôi liền muốn cô phải trả một giá thật lớn!" Đường Nhã Đình hừ lạnh một tiếng, cài nút của cái mũ trên chiếc áo choàng rộng rãi, sau đó cô nhanh chóng đi vào phía cửa hông bên cạnh, an toàn theo lối cầu thang lầu rồi đi.

Sắc trời dần dần muộn, đây là một khu nhà đã bỏ hoang từ lâu. Mặc dù cách các khu nhà trong trung tâm thành phố cũng không xa lắm, nhưng là lại đặc biệt hỗn loạn. Có đôi khi, còn có thể nghe thấy âm thanh của binh khí đánh nhau.

Nực cười làm sao! Lisa nằm ở trên mặt đất ướt ướt, trên đất tràn đầy những tờ báo cũ rách cùng giấy gói thực phẩm. Gió đêm xuyên thấu qua cửa sổ thổi vào, mang theo mùi vị đồ bỏ đi gay mũi. Cô bỗng nhúc nhích không thoải mái. Đối với mùi vị khó ngửi này Lisa cực kỳ bất mãn. Từ từ mở mắt ra, cô mới nhận thấy được dường như có chuyện gì đó không đúng. Không phải là cô đang ở bãi đậu xe chuẩn bị đi về nhà, thế nào bao giờ lại xuất hiện tại nơi này vậy!

Lisa từ từ ngẩng đầu lên. Cô nghe thấy tiếng cười thật thấp, trong lòng thấy kinh hãi mãnh liệt, cô ngẩng đầu lên. Mặc dù ánh đèn cũng không sáng ngời, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ, lúc này có mấy gã đàn ông đang đứng ở trước mặt mình.

Chuyện gì đã xảy ra thế này, cô đã bị bắt cóc sao? Lisa hoảng sợ nuốt nước miếng.

"Tĩnh rồi?" Giọng nói tục tằn của gã đàn ông nghe có chút đáng sợ. Hắn nói xong, ngồi chồm hồm xuống túm Lisa lên, "Chắc chắc chắc... Thật là một mỹ nhân, nhìn thấy cô em như thế này, anh đây cũng không kiềm chế được nghĩ muốn hung hăng yêu thương cô em!"

Ha ha... Nghe lời nói này của gã đàn ông, mấy người kia cũng bật cười như phát cuồng.

"Các người là ai?" Lisa kêu lên thất thanh. Cho dù là vào giờ phút này, cô cũng không thể quên cảm giác ưu việt của thiên kim tiểu thư.

"Cô em cho rằng đây là người nhà của cô em sao? Còn dám hướng về phía ông đây mà hô to gọi nhỏ nữa sao. Cô em có tin ông đây muốn em một hồi thì khí lực gọi của em cũng không còn nữa hay không?" Gã đàn ông hung hăng uy hiếp, tiếp ngay sau đó chính là một tiếng cười nhẹ vang lên. Tiếng cười thật thấp, êm dịu, rất hiển nhiên là tới từ một cô gái. Lisa theo tiếng cười kia nhìn sang, nhìn thấy bóng dáng trước mặt mình, đầu tiên là Lisa nghi ngờ một hồi, ngay sau đó trong đầu liền nổ ầm một tiếng.

"Đường, Đường Nhã Đình!" Lisa run rẩy, như vậy nói cách khác, những người này là do Đường Nhã Đình sắp xếp rồi. Nguy rồi! Trong đầu của cô lúc này chỉ có thể nghĩ được hai chữ này.

"Sao? Sợ hãi phải không?" Thấy Lisa đã nhận ra mình, Đường Nhã Đình đứng dậy, "Vậy thì đó là do chính cô đã làm rất nhiều việc trái với lương tâm, cảm thấy có lỗi với tôi, cho nên khi nhìn thấy tôi cô mới cảm thấy phải lo sợ!" Đường Nhã Đình lấy chiếc mũ xuống để lộ ra một mái tóc đã cắt ngắn.

"Đường Nhã Đình, cô muốn làm gì!" Thấy Đường Nhã Đình từng bước đi đến gần, Lisa có chút khản trương. "Cô đừng có tới đây!"

"Lisa, cũng đã đến lúc này rồi, cô vẫn còn hô to gọi nhỏ đối với tôi hay sao? Tôi cầu xin cô nhận rõ sự thật lúc này có được hay không!" Đường Nhã Đình vươn tay nắm lấy cái cằm của Lisa, móng tay thật dài của Đường Nhã Đình khảm vào tận sâu lớp da tay của Lisa.

Ừm... Lisa rên lên một tiếng, trong lòng bàn tay cô toát ra một lớp mồ hôi lạnh. Ánh mắt của Đường Nhã Đình thật là đáng sợ. Cô ta muốn làm gì..

"Cô không cảm thấy bây giờ cô mới sợ là hơi trễ rồi sao?" Đường Nhã Đình chê cười, "Lisa khi cô thiết kế tôi thì lẽ ra cô cần phải nghĩ đến sẽ có hôm nay!"

"Tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì, cô mau chóng thả tôi ra một chút! Nếu như cô dám đụng đến tôi, ba ba tôi sẽ không bỏ qua cho cô!"

Chát! Một âm thanh chát chúa vang quanh quẩn thật lâu. Lisa bị một cái tát có lực này đánh cho một cái lật nghiêng mặt đi, một dòng máu đỏ tươi theo khóe miệng chảy xuống dưới.

"Cô hãy nhìn cho rõ vào sự thật có được hay không!" Đường Nhã Đình cười, "Bây giờ cô đang ở trong tay tôi, sự sống chết của cô đang nằm ở trong tay tôi đó. Cô đã không cầu xin tôi coi như xong, vậy mà cô vẫn dám hô to gọi nhỏ đối với tôi nữa sao? Lisa. Tôi xem cô có vẻ là chán sống rồi!"

Nghe thấy lời nói của Đường Nhã Đình..., theo bản năng Lisa liền run lên một cái. Cô nhìn mấy người chung quanh, trái tim liền đập mạnh mẽ và chạm ở trong lồng ngực, giống như tùy thời trái tim cũng sẽ nhảy ra ngoài.

"Đường Nhã Đình, cô không thể đối xử với tôi như vậy!"

"Vậy thì điểm cô thiết kế đối với tôi, cô bao giờ nghĩ tới chuyện này hay không, có thể nghĩ đối với tôi như vậy hay không?" Đường Nhã Đình hỏi: "Lisa, vốn dĩ mối quan hệ giữa hai chúng ta chẳng qua cũng chỉ là tình địch mà thôi. Tôi chán ghét cô nhưng mà không đến nỗi rất mong cô chết. Nhưng mà cô lại thiết kế chuyện đối với Trình Diệu Tĩnh sau đó gài tang vật cho tôi. Chẳng những vì vậy ba ba tôi đã bị dính líu, ngay cả Lăng Phong cũng rời xa khỏi tôi, chán ghét đối với tôi đến tận xương tủy! Cô nói xem... Chuyện này chúng ta nên làm như thế nào với cô đây, hả?" Đường Nhã Đình dùng sức nắm lấy cái cằm của Lisa nhắc lên.

"Cô có chứng cứ gì mà nói tôi như vậy?" Lisa hỏi. Cô có thể xác định chắc chắn đã dùng điện thoại của Đường Nhã Đình để gửi hình đi, mọi chuyện cô đều làm rất bí ẩn. Đường Nhã Đình làm sao mà biết được.

"Lisa, cô cảm thấy còn cần phải có chứng cứ sao?" Đường Nhã Đình cười: "Cho dù có dùng ngón chân để nghĩ, cũng có thể nghĩ ra được là sự kiện kia là do chính cô làm, nhưng mà... Đoạn thời gian đó chuyện của tôi quá nhiều, tôi không rút ra được thời gian để mà tính sổ với cô. Nhưng mà bây giờ... Lisa, chúng ta mang hết nợ nần cũ ra để tính với nhau một lượt." Đường Nhã Đình nói xong khoe miệng lộ ra nụ cười cực kỳ nguy hiểm và tàn nhẫn.

"Đường Nhã Đình, cô không nên dính vào!" Lisa lớn tiếng kêu. "Bọn họ là ai... Chúng ta không cừu không oán, tại sao các đối xử với tôi như vậy!" Lisa giằng co.

"Tôi nói này, tiểu thư Lisa chẳng lẽ cô không biết cái gì gọi là có tiền là có thể xui ma khiến quỷ được hay sao?" Đường Nhã Đình nhìn Lisa ánh mắt đầy vẻ thương hại. Chỉ bằng cái đồ ngu xuẩn Lisa kia, liệu có tư cách và có mưu lược gì để chơi đùa với Đường Nhã Đình cô đây!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199-2: Trừng phạt vô cùng tàn nhẫn 2

Tiền sao? Lisa nhìn Đường Nhã Đình, không phải là nhà họ Đường đã xong rồi sao, làm sao cô ta có thể có dư thừa tiền để thuê những người này.

"Tiểu thư Lisa, vậy cô có biết không, có một câu nói gọi là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa..." Đường Nhã Đình cười khanh khách. Mặc dù công ty của nhà họ Đường không có ở đây. Nhưng mà nhiều năm qua Đường Cát Nguyên làm bao nhiêu chuyện xấu như vậy, nhưng mà vấn đề tiền bạc lại không hề thiếu. Mặc dù hiện tại bây giờ gặp phải chuyện này, sau nhiều biến cố như vậy, tiền mà Đường Nhã Đình dự trữ được, so ra vẫn có một số lượng khá quan.

"Các người thả tôi ra, các người muốn cái gì tôi cũng có thể cho các người. Các người không nên làm thương tổn đến tôi!"

@MeBau*diendan@leequyddonn@ Lisa nói điều kiện: "Cô trả cho các người bao nhiêu, tôi nguyện ý ra gấp đôi, không, chỉ cần các người nguyện ý bỏ qua cho tôi, bao nhiêu tiền, tùy các người ra giá."

Khanh khách... Tiếng cười vui vẻ ồ ạt ra từ phần môi của Đường Nhã Đình. Thật là buồn cười: "Cô yên tâm đi, bọn họ sẽ không muốn mạng của cô đâu!"

"Đường Nhã Đình cô cũng ưa thích nghĩ muốn như thế nào!" Lisa sợ hãi lui về phía sau. Người phụ nữ này quá đáng sợ, chết sao? Đó không phải là chuyện đáng sợ nhất. Cô khóc. Đột nhiên bị người đẩy một chút, thân thể của Lisa cũng bị ngã ngửa về phía sau, té ở trên chiếc giường bản thủ giường. Chân dẫm trên giường tẩn ra mùi nấm mốc làm người ta nôn mửa. Còn có rất nhiều dấu vết chất lỏng đã khô khốc sau khi...

Nôn... Trong dạ dày Lisa đột nhiên cuộn cuộn một hồi. Lisa phun ra... Cô cũng không còn kịp đứng dậy nữa, liền nôn ói chất bắn ra ở ngay trên giường.

"Ha ha... diễn~đàn~lê~quý~đôn Cảm thấy ghê tởm sao?" Đường Nhã Đình cười: "Tôi nghĩ... Thứ làm cho cô thực sự cảm thấy ghê tởm còn ở phía sau kia!"

"Đường Nhã Đình, cô muốn thế nào!"

"Không muốn thế nào hết, chính là... Muốn cô ném thử một chút niềm vui thú của một người phụ nữ, cô... không phải là cô vẫn luôn rất yêu Lăng Phong ư, không phải là vẫn luôn nghĩ hết biện pháp quyến rũ anh ấy hay sao, hả?" Đường Nhã Đình như rồng mây. "Cô đã tịch mịch khó nhìn như vậy, tôi đây liền giúp cô một chút." Đường Nhã Đình cười âm u lạnh lẽo: "Tôi bảo đảm sẽ làm cho cô cảm thấy rất thoải mái! Coi như là Lăng Phong, hẳn cũng cùng sẽ không thể làm cho cô được thư thái như vậy đâu!" Đường Nhã Đình đi tới bên giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào gương mặt Lisa: "Tôi dám cam đoan, với bản chất dâm dăng của cô, sự ôn nhu của Lăng Phong sẽ không thể nào thỏa mãn được cô!"

"Phi!" Diễn~đàn~lê~quý~đôn Lisa hung hăng một nhử nước miếng thóa mạ ở trên mặt Đường Nhã Đình: "Đường Nhã Đình, tôi xin cô đấy, trước khi cô nói đến người khác thì hãy tự soi gương mình trước đi. Nếu so sự dâm dăng, tôi thế nào cũng không bằng một phần vạn cô. Ở thành phố T này, có người nào không biết đại tiểu thư nhà họ Đường là một kỹ nữ kia chứ!"

"Đồ khốn!" Đường Nhã Đình tức giận nổi nóng quạt một cái tát lên mặt Lisa. Khí lực quá lớn. Lisa bị đánh ngã lăn ra ở trên giường! "Mày nói lại lần nữa xem!" Đường Nhã Đình một phát kéo tóc của Lisa: "Mày thử nói lại lần nữa xem!" Đường Nhã Đình hét lên, cổ họng gần như đã khản đặc.

"Tao nói lại lần nữa thì như thế nào!" Lisa cười: "Đường Nhã Đình, mày mới đúng là đồ khốn. Không đúng. Là loại hàng bị người ta chơi đùa giày xéo đến nát bét ra rồi!" Lisa nói xong bật lên tròng cười ha ha: "Đổi lại tao là Tiểu Lăng Phong, tao cũng sẽ không bao giờ đi yêu một con đĩm, bất cứ ai cũng nhận làm chồng như vậy!"

"Đồ dê tiện, đồ bi ổi!" Đường Nhã Đình đánh Lisa giống như đã nổi điên lên rồi vậy. Móng tay bén nhọn xẹt qua làn da của Lisa, lưu lại từng đường những vết cào rớm máu. "Giỏi lắm! Mày thật sự xem thường tao! Ngày hôm nay tao sẽ phải cho mày biết thế nào gọi là dê tiện!" Đường Nhã Đình mắng, chưa hết giận còn nhảy lên giường, đạp ở trên bụng Lisa mấy đạp: "Lisa, mày có biết, ngày đó là ba ba tao đã làm Trình Diệu Tinh như thế nào không?" Đường Nhã Đình cười: "Hôm nay tao cũng vậy, cũng muốn cho mày biết cảm giác SM có mùi vị như thế nào!" Đường Nhã Đình nói xong đưa tay giật luôn váy của Lisa xuống. Bộ nội y màu đen với hai luồng tuyết trắng bên trong theo nhịp thở phập phồng lên xuống. Lisa chặt vật nằm ở trên giường, một màn này làm cho mấy người ở phía sau có chút không thể chờ đợi!

"Đường Nhã Đình, mày sẽ không được chết từ tế đâu!" Lisa mắng to.

"Tao hi vọng tính mệnh mày còn có đến ngày đó, để nhìn thấy tao chết không được từ tế như thế nào!" Đường Nhã Đình cười. "Mấy người hãy chú ý phục vụ tiểu thư Lisa!" Đường Nhã Đình nói xong cười cười, quệt quệt lòng bàn tay. "Không cần phải quá thô bạo đâu".

"Đường Nhã Đình, mày đúng là loại phụ nữ ác độc, khó trách Tiêu Lăng Phong không nghĩ đến mày, khó trách Hạ Cẩm Trình chơi mày đã rồi lại còn phải đá văng mày ra, đây đều là mày tự tìm, là báo ứng của mày, báo ứng... Những lời mắng chửi của Lisa làm mấy gã đàn ông đang lồi kếu váy áo của Lisa bật lên tiếng cười dâm dục, vừa vận tiếng vãi vốc bị xé rách truyền đến. "Các người là một lũ cầm thú, buông tao ra!" Lisa lớn tiếng kêu gào: "Cứu mạng!" Cô gào thét nghe đầy tuyệt vọng

"Đừng kêu lên như thế!" Gã đàn ông về bắt mẫn. "Móa nó (câu chửi), đã cùng ông đẩy lên giường rồi, cần gì phải cố làm ra vẻ căng thẳng như lúc mới ban đầu như vậy, cuối cùng đều trở thành dâm phụ tru lên thực giống như chó sói vậy!" Gã đàn ông mắng xong đưa tay cởi quần áo của mình ra. Trên người của hắn, các loại vết sẹo lần lượt xâm lên người đàn xen vào nhau. Chỉ cần nhìn thôi cũng đã làm cho người ta không nhận được cảm giác ghê tởm

"Oe..." Lisa không sao kiềm chế được lại một lần nôn mửa chộc giận đến gã đàn ông kia.

"Con mẹ nó, mày là chán ghét từ ghê tởm ông đây có phải không?" Hắn kéo Lisa lên. Hôm nay ông đây liền để cho mày được biết, mày đã phải cầu xin một người mà mày cảm giác thấy ghê tởm là như thế nào! Hừ..."

Gã đàn ông đẩy Lisa ra, sau đó hướng về phía người ở đằng sau nháy mắt. Nhận được chỉ thị, gã đàn ông rất nhanh lấy hộp đồ nghề đổ ra, rào một cái, liền ném lên giường.

Lisa nhìn roi da và các loại dụng cụ ở bên cạnh, con người mờ trắng đến thật to,

"Không, không muốn!" Lisa lớn tiếng kêu gào, "Các người không thể đối xử với tôi như vậy, không muốn!" Lisa lớn tiếng kêu gào... Vút! Một roi trước hết đã rơi vào trên người của Lisa...

"A!" Lisa kêu lên một tiếng thê thảm. "Cầu xin anh, hãy bỏ qua cho tôi, cầu xin anh..." Lisa ra sức cầu xin.

"Hiện tại đã biết cầu xin tha thứ cho rồi sao! Ha ha... Mới vừa không phải là thái độ rất mạnh mẽ đó sao? Hãy tiếp tục lớn tiếng mắng chửi đi! Để cho ông đây nhìn xem đến tột cùng đồ chó cái này mạnh miệng đến thế nào!" Gã đàn ông hung hăng lớn tiếng thóa mạ. Ngọn roi liền lập tức rơi vào trên người Lisa loạn xạ. Rất nhanh y phục của Lisa bị xé rách ra đến không còn thành hình dạng gì nữa, roi bừa bãi vào trên người của cô. Trên những mảnh vải dính đầy những vết máu, theo sự lên xuống của ngọn roi mà bị xé đến nát bấy tan tành thành những mảnh vụn nhỏ nhỏ từ từ tả bay xuống.

"Cầu xin anh đừng tiếp tục đánh tôi nữa, cầu xin các người..." Bị đau đến không chịu nổi, Lisa hèn mọn cầu xin. "Tha cho tôi..."

"Cầu xin chúng ta lên trên người cô đi!" Gã đàn ông nói một câu thô tục: "Cầu xin chúng ta lên trên người cô đi, tôi liền không đánh nữa!" Gã đàn ông cười khà ó! Vốn là loại người như thế này cũng không đúng khẩu vị nên hắn không có hứng thú. Nhưng mà hết lần này tới lần khác cổ chủ (người thuê làm việc) lại có yêu cầu. Một thân mồ hôi một mồi không nói, đến chính bản thân hắn cũng không thể nào tự khống chế được mình.

Lisa nhìn gã đàn ông này, giống như không tin được mình vừa nghe thấy cái gì.

"Không cầu xin nữa sao? Được!" Gã đàn ông gật đầu càng thêm ra sức quật roi: "Mày có nói hay không, có nói hay không..."

"A... Không, đừng đánh nữa, không muốn bị đánh nữa!" Lisa kêu gào, "Tôi cầu xin các người, cầu xin các người..." Cô nắm thật chặt lấy chiếc ga giường ở phía dưới: "Hãy lên trên tôi đi!"

Tựa như rất hài lòng với biểu hiện của Lisa. Gã đàn ông kia xông lên trước. Sau một khắc, tiếng kêu vang lên càng thêm thê thảm hơn.

"Móa nó, kiếm được, thế nào lại là xử nữ..."

Lisa tuyệt vọng nhìn những mảnh vụn váy áo trong tầm mắt mình đang rơi xuống. Ngày hôm nay chính là không có một chút ý nghĩa nào với cô, cô triệt để mất đi hết thảy! Cô đã từng cho là mình sẽ đấu thắng được Đường Nhã Đình, cho nên cũng không để Trình Diệu Tinh vào trong mắt, nhưng mà đến hôm nay cô mới biết, so ra cô còn kém hơn cả Trình Diệu Tinh, cũng đều không đấu lại được với Đường Nhã Đình ác độc kia. Cô ngoại trừ để lại những lời nói độc ác ra, thì cũng không biết làm cái gì hết...

Nước mắt từ trong tròng mắt cô từ từ chậm rãi chảy xuống. Cô thật không cam lòng, thật hận, nhìn những khuôn mặt của một người lại một người cứ thế bày ra xuất hiện ở trước mắt mình, Lisa cảm giác được bọn họ vậy mà lại đang làm cái chuyện ghê tởm nhất đối với mình như vậy. Ở trong sự phẫn nộ lẫn căn hận trung Lisa đã hôn mê. Tao sẽ không thể cứ quên đi như vậy, tuyệt đối sẽ không...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Muốn mày phải hối hận với quyết định của mình

Thiên Tuấn.

Diệu Tinh là người đầu tiên phát hiện ra đối với chuyện Lisa bị mất tích, chung quy cũng bởi vì mỗi ngày cô ta không có việc gì cũng sẽ gây sự hoặc chế cười đối với cô. Hôm nay đột nhiên không nghe thấy những âm thanh đó, Diệu Tinh cảm thấy có cái gì không đúng, cũng cảm thấy có chút bất an. Làm sao lại đột nhiên lại không thấy Lisa như vậy?

"Đang suy nghĩ gì thế?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Lisa!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong một cái, trong mắt cô mang theo vẻ uể oải, nhưng cũng tràn đầy sự lệ thuộc vào anh. Gần đây trong khoảng thời gian này, thật sự đã có quá nhiều chuyện xảy ra.

"Thế nào, bị cô ta bắt nạt chưa đủ hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi, sau đó tựa hồ nghĩ đến cái gì, anh khẽ vuốt ve gương mặt Diệu Tinh: "Diệu Tinh. Đau không?" Vào ngày đầu tiên Diệu Tinh đi vào Thiên Tuấn làm việc, chính anh đã dung túng để cho Lisa hung hăng đánh cô một cái tát. Hiện tại nhớ tới trái tim của anh cũng muốn hung hăng co quắp một hồi.

Diệu Tinh có chút sững sờ. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Nhìn trong mắt Tiêu Lăng Phong tràn đầy áy náy, cô có chút đau lòng. Những hồi ức này không phải có thể dễ dàng mà quên đi được. Nhưng mà vào giờ phút này, thế nhưng cô cũng không hận nổi Tiêu Lăng Phong. Bởi vì bản thân đã từng phải chịu đựng nhiều tổn thương cùng ân oán như vậy, cho nên Trình Diệu Tinh, có phải là mày có thể thật sự không quan tâm..

"Cũng đã qua rồi!" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng: "Tiêu Lăng Phong, chuyện đã qua rồi, cũng không cần nhắc lại làm gì nữa!" Bọn họ không biết có thể đi được bao xa, đợi có đứa trẻ, chờ khi đứa trẻ ra đời rồi, như vậy bọn họ sẽ không còn có quan hệ gì với nhau nữa.

Tựa như là nhìn ra ý định của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong vươn cánh tay ra ôm lấy Diệu Tinh. Lúc này anh cũng không muốn nói đến phần hợp đồng này. Trong lòng của anh có khát vọng rất mãnh liệt, anh và Diệu Tinh sẽ có một đứa con chung, nhưng lại có mâu thuẫn, chỉ sợ Diệu Tinh mang thai... di@en*dyan(lee^qu.domnn), chờ cho đến khi đứa trẻ ra đời rồi, thì có phải là Diệu Tinh sẽ vĩnh viễn rời xa khỏi anh hay không?

"Diệu Tinh, em cảm thấy anh có phải là một người có uy tín hay không?" Tiêu Lăng Phong thấp giọng hỏi tựa như cũng không hề mong muốn đợi đáp án của Diệu Tinh. Nếu như về sau hai chúng ta thật sự có một đứa nhỏ, có phải là em có thể đứng ở vị trí của đứa con, mà cho anh, cho cả hai chúng ta có một cơ hội hay không.

Tin tức ở trên báo chí đã làm kinh động đến Trình Ngự và Khương Ngọc Khiết, không phải là bởi vì chuyện nổ súng kia, mà chính là bởi vì khi đọc tin tức ở trên báo, bọn họ nhìn thấy hình con gái của mình ở trong đó, nhìn thấy con gái của mình ở chung một chỗ với một người là Tiêu Lăng Phong, nhìn thấy có một người nam giới khác rất giống với Mộ Thần. Bọn họ đi đến nhà trọ mới biết, con gái của mình đã dòi đi không ở nơi đó thật lâu rồi. Bọn họ không thể tin được đứa con gái ngoan ngoãn của bọn họ lại khéo léo gạt người như vậy, càng không cách nào để dàng tha thứ cho con gái của mình sống cùng với Tiêu Lăng Phong.

Diệu Tinh nhận được điện thoại của mẹ mình, gọi về nhà. Về đến nhà, mới vừa mở cửa ra, chào đón Diệu Tinh chính là một cái tát của Trình Ngự. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bao giờ bị cha đánh như vậy, Diệu Tinh có chút kinh ngạc đến ngây người, cô xoa xoa gương mặt nóng hừng hực nhìn lại cha mình.

"Ba ba..." Có chuyện gì thế ạ?.

"Ai là ba ba của cô, tôi đây không có đứa con gái như cô!" Trình Ngự tức đến mức phát run người.

Trải qua nhiều chuyện như vậy. Rốt cục mẹ có biết chuyện này là thế nào không! "Ba ba, ba làm sao vậy?" Giọng nói của Diệu Tinh run rẩy.

"Cô lại còn hỏi tôi nữa sao!" Trình Ngự tức giận lại vỗ bàn một cái: "Trình Diệu Tinh. Cô và Tiêu Lăng Phong kia đã xảy ra chuyện gì vậy! Hãy mau nói cho tôi biết!.."

Diệu Tinh nắm lấy cái túi thật chặt: "Ba ba, ngài đang nói cái gì vậy? Con và Tiêu Lăng Phong có thể có cái gì đây?" Diệu Tinh cười cười chột dạ

"Cô lại còn gạt tôi sao!" Trình Ngự trợn mắt: "Diệu Diệu. Ba đã giáo dục con như thế nào hả? Đến bây giờ con lại còn dám lừa gạt cả ba đây nữa. Nếu như không phải là ba xem tin tức trên báo, con còn muốn lừa gạt ba đến bao lâu nữa đây!"

"Ba ba người hiểu lầm rồi!" Diệu Tinh tiến lên một bước: "Bất quá là con chỉ làm việc ở nơi đó mà thôi!"

"Đi làm hả?" Trình Ngự cười: "Ba cũng đã già rồi, nhưng mà vẫn còn chưa đến mức hồ đồ, chỉ bằng một chút tiền lương của con như vậy, có đủ để trả tiền chữa bệnh của ba sao?"

"..."

"Trình Diệu Tinh, sớm biết mạng của ba đã được nhặt về như vậy, không bằng ba đi tìm cái chết!" Trình Ngự run rẩy cả người, nhìn con gái, thân thể của ông run run, trong đôi mắt tràn đầy sự đau lòng. Tất cả đều là do ông, cái người làm cha vô dụng này!

"Diệu Diệu, không phải là ba quan tâm chuyện hần đã cướp đi công ty của chúng ta, đó là cạnh tranh trong buôn bán! Ba ba của con thua, không có gì đáng nói, nhưng mà, suy nghĩ một chút một gia đình nhà bác Mộ kia, bọn họ mới thật là thê thảm!"

Trong lòng Diệu Tinh bị một kích nặng nề. Nước mắt cô rơi xuống...

"Diệu Diệu, ba ba lớn tuổi rồi, chết sống có số..."

"Ba ba, người không nên nói như vậy!" Diệu Tinh lắc đầu. "Chuyện không phải là như ba đã nghĩ đâu. Ba cũng biết là Tịch Mạt đã trở lại rồi mà! Số tiền kia là do con đã mượn của cô ấy... ba ba, con thực sự chỉ là làm việc ở Thiên Tuấn mà thôi." Diệu Tinh khóc thút thít: "Nhà trọ là con cho người ta thuê lại. Bây giờ con cùng đồng nghiệp sống ở trong ký túc xá của công nhân viên." Diệu Tinh nói xong nước mắt chảy ra mạnh mẽ hơn. Trình Diệu Tinh, thì ra là, bây giờ cũng may có thể nói láo mà sắc mặt cũng không hề thay đổi như vậy sao.

Nghe những lời nói kia của Diệu Tinh..., Khương Ngọc Khiết cũng không nhịn được nữa: "Tôi cũng đã nói với ông rồi, cần phải hỏi con cho nó rõ ràng đã, nhưng mà ông lại hết lần này tới lần khác cứ muốn làm mình bị kích động. Con gái của mình là dạng người như thế nào, chẳng phải là ông vẫn rất rõ ràng lắm hay sao?" Bà nói nghe đầy oán giận, kéo con gái sang chỗ mình: "Diệu Diệu, con có đau hay không?"

Diệu Tinh lắc đầu một cái, tay để ở trên mặt mình che đi: "Mẹ, hai người phải tin tưởng Diệu Diệu!" Diệu Tinh rưng rưng nói một câu. Không bao lâu nữa, Diệu Diệu liền sẽ trở về, Diệu Diệu cũng sẽ vẫn là Diệu Diệu ngày trước của ba mẹ.

"Đứa nhỏ này!" Khương Ngọc Khiết ôm lấy Diệu Tinh: "Có chuyện gì con nhất định phải nói cho ba mẹ biết, có biết hay không vậy, không được tự một mình gánh vác, nghe chưa!"

"Vâng!" Diệu Tinh nghẹn ngào đáp ứng, ôm lấy mẹ thật chặt: "Mẹ, chờ thêm chút thời gian nữa, Diệu Diệu liền trở lại sống cùng với hai người hoặc là, lúc ấy chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi nơi này, Diệu Diệu sẽ hiếu thuận với ba mẹ thật tốt..."

Sắc trời càng ngày càng đậm, cũng dần dần trở nên âm trầm, dường như sắp có một trận mưa lớn sẽ phủ xuống rất nhanh. Gương mặt Diệu Tinh vẫn sùng đồ như cũ. Đối với chuyện lừa gạt ba mẹ mình vừa rồi, trong lòng của cô tràn đầy sự áy náy...

Ba mẹ, thật xin lỗi, qua lần này, từ nay về sau nhất định Diệu Diệu sẽ thật biết điều...

Ầm! Một tiếng sấm vang lên phía chân trời, một mưa to tầm tã trút xuống, trong nháy mắt thành phố T bị một tầng mây dày đặc bao phủ. Nước mưa men theo cửa sổ cũ rách chảy vào trong nhà. Những giọt mưa theo lỗ thủng trên nóc nhà, nhỏ nước xuống, tí tách! tí tách! Rơi rơi...

Ừm! Từ trong chiếc chăn cũ rách phát ra một tiếng rên rĩ thống khổ. Lisa từ từ mở mắt, nhìn trong phòng đen nhánh một màu, nụ cười tuyệt vọng tràn ra ở bờ môi. Bên ngoài phòng, thỉnh thoảng lại có tia chớp sáng lên, làm co trong phòng theo sáng trung. Trên mặt đất ướt ướt tràn đầy những mảnh vụn quần áo, trên người của cô cũng tràn đầy những vết roi.

Ừng ừng, tiếng sấm động lại vang lên. Lisa cúi đầu nhìn lại vết máu đỏ tươi trên chiếc đệm bản thủ cùng với những chất lỏng ám muội chưa kịp khô đi kia. Từ trong hàm răng cắn chặt của cô phát ra âm thanh ken két...

Tiếng cười thô bỉ của mấy gã đàn ông kia vẫn cứ văng vẳng mãi ở bên tai cô không thể nào lái đi được. Nghĩ đến những thứ ngôn ngữ hạ lưu kia, nghĩ đến thân thể bản thủ của bọn chúng tiến vào trong cơ thể của mình, Lisa liền hận đến muốn nổi điên.

Lisa nhớ ở trước lúc cô ngủ mê man, những gã đàn ông kia đã hỏi Đường Nhã Đình có cần phải giết cô hay không. Đường Nhã Đình trả lời "Không giết." Không phải là bởi vì Đường Nhã Đình thương hại hay là không đành lòng đối với cô, mà là, cô ta cảm thấy muốn để cho cô tiếp tục sống mà trên người luôn mang theo những hồi ức thống khổ này... đây mới là sự chịu đựng khó khăn nhất trong cuộc sống...

"Ha ha... Đường Nhã Đình, tao muốn mày sẽ phải hối hận vì đã không giết tao... tao sẽ muốn mang theo hồi ức thống khổ này đến cuối đời không chỉ là có một mình tao..." Ầm... một tia chớp lại lóe lên, chiếu sáng cả gian phòng, hắt lên trên mặt Lisa lúc này đang lộ ra một nụ cười gần như dữ tợn...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Cho dù tôi có phải xuống Địa ngục, tôi cũng nghĩ muốn có anh theo cùng...

Kể từ khi tin tức về vụ nổ súng nơi đầu đường tuôn ra, Minh thật sự không còn thấy xuất hiện nữa. Đối với chuyện này Mộ Sở cũng không có quá nhiều đề tâm đến. Dù sao đã từng cộng sự với nhau nhiều năm, đối với Minh, anh đã quá hiểu rõ về anh ta, bắt quá...

"Yên tâm đi! Lúc đầu tạm thời lúc Minh cũng sẽ an phận một chút, về phần... Dương Nhược Thi. Tôi sẽ phái người theo dõi cô ấy thật sát sao." Mộ Sở nhẹ nhàng gật đầu. Diệu Tinh bên kia đã có Lãnh Liệt, anh cũng có thể yên tâm được mấy phần. "Tốt lắm, gần đây anh cũng đã cực khổ nhiều rồi, hãy đi nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi ra ngoài một chút!"

Mộ Sở đi ở trên đường. Trong lúc vô tình anh nhìn thấy Diệu Tinh. Dường như cô đang suy nghĩ điều gì đó. đi@en*dyan(lee^qu.donnn), Cô ngồi ở ven đường, vẫn luôn cúi đầu. Mộ Sở nghĩ tới định tiến lên chào hỏi, nhưng mà lại nghĩ lại, nếu đến gặp mặt nhau lại chỉ biết làm tổn thương lẫn nhau như vậy, anh vẫn lựa chọn cứ ở xa xa mà nhìn cô như vậy. Diệu Tinh, phải đến lúc nào thì anh mới có thể đứng ở bên cạnh em được đây.

Thiên Tuấn.

Tiêu Lăng Phong nhìn bộ dạng mặt ủ mày chau của Diệu Tinh, anh cũng đã có thể đoán được chuyện gì xảy ra. Ngày hôm qua Diệu Tinh nhận được điện thoại ở nhà. Khi trở lại cô cứ như vậy, không nói với anh một lời nào, gọi cô đi vào đưa những thứ gì đó, cô cũng luôn là nhờ người khác giúp một tay. Nói như vậy nhất định là Trình Ngự đã bắt đầu có sự nghi ngờ đối với quan hệ của bọn họ rồi. Tiêu Lăng Phong khẽ thở dài một cái, thì ra là, anh thật sự nghĩ muốn cùng với Diệu Tinh, vậy thì việc anh phải giải quyết không chỉ là phần hợp đồng kia, mà còn có cả một cửa ải của cha mẹ Diệu Tinh nữa. Sự việc xảy ra với nhà họ Mộ, Trình Ngự vẫn luôn cảm thấy là chuyện nhà bọn họ cửa nát nhà tan kia nhất định có liên quan đến anh. Với mối quan hệ chỉ cốt của hai nhà Trình Mộ, xem ra Trình Ngự căn bản sẽ không đồng ý cho bọn họ ở chung một chỗ.

Trình Diệu Tinh. Cũng bởi vì chuyện này mà em né tránh anh hay sao?

"Đang suy nghĩ về chuyện của Diệu Tinh phải không?" Lãnh Liệt hỏi.

Tiêu Lăng Phong cũng không phủ nhận.

"Tôi xem trước tiên chúng ta vẫn cần phải giải quyết chuyện trước mắt đi đã! Việc Lisa mất tích, anh cảm thấy đơn giản như vậy thôi sao."

"Không nhìn thấy cô ta tôi mừng rỡ vì được thanh tĩnh!" Đã bị Lisa dây dưa nhiều năm như vậy, Tiêu Lăng Phong mệt mỏi đến cực độ. Hiện tại anh đã có Diệu Tinh, cho nên hiện tại anh không muốn có bất kỳ sự liên quan dây dưa đối với người nào nữa!

"Nhưng mà tôi nghĩ việc cô ấy mất tích như vậy là có ẩn tình khác, anh cũng nên cẩn thận!" Lãnh Liệt nhìn qua Diệu Tinh một chút.

Nghe thấy những lời Lãnh Liệt nói..., trong lòng Tiêu Lăng Phong cũng cảm thấy một hồi kinh sợ.

Nghĩ lại, Lisa cũng không có liên quan gì đến anh. Những hành động của Lisa nhất định cũng không có liên quan gì đến người của Âm Dạ bên kia. Nếu như nói kẻ thù của nhà Lisa, ở bên ngoài cũng không nghe thấy một chút tin tức gì hết. Như vậy, chỉ còn dư lại... Chính là - Đường Nhã đình.. Đáp án cuối cùng vừa mới nghĩ ra này đã làm cho Tiêu Lăng Phong đau lòng. Anh cũng có chút không muốn tin tưởng, trong lòng anh khát vọng, chuyện này chỉ là do mình hiểu lầm lung tung.

"Có đôi khi, không phải là mọi chuyện cũng được như ý mình đã nghĩ đâu." Vỗ vỗ vào bả vai Tiêu Lăng Phong mấy cái, Lãnh Liệt bỏ đi ra ngoài. Anh không nghi ngờ việc Minh sẽ ngừng nghỉ một chút. Nhưng mà đối với Dương Nhược Thi... Tư liệu của cô vẫn đều chỉ là một chút chuyện đầu đường cuối ngõ cũng biết. Anh không thể tin những chuyện của cô gái Dương Nhược Thi kia không thể không có người nào biết được. Nếu không cũng sẽ không có chuyện vào ba năm trước đây cha của cô ta bị trục xuất ra khỏi nước... Một người phụ nữ tâm cơ sâu nặng, đặt ở bên cạnh Thiếu chủ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ gieo họa... Nắm chặt ngón tay lại thành quả đấm, nện một quyền vào trên vách tường, Lãnh Liệt xoay bước đi ra ngoài.

"Trình Diệu Tinh, em đi vào trong này một chút!" Tiêu Lăng Phong kéo cửa ra trực tiếp gọi.

Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong, sau đó đứng dậy. Đột nhiên Diệu Tinh cảm thấy một hồi choáng váng, theo đó một hồi lợm giọng buồn nôn nổi lên.

Ọe... Diệu Tinh bật chặt lấy miệng chạy vào trong phòng rửa tay. Sau một hồi nôn mửa, Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn bản thân mình ở trong gương, cô lại che miệng lại. Trời ạ! Cô không nhịn được kêu lên một tiếng.

"Diệu Tinh!" Theo tiếng kêu lo lắng, Tiêu Lăng Phong đã xông tới."Em làm sao vậy?"

"Tiêu Lăng Phong, anh có tật xấu à! Nơi này là nhà vệ sinh của nữ đấy! "

"Em đã đến mức như thế này rồi, anh còn quan cái khi gió đây là nơi nào kia chứ!" Tiêu Lăng Phong trợn mắt: "Em làm sao vậy. Có nơi nào không thoải mái sao?" Tiêu Lăng Phong đoạt lấy khăn giấy lau khô miệng cho Diệu Tinh.

Nhìn vẻ nóng nảy cùng lo lắng ở trong mắt Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh cắn cắn đôi môi, trong lỗ mũi một hồi chua xót. Cô tựa vào Tiêu Lăng Phong trong ngực. Nước mắt ở đã tràn ngập trong tròng mắt của cô.

"Em không sao, có thể là do tiêu hóa không tốt lắm!" Diệu Tinh nói xong liền nắm thật chặt lấy vạt áo của Tiêu Lăng Phong. Trong lòng của cô có chút sợ! Có phải là trong bụng cô thật sự đã có bảo bào hay không, phải cẩn thận kiểm tra lại một chút. Đã hơn hai tháng nay cô chưa thấy cái kia tới. Theo bản năng Diệu Tinh lấy tay che bụng, làm sao có tình vào lúc này lại có thể mang bầu được chứ! Bảo bào, tại sao còn lại có thể xuất hiện vào lúc này đây... Diệu Tinh cắn môi thật chặt, trong lòng cực kỳ sợ hãi...

"Diệu Tinh, bất kể có chuyện gì xảy ra, cả hai chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, cho nên em không phải sợ. Anh sẽ vẫn luôn ở bên cạnh em!" Tiêu Lăng Phong chậm rãi hôn nhẹ lên trên đầu Diệu Tinh, sau đó anh cúi kéo Diệu Tinh đi ra ngoài.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong nắm chắc tay của cô, nụ cười an ổn từng chút từng chút lan tràn ra. Cậu nói “anh sẽ vẫn luôn ở bên cạnh em” kia của Tiêu Lăng Phong thật sự đã cho cô quá nhiều cảm giác an toàn. Tiêu Lăng Phong, chỉ cần có những lời này của anh, em đều có thể dừng cảm, cho dù thế nào em cũng đều có thể dừng cảm đối mặt...

Đối với chuyện cô trở về nhà như thế nào, Diệu Tinh cũng không đề cập tới, mà Tiêu Lăng Phong cũng không mở miệng hỏi. Lúc này cô còn không biết tìm biện pháp giải quyết nói lại với anh, thì đúng lúc này điện thoại di động vang lên. Diệu Tinh giật mình một cái. Nhìn thấy tên của, trong lòng của cô có chút bận tâm. Cuộc hôn nhân của Tịch Mạt cùng Bùi Hạo Thần, vẫn luôn bị đau khổ bao quanh thật chặt. Tịch Mạt kẹt ở giữa Thẩm Kỳ Nhiên và Bùi Hạo Thần, tình thế không phải là khó xử, mà là không thể lựa chọn được người yêu của chính mình. Hiện tại Tịch Mạt chỉ còn lại một mình mà thôi, nỗi thống khổ của Tịch Mạt, Diệu Tinh để ở trong mắt, nhưng không cách nào giúp một tay được.

"Điện thoại của ai vậy?" Tiêu Lăng Phong vô ý thức hỏi một câu.

"Là của Tịch Mạt!" Diệu Tinh trả lời một câu, sau đó gần như cùng lúc vang lên tiếng rơi xuống của cái ly ở trong tay Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh hơi nghiêng đầu ra một chút nhìn Tiêu Lăng Phong. Anh thế nào mà tựa như mỗi lần nghe thấy chuyện của Tịch Mạt, thì phản ứng của anh cũng sẽ rất lớn như vậy. "Anh làm sao vậy?"

"A, không có chuyện gì đâu!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. "Cô ấy thế nào rồi?"

Người con gái này đã từng tiêu điều vì anh. "Không có gì!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. Sự thống khổ của Tịch Mạt hoàn toàn đến từ Bùi Hạo Thần, mà Bùi Hạo Thần lại là bạn tốt của Tiêu Lăng Phong. "Cô ấy chỉ có em mà thôi..."

"Cái gì gọi là chỉ có em mà thôi!" Nghe những lời này, trong lòng Tiêu Lăng Phong cảm thấy rất là khó chịu.

"Cô ấy còn có anh nữa sao?" Diệu Tinh giễu cợt.

"Cô..." Đương nhiên là có anh rồi, anh mới là người nhà của cô ấy. Tiêu Lăng Phong giận dữ nghĩ thầm, nhưng cuối cùng anh cũng không nói ra miệng. Dù sao ông nội vẫn không muốn thừa nhận mối quan hệ của anh cùng với Tịch Mạt, trong lòng của anh cũng vẫn có kháng cự. Nếu như không phải là do mẹ của Tịch Mạt, làm sao ba ba lại sẽ vứt bỏ hai mẹ con anh chứ. Tay nắm thật chặt thành quyền, Tiêu Lăng Phong xoay người đi ra ngoài. Tịch Mạt bị tổn thương như vậy, trong lòng của anh cũng không phải là không từng thấy có sự khó chịu. Bùi Hạo Thần làm thương tổn Tịch Mạt như vậy, cũng đã mấy lần Tiêu Lăng Phong nghĩ tới chuyện muốn ngăn cản. Nhưng mà cái lần sai lầm đầu tiên từ bốn năm về trước kia, khẳng định anh không còn lý do nào để lấy thân phận của anh trai bảo vệ em gái nữa...

Tâm phiền ý loạn Tiêu Lăng Phong ngồi vào trong xe, chân anh đạp lút cần ga chạy vọt ra ngoài. Theo tiếng động chói tai phá vỡ mặt đất, một âm thanh ở trên không từ trong ga ra tăng ngập vọng về.

"Tiêu Lăng Phong, cho dù tôi có phải xuống Địa ngục, tôi cũng nghĩ muốn có anh theo cùng..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 202: Cuộc điện thoại xa lạ gọi tới

Tâm phiền ý loạn Tiêu Lăng Phong đi vào quán bar. Âm nhạc huyền ảo chấn động làm anh đau đầu. Tiêu Lăng Phong lấy điện thoại ra định gọi cho Bùi Hạo Thần. Tìm ra được mã số, nhưng vừa vặn lúc này lại bị anh bỏ qua. Nói cho cùng, dù sao tâm sự của anh có liên quan với Tịch Mạt, chuyện này thật sự không thể bày tỏ với Bùi Hạo Thần.

Rượu cứ một chén lại tiếp một chén được anh uống vào trong bụng, nhưng lại cảm thấy không có một chút cảm giác thoải mái nào. Cuối cùng anh dứt khoát trả tiền đi ra ngoài. Tiêu Lăng Phong cảm thấy mình ngồi ở trong quán rượu không lâu lắm, nhưng mà lúc anh đi ra, sắc trời đã muộn.

Ngẩng đầu lên Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi, @MeBau*diendan@leequyddonn@ nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân, anh cảnh giác xoay người, sau đó vung quả đấm lên đánh thẳng về phía trước.

"Á!" Đường Nhã Đình tránh né không kịp, nặng nề đón lấy một quyền này. Cô chật vật ngã ra trên mặt đất, một dòng máu từ khóe miệng chảy ra...

"Nhã Đình!" Tiêu Lăng Phong kinh hãi kêu lên. "Làm sao cô lại ở nơi này?"

"Từ bên trong đi ra ngoài, em nhìn thấy anh định tới chào hỏi một câu! Nhưng mà..." Đường Nhã Đình nở một nụ cười thâm trầm. "Lăng Phong, chúng ta đã xa lạ đến mức ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe quen nữa rồi sao?"

"Xin lỗi! Nhã Đình, di@en*dyan(lee^qu.donn) có thể do gần đây tôi đã quá nhạy cảm!" Tiêu Lăng Phong nói xong tới đỡ Đường Nhã Đình dậy. Nhìn khóe miệng của Đường Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong lấy ra một chiếc khăn giấy đưa cho cô. Đường Nhã Đình nhìn nhìn tờ khăn giấy trắng nõn kia, nhưng cũng không chịu nhận lấy.

"Ha ha... Lăng Phong, quả nhiên là anh đúng là dạng người mà tôi đã nghĩ." Đường Nhã Đình nói xong đưa tay lên lau vết máu ở trên khóe miệng: "Không quan hệ với nhau nữa rồi, cho nên, ngay cả việc chạm đến nhau, nếu có thể tránh thì sẽ tránh, có đúng không Lăng Phong? Trình Diệu Tinh kia đáng giá để anh làm như vậy hay sao?"

"..."

"Thời điểm anh còn ở bên cạnh tôi, cũng chưa từng thấy anh chung tình như vậy đây! Lăng Phong, anh có yêu tôi sao?" Đường Nhã Đình ngẩng đầu lên. Ánh sáng của ngọn đèn ven đường cũng không thật sáng ngời chiếu lên Đường Nhã Đình, lúc này nơi trông mắt của cô nước mắt đã lưng tròng. Có trong nháy mắt, Tiêu Lăng Phong gần như cho là, người cô gái kia giống hệt người con gái mà anh đã từng quen biết trước kia.

"Tình cảm của anh đối với em thực sự chỉ là sự thương hại, là sự thương tiếc đồng bệnh tương lân hay sao?"

"Nhã Đình, mọi chuyện cũng đã qua rồi!" Tiêu Lăng Phong lui về phía sau một bước: "Đã khuya lắm rồi, cô trở về đi thôi!"

"Trình Diệu Tinh đang ở nhà chờ anh sao?" Đường Nhã Đình nhú mi lại: "Được thôi, vậy thì anh hãy đi đi, em sẽ không làm trễ nải thời giờ của anh nữa." Đường Nhã Đình lui về phía sau mấy bước, nước mắt trên mặt biến mất.

Khanh khách... vào lúc này có một tiếng cười dữ tợn vang lên. Lisa đứng ở địa phương cách nơi đó không xa nhìn Tiêu Lăng Phong đang cùng với Đường Nhã Đình. Đường Nhã Đình, mày đã phá hủy tao toàn bộ như vậy, thế mà vẫn còn dám công khai làm loạn ở trên con đường sáng ngời thế kia sao? Mày thật sự cho là mày không có gì là không làm được hay sao!

Lisa chậm rãi rút từ trong túi xách ra một lưỡi dao nhỏ. Một luồng ánh lạnh lẽo chợt lóe lên qua ánh mắt của anh. Tiêu Lăng Phong, anh không thương tôi sao? Hừ! Được lắm! Nếu như tôi không chiếm được anh, vậy thì chúng ta liền cùng nhau chết đi! Nghĩ tới đây, đột nhiên Lisa chạy tới, giơ lưỡi dao lên, thẳng tắp đâm về phía Tiêu Lăng Phong.

"Tiêu Lăng Phong, Chúng ta hãy cùng nhau xuống Địa ngục đi!" Lisa gào thét, âm thanh tựa như là từ địa ngục vọng tới vậy. Không lường trước được sẽ có chuyện như vậy xảy ra. Tiêu Lăng Phong nhìn Lisa xong lại, có trong nháy mắt anh có chút hoảng hốt.

"Lăng Phong cẩn thận!" Đường Nhã Đình hô to. Cô dùng sức đẩy Tiêu Lăng Phong ra, lưỡi dao găm sáng trắng như tuyết không chút luyến tiếc đâm vào trong thân thể Đường Nhã Đình. Khi dòng máu ấm áp văng tung tóe lên tay, thì Lisa bật cười to, trong lòng trống rỗng.

"Đường Nhã Đình, không phải là mày nói muốn tao mang theo hoài ức thống khổ mà sống cả đời hay sao? Bây giờ thử nhìn lại xem, ai mới là người cả đời phải sống trong thống khổ đây!" Lisa kêu lên một tiếng, tay dùng sức, lại một lần cầm lưỡi dao găm kia vào sâu thêm mấy phân.

"Nhã Đình!" Nhìn máu tươi nhanh chóng chảy xuống, trong lòng Tiêu Lăng Phong cả kinh, anh một cước đá văng Lisa ra, đỡ lấy Đường Nhã Đình ngã xuống: "Nhã Đình, cô đừng làm tôi sợ!"

Đường Nhã Đình tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong: "Đã từng có người hỏi em, khi anh gặp nguy hiểm thì em có thể dám liều lĩnh để cứu anh hay không. Khi đó, em không dám trả lời, nhưng mà bây giờ... Em đã hiểu, Lăng Phong, em có thể..."

"Trước không cần nói, Nhã Đình, để tôi đưa cô đi bệnh viện!" Tiêu Lăng Phong vội vội vàng vàng ôm lấy Đường Nhã Đình.

"Đừng để ý đến em!" Đường Nhã Đình roi lệ nó: "Lăng Phong, em sớm đáng chết, không có anh, em có sống cũng không có ý nghĩa."

"Đường Nhã Đình, không nên nói vậy!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm Đường Nhã Đình chạy về phía xe của mình. "Đường Nhã Đình vết thương trên người cô vô cùng nguy hiểm." Máu vẫn không ngừng trào ra thành dòng, dùng tay bị tại cũng không thể ngăn chặn được.

"Anh nhớ thời điểm em bị xảy ra tai nạn xe cộ, anh đã đáp ứng với em điều gì không?" Đường Nhã Đình xoay mặt lại yếu ớt nhìn Tiêu Lăng Phong: "Anh đã nói, bất kể em có làm gì sai anh cũng sẽ tha thứ. Nhưng mà... Lăng Phong, anh lại không làm được!"

"Nhã Đình, cô trước không nên mở miệng nói nữa, chúng ta lập tức đi đến bệnh viện, cô sẽ không có việc gì!" Tiêu Lăng Phong nhanh chóng khởi động xe, cho xe chạy rất nhanh. Anh nhìn Đường Nhã Đình đầy bất an. Nhã Đình, cô không nên bị xảy ra chuyện gì, nếu không tôi sẽ áy náy cả đời.

"Lăng Phong, em biết em đã làm sai rất nhiều chuyện, nhưng mà chuyện xảy ra giữa ba ba của em và Diệu Tinh, Lăng Phong, thật sự không phải là do em làm. Không phải là em làm..."

"Nhã Đình, không cần phải nói nữa!"

"Anh hãy tin tưởng em!" Đường Nhã Đình kêu một tiếng đầy kích động, sau đó lâm đống đến vết thương, Đường Nhã Đình đau đớn kêu lên một tiếng.

"Được được! Tôi tin tưởng ở cô, tin tưởng cô!" Tiêu Lăng Phong vội vàng nói một câu: "Nhã Đình, trước mặt chính là bệnh viện rồi, cô hãy kiên trì một chút." Tiêu Lăng Phong nói như dỗ dành, trong lòng bàn tay anh tràn đầy những giọt mồ hôi...

Biệt thự của Tiêu Lăng Phong.

Bởi vì lời nói này của Đường Nhã Đình mà trái tim của Tiêu Lăng Phong chợt run rẩy. "Nhã Đình, cô không nên suy nghĩ bây ba nữa. Trên người cô còn

đang bị thương. Hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!"

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình thấy Tiêu Lăng Phong đứng dậy liền đưa tay kéo anh lại: "Anh muốn đi sao?" Đường Nhã Đình hỏi về đáng thương.

"Nghỉ đi cho khỏe. Tôi về công ty xem một chút, tối muộn một chút tôi sẽ lại tới thăm cô!" Tiêu Lăng Phong cười khề, đi@en*dyan(lee^qu.donn), "Ngoan, nghỉ ngơi thật tốt!" Sau đó Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng xoa xoa tóc của Đường Nhã Đình rồi đi ra ngoài.

Đường Nhã Đình nằm ở trên giường bệnh, nhìn bóng dáng của Tiêu Lăng Phong biến mất ở cửa, cô cắn cắn môi. Lăng Phong, anh thực sự vẫn không có cách nào tuyệt tình hoàn toàn đối với em được đâu! Nếu anh đã cho em hi vọng, vậy thì cũng đừng để cho em phải thất vọng, có được hay không...

Tiêu Lăng Phong nhìn vào điện thoại di động, trên đó báo các cuộc gọi nhớ gần như kín cả màn hình điện thoại, thời gian kéo dài đến rạng sáng. Trong lòng anh hung hăng co rút đau đớn một hồi. Đã trễ như vậy, Diệu Tinh vẫn còn đang chờ anh sao! Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt tay lái. Anh cho xe chạy thật nhanh về nhà. Về đến nhà, anh tắm rửa trong bồn ngoài ngoài một hồi thật sạch sẽ, vứt bỏ áo khoác đã nhuộm máu.

Thời điểm trở lại công ty, Diệu Tinh đang nằm bất động ở trên bàn, anh từ từ đi tới mới phát hiện ra là cô đã ngủ rồi.

"Cô gái ngốc này, đến tốt cùng là em đã đợi bao nhiêu lâu rồi." Anh đau lòng nỉ non, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở trên mặt Diệu Tinh. Đột nhiên Tiêu Lăng Phong có chút không biết mình nên giải thích như thế nào với Diệu Tinh, chẳng lẽ anh hướng về phía Diệu Tinh mà nói rằng mình đã ở cùng với Nhã Đình? Không thể nói như vậy được, không thể. Anh hít sâu một hơi, vẫn có ý định trước ôm Diệu Tinh vào phòng nghỉ ngơi. Nhưng mà anh vừa mới ôm lấy Diệu Tinh thì cô liền tỉnh lại.. "Sao thế? Giờ làm việc lại lười biếng như vậy!" Tiêu Lăng Phong cười đầy vẻ cung chiêu.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, anh một thân nhẹ nhàng khoan khoái, trên người anh tỏa ra mùi sữa tắm, đó là loại sữa tắm mà anh đã lựa chọn. Khẳng định không sai là anh đi từ trong nhà đến đây. Sau khi anh đi ra ngoài cả đêm đã về tắm rửa qua và đã thay đổi quần áo...

"Thà em xuống!"

"Sợ cái gì, lại không có ai nhìn thấy!" Tiêu Lăng Phong không thuận theo. "Chắc là do không có anh ở bên cạnh nên em không ngủ được, đúng không?" Tiêu Lăng Phong ôm Diệu Tinh đi vào trong phòng nghỉ ngơi. "Một môi thì phải vào bên trong để ngủ chứ, nằm ngủ bên ngoài bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ! Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói với cô.

Diệu Tinh nắm chặt thật chặt, cổ khắc chế không để cho bản thân mình hướng anh mà hỏi một câu. Dĩ nhiên là cô sợ lấy được đáp án kia sẽ là lừa gạt, hoặc là... nếu như đáp án làm cho cô đau lòng.

Tiêu Lăng Phong ôm lấy Diệu Tinh từ phía sau lưng. Vốn dĩ anh tính toán để cô xuống để đi làm việc, nhưng mà bây giờ... Anh cọ sát vào mái tóc của Diệu Tinh, cách sợi tóc thổi một hơi hướng vào cổ của cô, bàn tay cũng chạm rai trượt vào bên trong quần áo của cô.

"Đừng!" Diệu Tinh đè lại tay của anh ở bên trong quần áo. "Em... em thấy không thoải mái!" Cô tìm lý do từ chối. Hiện tại cô đang mang thai, chuyện quan trọng là thực cẩn thận mới được.

Nghe lời nói này của Diệu Tinh..., Tiêu Lăng Phong có chút thất vọng, nhưng anh vẫn rút tay ra ngoài, chuyển qua thân thể Diệu Tinh, hôn đi hôn lại một lúc rồi mới chịu bỏ qua. "Ngủ đi, anh cũng có một chút mệt mỏi!"

Diệu Tinh nhìn đáng vẻ mệt mỏi của Tiêu Lăng Phong.

"Tôi hôm qua em nhận được một cú điện thoại!" Cô nói xong, liếc trông mắt quan sát Tiêu Lăng Phong thật chặt.

Điện thoại sao? Đột nhiên Tiêu Lăng Phong mở mắt, trong lòng có chút bất an. Tiêu Lăng Phong, mày là có tật giật mình sao?

"Giọng nói của người phụ nữ kia nghe là lạ, em có chút sợ!" Diệu Tinh nói xong nắm lấy vạt áo của Tiêu Lăng Phong thật chặt. Thể hiện lời nói vừa rồi của cô là sự thật.

"Được rồi, cô bé ngốc ạ, đừng sợ! Ngày hôm qua anh có một số việc làm bị muộn, về sau anh sẽ không thể như vậy nữa!" Tiêu Lăng Phong bảo đảm, cánh tay siết lại thật chặt, để cho Diệu Tinh áp sát vào thân thể của mình.

"Ừ, em không sao. Là tại em quá nhát gan!" Diệu Tinh dán sát vào ngực Tiêu Lăng Phong: "Anh đừng bao giờ ném em lại ở trong một gian phòng lớn như thế này nữa, có được hay không. Lăng Phong, em sợ phải ở một mình!"

Cánh tay của Tiêu Lăng Phong chợt cứng ngắc một hồi bởi lời nói kia của Diệu Tinh.

"Được rồi, ngủ đi!" Tiêu Lăng Phong dỗ dành: "Hôm nay anh sẽ trở về nhà sớm thôi!" Anh nhẹ nhàng bảo đảm, trong đôi mắt của anh tràn đầy sự áy náy đối với Diệu Tinh. Trải qua một khoảng thời gian nữa là tốt, vì anh nên Nhã Đình mới bị thương, hiện tại cô ấy lại chỉ có một mình, anh không thể không đếm xỉa gì tới cô ấy được...

Rất nhanh đã đến giờ tan sở. Diệu Tinh cố ý xoa xoa cái bụng đói một hồi lâu mà cũng vẫn không trông thấy Tiêu Lăng Phong đi ra ngoài. Cuối cùng cô vẫn là buông tha cho suy nghĩ ngây ngốc kia, đành tự đi ra ngoài một mình.

Trình Diệu Tinh, hoặc giả, cái này mới chính là cuộc sống mà mày nên có...

Trong biệt thự, Diệu Tinh cứ theo lẽ thường chuẩn bị bữa ăn tối, sau đó đi giặt giũ quần áo của hai người đã thay ra. Khi cầm lên áo sơ mi của Tiêu Lăng Phong, tay Diệu Tinh chợt cứng đờ, mùi vị của nước hoa....

Quả nhiên, Tiêu Lăng Phong đang nói láo. Diệu Tinh chậm rãi siết chặt cái áo sơ mi trong tay. Từ trong tròng mắt, những giọt nước mắt từ từ trào ra. Cô chậm rãi ngồi xuống. Diệu Tinh cười khổ một tiếng, đột nhiên cô phát hiện ra mình thật đáng buồn, thậm chí ngay cả quyền được ghen và chất vấn anh cô cũng không có. Bất quá giữa hai người bọn họ chỉ là mối quan hệ hợp đồng, hiện tại coi như Tiêu Lăng Phong có mang người kia về nhà, cô cũng không thể có cơ hội mở miệng ra nói. Cái gì mà nói là yêu cô kia chứ, bất quá đó chỉ là do Tiêu Lăng Phong thuận miệng nói ra một chút mà thôi! Trình Diệu Tinh, chỉ có mày, cái đồ ngu ngốc này, lại vẫn tưởng là thật.

Ha ha... Diệu Tinh cười cười nghe đầy chua xót, nhưng mà cô vẫn chưa từ bỏ ý định lấy điện thoại di động ra, bấm lên một dãy mã số...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Không muốn người bên ngoài biết để đặc ý

Nghe tiếng điện thoại đầu bên kia kêu đô đô một hồi, hô hấp của Diệu Tinh càng ngày càng dồn dập, ngay cả trong lòng bàn tay mồ hôi cũng toát ra.

"A lô!" Hồi lâu từ đầu điện thoại bên kia mới truyền đến tiếng của Tiêu Lăng Phong: "Diệu Tinh, bây giờ anh còn có chút chuyện chưa xử lý xong, em cứ ngủ trước đi! Ngoan!" Tiêu Lăng Phong nói an ủi. Vốn là anh đã từ bệnh viện ra ngoài dự định đi về, nhưng mà hết lần này tới lần khác, đột nhiên Đường Nhã Đình lại nóng rần lên, anh không thể không phải lộn trở lại một lần.

"Bác sĩ, không phải là đã nói vết thương không nặng hay sao? Tại sao lại bị xảy ra như vậy chứ?"

"Hiện tại trong lòng bệnh nhân đang có áp lực rất lớn, lại không muốn phối hợp để điều trị. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Thậm chí còn rất bài xích đối với người bên ngoài, cho nên, tốt nhất vẫn là hai người nên đến nói chuyện để cho bệnh nhân thông suốt đi! Nếu như còn tiếp tục giữ bộ dáng này nữa thì rất nguy hiểm, rất dễ dàng tạo thành tâm bệnh trong người."

"Tốt!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ chú ý chuyện này! "Tiêu Lăng Phong nói xong, tay không khỏi nắm chặt thành quả đấm. Nhìn Đường Nhã Đình bên trong phòng bệnh, anh nghĩ đến Lisa, người phụ nữ điên kia, nhớ lại đáng về kinh khủng thời điểm cô xuất hiện ngày đó, Tiêu Lăng Phong cau mày. Lisa là người luôn luôn có rất chú trọng đến hình tượng của mình, làm sao lại có thể giống như kẻ điên như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đây, cho dù là anh đã từng cự tuyệt Lisa cũng không thể hận anh mức độ đến chết như vậy!

Tiêu Lăng Phong trước đã tiếp xúc với cha của Lisa. Cha của Lisa đã tìm tới đây, nói rằng bây giờ Lisa đang ở trong bệnh viện tâm thần, di@en*dyan(lee^qu.donn), ông thỉnh cầu Tiêu Lăng Phong không nên truy cứu đối với Lisa, ông nguyện ý chấp nhận mọi điều kiện trao đổi.

Tinh thần thất thường? Thế nào đang yên đang lành, đột nhiên tinh thần liền trở nên thất thường như vậy, nhất định bọn họ còn có chuyện gì đó còn giấu giếm anh. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì đây? Tiêu Lăng Phong phiền loạn xoa tóc, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện rối loạn lung tung sẽ tới nữa đây...

Thời điểm Tiêu Lăng Phong trở lại biệt thự thì trời đã vừa rạng sáng. Thật vất vả, Đường Nhã Đình mới hạ sốt được. Sau khi vào cửa, anh nhìn thấy một thân thể nhỏ xíu nằm nép ở trên sofa cuộn thành một đoàn, trong lòng chợt đau nhói một hồi.

"Diệu Tinh!" Thời điểm Tiêu Lăng Phong ôm lấy cô, mới phát hiện nơi khoe mắt của Diệu Tinh vẫn còn nước mắt đọng lại. "Sao vậy? Có phải là em lại thấy ác mộng hay không?"

Diệu Tinh hít hít lỗ mũi, liếc mắt nhìn thời gian, cô lắc đầu một cái.

"Nếu như anh thật sự bận rộn như vậy, thì cũng không cần thiết phải lái xe từ xa lượn quanh trở lại."

"Cô nhóc ngốc này, làm sao anh có thể bỏ lại một mình em ở nơi này được chứ! Không phải là em đã nói em sợ ở nhà một mình hay sao!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm lấy Diệu Tinh xoay bước đi vào phòng ngủ: "Khuya lắm rồi, anh không làm âm ỉ với em nữa, em trước hãy ngủ đi!" di●n☆d●anlê☆q●uýđ●ôn Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên trên trán Diệu Tinh rồi đi vào thư phòng. Nhất định là cha của Lisa phụ đã che giấu chuyện gì đó, hơn nữa, còn là một chuyện rất nghiêm trọng...

Thiên Tuấn.

"Anh muốn nói là Lisa đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng không muốn cho người khác biết?" Lãnh Liệt nghe Tiêu Lăng Phong nói lại câu chuyện có chút ngoài ý muốn.

"Bằng không anh cảm thấy với tính tình của người nhà cô ấy, đối với chuyện như vậy sẽ chịu im hơi lặng tiếng hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi lại. Nếu đã không muốn bị người biết chuyện ngoài ý muốn, như vậy thì đã có thể đoán được dễ dàng hơn. Một cô gái còn có cái gì quan trọng hơn so với danh tiết và danh dự đây.

"Mặc dù như vậy, cô ấy cũng không cần thiết phải giết phải giết chết anh chứ!" Lãnh Liệt nói xong, đột nhiên cười lên một tiếng xấu xa: "Hay là chuyện tình cảm giữa Lisa và anh..."

"Anh cút đi cho tôi!" Tiêu Lăng Phong giận đến trợn trắng mắt. Chuyện của Đường Nhã Đình cũng đã đủ làm cho anh nhức đầu rồi, vậy mà cái người này bình thường ăn nói thân trọng là thế, bây giờ lại dám mở miệng cười giỡn anh.

"Chuyện của Đường Nhã Đình anh thật sự không muốn nói với Diệu Tinh hay sao?"

"Làm sao tôi dám nói chứ!" Tiêu Lăng Phong than thở: "Tôi cảm thấy gần đây Diệu Tinh rất nhạy cảm. Trong lúc lo lắng cô ấy thường lộ ra ánh mắt u oán, nhìn thấy khiến cho tim tôi cũng sắp như vỡ ra đến nơi!" Tiêu Lăng Phong nói xong đưa tay ngăn chặn ngực.

"Nếu như anh mà không nói thì mới làm cho chuyện trở nên phiền toái hơn. Nếu như Diệu Tinh biết nguyên nhân, cô ấy sẽ hiểu."

"Tôi thực sự không muốn để cho Diệu Tinh biết nguyên nhân của chuyện này." Tiêu Lăng Phong than nhẹ: "Gần đây có nhiều chuyện đã xảy ra, tôi cũng cảm thấy như mình sắp sửa qua đời rồi, huống chi nếu nói với Diệu Tinh thì không biết thế nào! Tôi sẽ xử lý cẩn thận, chờ đến khi vết thương của Nhã Đình khá hơn một chút là được!"

"Chỉ mong cái loại bảo vệ này của anh đối với cô ấy, cuối cùng sẽ không gây đau thương cho Diệu Tinh!" Lãnh Liệt bắt đầu đi lắc đầu một cái. Con người này khi yêu, thật sự là khó có thể hiểu được...

Trong khi Tiêu Lăng Phong nhức đầu thời chuyện vì lừa gạt Diệu Tinh, thì một chuyện khác lại xảy ra đây chuyện vốn đang gây phiền toái vào giai đoạn đỉnh điểm. Khu phòng bệnh VIP trong bệnh viện xảy ra một vụ nổ nhỏ, mà những điểm bị nổ tung hết lần này tới lần khác đều ở gần nơi phòng bệnh của Đường Nhã Đình. May mắn khi đó Đường Nhã Đình lại không có ở đó, cho nên cô mới không bị thương, cũng không có ai trong phạm vi gần đó bị phát sinh tình huống thương vong.

"Nhã Đình, xảy ra thế này là do chuyện gì?"

"Em không biết!" Đường Nhã Đình lắc đầu một cái: "Lăng Phong làm sao anh lại nhìn em như vậy?" Đường Nhã Đình cũng hỏi lại anh về đầy uất ức.

"Lisa đã bị xảy ra chuyện, em có biết không?" Tiêu Lăng Phong hỏi, ánh mắt nhìn thật chặt vào Đường Nhã Đình.

"Cái người điên kia có thể như thế nào? Bị bắt rồi sao?" Đường Nhã Đình tức giận cúi đầu lăm bầm. Trong đôi mắt của cô lập tức thoáng thay đổi đầy sự kinh hoàng. Đường Nhã Đình thực sự không nghĩ tới người phụ nữ này lại sẽ ác độc như vậy, biến thái đến mức nghĩ muốn làm tổn thương Tiêu Lăng Phong, sớm biết như vậy, cô cũng không cần thiết phải lưu lại cái mạng chó của Lisa.

Tiêu Lăng Phong lại gắng hỏi lần nữa: "Chuyện xảy ra với Lisa cô thật sự không biết sao?"

"Đủ rồi! Tiêu Lăng Phong, anh tới nơi này chính là vì muốn hỏi em về những vấn đề này sao! Cô ta như thế nào, em làm sao biết được! Có phải là anh cảm thấy em là người đã làm ra sự kiện kia đúng không?" Đường Nhã Đình kích động kêu lên, từ trên giường ngồi bật dậy. Vết thương trên người cô vẫn còn chưa kịp khép miệng lại, một lần nữa lại bị xé ra: "Có phải là do em đã làm những chuyện sai lầm, cho nên anh nghĩ muốn đẩy tất cả những chuyện xấu kia tới trên đầu của em hay không?"

"Nhã Đình!" Thấy Đường Nhã Đình bị chảy máu, trong lòng Tiêu Lăng Phong liền kinh hoàng một hồi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi. Cô không nên kích động như vậy, không nên kích động!" Tiêu Lăng Phong an ủi, trong lòng bắt đầu trách tự trách mình đang xúc động như vậy lại đã vội chạy tới hỏi để hỏi cô. Dù sao hết thấy chỉ là suy đoán của anh, căn bản cũng không có bằng cứ cụ thể...

Ngực Đường Nhã Đình phập phồng kịch liệt, cô tức giận mà đến ngay cả bản thân mình cũng không biết là thật hay giả. Vốn dĩ vết thương của cô thực sự không có gì nghiêm trọng lắm, nhưng là do cô đã quỳ xuống để cầu bác sĩ, cô nói Tiêu Lăng Phong yêu người khác, cô muốn mượn cơ hội này để cứu vãn lại đoạn tình cảm giữa cô và Tiêu Lăng Phong. Khắp thành phố T này không người nào là không biết chuyện giữa cô và Tiêu Lăng Phong. Cho nên, bác sĩ suy nghĩ một chút liền đáp ứng với cô. Như vậy, thì cơ hội của cô liền càng nhiều hơn lên có phải hay không...

Lăng Phong, chẳng qua bây giờ anh chỉ là thấy áy náy mà thôi! Em lại nghĩ muốn anh sẽ trở lại bên cạnh em một lần nữa, hơn nữa còn rất nhanh...

Giờ tan việc, lại một lần nữa chỉ còn dư lại một mình Diệu Tinh. Từ buổi trưa Tiêu Lăng Phong và Lãnh Liệt đã cùng đi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa thấy trở lại. Diệu Tinh nắm thật chắc chiếc túi trong tay, ảo tưởng chuyện tình cảm của mình.

"Phù..." Diệu Tinh nặng nề thở ra một hơi: "Diệu Tinh, tại sao mày cứ muốn phải đè nén chính mình như vậy!" Cô nhẹ giọng nỉ non, bàn tay lo lắng đặt ở trên bụng, hiện tại cô đã không chỉ có một mình nữa rồi. Cô nghĩ bản thân mình phải thật vui vẻ thì bảo bảo mới có thể khỏe mạnh, cho nên...

... Cho dù về sau này cô không thể còn được ở bên cạnh Tiêu Lăng Phong nữa, như vậy cô cũng có thể yên tâm rất nhiều, không phải sao... Đã đồng ý với Tịch Mạt rằng sẽ đi xem cô biểu diễn, cho nên Diệu Tinh nghĩ muốn phải tạo ra cho mình một trạng thái tốt nhất mới có thể.

Đi ra khỏi Thiên Tuấn, Diệu Tinh không lựa chọn đón xe, mà là lựa chọn đi bộ trở về. Đứng vào thời gian cao điểm của tan tầm, mọi người qua lại lui tới cũng không ít. Mà Diệu Tinh cũng không hề phát hiện ra, trong đám người kia đang có người từng bước một tiến đến gần cô...

Chương 205: Tất cả lại trở lại điểm xuất phát ban đầu

Diệu Tinh đi xuyên qua trong đám người, cô cũng không hề phát hiện ra là mình đang thất thân. Diệu Tinh đang suy nghĩ đến tột cùng Tiêu Lăng Phong đang bận cái gì, còn suy nghĩ... Có nên nói lại cho Tiêu Lăng Phong biết chuyện cô đã mang thai hay không. Cho đến lúc đột nhiên có người đẩy cô một cái, một giây kế tiếp tay của cô chợt nhẹ bỗng đi, chiếc túi đang cầm trong tay cô... chính là đã thoát ra khỏi tay của cô.

"A!" Diệu Tinh kêu lên một tiếng. Cả người cũng té xuống đất, theo bản năng, Diệu Tinh vòng tay bảo vệ bụng, khuỷu tay của cô nặng nề đụng vào trên đất, truyền đến một hồi đau rất. Diệu Tinh không quan tâm đến vết thương trên cổ tay mình, mà vội vàng vàng sờ lên bụng, trực tiếp xem xét. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Cảm giác thấy không có gì khác thường cô mới từ từ yên lòng. Nhưng mà... Đợi đến lúc Diệu Tinh nghĩ muốn đứng dậy, thì mới phát hiện ra chân của mình đã trật khớp rồi, không cách nào đứng dậy được.

"Tiểu thư, cô có bị làm sao không?" Một người hảo tâm đi ngang qua đỡ Diệu Tinh dậy. Cũng có người giúp cô đuổi theo người kia, nhưng mà do người kia chạy quá nhanh, rất nhanh chỉ thoáng sau đã không còn thấy bóng dáng giữa đám người đang đi lại bốn phía xung quanh.

"Sắc mặt của cô không tốt lắm, có muốn chúng tôi đưa cô đi bệnh viện hay không."

"Cảm ơn không cần đâu!" Diệu Tinh cười cảm tạ từ chối những dự định hảo tâm của mọi người. Diệu Tinh ngồi một mình ở. Tiêu Lăng Phong cuối cùng cũng không thể vĩnh viễn ở lại bên người cô rồi. di@en*dyan(lee^qu.donn Diệu Tinh thử muốn đứng dậy, nhưng mà thử mấy lần, cũng thất bại.

Tí tách! Những giọt nước mắt chua xót lăn xuống, đập vào ở trên tay của cô... "Em cũng chỉ có một chút bản lĩnh như vậy thôi sao?" Một giọng nói giễu cợt vang lên. Diệu Tinh cũng không ngẩng đầu lên nhìn Mộ Sở, cô đã tạo thành thói quen đối với sự chê cười của Mộ Sở. "Trình Diệu Tinh! Tại sao trên thế giới này lại có thể có một người phụ nữ ngu dốt như vậy chứ!" Mộ Sở cắn răng, nhưng cũng biết không thể không đau lòng vì cô. Mộ Sở cởi chiếc áo khoác của mình xuống, khoác lên trên vai Diệu Tinh. "Đề tôi đưa em đi bệnh viện!" Anh nói xong cũng không để ý đến sự phản đối của Diệu Tinh, đã ôm lấy cô nhét vào trong xe...

Diệu Tinh cũng không hề giãy giụa. die,n;da.nlze.qu;dyo/n, Bởi vì cô biết, giờ phút này, Mộ Sở là người duy nhất có thể giúp đỡ cho cô. Chia khóa, vì tiền, điện thoại di động, hết thảy mọi thứ của cô cũng đã bị cướp đi cả rồi. Nếu không phải Mộ Sở xuất hiện, có phải là cô sẽ phải ngồi ở tại nơi này suốt cả đêm hay không!

Diệu Tinh ngồi lẳng lặng. Thuốc nước kích thích lên vết thương rất đau. Nhưng mà cô cũng không hề phát ra một chút âm thanh nào, cắn răng thật chặt để không chế. Sự nhẫn nhịn của Diệu Tinh, Mộ Sở nhìn vào trong mắt, cả trái tim của anh đau đớn giống như bị người ta nắm lấy thật chặt...

"Trình Diệu Tinh, thật đáng giá như vậy không?" Mộ Sở hỏi: "Chẳng phải là hai người đang rất tốt, rất hạnh phúc hay sao? Thế nào, mà mới mấy ngày mà thôi, em đã liền thất sủng rồi!" Mộ Sở ngồi xổm xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh đã trắng bệch ra: "Diệu Tinh, nếu như là Mộ Thần ở đây, anh ấy cũng sẽ không muốn em phải chịu nhiều uất ức như vậy."

"Đúng như vậy! Nếu như ba năm trước đây, người chết chính là tôi, vậy thì hôm nay mọi người sẽ đều không cần phải thống khổ như vậy nữa!" Diệu Tinh vô lực nói qua. Chân có chút vụng vẹo. Nhưng do đã từng được bác sĩ xoa bóp cho nên sự đau đớn cũng không đến nỗi khó chịu lắm. Diệu Tinh nhảy lò cò bước một đi ra ngoài, Mộ Sở cũng không đi theo như vậy thì sẽ phải chịu khổ. Anh đi theo phía sau Diệu Tinh, khoảng cách không xa không gần. Nếu như Diệu Tinh bị ngã xuống thì có thể nói, anh cũng có thể kịp thời đỡ cô được. Diệu Tinh đang nhảy, đột nhiên dừng lại, khóe miệng Mộ Sở lộ ra một ý cười.

"Thế nào, sao không nhảy tiếp đi!" Mộ Sở tiến lên định châm chọc Diệu Tinh một phen, nhưng khi nhìn dõi theo ánh mắt nhìn của Diệu Tinh, rốt cuộc, anh cũng biết nguyên nhân khiến cô run rẩy. Trong đại sảnh, người đang ôm Đường Nhã Đình đi vào thang máy chính là Tiêu Lăng Phong...

Diệu Tinh đứng tại chỗ, chống tay lên vách tường, có chút run rẩy. Tròng mắt của cô mở trừng, không tin vào những gì mà mình nhìn thấy. Không, điều này làm sao có thể. Nghĩ tới, cô nhanh chóng nhảy lò cò đi phía trước chân, có đến mấy lần Diệu Tinh cũng suýt nữa bị ngã xuống.

"Trình Diệu Tinh, em điên rồi có phải hay không?" Mộ Sở đưa tay níu lại cánh tay của Diệu Tinh.

"Anh buông tôi ra!" Diệu Tinh vô lực giãy giụa. Mộ Sở vừa bận tâm cho vết thương của cô, lại vừa muốn phòng ngừa cô tránh thoát, nhưng mà đến cuối cùng, sự liều mạng giãy giụa của Diệu Tinh rốt cuộc đã chọc giận đến Mộ Sở, bàn tay của anh nắm lấy cùi chỏ bị thương của Diệu Tinh. Diệu Tinh bị đau rất cuộc hít một hơi.

"Biết đau sao?" Mộ Sở hỏi: "Lúc này coi như em đuổi theo sau thì có thể như thế nào?" Mộ Sở kêu lên. Nỗi đau thương trong mắt Diệu Tinh làm anh đau nhói thật sâu.

Nghe lời Mộ Sở nói..., trong lòng Diệu Tinh lại càng đau hơn: "Đúng như vậy! Theo sau Tiêu Lăng Phong thì có thể làm được việc gì đây? Tôi căn bản cũng chẳng phải là cái gì cả, thậm chí ngay cả tư cách để chất vấn tôi cũng không có nữa..."

"Trình Diệu Tinh, em không cảm thấy em làm như vậy sẽ làm cho mình trở nên hèn mọn hay sao?" Mộ Sở tức giận nói: "Đến ngay cả một cái danh phận mà hèn cũng không cho em, vậy mà em vẫn cứ cam nguyện ở bên cạnh hèn như vậy sao? Đến tốt cùng hèn có cái gì tốt đẹp chứ!"

"..." Tiêu Lăng Phong tốt đẹp ở nơi nào ư? Diệu Tinh suy nghĩ một chút. Anh ấy không có nơi nào tốt đẹp cả. Giữa bọn họ chỉ có nhiều tổn thương nhau mà thôi! "A Sở, không phải là anh tốt đẹp, mà là tôi hèn kém!" Diệu Tinh tựa người vào trên vách tường chậm rãi nói một câu. Tiêu Lăng Phong đã gây cho cô nhiều tổn thương như vậy, nhưng mà cô vẫn không thể tự kiềm chế được mình mà yêu anh.

"Em..." Mộ Sở nín thở, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng thương tâm Diệu Tinh, thực sự vẫn thể nào nhẫn tâm nói ra những lời khó nghe hơn: "Rời khỏi hèn đi!" Mộ Sở than nhẹ, "Lúc này em mang theo cha mẹ của mình rời đi thôi. Em cũng đã biết thân phận của tôi rồi, nên biết, lời nói của tôi có thực lực như thế nào!"

"Từ từ..." Diệu Tinh than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại. Hiện tại cô không phải chỉ có một mình nữa. Cô đã có bảo bối. Nếu cứ như vậy mà rời đi, trong lòng của cô cũng sẽ cảm thấy không cam lòng. "Anh hãy chờ tôi một chút!" Diệu Tinh nói xong lại nhảy lỏ cô từng bước, nhảy vào trong thang máy. Sớm đã có y tá đứng ở đó, Diệu Tinh liền hỏi phòng bệnh của Đường Nhã Đình, rồi từ từ nhảy qua đó.

Nhịp điệu hô hấp của Diệu Tinh có vẻ có chút ngưng trọng. Xuyên thấu qua phòng bệnh thủy tinh, Diệu Tinh nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đang ôm Đường Nhã Đình. Đường Nhã Đình đang khóc thút thít, Tiêu Lăng Phong ôn nhu lau nước mắt cho cô ta.

Diệu Tinh bịt chặt lấy miệng của mình lại, nước mắt trào ra tràn mi. Đây chính là lý do mà mấy ngày nay Tiêu Lăng Phong luôn về muộn, thì ra là Đường Nhã Đình bị bệnh. Thì ra là... anh đang chăm sóc cho cô ta.

Ha ha... Trình Diệu Tinh! Mày tới đây chính là vì muốn nhìn thấy một màn như vậy hay sao?

Đường Nhã Đình mới vừa đã làm xong buổi trị liệu tâm lý. Đường Nhã Đình vẫn khóc, khóc đến mức làm cho Tiêu Lăng Phong phát tâm phiền ý loạn. Đường Nhã Đình thật chắc nắm lấy vạt áo của Tiêu Lăng Phong. Từ góc độ của cô ta nhìn sang, cũng có thể nhìn thấy Diệu Tinh đang khóc nức nở, có cả cùi đầu xuống. Rất trùng hợp cái trán giống như đụng chạm vào môi của Tiêu Lăng Phong tạo thành một nụ hôn.

Vào thời điểm Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn lại lần nữa, thì chính là vừa vặn nhìn thấy một màn như vậy. Diệu Tinh nhanh chóng xoay người tựa vào trên vách tường, cô cũng không nhìn nữa, đúng hơn là không có dũng khí tiếp tục nhìn nữa, càng không có dũng khí đẩy cửa ra.

Mộ Sở từ trong thang máy đi ra ngoài. Nhìn thấy Diệu Tinh run rẩy. Anh từ từ nắm chặt quả đấm. Tiêu Lăng Phong, tại sao mày đã chiếm đoạt được cô ấy rồi lại không quý trọng cô ấy cho tốt như vậy...

"Đi thôi!" Diệu Tinh kéo Mộ Sở. "Đừng đi vào nữa!" Lúc này, nếu như tiến vào chỉ có hai người bọn họ phải chịu lúng túng hơn mà thôi."

"Trình Diệu Tinh, em có biết hay không, chính sự là bởi vì sự nhẫn nhịn này của em, cho nên đến hôm nay em mới có thể trở nên thâm trầm như vậy, mới có thể bị mọi người dễ dàng bắt nạt như vậy!"

Diệu Tinh cũng không phản bác lại. Bởi vì những lời nói kia của Mộ Sở có đạo lý. Bởi vì cô mềm yếu, cho nên mới có thể làm cho mọi chuyện biến thành cái bộ dáng ngày hôm nay.

"Phiền toái anh một chút! Anh có thể đưa tôi trở về nhà hay không?" Diệu Tinh lau khô nước mắt, thật ra thì thật sự không có cái gì mà phải khổ sở hết, bất quá chỉ là hết thảy mọi chuyện đều trở lại điểm xuất phát lúc ban đầu mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 206: Nên quên thì cứ quên đi!

Không có chìa khóa để mở cửa nhà, Diệu Tinh ngồi ở ngoài cửa cả đêm. Sáng sớm thời điểm tỉnh lại, Diệu Tinh đột nhiên có cảm giác thật thê lương không thể nào tả nổi. Cô đứng dậy, phui phui bụi bặm trên quần áo, sau đó đi đến công ty. Gần tới buổi trưa, Tiêu Lăng Phong từ trong thang máy bước nhanh ra ngoài. Khi nhìn thấy Diệu Tinh, rốt cục anh liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nhìn thấy quần áo cô đang mặc trên người, cặp mắt sắc bén của anh liền tối sầm lại.

"Ngày hôm qua em đi đâu?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Thậm chí ngay cả buổi biểu diễn của Tịch Mạt cũng không đi xem.
@MeBau*diendan@leequydomm@ Phải là chuyện gì đó cực kỳ quan trọng thì mới có thể làm cho cô bất kể, mà bỏ qua Tịch Mạt, người quan trọng nhất trong lòng cô. Đến ngày cả nhà cô cũng không trở về.

"Nhà anh!" Diệu Tinh đáp lại.

Nhà anh, mà không phải nhà của bọn họ. Trong ngực Tiêu Lăng Phong cảm thấy buồn bực một hồi: "Đừng gạt anh."

"Không hề lừa anh!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn anh, vốn dĩ cô không muốn nói, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, thì cô lại vẫn cảm thấy trong

lòng không được thẳng bằng.

"Anh đã gọi điện thoại về nhà." di@en*dyan(lee^qu.donnm), Tiêu Lăng Phong chịu đựng sự tức giận. "Gọi cả điện thoại di động cho em, tại sao em lại không chịu nhận, lại còn dám tắt máy! Em có biết alf anh đã lo lắng đến mức nào hay không?"

"Anh lo lắng sao?" Diệu Tinh cười. "Anh lo lắng như thế, tại sao cũng không bỏ được để trở về nhà xem em một chút?" Diệu Tinh nhìn lại Tiêu Lăng Phong. "Em thật sự ở nhà anh. Chỉ có điều là... em ngồi ở ngoài cửa lớn mà thôi." Diệu Tinh nói xong từ từ cúi đầu.

"Em ở ngoài cửa làm cái gì. Nếu bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ!" Tiêu Lăng Phong vừa đau lòng vừa tức giận, hỏi.

"Em bị cướp túi rồi. Tất cả chìa khóa, điện thoại di động, ví tiền, cũng bị mất! Hôm nay đi xe tới đây để đi làm, +dan+le+quy+don+com em phải nhờ bảo vệ ở lầu dưới trả phí giúp cho em!" Diệu Tinh bình thản nói, tựa như là đang nói về chuyện của người khác vậy. Cũng chính bởi vì như vậy, Tiêu Lăng Phong mới càng thêm đau lòng.

"Em là heo sao? Tại sao em lại không mượn điện thoại để gọi cho anh chứ?" Tiêu Lăng Phong sau đó ôm Diệu Tinh vào trong ngực. "Có bị thương tổn gì hay không? Làm sao em lại không thêm nói cho anh biết!.."

"Bởi vì em cảm thấy gần đây anh rất bận." Diệu Tinh nhẹ giọng nói.

"Diệu Tinh, emi làm sao vậy?" Nhìn bộ dạng của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong đột nhiênthất an. "Thật xin lỗi, ngày hôm qua anh thực sự có chuyện rất quan trọng."

"Chuyện quan trọng sao?" Đường Nhã Đình nhập viện rồi. Anh phải ở bệnh viện để chăm sóc cho cô ấy hay sao? "Không có việc gì hết, thật ra thì anh cũng không cần thiết phải giải thích nhiều như vậy. Tiêu Lăng Phong, em tự biết mình phân lượng."

Không cần giải thích? "Diệu Tinh em nói như vậy là có ý gì?" Ý của cô muốn nói là cô căn bản không chút quan tâm đến chuyện đó phải không? Còn cái gì gọi là cô biết phân lượng của mình. Chẳng lẽ những việc anh làm vẫn còn chưa đủ rõ ràng hay sao?

"Không có ý gì đâu." Diệu Tinh nén sự chua xót trong lòng xuống, lắc đầu một cái.

"..." Tiêu Lăng Phong còn muốn nói gì, nhưng rốt cục anh vẫn phải không tiếp tục nói về đề tài này nữa. "Em có bị thương tổn gì hay không?"

"Không sao hết." Diệu Tinh lắc đầu một cái ngồi xuống. Đứng đã lâu như vậy, chân của cô vẫn còn có chút bị đau.

"Xế chiều cùng đi đến bệnh viện một chút đi!"

Nghe đến từ bệnh viện, Diệu Tinh đột nhiên ngẩng đầu lên. Cái từ ngữ này với cô quá nhạy cảm...

"Tịch Mạt và Hạo Thần đã xảy ra chuyện!" Tiêu Lăng Phong nói qua tay cũng nắm thật chặt thành quyền, ngay cả ánh mắt cũng thay đổi trở nên hung ác trước nay chưa có.

"Tịch Mạt như thế nào, có bị thương nặng hay không?" Diệu Tinh hỏi về kích động.

"Diệu Tinh. Bình tĩnh một chút!" Tiêu Lăng Phong an ủi, "Yên tâm đi, không sao, chỉ là bị thương một chút thôi." Anh nói an ủi Diệu Tinh.

Bệnh viện.

Tiêu Lăng Phong cùng Diệu Tinh vội vã đi vào phòng bệnh thì thấy Bùi Hạo Thần đang ôm lấy Tịch Mạt hôn gắt gao. Một màn như vậy làm cho Diệu Tinh cảm thấy có chút lúng túng. Tiêu Lăng Phong cũng không có quên nói một câu hài hước.

"Chúng ta tới đây không đúng thời điểm rồi!" Anh cười,

Diệu Tinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Mạt trắng bệch, trong lòng có chút đau đớn, nhưng đồng thời cô cũng ôm có một ít hi vọng. Bùi Hạo Thần đã có thể tắt cả đèn vì Tịch Mạt như vậy, có phải là vì giữa hai người bọn anh cũng không phải là không có tình cảm hay không, có phải là Tịch Mạt cũng sẽ hạnh phúc hay không.

Tiêu Lăng Phong nhìn bộ dạng Diệu Tinh xuống thấp một chút, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. "Diệu Tinh, em trước đưa Tịch Mạt vào phòng bệnh nghỉ ngơi!"

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong một chút nhưng cũng không lên tiếng. Cô đi tới tay ôm ngực đi ra ngoài. Trong lòng của anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Có phải là đối với Tiêu Lăng Phong, Tịch Mạt cũng là một tồn tại đặc biệt hay không. Tựa như Đường Nhã Đình kia...

Dọc theo đường đi, Lương Tịch Mạt vẫn luôn nhìn Diệu Tinh, cô muốn nói nhưng lại thôi, cảm giác được ánh mắt của bạn tốt đang quan sát. Diệu Tinh cắn cắn môi, có lẽ là nên nói cho Tịch Mạt biết về chuyện của cô và Tiêu Lăng Phong sẽ hay hơn. Cho tới nay cô chỉ nói mình là tình nhân của Tiêu Lăng Phong mà thôi, còn đối với chuyện về bạn họ đồng gia, thì cô chưa bao giờ nhắc tới.

"Diệu Tinh, cậu..."

"Tớ đáp ứng sẽ sinh cho anh ấy một đứa bé!" Diệu Tinh cắt đứt lời nói của bạn tốt: "Đường Nhã Đình... vị hôn thê anh ấy không cách nào sinh con, cho nên tớ mới đáp ứng sẽ sinh cho anh ấy một đứa bé!" Diệu Tinh cố ý giản lược bỏ qua hết thấy quá trình, chỉ nói cho Tịch Mạt nghe kết quả."

"Trình Diệu Tinh, có phải là cậu bị điên rồi hay không!" Tịch Mạt mắng to: "Làm sao cậu lại có thể không thương tiếc mình như vậy, cậu là một kẻ ngu ngốc à?"

"Ha ha... Thật ra thì tớ cũng tự khinh bỉ chính mình! Nhưng mà tớ lại không có lựa chọn nào khác." Diệu Tinh nói qua sờ sờ lên bụng, "Tịch Mạt, chuyện này tuyệt đối không thể để cho cha mẹ của tớ biết, chỉ cần qua khỏi khoảng thời gian này là tốt rồi. Tớ sẽ dẫn bọn họ rời đi!"

"Rời đi sao? Cậu nghĩ muốn đi đâu?"

"Dù thế nào thì tớ cũng vẫn phải đi!" Diệu Tinh sờ sờ lên bụng: "Tớ đang mang thai!"

"... Mang thai!" Nghe thấy những lời này, Lương Tịch Mạt suýt nữa từ trên giường bắn lên!"

"Suýt..." Diệu Tinh đặt ngón trỏ ở bên mép. Chuyện này cô vẫn còn chưa muốn để cho Tiêu Lăng Phong biết, chờ biết được chính xác mới nói: "Tịch Mạt! Bùi Hạo Thần có thể lừa lìn vì cậu như vậy, cho nên cậu phải biết quý trọng, rõ chưa! Nếu cứ luôn đắm chìm ở trong quá khứ thì chắc chắn là sẽ không hạnh phúc! " Diệu Tinh nói ra một câu, chỉ có điều những lời này không biết là cô đang nói cho bạn mình nghe, hay là cô đang tự nói với mình!

Cô đã từng như vậy, đã từng đắm chìm ở bên trong cái chết của Mộ Thần, chịu đủ sự hành hạ. Hiện tại, cô đắm chìm ở trong sự ôn nhu cùng ngọt ngào của Tiêu Lăng Phong. Cho nên, cũng bởi vì âm mưu lẫn sự lừa gạt kia của anh mà cô cảm thấy rất đau lòng. Cho nên... Trình Diệu Tinh, nên quên thì cứ quên đi!

Rời khỏi phòng bệnh của Tịch Mạt. Diệu Tinh đột nhiên cảm thấy dội lên một hồi lợm giọng. Diệu Tinh sờ sờ lên bụng, cô đột nhiên nghĩ đến mình cần phải làm một cuộc kiểm tra cho bảo bảo.

"Trình tiểu thư, chúc mừng cô, cô đã mang thai! Hiện tại bảo bảo đã có được khoảng mười một tuần rồi. Cô cần phải chú ý nhiều hơn đến cảm xúc của mình. Cô phải biết, tình trạng của người mẹ như thế nào sẽ luôn có ảnh hưởng trực tiếp đến bảo bảo đó!"

"Tốt lắm! Bác sĩ, cảm ơn ông, tôi đã biết!" Diệu Tinh vuốt bụng, cười dịu dàng. Thai đã được mười một tuần rồi. Như vậy là đã được hơn hai tháng! "Bảo bảo, con cần phải thật khỏe mạnh đấy nhé, có biết hay không, mẹ cũng sẽ thật chú ý đến chuyện này!"

Diệu Tinh cười, ngay cả bước chân đi bộ cũng đều cẩn thận. Đường Nhã Đình ngồi ở xe lăn ra ngoài tìm Tiêu Lăng Phong. Cô nghe nói Lương Tịch Mạt có chuyện. Đúng vậy, với Lương Tịch Mạt, ngay từ nhỏ Đường Nhã Đình cũng đã không thích. Bởi vì Tiêu Lăng Phong đối với Lương Tịch Mạt rất đặc biệt. Bây giờ nghĩ lại, như vậy có phải là có một kiểu gọi là biểu hiện của sự yêu thích hay không. Khó trách bọn họ là bạn tốt của nhau, cũng bị cô ghét giống nhau! Đường Nhã Đình hận hận nghĩ tới. Cho đến cô nhìn thấy bóng dáng của người kia đi ra từ khoa phụ khoa, trong nháy mắt hô hấp của Đường Nhã Đình liền bị đoạt đi... Phụ khoa...

"Xin chào bác sĩ! Tôi là chị em tốt của Trình tiểu thư, cô ấy thế nào rồi?" Đường Nhã Đình hỏi.

"A! Đúng lúc có cô ở đây. Nhờ cô đưa phần này báo cáo kết quả xét nghiệm này cho Trình tiểu thư một chút, cô ấy quên cầm đi!"

Đường Nhã Đình chịu đựng sự run rẩy trong lòng, nhận lấy báo cáo kết quả xét nghiệm. Nhìn biểu hiện kết quả trên tờ báo cáo kết quả xét nghiệm, trong lòng Đường Nhã Đình co rút đau đớn một hồi, nhưng mà ngay sau đó, một nụ cười từ từ tràn ra.

Mang thai rồi sao! Đã được mười một tuần... Ha ha... Điều này có phải chính là có thể coi như trời cao đã ban thưởng cho mình một cơ hội đầu tiên hay không...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 207: Cả nhà chúng ta sẽ không còn tách rời nhau nữa

Diệu Tinh ngồi ở trong đại sảnh chờ Tiêu Lăng Phong ra ngoài, nhưng mà tựa như thời gian đã trôi qua thật lâu rồi, Diệu Tinh nhìn đồng hồ, đứng dậy. Chuyện lần này có chút nghiêm trọng. Ngay cả ông nội Tiêu Lăng Phong cũng nổi giận vì chuyện này. Diệu Tinh cảm thấy có chút kỳ quái. Nhà họ Lương và nhà họ Tiêu gần như là không hề lui tới với nhau, như vậy thì với Tịch Mạt, vì sao ông cụ Tiêu có thể sinh ra tức giận như vậy...

Đường Nhã Đình từ trong thang máy đi ra, @MeBau*diendan@leequyddomn nhìn thấy bộ dạng Diệu Tinh thất thần như vậy, nụ cười càng phát ra nồng đậm, chắc là cô ta đang bị hao tổn tinh thần vì chuyện xảy ra trong bệnh viện ngày hôm qua đây mà! Ha ha... Trình Diệu Tinh, đây chỉ là vừa mới bắt đầu thôi, vậy mà mày đã không còn không làm chủ được tinh thần như vậy rồi! Như vậy, về sau này mày sẽ còn phải như thế nào nữa đây? Chẳng những tao sẽ đoạt lại Lăng Phong, tao sẽ còn sẽ làm cho các người phải căm hận lẫn nhau, cả đời sẽ không thể qua lại với nhau nữa kia.

"Tiểu thư Diệu Tinh! Đã lâu rồi không gặp!" Đường Nhã Đình cười vẻ đặc biệt xuân phong đắc ý (cười rất vui sướng). Trên mặt vẫn có một chút tiều tụy

gánh nặng trong lòng rồi!"

"Anh cảm thấy Bùi Hạo Thần có thể làm cho Tịch Mạt được hạnh phúc sao?"

"Kỳ quái thật! Hôm nay thế nào mà em vẫn luôn miệng hỏi về chuyện của Tịch Mạt như vậy. Bùi Hạo Thần không thể mang cho Tịch Mạt được hạnh phúc, vậy thì ai mới có thể đây?"

"Ví dụ như, còn anh?"

Kết ... Tiêu Lăng Phong đột nhiên thắng xe lại. Xe suýt nữa liền đụng vào thân cây ở ven đường. Tiêu Lăng Phong tức giận nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ đang ngồi bên cạnh mình, vừa buông ra một câu nói hồ ngôn loạn ngữ kia.

"Em ở đây nói những nói cuội gì đó?" Tiêu Lăng Phong tròn mắt.

"Thì em chỉ tùy tiện nói một chút thôi mà, làm gì mà anh phải kích động như thế?" Diệu Tinh nhún nhún vai.

"Trình Diệu Tinh, giáo viên ở vườn trẻ không hề dạy em, không thể ăn nói lung tung à?" Tiêu Lăng Phong cắn răng sau đó tức giận vuron người ra, dùng sức cắn một chút ở trên môi Diệu Tinh. Anh cắn không đến nổi chảy máu, nhưng cũng lưu lại một đường dấu răng thật sâu: "Để xem sau này em có còn dám nói lung tung loạn xạ tùy hứng như vậy nữa không."

"..."

Trong lòng Diệu Tinh càng trở nên rối rắm, tâm tình cũng càng trở nên xuống thấp hơn. Sự bất an trong lòng cô ngày càng trở nên mãnh liệt. Nếu như anh thích Đường Nhã Đình, như vậy thì có lẽ cô còn có thể tranh giành một chút, nhưng là ngộ nhớ người kia mà là...

Sẽ không đâu! Trình Diệu Tinh, mày không nên suy nghĩ bậy bạ.

Diệu Tinh trong lúc bất chợt tựa như trở nên đặc biệt kỳ quái. Cô không quá nguyên ý để nói chuyện với Tiêu Lăng Phong, nhưng mà hết lần này tới lần khác cô cứ dính chặt lấy ở bên cạnh anh. Ngay cả thời điểm ngủ cô cũng muốn gát gao lôi kéo ngón tay của Tiêu Lăng Phong.

Ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ chiếu vào. Ánh trăng mờ mờ lung lung khiến cho cả gian phòng cũng bao phủ một loại sắc thái thần bí. Tiêu Lăng Phong nằm ở trên giường không cảm thấy có một chút buồn ngủ nào. Anh nhìn Diệu Tinh. Trong lòng đột nhiên từ từ cảm thấy phiền muộn,

"Diệu Tinh. Tại sao sao rõ ràng là em đang ở bên cạnh anh, tại sao anh lại vẫn cảm thấy rất không an tâm như vậy!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên tai, hôn lên môi, lên trên gương mặt của Diệu Tinh.

"Đừng đi..." Diệu Tinh nhẹ nhàng khẽ thì thầm: "Anh đừng nên lừa gạt em... đừng như vậy..."

Nghe những lời này của Diệu Tinh, trong lòng Tiêu Lăng Phong càng thêm bất an. Cô đang nói cái gì vậy? Hay là... Cô đã biết cái gì? Giống như là bị chột dạ một cái, Tiêu Lăng Phong cũng hít vào một hơi.

Vào lúc này điện thoại chợt vang lên. Tiêu Lăng Phong cẩn thận từng li từng tí, nhận cuộc gọi bắt máy điện thoại.

"A lô! Nhã Đình..." Tiêu Lăng Phong cẩn thận từng li từng tí đi ra bên ngoài cửa!

Tỉ tách... Nước mắt từ trong mắt Diệu Tinh chảy xuống. Roi vào trên chiếc gối đầu trắng nõn, sau đó biến mất vô ảnh vô tung...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Mồ Sở tức giận

Sáng sớm Diệu Tinh cũng không thức dậy để làm bữa ăn sáng. Cô tự nói với mình không cần quan tâm đến, nhưng mà đối với cuộc điện thoại gọi đến đêm qua, trong lòng của cô lại cảm thấy phá lệ không thoải mái. Cú điện thoại kia, gọi đến hết mười bảy phút hai mươi tám giây, trong lòng Diệu Tinh vẫn một mực yên lặng, lặng yên đếm. Tiêu Lăng Phong sau khi trở về, không ôm cô giống như thường ngày, mà anh lại đưa lưng về phía cô để ngủ. Đây là lần đầu tiên từ xưa tới nay. Diệu Tinh muốn mở miệng hỏi nguyên nhân. Nhưng mà... cô có thể lấy thân phận gì lẫn lý do nào để chất vấn anh đây.

"Diệu Tinh, @MeBau*diendan@leequydonn@ nếu trong người không thoải mái thì hôm nay em cũng không cần phải đến công ty đâu, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt. Nhà cửa thì anh sẽ gọi người giúp việc tới dọn dẹp, em không nên lộn xộn, biết chưa?" Tiêu Lăng Phong cương cường siết chặt chóp mũi Diệu Tinh, anh cúi người xuống hôn Diệu Tinh lúc này vẫn còn nung nờ trong chăn như cũ.

"Tôi nay anh sẽ trở về chứ?" Diệu Tinh chưa chút mở miệng hỏi.

"Thật là, đây là nhà anh, anh không trở về thì có thể đi đâu đây?" Tiêu Lăng Phong có chút buồn cười. "Được rồi, em cứ ngủ đi, để anh gọi cho người giúp việc ở bên nhà ông nội hàm cách thủy ít sụp mang tới đây." Tiêu Lăng Phong liếc mắt nhìn thời gian: "Anh đi đây!"

Hôm nay Tiêu Lăng Phong ra cửa trước thời gian ước chừng một canh giờ. Diệu Tinh cười chua xót, lời kéo chăn che kín đầu, đi@en*dyan(lee^qu.domn), nước mắt từ trong khóe mắt chảy xuống...

Thời điểm Tiêu Lăng Phong đi tới bệnh viện, Lãnh Liệt đã đợi ở cửa.

"Tình huống như thế nào?"

"Yên tâm đi, cô ấy không hề bị thương. Hiện tại đã không sao rồi!" Lãnh Liệt an ủi Tiêu Lăng Phong. "Người kia nghe nói là mẹ của một cô gái đã từng bị Đường Cát Nguyên làm tổn thương. Bất quá tôi nhìn chuyện này ngược lại, dường như có ân tình khác."

"Anh cảm thấy có liên quan đối với trận kia nổ tung lần trước hay không? Tôi cảm thấy đây là người nhà của Lisa làm. Hãy thu xếp để cho Đường Nhã Đình xuất viện đi!" Tiêu Lăng Phong nhức đầu than thở. Ngày hôm qua đang yên đang lành có người vọt vào phòng bệnh, tuyên bố muốn giết Đường Nhã Đình. May nhờ bác sĩ đi tuần phòng phát hiện kịp thời. Tiêu Lăng Phong đã phải an ủi Đường Nhã Đình qua điện thoại thật lâu, Đường Nhã Đình mới tỉnh táo lại.

Đường Nhã Đình, đến tột cùng cô đã làm ra chuyện gì quá phận đối với Lisa vậy, khiến cho bọn họ phải đến mấy lần nghĩ muốn giết cô như thế.

"Tôi sẽ thu xếp." Lãnh Liệt gật đầu. Mặc dù có chút không tình nguyện nhưng mà Tiêu Lăng Phong vẫn đi vào an ủi Đường Nhã Đình mấy câu.

Diệu Tinh đi ra khỏi biệt thự. Khí trời rất tốt, ánh mặt trời chiếu rọi ấm áp. Diệu Tinh ngẩng đầu lên, phơi nắng. Cô đã bắt đầu chú ý mặc loại quần áo rộng thùng thình, ngay cả việc uống cà phê cũng từ bỏ, bình thường cô vẫn thích để chân trần chạy lại chạy đi ở trong phòng, nhưng hiện tại, không cần Tiêu Lăng Phong phải nhắc nhở, cô cũng sẽ chú ý mang giày.

"Diệu Tinh?" Mộ Sở đi tới ở bên cạnh cô, ngồi xuống.

"Tôi gặp tôi để chê cười hay sao?" Diệu Tinh hỏi.

"Ồ trong lòng em tôi hẳn thực sự chỉ biết làm thương tổn em thôi sao?" Mộ Sở có chút chua xót. điế●n☆đ●ànlê☆q●uýđ●ôn "Đúng là tôi đã từng làm ra rất nhiều chuyện gì đó quá phận, nhưng mà Trình Diệu Tinh, em cũng bởi vì chuyện này liên mạt sát toàn bộ đối với những gì tốt đẹp mà tôi đã làm cho em hay sao? Như vậy có công bình hay không? Tại sao em lại có thể quên ngay lập tức Tiêu Lăng Phong, một người cũng đã từng mang đến cho em tổn thương chứ?"

"Tôi không như vậy!" Diệu Tinh lắc đầu: "Anh đã làm gì đối với tôi, tôi cũng sẽ không so đo. Bởi vì anh có tư cách này."

"Chỉ là bởi vì tôi là em trai của Mộ Thần, cho nên, ngay cả những thương thế mà tôi đã làm hại đến em, em cũng không hề so đo sao? Em cảm thấy em làm như vậy thì trong lòng của em sẽ có thể cảm thấy dễ chịu hơn một chút, về sau này có thể yên tâm thoải mái cùng với Tiêu Lăng Phong phải không? Hay là, em cảm thấy em và anh trai của tôi đã từng có một đoạn thời gian... nên nhìn ở trên mặt mũi của tôi có anh trai của tôi hay sao..."

"Chẳng qua là tôi cảm thấy tôi đã làm sai chuyện, mà đã làm sai chuyện, vậy thì sẽ phải chịu trách nhiệm, không phải sao?" Diệu Tinh xoay mặt lại nhìn Mộ Sở: "A Sở, có lẽ, nếu như là nói, đó là một chuyện rất ngu xuẩn, nhưng mà... Nếu như thật sự có thể kéo thời gian xoay trở lại được, tôi tin rằng sẽ không bao giờ để cho chuyện đó xảy ra. Chuyện đã đi tới bước này, nào sợ tôi sẽ cùng chết với Mộ Thần luôn. Tôi cũng sẽ không để chuyện quan trọng lại biến thành như ngày hôm nay."

"Cho nên, em đã hối hận!" Mộ Sở nổi dóa. "Trình Diệu Tinh. Sớm biết có ngày hôm nay, ban đầu em đã làm gì, nếu hối hận, tại sao em còn phải lưu lại đây. Chờ đến lúc Tiêu Lăng Phong dứt tay Đường Nhã Đình đi tới trước mặt em, thì lúc ấy em mới tỉnh ngộ hay sao?"

"Hối hận có hữu dụng gì đâu, chuyện xảy ra thì chính là đã xảy ra!" Diệu Tinh cười khê: "Anh tin tưởng cũng tốt, không tin tưởng cũng tốt. Chuyện biến thành hôm nay như vậy, không phải là do ý muốn của tôi."

"Trình Diệu Tinh, em đã không nghĩ muốn, không bỏ được, thì cũng không cần làm ra cái dáng vẻ bức em rất hối hận này. Em có biết em làm như vậy, nhìn em thấy có bao nhiêu ghê tởm hay không?" Mộ Sở giận đến gợn chân.

"Tôi cũng đã sớm biết tôi ghê tởm!"

"Trình Diệu Tinh, chỉ vì một người đàn ông trước sau đều không hỏi đáp coi trọng em, em tình nguyện bị vũ nhục như vậy sao? Hẳn thật đáng giá để em làm như vậy sao?"

"Anh ấy đối với tôi rất tốt!"

"Phải, hẳn đối với em rất tốt, nhưng mà Đường Nhã Đình thì sao đây? Hẳn cũng một lòng quan tâm chăm sóc giống như vậy. Ngay cả bà xã của bạn hẳn, hẳn cũng có thể chăm sóc chu đáo như vậy. Trình Diệu Tinh, hẳn như vậy, em còn dám nói hẳn đối xử với em rất tốt, rất quan tâm đến em hay sao?"

"..."

"Diệu Tinh, em đừng có ngu ngốc nữa. Em cảm thấy cha của em sẽ chịu tiếp nhận hẳn hay sao? Em đã thật sự quên mất anh trai của tôi đã chết như thế nào hay sao?" Mộ Sở hỏi: "Không phải là tôi muốn kích thích em, cũng không phải là muốn gây ra mâu thuẫn ở giữa hai người, chẳng qua là Diệu Tinh... Những vấn đề này đã không thể giải quyết, hai người cũng không thể nào cứ như vậy tiếp tục thật yên lặng nữa. Còn có Đường Nhã Đình. Cô ta và Tiêu Lăng Phong cùng nhau lớn lên, coi như cô có làm chuyện sai lầm, nhưng mà em cảm thấy Tiêu Lăng Phong thật sự có thể hung ác, quyết tâm không quản không hỏi, nếu như cô ta vẫn như vậy, em cảm thấy em vẫn có thể nhẫn nhịn để cho Tiêu Lăng Phong quan tâm đối với người phụ nữ khác như vậy hay sao?" Không thể, cô không thể nào có thể dễ dàng tha thứ. Coi như là nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đối xử tốt với Tịch Mạt như thế nào, thì trong lòng của cô cũng sẽ có chút khó chịu, huống chi đây lại là một người phụ nữ khác...

"Rời khỏi hẳn đi! Tôi sẽ thu xếp tất cả mọi chuyện cho em thật tốt, muốn ba ba và mẹ của em..."

"Tôi đang mang thai!"

"..." Chuyện này Mộ Sở cũng không kịp nói ra, lời bị chặn lại ở giữaa khóe miệng. "Em nói gì?" Mộ Sở đứng vọt lên: "Diệu Tinh..." Giọng nói của Mộ Sở có chút không yên. Lúc này anh mới lưu ý tới trang phục của Diệu Tinh, đáy băng giày, vẻ mặt... Ha ha

..."Em cũng mang thai, em mang thai đứa con của Tiêu Lăng Phong ở chỗ này định sám hối điều gì đây?" Mộ Sở thô lỗ kéo Diệu Tinh lên: "Không. Lúc này không phải là em đang sám hối, mà là mất mát, mất mát vì em mang thai, nhưng Tiêu Lăng Phong lại toàn tâm toàn ý bảo vệ người phụ nữ khác! Trình Diệu Tinh, tất cả những chuyện này em không cảm thấy là do em đã tự tìm hay sao?" Mộ Sở có chút dùng sức nắm lấy cổ tay của Diệu Tinh: "Tại sao tôi lần tôi nghĩ muốn đối xử tốt với em, thì em lại luôn nghĩ muốn làm ra những chuyện khiến cho tôi muốn có cảm giác, mình giống như là người ngu ngốc!"

"Thật sự là tôi cảm thấy cực kỳ khổ sở!" Diệu Tinh nói qua. Hai hàng nước mắt từ trong tròng mắt lại rơi xuống.

"Áy náy thì có ích lợi gì chứ! Anh trai của tôi lại không thể về được! Hoặc là em dễ dàng dung túng đối với những chuyện mà tôi đã gây nên chính là vì em muốn đền bù cho tôi phải không?" Mộ Sở hỏi, vẻ mặt đột nhiên tối sầm xuống. "Trình Diệu Tinh, ban đầu em đã liều lĩnh bảo vệ tôi, có phải cũng là bởi vì tôi là em trai của Mộ Thần hay không?"

Diệu Tinh cúi đầu, cũng không phủ nhận.

Ha ha... Mộ Sở đột nhiên hiểu ra. Câu nói mà Diệu Tinh đã từng nói ra ngày trước: "hoàn hảo anh không bị làm sao" là có ý gì." Trình Diệu Tinh em nhất định không muốn thành thực như vậy sao?" Mộ Sở hầm hừ. Tựa như là không chịu cam lòng vậy! Anh dắt cổ tay của Diệu Tinh kéo cô vào trong ngực! Hung hăng hôn lên môi của cô...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Đừng quên thân phận của em

Đột nhiên nụ hôn xuất hiện, khiến cho Diệu Tinh phản ứng không kịp nữa. Sự cường thế của Mộ Sở đã làm cho Diệu Tinh không cách nào tránh thoát. Mộ Sở hung hăng hôn Diệu Tinh giống như đang phát tiết lửa giận trong lòng mình vậy.

Ô... Diệu Tinh nhú chặt lông mày. Dưới tình thế cấp bách, cô mở hai hàm răng ra cắn vào môi của Mộ Sở. Mộ Sở có nhận thấy hành vi này của Diệu Tinh, nhưng anh cũng không hề tránh né, cho đến khi mũi vị máu tanh từ từ lan tràn ra, Mộ Sở mới chậm rãi buông Diệu Tinh ra.

"Trình Diệu Tinh, tại sao, mặc dù em đã gây cho tôi vết thương như vậy, nhưng mà tôi cũng vẫn có thể tiếp nhận không hề oán hận một câu. Có phải là tôi cũng đáng bị coi thường hay không?" di@en*dyan(lee^qu.donnn), Mộ Sở thoáng khẽ cúi đầu nhìn Diệu Tinh, bởi vì tức giận và hít thở không thông mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên.

"Anh thật khốn kiếp!" Diệu Tinh giận đùng đùng xoay người đi. Chỉ là cô cũng không còn kịp bước đi ra được nửa bước liền cả người liền cứng đờ ở nguyên tại chỗ. Ở cách nơi đó mấy bước, Tiêu Lăng Phong cùng Đường Nhã Đình đang đứng ở nơi đó, Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm chặt chẽ Diệu Tinh, trong đôi mắt của tựa như sắp phun ra lửa.

Mộ Sở nhìn Tiêu Lăng Phong đứng bên cạnh Đường Nhã Đình, trong lòng càng thêm bất mãn, hiện tại Diệu Tinh đã mang thai con của anh, thế nhưng anh lại dẫn theo một người phụ nữ khác đi dạo phố như vậy. Mộ Sở nắm thật chắc quả đấm, anh khẽ cười lên một tiếng, tiến lên kéo tay Diệu Tinh "Tiêu Lăng Phong, mày tức giận sao"

Hiện tại có phải mày cũng có thể lý giải được tâm tình của Diệu Tinh rồi hay không.

"Diệu Tinh, anh trai của tôi qua đời lâu như vậy rồi, cũng là thời điểm em nên quên anh ấy đi thôi!" Mộ Sở dịu dàng nói ra một câu, sau đó anh đưa tay lên lau nước mắt trên mặt Diệu Tinh: "Tôi và anh trai của tôi cũng đều hi vọng em sống thật vui vẻ."

Sự ôn nhu cùng với sự an ủi của Mộ Sở khiến Diệu Tinh có chút kinh ngạc. Cô cũng nhìn lại Mộ Sở vẻ không hiểu, cho đến lúc Tiêu Lăng Phong đi tới, tức giận kéo cô lại đến bên cạnh mình.

Cổ tay của Diệu Tinh bị Tiêu Lăng Phong nắm phải có chút đau. Cô cắn môi, cúi đầu. Trong lòng có chút áy náy, cũng có chút bất mãn. Anh có gì mà phải tức giận chứ! Không phải là anh cũng mang theo Đường Nhã Đình ra đường giống như vậy đó thôi! Nhìn Đường Nhã Đình trong tay là túi lớn túi nhỏ đựng đồ dùng hàng ngày. Diệu Tinh cười đến mức khổ sở. Phải quan hệ thân mật đến cỡ nào, ngay cả đồ dùng dành riêng cho phái nữ cũng có thể mua trong một lần như vậy...

"Mộ Sở, tôi cảnh cáo anh một lần nữa, anh hãy cách xa Trình Diệu Tinh một chút cho tôi!" Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói xong, lúi Tịch Mạt, xoay bước đi về hướng xe của mình. Bất kể phản ứng của Mộ Sở, cũng không qua tâm tới Đường Nhã Đình, mà hét to, rồi nhét Diệu Tinh vào bên trong xe của mình.

Chiếc xe lao đi giống như là mũi tên rời khỏi cánh cung vậy.

Diệu Tinh tựa lưng thật chắc vào ghế ngồi. Lưng lại tìm dây an toàn thắt lại thật chặt.

"Tiêu Lăng Phong, anh hãy bình tĩnh một chút!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu. Tiêu Lăng Phong không thèm để ý tới sự hoảng sợ của Diệu Tinh, chỉ có con ngươi của anh đã đỏ rực lên gần như sắp nhỏ ra máu, nói cho Diệu Tinh biết, giờ phút này anh đang rất tức giận...

"Tiêu Lăng Phong, có phải là anh phát điên rồi hay không!" Diệu Tinh dùng lực, mạnh mẽ túm lấy tay của Tiêu Lăng Phong thật chặt: "Buông tôi ra!"

"Em hãy im miệng cho anh!" Tiêu Lăng Phong hét lớn một tiếng, thô lỗ kéo Diệu Tinh vào trong phòng khách. Diệu Tinh siết ống tay áo Tiêu Lăng Phong thật chặt, giống như chỉ sợ Tiêu Lăng Phong sẽ hất cô ra vậy. Trong lòng cô biết rất rõ ràng, nếu như mà mình bị Tiêu Lăng Phong hất ra, vứt bỏ đi, thì tình huống của sự việc tuyệt đối không phải là vui vẻ như mình đã dự liệu.

"Trình Diệu Tinh. Em đã nói hôm nay trong người em không thoải mái, không đi làm. đi●n★đ●àn●lê★q●uýđ●ôn Chính là vì muốn dành ra thời gian để đi gặp người đàn ông kia phải không?" Tiêu Lăng Phong rống to, gân xanh trên cổ cũng lồi lên bởi vì sự tức giận này của anh.

"Tiêu Lăng Phong anh lại nói những nhit gì đó!" Diệu Tinh cau mày: "Hai người chúng ta chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi!"

"Tình cờ?" Hừ... Tiêu Lăng Phong cười: "Làm sao lại đúng lúc như vậy nhỉ? Tình cờ ư? Làm sao em lại không tình cờ gặp anh chứ?"

"Anh bận rộn như vậy, làm có thể tình cờ gặp anh được!" Diệu Tinh cũng tức giận, lần này đổi lại là cô hất Tiêu Lăng Phong ra...

"Em như vậy là có ý gì!" Tiêu Lăng Phong bất mãn với thái độ kia của Diệu Tinh, lại càng không thỏa mãn với lời nói của Mộ Sở..., nói về cái chết của Mộ Thân ư? Người nào đó tới đây chính là bởi vì để nói chuyện này! Hừ, thì ra là, đây chính là nguyên nhân mà mấy ngày gần đây tâm tình của Diệu Tinh xuống thấp như vậy. Anh làm nhiều như vậy, kết quả trong lòng cô vẫn tâm tâm niệm niệm những chuyện ảo tưởng, lại còn tưởng nhớ đến người đàn ông khác nữa chứ!

"Em có ý tứ gì ư?" Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong. Đã bị cô nhìn thấy như vậy rồi, thế nhưng anh lại vẫn có thể tỉnh táo như thế: "Tại sao anh lại chất vấn em? Tiêu Lăng Phong, không phải là mới sáng sớm hôm nay đó thôi, anh cũng nói là bận rộn chuyện của công ty? Từ lúc nào thì nghiệp vụ của Thiên Tuấn có thêm ngành nghề mới là phụng bồi phụ nữ ra đường thế nhỉ?"

"Trình Diệu Tinh! Tại sao em lại nói như vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Bất quá anh cũng chỉ là ra đường cùng Đường Nhã Đình, hai chúng ta còn không có chuyện hôn nhau ở ngoài đường phở đâu!"

"A..." Diệu Tinh cười chế giễu: "Đúng như vậy, những chuyện kín đáo như vậy dĩ nhiên cần phải làm ở trong phòng bệnh rồi."

Lời nói này của Diệu Tinh làm Tiêu Lăng Phong kinh hãi một hồi. Hôn môi nhau ở trong phòng bệnh sao? Diệu Tinh đang nói cái gì thế nhỉ?

"Bị em nói trúng rồi phải không?" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh khổ sở cười lên một tiếng: "Chẳng qua là hai chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau, không phải gọi điện thoại giữa đêm hôm khuya khoắt!" Diệu Tinh càng nói càng là tức giận, cuối cùng thì cô gần như cô đã hét lên khi nói những lời này: "Tiêu Lăng Phong, anh đùa bỡn trêu chọc em như vậy thấy rất thích thú có phải hay không?" Diệu Tinh khổ sở hỏi một câu.

Tay của Tiêu Lăng Phong chợt cứng đờ! Diệu Tinh biết chuyện Đường Nhã Đình gọi điện thoại. Tay anh từ từ nắm chặt lại, nhưng mà còn chuyện hôn môi nhau thì xảy ra khi nào vậy. Giờ phút này anh đã sớm đã không còn nhớ rõ Đường Nhã Đình cố ý chế tạo ra tình huống cái hôn "ngoài ý muốn" là như thế nào rồi.

"Trình Diệu Tinh, em không cần phải cố tình gây sự làm gì, hai chúng ta gọi điện thoại cho nhau thì thế nào. Không phải là em cũng tâm tâm niệm niệm luôn luôn nhưng nhớ đến người tình cũ của mình đó sao. Thế nào? Bởi vì quá mức nhớ nhung rồi, cho nên em mới chạy đi tìm cái đồ đồ dỏm kia để tìm kiếm an ủi phải không?"

Diệu Tinh giận đến phát run. Cô tay giơ lên, nặng nề đánh Tiêu Lăng Phong một cái tát.

Chát! Âm thanh này cũng đủ để khiến cho mọi người cũng thanh tỉnh lại! "Tiêu Lăng Phong, anh là đồ khốn kiếp!" Diệu Tinh hét to. Trong lòng bàn tay của cô đã bắt đầu tê dại, nhìn dấu tay hằn ở trên gương mặt của Tiêu Lăng Phong, trong lòng Diệu Tinh đau đớn một hồi.

Tiêu Lăng Phong bị cái tát nghiêng mặt đi, gương mặt anh đau rát. "Trình Diệu Tinh, lại một lần nữa em đã vì một người đàn ông khác mà rớt tay với anh như vậy. Có phải là em cảm thấy gần đây anh đã cưng chiều em quá mức, cho nên em liền quên hết tất cả rồi hay không?" Tiêu Lăng Phong tức giận kéo Diệu Tinh qua.

"Quên hết tất cả ư?" Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Trình Diệu Tinh, chớ quên thân phận của em là gì!" Tiêu Lăng Phong nắm lấy cổ tay của Diệu Tinh. Bàn tay của cô lúc này đều nhuộm một màu đỏ rực. Có thể thấy được là cô đã thật dùng lực rất mạnh. Trong lòng Tiêu Lăng Phong rất đau. Đối với Mộ Sở, mặc dù hắn làm chưa làm gì quá phận của mình, Diệu Tinh cũng vẫn có thể chịu được, nhưng mà đối với anh...

"Trình Diệu Tinh, có phải là trong lòng của em, anh vĩnh viễn lúc nào cũng không thể bằng được anh em nhà họ Mộ hay không?" Tiêu Lăng Phong từ từ khạc ra mấy chữ, bờ môi của anh tựa như cũng đang run rẩy.

"Vậy em thì sao đây?" Diệu Tinh ngẩng đầu lên: "Tiêu Lăng Phong, ở trong lòng anh, đến tốt cùng em được coi là cái gì đây?" Cô dùng sức rút cổ tay của mình ra: "Ha ha... Thân phận, em biết em chẳng là cái gì hết, không là gì hết! Em làm sao dám quên hết tất cả, làm sao em có thể quên được thân phận của mình kia chứ. Rõ ràng như vậy, cho nên, em vẫn luôn không dám hỏi về những điều này, mặc dù em đã bị những vấn đề này hành hạ đến nỗi điên, em cũng vẫn phải nhẫn nhịn lại ở trong lòng." Diệu Tinh cắn môi, những vấn đề này ngay từ ban đầu cô đã hiểu biết rất rõ ràng rồi, nhưng khi chính tai nghe thấy những lời mà Tiêu Lăng Phong đã nói ra, thì cô lại đau đớn, khó chịu không thể chịu đựng nổi như vậy!

"Có người gọi điện thoại đến nói rằng anh đang cùng với người phụ nữ nhân ở chung một chỗ, em không dám hỏi. Ngửi thấy mùi nước hoa ở trên người của anh, em cũng vậy làm bộ như không biết gì hết!"

"Vậy thì bây giờ em đang làm gì đây?" Tiêu Lăng Phong thờ phỉ phò nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh. Có chuyện xảy ra, cô tình nguyện tự mình suy nghĩ bậy bạ lung tung, chứ cũng không chịu mở miệng ra để hỏi anh. Cô tình nguyện đi theo một kẻ khác khó dây vào để bày tỏ, chứ cũng không chịu tin tưởng anh chút nào: "Là bởi vì do anh hỏi em rồi, cho nên, em cũng liền hỏi lại anh như vậy, hay là... Bởi vì anh đi cùng với Nhã Đình, cho nên em không vui, liền đi tìm hắn để bày tỏ, hay là, em nghĩ muốn trả thù?" Tiêu Lăng Phong cố ý nói một câu: "Bởi vì nhìn thấy anh đi cùng với Nhã Đình rồi, cho nên em phải đi tìm Mộ Sở?"

"Tiêu Lăng Phong, anh muốn em phải nói mấy lần với anh nữa đây?" Diệu Tinh lớn tiếng gào thét: "Em đã nói là hai chúng ta chỉ ngẫu nhiên gặp nhau mà thôi, tại sao anh lại không tin!"

"Tại sao anh lại cần phải tin tưởng chứ?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Ồ vào thời điểm cần phải tin tưởng, Trình Diệu Tinh, em có tin tưởng anh sao?" Tiêu Lăng Phong đến gần thêm một chút: "Nếu như là anh nói anh cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp được Nhã Đình mà thôi, em có tin hay không? Nếu như mà em nhìn thấy ở ngoài đường phố anh lại đi ôm ôm ấp ấp nhau như vậy, khi đó em sẽ thật sự coi như không có chuyện gì xảy ra phải không?"

Diệu Tinh trầm mặc. Tại sao anh có thể bẽ cong sự thật như vậy. Ánh mắt không thấy được thì nhất định là giả sao?

"Nhìn xem, em cũng không tin tưởng mà!" Tiêu Lăng Phong cười lạnh: "Cho nên, Diệu Tinh. Chuyện này, tốt nhất là em hãy cho anh một lời giải thích rõ ràng..." Tiêu Lăng Phong đang cố gắng đè nén cơn tức giận trong lòng xuống. Khó khăn lắm anh mới có được sự bình tĩnh như vậy, anh cần phải rất quý trọng.

"Em đã giải thích rồi, anh hãy giải thích đi!" Những giọt nước mắt của Diệu Tinh đã biến mất.

"Tại sao em cảm thấy anh cần phải giải thích?" Tiêu Lăng Phong từ từ ngẩng đầu lên: "Không phải em đã nói em đã hiểu rõ ràng thân phận của mình rồi đó sao? Như vậy em cảm thấy em có tư cách muốn nghe lời giải thích của anh? Em là gì của anh vậy?"

"Nếu như em đã không phải là người như thế nào của anh, vậy thì Tiêu Lăng Phong, em cũng không cần thiết phải nói cái gì nữa. Thân phận của em như thế nào, em hiểu rất rõ ràng. Không cần anh cứ phải hết lần này đến lượt khác nhắc nhở em như vậy!"

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong cắn răng: "Bởi vì không có liên quan, cho nên em liền không chịu giải thích sao? Cảm thấy anh không thể xen vào cuộc sống của em có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong tiến tới gần Diệu Tinh thêm chút nữa: "Anh muốn nói là, quan hệ giữa chúng ta là mối quan hệ hợp đồng thì sao đây?"

Àm một tiếng... giống như có một tiếng sấm nổ tung lên đỉnh đầu. Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong không thể tin được, anh vậy mà lại nói ra những điều như vậy.

"... Tiêu, Tiêu Lăng Phong..." Diệu Tinh chớp chớp đôi mắt có chút run rẩy: "Thì ra là, trong lòng của anh thật sự nghĩ về em như vậy." Diệu Tinh lớn tiếng kêu, dùng sức đẩy Tiêu Lăng Phong ra. "Quan hệ hợp đồng... Ha ha, rốt cục anh cũng đã nói ra được ý nghĩ trong lòng mình rồi sao? Hóa ra, ở trong lòng của anh, vị trí của em chính là như vậy."

Nhịp tim của Tiêu Lăng Phong như bị lỡ, đập chậm mất một nhịp. Vừa mới rồi anh đã nói ra cái gì vậy.

Diệu Tinh cắn răng ôm thật chặt lấy ngực, phách sức thở hào hển, bộ dáng của cô như vậy, Tiêu Lăng Phong nhìn thấy mà trong lòng anh cuộn lên từng trận đau nhói.

"Diệu Tinh, anh..."

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại muốn đối xử tàn nhẫn với em như vậy?" Diệu Tinh hỏi: "Anh hãy nói cho em biết, rốt cuộc câu nói nào của anh mới là thật? Có phải là, những lời nói trong khoảng thời gian từ trước tới nay... những hành động dịu dàng kia của anh, cũng chỉ là do anh nhất thời cao hứng mà thôi, đúng không..."

"Trình Diệu Tinh, em có lương tâm sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Em còn muốn tôi đối xử với em như thế nào nữa đây? Há?"

"Đúng như vậy! Anh tốt với em." Diệu Tinh cười: "Nhưng mà... Trong lòng của anh thật sự nghĩ như vậy hay sao?" Cô hỏi: "Anh cũng đã có thể đối xử với em rất tốt như vậy, tại sao anh lại không thể tin tưởng ở em?"

"Vậy em có tin tưởng tôi sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Về sau này cũng không quan trọng nữa rồi! Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ khác, sẽ giữ bản phận của mình, tôi cũng sẽ không còn bao giờ quan tâm đến những chuyện mà tôi không nên quan tâm nữa! Tôi sẽ nhớ mình chỉ là một thứ gì đó, chuyện không nên quan tâm thì tôi nhất định sẽ không quan tâm!"

Mọi chuyện đã trở nên căng thẳng. Tay của Tiêu Lăng Phong run rẩy.

"Hay cho câu nói sẽ không quan tâm nữa kia! Ha ha..." Tiêu Lăng Phong cười: "Trình Diệu Tinh, đây là do cô nói đấy nhé, cô không quan tâm, cho nên, những chuyện tôi muốn làm như thế nào, đó là tự do của tôi, có phải hay không... Nhớ những lời cô đã ngày hôm nay đó, cô không được hối hận."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Tại sao có thể tàn nhẫn như thế

Diệu Tinh ngồi một mình ở trong biệt thự. Sau một trận cãi nhau, Tiêu Lăng Phong nổi giận bùng bùng chạy ra ngoài, bỏ đi vẫn không hề thấy trở lại. Phát hiện ở bên ngoài đã trời đã hoàn toàn tối đen. Diệu Tinh bật tất cả đèn trong biệt thự lên, nhưng vẫn cảm thấy rất sợ! Cô ôm đầu gối ở trên ghế sofa, người co rút lại thành một đoàn, lỗ tai dựng thẳng, nghe ngóng chung quanh không có một chút tiếng động nào. Trong không khí rõ ràng an tĩnh không có một chút âm thanh nào, nhưng mà cô lại khẩn trương, cảm giác như mình nghe thấy tiếng bước chân.

Diệu Tinh nhẹ nhàng nức nở. "Diệu Tinh, đừng sợ, mày vẫn còn có bảo bối kia mà!" Cô tự an ủi mình như vậy. *di@en*dyan(lee^qu.donn)*, Nghĩ đến bảo bối, Diệu Tinh đột nhiên ý thức được mình vẫn còn chưa hề ăn cái gì. "Bảo bối, thật sự rất xin lỗi, không phải mẹ là cố ý để cho con bị đói bụng."

Cô bận rộn, làm mấy thứ đồ ăn có chất dinh dưỡng phong phú một chút. Nhưng mà... cô lại cảm thấy không hề muốn anh một chút nào. "Trình Diệu Tinh, chớ quên thân phận của em!" Lời nói của Tiêu Lăng Phong vọng về ở bên tai cô. Diệu Tinh cắn môi thật chặt. Mạnh mẽ bức bách chính mình phải ăn.

Nhưng mà... Cô ăn bất cứ một thứ đồ ăn gì thì đều tựa như cũng bị mắc nghẹn lại ở trong ngực, khó chịu đến không cách nào thở nổi. Tí tách! Nước mắt từ trong lòng mắt cô chảy xuống, chảy vào trong miệng, mặn mặn chát chát...

Diệu Tinh cảm điện thoại di động lên do dự có nên gọi điện thoại hay không. Nhưng cuối cùng, *di@en*dyan(lee^qu.donn)* cô vẫn bấm số điện thoại của Tiêu Lăng Phong. Điện thoại vừa thông, cô lại hốt hoảng cắt đứt. Nếu đã như vậy, cho dù là điện thoại được tiếp thông, thì cô có thể nói những gì với anh đây! Diệu Tinh nắm thật chặt điện thoại, khẽ than một tiếng, hoặc giả... có lẽ Tiêu Lăng Phong nhìn thấy số điện thoại trong nhà sẽ gọi lại trở về cũng nên...

Diệu Tinh vẫn nắm thật chặt điện thoại. Diệu Tinh từ từ nằm xuống, cô không tắt máy điều hòa và khép lại cửa sổ, thân thể gầy nhỏ của cô nằm ở trên ghế sofa, cuộn lại thành một đoàn...

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại phải đối xử với em như vậy..."

Thiên Tuấn.

Diệu Tinh đi vào công ty, trong đầu cô rất choáng váng. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt quái dị lẫn thương cảm để nhìn cô. Diệu Tinh có chút khó hiểu. Bất quá cô chỉ mới trốn việc có một ngày, không cần thiết phải nhìn cô như vậy chứ!

"Thư ký Trình, cô đã đọc báo ngày hôm nay chưa?" Một đồng nghiệp nhiệt tình, cười cười đưa một phần tờ báo trong tay của mình cho cô, *di@en*dyan(lee^qu.donn)* sau đó lại cười rồi đi: "Từ từ đọc nhé!" Cô còn quay đầu lại nhắc nhở.

Từ từ cúi đầu xuống, ánh mắt Diệu Tinh rơi vào hàng chữ to lớn trên trang đầu của tờ báo này. Trong đó nổi bật lên tám hình Tiêu Lăng và Đường Nhã Đình đang dựa vào nhau ở chung một chỗ. Trong mắt hai người hiện rõ nụ cười, nghiêm nhiên giống như là một đôi tình nhân ngọt ngào. Còn có lời bình trên đó, nhưng ông nội Tiêu sẽ thừa nhận thân phận của Trình Diệu Tinh hay Đường Nhã Đình là "vị hôn thê", rất nhanh liền sẽ biến thành sự thật.

Cho nên... Đây chính là nguyên nhân mà đồng nghiệp của cô đang thông cảm đối với cô hay sao! Đây chính là nguyên nhân mà Tiêu Lăng Phong trắng đêm không về nhà sao...

Diệu Tinh nắm thật chặt lấy tờ báo, không chế tâm tình của mình. Diệu Tinh, không sao hết, không sao hết. Miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, Diệu Tinh đặt

tờ báo qua một bên. Thật trùng hợp, nụ cười thân nhiên này của Diệu Tinh đã bị Tiêu Lăng Phong nhìn thấy.

Nắm tay thành quyền thật chắc ở bên dưới, Tiêu Lăng Phong nhìn chăm chăm vào Diệu Tinh. Cô vậy mà thật sự lại không hề có một chút phản ứng nào cả! Được lắm, rất tốt! Trình Diệu Tinh, chúng ta cùng nhau nhìn xem, tôi đến cùng thật sự rất muốn nhìn thử một chút xem, em có phải có thể vẫn luôn phong khinh vân đạm như vậy hay không...

Hừ! Tiêu Lăng Phong lạnh giọng hừ lên một tiếng. die,n;da.nlze.quydo/nn Anh phẩy tay đi vào phòng làm việc.

Diệu Tinh vẫn nhìn về phía phương hướng phòng làm việc của Tiêu Lăng Phong. Mãi cho đến khi có tiếng chuông điện thoại vang lên, cô mới phục hồi lại tinh thần.

"A lô. Kỳ Nhiên?" Diệu Tinh bắt máy điện thoại.

"Bộ dáng của em thật giống như rất giật mình!" Giọng nói ở đầu điện thoại bên này nghe có mấy phần mệt mỏi: "Buổi lễ đính hôn của anh, em có muốn tới hay không?"

"Bất kể như thế nào chúng ta cũng vẫn là bạn bè mà. Anh đính hôn, em dĩ nhiên phải đi chúc phúc chứ!"

"Sợ rằng... Lời chúc phúc của em, chỉ có thể vĩnh viễn là sự mong ước rồi!" Thẩm Kỳ Nhiên cười nhẹ: "Vậy thì cứ như vậy đi! Bye bye!"

Diệu Tinh từ từ cúp điện thoại, tại sao hạnh phúc lại khó khăn đến như vậy, tại sao người bên cạnh cô, người nào cũng không được hạnh phúc. Thẩm Kỳ Nhiên yêu Tịch Mạt như vậy, nhưng mà cũng rất nhanh liền đã đính hôn cùng với người khác. Tịch Mạt... Cô ấy cũng yêu Thẩm Kỳ Nhiên, ít nhất là đã từng có yêu. Nhưng mà, hiện tại... Cô ấy lại đang ở bên cạnh Bùi Hạo Thần, cái người đàn ông luôn âm thầm bắt định kia. Còn chính cô thì sao, cô ở bên cạnh Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong rõ ràng không hề thương cô, rõ ràng đã có người yêu, tuy nhiên anh lại vẫn cùng cô duy trì mối quan hệ thân mật như vậy với cô...

Ha ha... Diệu Tinh cười khổ, tình yêu, rốt cuộc được coi là cái gì, nó có phải thật đáng tin cậy như vậy hay không.

Tại buổi lễ đính hôn của Thẩm Kỳ Nhiên. Tiêu Lăng Phong quả thật mang theo Đường Nhã Đình tham dự buổi tiệc, cao giọng giới thiệu với mọi người: "Đây chính là vị hôn thê của tôi..."

Diệu Tinh đứng một mình ở một bên, cô quen biết mọi người ở nơi này không nhiều lắm. Kể từ nhà họ Trình phá sản, cô cũng đã không còn giao thiệp cùng với mấy trò xã giao gì đó trong giới thương nhân này nữa rồi. Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong mang theo Đường Nhã Đình đi ở trong đám người, tự nói với mình không nên đi để ý, nhưng mà ánh mắt của cô lại không thể khống chế được mà cứ đuổi theo theo bóng dáng của bọn họ...

Diệu Tinh cầm lên ly rượu lên, do dự. Cô thật sự rất muốn uống một hớp. Nhưng mà trong bụng cô còn có bảo bảo...

"Diệu Tinh, cậu có khỏe không?" Nghe thấy giọng nói của Tịch Mạt, Diệu Tinh quay mặt sang cười khẽ một tiếng.

"Tớ không sao! Còn cậu thế nào?" Diệu Tinh lo lắng nhìn Tịch Mạt. Dù sao cũng là người đàn ông mà Tịch Mạt đã từng yêu. Phải tham gia buổi lễ đính hôn của anh như vậy, Tịch Mạt nhất định sẽ rất khó chịu, tựa như... Nếu như có một ngày, cô phải tham gia gia buổi lễ đính hôn của Tiêu Lăng Phong, thậm chí là hôn lễ của anh...

Cô thật không cách nào tưởng tượng nổi, lúc ấy cảm giác của cô sẽ ra sao, sẽ cảm thấy tê liệt như thế nào đây.

"Diệu Diệu. Tại sao vừa rồi cậu lại cái bộ dạng giống như tự mình làm cho mình bị uất ức như vậy?" Nhìn về đau lòng trong mắt của bạn tốt, trong lòng của Diệu Tinh cảm thấy âm ập: "Tịch Mạt, tớ cũng biết, bất kể lúc nào thì tớ đều có cậu, có ba ba có mẹ của tớ." Cô nhẫn nhịn lại sự chua xót trong tròng mắt của mình.

"Được rồi, cậu hãy đi xem Bùi Hạo Thần một chút đi, anh ấy cũng đang tìm cậu đó!" Diệu Tinh xử lý mấy sợi tóc hơi lộn xộn của Tịch Mạt. Tịch Mạt, hãy nắm chặt lấy từng cơ hội có thể được hạnh phúc đi! Bởi vì hạnh phúc thật giống như là một loại bọt, sẽ bị vỡ nát rất dễ dàng...

Tiêu Lăng Phong cố ý làm bộ cao ngạo kéo Đường Nhã Đình đi xuyên qua trong đám người. Những địa phương mà anh xuất hiện đều là những nơi mà tầm mắt của Diệu Tinh có thể nhìn thấy được, càng cảm thấy Diệu Tinh đang nhìn anh. Cử chỉ của anh đối với Đường Nhã Đình thì lại càng thân mật hơn. Hôm nay Diệu Tinh rất đẹp, cô còn xinh đẹp hơn so với ngay cả nhân vật chính của buổi tiệc đính hôn này, trừ sắc mặt bên ngoài có vẻ không được tốt lắm...

Diệu Tinh. Em thật sự không quan tâm đến có phải hay không. Tiêu Lăng Phong cười nói, chào hỏi cùng với tân khách, nhưng mà bộ dạng anh uống rượu lại tràn đầy mùi vị muốn phát tiết. Vốn dĩ, anh muốn mang theo Diệu Tinh tới nơi này, cũng thuận tiện bóng gió với ông nội cả đêm, nhưng mà... mọi chuyện chung quy lại biến đổi còn nhanh hơn cả so kế hoạch.

"Lăng Phong, có phải là anh sử dụng em chính là một cách để kích thích Trình Diệu Tinh một chút hay không?" Đứng tựa vào bên người Tiêu Lăng Phong, Đường Nhã Đình lên tiếng hỏi.

"... Dĩ nhiên là không phải rồi!" Nụ cười của Tiêu Lăng Phong có chút cứng ngắc.

"Thật ra thì em cũng không quan tâm đã bị anh lợi dụng." Đường Nhã Đình lắc đầu một cái. "Em đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, anh lại còn nguyện ý giúp em như vậy, em thật sự vô cùng cảm kích, chẳng qua là... Lăng Phong, anh có cảm thấy, hết thảy những gì anh làm sẽ có ý nghĩa hay không? Cô ấy

giống như cũng không chút quan tâm. Nếu không, cô ấy cũng sẽ không bỏ mặc anh mang theo người phụ nữ khác tham dự buổi yến hội như vậy!" Đường Nhã Đình cố ý nhắc nhở.

"Có phải là tôi đã rất ngây thơ hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Tôi thế này, vậy mà lại sẽ chơi trò chơi ngu ngốc mà chỉ có trẻ con mới chơi như vậy." Tiêu Lăng Phong nói tự giễu cợt mình. Nhìn bộ dạng vẻ mặt u buồn của Diệu Tinh, trái tim của anh lúc này vẫn còn đau nhói. Trình Diệu Tinh, em cúi đầu trước anh chỉ một lần thôi, thật sự cảm thấy có khó khăn như vậy hay sao? Cho dù em không muốn nhận sai lầm, lúc đầu cũng nên bày tỏ một chút sự toan tính của mình đối với anh chứ! Em có biết như vậy là em đã làm cho anh cảm thấy rất bất đắc dĩ, rất không an tâm hay không...

"Được rồi! Anh cũng không cần phải quá khó chịu như vậy. Phụ nữ ấy à, là phải dùng sự dỏ dành kia." Đường Nhã Đình cười khê: "Có muốn em giúp anh không?"

"Không cần!" Anh tựa hồ có chút lo lắng nói xong, ngay sau đó ý thức được phản ứng của mình quá khích liệt, anh áy náy cười cười.

"Tiêu Lăng Phong, anh sợ em sẽ làm tổn thương đến cô ấy có phải hay không?" Đường Nhã Đình cười nhẹ: "Yên tâm đi, em sẽ không đâu!" Đường Nhã Đình rõ ràng cắn răng liếc mắt. Đương nhiên là việc làm tổn thương đến người mình yêu mới là nỗi đau đớn lớn nhất, tựa như... ngày trước anh đã làm tổn thương đến tôi vậy! Tôi rất muốn Trình Diệu Tinh cũng sẽ phải nếm thử một chút sự thống khổ của tôi: "Em còn nợ cô ấy, cho nên em sẽ hết sức đi đến để bồi thường lại, em bảo đảm..."

Tiêu Lăng Phong cũng không hề lên tiếng, đối với cái loại người đã từng làm tổn thương đến người khác như vậy, thì có thể nói, anh cũng không biết liệu có thể tin tưởng được hay không!

"Tốt lắm, tôi đi xem Nghênh Hạ một chút!" Tiêu Lăng Phong cười. Em gái trên danh nghĩa đoạt đi người yêu của em gái chân chính, mà anh người làm anh trai này, trong lúc đó cũng đang vô tình làm đồng lõa. Nhưng mà không đợi anh đi vào, trên hội trường liền đã hỗn loạn lên.

Xuyên thấu qua đám người, Tiêu Lăng Phong có thể nhìn thấy Tiêu Nghênh Hạ đã giới rượu lên trên váy áo của Tịch Mạt. Nguy rồi, Tiêu Lăng Phong thầm kêu lên, anh hi vọng Tịch Mạt sẽ không thể nhận ra Tiêu Nghênh Hạ là ai mới phải.

Diệu Tinh nổi giận đùng đùng nhìn Tiêu Nghênh Hạ. Tại sao bọn họ ai cũng có thể tùy tiện bắt nạt người khác như vậy. Nhìn Tịch Mạt đột nhiên sắc mặt biến đổi, trong lòng Diệu Tinh càng thêm khổ sở.

"Tịch Mạt, không sao rồi. Đừng sợ!" Diệu Tinh nhẹ giọng khóc sụt sùi, có Diệu Diệu ở đây, sẽ không có người nào dám làm thương tổn cậu."

"Diệu Diệu, là cô ta, là cô ta!" Lương Tịch Mạt khóc. Lập tức thân thể lúc này cũng bắt đầu run rẩy lên: "Thật bản, thật bản..." Lương Tịch Mạt hốt hoảng nỉ non.

"Tịch Mạt, đừng sợ, đừng sợ!" Diệu Tinh đau lòng ôm lấy Tịch Mạt. Thật bản? Chẳng lẽ là Tịch Mạt lại nghĩ tới chuyện đã xảy ra bốn năm trước hay sao? Mười bảy tuổi trong một đêm kinh khủng như vậy. Diệu Tinh hung hăng nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong, cũng chờ Tiêu Lăng Phong cùng Bùi Hạo Thần. Phảng phất nơi này mỗi người cũng đều là kẻ thù của bọn họ vậy.

Nhìn dáng vẻ của Tịch Mạt. Tiêu Lăng Phong nhắm mắt lại. Xong rồi, chuyện này đúng là vẫn không có thể nào lừa gạt được... Bốn năm trước, anh đã giúp đỡ Bùi Hạo Thần thiết kế Thẩm Kỳ Nhiên trở chơi phản bội, giống như... ở trong Dạ Khuynh Thành ngày đó, Mộ Thần nhìn thấy bộ dạng anh cùng với Diệu Tinh...

Thì ra là, anh đã từng làm nhiều chuyện không thể tha thứ như vậy.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, anh đột nhiên biến chuyển như vậy đã làm cho sự nghi ngờ trong lòng của cô càng nặng hơn. Rốt cuộc là tại sao.

Trong hội trường đã trở nên hỗn loạn thành một đoàn, mẹ của Thẩm Kỳ Nhiên mang theo các cô đi thay quần áo. Tiêu Lăng Phong cũng đi theo sau lưng cùng bọn họ thật chặt chẽ.

Trong phòng rửa tay. Diệu Tinh giúp Tịch Mạt giặt sạch váy áo. Tịch Mạt vẫn khóc.

"Tịch Mạt, cậu làm sao vậy?" Diệu Tinh hỏi.

"Diệu Diệu, Tiêu Nghênh Hạ chính là Ngải Phi Nhi, người đã cùng với Thẩm Kỳ Nhiên ở trong đó chính là người phụ nữ đó, là cô ta! Là cô ta!"

Diệu Tinh gần như có chút đứng không vững. Tiêu Nghênh Hạ? Cô tròn to hai mắt. Làm sao có thể. Cô ta thế nhưng lại tham dự vào chuyện kia, Như vậy... Có phải là Tiêu Lăng Phong, anh cũng biết hay không. Trái tim của cô chợt như bị bóp chặt lại. Tại sao lại là như vậy... Giống như là thiết kế để cho Mộ Thần nhìn thấy cô ngày đó vậy. Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ anh phá hủy hạnh phúc của tôi còn chưa đủ hay sao? Tại sao ngay cả Tịch Mạt mà anh cũng muốn làm thương tổn cô ấy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Làm tổn thương lẫn nhau

Cảm xúc của Lương Tịch Mạt đến giờ vẫn một mực không cách nào bình tĩnh lại được. Diệu Tinh chưa từng bao giờ nhìn thấy cái bộ dáng này của Tịch Mạt, càng thêm chưa từng bao giờ thấy Tiêu Lăng Phong lại hốt hoảng như thế. Đến lúc này thì Diệu Tinh đã có thể xác định được, chuyện xảy ra hồi bốn năm trước tuyệt đối không tránh khỏi có sự liên quan đến Tiêu Lăng Phong..

Chuyện đêm mưa ở ngõ hẻm năm ấy, cái người đã làm tổn thương Tịch Mạt, có thể là hay không..

"Không! Như vậy quá đáng sợ!"

"Tại sao đối xử với tôi như vậy!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Giọng nói của Lương Tịch Mạt trở nên run rẩy run rẩy, cô nhìn Bùi Hạo Thần, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Tiêu Lăng Phong. Tịch Mạt đột nhiên nhìn về phía Tiêu Lăng Phong như vậy, càng làm cho Diệu Tinh thấy bất an.

"Tiêu Lăng Phong, chỉ vì muốn giúp anh ta mà đến ngay cả thị phi anh cũng có thể chẳng phân biệt được hay sao?" Tịch Mạt đứng dậy: "Anh có biết rằng khi đó em mới chỉ có mười bảy tuổi thôi hay không?"

Lời nói của Tịch Mạt giống như là một lưỡi dao đâm vào trong lòng Diệu Tinh. Mười bảy tuổi. Nhìn thấy bạn trai phản bội. Gia đình gặp biến cố, lại còn bị... cưỡng bạo như vậy... di@en*dyan(lee^qu.donn), Diệu Tinh níu thật chặt lấy chiếc váy. Tiêu Lăng Phong, hãy nói anh không như vậy, cầu xin anh, hãy nói cho Tịch Mạt biết, anh không làm cái gì hết

Biết vậy...

Nhưng mà... Nhìn Tịch Mạt tiến lên. Tiêu Lăng Phong lại cũng lùi lại một bước: "Anh có biết rằng đêm hôm đó hết thấy những gì của em đều đã bị phá hủy sạch rồi hay không? Tại sao các người lại có thể đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy."

"Tịch Mạt..." Giọng nói của Tiêu Lăng Phong trở nên run rẩy, trong mắt anh tràn đầy sự áy náy cùng đau lòng.

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại đối xử với em như vậy?" Tịch Mạt hỏi: "Ba em cũng có làm gì hại đến nhà anh đâu? Hà?"

Tiêu Lăng Phong siết quả đấm không biết nên mở miệng như thế nào. Đối mặt với sự chất vấn của Tịch Mạt, dĩ●n☆đ●àn lê☆q●uỷđ●ôn những lời nói hay ho đẹp đẽ, đầy lý lẽ hùng hồn đã dự định nói ra kia, đến lúc này thật sự anh cũng không biện pháp nào mở miệng thốt ra, anh không có được nữa. Dù sao anh thật sự là người hiểu biết rõ sự việc, dù sao... chuyện này, anh cũng phải chịu trách nhiệm trực tiếp.

"Mấy người phải nhọc lòng tính toán đối với một người con gái nhỏ chỉ mới có mười bảy tuổi như vậy, thật sự cũng không sợ sẽ bị gặp ác mọn hay sao?" Tịch Mạt hỏi! "Tiêu Lăng Phong, anh thật không uống công phí sức Lương Tịch Mạt đã được một cuộc quen biết anh, đây mới thật là một phần quà tặng lớn." Tịch Mạt cười lau quệt những giọt nước mắt đang rơi."

Ha ha..." Tịch Mạt cười: "Đây thật sự là một phần quà tặng rất tuyệt vời!" Tịch Mạt gạt đầu, sau đó xoay mặt lại nhìn Bùi Hạo Thần: "Các người đã tính toán đến bước này, tôi thật sự nghĩ muốn hoài nghi, vậy có phải cũng người ở trong ngõ đêm mưa ấy, có phải cũng là người các người đã sắp xếp hay không..."

Àm một tiếng... Diệu Tinh giống như bị sét đánh trúng vậy. Cô nhìn sắc mặt Tiêu Lăng Phong trắng bệch, hô hấp của cô cũng đã gần như sắp bị ngưng lại. Súc sinh... Diệu Tinh run rẩy

"Em ở đây nói những nhit gì đó!" Tiêu Lăng Phong mở miệng: "Tịch Mạt, chuyện kia anh thật sự rất xin lỗi!"

Nghe thấy mấy chữ này. Diệu Tinh muốn cười, nhưng cô lại không thể cười nổi. Tại sao lại có thể có người như vậy được chứ. Một vật trân quý nhất của người con gái, anh vậy mà cũng chỉ dùng mấy chữ kia thôi sao.

"Xin lỗi?" Lương Tịch Mạt cười khò: "Cuộc sống của em kể từ cái đêm mưa ấy đều đã bị phá hủy sạch sẽ, anh cảm thấy nói mấy từ xin lỗi kia có hữu dụng hay không? Hay là sự trong sạch của tôi ở trong lòng mấy người chỉ có giá trị bằng mấy chữ đó thôi?"

Tiêu Lăng Phong bị chặn đứng, không còn lời nào để nói. Đối mặt với sự lên án như vậy của Lương Tịch Mạt, Tiêu Lăng Phong phát hiện mình cũng không thể nào nói ra lời.

Trong lòng Diệu Tinh hiểu rõ, một tia hi vọng cuối cùng kia theo sự im lặng của Tiêu Lăng Phong cũng đã bị dập tắt. Tiêu Lăng Phong tuyệt đối sẽ không thừa nhận đối với những chuyện mà mình chưa từng làm bao giờ. Nhưng hiện tại, chẳng những Tiêu Lăng Phong trầm mặc không mở miệng. Thậm chí còn còn áy náy như vậy... Diệu Tinh hung hăng nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong, giống như hận không thể nuốt anh vào trong bụng được vậy. Cảm giác có ánh mắt thù địch, Tiêu Lăng Phong nhìn về phía Diệu Tinh, trong mắt cô lúc này tràn đầy sự giễu cợt mãnh liệt cùng hận ý, cứng rắn như muốn đốt cháy anh. Trình Diệu Tinh, tại sao tất cả chuyện xấu, em luôn sẽ liên hệ đến trên người của anh vậy. Hơn nữa sự hoài nghi của em lại không thêm che giấu như vậy...

Trong lòng Diệu Tinh như hồng mắt, ngay cả việc mình đã rời đi khỏi hiện trường buổi hôn lễ đó như thế nào, cô cũng không nhớ rõ nữa. Trong đầu cô lúc này chỉ có nước mắt của bạn tốt. Còn cả có câu kia nữa, có phải là cả chuyện trong ngõ nhỏ đêm mưa cũng là do các người làm hay không, lẫn cả thái độ không thể phân bác được của Tiêu Lăng Phong..

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Đột nhiên có một giọng nói vang lên làm cho Diệu Tinh giật mình. Cô xoay mặt lại, khi nhìn thấy Hạ Cẩm Trinh, thì ngược lại, cô

có chút thấy sùng sốt.

"Đã sớm nghĩ đến tiến lên trước để chào hỏi em! Nhưng mà... nhìn thấy dáng vẻ của em rất bận rộn." Hạ Cẩm Trinh phối hợp biểu lộ vừa oán trách vừa uất ức của mình: Diệu Tinh, anh vẫn luôn muốn nói chuyện cùng với em, chuyện ngày đó, anh rất xin lỗi."

Diệu Tinh ngẩn ra. Chuyện bọn họ bị bỏ thuốc ở trong quán rượu như vậy đâu phải là lần thứ nhất! Diệu Tinh nắm thật chắc lấy chiếc túi của mình, nếu như... Không có một chút giấy tờ, có phải là trong lòng cô cũng chưa phát triển tới trình độ như vậy hay không. Diệu Tinh cúi đầu, cười khổ, có phải cái này được gọi là vận mệnh hay không.

"Thôi quên đi!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Trong chuyện này, anh cũng là người bị hại, anh..." Diệu Tinh suy nghĩ một chút, vẫn không thể nào nói ra thành lời.

Hạ Cẩm Trinh rất nhớ anh đã nói anh không có sao, bởi vì có người đã nhét Đường Nhã Đình lên trên xe của anh. Ba phen mấy bận phát sinh quan hệ cùng với Đường Nhã Đình, trong lòng của anh cũng bắt đầu khinh bỉ chính mình. Anh nhìn Diệu Tinh. Diệu Tinh, có phải sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh đã không còn có tư cách để thích em nữa rồi hay không? Nghĩ đến hiện trường buổi lễ đính hôn kia, bộ dáng của Đường Nhã Đình đầy vẻ đắc ý, anh chỉ nghĩ muốn hung hăng hủy diệt cái khuôn mặt tươi cười kia của cô ta.

"Cẩm Trinh?" Nhìn thấy hận ý trong mắt Hạ Cẩm Trinh, theo bản năng Diệu Tinh liền run rẩy một cái.

"... Để anh đưa em trở về nhà thôi!" Ý thức được mình có chút luống cuống, Hạ Cẩm Trinh chuyển đổi đề tài nói chuyện.

"Không cần đâu, em muốn đi một mình một chút." Diệu Tinh cười rồi xoay người đi. Khi Diệu Tinh đi qua một tủ kính thì đột nhiên đôi chân của cô liền dừng lại, nhìn vào những bộ quần áo trẻ em rất đáng yêu ở bên trong đó, khóe miệng của cô liền cong lên lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Bảo bảo. Chờ khi con ra đời rồi, mẹ liền mua rất nhiều quần áo xinh đẹp để cho con mặc. Lúc ấy nhìn con sẽ rất xinh đẹp, giống như là một công chúa vậy...

"Em sớm chạy đến đây như vậy chính là vì muốn gặp Hạ Cẩm Trinh có phải không?" Giọng nói lạnh lẽo của Tiêu Lăng Phong chợt vang lên. Rất nhanh nụ cười của Diệu Tinh cũng liền được thu lại.

"Mới vừa rồi còn cười đến xuân tâm nhộn nhạo như vậy kia mà. Thế nào mà vừa nhìn thấy tôi liền đã thay đổi như vậy. Trình Diệu Tinh, tôi lại đã để cho em cảm thấy là người ác tâm như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong thờ phỉ phò hỏi. Thời điểm khi ở trong phòng nghỉ, ánh mắt của cô nhìn anh như vậy là thế nào, giễu cợt, chán ghét... Nhưng mà, đối với bất luận người nào khác, cô cũng có thể mỉm cười ngọt ngào.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Cô nghĩ đến Tịch Mạt, đáp lại một tiếng: "Đúng!" Không hề có một chút do dự, cô liền khạc ra một chữ như vậy.

"Trình Diệu Tinh. Em muốn tìm chết có phải hay không!" Không để ý nơi này vẫn đang là ở trên đường. Tiêu Lăng Phong tóm lấy cổ tay của Diệu Tinh, đặt cô ở tại trên cửa sổ thủy tinh. "Vậy rốt cuộc em muốn tôi phải nói chuyện với em như thế nào đây, hả?" Tiêu Lăng Phong rống to. Anh đã làm nhiều như vậy, đôi lần cũng chỉ có sự chán ghét của cô.

"Tôi nghĩ anh hãy buông tha cho tôi!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên.

"Buông tha cho em sao, đến nghĩ thôi, em cũng đừng nghĩ muốn!" Tiêu Lăng Phong giận đến rống to. Đã qua một thời gian lâu như vậy, trong lòng của cô vẫn không thể dễ xuống ý nghĩ muốn rời đi của mình. "Thế nào? Muốn rời khỏi tôi để cao bay xa chạy cùng Mộ Sở phải không?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Chớ vọng tưởng. Em cảm thấy hẳn sẽ tiếp nhận hung thủ đã hại chết anh trai của hẳn, một người thiếu chút nữa thì đã trở thành chị dâu của hẳn ở chung một chỗ hay sao?" Tiêu Lăng Phong nhúm mi lại: "Về phần, Hạ Cẩm Trinh, anh ta là một người có tính thích sạch sẽ cực độ. Anh ta sẽ không đụng chạm tới người phụ nữ mà đã từng bị người khác chơi đùa...."

"Chơi đùa?" Diệu Tinh khanh khách cười nói: "Tuồng nói đến cái chuyện gì mà hoàn toàn nguyên vẹn kia chứ!" Diệu Tinh mỉm cười nhìn Tiêu Lăng Phong, chẳng qua là, nụ cười này thoát nhìn sao thấy đau khổ như vậy. Cho nên... Anh đây là muốn thừa nhận, giữa anh và tôi bất quá cũng chỉ là chuyện vui đùa một chút mà thôi, anh nói yêu, chẳng qua là thuận miệng nói ra một chút mà thôi...

"..." Trong ngực Tiêu Lăng Phong dấy lên một hồi buồn bực. Ý anh không phải là muốn nói như vậy. "Diệu Tinh, tôi..."

"Đúng vậy. Tôi bất quá chỉ là món đồ chơi mà anh nhất thời cao hứng mà thôi, tôi là người đã từng bị anh chơi đùa, tôi không xứng với Hạ Cẩm Trinh, tôi là thiếu chút nữa thì đã biến thành chị dâu của Mộ Sở. Nhưng mà... Tiêu Lăng Phong, chính là bởi vì anh tôi mới từ không thay đổi thành người như vậy. Tại sao anh lại nói Mộ Thần là do tôi hại chết chứ? Anh mới chính là hung thủ..." Ngực Diệu Tinh phập phồng kịch liệt. Bụng liền dội lên một hồi đau đớn bén nhón. Diệu Tinh tựa người vào trên lớp thủy tinh kia, sự đau đớn khó có thể chịu được làm cô phải cau mày.

"Ha ha..." Nghe thấy lời nói kia của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong tức thì nóng giận, nhưng ngược lại, anh lại cười. "Trình Diệu Tinh, tôi chính là cái dạng người như vậy đấy, thế nhưng chẳng phải là em vẫn cứ phải ngoan ngoãn sống ở bên cạnh tôi. Chẳng phải là em vẫn cứ ngoan ngoãn leo lên giường của tôi..."

"Tôi đã nói rồi, tôi đúng là người đáng bị coi thường như vậy đấy!" Diệu Tinh chịu đựng đau đớn yếu ớt cười nói: "Anh cần gì phải phản ứng, coi lời nói của một người đề tiện như tôi đây là thật." Diệu Tinh nói xong liền đẩy Tiêu Lăng Phong một cái. Nhưng hiển nhiên là thân thể cô quá mức yếu ớt, không đủ sức lực để thực hiện.

"Tiêu Lăng Phong, không phải là các người chung quy vẫn không ưa thích mang cái chuyện lên giường kia để tôi làm nhục người khác hay sao?" Diệu

Tĩnh hỏi. Cô nhớ ở trong điện thoại, Tĩnh Mạt đã có một lần vô ý nhắc tới chuyện này. Ha ha...

"Em nói gì?" Tiêu Lăng Phong chế trụ cằm của Diệu Tĩnh.

"Tôi muốn nói công phu của anh thật quá tốt, làm cho tôi bị mê muội quá nặng nề!" Diệu Tĩnh cắn răng thật chặt nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong, trong con ngươi của cô tràn đầy những giọt nước mắt.

"Lời nói như vậy mà cô cũng có thể nói ra được! Trình Diệu Tĩnh, quả nhiên là cô tự biết rõ điều này." Tay Tiêu Lăng Phong chợt run rẩy.

"Đáp án này có làm anh hài lòng không?" Giọng nói của Diệu Tĩnh rõ ràng bắt đầu trở nên run rẩy.

"Hài lòng! Tiêu Lăng Phong gật đầu." Dĩ nhiên là tôi hài lòng, công phu của em cũng không tồi. Chúng ta như thế này có tính là đang an ủi lẫn nhau hay không, hả?" Hơi thở lạnh như băng của Tiêu Lăng Phong phun ở trên mặt Diệu Tĩnh.

"Tiêu Lăng Phong, không được bao lâu, anh cũng không cần đóng kịch nữa, anh có thể không cần giả vờ biểu hiện là một người tốt ở trước mặt tôi đâu. Anh hãy làm những chuyện mà anh muốn làm cùng với người phụ nữ mà anh yêu đi! Các người, các người sẽ là người một nhà, cũng không cần phải tách rời nhau ra nữa..." Diệu Tĩnh không thể không chế được, giọng trở nên nghẹn ngào.

Mà nghe những lời nói kia của Diệu Tĩnh..., trong đầu Tiêu Lăng Phong đầy mê hoặc, cái gì mà người một nhà. Cái gì mà diễn trò.

"Trình Diệu Tĩnh, ý em muốn nói. Những gì tốt đẹp mà tôi đã đối xử với từ trước đến giờ đều là đang diễn trò sao?" Tiêu Lăng Phong phải cực kỳ khắc chế mình thật chặt, cắn răng hỏi lại.

Diệu Tĩnh cúi đầu. Mồ hôi chảy thấm ướt tóc dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Cô che bụng thật chặt. Nếu không phải là Tiêu Lăng Phong đang tìm lấy cô, cô cũng sớm đã chống đỡ không nổi mình nữa rồi..

"Em nói chuyện với những lời nói ấy cho ai nghe vậy?" Tiêu Lăng Phong hét to: "Em, cái người phụ nữ này tại sao lại có thể đáng sợ như vậy chứ?" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng hỏi, sau đó anh từ từ buông Diệu Tĩnh ra. Được lắm, nếu như em cảm thấy những gì tốt đẹp mà tôi đã đối xử với em chỉ là giả dối, là diễn trò... Tốt thôi, nếu như cũng đã bị em khám phá ra rồi, vậy thì về sau tôi không thèm diễn trò nữa. Trình Diệu Tĩnh, hết thấy những chuyện này coi như là tôi đã bị coi thường." Tiêu Lăng Phong từ từ lui về phía sau mấy bước. Nhưng sau đó anh xoay người, sự đau đớn nhanh chóng lan tràn trong lòng anh. Mỗi một bước đi ra, vết thương trong lòng anh giống như là nứt ra rộng hơn.

Diệu Tĩnh dán người lên tủ kính thủy tinh thật chặt, sau đó từ từ trượt xuống dưới. Bụng cô càng ngày càng đau, hơn nữa... cô cảm giác được, đang có một chất lỏng ấm áp chảy xuống..

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Có dấu hiệu sanh non

Diệu Tĩnh từ từ trượt ngồi xuống, nhìn chất lỏng màu đỏ đang chảy ra từ bên dưới tà váy màu đen. Trong nháy mắt con ngươi Diệu Tĩnh liền tròn to. Cô túm lấy thật chặt làn váy của mình, muốn mở miệng gọi Tiêu Lăng Phong, nhưng mà khi cử động mấp máy đôi môi, cô mới phát hiện ra mình bây giờ thực sự không cách nào phát ra âm thanh nổi nữa.

"Tiêu Lăng Phong, trở lại..." Cô vô lực nói xong, giọng nói nhỏ bé đến mức chỉ có một mình cô nghe thấy. Cô nhìn Tiêu Lăng Phong kiên quyết tránh đi, ngay cả việc ngoái đầu lại nhìn cũng không hề có!

Tiêu Lăng Phong thờ phỉ phò bỏ đi, ngay cả xe đang dừng đỗ ở ven đường anh cũng không để ý tới. Cứ nghĩ tới bộ dáng quật cường của Diệu Tĩnh, anh liền hận không thể bóp vỡ cổ của cô. di@en*dyan(lee^qu.donn), "Trình Diệu Tĩnh, tôi thật chưa từng bao giờ thấy có người phụ nữ nào lại không có lương tâm nữ như vậy." Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt quả đấm..

Nhưng mà bước đi của anh lại từ từ chậm dần lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Diệu Tĩnh cứ một mực hiện lên trước mắt anh. Sắc mặt của cô thật là tệ, thân thể, cũng thật yếu ớt... Nghĩ tới những thứ này, Tiêu Lăng Phong đột nhiên hối hận đã vứt cô lại một mình ở ven đường như vậy, trong lòng mặc dù đang tức giận, nhưng quả thật anh vẫn không thể nào yên lòng được. Tiêu Lăng Phong xoay người trở lại, anh quay trở về con đường cũ, trong lòng đột nhiên càng ngày càng thấy bất an..

Diệu Tĩnh ngồi dưới đất, không cách nào đứng lên được. Lúc Tiêu Lăng Phong chạy trở lại, đã nhìn thấy Diệu Tĩnh ngồi dưới đất, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi, cực kỳ thống khổ.

"Diệu Tĩnh!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong kêu lên một tiếng. Anh sải bước chạy thật nhanh tới bên cạnh: "Em làm sao vậy?"

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tĩnh giống như bắt được cây cỏ cứu mạng liền túm lấy, bám thật chặt lấy cổ tay của Tiêu Lăng Phong. Máu tươi trên tay cô dính vào trên tay Tiêu Lăng Phong: "Em đau bụng, đau bụng..."

"Diệu Tĩnh!" Nhìn vết máu hiện rõ trên cổ tay, Tiêu Lăng Phong nhịp tim liền như bị ngưng lại chậm mất một nhịp, ngay cả hô hấp cũng như đã sắp ngưng lại: "Diệu Tĩnh, đừng sợ, anh sẽ đưa em đi bệnh viện, sẽ đưa em đi bệnh viện." Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm lấy Diệu Tĩnh, xông tới về phương hướng xe đang đậu. Làm sao đột nhiên Diệu Tĩnh lại bị biến thành như vậy. Nhìn Diệu Tĩnh đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vặn vẹo như vậy, trái tim của Tiêu Lăng Phong tựa như cũng nhéo lại thật chặt, vo lại ở chung một chỗ.

Bệnh viện.

Tiêu Lăng Phong lo lắng quanh quẩn ở trong bệnh viện. Trên tay, trên người của anh cũng dính đầy vết máu. Diệu Tĩnh mang thai, tại sao anh lại không hề hay biết như vậy! Anh siết quả đấm thật chặt thành quyền, móng tay trong lòng bàn tay lưu lại dấu vết thật sâu.

Rầm rầm! Cánh cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra.

"Bác sĩ. Cô ấy như thế nào rồi?" Tiêu Lăng Phong liền nhảy tới.

"Anh làm sao lại có thể như vậy chứ. Cô ấy mang thai như vậy, anh lại còn kích động cô ấy!" Người bác sĩ trợn mắt.

"... Cô có làm sao không?" Tiêu Lăng Phong căng thẳng nhìn bác sĩ.

"May mắn là anh đã đưa tới kịp thời, đứa nhỏ không có vấn đề gì. Hiện tại người phụ nữ khi có thai thì cảm xúc vẫn luôn rơi vào tình trạng rất thấp. Cô ấy không thể chịu được sự kích động nữa đâu, anh biết không?" Bác sĩ dặn dò.

"Vâng, Dạ! Tôi biết rồi!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. Đứa nhỏ. Anh đã có con rồi..

"Đứa trẻ đã được hơn ba tháng rồi, cho nên những chuyện gì cần chú ý thì phải nên chú ý!" Bác sĩ nói xong liền dẫn theo y tá trùng trùng điệp điệp rời đi.

Tiêu Lăng Phong cũng không cần quan tâm đến những lời trách cứ cùng thái độ ác liệt kia của bác sĩ. Hiện tại ở bên tai của anh chỉ có câu nói kia, Diệu Tĩnh mang thai, thai nhi đã được hơn ba tháng..

Trong phòng bệnh. Tiêu Lăng Phong vẫn luôn nắm thật chặt tay của Diệu Tĩnh, anh nâng bàn tay của Diệu Tĩnh lên, áp sát vào bên khóe miệng, hôn rồi lại hôn. Anh thế nhưng thiếu chút nữa thì đã làm cho Diệu Tĩnh bị sảy thai.. Bàn tay của anh chậm rãi đặt ở trên bụng Diệu Tĩnh.

"Diệu Tĩnh, thật xin lỗi." **diễn☆đoànle☆q●ủyđ●ôn** Anh nhẹ nhàng nói: "Anh thực sự không nên chộc tức đến em như vậy, cũng không nên vút lại một mình em ở ven đường như thế!"

Anh thế nhưng lại khinh suất... Đã mấy lần Diệu Tĩnh nôn mửa như thế, vậy mà anh cũng không hề nhận thấy được, những dấu hiệu này có thể là cô đã mang thai. Tiêu Lăng Phong, may thật là đàn. Ngay từ lúc Diệu Tĩnh bắt đầu đi giày đế bằng, không còn để chân trần mà chạy ở trong phòng nữa, lẽ ra may cần phải chú ý tới mới đúng! Tiêu Lăng Phong trách cứ mình đã vô tâm quá mức.

"Diệu Tĩnh, may mắn là em đã không có chuyện gì!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên những ngón tay của Diệu Tĩnh.

Diệu Tĩnh từ từ mở mắt ra. Cô nhìn chung quanh chỉ có một mảnh màu trắng, đột nhiên từ trên giường Diệu Tĩnh bật dậy như tên bắn, sau đó cô sò sò lên bụng mình.

"Diệu Tĩnh!" Tiêu Lăng Phong bị cử động đột kia của Diệu Tĩnh có chút bị hù dọa: "Diệu Tĩnh, không chuyện gì đâu, đứa nhỏ không bị sao rồi!" Nhận ra Diệu Tĩnh đang lo lắng chuyện gì, Tiêu Lăng Phong liền nói an ủi: "Diệu Tĩnh, thật xin lỗi." Tiêu Lăng Phong vươn cánh tay ra, ôm lấy cô vào trong ngực mình: " Anh không nên bỏ em ở lại, không nên làm cho em phải tức giận."

Những lời nói này của Tiêu Lăng Phong đã làm cho Diệu Tĩnh cảm thấy trong lòng thật chua xót. Nhiệt độ trên cơ thể của Tiêu Lăng Phong rõ ràng là đang bao vây thật chặt, nhưng mà cô vẫn cảm thấy sao lạnh quá, vẫn cảm thấy anh thật là xa xôi..

"Đứa ngốc, em mang thai tại sao không nói cho anh biết, hả?" Tiêu Lăng Phong đưa ngón cái ra lau nước mắt cho Diệu Tĩnh: "Đừng sợ, đã không có chuyện gì nữa rồi!" Anh an ủi, lại ôm lấy Diệu Tĩnh thật chặt một lần nữa, trên khóe miệng của anh treo một cười ngọt ngào toan tính.

Tiêu Lăng Phong vui sướng, Diệu Tĩnh có thể cảm nhận được điều này rất rõ ràng. Nhưng mà anh càng vui vẻ, Diệu Tĩnh lại càng cảm thấy tuyệt đối thống khổ. Tiêu Lăng Phong, anh thật sự có cần thiết phải cao hứng đến thành như vậy hay không? Bởi vì tôi mang thai, cho nên, anh sẽ có thể thoát khỏi tôi sớm một chút, có phải hay không?

"Diệu Tĩnh, chúng ta đã có con rồi, anh đã có con rồi!" Tiêu Lăng Phong hoàn toàn đắm chìm ở trong niềm vui sướng của chính mình, không hề phát giác ra sự khác thường của Diệu Tĩnh. Tiêu Lăng Phong cười, ôm lấy Diệu Tĩnh thật chặt, tay cũng lập tức thử thăm dò, sờ sờ bụng của cô, nơi này đang thai nghén một sinh mệnh nhỏ nhoi. Đó chính là đứa con của anh, là đứa con của anh và Diệu Tĩnh..

Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt của Diệu Tĩnh: "Diệu Tĩnh, em đã chịu khổ cực rồi!"

Diệu Tĩnh cũng không lên tiếng, cô chẳng qua là vẫn chỉ nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Diệu Tĩnh, em không thấy vui sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

Tôi cũng có thể vui vẻ hay sao? Sự vui vẻ có thể nổi lên được sao? Diệu Tinh từ từ cúi đầu. Cô hối hận, hối hận vì đã đáp ứng giúp anh sinh đứa bé. Đây cũng là một sinh mạng mà! Tại sao có thể làm cái chuyện tính toán như vậy được chứ? Tại sao có thể dùng sinh mệnh của đứa nhỏ để đổi lấy tự do của mình được chứ!

Nụ cười Tiêu của Lăng Phong từ từ biến mất. Anh tựa như đã nghĩ ra được nguyên nhân mà Diệu Tinh không vui. Anh đau lòng vươn người ra ôm lấy Diệu Tinh. Diệu Tinh, không nên suy nghĩ bậy bạ như vậy. Đây chính là đứa con của chúng ta, chúng ta mới chính là người một nhà...

Bên ngoài phòng bệnh.

Đường Nhã Đình tựa người vào trên vách tường nhìn một màn ở bên trong đang diễn ra. Âm thanh ken két phát ra từ giữa hàm răng. Nhìn Tiêu Lăng Phong vui mừng phấn khởi bởi vì Trình Diệu Tinh đã mang thai, nhìn anh bởi vì Trình Diệu Tinh sa sút mà sa sút theo...

"Thế nào. Nhìn thấy người khác mang thai như vậy, cô ghen tỵ sao?" Nghe thấy một giọng nói tràn đầy sự giễu cợt vang lên, sau lưng Đường Nhã Đình bỗng cứng đờ. Cô ta xoay người lại, liền nhìn thấy Hạ Cẩm Trình ý cười đầy mặt. Ở hiện trường lễ đính hôn của Thẩm Kỳ Nhiên, Đường Nhã Đình cũng vẫn luôn né tránh anh, cũng đem hết toàn lực tránh gặp mặt anh và Tiêu Lăng Phong. Nhưng mà bây giờ, cô ta thế nhưng chạy đến trong bệnh viện như vậy.

"Anh có cảm tưởng gì nào?" Đường Nhã Đình cau mày.

"Cô nói tôi nghĩ muốn làm gì sao?" Hạ Cẩm Trình cười khẩy một cái vẻ tà ác. Anh nhìn Đường Nhã Đình từ trên xuống dưới. Ánh mắt không e dè lưu luyến ở trước ngực cùng trên hai chân của cô...

"Hạ Cẩm Trình, anh..." Đường Nhã Đình nổi đóa.

"Nếu như cô không sợ Tiêu Lăng Phong nghe thấy, cứ lớn tiếng mà kêu lên." Hạ Cẩm Trình thờ ơ nhún vai: "Hơn nữa, cô tránh né cái gì chứ, sờ cũng đã sờ khắp rồi, nhìn một chút có thể như thế nào?"

"Anh thật vô sỉ!" Đường Nhã Đình cắn răng.

"Tôi lại thích cô lắm tôi là hạ lưu hơn!" Hạ Cẩm Trình cười kéo lấy cổ tay của Đường Nhã Đình.

"Hạ Cẩm Trình, anh buông tôi ra!" Đường Nhã Đình giãy giụa, nhưng lại không dám lớn tiếng kêu lên vang vọng ra ngoài.

"Bằng không, cô hãy ngoan ngoãn đi theo tôi! Bằng không, tôi gọi Tiêu Lăng Phong ra ngoài, để cho anh nhìn thấy cô một chút nhé... Há?"

"Anh dám sao!" Đường Nhã Đình cắn răng.

A... Nghe thấy Đường Nhã Đình nói như vậy..., Hạ Cẩm Trình lạnh lùng cười xùy ra một tiếng: "Đường Nhã Đình, kể từ khi mẹ tôi chết đi, tôi đây cũng chẳng có điều gì mà không dám làm nữa rồi."

"Anh sống hay chết nào có liên quan gì với ta..."

Bốp! Âm thanh chát chúa vang lên trong không khí. Tiếng động này cực kỳ vang dội. Đường Nhã Đình kinh ngạc đến mức ngây người, cô cố nén nhịn lại sự đau đớn, nhìn Tiêu Lăng Phong ở trong phòng bệnh, chỉ sợ Tiêu Lăng Phong sẽ đi ra ngoài này.

"A, thì ra là cô cũng biết sợ!" Hạ Cẩm Trình vậy lấy thân thể Đường Nhã Đình ở giữa vách tường và người mình. Đường Nhã Đình khản trương nghe từ trong phòng bệnh truyền ra tiếng bước chân.

"Cẩm Trình, cầu xin anh không nên như vậy." Đường Nhã Đình nói cầu xin. Cô không thể để cho Tiêu Lăng Phong nhìn thấy mình và Hạ Cẩm Trình đang dây dưa không rõ được. Nếu không, chút tình nghĩa mà cô phải thật vất vả mới tạo dựng lên giữa mình và Tiêu Lăng Phong nhất định sẽ đứt đoạn, như vậy chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi! "Cầu xin anh..."

"Đường Nhã Đình, đây là cô đang cầu xin ta." Hạ Cẩm Trình cười xấu xa, sau đó anh dắt Đường Nhã Đình nhanh chóng vọt đến chỗ khúc quanh an toàn của thang máy.

Kết ...

Tiêu Lăng Phong mở cửa thì đầu ra ngoài xem xét một chút. Xác định không có điều gì không đúng, anh mới xoay người đi trở về.

"Ha ha... Tiêu Lăng Phong của cô không hề cảm giác thấy được sự nguy cơ của cô đâu!" Hạ Cẩm Trình khẽ cười: "Đường Nhã Đình, làm người mà làm đến được trình độ như vậy, cô thật sự là rất đáng buồn..."

"Anh thì có tư cách gì mà nói tôi thật đáng buồn kia chứ?" Đường Nhã Đình hỏi lại: "Chúng ta giống nhau là không được ba ba yêu quý, cũng không được mẹ thương yêu... huh!" Đường Nhã Đình cười trào phúng: "Người phụ nữ mà anh yêu hiện tại lại yêu người đàn ông khác, lại còn mang thai con của người đàn ông khác... Hạ Cẩm Trình, anh nói xem, có phải là chúng ta đều thật đáng buồn giống nhau hay không?"

"Đường Nhã Đình, cô cũng không cần phải kích động tôi như vậy đâu! Tôi đáng buồn, nhưng là buồn cười! Tôi thừa nhận. Nhưng chỉ cần cả đời cô ấy sẽ được hạnh phúc. Cô ấy phải chịu hành hạ như vậy là đủ rồi!" Hạ Cẩm Trình nói xong liền dùng sức lôi Đường Nhã Đình đi vào trong thang máy.

Đường Nhã Đình lão đảo một cái, suýt nữa thì ngã xuống. Nhưng mà Tiêu Lăng Phong lại đang ở phòng bệnh phía sau, cho nên cô không dám hét to, không dám dùng sức giãy giụa, chỉ có thể lão đảo nghiêng ngã đi theo sau lưng Hạ Cẩm Trình...

"Hạ Cẩm Trình, rốt cuộc thì anh muốn làm gì. Anh buông tay!" Ở trong bãi đỗ xe ngầm, rốt cuộc Đường Nhã Đình đã có thể lớn tiếng nói ra rồi.

"Cũng đã đi theo tôi đi ra ngoài thế này rồi, cũng không cần thiết phải giả mù sa mưa bầy tỏ cô không tình nguyện nữa đâu! Đường Nhã Đình. Coi như là cô có bị tôi cưỡng bạo đi nữa, chẳng phải là cô cũng đã kêu lên đầy dâm dăng, dục tiên dục tử như vậy là gì!"

"Hạ Cẩm Trình, anh hạ lưu!"

"Đường Nhã Đình, nếu như cô còn dám hô to gọi nhỏ nữa, tôi cũng không ngại muốn cho cô biết, cái gì gọi là hạ lưu." Hạ Cẩm Trình nói xong, thô lỗ nhét luôn Đường Nhã Đình vào trong xe.

Cột một tiếng! Cái trán của Đường Nhã Đình đập vào phía trên sườn xe, rất nhanh liền sưng lên một cục sưng: "Hạ Cẩm Trình, anh... cái người điên này!" Đường Nhã Đình mắng to.

"Cô nói đúng, tôi chính là kẻ điên." Hạ Cẩm Trình gật đầu: "Mẹ của cô thích giành đồ của người khác, cho nên cô cũng giống như vậy. Đường Nhã Đình, nếu như cô còn dám trò quý gì đó với tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tôi bảo đảm, nếu so sánh cô sẽ còn phải trải qua sự thê thảm còn hơn mẹ cô nhiều..."

"Hạ Cẩm Trình, anh nói gì?" Đường Nhã Đình kinh hãi: "Anh đã làm gì bà ấy vậy?"

"Loại người dễ tiện thì sẽ phải dùng phương pháp dễ tiện để đối phó thôi! Đường Nhã Đình. Tốt nhất là cô hãy ngoan ngoãn một chút cho tôi, nếu không... Cô cũng biết rồi đó, đối với những người mà tôi không quan tâm, cho tới bây giờ tôi cũng sẽ không nương tay..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Em chỉ cần có cảm giác cần anh!

Bệnh viện

Kể từ bác sĩ kiểm tra cho biết Diệu Tinh đã mang thai, Tiêu Lăng Phong gần như là cưỡng chế yêu cầu Diệu Tinh ở lại trong bệnh viện để có thời gian điều dưỡng nhiều hơn một ít. Anh rất sợ Diệu Tinh lại sẽ bị xảy ra chuyện gì đó một lần nữa. Thế nhưng mà đối với cả quá trình bảo vệ này, Diệu Tinh lại vẫn cứ cảm thấy, Tiêu Lăng Phong chỉ có để ý đến đứa trẻ mà thôi. Mỗi ngày trừ bệnh viện ra thì anh chính đến công ty. Bằng không cũng chính là có điện thoại của Bùi Hạo Thần gọi đến. Mỗi lần nhìn thấy Tiêu Lăng Phong nhận được điện thoại của Bùi Hạo Thần gọi đi, thì chỉ cần nhìn cái loại vẻ mặt ấy của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh cũng biết, nhất định là Tịch Mạt lại đã xảy ra chuyện gì rồi. Vốn là trong buổi lễ đính hôn ngày đó hai người bọn họ vẫn hoàn hảo, rất tốt, nhưng mà... vừa mới qua thêm vài ngày nữa, di@en*dyan(lee^qu.donnn), như thế nào là lại thành dài như vậy. Có phải là bởi vì không còn có Thẩm Kỳ Nhiên ở bên cạnh uy hiếp nữa hay không, mà Bùi Hạo Thần cảm thấy không có gì cần phải sợ nữa. Giống như là. Người đàn ông sau khi đã lấy được một người phụ nữ rồi, liền lập tức biến thành đáng vẻ khác hẳn...

."Diệu Tinh, em phải nghỉ ngơi thật tốt đấy nhé, biết không! Anh đi ra ngoài một chút thôi, rồi sẽ trở lại nhanh chóng!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền nhẹ nhàng đặt lên trên trán Diệu Tinh một nụ hôn. Đã từ lâu rồi, cho tới bao giờ, bất kể Tiêu Lăng Phong có làm cái gì, Diệu Tinh thủy chung đều là giữ cái bộ dáng không mặn không nhạt này. Tiêu Lăng Phong thực sự cũng không biết mình đã làm sai điều gì, đối với cuộc cãi vã lần trước, anh cũng đã nhận lỗi, xin cô thứ lỗi rồi. Anh cũng đã cố gắng hết sức để bồi thường lại cho cô, nhưng mà... dù thế nào đến ngay cả một cái nụ cười của cô, anh cũng không hề nhận được...

Sắc trời có chút u ám, Tiêu Lăng Phong vừa lấy chìa khóa xe ra vừa nhanh chóng đi về phía xe. Bùi Hạo Thần cái người điên này, lại nói ra sự ân oán giữa hai nhà, sau khi biết được chuyện này, diễn đàn lễ quý đôn Tịch Mạt gần như hoàn toàn hồng mất. Chẳng những là rốt cuộc sau rất nhiều ngày, đến hiện tại lại đột nhiên từ đâu nhô ra một vị hôn phu dòng dõi Hoàng thất nước Anh...

Haiz... Tiêu Lăng Phong không nhận được liên thân thờ, tại sao con đường tình cảm của anh và Diệu Tinh cũng gặp ghềnh như vậy chứ...

"Tiêu thiếu gia? Thật sự là ngài rồi!" Nghe thấy giọng nói kia, Tiêu Lăng Phong liền xoay người sang chỗ khác, không thể tưởng tượng được chính là, người vừa mới gọi kia lại chính là Dương Nhược Thi. "Tôi nhìn thấy từ xa xa, tưởng chừng như không thể tin được vào mắt mình được nữa! Sao thế? Thân thể anh được không thoải mái hay sao?"

"A, không phải!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. "Diệu Tinh đang nằm ở nơi này." Tiêu Lăng Phong nói xong nụ cười từ từ tràn ra.

"A? Diệu Tinh thật sự mang thai rồi sao?" Dương Nhược Thi che miệng lại cố ra vẻ làm bộ dạng giật mình một cái: "Mấy ngày trước lúc nghe A Sở nói, tôi vẫn còn chưa tin đâu! Tiêu thiếu gia, thật sự xin chúc mừng anh đã sắp được làm ba ba!"

Tiêu Lăng Phong không nghe hết câu chúc mừng kia của Dương Nhượng Thi. Anh còn đang mãi suy nghĩ về câu kia mà Dương Nhượng Thi vừa mới nói ra kia. Tại sao vậy? Mộ Sở thế mà cũng biết chuyện này sao?

"Tiêu thiếu gia?" Nhìn thấy sự thất thần của Tiêu Lăng Phong, Dương Nhượng Thi hài lòng cười cười: "Diệu Tĩnh đang nghỉ ngơi ở đâu vậy? Lúc nào có thời gian thì tôi cũng muốn đi qua thăm cô ấy một chút!"

"Cảm ơn ý tốt của Dương tiểu thư! Chỉ có điều là không cần đâu. Rất nhanh Diệu Tĩnh cũng đã có thể xuất viện được rồi!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ngồi vào trong xe. Chiếc Xe "hỏi giận đừng đừng" liền lập tức lao ra bên ngoài bãi đậu xe.

Dương Nhượng Thi bệt miệng: "Hẹp hòi như vậy sao! Bất quá chính là biết người phụ nữ của anh mang thai mà thôi. Có cần thiết phải kích động đến như thế hay không chứ!"

"Dương Nhượng Thi, một người phụ nữ như cô thật sự là rất đáng sợ!" Minh đi từ từ tới bên cạnh.

"Cho nên, tôi khuyên anh không nên đắc tội với phụ nữ!" Khóe miệng Dương Nhượng Thi hơi cong lên.

"Không phải là cô cũng biết tôi là gay hay sao?" Minh nhướn mày: "Bằng không, tôi thấy cô như vậy cũng không dám yên tâm to gan để hợp tác cùng tôi đi." Minh vừa nói, vừa vuốt vuốt một viên đạn.

"Con người của tôi là chỉ coi trọng kết quả. Cái tôi nghĩ muốn chỉ có kết quả, còn cả quá trình thế nào... Tôi căn bản cũng không sẽ để ý." Dương Nhượng Thi nói xong liền ngồi vào trong xe.

"Mộ Sở đã biết chuyện rồi! Việc mấy tên lưu manh đã chặn đường của cậu ta và Trình Diệu Tĩnh ngày trước chính là do cô mua chuộc thuê làm! Cô có cảm thấy tại sao cậu ta vẫn còn lưu giữ cô ở bên người như vậy không?"

"Dĩ nhiên là vì muốn dùng tôi để di dời sự chú ý của ông cụ Mộ nhà các anh chứ sao!" Dương Nhượng Thi nói ra một câu không chút đau khổ nào. "Bất quá không sao hết, bất kể có phải là anh ấy có yêu tôi hay không chỉ cần anh ấy ở bên cạnh tôi, như vậy là đủ rồi." Dương Nhượng Thi nói xong nít chặt lại giấy an toàn: "Bất quá... tôi lại cảm thấy đã đến thời điểm cần phải diệt trừ Lãnh Liệt đi rồi. Nếu như không phải là anh ta đã cản trở từ bên trong, Triệu Chí Diễm cũng sẽ không phải chịu sự thiệt thòi lớn như vậy, đến ngay cả tiếng nói cũng không dám lộ ra ngoài."

"Người mà cô hận không phải là Trình Diệu Tĩnh hay sao? Thế nào mà khẩu vị của cô lại lớn như vậy, đến ngay cả Tiêu Lăng Phong mà cô cũng muốn động vào."

"Động chạm đến anh ta ăy hả?" Dương Nhượng Thi cười khề một tiếng: "Ít nhất là đến bây giờ tôi vẫn còn chưa dám. Nhưng mà ai bảo Trình Diệu Tĩnh lại yêu thương anh ta chứ? Nhìn thấy người mình yêu nên bị tổn thương, nhưng mà mình lại không thể ra sức. Sự hành hạ như vậy mới chính là tàn nhẫn nhất!" Dương Nhượng Thi nói xong liền khởi động xe

Chết tiệt! Không phải là anh cũng muốn mượn Tiêu Lăng Phong để đá kích Lãnh Liệt đó sao? Cho nên mới nói, Minh, chúng ta mới vĩnh viễn sẽ là người trên cùng một chiến tuyến!"

"Tôi lại đang suy nghĩ, nếu như cô là một người đàn ông, liệu tôi có thể thu nạp cô hay không?"

"Sẽ không!" Dương Nhượng Thi trả lời: "Tôi nghĩ là sẽ không có người nào thích một người có ý định ác độc!" Cái này có chính là nguyên nhân mà Mộ Sở không thích cô, Tiêu Lăng Phong cũng không thích Đường Nhã Đình. Nhưng mà... Cũng không sao hết... So với không nhìn thấy, không được yêu, nhưng người vẫn thuộc về mình, vẫn thực tế một chút thì hơn..

Đèn trong phòng bệnh đã được bật lên, Diệu Tĩnh nằm co cụm người lại thành một đoàn. Cô ngủ cũng không được yên ổn. Trần đầy trong giấc mộng của cô đều là hình ảnh đứa con của cô bị người ta cướp đi. Bất luận cô có khóc hay là kêu gào thế nào, Tiêu Lăng Phong cũng đều không thèm để ý. Anh vẫn cứ chỉ ôm lấy Đường Nhã Đình ở bên cạnh anh, tay đang ôm đứa con của cô, cười cười rồi đi lướt qua...

"Không ... đừng cướp con của tôi đi, không muốn..."

Tiêu Lăng Phong cẩn thận từng ly từng tí đẩy cánh cửa phòng bệnh ra, nghe thấy đúng những lời này của cô, tay của anh thoáng run lên một chút: "Lăng Phong... Cầu xin anh đừng mang con của tôi đi..."

Tiêu Lăng Phong đi từ từ đến bên giường. Nhìn nước mắt đọng nơi khóe mắt của Diệu Tĩnh, trong lòng Tiêu Lăng Phong giật lên một cái, đau đớn mãnh liệt Anh từ từ lau những giọt nước mắt trên khóe mắt Diệu Tĩnh, sau đó, Tiêu Lăng Phong nằm xuống ở bên cạnh giường, ôm lấy Diệu Tĩnh.

"Diệu Tĩnh, tại sao chuyện em mang thai lại có người còn biết trước cả anh như vậy, em có biết chuyện này có bao nhiêu châm chọc hay không?" Anh nhẹ nhàng cắn một cái vào vành tai của Diệu Tĩnh: "Em có biết là khi nghe được tin tức này, anh đã khổ sở nhiều như thế nào hay không?" Anh nói xong liền đặt một nụ hôn nặng nề lên nơi gáy của Diệu Tĩnh. Diệu Tĩnh bị nụ hôn này làm cho thức tỉnh, cô không thoải mái hơi quấy người một cái. Tiêu Lăng Phong ôm Diệu Tĩnh thật chặt vào trong ngực: "Có phải là anh có làm cái gì thì em cũng không hề nhìn thấy đúng không? Trình Diệu Tĩnh, có phải em thật sự cũng không cảm giác được sự tồn tại của anh hay không?"

"Tiêu Lăng Phong, anh làm sao vậy?" Diệu Tĩnh không thoải mái hỏi.

"Mộ Sở biết chuyện mang thai à?" Tiêu Lăng Phong đè nén hơi thở của mình nhìn chằm chằm vào Diệu Tĩnh nghe đáp án.

"Ừ!" Diệu Tinh nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong cau mày lật người lên trên Diệu Tinh: "Tại sao em lại cứ thành thực như vậy?"

"Chỉ là tôi không muốn lừa dối anh!" Biểu cảm bình tĩnh của Diệu Tinh làm cho người ta thấy đau lòng: "Tôi biết, lúc này anh đang để ý đến chuyện anh không phải là người đầu tiên được biết chuyện này. Thực ra tôi cũng đã có dự định để nói cho anh biết, nhưng mà... anh thật sự lại cực kỳ bận rộn."

Diệu Tinh từ từ nói xong, giọng nói có chút bất bình ổn.

"Em muốn nói chuyện này là do lỗi của anh?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Mỗi ngày vào lúc ăn cơm tối, tôi cũng đều bị ối thật là nghiêm trọng, nhưng mà... tôi lại chỉ có một mình. Tiêu Lăng Phong, anh có biết rằng khi đó tôi cảm thấy thê lương đến nhường nào hay không? Tôi thật hy vọng, anh có thể đứng ở bên cạnh tôi, vỗ vỗ vào phía sau lưng của tôi, hoặc là lần lượt đưa cho tôi một chiếc khăn giấy, một chén nước... Nhìn những đồ ăn kia tôi lại cảm thấy thật buồn nôn, nhưng là vì bảo bối, tôi vẫn phải nỗ lực ăn vào, ăn vào rồi, lại phun bằng sạch ra ngoài..."

Lời nói nghe đầy thê lương của Diệu Tinh làm cho thật sâu trong lòng Tiêu Lăng Phong cảm thấy đau nhói. Anh chống tay lên giường nắm thật chặt lấy tấm ga trải giường. Những chuyện này thật sự anh hoàn toàn đều rất coi thường.

"Có phải đây chính là sự bi ai của kiếp tình nhân hay không?" Diệu Tinh hỏi: "Vĩnh viễn tôi chỉ có thể sống cuộc sống trong bóng đêm, không thể được nhìn thấy ánh mặt trời, cho dù là bị bệnh cũng chỉ có thể đứng ở xa xa mà nhìn người khác hạnh phúc, đúng không?"

Tiêu Lăng Phong chậm rãi cúi đầu xuống. Anh hôn lên đôi mắt của Diệu Tinh. Anh nhắm thật chặt hai mắt, đôi môi ấm nóng là ủi lên trên gương mặt của Diệu Tinh: "Thật xin lỗi!"

"Anh cũng không cần phải nghĩ ngợi áy náy gì hết. Tôi sớm đã có sự chuẩn bị rồi!" Diệu Tinh nói đầy vẻ cam chịu: "Anh thật sự không cần phải như vậy đâu! Tiêu Lăng Phong, một khi đã đáp ứng chuyện của anh thì tôi đã biết mình sẽ phải làm những gì. Anh có biết, mỗi ngày nhìn thấy anh, tôi lại nghi ngờ anh có mục đích gì khác, biểu hiện tốt đẹp của anh đối với tôi, tôi lại cảm thấy thật là khổ sở..."

Sự dịu dàng của Tiêu Lăng Phong bị này một lời nói này của Diệu Tinh, chỉ trong nháy mắt đã bị dập tắt. Cho dù là anh đã làm cho cô nhiều như vậy, nhưng mà... Diệu Tinh vẫn cảm thấy anh đang có mưu đồ gì khác, ý của cô đơn giản chính là hai từ đưa con kia mà thôi. Từ từ ngẩng đầu lên. Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, Diệu Tinh cũng rung rung nhìn lại anh...

"Trình Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong cắn răng: "Em cảm thấy, tất cả những việc mà anh đã làm đến giờ hết thấy đều là có mục đích, có phải hay không?" Anh hỏi: "Anh có đối xử tốt đối với em như thế nào, thì em cũng vẫn làm như không thấy. Anh đối xử với em không tốt, em lại cảm thấy mình bị uất ức có phải hay không? Rốt cuộc, chỉ có anh đã làm tổn thương đến em mà thôi. Em nói xem, em có thể nhìn thẳng vào sự tồn tại của anh hay không?" Tiêu Lăng Phong đưa tay nhắc cái cằm của Diệu Tinh lên, trong mắt đã có lửa giận, nhưng mà phần nhiều hơn chính là sự đau đớn... "Vậy thì chúng ta sẽ dùng biện pháp trực tiếp một chút!" Anh nói xong, tay đã đưa vào bên dưới quần áo của Diệu Tinh.

"Tiêu Lăng Phong, anh điên rồi hay sao?" Diệu Tinh khăn trương nắm lấy tay của Tiêu Lăng Phong, dứt khoát không để cho anh động đậy.

"Không phải là em không hề cảm giác được sự tồn tại của anh đó sao?" Tiêu Lăng Phong trần thuật: "Diệu Tinh, vậy chúng ta sẽ dùng một phương pháp khác, nó có chút đặc biệt, muốn anh cảm giác được anh." Anh nói xong cúi đầu hôn lên môi của Diệu Tinh.

"Đừng... Đừng như vậy!" Diệu Tinh bắt lực không thể nào trốn chạy được, mà cũng không dám dùng lực giãy giụa mạnh mẽ: "Tiêu Lăng Phong, sẽ làm bị thương đến bảo bối..."

"Nó đã được hơn ba tháng rồi!" Ý thể hiện ở bên ngoài lời nói, hiện tại anh có thể. Tiêu Lăng Phong không cho Diệu Tinh có cơ hội cự tuyệt, anh thuần thực mở nút áo đồng phục bệnh nhân của cô ra.

"Tiêu Lăng Phong, anh không nên như vậy!" Diệu Tinh cau mày.

"Chỉ cần em nhỏ giọng một chút thì sẽ không thành vấn đề." Tiêu Lăng Phong ngậm cười nói, một câu nói ra không thể phân biệt rõ đây là anh đang giễu cợt hay là anh đang nhắc nhở nữa. Không có bất kỳ khúc dạo đầu nào, một giây kế tiếp anh đã vội vàng tiến vào.

Diệu Tinh cắn môi, quay mặt qua một bên.

"Em yên tâm, đứa nhỏ này cũng là con của anh mà! Diệu Tinh anh sẽ cẩn thận!" Tiêu Lăng Phong thì thảo ở bên tai của Diệu Tinh mà bảo đảm: "Em chỉ cần cảm thụ sự tồn tại của anh là tốt rồi! Trình Diệu Tinh, anh không bao giờ nghĩ muốn bị em không thèm nhìn ngó một lần nữa đâu!" Tiêu Lăng Phong nói xong lên cúi đầu dùng sức cắn một cái lên trên môi của Diệu Tinh: "Em có biết là anh cũng sẽ như vậy, cũng sẽ bị thương, sẽ khổ sở hay không?" Tiêu Lăng Phong nói qua có ý đột nhiên dùng sức một cái.

Diệu Tinh cau mày. Trên cánh môi có mùi máu tươi để cho cô cảm thấy ghê tởm.

"Em vẫn luôn cảm thấy là nếu đã làm chuyện ấy cùng với anh ta là một chuyện rất ghê tởm, có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi, rồi hôn lên cánh môi có vết máu của cô." Trình Diệu Tinh, ở trong lúc anh còn có thể khống chế được mình, anh thật sự nghĩ muốn em đừng có chọc giận đến anh. Bằng không! Bằng không... Chính anh cũng không biết rốt cuộc mình sẽ làm ra chuyện gì..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

"Bảo bảo, con không cần phải sợ hãi, mẹ sẽ không để cho bất luận kẻ nào cướp con đi, bất kể dù khổ cực thế nào, mẹ cũng sẽ nuôi con lớn lên, tựa như di Tích Mạt của con vậy. Mỗi lần nghe thấy di Tích Mạt nhắc tới Evan đáng yêu của di ấy đều thật hạnh phúc! Từ đó mẹ liền cảm thấy có thêm dũng khí nhiều hơn nữa.

Cốc cốc cốc.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệu Tinh có chút nghi ngờ, ai lại đến đây lúc này thế nhỉ? Chuyện trong nhà của Tích Mạt hồngбет còn đang rối loạn thành một nù như thế, nhất định là Tích Mạt không có thời gian để chạy tới nơi này rồi.

"Tại sao lâu như thế mới ra mở cửa vậy?" Diệu Tinh ra mở cửa, thời điểm cô nhìn thấy Đường Nhã Đình, Diệu Tinh không một chút che dấu sự chán ghét của mình, cô cau chặt hàng lông mày lại. "Mặc dù không thích tôi, nhưng cô cũng không cần phải biểu hiện rõ ràng ra như vậy chứ!" Đường Nhã Đình thả bao lớn bao nhỏ gì đó ở trong tay xuống, đi tới. Nhìn cái bụng của Diệu Tinh đã nở ra rõ ràng, nơi đáy mắt của Đường Nhã Đình thoáng xẹt qua sự chán ghét cùng ghen tỵ nồng nặc. Tại sao cô ta lại mang thai được, tại sao cô ta có thể mang thai đứa con của Tiêu Lăng Phong như vậy, lại còn được Tiêu Lăng Phong cưng chiều lên đến tận trời cao, đến ngay cả người giúp việc ở bên nhà cũ họ Tiêu cũng được điều tới nữa. Hừ! Trình Diệu Tinh, không phải là cô chỉ đang mang thai hay sao? Cô thật sự cho là có thể mẫu bằng tử quý (*) hay sao? Đừng có nằm mơ đi! Có Đường Nhã Đình tôi ở đây, cô cho rằng cô có thể bình tĩnh hưởng thụ hạnh phúc như vậy mãi sao? Hừ! Tôi muốn điều khoản trong hợp đồng kia sẽ vĩnh viễn trở thành một trở ngại ngăn cách giữa các người...

(*) Mẫu bằng tử quý (Mẫu bình tử quý): Dịch nghĩa: Mẹ vinh hiển nhờ con.

"Xem ra Lăng Phong nghĩ thật đúng là đến nơi đến chốn!" Đường Nhã Đình cười khúc khích: "Tôi mua một chút thực phẩm dinh dưỡng cùng sách dưỡng thai. Cô cần gì cho dù thế nào cũng có thể nói cho tôi biết, chớ nên bạc đãi con tôi."

Diệu Tinh nắm quyền thật chặt: "Đường tiểu thư. Tôi nghĩ là cô đã nhớ lầm rồi đó. Đứa bé này là của tôi." Diệu Tinh túm giữ làn váy thật chặt.

"Đúng thế, đứa nhỏ là do cô sinh ra. Nhưng mà... Diệu Tinh cô chớ quên rằng, cô chẳng qua chỉ là người thay thế mà thôi. Đứa con là của Lăng Phong, mà Lăng Phong cuối cùng vẫn còn nghĩ muốn ở cùng với tôi. Cho nên, con của cô vẫn là con của tôi, có cái gì khác nhau đâu chứ?" Đường Nhã Đình cười vẻ rất dịu dàng.

"Cô đi ra ngoài cho tôi, tôi không hoan nghênh cô!" Diệu Tinh chỉ về phía hướng cửa ra vào.

"Cô kích động như thế để làm cái gì?" Đường Nhã Đình nhíu mi lại đầy vẻ đắc ý: "Diệu Tinh, chúng ta đều là phụ nữ cả, cho nên tôi mới nhắc nhở cô. Cái mà nhà họ Tiêu cần chẳng qua vẫn chỉ là một đứa bé, còn về phần người mẹ ruột thịt của đứa bé là người nào, hay là, mẹ có phải người đã sinh ra đứa trẻ hay không, chuyện này căn bản không quan trọng!"

"Tôi đã bảo cô đi ra ngoài!" Diệu Tinh la lớn.

"Tôi không đi ra đấy, cô có thể làm gì nào?" Đường Nhã Đình nói xong thế nhưng lại lựa chọn ngồi xuống: "Cô có biết hay không, tất cả những gì ở nơi này đều là do tôi lựa chọn. Nếu không phải vì đứa trẻ, cô cho rằng tôi nguyện ý tới đây sao?" Đường Nhã Đình cười lạnh: "Cô chớ quá ngây thơ như vậy. Bởi vì cô còn đang mang thai, cho nên mọi người mới không chấp nhận với cô, bằng không cô cảm thấy, với tính tình của Lăng Phong như vậy, anh ấy sẽ đối xử nhân nhượng mọi cách đối với cô hay sao? Cô cũng sớm làm cái chuyện thu hồi lại đi! Hiện tại cô có yêu cầu gì, cũng tận dụng mà nói ra đi, bằng không chờ đến khi đứa trẻ ra đời, hợp đồng đã kết thúc, cô sẽ chịu không nổi đâu! Tôi thật sự sợ đến lúc đó cô sẽ không thể nào chịu nổi mức nước chênh lệch giữa lòng sông so với mặt biển như vậy đâu. Cái gì mà chi phối chứ! Phòng ốc chứ! Tôi nghĩ cũng chỉ vì đứa con, cho nên cũng không biết vì cái gì mà Lăng Phong cứ khắp nơi toan tính như vậy!"

"Cô cút ra ngoài cho tôi!" Diệu Tinh dựa vào cái bàn chống đỡ cho thân thể của mình: "Cút!"

Nơi ngực của Diệu Tinh càng ngày càng phập phồng nặng nề theo nhịp hô hấp dồn dập. Đường Nhã Đình nhìn bộ dáng kia của Diệu Tinh, cũng càng ngày càng đắc ý: "Cô hãy buông lỏng một chút, chớ nên kích động như vậy." Cô ta cười cười rồi đứng dậy: "Hãy chăm sóc thật tốt cho con của tôi! Có thời gian, tôi sẽ trở lại!" Đường Nhã Đình cười cợt, liếc mắt nhìn cái bụng của Diệu Tinh, rồi nện bước nhẹ nhàng bước đi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Tiêu Lăng Phong, em hối hận

Thời điểm Tiêu Lăng Phong mở cửa ra, trong phòng cũng không hề mở đèn. Cảm nhận thấy sự an tĩnh trong phòng, trong lòng Tiêu Lăng Phong dậy lên một hồi sợ hãi.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong gọi lên một tiếng, sau đó vội vàng vàng mở đèn. Khi nhìn thấy Diệu Tinh thì anh thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, cô ở nhà. Tiêu Lăng Phong thả đồ đang cầm trong tay xuống, đi tới, nhưng mà từ từ anh phát hiện ra dường như có chuyện gì đó không đúng. Diệu Tinh đang ngồi ở dưới đất, cúi đầu, cũng không hề nhúc nhích: "Diệu Tinh, em làm sao vậy?" Trên sàn nhà có rất nhiều đồ ném vương vãi, từ đồ ăn dinh dưỡng cho đến các quyển sách.

"Diệu Tinh?" Diễm Đan Lê Quý Đôn thời điểm Tiêu Lăng Phong nắm lấy bả vai của Diệu Tinh, anh mới cảm giác được thân thể của cô đang có chút phát run. "Diệu Tinh, em làm sao vậy? Có phải thân thể có nơi nào không được thoải mái hay không?"

"Tiêu Lăng Phong, em đau quá." Diệu Tinh ở trên đất nghẹn ngào nói.

"Em làm sao vậy? Bị đau ở nơi nào?" Tiêu Lăng Phong bị dọa sợ, hỏi: "Có phải lại bị đau bụng hay không? Tại sao lại không gọi điện thoại cho anh?" Tiêu Lăng Phong nói xong vội vàng ôm lấy Diệu Tinh: "Đừng sợ, anh sẽ đưa em đi bệnh viện."

"Không phải vậy." Diệu Tinh lắc đầu: "Không phải là đau bụng, mà là ở nơi này..." Diệu Tinh nói xong liền đưa tay đặt ở trên ngực: "Em đau ở chỗ này!"

Tiêu Lăng Phong đã bước chân ra, nhưng chân anh chợt cứng đờ. Nhìn nước mắt trên mặt Diệu Tinh, trong ngực của anh buồn buồn đau nhói một hồi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy!" Đặt Diệu Tinh xuống, Tiêu Lăng Phong lau nước mắt cho Diệu Tinh. "Ai đã tới đây vào nhà vậy?" Bằng không không thể nào Diệu Tinh lại có thái độ như vậy.

"Đường Nhã Đình." Diệu Tinh ngẩng đầu lên nói.

Nghe Diệu Tinh nói như vậy, Diễm Đan Lê Quý Đôn trong lòng Tiêu Lăng Phong lại trở nên căng thẳng. Tại sao cô ta lại tới nơi này như vậy? Anh nghĩ muốn mang Diệu Tinh từ trong biệt thự ra đến ở nơi này, chính là vì muốn tránh để cho hai người bọn họ gặp mặt nhau, thế nhưng mà Đường Nhã Đình lại vẫn đuổi theo tới đây được.

"Thế nào, có phải là cô ta đã nói cái gì hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi, giọng nói đầy sự bất an. Như thế nào lại khiến cho Diệu Tinh trở nên bị kích động như vậy.

"Cô ta đã tới đây, cô nói muốn em phải chăm sóc thật tốt cho đứa trẻ trong bụng." Diệu Tinh nói xong lại nghẹn ngào lên tiếng: "Tiêu Lăng Phong đây là đứa nhỏ của em, là con của em!" Diệu Tinh nắm thật chặt lấy áo của Tiêu Lăng Phong nói thỏ thẻ.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong đau lòng kéo cô lại: "Không nên suy nghĩ bậy bạ. Đứa nhỏ là của em, không có ai có thể cướp nó khỏi em được!" Tiêu Lăng Phong bảo đảm: "Diệu Tinh! Anh và cô ta không có gì hết, em hãy tin tưởng anh!" sau đó Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên trên mái tóc của Diệu Tinh.

"Em có thể tin tưởng ở lời nói của anh sao?" Diệu Tinh hỏi: "Tiêu Lăng Phong, em thật sự rất sợ, em chỉ sợ mình sẽ không thể có được đứa bé này." Diệu Tinh nói gần như cầu xin.

"Dĩ nhiên là em có thể!" Tiêu Lăng Phong gật đầu: "Diệu Tinh, rốt cuộc là anh đã làm sai điều gì, để cho em không có lúc nào là không cảm thấy hoài nghi anh vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi, ngón tay siết chặt thêm vài phần. "Đây cũng là đứa con của anh, em cảm thấy anh sẽ làm thương tổn đến nó hay sao?"

Diệu Tinh ngẩng đầu lên muốn nói, không phải là em không tin anh, nhưng mà từ khi nghe thấy ba ba của đứa trẻ nói một câu ở trong phòng ngủ, Diệu Tinh lại nghĩ đến những lời nói kia của Đường Nhã Đình...

"Đúng như vậy, anh chính là ba ba của đứa trẻ, cho nên, ai là mẹ của đứa trẻ, căn bản cũng không quan trọng! Có phải hay không..."

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong nổi giận. Đã qua một khoảng thời gian lâu như vậy. Từ ngày kiểm tra ra chuyện Diệu Tinh mang thai cho tới nay, cô vẫn luôn giữ một bộ dạng không mặt không lạt như vậy. Bất kể anh có làm như thế nào, cô đều tỏ vẻ bất mãn: "Trình Diệu Tinh, em có biết em hỏi anh như vậy đã làm cho anh cảm thấy mệt mỏi đến thế nào hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Bất kể là anh có làm cái gì, em cũng đều mang cái bộ dáng này! Có phải là em cảm thấy anh thật sự đích thực là một loại người tiện hay không! Em căn bản không cần để ý đến anh, em, TMD (câu chửi, nghĩa giống như câu - con mẹ nó) lại muốn anh áp cái mặt nóng của mình lên trên cái mông lạnh của em hay sao!" Tiêu Lăng Phong buông Diệu Tinh ra! Vốn dĩ là trong lòng có chuyện nhưng lại không thể nói ra được, bởi vì tâm tình của Diệu Tinh vẫn luôn xuống thấp, cho nên anh không muốn có những chuyện khác làm ảnh hưởng đến tâm tình của Diệu Tinh. Nhưng là hôm nay anh thật sự cũng không thể chịu đựng được nữa rồi! "Diệu Tinh, vì sao em lại không thể tin tưởng anh vô điều kiện một lần như vậy? Bất kể là ai, cho dù chỉ là một câu nói thôi, cũng đã có thể làm cho em ngược lại mà hoài nghi nhà như vậy! Anh đã làm nhiều như vậy, nhưng mà cũng không thể đòi lấy được một chút tín nhiệm của em hay sao?" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng kêu lên.

Đột nhiên Tiêu Lăng Phong to tiếng la hét như vậy, đã hù dọa cho Diệu Tinh sợ đến mức giật nảy mình một hồi.

"Anh cho rằng em muốn như vậy sao?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, em cũng muốn tin tưởng vào anh, nhưng mà em thật sự thấy rất bất an. Ở thời khắc khắc em đều lo lắng nghĩ ngợi chỉ một giây kế tiếp sau đây thì chuyện gì sẽ phát sinh nữa đây! Em lo lắng ba ba và mẹ của em lại đột nhiên gọi điện thoại. Em lo lắng chờ khi con đã ra đời rồi, thì anh đột nhiên nói: Trình Diệu Tinh. Đứa bé này từ nay về sau sẽ không còn liên quan gì với em nữa!"

"Anh đã nói rồi, sẽ không có ai đến tranh giành con của em hết, em còn muốn thế nào nữa?"

Nghe những lời Tiêu Lăng Phong nói, Diệu Tinh đột nhiên cười lên một chút! Cô cười, nhưng nước mắt lại chảy tràn ra mạnh mẽ hơn. Anh chỉ nói chắc là sẽ không cướp đi đứa con, anh căn bản cũng không hề nghĩ tới về sau này, cũng không từng nghĩ, chờ khi đứa con đã ra đời rồi, hai mẹ con cô sẽ như thế nào...

"Anh có biết hay không, em thật hối hận!" Hối hận vì đã ký vào bản hợp đồng kia. Hối hận vì đã dùng đứa con để làm lợi thế cho mình, hối hận vì đã không thể khống chế được trái tim của mình, để cho mình trầm luân vào tình yêu với Tiêu Lăng Phong.

"Em hối hận cái gì? Hối hận vì đã cùng với anh sao?" Tiêu Lăng Phong cười một tiếng: "Trình Diệu Tinh, hiện tại em có hối hận cũng đã muộn rồi! Coi

như em có không muốn cùng với anh, coi như em không tín nhiệm anh, em cũng phải chấp nhận thôi." Tiêu Lăng Phong nói xong tức giận xoay người, một cước đá luôn cuốn sách ở bên chân sách mình đi rất xa, sau đó tức giận rời đi.

Rầm! Cánh cửa phòng bị đẩy mạnh liên lập tức vang lên một tiếng chấn động trời xanh. Diệu Tinh nhắm mắt lại, cô cảm lấy chiếc đệm kê sau lưng ôm vào trong ngực. Trình Diệu Tinh, tại sao mày lại có thể tham lam như thế. Anh ấy đã nói sẽ không cướp bảo bảo đi rồi, làm sao mày lại còn có thể tham lam muốn anh ấy cam kết...

Tiêu Lăng Phong ngồi vào trong xe, dùng sức đóng cửa xe lại. Một giây kể tiếp chiếc xe liền xông ra ngoài thật nhanh.

"Anh ta chính là Tiêu Lăng Phong?" Một giọng nói trầm ôn, lạnh lùng nhưng không cách nào che dấu dđwwoj ngữ điệu già nua.

"Vâng! Anh ta chính là Tiêu Lăng Phong, Trình Diệu Tinh là tình nhân của anh ta, đang ngụ ở tầng 5, hiện tại cô ta đang mang thai được bốn tháng!" Cung kính trần thuật lại kết quả đã điều tra ra ngoài: "Lão gia, chuyện chúng ta tới thành phố T này có cần phải nói cho Thiếu chủ hay không ạ?"

"Tạm thời chưa cần!" Ông cụ cự tuyệt: "Cũng không cần phải thông báo cho Minh. Tôi đây cũng muốn nhìn một chút xem cô ta là dạng phụ nữ như thế nào, mà lại có thể khiến cho cả hai đứa cháu nội của tôi đều phải thần hồn điên đảo như vậy! Đi trước đi!" Theo sự ra lệnh của ông cụ, chiếc xe nhanh chóng biến mất, đem lại khôi phục lại sự an tĩnh yên ả...

Tiêu Lăng Phong ngồi một mình ở trong quán rượu, một khoảng thời gian không nhiều nhưng ở trước mặt của anh đã bày đầy những chiếc bình rỗng không. Anh nằm soài ra ở trên bàn, sự không tín nhiệm lẫn thờ ơ của Diệu Tinh giống như là một lưỡi dao găm sắc nhọn đâm vào trong trái tim của anh. Trình Diệu Tinh, vì hai chúng ta, tất cả những gì không thể làm, anh cũng đã cố hết sức để làm, kết quả lại chỉ đổi lấy được hai chữ hối hận của em như vậy thôi sao?" Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười khô. Có phải là do anh đã yêu em trước, cho nên anh đã thua rồi hay không? Ở chung với nhau một chỗ lâu như vậy, Diệu Tinh cũng chưa từng biểu lộ ra vẻ mặt hay bất kỳ cảm giác nào đối với anh, lại càng chưa từng bao giờ nói rằng cô thương anh...

Uc ực ực, Tiêu Lăng Phong dốc ngược chiếc bình lên, anh uống một hơi cạn đến nửa bình rượu...

Đường Nhã Đình lau qua một miếng chút, vẩy vẩy những giọt nước ở trên tay trên của mình ra, thời điểm đi xuyên qua đám người, cô nhìn thấy trước quầy ba có một bóng người.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình gần như không thể tin được vào những gì mà mắt mình đã nhìn thấy. Kể từ khi Trình Diệu Tinh mang thai, mỗi ngày Tiêu Lăng Phong đều trở về nhà sớm một chút, ngay cả chuyện của công ty chỉ cần không phải cần đến anh xử lý, anh cũng sẽ giao lại cho Lãnh Liệt. Hôm nay...

"Ha ha... Thế nào... Không phải là Trình Diệu Tinh đã thật sự làm âm ỉ với anh đấy chứ?" Đường Nhã Đình từ từ đi tới: "Lăng Phong?" Đường Nhã Đình khẽ gọi một tiếng nhìn Tiêu Lăng Phong đã say đến không có một chút phản ứng, vẻ tươi cười ở khóe miệng tràn ra

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Sự hành hạ vô hình

Tiêu Lăng Phong khẽ nhẹ nhàng nhúc nhích một cái. Anh xoa bóp huyết Thái Dương, một cảm giác ghê tởm mãnh liệt lẫn sự đau đầu kịch liệt cuốn tới.

"Diệu Tinh, lấy giúp anh chén nước!" Tiêu Lăng Phong theo bản năng nói vô ý thức, nhưng lại không hề nghe thấy một chút âm thanh đáp lại, anh cười cười, lật người qua ôm lấy người nằm bên cạnh: "Thế nào lại không lên tiếng thế, vẫn còn ngủ tiếp..." Anh vừa nói chuyện khóe miệng cũng nghiêm nghị trở lại. Tiêu Lăng Phong từ từ mở mắt ra, tìm của anh liền đập bùm một tiếng. Anh vội vàng thu ngay cánh tay của mình lại, từ trên giường bắn vọt ra. Lúc này anh mới phát hiện, nơi này hoàn toàn cũng không phải là ở trong nhà trọ của bọn họ, mà là... đang ở trong biệt thự của anh. Người bên cạnh anh cũng không phải là Diệu Tinh... die,n,da,nze.quydo/nn khắp nơi trong phòng đều là các mảnh quần áo bị xé rách vứt rơi tán loạn...

Trong nháy mắt, đầu óc Tiêu Lăng Phong trở nên trống rỗng... Anh hiện tại đang làm cái gì...

Đường Nhã Đình từ từ mở mắt ra, từ từ ngồi dậy, sau đó kéo chăn lên che kín thân thể, sau đó từ từ quay đầu lại.

"Anh đã tỉnh rồi." Đường Nhã Đình hỏi một câu, ngữ điệu lời nói nghe không rõ được sự vui mừng hay giận dữ. Cô đưa tay ra nhặt quần áo rơi ở trên đất lên, khoác lên người rồi đi vào phòng tắm.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Lăng Phong có chút không biết nên phản ứng thế nào. Anh dùng sức xoa xoa nơi huyết Thái Dương. Tại sao anh lại xuất hiện tại nơi này? Anh nhớ ngày hôm qua anh đã cãi vã với Diệu Tinh sau đó anh liền chạy ra ngoài, tiếp đó đi uống rượu, nhưng mà... Tại sao anh lại ở chỗ này, lại còn quá mức như vậy...

"Anh không cần phải lo lắng." Không biết lúc nào mà Đường Nhã Đình đã xuất hiện ở cửa: "Chuyện ngày hôm qua, em sẽ không nói cho người khác biết. Em biết chẳng qua là do anh uống nhiều quá, chỉ bất quá... anh đã coi em là thể thân của người khác mà thôi!" Đường Nhã Đình nói xong liền cười lên một tiếng vẻ chua xót: "Em đi trước, bất quá... em có thể muốn mượn một bộ quần áo ở trong tủ treo kia được hay không, em..." Đường Nhã Đình

nói xong lại nhìn xuống đồng quần áo đã rách nát ở trên đất một chút.

"Nhà Đình..." Trong lúc nhất thời, Tiêu Lăng Phong thể nhưng lại không thể biết nói cái gì cho phải. Nói xin lỗi cô sao? Nổi do anh đã uống nhiều quá, hay là nói... Ngày hôm qua chúng ta có làm chuyện gì không phải hay không? Bất kể là hỏi về vấn đề nào thì chuyện này cũng quá khốn kiếp!

"Anh cũng không cần phải nói cái gì hết!" Đường Nhã Đình thấy Tiêu Lăng Phong không biết nên nói gì, cô liền khẽ cười lên một tiếng: "Em đi trước!"

"Nhã Đình..."

Đường Nhã Đình dừng bước. Thấy Tiêu Lăng Phong không biết nói gì thêm nữa, Đường Nhã Đình lại cười lên một tiếng: "Mọi người đều đã là người trưởng thành. Em đã không so đo... Anh còn ở đó mà rỗi rảnh cái gì chứ..." Đường Nhã Đình nói xong liền bước nhanh đi ra ngoài. Trong căn phòng lớn như thế chỉ còn lại một mình Tiêu Lăng Phong.

Anh ngồi ở trên giường, cố gắng hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua. Nhưng mà chỉ cần nghĩ ngợi là đầu anh đều đã đau đớn muốn chết, dĩ nhiên là nhớ lại quyền đôn thêm nữa là không thể nhớ nổi được cái gì.

"Tiêu Lăng Phong, mày đúng là tên khốn kiếp!" Tiêu Lăng Phong tự mắng to mình, dùng sức đánh một quyền ở trên giường. Tại sao mày lại có thể phản bội Diêu Tinh... Khẩu khẩu thanh thanh nói là sẽ không tha thứ cho bất kỳ sự phản bội nào, nhưng mà chính bản thân mình sao đây, mày thế mà đã phản bội cô ấy...

Thống khổ níu lấy tóc của mình, Tiêu Lăng Phong cúi người xuống chôn đầu mình vào trong lòng bàn tay...

Diệu Tinh uống một chút xú chỗ súp mà người giúp việc đã hầm cách thủy suốt mấy giờ, nhưng mà khắp trong miệng của cô, tựa như không thể thưởng thức được một chút mùi vị nào. Diệu Tinh cứ ngăn người ngồi ở đó, cho đến lúc cái muỗng từ trong tay cô rơi xuống, rớt vào trong chén canh.

"Trình tiểu thư ngài sao vậy, có phải thân thể không được thoải mái hay không? Có muốn tôi gọi tiểu thư Tì Khiết tới hay không?"

"Không cần đâu, tôi không sao." Diệu Tinh lắc đầu một cái. Chuyện tình cảm của mình, người khác làm sao có thể giúp đỡ được đây? Tịch Mạt và Bùi Hạo Thần chính là ví dụ tốt nhất. Bùi Hạo Thần mỗi lần có chuyện đều có Tiêu Lăng Phong và Phương Uyển Kiệt cũng sẽ hết sức trợ giúp, nhưng chẳng phải là đều đã làm cho mọi chuyện bị hỏng bét, rồi lại một đoàn đố sao!

Diệu Tinh đi từ từ ra phòng khách. Những đồ mà ngày hôm qua cô mua về vẫn còn để trên mặt đất, nào là một túi đầy những thứ tinh xảo, đẹp đẽ của trẻ con, lại còn có một chiếc váy cho bà bầu rất xinh đẹp nữa. Cảm mấy đồ quần áo kia ở trong tay, Diệu Tinh đột nhiên cảm thấy vô cùng nặng nề, ngày hôm qua, Tiêu Lăng Phong cả đêm cũng không hề trở về nhà... Có phải là lời nói của cô thật sự quá đáng hay không..

"Trình tiểu thư, có lẽ chẳng qua là thiếu gia quá bận rộn thôi!" Người giúp việc già nói an ủi sự mất mát của Diệu Tinh.

"Bác cũng không ghét tôi sao?" Diệu Tinh hỏi: "Tôi là người đã phá hư tình cảm của thiếu gia nhà các người, là người thứ ba... Tôi không đáng được bác đến chăm sóc như vậy!"

"Tại sao ngài lại nói như vậy đây?" Người giúp việc già cười nói. "Chuyện tình cảm cũng không phải chỉ nói vài ba lời mà đã rõ ràng được. Nếu như nhất định phải nói sai, vậy cũng chỉ có thể nên trách, thời điểm hai người gặp nhau không đúng... Trách là đáng trách ở việc hai người thật sự yêu nhau mà không hiểu lẫn nhau."

"Yêu nhau mà không hiểu lẫn nhau sao?" Diêu Tinh hỏi.

"Đĩ nhiên rồi!" Người giúp việc già gật đầu. "Cho nên, tiểu thư mới luôn là suy nghĩ lung tung, tình cảm của thiếu gia đối với tiểu thư thế nào, tiểu thư thật sự không cảm nhận được sao?"

"Tôi có cảm giác được, nhưng mà... Tôi thật sự sợ đó chỉ là ảo giác của mình. Giữa tôi và Tiêu Lăng Phong đã có quá nhiều vấp vấp va chạm không thể đi đúng vào, cũng đã có quá nhiều tổn thương cùng bị ai thúc giục người ta phải nhớ lại..."

"Đáng lẽ ra bởi vì những thứ này, hai người mới cần phải quý trọng hơn tình cảm của mình. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hai người mới có thể yêu nhau, việc này thật sự không hề dễ dàng chút nào. Về phần những người khác... Tình yêu là ích kỷ."

Diệu Tinh nghe những lời nói của người giúp việc già kia..., có chút cái hiểu cái không, nhưng mà... Nếu như mà tình yêu là được thành lập ở trên sự thống khổ của người khác như thế, cô có còn nên tiếp tục nữa hay không?

Thiên Tuấn.

Tiểu Lăng Phong tự giam mình ở trong phòng làm việc, bên trong chiếc gạt tàn trên bàn đã chất đầy tàn thuốc. Kể từ khi Diệu Tinh mang thai, sau đó anh đã cai thuốc lá khá lâu rồi. Thế nhưng sau sự kiện đột phát kia, thật sự đã làm cho anh rối loạn một mảnh. Bởi vì một cuộc say rượu mà anh đã làm tổn thương hai người phụ nữ...

Tiêu Lăng Phong dùng sức ném mạnh tàn thuốc xuống đất. Anh kéo cánh cửa sổ sắt đất ra, đi ra đứng trên ban công bên ngoài. Giờ phút này đang chính là buổi trưa, ánh mặt trời gay gắt chiếu vào trên làn da của Tiêu Lăng Phong đau rất. Trên cánh tay của anh vẫn còn lưu giữ lại rõ ràng hai đạo vết cào xước. Vết thương kia bị ánh mặt trời thiêu đốt lại trở nên đau rất hơn. Mặc dù anh không nhớ rõ ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà... chuyện này vẫn luôn là căn cứ rõ ràng, chính xác, có sức mạnh nhất, còn có ở sau lưng anh nữa...

Cốc cốc cốc...

"Tổng giám đốc, Trình tiểu thư tới." Theo giọng nói của thư ký, Diệu Tinh đã đi tới. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì khí trời nóng bức cùng thân thể công kênh mà đỏ bừng một mảnh. Mấy sợi tóc còn ướt mồ hôi ướt bị dính nhẹp ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Sao em lại tới đây!" Tiêu Lăng Phong đi mấy bước tới bên cạnh cô, lau mồ hôi trên chóp mũi cho cô. "Em không biết chuyện có thể gọi điện thoại cho anh cũng được hay sao?"

"Ngày hôm qua anh không trở về nhà. Điện thoại di động cũng không gọi được. Em..." Diệu Tinh nói xong lại dừng lại lời của mình.

"Em lo lắng sao?." Tiêu Lăng Phong trần thuật.

"... Em... là đi ra ngoài mua đồ, đi ngang qua nơi này liền nhìn lên... thấy" Diệu Tinh đặt hộp súp đang cầm trong tay lên bàn. "Cái này là giải nhiệt, anh uống một chút đi."

Tiêu Lăng Phong nghẹo đầu nhìn Diệu Tinh. Đây là sau mấy tháng trời tới nay, đây là lần thứ nhất Diệu Tinh có biểu hiện cực kỳ tốt với anh. Bây giờ nhìn Diệu Tinh như vậy, Tiêu Lăng Phong đột nhiên có chút dở khóc dở cười. Nếu như ngày hôm qua cô như vậy, chuyện kia chính là một bộ dáng như của người khác. Mà cô hết lần này tới lần khác phạm sai lầm đối với anh. Đến khi điên cuồng tự trách thì cô lại chạy tới biểu hiện sự áy náy của mình. Trình Diệu Tinh! Có lẽ là, đời trước anh chính là thiếu nợ đối với em, cho nên, mặc dù là vào lúc này, khi em quan tâm tới anh như vậy, cũng là em đã vẽ hình trung đang hành hạ anh!

"Tiêu Lăng Phong! Chuyện ngày hôm qua, em rất xin lỗi..." Diệu Tinh nói xong ngẩng đầu lên, khi cô nhìn thấy cánh tay của Tiêu Lăng Phong, ánh mắt của cô hơi sưng lại một chút. Tiêu Lăng Phong hốt hoảng liền kéo ông tay áo xuống. Anh bất an nhìn Diệu Tinh, có phải là đã cô nhìn thấy rồi hay không?...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Có những lời nói này là đủ rồi

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút an tĩnh dị thường. Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh đầy vẻ bất an. Diệu Tinh cũng bị cử động đột nhiên của Tiêu Lăng Phong làm cho bị hù dọa.

"Diệu... Diệu Tinh, em đang nhìn cái gì vậy?" Cho tới bây giờ Tiêu Lăng Phong cũng cảm thấy mình cũng chưa từng bao giờ căng thẳng đến như vậy.

"Không có gì đâu!" Diệu Tinh lắc đầu một cái, là mình nhìn lầm rồi sao? Nơi đó là vết thương do bị cào sao? Động tác của Tiêu Lăng Phong quá nhanh, làm cho cô có chút không dám tin tưởng vào chính những gì mà chính mình đã nhìn thấy lúc ấy.

Tiêu Lăng Phong đi qua một bên @MeBau*diendan@leequyddonn@ an tĩnh ăn canh, đối với sự an tĩnh của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh không phải là không có một chút hoài nghi nào. Tuy nhiên cô lại cũng không muốn đi truy cứu quá nhiều đến tận cùng, gần đây cô thật sự quá mệt mỏi. Diệu Tinh đi tới ngồi xuống phía đối diện với Tiêu Lăng Phong, những lời mà người giúp việc già đã nói với cô, quả thực cũng đã làm cho cô cảm thấy bị xúc động không ít. Đúng như vậy! Bọn họ cũng không thể nào vẫn cứ tiếp tục như vậy được. Thật rất vất vả hai người mới ở chung một chỗ như thế này, bất kể về sau dù có như thế nào, ít nhất hiện tại cũng cần phải biết quý trọng cho thật tốt.

"Về sau em không nên chạy đến đây một mình như vậy! Có chuyện gì nếu như không thể gọi được cho Liệt, thì em hãy gọi Ti Kiệt! Em không cần phải khách khí với bọn họ. Đã hơn bốn tháng rồi, em càng cần phải chú ý, có biết hay không!" Tiêu Lăng Phong không yên tâm nhắc nhở Diệu Tinh, di@en*dyan(lee^qu.donn), sau đó anh kéo tay Diệu Tinh: "Diệu Tinh, chúng ta đừng nên hục hặc với nhau nữa nhé, có được hay không?"

Diệu Tinh cười khẽ một tiếng rồi gật đầu một cái. Nhưng cô vẫn còn chưa kịp nói ra được câu nào, thì đột nhiên người lại cứng đờ. Tiêu Lăng Phong kinh ngạc nhìn Diệu Tinh đột nhiên không lên tiếng, ngay cả vẻ mặt cũng tỏ vẻ kỳ quái.

"Diệu Tinh, em làm sao vậy?" Tiêu Lăng Phong nhìn thấy sắc mặt của Diệu Tinh đột nhiên biến sắc như thế, vội vàng đứng lên: "Có phải là em lại thấy trong người không được thoải mái hay không?" Khí trời nóng như vậy, cô lại bụng to từ thật xa mà chạy tới nơi này.

"Lăng, Lăng Phong!" Giọng nói của Diệu Tinh có chút bất an. Đây là lần đầu tiên hiếm hoi Diệu Tinh gọi anh mà ngay cả tên họ của anh cũng không gọi. Diệu Tinh trở tay lại, bàn tay nhỏ bé nắm lấy Tiêu Lăng Phong có chút phát run: "Đứa nhỏ... đứa nhỏ dường như đã cử động!" Diệu Tinh có chút không xác định cảm giác của mình.

"Cái gì?" Tiêu Lăng Phong nghi ngờ, cũng chỉ mấy bước anh đã vượt đến bên người Diệu Tinh, nhìn cái bụng Diệu Tinh nhô ra. Diệu Tinh nuốt nước miếng, nâng bàn tay có chút run rẩy lên. Hô hấp của Diệu Tinh cũng có chút nhanh hơn. Cô lôi kéo tay của Tiêu Lăng Phong để ở trên bụng của mình.

"Là ảo giác sao?" Diệu Tinh hơi ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong giống như là không đoán ra được vấn đề của đứa nhỏ. "Nó còn nhỏ như vậy!" Diệu

Tĩnh đang nói, bảo bảo trong bụng giống như là không được hải lòng vì bị mẹ của mình hiểu lầm, nó lại bỗng nhúc nhích. Cũng không phải là cử động rõ ràng lắm, nhưng mà vẫn được ba mẹ của nó cảm nhận thấy.

"Nó đang cử động. Nó thật sự đang cử động!" Tiêu Lăng Phong lộ vẻ vô cùng kích động, anh ôm thật chặt mà Diệu Tĩnh vào trong ngực mình: "Diệu Tĩnh. Con của chúng ta đang cử động. Nó thật sự đang cử động!" Tiêu Lăng Phong nói đầy vẻ hưng phấn: "Thì ra là cô nhóc Ti Khiết kia đã nói sự thật, ha ha..."

Tiêu Lăng Phong cười, sau đó anh hôn lên cái trán của Diệu Tĩnh: "Diệu Tĩnh, chỉ cần qua mấy tháng nữa là chúng ta đã có thể nhìn thấy bảo bảo rồi, bảo bảo của chúng ta!" Tiêu Lăng Phong nói xong, lại từ từ ngồi xổm xuống, anh hôn lên bụng của Diệu Tĩnh: "Bảo bảo, ta là ba ba của con đây!" Tiêu Lăng Phong nói một câu nghe cực kỳ dịu dàng: "Con cần phải ngoan ngoãn nhé. Bằng không mẹ con sẽ rất khổ cực."

Diệu Tĩnh cúi đầu nhìn Tiêu Lăng Phong, bộ dáng của anh cũng thực sự rất giống bộ dạng của một đứa nhỏ vậy. Tay Tiêu Lăng Phong có chút run rẩy dao động ở trên bụng Diệu Tĩnh: "Diệu Tĩnh, thật là kỳ diệu, nơi này thế nhưng thật sự lại có một sinh mạng đang từ từ hình thành."

Tiêu Lăng Phong từ từ đứng dậy: "Tới đây ngồi xuống!" Tiêu Lăng Phong đỡ lấy Diệu Tĩnh: "Diệu Tĩnh, cả đời này anh đều sẽ đối với thật tốt đối với hai mẹ con em!"

Trong lòng Diệu Tĩnh vốn đang kích động vì đứa nhỏ đã máy thai lần đầu tiên. Nghe thấy những lời mà Tiêu Lăng Phong vừa nói..., cô thế nhưng lại không có tiền đồ, để cho nước mắt rơi xuống.

"Tiêu Lăng Phong, anh biết không, được nghe thấy những lời này của anh là em cảm thấy đủ rồi!" Diệu Tĩnh nghẹn ngào nhẹ giọng nói.

Nghe những lời nói kia của Diệu Tĩnh..., Tiêu Lăng Phong tựa như đã hiểu nguyên nhân vì sao cảm xúc của Diệu Tĩnh vẫn luôn bị xuống thấp như vậy. "Chẳng lẽ nguyên nhân chính là vì cô ấy cảm thấy sau này không có cảm giác an toàn hay sao?" Tiêu Lăng Phong đưa tay lên lau nước mắt cho Diệu Tĩnh. "Được rồi, em đừng khóc nữa, nếu không về sau này khi em sinh, lại sinh ra một tiểu quý yêu khóc thì nguy rồi!"

Diệu Tĩnh hút hút lỗ mũi. Nhưng mà nước mắt vẫn không thể nào ngừng chảy được.

Tiêu Lăng Phong đau lòng ôm lấy Diệu Tĩnh. Là do chính bản thân anh đã sơ sót, đứa nhỏ đã lớn đến thế này, anh thế nhưng cũng không nghĩ tới cho hai mẹ con Diệu Tĩnh một tương lai chắc chắn. Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên cặp mắt của Diệu Tĩnh: "Diệu Tĩnh. Anh yêu em..." Tiêu Lăng Phong nói xong liền tỉ mỉ hôn lên môi của Diệu Tĩnh.

Anh cẩn thận, cố gắng không chế bản thân không để chèn ép đến bảo bảo: "Diệu Tĩnh. Chúng ta sẽ sinh ra rất nhiều bảo bảo có được hay không. Anh muốn những đứa con của chúng ta cũng đều xinh đẹp, thiện lương giống như em vậy..."

"Không nên." Diệu Tĩnh hút mũi nước: "Chỉ cần nghĩ đến về sau này bọn trẻ mà sau giống như anh thì xong rồi." Diệu Tĩnh nghịch ngợm nói ra một câu, sau đó cô tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tĩnh khẽ gọi. "Em yêu anh!" Diệu Tĩnh thấp giọng nói ra một câu. Bây giờ nói ra như vậy, cho dù sau này có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, thì cũng sẽ không có sự tiếc nuối về thời gian lúc đầu.

Tiêu Lăng Phong trong lòng đầy lo lắng. Những lời nói này, anh đợi chờ đến bao lâu rồi bản thân anh cũng đã không còn nhớ rõ nữa. Nghe được những lời nói từ chính miệng của Diệu Tĩnh, Tiêu Lăng Phong cũng không biết phải dùng dùng ngôn ngữ để hình dung tâm tình của mình, chỉ có thể buộc chặt cánh tay. Trong lòng anh lúc này tràn đầy kích động, đồng thời cũng tràn ngập sự áy náy... Đối với chuyện tới ngày hôm qua...

"Diệu Tĩnh, thật xin lỗi..."

Diệu Tĩnh có chút không hiểu. Cô nhìn Tiêu Lăng Phong. Cái gì mà anh nói thật xin lỗi như vậy.

"Anh đã làm rất nhiều chuyện gây thương tổn cho em như vậy." Tiêu Lăng Phong do dự, lại cuối cùng cũng không sao có dũng khí để nói cho Diệu Tĩnh chuyện đã xảy ra buổi tối ngày hôm qua: "Diệu Tĩnh, anh bảo đảm, bất kể ở quá khứ anh đã làm gì, về sau này, anh chỉ yêu có một mình em, chỉ có em và bảo bảo..."

Mộ Sở đứng ở cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ đến gần người. Kể từ khi biết chuyện Diệu Tĩnh đã mang thai, anh cũng đã không còn có đi sớm qua chỗ Diệu Tĩnh, ngay cả đứng ở xa xa nhìn lại anh cũng đều chưa từng làm. Anh không dám đối mặt với những hình ảnh như vậy." Thiếu chủ, Liệt tới." Nghe Lê Viêm truyền lời, Mộ Sở liền che giấu sự đau thương vào nơi thật sâu trong đáy mắt. Xoay người lại anh nhìn Lãnh Liệt đi tới.

"Thế nào, Thiên Tuấn sắp phá sản, không có việc để cho anh làm nữa hay sao, thậm chí lại còn có cả thời gian để tới chỗ của tôi như vậy." Mộ Sở ngồi xuống. "Mặc dù như vậy, anh cũng nên cân phải bảo vệ cho Tổng giám đốc phu nhân tương lai chứ!"

"Giấu cọt xong rồi sao?" Lãnh Liệt tỉnh táo hỏi ngược lại: "Vậy thay đổi đến lượt cấp dưới là tôi nói!"

"Anh nói sao? Chuyện gì vậy? Muốn nói về vấn đề gì đó thì hãy tìm Tổng giám đốc của anh, chỉ là anh không thể tìm tôi, tôi thật sự là không thể nào làm được đâu!"

"Tôi tới đây là vì chuyện của Dương Nhượng Thi!" Lãnh Liệt nhìn Mộ Sở: "Anh vẫn không nên bị biểu tượng che kín mắt ánh mắt. Anh có biết là cô ấy vẫn luôn liên lạc cùng với Minh hay không?"

"Biết." Mộ Sở gật đầu.

Mộ Sở bình tĩnh và thờ ơ làm cho Lãnh Liệt bức mình. "Vậy anh có biết. Trong sự cố thang máy kia, việc đứa nhỏ kia bị chết đi, căn bản cũng không phải là tử vong do bị trọng thương hay không?"

Những lời này thật sự đã làm cho Mộ Sở phải kinh hãi, đến ngay cả Lệ Viêm cũng có một chút sợ hãi.

"Đứa bé này là bị Dương Nhược Thi hại chết!" Lãnh Liệt trần thuật.

Mộ Sở hé mắt. Cái này làm sao có thể?

"Tôi chỉ là nhắc nhở anh một chút thôi. Có tin hay không là tùy anh..." Lãnh Liệt nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Mộ Sở vẫn ngồi như vậy vẫn không nhúc nhích, anh không ngờ rằng, Dương Nhược Thi vậy mà lại có thể ác độc đến như vậy. Cô ta dám cấu kết cùng với Minh còn chưa tính. Thậm chí đến ngay cả một đứa bé mà cũng không chịu buông tha...

"Viêm, tôi nghĩ, chúng ta cần phải bố trí thời gian để gặp Minh một lần rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Tôi tin tưởng cô ấy hơn cô

Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng bò dậy, nhìn Diệu Tinh đang ngủ say anh cúi đầu đặt một chiếc hôn ở trên môi Diệu Tinh.

"Có lẽ, trước khi đứa nhỏ ra đời anh trước hết phải biến em trở thành bà xã của anh thôi!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng nỉ non, sau đó anh nhảy xuống giường. Đương nhiên là cần phải nghĩ đến chuyện thiết kế chiếc nhẫn cưới rồi mới phải...

Thời điểm Đường Nhã Đình nhận được điện thoại của Dương Nhược Thi, suýt nữa thì đã từ té nhào từ trên giường xuống.

"Cậu nói gì?" Đường Nhã Đình lớn tiếng hỏi.

"Cậu cũng đừng nữa tự lừa mình dối người nữa đi. Tôi biết con người cậu quá rõ. Bất quá tôi sẽ không để ý mà lặp lại lần nữa. Tôi nói là Tiêu Lăng Phong đã sắp sửa cầu hôn đối với Trình Diệu Tinh rồi. di@en*dyan(lee^qu.donn), Anh ấy đã mời người đến thiết kế chiếc nhẫn. Đường Nhã Đình, cậu cũng thật là đáng thương." Dương Nhược Thi giễu cợt.

"Cậu nói vậy, chuyện này không thể nào, không thể nào."

"Tôi có phải là người nói vậy hay không, chính cậu cũng sẽ không dùng đầu để nghĩ hay sao? Nếu cậu là người đàn ông, cậu sẽ để cho người phụ nữ mình yêu, không danh không phận mà sinh ra đứa nhỏ hay sao!" Hừ! Dương Nhược Thi lại cười. "Tôi gọi điện thoại đến chính là muốn nói cho cậu biết một tiếng. Nếu như cậu vẫn còn muốn vấn hồi thì mau sớm hàng động đi. Bằng không... cậu ở đây mà chờ đến lúc Tiêu Lăng Phong tổ chức một buổi hôn lễ thế kỷ đi!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Dương Nhược Thi nói xong thì cúp điện thoại.

Đường Nhã Đình đang nắm điện thoại vậy mà tay vẫn cứ run rẩy. Từ từ ngay cả thân thể của cô cũng run lên thành một đoàn. Không, tuyệt đối không thể nào có chuyện này được. Đường Nhã Đình quẳng chiếc điện thoại đi động xuống rồi vội vã chạy ra đi.

Thời điểm Tiêu Lăng Phong nhận được điện thoại anh đang suy nghĩ sẽ phải tiến hành cầu hôn cùng Diệu Tinh thế nào. Thời điểm nhìn thấy số điện thoại kia, anh cau mày, nhưng mà vẫn bắt máy điện thoại. Đối với Đường Nhã Đình, trước hết anh vẫn cần phải có một lời giải thích.

"Nhã Đình, cô tìm tôi?"

"Ừ." Đường Nhã Đình nỗ lực để cho giọng nói của mình nghe có vẻ vững vàng: "Nhìn qua hình như anh rất vui vẻ."

Tiêu Lăng Phong có phản ứng sốt một chút, nhưng rồi anh vẫn gật đầu: "Gần đây cô có được khỏe không?"

"Anh vẫn còn quan tâm đến em có được khỏe hay không ư?" Đường Nhã Đình hỏi. Cô cười khổ một tiếng.

"Về sự kiện kia tôi thật sự rất xin lỗi." Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình: "Nhã Đình. Tôi sẽ tận lực đền bù cho cô."

"Anh đền bù như thế nào đây? Bằng tiền sao?" Đường Nhã Đình cười: "Lăng Phong, anh nghĩ muốn đền bù, vậy em muốn đền bù là anh liền lấy em, không, anh hãy rời khỏi Trình Diệu Tinh." Đường Nhã Đình cải chính: "Em biết, nếu như ngày đó nếu như không phải là anh uống rượu, thì ngay đến một ngón tay của em thôi, anh cũng sẽ không bao giờ đụng đến một cái. Cho nên, em không muốn làm người khác phải khó chịu."

"Về chuyện này thì không thể nào." Tiêu Lăng Phong không chút nghĩ ngợi mà thẳng thắn cự tuyệt luôn: "Nhã Đình, cô nghĩ muốn cái gì cũng có thể, ngoại trừ chuyện này."

"Vậy thì anh cũng không cần thiết phải nói ra những lời dễ nghe như vậy. Cái gì mà bồi thường lại cho em!" Đường Nhã Đình nắm ngón tay thật chặt: "Lúc trước anh đã trách em phản bội anh. Anh đã từng nói anh không chấp nhận bất kỳ sự phản bội nào. Nhưng mà... anh làm sao có thể biết được, Diệu Tinh sẽ không có chuyện phản bội anh?"

"Cô muốn nói điều gì?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Em nói Trình Diệu Tinh cùng với Mộ Sở." Đường Nhã Đình đặc ý nhìn Tiêu Lăng Phong: "Anh nghĩ muốn không tin, vậy có thể đi hỏi Dương Nhượng Thi." Đường Nhã Đình nói xong liền vứt ra một số những tấm hình. đi●n☆đ●àn☆q●uýđ●ôn Trong hình thật sự là có một số những hành động có vẻ rất thân mật.

"Lăng Phong, bọn họ đã sớm phản bội anh rồi, chỉ có một mình anh là vẫn còn ngây ngốc chẳng hề hay biết gì. Ngay cả đứa nhỏ kia..."

"Cô đã nói xong chưa?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Nhã Đình, tôi không ngờ rằng, cho tới hôm nay cô vẫn còn giữa cái bộ dáng này." Tiêu Lăng Phong chán ghét cau mày lại: "Cô đã nói như thế, vậy thì tôi cũng không ngại nói cho cô biết, so với những gì cô nói, tôi vẫn tin tưởng Diệu Tinh hơn cô."

"Anh nói gì?" Đường Nhã Đình hỏi.

"Mặc dù khoảng thời gian tôi sống cùng với Diệu Tinh không dài lắm, nhưng mà những gì mà chúng ta đã trải qua còn nhiều hơn so với những gì mà mối quan hệ giữa tôi và cô đã trải qua vài chục năm làm bạn bè kia. Ngay hôm nay tôi cũng muốn khuyên cô một câu, Diễm~đàn~le~quý~đoan cô không nên tiếp tục như vậy nữa, bằng không, không biết, với tình nghĩa chúng ta đã cùng nhau lớn lên, không biết tôi có thể nghĩ muốn dễ dàng tha thứ cho cô được bao lâu."

"Cho nên... Tiêu Lăng Phong, anh nói anh tin tưởng Diệu Tinh hơn?" Đường Nhã Đình cười: "Em thật sự khó có thể tưởng tượng, anh lại là người như vậy, vừa ích kỷ trong lòng lại vừa luôn nghi ngờ người khác nặng nề như thế! Thế nhưng anh lại vẫn có thể tin tưởng vào người khác đến như vậy." Đường Nhã Đình cười, lau quệt nước mắt: "Tiêu Lăng Phong, cho đến hôm nay, anh có còn dám nói là anh yêu em hay không?"

"Nếu như tôi không thương cô, cô cảm thấy tôi sẽ làm nhiều chuyện có lỗi như vậy hay sao? Tôi sẽ có thể nhắm một con mắt, mở một con mắt đối với những sai lầm kia của cô hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi, "Chuyện đã qua rồi, tôi cũng không muốn nhắc lại nữa. Cũng xin mời cô, không nên lại đi tới để quấy rầy Diệu Tinh nữa. Đứa nhỏ kia cũng sẽ chỉ là của cô ấy mà thôi, chúng tôi đây mới có thể là người một nhà!"

Đường Nhã Đình cắn răng thật chặt. Tiêu Lăng Phong anh thật sự, thật sự là cực kỳ tàn nhẫn, tôi sẽ khiến cho anh sẽ phải tự mình lật đổ hết thấy.

"Không nên ở đó mà làm những chuyện có chút thiệt người lợi mình như vậy. Nhã Đình. Nếu như cô có chuyện cần tôi giúp một tay, tôi cũng sẽ không hề thoái thác. Cô muốn tôi làm cái gì, chỉ cần tôi làm được, thì tôi cũng sẽ không hề do dự. Chỉ là đối với riêng Diệu Tinh, cô không thể đi đến để quấy rầy cô ấy." Tiêu Lăng Phong nói câu sau cùng, ngữ điệu đều tràn ngập ý vị đặc biệt cảnh cáo.

"Nếu như mà em nghĩ muốn anh đi chết thì sao đây?" Đường Nhã Đình hỏi: "Em nghĩ muốn anh sẽ vì em mà đi tìm chết, anh cũng sẽ nguyện ý hay sao?"

"Vậy thì tôi chỉ có thể nói câu xin lỗi, tôi nghĩ muốn mình sẽ phải sống mà phải còn sống sao cho thật tốt, để cho vợ và đứa con của tôi được hạnh phúc, cho dù là tôi có phải chết... thì cũng chỉ có thể là vì người phụ nữ mà tôi yêu!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền đứng dậy rời đi, chỉ để lại Đường Nhã Đình với sắc mặt xanh mét.

"A!" Đường Nhã Đình hét to hất cái bàn cà phê đi. Tôi sẽ không bỏ qua cho các người, sẽ không! Đường Nhã Đình thờ phỉ phò ngồi suy nghĩ, sau đó có ta lấy điện thoại di động ra: "Dạ Thi, tớ là Đường Nhã Đình..."

Lúc Diệu Tinh từ trong căn hộ đi ra, Lãnh Liệt đã đợi ở dưới lầu. Nhìn thấy Diệu Tinh đi ra, anh vội vàng ra nghênh đón: "Thế nào mà cô lại không để cho người giúp việc đưa xuống như vậy?"

"Bác ấy tuổi tác cũng đã cao rồi. Đi từ trên ấy xuống dưới này không được tiện lắm!" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng.

"Nhìn cô bây giờ mỗi ngày đều thấy thật vui vẻ hơn rất nhiều rồi." Lãnh Liệt nói.

"Đúng vậy!" Diệu Tinh gật đầu, bây giờ mối quan hệ của cô cùng Tiêu Lăng Phong đang rất tốt, đứa nhỏ cũng ngày từng ngày trưởng thành. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng bao giờ cảm thấy được hạnh phúc như vậy.

"Tại sao không để cho Ti Khiết tới đây giúp cô một tay." Lãnh Liệt hỏi: "Có bác sĩ ở bên cạnh chăm sóc, Lăng Phong cũng càng cảm thấy yên tâm hơn một chút."

"Tôi đã cảm thấy hiện tại mình chính là đang được hưởng sự đãi ngộ thuộc cấp bậc quốc bảo rồi." Diệu Tinh nghịch ngợm le lưỡi.

"Tôi dám đánh cược, coi như có dùng gấu mèo để đổi, Lăng Phong cũng sẽ không nguyện ý đau." Lãnh Liệt cười khẽ: "Mỗi ngày anh ấy đều cười híp mắt, cho nên, Diệu Tinh à, cô chính là người đã cởi bỏ cho chúng tôi đây!" Anh mở cửa xe. "Cho nên, vì hạnh phúc của mọi công nhân viên ở Thiên Tuấn này, Diệu Tinh, cô cần phải đỡ gánh nặng đường xa nhé!"

Nghe lời nói này của Lãnh Liệt, Diệu Tinh liền cười khẽ một tiếng. Anh, trong lúc vô tình đã thay đổi thật nhiều, là bởi vì Ti Khiết sao?

"Anh ấy làm gì mà lại không muốn cho tôi đi ra ngoài như vậy!" Diệu Tinh hỏi.

"Có thể là có chuyện gì đó sắp xếp đặc biệt chăng!" Lãnh Liệt cười: "Vốn là anh ấy muốn tự mình tới đón cô, nhưng mà trên đường đi lại tạm thời có một hội nghị quan trọng."

Diệu Tinh gật đầu một cái. Đối với những lời nói của Lãnh Liệt cô cũng không cần quá nhiều suy tư. Diệu Tinh nhẹ nhàng sờ sờ lên bụng. Trên mặt cô lúc này đều tràn đầy nụ cười hạnh phúc của người mẹ hiền.

Lãnh Liệt lên xe trước, theo thói quen anh nhìn ra chung quanh một chút, xác định là không có gì khác thường anh mới ngồi vào trong xe. Xe chậm rãi rời đi khỏi tiểu khu. Tiếp đến nơi có một khúc cua quẹo, có một chiếc xe khác từ từ chạy ra ngoài, đuổi theo xe của Lãnh Liệt...

"Anh xác định hiện tại sẽ phải động thủ hay sao?"

"Hiếm khi có được cả hai người bọn họ đều ở đây, tại sao tôi phải bỏ qua cơ hội này kia chứ..." Người đàn ông nở một nụ cười âm độc, lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Tôi sẽ bảo vệ thật tốt cho cô

Ngồi ở trong xe, Lãnh Liệt cảm giác được có một chút gì đó không đúng. Xuyên thấu qua kính chiếu hậu, quả nhiên anh nhìn thấy có một chiếc xe con đang chạy theo ở phía sau xe của anh thật sát sao.

"Mẹ kiếp, thật đúng là âm hồn bất tán." Lãnh Liệt mắng thầm: "Diệu Tinh, chúng ta sắp sửa bị trễ rồi, cho nên chúng ta cần phải chạy nhanh hơn một chút nữa. Cô hãy ngồi cho thật vững vàng nhé!" Lãnh Liệt nói xong, khinh miệt nhìn thoáng qua phía sau xe. Cùng sống một chỗ chung với Mộ Sở như vậy, tài lái xe của anh làm sao có thể kém cỏi được!

Diệu Tinh nắm thật chắc lấy chỗ ngồi ở trên xe: @MeBau*diendan@leequyddonn@

"Có phải là có chuyện gì xảy ra hay không?" Diệu Tinh nhạy cảm nhận thấy, được dường như có chuyện khác thường đang xảy ra.

"Không sao đâu!" Lãnh Liệt lắc đầu: "Tôi đã đáp ứng với tổng giám đốc rồi, tôi cần phải đưa cô đến nơi an toàn. Cho nên cô không cần phải lo lắng." Anh nói bảo đảm: "Bất luận là vì A Sở hay là vì Lăng Phong, tôi cũng sẽ bảo vệ thật tốt cho cô!"

"Nghe thấy anh nói như vậy, xem chừng đáng vẻ cũng không giống như là không có chuyện gì xảy ra!" Diệu Tinh nắm thật lòng bàn tay chặt. Hiện tại trên đường phố xe cũng không nhiều, cô có thể nhìn thấy rõ ràng phía sau xe.

Trong lòng bàn tay Lãnh Liệt đã túa ra mồ hôi hột. Anh không thể biết rõ ràng, lần này mục đích của Minh là anh, di@en*dyan(lee^qu.donn), hay là Diệu Tinh, hoặc là khẩu vị lớn một chút, muốn giải quyết cả hai người bọn họ cùng nhau. Nghĩ tới đây Lãnh Liệt liền bấm số điện thoại của Tiểu Lăng Phong...

Tiểu Lăng Phong vừa cúp điện thoại, vừa lao ra khỏi phòng họp, bất quá cũng chỉ có mấy giờ ngắn ngủn như vậy, thế nào mà lại đã phát sinh ra chuyện chuyên nghiệp như vậy. Tiểu Lăng Phong giống như đã phát điên lên rồi, anh lái xe chạy rất nhanh, xông ra bên ngoài công ty.

Ở bên góc đường, Lãnh Liệt ném xe ở một bên. Bây giờ nếu như còn tiếp tục ở trong xe nữa thì e rằng sẽ không phải là chỗ an toàn rồi. Nếu như Minh lại dùng thủ đoạn cực đoan gì đó, như vậy, ngay cả cơ hội phản kháng lại bọn họ cũng không có nữa.

"Diệu Tinh, đừng sợ, một hồi nữa là Lăng Phong đã tới đây rồi, sẽ không có chuyện gì đâu!" Anh nói xong ghé đầu ra liếc mắt nhìn bên ngoài, sau đó lấy từ trong túi áo ra một khẩu súng. Nhìn thấy một màn này, Diệu Tinh hoàn toàn ngây người, mặc dù cô đã sớm biết thân phận của Lãnh Liệt, nhưng mà chờ đến khi thật sự chính mắt cô thấy anh lấy súng ra như vậy, thực sự Diệu Tinh vẫn còn cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

Nơi xa, truyền đến tiếng bánh xe xẹt qua trên mặt đất xa xa. Lãnh Liệt lôi kéo Diệu Tinh vọt đến bên trong. Bước chân của Diệu Tinh rõ ràng có chút không yên ổn. Trong lòng bàn tay cô đều tràn đầy toàn mồ hôi hột.

Diệu Tinh không bị sao, Lăng Phong cũng đã mau chóng sắp sửa tới nơi rồi! Sẽ không có việc gì hết, Lãnh Liệt tự an ủi mình. Diệu Tinh theo sát Lãnh Liệt thật chặt. Nhưng mà hai người đi cũng không được bao xa thì đúng lúc này, bước chân của bọn họ đột nhiên dừng lại. Con đường phía trước mặt hai người đã bị ngăn trở, bọn họ không cách nào đi qua được. Diệu Tinh nhìn nhìn Lãnh Liệt đầy vẻ bất an.

Hiển nhiên là Lãnh Liệt cũng không làm sao còn tỉnh táo được nữa.

"Liệt! Nhìn thấy tôi mà anh cũng không có ý định cùng nhau ôn chuyện sao? Chạy cái gì mà chạy chứ?" Quay đầu lại, Minh đã ở phía sau lưng bọn họ.

"Xem ra là tôi đã coi thường thực lực của anh rồi!" Lãnh Liệt kéo Diệu Tinh ra phía sau: "Thế nào. Nhiều ngày không gặp nhau, đã nhớ tới tôi rồi hả?"

"Nếu như anh không nói ra tôi thật sự cũng không hề phát hiện ra đâu!" Minh cười ha ha lên một tiếng.

"Tôi khuyên anh không cần làm chuyện náo loạn." Lãnh Liệt cảnh cáo.

"Liệt, đôi lúc bình thường, sự cảnh cáo của anh sẽ còn làm cho tôi có chút kiêng kỵ, nhưng mà bây giờ, anh cảm thấy anh có cái lập trường gì mà làm ỉ với tôi kia chứ!" Minh nói xong nhìn về phía Diệu Tinh: "Có cô ta ở đây, Lãnh Liệt, anh lại dám cứng đối cứng cùng với tôi hay sao?"

Mấy lời Minh vừa nói ra..., thật sự đã chạm đến thần kinh nhạy cảm của Lãnh Liệt. Anh quả thực không dám. Càng không thể để cho Diệu Tinh cùng đứa nhỏ xảy ra chuyện.

"Anh làm gì mà phải căng thẳng như vậy, nếu như bị Tiêu Lăng Phong biết được, anh đã lôi kéo nười phụ nữ của anh ta như vậy, anh thử đoán xem, anh ta sẽ như thế nào?" Chắc chắn chắc... "Tôi đây vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy một người phụ nữ có thai mà lại xinh đẹp như vậy đó, khó trách Thiếu chủ cũng nhớ mãi không quên đối với cô."

"Nếu như đã biết cô ấy là người trong lòng của Thiếu chủ, vậy thì anh cũng nên thức thời một chút."

"Muốn dùng cô ta để áp chế tôi sao?" Minh chê cười: "Nhưng mà tại sao anh lại cảm thấy tôi đây phải sợ kia chứ! Tôi trực tiếp nghe lệnh của ông cụ Mộ, hôm nay coi như tôi có giết chết cô ta, Mộ Sở cũng không dám làm gì đối với tôi."

"Nếu như anh không tin, vậy thì có thể cứ thử một chút." Lãnh Liệt nắm chặt quả đấm. "Tôi biết, nhiều năm qua như vậy, anh vẫn luôn thấy không vừa mắt đối với chúng tôi! Cho nên, hiện tại tôi cho anh một cơ hội để báo thù, anh hãy để cho cô ấy đi, còn về phần tôi, sẽ để cho anh tùy ý xử trí, tôi không có một câu oán hận."

"Liệt. Anh đã nói như vậy. Tôi thật sự không biết là nên bội phục anh, hay là nên thương hại anh nữa. Cái loại nghĩa khí này, không có không được, nhưng mà... cũng không thể quá mức coi trọng, nếu không thì có thể bị đứt đoạn. Bất quá... Tôi sẽ giải thích tính cách của anh. Anh đã nói, chúng ta đã là anh em lâu như vậy, tôi sẽ thành toàn cho anh. Anh cứ đứng không nên cử động nghe chưa!" Nói xong, Minh liền rút súng lục ra.

"Này, anh không nên làm loạn như vậy." Diệu Tinh kêu to: "Nơi này là thành phố T, không phải là địa bàn Âm Dạ của các người. Nếu như hiện tại anh mà nổ súng, chính anh cũng sẽ không chạy được."

"Hừ..." Nghe thấy lời nói này của Diệu Tinh..., Minh đột nhiên bật cười. "Lấy lòng can đảm và sự hiểu biết của cô, cô không làm người phụ nữ của Mộ Sở thật sự là rất đáng tiếc." Minh nói xong liền nhắm ngay đôi chân của Lãnh Liệt bắn luôn một phát. Không hề có âm thanh nào vang lên, nhưng mà chân của Lãnh Liệt lại đỏ mầu đầm đìa, "Hiện tại tôi dùng thực tế để nói cho cô biết, có một thứ duy nhất, được gọi là ông hăm thanh."

"Vậy rốt cuộc là anh muốn làm gì." Diệu Tinh che chắn cho Lãnh Liệt. "Rốt cuộc các người nghĩ muốn như thế nào?" Diệu Tinh lớn tiếng hỏi. "Cứu mạng..." Cô kêu lên: "Có ai không?" Diệu Tinh lớn tiếng kêu, cô hiểu rõ cần phải bịt thật chặt vết thương kia của Lãnh Liệt. Nhưng mà máu chảy quá nhanh, máu chảy ra đỏ tươi nhuộm đỏ cả bàn tay run rẩy của Diệu Tinh.

"Đừng sợ!" Lãnh Liệt cắn răng chịu đựng. "Minh. Anh muốn thế nào mới có thể bỏ qua cho cô ấy."

"Tôi chưa từng nghĩ tới sẽ bỏ qua cho cô ta!" Nói xong, Minh rõ ràng nhắm ngay vào cánh tay của Lãnh Liệt vừa bắn một phát. "Pằng!" Lưỡi dao trong tay Lãnh Liệt rơi xuống trên mặt đất: "Lân này, chung quy là súng đạn đã nhanh hơn anh rồi!"

Lãnh Liệt nửa ngồi xổm xuống ở trên mặt đất. Anh bịt chặt lấy cánh tay. Máu đỏ tươi từ giữa kẽ tay của anh chảy ra bên ngoài.

"Tôi cũng không tin, anh thật sự không kiêng kỵ với Thiếu chủ."

"Đúng thế! Tôi không thể hoàn toàn không nhìn tới cậu ta, cho dù tôi cũng biết rõ, bất kể là động đến anh hay là động đến cô ấy, tôi cũng sẽ không được bình an vô sự, nhưng mà khi tôi đã đã thương anh rồi thì tôi cũng sẽ không để ý đến chuyện càng hồng hét thêm nữa. Như vậy, coi như cậu ta có làm gì tôi đi nữa, tôi cũng coi như là đã kiếm được!"

"Đồ điên." Lãnh Liệt cắn răng: "Vậy rốt cuộc anh muốn phải thế nào thì anh mới nguyện ý bỏ qua cho Diệu Tinh."

"Như thế nào tôi cũng không muốn." Minh lắc đầu một cái: "Tốt nhất là hãy nên biết quý trọng những giây phút cuối cùng đi."

"Tại sao các người nhất định cứ phải gây sự với tôi như vậy?" Diệu Tinh lớn tiếng hỏi.

"Thiếu gia một nhà họ Mộ này cũng bởi vì cô mà phải chết, cô nói xem tại sao chúng tôi lại phải gây sự với cô đây?" Minh hỏi: "Mọi người đều nói phụ nữ là họa thủy, nhìn thấy cô, xem ra là tôi cũng đã thật sự hiểu ra rồi! Trình Diệu Tinh, cô thử nhìn một chút xem, những người ở bên cạnh cô, có người nào không đủ thâm hay không? Mộ Thần chết, Tiêu Lăng Phong đắc tội với Âm Dạ. Hắn còn cách cái chết cũng không xa, lại còn có Liệt nữa. Hôm nay anh ta cũng sẽ phải chết. Hừ hừ... Cô có cảm thấy rất có cảm giác thành tựu hay không?"

"Chuyện xảy ra với nhà họ Mộ là lỗi của tôi, không có quan hệ gì với người khác, anh cũng không biết giết người là phạm pháp hay sao?"

"Tiểu thư, cô nói luật pháp cùng với một cái máy giết người, sẽ không phải là quá nực cười hay sao?" Minh cười tươi: "Hãy mau cáo biệt đối với đứa trẻ trong bụng cô đi! Còn có Tiêu Lăng Phong nữa, rất xin lỗi, không thể để cho người trong một nhà của các người có một cơ hội đoàn tụ." Minh nói xong miệng khẩu súng nhắm ngay vào bụng của Diệu Tinh: "Nếu như có đời sau, nhớ giao thiệp với những người trong phạm vi đơn thuần một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Nguy cấp vạn phần

Nhìn hòng súng đen ngòm, Diệu Tinh nhanh chóng xoay người sang chỗ khác. Bảo bảo, đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ con! Diệu Tinh run rẩy, trong lòng thật sự không hề nửa ôm một chút hi vọng nào nữa... Lãnh Liệt muốn chống đỡ mình dậy để bảo vệ Diệu Tinh, nhưng mà hết thấy đều có vẻ như lực bất tòng tâm. Mồ hôi hột từ trên trán của anh lăn xuống. Hèn hạ, Minh vậy mà lại bắn vào tay chân của anh. Lãnh Liệt cau mày bịt lấy miệng vết thương thật chặt.

Nghe thấy tiếng động đạn lên cò. Diệu Tinh nhắm ánh mắt lại. Để tay ở trên bụng, xong rồi..

Minh đặc ý nhìn Lãnh Liệt chặt vật. Tao mặc cho mày ở đó có lợi hại như thế nào, tao cũng không tin rằng mày như vậy mà vẫn không thể chết. Trên đầu đạn đã được thoa thuốc độc rồi, mày không thể sẽ chết nhanh như vậy, nhưng mà cũng có thể không nhanh chóng gây ra cái chết như vậy, có nghĩa là đòn trí mạng này là quá trình làm cho mày muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không thể...

Cộp cộp cộp... Thính giác nhạy cảm làm cho Minh nghe rõ sau lưng có người đang tới. Thời điểm hắn xoay người nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đang liều mạng chạy tới.

"Tối thật vừa lúc." Minh cười. Giải quyết cả ba người cùng một lúc xong xuôi là tao đã có thể rời khỏi thành phố T cái địa phương quỷ quái này rồi. Minh chậm rãi giơ súng lên nhắm ngay vào Tiêu Lăng Phong. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Nhìn Tiêu Lăng Phong đang chạy tới đây, hô hấp của Lãnh Liệt gần như đã sắp bị dừng lại. Anh gắng sức nhấc lưỡi dao từ trên đất lên, ném bay về phía Minh. Minh nhanh chóng tránh thoát. Tiêu Lăng Phong cũng mượn cơ hội này đá rơi khẩu súng trong tay Minh xuống. Động tác nhanh đến nỗi làm Minh có chút bị giật mình. Mặc dù hắn bị Lãnh Liệt làm cho phân tâm. Nhưng mà cũng không có lý do gì khiến cho Tiêu Lăng Phong lại có thể nhanh được như vậy chứ! Hắn giờ chân đá về hướng Tiêu Lăng Phong, nhưng mà Tiêu Lăng Phong lại linh hoạt tránh thoát được một lần nữa. Ngược lại khi hắn đuổi chân tới liền bị người kéo chân đi. Bị người khác dùng sức lôi kéo chân, Minh suýt nữa bị ngã ra trên mặt đất. Hắn cau mày, để giữ không cho nhúc nhích, tự trách cứ mình đã khinh địch.

Tiêu Lăng Phong có một chút thờ ơ, nhìn Lãnh Liệt toàn thân đầy máu, trong ngực của anh cực kỳ buồn bực.

"Mày chính là Minh." Tiêu Lăng Phong trần thuật. "Hãy thả bọn họ ra."

"Mày cảm thấy mày đã biết tao là ai rồi, tao lại có thể thả bọn họ ra được hay sao?" Minh buồn cười: "Đừng có nằm mơ! Tiêu Lăng Phong, ngày hôm nay tao sẽ dọn sạch sẽ tất cả lũ chúng mày cùng một lúc, di@en*dyan(lee^qu.donn), tao sẽ báo thù cho một nhà của thiếu gia."

"Mày nói thật dễ nghe. Lúc Mộ Ngự Thiên rời đi, mày còn không biết ông ấy đã ở nơi nào nữa!" Tiêu Lăng Phong đối đáp nhưng trong lòng anh có ý nhìn về phía Diệu Tinh. Thân thể của cô có chút phát run, nhìn thấy cô ngồi ở trên mặt đất lạnh như băng, tim của Tiêu Lăng Phong nhéo lại thật chắc đau đớn một hồi. Hiện tại anh không thể để hao phí thời gian nữa rồi, vết thương của Liệt không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu. "Con người mày cũng có vẻ tin đó chứ, tưởng chừng rằng chính mình có cảm giác đã gia nhập vào hắc đạo thì... nhưng mà... Minh, mày dường như cũng đã bị bỏ quên một điểm, Tiêu Lăng Phong tao tuy nói là một thương nhân. Nhưng mà... Ông nội tao cũng đã từng là người trong giới quân sự, mày cảm thấy chuyện giành giật đối với tao mà nói, thật sự sẽ hoàn toàn xa lạ hay sao?"

Nghe thấy những lời Tiêu Lăng Phong vừa nói..., Minh tựa như cũng ý thức được điểm này. Hắn nhìn khẩu súng trên mặt đất, một cước đá về hướng Tiêu Lăng Phong, Tiêu Lăng Phong tránh né không kịp, diễn đàn 789 quý 7 đôn cứng rắn đón lấy một cước này. Minh mượn cơ hội này đưa tay nhấc lên. Mắt thấy Minh sẽ phải nhấc súng lên, nhưng lại sẽ không thể tiếp tục kịp tránh được một cước thoáng qua sau lưng nữa, Minh bị đá ngã nhà xuống trên mặt đất, một giây kế tiếp, Tiêu Lăng Phong cướp được khẩu súng trong tay.

Cạch! Một tiếng động rất nhỏ vang lên, hòng súng liền đã chống đỡ ở trên trán Minh. "Hiện tại, là ai dọn dẹp ai đây?" Tiêu Lăng Phong quét nhanh vết máu ở khóe miệng: "Về sau đừng mong có ý đồ gì với Diệu Tinh, còn nữa, Liệt đã thoát khỏi tổ chức của các người rồi, sẽ không có một chút quan hệ nào với tổ chức của các người nữa!" Tay của Tiêu Lăng Phong có chút dùng sức, kim loại cứng rắn chống đỡ trên đầu Minh, làm đau một mảnh.

Minh ngồi dưới đất, chặt chẽ nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng Phong, nếu như còn có cơ hội một lần nữa, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Tiêu Lăng Phong có cơ hội bắt được súng như vậy, nhất định sẽ khi Tiêu Lăng Phong xuất hiện thì chỉ sau một giây hắn sẽ liền kết thúc anh.

"Lăng Phong, anh nhanh lên một chút. Liệt sắp không kiên trì nổi nữa rồi!" Diệu Tinh nhìn đáng về thống khổ của Lãnh Liệt, cả trái tim cũng nhéo đau, "Này Liệt, anh không nên có chuyện gì." Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến phát khóc.

Nghe thấy tiếng khóc của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cũng có chút sợ, anh một quyền đánh Minh bất tỉnh, sau đó chạy đến bên người Lãnh Liệt. Trên cánh tay cùng trên đùi của anh mỗi nơi đều có một chỗ vết thương bị đạn bắn. Tiêu Lăng Phong khăn trương đỡ Lãnh Liệt dậy: "Liệt, anh hãy kiên trì thêm một chút, chúng ta lập tức đi bệnh viện." Giọng nói của Tiêu Lăng Phong có chút bất an. Nếu như không phải là anh nhìn thấy xe của Lãnh Liệt nằm

ở ven đường, anh thật không dám tưởng tượng đã có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Lăng Phong cống Lãnh Liệt sai bước chạy ra ngoài, Diệu Tinh lao đảo nghiêng ngã nắm lấy tay của bọn anh chạy theo bên cạnh. Máu trên vết thương của Lãnh Liệt chảy ra vô cùng mau. Quần áo của Tiêu Lăng Phong liền rất bị thấm ướt nhanh liền, nếu còn tiếp tục như vậy thì không được. Tiêu Lăng Phong liền đặt Lãnh Liệt ở trong xe, anh dùng chiếc áo sơ mi của mình băng bó lại thật chắc, ghim chặt vết thương của Lãnh Liệt.

"Liệt, anh hãy chịu đựng thêm một chút cho tôi!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng kêu, "Anh vẫn còn thiếu tôi một lời giải thích đó! Anh đã lừa gạt chúng tôi lâu như vậy, tại sao có thể ngay cả một câu anh cũng không chịu nói, hả?"

Lãnh Liệt ho nhẹ một tiếng. Anh cười."Làm sao anh cứ mãi mãi nói những gì không chính đáng như vậy!"

"Anh hãy nghiêm túc một chút cho tôi." Tiêu Lăng Phong rống to: "Liệt, không phải anh đã nói phải làm cha nuôi cho bảo bảo của tôi đó sao?" Tiêu Lăng Phong vừa lái xe vừa nói: "Không phải là anh đã nói, anh muốn được sống một cuộc sống thật yên bình đó sao! Liệt, cho nên anh nhất định phải chịu đựng!"

Lãnh Liệt suy yếu gật đầu. Đau đớn làm cho anh khó long mà chịu đựng được, mồ hôi đã thấm ướt áo sơ mi của anh.

"Liệt!" Diệu Tinh vỗ vỗ lên gương mặt máu me nhầy nhụa của Lãnh Liệt: "Anh hãy suy nghĩ đến Ti Khiết một chút đi, suy nghĩ đến Ti Khiết một chút!"

Nghe thấy cái tên Ti Khiết này, Lãnh Liệt liền mở mắt. Đã lâu như vậy, anh chưa từng có sự bày tỏ điều gì đối với Ti Khiết. Anh cảm thấy là mình nên may mắn vì vẫn chưa từng nói điều gì với cô, cho nên sẽ không để cho Ti Khiết phải khổ sở, hay là nên tiếc nuối vì mình đã sắp chết rồi, nhưng mà... lại vẫn còn chưa từng sự bày tỏ điều gì đối với Ti Khiết...

"Liệt, anh cần phải chịu đựng, chúng ta rất nhanh sẽ đến được bệnh viện thôi!" Tiêu Lăng Phong không ngừng tăng tốc độ xe thật nhanh. Anh không thể không quan tâm đến vết thương của Lãnh Liệt. Đây là vết thương do đạn bắn, mà vết thương đạn bắn sẽ mang lại cho bọn họ và mọi người những phiền toái, nhất là với thân phận đặc thù của Lãnh Liệt...

Bệnh viện.

Tiêu Lăng Phong quần áo bị xé thành rách rưới, khắp người đầy vết máu làm cho anh thoát nhìn có vẻ phá lệ chật vật.

"Diệu Tinh, đừng sợ, không sao đâu!" Tiêu Lăng Phong an ủi Diệu Tinh, ôm cô vào trong ngực mình: "Thật xin lỗi, rốt cuộc anh lại đã làm cho em phải đưa thân vào trong nguy hiểm, Diệu Tinh, anh quá vô dụng, có phải hay không." Tiêu Lăng Phong tự trách.

"Không là lỗi của anh, không phải mà!" Diệu Tinh lắc đầu một cái, hết thấy mọi chuyện, cũng đều bởi vì cô nên mới xảy ra như vậy. "Lăng Phong, đây cũng là lỗi của em." Diệu Tinh ngẩng đầu lên: "Mình nói rất đúng, em là họa thủy, em là họa thủy..."

"Diệu Tinh, em lại nói những gì đó!" Tiêu Lăng Phong cau mày: "Em không phải như vậy!" Tiêu Lăng Phong ôm lấy Diệu Tinh, khẽ vuốt tóc của cô: "Diệu Tinh, là anh đã làm liên lụy đến em. Chuyện biến thành hôm nay cũng là lỗi của anh." Nếu như không phải vì anh anh níu lấy không thả chuyện tai nạn xe cộ đối với Đường Nhã Đình, thì Mộ Thần sẽ không chết, như vậy thì Mộ Sở và Âm Dạ, cũng sẽ không tìm tới bọn họ, càng sẽ không quấy nhiễu đến cuộc sống của Diệu Tinh...

Mộ Sở cùng Lệ Viêm vội vã chạy đến bệnh viện, thì Lãnh Liệt đã bị đẩy vào bên trong được một canh giờ. Nhìn thấy bộ dạng Tiêu Lăng Phong toàn thân đều vậy máu như vậy, tròng mắt của Mộ Sở gần như đã biến đổi thành màu đỏ.

"Là ai!" Mộ Sở cắn răng hỏi. Bộ dáng hung ác của Mộ Sở tuyệt đối đã hù dọa đến Diệu Tinh, làm cho toàn thân cô run lên: "Tôi hỏi anh lần nữa, là ai đã làm!" Anh nắm lấy bà vai Diệu Tinh. Thật ra thì đáp án cũng đã rõ ràng. Trừ người của Âm Dạ ra, thì còn có ai sẽ dám động đến Lãnh Liệt đây!

"Mình!" Tiêu Lăng Phong từ từ ngẩng đầu lên. Nhìn bộ dạng Mộ Sở đỏ mắt, Tiêu Lăng Phong cực kỳ áy náy: "Thật xin lỗi." Nếu như không phải là do anh yêu cầu Lãnh Liệt đi đón Diệu Tinh, thì có lẽ hết thấy cũng sẽ không có chuyện gì phát sinh rồi.

"Ai muốn cái lời thật xin lỗi kia của anh!" Mộ Sở kích động túm lấy cổ áo của Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong, mày đã hại chết Mộ Thần, chuyện này tao còn chưa trách móc gì với mày, đến bây giờ mày lại còn để Liệt gặp chuyện không may như thế! Nếu như anh ấy có chuyện gì, tao sẽ không bỏ qua cho mày." Mộ Sở gào thét, trên trán nổi gân xanh.

"A Sở, anh hãy bình tĩnh một chút." Lệ Viêm kéo Mộ Sở ra: "Chuyện này làm sao lại là lỗi của tổng giám đốc Tiêu được chứ! Bọn họ cũng là người bị hại mà!" Lệ Viêm liếc mắt nhìn bộ dạng chật vật của Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong: "Có thể mang được người từ trong tay của Minh đi như vậy cũng đã là một chuyện không dễ dàng!"

Nghe thấy lời nói này của Lệ Viêm, cảm xúc bị mất khống chế của Mộ Sở cũng dần dần ổn định trở lại. Anh nắm thật chặt quả đấm. Âm thanh lách cách từ trong quả đấm kia phát ra ngoài. Minh! Tao thề, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!.

Tiêu Lăng Phong tựa người vào trên vách tường, trên người anh càng ngày càng cảm thấy sự đau đớn bén nhọn, khiến cho anh gần như không thể đứng thẳng thân thể lên được.

"A!" Mộ Sở hét lớn một tiếng, sau đó anh xoay tay lại đánh một quyền vào trên vách tường. Tia máu màu đỏ chậm rãi từ trong khớp xương thấm ra ngoài, dính vào trên vách tường màu trắng. "Viêm, lập tức yêu cầu tổng bộ tiêu hủy hết tất cả tài liệu của Lãnh Liệt, không cho phép lưu lại dù chỉ một chút!"

Lệ Viêm gật đầu một cái, không lâu lắm, bệnh viện bên ngoài đã truyền đến tiếng còi xe cảnh sát.

"Lăng Phong " Diệu Tinh bắt an nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong.

"Không việc gì đâu, đừng sợ!" Tiêu Lăng Phong an ủi. Sau đó anh xoay mặt nhìn Mộ Sở về đầy tò mò. Vào lúc này, Mộ Sở cũng không chán ghét việc phải đối diện trực tiếp đối với cảnh sát hay sao?

"Hãy đưa lại súng của Minh cho tôi." Mộ Sở đỏ mặt.

"Anh điên rồi?" Tiêu Lăng Phong chống người đứng lên. Anh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Mộ Sở, cảnh sát lập tức cũng sẽ lên tới nơi.

"Tôi nói là đưa cho tôi!" Mộ Sở rống to: "Hãy nhớ, bên trong là Joe. Thương thế của anh ấy là ngoài ý muốn, cũng giống như sự kiện nổ súng lần trước vậy. Chỉ có điều rất bất hạnh là, lần này trợ lý của anh đã bị ngộ thương."

Mộ Sở nói xong liền đoạt lấy giành lại khẩu súng từ trong tay Tiêu Lăng Phong, sau đó cực kỳ nhanh chóng đi về hướng thang máy an toàn.

"Diệu Tinh, đừng sợ, tất cả cứ giao cho anh ứng phó. Liệt, ý anh muốn nói là Joe sẽ không có chuyện gì đâu!" Tiêu Lăng Phong vỗ vỗ vào bả vai Diệu Tinh, nhẹ nhàng đặt lên trên trán Diệu Tinh nụ hôn. Bên trong đương nhiên là Joe. Tiêu Lăng Phong nhìn theo phương hướng Mộ Sở vừa biến mất, trầm nghĩ. Sau đó anh rời ánh mắt đi.

Thời điểm Mộ Sở cùng Lệ Viêm đến hiện trường lớn đã xảy ra chuyện không may kia. Minh đã không còn ở đây, ngay cả vết máu trên hiện trường cũng đã bị xóa sạch không còn. Mộ Sở nắm thật chặt khẩu súng trong tay.

"Hãy tìm kỹ cho tôi, cho dù có phải đào ba thước đất lên, cũng phải lôi được hắn ra cho tôi!" Tiếng rống giận dữ khan đặc của Mộ Sở khuếch tán dần ra trong không khí...

Bệnh viện.

Cảnh sát theo lệ tiến hành thẩm vấn ghi chép mọi chuyện đã xong, bởi vì giải phẫu chậm chạp cũng chưa có kết thúc, cho nên đã lưu lại mấy người để trông chừng, những người khác cũng rất mau thu quân đi nơi khác điều tra,

Thật là kỳ quái, mấy vụ nổ súng gần đây cũng theo như những lần trước, đều nhìn thấy rất rõ là có liên quan đến hai người kia. Làm sao lại có thể đều là ngoài ý muốn đúng lúc như vậy...

Tiêu Lăng Phong ngồi ở trên ghế, tay chống đỡ thân thể, mồ hôi chảy xuống theo sợi tóc. Đã qua lâu như vậy mà cuộc giải phẫu vẫn chưa có một chút tin tức gì. Anh bất an đứng lên.

Liệt. Anh cần phải kiên trì, chỉ có anh nỗ lực, anh nghĩ muốn cuộc sống mới thì mới có thể sống lại một lần nữa...

Sắc trời dần dần tối xuống. Gió đêm thổi qua cánh cửa thủy tinh kêu u u, âm thanh như vậy làm cho người ta thấy bất an đến cực độ, mấy người cảnh sát tựa như cũng đã hoàn toàn mất đi sự kiên nhẫn, bọn họ đứng lên, đi qua đi lại...

Tách - rớt cục ánh đèn trên cửa phòng cấp cứu cũng đã tắt. Bác sĩ đi ra ngoài, Tiêu Lăng Phong gần như là xông tới chỉ sau một giây: "Bác sĩ, người bạn của tôi thế nào rồi!" Tiêu Lăng Phong nhìn người bác sĩ, anh giữ vững hô hấp chờ đợi đáp án của vị bác sĩ kia...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Tai hoạ ngập đầu

Tay Tiêu Lăng Phong nắm lấy tay bác sĩ tay cũng đang phát run. Diệu Tinh cũng giống như Tiêu Lăng Phong lo lắng chờ đợi đáp án của vị bác sĩ.

"... Haiz..." Bác sĩ than nhẹ một tiếng.

"Bác sĩ, sao vậy, mọi người đang hỏi chuyện với ông đó!" Diệu Tinh có chút không thể kiềm chế được nữa, nặng nề hỏi một câu.

"Tình huống như thế nào." Nhìn sắc mặt âm trầm bác sĩ, cảnh sát mở miệng hỏi.

"Thật xin lỗi!" Rốt cục, từ trong miệng bác sĩ cũng đã phun ra ba chữ mà mọi người đều sợ hãi... "Chúng tôi đã cố hết sức rồi!"

"Ông nói vậy!" Diệu Tinh hét lên bén nhọn: "Anh ấy chỉ bị thương vào chân và cánh tay, làm sao có thể lại xảy ra chuyện được! die,n,da.nlze.quydo/nh Ông gạt người ta, ông gạt người ta!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên. Từ trong trong mắt những giọt nước mắt thi nhau lăn xuống.

"Người bị thương đã bị mất máu quá nhiều." Bác sĩ trần thuật lại cho mọi người nghe rõ ràng bằng một câu đơn giản.

"Làm sao có thể chứ, bất quá chỉ là bị thương vào chân và cánh tay, làm sao có thể mất máu quá nhiều được." Cảnh sát trẻ tuổi hỏi.

Tiêu Lăng Phong chặt chẽ nhìn chăm chăm vào người cảnh sát trẻ tuổi này, ánh mắt giống như muốn giết người vậy. Đối với vấn đề cảnh sát vừa hỏi, hiển nhiên vị bác sĩ kia cũng cảm thấy bất mãn: "Rốt cuộc là anh là bác sĩ hay tôi là bác sĩ đây."

"..."

"Được, chúng tôi đã biết rồi!" Một người cảnh sát khác kéo người cảnh sát trẻ tuổi ra: "Chúng tôi sẽ trở về trong đội để làm báo cáo, đợi đến khi nào công việc điều tra tiến thêm một bước, rất có thể phải cần đến sự giúp đỡ của mọi người." Cảnh sát nói xong những lời nói theo hình thức kia..., anh lại nhìn sang Tiêu Lăng Phong một chút."

Tiêu thiếu gia, về chuyện này, chúng tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc! Xin ngài bớt đau buồn một chút, chúng tôi sẽ cho điều tra, sẽ cho ngài một câu trả lời hài lòng chắc chắn."

Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt quả đấm. Đối với những lời mà cảnh sát vừa mới nói kia, Tiêu Lăng Phong không hề để ý đến, mà anh chỉ nhìn về phương hướng phòng cấp cứu...

"Lăng Phong, nhất định là bọn họ đã gạt người, có phải hay không?" Diệu Tinh không tin hỏi lại: "Bất quá chỉ là vết thương tồn ở chân, anh ấy làm sao có thể lại bị chết được!" Diệu Tinh ghen ngào. Tiêu Lăng Phong đã từng bị đạn xuyên thấu thân thể, thiếu chút nữa thì đã chết, đi đến đâu cũng bị người ta bắt nạt, nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra."

"Tiểu thư, xin ngài hãy bình tĩnh một chút. Hiện tại cô đang mang thai như vậy, không nên để tâm tình bị kích động." Bác sĩ thuận miệng nói an ủi một câu, "Chuyện đã như vậy, mọi người hãy đổi mặt với thực tế đi" Sau đó vị bác sĩ như có điều suy nghĩ, liền nhìn sang Tiêu Lăng Phong một cái, sau đó vị bác sĩ mang theo bác sĩ cùng y tá rời đi.

"Lăng Phong, việc này thật sự không phải là sự bày đặt, có đúng không?" Diệu Tinh hỏi.

Tiêu Lăng Phong đưa tay kéo Diệu Tinh lại, ôm cô vào trong ngực. Tay của anh nắm lại thật chặt, khớp xương nơi đó hẳn lên từng đợt màu trắng.

"Là em đã hại chết Liệt rồi, có phải hay không?" Diệu Tinh ghen ngào khóc, thân thể run rẩy.

Gió thổi ngoài cửa sổ giờ phút này càng trở nên thêm điên cuồng. Thời điểm Mộ Sở và Lê Viêm lại chạy tới bệnh viện một lần nữa, đi đến đây thì trời đã rạng sáng. Trong hành lang bệnh viện ánh đèn trắng hếu làm cho người ta cảm thấy trái tim băng giá. Nhìn thấy bộ dạng đã kích của Diệu Tinh cùng Tiêu Lăng Phong giống như bị đánh, Lê Viêm cũng biết, mọi chuyện đã xong đời.

"Liệt đâu?" Mộ Sở hỏi: "Anh ấy như thế nào?"

Tiêu Lăng Phong từ từ ngẩng đầu lên. Đây là lần tiên anh nhìn thấy Mộ Sở kích động cùng luống cuống như vậy. "Đi rồi!" Tiêu Lăng Phong khắc ra mấy chữ khô khốc.

"Làm sao có thể chứ!" Mộ Sở kéo Tiêu Lăng Phong qua: "Anh muốn lừa gạt quý sao!" Mộ Sở rống to, trải qua nhiều trận vật lộn độ sức gió tanh mưa máu như vậy, anh ấy cũng không có chuyện, làm sao lần này anh ấy sẽ chết được? Tiêu Lăng Phong, tốt nhất là anh không nên gạt tôi!"

"Bác sĩ nói... anh ấy đã bị mất máu quá nhiều, hơn nữa... trên đầu đạn lại có chất độc."

Oàng – Đầu Mộ Sở nổ ầm một tiếng! Anh nhanh chóng vọt vào trong phòng cấp cứu, bàn tay lạnh như băng đặt lên trên bàn giải phẫu. Lãnh Liệt nằm đó không nhúc nhích, thân thể thật sự đã tái nhợt không còn có một tia huyết sắc.

"Liệt!" Giọng nói của Mộ Sở đầy sự bất an: "Anh..."

"A Sở." Nhìn thấy người anh em của mình ngày xưa, hôm nay đã biến thành một thi thể lạnh băng như vậy, lỗ mũi Lê Viêm cũng có chút chua xót. Bọn họ cùng nhau trải qua vô số những trận sinh sinh tử tử như vậy, Lãnh Liệt đều kiệt xuất trở lại rất nhanh. Thế nhưng lần này...

"Lãnh Liệt, tôi cần anh, anh có nghe thấy không!" Mộ Sở đột nhiên xông tới một phát túm Lãnh Liệt lên: "Không phải là anh đã đáp ứng với tôi, sẽ tự bảo vệ cho mình thật tốt hay sao? Anh đã nói, anh sẽ trở về Âm Dạ phục mệnh cùng với tôi đó sao! Anh như thế này được coi là cái gì!" Mộ Sở rống to, dùng lực lắc lắc thân thể của Lãnh Liệt đã bắt đầu trở nên lạnh giá.

"A Sở, anh hãy bình tĩnh một chút!" Lê Viêm đè lại đau nhức trong lòng xuống, nói an ủi Mộ Sở.

"Anh muốn tôi phải tỉnh táo thế nào đây!" Mộ Sở giống như một con dã thú bị thương."Minh, tao giết mày!" Mộ Sở lớn tiếng gào thét...

Ở bên ngoài phòng cấp cứu, Tiêu Lăng Phong nghe thấy tiếng hô của Mộ Sở, anh từ từ nhắm cặp mắt lại, quả đấm càng siết chặt hơn.

Liên tục bị kinh sợ và kích thích, Diệu Tinh đã không chịu nổi nữa, cô liền hôn mê bất tỉnh. Tiêu Lăng Phong tựa người vào trên vách tường. Một cuộc này của Minh, thật quá đủ rồi. Anh muốn chống đỡ đến lúc Mộ Sở ra ngoài, nhưng mà anh đã đánh giá mình quá cao. Sau khi đã kiên trì chờ đợi đến

mười mấy giờ như vậy, Tiêu Lăng Phong giống như thật sự đã không có cách nào kiên trì thêm nhiều thời gian hơn nữa.

Mộ Sở từ trong phòng cấp cứu lao ra như gió. Lê Viêm cũng không còn kịp đuổi theo anh nữa. Nhìn Mộ Sở chạy ra ngoài. Tiêu Lăng Phong tiến lên, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng nói câu gì thì đã bị Mộ Sở dùng sức đẩy qua một bên.

"Mộ Sở!" Tiêu Lăng Phong gọi. Mộ Sở đã chạy ra rất xa. Anh đã nhanh chóng đi vào trong thang máy.

Nguy rồi, Lê Viêm hô to, trong lòng hồng hét.

Bóng đêm chìm trong màu đen như mực. Tầng mây thật dày theo cuồng phong trời cuốn cuộn, trong gió thổi có xen lẫn cả những hạt cát tạt vào trên mặt, đau bén nhọn. "A Sở!" Tiếng la hét của Lê Viêm không có được bất kỳ câu đáp lại nào. Mả xe của bọn họ cũng đã biến mất không thấy gì nữa. Lê Viêm giậm chân, lao thật nhanh ra khỏi bệnh viện, chỉ mong tới kịp, chỉ mong rằng, Mộ Sở sẽ không tìm được Minh trước khi anh tìm thấy Minh...

Chạy lướt qua Lê Viêm, Mộ Sở lái xe thật nhanh. Anh thông báo cho thủ hạ, huy động tất cả mọi người đều phải tìm kiếm tung tích của Minh. Trong lòng của Mộ Sở lúc này chỉ có một ý tưởng, đó chính là báo thù...

Rầm! Tích trữ một thời gian đã lâu, rốt cục tiếng sấm liền nổ vang, giống như muốn làm cho lỗ tai người ta cũng vì chấn động mà bị điếc vậy. Mưa cực kỳ to, giống như hũ dọ, như muốn bao phủ lên hết thảy, như muốn cuốn đi tất cả....

Trong biệt thự của Mộ Sở đèn điện sáng rõ, ngay cả trong sân cũng giống như sang trắng. Mộ Sở đứng ở trong mưa. Trên đất còn có là một ngai đàn ông bị thương. Nước mưa cọ rửa mọi thứ ở trên người của hắn, máu tươi chảy xuống cũng bị nước hòa tan.

Minh quệt sạch vết máu trên khóe miệng, chống đỡ ngồi dậy. Nhưng rất nhanh, hắn lại bị Mộ Sở một cước đá cho ngã lăn trên mặt đất. Hắn ho khan một hồi, sau đó khạc ra một búng máu.

"Thiếu chủ, tôi vẫn khuyên anh đừng chó nê quá kích động như vậy!" Minh tỉnh táo nhìn chằm chằm vào Mộ Sở, trong lòng của hắn không tin, Mộ Sở không còn một chút lý trí, không muốn lưu lại một con đường sống, mà không muốn tánh mạng của hắn. Tối đa Mộ Sở cũng chỉ là đánh cho hắn một trận để hả cơn giận mà thôi.

"Mày tính làm gì đó. Mày có tư cách gì mà nói tao chó nê quá kích động chứ?" Mộ Sở níu lấy cổ áo Minh: "Tao đã sớm đã cảnh cáo với mày, chó trêu chọc vào Trình Diệu Tinh cùng Tiêu Lăng Phong. Tao cũng đã sớm từng nói cho mày, đừng có động vào những người ở bên cạnh Mộ Sở tao. Mày dám động thủ với người của tao như vậy, tao muốn mày cũng phải nhận cảnh không chịu nổi. Minh, mày cảm thấy mày được ông nội tao cưng chiều thì tao thật sự cũng sẽ phải nể mày ba phần sao?" Mộ Sở đứng đưa lưng về phía ánh đèn, nhưng cũng không cách nào che giấu được tơ máu đỏ trong mắt anh: "Minh, hôm nay tao liền muốn cho mày biết. Dám đối kháng với Mộ Sở tao, thì sẽ có kết quả như thế nào."

Mộ Sở nói xong liền một quyền đánh vào trên mặt Minh, Minh gần như nghe được tiếng xương bị nện vỡ nứt ra.

"Mộ Sở, nếu hôm nay anh dám đụng đến tôi, ông cụ Mộ sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

"Vậy thì chúng ta liền thử một chút xem!" Giờ phút này Mộ Sở đã hoàn toàn bị mất đi lý trí: "Tao lại muốn xem một chút, ông ấy sẽ yêu mày, một con cò của ông ấy, hay là thương tao, người cháu ruột này đây!" Mộ Sở khinh miệt nhìn Minh: "Coi như ông ấy có muốn làm gì tao, có muốn báo thù cho mày, thì xin lỗi nhé, mày cũng không có số mệnh được nhìn thấy đâu!" Mộ Sở nói xong liền cười cười đầy vẻ lạnh lùng: "Tao sẽ đem thi thể của mày đưa qua cho ông cụ. Có lẽ khi ông ấy nhìn thấy cái chết của mày, nói không chừng thật sự sẽ báo thù cho mày cũng nên!" Mộ Sở nói xong cầm lấy từ trong tay của một thủ hạ bên cạnh một chai thuốc nước: "Minh, so với sự ác độc lẫn hèn hạ của mày, tao tuyệt đối sẽ không kém hơn mày đâu!" Mộ Sở nói xong vịn mở nắp chai thuốc nước.

"Mộ Sở, anh muốn làm gì?" Minh kinh hãi hỏi. Mộ Sở tự mình đi tới, mạnh mẽ bóp vào miệng của Minh. Sau đó anh cười tàn nhẫn, rót chai thuốc nước đó vào trong miệng của Minh.

"Không phải là mày rất đắc ý với thủ đoạn của mình hay sao? Hôm nay tao cũng vậy, cũng muốn mày nếm thử xem sao."

Công hiệu của thuốc so với trong tưởng tượng còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Minh nằm ở trên mặt đất, đau đớn lẫn lộn, lăn qua lăn lại. Lón lên ở trong hắc đạo, có những khổ sở gì, có những sự đau đớn nào mà hắn chưa từng trải qua. Thế nhưng lần này, hắn thật sự khó có thể chịu đựng được. Minh nhìn ra chung quanh, chỉ nhìn thấy có một đôi mắt đang nhìn hắn đầy sự giễu cợt...

Minh dùng lực cắn vào trên đầu lưỡi của mình.

Bùm! Một tiếng động vang lên trong tiếng mưa rơi. Trên đùi Minh bị cứng rắn mở ra một lỗ thủng đầy máu. Minh rên lên một tiếng khó chịu.

"Mày muốn chết có tôn nghiêm sao?" Mộ Sở cười: "Tao thì hết lần này tới lần khác nghĩ muốn mày chết còn phải giống như là một con chó!" Mộ Sở nhắc chân giẫm ở trên mặt Minh. "Vốn lúc trước tao nghĩ muốn lấy mày làm phần thưởng cho thủ hạ của tao vui đùa một chút, nhưng mà... thế nào mà bọn họ lại chê mày bẩn. Cho nên..."

Chỉ là tao đây thân làm ông chủ, không muốn trước khi mày chết lại không được hưởng thụ một chút. Mộ Sở nói xong, dưới chân dùng sức một cái.

Bùm! Lại một tiếng sấm. Cánh tay của Minh lại bị bắn xuyên qua.

"Mộ Sở, có giỏi mày giết tao đi?" Minh lớn tiếng kêu lên.

"Điều cũng đã sắp phải chết rồi, mày vẫn còn hô to gọi nhỏ trả lại cho tao sao!" Mộ Sở cười đến càn phát ra đắc ý. "Tao thật sự là sẽ giết mày, mày gấp cái gì!" Sau đó lại nghe bùm bùm tiếp hai phát súng. Đạn lại bắn xuyên thấu vào từ vết thương mới vừa rồi.

"A..." Minh kêu lên thảm thiết. Ở nơi này trong đêm mưa nghe lại càng phá lệ kinh khủng.

Lệ Viêm từ trong xe lao đảo nghiêng ngã chạy đến. Nhìn thấy Minh nằm trên mặt đất, đầu của anh nổ ầm lên một tiếng.

"A Sở!" Lệ Viêm tiến lên.

"Lệ Viêm, nếu hôm nay anh mà dám ngăn cản tôi, tôi liền không có người an hem như anh nữa!"

"A Sở, Liệt bị giết, ông cụ Mộ sẽ dùng bang quy để xử trí, anh không thể giết hắn!" Lệ Viêm cố gắng ngăn cản.

"Bang quy!" Ha ha... Mộ Sở cười lớn: "Để cho những thứ rắm chó kia không kêu quy củ đi gặp quỷ đi!" Mộ Sở quát lên. "Hôm nay tôi đây sẽ liền muốn giết hắn để báo thù cho Liệt." Mộ Sở nói xong giờ sung lên hướng vào đầu Minh bắn bùm một phát. Minh còn chưa kịp kêu liền co quắp ở trong nước mưa không có bất kỳ phản ứng nào nữa.

Giờ phút này Mộ Sở còn không biết, bởi vì sự kích động nhất thời của, sẽ mang đến phiền toái không những cho mình, mà còn mang đến "tai họa ngập đầu" ngay cả cho Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong...

Ầm ầm... tiếng sấm vang dội phá vỡ phía chân trời.

Bệnh viện.

Tiếng chuông báo động đột nhiên vang lên ở giữa tiếng mưa rơi ào ào. Ánh lửa đỏ rực, từ từ khuếch tán ra. Bởi vì vấn đề bị chập điện, cả một tòa nhà lâu đột nhiên bốc cháy. Cả lưới điện của tòa lâu cũng hoàn toàn bị tê liệt. Đám người nhất thời hồng mắt. Tất cả mọi người đều rời rít chạy trốn. Trong lúc mọi người hốt hoảng, không có ai chú ý tới, khi bọn họ vội vàng chạy trốn thì có mấy bóng đen thần bí thừa dịp rối loạn đã mang thứ gì đó rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Có thêm một lợi thế

Bệnh viện bốc cháy là do bị sét đánh vào hệ thống điện, gây chập điện, dẫn đến phát hỏa. Đã xác định bên trong vụ hỏa hoạn không có nhân viên nào bị thương vong. Bởi vì hỏa hoạn được phát hiện kịp thời, cho nên việc khống chế ngọn lửa cũng rất nhanh. Chỉ có điều, chẳng qua là do điểm phát lửa ở gần với phòng tài liệu và phòng đề thi thể, nên đã bị lửa thiêu hủy nghiêm trọng, rất nhiều thi thể cũng bị đốt trụi, đến ngay cả một chút xương cũng không còn sót lại...

Diệu Tinh ngồi ở trong phòng bệnh. Sau khi tỉnh lại, cô cũng chưa từng lên tiếng: "Diệu Tinh, em không nên như vậy nữa có được hay không." Tiêu Lăng Phong nói an ủi Diệu Tinh. Xương sườn của anh bị rạn nứt ra, nhưng bởi vì có quá nhiều chuyện, cho nên anh không thể nằm trên giường nghỉ ngơi được.

"Diệu Tinh!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong lau nước mắt cho cô.

"Tiêu Lăng Phong, anh đi đi, bằng không, có một ngày nào đó em cũng sẽ hại chết anh mất." Diệu Tinh rốt cục mở miệng nói: "Em đã hại chết Mộ Thành rồi, hiện tại ngay cả Liệt cũng đã chết, anh ấy vốn vô tội..." Ô ô...

"Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong vươn cánh tay ra ôm lấy Diệu Tinh: "Tin tưởng ở anh, Liệt sẽ không trách em đâu! Có lẽ hiện tại anh ấy thật sự sắp phải có cuộc sống riêng thuộc về mình rồi!" Tiêu Lăng Phong nói qua.

Diệu Tinh có chút không hiểu, anh nói như vậy là có ý gì? Liệt đã chết. Anh ấy sẽ làm thế nào để bắt đầu cuộc sống mới.

"Diệu Tinh, anh sẽ không lừa gạt em, Lãnh Liệt chết, như vậy anh ấy mới có thể "sống lại lần nữa", bắt đầu cuộc sống mới của mình." Tiêu Lăng Phong chú trọng nói nhấn mạnh vào mấy chữ "sống lại lần nữa" kia. Lãnh Liệt, sát thủ Lãnh Liệt của Âm Dạ sẽ không còn tồn tại nữa...

Đối với hiện trường sự kiện nổ súng còn chưa kịp điều tra, mà thi thể của Lãnh Liệt cũng được tuyên bố đã bị thiêu hủy ở trong vụ hỏa hoạn. Vụ án trong lúc nhất thời cũng bị treo lại, không thể nào truy xét...

Ở vùng ngoại ô thành phố T.

"Cậu nói gì?" Ông cụ Mộ từ trên ghế chột đứng lên.

"Lão gia, Thiếu chủ đã giết Minh rồi!" Thuộc hạ run run rẩy rẩy đáp lại. Nhiều năm qua, sự coi trọng ông cụ Mộ đối với Minh không kém gì đối với

đưa cháu trai ruột thịt còn sót lại kia. Nhưng mà... đến hôm nay... diễn☆đoànlê☆q●uýđ●ôn Minh lại bị giết. Hơn nữa lại còn bị chết ở trong tay Mộ Sở. Bang quy Âm Dạ quy định rõ, làm thương tổn tới người của mình, chính là sẽ phải bị chặt tay chân, hơn nữa, sẽ phải rời bỏ mối quan hệ với tổ chức. Mà một khi đã rời đi khỏi Âm Dạ, cái chờ đợi bọn họ chính là sẽ bị các lộ đuổi giết...

"Nguyên nhân nào?" Ông cụ Mộ tay nắm thật chặt bắt lấy tờ báo cáo của thủ hạ.

"Theo hồi báo, Minh nghĩ muốn giết bỏ Trình Diệu Tĩnh, mà Lãnh đường chủ bên trong lại ngăn trở, thời điểm nổ súng, Lãnh đường chủ bị thương, không cứu được đã bỏ mình."

"Chính là như vậy sao?" Ông cụ Mộ khẽ híp đôi mắt lại đầy sự nguy hiểm. Trình Diệu Tĩnh, lại là người phụ nữ này.

"Thật ra thì... Lão gia, theo như thuộc hạ thấy, chuyện này cũng không phải đơn giản như là bề ngoài đâu ạ. Minh và Lãnh đường chủ vẫn luôn bất hòa, liệu có phải hay không là..."

"Ai cần cậu phải nói chuyện này với tôi!" Ông cụ Mộ rống lớn một câu.

"Tài liệu nằm viện ở bệnh viện bên kia có ghi rất rõ, Lãnh đường chủ bị trúng đạn, trên đầu đạn có độc."

Hừ! Mấy người này, từng kẻ một đều có lá gan cũng thật không nhỏ. Thế nào, cảm thấy ở bên ngoài thì tay của ta sẽ không quản được các người nữa, có phải hay không?" Ông cụ thâm nghĩ, một quyền đánh vào trên bàn. Trong nháy mắt bàn thủy tinh vang lên tiếng vỡ vụn.

"Lão gia!"

"Ta không sao!" Ông cụ Mộ gơ tay phát phát, ý bảo gã thuộc hạ kia đi ra ngoài. Sau đó ông đi tới cửa sổ, nhìn ra khí trời âm trầm ở bên ngoài cửa sổ. Ông cụ siết chặt ngón tay, xem ra có một số việc, thật đúng là không thể cứ tiếp tục dung túng như vậy được nữa. Ông mở lòng bàn tay vỗ vào trên mặt thủy tinh. Trên mặt thủy tinh trong suốt cứ như vậy đã lưu lại một đường ấn màu đỏ máu.

A Sở, con không nên trách ông nội lòng dạ ác độc. Ta sẽ không muốn con làm một Mộ Ngự Thiên thứ hai! Ta sẽ không cho phép người nào phản bội lại ta... Âm thanh lách cách phát từ lòng bàn tay của ông truyền ra ngoài.

Mọi chuyện tựa như giải quyết dễ dàng hơn so với trong tưởng tượng. Ngay cả việc cảnh sát sau mấy lần đến hỏi thăm cũng không thấy xuất hiện nữa. Lại một án nổ súng nữa cứ như vậy đã không giải quyết được gì.

Trong phòng ăn. Cảnh trí đẹp đẽ nhưng lạnh lẽo.

Không còn Lãnh Liệt, Dương Nhục Thi và Đường Nhã Đình công khai ngồi ở cửa sổ, hai người vừa cười nói, vừa nhìn ngoài cửa sổ. Trên mặt hai người các cô lúc này giống như đang mỉm cười đắc ý về đầy nhẹ nhõm, nhưng mà lại cảm thấy "tàn nhẫn" đến thế!

"Mộ Sở thật sự đã giết Minh sao?" Đường Nhã Đình ngậm ống hút, trên mặt cũng không nửa điểm kinh ngạc cùng sợ hãi.

"Cái này còn có thể giả bộ được sao." Dương Nhục Thi xem thường, "Hiện tại trong Âm Dạ từ trên xuống dưới đều đang bàn tán nói về chuyện này. Bất quá... Mặc dù chết, cũng là do chính anh ta. Khinh địch, tự phụ, ngay cả một người phụ nữ có thai mà cũng không thể nào giải quyết được."

"Làm sao mà thấy cậu cũng không một chút áy náy nào cả như vậy!" Đường Nhã Đình giễu cợt, "Không nghĩ tới một người như Minh, thế nhưng sẽ bị cậu tính toán đến bị bỏ mạng."

"Là do chính bản thân anh ta không có tiền đồ thôi. Nào có liên quan gì đến tớ đâu?" Dương Nhục Thi xem thường. "Ai bảo sự đổ kỵ trong lòng anh ta lại nặng đến như vậy. Lớn lên ở hắc đạo, thế nhưng lại thất thủ ở trong tay một người thương nhân như vậy, cậu không cảm thấy anh như vậy là đáng đời hay sao?"

"... Anh ta thật đáng thương." Đường Nhã Đình cười.

"Cậu cũng không cần ở chỗ này giả bộ thiện lương cái gì! Cậu đã làm cho Lisa kia bị phát con điên loạn như vậy. Lúc đầu tớ còn là quang minh chính đại, chúng ta đều là một loại người, cậu cần gì phải biểu hiện giả mù sa mưa hay áy náy cùng tiếc hận như vậy!"

"Cho tới bây giờ cũng tớ chưa từng nói là tớ áy náy!" Đường Nhã Đình xem thường. "Là do cô ta đã phá hủy tình cảm của tớ cùng Lăng Phong. Như vậy cô ta sẽ phải trả giá thật lớn, chẳng qua là đáng tiếc... Cô ta bị điên rồi, không thể thường thức tư vị thống khổ nó tuyệt vời như thế nào..."

Chắc chắn chắc... Dương Nhục Thi nhìn Đường Nhã Đình. Cô ta thoáng cười một chút: "Quả nhiên, lời nói vĩnh viễn không nên đắc tội với phụ nữ không hề sai một chút nào."

"Cậu liên tục dối không lo lắng đời với Mộ Sở hay sao?" Đường Nhã Đình nhìn người phụ nữ đáng sợ kia.

"Mặc dù A Sở không thương tớ, ngay cả lợi dụng tớ, nhưng mà... Tớ lại thật thương anh ấy. Tớ làm sao sẽ không lo lắng chứ. Bây giờ tớ còn có tâm tư mà ngồi ở đây ăn cơm với cậu, chính là tớ đã có mười phần nắm chắc, ông cụ Mộ kia sẽ không giải quyết đối với A Sở đâu, dù sao đây cũng là cháu ruột của ông ấy. Dù sao... Đó cũng là huyết mạch duy nhất của nhà họ Mộ rồi, huống chi đây lại là chuyện Minh đã giết Lãnh Liệt trước, cho nên anh ấy sẽ không việc gì đâu."

"Bởi vì chuyện này cho nên cậu cảm thấy vui về sao?"

"Đúng như vậy mà cũng không phải là như vậy!" Dương Nhựt Thi uống một hớp đồ uống. "Chẳng qua là so với tớ, cậu cũng nên lo lắng cho Tiêu Lăng Phong của cậu hơn. Chuyện này thế nào tất sẽ kinh động lên phía trên, dĩ nhiên, còn có cả cậu nữa. Mộ Thần chết đi, mấy người các cậu sẽ không thoát được sự liên quan đâu. Lần này A Sở tự tay giải quyết chuyện của Minh, ông nội của anh ấy nhất định cũng sẽ bắt nắn. Cho nên, so với tớ, cậu nên suy nghĩ thật kỹ đi." Dương Nhựt Thi lấy mấy tờ tiền giấy ở trong ví tiền ra, hào phóng đặt ở trên bàn. "Tớ đi trước. Hôm nào gặp lại nhau sau."

Đường Nhã Đình nhìn Dương Nhựt Thi tránh đi, nụ cười trên mặt cũng biến mất ngay sau đó, thay vào là biểu cảm tràn đầy chán ghét. Cô cầm lấy chiếc túi của mình, đột nhiên trong dạ dày cuộn lên một hồi nhộn nhạo. Đường Nhã Đình che miệng nhanh chóng chạy vào phòng rửa tay.

Nôn... Đường Nhã Đình kịch liệt nôn mửa, nếu không phải cô vịn tay vào bồn rửa tay, cô đã gần như không thể chống đỡ nỗi thân thể của mình. Một hồi nôn mửa tới trời tối đất qua đi, Đường Nhã Đình chậm rãi ngẩng đầu lên. Lau qua khóe miệng một chút, trong lúc bất chợt, sắc mặt cô chợt đại biến, liền lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn lịch tháng.

Đường Nhã Đình lui về phía sau một bước tựa vào trên vách tường, không, chuyện này không thể nào... Tay của Đường Nhã Đình vẫn giữ sẵn thật chặt ở trên bồn rửa tay. Đường Nhã Đình Lắc đầu, nhất định chỉ là ảo giác của mình mà thôi. Là ảo giác. Chẳng qua là... từ từ, không phải là cô đang phát run. Khóe miệng cô từ từ lộ ra nụ cười. Tay Đường Nhã Đình chậm rãi quẹt nước đọng trên miệng. Nếu như là thật, như vậy là cô đã có thêm một lợi thế...

Trình Diệu Tinh, lần này chúng ta liền xem một chút, ai sẽ thắng ở trong trận này.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Khoảng lặng trước đông bão

Từ ngày xảy ra chuyện đó, Diệu Tinh trước sau cũng không dám chạy loạn khắp nơi nữa. Thời điểm ở nhà một mình, ngay cả rèm cửa sổ cô cũng kéo che kín lại. Trải qua nhiều chuyện tình như vậy, cô thật sự hoàn toàn đã bị khiếp đảm. Diệu Tinh khẽ vuốt ve nơi bụng, theo bảo bảo một ngày một ngày lớn lên, nỗi bất an trong lòng của cô cũng càng ngày càng lớn thêm. Hình như là sắp sửa có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy. Mỗi lần cô cảm thấy bất an, thì Tiêu Lăng Phong lại luôn là xoa xoa đỉnh đầu của cô, nói rằng cô đã quá căng thẳng. Mỗi lần như vậy, Tiêu Lăng Phong lại cung chịu và luôn dịu dàng với cô, làm cho cô cảm thấy thật sợ hãi. Cô thật sự rất sợ nếu như có một ngày nào đó cô sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười của anh như vậy nữa, thì cô phải làm thế nào bây giờ...

Tiêu Lăng Phong đau lòng vì sự bất an kia của Diệu Tinh. Anh thừa nhận quả thật cô cũng đã phải chịu áp lực quá nhiều.
@MeBau*diendan@leequyddom@ Nên cũng đã nghĩ tới chuyện sẽ đưa Diệu Tinh đi ra ngoài một chút.

Ngoài cửa sổ, cách đó không xa còn có thể nghe tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm. Làn gió biển mặn chát xuyên thấu qua cửa sổ thổi vào trong phòng. Nơi này là một biệt thự chuyên dùng để nghỉ ngơi của nhà họ Tiêu. Từ nơi này đi xuống phải ngồi ngồi xe cáp, hoặc là một con đường núi hiểm trở rất dài. Vì muốn để cho Diệu Tinh không bị lo âu quá mức, Tiêu Lăng Phong đã sắp xếp chuyện trong công ty một chút, sau đó anh liền đưa cô tới đây nghỉ ngơi. Nơi này mặc dù cách xa khu vực thành thị, cách xa sự ồn ào náo động, nhưng lại không làm cho Diệu Tinh có một chút bình yên nào. Mà ngược lại, càng ngày cô lại càng cảm thấy bất an.

"Em lại đang nghĩ ngợi loạn xạ gì đó, có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong từ phía sau lưng ôm lấy Diệu Tinh, để tay ở trên bụng của cô: "Diệu Tinh, em cứ lo âu như vậy thì không tốt đối với bảo bảo đâu!" Tiêu Lăng Phong nói xong, lấy từ trong túi áo ra một cái hộp: "Diệu Tinh, dường như cho tới tận bây giờ anh cũng chưa từng tặng cho em một món quà tặng nào cả." di@en*dyan(lee^qu.donn), Anh nói xong từ từ mở hộp ra, bên trong hộp là một cái chiếc dây chuyền bạch kim xuyên vào những hạt kim cương đắt giá. Vốn dĩ anh muốn lấy ra chiếc nhẫn để cầu hôn cô, nhưng mà bây giờ thật sự chưa phải là một thời cơ tốt. Về chuyện của Minh, chỉ sợ rằng ông nội của Mộ Sở sẽ không từ bỏ ý đồ. Dĩ nhiên là ông ta sẽ không xử lý đối với cháu của mình, chỉ sợ người ông ta muốn tìm lại đúng là anh, thậm chí là Diệu Tinh...

"Tại sao đột nhiên anh lại tặng quà cho em như vậy?" Diệu Tinh hỏi, cô tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong hoàn toàn an tâm, cứ như vậy tịnh không chút che giấu sự lệ thuộc vào anh, làm cho Tiêu Lăng Phong hồ hấp cũng cảm thấy ngọt ngào.

"Anh muốn buộc em vĩnh viễn ở bên cạnh anh." Tiêu Lăng Phong cười trả lời: "Diệu Tinh, rốt cục anh đã không còn độc thân nữa!" Tiêu Lăng Phong nói xong, nhẹ nhàng hôn lên gò má Diệu Tinh.

"Lăng Phong. Bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ ở bên cạnh anh, chỉ cần anh không..."

"Anh làm sao có thể đuổi em đi chứ." Tiêu Lăng Phong dự liệu trước lời của Diệu Tinh muốn nói. Cho nên anh đi trước một bước, đón lấy lời của Diệu Tinh: "Diệu Tinh. Đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy, em cảm thấy còn có chuyện gì có thể tách được hai chúng ta ra được nữa đây?" Tiêu Lăng Phong nói xong, liền hôn lên môi Diệu Tinh. Diệu Tinh cũng dịu dàng đáp lại. Bảo bảo trong bụng tựa như bất mãn vì bị bà mẹ mình xem nhẹ như vậy, liền không an phận bỗng nhúc nhích một cái. Diệu Tinh cứng đờ. Tiêu Lăng Phong cũng khẽ cười một tiếng, đặt bàn tay đặt ở trên bụng Diệu Tinh: "Anh cầu xin em hãy sinh con là một đứa con trai đi! Nếu như em sinh con ra là con gái, nhất định là sẽ không ai thêm lấy đâu." Trong giọng nói nghe có vẻ bất đắc dĩ của Tiêu Lăng Phong lại mang theo tràn đầy sự ngọt ngào. di●n★d●anle★q●uyđ●on Mỗi khi anh mới vừa tỏ ra thân mật cùng với Diệu Tinh

một chút, thì tên nhóc con này luôn là sẽ có chút mờ ám tới phá rối. Tại sao trẻ con lại có thể có nghịch ngợm thành như vậy được chứ. Cái này nhất định là trời cao phái tới trừng phạt anh! Tiêu Lăng Phong bắt đầu đi nghỉ ngơi như vậy.

"Nếu nó là bé trai, thì sẽ lại đi bắt nạt con gái nhà người ta..." Diệu Tinh liền chu mỏ ra nói.

"Em muốn nói là nó giống như ba ba của nó đúng không?" Tiêu Lăng Phong nhướn mày vạch trần ý tứ trong lời nói của Diệu Tinh. "Nhưng mà... ba ba của nó cũng có một mặt dịu dàng đấy chứ, em nói xem có đúng hay không..." Tiêu Lăng Phong ôm lấy Diệu Tinh dịu dàng hôn lên tóc mai của cô.

Anh dịu dàng sao? Diệu Tinh cười khế, anh thật là dịu dàng! Có đôi khi, thậm chí cô còn cảm thấy anh dịu dàng tốt quá mức đến không thành thật.

"Anh thích con gái sao?" Diệu Tinh hỏi.

"Con của chúng ta thì bất kể là con trai hay là con gái thì anh cũng đều thích!" Tiêu Lăng Phong thở ra ở bên tai Diệu Tinh: "Là con gái thì sẽ rất biết cách chăm sóc người khác, sẽ biết thương người mẹ của nó là em. Còn nếu nó là bé trai... Chờ đến khi con trưởng thành, thì sẽ có hai người đàn ông bảo vệ em!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai Diệu Tinh.

Diệu Tinh tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong thật chặt: "Lăng Phong, hiện tại em cảm thấy thật là hạnh phúc! Em nghĩ muốn cả đời cũng sẽ được ở cùng với anh!" Giọng nói của Diệu Tinh rất nhẹ, giống như là đang lo lắng điều gì đó vậy.

Tiêu Lăng Phong đau lòng lại ôm lấy Diệu Tinh chặt hơn: "Cả đời này hai chúng ta sẽ đều ở chung một chỗ!" Diệu Tinh, anh sẽ mau chóng sớm giải quyết những chuyện này. Sẽ không để cho em còn phải lo lắng đề phòng như vậy nữa. Anh khẽ vuốt ve bụng Diệu Tinh. Bảo bảo, hãy tin tưởng ba ba, chờ khi con ra đời thì hết thảy mọi chuyện cũng sẽ bình an trở lại.

"Nếu như là con gái mà giống như Tịch Mạt, một bộ dạng hoạt bát đáng yêu như thế thì thật là tốt!" Diệu Tinh khoe miệng cong lên lộ ra một chút ý cười.

"Như vậy cũng không được!" Tiêu Lăng Phong gấp gấp vội vàng lắc đầu: "Con gái của anh tại sao có thể là một tiểu ác ma như vậy được." Tiêu Lăng Phong cau mày lại. Lúc này, anh vẫn còn chưa biết, con gái của anh thật sự liền giống như Tịch Mạt, mà trình độ của con bé cũng tuyệt đối không phải chỉ là một tiểu ác ma đơn giản như vậy.

"Tại sao lại không được?" Diệu Tinh không hiểu: "Không phải là anh thật thích điều này..."

"Trình Diệu Tinh, nếu như em còn dám nói anh thích ấy, thì anh liền ném em ra ngoài đó!" Tiêu Lăng Phong khế cắn răng vào trên môi Diệu Tinh một cái.

"... Ách. Là em muốn nói, Tịch Mạt là em gái của anh mà!..." Diệu Tinh méo máo vẽ tui thân. Vào thời điểm Tiêu Lăng Phong nói cho cô biết Tịch Mạt là em gái của anh thì cô thật sự cực kỳ kinh ngạc

"Trình Diệu Tinh!" Nhắc tới Tịch Mạt, Tiêu Lăng Phong chuyển qua thân thể Diệu Tinh: "Ồ trong lòng em, có phải anh là một con người thật sự rất xấu xa hay không." Tiêu Lăng Phong bắt đầu hỏi, kể từ sau buổi tiệc trong lễ đính hôn của Thẩm Kỳ Nhiên, Diệu Tinh liền vẫn cảm thấy người làm tổn thương Tịch Mạt kia chính là anh, mà sau khi Evan xuất hiện, Diệu Tinh lại càng thêm khẳng định điều này.

"Chuyện này thật sự không thể trách em được!" Diệu Tinh lắc đầu một cái: "Phần giữa lòng mày của anh và Evan, thật sự rất giống nhau."

"Diệu Tinh, nếu như em còn nói đẩy anh cho người khác nữa, anh thật sự sẽ không bỏ qua cho em đâu, có biết không!" Anh siết chặt lấy cái chóp mũi của Diệu Tinh: "Anh có phải thật sự đặc biệt hư như vậy hay không?"

"Anh ấy hả, anh rất hư, mà còn là hư không ít nữa!" Diệu Tinh gật đầu theo: "Nhưng mà... Lăng Phong, cho dù là anh như vậy, em vẫn thật sự rất yêu anh!" Diệu Tinh hơi ngẩng đầu lên.

Nghe thấy những lời nói này của Diệu Tinh..., trong lòng của Tiêu Lăng Phong thế nhưng có cảm giác rất xúc động, hết thảy những bất mãn cùng toàn bộ những uất ức kia đều biến mất. Anh ôm Diệu Tinh vào trong ngực, dịu dàng hôn lên môi của cô. Diệu Tinh, quan hệ trong lúc mang thai thể này, nơi ấy đầy đặn hơn rất nhiều.

"Lăng Phong." Diệu Tinh lắc đầu về bất an.

"Đừng sợ, Diệu Tinh, anh sẽ cẩn thận." Tiêu Lăng Phong bảo đảm.

Hô hấp của Diệu Tinh có một chút dồn dập. Cô nhìn con người sáng trong của Tiêu Lăng Phong, bàn tay nhỏ bé không khỏi nắm chặt lại, túm lấy vạt áo của anh. Tựa như đã lấy được sự ngầm cho phép, Tiêu Lăng Phong cẩn thận ôm lấy Diệu Tinh, đặt cô ở trên chiếc giường lớn mềm nhũn, nhìn ánh mắt mờ mịt của Diệu Tinh, anh cười xấu xa.

"Em cũng muốn, có phải hay không!" Tiêu Lăng Phong cố ý giọt trên choker: "Nhưng mà bây giờ yêu em thật sự là rất khó khăn đấy!" Anh hài hước nói.

"Lăng Phong." Diệu Tinh cắn môi, tui thân nhìn Tiêu Lăng Phong, tựa như cô cũng đang rất sợ hãi vậy: "Em thật quá mất mặt, có phải hay không!" Diệu Tinh xấu hổ nói.

"Làm sao có thể chứ!" Tiêu Lăng Phong xem thường. "Diệu Tinh, em không biết em như vậy có bao nhiêu dễ thương hay không, hãy tin tưởng ở anh!" Đã lâu như vậy, đương nhiên là anh phải không chê mình như thế nào. Hâm răng Diệu Tinh đang cắn môi thật chặt liên tục từ từ buông lỏng ra.

"Lần này, em phải nói cho bảo bảo biết là phải ngoan ngoãn đó! Diệu Tinh, nếu như em còn dám nửa đường hô ngừng lại, xem anh sẽ phải trừng phạt em như thế nào!" Tiêu Lăng Phong uy hiếp, sau đó anh tiến vào anh vùng đất thần bí mà anh vẫn thường mong đợi này. Ừm! Cả hai người thoải mái khẽ rên lên một tiếng, đắm chìm ở trong cảm giác tuyệt vời ở bên trong.

Ngoài ý muốn, nhóc con còn ở trong bụng kia lần này lại vừa vặn cũng rất ngoan ngoãn. Nhưng mà suy tính đến thân thể của Diệu Tinh cùng bảo bảo, Tiêu Lăng Phong cũng vẫn không dám để cho mình vô cùng phóng túng.

"Diệu Tinh. Chờ đến khi con đã ra đời rồi, em cần phải bồi thường lại cho anh tốt hơn thật nhiều đó, biết không?" Hơi dốc thờ thộ nặng của Tiêu Lăng Phong phả vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Diệu Tinh. Anh nói ám chỉ nghe đầy mập mờ, bàn tay to của anh tùy ý di chuyển loạn ở trên người Diệu Tinh.

Ừm! Diệu Tinh miễn cảm giác khẽ rên lên một tiếng, dư âm cao trào vẫn còn ở trong cô. Sự xoa bóp của Tiêu Lăng Phong làm cho thân thể của cô có một chút run rẩy.

"Ha ha..." Tựa như là hài lòng với phản ứng của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cười vui vẻ xuất vào bên trong cô...

"Cả con người của em cũng đã dành cho anh rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?" Diệu Tinh lẩm bẩm về không được tình nguyện lắm.

"Anh biết là em đang bối rối mà..." Tiêu Lăng Phong siết chặt chóp mũi Diệu Tinh một cái, sau đó nhẹ nhàng kéo lên chặn lên cho Diệu Tinh: "Em mệt rồi, hãy ngủ một giấc đi!" Anh nhẹ nhàng hôn Diệu Tinh đã cực kỳ mệt mỏi.

Tiêu Lăng Phong tắm rửa xong, Diệu Tinh vẫn còn ngủ như cũ. Anh nhẹ nhàng vệt những sợi tóc của cô ra, hôn một cái ở trên bụng của cô rồi đi vào phòng khách. Nếu như muốn cuộc sống về sau cũng sẽ được bình yên như vậy, vậy thì bây giờ anh sẽ còn phải giải quyết một số chuyện trước mắt. Dù sao, đối phương của anh vẫn là bên hắc đạo.

Trong thư phòng, về mặt của Tiêu Lăng Phong đầy ngưng trọng. Anh nắm điện thoại, một bàn tay khác đang nắm bóp ở chung một chỗ đầy bất an.

"Được rồi, tôi đã biết, hôm nay tôi sẽ đi qua." Tiêu Lăng Phong nói xong liền đứng dậy đi tới cửa sổ. Quả nhiên là ông nội Mộ Sở đã trở lại. Bàn tay của anh đập một cái lên trên mặt bàn thủy tinh vang lên chút một tiếng.

Cho tới bây giờ có thể nói quang minh chính đại, anh chưa từng bao giờ cảm thấy mình là đồ vô dụng như vậy, khi nhìn thấy người phụ nữ mà mình yêu mến lần lượt bị tổn thương, khi nhìn thấy người anh em tốt của mình phải dùng tới cái "chết" để thoát khỏi cuộc sống như thế...

Nắm thật chắc quả đấm. Tiêu Lăng Phong xoay người, chuyện này thật sự đúng là có chút khó giải quyết. Lấy lực lượng một mình anh như vậy, làm sao có thể đấu thắng được người đã lăn lộn ở trong hắc đạo mấy chục năm qua. Nếu quả thật anh có muốn làm cái gì, ít nhất cũng cần phải có người giúp một tay. Mà người có thể giúp anh, trừ ngoài Mộ Sở ra, anh không có lựa chọn nào khác. Chỉ có điều là, Mộ Sở sẽ nguyện ý giúp anh sao? Trước không nói quan hệ giữa bọn họ có bao nhiêu nhạy cảm. Chỉ nói, người kia là ông nội của anh... Do dự không ngừng, Tiêu Lăng Phong vẫn quyết định gọi điện thoại đến cho Mộ Sở.

Đối với cuộc điện thoại gọi đến của Tiêu Lăng Phong, Mộ Sở đã rất kinh ngạc. Nghe lời của anh, Mộ Sở càng thêm giật mình. Đối với cái chuyện Minh bị giết lần này, mọi thứ vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì. Vốn là anh đã chuẩn bị kỹ càng, chờ đợi ông nội đến. Nhưng mà vạn vạn lần anh không nghĩ tới, ông nội thể nhưng đã ở đây rồi, ngay cả... khi ông nội anh đã tới không phải chỉ là một ngày hay hai ngày, những việc mà ông nội làm vẫn là điều bí ẩn, ngay cả chuyện của Minh ông cũng che giấu. Ông nội anh muốn làm gì đây, chẳng lẽ là ông muốn nhắm vào Diệu Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Đột nhiên mất tích

Diệu Tinh tỉnh lại, toàn thân cô cực kỳ đau nhức. Ga trải giường cũng đã được thay đổi rồi. Cô chỉ còn một mình ở trong biệt thự nơi sườn núi. Ngày hôm qua Tiêu Lăng Phong đã nói có chuyện nên anh đã vội vã rời đi. Diệu Tinh biết, nhất định chuyện này có liên quan đến Liệt, ngay cả ông nội Mộ Sở cũng quan tâm đến. Đối với sự việc càng ngày càng trở nên phức tạp này, Diệu Tinh hoàn toàn không rõ ràng mọi chuyện bên trong.

Kính coong! Nghe tiếng chuông gọi cửa, Diệu Tinh đi ra ngoài.

"Trình tiểu thư." Vừa kéo cửa ra, di@en*dyan(lee^qu.donnn), cô nhìn thấy là tài xế nhà họ Tiêu. "Thiếu gia không yên tâm để lại một mình ngài ở nơi này, bảo tôi đến đón ngài trở về."

"Ách..." Diệu Tinh sững sốt một chút. "Ồ, sao ngày hôm qua anh ấy nói sáng hôm nay anh ấy sẽ trở về đây mà?"

"Vốn dĩ đã dự tính như vậy, nhưng mà tạm thời có chuyện bận rộn cần phải làm nên bị lỡ!" Tài xế cung kính nói qua với cô.

"Các người hãy buông tôi ra!" diễ♦n ♦đàn ♦lê ♦q♦uý ♦đ♦ôn Diệu Tinh lớn tiếng kêu gào. Nhưng mà cô làm sao có thể giã vạ được, cũng không cách nào tránh thoát ra nổi dù chỉ một phần. Dù sao đối phương của cô là những người đàn ông: "Tôi cầu xin các người, không nên làm thương tổn tôi!" Diệu Tinh khóc. "Cho tôi một chút thời gian nữa có được hay không?" Diệu Tinh hỏi. "Đứa nhỏ này của tôi là vô tội."

"Vốn dĩ đứa nhỏ này là vô tội, nhưng bởi vì mẹ của nó lại là cô, cho nên nó cũng không phải là vô tội nữa rồi!" Ông cụ Mộ lạnh lùng nói một câu. Diệu Tinh liền bị kéo lui về phía sau. Trên mặt đất hậu viện vẫn còn sót lại chất lỏng màu đỏ, dấu vết nhìn qua, bị văng tung tóe ra thật là xa...

Diệu Tinh hoảng sợ hơi lắc đầu. Những giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu từ trong tròng mắt lăn xuống. Lăng Phong, cứu em, cứu em... Diệu Tinh thoáng chút run rẩy, các ngón tay níu lấy nhau thật chặt.

"Cô yên tâm, sẽ không phải chịu thống khổ lâu đâu." Người đàn ông cười, lộ đầy vẻ âm độc tàn nhẫn, lộ ra một hàm răng trắng bệch ken sát vào nhau. Hắn lấy ra một cái ống tiêm, nhìn thứ chất lỏng màu vàng nhạt ở bên trong này. Diệu Tinh lắc đầu. "Không muốn..." Nhìn sự nguy hiểm từ ánh sang lạnh lóe lên từ cây kim, Diệu Tinh không cách nào giãy giụa nổi, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Rầm! Cây kim đang thật sự chuẩn bị đâm vào trong thân thể của Diệu Tinh, thì trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng va chạm kịch liệt. Ngay sau đó lại vang lên âm một tiếng, một gã đàn ông áo đen bị đập ra ngoài, sự va chạm mạnh mẽ khiến cho gã đánh vỡ cửa gỗ, ngã xuống trên mặt đất, thống khổ co rút mấy cái, sau đó hôn mê bất tỉnh.

"Ông nội..." Mộ Sở và Lệ Viêm cùng chạy tới. Nhìn Diệu Tinh bị kèm hai bên thô lỗ như vậy, trong lòng Mộ Sở nhói đau một hồi.

"Thật không hổ là cháu nội của ta!" Ông cụ Mộ cười nói: "Nhanh như vậy mà đã tìm tới đây rồi!" Ông cụ Mộ cười vẻ tán thưởng.

Ngực của Mộ Sở phập phồng kịch liệt, ở bên này anh làm thế nào mà điều tra được chứ. diển đàn n lê quý đôn Nếu không phải là nhờ chiếc nhẫn trên tay Diệu Tinh, anh cũng không thể nào tìm ra cô nhanh như vậy được.

"Ông không thể làm tổn thương đến Diệu Tinh!" Mộ Sở mở miệng nói.

"Lúc nào thì ta cho phép anh được nói với ông nội của mình lời nói nghe như đang ra lệnh như thế?" Ông cụ Mộ hỏi. "Ta đã sớm hạ lệnh trừ bỏ Trình Diệu Tinh đi rồi! Hôm nay, cho dù bất kể là ai cũng không ngăn cản được ta."

"Ông nội, ngài có thể không nên tàn nhẫn như vậy hay không?" Giọng nói của Mộ Sở có chút phát run. "Cô ấy hoàn toàn vô tội!"

"Cô ta là người vô tội, vậy thì ai mới là người có tội đây?" Ông cụ Mộ hỏi. "Anh trai của anh có tội sao? Ba ba và mẹ của anh có tội sao?"

"Ông không nên lấy bị kịch của bọn họ làm cái cớ cho sự tàn nhẫn của mình như vậy!" Mộ Sở có chút kích động. diển đàn n lê quý đôn "Đã nhiều năm như vậy rồi, đã khi nào ông từng quan tâm tới bọn họ chưa, nếu như ông thật sự nghĩ muốn báo thù, vậy thì ba năm trước đây ông đã làm gì."

"A Sở, đây chính là lý do mà ta không thể giữ cô ta lại được nữa. Anh cũng vì cô gái này mà va chạm với ta. Vì cô gái này mà anh lại giết người lần nữa. Anh làm tổn hại quý cù của bang, giết chết Minh... Anh nói xem..."

"Là vì Minh đáng chết!" Mộ Sở cắn răng thật chặt: "Liệt bị giết... Cháu chỉ muốn báo thù!"

"Liệt, ha ha..." Ông cụ Mộ cười to,. Nhìn Lệ Viêm một chút: "Anh đã để ý đến an hem của mình như vậy, A Sở... Nếu như ta nói, hôm nay Lệ Viêm và cô gái này, anh chỉ có thể mang đi một người thì sao!" Dứt lời. Lệ Viêm đã bị người dùng súng kề vào sau ót.

"Ông nội, ông..." diển đàn n lê quý đôn Mộ Sở bắt đầu hỏi hận vì đã mang theo Lệ Viêm tới đây. Ông nội anh nham hiểm tàn ác như vậy, suy nghĩ của ông nội người bình thường tuyệt đối không có thể dự đoán được.

"Hãy suy nghĩ kỹ càng cho tốt đi!" Ông cụ Mộ cười xoay mặt nhìn về phía Diệu Tinh: "Trình tiểu thư, cô hãy thử nhìn vào bạn bè của cô xem xem, rốt cuộc là nó sẽ chọn cô hay là lựa chọn người anh em của nó."

Ngay cả việc giãy giụa Diệu Tinh cũng đã quên mất. Cô nhìn Lệ Viêm, lại nhìn sang Mộ Sở một chút.

"Cô thiện lương như vậy. Kế tiếp sau đây không phải là cô muốn nói thêm điều gì sao, đừng có nói tới ta...!" di@en*dyan(lee^qu.donnn), Ông cụ Mộ cười khanh khách. "Thật là dối trá!"

"A Sở, cậu hãy mang tiểu thư Diệu Tinh đi đi." Nhìn rối rắm và thống khổ của Mộ Sở như vậy, Lệ Viêm mở miệng nói. Mặc dù tuổi của mình lớn hơn Mộ Sở, nhưng mà vị Thiếu chủ này tuyệt đối đáng giá để anh tôn kính.

"Viêm, anh nói những nhit gì đó." Mộ Sở dùng sức siết chặt ngón tay. "Ông nội, tại sao ngài lại có thể như vậy, Viêm cũng là gười ở trong tổ chức. Anh ấy đã bỏ ra nhiều như vậy, ông không thể nào đối xử với anh như vậy được!"

"A Sở, Lệ Viêm là người của anh! Ta lại đang muốn nhìn xem anh suy nghĩ lựa chọn thế nào, muốn nhìn xem tình nghĩa an hem hai mươi mấy năm huynh của hai người, có phải là không thể sánh bằng một người phụ nữ hay không."

Từ trong lòng bàn tay Mộ Sở phát ra tiếng động lách cách.

Diệu Tinh nhìn Mộ Sở. Cô cảm thấy Mộ Sở thật đáng thương. Phải sống một cuộc sống ở một nơi hoàn toàn không có tình người, lại còn có một người ông nội như vậy. Cô cũng không lên tiếng nói gì nữa, cũng không nhìn ngửa cổ nhìn Mộ Sở nữa, cô cúi đầu nhìn chăm chăm vào bụng của mình.

"Cháu muốn Lệ Viêm!" Mộ Sở nhắm mắt lại.

"A Sở!" Lệ Viêm kêu lên, "Cậu điên rồi sao. Đó là Diệu Tĩnh!"

"Nhưng mà Viêm, tôi mất đi Liệt rồi, tôi không thể lại để cho anh xảy ra chuyện được!" Mộ Sở đau đôn nặng nề nói.

Chẳng biết tại sao, khi nghe Mộ Sở lựa chọn như vậy, Diệu Tĩnh thể nhưng lại thở phào một hơi.

"A Sở, đây là sự lựa chọn của cháu, không nên hối hận!" Ông cụ Mộ nói xong hướng ánh mắt về phía người bên cạnh Diệu Tĩnh về mặt làm một hiệu lệnh. Gã đàn ông liền thô lỗ đưa tay kéo cánh tay Diệu Tĩnh.

"Dừng tay!" Theo một tiếng gầm lớn, Tiêu Lăng Phong xông tới. Nhìn thấy Diệu Tĩnh đang bị kèm hai bên như vậy. Trong lòng Tiêu Lăng Phong dấy lên một hồi đau đớn. Bầu không khí lúc trước vốn dĩ đã bị đè nén, từ khi Tiêu Lăng Phong xông vào, lại càng trở nên ngột ngạt hơn, khiến người ta không thể thở nổi.

"Lăng Phong!" Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong Diệu Tĩnh tui thân mếu máo: "Em cho là sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy anh nữa!"

"Đừng sợ, cô bé ngốc, hiện tại không phải là anh đã tới rồi sao?" Tiêu Lăng Phong an ủi Diệu Tĩnh, sau đó anh nhìn về phía ông cụ đứng ở đối diện.

"Tổng giám đốc Tiêu." Ông cụ Mộ nhướn mày. "Hôm nay thật sự là rất náo nhiệt." Ông cụ cười. "Người nên tới vậy là tất cả đều đã tới."

"Chuyện của nhà họ Mộ, không có liên quan hệ gì đến Diệu Tĩnh. Ông hãy thả cô ấy ra."

"Chuyện của nhà họ Mộ cũng không có liên quan gì đến ta." Ông cụ Mộ lắc đầu một cái: "Thật sự nếu cô gái này còn tồn tại thì cô ta đã tạo ra ràng buộc quá lớn đối với A Sở rồi. Cho nên cô gái này sẽ phải chết."

"Chuyện cháu nội của ông như thế nào là chuyện của ông. Hôm nay tôi nhất định phải mang Diệu Tĩnh đi." Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước, ngược đầu lên nhìn vào ông cụ Mộ đang nhìn anh đầy sự hung ác tàn nhẫn.

"Anh có tư cách gì mà nói muốn mang cô gái này đi?" Ông cụ Mộ hỏi. "Anh cảm thấy anh có thực lực để làm chuyện này hay sao?" Ông cụ Mộ vừa dứt lời, từng hồi âm thanh đập lên cò liên vang lên. Tất cả hòng súng đều cùng nhắm ngay vào Tiêu Lăng Phong: "Như thế này ngài còn cảm thấy ngài có thể dẫn cô gái này đi hay sao?"

Thế cục hoàn toàn đứng với dự liệu của Mộ Sở. Anh không nghĩ tới Tiêu Lăng Phong lại đột nhiên xuất hiện.

"Ông nội, nơi này không phải là chỗ của chúng ta." Mộ Sở khuyên giải.

"Vậy thì như thế nào!" Ông cụ Mộ tỏ vẻ xem thường: "Chuyện mà ta nghĩ muốn cần phải làm, vẫn không có người nào có thể ngăn cản được! Tiêu Lăng Phong ư, hôm nay bằng không anh hãy xem cô gái này chết như thế nào, bằng không... Các người cùng chết."

Không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng tới cực điểm.

"Ông nội!" Nhìn lại về phía mũi kim đang sắp sửa châm về phía Diệu Tĩnh một lần nữa, hô hấp của Mộ Sở tưởng chừng như sắp sửa bị dừng lại. "Ông mà làm tổn thương tới cô ấy, rồi au này ông sẽ phải hối hận!"

"Cho tới bây giờ ta cũng không biết cái gì gọi là hối hận!"

"Đứa trẻ trong bụng của cô ấy là của cháu..." Một câu nói làm cho tất cả mọi người đều bị kinh hãi. Sắc mặt của Diệu Tĩnh lại càng trắng bệch thêm. Mộ Sở đang nói cái gì vậy...

"Cháu nói gì?" Ông cụ Mộ rõ ràng khiếp sợ.

"Cháu nói đứa bé trong bụng của cô ấy là của cháu!" Mộ Sở nhắc lại câu nói một lần nữa.

Diệu Tĩnh tròn to hai mắt đầy vẻ hoảng sợ. Cô nhìn về phía sắc mặt đã tái nhợt đi của Tiêu Lăng Phong. Cô lắc đầu, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt! Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tĩnh hô hấp mấy lần về không tin. Có phải là anh đã nghe lầm rồi hay không!

"Cháu đừng tưởng rằng cháu nói như vậy thì ta liền sẽ tin tưởng đâu nhé!" Ông cụ Mộ nói về không tính toán: "Cháu cho rằng ta không biết đây là thủ đoạn cứu cô ta của cháu hay sao?"

"Ông nội, ông có thể không tin. Nhưng mà nếu như đứa bé này thật sự là của cháu, không phải là ông sẽ bị hối hận hay sao?"

"Mộ Sở, anh nói những gì đó!" Diệu Tĩnh lớn tiếng kêu. Bởi vì vô cùng dùng sức, cho nên cổ họng của cô cũng có chút khàn khàn: "Lăng Phong!" Diệu Tĩnh nhìn Tiêu Lăng Phong ánh mắt mang theo sự cầu xin. Anh không nên tin lời của Mộ Sở, không nên..."

"Tại sao em lại muốn phủ nhận kia chứ?" Thấy Diệu Tĩnh hết sức phủ nhận, Mộ Sở tiến lên: "Diệu Tĩnh, em không nhớ rõ chúng ta đã từng ở chung một chỗ thật sự sáng khoái đến thế nào hay sao?" Mộ Sở chậm rãi kéo Diệu Tĩnh đến bên cạnh mình.

"Mộ Sở, anh có biết là anh đang nói cái gì hay không? Anh bị điên rồi có phải hay không?" Diệu Tĩnh kêu to: "Lăng Phong, anh không nên tin lời của Mộ

Sờ, anh ta đang nói bậy, anh ta nói bậy!"

Tiêu Lăng Phong có chút đứng không vững.

"Diệu Tinh, em đã coi tôi là thể thân của Mộ Thần. Ở thời điểm hai chúng ta thân thiết, em gọi lên tên cái tên của Mộ Thần như vậy, tôi đã phải nén nhịn. Em không thương chúng ta như vậy, thực sự chúng ta đã rất đáng thương rồi, ít nhất vì tôi còn là em trai của Mộ Thần. Nhưng mà Tiêu Lăng Phong, em lại không cảm thấy anh ta rất đáng thương hay sao? Em không thương anh ta, em còn nói với anh, chúng ta phải cùng nhau nuôi lớn đứa nhỏ bảo bối của nhà họ Mộ..."

"A..." Diệu Tinh thét lên gần như hồng mắt. Cô dùng sức đẩy Mộ Sờ ra, lao đảo nghiêng ngã chạy đến bên người Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh muốn kéo tay Tiêu Lăng Phong, nhưng lại rất sợ anh sẽ né tránh. "Lăng Phong!" Đồi mồi Diệu Tinh run rẩy: "Em, em không có!" Cô lắc đầu. Nước mắt của Diệu Tinh rớt xuống tí tách, đọng lại trên tay của Tiêu Lăng Phong: "Tin tưởng em! Đây chính là đứa con của anh mà, con của anh..." Diệu Tinh nghẹn ngào thân thể run rẩy thành một đoàn.

"Diệu Tinh. Tại sao em cứ nhất định phải như vậy?" Mộ Sờ không để ý đến cảm xúc của Diệu Tinh đang đầy kích động, anh tiến lên.

Diệu Tinh cứ như vậy bị ngăn ở giữa hai người đàn ông này: "Lúc trước rõ ràng hai chúng ta còn tốt như vậy! Tôi biết là em tức giận chuyện bên cạnh tôi vẫn còn có Dương Nhục Thi, nhưng mà... Trong lòng của em không phải là cũng có anh trai của tôi giống như vậy sao?"

"Anh không nên nói nữa, không nên nói nữa!" Diệu Tinh rống to, cô kéo tay Tiêu Lăng Phong: "Lăng Phong, tin tưởng em đi mà! Em thề là em không hề phản bội anh!"

"Em dám nói em không thương anh trai của tôi sao?" Mộ Sờ kéo tay của Diệu Tinh sang: "Nếu như mà em không thương anh ấy, tại sao trên tay của em vẫn còn mang theo chiếc nhẫn của anh ấy như vậy?"

Tiếng khóc của Diệu Tinh chợt cứng lại. Cô xoay mặt lại nhìn Mộ Sờ: "Có phải anh nhất định phải phá hủy tôi thì anh mới cam tâm hay không!" Diệu Tinh gầm lên: "Tại sao anh cứ phải đối xử với tôi như vậy, tại sao..." Diệu Tinh thở hào hển kịch liệt: "Lăng Phong, Em dùng tánh mạng của em để bảo đảm, đứa bé này là của anh, hãy tin tưởng em..." Diệu Tinh chậm rãi ngẩng đầu lên, chờ câu trả lời của Tiêu Lăng Phong..

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Kết quả kinh người

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Anh từ từ giơ tay lên cầm bàn tay nhỏ bé run rẩy của cô, ôm cô vào trong ngực thật chặt.

"Đứa ngốc!" Anh nhẹ giọng cười nói. "Anh tin tưởng em, đừng khóc!" Tiêu Lăng Phong ôn nhu lau nước mắt cho Diệu Tinh.

"Ồ... Khốn kiếp!" Diệu Tinh mắng, đánh Tiêu Lăng Phong. "Làm sao bây giờ anh mới mở miệng. Nhìn thấy em sợ hãi, khản trương, anh cảm thấy rất vui về có phải hay không?" Diệu Tinh tủi thân òa lên khóc thành tiếng.

"Chẳng qua là anh bị em hù sợ thôi!" Tiêu Lăng Phong giải thích, lại dịu dàng ôm lấy Diệu Tinh. "Đừng khóc." di@en*dyan(lee^qu.donnn) Tiêu Lăng Phong ôn nhu hôn lên ánh mắt của Diệu Tinh: "Không sao, Diệu Tinh, anh tin tưởng em."

Nghe thấy những lời mà Tiêu Lăng Phong vừa nói..., Diệu Tinh tủi thân lại càng khóc lớn thêm. Cô hít mũi nước, tựa người vào đầu vai Tiêu Lăng Phong: "Lăng Phong, may mắn là anh vẫn tin tưởng em, may mắn là anh vẫn tin tưởng em!" Diệu Tinh ni non đầy vẻ bất an.

Mộ Sờ đứng ở một bên. Nhìn hai người ôm nhau thật chắc và không coi ai ra gì như vậy, anh nắm chặt quả đấm, sự đố kỵ trong lòng nổi điên. Đối mặt chuyện như vậy, Tiêu Lăng Phong thể nhưng hoàn toàn không nghi ngờ.

"Ha ha..." Thật là náo nhiệt!" Ở một bên nhìn hồi lâu ông cụ Mộ rốt cục mở miệng nói: "Sao nào, A Sờ của ông, người ta căn bản cũng không cần sự trợ giúp của cháu rồi. "

Mộ Sờ nắm quyền thật chặt.

"Mọi người đã không có ai tin tôi, điể♦n 》♦♦♦n 》lê 》q♦uy 》♦♦♦n như vậy tôi cũng không có biện pháp nào!" Mộ Sờ không phiền não, anh chỉ khẽ cười lắc đầu một cái, một tay kéo tay Diệu Tinh qua. Em liền mang theo lời nói dối này mà sống cả một đời này đi! Mang theo đứa nhỏ của anh để sống cả đời cùng với người đàn ông mà em tự cho là mình đã yêu đi..."

"Mộ Sờ, vậy rốt cuộc anh nghĩ muốn thế nào?" Diệu Tinh rống to lên một câu., may mắn là Tiêu Lăng Phong tin tưởng cô, bằng không cô thật sự không biết sẽ phải giải thích như thế nào rồi.

"Không nghĩ muốn thế nào cả." Mộ Sờ lắc đầu. "Đã có người nguyện ý giúp anh nuôi đứa con của mình như vậy, anh có sao mà không nguyện ý đây?"

Mộ Sở xoay mặt nhìn về phía Tiêu Lăng Phong: *diên+dan+le+quy+don+com* "Tôi nên cảm thấy may mắn, đứa con của tôi sắp sửa có một ba ba chính trực cùng một ông cố cương trực công chính rồi!"

Đối mặt với lời nói của Mộ Sở, Tiêu Lăng Phong tức giận vô cùng. Nhưng mà trong lòng của anh cũng không loại bỏ suy nghĩ, đây là Mộ Sở đang giúp Diệu Tinh. Bởi vì muốn để cho cô thoát thân, đây là biện pháp duy nhất. Nhưng mà... Khi nhìn Diệu Tinh than thở khóc lóc giải thích, thì anh lại không có cách nào tin tưởng được vào suy nghĩ này. Bằng sự cơ trí của ông cụ Mộ, làm sao ông cụ có thể không đoán ra đây là mưu kế của Mộ Sở.

"Mộ Sở, anh thật khôn khéo!" Diệu Tinh giận đến run rẩy. Tiêu Lăng Phong đau lòng chỉ biết ôm Diệu Tinh vào trong ngực.

"Diệu Tinh không sao hết!"

"Em luôn miệng nói đứa nhỏ không phải là của tôi. Trình Diệu Tinh, em có dám đi làm xét nghiệm nước ối hay không?" Mộ Sở hỏi. Giờ phút này, anh đã không biết mục đích của mình là vì muốn giúp Diệu Tinh, hay là thật sự đang tức giận cùng cô nữa.

"Tại sao tôi không dám chứ?" Diệu Tinh kêu lên.

"Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh lại trong ngực gần hơn, "Chúng ta không cần phải chứng minh cái gì với người khác hết!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu, đau lòng lau mồ hôi hột trên vai cô: "Chỉ cần chúng ta hai biết là tốt rồi."

"Tiêu Lăng Phong, như vật là anh sợ phải không!" Mộ Sở cười.

"Anh..."

"Nếu như là không sợ, vậy thì hãy đánh cược cùng tôi đi! Để cho chúng ta nhìn một chút xem, rốt cuộc đứa bé này là của người nào!" Mộ Sở cười nhẹ. Sau đó đem ánh mắt chuyển về phía ông nội của mình.

"Cả hai người các anh đều tranh nhau mình là cha của đứa trẻ, chúng ta cũng không gây trở ngại làm kiểm tra một chút, chỉ là hy vọng... Không muốn kết quả cũng chỉ là sự phủ định!" Ông cụ Mộ cười khê. "Đừng tưởng rằng, đến bệnh viện thì các người liền có cơ hội để mà chạy trốn, Tiêu Lăng Phong hiện tại sẽ sắp xếp làm chuyện này. Anh phải tin tưởng, thủ hạ của ta, đều là dân côn đồ liều mạng đó... Ông cụ cười nhắc nhở, liền sau đó ông xoay người đi vào trong nhà.

Dần dần trong sân chỉ còn lại mấy người Diệu Tinh.

"Mộ Sở, anh làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?" Hai tay Diệu Tinh nắm chặt.

"Thế nào lại không có ý nghĩa?" Mộ Sở nhú mi. "Diệu Tinh, em không nên quên như vậy. Khi em mang thai, người đầu tiên em nói lại chính là tôi đây." Mộ Sở cười lên một tiếng xấu xa, vươn người ra hôn lên trán của Diệu Tinh. A, còn có... Nếu như mà kết quả xét nghiệm chứng minh là con của tôi, Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ không để ý đến việc anh sẽ trả lại con cho tôi." Mộ Sở nói xong mang theo Lệ Viêm liền rời đi.

"Tốt lắm. Không nên tức giận nữa, tâm tình quá kích động sẽ không tốt đối với con!" Anh khê vuốt ve bụng Diệu Tinh, an ủi đứa nhỏ đang xao động.

Bệnh viện.

Diệu Tinh tựa vào bên người Tiêu Lăng Phong, vuốt vuốt ngón tay của anh. Tựa như đối với phần kết quả này, cô cũng cũng không thêm để ý một chút nào. So sánh với Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong lại là có chút khản trương. Một khi kết quả kiểm tra hủy bỏ quan hệ giữa đứa trẻ cùng với nhà họ Mộ, vậy thì lúc này bọn họ sẽ phải làm thế nào để rời đi khỏi đây...

Tiêu Lăng Phong ôm thật chặt Diệu Tinh, khẽ than một câu.

Mộ Sở đứng ở cửa sổ. Làm thế nào bây giờ, hiện tại Lệ Viêm đã bị khống chế, anh cũng không có cách nào đi ra ngoài. Nếu như kết quả kiểm tra là phủ định, vậy thì anh thật sự đã không thể cứu được Diệu Tinh nữa rồi.

"Ta vẫn khuyên mấy người không nên suy nghĩ bậy bạ gì hết, có ta ở đây, các người đừng có mơ tưởng đánh chủ ý của mình lên kết quả kiểm tra kia.

"Cháu hi vọng là ông không nên động tay chân vào mới phải!" Mộ Sở đáp lại, khí thế cũng không thua kém chút nào: "Cháu khuyên ông vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng chờ ôm chất nội đi!" Mộ Sở nói về đương nhiên đứng dựa vào ở cửa sổ.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua. Rốt cục, cửa phòng nghỉ ngơi được mở ra. Đối mặt với mấy cái tổ hợp kỳ quái này, ngoài dự tính, vị bác sĩ cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ đặt kết quả kiểm tra xuống, sau đó liền vội vội vàng vàng lui ra ngoài,

Thấy kết quả được đưa ra ngoài. Diệu Tinh nhìn Mộ Sở sau đó hừ nhẹ một tiếng, tựa vào Tiêu Lăng Phong trong ngực chặt hơn. Cô chỉ cần Tiêu Lăng Phong tin tưởng, những chất vấn của người khác, căn bản cũng không trọng yếu.

"Lão gia!" Gã đàn ông cung kính gọi một tiếng, sau đó liền mở ra kết quả kiểm tra đo lường ra: "Căn cứ theo dõi biểu hiện của kết quả..." Trong không khí gần như có thể nghe tiếng hô hấp cùng nhịp tim đập rộn. "Đứa trẻ của Trình tiểu thư và tiên sinh Tiêu Lăng Phong DNA có độ phù hợp..."

Thịch thịch thịch...

"Là không chấm không một phần trăm (0.01%)!"

Nụ cười vốn còn đang nhẹ nhõm chợt cứng ngắt ở trên khóe miệng của Diệu Tinh. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn gã đàn ông đang tuyên đọc kết quả kia. Làm sao có thể...

"Độ phù hợp DNA cùng với Thiếu chủ tương tự là... không chấm tám mươi phần trăm (0.80%) "

Ầm... tựa như là một tiếng sét nổ vang ở trên đỉnh đầu. Diệu Tinh đứng dậy thật nhanh, đi tới. Cô xông tới một phát đoạt lấy tờ kết quả kiểm tra đo lường kia: "Cái này không thể nào, các người lừa gạt người ta!" Diệu Tinh la lớn. Vốn dĩ cũng không có đề chuyện này ở trong lòng, Tiêu Lăng Phong cũng hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người. Anh gần như không thể tin được vào những gì mà mình đã nghe thấy.

Diệu Tinh nhìn số liệu kết quả kiểm tra đo lường, trong nháy mắt, nước mắt lăn xuống rơi ra ngoài.

"Mộ Sở, nhất định là anh, nhất định là anh đã làm!" Cô xé rách quần áo của Mộ Sở, tại sao anh lại phải đối xử với tôi như vậy, tại sao!" Diệu Tinh hô to.

"Làm gì mà em lại phải kích động như thế chứ?" Mộ Sở mỉm cười hỏi. "Chẳng qua là thật sự rất đáng tiếc mà thôi. Thế nào mà chỉ mới có tám mươi phần trăm thế nhỉ? Tôi lại cho chính là, sẽ phải là chín mươi phần trăm trở lên kia đấy!"

"Đây không phải là kết quả đúng, không phải như vậy!" Diệu Tinh lắc đầu.

"Đổi mặt với thực tế đi!" Mộ Sở nhẹ giọng cười. "Tôi đã sớm muốn em nói cho Tiêu Lăng Phong biết rồi, như vậy cũng sẽ không làm cho hôm nay thành ra khó nhìn như vậy..."

"Diệu Tinh. Thế này là đã có chuyện gì xảy ra..." Giọng nói của Tiêu Lăng Phong có chút phát run.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 227: Em còn có điều gì hay hơn để giải thích nữa đây?

Nghe thấy giọng nói của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh quay mặt sang, nhìn sắc mặt Tiêu Lăng Phong, cô run rẩy.

"Lăng Phong, chuyện không phải là như vậy." Cô tiến lên. "Không phải là anh đã từng nói rồi sao, anh tin tưởng ở em!"

Trái tim Tiêu Lăng Phong run rẩy. Đúng vậy, anh cũng đã từng nói anh tin tưởng Diệu Tinh.

"Sự thật cũng đã đặt ở trước mắt, Diệu Tinh, em còn nói không phải, em như vậy là có ý tứ gì đây, hả?" Mộ Sở khẽ cười một tiếng, đối với phần kết quả kiểm tra này, thực sự hoàn toàn ngoài dự liệu của anh.

"Nhất định là anh!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh nhìn chăm chăm vào Mộ Sở. "Chính là anh đã động tay chân vào bản kết quả kiểm tra xét nghiệm này, nhất định là như vậy!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu.

"Tại sao anh lại phải tẩy máy tay chân kia chứ?" Mộ Sở lau nước mắt trên mặt Diệu Tinh.

"Anh đừng đụng vào tôi!" Diệu Tinh dùng một lực rất mạnh hất tay của anh ra. "Mộ Sở, tại sao anh nhất định cứ phải làm như vậy, có phải là phá hủy được tôi thì anh mới vui vẻ được đúng không?"

Mộ Sở bị lời nói của Diệu Tinh chọc giận. "Thế nào vậy! Tại sao em cứ chán ghét tôi như vậy? Mang thai đứa con của tôi, em liền ác tâm như vậy?" Mộ Sở hầm hừ, ánh mắt cũng trở thành màu đỏ, "Nhưng mà dù làm thế nào đi nữa, Trình Diệu Tinh, cho dù em có không thừa nhận, di@en*dyan(lee^qu.domn), thì cũng không có biện pháp nào khác. Em hiện tại không có ý muốn dự định nuôi dưỡng đứa nhỏ của tôi đến lớn như vậy sao? Em hãy ngoan ngoãn chờ đợi đứa con ra đời đi!"

"Anh là đồ khốn kiếp!" Diệu Tinh gầm lên. "Đứa bé này không phải là, không phải là của anh." Diệu Tinh lắc đầu nhìn Tiêu Lăng Phong vẻ đầy bất lực: "Lăng Phong, nhất định là bọn họ đã động tay chân vào kết quả kiểm tra kia. Anh hãy tin tưởng ở em, đứa nhỏ này thật sự là con của anh." Diệu Tinh khóc, thân thể cô có chút phát run.

Trái tim của Tiêu Lăng Phong giống như bị nhiều phương hướng khác nhau xé rách. Trong lòng anh đang có một giọng nói khuyên anh phải tin tưởng ở Diệu Tinh, nhưng mà lập tức lại có ngay một giọng nói khác vang lên phản bác lại, kết quả kiểm tra kia sẽ không gạt người.

"Lăng Phong?" Thấy Tiêu Lăng Phong không lên tiếng, Diệu Tinh trong lòng cũng bất an. Anh do dự như vậy là có ý gì đây? "Hãy tin tưởng em..." Ngng tay của Diệu Tinh nắm chặt lấy tay của Tiêu Lăng Phong.

"..." Trái tim Tiêu Lăng Phong như bị bóp chặt lại vo tròn thành một đoàn.

"Lăng Phong, sống với nhau lâu như vậy, chẳng lẽ anh vẫn còn chưa hiểu về em hay sao?" Diệu Tinh vẫn cố gắng giải thích như cũ: "Hãy tin tưởng em, Lăng Phong..."

Mộ Sở đứng ở một bên, nhìn Diệu Tinh gần như hèn mọn cầu xin đối với Tiêu Lăng Phong hãy tin tưởng mình. Anh cảm thấy một màn này cực kỳ giễu cợt. Một người hoàn toàn không thể tin tưởng vào cô như vậy, liệu có cái gì đáng giá để cho cô phải khẳng định một lòng như vậy.

Ông cụ Mộ chậm rãi đi lên trước. Ông nhìn bộ dạng Diệu Tinh than thở khóc lóc, khẽ cười một tiếng.

"Trong bụng của cô đã là cốt nhục của nhà Mộ, vậy thì ta đây cũng bỏ qua cho cô. Còn về phần chuyện tình cảm giữa ba người như thế nào, tự các người hãy cùng nhau giải quyết đi!" Ông cụ nói xong liền xoay người bỏ đi.

"Ông hãy giết tôi đi!" Diệu Tinh kêu to, cổ họng đã khàn khàn. "Tôi cũng đã nói tất cả rồi, đứa bé này không hề có quan hệ gì với Mộ Sở hết, không có quan hệ gì hết!"

"Nhưng mà kết quả kiểm tra đo lường kia sẽ không gạt người." Ông cụ lắc đầu một cái sau đó nhìn về phía đứa cháu nội của mình: "Tại sao ta lại có thể có một đứa cháu như anh kia chứ. Anh thế nhưng lại có thể nhìn người phụ nữ của mình mang thai con của mình, nhưng lại ở trong ngực của người khác như vậy!"

Nghe thấy những lời này, Diệu Tinh cảm thấy cả bầu trời giống như sắp sụp đổ. Cô từ từ ngồi xổm xuống, cũng không biết cần phải giải thích thế nào. Về miễn cưỡng không biểu lộ thái độ của Tiêu Lăng Phong đã hành hạ thân kinh của Diệu Tinh.

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại không tin em?" Diệu Tinh u oán hỏi. "Mới vừa rồi anh còn nói anh tin tưởng em, hiện tại anh lại không mở miệng nói gì là thế nào, anh tin vào phần kết quả kiểm tra này, có phải hay không..."

"Diệu Tinh, đừng làm rộn. Tôi sẽ, sẽ có trách nhiệm đối với em với con của chúng ta!" Mộ Sở đi tới bên người Diệu Tinh, "Tôi cũng có thể cho em một cuộc sống yên tĩnh, năm đó ba ba có thể vì mẹ mà buông tha tất cả, tôi cũng có thể làm như vậy!"

"Tôi muốn anh câm miệng!" Diệu Tinh kích động kêu lên, dùng sức đẩy Mộ Sở ra. "Anh cách xa tôi ra một chút, cách xa tôi ra một chút!" Diệu Tinh run rẩy ngồi phệt xuống dưới đất, ngực phập phồng kịch liệt theo nhịp thở hào hển. Cô chống bàn tay nhỏ bé xuống đất, ngón tay nắm lại thật chặt, vì dùng sức mà khớp xương bời trắng bệch ra.

"Diệu Tinh, em hãy bình tĩnh một chút!"

"Cút đi!" Diệu Tinh cự tuyệt sự nâng đỡ của Mộ Sở, thô lỗ mắng.

Tiêu Lăng Phong hít một hơi thật sâu, đè xuống cảm xúc đang trào lên cuộn cuộn trong lòng: "Diệu Tinh, em không nên kích động, anh tin tưởng em, nhanh lên một chút, em đừng nên ngồi ở dưới đất nữa."

Nghe thấy những lời Tiêu Lăng Phong nói, nước mắt Diệu Tinh chảy ra nhiều hơn: "Tại sao anh lại phải do dự?" Giọng nói của Diệu Tinh run rẩy, "Tiêu Lăng Phong, anh dao động rồi, có phải hay không?"

"Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong nắm lấy bả vai của cô. Trong lòng của anh vẫn tin tưởng Diệu Tinh, nhưng mà đối mặt với kết quả như thế, anh thật sự đã bị hù sợ. Chẳng lẽ ngay cả một chút nghi ngờ mà anh do dự một cái cũng không được hay sao!

"Em không muốn anh thương hại. Tiêu Lăng Phong, em không muốn anh tin tưởng em theo kiểu như vậy." Diệu Tinh quật cường đẩy tay Tiêu Lăng Phong ra. "Em nghĩ muốn làm lại kết quả kiểm tra mới một lần nữa, em muốn anh không phải hối hận vì anh đã không tin!" Giọng nói của Diệu Tinh tràn đầy sự uất ức.

"Diệu Tinh, đừng làm rộn, để anh dẫn em trở về."

"Em không muốn!" Giống như là một đứa trẻ bướng bỉnh, Diệu Tinh kêu lên. Sau đó tự mình phất sức đứng lên. "Em muốn làm một kiểm tra xét nghiệm mới, nhìn tận mắt nhìn bọn họ làm!"

Bên ngoài bệnh viện.

"Lão già, tại sao chúng ta lại phải tẩy máy tay chân ở trên bàn kết quả xét nghiệm kia vậy? Như vậy không phải là đã mất đi một cơ hội giết Trình Diệu Tinh hay sao?" Ông cụ Mộ đã phân phó, bất kể kết quả kiểm tra đo lường như thế nào, cũng nhất định phải làm cho trên văn bản kiểm tra xét nghiệm biểu hiện kết quả, đứa bé này là của Mộ Sở.

"Muốn giết cô ta lúc nào cũng có thể, nhưng mà... muốn Tiêu Lăng Phong thống khổ, như vậy mới chính là phương pháp xử lý trực tiếp nhất! Có như vậy, chẳng những Tiêu Lăng Phong và Trình Diệu Tinh sẽ quyết liệt, mà ngay cả Trình Diệu Tinh cũng sẽ hận A Sở, cảm thấy chuyện này là do A Sở làm..." Ông cụ Mộ nhìn về phía phương hướng bệnh viện cười nhẹ một tiếng. Bất quá cũng chỉ là một đám trẻ ranh mới mọc lông, lại dám chơi cùng với ta sao. "Hừ, thật không tự lượng sức mình!"

Diệu Tinh chống thân thể run rẩy, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt, nhìn bác sĩ làm lại kiểm tra xét nghiệm một lần nữa. Tiêu Lăng Phong tựa người vào trên vách tường. Anh cúi đầu thật thấp, chuyện xảy ra quá mức đột ngột, ngay cả anh cũng không có một chút phòng bị nào.

Hồ hấp của Diệu Tinh vẫn hết sức dồn dập như cũ. Tay của cô chống lên thủy tinh, cánh tay cố gắng chống đỡ cho mình, chỉ sợ có bỏ sót chỗ nào đó sẽ xuất hiện cái gì không may. Cảm xúc của Diệu Tinh đã làm ảnh hưởng đến đứa trẻ. Đứa trẻ giãy đạp về bất an. Tay Diệu Tinh chống lên bụng. Bảo bảo, không nên làm loạn như vậy, con hãy kiên trì một chút, một hồi nữa là tốt mà thôi.

"Diệu Tinh, đừng làm rộn, chúng ta trở về nhà đi thôi." Tiêu Lăng Phong tiến lên kéo cô.

"Em không muốn!" Diệu Tinh lắc đầu. "Em sẽ chứng minh cho anh thấy..." Cô nỉ non.

Kết quả kiểm tra, rốt cục cũng đã được gấp rút mang ra đến đoạt lấy kết quả mở ra... Nhưng mà... Cô cũng còn không còn kịp mỉm cười nữa, nước mắt liền rơi xuống chảy ra ngoài.

Nhìn phản ứng kia của Diệu Tinh, Mộ Sở đã đoán được kết quả. Nhưng mà lúc này chuyện gì đã xảy ra vậy. Chẳng lẽ là ông nội...

Tiêu Lăng Phong từ từ đứng thẳng thân thể, đi tới bên người Diệu Tinh. Nhìn vào phần theo dõi kết quả kia, anh khổ sở cười lên một tiếng.

"Em còn có điều gì hay hơn để giải thích nữa đây?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Diệu Tinh, lần này, em còn dám trách anh không tin em nữa sao?" Giọng nói của anh run rẩy. "Em còn có điều gì hay hơn để giải thích hay không?..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Có phải là tôi chết đi thì anh mới cam tâm

Chuyện càng ngày càng trở nên không ngờ. Ngay cả cơ hội để cho người ta thở dốc cũng không có, cứ thế hai ba lần liên tiếp áp tới.

Diệu Tinh lắc đầu, tại sao lại sẽ như vậy chứ? Cô xoay mặt sang nhìn Mộ Sở. Nhất định là Mộ Sở,

"Tại sao?" Diệu Tinh hỏi. "Mộ Sở, tại sao anh nhất định phải đối xử với tôi như vậy, đến tận cùng tôi đã làm sai điều gì chứ?" Diệu Tinh nhìn Mộ Sở. "Có phải là để trả thù tôi, anh thật sự không ngại làm bất cứ điều gì hay không? Có phải là tôi chết đi thì anh mới cam tâm hay không?" Diệu Tinh bị mất không chê gào hét lên.

Mộ Sở nắm chặt quả đấm, @MeBau*diendan@leequyddom@ quả nhiên, cô đã cho rằng chính là anh làm. Về mặt hoài nghi của Diệu Tinh làm trái tim của anh đau nhói thật sâu, phá hủy hết lý trí của anh. "Trả thù sao?" Mộ Sở cười. "Làm sao em lại có thể nói như vậy được chứ?" Mộ Sở hỏi. "Diệu Tinh, lúc trước chúng ta đã hòa hợp với nhau như vậy..."

"Anh nói bậy!" Diệu Tinh kích động kêu to.

"Thật ra thì tôi thật sự yêu em, cho nên cũng không ngại làm thế thân của anh trai tôi đâu." Mộ Sở nắm chặt quả đấm cố ý để cho Tiêu Lăng Phong càng thêm hiểu lầm.

Diệu Tinh hoàn toàn tuyệt vọng. Cô nhìn sang Tiêu Lăng Phong: "Lăng Phong, em không có." Cô lắc đầu. "Tin tưởng em, tin tưởng em một lần này đi..." Diệu Tinh cẩn thận từng ly từng tí đưa tay lôi kéo cánh tay Tiêu Lăng Phong.

"Diệu Tinh, vốn dĩ lúc trước tôi đã rất tin tưởng em, nhưng mà bây giờ..." Một lần nữa, kết quả xét nghiệm lại phủ định hoàn toàn đã đánh nát tuyến phòng ngự ở trong lòng anh. "Trình Diệu Tinh, em muốn tôi phải tin tưởng em thế nào đây, làm như thế nào để thật sự tin rằng chưa từng có chuyện gì xảy ra đây?"

Bàn tay Diệu Tinh chậm rãi tuột xuống khỏi cánh tay của Tiêu Lăng Phong. "Đứa nhỏ này thật sự là con của anh..."

"Nói cho tôi biết, đến tận cùng em có phản bội tôi hay không?" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong đã run rẩy.

"Em không có!"

Một câu hỏi nghe cực kỳ xúc phạm. Ha ha... Mộ Sở cười. "Có muốn tôi cùng Tiêu Lăng Phong giao tiếp một chút, xem trên thân thể của em có điểm gì đặc biệt hay không?"

Tiêu Lăng Phong nhắm mắt lại. Anh cũng không sao chịu được sự kích thích như vậy nữa. "Trình Diệu Tinh, em không muốn mở miệng nói gì nữa sao. Nếu không..." Ngực của Tiêu Lăng Phong phập phồng kịch liệt theo hồ hấp của anh. Tiêu Lăng Phong thực sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì bây giờ. Hiện tại anh cần phải tỉnh táo. Nghĩ tới đây, anh nắm chặt quả đấm, sau đó xoay người xoay bước rời đi.

"Lăng Phong!" Diệu Tinh kêu lên, nhưng lại không có thể đổi lấy cái quay đầu lại của anh. "Tiêu Lăng Phong..." Diệu Tinh thất vọng kêu lên. Tiếng la của cô vang vọng ở trong hành lang. "A..." Diệu Tinh lớn tiếng kêu, dựa người vào vách tường từ từ trượt xuống dưới. Những giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu một giọt lại một giọt thi nhau lăn xuống.

"Diệu Tinh..." Nhìn bộ dạng kia của Diệu Tinh, trong lòng Mộ Sở có chút áy náy.

"Anh đừng đụng vào tôi." Diệu Tinh kích động vệt bàn tay của Mộ Sở vừa duỗi tới: "Tôi chán ghét anh!" Cô cắn răng đứng dậy, hung hăng nhìn chăm chăm vào Mộ Sở một cái, "Mộ Sở, tôi chán ghét anh." Diệu Tinh hàm hừ nhưng sau đó xoay người rời đi...

Tiêu Lăng Phong nổi giận dùng xe chạy ra khỏi bệnh viện. Xe của anh chạy một mạch trên đường như phát cuồng. Có mấy lần anh đã suýt nữa bị đụng vào xe đang chạy ở trước mặt. Trước mắt của anh, vẫn hiện lên bản kết quả kiểm tra kia. Đứa nhỏ kia không phải là con của anh, không phải là con của anh... Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt tay lái. Trong lòng anh đã đông đầy nước mắt. Trình Diệu Tinh, tại sao em lại phản bội anh, tại sao? Tiêu Lăng Phong hung hăng cắn răng. Thời điểm trong lòng anh nghĩ tới, phải làm thế nào để hướng cô cầu hôn, để cho cô một tương lai hạnh phúc, thì cô lại đang mang thai đứa con của người khác như thế...

Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười nhẹ, đi đến gần xe, đẩy cửa xe đâm sầm một cái vào trên lan can ở ven đường, sau đó dừng lại. Tiêu Lăng Phong ngồi ở trong xe vẫn không hề nhúc nhích. Anh từ từ nằm ở trên tay lái, mặc cho nước mắt chảy vào trong ống tay áo...

Diệu Tinh khó khăn lắm mới chạy được từ bệnh viện về đến nhà trọ. Nhưng mà cô gõ cửa hồi lâu cũng không có người ra mở cửa. Diệu Tinh lấy cái chìa khóa từ dưới tấm thảm chùi chân trước cửa ra, nước mắt của cô cứ thế lăn xuống. Từ sau lần cô bị giật túi ngày trước, Tiêu Lăng Phong sợ cô lại bị xảy ra những chuyện tương tự lần nữa, cho nên anh đã để bên dưới tấm thảm chùi chân trên mặt đất một cái chìa khóa.

Tại sao anh lại không tin em, tại sao...

Diệu Tinh bước nhanh đi vào trong phòng. Cô không kịp cả uống miếng nước, cũng không bận tâm đến mồ hôi hột còn đọng trên chóp mũi, đã vội vã cầm điện thoại lên, gấp gáp bấm số điện thoại của Tiêu Lăng Phong. Thế nhưng điện thoại kêu hồi lâu mà cũng không thấy anh trả lời.

"Lăng Phong, anh nghe điện thoại đi, có được hay không. Hãy tin tưởng em một lần này đi, tin tưởng em..." Diệu Tinh nhẹ giọng nghẹn ngào nói, nhưng mãi cho đến khi trong lòng bàn tay của cô đã túa ra một lớp mồ hôi hột, cánh tay và ngón tay cũng đã bắt đầu ẽ ẩm, mà Tiêu Lăng Phong cũng không có một chút ý tưởng muốn nghe điện thoại. Cuối cùng, điện thoại di động bị đập máy. Tựa như một chút hy vọng cuối cùng cũng đã tan vỡ, cánh tay Diệu Tinh vô lực rũ xuống bên người.

Có lẽ, cô nên đi đến biệt thự một chút để tìm anh. Hiện tại anh không có ở trong nhà trọ này, không có ở công ty... Nghĩ tới đây, Diệu Tinh cầm cái túi của mình lên đi ra ngoài.

"Bảo bảo, con phải ngoan ngoãn, biết không?" Diệu Tinh an ủi đứa nhỏ đang xao động ở trong bụng. "Bây giờ chúng ta sẽ đi tìm ba ba. Chúng ta không thể để cho ba ba hiểu lầm chúng ta được."

Giờ phút này. Tiêu Lăng Phong đang tựa vào trên cột đèn đường ở ven đường. Bên cạnh anh, Đường Nhã Đình đang vịn vào tà áo và đẩy bắt an.

"Cô nói gì, hãy nói lại lần nữa." Tiêu Lăng Phong vô lực hỏi.

"Lăng Phong, em mang thai!" Đường Nhã Đình cúi đầu nói.

"..." Xác định lần này mình đã không nghe lầm. Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên.

"Anh cũng cảm thấy kinh ngạc phải không? Ngay cả chính em cũng không tin được, nhưng mà em đã xác định kỹ lưỡng rất nhiều lần rồi! Lăng Phong, em thật sự mang thai!"

"Cho nên thế nào?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Tôi nên chúc mừng cô chăng?"

"Lăng Phong, tại sao anh lại có thể nói như vậy." Đường Nhã Đình đầy một bụng uất ức hỏi lại.

"Tôi muốn hỏi, tại sao cô lại nói cho tôi biết?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Cô khẳng định, đứa bé này là của tôi chứ không phải là của Hạ Cẩm Trình sao?"

"... Anh, " Đường Nhã Đình miệng run rẩy không nói nổi thành lời. "Tại sao anh lại có thể nói ra những lời nói này như vậy!" Đường Nhã Đình bắt mắt hỏi. "Đúng là em đã từng phản bội anh, nhưng mà ngày đó chúng ta đã làm gì chẳng lẽ anh lại không biết rõ ràng hay sao?"

"Tôi đã uống quá nhiều, thật sự không thể nào nhớ rõ được!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền đốt một điếu thuốc, dùng sức hít một hơi, "Phụ nữ các người tới cùng có một câu nói nào là thật lòng hay không?" Tiêu Lăng Phong vô lực hỏi "Có phải là các người cảm thấy tôi đặc biệt ngu xuẩn, rất thích hợp để lừa gạt đúng không?" Anh tiến tới gần Đường Nhã Đình thêm một chút.

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh có thể nói ra những lời như vậy?" Đường Nhã Đình run rẩy. "Đúng, em đê tiện, em không biết xấu hổ. Biết rất rõ ràng là anh không còn thương em, nhưng mà em lại vẫn còn là cố tình lên giường với anh!" Đường Nhã Đình rung rung nước mắt, nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong. "Nhưng mà chuyện đã xảy ra, Tiêu Lăng Phong, em sẽ không đánh rụng đứa bé này."

Tiêu Lăng Phong liền ngẩng đầu lên nhìn Đường Nhã Đình.

"Có thể lần này cơ hội cuối cùng em được làm mẹ. Cho nên, Tiêu Lăng Phong, cho dù phải chết, em cũng sẽ không buông bỏ đứa bé này đâu." Đường Nhã Đình lớn tiếng nói qua.

"Còn có những chuyện gì khác nữa sao?" Tiêu Lăng Phong nhìn Đường Nhã Đình một cái, sau đó lấy đế giày di mạnh đầu mẩu thuốc lá trên mặt đất, đứng dậy rời đi.

"Tiêu Lăng Phong, thái độ này của anh có nghĩa là gì đây?" Đường Nhã Đình tiến lên kéo Tiêu Lăng Phong lại.

"Nhã Đình, tôi muốn nói là tôi không ham muốn, cô còn có thể lớn tiếng nói đùa nhỏ trong bụng cô là của tôi hay sao?" Tiêu Lăng Phong cười hỏi. Đường Nhã Đình, cô thể nhưng đã mang thai! Ha ha... Anh cười đầy khổ sở, tại sao cuộc sống của anh luôn bị rối loạn như vậy.

"Anh..."

"Tôi khuyên cô trước hết vẫn nên xác định với Hạ Cẩm Trinh một chút đi đã." Tiêu Lăng Phong nói xong liền cất bước rời đi, không ý thức được rằng thời khắc này lời nói vừa rồi của mình có bao nhiêu quá đáng. Anh chỉ biết là, trong lòng của mình thật là đau, không cách nào hô hấp được, tựa như tùy thời cũng sẽ không thể hít thở được mà chết.

Đường Nhã Đình đứng ngây người ở tại chỗ. Bàn tay của cô đặt ở trên bụng từ từ nín chặt lấy áo của mình. "Tiêu Lăng Phong những lời quá đáng như vậy mà anh cũng nói ra được sao! Em sẽ không cứ như vậy mà chịu buông tha, tuyệt đối sẽ không!" Đường Nhã Đình hung hăng cắn răng, ép buộc nước mắt phải chảy ngược về lại trong mắt...

Tiêu Lăng Phong đối với cô chỉ có sự vô tình và tàn nhẫn vẫn luôn đè nặng trong cô. Hiện tại Đường Nhã Đình đã không thể phân định rõ, cách làm của mình bây giờ rốt cuộc là do yêu, hay là bởi vì đang hận...

Diệu Tinh từ trong xe taxi đi ra ngoài, dưới ánh nắng trưa gay gắt, cô nâng cao bụng bự đi vào trong sân. Xe của Tiêu Lăng Phong không có ở đây. Nhưng cô vẫn còn chưa chịu chết tâm, một mực nhấn chuông cửa.

"Lăng Phong, em là Diệu Tinh." Cô nhấn chuông cửa, đập tay vào cánh cửa, lòng bàn tay cũng bắt đầu có chút phồng hồng. "Mở cửa đi!" Hồi lâu không chiếm được sự đáp lại, Diệu Tinh tự mình mở cửa đi vào.

Trong biệt thự chỉ thấy an tĩnh không có một chút âm thanh nào. Trừ bỏ tiếng thờ dốc dồn dập bởi vì mệt mỏi của cô, thì ngoài ra cũng không còn có âm thanh nào khác.

"Lăng Phong, anh ở đâu!" Diệu Tinh khẽ gọi một tiếng. "Anh hãy ra ngoài đi! Nghe em giải thích." Cô nhẹ giọng nức nở, "Anh đã nói anh sẽ tin tưởng em kia mà!" Diệu Tinh từ từ lên lầu, cô đi tìm ở từng mỗi một căn phòng, ngay cả phòng vệ sinh cô cũng không bỏ qua...

Nhưng mà... Càng theo thời gian trôi qua, Diệu Tinh càng cảm thấy thất vọng. Từ từ, cô chống đỡ vào vách tường ở trên thang lầu ngồi xuống. Tí tách! Nước mắt liên tục rơi ở trên bụng cô. Cũng vào lúc này, đứa nhỏ trong bụng cô bỗng nhúc nhích.

"Bảo bảo, tin tưởng mẹ. Mẹ nhất định sẽ tìm ba ba để giải thích cho ba hiểu rõ." Đang lúc Diệu Tinh vô lực ní non, chợt nghe thấy có tiếng xe. "Lăng Phong!" Diệu Tinh mừng rỡ đứng dậy, liều mạng không chút sợ nguy hiểm vội chạy tới cửa. Nhưng mà khi kéo cửa ra, người mà cô nhìn thấy lại chính là Đường Nhã Đình.

"... Tại sao lại là cô!" Thời điểm Diệu Tinh nhìn thấy Đường Nhã Đình, cô liền nhú nhú mày.

"Tôi cũng đang muốn hỏi, tại sao lại là cô." Đường Nhã Đình cười. "Lăng Phong có ở đây không?" Đường Nhã Đình cũng không để ý đến phản ứng của Diệu Tinh, cứ thế đi vào phòng khách. "Thế nào, sao chỉ có một mình cô như vậy?" Đường Nhã Đình nói xong thì để chiếc túi ở trong tay mình xuống. "Tôi tới đây là vì còn một món đồ." Đường Nhã Đình nói xong liền thuận tay rút cho mình một chén nước. "Ai nha, nóng quá, một chút tôi rồi!" Đường Nhã Đình ngồi xuống, bàn tay cổ tinh làm ra vẻ vô ý đặt ở trên bụng.

Diệu Tinh nhìn thấy một màn như vậy, cảm thấy có chút kỳ quái. Lúc này, cô mới phát hiện ra trang phục của Đường Nhã Đình, giày đế bằng, váy mặc hình chữ A rộng thùng thình, mặt mũi cũng không hề trang điểm. Hết thấy những điều này... Cũng quá mức quen thuộc!

"Lăng Phong cũng thiệt là, đại ý như thế này, thời điểm lần trước đi bệnh viện kiểm tra, tôi cũng đã nói muốn anh ấy mang về, nhưng mà anh lại quên, làm hại tôi lại phải đi nhiều thêm một chuyến."

Lần trước? Kiểm tra? Diệu Tinh từ từ đi tới lấy quần áo ở trong tủ ra. Không sai, bộ quần áo này là của cô. Tại sao Đường Nhã Đình lại mặc quần áo của cô như vậy, đáp án, rất hiển nhiên chính là, cô ta đã qua đêm ở chỗ này cùng với Tiêu Lăng Phong...

Không biết tại sao, đột nhiên Diệu Tinh liền nghĩ đến hai tháng trước... Hôm ấy trên cánh tay của Tiêu Lăng Phong có vết thương, ha ha... Hai tháng, cô thể nhưng lại có thể nhớ rõ ràng như vậy...

Nước mắt của Diệu Tinh lại lăn xuống tí tách. Sau khi anh cùng người phụ nữ khác hô mưa gọi gió, cô thể nhưng chạy đến để làm hòa với anh... Còn có chuyện gì giễu cợt hơn so với chuyện này nữa đây!

Đường Nhã Đình đang ngồi yên lặng, Trình Diệu Tinh thực đúng là một người thông minh, một phụ nữ cực kỳ nhạy cảm khi có chuyện gì đó xảy ra... Ha ha, tôi đây cũng không tin, như vậy rồi mà cô vẫn còn không đoán ra được. Tôi cũng không tin, đã như thế này mà các người vẫn còn có thể bình an vô sự được. Diệu Tinh nhìn chằm chằm thật lâu vào bụng của Đường Nhã Đình. Tiêu Lăng Phong, đây chính là cái mà anh nói yêu em sao, đây chính là lý do mà anh đã không tin tưởng vào em nữa có phải không...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 229: Bởi vì Đường Nhã Đình cho nên anh đối xử với em như vậy phải không?

Thời điểm Tiêu Lăng Phong thất thần trở lại nhà trọ thì đêm đã khuya. Nhưng mà điều anh không nghĩ tới chính là, khi anh mở cửa, nghênh đón anh lại sẽ là một khoảng đen ngòm...

Xoảng! Cái chìa khóa từ trong tay anh rơi xuống. Âm thanh loảng xoảng vang lên ở trong bầu không khí yên tĩnh như vậy nghe thật chói tai.

Anh một mình tựa người vào trên vách tường, màu đen hắc ám che dấu sự mệt mỏi cùng tiều tụy anh. Giật nhẹ cả vật, Tiêu Lăng Phong đi vào trong phòng tắm. Trong lòng, trong đầu anh đã hoàn toàn rối loạn thành một đoàn, anh cảm thấy mình sắp bị ép đến nổi điên lên rồi.

Nước lạnh xối ào ào từ trên đầu xuống dưới. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Cái lạnh từ từ ngấm là bởi vì lạnh, hay là bởi vì trong lòng đang đau đớn mà cả người anh run rẩy. Anh yêu em như vậy, nhưng tại sao em lại có thể đối xử với anh như thế... Diệu Tĩnh, tại sao em lại có thể như vậy...

Bóng đêm dần dần dày đặc, Tiêu Lăng Phong từ trong phòng tắm đi ra ngoài, thì đã là một giờ sau. Nhưng mà trong phòng thì vẫn yên tĩnh như cũ. Anh lắc lắc đầu văng những giọt nước còn bám trên tóc ra, sau đó một mình nằm xuống trên ghế sa lon, nhắm đôi mắt lại. Trước mắt, bên tai anh lúc này, toàn bộ đều là đôi mắt đầm lệ cùng giọng nói của Diệu Tĩnh.

"Lăng Phong, tin tưởng em..." Tiêu Lăng Phong chợt mở mắt, giống như trong lúc bất chợt lại tỉnh táo ra vậy. Anh đứng dậy, cũng đã trở về rồi, tại sao Diệu Tĩnh lại vẫn chưa về đến nhà... Nghĩ đến Diệu Tĩnh đã gọi điện thoại cho anh giống nổi điên lên rồi, Tiêu Lăng Phong nắm chặt tay lại thành quyền. Tiêu Lăng Phong nhặt cái chìa khóa rơi ở trên đất lên, xông tới về phía cửa. di@en*dyan(lee^qu.donnn), Nhưng mà anh còn chưa kịp mở cửa ra, thì ngoài cửa liền truyền đến tiếng vụn vỡ khóa cửa.

Tiêu Lăng Phong lui về phía sau mấy bước, sau đó nhìn cánh cửa được chậm rãi kéo ra. Diệu Tĩnh nhanh chóng đi vào.

Diệu Tĩnh một mình đóng cửa lại. Cô không nghĩ tới Tiêu Lăng Phong lại sẽ ở nhà của bọn họ. Cô nhìn lên người đàn ông một thân nhẹ nhàng khoan khoái đang ở trước mặt mình. Cặp mắt của Diệu Tĩnh nhìn anh không hề chớp mắt, nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Lăng Phong như vậy, cô có chút sợ hãi.

"Đi đâu về?" Nhìn bộ dạng chật vật của Diệu Tĩnh, trong lòng của anh thấy kéo đau một hồi. Nhưng mà anh vẫn có thể tiết chế được cảm xúc kích động của mình không để cho nổi lên. Mái tóc của Diệu Tĩnh có chút xốc xếch, ngay cả váy áo cũng có chút bẩn thỉu. Gương mặt của cô lại càng thêm giống như một con mèo nhỏ nhem nhuốc. Ánh mắt của cô sưng đỏ hình như là đã khóc thật lâu.

Diệu Tĩnh không trả lời vấn đề Tiêu Lăng Phong hỏi. Bởi vì Diệu Tĩnh đã đi từ chi nhánh bệnh viện Thần Vũ về nhà trọ, có lẽ cũng bởi vì tâm tình xuống thấp. Cô đã đi từ biệt thự về tới đây, đường đi thật sự rất xa, thân thể của cô cũng đã nặng nề, cô đã phải cố sức không để rơi giày trên chân, hiện tại chân của cô đã sưng lên.

"Tại sao không mở miệng, anh hỏi em đã đi đâu!" Tiêu Lăng Phong tiến lên cầm cổ tay Diệu Tĩnh. Anh ghét loại cảm giác trái ngược không muốn nói gì như vậy. Chẳng lẽ chuyện đã phát sinh như vậy, thế mà cô vẫn liên tục không có gì muốn nói sao!

"Ra..." Diệu Tĩnh nghĩ muốn nói ra lý do vì sao mình đi như vậy, nhưng mà thời điểm há mồm ra cô mới phát hiện mình gần như không phát ra được âm thanh nào. Diệu Tĩnh nở một nụ cười chua xót, cố sức cúi người xuống. Ngay trước mặt Tiêu Lăng Phong, cô đồ thứ gì đó trong túi ra. Bộ váy áo có chất lượng tốt, lớp vải vóc trượt qua tay Tiêu Lăng Phong, rơi xuống trên mặt đất. Nhìn bộ váy áo trước mặt, hô hấp của Tiêu Lăng Phong chợt bị lỡ một nhịp. Bộ váy áo này là do Đường Nhã Đình đã mặc đi hôm ấy... Nhìn bộ váy áo, đáy lòng Tiêu Lăng Phong chợt rơi bịch một tiếng.

Diệu Tĩnh từ từ ngẩng đầu lên, cái nhìn đầy vẻ cay đắng, những giọt nước mắt trong veo từng giọt lăn xuống thánh thót, như lời nói không chấp nhận, không tha thứ cho người phản bội. Khi Tiêu Lăng Phong phản bội thì trong lòng anh đã ôm một loại cảm xúc như thế nào đây!

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của Diệu Tĩnh, Tiêu Lăng Phong thế nhưng không thể nào trả lời nổi, thậm chí anh có chút muốn tránh né.

A... Từ trong cổ họng Diệu Tĩnh phát ra một tiếng cười nho nhỏ khàn khàn nghe đầy khổ sở. Cô cời chiếc áo khoác xuống, trên người cô đã không biết đã bị mồ hôi ướt mấy lần, toàn thân cô cũng dính nhom nhóp. điễn, đàn, lè, quý, đồn Thời điểm trước khi Diệu Tĩnh nhìn thấy Đường Nhã Đình, cô đã chuẩn bị rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng mà... Hiện tại, cô lại không thể phát ra được tiếng nào mà cũng không biết mình sẽ nên nói cái gì...

Nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, Tiêu Lăng Phong một mình ngồi xuống. Nhìn bộ váy áo rơi ở trên đất kia, anh thống khổ xoa xoa nơi huyết Thái Dương. Tại sao chuyện này lại xảy ra như vậy chứ? Tại sao Đường Nhã Đình lại mang thai, cô ta rõ ràng... Tại sao trên tờ kết quả kiểm tra đo lường kia lại kết luận anh và đứa nhỏ không có quan hệ gì với nhau. Anh thương cô đến như vậy, như vậy mong đợi đứa nhỏ đến như vậy... Nếu như không phải bận rộn thu xếp chuyện của Lãnh Liệt, thì có lẽ anh đã sớm cầu hôn với Diệu Tĩnh rồi. Nhưng mà bây giờ... Tựa như hết thảy đều đã thay đổi, hoàn toàn đảo lộn, hoàn toàn thay đổi...

Diệu Tĩnh thay rộng bộ váy áo rộng thùng thình đi ra, nhìn Tiêu Lăng Phong, cô thế nhưng lại không biết là mình sẽ phải nói những gì nữa. Cô đã khóc

đến quá lâu, cô khóc suốt dọc đường đi về tới đây. điếm, đàn, lễ, quý. đôn Nước mắt đang đọng đầy ở trong tròng mắt cô nhưng lại không thể chảy ra ngoài được. Cô cảm thấy nước mắt cả đời này của mình chắc cũng đã chảy ra hết rồi!

Thời gian an tĩnh kéo dài khiến cho bầu không khí trở nên càng như bị đè nén thêm. Tiêu Lăng Phong xoa xoa lòng bàn tay, lòng bàn tay bị chà xát đến mức bị đỏ bừng một mảnh, thỉnh thoảng trong không khí còn vang lên tiếng khớp xương ken kết.

Diệu Tinh từ từ cúi đầu xuống, cô vẫn nhìn vào bụng của mình. Có phải đây chính là bi kịch của những đứa trẻ nhà họ Tiêu hay không! Giống như là Tịch Mạt, đứa trẻ của cô là con cháu của nhà họ Tiêu. Tịch Mạt cũng đã sống hai mươi mấy năm, nhưng mà cô lại không biết thân phận của mình, cũng giống như là bảo bảo trong bụng của cô đây. Đứa nhỏ còn chưa tới thời điểm được sinh ra trên đời, nhưng mà vào lúc này, thân phận của nó đã lại hoàn toàn bị hủy bỏ!

"Tiêu Lăng Phong, ngay cả một chút tin tưởng tối thiểu đối với em thôi mà anh cũng không có hay sao?" Giọng nói của Diệu Tinh khàn khàn mang theo âm điệu run rẩy. Cô phải thật vất vả mới khạc ra được mấy chữ này,

Trong ngực Tiêu Lăng Phong dội lên một hồi buồn bực. Anh ngẩng đầu lên nhìn Diệu Tinh: "Em muốn anh phải làm sao bây giờ?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Trình Diệu Tinh, anh vốn tin tưởng em, nhưng mà... tại sao em cứ muốn kiên trì làm kiểm tra đến hai lần như vậy? Tiêu Lăng Phong chất vấn." "Tại sao?"

"Để không thẹn với lương tâm!" Cổ họng của Diệu Tinh rất đau, cho nên cô chỉ trả lời đơn giản như vậy.

Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười nhẹ: "Nhưng mà... Tại sao em muốn không thẹn với lương tâm lại dối lấy là kết quả như vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Trình Diệu Tinh, tại sao em có thể đối xử tàn nhẫn với anh như vậy!"

"Rốt cuộc là người nào tàn nhẫn đây?" Nghe Tiêu Lăng Phong nói như vậy, Diệu Tinh kích động đứng bật dậy hét lên một tiếng bén nhọn hô. Sau đó cô che cổ họng, lại chậm rãi ngồi xuống: "Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại không thể tin tưởng em chứ!"

"Anh không tin tưởng em sao?" Tiêu Lăng Phong cười, từ từ đứng dậy, "Anh như vậy mà còn chưa đủ tin tưởng em sao?" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nâng cái cằm của Diệu Tinh lên: "Diệu Tinh, em còn muốn anh phải tin tưởng em như thế nào nữa đây! Há?" Anh nhìn vào ánh mắt Diệu Tinh: "Cũng chính vì anh đã quá tin tưởng em, cho nên mới khiến cho em bị người khác chạm vào thân thể, mới để cho em mang thai con của người khác, ở bên cạnh anh, hưởng thụ sự sủng ái của anh như vậy!"

Thân thể Diệu Tinh có chút run lên. Cô hét lên một tiếng tràn đầy nước mắt. Cô đã phải cố gắng khống chế bản thân lắm mới không có để cho mình hất tay đánh cho Tiêu Lăng Phong một cái tát.

"Trình Diệu Tinh, tại sao em lại muốn phản bội anh!" Tiêu Lăng Phong thống khổ hỏi.

"Em không có!" Diệu Tinh kiên định lắc đầu.

"Em thật sự nghĩ muốn anh đi tìm Mộ Sở để trao đổi một chút hay không?" Tay của anh có chút dùng sức. "Trình Diệu Tinh, đến tận cùng em có yêu anh hay không?"

Diệu Tinh khẽ cười một tiếng, lúc này nói đến yêu, cô thật không thể nào nói ra nổi.

"Em do dự!" Trong lòng Tiêu Lăng Phong kéo đau một hồi: "Ồ trong lòng em, đến tận cùng, em có một chút tình yêu nào đối với anh hay không?" Tiêu Lăng Phong từ từ nâng tay Diệu Tinh lên "hoặc là, có lẽ Mộ Sở đã nói đúng. Hẳn chính là thể thân của Mộ Thần, mà anh chỉ là người an ủi của em mà thôi! Em muốn dùng đứa bé này để trả thù anh phải không?"

"Tiêu Lăng Phong, vậy còn anh thì sao?" Giọng nói của Diệu Tinh đã khàn đặc: "Chẳng phải là anh cũng giống như vậy đó sao! Anh nói anh ghét sự phản bội, nhưng mà anh lại muốn Đường Nhã Đình mang thai con của mình..." Diệu Tinh nói xong khô sở cười lên một tiếng.

"Anh chính là muốn cô ta mang thai đấy, thì đã sao nào? Trình Diệu Tinh. Em là người thế nào của anh, em có tư cách gì cai quản anh chứ?"

Tư cách? "Vâng, em không là gì của anh hết, em chỉ là một tình nhân hợp đồng mà thôi!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn vào Tiêu Lăng Phong: "Em cũng vậy, em không có tư cách gì để hỏi anh, trừ câu nói "anh yêu em", không biết là thật hay giả kia của anh, ngoài ra anh cũng chưa từng có một điều cam kết nào!"

Không biết là thật hay giả! Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh: "Em quả nhiên vẫn là một người lạnh lùng và ích kỷ!" Tiêu Lăng Phong có chút dùng sức nắm lấy cái cằm của Diệu Tinh, sau đó chậm rãi buông tay.

Diệu Tinh một mắt tựa vào trên ghế sa lon. Đứa bé lại máy thai một lần, nhìn vào trên bụng cũng có thể thấy rất rõ ràng. Ở dĩ vãng, những lúc như thế này Tiêu Lăng Phong luôn luôn sẽ hưng phấn mà ôm lấy Diệu Tinh hết hôn lại hôn. Sau đó anh sẽ nói chuyện cách bụng với đứa nhỏ... Bây giờ nghĩ lại, hết thấy đều sao mà giễu cợt đến như thế.

Tiêu Lăng Phong chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn hai chân Diệu Tinh sưng lên: "Em rất khổ cực đúng không?" Tiêu Lăng Phong hỏi: "Trình Diệu Tinh, em diễn trò như vậy mà em không cảm thấy mệt hay sao? Hiện tại, chúng ta hòa hoãn nói chuyện với nhau, một lần, anh cần em cho anh một lý do, nếu không..."

"Tiêu Lăng Phong, bằng không anh giết em đi! Anh mổ bụng em lấy đứa bé này ra ngoài, nhìn một chút xem, đứa nhỏ nó giống như anh, hay là nó sẽ giống như Mộ Sở..."

"Vậy anh muốn thế nào?" Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Rõ ràng cô đã nói với mình đừng khóc, nhưng mà rốt cuộc cô lại vẫn không thể khống chế được nước mắt lăn xuống. "Vậy thì anh đã nghĩ tới phương pháp gì để trả thù em đây? Bắt em phải bỏ đứa bé này sao?"

Trong lòng Tiêu Lăng Phong run lên một cái mạnh mẽ. Nhưng anh vẫn kiên trì cười nói: "Nghe cũng thấy đây là một chủ ý thật tốt!"

"Anh..." Không nghĩ tới Tiêu Lăng Phong sẽ trả lời không chút nào do dự như vậy. "Như vậy Đường Nhã Đình thì sao đây?"
i●ễn_đần_l●ê_ quý_đ●ôn. Trình Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, muốn em bỏ đi đứa bé này, vậy thì Đường Nhã Đình cũng phải làm theo em!"
Diệu Tinh cũng không biết tại sao mình lại có thể nói ra một câu nói ác độc như vậy. Cô cũng là một người mẹ. Tại sao cô lại có thể muốn người khác bỏ đi đứa con của mình được. Trình Diệu Tinh, nầy quả thực rất đáng sợ.

"Chuyện này thì không thể nào!." Tiêu Lăng Phong căm tức nói. Anh không hiểu, tại sao một người thiện lương, đơn thuần như Diệu Tinh, lại có thể có ý nghĩ như vậy.

"Cho nên, rốt cuộc, ở trong lòng của anh chung quy em cũng chẳng là cái gì hết!" Diệu Tinh cúi đầu. "Bởi vì em là một người không phải là cái gì hết, cho nên đứa con của em cũng chẳng là cái gì hết." Diệu Tinh cười. "Tiêu Lăng Phong, anh không biết là đứa bé đã là một sinh mạng rồi hay không. Nhớ đã nghe được âm thanh rồi... Nhưng mà, chính là, ở thời điểm nó còn chưa ra đời, những lời mà nó nghe được không phải là những lời nói cung chiều và đầy mong đợi, mà là ba ba của nó đã đòi hủy bỏ nó, ba ba và mẹ của nó đều nói muốn giết nó! Ha ha..." Diệu Tinh cười lên một tiếng, cô lau sạch nước mắt. "Được rồi, em nhận mệnh. Không cần phải cầu xin điều gì, tin tưởng vẫn chỉ là tùy tiện nghĩ ngờ!"

Trong lòng của cô đã khẳng định đứa trẻ của Đường Nhã Đình là con của anh... Ha ha! Tiêu Lăng Phong cũng cười. Đối với chuyện của Đường Nhã Đình, trong lúc nhất thời Tiêu Lăng Phong cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Bất kể đứa nhỏ kia có phải là con của anh hay không, nhưng có một điều mà Đường Nhã Đình đã nói rất đúng, khả năng đây là lần cuối cùng cô ta được làm mẹ.

Một cơ hội quan trọng như vậy, anh làm sao có lý do để tước đoạt. Nhưng mà nếu như giữ lại đứa bé này, vậy thì sau này Diệu Tinh sẽ phải làm sao...

Nhìn người p trước mặt anh lúc này, chỉ qua có mười mấy giờ, nhìn cô liền đã tiêu tụy đi rất nhiều. Nhìn qua cũng biết cô cực kỳ mệt mỏi. Tiêu Lăng Phong thật sự có một cảm xúc kích động muốn ôm Diệu Tinh vào trong ngực mình. Nhưng mà... cái bụng tròn vo kia của cô, nhìn thật sự cực kỳ chói mắt.

"Tiêu Lăng Phong, đứa bé này là của em. Anh đã xác định là không thừa nhận rồi, có tin hay không, cũng không sao hết. Còn nếu như anh nghĩ muốn mượn cơ hội này để quăng em đi để sống cùng với Đường Nhã Đình, như vậy em cho dù có chết cũng sẽ không đi, "

"Người nào nghĩ muốn quăng cô đi vậy!" Nghe lời nói của Diệu Tinh, tâm tình của Tiêu Lăng Phong mới vừa bình tĩnh lại một chút, lại lập tức nổi lên cơn sóng: "Tôi đã nói rồi, tôi muốn cô ngoan ngoãn sống ở chỗ này, không cho đi đến bất cứ nơi nào hết! Không nên ép tôi phải ra tay đánh đối với một phụ nữ có thai."

"Tiêu Lăng Phong, rồi anh sẽ phải hối hận vì chuyện ngày hôm nay, nhất định anh sẽ phải hối hận..." Diệu Tinh nói xong tránh ra khỏi tay Tiêu Lăng Phong đi vào trong phòng ngủ. Cô vùi mình vào trong chăn, trong nháy mắt nước mắt liên trào ra. Một cái tay Diệu Tinh đặt ở trên bụng, tựa như là muốn trấn an bảo bối trong bụng của mình vậy.

"Bảo bảo à, ba mẹ chỉ là nói giỡn thôi, cả hai chúng ta rất yêu con, làm sao có thể nhẫn tâm gây tổn thương cho con chứ?" Diệu Tinh chảy nước mắt, giọng nói tuy vẫn khàn khàn như cũ nhưng lại rất dịu dàng: "Hãy ngoan ngoãn ngủ đi! Hết thấy mọi chuyện đều sẽ khá hơn." Chờ đến khi con ra đời rồi, thì hết thấy đều giống như con mưa lướt qua bầu trời vậy. Mẹ sẽ không để cho con phải một mình. Coi như có cực khổ thế nào đi nữa, mẹ cũng sẽ dẫn con đi, tựa như đi Tịch Mạt vậy... Hoặc giả, có lẽ con nên gọi cô ấy là cô cô." Diệu Tinh ngậm cười nói. "Mẹ cũng sẽ rất kiên cường, sẽ bảo vệ con, không để cho con bị thương tổn..."

Thời gian giống như bất động, hoặc là... Nó đang tuần hoàn lặp lại như phát hình ra.

Tự khi bắt đầu biết được tin tức Đường Nhã Đình mang thai, Diệu Tinh cùng Tiêu Lăng Phong liền kéo dài chiến tranh lạnh. Cả hai người cũng né tránh nói chuyện về cái đề tài nhạy cảm đó. Tuy hai người lại bắt đầu cùng sống chung dưới mái hiên, nhưng không có sự giao tiếp trong cuộc sống. Tuy mỗi ngày cảm xúc của Diệu Tinh không cao, nhưng mà lại vẫn kiên trì nghe nhạc, nói chuyện phiếm cùng với bảo bối như cũ. Có đôi khi là một chút chuyện thú vị, có đôi khi là những ước mơ về tương lai, chẳng qua là... khi đó, trong ước mơ về tương lai của Diệu Tinh lại vắng mặt Tiêu Lăng Phong.

Trên ban công bên ngoài. Tiêu Lăng Phong đã hút sạch một hộp thuốc lá, Những đầu mẩu thuốc lá lẫn tàn thuốc rơi vung vãi hỗn loạn trên ban công trên tấm thảm trải dưới đất.

Phù, Tiêu Lăng Phong dùng sức hít một hơi thuốc lá cuối cùng sau đó nặng nề khạc ra một luồng khói mù. Không thể nào tiếp tục như vậy được nữa, anh muốn giải quyết chuyện này ngay lập tức. Nghĩ tới đây, Tiêu Lăng Phong bước nhanh đi tới phòng ngủ.

Tiêu Lăng Phong đứng ở cửa, nhìn thân thể nhỏ bé của Diệu Tinh đang run rẩy. Đột nhiên anh thấy khiếp đảm, ngón tay siết chặt nắm ở chung một chỗ. Trong lòng của anh cực kỳ mâu thuẫn, cực kỳ giằng giụa... Phải làm sao đây, thật sự chẳng lẽ bởi vì chuyện của Diệu Tinh và Mộ Sở, anh sẽ phải buông tay sao?

Không, không thể như vậy, quá tàn nhẫn! Anh lắc đầu. Sau đó cất bước đi vào phòng ngủ.

Tiếng động sau lưng làm cho Diệu Tinh thức tỉnh, cô khẽ run lên một cái.

"Trình Diệu Tinh, cô phải cho tôi một câu trả lời hài lòng chắc chắn, như vậy thì tôi sẽ coi như chuyện này chưa từng phát sinh!" Tiêu Lăng Phong ôm lấy Diệu Tinh từ phía sau lưng. Thì ra là, sau nhiều ngày suy tính như vậy, kết quả cũng chỉ nghĩ ra được một đề xuất như thế. Anh đã cho là mình sẽ nói, Trình Diệu Tinh, tôi sẽ không tha thứ cho sự phản bội của cô, hiện tại cô rời đi cho tôi, tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cô nữa... Nhưng mà...

"Anh nghĩ muốn một câu trả lời hài lòng chắc chắn dưới hình thức như thế nào?" Diệu Tinh mặt mũi hỏi lại, cũng không đẩy tay Tiêu Lăng Phong ra.

"..." Tiêu Lăng Phong bị hỏi khó. Anh nghĩ muốn cái gì ư? Đứa trẻ đã lớn như vậy, anh còn có thể làm như thế nào được đây? Nhưng mà... muốn anh tiếp nhận đứa bé này, anh biết mình không làm được.

"Tiêu Lăng Phong, em sẽ không bỏ đứa bé này đi, em cũng không cần sự nể nham để cho mọi chuyện êm đẹp của anh."

"Cái này đã là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi! Trình Diệu Tinh, cô còn muốn thế nào nữa?" Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh. "Chẳng lẽ cô cũng không cho tôi một sự rõ ràng được hay sao?"

"Vậy anh nghĩ muốn điều gì rõ ràng đây?" Diệu Tinh hỏi.

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong tức giận đưa tay kéo Diệu Tinh qua. "Vì cô, tôi, con mẹ nó, đã bị coi thường, ngay cả nguyên tắc cũng không cần, muốn cô nói ra một lời nói thôi mà cũng có thể khó khăn như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong giận đến phát run.

"Nguyên tắc của anh?" Diệu Tinh nhún vai, "Tiêu Lăng Phong, vậy anh hãy nói cho tôi biết, anh nghĩ muốn em phải làm như thế nào đây?" Diệu Tinh nói xong liền kéo bàn tay của anh lại, để ở trên bụng của mình. Tiêu Lăng Phong muốn rút bàn tay lại, nhưng bị Diệu Tinh chặt chẽ giữ lại. "Anh thật sự cũng không thể cảm nhận được một chút nào hay sao?" Diệu Tinh sâu kín hỏi.

Cảm nhận ư? Hiện tại, ngoại trừ sự đau lòng, anh cũng đã không còn có cảm giác được cái gì nữa rồi.

"Anh đã không tin em, vậy thì em cũng không bắt buộc anh. Anh nói muốn em có một câu trả lời rõ ràng, đơn giản chính là đứa nhỏ này đây!" Diệu Tinh cười lên một tiếng đầy khinh miệt chế giễu. "Em sẽ không buông bỏ đứa bé này!"

Trong lòng Tiêu Lăng Phong hung hăng co rút đau đớn một hồi. Anh không nghĩ tới Diệu Tinh sẽ trả lời anh không chút do dự như thế.

"Nếu như tôi nói, cô nhất định phải bỏ đứa bé này đi thì sao?" Tiêu Lăng Phong siết chặt lấy cổ tay Diệu Tinh: "Tôi nhất định phải lưu giữ cô lại ở bên cạnh tôi đây. Tôi nhất định bắt cô phải bỏ đứa bé này đi!"

"Trừ phi em chết!" Diệu Tinh lạnh lùng khạc ra mấy chữ,

Tay Tiêu Lăng Phong từ từ nắm chặt lại, thân thể có chút phát run: "Trình Diệu Tinh, cô muốn chết?" Anh cười. "Đừng có nằm mơ, có tôi ở đây, cô đừng có mơ tưởng." Tiêu Lăng Phong hung hăng cắn răng một cái. Anh hất Diệu Tinh ra. Diệu Tinh bị mất thăng bằng, lui về phía sau mấy bước ngồi phịch xuống ở trên giường.

"Có phải anh muốn em phải bỏ đứa bé này đi hay không?" Diệu Tinh hỏi. "Anh nghĩ muốn em phải đánh rụng đứa nhỏ này sao?" Diệu Tinh từ từ bò dậy. Cô đến gần Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong, anh có biết hay không, nó đã biết khóc rồi!" Giọng nói của cô run rẩy. "Có phải là... Tiêu Lăng Phong, anh nghĩ muốn em nợ máu phải trả bằng máu ư? Bởi vì lúc trước em đã hại chết đứa con của Đường Nhã Đình, cho nên... bây giờ anh cũng muốn đứa con của em phải chết?" Diệu Tinh cau mày đau đớn: "Anh có biết hay không, đứa bé đã được hơn sáu tháng rồi. Mặc dù hiện tại nếu như sinh non, nó cũng có cơ hội được sống! Nhưng hiện tại anh lại muốn em phải đánh rụng nó, tại sao anh lại ác độc như vậy!"

"... Tôi." Tiêu Lăng Phong nắm quyền thật chặt. "Trình Diệu Tinh, đây là chuyện của cô mà. Cô cần phải nhớ kỹ hai điểm này, thứ nhất, tôi sẽ không tha chuyện cô cùng Mộ Sở đã ở chung một chỗ, thứ hai... Tôi sẽ không tiếp nhận một đứa con hoang (*)."

(*) Nguyên văn: Dã chủng; Dịch nghĩa: Không rõ chủng loại. Ý nói người cha của đứa trẻ Diệu Tinh đang mang thai không có nguồn gốc rõ ràng.

A... Diệu Tinh bật cười lớn. "con hoang sao?" Giọng nói của cô lúc này cũng đều đã phát run lên: "Tiêu Lăng Phong..." Diệu Tinh đứng có chút không vững: "Anh dám nói đứa nhỏ này là dã chủng sao?" Ha ha... Diệu Tinh cười đến nổi điên. "Cũng đúng thôi! Ba ba của nó đã không muốn nó rồi, nó thật sự sắp biến thành một dã chủng rồi!" Diệu Tinh gật đầu, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Tiêu Lăng Phong nắm thật chắc quả đấm. Giọng nói của Diệu Tinh giống như lời ma chú vậy, đâm vào anh, khiến cho toàn thân anh lúc này đau nhức. Anh cũng không thể nào chịu được nữa bầu không khí như vậy nữa. Tiêu Lăng Phong sai bước chân đi ra ngoài. Rốt cuộc là anh đã nói những câu nói gì vậy? Tiêu Lăng Phong ảo não tự hỏi mình.

Rầm! Nghe tiếng đóng cửa mạnh mẽ, Diệu Tinh nhắm mắt lại. Tiêu Lăng Phong, rồi anh sẽ phải hối hận, nhất định anh sẽ phải hối hận những lời nói này của mình! Diệu Tinh níu thật chặt lấy tấm ga giường.

Không bao lâu, cô nghe có tiếng mở cửa. Vốn tưởng rằng là Tiêu Lăng Phong đã bỏ đi bây giờ đã quay lại. Nhưng nhìn thấy người đi tới lại chính là Đường Nhã Đình, Diệu Tinh có chút kinh ngạc đến ngây người, cô ta... thậm chí có cả chìa khóa nhà...

"Thế nào, sao lại khóc thành như vậy?" Đường Nhã Đình hỏi. "Lăng Phong đã ngã bài với cô sao..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 231: Bí mật bị che giấu

Đối với sự việc Đường Nhã Đình đến nơi này, Diệu Tinh có chút tràn đầy ngoài ý muốn.

"Tại sao cô lại đến nơi này!" Diệu Tinh đứng dậy, lau khô nước mắt! Cô không muốn để cho Đường Nhã Đình nhìn thấy bộ dạng chật vật này của cô.

"Tại sao tôi lại không thể đến nơi này chứ?" Đường Nhã Đình hỏi. "Chớ quên, lợi thế của cô đã không còn nặng như trước nữa rồi!" Đường Nhã Đình nói đầy vẻ đắc ý, bình thần vuốt ve cái bụng.

Chắc chắn chắc..."Cô không biết lúc trước khi nhìn thấy bụng của cô, tôi đã có bao nhiêu đồ kỵ đầu, nhưng mà bây giờ... Rốt cục thì ông trời cũng đã không tuyệt đường người ta. Tôi cũng đã có thai rồi, cuối cùng thì tôi cũng không cần phải nuôi con giúp cho người khác nữa rồi!"

"Cô câm miệng!" Diệu Tinh hô to.

"Thế nào mà giọng nói của cô lại trở thành khàn đặc ra như vậy?" Đường Nhã Đình hỏi. "A! @MeBau*diendan@leequyddonn@ Do Lăng Phong hoài nghi thân phận của đứa bé này. Ha ha... Đàn ông ấy à, phần lớn đều có tính đa nghi như vậy đấy!" Cô ta tiến lên sờ sờ bụng Diệu Tinh, "Chắc khoảng sáu tháng rồi! Đường Nhã Đình nhủ mi lại. Thật ra thì, tôi tuyệt không hoài nghi đứa bé này. Tôi tin tưởng đứa nhỏ này là con của Lăng Phong! Có phải là cô nghĩ muốn chờ đến khi đứa trẻ ra đời sẽ hưởng anh ấy để chứng minh thân phận của đứa trẻ hay không?" Cô ta lại nhủ mi. "Đừng ngu ngốc thế! Cô chứng minh thân phận của đứa trẻ, cũng chỉ có thể khiến cho Lăng Phong cướp đứa bé này đi mà thôi!" Đường Nhã Đình nói xong liền ngồi xuống. "Cô có biết là nếu đứa trẻ đi theo bên người ba ba, thì vĩnh viễn cũng không thể bằng ở bên cạnh người mẹ đẻ ra nó được! Có câu nói thế này... A, có mẹ kế thì sẽ có cha ghê, ba ba cũng sẽ không yêu thương đứa trẻ không có mẹ lắm đâu. Ha ha... Tôi lại một người phụ nữ ác độc, cô tuyệt không cần phải hoài nghi đâu! Tôi thật sự sợ rằng, cuộc sống về sau này của đứa con của cô ở cùng với tôi, không biết là nó có thể bình an lớn lên được hay không!"

"Cô không được đụng đến nó!" die,n;da.nlze.quydo/mn Diệu Tinh kích động vệt tay của Đường Nhã Đình ra: "Đường Nhã Đình nếu như cô dám đụng đến đứa trẻ, tôi liền giết cô!" Diệu Tinh cắn răng, trong đôi mắt dần dần lộ ra sự uy hiếp tràn ngập.

"Thật là kỳ diệu! Thì ra là, tình thương của người mẹ còn có thể biến tiểu Bạch Thỏ thiện lương trở thành Sói xám to lớn kia đấy!" Đường Nhã Đình đứng dậy. "Thật ra thì... Tôi đã sớm nói, Lăng Phong đối xử với cô tốt như vậy không phải là bởi vì anh ấy yêu cô. Có một chút chuyện này tôi không thể không nói qua với cô!" Cô ta xoay mặt lại: "Anh ấy đối xử tốt với cô như vậy, trừ bỏ vì đứa trẻ ra, thì ngoài ra còn chính là vì sự áy náy..."

Cảm giác được Đình trong lời nói của Đường Nhã có ý gì khác, Diệu Tinh liền nhìn về phía cô ta.

"Đến bên cạnh Mộ Sở đi! Dù sao anh ta cũng là em trai của Mộ Thần. Thật ra thì... tôi cũng có thể được coi là đã thiếu nợ các người."

"Rốt cuộc cô muốn nói điều gì đây?" Diệu Tinh rống to.

"Lăng Phong cũng chưa nói gì sao? Anh ấy chưa từng nói với, thật ra thì tai nạn xe cộ năm đó, căn bản là do tôi đã giả họa cho các người!"

Àm một tiếng, một tiếng nổ lớn giống như là tiếng sấm sét nổ vang trên đỉnh đầu. Diệu Tinh nhìn Đường Nhã Đình vẻ không tin.

"Năm đó do tôi nhất thời hồ đồ, cho nên đã mang thai đứa con của Hạ Cẩm Trinh. Nhưng mà Lăng Phong lại cảm thấy đây chính là đứa con của anh ấy. Mà tôi thì lại không có cách nào để làm cho đứa bé bị sa sảy theo cách bình thường được. Cho nên tôi liền bày ra trận tai nạn xe cộ này. Diên~đàn~le~quy~đoàn Thật ra thì, chính các người mới chính là người bị hại!"

Những giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu từ trong tròng mắt Diệu Tinh rơi xuống. Hô hấp của Diệu Tinh càng thêm dồn dập. Mộ Thần, Mộ Thần! Diệu Tinh đè ép ngực thật chặt.

"Cô, cô nói vậy!" Diệu Tinh lắc đầu.

"Có phải là tôi nói vậy hay không, cô có thể đi hỏi Lăng Phong. Anh ấy cũng đã sớm biết." Đường Nhã Đình hài lòng nhìn chuyện mình nói ra đã đạt tới hiệu quả. Cô ta khẽ cười. "Lăng Phong cũng thiệt là, đã biết rất rõ ràng cô là người vô tội, nhưng mà lại vẫn làm ra những chuyện tàn nhẫn này đối với các người.

Con người cũng thật kỳ lạ. Chuyện tàn nhẫn như vậy mà cũng làm được! Diệu Tinh, cô thật đáng thương! Chẳng những bạn trai yêu quý của mình bị chết, mà lại còn bị lừa bòn vớ ích lâu như vậy..."

"Cô đừng nói nữa, đừng nói nữa!" Diệu Tinh mắt không chế kêu lên thật to. Cô gạt người, cô gạt người!" Diệu Tinh kêu lên giống như bị nỗi điên.

"Phải làm thế nào thì cô mới nguyện ý đối mặt với thực tế đây?" Đường Nhã Đình không chút tức giận. "Thật ra thì... Cô cũng không phải là người đáng thương nhất, bởi vì cô vẫn còn sống. Nhưng con Mộ Thần thì sao đây? Anh ấy đã chết, nếu như anh ấy ở trên trời có linh thiêng thì có thể nói..., lại còn phải nhìn thấy cảnh cô gái mà mình mến yêu kia đang bị lừa bòn mà vẫn còn dần dần, đã không phát giác ra mà còn tự cho là mình đang hạnh phúc!"

"Tôi muốn cô câm miệng!" Diệu Tinh đẩy Đường Nhã Đình ra. Đường Nhã Đình cấp tốc lui về phía sau mấy bước, phải vịn vào cái bàn mới coi như đứng vững được. Nhưng mà lúc này, cô ta nghe thấy tiếng bước chân trong phòng khách truyền tới, sau đó túm lấy cơ hội, thoáng cười một chút, tiếp tục

lùi về sau một bước, ngã xuống trên mặt đất.

"A!" Cô ta kêu lên một tiếng.

Tiêu Lăng Phong mới vừa để cái chìa khóa xuống, nghe thấy tiếng hét, trong lòng của anh liền cả kinh, "Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong vừa gọi vừa chạy vào. Anh cho là Diệu Tinh đã xảy ra chuyện gì. Nhưng khi nhìn thấy người ngã trên đất chính là Đường Nhã Đình thì anh chợt ngây người.

Đường Nhã Đình ngồi dưới đất, vịn vịn cặp lông mày về đầu thống khổ. Diệu Tinh thì đang đứng ở một bên, cặp mắt đỏ bừng đang mắng nhiếc. Từ trước tới giờ anh chưa từng thấy Diệu Tinh có bộ dạng đáng sợ như vậy.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi một câu.

"Lăng Phong, hu hu, em, đau bụng!" Đường Nhã Đình nức nở về đầu uất ức. "Cứu em, cứu em..." Cô ta đang nói, đột nhiên kêu thành tiếng bén nhọn. "Lăng Phong!" Dưới thân thể của cô ta thậm chí đã có máu chảy ra.

"Tinh Diệu Tinh, cô điên rồi có phải hay không?" Nhìn thấy Đường Nhã Đình chảy máu, Tiêu Lăng Phong cũng bị hù dọa.

Nghe thấy tiếng la của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh giật mình. Cô run run người một chút, sau đó nhìn lên hai tay của mình một chút. "Em không có làm!" Cô lắc lắc đầu.

"Tôi cũng đã nhìn thấy, vậy mà cô còn nói sao!" Tiêu Lăng Phong giận dữ. "Làm sao mà cô lại biến thành như vậy." Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh về đầu thất vọng! "Nhã Đình, đừng sợ! Tôi dẫn cô đi bệnh viện!"

"Lăng Phong, em không thể tiếp nhận việc con của em có chuyện! Đường Nhã Đình dùng sức lắc đầu. "Đây là cơ hội cuối cùng của em rồi! Lăng Phong, em không thể không có đứa bé này!"

"Được, chúng ta đi bệnh viện, đứa bé sẽ không có việc gì, sẽ không đâu!" Tiêu Lăng Phong bảo đảm, ôm lấy Nhã Đình cất bước chạy ra ngoài.

Rầm. Tiếng đóng cửa đã dọa Diệu Tinh giật mình. Cô giống như phục hồi lại tinh thần. Diệu Tinh nhìn vết máu trên mặt đất, lại nhìn lại tay của mình một chút. Đến tận cùng thì cô đã làm cái gì vậy? Cô thể nhưng lại đẩy Đường Nhã Đình như vậy.

Nhưng mà... Không phải là cô cố ý, rõ ràng là tự Đường Nhã Đình đã cố ý ngã xuống.

Đường Nhã Đình, vì muốn hủy diệt tôi, cô đã không tiếc lợi dụng cả đứa con của mình hay sao? Diệu Tinh nỉ non, cười ra thành tiếng khanh khách: "Tiêu Lăng Phong, anh vĩnh viễn đều có thể tin tưởng bất luận một người nào, từ đó lại không chút do dự mà hoài nghi em, em sẽ không chịu bị oan uổng một cách vô ích như vậy. Tuyệt đối sẽ không!" Diệu Tinh kêu lên, bước nhanh đi ra ngoài. Cô muốn gấp mặt nói cho rõ ràng, phải gấp mặt để nói rõ ràng..

Bệnh viện.

Diệu Tinh nâng cao bụng bự đi vào bệnh viện cũng chính là thời điểm Tiêu Lăng Phong đang lo lắng bồn chồn. Chiếc áo sơ mi màu trắng còn dính nhuộm vết máu. Một màn như vậy quen thuộc đến mức nào. Năm đó cũng như vậy, cũng là Đường Nhã Đình sanh non như thế, cũng là bị hãm hại...

"Sao cô lại tới đây." Nhìn bộ dạng sắc mặt tái nhợt của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Chuyện không phải giống như anh đã nhìn thấy đâu!" Diệu Tinh giống như cố bình tĩnh để giải thích, trong đó vẫn mang theo vẻ thất vọng.

"Vậy thì chuyện như thế nào? Trình Diệu Tinh, cô nói cho tôi biết, vậy rốt cuộc chuyện là như thế nào?" Tiêu Lăng Phong nắm lấy bả vai Diệu Tinh. Anh không hiểu làm sao Diệu Tinh sẽ biến thành như vậy.

"Giống như ba năm trước đây vậy!" Diệu Tinh bình tĩnh nói ra. Thân thể Tiêu Lăng Phong chấn động. "Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?" Diệu Tinh chất vấn: "Tiêu Lăng Phong, đến tận cùng tôi thiếu anh cái gì? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy!" Diệu Tinh gầm lên. Nước mắt từ trong đôi mắt đỏ bừng của cô lăn xuống.

"Cô đang nổi điên cái gì!" Tiêu Lăng Phong cau mày.

"Vâng, tôi là kẻ điên!" Diệu Tinh gạt đầu. "Tiêu Lăng Phong tôi đã điên rồi, cho nên mới đi tin tưởng vào cái chuyện ma quỷ của anh..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Chưa từng bao giờ yêu anh

Thời điểm Diệu Tinh còn đang gào thét, cửa phòng giải phẫu liền được mở ra... Rầm, tiếng động đã hấp dẫn sự chú ý của hai người.

Liếc nhìn sang Diệu Tinh một cái, Tiêu Lăng Phong xoay người đi tới bên cạnh bác sĩ.

"Bác sĩ, tình huống của cô ấy như thế nào?" Tiêu Lăng Phong có một chút khẩn trương.

"May mắn đã đưa tới kịp thời, lực độ đựng phải cũng không lớn, đứa trẻ không làm sa. Nhưng mà phải chú ý, không thể để cho thân thể của cô ấy bị bất kỳ sự va chạm nào, cũng không thể làm cho tâm tình của cô ấy bị kích động."

"Vâng, bác sĩ, cảm ơn ông!." @MeBau*diendan@leequyddom@ Tiêu Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, nhìn Đường Nhã Đình được đưa vào trong phòng bệnh.

Vẫn luôn bị xem nhẹ, những chất chứa uất ức lẫn không vui vì bị oan uổng trong nháy mắt liền bộc phát ra. "Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh kêu lên.

"Cô vẫn còn ở nơi này làm loạn cái gì?" Tiêu Lăng Phong cau mày.

"Tôi làm loạn?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại cảm thấy là tôi đang làm loạn."

"Cô có biết hay không, thiếu chút nữa thì cô đã làm cho Nhã Đình sanh non rồi!" Tiêu Lăng Phong phát run. "Lần này có thể là cơ hội cuối cùng cô ấy được làm mẹ!"

"Đó là do cô ta tự tìm!" Diệu Tinh rống to một câu: "Đấy chính là báo ứng của cô ta! Nếu như không phải là ba năm trước đây cô ta đã thiết kế tôi cùng Mộ Thần, thì làm sao sẽ biến thành như vậy chứ!" Diệu Tinh hô to, sau đó lại cười nói, "Như thế này có phải là báo ứng hay không?"

"Trình Diệu Tinh, cô đang nói những cái gì đó!" Tiêu Lăng Phong bức Diệu Tinh thấu xương. Tại sao Diệu Tinh lại có thể nói ra những lời nói khắc bạc như vậy được chứ!

"Chẳng lẽ là không đúng sao?" Diệu Tinh dùng sức tránh khỏi tay Tiêu Lăng Phong.

"Cứ coi như là như vậy đi, nhưng tại sao cô lại có thể đẩy ngã cô ấy? Cô nguoi cũng là người sắp làm mẹ kia mà?"

"Tiêu Lăng Phong! Đến lúc này thì tôi lại cảm thấy hối hận vì đã không dùng lực mạnh hơn một chút!" Diệu Tinh kêu lên bèn nhón: "Anh cảm thấy cô ta đáng thương, vậy thì tôi và Mộ Thần thì sao đây? diểnđàn!le quýđôn Tôi và Mộ Thần đã không thể thương nhau được nữa!" Diệu Tinh thờ hào hèn kịch liệt: "Đường Nhã Đình còn có thể sinh nở được, nhưng mà Mộ Thần của tôi thì sao, anh ấy đã chết rồi, cũng sẽ không bao giờ về được nữa!" Lỗ tai Diệu Tinh vang lên âm thanh run rẩy.

"Nhưng mà đứa con của Nhã Đình cũng đã chết." Trong giọng nói của Tiêu Lăng Phong mang theo sự run rẩy.

"Đó là do lỗi của Đường Nhã Đình! Nhưng Mộ Thần làm sai cái gì đây?" Diệu Tinh hỏi. Cô níu lấy áo của Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong, anh hãy trả lại Mộ Thần cho tôi, anh hãy trả lại Mộ Thần cho tôi!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu, tâm tình gần như hồng mắt.

"Cô câm miệng lại! Tôi không muốn cô nhắc lại cái tên Mộ Thần kia, tôi không cho phép!" Tiêu Lăng Phong lay lắc thân thể Diệu Tinh.

"Tại sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy. Anh biết rất rõ ràng chân tướng sự việc, nhưng mà anh lại vẫn còn tàn nhẫn chiếm cứ lấy thân thể của tôi. Ở trong lòng anh, tôi đây lại có thể không đáng giá một đồng hay sao? Tiêu Lăng Phong, anh có biết hay không, tôi cũng là một con người, tôi cũng có cảm giác, tôi cũng sẽ biết đau."

Nhìn dáng vẻ Diệu Tinh khóc lóc than thở, trái tim của Tiêu Lăng Phong như bị nhéo chặt, co rút lại thành một đoàn.

"Diệu Tinh." Bởi vì đau đớn mà hô hấp của anh cũng không ổn.

"Tại sao từ đầu tới đuôi, người bị thương tổn đều là tôi? Tiêu Lăng Phong tôi hận anh!" Diệu Tinh khóc. Ngay cả những câu nói nghe không thuận tai cũng bị cô nói ra.

"Em hận anh?" Tiêu Lăng Phong thất thần hỏi, nơi đáy mắt của anh có chút chua xót. Anh nắm chặt quả đấm, cố gắng khắc chế lại tâm tình của mình. "Bởi vì Mộ Thần mà em hận anh?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Đúng thế!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu.

"Cho nên từ đầu đến cuối em cũng chưa từng quên được Mộ Thần." Tiêu Lăng Phong bị mất khống chế quát lên.

"Tôi đã sớm nói, đời này tôi cũng sẽ không quên anh ấy! Tôi yêu anh ấy!"

"Cô im miệng!" Tiêu Lăng Phong kích động kêu lên, đẩy Diệu Tinh ra. Diệu Tinh tiều tụy lui về phía sau mấy bước. Cô bị dọa sợ, tay che lấy bụng. Đang lúc Diệu Tinh chờ ngã ra trên mặt đất, thì cô lại ngã vào trong ngực của một người nào đó.

Mộ Sở nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng Phong. Vốn là anh muốn đến điều tra một chút chuyện của Lãnh Liệt, trong lòng của anh bắt đầu hoài nghi, Lãnh Liệt vẫn chưa chết. Nhưng mà anh không nghĩ tới là lại sẽ nhìn thấy một chuyện như vậy. Hơn nữa, anh lại càng không nghĩ tới Tiêu Lăng Phong kia, thế nhưng lại không để ý tới thân thể Diệu Tinh mà đẩy cô ra như vậy.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong hoảng sợ tiến lên, nhìn thấy Diệu Tinh suýt nữa bị ngã xuống trên mặt đất, hô hấp của anh đều muốn ngưng lại.

"Anh đừng tới đây!" Diệu Tinh lớn tiếng gào thét. "Tiêu Lăng Phong, rồi anh sẽ phải hối hận, anh sẽ phải hối hận!" Diệu Tinh khóc đến tê tâm liệt phế. Nghe tiếng khóc của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cũng không thể khống chế được nước mắt của mình.

"Diệu Tinh, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Mộ Sở đau lòng hỏi.

"A Sở." Nhìn thấy Mộ Sở, trong lòng Diệu Tinh lại càng đau hơn. "Mộ Thần, Mộ Thần..." Tựa vào trong ngực Mộ Sở thật chặt, Diệu Tinh khóc nức nở thành tiếng: "Mộ Thần cũng sẽ không bao giờ trở về nữa rồi! A Sở, ngay cả cơ hội để giải thích cùng anh ấy tôi cũng không có nữa rồi!"

Diệu Tinh! Mộ Sở đau lòng, nhưng anh không biết phải làm như thế nào cho phải. Thế nào đột nhiên Diệu Tinh lại nhắc tới Mộ Thần như vậy? Cái gì mà cơ hội giải thích? Chẳng lẽ trong chuyện này còn có chuyện gì đó mà anh không biết chăng?

"A Sở, Mộ Thần đã chết thảm lắm, anh ấy đã chết ở trong lòng của tôi!" Diệu Tinh run rẩy, thân thể gần như không thể đứng thẳng lên được.

"Diệu Tinh, bình tĩnh một chút!" Mộ Sở an ủi.

"Tôi đã vứt bỏ Mộ Thần! Anh hãy giúp tôi tìm anh ấy, giúp tôi đi tìm anh ấy đi!" Diệu Tinh van cầu. "A Sở, anh ấy đã không cần tôi nữa rồi!"

"Trình Diệu Tinh!" Diệu Tinh kể lể khóc lóc đã ép Tiêu Lăng Phong gần như sắp nổi điên: "Cô nói như vậy đã đủ chưa? Tôi không cho phép cô ở đây nói về hắn!" Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh về lại trong lòng ngực mình. "Tôi không cho phép cô nghĩ đến người khác!" Anh cuồng nộ gào thét.

"Tại sao không được!" Diệu Tinh hô to, "Tiêu Lăng Phong, tôi chính là thương anh ấy, đời này tôi cũng sẽ không bao giờ quên anh ấy! Tôi chưa từng có... chưa từng có yêu anh!"

Trong nháy mắt, Tiêu Lăng Phong gần như nghe thấy tiếng trái tim của mình bị xé rách ra. "Chưa từng có yêu tôi ư?" Tiêu Lăng Phong bị thương nhẹ lắm lắm.

"Đừng thế! Tiêu Lăng Phong, tôi không có yêu anh, chưa từng có..." Cô thờ hào hển dồn dập. Vì đã dùng sức gào thét quá mức khiến cho mặt của cô cùng ánh mắt đều bị biến thành màu đỏ... Diệu Tinh kêu lên, sau đó thân thể của cô từ từ xụi lơ xuống dưới.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong nóng nảy cũng kêu lên.

"Anh buông cô ấy ra!" Mộ Sở lớn tiếng kêu lên, đẩy Tiêu Lăng Phong ra.

"Người nên nói những lời này chính là tôi, tôi mới là người đàn ông của cô ấy!" Tiêu Lăng Phong nói.

"Nhưng mà anh cũng chớ quên, tôi là cha của con cô ấy!" Mộ Sở nói khiêu khích. Vốn là, Mộ Sở muốn Tiêu Lăng Phong, nhưng khi anh nhìn thấy Tiêu Lăng Phong đối xử thô lỗ với Diệu Tinh như vậy, thì anh lại đổi ý rồi. Mộ Sở không muốn nói gì hết, anh muốn Tiêu Lăng Phong phải chịu hết mọi sự hành hạ, bởi vì anh ta dám làm chuyện tổn thương đối với Diệu Tinh, bởi vì cái chết của Mộ Thần nên Tiêu Lăng Phong sẽ phải trả giá thật lớn...

"Nhưng mà... Diệu Tinh căn bản cũng không thừa nhận thân phận của anh." Tiêu Lăng Phong khiêu khích.

"Cô ấy cũng nói cô ấy không hề yêu anh, chưa từng yêu anh!" Mộ Sở cười trào phúng. "Tiêu Lăng Phong, người cô ấy yêu vẫn là anh trai của tôi. Anh hao tổn tâm cơ, làm nhiều chuyện có lỗi như vậy, tìm mọi cách để bảo vệ đối với Đường Nhã Đình, một người phụ nữ ác độc như vậy, nhưng là kết quả thì như thế nào, Diệu Tinh nói cô ấy hận anh..." Mộ Sở cắn răng tàn nhẫn nhắc nhở.

Tiêu Lăng Phong, tôi chưa từng có yêu anh...

"Cho dù là như vậy, anh cũng không còn tư cách mang cô ấy đi!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm lấy Diệu Tinh. Thở trọng của Diệu Tinh đã tăng lên rất nhiều. Nhìn cái bụng tròn vo của Diệu Tinh, anh giống như muốn trốn tránh liền quay mặt qua một bên.

Phòng bệnh.

"Các người có phải là có tật xấu hay không?" Bác sĩ trách mắng hai người. "Thân thể của cô ấy vốn đã suy yếu, các người lại vẫn cứ kích thích cô ấy như vậy. Các người muốn hại chết cô ấy có phải hay không? Các người không biết lúc này sanh non thì sẽ nguy hiểm đến tánh mạng hay sao?"

Nghe thấy lời của bác sĩ, Tiêu Lăng Phong cũng hít một hơi. Anh cầm bàn tay nhỏ bé tái nhợt của Diệu Tinh: "Thật xin lỗi."

"Mộ Thần..." Diệu Tinh nhẹ giọng nỉ non, nước mắt từ trong khóe mắt cô chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 233: Sẽ không bao giờ tin tưởng cô nữa

Trong phòng bệnh, Mộ Sở muốn ngồi chờ đến khi Diệu Tinh tỉnh lại. Nhưng không ngờ ngoài ý muốn, ông cụ Mộ đột nhiên tự mình gọi điện thoại đến, nhưng không nói nguyên nhân vì sao, chỉ biết Mộ Sở liền vội vã rời đi. Nhìn Mộ Sở đi ra ngoài, đáy mắt Tiêu Lăng Phong xẹt qua một nụ cười.

Mộ Sở, tôi bảo đảm đây chỉ là bắt đầu. Tiêu Lăng Phong âm thầm nắm quyền, các người đã có thể ngấm ngấm như vậy, thì tôi đây cũng sẽ không cần thiết phải quang minh chính đại nữa, có phải hay không...

Người trên giường vẫn đang ngủ. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong lau khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Diệu Tinh. Tựa như nghĩ đến cái gì, bỗng chốc Tiêu Lăng Phong từ từ buông tay Diệu Tinh ra.

"Tiêu Lăng Phong, tôi chính là thương anh ấy... đời này tôi cũng sẽ không quên anh ấy... tôi chưa từng có yêu anh!" Những lời nói của Diệu Tinh vọng về ở bên tai Tiêu Lăng Phong.

Bởi vì em không hề yêu tôi, bởi vì em luôn nhớ Mộ Thần, bởi vì Mộ Thần chết là do tôi... Cho nên, em đã mang thai đứa con của người khác đến để báo thù tôi phải không... Tiêu Lăng Phong cười một tiếng khổ sở.

Đường Nhã Đình đứng ở cửa nhìn một hồi. Chuyện xảy ra ở bệnh viện cô có nghe nói nên muốn đến xem thế nào. Một khi chuyện của Mộ Thần bị nói thảng ra thì sẽ khiến cho sóng to gió lớn, dĩ@en*dyan(lee^qu.donn), chỉ là cô không nghĩ tới kết quả của sự việc lại sẽ mãnh liệt như vậy. Từ chuyện một đứa trẻ bị hoài nghi thân phận, đến chuyện cô mang thai, còn có việc Tiêu Lăng Phong che giấu sự thực về tai nạn xe cộ kia nữa... Ha ha, Trình Diệu Tinh, như vậy cô sẽ phải mau chóng hết đời rồi, có đúng hay không.

Nhẹ nhàng chuyển động bước chân một cái, Đường Nhã Đình bị đau đến cau mày. Miệng vết thương bên đùi cứng ngắc làm cho cô đau nhói đến tận mỗi một giây thần kinh. Đường Nhã Đình cảm thấy ông Trời cũng đang giúp cho mình. Khi nhìn thấy trên mặt đất có một mảnh thủy tinh, Đường Nhã Đình liền mượn cơ hội lấy mảnh thủy tinh đó cửa luôn vào trong chân mình. Nghĩ tới lúc máu chảy xuống, Đường Nhã Đình khẽ cười một tiếng, sau đó từ từ đẩy cửa ra.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình chống đỡ lên vách tường, khẽ gọi một tiếng yếu ớt.

"Cô thức dậy làm gì!" Nhìn thấy Đường Nhã Đình đi tới, Tiêu Lăng Phong liền đi lại: "Đi về nghỉ ngơi đi, thân thể của cô còn rất suy yếu."

"Lăng Phong, em thật là sợ!" Đường Nhã Đình nghẹn ngào. "Anh ở bên em một lát có được hay không!" Cô cầu xin về thật đáng thương. "Em cực kỳ sợ hãi! Em mơ thấy đứa bé này không còn nữa rồi!" Đường Nhã Đình níu lấy ống tay áo của Tiêu Lăng Phong thật chặt, khổ sở khóc lóc: "Em cực kỳ sợ nếu như bảo bảo sẽ bị mất đi!"

"Không nên suy nghĩ bậy bạ như vậy!" Tiêu Lăng Phong an ủi. "Diệu Tinh không phải có ý, cô ấy sẽ không làm thương tổn đến cô."

"Nhưng mà anh rõ ràng nhìn thấy chính cô ấy đã đẩy em ra mà!" Đường Nhã Đình kêu lên về uất ức: "Lăng Phong, trong bụng của em mới chính là đứa con của anh, tại sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Tại sao anh lại có thể dung túng người phụ nữ khác tổn thương đến đứa con của anh."

"Nhã Đình!" Tiêu Lăng Phong cố nén nhịn lại tính tình. "Tôi không đề cập tới chuyện của cô và Cẩm Trình, cũng không phải là chứng tỏ tôi không biết gì!" Anh giương mắt lên nhìn khiến cho Đường Nhã Đình cả kinh.

"Có lẽ tôi nói những lời này rất khôn khéo, nhưng mà... cho dù đứa trẻ kia là của tôi, thì quan hệ của chúng ta cũng chỉ có thể là ba ba và mẹ của nó mà thôi! Cô đã hiểu chưa?"

"Tại sao anh nhất định phải nói cho em biết những điều tàn nhẫn như vậy? Cho dù chỉ nói gạt em một chút thôi, anh cũng không muốn sao?"

"Tôi không muốn lừa dối cô!" Tiêu Lăng Phong than nhẹ, "Tôi rõ ràng chính là một tên khôn khéo, tôi có cái gì đáng giá để cô yêu như vậy?"

"Bởi vì em yêu anh!" Đường Nhã Đình khóc ròng nói. "Lăng Phong, em thật sự yêu anh!"

Tiêu Lăng Phong cúi đầu. Tại sao Diệu Tinh không thương anh, tại sao cô vẫn nhớ mãi không quên đối với Mộ Thần như vậy! Diệu Tinh, có phải là đến một ngày nào đó khi anh vì em mà chết đi, thì em mới có thể nhớ tới anh hay không...

Diệu Tinh bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích, dấu hiệu cô đã tỉnh lại.

"Lăng Phong" Thấy Diệu Tinh muốn tỉnh lại, Đường Nhã Đình ôm lấy Tiêu Lăng Phong. "Như vậy là đủ rồi." Cô ta dùng giọng nói chỉ có hai người bọn họ nghe thấy để nói. "Chúng ta là ba mẹ của đứa trẻ." Đường Nhã Đình cười. "Lăng Phong, bất kể là em, hay là đứa nhỏ cũng sẽ hạnh phúc. Em thật sự cảm thấy mình thật may mắn."

Đứng xoay lưng về phía Diệu Tinh, cho nên Tiêu Lăng Phong không biết người trên giường đã tỉnh lại.

"Tại sao cô ngu như vậy!" Tiêu Lăng Phong hỏi. Anh cho là Đường Nhã Đình đã tha thứ cho ý nghĩ của anh.

"Em nguyện ý! Lăng Phong, vì anh, em nguyện ý làm bất cứ điều gì, cho dù là phải chết!" Đường Nhã Đình giương mắt chăm chú nhìn Tiêu Lăng Phong, sau đó cúi đầu lặp lại chiều cũ. Cô ta để cho cái trán của mình chạm vào môi Tiêu Lăng Phong. Mà lúc này, vừa mới tỉnh lại, Diệu Tinh vừa vặn nghe

thấy đối thoại của hai người bọn họ cũng vừa đúng lúc nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Tiếng động rất nhỏ ở trên giường đã hấp dẫn sự chú ý của Tiêu Lăng Phong. Anh xoay người sang chỗ khác, Diệu Tinh đang nhìn anh. Diệu Tinh không lên tiếng, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng không có biểu cảm gì.

Thế nào? Cũng bởi vì biết được sự thật chuyện của Mộ Thần cho nên cô nhận được kích thích lớn như vậy sao?

Thoảng nhẹ nhàng liếc sang Tiêu Lăng Phong thử nhìn một chút, Đường Nhã Đình nhìn thấy Diệu Tinh đang nhìn mình, Đường Nhã Đình cố làm ra vẻ hoảng sợ trốn về phía sau lưng Tiêu Lăng Phong. Động tác tựa như theo bản năng đi tìm kiếm sự bảo vệ đó làm cho ánh mắt của Diệu Tinh thấy đau nhói.

Diệu Tinh nhìn Đường Nhã Đình. Cô nhớ lại Đường Nhã Đình đã nói, muốn cô mang theo đứa nhỏ này đi thật xa, nếu không cô ta sẽ bắt nạt đứa bé này, thậm chí có thể hại chết nó...

"Tiêu Lăng Phong, có phải là nguyên tắc của anh vĩnh viễn chỉ biết nhằm vào tôi hay không?" Diệu Tinh hỏi, nhưng tựa như cũng không có ý muốn Tiêu Lăng Phong trả lời. "Cũng bởi vì thanh mai trúc mã, cho nên cái gì cũng đều đáng giá để anh tha thứ, mặc dù cô ta đã làm ra nhiều chuyện xấu như vậy, anh cũng có thể không để ý tới, đúng không?"

"Em đang nói những gì đó?" Tiêu Lăng Phong cau mày.

"Có phải là chờ đến khi có một ngày tôi bị chết ở trong tay của cô ta, thì anh cũng sẽ giúp một tay để dọn dẹp hiện trường cho cô ta, đúng hay không?" Diệu Tinh hỏi một câu nghe đầy sự mệt mỏi, thậm chí ngay cả việc hít thở của cô lúc này cũng có vẻ suy yếu.

"Diệu Tinh!" Đường Nhã Đình tiến lên. "Tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy?" Cô ta hỏi. "Tôi biết là cô rất hận tôi, nhưng mà tại sao cô lại có thể làm tổn thương đến đứa nhỏ của tôi!" Đường Nhã Đình nắm lấy cổ tay của Diệu Tinh, khí lực lớn kinh người.

"Cô buông tôi ra!" Diệu Tinh vô lực nói một câu.

"Tôi cũng đã thừa nhận sai lầm với cô rồi, không phải là tôi cố ý, nhưng tại sao cô vẫn cứ muốn hại chết đứa con của tôi. Cô có biết không, đây cơ hội làm mẹ cuối cùng của tôi rồi!" Giọng nói của Đường Nhã Đình càng ngày càng nhẹ hơn: "Cô cho rằng tôi cũng sẽ đối xử với con của cô như vậy đúng không? Cô cho rằng như vậy thì Mộ Thần sẽ trở về sao?" Đường Nhã Đình thấp giọng kích thích Diệu Tinh.

"Cô buông tôi ra, buông tôi ra!" Diệu Tinh giằng giằng rút tay về, lúc này, Đường Nhã Đình thế nhưng lại nhanh chóng lùi lại về phía sau.

"Nhã Đình!" Tiêu Lăng Phong tiến lên mấy bước đỡ cô ta.

"Lăng, Lăng Phong!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nhã Đình trắng bệch ra.

"Trình Diệu Tinh, có phải cô điên rồi hay không?" Tiêu Lăng Phong nhìn cô rống giận. Sự khác thường của Diệu Tinh rốt cục đã chọc giận Tiêu Lăng Phong một lần nữa.

"Tôi không có đẩy cô ta!" Diệu Tinh mệt mỏi giải thích.

"Cô ấy có thể tự mình ngã hay sao?"

"Có cái gì không thể kia chứ?" Diệu Tinh vén chăn lên. "Ngay cả việc bày ra tai nạn xe cộ cô ta cũng có thể làm được, thì còn có cái gì cô ta không thể làm nữa đây!"

"Em không có! Lăng Phong, em không có!" Đường Nhã Đình gấp gáp vội vàng lắc đầu.

"... Tôi đã tận mắt nhìn thấy, lại còn có thể sai được hay sao?" Biết rất rõ ràng lời nói của Diệu Tinh là có đạo lý. Nhưng mà nghĩ đến sự tuyệt tình hôm nay của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong đã không ngần ngại chút nào, lựa chọn vô điều kiện để cho hai mắt của mình bị bịt kín, làm đồng lõa với Đường Nhã Đình oan uổng cho Diệu Tinh.

Trình Diệu Tinh, nếu như chỉ có làm cho em phải đau khổ thì em mới có thể nhớ đến anh, vậy thì cứ để cho cả hai chúng ta cùng nhau đau khổ đi.

"Tiêu Lăng Phong, tôi chỉ một chút khí lực để tiếp tục hít thở. Anh cảm thấy tôi có có khí lực để đẩy cô ta hay sao?" Diệu Tinh xuống giường. Cô suy yếu chống đỡ vào cái bàn thân thể mới đứng vững nổi: "Anh sợ đứa bé trong bụng của cô ta bị thương, nhưng mà tại sao anh lại nhẫn tâm đẩy tôi ra như vậy?" Diệu Tinh thất thần hỏi. "Tôi cũng đang mang thai mà."

Trái tim Tiêu Lăng Phong hung hăng co quắp một hồi.

"Bởi vì tôi đẩy cô, cho nên cô liền đẩy Nhã Đình sao?" Tiêu Lăng Phong cố ý nói xuyên tạc ý tứ của Diệu Tinh.

"Tiêu Lăng Phong." Diệu Tinh từ từ tiến lên. "Ở trong lòng anh, tôi lại có thể là người ti tiện đến mức không thể chịu nổi như vậy hay sao?" Diệu Tinh hỏi. "Đừng thế đấy, tôi chính là có ý đẩy cô ta đấy! Tiêu Lăng Phong, là anh đã hại chết Mộ Thần của tôi, tôi muốn báo thù, tôi muốn báo thù..." Diệu Tinh run rẩy. "Tại sao rõ ràng có nhiều sự việc xảy ra ngoài ý muốn như vậy mà tôi lại không thể chết được chứ? Tiêu Lăng Phong, tại sao tôi lại không thể chết được?"

"Cô thực sự muốn chết như vậy sao?" Tiêu Lăng Phong túm chặt lấy cổ tay Diệu Tinh: "Thế nào, cô muốn chết để đi gặp Mộ Thần phải không?" Tiêu Lăng Phong cười. "Chớ có vọng tưởng! Trình Diệu Tinh, cho dù cô chết rồi, cô cũng là quý của tôi!" Tiêu Lăng Phong ngang ngược kéo Diệu Tinh qua, thô bạo chà đạp lên làn môi của cô. Diệu Tinh không sao giãy giụa nổi, chỉ có thể bị động chịu đựng.

"Trình Diệu Tinh, tôi đã thay đổi chủ ý rồi!" Hơi thở của Tiêu Lăng Phong phả ra ở trên mặt Diệu Tinh. "Đứa bé này, cô nhất định phải bỏ nó đi, không phải cô đã nói nó là con của tôi hay sao! Vậy thì tôi có quyền quyết định sự sống chết của nó, có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong cười, trong mắt anh tựa như đã khôi phục lại sự khát máu cùng tàn nhẫn lúc ban đầu...

Nghe thấy những lời mà Tiêu Lăng Phong nói..., hô hấp của Diệu Tinh càng thêm dồn dập. Cô dùng hết khí lực quăng một cái tát lên trên mặt Tiêu Lăng Phong. Một cái tát đánh xuống, khiến cho cô lao đảo, thiếu chút nữa lại bị ngã xuống. Cánh tay của Diệu Tinh chống đỡ trên giường bệnh.

Ừm! Diệu Tinh khó chịu khẽ rên lên một tiếng. Tiêu Lăng Phong cả kinh, nhưng anh lại không chế được bước chân của mình tiến lên. Diệu Tinh thật sự không có khí lực. Một cái tát này, thật sự trên mặt anh không hề có cảm giác bị đau. Nhưng mà... trong lòng anh, nỗi đau đớn giống như lại nhiều hơn ngàn vạn lần.

"Anh không phải là người!" Diệu Tinh giận đến phát run, hai hàm răng của cô cũng đang run rẩy.

"Cô hãy mau tỉnh lại thật tốt cho tôi đi! Trình Diệu Tinh, nếu như cô còn dám làm điều xằng bậy, thì đừng trách tôi không khách khí!" Tiêu Lăng Phong nói xong hất tay đi ra. Trước khi đi anh vẫn không quên nhớ kéo theo Đường Nhã Đình. Tay của anh rất dùng sức, bóp mạnh đến mức xương cốt tay Đường Nhã Đình đều đau nhức.

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh dùng hết khí lực hô lớn. "Anh muốn tôi phải làm thế nào thì anh mới tin tưởng tôi đây?"

"Trình Diệu Tinh, tôi sẽ không tin tưởng cô nữa!" Anh dừng bước lại, hơi nghiêng mặt, chẳng qua là, do cự ly quá xa, Diệu Tinh không nhìn thấy sự đau đớn cùng không đành lòng ở trong mắt anh. Nhìn Tiêu Lăng Phong rời đi cũng không hề quay đầu lại như vậy, Diệu Tinh cứ nằm lý ở trên giường. Vĩnh viễn cũng sẽ không tin tưởng mình nữa sao? Ha ha... Diệu Tinh khổ sở nhắm lại ánh mắt. Vậy thì cô còn cần phải giải thích cái gì, còn chờ đợi cái gì nữa đây. Mặc dù mấy tháng sau, cô có ôm con đến trước mặt của anh, hết thảy cũng sẽ giống như vậy thôi, không cách nào vẫn hồi được nữa!

"Muốn tôi bỏ đứa bé này đi sao, để kiếp sau đi!"

Cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, Diệu Tinh đi ra ngoài. Anh đã không còn tin tưởng tôi sao, vậy thì vì cái gì anh còn muốn lưu giữ lại tôi ở bên cạnh anh? Anh muốn tôi nhìn vào thấy anh đang hạnh phúc thế nào sao? Tiêu Lăng Phong, tôi đã mất đi nhiều như vậy, kết quả chính là lại chỉ mang tới cho anh sự hoài nghi. Cái kết quả này có phải chính là sự báo ứng của cô hay không...

Ngày mới vừa mới sáng lên. Trong không khí vẫn còn có một chút lạnh lẽo. Diệu Tinh mặc chiếc váy trắng, trông giống như một hồn đi ở trong bầu không khí ẩm ướt. Cô ôm chặt lấy bụng ve vuốt, phảng phất như muốn bảo bối trong bụng cô hiểu rõ, cảm giác như truyền hơi ấm từ bàn tay của cô.

"Bảo bảo, chúng ta về nhà như, trở về nhà với ông bà ngoại thôi!"

Diệu Tinh đi từ từ. Nước mắt chảy xuống từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô. Diệu Tinh đi thất thần, cô không hề phát hiện ra, phía sau lưng của cô có một chiếc xe con đang chạy theo cô. Khi xe dừng lại ở bên cạnh cô, chợt có hai người bước xuống, nhanh chóng nâng cô lên đưa vào trong xe. Động tác làm gọn gàng sạch sẽ, thậm chí người đi đường không ai phát hiện ra sự khác thường. Xe liền khởi động lại lần nữa, sau đó biến mất ở trong ánh mặt trời buổi sớm mai...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Hiện trường vụ giết người

Diệu Tinh thậm chí còn không kịp cả giãy giụa nữa, cũng không còn kịp thấy rõ cái gì nữa thì đã lập tức hôn mê bất tỉnh.

"Mẹ kiếp, thoát nhìn người gầy teo nhỏ, không nghĩ tới lại nặng như vậy!" Gã đàn ông mắng. "Mẹ nó! Trong bụng cô ta không phải là mang thai đôi đó chứ!"

"Mày hãy kiểm chế một chút đi. Nghe nói có thể là của Thiếu chủ đó." Một gã đàn ông khác mang theo nụ cười nhắc nhở.

"Nếu như đây là của Thiếu chủ, lão gia lại có thể sẽ đối xử như vậy với cô ta hay sao? Tôi xem tám phần là của tên họ Tiêu kia." Gã đàn ông cười. "Bất quá, bộ dạng của cô bé này lớn lên thật là tuyệt. Chắc chắn..."

"Nếu như mày không sợ bị lão gia thiên, thì mày cứ việc làm chuyện mà mày muốn làm đi!" Gã đàn ông cười. "Mày nghĩ muốn định làm Minh thứ hai à?"

"Mẹ kiếp! Ông đây lại không có hứng thú đối với phụ nữ có thai!" Gã đàn ông thô lỗ mắng, dùng giày nện an toàn cổ định Diệu Tinh ở trên ghế ngồi, tránh

cho Diệu Tinh vì tốc độ xe quá nhanh mà sẽ bị đụng tới chỗ nào.

Mộ Sở cùng Lê Viêm vội vã đi vào bệnh viện. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Bận rộn cả đêm, toàn thân anh cũng mệt mỏi đến sắp rã rời ra rồi. Không nghĩ tới, một số đường khâu (chỉ nhánh, phân bang Âm Dạ) quan trọng, đột nhiên bị đánh bắt ngờ. Tồn thất vô cùng nặng nề, hơn nữa còn có rất nhiều nhân viên quan trọng đã bị cảnh sát bắt được...

Ông cụ Mộ vì thế đã phát hỏa rất lớn, nhận định trong chuyện này hết thảy là đã có người thiết kế. Ông cụ tuyên bố nếu tra ra người này là ai, nhất định sẽ phải giết ngay người đó cho hả giận.

"Thiếu gia, tôi xem chúng ta vẫn nên cho người bảo vệ tiểu thư Diệu Tinh đi!" Lê Viêm nói có chút bất an.

"Ừ!" Mộ Sở gật đầu. die,n;da.nlze.qu;yo/nm "Chuyện này anh tới an bài đi!" Mộ Sở nắm quyền, thật đáng chết! Tiểu Lăng Phong kia lại để cho người phụ nữ khác mang thai con của mày! Vậy cũng đừng trách tao không cho mày cơ hội, tao thì, Diệu Tinh sẽ là của tao.

Tiểu Lăng Phong đi tới cửa phòng bệnh, nhìn cánh cửa rộng mở, trong lòng của anh chợt rơi bộp một tiếng. "Trình Diệu Tinh!" Tiểu Lăng Phong gọi một tiếng. "Diệu Tinh!" Không nghe được tiếng đáp lại, anh bước một bước dài vọt vào trong phòng. Nhưng mà trong phòng bệnh trống trơn, trong phòng vệ sinh cũng không có người, hơn nữa quần áo bệnh nhân bị ném tán loạn ở trên giường bệnh...

"Diệu Tinh!" Tiểu Lăng Phong vừa gọi vừa chạy ra ngoài. Nhưng cả bác sĩ cùng y tá cũng không có ai nhìn thấy bóng dáng của cô. Vậy Diệu Tinh có thể chạy đi đâu đây? Mộ Sở, chẳng lẽ là hấn sao? Tiểu Lăng Phong nắm thật chắc quả đấm. Mộ Sở, tại sao mày luôn luôn muốn nhảy ra để đối nghịch với tao như vậy! Tiểu Lăng Phong lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Mộ Sở, nhưng tiếng chuông điện thoại cũng đang vang lên ở một nơi không xa.

Mộ Sở mang theo Lê Viêm đi vào phòng bệnh.

"Diệu Tinh." Anh gọi một tiếng, tuy nhiên lại không nhìn thấy bóng dáng Diệu Tinh đâu. "Diệu Tinh?" Trong tim của Mộ Sở có chút bất an. Diệu Tinh đã bị một sự kích thích lớn như vậy, lúc này cô không có ở trong phòng bệnh vậy thì đã chạy đi nơi nào?

Tiểu Lăng Phong chạy đến phòng bệnh, một phát kéo Mộ Sở ra: "Diệu Tinh ở nơi nào?"

"Ngày hôm qua chính anh đã chăm sóc cho cô ấy. Anh không cảm thấy cái vấn đề này phải là tôi hỏi anh mới đúng hay sao?" Mộ Sở nhướn mày. "Diệu Tinh đâu rồi? Hay là, vì anh muốn đi chăm sóc cho thanh mai trúc mã của anh đang mang thai, cho nên đã vứt bỏ cô ấy rồi!"

"Liên quan gì đến anh chứ?" Tiểu Lăng Phong hung hăng nhìn chăm chăm vào Mộ Sở.

"Dĩ nhiên là chuyện này có liên quan đến tôi chứ!" Mộ Sở xem thường. "Tiểu Lăng Phong, tại sao anh lại có thể đối xử bao dung nhẫn nhịn đối với một người phụ nữ có lòng dạ độc ác, đã bị người ta chơi hư thói đi rồi, như vậy được!" Mộ Sở đầy vẻ khó hiểu. "Tôi thật sự rất tò mò. Rốt cuộc cái thai trong bụng của cô ta là của người nào vậy?"

"Anh câm miệng cho tôi!" Không biết bảo vệ cho Đường Nhã Đình, mà chính bản thân anh nhìn Mộ Sở liền phát ghét, anh liền mạnh phản bác lại lời của Mộ Sở.

"Hừ!" Mộ Sở hừ lạnh, "Thẹn quá thành giận sao? Anh biết rất rõ ràng cô ta đã cùng Hạ Cẩm Trình hỗn độn ở chung một chỗ, vậy mà anh vẫn còn có thể đi chăm sóc cô ta được. Tôi thật sự bội phục anh đó!"

"Mộ Sở, tôi đây đang cảnh cáo anh lần thứ nhất, chuyện của tôi, anh đừng có nhúng tay vào!" Tiểu Lăng Phong rống giận,

"Tiểu Lăng Phong, tôi cũng cảnh cáo anh một điều, đấu cùng với tôi, có lẽ anh còn có thể, nhưng mà... Không nên đi trêu chọc vào một lực lượng mà anh không thể trêu chọc nổi." Mộ Sở chỉ nói đến đó là dừng. Âm Dạ đột nhiên bị tai nạn, thực sự cũng không khỏi có liên quan đến Tiểu Lăng Phong.

"Tôi vẫn nói câu nói kia, không đấu lại, tôi dù chết cũng nhận. Nhưng mà muốn tôi vứt bỏ để đầu hàng thì đừng có nằm mơ!" Tiểu Lăng Phong chán ghét buông áo Mộ Sở ra. Mộ Sở cũng thuận thế vuốt lại các nếp nhăn.

"Tôi tốt bụng nói câu khuyên bảo, anh không nghe thì tôi cũng không có cách nào. Nhưng mà Tiểu Lăng Phong, nếu như anh còn dám vì con tiện nhân Đường Nhã Đình kia mà gây tổn thương cho Diệu Tinh. Tôi liền đưa con tiện nhân kia cùng với đứa con hoang ở trong bụng của ả ta đi tể điện cho anh trai tôi!" Mộ Sở nói xong hất tay đi ra ngoài.

Tiểu Lăng Phong đứng nguyên tại chỗ. Anh từ từ buông lỏng quả đấm đang nắm chắc ra. Lấy điện thoại di động ra anh gọi một cú điện thoại. "Lập tức điều động tất cả những người có thể đi ra ngoài tìm cho tôi. Diệu Tinh biến mất rồi!" Tiểu Lăng Phong để điện thoại di động xuống.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình đứng ở cửa hỏi một câu: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tự trông nom chuyện của cô cho tốt đi! Nhã Đình, có một số việc tôi không nói cũng không chứng tỏ là tôi không biết. Tôi thuận theo toan tính của cô, cũng chứng tỏ tôi thật sự tin tưởng lời nói của cô..., Hãy tự lo cho mình ổn thỏa đi!" Lạnh lùng nói xong câu nói, Tiểu Lăng Phong xoay bước rời đi.

Trình Diệu Tinh, cái người phụ nữ đáng chết này, chẳng lẽ cái câu nói lấy kia em nghe mà cũng không hiểu sao?

Ừm... Diệu Tinh nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, từ từ mở mắt ra. Nhìn nóc nhà tan hoang trước mắt, trong nháy mắt cô thanh tỉnh trở lại. Cô đã bị bắt cóc

rồi. Nhưng mà ngồi dậy. Diệu Tinh lại phát hiện ra mình cũng không hề bị trói, thậm chí ngay cả người trông coi cũng không có.

Đây là nơi nào? Diệu Tinh xem xét chung quanh. Trong phòng trống trơn, trừ một chút ngói vụn cũ rách ra thì nơi này không có gì cả... Nhìn nơi này, tựa như có chút quen thuộc.

"Đúng rồi!" Diệu Tinh kêu lên. Nơi này chính là phòng để đồ bỏ đi của bệnh viện ở gần đây. Diệu Tinh đứng lên.

Khanh khách... Nghe tiếng cười Diệu Tinh rung mình một cái, những âm thanh kia cứ tuần tự vọng lại. Ngay sau đó thân thể cô chợt run lên.

"Lisa!" Diệu Tinh kinh hãi, đứng ở bên cạnh cô lại chính là Lisa với tinh thần thất thường. Không phải là cô ta đang ở trong bệnh viện tâm thần hay sao, tại sao lại ở nơi này vậy!

"Ha ha..." Lisa cười, nghiêng nghiêng cái đầu nhìn Diệu Tinh. "Trình Diệu Tinh, nhìn thấy tôi cô rất sợ à!" Lisa hỏi. "Tại sao tôi lại thể thảm như vậy, cô lại có thể mang thai đứa con của Tiêu Lăng Phong. Tôi yêu anh ấy như vậy, nhưng đến ngay cả liếc mắt nhìn tôi một cái thôi, mà anh ấy cũng không muốn. Tại sao như vậy, như thế là không công bằng!"

Diệu Tinh nhìn Lisa. Cô ngồi dưới đất dịch chuyển về phía sau.

"Lisa, cô định làm gì, tại sao lại mang tôi tới đây!"

"Rõ ràng là cô dẫn tôi tới!" Lisa nói xong, ánh mắt đột nhiên hung hăng. "Cô không phải là Trình Diệu Tinh, cô là Đường Nhã Đình, cô muốn làm gì!" Lisa đột nhiên hoảng sợ lui về phía sau không ngừng ôm chặt lấy cánh tay của mình. "Cô không thể đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy! Cô không thể!" Lisa sợ đến phát run.

"Lisa! Diệu Tinh bỏ dậy nhích đến gần Lisa. "Cô làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô đừng tới đây, chớ tới gần tôi!" Lisa giùng giàng, ngón tay cào rách da Diệu Tinh. "Cái người phụ nữ hư hỏng này, cô đừng có tới đây!" Lisa rống to đẩy ngã Diệu Tinh. "Tao giết mày. Giết mày!" Diệu Tinh phải chống cánh tay ở trên mặt đất, mới tránh khỏi đụng vào chính mình.

"Tại sao cô lại có thể độc ác đến như vậy!" Lisa run rẩy hỏi. "Tại sao cô lại có thể làm như vậy?" Lisa giờ dao găm lên: "Những người đó thật là buồn nôn!" Lisa khóc ô ô, "Bọn họ đã làm cho tôi thật là đau!" Lisa nói xong liền vén quần áo của mình lên, phía trên, đều tràn đầy những dấu vết bị bỏng lưu lại. "Cuối cùng tôi đã nằm mơ nhìn thấy gã đàn ông ghê tởm kia quật tôi, đốt tôi. Lời nói của bọn chúng cực kỳ hạ lưu, ta còn nằm mơ thấy bọn họ còn ở trong thân thể của tôi, thật buồn nôn..."

"Lisa!" Diệu Tinh đau lòng nhìn cô. "Lisa, cô hãy bình tĩnh một chút! Tôi là Trình Diệu Tinh!" Diệu Tinh an ủi Lisa, trong lòng càng thêm căm hận Đường Nhã Đình. Tại sao lại có thể có một người phụ nữ ác độc như vậy được chứ. Cô ta thể nhưng lại có thể làm ra những chuyện không bằng cảm thù như vậy.

"Cô không phải là Trình Diệu Tinh!" Lisa kích động giờ dao găm lên. "Cô là Đường Nhã Đình! Nói, tại sao cô lại mang tôi tới đây. Lisa nói xong đột nhiên quỹ xuống, tôi bảo đảm, tôi sẽ không phá hư quan hệ giữa cô và Tiêu Lăng Phong nữa. Tôi thừa nhận là tôi đã làm tổn thương Trình Diệu Tinh, sau đó giá họa cho cô. Tôi đã sai lầm rồi! Chúng ta đi tìm Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ giải thích cho cô! Cô không nên đối xử với tôi như vậy!" Lisa nói xong, hoảng sợ nhìn quanh mọi nơi: "Bọn họ đang ở gần đây có phải hay không!" Lisa sợ đến phát run lên: "Tôi van cô, bỏ qua cho tôi đi!"

"Lisa, cô đừng sợ, tôi sẽ không làm thương tổn đến cô!" Diệu Tinh nói bảo đảm, tại sao cô cũng lại ở chỗ này. Tại sao... Là ai đã bắt cóc bọn họ. Đường Nhã Đình sao?

"Tôi mới không nên tin lời của cô!" Lisa đột nhiên kích động. Sau đó giống như là đã phát điên lên rồi lập tức xông lại.

"A!" Nhìn thấy lưỡi dao găm sáng như tuyết, Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến nhắm cả mắt lại. Cô cho là mình đã sắp chết. Trên cổ cô đột nhiên thấy một hồi bén nhọn, đau đến đốn dập khiến cho cô bị mất đi tri giác.

Cuối cùng trong một tia ý thức, Diệu Tinh nghĩ đến Tiêu Lăng Phong. Có oán giận, cũng có không đành lòng, nếu như lần này em thật sự đã chết rồi, như vậy chúng ta cũng liền được giải thoát...

Không biết qua bao lâu, ngón tay Diệu Tinh bỗng nhúc nhích, sau đó cô từ từ mở mắt ra, nhìn thấy bản thân mình đã ngồi ở trong phòng, nhưng còn Lisa thì không thấy bóng dáng đâu.

"Lisa." Diệu Tinh đứng dậy. Lúc này mới nghe thấy tiếng động keng một tiếng. Một cây dao găm từ trên người cô rớt xuống. "A!" Diệu Tinh kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn vào mình. Giờ phút này trên người cô, trên tay cô, toàn bộ đều có vết máu. "Cứu mạng, cứu mạng..." Diệu Tinh ôm đầu lớn tiếng kêu, sau đó lao đảo nghiêng ngã chạy về hướng cửa, dùng sức kéo cửa ra, nhưng chưa kịp bước ra, cả người cô liền xụi lơ xuống dưới.

Ngoài cửa, trên mặt đất tràn đầy vết máu, còn có cả một người phụ nữ đang nằm ở nơi đó. Người phụ nữ này không phải là ai khác, chính là Lisa.

"A..." Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến xụi lơ ở góc tường, thất thanh hét rầm lên. "Cứu mạng, cứu mạng!" Cô lớn tiếng kêu, nhưng cũng không có sức để đứng dậy nữa. Ánh mắt của cô đầy hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Lisa đang nằm trong vũng máu. Diệu Tinh ôm đầu. Máu trên tay cô dính vào trên mặt cô.

Vào lúc này tiếng còi cảnh sát đột nhiên vang lên. Diệu Tinh nhìn ra bên ngoài, có phải có người tới cứu cô hay không...

Nhưng mà... "Không được nhúc nhích!" Cảnh sát xông tới, lại nhắm ngay họng súng vào cô.

Diệu Tinh thậm chí ngay cả sức lực để khóc cũng không có nữa. Cô nhìn họng súng đen ngòm. Đây là chuyện gì xảy ra, tại sao rõ ràng cô là người bị hại, thế nhưng cô lại bị đối đãi như vậy... Tựa như, ba năm trước đây, chuyện xảy ra giữa cô và Mộ Thần vậy. Có phải nhất định cuộc đời này cô sẽ phải chết oan hay không? Có phải cái thế giới này thật sự không hề có công bằng hay không...

Thời điểm Tiêu Lăng Phong giống như đã nổi điên lên đi tìm kiếm Diệu Tinh, thì đột nhiên anh nhận được điện thoại của bót cảnh sát.

Kết! Xe của Tiêu Lăng Phong chạy vòng vo bất ổn, sau mấy cua quẹo liên xiêu xiêu vẹo vẹo dừng lại. "Cái gì, Diệu Tinh giết người?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Phản ứng thất thường

Bót cảnh sát.

Diệu Tinh co rúm lại ở trong góc, thân thể run thành một đoàn, hỏi cái gì cũng không mở miệng, lại càng không cho phép người khác đến gần. Cô cứ núp thật chắc núp lấy quần áo của mình, cực kỳ nhạy cảm và bài xích đối với việc mọi người đến gần mình...

Tiêu Lăng Phong chạy vào, nhìn thấy Diệu Tinh như vậy, trong nháy mắt, tim của anh hung hăng đau đớn một hồi.

"Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong gọi tên cô, nhưng lại không thu hút được sự chú ý của Diệu Tinh. Cô giống như bị đắm chìm ở trong thế giới của mình vậy. "Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao các người lại nói cô ấy giết người!" Tiêu Lăng Phong rống giận.

"Tiêu thiếu gia, ngài bình tĩnh một chút!" Cảnh sát cười làm lạnh. "Chúng tôi nhận được tin do người nhà tiểu thư Lisa báo án, @MeBau*diendan@leequyddonn@ nói không thấy cô ấy. Chúng tôi tìm tới đó, khi ấy Lisa đã chết, mà hiện tại ở đó... chỉ có một mình Trình tiểu thư. Hung khí cũng vẫn còn ở hiện trường, phía trên là vân tay của cô ấy, tại hiện trường có dấu vết giấy gĩa. giữa kẽ tay của tiểu thư Lisa cũng giắt mảnh da của Trình tiểu thư!"

"Các người là heo sao! Có đầu óc hay không vậy? Cô ấy là một phụ nữ có thai. Hiện tại đang suy yếu đến mức bản thân mình đứng cũng không vững. Các người cảm thấy cô ấy có thể giết người được sao?" Tiêu Lăng Phong rống giận.

"Cái này chúng tôi cũng biết, nhưng mà... Trình tiểu thư vẫn luôn không chịu mở miệng. Tất cả hiện trường của vụ án đều không lợi đối với cô ấy! Cho nên..."

"Cái này không thể nào!" die,n;da.nlze.qu;ydro/n Tiêu Lăng Phong rống lớn một câu.

"Tiêu thiếu gia, xin ngài bình tĩnh một chút. Hiện tại ngài hãy chịu khó mà khuyên nhủ Trình tiểu thư một chút, xem xem cô ấy có thể nói những gì." Cảnh sát nói xong liền lui ra ngoài.

Trong phòng trong nháy mắt trở lại an tĩnh. Diệu Tinh dường như cũng không có một chút phát hiện nào đối với những người ở bên ngoài vậy. Cô ngồi dưới đất, núp ở một góc tường, một bàn tay nhỏ bé theo bản năng còn đặt ở trên bụng.

"Diệu Tinh, đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh là Tiêu Lăng Phong đây!" Anh nhẹ nhàng nói."Diệu Tinh..."

"A..." Diệu Tinh kêu to. di@en*dyan(lee^qu.donn), "Đừng tới đây, cứu mạng, cứu mạng..." Cô gào thét nghe đầy hoảng sợ. "Cứu mạng..."

"Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong đau lòng tiến lên ôm lấy Diệu Tinh.

"A! Buông tôi ra cứu mạng, cứu mạng!" Diệu Tinh liều mạng gĩa gĩa. "Buông tôi ra, buông tôi ra!" Cô sợ đến phát run, nhưng cũng không có sức để tránh thoát. "Ba ba, cứu cứu Diệu Diệu..."

"Diệu Tinh, em hãy nhìn anh đi, anh là Tiêu Lăng Phong đây." Tiêu Lăng Phong đau lòng khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh: "Diệu Tinh, đừng sợ, nói cho anh biết nào, đã xảy ra chuyện gì!"

"Buông tôi ra!" Diệu Tinh đưa tay đẩy Tiêu Lăng Phong ra. Thấy Tiêu Lăng Phong rời đi khỏi phạm vi ở bên cạnh mình, Diệu Tinh mới an tĩnh lại. Cô lại trở về trong thế giới của mình. Trong đôi mắt không có một mảy may gọn sóng, phía dưới trống rỗng còn là cục diện đáng buồn.

Diệu Tinh mới vừa gọi ba ba của cô, trong ngực Tiêu Lăng Phong đau đớn một hồi. Hiện tại cô kháng cự đối với mọi người, có phải cô có chỉ thể cho gia nhân đến an ủi cô hay không!

...

"Diệu Diệu." Theo giọng nói lo lắng của người con gái, Khương Ngọc Khiết chạy vào. Nhìn thấy con gái của mình như vậy, một khắc kia, nước mắt của bà trong nháy mắt liền trào ra. Trừ bỏ đau lòng thì ngoài ra sự khiếp sợ của bà lại càng nhiều hơn. Không phải là con gái của bà đang đi công tác đó sao, tại sao lại ở chỗ này? Tại sao lại có thể như vậy, thậm chí còn... Bà nhìn bụng của con gái mình.

"Diệu Diệu." Trình Ngự nhìn con gái, có chút không khống chế được cảm xúc, nước mắt tràn đầy trong tròng mắt. "Đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Trình lão tiên sinh, ngài đừng nóng vội. Chúng tôi tìm thấy cô ấy ở trong phòng của một bệnh viện gần đây." Cảnh sát giải thích. "Ngài hãy mau mau đến khuyên nhủ cô ấy. Hiện tại cô ấy cự tuyệt việc người khác đến gần. Chúng tôi không có cách nào giúp cô ấy kiểm tra thân thể được."

"Thân là cảnh sát nhân dân, các người muốn phải có trách nhiệm đối với lời nói của mình. Con gái của tôi làm sao lại giết người được!" Trình Ngự lớn tiếng hỏi. Sau đó ông đi tới Diệu Tinh bên người, "Diệu Diệu?" Ông khẽ gọi. "Ta là ba ba của con đây!" Ông đau lòng nhìn con gái mình toàn thân đầy là máu. "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Diệu Diệu, con không phải sợ, ba ba sẽ bảo vệ con."

Dường như là nghe thấy giọng nói của ba ba mình, Diệu Tinh ngẩng đầu lên, "Ba ba, ba ba!" Cô ôm thật chặt lấy cổ của ba ba: "Ba ba cứu con. Có người muốn giết con! Ba ba, cứu cứu con, cứu cứu bảo bảo..." Diệu Tinh mê mải nói xong, tựa như là lại nghĩ đến chuyện gì đó vậy: "Ba ba, Diệu Diệu không phải là cố ý muốn lừa gạt người, không phải như vậy..." Cô khóc: "Ba ba chớ có trách con, có được hay không? Ba ba cầu xin người không nên tức giận!"

"Đứa ngốc này!" Trình Ngự đau lòng ôm lấy con gái. "Ba ba sẽ không trách con, cũng sẽ không tức giận!" Ông nói an ủi con gái, khẽ vuốt ve sau ót của Diệu Tinh.

"Ba ba! Thật là nhiều máu, con thật là sợ!" Diệu Tinh khóc run rẩy. Bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt lấy áo của Trình Ngự.

"Diệu Diệu, không sao, con có nơi nào không thoải mái hay không? Nói cho mẹ, con đau nơi nào?" Khương Ngọc Khiết nóng ruột đến gần con gái quan sát.

"Nơi này." Diệu Tinh ép lên ngực mình. "Mẹ chỗ này của con đau quá..." Diệu Tinh nói giống như là một đứa trẻ phải chịu uất ức.

Nhìn Diệu Tinh đè ép lên ngực, Tiêu Lăng Phong tiến lên. Diệu Tinh lập tức hét rầm lên.

"Tiêu Lăng Phong, lại là anh!" Trình Ngự nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong. Kể từ mấy tháng trước, sau khi ông biết được tin tức về chuyện của Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong không phải là chỉ đơn giản như vậy, ông muốn cho Diệu Tinh thời gian. Ông cảm thấy con gái mình sẽ xử lý tốt chuyện này, nhưng mà kết quả... Diệu Tinh lại biến thành cái bộ dáng này.

"Rốt cuộc tôi thiếu anh cái gì, tại sao anh lại đối xử với con gái tôi như vậy!" Trình Ngự kích động nắm lấy cổ áo Tiêu Lăng Phong.

"Chú Trình, thật thật xin lỗi!"

"Ai là chú của anh?" Trình Ngự hàm hồ. "Chuyện xảy ra với Diệu Tinh và đứa nhỏ kia là như thế nào?" Trình Ngự hỏi. "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"..." Trong ngực Tiêu Lăng Phong cảm thấy đau xót. Anh đã làm gì vậy? Mấy ngày trước còn vui vẻ là thế, nhưng mà bây giờ...

"Tại sao anh không trả lời?" Sự tức giận của Trình Ngự không phải là nhẹ. Trong lòng trách cứ con gái mình, nhưng đồng thời ông cũng rất đau lòng đối với con gái mình.

"Ba ba..." Nghe tiếng ba ba quát như vậy, Diệu Tinh đứng lên kéo ba ba, bàn tay run rẩy. "Bảo bảo... Không có ai muốn nó. Ba ba... Có người muốn giết chết bảo bảo."

Nghe lời con gái nói, vốn dĩ đang tức giận Trình Ngự càng trở nên tức giận nhiều thêm: "Súc sinh." Ông mắng một câu, vung một cái tát đánh vào trên mặt Tiêu Lăng Phong.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, Tiêu Lăng Phong cũng không kịp phản ứng lại. Khương Ngọc Khiết cũng ngây người ra.

"Ông làm cái gì vậy!" Khương Ngọc Khiết kéo Trình Ngự.

"Tiêu Lăng Phong, anh khinh thường nhà họ Trình của tôi không có ai, có phải hay không?" Trình Ngự tức giận đến phát run. "Đúng là nhà họ Trình hiện giờ không thể so với ngày trước, không quyền không thế! Nhưng mà tôi cho dù phải liều mạng cái mạng già này, cũng sẽ không chịu đứng nhìn con gái của tôi bị ức hiếp như vậy!"

Tiêu Lăng Phong cúi đầu. Anh đột nhiên cảm thấy lời nói này của Trình Ngự quá đúng. Anh đúng là súc sinh. Là chính anh đã hại Diệu Tinh thành như hôm nay.

"Ba ba." Nhìn bộ dạng nổi giận của Trình Ngự, Diệu Tinh trở nên cẩn thận hơn. "Chớ làm tổn thương bảo bảo có được hay không? Về sau này Diệu Diệu cũng sẽ cực kỳ ngoan! Con sẽ nghe lời của ba mẹ, không bao giờ còn đối gạt hai người nữa. Ba ba, cầu xin ngài." Diệu Tinh miệng nói chuyện tay giữ chặt.

"Con..." Trình Ngự nhìn con gái, vừa tức giận lại vừa đau lòng. Bàn tay giờ lên, đến cuối cùng ông vẫn không nhẫn tâm hạ xuống.

"Chú Trình." Nhìn Trình Ngự giờ lên tay, Tiêu Lăng Phong gấp gấp vội vàng nắm lấy cổ tay của ông. "Đừng trách Diệu Tinh..." Anh muốn nói đứa nhỏ là của cháu, cháu sẽ chịu trách nhiệm, nhưng mà không đợi anh nói ra câu này, liền bị một giọng nói khác cắt đứt...

"Đứa nhỏ là của cháu..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 236: Ta muốn cháu phải rời khỏi người con gái kia

Một giọng nói vọng lại, Người từ ngoài cửa đi tới chính là Mộ Sở. Nhìn thấy Mộ Sở, Trình Ngự và Khương Ngọc Khiết cùng kinh ngạc đến ngây người. Bọn họ đã từng gặp Mộ Thần, nên nhìn thấy người thanh niên có gương mặt tương tự kia, nếu như không phải là từ trong thân thể anh ta tản mát ra hơi thở có cảm giác đè nén, bọn họ gần như có ý nghĩ cảm thấy người trước mắt mình lúc này chính là Mộ Thần.

"Chào chú, dì!" Mộ Sở lễ phép chào một câu: "Cháu chính là em trai của Mộ Thần!"

Đối với lời giải thích này của Mộ Sở vợ chồng nhà họ Trình có quá nhiều điều không hiểu. Nhưng mà vào lúc này cũng không phải là này thời điểm đi truy cứu chuyện này. Quan trọng là chuyện của Diệu Tinh, @MeBau*diendan@leequyddonn@ con gái của bọn họ, thế nào mà đang yên đang lành cô lại bị liên lụy tới một vụ án giết người như vậy.

"Diệu Tinh!" Giọng nói của Mộ Sở có chút run rẩy. Nhìn bộ dạng Diệu Tinh chật vật như vậy, trái tim Mộ Sở như bị túm chặt lấy, vo tròn lại thành một đoàn. "Đừng sợ, Diệu Tinh, sẽ không có chuyện gì đâu, tin tưởng anh!" Mộ Sở thử tiến lên, Diệu Tinh lại chán ghét đẩy ra.

"Đừng tới đây!" Cô lắc đầu, giống như không nhận thức ra đây là Mộ Sở vậy. "Đừng tới đây." Diệu Tinh thất thần nhắc lại.

"Diệu Tinh?" Mộ Sở nhìn về phía Tiêu Lăng Phong, Tiêu Lăng Phong cũng lắc đầu một cái. Anh cũng không biết tại sao Diệu Tinh lại biến thành như vậy.

"Diệu Diệu!" Mộ Sở khẽ gọi. "Diệu Diệu. Anh là Mộ Thần."

Mộ Thần! Nghe thấy cái tên này, dĩ●n★đ●àn●lê★q●uýđ●ôn Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn người thanh niên trước mặt. Mãi hồi lâu sau cô mới có một chút phản ứng.

"Diệu Diệu! Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Mộ Sở nói xong từ từ đến gần: "Nói cho anh biết, nơi nào không thoải mái?"

"Thần!" Diệu Tinh từ thân kêu lên, nước mắt rơi xuống tí tách tí tách: "Lisa, Lisa chết rồi!" Cô nắm thật chặt lấy áo của Mộ Sở nói: "Lisa nói cô ấy muốn... muốn giết em! Không phải..." Diệu Tinh nói xong, rất nhanh lại lắc đầu: "Cô ấy nói cô ấy muốn giết Đường Nhã Đình... Nhưng mà em không phải là Đường Nhã Đình... Em thật là sợ! Mộ Thần, cô ấy muốn giết bảo bảo của chúng ta! Mộ Thần, em thật là sợ! Em đã cho là em sẽ không nhìn thấy anh nữa!"

"Đứa ngốc, không nên suy nghĩ bậy bạ, không phải là anh đang ở đây hay sao! Diệu Diệu, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em!" Mộ Sở an ủi Diệu Tinh. Phản ứng của Diệu Tinh thật quá khác thường. Giống như cũng không nhớ rõ được cái gì hết, nhưng là... lại giống như có thể nhớ lẫn có thể không.

Diệu Tinh ngoan ngoãn tựa vào trong ngực Mộ Sở. Mộ Sở cúi đầu xuống, ánh mắt của anh vừa vịn rơi vào một lỗ kim trên cổ Diệu Tinh. Đây là cái gì vậy...

"Chúng ta cần phải đưa Diệu Tinh đi đến bệnh viện!" Tiêu Lăng Phong tiến lên khiếu nại cùng cảnh sát. Cái bộ dáng này của Diệu Tinh thật quá thất thường.

"Chúng tôi lập tức bố trí người."

"Anh nói như vậy là có ý gì!" Tiêu Lăng Phong gầm lên.

"Mặc dù không muốn nói như vậy, nhưng mà, hiện tại tất cả chứng cứ cũng đều chỉ rõ là Trình tiểu thư giết người! Cho nên, Tiêu thiếu gia, xin ngài hiểu cho..." Cảnh sát bộ dạng bị làm khó, nói.

Bệnh viện. ๐điễn♥đàn๐lê♥quý♥đôn Cảnh sát vẫn canh giữ ở cửa. Nhìn cảnh sát một bước cũng không rời, Tiêu Lăng Phong hận không thể bóp chết những loại người ngu xuẩn này.

"Lập tức đi tìm cho tôi, quan sát xem có người khả nghi nào xuất hiện ở bên kia không?" Tiêu Lăng Phong gọi điện thoại ra lệnh một câu. Sau đó anh xoay mặt nhìn về phía Mộ Sở. Tiêu Lăng Phong có trực giác mãnh liệt, chuyện này không thoát được có liên quan đến ông nội của Mộ Sở.

Ngón tay của Mộ Sở cũng siết lại thật chặt ở chung một chỗ. Ông nội, vì muốn ép cháu phải rời khỏi cô ấy, ông thật sự có cần thiết phải làm như vậy chuyện tuyệt tình như vậy hay không? Tại sao ông cứ muốn đuổi tận giết tuyệt như vậy?

Trong phòng bệnh, Diệu Tinh lại khôi phục lại bộ dạng không nói một lời như trước. Giống như hiện giờ hết thảy chung quanh bản thân mình đều không hề có một chút liên quan nào vậy.

"Diệu Diệu, con hãy nhìn mẹ một chút đi." Khương Ngọc Khiết đau lòng nói. Bà đang ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của con gái: "Làm sao đột nhiên nó lại biến thành như vậy, làm sao nó lại biến thành như vậy chứ?" Bà ôm lấy con gái khóc rống lên thất thanh.

Tiêu Lăng Phong đứng ở cách đó không xa. Anh rất muốn tiến lên để an ủi Diệu Tinh, nhưng mà anh không biết mình sẽ phải dùng thân phận gì đây!

"Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?" Tiêu Lăng Phong lo lắng hỏi bác sĩ. "Cô ấy bị làm sao mà biến thành như vậy?"

"Cô ấy đã bị kích thích và bị rất kinh sợ rất nghiêm trọng. Hiện tại, trong tiềm thức của cô ấy đang trốn tránh chuyện này!" Bác sĩ than nhẹ. "Cần phải chăm sóc cho cô ấy thật tốt!"

"Trốn tránh!" Tiêu Lăng Phong nghe trong lòng rơi bộp một tiếng. Anh đã làm tổn thương Diệu Tinh tới mức muốn quên anh để tự bảo vệ mình hay sao? Cô không nhận biết được anh, cô lại còn coi Mộ Sở thành Mộ Thần như vậy.

"Tại sao thoi thoi khắc khắc, em cũng chỉ nhớ đến người kia như vậy?" Tiêu Lăng Phong đau lòng hỏi: "Ngay cả Lisa và Đường Nhã Đình em cũng nhớ, mà em lại chỉ quên có một mình anh như vậy? Trình Diệu Tinh, tại sao đối với anh, em lại vĩnh viễn có cách cư xử đặc biệt như vậy?" Tiêu Lăng Phong thương tâm nỉ non. Nghĩ đến Diệu Tinh không nhớ rõ được mình, anh liền có cảm giác trái tim của mình giống như bị cứng rắn xé ra vậy, đau đớn vô cùng...

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong tiến lên. "Em không nên như vậy nữa, có được hay không?" Anh hỏi. "Em không biết anh có bao nhiêu lo lắng cho em hay không?"

"Lo lắng?" Diệu Tinh đột nhiên ngẩng đầu lên. "Anh lo lắng tôi sẽ sinh ra cái đứa con hoang này có phải không?" Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong bật cười khanh khách. Nụ cười này của cô có biết bao xa lạ.

"Em..." Tiêu Lăng Phong nôi câu: "Em cho rằng em làm bộ như không nhớ gì hết là có thể rời đi khỏi anh hay sao? Em cho rằng Mộ Sở nói anh ta là Mộ Thần, thì anh ta chính là như thế hay sao? Trình Diệu Tinh, em còn muốn tự lừa gạt mình tới khi nào nữa đây?"

Diệu Tinh mếu máo đẩy túi thân. Sau đó cô sờ sờ lên bụng. Nhìn sang bác sĩ ở bên cạnh. "Đứa bé này là của người nào vậy?" Diệu Tinh cau mày nghĩ ngợi: "Tôi, Mộ Thần đã chết rồi, đây là đứa trẻ của người nào vậy? Tôi làm sao lại mang thai thế?"

"Trình Diệu Tinh, em đủ chưa?" Tiêu Lăng Phong thở hổn hển tức giận, hàm hừ. "Em hãy nhìn lại anh xem. Anh là Tiêu Lăng Phong, là Tiêu Lăng Phong!"

"Tiêu Lăng Phong?" Diệu Tinh có chút nhúc nhích.

"Cậu rống cái gì mà rống, cậu đi ra ngoài, nơi này không hoan nghênh cậu!" Khương Ngọc Khiết luôn luôn dịu dàng lúc này lại giống như đã phát điên rồi lao đến đánh Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong cũng không tránh ra, cứ để mặc cho Khương Ngọc Khiết đánh, để cho bà hả giận. Ngay cả khi móng tay của bà đã cào xước cả gương mặt của anh, anh cũng không hề tránh đi.

Diệu Tinh kinh ngạc ngồi đó nhìn. Trong đầu cô bắt đầu hiện lên những lời nói tàn nhẫn lúc trước của Tiêu Lăng Phong.

"Tôi sẽ không làm liên lụy đến anh!" Diệu Tinh đột nhiên ngẩng đầu lên. "Tôi, Trình Diệu Tinh này cũng có nguyên tắc của mình. Anh đã chán nản tôi rồi, tôi cũng sẽ rất thức thời. Tôi cũng không muốn dùng đứa bé này làm lợi thế, tôi cũng sẽ không khóc rống lên để ai ai cũng biết. Cùng lắm thì... tôi liền sẽ giống như Tích Mạt, bị người ta cưỡng bạo, sau đó thật bất hạnh đã mang thai..." Diệu Tinh nói xong liền cười một tiếng ha ha...

Những lời nói vừa xong của Diệu Tinh, thì rõ ràng là lời nói của người bình thường, nhưng mà... Giờ phút này, bộ dáng của Diệu Tinh lại giống như là đã trở lại lúc trước...

Mộ Sở cho xe dừng lại ở bên ngoài trang viên. Anh giống như đã nổi điên lên rồi, cứ thế vọt vào trong sân, không để ý đến sự ngăn trở của mọi người, một cước đá mở cửa phòng.

"Tại sao ông lại phải làm như vậy?" Mộ Sở hướng về phía ông nội gào thét. "Ông đã làm cái gì đối với Diệu Tinh, đã làm cái gì!"

"Không có gì, chính là chỉ chích cho thuốc khiến cho suy nghĩ của người đó hỗn loạn một chút mà thôi, thỉnh thoảng sẽ tỉnh táo lại, thỉnh thoảng lại sẽ hỗn loạn. Ha ha... Đây là loại thuốc mới do Mị đã nghiên cứu ra được!" Ông cụ Mộ mở miệng cười nói. "Xem ra hiệu quả cũng không đến nỗi tệ lắm!"

"Tại sao?" Mộ Sở gầm lên. Gân xanh trên tay nổi lên.

"Ta đã nói rồi! Người con gái này sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của cháu, cho nên ta muốn cháu sẽ phải rời khỏi người con gái kia, vĩnh viễn không được gặp lại cô ta! Bên cạnh cháu đã có một người con gái, hãy cưới cô ấy!" Ông cụ Mộ mở miệng nói rất tự nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Chỉ bằng việc cậu yêu cô gái kia

"Cái này không thể nào!" Mộ Sở lớn tiếng cự tuyệt. Dương Nhượng Thi, chính là một người phụ nữ cực kỳ xảo trá.

"Được thôi!" Ông cụ Mộ gật đầu, ta là ông nội của cháu, ta sẽ không cưỡng bách cháu, nếu... cháu không muốn, vậy thì nửa đời sau của cô ta cứ như vậy và trải qua ở trong bót cảnh sát đi! Cô ý giết người..." Ông cụ cười ha ha, sau đó với tay cầm một cái đĩa CD giờ lên: "Cái này là bằng chứng duy nhất có thể chứng minh sự trong sạch của Trình Diệu Tinh. Còn đây là một ống thuốc giải, cũng là liều duy nhất có thể giải cứu được bệnh tình của Trình Diệu Tinh! Cháu đã không cần... Bây đầu, cầm lấy tất cả những thứ này phá hủy cho ta. Từ nay Âm Dạ sẽ không còn có loại thuốc này nữa..."

Mộ Sở cứng đờ. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Anh không nghĩ tới ông nội mình thế nhưng lại thật sự tuyệt tình đến như vậy.

"Hoặc giả, thật ra thì cuối cùng đi vào ở trong bệnh viện tâm thần thì cũng thật là tốt. Nếu như cô ta tiêm vào trẻ... Rất nhanh sẽ trở thành một người si ngốc ngơ ngác..." Ông cụ cười. "Mang ra ngoài kia phá hủy đi."

"Chờ một chút!" Mộ Sở lo lắng ngăn lại. Anh chậm rãi nắm chặt quả đấm lại, "Cháu đồng ý với ông..." Mộ Sở đau khổ nhắm cặp mắt lại: "Cháu đồng ý với ông..." Giọng nói của anh trầm thấp mà run rẩy. Trong đó hàm chứa nỗi thống khổ không cách nào nén nhịn được.

"Rất tốt! Lúc này mới ngoan! A Sở, cháu là cháu nội của ta, ta sẽ không làm hại cháu!" Ông cụ Mộ vỗ vỗ vào bả vai Mộ Sở nói một câu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thân thể Mộ Sở run rẩy, diễn đàn lê quý đôn hồi lâu anh mới từ từ ngẩng đầu lên.

"A..." giống như là một con dã thú bị thương, Mộ Sở thống khổ gào thét lên một tiếng. Hai quả đấm nặng nề rơi xuống, mặt bàn trà bằng thủy tinh thật dày cứ như vậy bị vỡ vụn, rơi rào rào... Bị vỡ nát, dường như không chỉ là thủy tinh, mà còn có một trái tim... Máu đỏ tươi theo vết thương chảy ra. Dòng máu sền sệt dính dáp ở trên thủy tinh. Mộ Sở chậm rãi ngồi xuống đất, bất kể phía dưới đây những mảnh thủy tinh sắc nhọn. Anh không quan tâm đến chuyện thủy tinh đâm làm mình bị thương.

"Diệu Tinh, anh yêu em..." Mộ Sở thống khổ ní non, một giọt nước mắt chảy xuống...

Bệnh viện.

Diệu Tinh ngồi ở trên giường, nhìn chiếc nhẫn trên tay: "Mẹ, con mơ thấy Mộ Thần rồi!" Diệu Tinh nói một câu. Nhưng mà... giống như hết thảy đều tốt đẹp giống như thật vậy... Đầu cô thật là đau, rối loạn thành một đoàn: "Mẹ, có một người nào, có một người nào đó có tên gọi là Mộ Sở đã tới nơi này hay không?"

Khương Ngọc Khiết trong lòng cả kinh. Từ cách Tiêu Lăng Phong đề phòng đối với Mộ Sở khi đến đây, xem ra thân phận của Mộ Sở cũng không phải là đơn giản. Cậu ta cũng là một đứa cháu của nhà họ Mộ, tuy nhiên lại đã bị mất tích hai mươi mấy năm...

"Đứa ngốc, con không nên suy nghĩ bậy bạ như vậy, thân thể của con còn rất suy yếu." Đau lòng nắm tay của con gái, Trình Ngự mở miệng nói: "Diệu Diệu, đừng sợ, ba ba sẽ không trách con!" Ông khẽ vuốt ve gương mặt của con gái. "Đứa nhỏ này cũng là con cháu của nhà họ Trình ta! Ba mẹ sẽ giúp con chăm sóc cho nó!" Trình Ngự than thở, ông tự trách mình vô dụng, là ông đã không bảo vệ cho con gái của mình được chu đáo. "Hết thảy đều sẽ tốt đẹp thôi..."

Tiêu Lăng Phong vẫn đang tìm những căn cứ chính xác có lợi cho Diệu Tinh. Anh không biết rằng, muốn đối kháng cùng với một mảng màu đen khổng lồ đang ngăn cản mình là chuyện không chuyện không hề dễ dàng chút nào. Bọn họ muốn hủy thi diệt tích, căn bản sẽ không để cho người khác tra ra được cái gì...

Lại một lần nữa đi tới trang viên của nhà họ Mộ, Tiêu Lăng Phong cảm thấy vô cùng nặng nề. Nơi này có một người mà anh không muốn đối mặt, nhưng mà... Cũng chỉ có tới đây thì anh có thể giúp được cho Diệu Tinh. Anh không thể để cho Diệu Tinh vô tội phải gánh trên lưng tội danh giết người được...

"A? Tiêu tổng!" Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, ông cụ Mộ tựa như cũng không cảm thấy bất ngờ lắm: "Hôm nay thế nào mà Tiêu tổng lại có thời gian rảnh rỗi để tới chỗ của ta vậy?"

"Nói đi, muốn tôi phải làm như thế nào thì ông mới chịu bỏ qua cho Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

"Ta nghe không hiểu cậu đang nói cái gì!" Ông cụ Mộ giả bộ hồ đồ nói một câu không đầu không đuôi.

"Hết thảy những chuyện này đều do ông đã thiết kế nên, không phải là ông muốn tôi đi đến đây để cầu xin ông hay sao?" Tiêu Lăng Phong cười lạnh. "Hiện tại tôi cũng đã ở chỗ này rồi, ông muốn làm gì cũng tự nhiên! Ông muốn làm gì cũng được, chỉ mời ông bỏ qua cho Diệu Tinh, cô ấy là người vô

tội. Chuyện xảy ra ba năm trước đây là do tôi thiết kế ra. Cô ấy cũng giống như Mộ Thần, đều là người bị hại. Coi như ông không nhìn vào những điểm này..." Tiêu Lăng Phong nói xong chậm rãi nắm chặt quả đấm lại: "Cũng mời ông hãy nhìn trên ở quan điểm của Mộ Sở!" Tiêu Lăng Phong nói xong, trong lòng anh cực kỳ đau đớn.

"... Hừ?" Ông cụ Mộ quan sát Tiêu Lăng Phong: "Cái cô gái họ Trình kia thật sự đáng giá để cho cậu phải làm như vậy sao?" Ông cụ Mộ ngồi xuống. "Được thôi! Cậu đã cầu xin ta như vậy, thì ta cũng nên đáp ứng với cậu chứ nhỉ!" Ông cụ Mộ lấy ra một chiếc lọ thủy tinh con vẫn còn bao gói cẩn mật. "Cái này, ở bên A Sở cũng có một phần, chỉ có hai phần của liều thuốc này tiêm vào cho Trình Diệu Tinh, thì mới có thể làm mất đi hiệu lực của loại thuốc đang ở trong cơ thể của cô gái kia. Cô gái kia có thể khôi phục lại bình thường, về phần chuyện giết người... Cậu nghĩ sẽ phải làm như thế nào để cho ta hài lòng... cô gái kia rất nhanh sẽ không có chuyện gì."

"Ông vậy mà lại dùng thuốc đối với cô ấy!" Tiêu Lăng Phong giận dữ tiến lên! Một giây kế tiếp, một họng súng đen ngòm liền nhắm ngay vào anh: "Ta khuyên cậu, tốt nhất là cậu vẫn không nên nghĩ muốn làm ra những hành động gì khinh suất!" Ông cụ Mộ cười: "Cậu cũng đã nói, muốn ta hãy nhìn trên ở quan điểm của Mộ Sở. Tiêu Lăng Phong, chính cậu cũng đã nghĩ ngờ đứa nhỏ của Diệu Tinh chính là của A Sở. Vì vậy sau này xin mời cậu hãy cách xa cô gái kia ra một chút." Ông cụ Mộ nói xong liền đứng dậy.

"Ông..." Tiêu Lăng Phong nổi cáu: "Không thể nào!" Tiêu Lăng Phong thở dốc vì kinh ngạc, rời khỏi Diệu Tinh ư? Không muốn, anh không muốn như vậy.

"Cậu cũng có thể không đáp ứng." Dáng vẻ của ông cụ Mộ giống như không sao cả. "Vậy thì hãy cứ để cho Diệu Tinh của cậu trải qua cuộc sống ngơ ngác ngắc cả đời đi! Coi như cô ta không mang tội danh giết người trên lưng, thì loại thuốc kia ở trong thân thể một thời gian dài, cô ta cũng sẽ trở thành một kẻ ngu ngốc mà thôi..." Ha ha... Ông cụ Mộ cười lên một tràng đầy sự tàn khốc.

"Hèn hạ!" Tiêu Lăng Phong cắn răng. "Ông đối phó với một cô gái như vậy, ông cũng không sợ sẽ gặp phải báo ứng hay sao?"

"Cuộc sống của ta cũng đã ngâm mình ở trong máu tươi của người khác rồi. Chuyện ta bị báo ứng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!" Ông cụ Mộ nói về xem thường. "Ngược lại, cậu là người quang minh lỗi lạc. Nhưng mà không phải là cậu đã tẩy máy tay chân ở sau lưng tôi đó sao! Cậu có biết lần này ta đã phải chịu tổn thất nặng nề, thâm đến mức nào hay không?"

"Coi như ông hận tôi, thế nhưng đều là do lỗi của một mình tôi, tại sao ông cứ phải làm những chuyện như vậy đối với Diệu Tinh chứ?" Tiêu Lăng Phong giận dữ hỏi. "Có oán hận gì, ông cũng cứ trút hướng lên một mình tôi là được!"

"Chỉ bằng vào việc cậu yêu cô ta, cho nên trong mọi chuyện, ta đây cũng không thể không đếm xỉa đến cô ta." Ông cụ Mộ không một chút che giấu dụng ý của mình.

"Đúng là biến thái!" Tiêu Lăng Phong tức giận nằng. Nhìn người đang ở trước mắt mình, Tiêu Lăng Phong chỉ hận thực lực của mình không đủ, không thể giết được ông ta, không thể bảo vệ được Diệu Tinh, lại còn phải đứng ở chỗ này chịu đựng sự uy hiếp của ông ta.

Ha ha... Ông cụ Mộ cười. "Cậu tức cái gì chứ? Dù sao cậu cũng không tin tưởng Diệu Tinh kia mà! Hiện tại cô ta lại đang mang thai đứa con của người khác như thế! Ta cho là ta đứng ở giữa có lòng giúp cho kẻ dưới như cậu! Không phải là ta đã vớt cho anh một cái cơ hội tốt hay sao?"

Tiêu Lăng Phong nắm quả đấm thật chặt. Âm thanh lách cách từ trong quả đấm phát ra ngoài. Thân thể anh giống như bị người ta cứng rắn chia sẻ ra thành từng mảnh vậy...

"Rất đau phải không?" Ông cụ Mộ cười nói. "Ta muốn cả đời này cậu cũng không thể được ở chung một chỗ cùng với người mình yêu. Tiêu Lăng Phong! Tốt nhất cậu hãy nhớ chuyện mà cậu đã đáp ứng với ta rồi đó! Nếu không... thù đoạn của ta, còn có rất nhiều..." Ông cụ Mộ đứng dậy. "Còn nữa, ta không muốn cậu chú ý để đánh lại Âm Dạ của ta! Tiêu Lăng Phong, cho dù thực lực của nhà họ Tiêu có lớn hơn nữa, thì việc chống lại Âm Dạ, cũng vẫn là việc lấy trứng chọi đá mà thôi! Đừng nên đi làm cái việc lấy trứng chọi đá kia để tính toán với người khác..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 238: Tôi rất muốn những người đã từng làm tổn thương tôi phải nhìn thấy tôi đang hạnh phúc

Vốn là một chuyện khó giải quyết, tựa như vĩnh viễn cũng không cách nào kiểm chứng được. Nhưng mà chỉ cần một xấp băng ghi hình gửi đến, trong nháy mắt thế cục đã nghịch chuyển. Diệu Tinh được rửa sạch khỏi tội danh. Sau khi trải qua mấy ngày trị liệu liên tục ở bệnh viện, tinh thần của Diệu Tinh rõ ràng là phải khá hơn. Thế nhưng hiện tại cô vẫn tiếp tục yên lặng như cũ, cho dù Khương Ngọc Khiết và Trình Ngự lao tâm khổ tứ tìm mọi cách để an ủi con gái, cũng khó lòng làm cho Diệu Tinh nở được một nụ cười.

Ngoài cửa sổ có chút âm u. Diệu Tinh tựa vào bên cửa sổ. Cô nhớ tới đã từng có thời điểm khi trời sắp mưa, Tiêu Lăng Phong sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô, lúc có sấm nổ, anh sẽ dịu dàng ôm lấy cô nhẹ giọng an ủi...

Thời điểm Tiêu Lăng Phong đi tới bệnh viện lần nữa, bên cạnh anh còn dắt theo Đường Nhã Đình. Nhìn Đường Nhã Đình rúc vào bên người Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh thoáng không liến quay mặt qua một bên.

"Sao vậy? @MeBau*diendan@leequyddonn@ Thiếu phu nhân tương lai của nhà họ Mộ lại bị đả ngộ như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong nhíu mi lại hỏi: "Mộ Sở cũng thật là, đứa nhỏ cũng đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ anh ta lại muốn cho đứa nhỏ của mình cứ như vậy mà ra đời, đến một danh phận cũng không cho cô được hay sao?" Tiêu Lăng Phong tiến lên. Lần trước, anh vội vã đưa thuốc tới bệnh viện, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh Diệu Tinh và Mộ Sở ôm hôn nhau, thì anh cực kỳ hận, cực kỳ đau lòng. Nhưng anh lại không biết, đó là nụ hôn cáo biệt lần cuối cùng của Mộ Sở khi Diệu Tinh còn đang ngủ say.

Diệu Tinh trước sau như một, nhìn về anh tuấn của Tiêu Lăng Phong cảm thấy không được thoải mái. Cô chợt hiểu ra, thì ra là ở trong trò chơi này, người trăm luan chỉ có chính một mình cô mà thôi.

"Lâu như vậy cũng không thấy anh xuất hiện, hôm nay anh tới đây chính là vì muốn giết chết tôi phải không?" Diệu Tinh hỏi.

"Tôi là vì cảm thấy cô không đáng giá, die,n,da,nze.qu,ydo/mn đầu gì cô cũng đã đi theo tôi lâu như vậy rồi." Tiêu Lăng Phong cười ác liệt: "Nhìn thấy cô thê thảm như vậy, tôi thật sự là cảm thấy không đành lòng! Không ngờ rằng, Mộ Sở lại không muốn chịu trách nhiệm như vậy!" Tiêu Lăng Phong nhíu mi lại: "Diệu Tinh! Đầu gì thì cô cũng đã đi theo tôi khá lâu rồi, nếu như anh ta không muốn, chỉ cần cô mở miệng với tôi, tôi cũng không ngại nuôi cô..."

Diệu Tinh níu thật chặt lấy váy. Nuôi cô, thì ra là, ở trong lòng của anh, cô bất quá cũng chỉ là một tình nhân, hoặc giả... cô chẳng qua chỉ là vật cưng để anh tới vui đùa khi rỗi rảnh.

"Đúng vậy đó!" Diệu Tinh gật đầu. "Ba của nó không muốn có nó!" Diệu Tinh cúi đầu khẽ vuốt ve bụng. "Ai bảo người mẹ của nó lại không biết có chừng mực chứ. Đáng đời bị người ta chơi đùa chán thì bỏ rơi!" Diệu Tinh nói xong đi từ từ tới ngồi xuống ở một bên. Thân thể của cô càng ngày càng nặng nề, chẳng qua là vì cô đứng một hồi đã cảm thấy không chịu nổi.

Tiêu Lăng Phong nhìn cái bụng của Diệu Tinh cảm thấy chói mắt. Ánh mắt của anh gần như đã biến thành màu đỏ. Lời nói kia của Diệu Tinh càng làm cho trái tim của anh thêm đau nhói. Tiêu Lăng Phong siết quá nắm thật chặt, âm thanh khanh khách từ trong lòng bàn tay anh phát ra.

"Chơi đùa?" Tiêu Lăng Phong không nhịn được tiến lên. "Trình Diệu Tinh, rốt cuộc là người nào đã chơi người nào vậy?" Tim của Tiêu Lăng Phong như bị nhéo lại thật chặt cực kỳ đau đớn! "Vì muốn đánh trả lại tôi mà cô có thể làm cái chuyện ám muội như thế, không sợ lương tâm của mình trách cứ hay sao?"

"Anh cũng biết là tôi không có lương tâm mà!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tiêu Lăng Phong.

Trong nháy mắt, không khí như bị đóng băng lại, nhìn gương mặt tái nhợt của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong không nén nhịn được giờ tay lên, nghĩ muốn khẽ vuốt lên gương mặt Diệu Tinh. Cô cực kỳ gầy gò, cảm giác gần như anh chỉ cần xòe một bàn tay ra là cũng đã đủ để che kín cô cả khuôn mặt nhỏ nhắn kia của cô.

"Diệu Tinh, cô có khỏe không?" Thấy Tiêu Lăng Phong có vẻ dao động với Diệu Tinh, Đường Nhã Đình tiến lên, tức thời cắt đứt động tác của Tiêu Lăng Phong. Tiếng nói của Đường Nhã Đình cũng làm cho Tiêu Lăng Phong tỉnh táo lại. Hiện tại không được phép. Tiêu Lăng Phong, mày phải chịu đựng.

Diệu Tinh xoay mặt nhìn sang Đường Nhã Đình, Nhìn thấy mặt của cô ta Diệu Tinh cau mày đầy vẻ chán ghét. Mộ người phụ nữ ác độc như vậy, tại sao Tiêu Lăng Phong lại không thấy rõ được nhỉ? Nếu như là người khác, có lẽ Diệu Tinh còn có thể cam tâm tình nguyện một chút, nhưng đây lại là Đường Nhã Đình, cô thật không cách nào bình tĩnh nổi.

"Tôi không khỏe!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Lisa chết thật thê thảm!" Cô đứng dậy nói: "Trước khi chết cô ấy có nói, cô ấy đã bị người ta luân phiên cưỡng bạo. Cô ấy cho còn cho tôi xem những vết sẹo bóng ở trên người của cô ấy, thật thê thảm!" Đôi môi của Diệu Tinh có chút run rẩy: "Đường Nhã Đình có làm như vậy mà cũng bị gặp ác mộng sao? Cô đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, tại sao cô vẫn còn có thể tốt đẹp mà đứng ở chỗ này vậy? Tại sao người chết lại không phải là cô..."

"Trình Diệu Tinh, cô ở đây nói những gì đó?" Tiêu Lăng Phong cau mày. "Tại sao cô lại có thể nói ra những lời ác độc như vậy chứ?"

"Anh đau lòng sao?" Diệu Tinh cười hỏi. "Tiêu Lăng Phong, anh có biết rằng anh có bao nhiêu ngu xuẩn hay không?" Đôi môi Diệu Tinh run rẩy, "Chỉ có anh mới không nhìn thấy rõ sắc mặt của người phụ nữ này!"

"Trình Diệu Tinh." Đường Nhã Đình tức giận đẩy Diệu Tinh một cái, "Tôi có hảo tâm đến hỏi thăm cô, vậy mà tại sao cô lại có thể nói những lời miệt thị tôi như vậy?" Đường Nhã Đình lớn tiếng hỏi. "Tôi biết, cô giận tôi đã cướp đi Lăng Phong, nhưng mà... cô phải biết, anh ấy vốn chính là của tôi! Làm sao có thể bởi vì tức giận mà cô lại đẩy một tội danh như vậy tới trên người tôi chứ?"

"Cô chó giả bộ." Diệu Tinh cười nói. "Cô ngoại trừ chỉ biết giả bộ ra còn có thể làm cái gì nữa đây?" Diệu Tinh tiến tới gần. "Làm sao cô lại có thể ác độc như vậy, ngay cả đứa con của mình cũng không buông tha. Còn có chuyện gì mà cô không làm được nữa đây!" Diệu Tinh tiến lên thêm một bước: "Cô hại chết Mộ Thần, phá hủy Lisa khi còn sống! Đường Nhã Đình, cô cũng không sợ sẽ bị báo ứng sao?" Diệu Tinh lớn tiếng gào thét.

Đường Nhã Đình hoảng sợ lui về phía sau. "A!" cô ta kêu lên thành tiếng, bị dọa cho sợ liên ngã ngồi xuống dưới đất.

"Trình Diệu Tinh, cô làm cái gì vậy?" Tiêu Lăng Phong tiến lên nắm lấy cổ tay của Diệu Tinh.

"Anh sợ tôi làm tổn thương tới cô ta sao?" Diệu Tinh nhìn sang Tiêu Lăng Phong trần thuật. "Tiêu Lăng Phong, có khi nào anh từng bảo vệ tôi như vậy hay chưa? Tại sao anh lại không thể tin tưởng tôi dù chỉ là một lần?"

Trong lòng Tiêu Lăng Phong run rẩy mạnh mẽ một hồi, nhưng mà... Đau lòng quay lại vẫn chỉ là sự đau lòng, hiện tại anh vẫn phải diễn trò với cô một chút.

"Trình Diệu Tinh, mọi chuyện cũng đã qua rồi. Tôi không muốn nhắc lại nữa! Hôm nay cũng là do Nhã Đình nói phải tới thăm cô, tôi mới cùng cô ấy tới đây! Cô ấy có hảo tâm thăm hỏi cô, cô đâu gì cũng phải biết tốt xấu thế nào chứ!"

"A!" Diệu Tinh hiểu ra liền gạt đầu, "Thì ra là tôi được thom lây đây!" Diệu Tinh cười lên một tiếng ròn rã: "Tiêu Lăng Phong, anh lại coi người phụ nữ ác độc này như bảo bối. Anh có biết cô ta đã làm những kỹ thuật gì hay không?" Diệu Tinh lớn tiếng hỏi.

"Bất kể cô ấy đã làm gì thì mọi chuyện cũng đã qua rồi. Tôi không muốn cô cứ níu lấy những sai lầm đã qua kia để mà làm nhục cô ấy?" Tiêu Lăng Phong chậm rãi tiến tới gần Diệu Tinh. "Không phải là cô không yêu tôi đó sao? Diệu Tinh, cô làm như vậy đã khiến cho tôi cảm thấy là cô là đang ghen." Bộ dạng của Tiêu Lăng Phong cực kỳ giễu cợt, hình như là anh đang nói chế cười cô vậy!.

"Sai lầm!" Diệu Tinh cười. "Tiêu Lăng Phong, đó là mạng người đó, anh vậy mà lại có thể hời hợt đối với chuyện này được!" Diệu Tinh hét to. "Đúng như vậy đó! Mạng người kia cũng không hề có liên quan gì với cô ta hết. Đứa trẻ đã bị sảy trong tai nạn xe cộ. Mộ Thần bị chết đi là ngoài ý muốn. Lisa... bị người ta luân phiên cưỡng bạo, bị đánh tới phát điên, cũng đã chết rồi, không thể đối chứng được nữa!" Diệu Tinh thấp giọng nói xong, nước mắt từ trong tròng mắt cô rơi xuống. "Thì ra là, cái thế giới này thật không có công lý như người ta vẫn nói..." Cô thấp giọng nói xong, giống như là đã tuyệt vọng đối với hết thảy mọi chuyện rồi.

"Lăng Phong, anh đừng có nghe cô ta nói bậy, em không có, em không có!" Đường Nhã Đình hốt hoảng lắc đầu.

"Anh tin tưởng em!" Tiêu Lăng Phong cười một tiếng dịu dàng. "Đừng sợ!" Tiêu Lăng Phong dùng đầu ngón tay lạnh như băng lau nước mắt cho Đường Nhã Đình. Giọng nói của anh thật dịu dàng, nhưng mà trong mắt của anh, Đường Nhã Đình lại không thể tìm ra được một chút cảm xúc.

Còn có điều gì đã thương người ta hơn so với chuyện này nữa đây? Chuyện mới giễu cợt làm sao! Diệu Tinh cười trào phúng, cuối cùng cô cười ra thành tiếng.

Ha ha... Diệu Tinh cười. "Tiêu Lăng Phong, tôi cảm thấy thật đáng thương cho anh!" Cô dùng sức rút ra tay của mình ra: "Tôi đã từng giải thích rất nhiều với anh, nhưng mà cũng không sánh bằng một câu nói của cô ta! Tiêu Lăng Phong, rốt cuộc tôi đã biết, tôi ở trong lòng anh đã có một vị trí như thế nào rồi!" Diệu Tinh từ từ lui về phía sau, sau đó cô vịn lấy cái bàn để chống đỡ cho thân thể của mình.

"Trình Diệu Tinh, là cô đã phản bội tôi trước! Cô nói rất hay, giống như đây là lỗi của tôi vậy!" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Là do cô đã phản bội tôi, còn mang thai con của người khác nữa!"

"Anh muốn tôi phải nói bao nhiêu lần nữa thì anh mới tin tưởng đây? Tôi nói là không có phản bội anh, tôi không có!" Diệu Tinh kích động kêu lên: "Tiêu Lăng Phong, anh luôn miệng nói anh không tha thứ cho bất kỳ sự phản bội nào. Anh nhất định một mực quy kết cho tôi đã phản bội anh. Vậy còn Đường Nhã Đình thì sao? Nguyên tắc của anh bỏ đâu rồi?"

"Tôi vốn là một người không có nguyên tắc." Tiêu Lăng Phong cười khê. "Lại nói, nếu như phải ở cùng một chỗ với một người phụ nữ đã phản bội lại tôi, thay vì phải sống với một người phụ nữ mà trong lòng lại luôn nhớ tới một người đàn ông khác, thì không bằng tôi muốn một người phụ nữ yêu tôi sẽ tốt hơn rất nhiều." Anh chậm rãi tiến tới gần Diệu Tinh. "Người nói có đúng hay không!" Tiêu Lăng Phong cười lên một tiếng, khẽ nâng cái cằm của Diệu Tinh lên.

Diệu Tinh bị buộc đến góc tường, thân thể đành phải tựa vào trên vách tường. Đây chính là người đàn ông mà cô yêu hay sao, tại sao người đàn ông đó lại có thể tuyệt tình như thế, cũng chẳng thể phân biệt được thị phi thế nào... Diệu Tinh run rẩy cả người.

Tay của Tiêu Lăng Phong chống vào vách tường có chút run rẩy. Anh cũng hận thấu đối với những lời mà mình vừa mới nói ra này! Nhìn nước mắt ánh lên trong tròng mắt của Diệu Tinh, trong lòng anh cũng cực kỳ đau đớn. Tuy nhiên anh lại không có cách nào vượt lên để ôm cô vào trong ngực mình mà an ủi.

"Nhìn thấy bộ dạng uất ức này của cô, thật sự tôi cũng cảm thấy cực kỳ đau lòng." Khóe miệng Tiêu Lăng Phong chứa đựng nụ cười. "Khiến cho tôi không sao kiềm chế được chỉ muốn được thương yêu cô một phen thật tốt!" Tiêu Lăng Phong nói xong, lỗ mũi ghé sát lại gần. Diệu Tinh chán ghét quay mặt đi. Khóe môi Tiêu Lăng Phong sát qua gương mặt Diệu Tinh.

"Thật là không có cảm giác thành tựu!" Tiêu Lăng Phong mất hứng bệt môi ra, giống như đối với hết thảy chuyện này thực sự chỉ là do anh vui đùa. "Nhớ đấy, về sau hãy nhìn người cẩn thận một chút!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói, nở nụ cười về đây coi thường: "Cô xinh đẹp như vậy, kỹ thuật lại cừ khôi như vậy... Về sau không lo không có ai muốn. Cô có thể đi tìm Hạ Cẩm Trình, anh ta..."

Bốp! Một âm thanh chói chói bắt ngờ vang lên, một cảm giác nóng hừng hực làm Tiêu Lăng Phong khiếp sợ, anh bị cái tát kia làm cho nghiêng mặt đi. Nhưng anh vẫn ngơ ngác như vậy, hồi lâu mới xoay đầu lại.

"Hắc! Sự tức giận quả thật không hề nhỏ." Tiêu Lăng Phong cười đầy vẻ du côn. "Có một cái tát, như vậy tôi giờ đây đã không còn thiếu cô cái gì nữa rồi. Trình Diệu Tinh, từ nay về sau chúng ta sẽ không có bất cứ quan hệ gì với nhau nữa."

"Tôi đã bị mất đi nhiều như vậy, chỉ bằng một cái tát này mà anh nghĩ đã bồi thường lại đủ hay sao?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, anh quá coi trọng

bản thân mình rồi đó!" Diệu Tinh thở phào một hơi nhẹ nhõm. "Cho đến hôm nay, tôi như vậy cũng coi như đã hoàn toàn chết tâm rồi. Cảm ơn Tiêu thiếu gia đã dạy bảo." Diệu Tinh gần đến phát run người, nhưng cô vẫn cười đến xinh đẹp động lòng người như cũ. "Tôi sẽ tìm một người để gả đi. Tôi không cầu bất kỳ điều gì, chỉ cầu anh ấy tin tưởng tôi, yêu tôi..." Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong chăm chăm, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống..."Tôi rất muốn những người đã từng làm tổn thương tôi phải nhìn thấy tôi đang hạnh phúc..."

Thân thể Tiêu Lăng Phong chấn động. Diệu Tinh nói cô muốn sẽ lập gia đình. Trong lòng Tiêu Lăng Phong dấy lên một hồi đau đớn, thậm chí ngay cả việc hô hấp anh cũng không có cách nào thờ nổi. Một hồi lâu, anh mới gấp gáp hít thở được một hơi.

"Vậy thì tôi đây liền chúc cho cô được hạnh phúc, chẳng qua là... Trình Diệu Tinh, khi cô đang đi tìm được một người đàn ông tiếp nhận cô, thì sợ rằng trước hết cô lại phải nhìn thấy tôi được hạnh phúc trước..." Tiêu Lăng Phong nén nhịn đau đớn, cười nói. "Nếu như cô không ngại, tôi hi vọng cô có thể tới tham gia hôn lễ của tôi..."

Nếu không phải sau lưng còn vách tường, Diệu Tinh không biết mình liệu có thể còn đứng vững được nữa hay không.

"Hôn lễ sao?" Diệu Tinh cười. "Vậy thì xin chúc mừng! Hai người như vậy cũng coi như là ông trời đã tác hợp cho. Tôi sẽ đi đến, mang theo cả đứa con của tôi nữa. Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ dùng thời gian cả một đời mình, trọn to hai mắt để nhìn hai người xem có thể hạnh phúc được bao lâu..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 239: Đến tìm anh để nói cho rõ ràng

Thời gian, tựa như lập tức liền chậm lại. Bởi vì thân thể Diệu Tinh vẫn còn suy yếu, cho nên Trình Ngự và Khương Ngọc Khiết muốn Diệu Tinh ở lại trong bệnh viện thêm một thời gian nữa. Thời gian dường như mỗi ngày đều lặp đi lặp lại giống nhau. Diệu Tinh không nhớ rõ được thời gian, không nhớ rõ đến tận cùng mình đã ở trong bệnh viện được bao lâu rồi.

Bình yên, không phải là ở trong lòng cô vẫn khấn cầu đó sao! Nhưng khi hết thấy mọi chuyện thật xảy ra, Diệu Tinh lại tuyệt không cảm thấy vui vẻ. Trên mặt cô giờ đây rất khó nhìn thấy nụ cười. Mỗi ngày qua Diệu Tinh vẫn luôn chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, thất thần... Vô số lần, cô mơ thấy Tiêu Lăng Phong cùng với những lời nói tuyệt tình của anh. Sau đó cô từ trong mộng tỉnh lại, mồ hôi thấm ướt áo ngủ...

"Trình Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong, nó đã tuyệt tình như vậy, con còn có điều gì mà lưu luyến nữa chứ? Nó cũng đã sắp kết hôn rồi. Nó đã không tin con, muốn hủy bỏ đứa con của hai người như thế, @MeBau*diendan@leequyiddonn@ vậy mà con vẫn còn ở nơi này nhớ mãi không quên đối với nó sao!" Ha ha... Diệu Tinh cười lên một tiếng chua xót. Trên khóe mắt của Diệu Tinh lại ẩm ướt. Có lúc cô hận không hiểu làm sao mọi chuyện lại bị biến thành ra như vậy...

Nhìn đáng về con gái thống khổ, Khương Ngọc Khiết nóng nảy, nhưng lại cũng không thể tránh được.

Ngoài cửa sổ những giọt mưa lại tí tách rơi xuống. Diệu Tinh dựa người vào khung cửa sổ, ỳ cái trán vào trên thủy tinh, ánh mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ. Giống như bởi nhìn quá lâu, một giọt nước mắt từ trong đôi mắt của cô cử động đẩy một cái.

Tay Diệu Tinh che lên bụng thì lúc này cô mới phát giác ra trái tim của mình cực kỳ đau đớn. Tiêu Lăng Phong, anh thật sự lại có thể độc ác như vậy hay sao? Bỏ rơi em, bỏ rơi đứa bé này... Cảm tâm hình ở bên cạnh lên, Diệu Tinh liếc mắt nhìn, nhẹ nhàng vuốt ve đứa bé ở bên trong bụng.

"Bảo bảo, mặc dù con không có ba ba, đi@en*dyan(lee^qu.donn) nhưng mà mẹ và ông bà ngoại cũng sẽ rất yêu con."

Kết kết, cửa phòng bệnh của được ai đó mở ra. Trong lòng Diệu Tinh cả kinh, ba mẹ buổi sáng vừa mới trở về, phải đến buổi tối thì mới có thể tới được, bây giờ là người nào đến vậy? Đi ra ngoài, Diệu Tinh nhìn thấy có mấy bác sĩ rất xa lạ.

"Các người là ai?" Diệu Tinh hỏi. "Trình tiểu thư, có người nhờ và chúng tôi đến giúp ngài làm thủ thuật." Vị bác sĩ dẫn đầu nói xong, trong đôi mắt xẹt qua một cái nhìn lạnh giá như băng.

"Ông... Các người là ai, đi ra ngoài!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu, cô muốn đi ra bấm nút chuông gọi cấp cứu, nhưng nút bấm chuông gọi cấp cứu lại đã bị người ta cắt đứt trước một bước rồi!

"Trình tiểu thư, đừng đàn!lẽ quýđôn bây giờ thân thể của cô không được thuận tiện. Có gì cần làm, cô liền giao cho chúng tôi đi!" Vị bác sĩ nọ khẽ cười. "Đi lên giúp cho cô ấy một chút!"

"Các người đừng tới đây!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên.

"Trình tiểu thư, cô đừng sợ. Chúng tôi sẽ không làm thương tổn đến cô!" Bác sĩ dẫn đầu cười tàn nhẫn, nói. "Ngoan ngoãn, sẽ không đau đâu. Chẳng qua chỉ là lấy đứa nhỏ ra mà thôi!"

"Súc sinh!" Diệu Tinh bèn nhón hô to, "Tôi không cho các người làm tổn thương đến đứa bé của tôi. Tôi không cho!"

"Trình tiểu thư, chúng tôi cũng không muốn. Nhưng mà... Chúng tôi là được người khác nhờ vả, không có biện pháp nào!" Bác sĩ lắc đầu.

Được người nhờ vả? Được người nào nhờ vả đây? Tiêu Lăng Phong ư? Diệu Tinh cảm giác trong nháy mắt mình như bị rơi vào trong hầm băng. Tiêu Lăng Phong muốn giết chết đứa bé này sao? Tiêu Lăng Phong, anh thật thật là ác độc.

"Các người cút ngay! Tôi muốn gặp Tiêu Lăng Phong! Tôi muốn gặp Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh gào thét

"Trình tiểu thư, chớ uống phí sức lực như vậy. Tiêu thiếu gia không có thời gian gặp cô đâu. Cô hãy ngoan ngoãn nghe lời, chúng ta không nên làm khó lẫn nhau, có được hay không?"

"Các người không thể đụng vào đứa nhỏ!" Diệu Tinh ôm bụng mình thật chặt! Tiêu Lăng Phong, rồi anh sẽ phải hối hận. Anh làm thương tổn đến đứa bé này, rồi anh sẽ phải hối hận! Diệu Tinh run rẩy. Tiêu Lăng Phong đã từng nói rất nhiều lần như vậy, anh nói muốn cô xử lý đứa bé này. Nhưng mà cô không nghĩ tới, Tiêu Lăng Phong thật sự đã nói thì sẽ làm như vậy. Anh đã không cần cô nữa, còn muốn cướp đi đứa bé của cô. Một cái tay chống vào hộc tủ sau lưng, Diệu Tinh chống đỡ thân thể của mình. Muốn tôi phải nói thế nào thì anh mới tin tưởng đây là đứa bé của anh đây. Diệu Tinh cắn răng thật chặt. Làm thương tổn đến đứa nhỏ này, rồi anh sẽ phải hối hận, anh sẽ hối hận. Diệu Tinh nắm thật chặt quả đấm. Không, cô sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương đến đứa bé của cô. Cô phải đi tìm Tiêu Lăng Phong, đúng thế, phải đi tìm Tiêu Lăng Phong.

Có lẽ là bảo bảo trong bụng đã cho cô dũng khí. Diệu Tinh liền chạy thật nhanh ra khỏi phòng bệnh. Tay cô đỡ lấy bụng, nâng thân thể còng kèn lên mà chạy ở trong hành lang. Có lẽ trời cao cũng đang giúp cô, thời điểm cô vừa chạy tới nơi, đúng lúc cửa thang máy mở ra. Diệu Tinh một bước tiến nhanh vào trong thang máy. Cô tựa vào trên tường thang máy, đưa tay lên quệt mồ hôi.

"Bảo bảo, đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ con, sẽ bảo vệ con!" Chịu đựng sự đau lòng đang dâng lên cuộn cuộn, cô liếc mắt nhìn tấm hình trong tay. Cô muốn đi hỏi Tiêu Lăng Phong, hỏi anh tại sao lại có thể tàn nhẫn như vậy. Ngay cả con của mình mà anh cũng không buông tha.

Àm! Một tia chớp chói mắt phóng qua, tiếp theo là tiếng sấm đình tai nhức óc. Tay Diệu Tinh siết tà váy thật chặt, cổ đề xuống sợ hãi trong lòng. Cô bước nhanh đi ra khỏi bệnh viện. Diệu Tinh biết nhất định cô phải nhanh một chút, bằng không những người đó đuổi theo, thì tất cả đều hỏng hết.

Rồi! Tiêu Lăng Phong, anh đừng khinh người quá đáng, tôi đã nhẫn nhịn đối với anh như vậy còn chưa đủ sao? Đồ súc sinh! Hai hàm răng của Diệu Tinh cũng đang run rẩy. Anh đã phá hủy tất cả mọi thứ của nhà họ Trình tôi, phá hủy cuộc đời của tôi, hiện tại anh lại tới để giết chết đứa bé của tôi! Anh cho rằng anh là ai chứ!

Diệu Tinh đi run rẩy, thỉnh thoảng cô lại quay đầu nhìn lại, xem những người kia có đuổi theo mình hay không. "Bảo bảo, hiện tại con không được làm náo loạn, có biết hay không? Mẹ nhất định có thể!" Cô nói xong, không biết là đang an ủi đứa bé, hay là đang khích lệ mình. Diệu Tinh một đường chạy thẳng tới nhà trọ của Tiêu Lăng Phong. Bàn tay nhỏ bé đã có chút tái nhợt đi, bởi vì cô đã dùng sức quá mức, để siết chặt những ngón tay ở chung một chỗ.

Cô đứng ở cửa nhà trọ: "Tiêu Lăng Phong, anh ra đây!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu, kéo cửa nhà trọ ra. Nhưng mà khi cô đi vào, đúng là thực sự chỉ ngửi thấy mùi vị của bụi bặm sặc người.

Trong căn hộ, hết thấy tất cả mọi thứ đều còn nguyên vẹn. Nhưng mà ở trên mặt bàn đã chất chứa rất nhiều bụi bặm. Có thể thấy được, trong khoảng thời gian này, Tiêu Lăng Phong cũng không trở về nơi này. Trình Diệu Tinh, mày thật đúng là ngây thơ! Làm sao anh ta lại có thể còn ở nơi trong căn hộ nhỏ bé này kia chứ. Cô cười lên một tiếng khổ sở, lui về phía sau. Vì vội vàng, tấm hình từ trong tay của cô rơi xuống, thế nhưng cô lại hồn nhiên không hề hay biết...

Diệu Tinh khẽ vuốt ve bụng mình, thể lương tựa người vào trên khung cửa xù xì. Nơi này rõ ràng có nhiều hồi ức vui vẻ như vậy, nhưng mà chỉ trong một đêm, tựa như hết thấy đều không còn tồn tại.

"Trình Diệu Tinh, lúc này sao mày phải khổ như thế chứ. Anh ta đối xử với mày như vậy, tại sao mày còn khổ sở tự mình chuốc lấy bị coi thường, tự chuốc lấy cực khổ như thế?" Sờ sờ những chiếc lỗ trên sợi dây chuyền, tay của cô có chút run rẩy. Thời điểm ở tại biệt thự nghỉ dưỡng, Tiêu Lăng Phong nói muốn dùng sợi dây chuyền này để trói cả cuộc đời của cô lại ở bên người anh!

Không tính là lời thề, thế nhưng khi ấy cô lại cảm thấy vô cùng tốt đẹp, nhưng mà bây giờ...

Àm, lại một tiếng sấm rền vang làm cho Diệu Tinh thức tỉnh. Tựa như rất nhanh thời trời sẽ đổ mưa. Cô nhìn ngoài cửa sổ, lau vội nước mắt trên mặt rồi đi ra ngoài. Hôm nay cô nhất định phải đối mặt với Tiêu Lăng Phong, nhất định phải đối mặt...

Những nhánh cây bên cạnh đường đua đưa theo luồng gió thổi điên cuồng. Tầng mây áp xuống tới thật thấp, thật giống như muốn bao phủ hết thấy mọi thứ. Gió thổi thật lớn. Diệu Tinh có chút không giữ vững được thân thể. Mấy lần cô đã suýt nữa thì bị ngã xuống. Nhưng mà cô vẫn khó khăn bước đi. Cô phải bảo vệ đứa bé này bằng được! Cô sẽ không cho phép người nào làm tổn thương đến người nhà của cô...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 240-1: Con của cô tôi không lạ gì

Biệt thự của nhà họ Tiêu.

Lúc Diệu Tinh xuất hiện ở đó, Tiêu Lăng Phong có chút kinh ngạc. Anh nhớ không rõ mình đã bao nhiêu lâu rồi chưa từng nhìn thấy Diệu Tinh. Một tháng? Hai tháng? Hay là dài hơn nữa. Gặp mặt cô rồi anh mới biết, hóa ra so với những gì anh đã suy nghĩ, so với trong tưởng tượng của anh... Cô còn gầy hơn rất nhiều.

Thân thể nhỏ nhỏ của cô được bao gọn ở trong chiếc váy bầu rộng thùng thình, nhìn có vẻ càng thêm gầy yếu. Lúc ban đầu, anh còn cho là mình quá mệt mỏi nên mới xuất hiện ảo giác. Nhưng thời điểm Tiêu Lăng Phong đi tới bên người Diệu Tinh, thì anh mới biết đây đúng thật là Diệu Tinh. Tại sao cô lại đi tới đây vậy... Không phải là cô nên ở trong bệnh viện để nghỉ ngơi an thai đó sao?

"Làm sao cô lại đến nơi này như vậy?" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Cò đề xuống cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, Tiêu Lăng Phong tiến lên hỏi một câu. Trên mặt anh vẫn bộ dạng không thêm để ý chút nào như vậy, khiến cho Diệu Tinh cảm thấy đau lòng.

"Tôi tìm anh!" Diệu Tinh cố khắc chế giọng nói run rẩy khàn khàn khạc ra mấy chữ. Trời còn chưa có mưa, nhưng mà sợi tóc của cô đã ướt nhẹp, dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhìn qua cảm thấy thật đáng thương. Diệu Tinh nhìn người đàn ông trước mặt. Anh thế nhưng lại phải người đến bệnh viện nghĩ muốn hại chết đứa bé của cô. Thân thể nhỏ bé của cô hơi run rẩy. Dieenndkdan/leequhydonnn Không, trong lòng cô có một giọng nói phản đối lại ý nghĩ kia của cô. Có lẽ là chuyện không phải như là cô đã tưởng tượng...

Tiêu Lăng Phong nhìn sắc mặt Diệu Tinh trắng bệch, trong lòng có chút phát run. Hiện tại động tĩnh bên phía nhà họ Mộ cũng huyền ảo không nhỏ. Diệu Tinh thế nhưng lại tự mình chạy đến đây như vậy! Anh siết quá đấm thật chặt...

"Tôi tìm tôi?" Tiêu Lăng Phong nhíu mi. "Thế nào. Nhiều ngày không gặp, lại nhớ tới tôi rồi hả?" Tiêu Lăng Phong cười đến ác liệt. "Trình tiểu thư, tôi nghĩ rằng ngày đó chúng ta đã nói rõ với nhau rồi!" Anh cao ngạo trần thuật, "Tôi đã nói, về sau này chúng ta sẽ không có bất cứ quan hệ gì nữa. Hay là... cô hối hận rồi?" Tiêu Lăng Phong nhíu mi. "Nhưng mà... muộn rồi! diendkdan/leequhydonnn Lần trước ở bệnh viện, tôi dường như đã từng hỏi cô, không phải là cô vẫn rất thanh cao đó sao? Hiện tại thế nào? Trình Diệu Tinh lại vẫn sẽ hướng người khác cúi đầu hay sao?"

"Anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi!" Diệu Tinh thờ phỉ phò nói: "Tiêu Lăng Phong, không tự luyện thì anh sẽ chết sao?" Cô cắn răng.

Diệu Tinh kiên quyết phủ định. Tất cả đều nằm trong dự liệu, chẳng qua là cô vẫn còn cảm thấy trong lòng đau đớn triệt để như vậy.

"Vậy thì cô tới nơi này làm cái gì?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Mộ Sở không muốn đứa bé này nữa rồi, cho nên lại tới nói đây là đứa bé của tôi sao?" Tiêu Lăng Phong nói chế nhạo.

"Tiêu Lăng Phong, anh thật hèn hạ!" Diệu Tinh cắn hàm răng thật chặt: "Làm nhục tôi như vậy, anh sẽ cảm thấy trong lòng rất thoải mái sao?"

Thoải mái ư? Làm nhục em thì anh làm sao sẽ thoải mái được chứ! Diệu Tinh, em có biết là lúc này anh đang có bao nhiêu đau đớn hay không? "Không phải là cô đã sớm biết tôi là người hèn hạ, vô sỉ hay sao. Sau này lại còn nhiều hơn, tăng thêm thành hạ lưu..." Anh đề xuống nỗi đau trong lòng, cười trào phúng.

"Trời ạ! Tức chết đi được, cô tới đây muốn tìm tôi để ôn chuyện cũ sao?" Tiêu Lăng Phong giơ tay lên sờ sờ gương mặt Diệu Tinh lạnh như băng. "Ừ nhỉ! Suy nghĩ một chút, có vô số đêm mưa, chúng ta thật sự là đã cực kỳ chăm sóc nhau..."

"Anh đừng đụng vào tôi." Diệu Tinh chán ghét đưa tay gạt cánh tay Tiêu Lăng Phong ra.

"Nếu nhìn thấy tôi mà cảm thấy đáng ghét như vậy, thì còn tới tìm tôi làm gì? Muốn nhìn một chút xem tôi sống có được hạnh phúc hay không hả?" Tiêu Lăng Phong cười nói. "Yên tâm đi, chờ thời điểm đến, tự tôi sẽ đưa thiệp mời tới cho cô! Dầu gì, chúng ta cũng đã từng có một thời gian sống với nhau đầy phong hoa tuyết nguyệt kia mà."

Phong hoa tuyết nguyệt. Những hồi ức đầy trân quý của cô chỉ dùng những gì tốt đẹp để miêu tả, lại bị anh dùng bốn chữ như vậy để tàn phá. Nước mắt rơi xuống, Diệu Tinh khẽ cười lên một tiếng. Đối với một người đàn ông như vậy, mà còn có thể ôm ấp hy vọng gì nữa đây! Hít sâu một hơi, Diệu Tinh xoay mặt nhìn về phía Tiêu Lăng Phong.

"Tiêu Lăng Phong, anh đã nói. Chúng ta đã không còn có quan hệ gì nữa rồi, tại sao anh còn muốn gây sự với tôi?" Diệu Tinh hỏi. "Chẳng lẽ anh lại hẹp hòi như vậy, chính mình sống cuộc sống tốt như vậy rồi, sao vẫn còn ghi hận tôi?"

"Lời nói này của cô căn cứ từ đâu vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Diệu Tinh, đồ có thể ăn lung tung, nhưng lời nói thì không thể nói lung tung được!" Anh tiến lên một bước.

"Tôi biết, anh đã tìm được hạnh phúc của mình rồi. Anh không muốn nhìn thấy tôi, tôi cũng đã không xuất hiện ở trước mặt của anh. Tiêu Lăng Phong, anh còn muốn muốn thế nào nữa đây?" Diệu Tinh cắn răng nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Phong, về mặt của cô lúc này giống như hận không thể xé nát anh ra được vậy.

"Cô từ nơi xa chạy tới đây, không phải chính là chỉ để hung tợn nhìn tôi chằm chằm như vậy chứ! Chẳng lẽ bệnh viện cũng không chuyên đi tìm cô sao?"

Bệnh viện, trái tim Diệu Tinh như bị bóp chặt đau xót, có phải những người kia thật sự là do anh chỉ điểm hay không?

"Anh khôn kiếp!" Diệu Tinh mắng to giong tay lên dùng sức quăng một cái tát vào Tiêu Lăng Phong. Bốp! Theo tiếng vang chát chúa, một tia sấm chớp phóng qua phá vỡ phía chân trời. "Tiêu Lăng Phong, anh còn có tính người nữa không? Anh đã đoạt đi hết thầy mọi thứ của nhà ta vẫn không đủ, bây giờ còn tới muốn làm tổn thương đứa bé này nữa sao? Anh cho rằng anh là ai, anh có tư cách gì mà đối với tôi như vậy?"

"Tôi không phải ai, nhưng mà... Tôi muốn làm chuyện gì thì sẽ không có người nào có thể ngăn cản được tôi!" Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Cô đang nói cái gì vậy, anh lúc nào nghĩ muốn làm thương tổn đến đứa bé của cô kia chứ!

"Tiêu Lăng Phong, anh ngoại trừ gây tổn thương cho người khác, còn có thể làm cái gì nữa chứ! Anh ngoại trừ bắt nạt phụ nữ ra, anh còn có bản lĩnh nào khác nữa không?" Diệu Tinh rống to. "Có giỏi sao anh không đấu cùng với ông nội Mộ Sở đi!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên. "Đúng thôi! Anh cũng tự biết rõ, anh không đấu lại với bọn họ được, cho nên anh chỉ biết ức hiếp những người nhỏ yếu mà thôi! Tiêu Lăng Phong, anh có phải là đàn ông hay không vậy?" Trong con thịnh nộ Diệu Tinh nói mà không lựa lời.

"Diệu Tinh, chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, tôi có phải là đàn ông hay không, chẳng phải cô là người rõ ràng nhất hay sao?" So sánh với Diệu Tinh đang kích động, Tiêu Lăng Phong ngược lại, lại tỉnh táo hơn rất nhiều. Anh nhìn Diệu Tinh nói năng lỗ mãng thiếu suy nghĩ, ánh mắt thoáng vẻ coi thường, giống như đang quan sát một người phụ nữ ai cũng có thể làm chồng được. "Có muốn tôi dùng hành động để nói cho cô biết một lần nữa, tôi là đàn ông hay không?"

"Anh..."

"Ngoan ngoãn trở về đi thôi! Không nên chạy loạn khắp nơi, nếu không... Tôi thật lo lắng cô sẽ có chuyện gì đó xảy ra!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng, anh vệt tóc mai của Diệu Tinh ra. Diệu Tinh, hãy cho anh một chút thời gian, chờ anh giải quyết hết thầy nơi này, anh sẽ giải thích rõ ràng hết thầy với em! Cho nên, hãy chờ anh...

Chính là uy hiếp. Diệu Tinh tuyệt vọng nhìn Tiêu Lăng Phong

"Anh cho rằng tôi là gì của anh chứ?" Diệu Tinh dùng sức vệt tay của Tiêu Lăng Phong ra: "Tại sao tôi lại phải lời định đoạt của anh chứ! Tiêu Lăng Phong, anh có tư cách gì mà quyết định thay tôi đây? Tôi sẽ không bao giờ để cho anh định đoạt mình nữa, tôi chịu bị sự uy hiếp của anh đủ rồi!"

"Nói lâu như vậy rốt cuộc là em đang nói cái gì vậy hả?" Trong lời nói của Tiêu Lăng Phong mang theo ba phần nghiêm túc, bảy phần hài hước.

"Tiêu Lăng Phong, anh dám làm, lại không dám thừa nhận sao? Tại sao anh nhất định cứ phải gây khó khăn cho tôi như vậy?" Diệu Tinh hỏi. "Anh làm cho tôi bị tổn thương vẫn còn chưa đủ sao? Rốt cuộc phải làm thế nào thì anh mới nguyện ý bỏ qua cho tôi đây!"

Bỏ qua cho cô? Cái gì gọi là bỏ qua cho cô? Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh.

"Cô đã làm cho tôi phải chịu sự khuất nhục lớn như vậy, tại sao cô cảm thấy tôi phải bỏ qua cho cô chứ?" Tiêu Lăng Phong nhún mi hỏi. "Giống như thời điểm tôi năm tuổi, nhìn mẹ buồn bực không vui bởi vì bị ba ba phản bội, tôi đã tự nói với mình, tôi sẽ khiến cho người đã phản bội lại tôi phải trả giá thật lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240-2: Con của cô tôi không lạ gì 2

Cho nên, anh thực sự vẫn còn ghi hận đứa bé này, cho nên anh muốn giết nó... Trong lòng của anh đã nhận định chính là cô phản bội lại anh.

"Tiêu Lăng Phong, đó là do anh tự rước lấy nhục. Tôi đã nói bao nhiêu lần, tôi không có phản bội anh. Tôi không có." Diệu Tinh kích động kêu lên, "Anh nói ra lời như vậy, sao anh lại không cảm thấy là chính anh đang tự đánh vào mặt của mình hay sao? Mỗi lần anh cũng đều dùng những lời nói qua loa tắc trách như vậy để nói tôi, nhưng là kết quả... chẳng phải là anh vẫn còn dây dưa cùng với Đường Nhã Đình đó sao! Tiêu Lăng Phong, tại sao anh đối xử không công bình với tôi như vậy?"

"Tôi cho là cô sống cùng tôi lâu như vậy, cô đã sớm hiểu, ở trong cái thế giới này vốn chính là không công bình. Bằng không, cô sẽ không chịu uất ức ở bên cạnh tôi lâu như vậy. @MeBau*diendan@leequyddomn@ Lisa cũng không trở thành xác chết mà cũng không có cách nào bày tỏ của mình cho người khác, không lấy được sự trừng phạt đối với người đã làm hại đến cô ấy." Anh cũng sẽ không bị sự uy hiếp mà phải rời khỏi người phụ nữ mà mình yêu thích.

Một tia chớp rạch qua phá vỡ bầu trời. Ánh sáng miễn cưỡng chiếu rọi lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Diệu Tinh. Rầm rầm... trong nháy mắt tiếng sấm lại nổ vang. Cả người Diệu Tinh liền run lên một cái.

"Cho nên, Tiêu Lăng Phong, anh nhất định bắt tôi phải trả giá thật lớn, có phải hay không!"

"Đúng thế!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. "Tôi muốn những người đã làm tổn hại tôi cùng làm thương tổn đến người tôi yêu đều phải trả giá thật lớn!" Tiêu

Lăng Phong nghiêm túc nói xong, thế nhưng câu nói này khi Diệu Tinh nghe được lại hiểu sang một ý nghĩa khác.

Mưa trong nháy mắt đã trút nghiêng xuống. Diệu Tinh cắn môi thật chặt. Anh đã thừa nhận...

"Tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy?" Diệu Tinh lạnh run lấy bối. "Vì Đường Nhã Đình, anh thật sự có thể không để ý tới gì khác thật sao?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, nếu như anh làm nhiều như vậy, thực sự chỉ vì muốn trừng phạt sự phản bội, vậy thì tôi nói lại lần nữa cho anh biết, đây là đứa bé của anh! Nó chính là đứa con của anh!" Diệu Tinh khóc nói ra một câu: "Tiêu Lăng Phong, tại sao tôi nói cái gì anh cũng không chịu tin tôi, tại sao ngay cả thời gian hai tháng nữa thôi mà anh cũng không muốn cho tôi! Tồn thương đến đứa bé, rồi sau này anh sẽ phải hối hận, anh sẽ phải hối hận..."

"Tôi, Tiêu Lăng Phong này cho tới bây giờ đều không làm những chuyện hối hận! Cho nên, cô đừng nên làm lãng phí thời gian nữa, hãy nhanh đi về đi, không nên ở tại nơi này để tự rước lấy nhục nữa..." diệu☆đoàn☆qủyđoàn Tiêu Lăng Phong nắm chặt tay lại nói.

"Tiêu Lăng Phong, anh muốn tôi phải nói thế nào thì anh mới có thể tin tôi được một lần đây?" Diệu Tinh kéo tay Tiêu Lăng Phong. "Đứa bé cũng đã sắp ra đời rồi, tại sao anh nhất định phải bắt nó chết. Nó cũng là con của anh mà..." Diệu Tinh gào thét nghe thật thê lương: "Tôi cầu xin anh bỏ qua cho đứa bé có được hay không?"

Tay của Tiêu Lăng Phong khẽ run lên một cái. Tay của Diệu Tinh lạnh quá. "Đứa bé của tôi sao?" Trình Diệu Tinh, chính cô cũng nói rồi đó. Đứa bé có phải là của tôi hay không, có lẽ mấy tháng sau cũng sẽ có thể chứng minh được, nhưng mà sự phản bội của cô... Trình Diệu Tinh, dĩ nhiên, đàn, lè, quý, đồn điều mà tôi căm ghét nhất trên cuộc đời này chính là, chia xẻ đồ cùng với người khác, nhất là phụ nữ!"

Tiêu Lăng Phong chậm rãi tiến tới gần Diệu Tinh. Anh không để lại dấu vết, bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Diệu Tinh, muốn cho cô được ấm áp hơn một chút, đồng thời cũng cố gắng không muốn kích động tổn thương cô, chỉ muốn lúc này cô rời đi thôi.

"Tiêu Lăng Phong, anh cứ luôn mồm luôn miệng nói đứa bé này không phải là của anh, vậy thì anh có tư cách gì để giết nó đây?" Diệu Tinh rung rung hỏi

"Nhưng đây cũng không phải là câu mà cô cũng đã luôn mồm luôn miệng nói ra hay sao. Nếu cô đã nói như vậy, thì tôi liền có tư cách rồi nhỉ, có phải hay không..."

Ha ha... Diệu Tinh cười lên một tiếng thê thảm. "Hay lắm, không phải là anh vẫn luôn hoài nghi đó sao?" Cô gật đầu. "Vậy thì hiện tại tôi nói cho anh biết một câu nói thật, đứa bé này cũng không có một chút quan hệ nào với anh hết!"

"Cho nên, lúc này là cô thừa nhận cô đã phản bội tôi?" Nghe lời Diệu Tinh vừa nói..., Tiêu Lăng Phong đưa tay kéo Diệu Tinh tới gần: "Cô mạo hiểm mưa to để chạy tới nơi này chính là vì muốn nói cho tôi nghe chuyện này, có phải không?"

"Tiêu Lăng Phong." Diệu Tinh nghẹn ngào. "Anh có nhớ không? Mấy tháng trước anh cũng đã nói, nếu đứa bé đúng là con của anh, vì thế anh có quyền quyết định sự sống chết của nó. Vậy thì bây giờ tôi cho anh biết, nó không phải là con của anh, không phải..." Diệu Tinh thống khổ nói một câu, "...cho nên anh không thể đụng vào nó. Không thể!" Diệu Tinh kích động kêu to.

"Không phải của tôi..." Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng ní non. "Trình Diệu Tinh, rốt cuộc câu nói kia của cô là thật sao?" Anh hỏi. "Trước một khắc cô còn nói đứa bé là của tôi, hiện tại, tại sao đột nhiên cô lại đổi lời nói như vậy hả?" Anh nắm lấy hai gò má của Diệu Tinh.

"Tiêu Lăng Phong, là anh đã ép tôi." Diệu Tinh vô lực nói. "Tôi đã nói, đây là đứa bé của anh, nhưng mà anh không tin, còn muốn giết nó. Hiện tại... Tôi cho anh biết, đứa bé không phải là con anh, không phải..."

Nghe lời nói này của Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong giật đến phát run người. Giờ phút này anh không có tâm tình để phân tích lại ý tứ trong lời nói kia của Diệu Tinh, đến tột cùng là như thế nào nữa.

"Rốt cuộc cô đã thừa nhận rồi sao?" Tiêu Lăng Phong cười lạnh. "Tốt lắm, nếu như nó đã không phải là đứa bé của tôi, vậy thì... nó lại càng đáng phải chết hơn!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng khạc ra mấy chữ. Hơi thở lạnh như băng phun ở trên mặt Diệu Tinh.

"Cho nên, vô luận như thế nào, anh cũng muốn đứa bé này chết!" Diệu Tinh trần thuật. "Tại sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy?" Diệu Tinh thất thần hỏi. "Tại sao anh lại có thể làm như vậy chứ?" Trong mưa to, Diệu Tinh ní non, người như bị rã rời ra. Cô mệt mỏi từ từ ngồi xuống. "Rốt cuộc tôi đã thiếu anh cái gì, tại sao anh lại muốn giết chết đứa bé của tôi."

Mưa ào ào rơi xuống dưới đất, hất lên trên thân hai người. Ngón tay Diệu Tinh nắm lấy mặt đất thật chặt, đầu ngón tay cô bị mài rách nát đến chảy máu.

Ở phía xa nhìn hồi lâu, Đường Nhã Đình từ từ tiến lại gần. Tại sao Trình Diệu Tinh lại ở chỗ này, ở bệnh viện bên kia đã xảy ra vấn đề gì rồi sao? Thật là một lũ phế vật...

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình khẽ gọi một tiếng. "Sao vậy?"

Tiêu Lăng Phong xoay người lại, nhìn thấy Đường Nhã Đình, một khắc kia, anh tự tay kéo cô ta đến bên cạnh mình, cố ý thân mật ôm lấy cô ta.

"Tại sao tôi không thể làm như vậy chứ?" Tiêu Lăng Phong đặc ý nhìn Diệu Tinh. "Sự phản bội của cô chính là sự sỉ nhục cả đời này của tôi. Trình Diệu Tinh, tôi đã nói rồi, tất cả những người phản bội tôi, tôi đều muốn bọn họ phải trả giá thật lớn."

"Muốn tôi phải nói thế nào thì anh mới chịu bỏ qua cho đứa bé đây!" Diệu Tinh ngẩng lên đầu về đầy vô lực. "Nó thật sự chính là con của anh, tại sao anh nhất định phải bắt nó chết..." Diệu Tinh run rẩy, những giọt nước mắt tràn ngập tuyệt vọng tràn đầy trong khóe mắt cô: "Ngay cả cốt nhục của mình mà anh cũng không chịu buông tha. Anh cũng không sợ sẽ gặp báo ứng sao?" Diệu Tinh gào thét, tiếng gào của cô bị tiếng sấm ầm ầm che lấp đi...

Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười, "Rốt cuộc thì tôi nên tin tưởng câu nói nào của cô đây? Vậy thì thế nào, đứa bé... cũng có thể có lại. Con của cô, cho tới bây giờ tôi cũng không lạ gì!" Tiêu Lăng Phong nhìn chằm chằm và sắc mặt trắng bệch của Diệu Tinh, về mặt khinh bỉ.

Bà vai Diệu Tinh rũ xuống vô lực.

"Không phải là cô đã nói tôi nghĩ muốn giết đứa bé của cô đó sao? Trình Diệu Tinh, hôm nay tôi nói cho cô biết, đúng thế, tôi chính là muốn giết nó! Bất kể nó là con của Mộ Sở, hay là con của ai, nó đều... phải chết!" Tiêu Lăng Phong tàn nhẫn nói ra một câu: "Cô cũng đã nhìn thấy rồi đó, hiện tại Nhã Đình đã mang thai. Cho nên, hợp đồng của chúng ta hiện tại bắt đầu có thể hủy bỏ được rồi! Tôi giờ đã sắp làm ba ba. Hiện tại. Tôi đã không còn cần đến cô nữa!" Tiêu Lăng Phong đỏ mắt nhìn chằm chằm thật chặt vào cái bụng của Diệu Tinh đang nổi lên cao cao.

"Bởi vì cô ta mang thai!" Diệu Tinh thất thần ní non. "Đứa bé của tôi thì sao, đứa bé của tôi phải làm sao bây giờ... Nó được coi là cái gì?"

"Cô đã không biết bây giờ phải làm sao, vậy thì để tôi giúp cô. Hãy giết nó đi, sau đó để nó được chôn theo đứa bé của Nhã Đình đã bị cô hại chết!" Lời nói lạnh như băng của Tiêu Lăng Phong vang lên, hòa cùng với tiếng sấm nổ vang...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 241: Chỉ nghĩ muốn ôm cô vào trong ngực

Tiếng sấm nổ ầm ầm, lỗ tai Diệu Tinh vang lên ong ong, cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Anh, anh nói... cái gì?" Diệu Tinh khó khăn khạc ra mấy chữ. Mình đã nghe lắm, có phải hay không?

"Tôi nói, muốn đứa con của cô chết theo đứa con của Nhã Đình!" Tiêu Lăng Phong ngồi xổm xuống nắm lấy cái cằm của Diệu Tinh. Trong nháy mắt, tiếng sấm lại vang lên, chiếu sáng gương mặt trắng bệch của Diệu Tinh cùng với sự quyết tuyệt trong mắt Tiêu Lăng Phong. Một màn này thực quen thuộc biết bao nhiêu. Giờ phút này Diệu Tinh thể nhưng có muốn khóc cũng không thể khóc được, cô đã hoàn toàn mất đi chút sinh lực cuối cùng của mình. Cánh tay Diệu Tinh chống đỡ ở trên mặt đất, mới miễn cưỡng trụ đỡ cho cơ thể cô không bị ngã xụi xuống.

"Hừ!" Diệu Tinh cười khò. Làm thế nào bây giờ? Cô thật sự không biết nên nói những gì, lời nói kia của anh mà cô đã nghe có nghĩa là bất kể đứa nhỏ này là của ai, cũng đều phải chết? @MeBau*diendan@leequyddonn@ Nhưng mà, tại sao cô lại cảm thấy... lạnh quá, trong lòng cô lạnh quá...

"Trở về đi thôi!" Tiêu Lăng Phong vỗ vỗ lên gương mặt của Diệu Tinh. "Hiện tại trời đang mưa rất to. Coi như cô không thể thông suốt lo nghĩ cho mình, thì xin cô cũng phải suy nghĩ một chút cho đứa nhỏ ở trong bụng cô chứ!"

"Tiêu Lăng Phong, từ trước đến giờ tôi chưa từng bao giờ có ý nghĩ muốn lợi dụng đứa nhỏ này để đổi lấy được cái gì từ trên người anh. Anh cảm thấy tôi cần thiết phải lừa gạt anh hay sao?" Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. Trận mưa to đã xối lên thông suốt cả người cô. Trên mặt cô lại càng không thể phân định rõ chỗ nào là nước mưa, chỗ nào là nước mắt... "Muốn tôi phải làm thế nào thì anh mới có thể bỏ qua cho đứa bé này đây?" Diệu Tinh hỏi một câu về đầy bất lực. Giống như bất cứ người nào trước khi chết vẫn cố gắng gượng gượng một chút cuối cùng. Biết rất rõ ràng là sẽ phí công, nhưng mà vẫn như cũ, không muốn buông tha.

"Dù như thế nào tôi cũng đều muốn sẽ không bỏ qua!" Tiêu Lăng Phong cắn răng. Giờ phút này, không khó nhìn ra là đã có người đi tới bệnh viện. Bọn họ muốn giết chết đứa bé này, cho nên, Diệu Tinh tin tưởng lời nói của những người đó, cho rằng chính anh là người đã sai khiến...

Ha ha... Còn có điều gì đáng buồn hơn so với hai người bọn họ nữa đây! Rõ ràng luôn miệng nói là yêu lẫn nhau, nhưng mà... lại không muốn tin tưởng lẫn nhau. Ví dụ như việc anh không tin thân phận của đứa bé này, còn Diệu Tinh nhất định một mực nói là anh muốn giết chết đứa bé này vậy...

"Trở về đi thôi!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong đã có vẻ run rẩy." Trình Diệu Tinh, về sau trong cuộc sống của chúng ta, dĩ●n☆đ●àn●l●☆q●uýđ●ôn sẽ không bao giờ còn có một chút xú giao tiếp nào nữa..." Tiêu Lăng Phong nói xong liền hất mặt của Diệu Tinh ra, quyết tuyệt rồi đi. "Đừng tiếp tục đứng ở phía ngoài nữa, chúng ta vào nhà đi thôi!" Tiêu Lăng Phong ôm Đường Nhã Đình xoay người, tay của anh không ngừng dùng sức, giống như muốn bóp vỡ xương của Đường Nhã Đình ra vậy. Đường Nhã Đình rất đau, nhưng mà cô ta vẫn cố gắng chịu đựng sự đau đớn, thuận thế tựa vào trong ngực của Tiêu Lăng Phong.

"Tiêu Lăng Phong!" Thấy Tiêu Lăng Phong tránh ra, Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên.

"Chớ nói cái gì đến cái chuyện đứa trẻ trong bụng cô chính là của tôi nữa. Trình Diệu Tinh, cô nói chưa ngán, nhưng mà tôi nghe cũng đã ngán lắm rồi!" Tiêu Lăng Phong nói xong, trong nháy mắt, mưa lại rơi lớn hơn. Tiêu Lăng Phong kiên quyết xoay người bỏ đi, để một mình Diệu Tinh ở lại trong nước mưa lạnh như băng...

"Tiêu Lăng Phong!" Thấy Tiêu Lăng Phong đã xoay đầu lại rồi nhưng cũng vẫn chưa rời đi ngay lập tức, Diệu Tinh tiến lên kéo Tiêu Lăng Phong lại: "Anh không thể đi!" Giọng nói của Diệu Tinh run rẩy, mang theo một chút van cầu.

"Không đi ở lại nơi này để cùng gặp mưa với cô hay sao?" Tiêu Lăng Phong nhún mi lại: "Tôi khuyên cô cũng không cần uổng phí tâm cơ làm gì nữa!" Tiêu Lăng Phong nói một câu tàn nhẫn, quyết tâm rút tay mình ra. "Chúng ta vào đi thôi!" Tiêu Lăng Phong cố ý hôn nhẹ lên gương mặt Đường Nhã Đình.

Lập tức như ý muốn. Đường Nhã Đình cũng ngênh hóp cười duyên. Cho dù là giả, nhưng cô ta cũng nghĩ muốn làm ra vẻ rất hạnh phúc..." Tiêu Lăng Phong, rồi anh sẽ phải hối hận, tôi sẽ làm cho anh phải chịu trách nhiệm tất cả đối với những gì mà anh đã làm đối với tôi. Nếu như anh nghĩ muốn dám làm tổn thương đến đứa nhỏ của tôi, cho dù phải chết, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh, tuyệt đối sẽ không..." Diệu Tinh lớn tiếng gào thét.

"Cô nghĩ muốn như thế nào, đó là chuyện của cô!" Tiêu Lăng Phong cắt đứt lời nói của Diệu Tinh sau đó xoay bước rời đi, đi về phía nhà. Diệu Tinh đứng tại chỗ, nhìn Tiêu Lăng Phong từng bước từng bước đi xa dần. Ha ha... những giọt nước mắt nóng bỏng chảy qua gương mặt của cô, cảm giác nóng rực thật rõ ràng như vậy. Tiêu Lăng Phong, anh thật sự muốn làm những chuyện tàn nhẫn như vậy thật sao...

Tiêu Lăng Phong đi vào trong nhà. Ở phía sau cánh cửa đóng kín, anh rút cánh tay của mình ra khỏi tay Đường Nhã Đình vẻ đầy chán ghét.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình uất ức ní non. "Anh làm sao vậy?" Đường Nhã Đình biết rõ rồi còn hỏi.

"Đã không còn kịch vui để xem nữa rồi, cô còn muốn diễn trò để cho ai nhìn đây?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"..." Đường Nhã Đình cúi đầu. Đúng vậy, tác dụng của cô ta bất quá cũng chỉ là để diễn trò mà thôi. Tay nắm lấy váy áo thật chặt, Đường Nhã Đình cắn răng, mỗi lần chỉ có ở trước mặt Trình Diệu Tinh, thì Tiêu Lăng Phong mới sẽ phá lệ tỏ ra dịu dàng với cô...

"Lăng Phong, anh lợi dụng em như vậy mà không cảm thấy tàn nhẫn hay sao?" Đường Nhã Đình hỏi. "Coi như là qua sông rút cầu, anh cũng không nên phải tuyệt tình như vậy chứ?"

"So với sự tàn nhẫn, tôi làm sao có thể so bì mà vượt qua cô được?" Tiêu Lăng Phong cười, "Cô cho rằng tôi thật sự không biết cô đã làm chuyện gì đối với Lisa hay sao?" Tiêu Lăng Phong buồn cười hỏi.

Đường Nhã Đình ngẩn ra. "Tôi không muốn quan tâm đến chuyện này, là bởi vì tôi cảm thấy chuyện này không có mối liên quan gì quá lớn đối với tôi. Đường Nhã Đình, khi cô lần lượt bỏ qua các cơ hội mà tôi đã cho cô, thì tôi liền đã hoàn toàn không còn ôm chút hy vọng nào đối với cô nữa rồi. Tôi không thể trông cậy vào một chút nhân tính có thể còn tồn tại trong cô nữa rồi!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền tiến tới gần Đường Nhã Đình.

Rầm! Đường Nhã Đình tựa người vào trên ván cửa, nhìn lại Tiêu Lăng Phong, lại là cái ánh mắt lạnh như băng kia.

"Có phải là cô đã phái người đi đến bệnh viện hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi, đột nhiên anh nắm lấy cổ của Đường Nhã Đình. "Không được tiếp tục làm những chuyện gì không nên làm nữa, nếu không..." Tay của anh chậm rãi dùng sức. "Hừ! Không cần phải hoài nghi đối với tôi, Đường Nhã Đình lại càng không nên tìm cách giờ trò đùa bốn bịp bợm gì thêm đối với tôi, nếu không, tôi sẽ giết cô..." Tiêu Lăng Phong nói xong, phả hơi thở lạnh như băng lên trên mặt của Đường Nhã Đình.

Thân thể Đường Nhã Đình có chút run rẩy. Giết cô sao? Trong lòng Đường Nhã Đình đau đớn một hồi. Tiêu Lăng Phong, rốt cục anh đã nói ra lời trong tim của mình rồi sao? Ha ha... Nước mắt từ trong tròng mắt Đường Nhã Đình rơi xuống. Coi như anh hận không được giết tôi, thì tôi cũng muốn Diệu Tinh của anh phải chết theo.

Ngoài cửa sổ, Diệu Tinh ngồi ở trong mưa hồi lâu, rốt cục cô cũng đã có sức lực để đứng dậy. Diệu Tinh cười, nhưng tiếng cười bị tắc nghẹn lại, không phát ra được âm thanh nào. Cô nhìn phòng ốc ở trước mắt. Tiêu Lăng Phong, tôi muốn anh sẽ phải hối hận, tôi bảo đảm. Diệu Tinh dùng sức giật chiếc ghế chuyển trên cô xuống. Tiêu Lăng Phong, từ giờ khắc này trở đi, tôi và anh ân đoạn nghĩa tuyệt...

"Không, giữa chúng ta tuyệt đối không có ân, nếu có bất quá chỉ là hận cũ thêm thù mới..." Diệu Tinh lung la lung lay lao đảo đi ra ngoài. Con cuồng phong thổi ào ạt, hất những giọt mưa vỗ vào ở trên người của cô. Nước mắt cô lăn xuống. Trên đất, còn có một mảng màu đỏ chưa kịp tàn đi...

Diệu Tinh cứ lao đảo lung la lung lay đi trên đường. Trên chiếc váy màu trắng dính những vệt màu đỏ đẹp đẽ, sau đó từ lan tràn ra khắp trên váy ướt đầm... Mãi cho đến lúc, những giọt màu đỏ đó theo tà váy ướt nhỏ giọt xuống, bắt đầu phát ra những giọt màu đỏ nhàn nhạt...

Tiêu Lăng Phong ở trong phòng khách tâm phiền ý loạn, phát tiết hết những tức giận trong lòng. Tiếng cười nói thê lương của Diệu Tinh thỉnh thoảng lại vọng về ở bên tai anh. Đột nhiên Tiêu Lăng Phong cảm thấy rất bất an, anh nắm lấy chum chìa khóa xe đi ra ngoài.

Sắc trời càng ngày càng đậm, tiếng sấm cũng càng ngày càng phát ra vang dội. Tiêu Lăng Phong chậm rãi đi tới trong sân, ở dưới một gốc cây anh chợt nhận được chiếc giấy chuyển. Diệu Tinh! Em đã hoàn toàn chết tâm đối với anh rồi, có phải hay không. Em đã cho anh rất nhiều cơ hội như vậy rồi, Diệu Tinh, em hãy tha thứ cho anh thêm một lần nữa đi...

Ngồi vào trong xe, Tiêu Lăng Phong nghĩ muốn đi theo Diệu Tinh. Anh biết rất rõ rằng giờ phút này, anh vẫn không thể đến gần cô được, nhưng trong lòng anh cảm giác nghĩ muốn được nhìn thấy cô lại mãnh liệt như vậy...

Diệu Tinh đi ở trên đường cực kỳ khó khăn. Bụng của cô càng ngày càng đau. Cô gần như không thể đứng thẳng được thân thể lên nữa. Trên đường cái, xe lui tới trên đường cũng không nhiều. Diệu Tinh từ từ đi tới ngã tư phố thì cô dừng bước lại, đứng thẳng thân thể, ngẩng đầu lên. Kết thúc, hết thảy, cũng đều kết thúc rồi...

Tiêu Lăng Phong ngồi ở trong xe, anh nhìn thấy Diệu Tinh dừng lại, nhìn máu đỏ đã thấm ướt cả trên chiếc váy của cô... Trong nháy mắt, tim của anh đập mạnh như trống làng! Diệu Tinh...

Diệu Tinh đứng tại chỗ. Ánh đèn xe sáng chói mắt làm cho cô không thể nào mở mắt ra nổi. Nhưng mà tiếng động cơ xe cô lại cảm thấy rất quen thuộc. Đây là xe của Tiêu Lăng Phong xe, anh tới đây để làm cái gì?

Tiêu Lăng Phong nóng nảy cũng đạp thắng xe, muốn dừng lại để xem tình hình của Diệu Tinh một chút. Nhưng mà anh đã đạp thắng xe tới tận cùng rồi, nhưng sao lại không thấy xe dừng lại, mà ngược lại tốc độ xe lại nhanh hơn. Nguy rồi, anh thăm hô ...

Diệu Tinh ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn chiếc xe của Tiêu Lăng Phong đang xông lại. Tiêu Lăng Phong, anh thật sự tàn ác như thế hay sao?

Tiêu Lăng Phong hốt hoảng quẹo cua. Chiếc xe nhanh chóng chuyển qua một bên, mà đổi lại thành một chiếc xe con vì tránh né xe của Tiêu Lăng Phong nên đã thẳng tắp vọt tới Diệu Tinh.

Rầm! Theo tiếng va chạm nặng nề, thân thể Diệu Tinh bị văng lên thật cao, sau đó rơi xuống trên mặt đất. Một con đau đớn bèn nhón ập tới, Ý thức của Diệu Tinh đã tan rã. Cô dùng sức cố mở mắt, nhưng bị máu tươi làm cho tầm mắt của cô trở nên mờ hồ. Diệu Tinh nhìn xe càng chạy càng xa. Cô cứ như vậy nằm ở trong nước mưa lạnh như băng, cảm thấy máu tươi đang chảy ra, cảm giác thấy sinh mệnh cô đang mang trong bụng từ từ chạy mất...

Ầm! Một tiếng sấm lớn lại vang lên thảm thiết. Diệu Tinh nhắm mắt lại. Những giọt mưa to phủ kín trên mặt cô, hòa tan những giọt nước mắt từ trong tròng mắt của cô đang chảy ra...

Chiếc xe của Tiêu Lăng Phong nặng nề đụng vào bức tường thấp ở ven đường. Xe đã bị biến hình nghiêm trọng. Tiêu Lăng Phong phí sức tháo giây nịt an toàn ra. Cửa xe đã không cách nào mở ra được. Từ trong cửa sổ thủy tinh bể tan tành nhìn sang, anh nhìn thấy Diệu Tinh nằm ở trên mặt đất. Cách một khoảng cự ly xa như vậy, anh cũng có thể nhìn thấy bên dưới người cô là một mảng lớn máu đỏ chói mắt.

"Diệu Tinh, em không nên có chuyện." Tiêu Lăng Phong phí sức gào thét, sau đó anh cố gắng leo ra ngoài từ cửa xe trước mặt. Thủy tinh bị vỡ tan tành đâm vào trong lòng bàn tay của anh, nhưng mà anh cũng không kịp cảm thấy đau đớn. Chỉ nghĩ muốn đi ra nhanh hơn một chút để đến xem Diệu Tinh thế nào, nghĩ muốn ôm cô vào trong ngực...

Rầm! Thật vất vả Tiêu Lăng Phong mới đứng dậy được, anh trườn người ra khỏi cửa sổ xe trước mặt, thân thể anh đã lộ ra ở bên ngoài. Dưới chân bị trượt một chút, mảnh thủy tinh còn chưa tróc ra liền đâm vào trong thân thể của anh, làm cho máu chảy nhiều hơn. Mưa vẫn ào ào rơi xuống, máu đỏ từ trên người anh chảy xuống chiếc xe đang dừng đỗ.

Rầm! Tiêu Lăng Phong bò đến phía trước xe phủ phục xuống. Bởi vì trên thân thể bị thương, anh từ trên xe liên lần rơi xuống đất. Tiêu Lăng Phong ho nhẹ một tiếng... quệt qua vết máu ở khóe miệng.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong gọi, tiếng gọi yếu ớt của anh bị tiếng nước mưa che khuất. Anh từ từ bò lại gần chỗ Diệu Tinh. Tại sao khoảng cách lại xa như vậy! Anh vươn tay, nhưng không cách nào chạm đến được bóng dáng không sao xóa được trong tầm mắt kia. Trước nay anh chưa từng bị cảm giác vô lực bao vây quanh mình thật chặt như vậy. Anh thật sự chỉ nghĩ muốn đến bên người Diệu Tinh nhanh hơn một chút, để được ôm cô vào trong ngực, để nói cho cô biết, "Diệu Tinh, em không cần phải sợ"... Anh muốn nói với cô "Diệu Tinh, anh thật sự rất yêu em"...

Tiêu Lăng Phong vô lực nằm ở trên mặt đất. Anh dần dần mất đi sự chống đỡ cuối cùng. Chỉ có thể nhìn thấy có một chiếc màu đen xe dừng lại. Nhìn người ở bên trong đi ra mang Diệu Tinh lên xe mà anh lại không có chút sức lực nào để ngăn cản. Anh chỉ có thể nhìn chiếc xe từ từ biến mất ở trong trận mưa to ào ạt...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Đến lượt tôi muốn các người nợ máu trả bằng máu

Con mưa lớn điên cuồng xối nước xuống dưới đất suốt cả đêm cũng không hề ngừng nghỉ. Ánh đèn trắng bệch trong bệnh viện soi rõ vết máu trên sàn nhà, ánh lên màu đỏ tươi nhìn đến chói mắt. Cuộc giải phẫu đã tiến hành được sáu giờ, tuy nhiên nó vẫn chưa có một chút dấu hiệu nào chứng tỏ sắp kết thúc. Nhìn đáng vẻ vội vã tới lui của y tá như vậy, Trình Ngự và Khương Ngọc Khiết chưa bao giờ cảm thấy niềm hi vọng của mình lại mong manh như thế.

Trong một căn phòng giải phẫu khác, Tiêu Lăng Phong bị trọng thương cũng đang được cứu chữa ở trong đó. Vết thương của anh phải nói là cực kỳ nghiêm trọng, nhưng anh dùng ý chí mạnh mẽ ngoan cường của mình, dốc sức đề kháng cự lại. Anh vẫn có một chút ý thức, rất yếu ớt, nhưng cũng vì chút ý thức yếu ớt này đã giúp anh chống đỡ lại. Anh vẫn còn có rất nhiều chuyện anh chưa làm được, anh vẫn còn chưa có cơ hội để giải thích cho hiểu lầm giữa hai người bọn họ...

Diệu Tinh, bây giờ em như thế nào...

Sáng hôm sau, trời từ từ sáng lên. @MeBau*diendan@leequyddomn@ Mưa đã tạnh, nhưng khí trời lại vẫn âm trầm đè nén như cũ. Trải qua gần mười giờ cấp cứu, rốt cuộc cánh cửa phòng giải phẫu đã được mở ra.

"Thật xin lỗi, chúng tôi đã tận lực, nhưng... không thể giữ được đứa nhỏ!" Lời nói của bác sĩ tràn đầy sự áy náy lần bị thương giống như lời ma chú vậy, cứ một mực quanh quẩn ở trong bệnh viện.

Dưới ánh đèn trắng bệnh, Diệu Tinh yếu đuối nằm đó tựa như không có ngay cả sức lực để hít thở nữa. Đã ba ngày nay, cô vẫn tỉnh táo, nhưng lại chưa từng bao giờ mở miệng nói một câu, ngay cả cử động một cái cũng không cử động. Trình Ngự và Khương Ngọc Khiết một tác cũng không rời, luôn canh giữ ở bên cạnh cô. Hai người nóng ruột, nhưng cũng không có bất cứ biện pháp nào khác.

"Diệu Diệu, con không nên như vậy, có được hay không?" Khương Ngọc Khiết hỏi. "Diệu Diệu, con tuổi còn trẻ, dĩ nhiên sẽ có đứa bé khác mà!"

Nghe thấy lời nói của mẹ, Diệu Tinh khẽ run người lên một cái. Hài Đứa bé, cô sờ sờ lên cái bụng bằng phẳng của mình, không còn đứa nhỏ, không còn đứa nhỏ nữa rồi! Bác sĩ đã nói đứa con của cô đã chết, nói cô... có thể sẽ không bao giờ nữa mang thai được nữa...

Xong rồi. Cả đời này của cô cũng đã bị hủy ở trong trận tai nạn xe cộ kia. Đứa con của cô đã không còn, thậm chí ngay cả việc là một người phụ nữ đầy đủ cô cũng không được làm nữa.

"Diệu Diệu!" Khương Ngọc Khiết khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Diệu Tinh. "Con không nên như vậy nữa có được hay không? Con nói với mẹ một câu đi, Diệu Diệu!"

Diệu Tinh nằm ở trên giường, giống như không nghe được bất kỳ một âm thanh gì vậy. Cô vẫn đắm chìm ở trong thế giới riêng của mình, trong đôi mắt trống rỗng không có lấy một chút thần thái.

"Diệu Tinh!" Khương Ngọc Khiết ôm con gái thống khổ khóc thành tiếng. "Tại sao lại phải như vậy, tại sao..." Nước mắt của bà rơi vào trên mặt Diệu Tinh, hai hàng lông mi của Diệu Tinh chớp chớp. Bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy chân. Nước mắt từ trong khóe mắt của cô chảy xuống. Kể từ khi Diệu Tinh tỉnh lại cho tới giờ, đây là lần đầu tiên cô chảy nước mắt.

"Diệu Diệu, con có nghe thấy ba ba nói với con không?" Trình Ngự nóng ruột cũng nắm tay của con gái. "Ta là ba ba của con đây, Diệu Diệu. Không nên buông tay như vậy. Tin tưởng ba ba, tất cả rồi cũng sẽ khá hơn, hết thấy đều sẽ tốt hơn!"

"Diệu Diệu, con nói với mẹ một câu đi, có được hay không? Con có biết là con như vậy thì mẹ sẽ lo lắng biết bao nhiêu hay không?" Bà lau nước mắt loạn xạ cho con gái. "Diệu Diệu?"

Diệu Tinh từ từ quay mặt sang, nhìn gương mặt đầy nước mắt của mẹ, cô suy yếu giơ tay lên lau nước mắt của mẹ. Cô vừa mất đi đứa con nên cảm thấy rất khó chịu. Giờ phút này cô nhìn thấy mẹ của mình cũng khó chịu như vậy, có phải mẹ cũng thống khổ giống như vậy hay không!

"Diệu Diệu!" Khương Ngọc Khiết rốt cuộc cũng đã tìm được một tia gọn sóng ở trong mắt con gái: "Con nghe mẹ nói một chút, có được hay không!" Bà lo lắng hỏi.

"Diệu Diệu, con đừng tạo ra những chuyện gì làm hù dọa ba mẹ nữa được không? Con hãy vì mẹ của con mà suy tính một chút, hãy suy tính đi!" Trình Ngự nắm lấy bàn tay của con gái: "Rồi con sẽ khá hơn, bác sĩ đã nói con vẫn còn có hy vọng!"

"Hi vọng?" Giọng nói của khàn khàn. Hừ hừ, ha ha... Diệu Tinh cười, đó là một nụ cười mà ngay cả ba ba và mẹ của cô cũng cảm thấy xa lạ. Nhìn nụ cười của Diệu Tinh làm cho người ta không khỏi cảm thấy kinh hãi...

"Diệu Diệu..."

"Ba ba, con muốn báo thù, con muốn báo thù!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên, trong giọng nói lộ ra sự hận ý cùng với sự kiên định nồng đậm. "Con không muốn mình sẽ tiếp tục mềm yếu thêm nữa, con muốn bất cứ ai đã từng làm tổn thương đến con người của con, cũng sẽ phải trả giá thật lớn, phải trả một giá thật lớn!" Tay Diệu Tinh run rẩy níu lấy chân. "Tiêu Lăng Phong, tôi nhất định phải bắt anh bị đẩy xuống Địa ngục. Tôi muốn anh phải hối hận không kịp vì tất cả những sai lầm của anh đã gây ra! Đường Nhã Đình, Dương Nhược Thị, Mộ Sở... Bất cứ người nào làm tổn thương đến tôi, làm tổn thương đến đứa nhỏ của tôi, tôi cũng sẽ làm cho các người phải trả bằng máu, chỉ vì lỗi lầm nợ máu của các người!"

"Diệu Diệu, con như vậy là như thế nào đây?" Hành động này của Diệu Tinh thật sự có chút đã dọa sợ đến Khương Ngọc Khiết. "Diệu Diệu..."

"Mẹ! Con không sao!" Diệu Tinh lắc đầu, trong mắt của cô cũng đã không thể tìm lại được sự dịu dàng và trong trẻo của ngày xưa nữa! "Từ nay về sau, con muốn bản thân mình sẽ trở nên kiên cường! Mẹ, con sẽ bảo vệ mình, bảo vệ ba mẹ..."

Cho dù là xuống Địa ngục, cô cũng muốn lôi kéo những người đã làm tổn thương đến cô cùng đi...

Tiêu Lăng Phong nằm ở trên giường đến một ngày sau. Rốt cuộc sau hai ngày hôn mê, cuối cùng anh cũng đã có khí lực để chống đỡ được mình trở dậy. Vết thương của anh so với dự đoán còn phải nghiêm trọng hơn. Trên người anh có nhiều vết thương phải vá lại, làm cho khi anh cử động đứng dậy liền bị nứt ra. Tiêu Lăng Phong dùng sức túm lấy mũi kim truyền trên tay, lao đảo đi ra khỏi phòng bệnh. Đi chưa được một bước anh đã cảm thấy đau đớn đến khó nhịn, tuy nhiên anh vẫn cố gắng chống đỡ như cũ.

Gặp một y tá đứng đó, anh hỏi thăm được tin tức của Diệu Tinh. Anh nghe thấy tin tức không thể giữ được đứa trẻ thì một khắc kia, anh suýt nữa bị ngã

ra trên mặt đất. Đứa trẻ không còn... Tay của Tiêu Lăng Phong run rẩy, đứa bé này, đúng là vẫn không thể nào giữ được...

Trong nháy mắt, Tiêu Lăng Phong cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, liền ho nhẹ một tiếng, anh dùng mu bàn tay quạt nhanh vết máu ở ngoài miệng...

"Tiên sinh, bây giờ anh không thể lộn xộn!" Y tá tiến lên muốn trợ giúp anh. Tai nạn xe cộ lần này đã làm suy giảm tới nội tạng của anh, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.

"Đừng cai quản tôi!

Tiêu Lăng Phong tránh ra khỏi cánh tay đỡ của y tá. Anh gắng sức chống đỡ cánh tay vô lực lên vách tường. Máu ở trong lòng bàn tay anh cứ như vậy dính ở trên vách tường màu trắng. Ánh mắt anh nhìn thật chắc ở phía trước mặt, khó khăn đi tới hướng phòng bệnh của Diệu Tinh

Kết...

Tiêu Lăng Phong đẩy cánh cửa phòng bệnh ra, ánh sáng mãnh liệt chiếu vào ánh mắt của anh đau nhói. Anh đứng nhìn ở cửa sổ phòng bệnh của Diệu Tinh, trong lòng của anh dội lên một hồi buồn buồn đau đớn.

"... Diệu Tinh." Hồi lâu, Tiêu Lăng Phong mới phát ra được âm thanh, anh run rẩy khẽ gọi tên Diệu Tinh.

Nghe thấy có người gọi mình, Diệu Tinh từ từ xoay người lại. Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tiêu Lăng Phong, cô liền quay đầu đi. Cô nhìn lên người đàn ông đang ở trước mặt mình, vẻ mặt của cô đầy vẻ xa lạ, tựa như là cô đang nhìn nhưng lại không nhận ra người nào hết vậy.

"..." Ánh mắt hoàn toàn xa lạ này của Diệu Tinh làm anh có chút sợ.

"Anh tới đây làm cái gì?" Diệu Tinh hỏi, trong giọng nói mang theo một nụ cười. "Tiêu Lăng Phong, thật sự đúng như anh đã mong muốn, đứa nhỏ của tôi đã không còn!" Cô tiếp tục nói, trong giọng nói không nghe thấy một chút ưu thương nào: "Ah cũng đã nói muốn tôi nợ máu trả bằng máu. Hiện tại anh cũng đã làm được rồi! Tiêu Lăng Phong, anh có biết không? Bác sĩ đã nói, tôi vậy mà cũng có thể không thể nào sinh con được nữa!" Diệu Tinh lắc đầu, ngay cả trong đôi mắt cũng chỉ thấy sự bình thản không một chút gợn sóng, mà cũng tựa như là cô đang trần thuật lại chuyện của người khác vậy. "Anh đã báo thù được cho Nhà Đình của anh rồi đấy!"

"Diệu Tinh..." Trong lòng Tiêu Lăng Phong cực kỳ đau xót. "Em làm sao vậy?" Bộ dáng của cô cực kỳ khác thường. Là do cô đã phải chịu sự dả kích quá lớn hay sao?

"Tiêu Lăng Phong, tôi rất khỏe. Tôi rất bình thường!" Tựa như là nhìn ra được ý tứ của Tiêu Lăng Phong. "Coi như là vì anh đi, tôi cũng sẽ chiếu cố cho mình thật tốt." Diệu Tinh cẩn thận nói ra một câu. "Tiêu Lăng Phong, cuối cùng có một ngày này! Tôi cũng vậy, muốn anh nợ máu phải trả bằng máu! Tôi muốn anh phải trả giá thật lớn vì hết thấy những gì mà anh đã làm đối với tôi!"

Diệu Tinh nhẹ nhàng nói, nhưng mà trong mắt cô lại tràn đầy sự quyết tuyệt (cương quyết đoạn tuyệt).

"Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong nhấc tay lên. Nhưng Diệu Tinh lại trước một bước né tránh không để cho Tiêu Lăng Phong đụng vào. "Không nên như vậy..."

"Tiêu Lăng Phong. Thật ra thì hiện tại anh đã tại sớm bị báo ứng rồi!" Diệu Tinh cười khê. "Đứa bé này, thật sự là của anh!" Diệu Tinh mắt mở to nhìn chằm chằm về đây vô tội. "Chính anh đã tự tay giết chết con của anh rồi đó!" Trong giọng nói của Diệu Tinh mang theo một chút ý cười. "Chỉ có điều là... trong lòng anh lại vẫn là nhận định, đứa trẻ này là của người khác! Nhưng mà... thật là đáng tiếc, anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết, lời của tôi là thật hay giả. Anh hiện giờ cũng không còn có chút cơ hội nào để xem xem, đứa trẻ đã từng bị anh hoài nghi là con hoang kia, rốt cuộc là của người nào nữa rồi..."

"Em không nên nói nữa!" Tiêu Lăng Phong cắt đứt lời nói của Diệu Tinh. Bộ dáng của cô trở nên đáng sợ đến kinh khủng. "Diệu Tinh, em không nên như vậy, có được hay không..."

"Tiêu Lăng Phong, là tự tôi đã ngu xuẩn mà thôi. Bất quá... Về sau này tôi cũng đã có kinh nghiệm! Tôi sẽ không còn ở đó mà si tâm vọng tưởng nữa. Sẽ không mềm yếu mà lui bước nữa. Cái gì mà tình yêu. Cái gì mà tin tưởng! Những thứ thuộc loại vô dụng kia, bắt đầu từ hôm nay sẽ để cho tất cả bọn chúng đi gặp quỷ đi!"

"..." Nhìn bộ dáng Diệu Tinh trong giờ phút này, Tiêu Lăng Phong thế nhưng lại cảm thấy trước mắt anh không phải là Diệu Tinh! Diệu Tinh của anh chắc chắn là sẽ không như vậy.

"Tiêu Lăng Phong, anh hãy nên quý trọng cho tốt cuộc sống bây giờ của anh một chút đi. Đến một ngày nào đó, tôi sẽ làm cho anh bị mất đi hết thấy!" Diệu Tinh từ từ giơ tay lên. "Tiêu Lăng Phong, bắt đầu từ hôm nay, giữa chúng ta chỉ có hận mà thôi! Tôi chỉ hận mình vô năng, hiện tại tôi không thể làm gì được anh. Nhưng mà... Bất kể là năm năm, mười năm hay là cả đời, tôi cũng sẽ không buông tha cho anh đâu. Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ đích thân phá hủy hết thấy những gì mà anh quý trọng, tựa như anh đã hại chết Mộ Thần, đã cướp đi tâm huyết cả đời của cha tôi, đã phá hủy đứa con của tôi... Tất cả những gì mà anh đã từng toan tính, tôi cũng sẽ đích thân hủy diệt hết..."

Tiêu Lăng Phong cố gắng chống đỡ thân thể của mình. Dọc theo đường đi anh đã phải mạnh mẽ chống đỡ để đi tới được đây, lúc này vết thương trên người anh đã bắt đầu bị xé rách nghiêm trọng. Máu chảy ra đã thấm ướt đồ tươi khắp quần áo bệnh nhân của anh. Hết thấy những hình ảnh này ở trong mắt Diệu Tinh đều nhìn thấy, nhưng cô lại vẫn làm ra vẻ tựa như thật sự không hề có chuyện gì xảy ra vậy. Có lúc trong mắt của cô dường như còn lộn ánh nhìn giông như kiểu gọi là khoái chí gì đó...

"Diệu Tĩnh..."

"Hãy chú ý mà mà hưởng thụ cho tốt đi! Tiêu Lăng Phong, anh chưa từng có mấy ngày được sống vui vẻ đâu!" Diệu Tình vỗ vỗ lên gương mặt Tiêu Lăng Phong, xoay người đi từ từ đi ra ngoài.

"Diệu Tình!" Tiêu Lăng Phong hô to, muốn đuổi theo cô, nhưng thân thể anh bị lão đạo một cái, té phịch xuống đất. Nghe thấy tiếng động, Diệu Tình quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhưng mà cô cũng không hề dừng chân!

Tiêu Lăng Phong nằm ở trên mặt đất lạnh như băng. Máu chảy ra đỏ tươi lan tràn một mảng lớn trên cánh cửa màu trắng. Anh không cách nào chống đỡ nổi, cũng chỉ có thể vô lực nhìn Diệu Tinh biến mất.

Cô thật sự đã trở nên quyết tuyệt rồi. Sau khi Tiêu Lăng Phong xuất viện thì anh cũng không thể nào tìm thấy được bóng dáng Diệu Tinh nữa. Đến ngay cả một nhà họ Trình cũng không biết kết cuộc ra sao, cho dù anh tìm kiếm như thế nào, cũng không thể nào điều tra ra được một chút tin tức.

Nhà trọ.

Tiêu Lăng Phong đứng ở cửa, hết thấy đều ở đây, nhưng mà cũng hết thấy người và vật anh muốn đều đã không còn... Tiêu Lăng Phong vô lực từ từ trượt ngồi xuống. Trình Diệu Tinh, em thật sự nói đi là đi rồi. Em đã cho anh rất nhiều cơ hội như vậy, tại sao lại không thể cho anh nhiều hơn một lần nữa chứ, cho dù là một lần sau cùng thôi cũng được...

Tiêu Lăng Phong vô lực cúi đầu xuống. Anh nhìn thấy một tấm hình trên sàn nhà, chậm rãi đưa tay nhặt lên. Nhìn hình ảnh thai nhi bên trong, trong nháy mắt trái tim Tiêu Lăng Phong giống như là bị xé ra vậy.

"Trình Diệu Tinh, anh bắt kể em đang ở đâu, nhất định anh sẽ phải tìm được em, nhất định sẽ phải tìm được em!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng thét lên. Giờ phút này, anh vẫn không biết rằng, công cuộc tìm kiếm của anh... sẽ phải trải qua một quá trình khá dài và rất lâu...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Một nhà hạnh phúc

Năm năm sau. Tại Barcelona.

Tháng sáu Barcelona, cảnh xuân tươi đẹp, không khí ẩm ướt! Lúc này chính là vào tiết mưa nhỏ, ánh mặt trời cũng không mạnh mẽ ác liệt. Đến ngay cả bầu trời cũng không đặc biệt xanh trong lắm, trên trời không có đến một đám mây...

Một chiếc máy bay chậm rãi xẹt qua, sau đó bầu trời liền khôi phục lại sự yên lặng một mảnh. Máy bay chậm rãi hạ xuống đất. Ở trong đám người đi đường lui tới, có một cô gái toàn thân mặc màu đen ở bên trong sân bay làm cho người khác phải chú ý. Cô đeo một cặp kính mát gần như che kín cả khuôn mặt của cô. Đôi môi của cô mím thật chặt không hề có một nụ cười. Bất quá nhìn bộ dạng cô gái này chỉ khoảng độ hai mươi mấy tuổi, trên người mặc một bộ trang phục nghề nghiệp. Dưới bộ trang phục này, nhìn cô gái lại càng lộ ra vẻ không phù hợp tuổi với sự khôn khéo và già dặn. Từ trong thân thể cô tản mát ra hơi thở lạnh như băng càng làm lộ rõ thêm ý người là chó đến gần...

Cốp! Cốp! Cốp! @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiếng gót giày nhọn gô ở trên mặt đất phát ra tiếng động dồn dập, chát chúa. Phía đằng sau của cô, mấy người có màu da mang sắc thái riêng biệt, một đường chậm rãi đi the. Một thân mặc đồ sắc màu công sở, xa xa nhìn qua, thật sự không được uy phong lẫm. Cô vừa đi, vừa trao đổi cùng với người phía sau lưng mình những điều gì đó. Người trợ lý này lớn tuổi hơn cô rất nhiều, nhưng cũng vẫn một mực cung kính gật đầu đáp ứng.

"Mẹ!" Cô gái đang cùng người phía sau trao đổi gì đó, đột nhiên một giọng nói trong veo truyền tới. Ngay sau đó một bóng dáng màu đen liền lập tức nhào tới, lao vào trong ngực cô gái. Nếu không phải sớm có chuẩn bị, hẳn nhiên cô gái đã bị ngã xuống trên mặt đất.

“Mẹ, mẹ không có ở đây, con rất nhớ người!” Nói chuyện với cô gái là một cậu bé con, miệng nói tiếng Trung thuần thục, lưu loát, nhìn qua bất quá khoảng bảy tám tuổi, trên người mặc một bộ tây trang màu đen, diện đàn lễ quý đôn thoát nhìn cực kỳ đẹp trai.

"Tiểu Duệ!" Khóe miệng trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô gái lộ ra một nụ cười, sau đó cô gái lấy mắt kiếng xuống, ngồi chồm hòm xuống, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé: "Mẹ cũng vậy, rất nhớ con!" Siết chặt gương mặt Tiểu Duệ, tựa như vẫn cảm thấy chưa đủ, cô gái liền đưa ra hai cánh tay, ôm lấy cậu bé thật chặt, hồi lâu mới chịu buông tay.

"Me, me ôm con thật là đau." Cậu bé uất ức nói oán trách, nhưng trên khuôn mặt lại nở nụ cười ngọt ngào.

Mấy người đi sau lưng nhìn thấy một màn này cũng thức thối rồi rít bỏ đi. Nếu như tiểu thiếu gia đã ở đây, nói vậy tổng giám đốc cũng đã tự mình tới đây để nghênh tiếp rồi. Đối với quan hệ giữa người nữ thiết kế trẻ tuổi xuất chúng này cùng với tổng giám đốc của bọn họ, người người trong công ty đều đã sớm biết được. Bất quá, nhắc tới người nữ thiết kế này cũng thấy kỳ lạ. Đối với người nữ thủ lĩnh thiết kế nổi danh công ty là lạnh lùng này, một năm ba

trăm sáu mươi lăm ngày, chưa từng có người nào nhìn thấy cô nở nụ cười. Chỉ có khi nào cô ở chung một chỗ cùng với cậu bé kia, thì mới thấy cô lộ ra nụ cười dịu dàng. Có rất nhiều người không hiểu, một nụ cười khi cười sẽ làm cho phụ nữ có duyên và xinh đẹp lên, nhưng tại sao cô lại vẫn luôn giữ khuôn mặt căng cứng gò bó như vậy!

"Con có ngoan ngoãn nghe lời hay không vậy?"

"Đương nhiên là có rồi!" Tiểu Duệ vừa đứng dậy gật đầu. "Mỗi một ngày con đều thật biết điều!" Cậu bé nói về cực độ khoa trương: "Thế mẹ có nghe lời không? Có uống thuốc đúng hạn hay không, khi ngủ có đá chăn hay không?" Tiểu Duệ bộ dáng như ông cụ non hỏi lại cô gái: "Khi trời mưa có sấm đánh, mẹ có sợ hay không?" Đôi bàn tay nhỏ bé của cậu bé leo lên trên gương mặt cô gái.

Nhìn bộ dáng của cậu bé, cô gái thấy buồn cười. Cô lấy chiếc kính mát trên mắt mình xuống cắm ở trên đầu Tiểu Duệ: "Dĩ nhiên là không sợ!" Cô gái chọc chọc một chút ở trên lỗ mũi của cậu bé, nhướn mày nói: "Mẹ là ai chứ, làm sao sẽ sợ những thứ đó được!" Nói xong liền ngửa mặt lên về mặt đầy đắc ý.

"Hừ! Con đây nhất định mới không tin!" Tiểu Duệ chu mỏ, cũng ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

"Mẹ biết con cũng gạt người!" Cô siết chặt lỗ mũi Tiểu Duệ, "Ngày hôm qua cha con còn gọi điện thoại nói với mẹ là con lại cáu kỉnh!"

"Đó là do ba ba nhớ mẹ, kiểm soát để nói mẹ trở lại nhanh lên một chút thôi!" Cậu bé vội vàng giải thích.

"Tiểu Đào Khí, con lại nói vậy rồi!" Cô gái không chút khách khí, hơn nữa cũng không để ý tới hình tượng, cứ chọc chọc cho Tiểu Duệ ngứa ngáy. Ở trong đại sảnh đầy người đến người đi, hai người kia cười thành một đoàn.

"Hai người ở nơi này như vậy làm cho tôi đây cũng cảm thấy phát ghen!" Một giọng nói từ tính vang lên cắt đứt tiếng cười của hai người. Người đàn ông một thân tây trang màu đen, khí thế bức người, trông mắt nhìn hai người đang cười đùa âm ỉ thành nhất đoàn, trong ánh mắt của anh là sự dịu dàng vô hạn.

"Carlos!" Cô gái đứng dậy, nhìn người đàn ông trước mặt, trên mặt của cô chậm rãi lộ ra nụ cười. Những mệt mỏi trên người tựa như đã từ từ biến mất không thấy nữa. Giống như một con thuyền nhỏ một mồi phiêu bạt, rốt cục đã trở lại bến cảng của mình.

Carlos chậm rãi lôi kéo tay của cô gái: "Em vất vả rồi!" Trong mắt của anh tràn đầy sự dịu dàng và tình yêu. Anh nhò người ra, nhẹ nhàng ôm cô gái một cái: "Hoan nghênh em đã trở lại, Laura." Carlos dịu dàng nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt anh tựa như muốn làm cho người khác nóng chảy ra vậy.

"Ba!" Thấy mình không được để ý tới, cậu bé lập tức ngọt ngào kêu lên một tiếng như muốn thu hút lại lực chú ý của người lớn. "Ba nói với mẹ nhanh lên một chút đi, nói cho mẹ biết, con thật sự có ngoan ngoãn nghe lời!" Tiểu Duệ uất ức nói như oán trách. "Ba nói xem, có phải ba thật sự nhớ mẹ hay không vậy?"

"Không được nói vậy!" Carlos giả bộ trách cứ. Sau đó anh xoay mặt nhìn về phía cô gái đang ở bên cạnh. "Laura đừng để ý đến nó!" Anh nhìn con trai, trên gương mặt của anh tràn đầy nụ cười. "Vẫn còn một sao?"

"Vật nhỏ" lắc đầu một cái về bất đắc dĩ. Cô gái xoay mặt nhìn sang người đàn ông ở bên cạnh. "Rất tốt, chẳng qua là chỉ cảm thấy hơi mệt một chút." Cô một mồi xoa bóp nơi cổ.

"Trở về đi thôi! Lần này em phải chú ý mà nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt!" Anh đưa tay ra cầm lấy chiếc va ly ở trong tay Diệu Tinh. Laura cũng rất tự nhiên đặt bàn tay của mình ở trong lòng bàn tay của người đàn ông. Tiểu Duệ cũng rất tự nhiên lôi kéo áo của Laura, ba người cứ như vậy cùng nhau đi, nhìn qua, cực kỳ giống người một nhà đang hạnh phúc.

"Rốt cục về đến nhà rồi!" Xe mới vừa dừng lại, Tiểu Duệ liền từ trong xe nhảy ra.

Đẩy cửa ra, một mùi thơm xông vào mũi. Hít một hơi thật sâu, Laura nhắm mắt lại tĩnh tế thưởng thức mùi vị quen thuộc này. "Ừm... Đúng là mùi vị của nhà..."

"Tốt lắm, vào đi thôi! Em trước đi tắm rửa đi đã." Carlos yêu thương xoa xoa mái tóc của Laura, nhẹ nhàng gạt đầu. Laura đi lên lầu, đứng ở dưới vòi hoa sen để cho dòng nước mát, tẩy rửa đi một thân mệt mỏi. Sau đó giống như thường ngày, cô ngồi xuống, mệt mỏi tựa vào bên người Carlos.

"Trong khoảng thời gian này em cũng mệt muốn chết rồi! Em hãy nghỉ ngơi một khoảng thời gian cho tốt đi, hoặc là đi thăm cha mẹ của em một chút!"

"Em chỉ cần ngủ một giấc là khỏe ngay!" Laura cười khẽ. "Công ty hiện tại chính đang là thời điểm bận rộn, làm sao em lại có thể bỏ lại mọi người để chạy đi nghỉ phép được chứ!"

"Nhưng mà em cũng đã có ba năm liền chưa từng được nghỉ ngơi rồi!" Carlos nắm lấy tay của Laura: "Em cần gì phải làm cho bản thân mình bị khổ cực như vậy?" Anh đau lòng nhìn cô gái trước mặt.

"Làm sao mà khổ cực được!" Laura cười. "Carlos, có thể giúp được anh, em rất vui về."

"Nếu như em thật sự nghĩ muốn được giúp anh, vậy hãy để cho lòng mình được mở ra một chút đi, hả?" Carlos ôn nhu nói.

"Được thôi!" Sáng khoái đáp ứng một câu, Laura nhìn sang Tiểu Duệ ở bên cạnh, nét mặt mê mang một chút: "Chờ hết bận đơn hàng này, chúng ta mang

theo Tiểu Duệ cùng đi nghỉ phép! Có được hay không?"

"Có thật không?" Tiểu Duệ khuôn mặt đầy hưng phấn.

"Đương nhiên là thật rồi!" Laura gật đầu. "Đã lúc nào chúng ta lừa gạt con chưa!"

"Mẹ, vẫn là mẹ tốt nhất!" Tiểu Duệ cho Laura một cái ôm thật mạnh, sau đó nhìn mặt Laura và thăm dò một chút. Tiểu Duệ hôn một cái vang dội ở trên gương mặt của cô: "Mẹ, Tiểu Duệ thích mẹ nhất!"

"Ừ, mẹ cũng thế!" Laura cười híp mắt gật đầu.

Carlos ngồi ở một bên, cũng sớm đã quen thuộc với hình ảnh ấm áp như vậy. Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy, anh vẫn cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, chẳng qua là giờ phút này... Anh có mấy lời không biết có nên mở miệng hay không nữa. Anh biết nhớ lại trong nước đối với Laura mà nói, chính là một loại hành hạ như thế nào. Thế nhưng lần thứ nhất, anh thật sự nhất định phải trở về... Nhưng mà Laura thì sao đây, cô sẽ trở về sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Tiêu Lăng Phong, anh còn nhớ rõ tôi sao?

Trung Quốc. Thành phố T.

Giờ phút này chính là sau thời điểm giờ Ngọ mất mẻ. Ở lầu dưới nhà trọ, có mấy ông bà già và trẻ con đang ngồi hóng mát. Tiếng cười khoan khoái xa xa xuyên thấu qua cửa sổ truyền vào bên trong căn phòng. Nơi đây đã từng là khu nhà trọ xa hoa, nhưng cũng sớm đã không còn xa hoa như năm đó nữa rồi.

Tiêu Lăng Phong đứng ở trên ban công bên ngoài, nhìn xuống lũ trẻ con đang khoan khoái chạy nhảy ở lầu dưới, bàn tay siết chặt lấy lan can. Trải qua năm năm. Tiêu Lăng Phong cũng đã thay đổi, lại càng thêm thành thực, trầm ổn hơn. Cũng tích lũy theo thời gian, trên mặt anh gần đây sự ưu sầu bi thương.

Thở dài một cái thật sâu, Tiêu Lăng Phong xoay người đi vào trong nhà. Hết thấy hết thấy mọi thứ ở tại nơi này vẫn đều giống như năm năm về trước vậy, ngay đến cả vị trí của một cái ly cũng đều chưa từng bị di chuyển. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong cảm lên tấm hình ở trên bàn đã nhăn nhúm đến mức, gần như không thể nhìn ra hình dạng bên trong nữa, ngón tay anh vẽ vòng vòng lên đó.

"Bảo bối, ba ba thật có lỗi với con!" Trong giọng nói của Tiêu Lăng Phong tràn đầy sự đau đớn. "Con có khỏe không..."

Năm đó, sau khi Diệu Tinh mất tích, Mộ Sở đột nhiên xuất hiện, anh nói đùa nhỏ không hề có một chút quan hệ nào với anh, nói với Tiêu Lăng Phong rằng, phân kết quả kiểm tra đó là do ông nội anh đã sắp xếp trước đó rồi, nói... từ đầu chí cuối, trong lòng Diệu Tinh cũng chỉ có yêu anh...

Còn có nhiều chuyện so ra còn tàn nhẫn hơn, đau đớn hơn nữa... Khi bị mất đi Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong đã đau đớn đến không muốn sống, thì đột nhiên anh lại được biết, hóa ra là, thứ mà anh mất đi còn có cả đứa con của mình nữa. Đứa con của anh đã không còn! di@en*dyan(lee^qu.domn), Năm đó chính Tiêu Lăng Phong anh đã hủy bỏ thân phận đứa con của mình, ngay cả khi đứa con bị chết ở trong tai nạn xe kia, đến cơ hội muốn liếc mắt một cái nhìn thi thể của nó thôi, anh cũng không có.

Diệu Tinh, đây chính là báo ứng mà em đã nói sao? Anh đã biết mình sai lầm rồi, nhưng ngay cả việc hối hận cũng không kịp, ngay cả cơ hội để anh bỏ bỏ lại, để hối hận cũng không có.

Trong ngực Tiêu Lăng Phong, một cơn đau đớn mãnh liệt, cứ lan tràn ra từng tấc từng tấc một... Diệu Tinh, rốt cuộc giờ đây em đang ở nơi nào vậy? Đã năm năm rồi, Tiêu Lăng Phong vận dụng hết thấy lực lượng có thể huy động sử dụng được, nhưng mà thực sự cũng không thể tra ra được một chút tin tức nào Diệu Tinh.

"Diệu Tinh, em thật sự hận anh đến như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng ní non. "Không phải là em đã nói muốn trả thù sao! Không phải em đã nói muốn anh nợ máu phải trả bằng máu, sống không bằng chết. Nhưng bây giờ em lại biến mất không thấy đâu nữa, em như vậy là có ý gì? Em không xuất hiện, vậy thì anh làm sao có thể trả giá thật lớn cho lỗi lầm của mình đây..."

Nụ cười của anh lại càng sít sao hơn. "Cậu ơi!" Tiếng gọi khê khàng của một cậu bé vang lên. "Cậu ơi, có phải là cậu lại nhớ đến di Diệu Tinh rồi không?" Nghe tiếng nói non nớt của đứa trẻ, trong lòng Tiêu Lăng Phong lại càng cảm thấy đau đớn hơn!

Nhìn đứa trẻ trước mắt mình, Tiêu Lăng Phong từ từ ngồi xổm xuống. "Evan, ngủ đủ rồi sao?" Tiêu Lăng Phong ôm đứa trẻ vào trong ngực hỏi, trong lòng thực vui vẻ. Chỉ chớp mắt mà đã năm năm, Evan đã được tám tuổi rồi, nếu đứa nhỏ của anh mà còn sống, đến giờ cũng đã được năm tuổi rồi.

Cũng đã đến tuổi phải đến vườn trẻ rồi! Bác sĩ nói, đó là một bé gái. Đã thật sự là một bé gái... Nhưng mà... Anh lại không có cơ hội để cho cô bé sự thương yêu...

Diệu Tinh, em đang ở đâu? Cho dù là em muốn trả thù cũng được, anh chỉ muốn em trở lại...

Barcelona.

Sắc trời dần dần muộn. Chơi đùa đến mệt mỏi, Tiểu Duệ tựa vào trên đùi Laura ngủ thiếp đi. Laura nhẹ nhàng lau đi một chút mồ hôi hột trên chóp mũi của Tiểu Duệ, cười cười về bất đắc dĩ. Carlos ngồi ở một bên, nhìn Laura, thật hiếm khi thấy cô được như vậy. dĩ●n☆đ●àn●lê☆q●uýđ●ôn Bình thường ngay với anh cô cũng lạnh băng băng, chỉ khi nào đối mặt với Tiểu Duệ, thì cô mới có thể tháo xuống vẻ mặt nguy trang lạnh như băng, không một chút phòng bị, để lộ ra một mặt dịu dàng như vậy.

Laura nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tiểu Duệ, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của cậu bé đang ngủ say. Nhìn nụ cười đầy vẻ dịu dàng trên gương mặt cô như vậy, Carlos ở bên cạnh nhìn cũng có chút si mê. Anh không nén nhịn được liền tiến lên, nhẹ nhàng cầm lấy tay của Laura. Bàn tay của cô, một năm bốn mùa đều lạnh giá.

"Sao thế?" Laura nhìn Carlos, mặc dù nhiều năm chung đụng, biết rõ anh là một người đàn ông điềm đạm, cũng biết tình cảm của anh, nhưng mà ánh mắt của anh tràn đầy thâm tình như thế, cũng làm cho Laura cảm thấy có chút không được quen lắm. Theo bản năng, bàn tay của cô cũng nắm chặt lấy chân. "Thế nào mà anh lại nhìn em như vậy?" Cô xấu hổ hỏi.

"Diệu Tinh!" Năm năm qua, đây vẫn là lần đầu tiên Carlos xưng hô như thế với cô. Nghe cái tên này, người Laura khẽ run lên một cái. Carlos nắm tay của cô chặt hơn, giống như anh muốn truyền cho cô một sức mạnh vậy. Từ từ sự run rẩy trên người Diệu Tinh cũng đã bình tĩnh lại.

"Thế nào đột nhiên lại gọi em như vậy?" Diệu Tinh hỏi,

"Không phải đây cũng là tên của em hay sao?" Carlos trần thuật, "Lúc này đang ở trong nhà, không có nhà thiết kế đứng đầu Laura, cũng không có trợ lý của Tổng giám đốc!" Được bàn tay nóng bỏng của anh nắm lấy, dường như lòng bàn tay của Diệu Tinh cũng trở nên ấm áp hơn.

"Carlos, hôm nay anh rất kỳ quái!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên. Lúc ở sân bay, cô đã nhận thấy tựa như anh có cái gì đó không đúng. "Có phải là đã có chuyện gì xảy ra hay không?"

"Không nên suy nghĩ bậy bạ, có thể xảy ra chuyện gì được chứ! Lại nói, nếu có chuyện gì xảy ra anh lại không thể giải quyết được hay sao?" Carlos ôn nhu nói. "Huống chi không phải ngày nào anh cũng như vậy!" Carlos nói xong vươn cánh tay ra ôm lấy Diệu Tinh vào trong ngực. "Anh không sao, chẳng qua là cảm thấy hiện tại thật là ấm áp!" Anh khẽ nói ở bên tai Diệu Tinh. Diệu Tinh cũng tựa vào trong ngực của anh đầy an tâm.

"Anh không cần phải gạt em đâu! Em biết nhất định là anh có chuyện muốn nói cùng em!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên: "Nói đi! Có phải ở bên ngoài có chuyện gì chọc anh phiền toái hay không, hả?" Diệu Tinh giả bộ tức giận.

Carlos nhìn Diệu Tinh, đưa tay càng ôm cô chặt hơn. Câu nói giỡn vừa mới rồi của Diệu Tinh, ngược lại khiến cho anh cảm thấy bất an. Năm năm qua, từ lúc còn xa cách ban đầu, cho đến khi cô từ từ nguyện ý mở miệng nói chuyện cùng anh, nguyện ý nói tâm sự cùng anh, đến bây giờ, cô đã có thể an tâm tin nhiệm tựa vào trong ngực của anh, anh đã phải cố gắng không biết bao nhiêu.

"Lúc này là em đang ghen sao?" Carlos cười nói. "Em nói có chuyện gì sẽ xảy ra đây?" Siết chặt chóp mũi Diệu Tinh, Carlos nói: "Laura, em phải biết rằng, kể từ lúc anh cứu em ở trong trận mưa to gió lớn đó, em cũng đã trở thành một bộ phận trong sinh mạng của anh rồi!" Carlos mượn tiếng cười giỡn để diễn tả tiếng lòng của mình.

Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Carlos, thời gian trôi qua thực vui vẻ, chỉ chớp mắt mà đã năm năm rồi. Năm đó, chính Carlos đã cứu cô từ trong trận mưa to gió lớn, cũng chính anh mang cô rời đi khỏi thành phố T, cũng là anh đã cẩn thận chăm sóc cho cô, để cho cô có dũng khí đối mặt cuộc sống mới. Để cho cô có được thành tựu của ngày hôm nay, là nhờ anh cùng Tiểu Duệ đã cho cô vô số sự ấm áp, cùng cảm giác gia đình...

"Carlos!" Diệu Tinh khẽ gọi. "Anh và Tiểu Duệ cũng là bộ phận trong sinh mạng của em!" Diệu Tinh nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh, nghe tiếng nhịp tim đập trong lồng ngực của anh. Cô siết chặt vòng tay ở bên hông Carlos: "Bất kể là chuyện gì, chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối mặt, có được hay không..."

"Anh phải trở về nước một chuyến!" Carlos nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn mở miệng nói.

"Vậy thì trở về thôi!" Diệu Tinh nhìn Carlos. "Không phải là anh vẫn thường đi ra ngoài đó sao, chuyện này có cái gì làm khó cho anh chứ?" Diệu Tinh không hiểu, một giây kế tiếp, cô mới lĩnh hội được ý tứ trong lời nói vừa rồi của Carlos.

"Ý anh muốn nói là, anh sắp phải trở về thành phố T!" Carlos nghiêm túc nói.

Nụ cười ở trên khóe miệng của Diệu Tinh biến mất, ngón tay của cô từ từ nắm lại. Thành phố T, địa phương này, đã sắp nhạt nhòa trong trí nhớ của anh rồi! Hôm nay đột nhiên nhắc tới, nỗi đau giống như dây cung đã bị phủ bụi lâu nay, giờ lại bị chạm phải, từ từ lan ra toàn thân...

Hồi lâu, Diệu Tinh mới phát ra tiếng nói.

"Công ty ở bên kia có công việc sao?" Diệu Tinh hỏi.

"Ừ." Carlos gật đầu. "Vốn dĩ anh muốn một mình lặng lẽ qua đó, nhưng mà... Diệu Tinh, anh không muốn có chuyện phải giấu giếm em!" Anh nhìn Diệu Tinh nghiêm túc nói. Năm năm qua, Diệu Tinh vẫn luôn không hề đề cập tới thành phố T, cũng không đi chú ý đến bất cứ chuyện gì ở trong nước

Anh cũng biết, Diệu Tinh thật sự vẫn không sao quên được, cũng không phải cô thật sự đã quên, chẳng qua là trong tiềm thức của mình, cô vẫn luôn trốn tránh. Bằng không, cô cũng sẽ không nhạy cảm đến thế, đến ngay cả tin tức ở trên tờ báo cô cũng không hề nhìn qua...

Sắc mặt của Diệu Tinh dần dần biến thành màu trắng, thân thể cũng có chút phát run. Thậm chí ngay cả móng tay của cô cũng bắt đầu khảm vào trong lòng bàn tay rất hồn nhiên. Thành phố T, trong nháy mắt hận ý liền cuốn tới...

Nhìn ngón tay của Diệu Tinh, Carlos liền hiểu rõ. Nhìn bốn đường vết máu ở trong lòng bàn tay của cô, anh đau lòng nhẹ nhàng hôn lên ngón tay của Diệu Tinh. "Không nên như vậy, Diệu Tinh! Em hãy bình tĩnh một chút! Đừng quá kích động." Carlos vẫn nói giọng ôn hòa như cũ.

Diệu Tinh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Carlos. Cô thờ hào hên, từ từ ổn định lại cảm xúc của mình, nói, "Thật xin lỗi!" Diệu Tinh có thể tưởng tượng giờ phút này bộ dạng của mình đáng sợ đến cỡ nào.

"Đưa ngón, không cần phải nói xin lỗi với anh đâu! Anh rất hiểu nỗi đau khổ trong lòng em ra sao." Carlos nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Diệu Tinh. Đối với chuyện đã xảy ra năm đó ở thành phố T, Diệu Tinh không hề nói ra, anh cũng không từng hỏi cô. Nhưng mà có thể làm cho một người ở sau ba ngày sanh non, sống chết cũng cố gắng muốn rời khỏi như vậy, thì nhất định phải là bị tổn thương thấu tâm.

Cả đời anh cũng không thể quên được, bộ dạng của Diệu Tinh đi ra bệnh viện thời điểm năm năm trước. Cô suy yếu đến mức phảng phất đến không còn hơi sức để mà hô hấp nữa. Vết thương giải phẫu bị xé rách sinh mủ bởi vì không khép miệng được tốt, mà hơn nữa, nơi hạ thể của cô bởi vì tâm tình vẫn không yên sau khi bị sanh non cứ chảy máu không ngừng. Lúc ấy, anh thật sự rất sợ, người phụ nữ này sẽ mất mạng bởi vì không còn sức để tiếp tục chống đỡ nữa!

"Carlos, anh dẫn em cùng trở về trong nước, có được không?" Diệu Tinh hỏi.

"Em xác định?" Carlos hỏi.

"Vậy anh hi vọng em sẽ trở về cùng sao?" Diệu Tinh hỏi.

"Ừ!" Carlos gật đầu. "Về tư mà nói. Anh hi vọng em nằm mộng ở cùng bên cạnh anh, nhưng mà... Anh lại không muốn khơi gợi để em nhớ lại chuyện thương tâm đã xảy ra ở nơi đó!"

"Em làm sao lại có thể yếu ớt như vậy chứ!" Diệu Tinh cười, mặc dù yếu ớt, nhưng trong tai nạn xe cộ xảy ra hồi năm năm về trước, cô cũng đã "Dục Hòa Trọng Sinh" (*) rồi.

(*) Dục Hòa Trọng Sinh (trùng sinh): Nguyên văn cả câu: Phượng Hoàng niết bàn, dục hòa trùng sinh. Phượng Hoàng là một loài chim chỉ có trong truyền thuyết. Phượng Hoàng còn có một tên khác là chim bất tử, vòng đời của nó sẽ không bao giờ kết thúc. Bất kể gặp khó khăn hay thống khổ cho dù chỉ còn một năm tro tàn, Phượng hoàng sẽ hồi sinh và mỗi một lần hồi sinh Phượng hoàng sẽ ngày càng mạnh hơn, hoàn mỹ hơn và rực rỡ hơn.

Theo truyền thuyết, Phượng Hoàng được coi là sứ giả hạnh phúc của thế gian. Cách mỗi năm thế kỉ, Phượng Hoàng sẽ mang theo tất cả bất hạnh không vui cùng với cừu hận oán của nhân gian, dẫn thân vào trong lửa cháy để tự thiêu, dùng sinh mệnh của mình và kết thúc mỹ lệ để đổi lấy sự hòa bình và hạnh phúc của thế nhân. Sau khi thân thể trải qua sự thống khổ cùng cực, lớn lao Phượng Hoàng sẽ được luân hồi. Phượng Hoàng sống lại càng trở nên hoàn mỹ hơn, rực rỡ hơn, truyền kì hơn. Đây chính là lí do vì sao mà phượng hoàng được coi là biểu tượng của sự tái sinh hay dục hòa trùng sinh

Ý trong đoạn văn trên muốn nói Diệu Tinh đã trở nên kiên cường và thành thực hơn sau những biến cố đau khổ mà bản thân cô đã phải gánh chịu.

"Anh không muốn em lại bị thương tâm, càng không muốn em bị cừu hận che mất ánh mắt của mình!" Tối nay em hãy nghỉ ngơi thật tốt đi đã. Dù sao cũng còn có mấy ngày nữa. Em cứ suy nghĩ cho kỹ càng đi đã. Nếu như em muốn trở về, chúng ta liền mang theo Tiểu Duệ đi cùng. Nếu như em không muốn, thì cũng hãy đi nghỉ ngơi giải sầu." Carlos nói xong khẽ hôn lên trán của Diệu Tinh.

"Anh đi về trước!" Anh tự tay ôm Tiểu Duệ lên.

"Đã trễ thế này rồi, anh đừng mang nó đi nữa!" Diệu Tinh ngăn lại: "Anh cứ để cho thằng bé ngủ ở đây đi!"

"Lại nói em chỉ biết thiên vị Tiểu Duệ." Carlos xoay mặt lại nhìn Diệu Tinh. "Thời gian cũng muộn rồi, tại sao em không giữ anh lại?" Ngôn ngữ của anh mang theo ba phần cười giỡn, bảy phần nghiêm túc.

Gương mặt của Diệu Tinh có chút phiếm hồng.

"Ha ha..." Carlos cười nhẹ. "Không đùa em nữa! Chẳng qua là... anh thật hi vọng, có một ngày, em thật sự có thể làm mẹ chăm sóc cho Tiểu Duệ." Carlos ôm lấy Diệu Tinh, hôn lên đôi môi mát lạnh của Diệu Tinh.

Đứng ở cửa, Diệu Tinh nhìn xe Carlos đi xa. Cô phải vịn vào khung cửa thân thể mới có thể đứng thẳng lên được. Bàn tay của cô từ từ đặt ở trên bụng, lạnh như băng, cảm giác đau nhói từ từ lan tràn ra từng tấc từng tấc...

Năm năm! Rốt cuộc cô vẫn lại phải đối mặt với sự đau đớn này... Cách lộp vộp vóc may mặc, Diệu Tinh khẽ vuốt ve lên vết sẹo kia. Vết sẹo này có từ sau vụ tai nạn xe cộ năm đó, vết sẹo được lưu lại sau cuộc giải phẫu để lấy đứa nhỏ ra. Diệu Tinh nắm thật chặt lấy y phục. Một tia sắc lạnh như băng giá chọt xẹt qua nơi đáy mắt của Diệu Tinh.

Trên gương mặt của cô lại khôi phục lại biểu cảm lạnh như băng lúc trước. Chậm rãi ngẩng đầu lên, Diệu Tinh hít sâu một hơi. Năm năm qua, cô đã phải

nỗ lực suốt năm năm, phải đối mặt với hết thảy mọi thời điểm..

"Tiêu Lăng Phong, anh còn nhớ rõ tôi sao..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Tôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương đến tôi

Tiêu Lăng Phong đi tới công ty sớm hơn một chút. Trải qua năm năm, Thiên Tuấn đã trở thành công ty số một số hai của thành phố T. Nhìn công ty, ngày hôm nay, Tiêu Lăng Phong nghĩ đến một câu nói của Phương Uyên Kiệt. Đây là tuyên bố của Phương Uyên Kiệt với anh để hình dung Bùi Hạo Thần, Phương Uyên Kiệt nói, công ty lớn mạnh như vậy cũng là nhờ có sự nỗ lực và vất vả của Bùi Hạo Thần. Khi đó, ở trong lòng anh cũng đã lớn tiếng đồng ý lời nói đó của Phương Uyên Kiệt.

Năm năm qua, Tiêu Lăng Phong đã dùng công việc để cho mình trở nên bận rộn, để cho mình không có thời gian để suy nghĩ đến những chuyện đau lòng kia nữa. Nhưng mà trời không chiều theo ý nguyện của con người! Anh bận rộn, nhưng ở thời điểm anh không chút nào phòng bị, thì sự đau đớn kia lại đột nhiên ủa tới. Khi nhàn hạ anh lại đột nhiên nghĩ đến những chuyện kia. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Trong giấc mộng anh cũng cảm thấy đau, đau đến mức không cách nào hô hấp nổi, đau đến mức anh cảm giác hít thở không thông, buồn bực tình dậy...

Bên ngoài phòng làm việc, cái bàn vẫn để trống không từ hồi Diệu Tinh mang thai năm đó. Sau khi cô nghỉ việc, không có ai từng ngồi ở nơi này, mãi cho đến khi cô biến mất không thấy tăm tích... Cho đến ngày hôm nay, năm năm sau... Tiêu Lăng Phong chậm rãi kéo chiếc ghế kéo ra. Ở bên trong đó có một cái hộp bằng vải nhung tinh xảo. Đó là vật từ năm năm trước anh đã chuẩn bị để định cầu hôn với Diệu Tinh! Nhưng mà... hết thảy kế hoạch, đến cuối cùng không ngờ lại biến hóa nhanh như vậy...

Năm năm qua, có quá nhiều chuyện đã xảy ra ở nơi này. Trong hôn lễ của Mộ Sở năm năm trước, một cuộc đấu súng đã đột ngột xảy ra, khiến cho ông nội của Mộ Sở chỉ có thể ở trên giường bệnh cho đến cuối đời. Nhớ đến uy phong cả đời của ông lại bị rơi vào một kết quả như vậy. Mà nhà họ Dương cũng ngay ở trong hội trường buổi hôn lễ đó, đã trở thành trò cười cho cả thành phố T. Hôn lễ còn chưa được tổ chức xong, Dương Nhượng Thi cũng đã trở thành người vợ bị chồng ruồng bỏ...

"Diệu Tinh, hiện tại mỗi người tham gia đều phải trôi qua những chuyện như vậy. Đây có phải chính là hiệu quả nguyên rủa của lời nói mà em đã từng đề cập đến hay không?" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng cầm tấm hình ở trên bàn lên: "Hiện tại, Tịch Mạt cũng đã trở về rồi! Diệu Tinh, cũng đã đến lúc em cần phải trở về nơi này rồi! Cho dù là em cảm hận cũng tốt, để cho anh có một lời giải thích, có một cơ hội để anh bồi bổ lại..."

"Tổng Giám đốc, đã đến lúc rồi ă!" Thư ký nhẹ nhàng gõ cửa. Tiêu Lăng Phong để tấm hình xuống, đứng dậy đi ra ngoài. "Khách hàng lần này đối với chúng ta có thể nói là vô cùng quan trọng. Nhất định phải thu xếp tất cả mọi thứ cho thật chu đáo, không thể có một chút chậm trễ." Anh vừa đi, vừa dặn dò hết thảy cùng với người thư ký.

"Lăng Phong!" Không nghĩ vừa mới đi ra đến thang máy, anh liền bị một bóng người ngăn cản đường đi.

"Tại sao lại là cô?" Tiêu Lăng Phong cau mày, chán ghét lui về phía sau một bước, kéo giãn khoảng cách của hai người ra xa một chút.

"Tại sao lại không thể là em chứ?" Đường Nhã Đình hỏi. Thời gian cũng không phải là không có lưu lại dấu vết ở trên mặt của cô, lại cộng thêm sự mệt mỏi và tiêu tụy như vậy, liệu có ai có thể tưởng tượng được rằng, đây chính là Đường Nhã Đình. Lại nói có người nào sẽ nghĩ tới, cô đã từng có thời phong quang như vậy...

"Có chuyện gì sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi liếc mắt nhìn thời gian. "Tôi còn có rất nhiều việc bận rộn."

"Bận rộn đến mức không có thời gian để nhìn ngó đến con hay sao?" Đường Nhã Đình hỏi, đi●n☆đ●anlê☆q●uýđ●ôn trong giọng nói có một chút ghen ngào. "Đã nhiều tháng nay anh không hề đi thăm con rồi! Bọn trẻ mỗi ngày đều nói chúng rất nhớ anh!"

Hừ! Tiêu Lăng Phong cười nhẹ một tiếng, khoe miệng tràn đầy ý giễu cợt. Lũ trẻ con nhớ tới tôi sao? "Chờ tôi giải quyết xong việc đã rồi hãy nói!" Tiêu Lăng Phong liếc Đường Nhã Đình một cái, rồi đi vòng qua bên cạnh cô.

Đường Nhã Đình đứng nguyên tại chỗ. Việc Tiêu Lăng Phong vô tình, cô cũng đã sớm từng được lĩnh giáo rồi! Kể từ khi Trình Diệu Tinh mất tích, anh liền càng trở nên thêm lạnh lùng. Ngay cả việc vạch mặt lời nói dối của cô anh cũng chẳng muốn làm nữa. Anh cũng không buồn liếc nhìn cô một cái, cho dù là anh có nhìn, thì sự giễu cợt trong mắt anh cũng giống như là một lưỡi dao nhọn đâm xuyên vào trái tim của cô đau nhói. Lúc nói chuyện, còn không bằng ngay cả so với kẻ thù của anh. Chính miệng anh đã từng nói: Đường Nhã Đình, đi@en*dyan(lee^qu.donn) hiện tại ngay cả việc hận cô, tôi cũng đều khinh thường...

Ha ha... Đường Nhã Đình cười khô. Cô từ từ ngồi xổm xuống. Đường Nhã Đình liếc mắt nhìn thời gian, năm mươi hai giây cả thảy! Ha ha... So sánh với lần trước đã nhiều hơn bảy giây. Năm năm, thì ra là sự tiếp xúc lẫn đối thoại giữa hai người bọn họ là phải dùng tới giây để đo...

Sân bay.

Ở trong đám người đang túm tụm, có hai bóng dáng chột lóe ra. Ở giữa đám người, bọn họ lại chói mắt như vậy. Trong ngực của người đàn ông đang ôm một đứa bé xinh xắn, mà cô gái ở bên cạnh lại càng thêm xinh đẹp động lòng người. Thình thoảng có người nhìn sang, ánh mắt nhìn đều mang sự hâm mộ, khiến cho CCarlos cười đến càng vui vẻ hơn.

"Ba, ngài không nên cười!" Tiểu Duệ mới tám tuổi đang ở trong ngực của ba ba, tay đưa lên xoa xoa gương mặt tuần tú của người đàn ông.

"Vậy con muốn ba phải nhìn chăm chăm vào người ta hay sao?" Nhìn con trai trong ngực của mình, CCarlos hỏi. "Ba lại cảm thấy ánh mắt của bà lại nhìn sáng sủa hơn so với hai mẹ con con kia đấy!" CCarlos siết chặt khuôn mặt nhỏ bé của con trai mình, anh xoay mặt nhìn về phía Diệu Tinh. So sánh với hai cha con bọn họ, sắc mặt của Diệu Tinh lại ngưng trọng hơn rất nhiều.

Nhìn lại nơi này. Diệu Tinh chậm rãi đề thấp ánh mắt xuống. Năm năm trước, cô không thể nào quên được vào cái đêm mưa to gió lớn đó, khi cô rời đi, chính bản thân mình đã mang theo nỗi tuyệt vọng không thôi như thế nào. Cũng không thể quên được thiếu chút nữa cô đã bị chết ở thành phố T này... Hôm nay, nơi này hết thảy đều vẫn như vậy, lại giống như cũng đã thay đổi rất nhiều rồi...

"Đi thôi! Anh sẽ đưa hai người đến khách sạn để nghỉ ngơi!" Carlos nắm lấy bả vai Diệu Tinh vỗ về an ủi. Diệu Tinh cũng không lên tiếng, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, ý bảo mình không sao hết.

Lại là cái loại hơi thở lạnh như băng, ngay cả Tiểu Duệ đang tựa vào trong ngực của cha mình cũng cảm giác được. Cậu bé ôm thật chặt lấy cổ của cha mình. Cậu biết nhất định là mẹ lại nghĩ tới chuyện thương tâm rồi.

"Đi thôi!" Diệu Tinh nhận nhặt khạc ra mấy chữ, nhưng ngay cả giọng nói của cô cũng vẫn giữ âm điệu trong trẻo lạnh lùng như vậy.

"Carlos, hoan nghênh ngài đã tới!" Người tới sân bay đón tiếp cung kính nhận lấy hành lý. "Laura, tiểu thư, ngài đi đường cực khổ rồi!"

Diệu Tinh nhẹ nhàng gật gật đầu, dùng động tác thay thế cho lời chào hỏi. Tựa như tâm tư của cô đã sớm có sự chuẩn bị rồi. Đối với vẻ lạnh nhạt của Diệu Tinh, người kia cũng không hề cảm thấy lúng túng. Đơn giản sau khi đã hoàn thành mục giới thiệu nhân vật xong, đoàn người đi ra khỏi sân bay.

Tiêu Lăng Phong đang ở trong sân bay. Trong lúc vô tình, anh liếc nhìn thấy ở trong đám người có một bóng dáng quen thuộc. Từ bóng lưng, đến gương mặt nhìn nghiêng...

Àm một tiếng, tựa như có một tiếng sét nổ vang ở bên người, tim của anh bỗng đập giống như tiếng sấm vậy. Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong không chút nghĩ ngợi liền bước mấy bước tiến lên. Rõ ràng chẳng qua không phải là do cự ly không phù hợp, nhưng sao anh lại cảm thấy cô thật là xa xôi...

"Diệu Tinh!" Anh vươn tay ra kéo người bên cạnh, ở một khắc chạm được đến lòng bàn tay ấm áp kia, Tiêu Lăng Phong chợt cứng đờ, cảm giác thất vọng liền bao phủ quanh anh...

"Anh gọi người nào vậy?" Cô gái kia vẻ không vui kêu lên một tiếng rút tay mình ra ngoài. "Bệnh thần kinh!"

Tiêu Lăng Phong nhìn tay của mình. "Thật xin lỗi!" Anh nói lời xin lỗi, sau đó xoay người bỏ đi đầy sự mất mát. Khi anh đi cách nơi đó không xa, ở giữa đám người đang túm tụm kia, anh nhìn thấy có ba người. Một người đàn ông dáng người cao lớn, bên cạnh có một người phụ nữ đang tựa sát vào. Không biết người đàn ông đó đã nói gì đó, mà đứa trẻ ở trong ngực người đàn ông đó cười khanh khách ra thành tiếng. Tiếng cười của cậu bé nghe giòn tan như vậy, sau đó cô gái ở bên cạnh ngửa mặt lên, cậu bé nhoài người sang hôn cô gái một cái, thuận thế giang hai cánh tay ôm luôn lấy cô gái.

Hình ảnh đó thật là hạnh phúc, thật ấm áp! Nếu như không phải là anh đã bị mắc phải những chuyện sai lầm không thể tha thứ như thế, có phải là anh cũng sẽ phải có một gia đình hạnh phúc như vậy, có phải giờ phút này, anh cũng sẽ hạnh phúc như vậy hay không...

Diệu Tinh ôm Tiểu Duệ, nhìn qua có chút phải cố hết sức, nhưng mà cô cũng không chịu buông cậu bé xuống. Cho đến khi đi ra bên ngoài sân bay, Tiểu Duệ mới từ trong ngực Diệu Tinh trượt xuống. Cậu bé cũng học bộ dạng của mẹ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Diệu Tinh từ từ lấy mắt kiếng xuống, nhìn lên khoảng bầu trời trên đầu. Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Tiêu Lăng Phong, tôi đã trở về! Bàn tay Diệu Tinh từ từ nắm chặt lại. Anh hãy chờ để trả giá thật lớn đi...

"Mẹ, đây chính là địa phương mà mẹ đã lớn lên sao?" Tiểu Duệ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

"Ừ, đúng vậy! Đây chính là địa phương mà mẹ đã lớn lên!" Diệu Tinh ngồi xổm xuống, sờ sờ lên gương mặt của Tiểu Duệ. Nơi này chẳng những là địa phương mà cô lớn lên, mà cũng là địa phương cô chết đi, mà... ở tại Barcelona cô mới được sống lại. Nơi này đã cho cô quá nhiều điều tốt đẹp, nhưng mà cũng chính là nơi khi nhớ lại, đã cho cô quá nhiều tổn thương, cướp đi quá nhiều thứ đẹp nhất, tuyệt vời nhất của cô, từ mỗi tình đầu tình khiết, cho đến đứa con của cô...

Trong khách sạn.

Sau khi tắm rửa qua, Diệu Tinh bung ly rượu đứng ở cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ, lóe lên ánh sáng muôn hồng nghìn tía, thành phố T đã ngày trở nên phồn hoa hơn. Bàn tay nắm lấy cái ly khớp xương đã có chút trắng bệch. Cô vẫn nhìn chăm chăm cảnh vật ở bên ngoài, trong mắt cô cũng đã phiếm thứ ánh sáng trong trẻo lạnh lùng. Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, chất lỏng màu đỏ của rượu theo cổ họng chậm rãi trượt xuống. Hương thơm say lòng người từ hàm răng vẫn theo cổ họng tiếp tục lan tràn. Cô nhẹ nhàng lắc lắc cái ly, tựa như thứ mà cô ưa thích cũng không phải là mùi vị của rượu, mà chính là màu

sắc của nó vậy. Đúng thế! Bắt đầu từ năm năm trước, cô đã cực kỳ yêu thích đối với chất lỏng màu hồng này...

Diệu Tinh nhẹ nhàng nghiêng đổ cái ly. Chút chất lỏng còn lại trong chén từ từ chảy xuống, rơi xuống trên mặt thảm màu trắng... Diệu Tinh nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, đưa ngón tay ra chạm vào khe xoay vòng vòng. Sau đó tay cô lại nhẹ nhàng xoa xoa ở trên bụng của mình. "Chung quy cũng không phải là máu, mặc dù màu sắc có đỏ tươi đi nữa, cũng không có cái mùi tanh tanh của máu cùng sự đau đớn đến tê liệt..."

"Laura!" Từ ngoài cửa truyền tới tiếng gọi của Carlos: "Em đã ngủ chưa vậy?"

"Em vẫn chưa ngủ đâu!" Diệu Tinh trả lời một tiếng, cô để cái ly xuống đi tới mở cửa.

Carlos đứng ở bên ngoài, đứng như anh đã dự liệu, Diệu Tinh đang uống rượu. Anh biết, trở lại thành phố T này, vào ban đêm, đối với Diệu Tinh mà nói, nhất định là cô sẽ không ngủ cả một đêm.

"Tiểu Duệ đâu?"

Carlos chậm rãi trả lời. "Thằng nhóc đã sớm ngủ say rồi!" Carlos nói xong liền rất tự nhiên xoa trên môi của Diệu Tinh một chút. "Không phải là anh đã sớm nói với em là chung quy em không nên uống rượu hoài như vậy hay sao?" Trong giọng nói anh cũng không sự trách cứ, mà ngược lại, chỉ thấy tràn đầy sự quan tâm lẫn đau lòng...

"Em lại nghĩ rằng muốn... Uống rượu vào, sẽ ngủ ngon hơn một chút!" Diệu Tinh thoáng cười nhẹ một tiếng. "Thế nào mà anh cũng vẫn còn chưa ngủ vậy?"

"Một mình em ở chỗ này suy nghĩ lung tung, anh làm sao có thể ngủ được!" Carlos nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Diệu Tinh. "Chuyện quá khứ thì em cứ để cho nó qua đi, không nên cứ luôn níu lấy quá khứ không buông như thế! Nếu còn như vậy, sẽ làm cho chính em phải chịu khổ cực!"

"Em không sao!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Đúng là suốt năm năm không trở lại đây, hiện giờ cũng có chút thương cảm! Nơi này đã có sự biến đổi rất lớn. Em gần như cũng sắp không nhận ra nữa!" Trong lời nói này của Diệu Tinh, rốt cuộc cũng không nghe ra được ý tứ gì bao hàm trong lời nói đó. Rõ ràng đây là một câu nói rất bình thường, nhưng có thể nói..., giờ phút này nghe vào tai lại có thâm ý khác.

"Laura! Nếu có chuyện gì, em nhất định phải nhớ nói cho anh biết! Bất kể em làm cái gì, thì cũng đều không được làm một mình, nghe rõ chưa?" Carlos không yên tâm nói dặn dò cô. Anh hiểu rất sâu sắc, Laura của ngày hôm nay, đã không phải là Diệu Tinh mà anh đã từng gặp ngày trước nữa, cô muốn làm cái gì, anh không cách nào ngăn cản được cô. Cho nên anh chỉ có thể chú ý để bảo vệ cho cô thật tốt...

"Anh yên tâm đi, em sẽ không làm thương tổn đến mình, càng sẽ không để cho mình bị thương!" Cô nói bảo đảm, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ. Quá khứ, cô chịu sự khổ sở lẫn sự tổn thương đã đủ nhiều rồi, hiện tại, cô sẽ không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương đến cô nữa! Tuyệt đối sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Tại sao anh lại có thể sống hạnh phúc như thế?

Trở lại thành phố T đã được một thời gian, bận rộn mấy ngày liên tiếp cùng với áp lực trong lòng đã làm cho cả người Diệu Tinh thoát nhìn cũng mệt mỏi không chịu nổi. Bưng ly cà phê lên, Diệu Tinh từ từ đi ra cửa sổ.

Một bóng người đi tới. "Tiểu thư Laura, ngài vẫn nên cho phép mình nghỉ ngơi một chút đi! Ngày hôm qua ngài chỉ ngủ có ba giờ thôi."

"Không sao đâu, tôi vẫn còn chịu đựng được!" Diệu Tinh để ly cà phê xuống: "Công ty bên kia chuẩn bị thế nào rồi?"

"Tôi mới vừa gọi điện thoại hỏi thăm, cũng không có gì khác biệt lắm!" Người trợ lý gật đầu.

"Ừ, buổi chiều tôi muốn đi công ty một chuyến, cô theo tôi cùng đi!" Cô xoay người lại.

"Được ạ!" Người trợ lý gật đầu. "Tiểu thư Laura, đây là đồ mà ngài cần đây ạ."

"Ừ, để xuống đó đi!" Diệu Tinh xoa bóp nơi huyết Thái Dương. Đúng vào lúc này điện thoại di động lại vang lên, liếc mắt nhìn mã số. Nơi đáy mắt Diệu Tinh thoáng qua một tia hàn khí. "Ann, cô chăm sóc cho Tiểu Duệ một chút nhé, tôi đi ra ngoài một chút!" Diệu Tinh nói xong liền xoay người đi ra ngoài. Đối với người cấp trên trực thuộc trẻ tuổi lại mạnh mẽ vang dội này, Ann cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cũng có chút đau lòng.

Diệu Tinh đi ra thang máy, vẫn là một thân màu đen như cũ, chỉ là nhìn qua từ xa xa, cũng khiến cho người khác cảm thấy sự lạnh lẽo tỏa ra khó có thể đến gần. Ngồi ở đại sảnh phòng cà phê. Diệu Tinh lấy mắt kiếng xuống... Nhìn thẳng vào người ở phía đối diện, người đàn ông kia sắc mặt cũng không thoải mái lắm. Diệu Tinh hơi cau mày. Không có người nào nói chuyện, chỉ có tiếng va chạm hơi nhỏ của cái muỗng khuấy động trong ly cà phê phát ra...

Tiêu Lăng Phong bước ra khỏi xe. Lần này anh có cuộc hẹn gấp với một người bạn hợp tác làm ăn. Liếc mắt nhìn thời gian, Tiêu Lăng Phong không khỏi tăng nhanh bước chân. Anh đang vội vã bước đi, cách cửa sổ sát đất, ánh mắt của anh bị một bóng dáng cũng không rõ rệt lắm, ở phía sau bồn cây cảnh hấp dẫn. Bước chân của anh chợt cứng đờ, muốn nhìn lại cẩn thận một lần nữa. Là Diệu Tinh...

"Tiểu thư Laura!" Người đàn ông không chịu nổi không khí đè nén liền mở miệng đầu tiên.

"Thế nào? Tài liệu mà tôi muốn điều tra kia lại không tra được sao?" Diệu Tinh nhẹ nhàng uống một hớp cà phê, lên tiếng hỏi. Không thêm đường, không thêm sữa, Diệu Tinh nhìn thẳng vào người đối diện, nhếch miệng: "Nếu đã làm, thì chẳng phải nhất định sẽ có dấu vết lưu lại, đúng không nào!" Diệu Tinh trần thuật, khóe miệng của cô rõ ràng là một nụ cười, nhưng khi nhìn thì lại làm cho người khác cảm thấy hết sức lạnh như băng, sinh lòng lạnh lẽo.

"Cũng không phải là không có một chút manh mối nào. Nhưng mà dù sao thời gian cách đây cũng đã lâu, khi điều tra cũng phải tốn phí chút thời gian!" Người đàn ông giải thích.

"Tôi bất kể thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi chỉ muốn biết kết quả!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên. "Tôi đã trả cho anh mức thù lao cao như vậy, không phải là muốn nghe anh nói theo tôi, cái gì cũng không tra được, hoặc là cho tôi nhiều thời gian hơn một chút" Giọng nói của cô nhẹ nhàng, gần như bị thổi bay đi được...

"Tiểu thư Laura, điểm này xin ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ điều tra hết sức mình. Ở bên này tôi có một chút kết quả, sẽ lập tức nói ngay cho ngài biết!" Người đàn ông nói. "Đây là ngài một số tài liệu cần bản mà ngài đang cần." Người đàn ông nói rồi đưa tới một túi tài liệu. "Về những chuyện đã xảy ra từ năm năm trước, tôi sẽ gia tăng việc điều tra."

"Vậy thì tốt, tôi hi vọng anh sẽ không để cho tôi bị thất vọng!" Diệu Tinh nói xong, đứng dậy. Đạp lên đôi giày cao gót rồi đi. Người đàn ông kia thở ra một hơi thất bại thật dài. Anh tự hỏi mình đã hòa đồng ở cái nghề này đã lâu rồi, cũng đã gặp nhiều người có sắc thái riêng, nhưng mà chưa từng thấy có người nào tuổi còn trẻ nhưng lại có khí thế bức người như thế. Cảm tử chi phiếu ở trên bàn lên, anh ta bước nhanh đi ra ngoài. Số tiền thuê này thật sự là một khoản có số lượng khả quan, nhưng dù sao thời gian cũng đã lâu dài, muốn điều tra ra thật sự cũng phải hao phí một chút sức lực.

Tiêu Lăng Phong gấp gấp vội vã chạy vào. Thoáng nhìn thấy một bóng người nhanh chóng đi vào thang máy, anh tăng nhanh cước bộ muốn nhìn đến tận cùng, nhưng mà, chính là anh vẫn còn kém một bước. Khi anh chạy đến cửa thang máy thì cửa thang máy đã đóng lại

Tiêu Lăng Phong đứng sững sờ ở cửa thang máy, liệu có phải là mình nhìn lầm rồi không? Đang lúc mới vừa rồi, anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cực kỳ giống Diệu Tinh. Nhìn bóng dáng lạnh như băng khuất sau cánh cửa thang máy, Tiêu Lăng Phong thất bại sau lùi lại một bước, là anh đã ảo giác sao? Nhưng mà Phương Uyên Kiệt cũng nói với anh hình như là đã nhìn thấy Diệu Tinh rồi. Anh cũng không chỉ một lần có cảm giác như thế, nếu như là anh đã quá mức nhớ nhung mối quan hệ của mình, thì đối với Phương Uyên Kiệt anh lại hiểu rất rõ. Mặc dù giọng điệu của cậu ta cũng không phải là xác định, nhưng mà anh cũng biết, nếu như quả thật không có một chút căn cứ nào, thì chắc chắn cậu ta sẽ không nói.

Diệu Tinh. Thật sự là em sao? Nếu như không phải là em, tại sao cảm giác của anh lại mãnh liệt như vậy, chân thật như vậy? Thế nhưng mà... Nếu như đúng là em, tại sao em không trở về nhà... Em đã trở lại trong nước, tại sao em không tới tìm anh!

Nghĩ tới đây, Tiêu Lăng Phong đi tới trước quầy lễ tân.

"Xin chào cô, tôi muốn xin hỏi một chút, nơi này có một người nào, có tên gọi là tiểu thư Trình Diệu Tinh đặt phòng hay không?"

"Xin ngài chờ một chút!" Tiểu thư lễ tân lễ phép cười một tiếng: "Chúng tôi cần phải tra một chút!"

Tiêu Lăng Phong gật đầu, lo lắng chờ đáp án. Rõ ràng chẳng qua chỉ là mấy giây, nhưng mà sao anh lại cảm thấy thật là dài đằng đẳng, cực kỳ đau khổ, thấy thân thể đối phương thấm ướt, Tiêu Lăng Phong vội vàng hỏi. "Tình hình như thế nào?"

"Tiên sinh! Thật xin lỗi, nơi này của chúng tôi không có tiểu thư nào có tên như vậy đặt phòng!"

"... Không có!" Tiêu Lăng Phong có chút ừ ừ. Đó chính là nói, có phải mới vừa rồi thật sự là ảo giác của mình rồi, đúng không...

Carlos vừa đi vừa nói giao thứ gì đó trong tay cho người trợ lý ở sau lưng. Người đàn ông này là ai, tại sao anh ta lại muốn tìm Diệu Tinh. Anh liền quan sát. Tựa như cảm thấy một màn ánh mắt kia, Lăng Phong quay đầu lại, tiến lên nghênh đón ánh mắt của Carlos.

Bộ dạng của người đàn ông này nhìn qua trên trang đầu của tạp chí có mấy phần quen mặt, nhưng là nhìn thấy ở nơi nào thì anh không nhớ... Anh nghi ngờ, nhưng ngẫu nhiên lúc này thì anh chưa nghĩ tới là ở nơi nào.

Carlos thấy Tiêu Lăng Phong cứ nhìn mình như thế, trong lòng anh có chút nghi ngờ. Anh cũng chưa từng gặp người đàn ông này bao giờ, nhưng mà trong lòng anh, thậm chí có một loại rất cảm giác khó hiểu...

Hai người cứ nhìn lẫn nhau như vậy. Cho đến khi...

"Cha!" Một giọng nói giòn tan của một đứa trẻ vang lên. Một giây kế tiếp, một thân thể nhỏ nhỏ liền đụng vào trên đùi của anh! Ôi! Cậu bé liền khẽ kêu lên một tiếng, lui về phía sau mấy bước mới xem như đứng vững lại được. Sau đó cậu bé ngẩng đầu lên.

Đối với đứa bé này, Tiêu Lăng Phong có mấy phần kinh ngạc. Cha? Sự xưng hô này thật sự đã đụng phải chỗ đau của Tiêu Lăng Phong. Anh muốn tiến lên an ủi cậu bé kia một chút, nhưng đã có người khác tiến lên trước một bước rồi.

"Thế nào mà lại không cẩn thận như vậy!" Carlos cúi đầu xuống nhìn Tiểu Duệ. "Con hãy nói xin lỗi chú đi!"

"Chú! Cháu thật xin lỗi!" Tiểu Duệ nghe lời nói lời xin lỗi.

Nhìn bộ dáng khả ái kia của cậu bé, Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. "Không có sao, cháu có khỏe không? Có bị đụng đầu hay không?" Tiêu Lăng Phong hơi khom lưng xuống nhìn cậu bé này. Dường như kể từ hồi sau khi Diệu Tinh có chuyện, anh liền phá lệ thích trẻ con.

"Tiên sinh, thật là ngượng ngùng."

"Không có gì!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái, "Trẻ con ấy mà, nghịch ngợm một chút là chuyện bình thường!" Tiêu Lăng Phong ngồi xổm xuống. "Người bạn nhỏ, về sau không nên chạy xô mạnh mẽ như vậy nhé! Phải cẩn thận không sẽ va chạm làm bị thương chính mình đó!" Tiêu Lăng Phong hữu hảo xoa xoa lên mái tóc của Tiểu Duệ.

"Vâng, cháu biết rồi ạ, cảm ơn chú!" Tiểu Duệ cười híp mắt phát tay một cái với Tiêu Lăng Phong, sau đó chạy đến tựa sát vào trong ngực Carlos.

"Tiểu Duệ! Làm sao con lại đi ra đây? Mẹ đâu rồi?"

Ann nói mẹ ở dưới lầu uống cà phê, con ra ngoài muốn xem một chút!" Tiểu Duệ giải thích.

"Không phải ba đã nói không được phép chạy loạn đó sao?" Carlos xoa xoa mái tóc của Tiểu Duệ, sau đó ngẩng đầu lên một chút, nhìn Tiêu Lăng Phong đã đi vào thang máy. Người này, đến tột cùng là ai vậy...

Đình! Khi thang máy hoàn toàn khép lại, thì cửa thang máy ở một thang bên kia được mở ra. Diệu Tinh gấp gáp vội vã từ bên trong chạy ra. Lần thứ hai, ở một địa điểm giống nhau hai người lại thoáng gặp nhau.

"Mẹ!" Nhìn thấy Diệu Tinh, Tiểu Duệ liền nhào qua!

"Làm sao con lại chạy đến nơi này rồi! Chẳng phải là mẹ đã nói không cho phép con chạy loạn kia mà!" Hiển nhiên Diệu Tinh có chút bị hù dọa.

"Mẹ, con đã không còn là một đứa trẻ con nữa rồi. Con đã có thể tự chăm sóc bản thân mình rất tốt!" Tiểu Duệ mở miệng nói.

"Xem em sợ đến như vậy kia!" Carlos cầm lấy tay của Diệu Tinh trong lòng bàn tay mình. "Không sao!" Anh nhìn lại Diệu Tinh một chút. Chỉ thiếu chút xíu nữa là Diệu Tinh đã có thể nhìn thấy người kia rồi. Bọn họ có mối quan hệ như thế nào, hoặc giả... Có phải là có liên quan đến chuyện đã xảy ra hồi năm năm về trước hay không? Diệu Tinh trở về, trước nhất liền liên lạc ngay với thám tử tư, cô đang muốn biết cái gì...

"Anh có chuyện cần hỏi em sao?" Thấy Carlos cứ nhìn mình như vậy, Diệu Tinh hỏi thẳng.

"Laura, có phải là em đang định điều tra chuyện gì hay không?" Carlos nhìn Diệu Tinh, nghe vào tai chỉ là lời hỏi thăm của anh..., nhưng mà trong mắt anh lại tràn ngập sự chắc chắn.

"Vâng!" Diệu Tinh cũng không hề có ý định giấu giếm. Nếu Carlos đã hỏi như vậy, đương nhiên là anh cũng đã nhận ra được chuyện gì rồi. "Chỉ là một chút chuyện của năm năm về trước mà thôi!" Diệu Tinh gật đầu, nhàn nhạt thừa nhận: "Anh trách em sao?" Diệu Tinh ngẩng đầu lên.

"Anh chỉ là không muốn em quá cực khổ mà thôi!" Carlos cầm tay Diệu Tinh tay.

"Cái gì cũng không muốn làm, thì em mới có thể khổ cực!" Diệu Tinh hạ thấp giọng nói. "Carlos, có một số việc... Không phải là cứ theo thời gian lâu dài thì có thể quên được!" Chuyện này chính là nguyên nhân mà cô vẫn không muốn xác định quan hệ cùng với Carlos. Trên lưng của cô đã phải đeo quá nhiều chuyện gì đó rồi, chuyện cô cần phải làm cũng quá nhiều.

Carlos than nhẹ. Cho nên đây mới chính là mục đích chủ yếu mà cô muốn trở về trong nước. Mỗi lần nói đến chuyện có một chút xíu liên quan đến chuyện của năm năm về trước, Diệu Tinh lại giống như biến thành một người khác. Bên ngoài của Diệu Tinh trở nên lạnh như băng, nơi đáy mắt còn có một loại hận ý rất mãnh liệt...

"Bất kể là em làm cái gì, không được gây thương tổn cho mình là được, em biết không?" Anh nói nhắc nhở. "Laura, anh hi vọng em có chuyện gì thì cũng có thể nói cho anh biết. Anh hi vọng rằng anh có thể trở thành người để em dựa vào..." Diệu Tinh nhẹ nhàng gật đầu. Bàn tay nhỏ bé của cô lặng lẽ nắm chặt lại. Tiêu Lăng Phong, nếu như anh còn có một chút ý thức nguy cơ, như vậy... lúc này anh sẽ phải không ngừng gặp phải những cơn ác mộng, cuộc sống hàng ngày đều trở nên bất an đi! Anh đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, tôi đây lại thật tò mò muốn biết, các người đã trôi qua cuộc sống của mình như thế nào! Các người đã xây dựng hạnh phúc của mình ở trên sinh mệnh đứa con của tôi! Để rồi xem, các người có thể hạnh phúc được bao lâu...

Ngồi ở phía trước cửa sổ, Diệu Tinh lấy tài liệu ra cầm trong tay để đọc. Những ngón tay mảnh khảnh lật giở từng tờ giấy một. "A... Cô thật sự có thể sinh được con rồi!" Diệu Tinh nhìn những tấm hình ở trong tay mình. Trong hình là một đôi trẻ nhìn rất khả ái đang tựa vào bên người Tiêu Lăng Phong. Nụ cười ngây thơ trên mặt của đứa trẻ, giống như là một lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trong lòng của Diệu Tinh vậy: "Ha ha... Một lần mang thai, thế nhưng cô ta lại có thể sinh đôi! Cô quả thật đã không phụ lòng Tiêu Lăng Phong năm đó. Anh ta vì cô mà vứt bỏ tôi, giết chết đứa con của tôi..." Diệu Tinh nín thở thật chặt lấy váy của mình. Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại hại chết đứa con của tôi, thế mà anh lại còn có thể được hạnh phúc như thế chứ? Chuyện này thật không công bằng...

"Được thôi! Anh đã trôi qua cuộc sống đặc ý như thế... Vậy thì hãy để cho tôi nhắc nhở anh một chút đi. Loại người giống như anh, không xứng đáng có được cuộc sống hạnh phúc..."

Chương 247: Bắt ngờ gặp lại nhau

Ầm! Một tiếng sấm vang lên. Người đang ngủ ở người trên giường cũng ngay sau đó bị giật nảy mình. Theo bản năng, hai bàn tay nhỏ bé ở dưới lớp chăn mỏng liền nắm thật chặt thành quả đấm.

"Mẹ, cứu con, con thật là đau..." Một tiếng khóc thê thảm đồng thời vang lên.

Tia chớp chớp lóe chớp lóe xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào bên trong căn phòng. Ánh sáng theo tia chớp lóe lên trong phòng, tạo thành ánh sáng trắng chói mắt, làm cho người trong giấc mộng liền mơ thấy ánh đèn pha xe ô tô chói mắt...

"Cứu mạng..." Tiếng kêu đầy bất an bị tiếng sấm bao phủ. Những giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu từ trong tròng mắt chảy xuống. Ở trong tiếng mưa rơi ào ào, tiếng bánh xe xẹt qua mặt đất tạo thành âm thanh bén nhọn chói tai. Tiếng xe chạy càng ngày càng gần...

"Không muốn, đừng tới đây..." Diệu Tinh run rẩy.

"Trình Diệu Tinh, @MeBau*diendan@leequyddonn@ tôi muốn cô nợ máu phải trả bằng máu..." Giọng nói lạnh như băng mang theo hận ý nồng đậm...

Rầm! Tiếng thân thể bị va chạm tung lên, sau đó rơi xuống trên mặt đất. Máu tươi trong nháy mắt xông ra. Dưới ánh sáng của tia chớp, người vừa bị đụng vào, thỉnh thoảng nhìn giống như là Mộ Thần, thỉnh thoảng lại biến thành chính cô...

"A!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên, từ trên giường ngồi bật dậy. Giờ phút này, mồ hôi đã thấm ướt đầy quần áo của cô, sợi tóc dính bết vào trên mặt của cô. Đã năm năm rồi... Không, là tám năm, hơn tám năm rồi, con ác mộng đáng sợ này, càng ngày càng nghiêm trọng...

Từ từ ôm chặt lấy hai chân, Diệu Tinh chôn mặt ở trong khuỷu tay. Bàn tay nắm thật chặt lại thành một đoàn, di@en*dyan(lee^qu.donn), thân thể cũng bởi vì quá dùng sức mà phát run lên.

"Laura!" Theo tiếng gọi lo lắng truyền vào trong lỗ tai. Carlos đã bước nhanh đến, mở đèn trong phòng, nhìn bộ dạng Diệu Tinh mồ hôi chảy ròng ròng, trong lòng của anh nhói đau một hồi. "Có phải là em lại gặp phải ác mộng hay không?" Anh đưa tay lau mồ hôi của Diệu Tinh.

"Đừng sợ. Không sao đâu!" Giống như thường ngày, anh lại ôm Diệu Tinh vào trong ngực của mình.

Ngoài cửa sổ tiếng sấm vẫn vang lên như cũ. Diệu Tinh không nói một lời, cô tựa vào trong ngực Carlos, tay ôm chặt lấy bụng, người trống rỗng. Sự đau đớn thể lương, lan tràn tới tứ chi bách hại. (*)

(*) Tứ chi bách hại (四肢百骸)/ tứ chi bách thể (四肢百体): Thành ngữ. Tứ chi và trăm xương, các bộ phận thân thể - chỉ toàn thân con người.

"Thế nào mà người em lại run thành như vậy? Laura, có phải là em rất lạnh hay không?" Carlos nắm lấy chân vây quanh thân thể Diệu Tinh, sau đó lại lấy tay ôm cô chặt hơn. "Em đau bụng sao?" Anh hỏi thăm, rồi vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa lên bụng của Diệu Tinh. Trận mưa đêm năm năm đã hoàn toàn lưu lại ám ảnh ở trong lòng của cô. Bình thường hàng ngày cô vẫn luôn giữ một bộ cao ngạo, đáng vẻ kiên cường. Nhưng mà chỉ có anh biết, ở thời điểm mỗi lần trời mưa thì Diệu Tinh sẽ bị bắt lực đến mức nào, đáng thương đến mức nào. Cuộc sanh non trong trận mưa to, đã gây ra tổn thương cực lớn cho thân thể của cô. Hơn nữa, cũng bởi vì bị mất đứa con, cho nên mỗi lần trời mưa thì cô đều sẽ có cảm giác bị đau bụng...

"Carlos!" Bàn tay Diệu Tinh nắm chặt lấy bàn tay to của anh, sau đó cọ xát ở trong ngực của anh.

"Đừng sợ, anh sẽ ở nơi này cùng với em!" Carlos nhẹ nhàng hôn lên trán Diệu Tinh: "Em ngủ đi, anh sẽ vẫn ở bên cạnh em!" Anh nói bảo đảm, ôm Diệu Tinh nằm xuống.

Diệu Tinh nhắm mắt lại thật chặt, diễn, đàn, lể, q.ủy, đôn bàn tay níu lấy áo của Carlos thật chặt. Tiêu Lăng Phong, anh cũng sẽ không bị gặp phải con ác mộng hay sao? Nợ máu phải trả bằng máu. Tôi đây thật sự muốn nhìn một chút, rốt cuộc là ai nói người nào nợ máu sẽ phải trả bằng máu...

Mưa to điên cuồng trút xuống cả đêm. Do vẫn bị con ác mộng dây dưa nên hiển nhiên tinh thần của Diệu Tinh không được tốt.

"Laura! Anh nghĩ hay là nên đi bệnh viện để kiểm tra một chút xem sao đi!" Carlos lo lắng nói qua. "Chuyện tiệc rượu của công ty cứ bảo Ann đi làm"

"Em không sao!" Diệu Tinh liền nhàn nhạt lắc đầu. Hiện tại cô có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm! Tôi, Trình Diệu Tinh hiện giờ trở lại, chỉ một người biết, như vậy rất không thú vị... Diệu Tinh nắm thật chặt dao nữa trong tay. Đường Nhữ Đình kia chính là người đầu tiên mà Diệu Tinh rất muốn để cho cô ta biết. Diệu Tinh rất muốn nhìn một chút xem phản ứng của cô ta ra sao. Cô muốn nhìn thiếu phu nhân của nhà họ Tiêu một chút xem trong lòng cô ta có phải là rất thoải mái hay không...

"Mẹ, mẹ đang suy nghĩ gì vậy? Bộ dáng này của mẹ thật sự rất dọa người đó!" Tiểu Duệ cẩn thận nói một câu. Nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Diệu Tinh đã thành thói quen, trong lúc bất chợt nhìn thấy vẻ mặt Diệu Tinh lạnh như băng như vậy, đương nhiên Tiểu Duệ liền bị dọa sợ.

"Sorry (tiếng Anh nguyên bản). Tiểu Duệ! Có phải là mẹ đã hù dọa đến con rồi hay không?" Diệu Tinh xoa xoa đầu của Tiểu Duệ: "Mẹ trở lại cũng đã được một đoạn thời gian rồi, đang nghĩ tới muốn đi thăm một người bạn. Nghĩ đến đã thật lâu rồi không gặp, nên có chút hưng phấn!"

"Mẹ, mẹ xác định, không phải là mẹ đi gặp kẻ thù đó chứ?" Cậu bé thử hỏi thăm dò một câu. Cho dù tính tình của mẹ rất lạnh, nhưng mà sự lạnh nhạt cùng hận ý của mẹ, thì cậu lại cảm nhận được là mình có thể phân biệt được rất tốt. "Con cảm giác như mẹ thật giống như là đang muốn ở cắt xé người bạn kia ra vậy..."

"Ách..." Diệu Tinh nhìn Carlos một chút. Chẳng lẽ biểu hiện của mình thật sự rõ ràng đến như vậy hay sao? Carlos ném ánh mắt của anh cho một người khác. Diệu Tinh từ từ cúi đầu bịt miệng. Hiếm khi được nhìn thấy hàng động tức giận giống như trẻ con của Diệu Tinh, Carlos bật phì cười.

"Anh biết em làm cái gì cũng có chừng có mực. Buổi chiều nay anh đến đón em cùng đi xem lễ phục. Buổi tối chúng ta mang theo Tiểu Duệ cùng nhau đi dự tiệc rượu sinh nhật của một người bạn."

"Vâng!" Diệu Tinh gật đầu!

Thời điểm Diệu Tinh đi tới chi nhánh công ty, ở nơi cửa đã có một nhóm người đứng đó.

"Tiểu thư Laura, xin chào! Xin mời ngài!" Quản lý công ty tự mình đến đến đại sảnh để tiếp đón. Trước hết không nói đây là người đứng đầu về thiết kế của Tổng Công ty cũng cần phải cung kính một chút, mà hơn nữa, vị này vô cùng có khả năng tương lai sẽ là Tổng Giám đốc phụ nhân. Cho nên, từ đầu đến cuối vị quản lý này cũng luôn đi theo suốt toàn bộ hành trình

"Nhìn xem, người đó chính là người đứng đầu về thiết kế của Tổng Công ty chúng ta đấy!" Trong đại sảnh chuyển tới những tiếng xì xào bàn tán. "Thật là trẻ tuổi nhỉ!"

"Đúng đấy, người đó tên gọi là Laura sao?" Có người hỏi nghi vấn,

"Ừ, đúng vậy! Nghe nói trợ lý của cô ấy đã làm việc ở Tổng Công Ty được bảy tám năm, vậy mà vẫn cam tâm làm trợ lý của cô ấy. Tuổi còn trẻ, làm được như vậy thật không đơn giản!"

"Lợi hại như vậy sao?" Những tiếng nói cảm thán bất giác vọng đến bên tai Đường Nhã Đình. Cô đứng ở một bên, cẩn thận hồi tưởng lại chính bóng dáng mới vừa rồi kia! Đây là ảo giác sao? Cô thế nhưng lại cảm giác như mình vừa nhìn thấy Trình Diệu Tinh! Không, điều này sao có thể chứ. Trình Diệu Tinh mềm yếu như vậy, làm sao có thể có khí thế như vậy được.

Ánh mắt của Diệu Tinh liếc nhìn vào trong đám người. Ngay lập tức, từ cái nhìn đầu tiên cô đã liếc mắt nhìn thấy Đường Nhã Đình. Diệu Tinh cười thầm Đường Nhã Đình, có nhiều chỗ có thể làm việc như vậy, thế mà hết lần này tới lần khác cô lại vào làm ở nơi này. Đây cũng không phải là tôi đã ép cô...

Tựa như là cảm thấy ánh mắt lạnh như băng kia, Đường Nhã Đình ngẩng đầu lên.

Diệu Tinh đứng ở tại chỗ nhìn Đường Nhã Đình. Quả nhiên là không có một chút nhân tính. Cô ta không nhận được ra cô, hiển nhiên chính là cũng không hề có một chút áy náy nào. Diệu Tinh từ từ xoay người, cũng không đi tới, mà chỉ lấy cái kiếng xuống, hướng về phía đó lộ ra một nụ cười.

Thời điểm nhìn thấy gương mặt đó, Đường Nhã Đình suýt nữa ngã quỵ xuống trên mặt đất. Cô ta giơ tay lên, ngón tay run rẩy chỉ về hướng Diệu Tinh. Sau đó khoe miệng của Đường Nhã Đình run lên, bộ dạng mất hồn giống vừa nhìn thấy quỷ vậy. Đường Nhã Đình xoay người đi ra ngoài.

Không, không thể nào! Nhất định là mình đã nhìn lầm rồi, mình nhìn lầm rồi! Đường Nhã Đình nghĩ tới đuổi theo. "Đường Nhã Đình, chuyển phát nhanh của cô này!" Đang lúc tâm tình của Đường Nhã Đình kích động thì đồng nghiệp nói một câu, một túi tài liệu liền rơi vào bên cạnh cô ta.

"Không, cái này không thể nào..." Đường Nhã Đình chán nản ngồi sụp xuống dưới đất, "Nhất định là mình nhìn lầm rồi. Nhìn lầm rồi!" Đường Nhã Đình run rẩy mở túi tài liệu trong tay ra. Nhưng mà không xem thì còn khá, xem qua rồi Đường Nhã Đình lại càng thêm bị dọa cho sợ, đến mức suýt nữa thì nằm soài ra trên mặt đất.

Cái này, cái này lại là... những tấm hình của Lisa. Người ở bên trong tấm hình đó máu thịt mơ hồ. Đường Nhã Đình bịt chặt lấy miệng, cuối cùng, lại vẫn không thể nào nén nhịn được nữa... Ơ! Đường Nhã Đình nôn ra.

Nhìn Đường Nhã Đình chật vật, nụ cười thỏa mãn tràn ra trên bờ môi của Diệu Tinh. "Tiêu Lăng Phong, người tiếp theo đây chính là anh! Không biết phản ứng của anh liệu có thể làm cho tôi cảm thấy hài lòng hay không?" Cánh tay của Diệu Tinh từ từ sờ lên bụng, lạnh lùng cười nói một tiếng...

Đường Nhã Đình ngồi dưới đất nín lấy quần áo của mình thật chặt. Thân thể của cô run rẩy, thật sự là Trình Diệu Tinh, cô ta đã trở lại... Việc này... có phải là Lăng Phong cũng biết hay không?

"Không được, không được!" Đường Nhã Đình lắc đầu. Cô đã dùng hết năm năm, nhưng cũng không thể tiến vào gần trái tim của Tiêu Lăng Phong thêm một chút nào. Hiện tại... Nếu để cho Tiêu Lăng Phong biết Diệu Tinh đã trở lại... Đường Nhã Đình kích động nghĩ tới, nhưng rồi từ từ cúi đầu về thất bại. Hiện tại bằng với thực lực của cô, làm sao có thể ngăn cản được Diệu Tinh! Làm sao có thể đấu cùng với Trình Diệu Tinh được! Nếu như Trình Diệu Tinh thật sự chính là nhà thiết kế nổi danh Laura, thì ngay cả một chút hy vọng thôi, Đường Nhã Đình cô lại càng thêm không có cơ hội! Không thể có được...

Đường Nhã Đình cúi đầu nhìn những tấm hình kia, cô lại càng không có cách nào an tâm nổi. Trình Diệu Tinh đưa cho cô những tấm hình kia là có ý gì? Chẳng lẽ cô ta vẫn còn phải truy xét chuyện của Lisa từ năm năm trước hay sao?

Không thể! Hiện tại cô đã không phải chỉ có một mình nữa rồi. Cô còn có con của mình. Cô còn phải chăm sóc cho hai bảo bối, cho nên không thể có chuyện được. Nghĩ tới đây Đường Nhã Đình nhanh chóng bỏ dậy.

Thiên Tuấn.

Tiêu Lăng Phong ở công ty bận rộn suốt một ngày. Anh mệt mỏi uốn người vẹo cổ. Giống như thường ngày, anh lại cẩn thận lau chùi cái bàn của Diệu Tinh sau đó mới đi ra cửa. Bị trận mưa tối hôm qua cứng rần hành hạ suốt một buổi tối, đến bây giờ đầu anh vẫn còn ở đau. Tiêu Lăng Phong xoa xoa huyết Thái Dương sau đó ngồi vào trong xe.

Bên cạnh chỗ ngồi, còn để một chiếc hộp quà tặng tinh xảo, đẹp đẽ. Tiêu Lăng Phong cầm lên nhìn một chút, rồi lại thả lại chỗ cũ. Bởi vì ông nội không ở trong nước, cho nên Tiêu Lăng Phong chỉ có thể đành phải đi dự tiệc thay thế ông nội.

Bữa tiệc sinh nhật được bày biện ở xung quanh sảnh phòng ăn trong một nhà hàng xa hoa ở thành phố T. Những người tới tham gia lại càng là những người nổi danh nhất ở thành phố T. Mặc dù đã rời đi khỏi nơi này năm năm, nhưng mà có một số khuôn mặt, Diệu Tinh vẫn nhận ra được.

"Bạn bè của anh bao nhiêu tuổi!" Diệu Tinh hỏi. Nhìn cục diện trước mắt, nhất định sẽ không phải là một người tuổi còn trẻ.

"Ừ. Đã bảy mươi tuổi!"

"Cái gì?" Diệu Tinh cho là mình nghe lầm! Bảy mươi tuổi!

"Ừ, đúng thế!" Carlos gật đầu. "Anh cũng vẫn luôn ở nước ngoài, trở lại trong nước không được bao lâu." Carlos lôi kéo tay Diệu Tinh tay. "Anh biết là em không thích những trường hợp công khai như vậy, nhưng mà từ trước khi anh trở về trong nước, ông ấy đã muôn vàn dằn dò, nhất định phải đưa em đến để cho ông ấy gặp một chút!"

Diệu Tinh thoáng sững sốt một chút.

"Em không vui sao?" Carlos cười... "Làm sao có thể chứ!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. Bọn họ chưa từng bao giờ tuyên bố đối với bên ngoài về quan hệ của mình. Nhưng mà ở Barcelona, tất cả những người quen thuộc với Carlos, ngay cả công nhân viên ở trong công ty, cũng đã hoàn toàn coi hai người bọn họ chính là vị hôn phu vị hôn thê của nhau rồi. Nói khách khí một chút, chỉ cười.

Nói hai người bọn họ là bạn bè trai gái! Mỗi lần nghĩ đến mấy chữ bạn bè trai gái này, Diệu Tinh liền sẽ cảm thấy tóc gáy dựng ngược cả lên. Cô đã một đồng tuổi như vậy rồi, nói như thế thật sự là kỳ quái hung ác. "Anh hãy đi trước đi, em tìm được Tiểu Duệ rồi sẽ đi tìm anh sau!" Diệu Tinh nói xong liền xoay người bỏ đi.

Tiêu Lăng Phong đi tới bữa tiệc. So với dự đoán của anh tân khách được mời tới dự còn nhiều hơn rất nhiều. Vừa thoáng nhìn một cái anh đã nhìn thấy trong đám người có một cậu bé, cũng thoáng một cái, anh liền nhận ra đây chính là cậu bé mà anh đã gặp ở trong nhà hàng ngày hôm đó.

"Hi!" (Chào cháu – Tiếng Anh trong nguyên bản) Tiêu Lăng Phong sải bước chân dài đi nhanh tới.

"Cháu chào chú!" Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, Tiểu Duệ hướng về phía anh lộ ra một nụ cười hữu hảo.

"Thế nào, sao cháu lại ở nơi này một mình như vậy?" Anh hỏi. "Cha mẹ cháu đâu?" Tiêu Lăng Phong còn đang hỏi, thì có một giọng nói mềm mại dịu dàng, nhẹ nhàng truyền tới đây.

"Tiểu Duệ!" Nghe thấy tiếng gọi ở phía sau lưng, thân thể Tiêu Lăng Phong chợt cứng đờ. Anh từ từ đứng lên, xoay người đi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Nhìn thấy cô hạnh phúc

Tiêu Lăng Phong từ từ xoay người, nhìn về phía người đang đi tới phía anh, hô hấp của anh tựa như cũng bị cướp đi. Tiêu Lăng Phong chỉ cảm thấy giống như hết thấy tất cả mọi vật chung quanh anh đều đã biến mất đi vậy. Anh đứng đó nhìn Diệu Tinh, nhìn cô từ từ đi đến gần. Dần dần anh đã có thể cảm nhận được mùi vị của cô, hô hấp của cô, nhìn cô... đi lướt qua bên cạnh anh...

"Mẹ!" Tiểu Duệ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hướng về phía Diệu Tinh lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Tại sao con lại chạy loạn như vậy? Ba con muốn dẫn con đi gặp bạn bè của ba đấy!" Diệu Tinh nói xong dặt tay Tiểu Duệ bỏ đi.

Ánh mắt của Tiêu Lăng Phong vẫn nhìn theo Diệu Tinh. Chẳng qua là... cho tới bây giờ, ở trong mắt của cô cũng không hề nhìn thấy anh. Cô chỉ lôi kéo cậu bé kia, sửa sang lại quần áo của đứa nhỏ, dịu dàng lau mồ hôi hột trên chóp mũi của cậu... Đứa trẻ kia đã gọi cô... Mẹ...

Àm một tiếng. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Giống như là bị sét đánh trúng vậy.

"Mẹ, con giới thiệu cho mẹ người bạn mới của con!" Tiêu Duệ cầm ngón tay Diệu Tinh dặt đến gần. "Mẹ, đây là... chú... chú họ gì ạ?" Tiêu Duệ giới thiệu được đến một nửa mới đột nhiên nhớ ra đến bây giờ cậu cũng vẫn còn chưa biết tên họ của chú kia!

Diệu Tinh lúc này mới nhàn nhạt ngẩng đầu lên, Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên, chẳng qua là... Khi Diệu Tinh thật sự nhìn về phía anh, thế nhưng mà anh lại cảm thấy trước nay chưa từng bao giờ cảm thấy thất vọng như vậy, thậm chí là tuyệt vọng... Lúc Diệu Tinh nhìn anh thì vẻ mặt của cô không hề có một chút biến hóa nào. Trong mắt của cô không hề có một tia gọn sóng, giống như là đang nhìn một người xa lạ vậy...

"Tiêu Duệ, không phải là mẹ đã nói, nơi này không thể so sánh với Barcelona được. Mẹ không cho phép con tùy tiện nói chuyện cùng với người xa lạ!" Cô điểm một cái lên chóp mũi Tiêu Duệ.

"Anh là người xa lạ?" Dieendaanleequyddonn Giọng nói của Tiêu Lăng Phong có một chút hơi run rẩy.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Diệu Tinh nhú mi. Vẻ mặt cô hoàn toàn xa lạ. Nếu như không phải là vẫn gương mặt này, cô thật sự không hề có một chút tương tự nào với Diệu Tinh. Thời gian thật quá đáng sợ, nó có thể làm biến đổi một người trở thành cái bộ dạng này.

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, khóe miệng hơi nhếch lên một chút, lộ ra nụ cười khinh thường. "Tiêu Duệ, chúng ta đi thôi!"

"Đừng đi!" Tiêu Lăng Phong vội vàng kéo cô lại. Anh đã bỏ lỡ năm năm. Lần này bất luận như thế nào, anh cũng không thể nào buông tay cô ra nữa. "Em đã đi đâu vậy? Em có biết là, suốt năm năm qua, anh đã đi tìm em, đã gặp không biết bao nhiêu khổ cực hay không?" Ngón tay Tiêu Lăng Phong có chút khẽ run lên. Không riêng gì bởi vì anh kích động, mà hơn thế nữa, anh đau lòng bởi vì sự lạnh lùng của Diệu Tinh.

"Anh làm gì vậy, buông tay ra!" Diệu Tinh nhìn chằm chằm vào tay Tiêu Lăng Phong.

Tay của cô lạnh quá, giọng nói cũng cực kỳ lạnh lùng...

"Diệu Tinh? Em không nhớ ra anh ahy sao? Anh là..."

"Laura! Em đang làm gì thế?" Theo tiếng gọi dịu dàng vang lên, Carlos chạy tới bên người Diệu Tinh. Thoáng nhìn vẻ mặt không được vui của Diệu Tinh, cùng với cánh tay của cô đang bị lôi kéo, Carlos nhìn về phía Tiêu Lăng Phong, là anh ta... Trong lòng Carlos giống như một dây đàn khẽ run lên một cái.

"Laura?" Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, sau đó xoay mặt nhìn sang Carlos, là anh ta. Thì ra là, ở trong khách sạn ngày hôm đó, anh thật sự không hề nhìn lầm, anh đã nhìn thấy Diệu Tinh.

"Tiên sinh, xin mời buông tay!" Diệu Tinh chán ghét đưa một cái tay khác lên đẩy cánh tay của Tiêu Lăng Phong ra một cái. Cánh tay kia không để lại dấu vết ở trên phui phui ở trên quần áo của mình. die,n;da.nlze.quy:do/mn Động tác rất nhỏ này của cô lại không thể nào tránh được ánh mắt của Tiêu Lăng Phong. Cái hành động đáng ghét này, so với sự giả bộ làm như không biết anh là ai, thì lại càng làm cho anh đau lòng thêm.

"Sao vậy, hai người biết nhau sao?" Carlos hỏi. Thật ra thì, đáp án dĩ nhiên là đã rõ ràng rồi. Từ vẻ mặt của người đàn ông này cũng có thể thấy được, bọn họ cũng không chỉ là biết nhau đơn giản như vậy. Huống chi, ngày đó, anh cũng chính tai nghe thấy, ở trong khách sạn người đàn ông kia đã gọi Diệu Tinh.

"Ừ!" Diệu Tinh ngược lại, lại gạt đầu về phía phóng khoáng. "Chúng ta cũng coi như là... quen biết nhau từ nhỏ, cũng là bạn tốt của anh trai em, chính là Mạt Nhi mà Tiêu Duệ rất thích đó!" Diệu Tinh dặt tay Tiêu Duệ.

Tiêu Lăng Phong nghe Diệu Tinh giải thích hơi hột mối quan hệ của bọn họ cùng một người đàn ông khác như thế, trai tìm anh đau đớn mãnh liệt. Bàn tay của anh nắm lại thành quả đấm siết chặt lại thành một đoàn. Diệu Tinh lôi kéo đứa trẻ kia, tựa vào bên cạnh người khác như vậy, thật sự làm anh cực kỳ chói mắt...

"Carlos, cậu ở đây à?" Một ông cụ tinh thần quắc thước đi tới, ông chính là người hôm nay tổ chức mừng thọ rồi. Nhìn thấy Carlos và Tiêu Lăng Phong đứng chung một chỗ, ngược lại ông cụ lại thoáng kinh ngạc một chút, "Thế nào, hai người biết nhau sao?" Ông cụ hỏi. "Xem ra là lão già ta đây đã làm một việc hơi thừa rồi!" Ông cụ cười. Không hề ý thức đến không khí dị thường, ông lại nhìn về phía Diệu Tinh.

"Còn đây chắc là này tiểu thư Laura rồi! Quả nhiên trăm nghe không bằng gặp mặt!" Ông cụ mỉm cười nói. "Khó trách cậu vẫn luôn bảo vệ cô ấy nghiêm mật như thế!" Ông cụ cười, trong mắt tràn ngập vẻ đương nhiên. Đối với loại hình thức "Hiếu lăm" như thế này, Diệu Tinh và Carlos cũng sớm đã tập mãi thành thói quen. Nhưng mà Tiêu Lăng Phong lại cảm giác như mình bị đánh ngã vào hầm băng vậy. Đứa bé này gọi cô là mẹ, bọn họ... Tiêu Lăng Phong gần như đứng không vững được nữa.

"Lăng Phong, cậu đã tới rồi!" Ông cụ tiến lên, "Đây chính là Carlos, đối tượng mà ta đề cử để cho cậu hợp tác đó. Đây chính là tiểu thư Laura, nhà thiết kế trứ danh!"

Laura! Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Lời chú thích nhà thiết kế, Diệu Tinh, quả nhiên em đã thành công rồi!

"Xin chào anh, lần trước vẫn còn chưa kịp chào hỏi với anh!" Tiêu Lăng Phong đưa tay ra: "Tiêu Lăng Phong!" Anh tự giới thiệu bản thân.

"Carlos!" Carlos vươn tay ra cầm lấy tay Tiêu Lăng Phong. Anh nhìn về mặt Diệu Tinh, toàn bộ biểu cảm đều được Carlos thu vào trong mắt. Trong mắt Tiêu Lăng Phong là sự đau đớn lẫn tình cảm nóng bỏng lẫn lộn, còn đối lập là sự lạnh lùng và dứt khoát của Diệu Tinh.

"Mấy người trẻ tuổi các cậu trước cứ trò chuyện đi nhé. Ta qua bên kia đi gặp gỡ khách của ta một chút!" Ông cụ vẫy vẫy tay với mấy người nơi xa xa, cũng lập tức tránh ra. Trong nháy mắt, không khí giống như chết lặng trong sự dè dặt.

Ánh mắt của Tiêu Lăng Phong vẫn nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh. Nhưng Diệu Tinh lại không thêm để ý chút nào, chỉ chú tâm vào trò chuyện Tiểu Duệ.

"Diệu Tinh, chúng ta nói chuyện một chút được không?" Ngực Tiêu Lăng Phong phập phồng kịch liệt.

"Thật xin lỗi, Tiểu Duệ đói bụng rồi. Tôi muốn dẫn thằng bé đi ăn chút đồ, hưởng chi... Tôi lại cảm thấy giữa hai chúng ta cũng không còn có chuyện gì hay để nói chuyện với nhau!"

"Không có gì hay để nói chuyện ư?" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng cau mày. Anh đã tìm cô năm năm nay, kết quả chờ được lại chính là mấy chữ này hay sao? Chính là để nhìn cô xuất hiện một lần nữa, rúc vào trong ngực người khác, để cho một đứa trẻ khác gọi cô là mẹ hay sao...

"Vậy anh cảm thấy giữa hai chúng ta còn có cái gì để nói chuyện sao?" Diệu Tinh tiến lên một bước, "Về công... Chúng ta không có quan hệ hợp tác, đương nhiên không có chuyện về công việc rồi. Còn về tư... Lại càng không thể có được!"

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kích động kéo cổ tay của cô, sau đó nhìn cô đứng ở bên cạnh Carlos một chút. Nếu như bọn họ thật sự... Thật sự kết hôn rồi, vậy thì anh làm như vậy, sẽ mang lại phiền toái cho Diệu Tinh... Lúc này Tiêu Lăng Phong mới từ từ buông cổ tay của Diệu Tinh ra. "Trở về lúc nào vậy?" Giọng nói của anh run rẩy, ngón tay dùng sức siết chặt ở chung một chỗ, nơi khớp xương là một mảnh trắng bạch

"Hơn nửa tháng rồi!" Diệu Tinh suy nghĩ một chút liền đáp lại.

Nửa tháng... Đã trở về trong nước tới lâu như vậy rồi, nhưng mà Diệu Tinh cũng chưa từng nghĩ đến việc muốn nói một tiếng cho anh biết.

"Dầu gì... Chúng ta cũng là bạn bè, trở lại rồi, lại không thể chào hỏi nhau được sao?" Tiêu Lăng Phong mím đôi môi thật chặt. "Nếu không phải là hôm nay gặp nhau, có phải là em cũng không có ý định nói cho anh biết, đúng hay không?"

"Làm sao có thể như thế chứ?" Diệu Tinh cười cười về rất cười mờ. Gần đây công ty quá bận rộn, cho nên thật là không có thời gian để đi tìm anh thôi... Hôm nay ở công ty, dường như đã nhìn thấy người yêu của ngài. Cô ấy đến giờ vẫn giữ được bộ dáng từ trước, vẫn luôn là một dạng chói mắt như vậy!" Không phải nói là ngứa mắt.

"Người yêu ư?" Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên, một giây kế tiếp thì Tiêu Lăng Phong mới ý thức được, ý Diệu Tinh muốn nói đến Đường Nhã Đình. "Chúng tôi..."

"Thôi quên đi! Hôm nay chúng ta cứ như vậy đi! Chờ có thời gian, tôi sẽ tự đi tìm hai người. Mà chính hai người cũng đã nói, chúng ta là bạn bè, là bạn bè đó nhé, nhiều năm không gặp nhau, như vậy cũng có rất nhiều chuyện hay để ôn lại!" Diệu Tinh cười, nhưng lời nói lại có thâm ý khác. Ôn chuyện, cũng thuận tiện, coi như là tính toán mọi chuyện cho rõ ràng...

Tiêu Lăng Phong nhìn nụ cười sự nguy hiểm không ít trong ánh mắt của Diệu Tinh, trái tim anh rơi bộp một tiếng đau đớn.

"Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, tuyệt đối sẽ không..." Năm năm trước, tiếng gào thét gần như hồng mắt của Diệu Tinh lại lần nữa vang lên. Tiêu Lăng Phong đau đến thở dốc vì kinh ngạc. Quả nhiên, người đang ở trước mắt anh hiện giờ không còn là Diệu Tinh của năm năm trước nữa rồi. Từng lời nói, cử chỉ của cô, hoàn toàn giống như là một người xa lạ...

Diệu Tinh không thêm để ý liếc nhìn Tiêu Lăng Phong một cái. Sau đó cô lôi kéo Tiểu Duệ rồi đi, tiếng gày cao gót gõ cộc lộc cộc lộc cộc nghe càng lúc càng xa. Tiêu Lăng Phong lùi lại về sau một bước. Mỗi một bước đi của cô, đều giống như giẫm vào trái tim của anh. Thật là đau...

Diệu Tinh bung lên một ly rượu, uống sạch một hơi, sau đó hai cánh tay chống lên trên bàn, ngón tay từ từ cuộn lại, khăn trải bàn màu trắng bị túm lại thành một đoàn. Cánh tay của cô có chút hơi bị run rẩy, không ngờ rằng, ở chỗ này cô thể mà lại gặp Tiêu Lăng Phong.

"Laura, em có khỏe không?" Carlos nhẹ nhàng, cầm bàn tay đang run rẩy của cô.

Từ từ ngẩng đầu lên, Diệu Tinh nhìn Carlos. Hiện tại, anh gần như đã có thể xác định, Tiêu Lăng Phong chính là người đàn ông của năm năm trước kia. Bằng không, cảm xúc của Diệu Tinh cảm xúc sẽ không kích động như thế, càng sẽ không có hành động luống cuống ở trước mặt Tiểu Duệ như vậy.

"Để anh đưa em trở về!"

"Không sao đâu!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Người ta coi anh giống như bạn bè, làm sao anh nói về trước là rồi đi ngay như vậy!" Diệu Tinh vỗ vỗ lên tay Carlos: "Yên tâm đi, em không sao đâu!" Sau khi uống một ly rượu, Diệu Tinh đã ổn định xong tâm tình của mình, giống như không hề có chuyện gì xảy ra vậy.

"Này, em không được uống rượu nữa nhé, biết không? Gần đây dạ dày của em không tốt!" Anh lau chút rượu trên khóe miệng của Diệu Tinh nói nhắc nhở. "Tiểu Duệ, con phải ở bên mẹ, không được nghịch ngợm chạy loạn khắp nơi nữa, biết không?"

"Vâng! Ba cứ yên tâm đi! Con sẽ chăm sóc cho mẹ!" Tiểu Duệ vỗ vỗ lên ngực nói bảo đảm. Diệu Tinh và Carlos bị chọc cho bật cười. Mà hình ảnh một màn ngọt ngào này đúng lúc lọt vào trong ánh mắt của Tiêu Lăng Phong đứng cách đó không xa.

Diệu Tinh, đây chính là nguyên nhân mà em đã biến mất suốt năm năm qua sao? Trong lúc anh hối hận, tự trách, sống không bằng chết, thì em lại gả cho người khác, làm mẹ của người khác...

Âm thanh lách cách từ trong lòng bàn tay của anh phát ra. Tại sao em lại phải tàn nhẫn như vậy? Cứ như vậy liền dễ dàng quên đi và bỏ rơi hết tất cả! Tiêu Lăng Phong cảm giác trái tim của mình giống như là bị người ta cứng rắn moi ra, đau đớn đến mức... Tựa như ngay cả việc hít thở cũng sắp sửa bị ngưng lại.

Diệu Tinh đã quên anh, ngay cả việc đụng vào anh thôi, cô cũng ngại bản... Ha ha... Một nụ cười khổ sở tràn ra ở bên khóe miệng của anh. Đây chính là báo ứng sao? Năm đó Diệu Tinh đã nói sẽ tìm một người tin tưởng cô, yêu con người của cô suốt cả đời này! Hiện tại Diệu Tinh đã thật sự làm được, cô thật sự đã để cho anh nhìn thấy cô hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 249: Hãy trả lại đứa nhỏ của tôi cho tôi

Diệu Tinh đứng một mình ở trên ban công. Sau khi gặp Tiêu Lăng Phong ở trong bữa tiệc sinh nhật trở về, cả đêm Diệu Tinh chưa từng chợp mắt. Đủ loại quá khứ giống như thủy triều ập tới. Diệu Tinh mặc cho mình bị cuốn vào vùng nước xoáy của cừu hận. Bàn tay cô nắm thật chặt lấy lan can ban công, bất giác móng tay đã bị gãy hết lúc nào không biết...

Năm năm trôi qua, cô vẫn bị những cơn ác mộng dây dưa không dứt. Hồi ức của năm năm trước vẫn luôn quanh quẩn ở trong đầu, khiến cho đầu Diệu Tinh đau đến cau mày, tay cũng càng nắm chặt hơn.

Tách! Cho đến lúc có một chiếc móng trên ngón tay bị gãy ra, nơi đầu ngón tay toác ra tứa máu, chân mày của cô mới khẽ chau lại một cái. Diệu Tinh từ từ giơ tay lên xem xét đầu ngón tay. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Nhưng sau đó cô lại thả tay xuống, cũng không thêm để ý chút nào, xoay người đi vào trong nhà.

Đúng lúc chuông điện thoại trên bàn vang lên.

"A lô!" Diệu Tinh bắt máy điện thoại, nhưng mà hồi lâu cũng không có hồi âm ở phía đầu điện thoại bên kia. Diệu Tinh đoán được, cú điện thoại này rất có thể là của Tiêu Lăng Phong gọi tới. Cô khẽ cười để điện thoại xuống, đi ra ngoài căn phòng. Nếu như Tiêu Lăng Phong tìm đến, có phải là chính cô cũng không có lý do nào để tránh né hay không?

Đình! Thang máy chợt dừng lại một chút, khi cửa thang máy vừa mở ra, Tiêu Lăng Phong đã nhìn thấy Diệu Tinh. So với sự kinh ngạc của anh thì Diệu Tinh lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trong lòng Tiêu Lăng Phong chẳng qua đi@en*dyan(lee^qu.donn) thử ôm một chút hy vọng đi tới nơi này. Mới vừa rồi anh đã gọi điện thoại nhưng không biết nên nói cái gì, anh cho là Diệu Tinh sẽ tránh né, chưa từng nghĩ rằng, cô thế nhưng lại đi ra ngoài. Ngay cả trang phục cũng rất chính thức, làm cho anh không thể xác định được có phải Diệu Tinh đi ra gặp anh hay không.

"Em phải đi ra ngoài sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

Diệu Tinh quan sát Tiêu Lăng Phong. Ngẫm lại với năm năm trước, giờ đây anh trở nên thành thục, cũng càng có sức hấp dẫn hơn. Xem ra mấy năm qua Đường Nhã Đình đã phục vụ anh khá tốt. Khẽ nhíu cặp lông mày lại, Diệu Tinh đi vòng qua bên người Tiêu Lăng Phong.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kéo cổ tay Diệu Tinh lại. Cổ tay của cô cực kỳ mảnh khảnh, thật lạnh như băng. Lạnh giá đến thấu xương... "Chúng ta..." Tiêu Lăng Phong đang nói, tự nhiên lời nói lại cứng ở trên khóe miệng. Bên dưới đầu ngón tay của anh, xúc cảm của vết sẹo thật rõ ràng như vậy.

Diệu Tinh cùng Tiêu Lăng Phong quan sát vết sẹo trên cổ tay của cô. Đây là dấu vết để lại sau khi Diệu Tinh gặp phải nguy hiểm, cô suýt nữa bị người khác luân phiên cường bạo, nên đã tự sát.

"Tổng giám đốc Tiêu, xin ngài hãy tôn trọng người khác một chút! Tôi cũng không muốn mình mới vừa về nước, liền bị xảy ra xì căng đan tin tức cùng một phụ nữ âm ỉ vì một người đàn ông!" Diệu Tinh uốn éo vặn vẹo cánh tay để tránh thoát khỏi sự kiểm chế của Tiêu Lăng Phong, sau đó liền vẫy vẫy cổ tay.

"Thật xin lỗi!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói một câu. Chuyện này mới nực cười đến cỡ nào chứ. Hai người bọn họ bây giờ thế nhưng lại lạnh nhạt đến độ phải nói lời xin lỗi với nhau. "Tay của em..." Tiêu Lăng Phong nhìn đầu ngón tay của Diệu Tinh. "Còn đau không?"

"Vết thương nhỏ thôi mà!" Diệu Tinh chẳng hề để ý, ngay cả nhìn cũng không hề nhìn đến ngón tay của mình một cái.

Trong ngực Tiêu Lăng Phong như bị siết chặt lại thật là đau. Cô thực sự không biết quý trọng bản thân mình như vậy hay sao! "Chúng ta nói chuyện với nhau một chút được không?" Tiêu Lăng Phong thử thương lượng.

"Được thôi!" Diệu Tinh gật đầu. Tiêu Lăng Phong đã chuẩn bị tốt sẽ bị Diệu Tinh kiên quyết cự tuyệt, sẽ bị cô gây khó khăn cho mình ra sao. Thế nhưng anh không ngờ Diệu Tinh lại sáng khoái đáp ứng như vậy. Bộ dạng này của cô thật sự đã làm cho anh cảm thấy bất an. điếm, đàn, lè, quý, đôn Diệu Tinh đến gần cửa sổ ngồi xuống. "Một ly cà phê đen!" Diệu Tinh nói đối với người phục vụ. "Anh muốn nói chuyện gì nào?"

Tiêu Lăng Phong ngượng ngùng ngồi xuống. Diệu Tinh thật sự trở nên không hề giống với cô của thời gian trước kia. Chỉ cần nhìn thấy cô như vậy, người ta cũng sẽ có cảm giác cảm thấy lạnh quá! Đã từng, ở trong mắt của cô, anh cũng không phải là người duy nhất, nhưng hiện tại... anh đã không lọt được vào mắt của cô nữa rồi.

"Tại sao em lại uống cà phê đen, không phải là em rất sợ vị đắng hay sao?" Tiêu Lăng Phong không biết nên nói cái gì, cho nên lựa chọn những lời này làm lời dạo đầu.

"Đắng sao?" Diệu Tinh hỏi lại, cô còn cẩn thận thưởng thức đồ uống. "Tôi lại cảm thấy cực kỳ hoàn hảo đó! Rất tinh khiết và thơm ngon như lúc ban đầu!"

Diệu Tinh để cái ly xuống. "A!" Tựa như vừa nghĩ tới điều gì đó, Diệu Tinh gật đầu vẻ sáng tỏ: "Hình như là, trước kia tôi rất sợ vị đắng, nhưng mà... Chẳng phải thời gian cũng sẽ làm thay đổi hết thấy hay sao! Nếu như anh đã phải trải qua những khổ sở mà người khác cũng chưa từng trải qua. Nếu như trong lòng của anh phải chịu đủ mọi khổ sở rồi... thì bất luận có khổ sở cỡ nào, có đắng chất thế nào đi nữa, thì anh cũng sẽ thấy ngọt ngào!"

"... Em có khỏe không?" Tiêu Lăng Phong chưa xốt mở miệng hỏi. "Anh ta đối với em có tốt không?" Không ai chưa từng trải qua sự thống khổ? Anh đương nhiên cũng đã trải qua, bị buộc phải rời khỏi người phụ nữ mà anh yêu mến. Bị người khác tính toán, gián tiếp giết chết đứa con của mình... Anh cũng đã đi tìm hiểu nhưng không tìm ra được chuyện gì, chuyện này so với miêu tả còn đau đớn hơn, phiền não hơn, sống không bằng chết!

"Như anh thấy đấy, rất tốt! Hiện tại đã công thành danh toại. Cho tới bây giờ, tôi cũng chưa từng bao giờ thấy tốt đẹp như vậy!" Diệu Tinh nhún nhún vai nói.

Tiêu Lăng Phong nắm quyền thật chặt. Trong lòng rõ ràng có nhiều lời muốn nói như vậy..., nhưng mà... Giờ phút này anh lại không biết mình nên mở miệng như thế nào. Ngón tay của anh bóp chặt ở chung một chỗ. "Anh vẫn luôn luôn đi tìm em!" Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu nhìn người phụ nữ mình đã xa cách suốt năm năm qua. "Tại sao em muốn rời đi, tại sao nhiều năm như vậy, em cũng không cho anh biết một chút tin tức nào về em như vậy? Em muốn trốn tránh anh phải không?"

"Trốn tránh anh sao?" Diệu Tinh kinh ngạc hỏi lại: "Tiêu thiếu gia, anh đã nghĩ quá nhiều rồi đó! Những năm qua, tôi chưa từng bao giờ trốn tránh cái gì, tại sao lại phải trốn tránh anh? Còn về phần báo cho anh tin tức... Xin hỏi, anh lấy thân phận gì để muốn biết tin tức của tôi?"

Tiêu Lăng Phong nắm quyền thật chặt. "Em biết rất rõ ràng, anh sẽ tìm em, cho nên, em đã xóa đi hết thấy những tư liệu của mình, ngay cả ghi chép ngày em xuất cảnh cũng không hề có... Đây không phải là em muốn trốn tránh anh thì là cái gì?" Tiêu Lăng Phong không thể nào nhẫn nhịn, giữ được âm điệu hòa nhã nữa.

"Nhưng mà anh tìm tôi để làm cái gì kia chứ?" Diệu Tinh kinh ngạc nhíu mi lại. "Định đưa thiệp mời sao?"

"Diệu Tinh, em không nên như vậy nữa có được không?" Trong lúc tình thế cấp bách, Tiêu Lăng Phong cầm lấy tay Diệu Tinh. "Chuyện xảy ra hồi năm năm trước không giống như em đã nghĩ đâu!" Tiêu Lăng Phong nói tiếp: "Em nghe anh giải thích một chút có được hay không..."

"Cũng không có gì quan trọng hết!" Diệu Tinh rút tay về. Bộ dạng của cô không thêm để ý chút nào, hình như là cô hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng mình vậy.

"Không quan trọng sao?" Tiêu Lăng Phong thử hỏi thăm dò.

"Bằng không thì sao đây?" Diệu Tinh cười cười vẻ không sao hết. "Đối với người không muốn liên hệ với nhau nữa, thì có hiểu lầm hay không cũng có quan hệ gì đâu!"

"Em nói chúng ta không còn là người muốn liên hệ với nhau nữa sao?" Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh vẻ đầy bị tổn thương. "Diệu Tinh. Chúng ta đã cùng nhau đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đến bây giờ em thế nhưng lại nói cho anh biết, chúng ta là những người không có quan hệ gì với nhau sao?"

Hừ! Diệu Tinh cười một tiếng giễu cợt: "Tiêu Lăng Phong, anh không cảm thấy mình rất nực cười hay sao? Chuyện đã qua đã lâu như vậy, anh vẫn còn ở nơi này giả bộ mình vô tội, cầu xin tha thứ! Anh có ý gì sao!"

Thái độ giễu cợt của Diệu Tinh, giống như một cái tát nặng nề đánh vào trên mặt của Tiêu Lăng Phong.

"Chúng ta không thể nói chuyện bình tĩnh hòa nhã với nhau được một chút hay sao?" Tiêu Lăng Phong bắt đầu đi hỏi một câu đối với Diệu Tinh. Bọn họ không nên tiếp tục như vậy.

"Vậy anh cảm thấy hiện tại tôi đang mắc chứng cuồng loạn hay sao?" Diệu Tinh cười hỏi.

Đúng vậy! Cô không có, nhưng mà trong lòng của anh lại thật sự hi vọng đúng là như vậy. Bởi vì nếu là như vậy, ít nhất anh còn có thể chứng minh được,

cô vẫn còn quan tâm đến chuyện lúc trước, cô vẫn không có cách nào quên được. Nhưng mà giờ phút này, cô thể nhưng lại có thể bình tĩnh cùng anh uống cả phê, nói chuyện phiếm như vậy.

"Nếu như anh không có chuyện gì khác để nói nữa, tôi phải đi lên nhà rồi." Diệu Tinh để cái ly xuống đứng dậy.

"Em đợi một chút!" Tiêu Lăng Phong vội vàng kéo Diệu Tinh lại. "Diệu Tinh, em không phải là người bạc tình như vậy, anh không tin là em đã quên anh!"

"Tôi không nhớ anh sao? Anh chính là Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh cười. "Anh phải biết rằng, đời này, cho dù tôi có quên mất chính mình là người nào, thì cũng sẽ không quên anh được!"

"..."

"Còn nữa!" Diệu Tinh hơi ngừng một chút, giơ một ngón tay lên, từng chút từng chút gạt từng ngón tay của Tiêu Lăng Phong ra: "Tôi có tính thích sạch sẽ, không nên tùy tiện đụng chạm vào tôi!"

Tiêu Lăng Phong bị lời của cô làm cho trong lòng đau nhói, đồng thời ánh mắt cũng chú ý tới ngón tay của cô. Trên tay của cô không có chiếc nhẫn, cũng không hề có dấu vết đã từng mang chiếc nhẫn. Trong lúc bất chợt, anh tựa như lại nhìn thấy hi vọng, tí mĩ ngấm bên ngoài xong, sau đó ngẩng đầu lên. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy giễu cợt của Diệu Tinh. Anh giống như bị đánh mạnh một cái.

"Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong khẽ run lên.

"Nếu như anh không ngại, xin hãy gọi tôi là Laura!" Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong ngạo mạn nói.

"Laura?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Không, em không phải là Laura!" Anh lắc đầu, "Em là Diệu Tinh!"

"Tôi nghĩ có thể là anh đã quên, Trình Diệu Tinh đã sớm chết rồi!" Lần nữa cô lại chán ghét tránh ra khỏi bàn tay của Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh đẩy Tiêu Lăng Phong ra một cái: "Nếu như hôm nay anh tới đây chính là vì muốn thảo luận chuyện tôi là ai, hoặc là nói xin lỗi gì đó, như vậy thì không cần đâu, bởi vì tôi đây cũng không có ý định tha thứ cho anh!"

"..." Tiêu Lăng Phong nghẹn tắc. Cô không có ý định tha thứ.

"Mục đích trở về nước lần này của tôi, Tiêu Lăng Phong, tôi cũng không có ý định có bất kỳ gấu giếm nào. Đầu tiên, chính là công việc của người vợ của anh ở dưới cờ chi nhánh công ty tập đoàn M. Nếu như cô ta không muốn bị việc gì đó, vậy hãy anh hãy bảo cô ta tự động chào từ giả đi. Còn anh nữa! Tôi đã nói rồi, những câu đã nói tôi sẽ giữ đúng lời, cho nên cũng mời anh hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!"

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kéo tay Diệu Tinh: "Anh không tin em sẽ biến thành một con người như vậy."

"Anh cũng không nghĩ rằng tôi sẽ trở về trong nước đó thôi, nhưng mà... Tôi lại không như vậy, tôi đã trở lại!"

"Diệu Tinh, cho anh cơ hội để giải thích có được không? Anh biết trong quá khứ anh đã làm sai rất nhiều chuyện! Diệu Tinh, em hãy trở lại đi, hãy cho anh một cơ hội để bồi bổ lại!" Thái độ của Tiêu Lăng Phong khẩn thiết gần như hèn mọn.

"Trở về ư? Trở về đâu đây? Trở lại bên cạnh anh sao?" Diệu Tinh giống như nghe kể chuyện cười vậy. "Chẳng phải Nhã Đình của anh đã sinh cho anh một đôi Long Phụng thai rồi đó sao? Anh còn muốn con gì nữa? Bất quá... Chuyện này hiện giờ tôi lại không thể nào giúp đỡ anh được rồi!" Ngón tay Diệu Tinh từ từ cuộn lên. "Anh có biết không, năm năm trước, sau trận tai nạn xe cộ kia, bác sĩ đã nói, tôi không thể sinh con được nữa!" Diệu Tinh trần thuật, trong giọng nói tựa như còn mang theo một ý cười.

Tiêu Lăng Phong nhắm mắt lại tràn đầy thống khổ. Trái tim anh giống như bị xé nát ra vậy, ngay cả hô hấp cũng mang theo mùi vị của máu tanh.

"Thật xin lỗi!" Tiêu Lăng Phong thống khổ nói, nếu không phải năm đó anh đi theo Diệu Tinh ra ngoài, thì chuyện về sau sẽ không phát sinh rồi.

"Thật xin lỗi sao?" Diệu Tinh hỏi. "Lời nói thật xin lỗi này của anh hiện tại không chút đáng tiền!" Diệu Tinh lắc đầu.

"Diệu Tinh, chuyện năm đó, anh rất xin lỗi, nhưng mà chuyện thật sự không phải là như em nghĩ đâu! Em hãy cho anh một cơ hội, có được hay không? Anh sẽ bồi bổ lại cho em!"

"Bồi bổ lại sao?" Diệu Tinh nhíu mi. "Anh cảm thấy anh muốn bồi bổ lại cho tôi, nhưng tôi lại cần anh phải bồi bổ lại hay sao?" Diệu Tinh hỏi. "Hiện tại tôi cũng không thiếu cái gì hết. Anh bồi bổ lại có thể tiết kiệm được rồi."

"Diệu Tinh, em nhất định cứ phải xa cách như vậy hay sao? Em cho anh một cơ hội có được hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

Ha ha... Nghe thấy những lời này của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh liền bật cười lên khanh khách. "Xa cách ư? Vậy xin hỏi Tiêu thiếu gia, anh cảm thấy tôi đối với anh cũng nhiệt tình như lửa, có phải hay không?" Diệu Tinh tiến lên, khinh bạc nâng lấy cằm của Tiêu Lăng Phong: "Anh nghĩ muốn bồi bổ lại sao? Được thôi!" Diệu Tinh gạt đầu, "Vậy anh hãy trả lại đứa nhỏ của tôi cho tôi đi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 250: Tôi cho cô chôn theo đứa con của tôi

Tiêu Lăng Phong như bị trúng một đòn nghiêm trọng. Anh lùi lại phía sau một bước, suýt nữa thì đụng đổ cái bàn. Cái ly ở trên bàn bị đổ nghiêng, cà phê tràn ra ngoài, hắt vào trên người của Tiêu Lăng Phong. Thế nhưng anh lại dần dần một hồi lâu mới ý thức được phải lau đi. Diệu Tinh nhìn bộ dạng chật vật của Tiêu Lăng Phong, khóe miệng thoáng dâng lên một ý cười lạnh lùng giễu cợt.

"Tiêu Lăng Phong, anh không nên nói đến cái gì mà anh muốn bồi bồi lại tôi nữa..., Bởi vì, tôi thừa nhận, cho dù là anh chết đi, cũng không đủ để đền bù đối với những tổn thương mà tôi đã phải chịu đựng, cho nên, anh đừng ở chỗ này mà lãng phí thời gian nữa! Tôi rất bận rộn." Nhân nháy mắt nhìn Tiêu Lăng Phong một cái, Diệu Tinh liền xoay người tránh đi.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong thấy Diệu Tinh tránh đi, anh sai mấy bước chân đuổi theo. "Đừng đi!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Giọng nói của anh run rẩy. "Con của chúng ta không còn, trong lòng anh cũng rất đau đớn..."

"Con của chúng ta?" Diệu Tinh giống như nghe được chuyện cười vậy. "Ha ha... Tiêu Lăng Phong, tôi không nghe lầm chứ!" Từ từ ngẩng đầu lên, Diệu Tinh hùng hăng nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong.

"Diệu Tinh, thật xin lỗi, anh..."

"Tôi không cần lời xin lỗi của anh!" Diệu Tinh dùng sức hắt Tiêu Lăng Phong ra. "Anh cũng không cần phải nói lời xin lỗi! Tiêu thiếu gia à, đứa nhỏ kia, nó không có một chút quan hệ nào với anh hết!"

"Không phải như vậy!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng phản đối. "Diệu Tinh, anh biết anh không nên nghi ngờ em như vậy! Em hãy tha thứ cho anh, có được hay không?" Tiêu Lăng Phong nắm lấy bả vai Diệu Tinh.

Diệu Tinh buông tròn mắt xuống nhìn tay Tiêu Lăng Phong ở trên vai mình, trong mắt tràn đầy sự nguội lạnh, chán ghét.

"Tôi đã nói rồi, anh không có một chút quan hệ nào đối với đứa trẻ kia hết!" Trong giọng nói của Diệu Tinh mang theo một chút run rẩy, nhưng ánh mắt của cô lại phá lệ kiên định.

"Em trách anh... đã không tin em, có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong cúi đầu, "Diệu Tinh, anh biết đây là lỗi của anh, nhưng mà... ở năm đó quả thật có quá nhiều chuyện, cũng quá phức tạp..."

"Tiêu Lăng Phong, hiện tại anh còn nói xin lỗi cái gì kia chứ, lời nói này của anh, chỉ càng làm cho tôi cảm thấy chán ghét anh hơn, hận anh hơn mà thôi!" Dùng sức gạt rơi tay của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh quét quét lên bả vai chiếc áo. "Tổng giám đốc Tiêu, nếu như anh có hợp tác ý, vậy thì anh có thể tìm Carlos để nói chuyện. Còn nếu như không có... tôi nghĩ rằng, hai chúng ta không có bất kỳ lý do nào đủ để cho chúng ta gặp mặt riêng nữa." Diệu Tinh khinh miệt liếc nhìn Tiêu Lăng Phong một cái, xoay người.

"Diệu Tinh..."

"Laura!" Đang lúc Tiêu Lăng Phong còn muốn nói thêm điều gì nữa, thì có tiếng Carlos gọi Diệu Tinh.

"Carlos!" Diệu Tinh quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang đi tới. Tay của cô tự nhiên khoác lên trên tay Carlos. Hành động thân mật như thế làm cho Tiêu Lăng Phong đau nhói. Nếu như là cô cố ý kích thích anh nên mới thân mật cùng với Carlos như vậy, có lẽ anh còn có thể thấy dễ chịu hơn một chút! Nhưng mà... dường như không chỉ Diệu Tinh, ngay cả hàng động của Carlos đều rất tự nhiên như vậy. Ánh mắt của bọn họ... Giống như trong mắt hai người chỉ có lẫn nhau vậy. Bọn họ không phải là không có quan hệ gì sao? Tại sao ở nơi đại sảnh đầy người đến người đi như thế lại có thể thân mật với nhau như vậy!

"Thế nào mà anh đã trở lại rồi, không phải anh đã nói anh phải đi họp sao?" Diệu Tinh nhẹ giọng hỏi. Trong giọng nói không thấy được sự ôn nhu nhưng mà, so với thái độ mới vừa rồi thật sự là khác nhau một trời một vực giữa những người bạn.

"Hội nghị đã hoãn lại đến xế chiều rồi, đi... anh có chút không yên lòng về em!" Carlos khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh, sau đó chậm rãi xoay mặt nhìn về phía Tiêu Lăng Phong, "Tổng giám đốc Tiêu đến gặp Laura sao?"

"Chúng ta đã nói chuyện xong rồi! Lên nhà thôi!" Diệu Tinh liếc mắt nhìn Tiêu Lăng Phong, "Cứ như vậy nhé, Tổng giám đốc Tiêu, hẹn gặp lại sau!" Diệu Tinh lôi kéo tay Carlos đi vào thang máy.

Tiêu Lăng Phong đứng lặng người ở tại chỗ, nhìn bóng dáng của Diệu Tinh từ từ bị cửa thang máy ngăn cách. Anh sai bước chân tiến lên, nhưng lại không thể ngăn được cửa thang máy đóng lại, chỉ có thể nhìn Diệu Tinh ở ngay trước mặt của mình, rồi đi cùng với một người đàn ông khác...

Anh không biết mình đã làm thế nào để mở cánh cửa khách sạn ra về. Suốt dọc theo đường đi, anh chặt chẽ nhìn chăm chăm về phía trước, bàn tay nắm chặt lấy tay có chút phát run.

"Anh nghĩ muốn bồi bồi lại sao? Vậy thì hãy trả lại đứa nhỏ của tôi cho tôi..." Lời nói của Diệu Tinh vang lên... Kết..., Đột nhiên Tiêu Lăng Phong đắm

vào thẳng xe, xe liền dừng lại đột ngột. Anh gục xuống trên tay lái, thật lâu không ngẩng thẳng dậy.

"Tiêu Lăng Phong, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh..." Lời nói kiên định của Diệu Tinh cứ vọng về ở bên tai anh. Tiêu Lăng Phong nắm thật chắc quả đấm, âm thanh lách cách từ trong lòng bàn tay bị siết chặt phát ra ngoài. Diệu Tinh, tại sao em lại không cho anh một cơ hội giải thích, chuyện thật sự không phải là như em đã nghĩ, thật sự không phải mà...

Diệu Tinh ôm tài liệu từ trong xe bước xuống. Cô liếc nhìn chiếc xe vẫn luôn bám theo mình suốt dọc đường đi, khẽ cười một tiếng. Cô đang suy nghĩ, người này là ai? Là Đường Nhã Đình, hay là Dương Nhược Thi...

"Tiểu thư Laura đang nhìn cái gì vậy?" Ann hỏi.

"Không có gì, ta đi thôi!" Diệu Tinh cười một chút. "Ồ bộ phận Thiết kế có phải là có một người có tên gọi là Đường Nhã Đình hay không?" Diệu Tinh vừa đi, vừa hỏi.

"Vâng!" Ann gật đầu. "Cô ta cũng không phải là người xuất sắc nhất ở trong công ty, thế nhưng mà tính tình lại rất cao ngạo. Mọi người cũng không phải là rất thích cô ta!"

Cao ngạo ư? Diệu Tinh nhướn mày, tư chất thường thường có cái tư cách gì để cao ngạo chứ! Đi vào đại sảnh, lại một lần nữa, Diệu Tinh không hẹn mà lại gặp Đường Nhã Đình một lần nữa. Trong ngực của cô ta đang ôm một cái hòm lớn, nhìn qua cũng có thể nhận thấy trọng lượng không nhẹ. Nhưng nơi này có nhiều người lui tới như vậy, lại không có một người nào nguyện ý giúp đỡ cho cô ta. Đường Nhã Đình, cô quả thật là rất đáng buồn, bất quá... hết thảy những thứ này đều là do cô đã tự tìm! Tôi chỉ muốn cô biết, cái gì mới gọi là thực sự bị ai...

Đường Nhã Đình đứng nguyên tại chỗ, siết chặt cái hòm đang ôm trước ngực. Chỉ là vừa nhìn thấy Diệu Tinh như vậy, Đường Nhã Đình đã cảm thấy mình giống như cực kỳ bị chói mắt. Mà so với đáng vẻ xinh đẹp của Diệu Tinh, Đường Nhã Đình có cảm giác mình giống như một con vịt con xấu xí...

"Đường tiểu thư, đã lâu không gặp!" Diệu Tinh lấy mắt kiếng xuống, ưu nhã đi tới bên cạnh Đường Nhã Đình. "Những năm vừa qua cô sống có tốt không?" Diệu Tinh hỏi, vốn dĩ là thân hình người Diệu Tinh đã cao hơn ra Đường Nhã Đình một chút, giờ phút này, cô lại mang giày cao gót, khi mắt nhìn xuống Đường Nhã Đình, càng thêm có mùi vị cao hơn vài phần...

"Tại sao cô trở lại nơi này?" Đường Nhã Đình cắn răng.

Ha ha... Nghe lời Đường Nhã Đình hỏi..., Diệu Tinh cảm thấy buồn cười. "Đường tiểu thư, cô thật sự giống như không biết rõ được tình huống của mình thì phải?" Diệu Tinh tiến lên một bước. "Bởi vì cô ở nơi này, cho nên tôi không thể trở lại được sao?" Diệu Tinh cười. "Còn nữa... Bởi vì tôi biết bí mật của cô, hay là... cô sợ Tiêu Lăng Phong nhìn thấy tôi!" Diệu Tinh dùng giọng nói chỉ có hai người có thể nghe thấy, hỏi lại.

"Đừng có nói nữa!" Tiếng hét bén nhọn của Đường Nhã Đình đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Cô cáu gắt cái gì?" Diệu Tinh hỏi về đây vô tội. "Chẳng qua là do thật lâu không gặp nên tôi chào hỏi thôi mà!"

"Tiểu thư Laura, thật xin lỗi, cô ấy không hiểu chuyện!" Quản lý công ty như gà mẹ, liền nói xin lỗi. "Đường Nhã Đình, cô có chuyện gì xảy ra vậy?" Quản lý nói khiển trách.

"Tôi..." Đường Nhã Đình không thể nào giải thích được.

"Còn không mau nói xin lỗi đi!" Quản lý lạnh lùng quát,

Đường Nhã Đình cắn môi, cô phải nói xin lỗi Trình Diệu Tinh hay sao? Tại sao, đã từng, chỉ có cô ức hiếp Trình Diệu Tinh, nhưng hiện tại, cô lại phải nói xin lỗi đối với người là bại tướng dưới tay của mình sao.

"Còn ngậm ngẩn ở đó làm gì nữa!"

"Quên đi, không sao đâu!" Diệu Tinh nói về đại lương. "Thì ra chỉ là một nhân viên cái nho nhỏ của bộ phận thiết kế bộ thôi, cũng có thể phách lối như vậy, khó trách..."

"Thật xin lỗi! Tiểu thư Laura, lần sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu ạ!" Quản lý nghe lời Diệu Tinh vừa nói ra, không thể phân biệt được cô đang vui vẻ hay giận dữ..., hờn cũng muốn bay mất! Phải biết, chỉ cần một câu nói của Laura thôi, cũng sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến số phận của công ty này. Ông quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn Đường Nhã Đình một cái, thật không biết tốt xấu gì hết.

"Được rồi! Tôi cũng phải đi rồi, mọi người mau đi làm việc của mình đi!" Diệu Tinh đi tới bên cạnh Đường Nhã Đình: "Đường Nhã Đình, sự đau thống khổ này chính là dù có trăm miệng cũng không thể nào bào chữa được! Cô đã từng không chỉ một lần muốn tôi phải lĩnh hội, hiện tại... tôi cũng vậy, cũng để cho cô ném thử một chút mùi vị của nó!" Nói xong, Diệu Tinh đứng thẳng người lên, khẽ cười một tiếng, sửa sang lại mái tóc của mình.

"Hãy cố gắng thật tốt nhé! Trong thời gian ngắn, tôi vẫn sẽ luôn luôn có mặt ở công ty, có vấn đề gì, cô có thể tùy thời tới tìm tôi!" Diệu Tinh nói xong, mang theo Ann đi vào trong thang máy. Đường Nhã Đình nắm thật chắc quyền. Chỉ có cô có thể nhìn thấy và hiểu được sự khiêu khích lẫn giễu cợt ở trong mắt Diệu Tinh. Nhưng mà người khác lại cảm thấy là Đường Nhã Đình đã mắc tội phạm thượng, đắc tội với nhà thiết kế đứng đầu của Tổng công ty...

"Đường Nhã Đình!" Đường Nhã Đình vừa mới ngồi xuống, một vật thể không rõ liền bay tới. Cúi đầu nhìn, đây chính là bản thiết kế mà cô đã nỗ lực hơn

một tuần lễ qua. "Cô xem, đây là cái gì đồ quý gì vậy."

"Tôi..."

"Đừng nói nhảm!" Tổ trưởng tròn mắt. "Trong vòng ba ngày, tốt nhất là cô hãy đưa ra được tác phẩm để cho tôi hài lòng, nếu không... cô cũng biết việc phải làm rồi đó." Tổ trưởng nói xong xoay người rồi đi.

Đường Nhã Đình cúi đầu, nín lấy quần áo thật chặt. Trình Diệu Tinh! Đường Nhã Đình cắn răng, cô cho rằng cô biến mất năm năm như vậy, thì sẽ đấu thắng tôi sao? Đừng có nằm mơ. Đường Nhã Đình hung hăng cắn răng. Lúc này, có một đồng nghiệp từ phòng giải khát đi ra, Khi đi qua bên cạnh cô, rất hợp thời thuận tiện khuyê cái chân một, sau đó, cả một ly cà phê lập tức hất vào trên bàn của cô.

"Úi chao," người nữ đồng nghiệp kia bình thản kêu lên một tiếng: "Thật xấu hổ quá đi mất!" Bình tĩnh nói hết câu nói, người kia nhàn nhạt liếc nhìn Đường Nhã Đình một cái, sau đó lắc mông rồi đi. Vốn dĩ ở trong công ty, Đường Nhã Đình là một người không được mọi người ưa thích gì, chỉ là không thể dám to gan trắng trợn gây khó dễ với cô. Nhưng mà bây giờ Đường Nhã Đình công khai đắc tội người của tổng công ty, nhân tiện còn đắc tội với quản lý như vậy...

Đường Nhã Đình nắm quyền thật chắc, tờ giấy dưới tay liền bại trận, bị vo tròn lại thành một cục. Trình Diệu Tinh, tôi sẽ không quên chuyện hôm nay, cô dám hiên ngang giẫm tôi ở dưới chân sao? Cô cứ nằm mơ đi.

Đường Nhã Đình đầy hận ý chạy đến phòng rửa tay. Vốn định muốn để cho bản thân mình được yên tĩnh một chút, nhưng mà ngoài ý muốn, cô lại thấy Diệu Tinh đang đứng ở nơi đó. Diệu Tinh ở trong gương nhìn Đường Nhã Đình một cái. "Đường tiểu thư sắc mặt rất kém đó! Sao vậy, áp lực cuộc sống rất lớn sao?" Diệu Tinh cười. Ý ở ngoài lời, cô đã thật sự già hơn rất nhiều rồi. Đúng là, so sánh trên dưới, Đường Nhã Đình có cảm giác mình đã nhảy vào hàng ngũ của phụ nữ trung niên.

"Đúng vậy đó!" Đường Nhã Đình cười. "Làm mẹ của hai đứa bé vô cùng nghịch ngợm như vậy, Trình tiểu thư vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu rõ được loại cảm giác này đâu!" Đường Nhã Đình tiến lên, "Cô không thể sinh con được nữa, đúng không. Cho nên... cô vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu được cảm giác làm một người mẹ của hai đứa bé như thế nào đâu!"

"A? Vậy sao?" Diệu Tinh cười. "Tôi có thể sinh con được nữa hay không, điều đó không quan trọng. Cô có hai đứa bé cũng không quan trọng, mà điều quan trọng chính là, cô có thể nhìn thấy hai đứa bé lớn lên hay không kia..."

Ầm! Nhịp tim của Đường Nhã Đình như ngừng lại một nhịp vì sợ hãi. Cô nhìn Diệu Tinh và không thể nào tin nổi, vốn dĩ cô muốn chọc giận Diệu Tinh, nhưng mà...

"Trình Diệu Tinh, tôi không cho phép cô làm hại gây tổn thương đến hai đứa trẻ kia!" Đường Nhã Đình mất khống chế hét to một câu.

"Tôi đây đâu có nói gì!" Diệu Tinh xòe hai tay, nhún vai.

"Cô..." Đường Nhã Đình tức giận, giờ tay lên, một cái tát liền bị đánh rụng xuống.

Chát! Một âm thanh giòn giã vang lên, nhưng là... sự đau đớn đã lan tràn ra trên mặt Đường Nhã Đình... Cô kinh ngạc nhìn tay của mình đã bị Diệu Tinh siết chặt lại.

"Đường Nhã Đình, hôm nay chẳng qua chỉ một sự cảnh cáo nho nhỏ đối với cô mà thôi. Tốt nhất cô đừng có trêu chọc tôi nữa, nếu không thì... Tôi nói trước cho cô biết, tôi sẽ chôn cô theo đứa con của tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Những gì nên tới cũng đã tới

Thời điểm Diệu Tinh cùng Ann đi ra công ty, thì thấy có một đám người đang vây quanh cửa. Cô còn đang nghi hoặc, thì từ trong đám người chợt có một bóng đen hiện ra. Diệu Tinh vẫn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo vào trong ngực, ôm lấy thật chặt, mạnh mẽ tựa như là hận không thể ép chặt cô vào trong thân thể vậy.

"Diệu Tinh!" Một giọng nói trầm thấp mang đầy sự bi thương kêu lên hàm chứa vẻ run rẩy, Mộ Sở ôm thật chặt lấy Diệu Tinh. Anh không thể tin được mình còn có thể nhìn thấy Diệu Tinh, còn có thể ôm cô vào trong ngực như vậy. "Em đã đi đâu vậy? Anh rất nhớ em. Diệu Tinh, anh thật sự rất nhớ em." Mộ Sở khẽ khàng bày tỏ sự nhung nhớ của mình đối với Diệu Tinh.

Diệu Tinh bình tĩnh nghe hết thấy những lời này nhưng cũng không hề mở miệng nói gì, cũng chưa từng đẩy Mộ Sở ra.

@MeBau*diendan@leequyddonn@ Người đến người đi ở trong đại sảnh, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn vào cảnh tượng đang diễn ra trước mặt. Người kia chính Tổng giám đốc của Dương thị mà! Thế nào mà anh ta lại chạy đến nơi đây, trắng trợn không chút kiêng nể gì mà ôm lấy vị hôn thê của tổng giám đốc bọn họ như vậy chứ...

Hồi lâu không cảm nhận được sự đáp lại cùng tâm tình của Diệu Tinh, Mộ Sở từ từ buông Diệu Tinh ra. Diệu Tinh vẫn bình tĩnh ánh mắt không hề gợn sóng, làm cho trong lòng của Mộ Sở mạnh mẽ đau đớn một hồi.

"Tiểu thư Laura, đây là..." Ann nhìn lại Diệu Tinh. Tiểu thư Laura luôn luôn rất ghét người khác đụng vào người mình.

"Không sao hết!". Diệu Tinh hướng về phía Ann lắc đầu một cái, sau đó cô phẩy phẩy làn váy.

Hành động này của Diệu Tinh thật sự đã làm cho Mộ Sở cảm thấy bị làm nhục. Nhưng anh vẫn nắm lại thành quyền, chính là vẫn không thể nào nói ra được điều gì.

Diệu Tinh nhìn Mộ Sở, anh đến muộn hơn so với trong tưởng tượng của cô. Cô cho là, khi Đường Nhã Đình biết cô đã trở lại, thì người đầu tiên mà cô ta thông báo sẽ chính là Dương Nhược Thi. Như vậy ngay sau đó Mộ Sở cũng sẽ biết. Nhưng mà... Hiển nhiên, hết thảy xem ra so đều chậm hơn theo dự liệu của cô. **điễn viên đoàn qủy ôn** Nghe chừng những tin đồn bên ngoài kia đều là sự thật. Quan hệ giữa Mộ Sở và Dương Nhược Thi đúng là cũng không được tốt...

Nhìn này gương mặt vừa quen thuộc, lại vừa tựa như rất xa lạ kia, đôi môi của Mộ Sở khẽ mấp máy, nhưng rồi lại đột nhiên mím lại, không biết nên nói cái gì nữa!..." Diệu Tinh!" Mộ Sở khẽ run người.

"Đã lâu không gặp anh, A Sở!" Diệu Tinh cười khẽ. Rõ ràng là cách gọi này rất thân mật, tuy nhiên nó đã bị cô làm cho có vẻ đặc biệt xa cách.

"... Diệu, Diệu Tinh, những năm qua em có khỏe không?" Mộ Sở hỏi, bất chấp sự lạnh lùng của Diệu Tinh. Cầm bàn tay lạnh như băng của Diệu Tinh, Mộ Sở hỏi: "Em đã đi đâu vậy? Tại sao ngay cả một chút tin tức cũng không hề có như vậy? Em có biết là anh đã lo lắng cho em nhiều đến mức như thế nào, nhớ nhung đến em mụch đích chết bao nhiêu hay không..."

Hừ!... Diệu Tinh khẽ cười nhẹ một tiếng, giống như là đã nén nhịn hồi lâu, rốt cục lúc này đã không nhịn được nữa rồi.

"Thế nào mà ai nhìn thấy tôi cũng nhắc tới câu nói này vậy?" Diệu Tinh hỏi lại vẻ không hiểu. "Cái gì mà em đã đi đâu. Tại sao không liên lạc với anh, tại sao khi trở về lại không tới để tìm tới anh... Tôi xin các người đấy, nói cái gì đó mới mẻ một chút đi!" Diệu Tinh rút ra bàn tay của mình ra. "Chẳng phải các người cũng đã thật sự không hề coi mình làm như người ngoài hay sao?"

"..." Có ý gì.

"Tôi đi đâu, tại sao tôi lại phải nói cho anh biết kia chứ? Anh có tư cách để được biết những hành động của tôi sẽ đi theo hướng nào sao? Tôi trở lại... tại sao lại phải nói cho các người biết chứ?"

"Chúng ta... là bạn bè kia mà!" Giọng nói của Mộ Sở rõ ràng thấp xuống. Anh cảm thấy thẹn với Diệu Tinh, ngay cả so Tiêu Lăng Phong, anh còn thiếu cô nhiều hơn. Anh vẫn luôn cho là Diệu Tinh phản bội đã phản bội lại anh trai của mình. Thế nhưng mà... Không nghĩ tới, vì anh trai của anh mà Diệu Tinh đã phải bỏ ra nhiều như vậy. Ở trong căn hộ cũ của Diệu Tinh thời điểm anh nhìn thấy bàn hợp đồng kia, anh cảm thấy như trời cao giống như sắp sụp xuống rồi. Tâm tính thiện lương giống như bị lôi kéo về ngàn vạn phương hướng, sau đó trái tim anh như bị nứt vỡ... bị vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ...

"A đúng rồi!" Diệu Tinh giống như bừng tỉnh hiểu ra vậy. Cô gật đầu nói: "Anh là em trai của mối tình đầu của tôi, còn là... ba ba của đứa con vô duyên kia của tôi..."

Ầm! Tâm tính thiện lương của Mộ Sở giống như bị đụng vào một cái thật nặng nề.

"Diệu Tinh, em không nên nói như vậy nữa, có được hay không!"

"Không nghĩ tới, đường đường là một Thiếu chủ của Ám Dạ mà cũng có những lúc lại ăn nói khép nép như thế!"

"Diệu Tinh!" Nghe Diệu Tinh nói đến hai từ Ám Dạ kia, Mộ Sở vội vàng tiến lên. Anh nắm lấy bả vai Diệu Tinh. "Diệu Tinh, không còn có Ám Dạ nữa rồi, không còn có người nào có thể tổn thương đến em nữa rồi!" Mộ Sở bảo đảm, ở khi hiện trường buổi hôn lễ, sau khi ông nội anh bị trúng thương, anh liền giải tán Ám Dạ. Từ đó trên cái thế giới này, không còn có Ám Dạ, lại càng không có người nào có thể uy hiếp đến cô, bức bách gây hại, làm tổn thương đến người phụ nữ mà anh yêu mến nữa.

"Cho nên thì sao đây?" Diệu Tinh nhún vai. "Anh tới nơi này chính là vì muốn nói cho tôi chuyện này hay sao?"

"Dĩ nhiên không phải là như vậy!" Mộ Sở lo lắng giải thích. "Diệu Tinh, chúng ta cũng đã năm năm không gặp nhau, không đúng, chính xác mà nói phải là năm năm bảy tháng sáu ngày rồi."

"A! Anh ngược lại có thể nhớ rõ ràng như vậy!" Diệu Tinh kinh ngạc.

"Diệu Tinh, anh rất nhớ em... Mỗi ngày anh đều nhớ đến em!" Mộ Sở nhìn Diệu Tinh. Cô trở nên cực kỳ xa lạ. Trong khi anh biểu lộ sự thú tội thâm tình đối với cô như vậy, thì trong mắt Diệu Tinh từ từ lộ rõ sự giễu cợt lẫn khinh thường giống như đang nghe chuyện cười vậy.

"..." Diệu Tinh ngẩng đầu lên: "Các người đính hôn với bà xã của mình còn đi ngoại tình bên ngoài coi như xong, nhưng mà tại sao lại cứ tới đây tìm tôi như vậy? Thế nào? Tôi trưởng thành thì bây giờ cái mặt của mình lại trương ra làm người thứ ba cho người khác hay sao?" Diệu Tinh nhướn mày lên hỏi.

"Không phải như vậy!" Mộ Sở vội vàng giải thích. Diệu Tinh nói: "các người" hiển nhiên là muốn ám chỉ cả Tiêu Lăng Phong sao? Đúng rồi! Diệu Tinh trở lại, làm sao Tiêu Lăng Phong lại không biết được.

"Không phải là lúc này anh nên buông tôi ra rồi chứ?" Diệu Tinh kéo ra một khoảng cách đối với Mộ Sở, "Anh chờ tôi ở chỗ này là nghĩ muốn làm gì đây?"

Đúng vậy! Anh chờ ở chỗ này để làm gì vậy, anh muốn nói gì đây? Mộ Sở tự hỏi mình, khi anh biết được tin tức Diệu Tinh đã trở lại, thì liền vội vàng vàng chạy tới ngay lập tức. Anh quá mức hưng phấn, quá mức kích động, trong lúc vội vã, có đến mấy lần bởi vì anh cho xe chạy siêu tốc mà suýt nữa đã đụng vào xe ở phía trước. Nhưng mà, khi thật sự đến đây rồi, thì anh lại không biết nên nói cái gì nữa. Nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng của Diệu Tinh, Mộ Sở lại càng không biết mình sẽ phải nói với Diệu Tinh như thế nào về lý do mình đã đến đây...

"Chúng ta không nên như vậy nữa có được hay không?" Mộ Sở hỏi. "Diệu Tinh, anh biết là anh có lỗi với em! Hãy cho anh một cơ hội để bồi bổ lại, chuộc tội với em, có được hay không..."

Phì, ha ha... Diệu Tinh cười khẩy một tràng như chế giễu: "Các người thật là kỳ quái, thế nào đang yên đang lành lại thi nhau cùng chạy tới đây để cầu xin tôi tha thứ, muốn bồi bổ lại cho tôi như vậy thế?" Diệu Tinh hỏi. "Thứ nhất là tôi không cần anh phải áy náy, còn về phần bồi bổ lại thì... Tôi nghĩ, thứ tôi đã bị mất, các người dù có muốn cũng không thể nào bồi bổ lại nổi đâu, Tổng giám đốc Mộ à!" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng: "Nếu như anh không ngại, thì chúng ta cùng nhau ngồi ở chỗ này uống một ly cà phê. Cà phê của chúng tôi đều là tự tay rang xay đó. Mùi vị rất thơm! Còn nếu như ngài không muốn uống... vậy xin mời ngài có thể về được rồi!" Diệu Tinh nói xong hơi dừng lại một chút rồi đi sát qua bên người Mộ Sở.

"Diệu Tinh, em đừng đi!" Mộ Sở kéo Diệu Tinh lại.

"Buông cô ấy ra!" Không đợi Diệu Tinh mở miệng, Mộ Sở đã bị đẩy ra, một giây kế tiếp, Diệu Tinh bị người khác kéo ra phía sau.

Mộ Sở nhìn người khách không mời mà đến đang ở trước mắt mình. Anh cau lại lông mày vẻ đầy chán ghét. "Tiêu thiếu gia, thật lâu rồi không không gặp!"

Diệu Tinh nhìn hai người không mời mà tới kia, lập tức tránh thoát ra khỏi tay Tiêu Lăng Phong, "Thật là náo nhiệt!" Cô cười.

Ann đứng ở một bên, nhìn Diệu Tinh. Tiểu thư Laura này có đến cả một năm cũng khó nhìn thấy cô ấy cười được lấy một lần. Vậy mà hôm nay, cô ấy lại cười thực sự rất nhiều. Nhưng mà... lạnh lẽo quá...

"Ann, cô đi đón Tiểu Duệ một chút đi!" Diệu Tinh phân phó, xem ra, hôm nay là có kịch vui để xem rồi đây! Những gì nên tới, cũng đã tới rồi, mà có lẽ... những gì không nên tới, một lát nữa cũng sẽ không mời mà tới...

Diệu Tinh nhìn hai người đàn ông đang giương cung bạt kiếm với nhau, cúi đầu chơi đùa móng tay của mình. Giống như hết thảy mọi chuyện kia đều không có liên quan gì đến mình vậy.

"Két!" Theo tiếng phanh dừng xe lại, Dương Nhược Thi liền vội vàng vàng từ trong xe đi ra ngoài. Cô muôn vãn cẩn thận, kết quả vẫn không thể nào lura gạt được Mộ Sở.

"A Sở, làm sao anh lại tới nơi này!" Dương Nhược Thi vội vàng vàng chạy tới, cô khoá tay mình vào cánh tay của Mộ Sở. Giống như đang ở đó mà tuyên bố quyền sở hữu của mình vậy. So với sự ngạo mạn trước kia, hôm nay sự phóng túng của cô đã bớt đi rất nhiều...

"Những lời này, là anh nên hỏi em mới đúng!" Mộ Sở rút cánh tay của mình ra, từ sâu trong xương tán mát ra sự chán ghét.

"... A Sở!" Dương Nhược Thi cũng mếu máo về đầy tủi thân. Mộ Sở là người đứng đầu trong chuyện luôn không bao giờ muốn giữ thể diện của cô trước mặt người khác. Kể từ khi anh bắt đầu, bị ép buộc phải cưới cô, sự chán ghét của anh lại càng trở nên trầm trọng thêm. Vốn tưởng rằng, thời gian sẽ làm thay đổi hết thảy, nhưng mà... đã năm năm trôi qua rồi, quan hệ của bọn họ càng ngày càng xa cách nhau hơn. Nhưng ngược lại, cái người phụ nữ đã mất tích suốt năm năm qua, thì anh lại chưa từng bao giờ có một khắc quên cô.

"Hôm nay là ngày gì vậy nhỉ, thế nào mà ai cũng tới nơi này vậy?" Diệu Tinh cười hỏi. "Có cần phải dận pha cà phê cho tình nhân của các người hay không đây?"

Đường Nhã Đình đi từ từ ra cửa công ty. Một màn diễn ra ở ngay trước mắt đã thật sự làm cho cô cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

"Chắc chắc chắc... Mọi người đã tề tựu đủ hết cả rồi này! Tiêu thiếu gia, có cần phải sai người đi đón hai bảo bối của anh đến đây nữa hay không vậy?" Diệu Tinh hỏi,

"Cô muốn làm cái gì!" Nghe Diệu Tinh nói muốn đi đón hai đứa bé, Đường Nhã Đình kích động đẩy Diệu Tinh một cái. Diệu Tinh nhẹ nhàng lác người qua tránh đi một chút. Đường Nhã Đình bị mất thăng bằng ngã nhào ra trên mặt đất. Ôi! Đường Nhã Đình bị đau đến mức phải rên lên một tiếng đau gỏi cũng bị cào nát ra.

"Ồ! Đường tiểu thư, cô làm cái gì vậy?" Diệu Tinh mỉm cười hỏi. "Cho dù cô có muốn cảm tạ tôi thì cũng không cần thiết phải giữ lễ lớn đến mức như thế đâu!"

"Cô..." Đường Nhã Đình ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh. Ánh mắt của Đường Nhã Đình đủ lạnh, nhưng mà đến giờ phút này, cũng đủ

thấy cô rất chật vật. Mặt của cô vẫn còn sưng vù y như cũ, quần áo trên người của cô dường như còn có chút ươn ướt. Nói vậy, những ngày này cô ta trôi qua cũng không thoải mái.

Hừ! Đây chính là kết quả của việc đắc tội đối với tôi. Diệu Tinh mỉm cười nhìn Đường Nhã Đình. Hiển nhiên, Đường Nhã Đình nhìn thấy cũng phải hiểu được ý tứ của Diệu Tinh.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình cúi đầu ngẩng đầu lên. Tiêu Lăng Phong liền quay gương mặt của mình qua một bên.

"Đường tiểu thư, cô có biết việc làm này của cô có bao nhiêu bất nghĩa hay không?" Diệu Tinh ngồi xổm xuống. "Tôi cũng đã cảnh cáo trước đối với cô rồi. Tôi đã không còn là Trình Diệu Tinh của năm năm trước nữa rồi! Tôi sẽ không bao giờ còn để cho người khác bắt nạt mình nữa đâu!" Diệu Tinh nói rành rọt từng câu từng chữ thật rõ ràng. Nói xong, tiếp đó cô lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Dương Nhượng Thi. Nhìn ánh mắt lạnh như băng kia của Diệu Tinh chiếu vào, bất giác người Dương Nhượng Thi run lên, Cô cũng biết thời gian cũng không phải là ngắn ngủi, nhưng dù thế nào đi nữa thì cô cũng không làm sao có thể nghĩ đến, trong mắt Trình Diệu Tinh, sẽ có hận ý mãnh liệt đến như thế. Có thể nói là... sự khắc nghiệt đó làm cho người khác phải sợ chết khiếp.

"Trình Diệu Tinh, nếu như cô mà dám đụng đến đứa con của tôi, tôi đây sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô đâu!" Đường Nhã Đình rống lớn nói.

"Cô ở đó mà gào thét lên cái quỷ gì chứ?" Diệu Tinh xoa xoa lỗ tai. "Ra cửa quên uống thuốc rồi!" Diệu Tinh chán ghét nhìn Đường Nhã Đình lấy một cái. Diệu Tinh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Đường Nhã Đình chật vật bên dưới: "Đường tiểu thư, đồ có thể ăn lung tung, lời lại càng không thể nói lung tung được. Cần thận tôi tố cáo các người đã từng có những hành vi chứng tỏ thái độ phi báng của các người đó."

"Cái người phụ nữ này!" Đường Nhã Đình kêu to, giống như đã bị điên rồi, cô đứng dậy, liền nhào tới hướng về phía Diệu Tinh.

"Cô làm cái gì vậy?" Tiêu Lăng Phong kéo Đường Nhã Đình lại rồi đẩy cô qua một bên. "Cô vẫn còn ngại mình chưa đủ chật vật có phải hay không?"

"Tôi chật vật?" Đường Nhã Đình sờ sờ mặt của mình, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong. "Là cô ta đã đánh tôi!" Đường Nhã Đình chỉ vào Diệu Tinh nói như lên án.

A... Diệu Tinh cười, không đợi Tiêu Lăng Phong mở miệng, cô đã tiến lên. "Đường tiểu thư, cô thật giống như đã quên mất lời khuyên, cảnh báo của tôi rồi!" Diệu Tinh nhìn sang Đường Nhã Đình, giống như đang hỏi, cô quên mất là hồi trước tôi đã nói sẽ chôn cô theo đứa con của tôi à...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Hận ý nồng đậm

Đường Nhã Đình lẳng lặng nhìn Diệu Tinh. Sự uy hiếp trong mắt của cô cùng sự hận ý lạnh như băng chợt lóe lên làm cho toàn thân cô phát run.

"Lăng, Lăng Phong!" Đường Nhã Đình nhìn Tiêu Lăng Phong giống như cầu cứu vậy. Thế nhưng mà... ánh mắt của Tiêu Lăng Phong căn bản cũng không ở trên người của cô, dường như không nghe thấy được tiếng gọi của Đường Nhã Đình, cũng như không cảm giác được sự có mặt của cô ta lẫn sự sợ hãi...

Dương Nhượng Thi nhìn Diệu Tinh thật chăm chú. Diệu Tinh đã trở nên thật là khủng khiếp. Mà giờ khắc này, toàn bộ ánh mắt của Mộ Sở và Tiêu Lăng Phong cũng đều đang tập trung ở trên người Diệu Tinh, @MeBau*diendan@leequyddonn@ đắm chìm ở trong sự mừng rỡ vì Diệu Tinh đã trở về. Bọn họ căn bản không hề phát hiện ra sự hung ác tàn nhẫn ở trong mắt Diệu Tinh. Nói như vậy... bọn họ cũng sẽ không tin tưởng chuyện Diệu Tinh sẽ biến thành như vậy.

"Diệu Tinh." Dương Nhượng Thi tiến lên. "Cô đã trở về rồi..."

"Thế nào? Cô sợ sao?" Diệu Tinh cười. "Tôi đã để mặc cho các người ung dung tự tại suốt hơn năm năm qua. Từ hôm nay bắt đầu... là thời điểm tôi trả lại hết thảy những gì mà các người đã ban cho tôi." Diệu Tinh hung hăng quét mắt nhìn mấy người bên cạnh. "Tất, cả, gốc và lá..." Diệu Tinh dần giọng nói rành rọt từng chữ một. Dương Nhượng Thi siết thật chặt lòng bàn tay.

"Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong nhìn bộ dạng Diệu Tinh tiến lên trước một bước.

"Tốt lắm, nếu như các người nguyện ý đứng ở chỗ này, vậy thì cứ lưu lại đi. Tôi đây không thời gian phụng bồi cùng mấy người!" Diệu Tinh cười cười cất bước bỏ đi. Vừa đi được mấy bước, cô lại dừng lại. "A, còn có!" Cô giống như đột nhiên vừa nghĩ đến cái gì đó: "Đường tiểu thư. Tôi hi vọng ba ngày nữa, cô có thể đặt ở trên bàn của tôi một bản thiết kế khiến cho tôi hài lòng. Con người tôi có tính thích sạch sẽ, không thể chịu được việc bị đồ bỏ đi đập vào mắt!"

"Trình Diệu Tinh, cô nói gì vậy?" Đường Nhã Đình giận dữ, đưa tay ra kéo Diệu Tinh lại. Lúc lôi kéo Đường Nhã Đình dùng sức, móng tay bén nhọn liền vạch lên cổ tay của Diệu Tinh. Nhìn mấy vết cào trên cánh tay mình, sắc mặt Diệu Tinh liền tối sầm lại.

"Đường Nhã Đình, cô làm gì vậy?" Tiêu Lăng Phong dùng sức kéo Đường Nhã Đình qua một bên. Anh không nghĩ là mình đã dùng lực quá lớn, nên Đường Nhã Đình bị ngã xuống trên mặt đất, móng tay bén nhọn của cô bị đung vào trên đất, sau cơn đau bén nhọn một hồi, móng tay của Đường Nhã Đình bị gãy lia tận gốc. Cô đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đi một hồi.

"Thật là, lại phải lãng phí tiền để đi tìm thuốc phòng ngừa bệnh chó dại rồi!" Diệu Tinh nhìn vết thương bủn rủn môi vẻ chán ghét.

"Cô..." Đường Nhã Đình mới vừa định nói gì. Diệu Tinh vừa vặn sải bước đi tới.

"Á!" Nhìn bàn chân Diệu Tinh sắp rơi xuống, Đường Nhã Đình kêu to một tiếng.

"Cô kêu cái gì chứ?" Diệu Tinh cười. "Lần này, tôi không chấp nhận với cô, nhưng là... Đường Nhã Đình, nếu như cô còn dám khiêu chiến với tôi, cô hãy tự gánh lấy hậu quả!" Đường Nhã Đình từ từ mở mắt ra nhìn, chân của Diệu Tinh chỉ thiếu chút nữa liền dẫm lên cô rồi.

Lạnh lùng nhìn sang Tiêu Lăng Phong cùng Mộ Sở đang trợn mắt há hốc mồm, Diệu Tinh vẫy vẫy cổ tay rời đi.

"Diệu Tinh chó đẻ!" Mộ Sở đuổi theo mấy bước. "Luu lại..."

"Để làm tiểu tam nhỏ của anh sao?" Diệu Tinh nhướn mày. "Thật rất xin lỗi. Tôi đây không có cái hứng thú như vậy, còn có..." Cô đẩy tay Mộ Sở ra: "Không nên tùy tiện đụng chạm vào tôi!"

Hết thấy thực sự hoàn toàn khác hẳn với dự đoán, tất cả đều hoàn toàn đi ngược lại với những gì đã tưởng tượng. Trận “giao chiến” ngày hôm nay bọn họ đã hoàn toàn bị bại trận.

"Anh không cần phải nhìn tôi như vậy đâu, cũng đừng dùng ánh mắt nhìn bị thương, thất vọng như vậy để nhìn tôi. Cũng đừng có hỏi tôi tại sao hiện tại lại biến thành như vậy. Hiện tại tôi biến thành như vậy, toàn bộ đều là do các người đã ban tặng, bất luận một ai cũng đều có tư cách để chất vấn tôi, nhưng các người... thì không có!"

Mỗi một chữ, mỗi một câu, đều giống như một mũi dao găm bén nhọn, cứng rắn khoét sâu vào trong lòng của mấy người bọn họ. Diệu Tinh nói đúng, là do bọn họ đã hại Diệu Tinh thành như vậy, là chính bọn họ đã phá hủy một Diệu Tinh đơn thuần.

Thời điểm Carlos đi tới công ty, Diệu Tinh đang nhìn nhau với một người đàn ông anh tuổi còn trẻ. Anh chỉ đứng xa xa nhìn lại, mà cũng có thể cảm giác được bầu không khí lạnh như băng kia. Người này là ai, có quan hệ gì cùng với Diệu Tinh, còn hai người phụ nữ kia nữa...

"Laura!" Carlos gọi cô một tiếng rồi đi tới. "Thế nào đến bây giờ em còn vẫn chưa trở về vậy? Đây là bạn bè của em sao?"

"Không phải bạn bè!" Diệu Tinh phủ nhận. Bạn bè ư? Bọn họ làm sao xứng đáng với danh xưng là bạn bè được.

"Ai nói không phải chứ!" Bất mãn vì sự phủ quyết của Diệu Tinh, Mộ Sở mở miệng phản đối. Anh nhìn sang người đàn ông trầm ổn lúc này đang đứng bên cạnh mình. "Anh là ai?"

"Tôi nghĩ, tôi không cần phải trả lời vấn đề này của anh!" Carlos cầm lấy bàn tay lạnh giá của Diệu Tinh hiện tại vẫn còn có vẻ run rẩy. Nhìn thấy cổ tay của Diệu Tinh bị thương, vẻ mặt của anh liền tối sầm lại. "Nếu như các người tới đây để ôn chuyện cũ, như vậy xin hãy tỏ ra thân thiện một chút. Còn nếu như không phải như vậy... hiện tại xin rời đi khỏi nơi này! Tôi không muốn phải làm phiền đến bảo vệ của công ty." Lạnh lùng nói hết câu, anh lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng xoa lên vết thương của Diệu Tinh một chút.

"Em không sao!" Diệu Tinh giương mắt lên nhìn Carlos một cái, "Những gì cần phải nói, em cũng đã nói xong rồi, chúng ta trở về đi thôi!" Giọng nói của cô nhẹ nhàng, trong mắt tràn đầy sự lệ thuộc vào người đàn ông kia. Một màn như vậy lọt vào trong mắt Tiêu Lăng Phong, thật cực kỳ giễu cợt, cực kỳ đau đớn... Diệu Tinh đã mang toàn bộ sự dịu dàng và sự tin tưởng của mình trao cho người đàn ông khác rồi.

Nhìn Diệu Tinh cùng Carlos rời đi. Mộ Sở gờ tay lên, nhưng đến cuối cùng lại không có đủ dũng khí để kéo Diệu Tinh lại. Hết thấy, có phải anh cũng không còn cách nào để vẫn hỏi được nữa hay không? Cho tới tận bây giờ Diệu Tinh cũng chưa từng thuộc về anh, hiện tại... cô lại càng sẽ không thuộc về anh nữa rồi...

Đường Nhã Đình vẫn ngồi ở dưới đất, nhìn bộ dạng mắt mếch của Tiêu Lăng Phong. Cô lạnh lùng cười ra thành tiếng. Hiện tại có phải là anh đã biết được cảm giác nhìn người yêu trong lòng của mình chỉ suy nghĩ đến người khác, là một loại đau đớn như thế nào hay không. Tiêu Lăng Phong! Anh vì một người phụ nữ không thương mình mà đã làm tổn thương tới tôi như vậy, Hết thấy bây giờ, cũng chính là báo ứng của anh...

Bốn người, cứ như vậy đứng tại chỗ, nhìn Diệu Tinh cùng Carlos rời đi. Mộ Sở nắm thật chặt quả đấm. Anh xoay mặt chặt chẽ nhìn chăm chăm vào Dương Nhượng Thi. Dương Nhượng Thi khẽ run lên một cái rồi lùi về phía sau một bước.

"Dương Nhượng Thi, tôi cảnh cáo cô, đừng có để cho tôi biết cô đã làm cái chuyện gì mờ ám, nếu không... tôi nghĩ cô sẽ phải hối hận!"

Làm những chuyện mờ ám! Hiện tại Dương Nhượng Thi vẫn còn có chuyện gì đó mờ ám. Năm năm qua, cô thật sự rất sợ, cô đã từng là một khối đá tảng bén nhọn, hiện tại tất cả đường cong của cô ấu cũng bị làm cho bằng phẳng rồi... Dương Nhượng Thi khổ sở nhắm mắt lại, cái này, có phải đây chính là báo ứng hay không...

Sự an tĩnh đột ngột này đã khiến cho tất cả mọi người đều không có cách nào hít thở nổi. Hồi lâu sau, Tiêu Lăng Phong mới thở ra một hơi.

"Lăng Phong!" Thấy Tiêu Lăng Phong muốn đi, Đường Nhã Đình gấp vội vàng đứng dậy. "Trình Diệu Tinh đã phát điên rồi. Cô ta muốn thương tổn đứa con của chúng ta, cô ấy muốn làm tổn thương đến đứa con của ta!"

"Cô cho rằng tất cả mọi người đều giống như cô hay sao?" Tiêu Lăng Phong chán ghét hất tay của Đường Nhã Đình ra: "Không cần phải nói ra những chuyện có chút giả dối đen tối kia. Cho tới bây giờ vẫn chỉ có cô làm tổn thương gây hại đến người khác, không phải sao..."

"..." Anh không tin.

"Đường Nhã Đình đừng đi gây sự với Diệu Tinh nữa! Nếu không... Tôi không biết sự hận thù chất chứa suốt năm năm kia, có thể khiến cho tôi muốn giết người hay không..."

Chiếc xe Maybach màu đen chậm rãi chạy ở trên đường phố. Cửa sổ xe rộng mở. Gió đêm từ từ thổi vào, làm mái tóc của Diệu Tinh bay lộn xộn. Carlos vừa lái xe, vừa nhìn Diệu Tinh. Dáng vẻ của cô thật an tĩnh khiến cho anh cực kỳ đau lòng. Trên cổ tay của cô, một lớp da thịt cũng bị cào ra rớt một mảnh. Nhưng mà Diệu Tinh lại giống như không hề phát hiện ra vậy. Cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ, để tay ở trên bụng.

"Laura. Chúng ta đi ra ngoài đi dạo một lúc có được hay không!" Carlo dịu dàng mở miệng nói.

Diệu Tinh quay mặt lại.

"Thế nào?" Sự hòa nhã của Carlos, khiến cho Diệu Tinh cảm thấy có chút khó sợ. Cô nghiêng người qua, tựa thân thể của mình vào trên vai Carlos, không lên tiếng nhưng lại vô cùng lệ thuộc vào anh.

"Cô bé ngốc, như vậy là thế nào!"

"Carlos, em đã không còn là một cô bé con nít nữa!" Cô đặt tay của mình ở trong lòng bàn tay của Carlos. "Tại sao anh lại không hỏi em bọn họ là ai?" Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Anh hiểu rõ, chờ đến thời điểm em muốn nói thì em sẽ tự nói cho anh biết!" Anh khẽ vuốt mái tóc của Diệu Tinh. Trong lòng mắt của cô không có nước mắt, nhưng mà ánh mắt của cô lúc này cực kỳ bi thương, còn làm cho người ta phải đau lòng hơn so với việc cô rơi lệ.

"Carlos, tại sao anh lại cứng chiu em như vậy!" Diệu Tinh hỏi.

"Bởi vì em là người mà anh yêu!" Carlos nhẹ nhàng hôn Diệu Tinh: "Laura. Anh biết muốn em buông tha cho mối hận ở trong lòng em là rất khó. Nhưng mà... Anh không muốn nhìn thấy em biến thành một con người như vậy, không muốn nhìn thấy em bởi vì cừu hận mà phải thống khổ." Khi anh nhìn ánh mắt Diệu Tinh từ xa xa, thì thật sự anh có chút hơi cảm thấy bị sợ hãi. Ngay cả nụ cười của cô cũng cực kỳ hào âm hiểm lạnh lẽo, lộ ra một chút tàn nhẫn...

"Em không thể nào quên được! Carlos, không phải là em chưa từng cố gắng để quên. Khi Tiểu Duệ mở miệng gọi em là mẹ, thì em nghĩ muốn cả đời này cứ như vậy mà chăm sóc cho thằng bé thật tốt. Nhưng mà... khi nhìn thấy Tiểu Duệ dần dần lớn lên... em lại nghĩ muốn có đứa con của em!" Diệu Tinh run rẩy, "Đứa con của em vốn dĩ nó cũng cần phải được lớn lên thật vui vẻ. Nó cũng sẽ gọi em là mẹ, nhưng mà... Nó đã sắp được tám tháng rồi, nhưng cứ như vậy bị người ta hại chết!" Giọng nói của Diệu Tinh đã run rẩy biến dạng. "Tám tháng... Nếu như không phải bị va chạm mạnh mẽ trong tai nạn xe cộ kia, thì coi như có sinh non, nó cũng có thể còn sống sót được! Carlos, đứa con của em không nên cứ như vậy mà chết đi!"

Nước mắt của Diệu Tinh nhỏ xuống trên vai Carlos. Carlos ôm chặt Diệu Tinh vào trong ngực mình! "Chẳng những em bị mất đi bảo bối, ngay cả khả năng làm mẹ... em cũng vĩnh viễn không thể nào được làm nữa! Carlos, em thật sự không thể nào cứ như vậy mà quên đi được. Em hận không thể ăn thịt được bọn họ, uống máu của bọn họ!" Diệu Tinh cắn răng, mối hận này của cô không ngờ lại mãnh liệt như vậy.

"Đừng như vậy, Laura!" Anh khẽ vuốt ve lưng của Diệu Tinh. "Hết thấy mọi chuyện đều sẽ khá hơn!"

"Sẽ không đâu!" Diệu Tinh lắc đầu. "Carlos. Sẽ không thể nào tốt được đâu!" Cô chậm rãi ngẩng đầu lên: "Em sẽ không bao giờ còn có thể đơn thuần vui vẻ giống như trước đây được nữa. Đứa con của em cũng sẽ không thể nào trở về được nữa! Em cũng vậy, cũng không còn là một cô gái trong sạch nữa, mà Mộ Thần... cũng không trở về được nữa!"

"Laura! Nếu như Mộ Thần biết được em đã phải bỏ ra nhiều như vậy. Biết được em yêu anh ấy như vậy, thì anh ấy sẽ rất vui mừng. Nhất định là anh ấy cũng rất hi vọng em có thể hồi sinh lại lần nữa, bắt đầu cuộc sống mới của mình!" Nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt của Diệu Tinh, Carlos nói an ủi.

"Carlos. Tại sao em lại không sớm gặp anh một chút chứ!" Diệu Tinh hỏi. "Nếu như... Nếu như em sớm gặp anh một chút, thì hiện tại, em cũng sẽ không trở thành một người không thể chịu nổi như thế này ở bên cạnh anh..."

"Em nói cái gì mà ngu ngốc như vậy hả?" Carlo hỏi lại, "Diệu Tinh, anh yêu em thì sẽ không để ý đến quá khứ của em. Anh chỉ hy vọng, về sau này chúng ta có thể ở chung một chỗ. Hi vọng... về sau này chúng ta có thể được hạnh phúc..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Cho dù là chết cũng muốn cầu xin được tha thứ

Tiêu Lăng Phong một thân một mình ở trong căn hộ. Kể từ Tịch Mạt trở lại, mỗi ngày Evan gần như đều dính vào bên cạnh mẹ của mình. Trước kia mỗi khi tâm tình của anh bất ổn, Evan chính là một niềm an ủi cho anh, nhưng mà bây giờ...

Cạch cạch.. chiếc vỏ lon rỗng không ở trên bàn bị kéo rơi xuống trên mặt đất phát ra âm thanh dồn dập. Hình ảnh Diệu Tinh theo Carlos rời đi không ngừng thấp thoáng hiện ra. Tiêu Lăng Phong thống khổ nhắm mắt lại, anh nâng cốc ừng ực uống sạch ly rượu. Diệu Tinh không nghe lời giải thích của anh, ngay cả liếc nhìn anh một cái, cô cũng không muốn.

"Carlos?" Anh cười khổ, một người đàn ông thật ôn nhu đứng chung một chỗ cùng với Diệu Tinh, anh nhìn vào cảm thấy thật cực kỳ xứng đôi... Nhưng mà, Diệu Tinh, em thật sự cứ như vậy mà quên anh sao? Chúng ta rõ ràng là yêu nhau thắm thiết như vậy, mà hận, cũng hận đến mãnh liệt như vậy. Năm năm trước, từng câu chữ, mỗi một câu nói mà Diệu Tinh đã nói ở trong phòng bệnh, anh đều nhớ rất rõ ràng. Nhưng mà bây giờ... khi Diệu Tinh trở lại, @MeBau*diendan@leequyddom@ tại sao hết thấy liền trở nên không giống nhau? "Diệu Tinh, chẳng lẽ sự trả thù mà em nói chính là muốn anh phải nhìn thấy em đang sống cùng với một người đàn ông khác hay sao?"

Bóp bẹp chiếc vỏ lon rỗng không ở trong tay, Tiêu Lăng Phong vô lực nằm ở trên bàn. Rõ ràng mép của cái bàn rất là tròn, nhưng mà dọc theo mép bàn vẫn được tí mĩ bọc lại. Đây chính là thời điểm Diệu Tinh mang thai, đích thân tay anh đã làm... Hết thấy, rõ ràng đáng vẽ cũng vẫn như vậy, nhưng mà... tại sao, anh và Diệu Tinh lại không thể về được như trước nữa rồi...

Ngoài cửa sổ, bóng đêm đang nồng. Gió thổi lay động lá cây xào xạc, làm màn cửa sổ chuyển động. Diệu Tinh nhô đầu đứng ở trên ban công bên ngoài với mái tóc còn ướt nhẹp. đi●n☆đ●àn☆q●uýđ●ôn Ánh sáng rực rỡ chói lọi chiếu vào trong con ngươi của cô, làm cho cô trở nên lạnh như băng một mảnh...

Nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, Diệu Tinh lại đặt cái ly xuống.

"Em không ngủ được à?" Carlos đi tới, từ phía sau ôm lấy Diệu Tinh. "Vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện của Tiêu Lăng Phong hay sao?" Hơi thở hơi lạnh của anh mang theo hương vị mát mẻ của Bạc Hà tạt vào trên gò má của cô.

"Vâng." Diệu Tinh ngửa đầu lên. Cô yên lòng tựa vào trên vai Carlos. Hơi thở của anh thật là ấm áp, để cho cô có thể dễ dàng xả bỏ tất cả mọi đề phòng. "Nghĩ tới uống ly rượu thì sẽ ngủ ngon một chút, nhưng mà... Uống rồi, lại vẫn không thể ngủ được."

"Đưa ngực!" Carlos, bao bọc bàn tay của Diệu Tinh ở trong lòng bàn tay của mình: "Tâm tình không tốt tại sao em không gọi anh!"

"Em không muốn anh quá mệt mỏi!" Cô xoay người lại: "Carlos. Có phải là... em trở nên rất đáng sợ hay không?"

"Anh chỉ biết là em rất dễ thương!" Carlos siết chặt chóp mũi của Diệu Tinh. "Laura, chờ em làm xong chuyện mà em nghĩ muốn cần phải làm, chúng ta liền kết hôn đi!"

Diệu Tinh ngẩng đầu lên.

"Anh nghĩ muốn được danh chánh ngôn thuận chăm sóc em, muốn em làm người mẹ thật sự của Tiểu Duệ, nghĩ muốn chúng ta trở thành người một nhà thật sự!"

"..." Diệu Tinh cắn cắn đôi môi. Cô không biết tại sao phải trở về. Ngay cả trong lòng của mình, cô cũng cảm thấy là mình đã điên rồi. Cô không biết về sau này mình sẽ còn làm ra chuyện gì nữa, Diễm~đàn~le~quý~đoan đối với tương lai còn mờ mịt như vậy, cô làm sao có thể đáp lại lời của Carlos được đây.

"Em không cần phải thấy mình bị làm khó như vậy!" Carlos càng ôm chặt lấy Diệu Tinh. "Anh không vội. Anh có thể chờ em có câu trả lời chắc chắn.. Dù sao anh cũng đã chờ đợi nhiều năm như vậy rồi, anh..."

"Carlos, anh có biết hay không, anh càng như vậy thì em lại càng cảm giác mình không xứng đáng với anh!" Diệu Tinh nhìn Carlos. Anh càng ôn nhu như vậy, thì cô lại càng cảm giác bản thân mình thật không chịu nổi đến ghê tởm.

"Không cho em nói bậy như vậy!" Carlos cau mày. "Diệu Tinh! Anh biết em là một cô gái thiện lương. Chỉ là một thời gian, em không cách nào thoát ra khỏi cái lưới của chính bản thân mình mà thôi. Anh vẫn sẽ ở bên cạnh cùng em giúp đỡ cho em. Chờ đến khi em biết mình nghĩ muốn cái gì, chờ em nguyện ý gả cho anh!"

Diệu Tinh không biết nói gì, chẳng qua chỉ ôm thật chặt lấy Carlos.

Con gió lạnh thổi vào qua khung cửa sổ rộng mở. Lóc cóc lóc cóc, chiếc lon rỗng không ở trên bàn bị gió thổi lăn xuống đất. Bóp một cái! Rơi vào trên đầu Tiêu Lăng Phong, lăn xuống trên sàn nhà. Tiêu Lăng Phong không thoải mái bỗng nhúc nhích vặn vẹo, thân thể của anh co lại thành một đoàn. Lạnh quá, trái tim anh cực kỳ đau đớn...

Anh vừa nằm mơ một giấc mộng thật dài. Anh mơ thấy ở trong cái phòng này, lần đầu tiên uống rượu say anh đã ôm Diệu Tinh cùng nhau ngủ. Mộng thấy bọn họ vẫn sống ở nơi này như cũ, mộng thấy cuộc sống ngọt ngào của bọn họ như trước, mơ thấy Diệu Tinh giặt quần áo giúp anh giống như là một người vợ nhỏ, cô chuẩn bị cho anh bữa ăn sáng...

"Diệu Tinh..." Một giọt nước mắt từ khóe mắt anh chảy xuống...

"Tiêu Lăng Phong, rời giường!" Một giọng nói trong veo giòn tan giống như tiếng chuông gió vang lên, nghe thật êm tai: "Tiêu Lăng Phong..." Tiếng cười khanh khách vọng về ở bên tai. "Nếu không rời giường sẽ bị trề giò đó!"

"Diệu Tinh. Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong đột nhiên ngồi bật dậy. Cái trán anh bị đụng nặng nề vào cái chân bàn. Sự đau đớn kịch liệt khiến cho anh tỉnh táo ra được mấy phần. Anh mở mắt ra, nhìn quanh chỉ thấy căn phòng trống rỗng, lạnh như băng. Rốt cuộc trái tim của anh trong nháy mắt cũng trở nên lạnh lẽo...

Tiêu Lăng Phong ừ rừ cúi đầu, nhìn chằm chằm và chiếc vỏ lon rỗng nằm ở trên đất ngay bên cạnh mình. Diệu Tinh, em hãy trở lại, trở lại bên cạnh anh đi, có được hay không...

"Hắt xì"... Tiêu Lăng Phong nhảy mũi mấy cái liền, sau đó đứng dậy lão đảo nghiêng ngả đi vào trong phòng tắm! Anh cởi quần áo trên người ném vào trong cái sọt quần áo. Nhìn cái sọt quần áo đã chất chứa đầy quần áo bẩn, anh nhớ ra liền đổ toàn bộ chỗ quần áo bẩn kia vào trong máy giặt quần áo. Bị dẫn vật đến một môi, anh ngã người vào trong bồn tắm đã được xả đầy nước lạnh trong đó. Rõ ràng là nước rất lạnh, thế nhưng mà anh tuyệt đối lại không cảm thấy lạnh. Mà hình như anh lại còn thích cái cảm giác lạnh như băng ấy là khác...

Diệu Tinh, anh sẽ không chịu buông tay, bất luận có bao nhiêu khó khăn, anh nhất định sẽ phải mang em trở lại bên cạnh anh. Bất kể có phải trả một cái giá như thế nào, anh cũng phải cầu xin được sự tha thứ của em! Cho dù... đó là tánh mạng của anh...

Tiêu Lăng Phong mơ mơ màng màng đi tới công ty, lắc lắc cái đầu choáng váng. Anh dè xuống cửa thang máy, nhưng không biết là người nào, ở sau lưng anh đã dùng sức nhấn đầu của anh một cái. Lập tức đầu của anh nặng nề nhào lên phía trước.

Rầm một tiếng! Đầu Tiêu Lăng Phong đụng vào trên cửa thang máy.

Muốn chết sao! Tiêu Lăng Phong cắn răng xoay đầu lại.

"Làm cái gì mà mới sáng sớm đã mặt ử mày chau như vậy?" Mang theo một ánh nhìn có chút hả hê giễu cợt làm cho bao nhiêu giận dữ của Tiêu Lăng Phong liền biến mất. Không phải là anh không tức giận, mà là lười phải tức giận.

"Thế nào. Làm bộ như không biết gì sao!" Ti Khiết đi theo Tiêu Lăng Phong vào trong thang máy.

"Ti Khiết, đừng làm rộn!" Lãnh Liệt kéo kéo ống tay áo của Ti Khiết. Anh nghe được Lệ Viêm nói Trình Diệu Tinh đã trở lại, nói tình hình của Mộ Sở thật tệ. Anh cũng biết trong chuyện này nhất định Tiêu Lăng Phong cũng sẽ rất vất vả, chẳng qua là... dường như là tình hình còn phải nghiêm trọng so với sự tưởng tượng của anh.

"Tại sao anh lại trở lại!" Tiêu Lăng Phong nhìn Lãnh Liệt. "Không phải đã nói là anh không được trở về nữa đó sao?" Năm đó sau sự kiện nổ súng đó, anh liền thuận nước đẩy thuyền tạo ra cái chết giả cho Lãnh Liệt. Ở trận hoả hoạn không rõ nguyên nhân của bệnh viện ngày hôm đó, Tiêu Lăng Phong đã phái người mang Lãnh Liệt đi.

"Thi thể" của Lãnh Liệt được Tiêu Lăng Phong đưa ra nước ngoài, tạo cho anh một thân phận mới, bắt đầu cuộc sống mới...

"Nhìn bộ dạng của anh như vậy, làm sao tôi có thể không trở lại được chứ!" Lãnh Liệt nói về xem thường. Không nghĩ tới, khi anh rời đi khỏi nơi này, chỉ trong một thời gian thật ngắn lại đã phát sinh ra nhiều chuyện như vậy. Hơn nữa, anh cũng không nghĩ tới Diệu Tinh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

"Hiện tại cậu hối hận muốn chết muốn sống thì có ích lợi gì chứ?" Ti Khiết cười lạnh. "Tiêu Lăng Phong, tôi đã nói với cậu, đây đều là do cậu tự tìm, đáng đời cậu!" Nhìn bộ dạng chật vật của bạn tốt, Ti Khiết chẳng những không hề an ủi vào về Tiêu Lăng Phong, ngược lại, cô còn chọc ngoáy thêm vào vết thương của anh.

"Cô câm miệng lại!" Tiêu Lăng Phong không vui nhìn chằm chằm vào Ti Khiết. Một người phụ nữ điên rồ như vậy, rốt cuộc là có chỗ nào để Lãnh Liệt lại coi trọng được chứ!

"Tôi nói không đúng sao?" Ti Khiết hỏi. "Là cậu đã làm tổn thương Diệu Tinh, hoài nghi tình yêu của cô đối với cậu, là chính cậu đã hành hạ cả người Diệu Tinh đến phát mệt, làm cho thương tích đầy người như thế! Tiêu Lăng Phong, hết thấy hôm nay đều do chính cậu đã tạo thành, là do cậu tự tìm!" Ti Khiết càng nói càng cảm thấy tức giận. Vốn là cô chỉ nghĩ muốn nói mấy câu quấy nhiễu đến Tiêu Lăng Phong, thế nhưng mà nói qua nói lại một lúc, cô liền không thể khống chế được mình nữa. Nghĩ đến đứa con của Diệu Tinh đã được gần tám tháng, nghĩ đến Diệu Tinh cũng đã không thể nào sinh nở được nữa... Ti Khiết liền hận đến mức không thể một cước đạp chết người đàn ông đang ở trước mắt này.

"Đúng!" Tiêu Lăng Phong gật đầu, "Đây là do tôi tự tìm." Nếu không phải những thương thế của anh đau thấu đến Diệu Tinh, thì Diệu Tinh làm sao sẽ rời khỏi anh được chứ. Làm sao lại biến thành như ngày hôm nay...

"Cậu..." Ti Khiết nổi đóa.

"Chớ nói gì nữa!" Lãnh Liệt che lại cái miệng của bà xã mình vẫn đang nói không ngừng kia: "Em đã từng nói bảo đảm với anh thế nào ấy nhỉ, không nhớ sao?"

"Ách... Em bảo đảm không nói lung tung, không kích động Tiêu Lăng Phong!" Nghe Lãnh Liệt nhắc nhở, Ti Khiết lập tức biết nghe lời. "Nhưng m... Em

thật sự rất là tức giận!" Ti Khiết mím chặt đôi môi lại.

"Được rồi, không được nói nữa, hả?" Lãnh Liệt xoa xoa lên đỉnh đầu Ti Khiết, ôm cô vào trong ngực, dùng thế công tình cảm mềm dẻo chặn lại cái miệng nói trùng trùng điệp điệp bất nghỉ kia.

Tiêu Lăng Phong liếc mắt nhìn Ti Khiết một chút. "Liệt, anh quả nhiên là vì dân trừ hại rồi, quay đầu lại, tôi ban thưởng cho anh!" Anh nở một nụ cười cứng ngắc. Trong đôi mắt Tiêu Lăng Phong tràn đầy tia máu, trên trán còn có một vết thương rất rõ ràng.

"Đánh nhau với người khác sao?" Lãnh Liệt hỏi.

Tiêu Lăng Phong sờ sờ lên cái trán. "Không cẩn thận bị đụng!" Tiêu Lăng Phong đẩy cánh cửa phòng làm việc ra, đi vào. Mùi thuốc lá gay mũi liên phá tới. Hiên nhiên, đây chính dấu tích do từng ngày tích cốp lưu lại.

"Tiêu Lăng Phong, cậu hãy có một chút triển vọng hơn có được hay không hả? Cậu ở chỗ này hối hận tự làm khổ mình thì có ích lợi gì chứ?" Ti Khiết lại một lần không nhận được tiến lên đạp cho Tiêu Lăng Phong một cước. "Hối hận thì phải đi đuổi theo chứ! Nếu như cậu còn ở đây mà rầy rà, Diệu Tinh sẽ rời đi với người khác đó!"

Tiêu Lăng Phong xoay người lại nhìn Ti Khiết một chút.

"Nếu không phải là thấy cô là bà xã của Liệt, tôi tuyệt đối ném luôn cô ra ngoài luôn rồi đó!" Đốt một điếu thuốc, Tiêu Lăng Phong ngồi xuống. Ho khan một tiếng, dùng sức hít một hơi, sau đó anh ho khan kịch liệt.

"Lăng Phong, mặc dù lời nói của Ti Khiết không phải là rất xuôi tai, nhưng đây lại chính là sự thật. Anh đã đi tìm lâu như vậy, trông mong lâu như vậy, Diệu Tinh thật vất vả cũng đã trở lại rồi. Anh không thể nào để cho bản thân mình lại tiếp tục đi xuống như vậy, phải nghĩ biện pháp挽回 mới đúng chứ!"

"Dĩ nhiên là tôi sẽ không cứ như vậy buông tay với cô ấy! Không có Diệu Tinh, cuộc sống của tôi cũng không có một chút niềm vui thú cũng nào!"

"Đã có quyết định như vậy rồi, cậu còn định dài dòng cái gì?" Ti Khiết hỏi, "Tôi đã nói với cậu, Tiêu Lăng Phong, cậu nghĩ muốn挽回 lại Diệu Tinh, thì trước hết cậu phải xử lý dứt khoát Đường Nhã Đình bằng được đi đã!"

Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên. Bọn họ vốn dĩ cũng không có giao thiệp gì với nhau mà!

"Không phải là cậu thật sự cho rằng hai đứa trẻ kia chính là con của cậu đó chứ?" Ti Khiết hỏi. "Nếu như cậu cho rằng đúng như vậy, thì tôi đây liền một cái tát đập chết cậu luôn! Đứa trẻ có phải là con của cậu hay không mà cậu cũng không biết sao?"

"..."

"Nếu như cậu dám nói cậu biết không phải như vậy, thì tôi lại càng thêm muốn đập chết cậu! Nếu như cậu cũng biết hai đứa bé này không có chút quan hệ gì với cậu, cậu cần gì phải để ý đến bọn chúng kia chứ?" Ti Khiết trợn trắng mắt.

Che kín miệng Ti Khiết lại, Lãnh Liệt bắt đầu nhìn về phía Tiêu Lăng Phong. "Bất kể như thế nào, Lăng Phong, chúng tôi sẽ giúp anh, tin tưởng tiểu thư Tịch Mạt cũng sẽ giúp anh!"

Giúp tôi sao? Lần trước khi Tịch Mạt trở về, bộ dạng thời điểm cô gặp được Đường Nhã Đình, anh chỉ dám cầu nguyện, cô em gái của anh không nên bỏ đá xuống giếng là tốt rồi... Bất quá, Đường Nhã Đình, đúng là cũng đến lúc phải xử lý một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254-1: Giết cô chỉ làm dơ bản tay của tôi

Tiêu Lăng Phong chống tay đỡ lấy cái đầu đang ngây ngất choáng váng của mình, nhanh chóng bấm điện thoại của Đường Nhã Đình. Nghĩ đến chuyện muốn giải quyết, ngay đến một khắc anh cũng không muốn phải chờ đợi lâu.

"Ra ngoài gặp mặt nhau một lát đi, tôi đợi cô ở quán cà phê Chung Điểm." Tiêu Lăng Phong nói xong liền cúp điện thoại.

Đường Nhã Đình hướng về phía điện thoại sững sờ hồi lâu, rốt cục mới phản ứng kịp, vội vội vàng vàng đứng lên, Xử lý qua mái tóc, Đường Nhã Đình lấy cái túi của mình chạy đi ra ngoài. Đã nhiều năm như vậy, cô không nghĩ tới Tiêu Lăng Phong còn sẽ có lúc chủ động gọi điện thoại tìm cô. Đường Nhã Đình đi hai bước dồn làm một bước, nhanh chóng đi ra ngoài công ty. Ngồi vào trong xe cô nói một địa chỉ, sau đó tựa như lại nghĩ đến cái gì. "Hay là trước cứ đi vườn trẻ đã!" Đường Nhã Đình tạm thời thay đổi quyết định.

Tiêu Lăng Phong ngồi ở vị trí dễ thấy nhất trong phòng cà phê. Anh đã uống hai ly cà phê, nhưng mà vẫn không thấy có một chút nào tỉnh táo lại nổi, đầu

vẫn choáng váng lợi hại như cũ. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Trong tay anh vẫn nắm thật chặt chiếc điện thoại di động. Anh nhìn ngoài cửa sổ. Chẳng qua là, anh không nghĩ tới. Đường Nhã Đình sẽ mang theo hai đứa bé cùng đi.

"Lăng Phong!" Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, Đường Nhã Đình lộ ra một nụ cười như lấy lòng: "Tiểu Triết, tiểu Na. Tại sao không chào hỏi người lớn." Đường Nhã Đình cúi đầu nhìn chằm chằm vào hai đứa bé, một chút khéo léo cũng không biết, như vậy thì làm sao người khác có thể yêu thích được chứ! Thế nhưng hai đứa bé lúc nhìn về đối phương, lại cũng không biết sẽ phải mở miệng như thế nào. Mẹ nói, người này là ba ba, nhưng mà "Ba ba" lại nói rằng ông ấy không phải là ba ba. Mỗi lần bọn họ kêu ba ba thì người đàn ông kia cũng sẽ rất không vui, khác với ba ba của những người bạn nhỏ khác, ba ba lại rất thích con của mình. Nhưng mà ba của bọn chúng, chưa bao giờ ôm hai anh em, cũng sẽ không hôn lên khuôn mặt của bọn chúng.

"Tôi muốn gọi mình cô ra ngoài, cô lại còn mang theo cả bọn nhỏ đến làm cái gì?" Tiêu Lăng Phong cau mày lại vẻ không vui, người phụ nữ này, cô ta đang định làm cái gì vậy?

"Chẳng qua là bọn nhỏ nói rằng đã lâu rồi không được gặp anh, cho nên..." Đường Nhã Đình cúi đầu, nắm thật chặt lấy quần áo. "Lăng Phong, anh thật sự cứ ghét em như vậy hay sao? Cảm thấy dù em có làm bất cứ cái gì cũng đều không đúng!"

"Cô đã từng làm cái gì đúng rồi?" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng ném một hộp cà phê cười lạnh, nói.

"Em..." Đường Nhã Đình cứng họng. Đúng vậy, cả đời này cô chưa từng làm chuyện gì đúng, trừ chuyện sinh hạ ra hai đứa bé kia. "Hôm nay thế nào đột nhiên anh lại tìm em vậy?" Đường Nhã Đình cười.

"Mối quan hệ của chúng ta đã không minh bạch suốt năm năm qua. Tôi nghĩ cũng đã đến thời điểm phải có sự kết thúc rồi!" dĩ●n☆đ●àn●lê☆q●uýđ●ôn Tiêu Lăng Phong ngồi thẳng người lên.

"Không minh bạch sao?" Đường Nhã Đình cau mày. "Tiêu Lăng Phong, anh nói như vậy là có ý gì?"

"Ý tứ của nó ở trên mặt chữ đó!" Tiêu Lăng Phong miễn cưỡng nói tiếp: "Tôi không muốn lại bị phải nghe thấy những tin tức suy đoán, bình luận bên ngoài, không muốn người khác cảm thấy tôi và cô còn có cái gì đây nữa! Đường Nhã Đình, bắt đầu từ hôm nay, tôi không muốn có may mắn dính dáng gì cùng với cô nữa!" Tiêu Lăng Phong dứt khoát trực tiếp nói thẳng."

Đường Nhã Đình cứng đờ cả người. Cô cũng đoán được phía sau việc Tiêu Lăng Phong tìm cô không phải là chuyện gì tốt. Cho nên cô mới cố ý đến đón con đưa cùng đi. Đường Nhã Đình cho là ở trước mặt những đứa con thì Tiêu Lăng Phong sẽ không có thể trực tiếp như vậy, nhưng mà... Rốt cuộc thì Đường Nhã Đình đã quên rằng, người đàn ông này vốn vô tình.

"Lăng Phong, anh..." Đường Nhã Đình gần đến không nói nổi ra lời, anh liến vợ và muốn phải sạch quan hệ như vậy hay sao!

"Đừng hỏi tôi nói gì?" Tiêu Lăng Phong cắt đứt lời của Đường Nhã Đình. "Tôi biết cô nghe được rất rõ ràng, cũng xin mời cô hiểu thật rõ ràng. Những giọt nước mắt dối trá lẫn sự giả vờ bất lực của cô, đối với tôi đã sớm không dùng được một chút nào rồi, tôi sẽ không thương cảm đối với cô, mà ngược lại... Sẽ cảm thấy ghê tởm."

Đường Nhã Đình cứng đờ. "Đột nhiên anh lại làm như vậy, không phải là bởi vì Trình Diệu Tinh đã trở lại đó chứ!" Đường Nhã Đình trần thuật. Quan hệ của bọn họ ở bên ngoài đã nghị luận suốt năm năm qua. Cho tới bây giờ Tiêu Lăng Phong cũng không hề để ý tới, nhưng mà hôm nay, tại sao anh lại đột nhiên muốn phải sạch quan hệ như vậy rồi.

"Tôi làm những chuyện gì đó, cũng không có một chút quan hệ nào đến Diệu Tinh. Đường Nhã Đình! Tôi có thể nhẫn nhịn được tới hôm nay, đã là sự cực hạn của tôi rồi!"

"Anh muốn rời khỏi, như vậy... Mấy đứa nhỏ phải làm kia thì sao. Tiểu Triết và tiểu Na phải làm sao bây giờ!" Đường Nhã Đình kích động kêu to, sau đó nhìn một chút hai đứa trẻ ngây thơ đang đứng ở bên cạnh.

"Bọn chúng bây giờ phải làm thế nào, đó là chuyện của cô!" Tiêu Lăng Phong nhìn hai đứa bé trước mắt một chút. "Cô thì không thể làm một tấm gương tốt cho bọn trẻ được hay sao? Ở ngay trước mặt bọn chúng mà cô không thể chú ý đến đáng về một chút được sao?"

"Bọn chúng là con của anh mà!" Đường Nhã Đình nghẹn ngào, ở bên dưới mặt bàn, bàn tay của cô siết chặt lại thành một đoàn.

"Chuyện cho tới bây giờ mà cô vẫn còn giữ ý định nói như vậy được hay sao?" Trong sự bình tĩnh đến cực độ giọng nói của Tiêu Lăng Phong vẫn mang theo một chút giễu cợt. "Đường Nhã Đình, cô thật sự là không sao cứu nổi nữa rồi! Thậm chí đến ngay cả con của mình cô cũng có thể mang ra để lợi dụng. Đến cùng cô phải là người hay không, hả?" Tiêu Lăng Phong nghiêng rằng nói chất vấn.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình khẽ kêu lên. "Anh không thể nói em như vậy được." Ánh mắt của Đường Nhã Đình thật là khủng khiếp, cô ta cắn môi, nhưng không cách nào tránh ra khỏi ánh mắt lạnh như băng. Mặc dù cô có hư hỏng thế nào đi nữa, nhưng thực tế là cô rất yêu hai đứa bé này. Cô không có cách nào để cho chúng một gia đình hoàn chỉnh, vậy thì cô liền cho hai đứa trẻ tình yêu gấp đôi. Cô nỗ lực làm việc, dốc toàn lực để cho hai đứa bé được sống cuộc sống tốt hơn, nhưng mà... hết thảy những gì cô làm, thế nhưng lại bị câu nói đầu tiên của Tiêu Lăng Phong bác bỏ!

"Không có, vậy tại sao, cô lại mang hai đứa trẻ tới nơi này. Không phải là vì cô không muốn tôi nói ra những lời tôi muốn nói hay sao?" Tiêu Lăng Phong cười lạnh. "Thật là xin lỗi, cô đã nghĩ tôi quá thiện lương rồi! Tôi đến ngay cả đứa con của mình cũng không bảo vệ được, lại càng không có thời gian rồi rảnh đi cảm thụ bận tâm đến đứa con người của khác. Cho nên, hôm nay bất kể phát sinh cái gì đều là do cô đã tự tìm."

Trong lòng Đường Nhã Đình đau nhói trầm trọng. "Đứa con của người khác! Cái gì mà là đứa con của người khác!" Đường Nhã Đình co quắp thở dốc.

"Lăng Phong, anh nói những gì đó, anh phủ quyết em điều đó không quan trọng, nhưng tại sao đến ngay cả đứa con của mình anh cũng có thể vứt bỏ như vậy được chứ?"

"Đù rồi! Chúng ta cũng đã không còn phải là trẻ nhỏ nữa, mắt thấy đã là người ba mươi tuổi rồi. Giờ vẫn còn ở nơi này mà chơi cái trò giải đố vui đùa như vậy, cô không cảm thấy buồn cười sao! Năm đó, đến ngay cả lời nói của Diệu Tinh tôi cũng còn không tin tưởng, vậy tại sao cô lại cảm thấy tôi sẽ tin cô chứ!" Tiêu Lăng Phong đứng dậy, tiến tới gần Đường Nhã Đình. "Tôi không muốn cãi cọ với cô, tôi chỉ là chẳng muốn để ý đến cô mà thôi." Anh tàn nhẫn nhắc nhở. "Nếu như tôi tin tưởng chuyện về những đứa bé này là thật, cô cảm thấy tôi sẽ không để ý đến việc bọn chúng cùng sống cuộc sống với người phụ nữ ác độc như cô hay sao? Cô cảm thấy, tôi sẽ chẳng quan tâm gì đối với bọn chúng hay sao?"

"Không nên nói nữa!" Đường Nhã Đình dùng lực gõ mạnh lên cái bàn. "Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy?" Cô gào thét, ánh mắt cũng vì vậy trở nên đỏ bừng.

Nhìn thấy mẹ nổi giận, hai đứa bé bị dọa cho sợ đến mức giật nảy mình một hồi. Sau đó chúng bịt miệng, nước mắt đọng đầy ở trong tròng mắt, nhưng lại sợ không dám để rơi ra. Bọn trẻ lui về phía sau rụt cổ lại một cái. Bộ dạng mẹ nổi giận thật là đáng sợ...

"Tàn nhẫn sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Lấy danh nghĩa của tôi, sai người đi bệnh viện muốn giết chết đứa con của tôi! Đường Nhã Đình, rốt cuộc trong hai chúng ta ai mới là người tàn nhẫn đây?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Anh dùng sức nắm lấy gương mặt Đường Nhã Đình. "Không phải là tôi không nể mặt cô, Đường Nhã Đình, là do chính cô đã mang bọn chúng tới đây, chính cô đã ép tôi sớm phơi bày cô trước mặt bọn trẻ, vứt bỏ lần lượt những cơ hội mà tôi cho cô!"

"Cơ hội?" Đường Nhã Đình chê cười. "Anh cho tôi cơ hội gì chứ!" Đường Nhã Đình dùng lực vệt ra tay của Tiêu Lăng Phong ra. Bản thân mình lại suyết nữa thì bị ngã ra ở trên mặt đất, cái ly trên bàn rơi xuống đất, choang một tiếng vỡ nát báy!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 254-2: Giết cô chỉ làm dơ bản tay của tôi 2

Hai đứa bé bị hoảng sợ ôm chặt lấy nhau, nước mắt tí tách tuôn trào lăn ra ngoài.

Tiêu Lăng Phong liếc mắt nhìn bộ dáng sợ hãi của hai đứa bé. Anh dè xuống lửa giận trong lòng. "Cô cứ tùy tiện đi!" Tiêu Lăng Phong thờ ơ nói. "Hôm nay tôi cần phải nói hết mọi chuyện cho thật rõ ràng. Về sau này chính bản thân cô hãy tự giải quyết cho tốt!"

"Tiêu Lăng Phong, anh cho rằng bây giờ anh nói rõ ràng những chuyện này thì hữu dụng hay sao?" Đường Nhã Đình lớn tiếng hỏi. "Anh đừng có nằm mộng! Trình Diệu Tinh sớm đã không còn cần đến anh nữa. Cô ta đã ở chung một chỗ cùng với Carlos, sống chung với nhau lâu như vậy, anh cảm thấy cô ta còn sẽ trở về nữa sao? Đừng có nằm mộng!" Đường Nhã Đình cười, "Coi như anh không ngại cô ta đã từng ngủ với người khác, thì cũng phải xem cô ta có nguyện ý muốn trở lại bên cạnh anh hay không chứ!"

"Cô nói gì?" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong cắn răng, đột nhiên nắm lấy cổ Đường Nhã Đình. Tay của anh không ngừng dùng sức, Đường Nhã Đình khó chịu bởi vì hít thở không thông mà hai gò má đỏ bừng lên.

"Đường Nhã Đình, vốn dĩ tôi nghĩ muốn lưu chút mặt mũi cho cô ở trước mặt con của mình, nhưng mà bây giờ xem ra, hình như là tôi đã một mình quá mức tình nguyện rồi!" Tay của Tiêu Lăng Phong không ngừng dùng sức. "Cô nhớ kỹ cho tôi, nếu như cô còn dám vũ nhục Diệu Tinh một câu. Tôi, sẽ, giết, cô." Lạnh lùng nói xong câu nói, Tiêu Lăng Phong buông tay ra, lưu lại trên cổ Đường Nhã Đình một vết dấu tay thật sâu.

"Tiêu Lăng Phong, anh cho rằng anh giết tôi thì có thể giải quyết được vấn đề hay sao?" Khụ... khụ, Đường Nhã Đình kịch liệt ho khan một tiếng... "Anh đừng có si tâm vọng tưởng."

"Ha ha..." Tiêu Lăng Phong cười nhẹ. "Giết cô, quả thật là không thể giải quyết được vấn đề gì, nó chỉ làm dơ bản tay của tôi mà thôi. Nếu như cô muốn hai đứa bé này không còn mẹ nữa. Đường Nhã Đình, vậy thì cô cứ việc can cứ theo tâm ý của mình mà làm đi!" Tiêu Lăng Phong chậm rãi ghé sát vào bên tai Đường Nhã Đình. "Hôm nay, tôi rất bình tĩnh hòa nhã mà thông báo cho cô biết, không cần phải chờ tôi nói, về mặt của cô đã thông báo cô cũng không có sự kiên nhẫn nào hết!"

Đường Nhã Đình suyết nữa thì không chống đỡ nổi thân thể của mình. Anh vậy mà cũng dùng hai đứa bé để uy hiếp cô.

"Tôi đã không còn gì để nói nữa rồi!" Tiêu Lăng Phong cười một tiếng. "Cứ như vậy đi! Đường Nhã Đình, tôi khuyên cô một lần cuối cùng, hãy tự lo cho bản thân mình thật tốt đi, đừng nên tự chặt đứt đường lui của mình. Hơn nữa, cũng đừng làm gì khiến cho những đứa con của cô cũng cảm thấy sợ cô!"

Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói xong một câu, diễn đàn lễ quý đôn đang chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy ở cửa có một người đi tới. Diệu Tinh! Trong lòng Tiêu Lăng Phong liền rơi bộp một tiếng. Anh nhìn Đường Nhã Đình cùng hai đứa bé ở bên cạnh một chút, thầm kêu lên một tiếng không hay rồi. Nhưng mà anh đã không còn kịp rời đi nữa, Diệu Tinh đã nhìn thấy phía bên này.

Diệu Tinh nhìn sợ né tránh trong mắt Tiêu Lăng Phong, trên bờ môi tràn ra một nụ cười.

"Tiêu tổng thật là thật hăng hái!" Diệu Tinh đi tới, cô lộ ra một nụ cười vô hại.

"... Diệu Tinh!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong thấp xuống, có chút lo lắng mất tự nhiên, giống như là bị bà xã bắt được quả tang mình đã đi ngoại tình vậy.

"Đấy chắc là hai đứa con của anh phải không?" Diệu Tinh ngồi xổm xuống nhìn hai đứa bé ở trước mắt. Diễm~đàn~le~quy~đoàn "Thật là xinh đẹp!" Diệu Tinh khen ngợi tự đáy lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt láng mịn của đứa trẻ. "So với ảnh chụp đúng là còn đáng yêu hơn!" Diệu Tinh nói xong ngẩng đầu lên nhìn Đường Nhã Đình một chút. "Đứa nhỏ thật rất giống cô đó!"

Ngực Đường Nhã Đình phập phồng kịch liệt, nhìn Diệu Tinh đến gần đứa con của mình, cô liền cực kỳ bất an. Nhìn nụ cười trong mắt Diệu Tinh, cô nhớ tới câu nói kia "Vậy cũng phải xem cô còn có thể nhìn thấy con của cô lớn lên hay không đã!"

Ầm... Trong đầu của Đường Nhã Đình nổ vang một tiếng. "Cô đừng đụng đến hai đứa bé!" Đường Nhã Đình kích động đẩy Diệu Tinh ra., Diệu Tinh tránh né không kịp liền ngã ra trên mặt đất.

Nhìn thấy mẹ nổi giận một lần nữa, hai đứa bé có chút trợn mắt há mồm. "Mẹ..." Trong giọng nói của lũ trẻ mang theo một chút run rẩy bất an.

"Đường Nhã Đình, cô làm cái gì vậy?" Thấy Diệu Tinh bị đẩy ngã. Tiêu Lăng Phong vội vàng đi tới đỡ Diệu Tinh dậy. "Em có làm sao không, ngã có đau không?" Anh đau lòng phúi phúi lòng bàn tay Diệu Tinh. Trên cổ tay của cô, dấu tích vết thương hôm Đường Nhã Đình bị cào rách vẫn còn có thể nhìn thấy được rất rõ. Trong lòng Tiêu Lăng Phong hung hăng đau nhói một cái. Anh xoay mặt nhìn chăm chăm vào Đường Nhã Đình, giống như hận không thể nuốt sống cô được.

Diệu Tinh không lên tiếng, chẳng qua là khiêu khích nhìn Đường Nhã Đình. Nhìn ánh mắt đắc ý của Diệu Tinh, Đường Nhã Đình tức giận, cảm chiếc túi của mình ở trên bàn lên, sau đó đập về phía Diệu Tinh.

"Diệu Tinh cẩn thận." Tiêu Lăng Phong kêu lên một tiếng nhào qua ôm lấy Diệu Tinh.

"Bịch! Choang!" Sau tiếng va chạm nặng nề, là tiếng cái ly rơi xuống trên mặt đất vỡ vụn. Tiêu Lăng Phong che cái ót. Trong lòng bàn tay anh là một mảng vết máu màu đỏ.

"A! Ô ô..." Hai đứa bé nhìn thấy tình cảnh như thế cũng bị dọa sợ, bọn chúng lớn tiếng khóc òa lên. "Ba ba, con hơi sợ..."

Nghe tiếng khóc của hai đứa trẻ, Đường Nhã Đình đột nhiên tỉnh táo lại. Cô nhìn vào bàn tay của mình. Sau đó cúi người xuống muốn ôm lấy hai đứa bé, không nghĩ tới hai đứa bé lại sợ hãi né tránh.

"Tiểu Triết, tiểu Na!" Giọng nói của Đường Nhã Đình mang theo vẻ run rẩy. "Đừng sợ, đến bên mẹ đi nào. Đường Nhã Đình giang hai cánh tay, nhưng mà cả hai đứa bé lại càng nhích ra xa nhiều hơn!

"Trình Diệu Tinh, cái đồ đẻ tiện này! Đều là do mày làm hại!" Đường Nhã Đình mắng to, xông tới, tay giơ lên về hướng Diệu Tinh đập xuống.

"Cô làm âm ỉ đã đủ chưa vậy?" Tiêu Lăng Phong kịp thời nắm lấy cổ tay của Đường Nhã Đình. "Cô vẫn không ngại vứt bỏ mất thể diện ở ngay trước mặt đứa con của mình như vậy không đủ sao?" Anh lạnh lùng nói.

"Tôi mất thể diện!" Đường Nhã Đình kêu to. "Rõ ràng là cô ta đã làm hại!" Đường Nhã Đình chỉ vào lỗ mũi của Diệu Tinh. "Là cô ta đã cố ý, là cô ta khiến cho đứa con của tôi sợ hãi tôi! Trình Diệu Tinh, tôi giết cô!" Đường Nhã Đình hô to giùng giàng tiến lên. Tiếng khóc của hai đứa bé vang lên to hơn. "Tiêu Lăng Phong, anh buông tôi ra!"

"Đường Nhã Đình, chỉ cần có tôi ở đây, cô đừng hòng nghĩ đến chuyện làm thương tổn đến Diệu Tinh!" Anh hô to,

Ô ô... Bọn trẻ khóc văng lên to hơn nữa. Đường Nhã Đình nhìn bộ dáng sợ hãi của hai đứa con mình, trái tim giống như là bị vỡ vụn ra vậy. Diệu Tinh cũng ngăn chặn lên ngực. Mẹ... Vô số ban đêm, cô mơ thấy tiếng khóc của đứa con. Diệu Tinh nhắm mắt lại thật chặt, những tiếng khóc kia của lũ trẻ con đã làm cho đầu của cô đau quá...

"Trình Diệu Tinh, người mà cô hận chính là tôi! Tại sao cô lại muốn làm tổn thương đến những đứa con của tôi như vậy?" Đường Nhã Đình kêu to.

"Tôi làm tổn thương đến bọn chúng từ lúc nào kia chứ?" Diệu Tinh ngẩng đầu lên, trong mắt cô chỉ thấy cái nhìn đầy vẻ lạnh lùng. "Đường Nhã Đình, là do bộ dáng đáng sợ của cô đã hù dọa bọn trẻ con khóc. Bọn trẻ khóc, cô cũng thấy đau lòng. Như vậy cô có biết, đứa con của tôi đã chết rồi thì sao?" Ánh mắt của Diệu Tinh lạnh quá, giọng nó cũng cực kỳ lạnh, mang theo hận ý dừ tợn.

"Là do chính cô không bảo vệ được nó, chuyện đó có quan hệ gì với tôi!" Đường Nhã Đình kêu to. "Trình Diệu Tinh, nếu nhe cô dám làm tổn thương đến đứa con của tôi, tôi sẽ liều mạng với cô!"

"Cô cứ yên tâm. Tôi sẽ không động đến bọn trẻ, nhưng mà cô...Hừ!" Diệu Tinh cười lạnh. "Muốn tìm tôi liều mạng, thì phải xem cô có bản lĩnh để ôm giữ lấy cái mạng của cô hay không đã..."

Đường Nhã Đình lùi lại phía sau một bước. "Cô, cái đồ ma quỷ này, đồ ma quỷ!" Đường Nhã Đình run rẩy, chỉ vào Diệu Tinh.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong cố gắng nắm lấy tay Diệu Tinh.

"Buông tôi ra!" Diệu Tinh dùng sức đẩy Tiêu Lăng Phong một cái. Vốn dĩ đầu anh đang có chút choáng váng, người lại bị đẩy một cái nặng nề, Tiêu Lăng Phong gần như đứng không vững.

"Còn anh nữa, Tiêu Lăng Phong! Anh đừng tưởng rằng anh như vậy, thì đã đủ chuộc tội rồi đâu. Cái giá mà anh phải trả, còn rất nhiều đó. Còn có..." Diệu Tinh cười đến gần Tiêu Lăng Phong. "Hai đứa bé này còn không giống anh bằng Evan giống anh đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 255: Cho dù anh có chết, cũng không có cách nào vãn hồi

Hơi thở lạnh lẽo phả lên trên mặt Tiêu Lăng Phong, khiến cho thân thể của anh cứng ngắc lại. Trước khi anh kịp có phản ứng thì ngược lại, Đường Nhã Đình đã lên tiếng trước: "Trình Diệu Tinh, cô đang nói những gì đó?" Đường Nhã Đình kêu to. "Lăng Phong, anh không nên nghe cô ta nói bậy!" Đường Nhã Đình nói đây về hốt hoảng: "Nhất định là cô đã đồ kị với tôi, cô đồ kị vì tôi đã sinh con cho Lăng Phong. Cô đồ kị với tôi vì tôi có thể sinh con!"

Hừ... Diệu Tinh cười ra thành tiếng. Cô nhẹ nhàng hít một hơi nhẹ nhẹ, nhìn Đường Nhã Đình về đầy chán ghét, giống như cảm thấy bị mất thể diện vậy.

"Đường tiểu thư! Ở nơi quảng đại quần chúng như thế này, cô không thể khiếm tốn được một chút hay sao? Nói ra lời như vậy, cô không sợ thẹn thùng, nhưng tôi lại cảm thấy đỏ mặt đấy!" @MeBau*diendan@leequyddom@ Diệu Tinh quét mắt liếc nhìn Đường Nhã Đình một cái đầy vẻ khinh miệt.

"Được rồi! Vốn là tôi tính toán đi vào đây để uống ly cà phê, nên sẽ không quấy rầy mấy người một nhà quây quần vui vẻ nữa!" Diệu Tinh nhìn đồng hồ, lại nhìn sang hai đứa trẻ vẫn đang khóc lớn như cũ một chút. Vốn dĩ Diệu Tinh nghĩ định đi tới an ủi lũ trẻ một chút, nhưng khi nhìn thấy Đường Nhã Đình, cô vẫn bỏ qua cho cái ý nghĩ này.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong khẽ kêu lên.

"Không biết, vào thời điểm bị xe đụng vào, có phải đứa nhỏ của tôi cũng rất đau hay không! Nhưng mà... đến ngay cả khóc một tiếng nó cũng không thể..." Diệu Tinh nhẹ giọng nói nghe như thì thầm, cứng rắn đâm vào trái tim Tiêu Lăng Phong. Giờ phút này, anh thật hận không thể giết mình để tạ tội.

"Diệu Tinh!" đi@en*dyan(lee^qu.donnn) Tiêu Lăng Phong đuổi theo Diệu Tinh đang đi ra khỏi quán cà phê. Nhìn thấy Diệu Tinh xoay người rời đi, Tiêu Lăng Phong không rảnh để bận tâm tới hai đứa trẻ bởi vì sợ mà khóc thành một đoàn.

"Đừng đi!" Cánh tay của Tiêu Lăng Phong chống vào trên cửa xe của Diệu Tinh. "Hãy nghe anh giải thích!" Thật hiếm khi thấy bên người Diệu Tinh không có sự tồn tại của Carlor, cho nên anh không thể bỏ qua cơ hội này được.

"Diệu Tinh. Đợi đã!" Vươn cánh tay ra, Tiêu Lăng Phong cầm bàn tay của Diệu Tinh run rẩy nói: "Diệu Tinh. Nghe anh giải thích đã." Tiêu Lăng Phong thở hào hển giọng đầy lo lắng.

"Anh buông tay!" Diệu Tinh giằng giàng. Nhưng cô lại bị anh ôm chặt chẽ, giữa không thoát ra được. Thân thể của Tiêu Lăng Phong nóng bỏng dọa người. Diệu Tinh bị anh ôm như vậy, dĩ●n★đ●àn●lê★q●uýđ●ôn lại càng cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

"Anh đã nói rồi, anh sẽ không bao giờ buông tay để em rời khỏi bên cạnh anh nữa." Tiêu Lăng Phong nói đầy sự kiên định: "Diệu Tinh! Anh biết những chuyện trong quá khứ đã làm tổn thương đến em rất sâu! Hãy cho anh một cơ hội để bồi bổ lại có được hay không? Bất kể em muốn anh làm cái gì cũng có thể, chỉ cần em tha thứ cho anh!" Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh đầy vẻ thâm tình.

Nhìn bộ dạng này của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh hừ lạnh một tiếng. Tha thứ sao? Tiêu Lăng Phong, anh đang ở đây mà nói mở hay sao?

"Anh đi theo tôi để làm gì thế?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, con của anh khóc đến thê thảm như vậy, sao anh không đi đến đó mà ôm lấy bọn trẻ!" Diệu Tinh không thể giằng giụa ra nổi, đành chỉ có thể nhìn Tiêu Lăng Phong, đầy mắt cô đều là sự giễu cợt.

"Không phải là em cũng đã nói, bọn chúng không giống anh đó sao!" Tiêu Lăng Phong có chút bất đắc dĩ. Đầu của Tiêu Lăng Phong có chút choáng váng. Anh nhắm mắt lại lắc lắc đầu, cố gắng chống đỡ.

Nghe những lời của Tiêu Lăng Phong vừa nói..., Diệu Tinh cũng có chút sững sờ. Hai đứa trẻ kia đáng đáp không giống anh, chẳng qua cô cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, nghĩ muốn kích thích anh một cái mà thôi! Nhưng mà, không nghĩ tới... Cô nhìn Tiêu Lăng Phong hiển nhiên hoài nghi tính chân thật của những lời nói này.

"Diệu Tinh. Tin tưởng anh đi!" Nhìn nghi ngờ sự trong mắt Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong còn tưởng rằng anh có thể có hi vọng giải thích cho cô hiểu. Chỉ cần giải quyết vấn đề của Đường Nhã Đình thì sẽ giải thích rõ được vấn đề tại nạn xe cộ kia. Sau đó, hai người bọn họ sẽ có thể trở lại giống như trước! Nhưng mà... Hiển nhiên, anh đã đánh giá thấp chuyện này, đã đánh giá thấp hận ý trong lòng Diệu Tinh...

"Á!"... Hồi lâu sau, Diệu Tinh cười ra thành tiếng. "Không phải là con của anh sao?" Diệu Tinh gật đầu một cái, "Tiêu Lăng Phong vậy mà anh vẫn cứ yêu Đường Nhã Đình như vậy hay sao? Biết rất rõ ràng hai đứa bé kia không là con của mình, anh vẫn có thể sống cùng với cô ta! Có thể kết hôn cùng cô ta sao?" Diệu Tinh hỏi, ngón tay siết chặt lại ở chung một chỗ. Cô nhìn người trước mắt mình đầy vẻ khinh miệt: "Tiêu thiếu gia, tình yêu này của anh, thật sự quá mức khoan dung, vĩ đại rồi..."

"Không phải vậy" Tiêu Lăng Phong la lớn. "Thật xin lỗi!" Anh nói lời xin lỗi là vốn định giải thích, nhưng mà hiển nhiên là Diệu Tinh đã xuyên tạc ý tứ của anh. "Diệu Tinh! Không phải là anh muốn hung dữ với em đâu!" Tiêu Lăng Phong nói giải thích. "Cho anh một chút thời gian có được không? Anh không hề ở cùng với Đường Nhã Đình! Anh không hề yêu cô ta! Quan hệ của chúng ta không phải giống như là bên ngoài đã nói đâu! Hôm nay anh gọi cô ta ra ngoài, chính là muốn nói mọi chuyện rõ ràng, anh..."

"Nhưng mà, những chuyện này có liên quan gì đến tôi đâu nhỉ?" Diệu Tinh không hiểu.

"..." Không liên quan ư? Tiêu Lăng Phong đầy một bụng những lời nói muốn giải thích với Diệu Tinh, nhưng cũng bị cô cứng rắn phản ứng trở lại.

"Tiêu Lăng Phong, anh sẽ không cho là tôi thật sự để ý đến những chuyện này đâu chứ!" Cô buồn cười hỏi lại: "Tôi khuyên anh không nên suy nghĩ quá nhiều như vậy! Anh cùng ai ở chung một chỗ, đó là quyền tự do của anh. Hai đứa trẻ kia có phải là con của anh hay không, cũng không có chút liên quan gì với tôi. Bất kể có phải là anh hối hận hay không, cũng đều không thể ngăn cản việc tôi quyết tâm báo thù cho đứa con của tôi!" Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, tâm tình lại cực kỳ bình tĩnh.

Báo thù cho đứa trẻ ư?" Tiêu Lăng Phong từ từ ngẩng đầu lên.

"Em thật sự cho rằng những người đã đến bệnh viện kia chính là do anh đã sai khiến hay sao? Em thật sự cho rằng chính anh đã cố ý tạo ra tai nạn xe cộ đó sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi lại Diệu Tinh về bị tổn thương. "Diệu Tinh, anh yêu em như vậy, em thật sự cũng không hề cảm giác được chút nào hay sao?" Giọng nói của anh bởi vì đau lòng mà trở nên run rẩy.

"Tôi cảm nhận được!" Diệu Tinh gật đầu. Tiêu Lăng Phong còn chưa kịp cảm thấy vui mừng, liền bị một câu nói tiếp sau đó đẩy ngã vào đáy hang saur: "Bất quá... Cảm nhận của tôi, cho tới bây giờ cũng chỉ là ảo giác."

"Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong kéo tay của Diệu Tinh. "Anh biết, anh đã hoài nghi em, không tin tưởng ở em, đó chính là sai lầm của anh. Nhưng mà anh thật sự không hề nghĩ tới việc muốn làm thương tổn đến đứa bé ấy! Hãy tin tưởng anh!" Bàn tay của Tiêu Lăng Phong nắm lấy bả vai của Diệu Tinh có chút run rẩy. "Diệu Tinh, anh yêu em như vậy, làm sao anh có thể làm cái việc tổn thương đến em được chứ!"

"Vì sao tôi lại phải tin tưởng anh chứ!" Diệu Tinh chán ghét đưa tay vệt cánh tay của Tiêu Lăng Phong ra...

"Tai nạn xe cộ năm đó xảy ra, Diệu Tinh, là do có đã người phá hư phanh xe của anh. Người lái xe đụng vào em thật sự không phải là anh. Mấy người đã đến bệnh viện kia cũng không phải là do anh sai khiến đến!" Tiêu Lăng Phong nói giải thích. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt của Diệu Tinh, anh có cảm giác hết thấy những lời mà anh đã nói vừa rồi đều là phí công.

"Coi như là không đúng như vậy thì thế nào?" Diệu Tinh hỏi.

"Cái gì mà gọi là coi như là!" Tiêu Lăng Phong không sao kiềm chế được gầm nhẹ lên một tiếng: "Em thật sự cảm thấy là chính anh đã hại chết đứa trẻ sao?" Tiêu Lăng Phong nắm chặt quả đấm. Bởi vì anh dùng sức gào thét, nên trong đầu của anh vang lên tiếng ong ong, phải chống vào sườn xe thì anh mới không ngã xuống bởi vì cực kỳ choáng váng.

"Mới đầu thì tôi cũng không tin, nhưng mà Tiêu Lăng Phong, rõ ràng chính anh đã nói, anh chỉ muốn đứa bé này chết..." Diệu Tinh sờ sờ lên bụng.

Đầu Tiêu Lăng Phong lại kêu ong ong. Anh nói: "Em cứ như vậy chạy đến để chất vấn anh, đến ngay cả tư cách để tức giận mà anh cũng không được phép hay sao?" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong đã thấp xuống hơn.

"Cho nên anh mới muốn nói rằng... khi đó là anh đang nói dối!" Diệu Tinh cười. "Chỉ là điều đó không quan trọng!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Tiêu Lăng Phong coi như đứa trẻ của tôi không phải là do anh đã hại chết, anh cũng khó tránh khỏi đã bị sai lầm. Coi như đứa trẻ của tôi có chết đi không hề có liên quan gì đến anh, thì tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh, lại càng sẽ không tha thứ cho anh!"

"... Tại sao?" Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Tại sao Diệu Tinh của anh lại biến thành như vậy! So sánh với Diệu Tinh của năm năm trước, Diệu Tinh của hiện tại, tưởng chừng như là hai người khác nhau.

"Anh còn háo ý định muốn hỏi tôi tại sao không?" Diệu Tinh hỏi. "Giữa hai chúng ta cũng chỉ có một chút chuyện như vậy mà thôi hay sao? Anh không thương tôi, không tin tôi. Những chuyện đó tôi cũng không hề oán trách anh, chẳng qua chỉ là không có tình yêu mà thôi! Chuyện tình cảm, cũng không thể cưỡng cầu được. Nhưng mà... anh đã quấy phá cuộc sống của tôi, làm rối loạn lại thành một đoàn. Anh đã giảm sự tôn nghiêm của tôi ở dưới chân mình mà tùy ý chà đạp. Đường Nhã Đình của anh đã hại chết Mộ Thần, anh lại để cho tôi phải sống ở trong nỗi thống khổ đau đớn suốt tám năm liền! Anh cho rằng tôi lại có thể quên được hay sao? "

"..." Tiêu Lăng Phong cứng họng. Giữa hai người bọn họ, thì ra là thật sự có nhiều tổn thương không có cách nào vẫn hồi lại được như vậy...

"Nhìn xem, chính anh cũng không thể nói gì hơn được nữa đâu!" Diệu Tinh cười. "Cho nên, anh cũng không cần phải trở lại để nói với tôi những câu như xin hãy tha thứ, bởi vì... nghe như vậy, thật sự rất giống chuyện cười..."

"Anh..." Tiêu Lăng Phong khẽ run lên. "Anh cũng chưa từng bao giờ có ý nghĩ muốn em cứ như vậy liên tục cho anh!" Tiêu Lăng Phong thấp giọng nói. "Diệu Tinh, Anh chỉ là muốn có một cơ hội để bồi bổ lại và giải thích cho em mà thôi!" Tiêu Lăng Phong để thái độ của mình vào mức thấp nhất.

"Giải thích, anh cũng đã từng giải thích rồi. Về phần bồi bổ lại, tôi cũng đã nói rồi, tôi không cần!" Diệu Tinh nói cự tuyệt. "Tổn thương cũng đã được tạo thành rồi, có đền bù bao nhiêu đi nữa cũng có ích gì không?" Diệu Tinh hỏi.

"Thật xin lỗi..." Tiêu Lăng Phong cúi đầu.

"Đừng nói cái gì mà thật xin lỗi nữa! Diệu Tinh cười. "Anh có nhớ không? Năm đó, thời điểm tôi đã quỳ xuống để cầu xin anh bỏ qua cho ba ba của tôi, tôi cũng đã nói với anh câu thật xin lỗi kia, thế nhưng mà anh đã nói, trên thế giới, thứ vô dụng nhất chính là ba chữ này!" Nhắc tới chuyện năm đó, trái tim Tiêu Lăng Phong liền co rút lại một hồi giống như bị thắt chặt lại.

"Anh có nhớ là anh đã làm nhục tôi như thế nào hay không?" Tôi đã quỳ xuống, hung hăng vào đánh miệng của mình! Ngay cả việc đáp ứng ám hiệu của anh, cồi hết đồ trên ngai ra để quyến rũ anh..." Diệu Tinh nói rành rọt từng chữ từng chữ rõ ràng để nhắc nhở.

"Chớ nó nữa!" Tiêu Lăng Phong cắt đứt lời nói của Diệu Tinh..., anh thật sợ bị nhắc tới chuyện năm đó. "Diệu Tinh, thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi!" Giọng của Tiêu Lăng Phong có một chút nghẹn ngào. "Phải làm như thế nào thì em mới có thể tha thứ cho anh đây? Diệu Tinh, bắt kể là chuyện gì anh cũng đều nguyện ý, phải làm bất cứ cái gì anh cũng nguyện ý!"

"Nhưng mà tôi lại không muốn!" Diệu Tinh bình tĩnh đưa tay lên gạt bàn tay của Tiêu Lăng Phong đang phủ lên trên vai của cô ra. "Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ không tha thứ cho anh, lại càng sẽ không muốn anh yên tâm thoải mái bình tĩnh sống hết cả đời này. Tôi muốn anh phải vĩnh viễn nhớ kỹ, anh chính là người đã làm tôi bị tổn thương đến mức thương tích đầy mình. Chính anh đã hại chết đứa con của tôi. Tôi muốn anh... Cả đời này đều phải áy náy... Muốn những ngày tháng còn lại của anh phải trải qua cuộc sống ở trong sự đau khổ..."

Tiêu Lăng Phong nhắm lại đôi mắt. Anh cố gắng không để cho nước mắt trong tròng mắt chảy xuống. "Anh thật sự rất hối hận!" Giọng nói của anh run rẩy. "Diệu Tinh, anh thật sự rất hối hận!"

"Thật đáng tiếc, mọi chuyện sẽ không bởi vì sự hối hận kia của anh mà sẽ liên tục quay trở lại. Tiêu Lăng Phong, anh đã năm lần bảy lượt nói từ hối hận. Nhưng mà... sau mỗi lần hối hận, anh lại vẫn làm theo ý mình như cũ. Thế nhưng sự hối hận, nếu như nó có ở thời điểm khi anh làm ra những chuyện đó, thì cũng sẽ không có như ngày hôm nay..." Diệu Tinh làm nhục Tiêu Lăng Phong vỗ vỗ lên mặt anh: "Tiêu Lăng Phong, thật ra thì... tôi cũng không muốn làm quá đáng như vậy, nhưng mà... so với những gì mình tự rước lấy nhục, thì cũng không thể trách tôi được!"

Tiêu Lăng Phong thống khổ nhắm cặp mắt của mình lại. Cái từ "Làm nhục" kia thật sự đã xé nát trái tim của anh. Hành động làm nhục của Diệu Tinh, từng câu từng lời nói thẳng thắn đó của cô..., đã đánh trúng trái tim của anh, làm nó nát bấy...

"Thật xin lỗi, là có thể vẫn hỏi lại được sự tổn thương hay sao? Nếu biết thật xin lỗi, vậy thì ngay từ lúc anh làm ra những chuyện ấy, anh đã từng có thể tưởng tượng ra tương lai sẽ có hôm nay hay không?"

"Nếu như sớm biết, cho dù phải chết anh cũng sẽ không làm thương tổn đến em, có chết cũng sẽ không làm..."

"Nhưng mà sự thật, hiện tại mặc dù anh có chết thì mọi chuyện cũng không cách nào vẫn hỏi lại được..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 256: Dùng hành động để chứng minh cho cô biết

"Mặc dù anh có chết thì mọi chuyện cũng không cách nào vẫn hỏi lại được sao?" Tiêu Lăng Phong đau đến cau mày. "Như vậy anh có chết, cũng sẽ không đủ để cho mối hận trong lòng em lắng xuống được hay sao?"

"Lời nói này của anh đã quá nghiêm trọng rồi!" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng. "Mạng sống của anh đối với tôi mà nói, đến một chút xíu cũng không có ích gì. Tôi cũng sẽ không bởi vì anh như thế nào, mà buông xuống mối hận trong lòng mình. Tiêu Lăng Phong! Ở nơi này, mạng sống của anh..." Diệu Tinh vỗ nhẹ một cái vào ngực, "...Đã không còn đáng giá tiền như trước nữa rồi!"

Gió, vào giờ khắc này vừa thổi tới, làm lay động nhẹ nhàng quần áo của Diệu Tinh. Rõ ràng là gió thổi rất nhẹ, @MeBau*diendan@leequydomn@ nhưng mà lại cũng rất lạnh. Thời gian ở nơi này dường như đã dừng lại tại một khắc này. Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh thật lâu. Một câu nói kia của cô, thật sự đã cực kỳ làm đau thương người...

"Không còn chuyện gì nữa, anh hãy tránh ra để cho tôi đi!" Diệu Tinh đẩy Tiêu Lăng Phong ra. Tiêu Lăng Phong chật vật lui về phía sau mấy bước, thân thể đụng vào cột đèn đường ở ven đường, "A!" Tiêu Lăng Phong đau đớn khẽ kêu lên một tiếng, sau đó anh ngồi xuống người mềm nhũn.

Diệu Tinh liếc mắt nhìn Tiêu Lăng Phong một cái, bất quá cô cũng chỉ là đẩy anh một cái mà thôi, coi như là diễn trò cũng phải tìm một thời gian thích hợp chứ! Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong ngã xuống, mới đầu Diệu Tinh cũng không có để ý lắm, nhưng khi cô đi về phía xe thì, Tiêu Lăng Phong thể nhưng lại té

ngã xuống. Phịch! Cái ót của anh đụng vào mặt đất phát ra một tiếng động nặng nề. Diệu Tinh nhẹ nhàng cau mày lại, anh ta còn định giờ trò quý gì nữa đây.

"Này! Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh không tình nguyện kêu một câu. "Anh đừng có đóng kịch nữa đi! Anh phải biết, chuyện này bây giờ đây đối với tôi hoàn toàn vô dụng."

"..."

"Tiêu Lăng Phong, anh có nghe thấy hay không!" Diệu Tinh đi tới bên cạnh người Tiêu Lăng Phong, cô ngoeo đầu quan sát một chút. Gương mặt của Tiêu Lăng Phong đỏ ửng thường, ở trên trán, còn có một chỗ bị đụng bị thương. Lúc này, Diệu Tinh mới nhớ lại, ở trong quán cà phê, cái ly trong tay Đường Nhã Đình đã nặng nề đánh trúng vào cái ót của Tiêu Lăng Phong.

"Này, Tiêu Lăng Phong! Anh có nghe thấy không?" Diệu Tinh ngồi xổm xuống đẩy đẩy vào người Tiêu Lăng Phong. Lúc này cô mới phát hiện ra, cả người Tiêu Lăng Phong đang nóng rần lên. Thật là... Diệu Tinh thở dài một cái.

Ngẩng đầu nhìn, ở chung quanh đây nào có người nào có thể giúp đỡ cho cô! Khẽ cắn răng, Diệu Tinh phí sức để kéo anh đi, sau đó nhét vào trong xe. Thể trọng của anh cho dù không đến nỗi nặng theo như dự đoán, thế nhưng mà, mặc dù có nhẹ đi nữa, đến cùng anh cũng là một người đàn ông trưởng thành. Diệu Tinh há miệng to ra thở hào hển, lau quệt mồ hôi hột trên đầu.

"Bất kể như thế nào, ngày hôm nay cũng coi như anh đã giúp đỡ tôi, hiện tại coi như tôi trả lại cho anh một món nợ ân tình!" . Diệu Tinh nhìn sang Tiêu Lăng Phong đã té xỉu nói một câu.

Bệnh viện.

Trong phòng bệnh trắng toát, an tĩnh đến mức không hề nghe thấy bất cứ một chút âm thanh nào. Diệu Tinh ngồi ở trên ghế sa lon liếc nhìn tờ báo trong tay. Đã hai giờ rồi, Tiêu Lăng Phong vẫn ngủ yên như cũ.

Nhìn thấy một bình thuốc nước đã sắp truyền xong, Diệu Tinh đứng dậy dự định đi kêu y tá rồi rời đi. Nhưng mà không đợi cô đi ra khỏi phòng bệnh, từ cửa phòng bệnh có hai người đã đi vào. Thời điểm nhìn thấy người kia, Diệu Tinh thật sự đã bị kinh hãi một hồi lâu...

"Liệt!"

"Diệu Tinh, đã lâu không gặp!" Lãnh Liệt nhìn Diệu Tinh. Nhìn người đang ở trước mắt mình, Diệu Tinh gần như không thể tin được. Đây chính là người trợ lý lạnh như băng năm đó của Tiêu Lăng Phong! Mà cũng giống như vậy, Lãnh Liệt cũng không có cách nào để có thể tin được, cô gái nhìn lạnh như băng đang ở trước mặt mình kia, thật sự chính là thư ký Trình năm đó hay sao?

"Diệu Tinh. Rốt cục đã gặp được em rồi, thật tốt quá!" Ti Khiết nhìn Diệu Tinh, ánh mắt có chút cay cay, cô trở nên thật yên tĩnh... "Em có khỏe không?" Ti Khiết ôm lấy Diệu Tinh. "Em gầy đi, nhưng vẫn xinh đẹp, lại thành thực!" Chạm được sự ghen tuông nơi đáy mắt. Ti Khiết sờ sờ lên mắt của Diệu Tinh.

"Lăng Phong thế nào rồi?" Lãnh Liệt hỏi. Không phải là cậu ta muốn tìm Đường Nhã Đình để ngã bài hay sao? Làm sao lại gặp phải tai nạn đến mức bị hôn mê phải nằm viện như vậy!

"Cái ót bị đập bị thương, còn có bị sốt khá cao." Sự bình tĩnh của Diệu Tinh làm cho Ti Khiết phải kinh ngạc. Thế nhưng Ti Khiết lại không hề có một chút phản ứng nào.

"Tại sao lại sẽ như vậy chứ? Có nghiêm trọng lắm không!" Ti Khiết lo lắng hỏi. Mặc dù cô từ nhỏ đến lớn đều cũng đã từng đánh nhau cùng với Tiêu Lăng Phong, nhưng khi anh thật sự bị thương thì cô thực sự cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

"... Ách!" Diệu Tinh có chút bị hỏi khó. "Cũng vẫn khá tốt!" Diệu Tinh cũng không hề chủ động thăm hỏi bác sĩ đã mổ cho anh về tình hình của Tiêu Lăng Phong. "Hai người đã tới đây rồi, có lẽ tôi đi về trước một chút, để anh và Lê Quý Đôn tôi còn có việc trong công ty." Diệu Tinh cười về đây xa cách.

"Diệu Tinh!" Ti Khiết nắm lấy tay của Diệu Tinh: "Hiện tại Lăng Phong vẫn còn ngủ mê man, em.. Không thể lưu lại một chút hay sao?"

"Ti Khiết, Liệt, có thể gặp được hai người ở chỗ này, tôi cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng mà hiện tại thật sự tôi phải rời đi rồi. Có thời gian chúng ta hẹn gặp nhau đi!" Diệu Tinh rút tay ra.

"Em liên tục không quan tâm đến vết thương của cậu ấy như thế nào thật sao?" Ti Khiết hỏi. Trước khi vào phòng bệnh, cô đã cố ý đi đến tìm bác sĩ, nghe mô tả tình hình của Tiêu Lăng Phong có vẻ hơi nặng một chút. Nhưng mà bây giờ xem ra, hết thấy giống như có chút dư thừa, bởi vì Diệu Tinh căn bản không hề để ý anh. Đừng bảo là sự lo lắng, ngay cả một chút cảm xúc lên xuống thôi, cũng không thể tìm thấy được một chút ở trong mắt của Diệu Tinh.

"Tôi cần phải quan tâm đến anh ta sao?" Diệu Tinh hỏi. "Có lẽ là hai người nên thông báo cho chính Đường Nhã Đình hoặc là ông nội của anh ta thì hơn!"

"..." Ti Khiết cứng họng.

"Diệu Tinh, em vẫn nên lưu lại một chút đi, chị nghĩ, khi Lăng Phong tỉnh lại, cậu ấy cũng rất muốn được nhìn thấy em đó!"

"Đây là chuyện của anh ta." Diệu Tinh cự tuyệt đến cùng. "Trong công ty còn có chuyện rất quan trọng. Tôi cần phải đi trước một bước."

"Diệu Tinh!" Lãnh Liệt lời kéo Diệu Tinh lại: "Lăng Phong vẫn còn chưa giải thích rõ ràng mọi chuyện với cô hay sao?"

"Giải thích cái gì chứ?" Diệu Tinh hỏi lại. "A... Mà có giải thích rõ thì thế nào chứ! Rốt cuộc nguyên nhân của chuyện này là cái gì hiện giờ cũng đã không có gì quan trọng nữa. Đến bây giờ tôi cũng không có hứng thú muốn biết. Tôi đi trước đây, viện phí của anh ta tôi cũng đã nộp đầy đủ rồi. Nếu như thời gian cho phép, tôi sẽ lại tới nữa. Hẹn gặp lại!" Diệu Tinh nói xong, không để cho hai người bọn họ có cơ hội ra lời, đã lập tức xoay người đi ra ngoài.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kêu lên. Nhưng mà bước chân của Diệu Tinh ngay cả dừng lại cũng không hề có. Thật ra thì Tiêu Lăng Phong đã tỉnh lại được một lúc lâu, bởi vì biết Diệu Tinh đang ở chỗ này, cho nên anh mới không lên tiếng. Anh biết, một khi Diệu Tinh biết anh tỉnh lại thì cô sẽ liền rời đi ngay. Nhưng mà... hóa ra là bởi anh đã nghĩ quá nhiều rồi. Diệu Tinh căn bản cũng không hề có ý nghĩ rằng sẽ đợi anh tỉnh lại.

"Tỉnh Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong giật rơi chiếc kim truyền ở trên tay mình ra, nghiêng ngả đuổi theo. "Tỉnh Diệu Tinh, em đứng lại!" Ở trong hành lang, Tiêu Lăng Phong đuổi theo Diệu Tinh, túm lấy cánh tay của cô. Sau đó, anh đè cô ở trên vách tường. "Em định đi đâu?" Bởi vì anh đang lên cơn sốt cho nên hơi thở của anh cũng rất nóng bỏng. Tiêu Lăng Phong nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh. Anh cố gắng tìm kiếm ở trong mắt của cô một loại cảm xúc gọi là lo lắng. Nhưng mà... anh thất bại. Diệu Tinh vẫn thờ ơ như vậy, so người xa lạ còn không bằng, thậm chí ngay cả sự thương cảm cũng không hề có.

"Về công ty!"

"Em thật sự ghét tôi đến mức như vậy hay sao? Ghét đến nỗi, cũng không muốn chờ đến khi anh tỉnh lại nữa..." hỏi.

"Thì không phải bây giờ anh đã tỉnh lại rồi đó sao?" Cánh tay Diệu Tinh bị tay Tiêu Lăng Phong bóp có chút bị đau. Cô cau mày, nhưng cũng không hề phát ra âm thanh nào.

"Tỉnh sao?" Tiêu Lăng Phong cười khò. "Em căn bản không hề dự tính sẽ đợi anh tỉnh lại! Có phải là dù anh có bị thế nào đi nữa, cũng không có chút liên quan gì đến em có đúng hay không!"

"Cứ coi là như vậy đi!" Diệu Tinh cũng không phủ nhận.

"Em..." Tiêu Lăng Phong cứng họng. Lời nói tuyệt tình kia của Diệu Tinh..., làm anh hít thở không thông, thế nhưng anh lại cũng không thể nói gì hơn nữa. Hay cho một câu nói không liên quan gì kia. Tiêu Lăng Phong cúi đầu, nụ cười khổ sở tràn ra ở trên bờ môi.

"Nếu như không có chuyện gì nữa, xin mời anh buông tay! Tôi thật sự vô cùng bận rộn!" Diệu Tinh thử gạt tay của Tiêu Lăng Phong ra. Nhưng mà Tiêu Lăng Phong đã dùng sức quá mức để cầm tay cô, cô không cách nào đẩy ra được. "Xin anh hãy chú ý một chút. Tiêu tiên sinh!"

"Tiêu tiên sinh?" Tiêu Lăng Phong khẽ cười ra một tiếng. "Anh cho là, ít nhất chúng ta cũng đã từng là người yêu của nhau, cùng nhau chung sống! Anh cho là, ít nhất thì lúc đầu em vẫn còn có sự quan tâm đối với anh... thì ra là, chính anh đã nghĩ quá nhiều, là anh đã quá tự mình đa tình rồi!"

Lưng của Diệu Tinh dính thật chặt vào trên vách tường. Tiêu Lăng Phong từng bước đi đến gần, cô không cách nào tránh ra được. Lời nói của anh cũng không làm cho cô thấy thích thú...

"Diệu Tinh, em nhất định cứ phải tàn nhẫn như vậy hay sao? Thật sự, dù chỉ một chút cơ hội thôi, em cũng không muốn cho anh sao?" Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Anh đã choáng váng đến mức gần như không thể đứng vững được nữa rồi.

"Đúng như vậy!" Diệu Tinh gạt đầu.

"Em nhất định cứ phải thành thực như vậy hay sao? Trình Diệu Tinh! Coi như nói gạt anh một lần thôi, em cũng không muốn ư?"

Ha ha... Diệu Tinh cười nhẹ. "Chỉ là... Tại sao lại phải như vậy chứ?" Diệu Tinh hỏi. "Cũng bởi vì là anh đã vì tôi nên mới bị thương, cho nên tôi sẽ phải cảm động đến rơi nước mắt hay sao?" Diệu Tinh buồn cười hỏi. "Tiêu Lăng Phong chuyện đã xảy ra hôm nay, đều là do một mình anh tình nguyện. Mặc dù không có anh, Đường Nhã Đình kia cũng không thể nào làm tổn thương đến tôi chút nào."

"Ý của em muốn nói, hiện tại hết thảy đều là chỉ có một mình anh tình nguyện, anh tự mình đa tình đúng không?" Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh thật chăm chú. Sự lạnh lùng tinh táo của cô đã đâm vào lòng anh thật sâu, làm cho trái tim anh đau nhói. "Diệu Tinh, anh sẽ không buông tay với em, cho dù bây giờ em vẫn tỏ ra lạnh nhạt như thế, cho dù em có hận anh, anh cũng không hề quan tâm. Anh nghĩ muốn em phải trông vào hành động của anh, anh sẽ bồi bổ lại những tổn thương mà anh đã gây ra cho em." Tiêu Lăng Phong kiên định nói ra một câu.

"Cần gì phải như vậy chứ?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, coi như anh có làm nhiều hơn nữa, chúng ta cũng không thể nào có thể trở lại như quá khứ được nữa. Nếu như cũng đã không thể quay về, vậy thì cho dù tôi có nghĩ muốn tha thứ cho anh hay không, cũng có liên quan gì đâu?"

"Đương nhiên là có chứ!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng nói, "Diệu Tinh. Anh yêu em..." Anh khẽ vuốt ve gương mặt Diệu Tinh: "Còn em thì sao? Em có yêu anh hay không? Hoặc là... có còn yêu anh hay không?" Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, nín thở chờ câu trả lời của Diệu Tinh.

"Có yêu!" Đáp án của cô ngoài dự đoán, nhưng cũng đau lòng dự đoán của anh. Có yêu? Đáp án này, sự xa cách của nó càng làm cho người ta còn đau lòng hơn so câu trả lời không thương. Diệu Tinh hài lòng nhìn dáng vẻ thống khổ của Tiêu Lăng Phong. "Còn có vấn đề gì nữa không?"

"Diệu Tinh, có phải là chỉ cần có thể khiến cho anh phải đau lòng, bất kỳ là chuyện gì em cũng đều nguyện ý làm, có đúng hay không?" Tay của anh từ từ

bò đến trên mặt Diệu Tinh. "Hiện tại nhìn thấy anh chật vật như vậy, có phải là em cảm thấy rất vui về hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi, nhưng giống như anh cũng không muốn phải lấy được đáp án của Diệu Tinh vậy. "Diệu Tinh, anh không tin em lại sẽ biến thành một con người như vậy. Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm chặt Diệu Tinh vào trong ngực mình. Cho dù hai người đã gần sát vào nhau, thế nhưng cũng không tìm lại được cảm giác trước kia đã từng có nữa. Nhiệt độ, mùi vị, hết thảy đều đã thay đổi...

Chậm rãi buông tay ra, Tiêu Lăng Phong lui về phía sau một bước.

"Hiện tại anh cũng không yêu cầu em tha thứ. Diệu Tinh, nhưng mà, anh lại rất muốn em tha thứ cho anh. Bất kể phải bỏ ra một cái giá cao như thế nào, anh cũng nhất định muốn em tha thứ cho anh, muốn em sẽ trở lại ở bên cạnh anh giống như lúc trước vậy... Không, có thể còn hạnh phúc hơn so với ngày trước nữa!"

Đúng là người si nói mộng. Diệu Tinh chán ghét liếc nhìn Tiêu Lăng Phong, đeo một cái kính mát lên mắt. "Bây giờ anh đang ngã bệnh, hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!"

"Trình Diệu Tinh, anh sẽ không buông tay em đâu!"

"Tùy anh!"

Tiêu Lăng Phong đồng dạng cùng với sự mây bay gió thoảng (ý nói nhẹ nhàng) của Diệu Tinh đã tạo thành sự đối lập rõ ràng. Tiêu Lăng Phong đứng ở tại chỗ, nhìn Diệu Tinh tránh ra khỏi mình, nhìn Carol vợ và đi từ trong thang máy ra ngoài, nhìn Diệu Tinh mặc cho anh ôm lấy mình. Sau đó hai người cùng đi vào thang máy. Tiêu Lăng Phong nắm quả thật chắc! Tôi tuyệt đối sẽ không buông tha như vậy, tuyệt đối sẽ không... Anh nghĩ đến đây, sau đó suy yếu ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Bị mất đi khả năng yêu

Trong phòng làm việc, Carlos thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Diệu Tinh. Nhìn qua thì Diệu Tinh không có gì khác thường, tuy nhiên cũng chính bởi vì cái bộ dạng này, cho nên chuyện mới trở thành không tầm thường.

"Sao vậy?" Diệu Tinh cười hỏi. "Tại sao lại nhìn em như vậy?" Hôm nay Carlos thật kỳ quái!

"Laura!" Carlos đi tới bên người Diệu Tinh. Anh ôm cô vào trong ngực mình thật chắc. "Về sau em không được tự một mình chạy loạn như vậy nữa, có biết hay không?" Anh nhắc nhở cô, giọng đầy bất an. "Ngộ nhớ, hôm nay người bị thương là em thì phải làm sao bây giờ! Nếu như em có chuyện, Laura em nói xem, như vậy anh sẽ phải làm sao bây giờ?" Anh nói một câu, trong giọng nói tràn đầy sự bất an.

Em có chuyện vậy anh phải làm sao bây giờ! Nghe câu nói này của Carlos..., lỗ mũi Diệu Tinh chua xót một hồi. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy dịu dàng, nhìn chăm chú vào người đàn ông của mình.

"Carlos. Em chỉ là muốn đi vào đó uống ly cà phê mà thôi! Huống chi, em đã nói rồi, sẽ không để cho mình bị thương nữa!"

"Nhưng mà anh vẫn cảm thấy không yên lòng!" Carlos khẽ vuốt lên gương mặt của Diệu Tinh. "Vừa nghĩ tới chuyện xảy ra trong quán cà phê, anh đã cảm thấy sợ!" Người phụ nữ kia thế nhưng lại dám dùng cái túi để đập người khác. "Thật xin lỗi. Trong lúc em bị gặp nguy hiểm như vậy, anh lại không ở bên cạnh em." Carlos nói đầy vẻ áy náy. "Về sau em không nên như vậy nữa!"

"Carlos!" Diệu Tinh tựa vào trên vai của anh. "Anh thật sự không cần như vậy." Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên: "Chuyện này không phải là của lỗi của anh. Huống chi, em lại đã không còn là một đứa trẻ nhỏ nữa rồi. Tự em có thể hiểu được cần phải tự chăm sóc mình như thế nào!"

"Nhưng mà..."

"Carlos!" Diệu Tinh cắt đứt lời nói của Carlos..., Anh càng như vậy thì trong lòng Diệu Tinh lại càng cảm thấy khó sở, thực sự không thể hiểu nổi cảm giác của mình trong lúc này. Rõ ràng là cô chưa từng làm cái gì, tại sao lại cảm thấy bất an như vậy! "Em sẽ vì anh mà sẽ chú ý bảo vệ cho bản thân mình thật tốt mình. Em bảo đảm đó!" Diệu Tinh ôm lấy eo Carlos.

"Đây là em nói đấy nhé! Laura, em hãy chú ý bảo vệ cho mình thật tốt đấy, vì anh! "Nhẹ nhàng nói một câu, Carlos cúi đầu xuống hôn lên môi Diệu Tinh. So với nụ hôn êm ái lúc trước, lần này lần này Carlos hôn có chút không giống, nhưng mà rốt cuộc là ở chỗ nào, thì Diệu Tinh cũng có chút không được rõ ràng lắm.

"Ừm!" Diệu Tinh đang thất thần, trên cánh môi của cô đột nhiên thấy đau đón một hồi. . Rất nhỏ, nhưng cũng đủ để khiến cho cô hồi thần. "Sao thế?" Diệu Tinh hỏi về oan ức.

"Em thất thần rồi!" Ôm lấy eo của Diệu Tinh Carlos dịu dàng nói. "Có phải là em đã gặp phải chuyện gì đó khó có thể giải quyết được hay không?" Anh

chống đỡ lên cái trán của Diệu Tinh. "Trước kia em chưa bao giờ có thể như vậy!" Dĩ vãng, coi như là sự đáp lại của Diệu Tinh cũng không được nhiệt tình lắm, nhưng tuyệt đối cô cũng sẽ không như hôm nay nay như vậy. Nguyên nhân là vì Tiêu Lăng Phong hay sao? "Anh đang lo lắng về Tiêu Lăng Phong?"

"Không có!" Carlos nhẹ nhàng lắc đầu một cái. "Anh ta như thế nào, cũng không hề có quan hệ gì tới anh!" Diệu Tinh che mặt Carlos lại: "Anh đang ghen?" Nghĩ tới dùng lời nhẹ nhõm của mình tới để hóa giải bầu không khí có chút bị đè nén.

"Ừ!" Carlos hào phóng gật đầu. "Laura anh thật sự yêu em!"

"..." Lấy được câu trả lời khẳng định của Carlos, Diệu Tinh ngược lại không biết phải làm sao. Là do cách làm của cô đã làm cho Carlos cảm thấy bất an, có phải hay không... Cô muốn cho Carlos một chút an ủi, nhưng mà đối với câu nói anh thật sự yêu em kia của anh, đến cuối cùng cô lại không có thể nào nói ra được lời nào.

Tình yêu chính là một loại cảm giác, chính cô cũng không biết, không nhớ rõ đã từng đọc ở nơi nào một câu nói như thế này: Không có năng lực yêu còn đáng sợ hơn so với không có năng lực tính. Cô cảm giác mình đã bị mất đi năng lực yêu người khác, cho nên... cô mới biến thành như hôm nay. Yêu? điên điên lầy lầy quý quý! Rốt cuộc là một loại hình thức tình cảm gì đó...

Diệu Tinh nhận được điện thoại của Tịch Mạt, cô cũng không hề cảm thấy ngoài dự liệu. Diệu Tinh cũng đã nghĩ ngay đến. Ti Khiết nhất định sẽ tìm Tịch Mạt tới giúp một tay.

"Thế nào đại minh tinh, không phải là cậu còn đang quay phim à? Thế nào lại có thời gian hẹn tớ như vậy!" Diệu Tinh ngồi xuống, nhìn cách ăn mặc có chút khiêm tốn của cô bạn tốt.

"Cậu lại trêu chọc tớ rồi!" Tịch Mạt cau mày. "Chúng ta là bạn tốt mà. Không sao hết, dĩ nhiên cần phải thường được ra ngoài ngồi một chút chứ!" Tịch Mạt cười nói. "Lần trước bởi vì có chuyện đột xuất, cứ như vậy mà bỏ đi, hôm nay nhất định phải ngồi hàn huyên một chút cho tốt."

"Tại sao lại không mang Evan tới?" Diệu Tinh hỏi. "Chắc bây giờ đã lớn thành thiếu niên rồi nhỉ? Thằng bé thế nào rồi?" Nghĩ tới năm đó đứa trẻ đáng thương này phải thời thời khắc khắc đều dựa vào sự giúp đỡ của bác sĩ tâm lý, Diệu Tinh liền cảm thấy đau lòng.

"Nghe nói cậu trở lại, nó cũng là hết muộn gặp cậu đó! Chỉ là hôm nay ra ngoài phải chú ý một chút cho nên cũng chưa nói cho nó biết! Nó đang ở nhà chơi đùa với em gái chơi!" Tịch Mạt uống một hớp cà phê. "Tớ đã xem qua hình rồi, là đứa trẻ rất xinh đẹp, cũng rất giống với cậu!" Diệu Tinh nói xong liền cúi đầu, nghĩ nếu như đứa trẻ của cô vẫn còn thì năm nay chắc cũng đã lớn giống như Alice bây giờ rồi!

Bàn tay Tịch Mạt lặng lẽ nắm chặt quả đấm. Lúc này tìm Diệu Tinh đến nói chuyện, cô thật sự cảm thấy áp lực gấp bội lần. Dù sao hiện tại đứa con của Diệu Tinh cũng đã không còn nữa, dù sao... chuyện này, Tiêu Lăng Phong cũng có trách nhiệm. Không có người mẹ nào, có thể bỏ qua cho người đã làm tổn thương đến đứa con của mình.

"Ti Khiết đã gọi điện thoại cho tớ!" Tịch Mạt cẩn thận từng ly từng tí nói mở đầu câu chuyện.

"Tớ cũng đoán là như vậy!" Diệu Tinh gật đầu, "Cho nên, Tịch Mạt, nếu như cậu muốn gặp tớ, đơn thuần chỉ là chuyện bạn bè gặp mặt nhau, thì thời gian bao lâu tớ cũng có thể ngồi cùng với cậu được! Nhưng mà... nếu như là để nói chuyện của anh cậu, tớ không muốn nghe!"

"Ai nói anh ấy là anh trai của tớ chứ?" Tịch Mạt xem thường. "Diệu Diệu!" Tịch Mạt cầm tay của Diệu Tinh: "So với Tiêu Lăng Phong, cậu mới càng giống như là người thân nhân của tớ hơn. Chúng ta đã cùng nhau lớn lên, cùng đến trường học. Chúng ta vẫn luôn là chị em tốt của nhau, không phải đúng như vậy hay sao?"

Diệu Tinh nhìn Tịch Mạt, lời nói này của Tịch Mạt đã thật sự gây tác động đến Diệu Tinh, "Những lời nói này... Đã thật lâu rồi không được nghe thấy!" Diệu Tinh cười một tiếng: "Tịch Mạt. Cậu cũng chính là chị em tốt nhất của tớ!"

"Cho nên, Diệu Diệu, chúng ta là chị em tốt của nhau, tớ sẽ không làm hại đến cậu!" Tịch Mạt cẩn thận nói hết câu, hết sức chú ý, tránh không để làm kích thích đến Diệu Tinh. "Chuyện năm đó, tớ cũng chỉ biết có một chút."

"Chỉ là một chút mà thôi, cho nên Tịch Mạt, cậu cũng không phải là biết toàn bộ câu chuyện, không phải sao!" Diệu Tinh nhẹ nhàng khuấy động ly cà phê.

"Cho dù là tớ không biết toàn bộ câu chuyện, nhưng mà... Tiêu Lăng Phong, anh ấy cũng sẽ không làm chuyện như vậy!" Tịch Mạt giải thích. "Tớ biết, chuyện xảy ra với đứa trẻ cậu cũng rất khổ sở, Diệu Diệu. Tớ có thể lý giải..."

"Nếu cậu đã hiểu, tại sao còn muốn tới đây để khuyên nhủ tớ. Tịch Mạt, cậu có thể tha thứ cho Bùi Hạo Thần được sao?" Diệu Tinh cau mày, nhưng mà ngay sau đó, cô lại cảm thấy không đúng ở chỗ nào. Bảo bảo của Tịch Mạt đã ra đời rồi, làm sao Tịch Mạt có thể hiểu được nỗi thống khổ khi bị mất đi đứa trẻ.

"Tớ có thể!" Tịch Mạt gần như là trả lời ngay không chút do dự. "Diệu Diệu. Trước khi tớ trở về nước, tớ cũng vậy, đã từng cho là cả đời này tớ cũng sẽ không tha thứ cho Bùi Hạo Thần. Khi đó, ngay cả cảm giác mình hận không thể giết chết được anh ấy, nhưng mà... sau khi các chuyện xảy ra liên tiếp, tớ mới phát hiện ra, hết thấy mọi chuyện cũng căn bản là tự mình lừa gạt mình..."

"Cậu sẽ tha thứ cho anh ấy, nói rõ trong lòng của cậu vẫn còn thương anh ấy..." Diệu Tinh quay mặt qua một bên.

"Vậy còn cậu? Cậu không thương Tiêu Lăng Phong sao?" Tịch Mạt hỏi. "Diệu Diệu. Chúng ta đã cùng nhau lớn lên, tôi sẽ giải thích cho cậu..."

"Người mà cậu hiểu được chính là Trình Diệu Tinh của năm năm về trước." Ngẩng đầu lên, Diệu Tinh nhìn Tịch Mạt nói: "Còn bây giờ, ngay cả chính tôi cũng không biết mình thế nào nữa! Vậy thì cậu làm sao có thể biết được tôi đang suy nghĩ gì chứ!"

"Cậu vẫn chưa trả lời về vấn đề của tớ, Diệu Diệu. Cậu vẫn còn yêu Tiêu Lăng Phong, có phải hay không!"

"Rốt cuộc, đúng là anh em của nhau, đều cùng hỏi về một vấn đề!" Diệu Tinh cười cười về không chút gì là đang cáu kỉnh.

"..." Cô không có nổi giận ngược lại làm Tịch Mạt bất an. Nếu như giờ phút này, Diệu Tinh nổi giận, như vậy lúc đầu còn có thể miễn cưỡng nói là bị nói trúng tâm sự mà thẹn quá thành giận. Nhưng là bây giờ... Tiêu Lăng Phong. Anh đây là đã tạo ra cái nghiệt gì vậy.

"Tớ có yêu!" Diệu Tinh nhẹ nhàng uống một hớp cà phê.

"Đã từng?" Tịch Mạt hỏi. "Diệu Diệu. Năm năm trước, tớ cũng đã từng nói dối với Bùi Hạo Thần như vậy. Tớ yêu anh ấy, nhưng mà đó là một lần cuối cùng. Nhưng năm năm sau, không phải là tớ..."

"Chúng ta không giống nhau!"

"Có chỗ nào không giống nhau chứ?" Tịch Mạt có chút gấp gáp, "Diệu Diệu. Tớ biết là cậu vẫn còn à yêu Tiêu Lăng Phong, nếu như không có yêu, thì làm sao có thể hận được!"

"Đây là Bùi Hạo Thần nói với cậu phải không?" Diệu Tinh vẫn tĩnh táo rốt cục đã làm cho Tịch Mạt ngồi không yên.

"Tớ và anh trai của cậu vĩnh viễn cũng không thể nào. Coi như tai nạn xe cộ của năm năm trước đây chỉ là sự hiểu lầm. Nhưng mà... chúng quy sự thật tổn thương lại luôn luôn nhiều như vậy! Mà tớ, cho tới bây giờ cũng không còn là người thiện lương nữa, lại càng không thể nào độ lượng được như cậu. Cậu cùng Bùi Hạo Thần ngày trước đã có nhiều kỷ ức tốt đẹp như vậy, lại còn có Evan nữa. Nhưng mà tớ và Tiêu Lăng Phong, hồi ức của hai chúng ta lại chỉ có sự tổn thương lẫn nhau mà thôi. Trừ hận thù ra, hai chúng ta không có gì cả..."

"Không phải như vậy!" Tịch Mạt cầm tay của Diệu Tinh. "Diệu Diệu. Hãy tin tưởng vào tớ. Tiêu Lăng Phong anh ấy thực sự yêu cậu!" Tịch Mạt chỉ sợ Diệu Tinh như không biết gì vậy. "Nhiều năm qua, anh ấy vẫn luôn ở trong căn hộ của hai người..."

"Như vậy thì có thể nói lên được điều gì chứ?" Diệu Tinh hỏi. "Cho dù anh ấy có ở nơi đó đến năm mươi năm, thì có thể như thế nào đây? Hồi ức? Áy náy? Sám hối? Tất cả những thứ này đều không chút hữu dụng. Coi như anh ấy có chết bởi vì hối hận, cái gì cần phải xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi!"

"Diệu Diệu..."

"Tịch Mạt! Tớ biết cậu chỉ vì muốn tốt cho tớ. Nhưng mà... Chuyện đã qua rồi, thật sự không có biện pháp để vấn đề được!" Diệu Tinh lắc đầu. "Hiện tại tớ quả thật đang rất hạnh phúc. Carlos đối với tớ rất tốt. Tịch Mạt, tớ thật sự rất hạnh phúc!"

"Hạnh phúc sao?" Tịch Mạt hỏi. "Diệu Diệu, cậu thử sờ lên trái tim của mình xem, cậu hãy tự hỏi bản thân mình xem, cậu thật sự hạnh phúc sao? Cậu yêu cái người tên gọi là Carlos kia sao? Đối với anh ta, cậu bắt quả chỉ là sự cảm kích mà thôi! Tựa như Irvine và Louis vậy, anh ta đã cùng với cậu vượt qua giai đoạn cuộc sống khó khăn nhất trong cuộc đời của cậu, cho nên..."

"Như vậy mà vẫn còn chưa đủ hay sao?" Diệu Tinh hỏi. "Bất kể có phát sinh ra cái gì cũng là người luôn ở bên cạnh cậu như thế, mới thực đáng giá để yêu, không phải vậy sao?"

"Đáng giá yêu và thật sự yêu nhau là hai chuyện khác nhau!"

"Yêu sao?" Diệu Tinh cười. "Đó là một loại cảm xúc gì vậy? Tớ đã rất xa lạ rồi!" Diệu Tinh cười chua xót, đã bao nhiêu lâu rồi, cô chưa từng thử yêu người khác!

"Nhìn xem, chính cậu cũng đã nói rồi đó, cậu không thương anh ấy, nếu như đã không thương, cậu sẽ cảm thấy hạnh phúc sao?" Tịch Mạt kích động hỏi.

"Tớ hiện tại, trừ bản thân mình ra, không còn thương bất luận kẻ nào khác nữa!" Diệu Tinh lạnh nhạt nói một câu: "Có lẽ... tớ cũng không thương đến ngay cả chính bản thân mình nữa! Ngay từ lúc năm năm trước, tình yêu của tớ cũng đã chết theo đứa con của tớ mất rồi! Đúng như vậy! Cho nên, Tịch Mạt. Đời này, có thể tớ cũng sẽ tìm lại được tình yêu một lần nữa. Chẳng qua là... Nó vĩnh viễn sẽ không thuộc về Tiêu Lăng Phong..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 258: Bị làm nhục ngược lại

Diệu Tinh tự giam mình ở trong phòng làm việc, uống liên tiếp ba ly cà phê. Ở bên cạnh cô, giấy vụn đã bị ném đầy đất. Ở sau buổi gặp mặt Tịch Mạt trở về, cả người Diệu Tinh liền trở nên càng thêm bồn loạn hơn. Khiến cho tất cả những người tìm đến Diệu Tinh cũng đều trừ trừ ở bên ngoài không ai dám đi vào. Đây là người từ Tổng Công ty tới đây, mà tính khí của tiểu thư Laura thế nào, đương nhiên là mọi người đều rất rõ ràng. Ngay cả Ann khắp nơi khắp chốn cũng bắt đầu phải cẩn thận một chút.

"Ann, đi rót cho tôi một ly cà phê mang vào đi!" Diệu Tinh không hề ngẩng đầu lên, chiếc bút trong tay đang chuyển động bay nhanh ở trên tờ giấy, thì tự nhiên "cách" một tiếng! Đầu ngọn bút bị gãy lìa... @McBau*diendan@leequydonn@ Chát! Diệu Tinh tức giận ném luôn cây bút rơi ở trên bàn.

"Ồ ô... Mẹ..." Bên tai của Diệu Tinh vẫn quanh quẩn tiếng khóc của đứa trẻ. Diệu Tinh cau mày, che lỗ tai thật chặt, thân thể của cô có chút hơi run rẩy nhỏ nhỏ.

"Ann!" Diệu Tinh đang kêu to, một ly nước đã để ở trước mặt của cô.

"Tôi nói..." Diệu Tinh không vui ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Carlos, cô liền ngăn người ra. "Carlos!"

"Em đã uống ba ly cà phê rồi!" Carlos cười ôn nhu, "Tâm tình không tốt thì em hãy đi ra ngoài đi dạo một chút, tại sao cứ phải đóng cửa giam mình ở trong phòng làm việc như thế! Em như vậy, làm cho tất cả mọi người không ai dám đi vào để báo cáo công tác!"

Diệu Tinh xoa xoa nơi huyết Thái Dương. "Sorry (Xin lỗi – tiếng Anh trong nguyên bản),die,n;da.nlze.qu;ycdo/nn em không nên mang tâm tình của mình vào trong công việc!" Chỉ là lúc này trong lòng của cô thật sự rất loạn.

"Em nói xin lỗi để làm gì kia chứ?" Carlos lôi kéo Diệu Tinh ngồi xuống. "Không phải là em đi ra ngoài để gặp bạn của mình hay sao, thế nào mà ngược lại, tâm tình lại không tốt như vậy!" Carlos cầm bàn tay của Diệu Tinh ở trong lòng bàn tay của mình. "Sau thủ thuật sau cô ấy đã khôi phục như thế nào rồi?"

"Cũng không tệ lắm!" Diệu Tinh gật đầu. "Carlos, cảm ơn anh đã quan tâm đến bạn bè của em!"

"Laura, em thật sự giống như càng ngày càng khách khí đối với anh! Bạn bè của em thì cũng chính là bạn bè của anh mà. Anh quan tâm đến cô ấy cũng là điều nên làm!" Carlo nói xong liền ôm Diệu Tinh vào trong ngực mình: "Không nên tạo cho mình quá nhiều áp lực như vậy! Laura, bây giờ em ăn phải buông lỏng mình ra một chút."

Buông lỏng, làm thế nào để buông lỏng đây. Diệu Tinh nắm chặt ngón tay. Trong lòng của cô cực kỳ cảm thấy khó chịu. Tựa hồ tùy thời cũng sẽ bởi vì không thể hít thở được mà chết đi...

Bệnh viện.

Tiêu Lăng Phong bởi vì vết thương nhiễm trùng mà dẫn đến lại bị phát sốt rất cao, mà cơn sốt cao này không làm sao hạ xuống được lại một lần nữa. Hiện tại cả người anh cũng đã mơ mơ màng màng, trong miệng càng không ngừng gọi tên Diệu Tinh. Nhìn bộ dạng này của Tiêu Lăng Phong, Tịch Mạt là vừa sốt ruột vừa tức, lại vừa đau lòng...

"Đã mười mấy giờ rồi, tại sao anh ấy vẫn còn không tỉnh lại chứ?" Tịch Mạt sờ sờ lên cái trán Tiêu Lăng Phong. Đầu của anh nóng bỏng dọa người: "Thật là, bệnh viện này sao vậy? Ngay cả sốt cao mà cũng không làm hạ xuống được!" Tịch Mạt giận đến kêu to. "Em muốn chuyển viện!"

"Tịch Mạt, em hãy bình tĩnh một chút!" Bùi Hạo Thần lôi kéo Tịch Mạt đang nổi giận đùng đùng. "Hiện tại, anh trai của em là bị mắc tâm bệnh!"

"Đúng vậy đó! Tịch Mạt, em và Diệu Tinh là bạn tốt của nhau, em hãy đi khuyên nhủ cô ấy đi!" Ti Khiết lo lắng đi lòng vòng. "Cô ấy nhất định sẽ nghe lời nói của em!"

"Mọi người cho là em không muốn hai người bọn họ tốt đẹp hay sao? Hiện tại ý định của Diệu Tinh kiên định không lay chuyển được. Không thể nói trong một chốc một lát là có thể làm biến chuyển ý nghĩ trong lòng cô ấy được! Còn tưởng rằng chẳng qua là anh ấy bị bệnh một cái thì có thể giải quyết được vấn đề hay sao?" Tịch Mạt giận đến mắt trợn trắng. "Em dám cam đoan, nếu như hôm nay cho dù Tiêu Lăng Phong ở nơi này coi như có chết đi chẳng nữa, Diệu Tinh có thể để rơi một giọt nước mắt, cũng đã là không tệ rồi!"

"Em nói những nhit gì đó?" diễn đàn lequydonn Bùi Hạo Thần che lấy miệng Tịch Mạt. Nỗi khổ của Tiêu Lăng Phong, Bùi Hạo Thần anh có thể hiểu được. Lúc trước chính anh cũng đã phải sống chết nhiều lần thì mới thu phục lại được Tịch Mạt. Nhưng đối với Tiêu Lăng Phong... Bùi Hạo Thần cảm thấy, con đường của anh sẽ càng khó hơn nhiều. Mặc dù chuyện của năm năm trước chỉ là sự hiểu lầm, nhưng mà... Loại hiểu lầm này đã ăn sâu bén rễ vào thâm căn cốt đế ở trong lòng Diệu Tinh suốt năm năm qua. Bây giờ muốn nhổ tận gốc, nói không chừng, sẽ gây chết người chứ chẳng chơi!

"Được rồi, Ti Khiết! Em cũng bình tĩnh lại một chút đi! Chuyện tình cảm, người ngoài cuộc có muốn giúp cũng không được đâu!" Lãnh Liệt an ủi Ti Khiết. Hai người đàn ông này nhìn lẫn nhau một chút, lại nhìn sang bà xã của mình một chút về đây bất đắc dĩ. Lúc bình thường các cô mắng Tiêu Lăng Phong cũng hung tợn hơn so với mắng bất cứ ai khác. Hiện tại thật sự có chuyện, nóng ruột đến độ xoay quanh, cũng lại chính là các cô...

"Vậy thì phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ muốn cứ để cho anh ấy ngủ bất kể như vậy hay sao?"

"Tôi chỉ biết là, hiện tại, mặc dù em có gọi điện thoại gọi Diệu Tinh, thì cô ấy cũng sẽ không tới đây đâu." Lãnh Liệt trần thuật sự thật. "Tiêu Lăng Phong ngủ mê man như vậy là bởi vì bị sốt quá cao thôi, chờ đến khi cơn sốt lui thì sẽ tốt thôi!"

"Nhưng mà... Nếu như mà Diệu Diệu tới, Tiêu Lăng Phong nhất định sẽ rất vui vẻ! Mấy người có nói chuyện với Diệu Diệu hay không, làm sao có thể

biết được cô ấy sẽ không tới!" Tịch Mạt có chút bất mãn với cách nói kia của Lãnh Liệt. Cô biết, Diệu Tinh không phải là người vô tình. Hiện tại cô ấy có thể như vậy, chẳng qua là bởi vì ở trong lòng của Diệu Tinh còn đang gây gổ, còn không biết mình trong lòng đang suy nghĩ gì, cũng như mình đang muốn cái gì,

"Nói chuyện thì nhất định là phải nói chuyện rồi, chỉ có điều không biết có phải là chúng ta hay không!" Lãnh Liệt cười cười, gương mặt thần bí,

"Anh có biện pháp gì thì hãy mau nói ra đi! Không nên thừa nước đục thả câu như vậy!" Ti Khiết nắm tay lại thành quyền nện ở trên vai Lãnh Liệt.

"Evan!" Lãnh Liệt nói đến. "Hiện tại Tiểu Duệ đang ở cung thiếu niên cùng chỗ với Evan. Nghe nói hai đứa bé chơi với nhau không tồi, anh nghĩ là chúng ta mượn miệng Evan để nói cho Tiểu Duệ, như vậy chẳng phải Diệu Tinh sẽ biết được hay sao!"

"Còn phiền toái như vậy!" Ti Khiết rõ ràng là không hài lòng với kiểu nói kia của Lãnh Liệt, cô chỉ hận không thể làm cho Diệu Tinh lập tức liền xuất hiện ở tại nơi này, hận không thể làm cho Tiểu Lăng Phong lập tức liền tỉnh lại, sau đó thì hai người sẽ hòa hảo với nhau như lúc ban đầu...

"Nhưng mà em cũng phải biết, bây giờ Diệu Tinh bây giờ rất ghét đối với những chuyện nói về Lăng Phong. Nếu muốn là người nào đó trong chúng ta đi nói cho cô ấy biết, cho dù là vì mặt mũi, Diệu Tinh cũng sẽ quả quyết cự tuyệt. Một khi đã cự tuyệt, mặc dù cô ấy có thật lo lắng, cô ấy cũng sẽ không chịu xuất hiện đâu!"

Nghe những lời mà Lãnh Liệt nói ra..., Tịch Mạt gật đầu một cái. "Vậy em trước đi xem Evan một chút!" Tịch Mạt nói xong liền vội vã đi ra ngoài. Bùi Hạo Thần bất đắc dĩ nhìn theo Tịch Mạt. Ngoài miệng rõ ràng cứng rắn muốn chết, chết sống cũng không muốn mở miệng gọi anh trai, hiện tại có chuyện rồi, thì quả thật, người gấp gáp nhất lại vẫn là cô ấy...

Bởi vì chuyện của công ty có chút làm cho trễ nải, thời gian Carlos ở trong nước cũng cần phải kéo dài, cho nên bọn họ dứt khoát vào ở nhờ trong một căn biệt thự của một người bạn ở khu gần công ty.

"Tiểu Duệ, hôm nay thế nào không ra khỏi cửa, không phải là con đã hẹn cùng bạn đi chơi rồi sao, thế nào tuyệt không chút nóng ruột như vậy?"

"Cậu của bạn con bị bệnh, hôm nay cậu ấy muốn đi bệnh viện thăm cậu của mình. Nghe nói cậu của bạn ấy bị sốt cao lắm, đến mức bị hôn mê bất tỉnh!" Tiểu Duệ nói xong cả vai liền run lấy bầy. "Đúng rồi, người bạn nhỏ của con mà mẹ vừa nói đến kia, tên của bạn ấy chính là Evan!" Tiểu Duệ vừa nói, vừa uống sữa tươi.

Hai tay của Diệu Tinh hơi cứng lại một chút, phát sốt rất cao, hôn mê bất tỉnh, làm sao lại nghiêm trọng như thế chứ! Diệu Tinh hơi cau mày, thế nhưng Tiểu Duệ lại không hề phát hiện ra sự khác thường này của Diệu Tinh. "Mẹ, hôm nay con có thể đi đến công ty cùng với mẹ hay không?"

"..."

"Mẹ?" Tiểu Duệ nhìn Diệu Tinh đang thất thần mở miệng kêu lên một tiếng. "Mẹ?"

"Hả?" Diệu Tinh hồi thần. "Thế nào? Bữa sáng không hợp khẩu vị sao?"

"Mẹ mẹ đang suy nghĩ gì vậy? Mẹ có tâm sự phải không?" Tiểu Duệ nhảy xuống khỏi ghế đi tới bên người Diệu Tinh. "Mẹ, sắc mặt của mẹ cũng không được tốt lắm, có phải là do mẹ chăm sóc con mệt quá rồi hay không. Bằng không con dọn đi sống cùng với cha..."

"Con nói những nhit gì đấy?" Diệu Tinh nói quở trách. "Mẹ chỉ là đang suy nghĩ về chuyện của công ty một chút." Diệu Tinh cười phủ nhận, quyết định coi thường ý nghĩ trong lòng. Tiểu Lăng Phong như thế nào, cũng không hề có một chút liên quan nào đến mảy mềnh! Không có, không có... Diệu Tinh cắn môi ngồi xuống, tận lực để cho mình bình tĩnh lại. Tuy nhiên cô lại không hề phát giác ra, những ngón tay của mình cũng đã siết thật chặt lại thành một đoàn...

Tiểu Duệ ngồi ở một bên nhìn sự khác thường của Diệu Tinh. Mẹ đang suy nghĩ gì vậy? Kể từ sau khi trở về nước, mẹ liền trở nên là lạ, mặc dù trước kia, mẹ cũng không cười thường xuyên lắm. Nhưng mà, bộ dạng của mẹ cũng sẽ không giống như thời gian gần đây, mẹ cũng không lảng ngảy người ra như thế, hoặc là, trong đôi mắt của mẹ liền toát ra rất ánh mắt nhìn rất dọa người như vậy.

Diệu Tinh dắt tay Tiểu Duệ đi vào trong công ty, rất đúng dịp lại gặp Đường Nhã Đình ở trong đại sảnh của công ty. Ánh mắt Đường của Nhã Đình hồng hồng, cô đã phải thức suốt mấy đêm để thiết kế, nhưng một lần lại bị phủ định. Vốn dĩ trong lòng cô đã cảm thấy rất buồn bực, lại nhìn thấy vẻ xinh đẹp ngời sáng của Diệu Tinh, từ trong xương tán mát ra ngoài. Sự ưu nhã cùng cao quý của Diệu Tinh nếu đem ra so sánh cũng hoàn toàn hạ thấp Đường Nhã Đình xuống một bậc. Ngay cả đôi mắt cân xứng trên sống mũi cái kia cũng có giá trị nhiều hơn một tháng tiền lương của Đường Nhã Đình cô. Cùng bỏ ra sự cố gắng như nhau, tại sao Diệu Tinh lại có thể may mắn như vậy. Trên mặt công việc không hài lòng cũng coi như bỏ qua. Ở nhà, ngay cả hai đứa bé cũng đều có ý xa lánh cô như thế, nghĩ tới đây. Đường Nhã Đình liền đi lên phía trước.

"O! Tiểu thư Laura!" Đường Nhã Đình nói khiêu khích. "Đây là con nhà ai vậy?" Đường Nhã Đình nhìn đứa trẻ bên cạnh Diệu Tinh. Đứa trẻ này vừa nhìn một cái liền biết ngay là con của ông chủ rồi. "Cô thật đúng là có đủ thủ đoạn! Biết muốn thu phục được người lớn, trước phải hạ thủ được trẻ con đã!"

Diệu Tinh cau mày chán ghét nhìn bộ dáng đắc ý của Đường Nhã Đình, nhưng là bây giờ có Tiểu Duệ ở đây, cô không muốn đứa trẻ bị hù dọa.

"Thế nào? Không phản đối sao?" Thấy Diệu Tinh không mở miệng, Đường Nhã Đình đắc ý tiến lên một bước. "Chính bản thân mình không sinh được con, nên làm ý nghĩ làm người mẹ có sẵn cũng không tồi! Ha ha... Trình Diệu Tinh. Cô cũng thật là một người có đầu óc làm ăn đấy chứ! Đơn hàng buôn bán thế này, tính thế nào cũng rất tiện nghi. Bất quá chính là cùng ngủ với nhau một chút, lại có cuộc sống hậu đãi, lại có con của người đời trước

gọi cô là mẹ. Có phải là cô đã quên hết tất cả rồi hay không, cảm thấy đứa bé này chính là đứa con của mình phải không?"

Diệu Tinh nắm thật chặt quả đấm. Cô ôm chặt lấy Tiểu Duệ, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé dán chặt lên trên người của mình, không để cho cậu bé nhìn thấy chuyện sắp xảy ra.

"Thế nào, sao không phản bác. Không có lời có thể nói..."

Diệu Tinh hung hăng nhìn chằm chằm vào Đường Nhã Đình. Đây là chính cô đã ép tôi. Diệu Tinh cắn răng, giờ tay lên đánh xuống.

Chát! Đang lúc Đường Nhã Đình đắc ý không biết lựa lời mà nói thì một âm thanh chát chúa vang lên trong không khí. Đường Nhã Đình hoàn toàn kinh ngạc đến ngất người, lỗ tai vang lên tiếng kêu ong ong. Gương mặt nóng hừng hực gần như chết lặng. Một cái tát này, Diệu Tinh dùng khí lực lớn nhất. Từ việc bị mất đi cảm giác trong lòng bàn tay mà có thể cảm nhận được điều này.

"Đường Nhã Đình! Tôi đã cảnh cáo cô rất nhiều lần rồi, không nên chọc tức tôi. Nhưng mà chính là cô đã không chịu tin, cô đã nghĩ muốn khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của tôi, vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau tới thử một chút. Thử xem một chút, có phải cô chơi nổi với tôi hay không?" Diệu Tinh lạnh lùng nói ra một câu.

Đường Nhã Đình hồi lâu mới phản ứng được. Cô sờ sờ lên khóe miệng, trên đầu ngón tay dính dính từng mảnh màu đỏ. Dấu tay trên gương mặt nhìn lại càng thêm kinh hồn táng đờm.

"Trình Diệu Tinh, cô... Cô đánh tôi..." Đường Nhã Đình giận đến mức người phát run. Vốn dĩ cô nghĩ muốn làm nhục Trình Diệu Tinh một chút, nhưng mà không nghĩ tới, ngược lại người bị làm nhục lại chính là cô,

"Đường Nhã Đình, những ân oán oán vừa qua là chuyện của tôi và cô. Nếu như cô còn dám làm liên lụy đến Tiểu Duệ cùng với đứa trẻ của tôi, tôi bảo đảm, chuyện sẽ không chỉ đơn giản như vậy đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Chỉ sợ là cô ấy không còn yêu thương tôi nữa

Ngồi ở trong phòng làm việc, Diệu Tinh cũng vẫn không có cách nào bình tĩnh lại được. Câu nói kia của Đường Nhã Đình nói cô không thể sinh con, thì làm mẹ có sẵn cũng không tới, chân chân thực thực chọc một lỗ thủng lớn vào trái tim đã nguội lạnh của cô. Thân thể của Diệu Tinh vẫn còn phát run như cũ, bàn tay nhỏ bé tái nhợt siết thật chặt thành một đoàn. Cô hối hận, chính ra cô không nên chỉ đánh một cái tát như vậy rồi coi như xong. Cô cũng đã xé nát cái miệng của Đường Nhã Đình...

"Mẹ!" Tiểu Duệ cẩn thận từng ly từng tí, nắm lấy tay Diệu Tinh. Cậu bé vươn tay cánh tay ra ôm lấy Diệu Tinh thật chặt: "Mẹ, Tiểu Duệ sẽ lớn lên thật nhanh lên một chút, Tiểu Duệ trưởng thành, liền không còn có người có thể khi dễ mẹ!"

"Sorry (Xin lỗi – Tiếng Anh trong nguyên bản), Tiểu Duệ, mới vừa rồi có phải nhìn mẹ rất đáng sợ hay không, mẹ có dọa sợ con hay không? Hả?" Diệu Tinh cố nén lại nước mắt ôm lấy gương mặt của Tiểu Duệ.

Tiểu Duệ lắc đầu một cái. @MeBau*diendan@leequydonn@ "Mẹ, đây không phải là lỗi của mẹ, là do người kia đã ức hiếp mẹ trước!" Tiểu Duệ nói chắc chắn. Mặc dù cậu không hoàn toàn hiểu được ý tứ của câu nói kia, nhưng mà người kia đã làm cho mẹ tức giận thành như vậy, nhất định là lời nói kia rất quá đáng rồi. Nhất là câu nói "mình không thể sinh được" kia... Cha cậu đã từng nói rằng, mẹ do xảy ra chuyện ngoài ý muốn cho nên mẹ bị ngã bệnh đã không thể sinh ra bảo bảo được nữa...

"Mẹ, mẹ không cần phải thấy khó chịu như vậy, mẹ còn có Tiểu Duệ, Tiểu Duệ vĩnh viễn cũng là con của mẹ!" Nghe những lời mà Tiểu Duệ nói..., lỗ mũi Diệu Tinh cay xè. Nước mắt nhất thời trào lên, lăn ra ngoài. Diệu Tinh ôm Tiểu Duệ vào trong ngực. Tiểu Duệ sinh non, mẹ của cậu sau khi sinh con ra thì không bao lâu sau liền chết đi. Thể chất của Tiểu Duệ cũng không được tốt lắm, so với những đứa trẻ khác cùng lứa tuổi, nhìn cậu cũng nhỏ hơn một chút. Nhìn Tiểu Duệ, Diệu Tinh cũng liền nghĩ đến đứa con của cô ngày đó, ngay cả mạng sống cũng không có cơ hội...

"Tiểu Duệ, mẹ cũng vô cùng yêu thương con!" dien+dan+le+quy+don+com Diệu Tinh nói một câu Cuộc xung đột lần này cùng Đường Nhã Đình, càng làm cho Diệu Tinh kiên định với ý nghĩ của mình hơn! Cô sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua cho những người đó, hơn nữa người đó lại là Đường Nhã Đình...

Bệnh viện!

Tiêu Lăng Phong sau khi tỉnh lại, vẫn nằm ở trên giường muốn nhìn ra cửa. Anh kỳ vọng Diệu Tinh đi ra ngoài nhanh một chút. Việc anh ngã bệnh, nhất định Diệu Tinh sẽ biết, Cô đã nói thời gian cho phép thì sẽ đến thăm anh, như vậy nhất định là cô sẽ tới, có phải hay không...

"Uống nước đi!" Tịch Mạt đưa nước đến cho Tiêu Lăng Phong.

Xoay mặt nhìn người em gái một chút về không được tự nhiên, Tiêu Lăng Phong có chút buồn cười, trong trái tim vẫn cảm thấy có chút run rẩy vì lạnh kia, cũng rất cục cựa cũng đã cảm nhận ra một tia ấm áp.

"Em gái cho rót nước cho dù là có độc, Diễm~đàn~le~quy~đoan cũng nhất định không thể chối từ mà uống vào!" Anh cười.

"Anh còn có thời gian ở đó mà nói đùa, còn không bằng ở đó mà nghĩ ra một cái kế sách tiếp sau đây sẽ phải làm như thế nào thì tốt hơn!" Tịch Mạt ngồi xuống ở bên cạnh anh.

"Cậu cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Mặc dù hiện tại Tịch Mạt đã tha thứ cho tôi, nhưng mà... tôi cũng đã phải làm nhiều chuyện như vậy, thì Tịch Mạt mới hồi tâm chuyển ý, cho nên... chặng đường của cậu về sau này vẫn còn rất dài!" Bùi Hạo Thần nói trước với Tiêu Lăng Phong tiêm cho anh một mũi dự phòng. Tin tưởng chuyện Tiêu Lăng Phong nằm viện cũng sớm đã thông qua Tiểu Duệ mà nói cho Diệu Tinh biết rồi. Chẳng qua là... không biết cô có tới hay không. Đối với chuyện này cũng không ai dám bảo đảm.

"Tôi biết!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. "Bất kể có bao nhiêu khó khăn thì tôi cũng không sợ! Chẳng qua là... điều mà tôi sợ nhất chính là, Diệu Tinh đã không còn yêu thương tôi nữa!" Tiêu Lăng Phong cúi đầu.

"Tiêu Lăng Phong!" Tịch Mạt đứng vọt từ trên ghế lên. "Anh còn nghĩ như thế này, thì ai cũng không giúp được anh!" Cô tức giận nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng Phong. Trong lòng Tịch Mạt tin tưởng, không phải là Diệu Tinh cũng không có một chút cảm giác nào đối với Tiêu Lăng Phong. Dù sao hận... cũng là do từ yêu chuyển sang. Yêu sâu đậm bao nhiêu, thì hận sâu đậm bấy nhiêu... Ngược lại, nếu như không có tình yêu, thì hận làm sao có thể hận được.

"Nếu như anh vẫn còn không chịu bỏ bỏ thân thể của mình cho tốt nữa, chờ đến lúc đó, Diệu Diệu ngay cả hận cũng lười phải hận anh đó. Đợi đến lúc cô ấy thật sự gả cho cái người có tên là Carlos kia, đi@en*dyan(lee^qu.donnn), thì cũng đừng nói là chúng ta không có nhắc nhở anh đấy nhé!"

Trong lòng Tiêu Lăng Phong đau nhói một hồi mạnh mẽ. Diệu Tinh gả cho Carlos, đúng như vậy! Một người đàn ông ôn hòa nhã nhặn như thế, lại biết quan tâm như vậy, đối lại, bất cứ ai có thể không động tâm kia chứ!

"Tiêu Lăng Phong, thừa dịp em còn ý nguyện muốn giúp đỡ anh, anh hãy làm cho bản thân mình khỏe mạnh lên. Nếu như anh còn dám để cho Diệu Diệu bị tổn thương, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

"Thôi được rồi. Đã nói với em không biết bao nhiêu lần rồi, khi tới đây, em đừng có kiêu mỗi lần nhắc tới Diệu Tinh thì em lại bị kích động lên như thế!" Bùi Hạo Thần bắt đầu đi nhìn Tịch Mạt.

"A này Hạo Thần, nếu như anh còn dám nói chuyện giúp đỡ cho anh ấy, vậy thì hôn lễ của chúng ta lập tức hoãn lại! Không đúng, em sẽ không gả cho anh nữa, em sẽ đi cùng Irvine trở về Los Angeles!" Tịch Mạt nói uy hiếp.

"Vậy cũng không được!" Bùi Hạo Thần ngang ngược ôm chặt lấy Tịch Mạt, sau đó anh lại ý thức được hành động của mình có thể sẽ làm kích động đến Tiêu Lăng Phong, nên anh liền vội vàng buông tay.

"Hai người không cần phải để ý đến tôi!" Tiêu Lăng Phong ho nhẹ một tiếng, "Nhìn thấy hai người được hạnh phúc, tôi đây cũng cảm thấy rất vui vẻ. Bùi Hạo Thần, tôi đây cũng chỉ có một người em gái này. Nếu như cậu làm tổn thương đến cô ấy, tôi đây tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!" Tiêu Lăng Phong ngoài miệng làm bộ như không thêm đề ý, nhưng mà trong lòng anh lại thật sự cực kỳ hâm mộ. Không biết phải đến lúc nào anh và Diệu Tinh mới có thể giống như hai người bọn họ như vậy, nghĩ không biết đến lúc nào thì anh và Diệu Tinh mới có thể cử hành hôn lễ mà bọn họ đã muộn năm năm...

Đường Nhã Đình nhẹ nhàng gõ cửa. Khi đi vào phòng bệnh nhìn thấy Tịch Mạt thì nơi đáy mắt của cô xẹt qua một tia chán ghét. Lần trước ở nhà họ Tiêu, Tịch Mạt đã làm cho cô trở nên cực kỳ khó coi. Ông cụ Tiêu lại còn hạ lệnh đuổi cô ra ngoài, còn muốn cô về sau này cũng không được phép bước một bước vào trong nhà họ Tiêu. Hiện tại Đường Nhã Đình có mới vừa quen biết cùng với nhà họ Tiêu, ông cụ Tiêu đã vô cùng cung kính chiều cô...

"Sao cô lại tới đây!" Đường Nhã Đình không nghĩ tới, giọng nói phát ra đầy sự chán ghét kia lại không phải là của Lương Tịch Mạt, mà là của chính Tiêu Lăng Phong. Vốn là trước vào phòng bệnh Đường Nhã Đình vẫn còn nghe thấy tiếng cười của Tiêu Lăng Phong, nhưng khi cô đi vào, thì hết thấy đều đã không thấy tăm hơi đâu nữa!

"Em... Em tới thăm anh một chút!" Đường Nhã Đình lúng túng nói một câu.

"Ngày hôm đó chẳng phải là tôi đã nói chuyện với cô rất rõ ràng rồi sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Tôi đã nói rồi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa! Mau đi ra ngoài cho tôi!" Tiêu Lăng Phong lạnh lùng quát lên.

"... Lăng Phong, em..."

"Không nghe thấy lời nói của tôi hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Đường Nhã Đình, cô cảm thấy cô đã làm hại tôi như vậy vẫn chưa đủ thảm hay sao? Cô vẫn cảm thấy tôi đối xử với cô còn quá khách khí đúng không?" Tiêu Lăng Phong nói trách móc, xốc chân lên.

"Em chỉ là muốn tới để thăm anh một chút! Lăng Phong, làm sao mà anh lại có thể nói ra những lời như vậy chứ?" Đường Nhã Đình nói đầy vẻ tủi thân.

"Vậy thì tôi nên nói như thế nào đây?" Tiêu Lăng Phong buồn cười. "Cảm ơn cô đã chủ trì làm cho tôi vào ở trong bệnh viện sao?" Anh hỏi. "Thật ra thì... Cô nên cảm thấy may mắn, hôm nay mọi chuyện đã dẫn đến mức độ thế này, nếu như mà người bị làm hại, bị tổn thương mà là Diệu Tinh, tôi cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong lạnh như băng tới cực điểm. Đường Nhã Đình cũng hít một hơi, bị dọa cho sợ đến mức lùi lại phía sau một bước.

"Không phải là em cố ý!" Đường Nhã Đình cắn môi.

"Hừ! Dáng vẻ kệt cỡm!" Tịch Mạt ở một bên đùa bỡn móng tay xinh đẹp của mình.

"Cô..." Đường Nhã Đình nổi dóa. Hiện tại, bất kể là người nào cũng đều rất xinh đẹp và ưu nhã hơn cô. Đứng ở bên cạnh Tịch Mạt, Đường Nhã Đình lại một lần cảm nhận được sự tàn khốc của thời gian đối với cô tàn nhẫn như thế nào! Cô nắm quyền thật chắc quyền, tại sao hiện tại bất cứ người nào cũng có thể tùy tiện bắt nạt cô, làm nhục cô...

"Tôi thế nào?" Tịch Mạt hỏi. "Tôi nói không đúng sao?" Tịch Mạt tiến lên. "Đừng quên, tôi chính là diễn viên. Việc diễn trò ở trước mặt của tôi... cô còn kém xa lắm!"

"Tôi và cô không thù không oán, tại sao cô lại cứ luôn luôn nhắm vào tôi như vậy?" Đường Nhã Đình lớn tiếng hỏi.

"Bởi vì tôi thích làm như vậy!" Tịch Mạt nghiêng nghiêng cái đầu của mình ra, nhìn Đường Nhã Đình thờ phỉ phò: "Cô có ý kiến gì không?" Cô hỏi. "Còn hai đứa bé của cô đâu rồi?" Tịch Mạt hỏi. "Thế nào lại không mang chúng tới đây, hay là... Lại dẫn bọn chúng đi ra ngoài để nhận ba ba loạn xạ rồi..."

"Lương Tịch Mạt..." Đường Nhã Đình giận đến phát run. Nếu trước mắt không phải là em gái của Tiêu Lăng Phong, nhất định cô sẽ nhào qua xé nát miệng của Tịch Mạt.

"Ai cho phép cô ở ngay trong phòng bệnh của tôi mà hô to gọi nhỏ đối với người nhà của tôi như vậy?" Tiêu Lăng Phong quát to lên một tiếng.

"Rõ ràng là cô ấy đã làm nhục em trước đó chứ!" Đường Nhã Đình nghẹn ngào nói.

"Này, cô nghĩ muốn làm rõ ràng tình huống có phải hay không?" Tịch Mạt cười đến đắc ý. Hiện tại đứng ở trước mặt chúng ta là anh trai của tôi, chứ không phải là Tiêu Lăng Phong của tám năm trước. Gian phòng này hiện tại là phòng bệnh của người họ Tiêu. Cô... Cút!" Tịch Mạt nhàn nhạt khạc ra một chữ, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ rằng, sẽ có một ngày mình mắng chửi người khác mà cũng có thể mắng chửi với phong thái ưu nhã như vậy!

"Cô..."

"Đường Nhã Đình tôi khuyên cô đó, trước khi cô nói chuyện mời cô hãy suy nghĩ kỹ càng. Nếu như cô không nghĩ tới gương mặt phía bên kia của cô cũng sưng lên nữa, cô hoàn toàn có thể nói lời ra ngoài. Nhưng mà cô cũng phải suy nghĩ cho kỹ, cô đi ra nơi này mà nói là tôi đã ra tay đánh cô, liệu có thể có người nào tin tưởng cô hay không! Mà cô... hiện tại, chỉ cần tôi tự đánh mình một cái tát, sau đó hô to một tiếng, mặc cho cô có đến trăm cái miệng, cũng sẽ không thể nào giải thích được rõ ràng đâu."

Ngực Đường Nhã Đình dồn dập đập phập phồng, đối với việc Lương Tịch Mạt từng bước ép sát lần mọi cách làm nhục Đường Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong giống như cũng không hề nghe thấy cái gì hết vậy.

"Chuyện ngày hôm nay, tôi sẽ không cứ như vậy mà quên đi. Tôi sẽ muốn cô..."

"Có lẽ cô cũng nên xem lại cô trước một chút xem cô có thể làm cái gì. Bằng tiền lương một tháng mấy ngàn khối kia của cô sao... hay là... Một mối hận cô đến tận xương của ba ba của mấy đứa trẻ kia!" Tịch Mạt hừ lạnh.

Đường Nhã Đình giận đến run người. Tôi sẽ khiến cho các người phải trả một giá thật lớn, nhất định sẽ như vậy! Đường Nhã Đình tức đến gần như đã nổi điên. Ở công ty bị Diệu Tinh làm nhục lần đồng nghiệp giễu cợt, cô đã giận đến nổ tung. Không nghĩ tới đi tới bệnh viện, cô lại còn bị Lương Tịch Mạt vũ nhục như thế...

"Đường Nhã Đình, nếu như cô còn dám làm loạn. Tôi nói lời giữ lời đó!" Tiêu Lăng Phong xoay mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mắt mình đã như phát rồ lên rồi. "Tôi nói lại lần nữa, đi ra ngoài!" Tiêu Lăng Phong chỉ vào cửa.

"Nghe thấy gì chưa? Đường nữ sĩ, anh trai tôi mời cô đi ra ngoài!" Tịch Mạt cười vẻ đầy đắc ý, trong lòng thở phào một hơi thật dài. Diệu Diệu, hôm nay rốt cục đã dạy dỗ được người phụ nữ này

Đường Nhã Đình cắn hận xoay người. Tiêu Lăng Phong vô tình thì cô cũng đã sớm biết. Hừ, Tiêu Lăng Phong, anh quan tâm đến Trình Diệu Tinh như vậy hay sao? Tôi đây liền muốn anh nhìn thấy một chút, xem người phụ nữ mà anh yêu mến ở cùng với người khác như thế nào. Tôi sẽ khiến các người phải hối hận vì ngày hôm nay đã làm nhục đối với tôi. Tôi bảo đảm đó! Đường Nhã Đình nắm thật chắc quả đấm. Trong đôi mắt của cô tựa như muốn phun ra lửa. Chờ đó mà xem đi! Nhìn xem chúng ta ai mới là người cười cuối cùng.

Rốt cục đã đuổi được Đường Nhã Đình đi ra ngoài, Tịch Mạt thoải mái thở ra một hơi. Chẳng qua là ánh mắt của Tiêu Lăng Phong lại trở nên âm trầm xuống. "Thế nào?" Thấy bộ dạng Tiêu Lăng Phong buồn buồn không vui, Tịch Mạt hỏi.

"Diệu Tinh không biết anh phải nhập viện rồi sao? Tại sao cô ấy lại không đến?" Tiêu Lăng Phong hỏi, bộ dạng đầy thương cảm trong giọng nói lại mang theo một chút như tủi thân, tựa như là một đứa trẻ bị người ta ném bỏ vậy.

"Có lẽ là cô ấy đang bận công việc!" Tịch Mạt cười khê một tiếng. "Diệu Tinh sẽ đến thôi!" Tịch Mạt nói xong, Tiêu Lăng Phong cũng đành chỉ biết chờ đợi, bộ dáng mang theo vẻ chờ mong. Thế nhưng mà... trải chờ phải đợi, anh lại chờ được người tới thăm lại là một người phụ nữ có tên gọi là Ann. Cô đại diện cho Diệu Tinh đến thăm anh. Nhìn cái quả giò, ngay cả sức lực để cười lên khổ sở, Tiêu Lăng Phong cũng không có! Diệu Tinh, em hiện giờ đã

chán ghét anh đến mức độ như vậy hay sao...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Đạt được nụ cười

Khí trời nóng bức làm cho người ta không sao có thể thở nổi. Diệu Tinh đã mở máy điều hòa không khí rất thấp. Trước khi vào cửa, theo bản năng Ann liền nuốt nước miếng một cái. Nói vậy mối quan hệ giữa người đàn ông ở trong bệnh viện kia cùng với Laura cũng không hề tầm thường, cho nên một lát nữa nếu nghĩ muốn nói gì, ôi chao, ài, ôi cô cần phải lưu ý thêm mới được!

Diệu Tinh ngồi ở trong phòng làm việc nghe Ann nói lại tình hình của Tiêu Lăng Phong. Cây bút đang chuyển động nhanh chóng trong nháy mắt hơi dừng lại một chút, ngay sau đó nhịp tim của cô tựa như cũng bị chậm mất một nhịp! Vết thương nhiễm trùng!

"Vậy tình hình của anh ấy bây giờ như thế nào rồi?" Trong đầu Diệu Tinh không hiểu. Một người đàn ông trưởng thành, thế nào mà phát sốt một cái liền hôn mê bất tỉnh như vậy. Trong lòng của Diệu Tinh cảm thấy có chút hơi lạ lùng, sức sống có một chút biến đổi khác thường nho nhỏ. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Chẳng qua là... chút cảm giác này không tầm thường, hơi nhỏ quá mức, hơi nhỏ đến mức chính cô cũng không phát hiện được.

"Con sốt đã hạ xuống, chẳng qua là... Bây giờ tiết trời nóng bức, rất bất lợi đối với việc miệng vết thương khép lại, vẫn còn phải ở bệnh viện thêm vài ngày nữa, để tránh vết thương tái phát viêm nhiễm!" Ann trả lời.

Hồ hạp của Diệu Tinh trở nên có chút trầm thấp. Cô nắm thật chặt cây bút trong tay. Tiêu Lăng Phong thật sự đến mức nghiêm trọng như thế sao?

"Tiểu thư Laura!" Ann cẩn thận từng li từng tí kêu lên. "Ngài không tự mình đi xem một chút được sao?" Cô thử hỏi thăm dò. Có thể khiến cho tiểu thư Laura, một người luôn lạnh lùng tinh táo trở nên như vậy, nhất định là người kia đối với cô phải rất quan trọng.

"Không phải là cô đã đại diện cho tôi đi thăm rồi hay sao. Qua vài ngày nữa, còn phải phiền toái cô lại đi đến đó thăm một lần nữa!" Diệu Tinh nói một câu giống như đang dặn dò công việc vậy. ể●n☆đ●ànlê☆q●uýđ●ôn Hiển nhiên, mặc dù biết tình huống của Tiêu Lăng Phong cũng không được tốt, nhưng mà cô vẫn không có ý định đi đến bệnh viện để thăm viếng. "Thông báo cho tổ thiết kế, mười phút sau đi họp!" Diệu Tinh liếc mắt nhìn thời gian nói. Hiện tại những chuyện làm cô phiền lòng có quá nhiều, cô chỉ có thể làm cho công việc của mình phải lu bù lên.

Cốc cốc cốc ——

"Vào đi!" Diệu Tinh còn đang mãi chăm chú ở giữa bàn thảo thiết kế liền ngẩng đầu lên. "Ann! Rót ly cà phê cho tôi! Cho đậm một chút."

"Đây là chén thứ mấy trong ngày rồi!" Nghe giọng nói không đúng, Diệu Tinh ngẩng đầu lên. "Tịch Mạt!" Cô kinh hãi. "Sao cậu lại tới đây!"

"Thế nào? Không hoan nghênh sao?" Tịch Mạt đứng đặc ngồi xuống. Cô nhìn một chút trông mắt đã quầng thâm của Diệu Tinh. Đây là bởi vì Diệu Tinh bận rộn công việc không có thời gian để nghỉ ngơi. . . . Hay là... Bởi vì có chút chuyện gì đó mà bị mất ngủ đây!" Cậu bây giờ đã là một nhà thiết kế nổi danh như vậy, muốn gặp mặt cậu một chút thật sự là không dễ dàng gì!" Tịch Mạt uất ức bĩu môi. "Cậu thật sự bận rộn như vậy sao?"

"Vậy cậu cho rằng như thế nào?" Diệu Tinh hướng bạn tốt đang làm bộ túi thân mắt trợn trắng. "Cậu thay anh trai mình tới để oán trách tớ sao?" Diệu Tinh trước một bước nói ra một câu mà Tịch Mạt muốn nói, để chặn ngang miệng của Tịch Mạt lại.

"Ừ!" Không nghĩ tới Tịch Mạt cũng thừa nhận thật là hào phóng. "Anh tớ mỗi ngày ở bệnh viện đều buồn buồn không được vui, rõ ràng là không hề muốn ăn, nhưng là vì muốn mình được khỏe mạnh nhanh hơn một chút, được nhìn thấy cậu nhanh hơn một chút, để bồi bổ lại cho cậu nhanh hơn một chút, vẫn cố cưỡng bách mình ăn như cũ! Tớ cũng cảm thấy chính tớ cũng không có đủ can đảm như vậy, nhưng mà... Diệu Diệu, tớ nhìn thấy như vậy cũng thật đau lòng. Đã từng khi Bùi Hạo Thần xảy ra tai nạn xe cộ, tớ cũng không biết phải làm sao như vậy!"

"Đó là bởi vì anh ta là anh của cậu, cậu đau lòng là phải, Chỉ có điều... Nếu như anh cậu bị bệnh, tại sao cậu không ở đó mà chăm sóc anh ấy, còn chạy tới nơi này làm gì?"

"Muốn nhờ cậu thiết kế áo cưới giúp tớ!" Tịch Mạt hát cảm lên,

"Sắp kết hôn?" Diệu Tinh cười. "Chúc mừng cậu nhé! Bất quá... cuộc sống tương lai với Bùi Hạo Thần. Đã có thể..." Diệu Tinh cười khanh khách, nhưng mà Tịch Mạt lại không hề nhận ra.

"Cậu sẽ không mặc kệ tớ chứ!" Tịch Mạt hỏi,

"Dĩ nhiên sẽ không!" Diệu Tinh cười. Chuyện như vậy, cho dù Tịch Mạt không mở miệng, cô cũng sẽ chủ động giúp một tay! "Cậu đã thật vất vả mới gả được ra ngoài, dĩ nhiên là tớ sẽ thiết kế cho cậu một bộ áo cưới thật xinh đẹp độc nhất vô nhị. Bất quá... Nếu như cậu vẫn đối địch như cũ với tớ như vậy, chẳng phân biệt được, vậy thì tớ cũng không dám bảo đảm!" Diệu Tinh nói nửa đùa nửa thật.

"Diệu Diệu, tớ nói thật với cậu!" Tịch Mạt nói nghiêm túc. "Cậu nên đi đến bệnh viện thăm anh Tiêu Lăng Phong đi! Hiện tại anh ấy thật sự là rất đáng thương. Cậu không biết, ngày hôm qua khi trợ lý của cậu đi vào phòng bệnh thì về mặt của anh ấy có bao nhiêu tổn thương đâu!"

"Công việc của tớ thật sự rất bận rộn!" Diệu Tinh giải thích: "Huống chi, tớ đi thì có thể như thế nào chứ? Anh ấy đã giúp tớ, vì cứu tớ mà bị thương, tớ rất là cảm kích!"

"Nhưng mà cậu biết rất rõ, Diệu Diệu, điều anh ấy muốn lại không phải là sự cảm kích của cậu!" Tịch Mạt nhẹ nhàng nói. Nếu như cảm kích có tác dụng, Tiêu Lăng Phong cũng không cần phải ở trong bệnh viện mà sa sút giống là mình đang bị ung thư thời kỳ cuối như vậy.

"Thế nhưng mà trừ cảm kích ra thì tớ thật không biết còn có thể cho anh ấy cái gì!" Diệu Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tịch Mạt.

"Ngày hôm qua Bùi Hạo Thần nói với anh ấy, muốn anh chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì muốn giành lại được cậu, có thể sẽ rất khó khăn! Cậu có biết anh ấy đã trả lời như thế nào không?" Tịch Mạt cố ý dừng lại một chút để nhìn phản ứng của Diệu Tinh. "Anh ấy nói, bất kể có bao nhiêu khó khăn anh đều không sợ. Anh ấy chỉ là sợ, cậu không còn thương anh ấy..."

Quả nhiên, tay của Diệu Tinh thoáng cứng lại một chút, mặc dù hơi nhỏ, nhưng vẫn bị Tịch Mạt bắt được. Quả nhiên, Diệu Diệu, cậu vẫn là đang dối gạt mình mà thôi.

"Tình yêu đã khắc sâu như vậy, làm thế nào nói quên là có thể quên ngay được!" Tịch Mạt thừa thắng xông lên.

"Tại sao cậu không nói, mối hận đã từng khắc sâu như vậy, làm sao lại có thể dễ dàng tha thứ được chứ!" Diệu Tinh phản bác lại, "Tịch Mạt, cậu cũng biết. Tớ đã phải trải qua năm năm kia như thế nào mới có thể tới được như bây giờ không? Hiện tại mỗi ngày tớ gần như đều mơ thấy trận tai nạn xe cộ kia. Mối hận với anh ấy... đã trở thành một phần trong cuộc sống của tớ. Nếu như có một ngày tớ không hận... Tớ không biết mình có thể sống được hay không phải nữa! "

"Nhưng mà... Diệu Diệu, cậu như vậy không nghĩ rằng cảm thấy khổ cực hay sao? Cậu nói hận đến khắc cốt ghi tâm như vậy, tớ cũng đã từng trải qua, hận một người thật qua một mối. Buông xuống những thứ này không phải là tốt hơn hay sao? Cho Tiêu Lăng Phong một cơ hội bồi bổ lại!"

"Tịch Mạt! Nếu cậu ở nơi này còn như vậy nữa, tớ đây cũng nói cho cậu biết một lần nữa, lần sau cậu tới đây, tớ sẽ không gặp cậu nữa!"

"..." Tịch Mạt sùng sốt một chút. Quả nhiên là Diệu Tinh hận thật kiên quyết! "Vậy thì cậu có thể giúp tớ một chuyện hay không?"

"Nói một chút xem sao!" Tịch Mạt "Khách khí" như vậy đã khiến cho Diệu Tinh cảm thấy ở trong chuyện này nhất định có sự mờ ám.

"Cậu biết tớ và Hạo Thần đang bận chuẩn bị hôn lễ, Evan và Alice ngày mai lại nghỉ. Cậu có thể giúp tớ chăm sóc lũ trẻ một chút được không? Bảo mẫu trong nhà tờ vụng tay vụng chân, cho nên tớ không yên lòng. Alice cũng vẫn là hết muốn được gặp cậu đó!"

"Chỉ là những chuyện này thôi sao?" Diệu Tinh buồn cười. Cô còn tưởng rằng là nhiều chuyện khác nữa chứ.

"Ừ!" Tịch Mạt thành khẩn gật đầu. "Chỉ là làm những việc này. Trễ một chút, tớ liền sẽ tới nhận bọn chúng trở về!"

"Tịch Mạt, tớ vẫn là nghiêm trọng cảnh cáo cậu! Nếu như cậu tìm cách đùa bỡn chuyện gì đó, về sau này tớ nhất định cũng sẽ không để ý gì đến cậu nữa đâu!" Diệu Tinh nhắc nhở một câu. Cô mới không tin, Tịch Mạt sẽ chỉ đơn giản muốn cô giúp một tay như vậy.

"Cậu biết mà, tớ sẽ không như vậy!" Tịch Mạt cười lấy lòng. "Phải chăm sóc cho bọn trẻ thật tốt đó! Sức khỏe của Alice còn không bằng so với Evan đâu! Cho nên, cậu, người đi Diệu Tinh sẽ phải hết sức làm tròn trách nhiệm của mình đó!"

Nghe lời của Tịch Mạt nói, Diệu Tinh nhất thời có một loại cảm giác mình đã bị lên thuyền của hải tặc, nhưng mà... Không quan trọng, cô có hứng thú gặp cô bé Alice luôn được Tịch Mạt giắt ở khóe miệng này một chút, ngay cả Lãnh Liệt cũng không thể không thích đứa trẻ này.

"Vậy thì quyết định như vậy đi!" Trong đáy mắt Tịch Mạt xẹt qua nụ cười đã thực hiện được...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Tin tức kinh người

Diệu Tinh đã bàn giao lại công việc của công ty rồi sau đó gấp gấp vội vã về nhà. Lúc này, Tịch Mạt cùng Bùi Hạo Thần đã đợi ở nơi đó. Một đôi trẻ con hoạt bát đang dựa vào ở bên người bọn họ. Từ xa xa nhìn sang, một màn như vậy thật sự làm cho người ta thật hâm mộ. Bàn tay của Bùi Hạo Thần đang lôi kéo thật chặt lấy Tịch Mạt. Một cô bé con xinh đẹp đang tựa vào trong ngực cha, ôm thật chặt lấy cổ anh. Nhìn thấy cô bé xinh đẹp này, trong lòng Diệu Tinh cảm thấy một hồi đau đớn nặng nề.

"Tịch Mạt, Hạo Thần!" Diệu Tinh chào hỏi.

"Diệu Tinh, đã lâu không gặp!" Bùi Hạo Thần cười khê, cho tới bây giờ, bọn họ cũng bởi vì chuyện của Tiêu Lăng Phong và Tịch Mạt mà mặt lạnh với nhau. Rất khó tin được lại có một ngày bọn họ lại còn có thể như vậy bình tĩnh hòa nhã mà chào hỏi nhau như vậy.

"Dì Diệu Tinh!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Nhìn thấy Diệu Tinh, Evan giang hai cánh tay, nhào tới Diệu Tinh bên người."Làm sao bây giờ đi mới trở về? Evan rất nhớ dì!" Cậu bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên.

"Dì cũng rất nhớ con!" Diệu Tinh siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của, lại yêu thương hôn một cái. Diệu Tinh ôm lấy Evan, nhưng ánh mắt lại luôn luôn không tự chủ mà nhìn hướng về phía cô gái nhỏ ở trong ngực Bùi Hạo Thần. Cô bé này chắc chính là Alice đây. Thật là một đứa trẻ xinh đẹp, thật sự cực kỳ giống với mẹ của bé. Nếu như đứa con của cô mà cũng có thể sinh ra đời, liệu có phải nó cũng sẽ giống như Alice, được lớn lên giống như cô em họ này hay không?

"Cô bé này chính là Alice phải không?" Diệu Tinh cười dịu dàng, không đợi mẹ mở miệng nói, cô bé đã giang hai cánh tay ra. Việc này cũng đã làm cho Tịch Mạt cảm thấy rất giật mình. Cô bé này nghịch ngợm vô cùng, cũng không thích bị người xa lạ ôm, thế nào mà ngược lại, hôm nay lại vô cùng chủ động. di@en*dyan(lee^qu.donn) "Thật đáng yêu!" Diệu Tinh hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, áp sát thân thể nho nhỏ đó vào người của mình, cảm giác như thể thật sự cực kỳ kỳ diệu.

"Dì, dì cũng thật là xinh đẹp!" Cô bé mở miệng nói ngọt ngào, còn ôm cổ Diệu Tinh như lấy lòng, chu môi ra, ấn một cái hôn đầy nước. Trái tim của Diệu Tinh vì chiếc hôn này của cô bé mà hưng hăng run lên một cái.

"Con cũng thật là xinh đẹp!" Diệu Tinh ôm lấy Alice, gần như một khắc cũng không thể buông tay được. Hai người một lớn một bé cứ dán chặt với nhau gần gũi như vậy. Mùi hương của trên người trẻ nhỏ lúc này cứ quanh quẩn quện với hơi thở của Diệu Tinh. Từ trước cho tới bây giờ cô cũng chưa từng bao giờ trôi qua một loại cảm giác mãnh liệt rung động như vậy. Rung động đến mức, trong lòng của cô... lúc này đều đau nhói.

Tịch Mạt ngồi ở trong xe, nhìn Diệu Tinh mang theo hai đứa bé đi xa, Liền vội vàng lấy điện thoại di động ra,

"Này, em làm cái gì đó!" Bùi Hạo Thần kéo tay Tịch Mạt.

"Em gọi điện thoại cho anh Tiêu Lăng Phong chứ sao!" Tịch Mạt tròn mắt về xem thường, "Vết thương thể của anh ấy cũng không đến nỗi nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Em bảo đảm, chỉ cần nhìn thấy Diệu Tinh, thì vết thương của anh ấy sẽ khá hơn rất nhanh.

"... Nhưng mà..."

"Cái gì mà nhưng mà kia chứ, đến ngay cả cái chết anh ấy còn không sợ nữa là. Anh ấy lại còn sẽ quan tâm đến một chút vết thương nhỏ trên người kia nữa hay sao! Hơn nữa... Hiện tại anh ấy cần động lực..." Tịch Mạt thần thần bí bí nói ra một câu, khi cô nhìn vào hai đứa bé trước mặt, thì ánh mắt của cô trở nên cực kỳ nhu hòa, thật là ấm áp.

Diệu Tinh ở trong phòng khách, cùng với hai đứa bé ngồi trên mặt đất chơi trò chơi. Cô bé Alice, so dự đoán xem ra còn thông minh hơn. Nhìn qua thì có vẻ nhỏ nhỏ, thế nhưng lại rất thông minh, chẳng qua là... tại sao thân hình cô bé lại nhỏ như vậy! Nghe Tịch Mạt nói, cô bé cũng bị sinh non. Diệu Tinh khẽ than một tiếng, tại sao bất hạnh của người lớn lại còn làm liên lụy đến trẻ nhỏ như vậy chứ. Bọn trẻ còn nhỏ như vậy... nhưng mà đã phải chịu nhận sự hành hạ của ốm đau...

"Dì Diệu Tinh, dì đang suy nghĩ gì thế?" Alice ngẩng đầu lên chớp chớp cặp mắt to nhìn Diệu Tinh. Sau đó cánh tay nhỏ bé mập mập leo lên thân thể Diệu Tinh."Dì Diệu Tinh, dì thật là thơm!" Cô bé hít một hơi thật sâu nói. "Ồ trong ngực dì cũng ấm áp giống như mẹ vậy."

Chỉ là lời nói vô tâm của một đứa trẻ..., đi●n☆đ●ànlê☆q●uýđ●ôn nhưng lại đã hưng hăng đụng chạm vào trong trái tim của cô. Cũng ấm áp giống như mẹ... Vuốt ve lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, Diệu Tinh cười khê một tiếng: "Alice con cũng rất dễ thương. "Có lẽ... So với đứa con vô duyên kia của cô, lại càng dễ thương hơn.

Hai đứa bé chơi đùa rất vui vẻ. Tựa như nhìn ra được dì Diệu Tinh không vui, nhưng mà lại không biết nguyên nhân không vui là cái gì...

"Dì Diệu Tinh, không phải là dì đang suy nghĩ đến cậu đó chứ!" Evan ngẩng đầu lên.

"... Thế nào mà con lại hỏi như thế?" Diệu Tinh xoa xoa lên mái tóc của Evan.

"Những khi cậu nhớ tới dì thì cậu vẫn thường hay như vậy. Có lúc cậu ngẩn người, có lúc lại than thở, cũng có lúc, cậu lại cười một mình, giống như là người đàn độn vậy." Evan nói đầy vẻ chán ghét.

"Hả..."

"Em phải mách cho cậu biết, anh đã nói xấu cậu!" Alice nhìn anh trai của mình giọng non nớt nói ra một câu. "Cậu nhìn đẹp trai như vậy, cậu sẽ không phải là người đàn độn!"

"Em thì biết cái gì!" Evan nhìn chăm chăm vào em gái lại không đành lòng thật sự làm cho em gái phải tức giận.

"Mẹ nói, khi mẹ không có ở đây thì đều là do cậu đã chăm sóc anh, vậy mà anh còn nói nói xấu cậu. Hiện tại cậu bị xảy ra bệnh như thế, lại phải ở một mình trong bệnh viện, hừm... Cậu thật đáng thương." Cô bé học dáng vẻ của người lớn, thờ dài một hơi thật sâu.

"Alice rất lo lắng sao?" Diệu Tinh ôn nhu hỏi.

"Vâng!" Cô bé kéo dài âm điệu câu nói giống như làm nũng vậy, không ngần ngại gật đầu. "Nếu như Alice phải ở một mình ở trong bệnh viện như vậy, nhất định con sẽ khóc nhè."

Diệu Tinh buồn cười nhìn nhìn Alice, sau đó cô ôm chăm lấy cô bé, dùng sức hôn một cái. "Mọi người đều yêu con như vậy, làm sao có thể nhẫn tâm để cho con phải ở một mình trong bệnh viện được!" Diệu Tinh nói an ủi.

"Alice! Em rất thích cậu phải không?" Evan ở một bên hỏi em gái. Mặc dù tuổi của cậu còn nhỏ. Nhưng mà những chuyện của người lớn, cậu cũng không phải là hoàn toàn không hiểu. Lớn như vậy, sự quan tâm và chăm sóc của cậu đối với Evan, còn nhiều hơn ngay cả so với cha của cậu. Cho nên, cậu bé thật sự hi vọng cậu của mình sẽ được hạnh phúc, mà cậu lại thích đi Diệu Tinh như vậy... Nếu đi Diệu Tinh vẫn không tha thứ cho cậu, như vậy cậu cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ vui vẻ.

"Đĩ nhiên rồi!" Alice dùng sức gật đầu. "Trừ cha cùng Irvine, thì chỉ có cậu là hiểu rõ em nhất." Không đúng, cô bé lắc lư cái đầu nhỏ, cậu người đối với em tốt nhất." Cô bé nói xong liền ngược cái đầu nhỏ lên nhìn Diệu Tinh. "Dì, có phải là cậu đã chọc làm cho dì tức giận hay không?" Cô bé hỏi: "Con và anh trai sẽ giúp dì dạy dỗ cậu để cho dì hả giận. Dì không nên không để ý tới cậu như vậy, cậu sẽ không khỏe lại!"

"Hai đứa trẻ con như các con, từ lúc vào cửa cũng vẫn vậy luôn vậy quanh cậu của mình như vậy, các con không ai buồn để ý tới dì, dì sẽ tức giận đó!"

"Dì Diệu Tinh, thật sự cậu bị thương rất nghiêm trọng. Nghe mẹ nói, vết thương ở cái ót bị nhiễm trùng rồi. Vốn là trên người cậu vẫn còn có vết thương, nhưng sau đó cậu vẫn còn uống rượu. Nghe nói ngày đó cậu bị sốt cao đến mức hôn mê bất tỉnh, sau đó cậu cứ một mực gọi tên của dì, nhưng mà dì lại cũng không thấy đi đến!" Evan nói bổ sung.

Thêm dầu thêm mắm tự thuật lại câu chuyện một lần, sau đó liền quan sát rõ ràng phản ứng của Diệu Tinh. Thế nào mà người lớn đều không được tự nhiên như vậy. Toàn khẩu thị tâm phi, thích thì cứ thích chứ sao! Tại sao đều cứ muốn lừa gạt mình như vậy! Rõ ràng là quan tâm đến nhau, nhưng lại muốn làm bộ như không thêm để ý. Alice vẫn nhìn anh trai của mình. Hai đứa trẻ kia kia, đồng thời cùng nói một hơi thật dài.

Diệu Tinh đột nhiên có chút hiểu ra. Đây chính là nguyên nhân Tịch Mạt đột nhiên nhờ cô chăm sóc cho hai đứa con của mình. Lời khuyên của hai người, cô đều đã không nghe, cho nên hai đứa bé Tịch Mạt này, cũng sẽ không thể nào giải quyết vấn đề được. Diệu Tinh tức giận xem thường. Lương Tịch Mạt, tó mà không thiết kế giúp cho cậu một áo cưới siêu cấp khó coi thì không thể! Hai đứa bé này, rốt cuộc là di truyền từ người nào vậy? Còn nhỏ như vậy mà đã có nhiều mưu ma chước quỷ như thế. Diệu Tinh nhẹ nhàng xoa xoa lên đỉnh đầu Alice, Diệu Tinh liền nhẹ nhàng thờ dài một hơi. Trong phòng khách rộng rãi sáng ngời là thế, tuy nhiên nó vẫn làm cho cô cảm thấy hít thở không thông. "Chúng ta đi bên ngoài ngồi một chút đi!" Diệu Tinh dắt ngay cả hai đứa bé đi ra bên ngoài.

Ngoài cửa lớn, Tiêu Lăng Phong đã đợi đã lâu, rốt cục, anh đã nhìn thấy Diệu Tinh đi ra cửa. Trên mặt của cô vẫn mang theo nụ cười thân nhiên. Nhìn hai đứa bé ở bên cạnh, cô thỉnh thoảng khom lưng lau đi một chút những giọt mồ hôi hột của lũ trẻ, lại còn tỉ mỉ dỗ cho bọn chúng uống nước. Như thế này mới đúng là Diệu Tinh, mới là Diệu Tinh thiện lương và dịu dàng mà anh đã quen thuộc. Diệu Tinh chậm rãi lấy từ trong túi áo ra một cái hộp đã có chút cổ lỗ cũ kỹ, từ từ mở ra. Bên trong đó là một chiếc nhẫn đang lấp lạng nằm trong đó. Ngón tay anh nhẹ nhàng đưa nghịch qua ở phía trên. Diệu Tinh, chúng ta vẫn còn có cơ hội, đúng không?" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng ní non, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ôn nhu như vậy của Diệu Tinh, sự tin tưởng của anh chợt lại càng nhiều hơn một chút. Cái này có phải là nguyên nhân mà Tịch Mạt đã gọi anh tới đây hay không? Tịch Mạt đang ở đó muốn nói cho anh biết, thật ra thì... Diệu Tinh vẫn chính là Diệu Tinh của ngày trước...

Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên mặt pha lê của chiếc nhẫn trên ngón tay của mình. Diệu Tinh, anh yêu em! Cho nên, bất kể phải cố gắng nhiều đến như thế nào, anh cũng sẽ cố gắng vẫn hỏi.

Khi Tiêu Lăng Phong còn đang quẩn luyến nhìn Diệu Tinh không muốn rời, thì tiếng chuông của điện thoại di động của anh vang lên. Anh nhẹ nhàng hơi cau mày. "A lô!" Không nên nhin được phải bắt máy điện thoại, trong lòng anh đang mắng to, tốt nhất là chuyện anh muốn nói chính là chuyện quan trọng đi.

"Tôi là Liệt, bây giờ anh đang ở đâu?" Trong giọng nói của Lãnh Liệt có chút dị thường, nghe không rõ được tâm tình. Chẳng lẽ lại đã xảy ra chuyện gì đó rồi sao!

"Tôi đang ở bên ngoài. Xảy ra chuyện gì vậy?" Theo bản năng Tiêu Lăng Phong nắm chặt lấy tay lái hỏi lại: "Anh cứ ở công ty chờ tôi, tôi lập tức liền qua đó luôn!" Lúc này nhận được điện thoại của Lãnh Liệt như vậy, chẳng lẽ là chuyện mà anh muốn tôi, tôi lập tức liền qua đó luôn!" Lúc này nhận được điện thoại của Lãnh đi chuyện điều tra kia đã có tiến triển rồi sao? Đã tìm được mấy người kia rồi sao?

Thiên Tuấn.

Tiêu Lăng Phong từ trong thang máy lao ra vội vã đi vào phòng làm việc. Đã xảy ra chuyện gì?" Anh nhìn về mặt Lãnh Liệt lúc này mang đầy sự phức tạp hỏi. "Mấy người kia vẫn không tìm được sao?" Anh đã nói với Lãnh Liệt tìm kiếm mấy người năm đó đã đến bệnh viện. Tìm được bọn họ, Diệu Tinh mới có thể tiêu trừ được hiểu lầm căn bản nhất giữa hai người bọn họ. Nhưng mà..."Mấy người kia không tìm được sao?"

"Tìm được một người, nhưng mà... chuyện mà tôi muốn nói lại là một chuyện khác!"

"Chuyện gì thì anh cứ nói đi, thế nào lại dài dòng như vậy!" Tiêu Lăng Phong hầm hừ, nhưng trong lòng anh hiện tại cũng thật sự đã không được bình tĩnh nữa rồi. Anh cực kỳ sợ, tin tức mà Lãnh Liệt mang về lại chính là một tin tức xấu, phá hỏng... sức chịu đựng mà anh không cách nào chịu nổi.

"Đứa con của anh và Diệu Tinh, có thể... không bị chết!"

"..." Tiêu Lăng Phong đột nhiên ngẩng đầu lên. "Lãnh Liệt, anh đang nói gì vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Lãnh Liệt, anh hãy nói lại thêm một lần nữa đi..." Bởi vì bị khăn trương quá độ, nên đầu lưỡi của Tiêu Lăng Phong có chút co rút lại.

"Tôi nói, trận tai nạn xe cộ năm đó, có thể đứa nhỏ kia của hai người đã không bị chết!"

Àm... Đại não Tiêu Lăng Phong nổ âm lên một tiếng. Anh đứng đó thất thần, ngay cả phản ứng lại cũng không biết nên cần phải làm ra phản ứng gì. "Anh... điều mà anh nói là sự thật?"

"Hôm nay tôi đã tìm được người kia. Hần nói, năm đó đúng là Đường Nhã Đình đã thuê bọn họ đi đến bệnh viện. Sau đó Diệu Tinh ra khỏi được tai nạn xe cộ, đã sinh non, bọn họ liền đáp ứng yêu cầu của Đường Nhã Đình, trộm đi đứa nhỏ rồi mang ra ngoài, còn mua chuộc được cả bác sĩ..."

"Đứa bé kia đâu? Đứa trẻ kia bây giờ đang ở đâu?" Tiêu Lăng Phong kích động hỏi.

"Đang điều tra!" Lãnh Liệt vỗ vỗ lên vai Tiêu Lăng Phong. "Chỉ có điều... anh không nên ôm hy vọng quá lớn! Lăng Phong, dù sao đứa trẻ kia đã bị sinh non, lại bị lọt vào trong tay của một kẻ có chút bị phát rồ như vậy..."

Tiêu Lăng Phong hiểu ra gật đầu. Tôi biết, nhưng mà... Chỉ cần có một chút hy vọng, tôi cũng sẽ không chịu buông tha cho." Tiêu Lăng Phong âm thầm cầu nguyện, không nên để cho chuyện gì xảy ra đối với đứa trẻ, cho dù... có phải dùng cả tính mạng của tôi để đổi, tôi cũng nguyện ý...

Tiêu Lăng Phong từ từ chặt quả đấm, Đường Nhã Đình, mẹ đàn bà dê tiện này...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 262: Muốn cô sống không bằng chết

Tiêu Lăng Phong một đường cho xe chạy cực nhanh. Anh chăm chú nhìn chăm chăm ra phía trước. Thì ra là việc chia cách cùng với Diệu Tinh năm năm trước, không đơn thuần chỉ là những chuyện hiểu lầm kia mà thôi. Đường Nhã Đình, cô đúng là một người đàn bà lòng dạ độc ác, thậm chí ngay cả một đứa con nít cũng không chịu buông tha. Chẳng những cuộc sống của anh đã bị cô ta phá hủy mà thậm chí đến cả đứa con của anh cũng đã bị cô ta hại chết hài tử. Đường Nhã Đình, mẹ đàn bà lòng dạ ác độc này, tôi phải giết cô...

Rầm! Đường Nhã Đình vừa đi vào cửa nhà, vẫn còn chưa kịp đóng cửa lại, thì cửa phòng liền bị một cục đá văng ra rầm một tiếng. Cánh cửa bị một lực mạnh mẽ đánh bật trở lại đẩy Đường Nhã Đình ngã nhào ra trên mặt đất. Không có bất kỳ sự phòng bị nào, cả người Đường Nhã Đình liền bị té xuống sàn nhà lát nền gạch men sứ. Sự va chạm mạnh mẽ này làm cho cả người cô đau đớn.

"Người nào..." @MeBau*diendan@leequyddonn@ Đường Nhã Đình ngẩng đầu lên vừa định mắng to, nhưng khi nhìn thấy người vừa xông vào là Tiêu Lăng Phong, Đường Nhã Đình liền mở trừng hai mắt, xoa xoa chỗ bị ngã đau. "Lăng Phong, làm sao anh..." Lời nói của Đường Nhã Đình còn chưa kịp nói xong, Tiêu Lăng Phong đã néo chặt vào nơi cổ của cô.

Đôi con ngươi của Tiêu Lăng Phong đỏ lừ nhìn chăm chăm vào Đường Nhã Đình, trên tay anh nổi gân xanh. Chỉ cần anh nhẹ nhàng dùng lực thêm một chút, không thể nghi ngờ chắc chắn Đường Nhã Đình sẽ phải chết ngay.

"Ồ..." Đường Nhã Đình không cách nào thở nổi. Cô khó khăn nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Lăng Phong, die,n;da.nlze.qu,ydo/nm, mắt trợn trừng bắt lấy giây giụa. Tiêu Lăng Phong thô lỗ nắm lấy cổ của Đường Nhã Đình xách lên.

"Đứa con của tôi đang ở đâu?" Tiêu Lăng Phong cắn răng hỏi. Trên tay anh không ngừng dùng sức, Đường Nhã Đình mạnh mẽ giây giụa, tuy nhiên cũng không thấy có bất kỳ lực độ nào từ Tiêu Lăng Phong truyền đến. "Nói!" Anh cuồng nộ gầm gừ, Đường Nhã Đình bị dọa cho sợ đến mức nhắm chặt cả mắt lại. Cô há hốc mồm ra, gương mặt đỏ bừng bởi vì một thời gian dài hít thở không thông.

"Tôi hỏi lại cô, đứa con của tôi hiện đang ở đâu? Ở đâu?" Tiêu Lăng Phong đột nhiên buông tay ra. Đường Nhã Đình thuận thế ngã xuống trên mặt đất, nhưng cô cũng không kịp chỉnh sửa tư thế chột vệt của mình, cũng không kịp đứng dậy nữa, chỉ ngồi đó mà ho khan, tham lam hít thở. Mới vừa rồi, chính trong nháy mắt kia, cô thật sự đã cho rằng không thể nghi ngờ gì nữa mình hẳn là phải chết...

"Nói!" Tiêu Lăng Phong thô lỗ nắm lấy cái cằm của Đường Nhã Đình, lạnh giọng nói một câu. Anh nhìn ánh mắt của Đường Nhã Đình, tựa như là hận không thể giết chết được cô ta vậy. Lực đạo bóp của tay Tiêu Lăng Phong thực sự rất lớn, Đường Nhã Đình thật có chút lo lắng chỉ sợ cái cằm của mình sẽ bị Tiêu Lăng Phong bóp vỡ.

"Anh, khụ khụ khụ... Anh muốn em phải nói cái gì đây?" Đường Nhã Đình ho khan kịch liệt.

"Cô đừng có nghĩ ở đó mà diễn trò cho tôi xem nữa! Đường Nhã Đình, nếu như cô còn dám làm trò đùa bỡn với tôi, tôi đây sẽ để cho cô được diễn đủ!" Tiêu Lăng Phong thô lỗ túm lấy tóc của Đường Nhã Đình. Đường Nhã Đình bị bắt buộc phải ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong. Ánh mắt của anh

lạnh quá..."Hiện tại tôi hỏi lại cô, cô đã sai người trộm đi đưa con của tôi mang đi đâu rồi! Nói!" Tiêu Lăng Phong lạnh lùng khắc ra một chữ cuối cùng.

"Em không biết là anh đang nói về chuyện gì nữa!" Đường Nhã Đình cau mày nói.

"Cô nói lại lần nữa!" Tay của Tiêu Lăng Phong lại càng dùng sức thêm. Đường Nhã Đình gần như có thể nghe thấy tiếng sợi tóc của đứt rời ra. "Tôi hỏi lại cô một lần nữa, đứa con của tôi, nó - ở - đâu?"

"..." Đường Nhã Đình bị đau đến mức nước mắt trào ra đầy trong tròng mắt. Bàn tay luống cuống siết chặt lấy quần áo. Làm sao Tiêu Lăng Phong lại biết chuyện này, làm sao sẽ đột nhiên Tiêu Lăng Phong lại nhớ tới chuyện về đứa con của mình.

"Lăng Phong, anh đã quên rồi sao? Đứa nhỏ kia, đã sớm chết rồi... A!" Không đợi Đường Nhã Đình nói xong câu nói kia, một cái tát giòn giã vang dội nổ tung ở bên tai Đường Nhã Đình. Cô bị cái tát kia làm cho xoay nghiêng mặt đi. Đau rất quá... Nhưng cái đau ở trong lòng của cô còn đau hơn, vượt quá gấp vạn lần cái đau ở trên mặt cô.

"Đường Nhã Đình, một tát này là tôi đã nhẫn nhịn với cô rất nhiều năm qua!" Tiêu Lăng Phong cố gắng để cho giọng nói của anh nhẹ đi rất nhiều, nhưng cũng lạnh thấu xương. "Tôi hỏi cô một lần cuối cùng, đứa bé con của tôi, hiện đang ở đâu?" Anh cắn răng, dần giọng hỏi từng chữ một.

"Em làm sao mà biết được!" Đường Nhã Đình lớn tiếng gào thét. "Anh vừa vào đến cửa liền hỏi em những loại chuyện không sao giải thích được..." Đường Nhã Đình còn đang nói, Tiêu Lăng Phong đột nhiên dùng sức nắm lấy hai gò má của cô. Đường Nhã Đình cũng không thể phát ra được âm thanh nào nữa.

"Đường Nhã Đình, nếu như cô còn dám giả bộ hồ đồ với tôi nữa, hiện tại tôi sẽ cho cô xuống Địa ngục ngay!" Tiêu Lăng Phong giận dữ hầm hừ. Ngày ấy đứa con của anh đã không bị chết, nhưng bây giờ thì sao? Đứa bé đó hiện giờ sống có tốt hay không. Anh hiện tại khẩn cấp muốn biết điều này. Nếu như đáp án này được ghi ở trong lòng Đường Nhã Đình, thì có thể nói..., anh sẽ không chút do dự đưa tay vào trong lòng của phụ nữ ác độc này mà moi ra.

Gương mặt Đường Nhã Đình bị hung hăng nắm, cô không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể hoảng sợ nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Nói!" Tiêu Lăng Phong chậm rãi buông Đường Nhã Đình ra. Trên gương mặt trắng nõn của cô lưu lại dấu tay thật sâu. Tiêu Lăng Phong thật sự đã dùng một lực rất mạnh. Đường Nhã Đình xoa xoa gương mặt của mình.

"Anh muốn em nói gì đây?"

"Cô thật sự chưa thấy quan tài thì chưa đồ lệ, có phải hay không?" Tiêu Lăng Phong giận đến phát run. "Cô có muốn tôi nhắc nhở cô một chút không?" Anh nhìn chằm chằm vào Đường Nhã Đình đầy vẻ chật vật. "Năm năm trước, cô đã tìm người đến để luân phiên cưỡng gian Lisa, hại cô ấy tinh thần thất thường. Sau đó, cô lại thuê cùng một nhóm người đó lấy danh nghĩa của tôi, muốn phá hủy đứa con của Diệu Tinh. Diệu Tinh xảy ra tai nạn xe cộ, cô sai bọn chúng trộm đứa con đi, tuyên bố là đứa trẻ đã chết..."

Đường Nhã Đình tròn to hai mắt, ngay cả cô ta cũng đã sắp quên mất, vậy mà làm sao Tiêu Lăng Phong lại biết. Chuyện xảy ra đã qua lâu như vậy rồi... Đường Nhã Đình hoảng sợ co dúm cả thân thể lại. "Bây giờ cô chọn sẽ tự mình nói, hay là chờ tôi báo cảnh sát, nhờ cảnh sát tới để hỏi cô. Tôi cho chính cô tự lựa chọn!"

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ, ngay cả tiếng nuốt nước miếng của mình Đường Nhã Đình cũng có thể nghe thấy được! "Tôi.. tôi không biết!"

"A!" Đường Nhã Đình đang nói, Tiêu Lăng Phong đột nhiên nhắc Đường Nhã Đình lên, túm đến trên ban công, chẳng qua là qua trong giây lát, thân thể của Đường Nhã Đình liền bị ném treo ở trên ban công, bên ngoài lan can một nửa ngai. "Lăng Phong, anh... anh đang làm gì vậy?" Đường Nhã Đình hoảng sợ kêu to.

"Đường Nhã Đình, rốt cuộc là cô có chịu nói hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi, "Nếu như mà cô còn dám nói nhảm, hiện tại tôi liền thả tay ra. Cô không sợ chết thì không cần gấp gáp. Nhưng mà cô phải biết, nếu như bây giờ cô chết, thì vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ thấy được những đứa con của cô nữa đâu..."

Giọng nói của Tiêu Lăng Phong trong trẻo lạnh lùng làm cho toàn thân Đường Nhã Đình run lên.

"Em, Tiêu Lăng Phong, anh kéo em trở về đi! Em, em, em sợ!" Đường Nhã Đình bị dọa cho sợ đến chảy ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 262-2: Muốn cô sống không bằng chết 2

"Cái này thì có quan hệ gì đến tôi kia chứ?" Tiêu Lăng Phong buồn cười. "Rốt cuộc thì cô có nói hay không?" Tiêu Lăng Phong đã bị mất đi sự kiên nhẫn, rống to lên một câu. Đường Nhã Đình bị dọa cho sợ đến phát run, nhưng mà cô cũng biết, chuyện này cô không thể thừa nhận, nếu như thật sự

nhận, như vậy cô... hẳn là sẽ phải chết không thể nghi ngờ gì nữa...

"Nói!" Tiêu Lăng Phong đột nhiên buông tay. Thân thể của Đường Nhã Đình bị hạ xuống vài phần.

"A..." Đường Nhã Đình kêu to một tiếng xé họng. Sau đó Tiêu Lăng Phong kéo lại quần áo của Đường Nhã Đình: "Có phải là cô cảm thấy tôi thật sự không dám buông tay hay không?" Tiêu Lăng Phong hỏi. `di@en*dyan(lee^qu.donnn)`, "Tôi đang hỏi cô một lần cuối cùng, cô có nói hay không?"

"Em nói, em nói!" Đường Nhã Đình bị dọa cho sợ đến khóc lên thành tiếng. "Anh kéo em vào bên trong đi, có được không?" Đường Nhã Đình nói cầu xin. Tiêu Lăng Phong dùng sức liền kéo Đường Nhã Đình trở lại. Sau đó để cho cô ta chặt vật ngã ra trên mặt đất.

Ô ô... Đường Nhã Đình vừa run rẩy, vừa khóc. Vừa rồi thật là nguy hiểm, thực sự chỉ thiếu chút xíu nữa...

"Hiện tại, nói!" Tiêu Lăng Phong quát lên, bất kể thân thể Đường Nhã Đình đang run rẩy đến mức như thế nào.

"Lăng Phong, xin hãy tin tưởng em. Em thật sự không biết!" Đường Nhã Đình khóc. "A!" Đường Nhã Đình lại bị Tiêu Lăng Phong kéo lên một lần nữa. Nhưng mà cô đã không còn sức lực để phản kháng lại!

"Đường Nhã Đình, hiện tại tôi khách khí hỏi lại cô một lần nữa. Tốt nhất là cô nên thức thòi một chút. "Hay là... Cô cũng muốn thử một chút, xem mùi vị bị luân phiên cường gian như thế nào?"

Người Đường Nhã Đình cứng đờ, cô nhìn Tiêu Lăng Phong vẻ không dám tin. Anh lại dám nói ra lời như vậy sao? "Lăng... Lăng Phong?" Đường Nhã Đình gần như cho là mình đã nghe lầm rồi. "Anh... làm sao anh lại có thể nói ra những lời như vậy!" Nhưng giọt nước mắt tuyệt vọng của Đường Nhã Đình trào lên lăn ra ngoài. "Bất kể là như thế nào thì em cũng là người anh yêu mà..."

"Đã từng yêu..." Tiêu Lăng Phong cười lên khanh khách. "Không nên nói với tôi mấy chữ kia nữa! Đường Nhã Đình, `diễn☆đoànlé☆q●ủyđ●ôn` cô không xứng với nó. Cô có biết không! Việc mà đời này tôi hối hận nhất chính là việc tôi đã yêu cô!"

"..."

"Bởi vì chút tình nghĩa thời quá khứ, cho nên, tôi mới lần lượt bỏ qua cho cô. Nhưng mà lần này... Đường Nhã Đình, tốt nhất là cô hãy ngoan ngoãn nói thật cho tôi! Bằng không... Tôi sẽ làm cho cô chết không có chỗ chôn..."

Đường Nhã Đình run rẩy kịch liệt.

"Còn phải để tôi hỏi cô một lần nữa hay sao?"

"Lăng Phong! Thật sự là em không biết!" Đường Nhã Đình khóc thút thít. "Em chỉ nói với bọn chúng là lên mạng con của anh đi, em thật sự không biết bây giờ đứa bé đang ở đâu!" Đường Nhã Đình bật khóc ô ô. Thật ra thì điều kiện ban đầu của cô là, trực tiếp vứt bỏ đứa trẻ kia đi. Đêm đó mưa lớn như vậy. Vừa mới bị sinh non, cho nên, nhất định đứa bé kia hiện tại đã không còn ở trên cõi đời này nữa! Nhưng mà... cô không thể nói điều này ra được! Nếu như Tiêu Lăng Phong mà biết đứa bé không còn nữa, thì nhất định sẽ giết cô ngay lập tức.

"Cô không biết?" Tiêu Lăng Phong hí hóp đôi con ngươi đã đỏ rực kia lại đẩy về nguy hiểm.

"Em thề với trời!"

"Nếu như lời thề hữu dụng, Đường Nhã Đình, cô đã sớm chết tới tám trăm lần rồi!" Nhắc chiếc cảm của Đường Nhã Đình lên, Tiêu Lăng Phong cười lạnh.

"Vậy đổi lại, tôi hỏi sang một vấn đề khác, mấy người kia là người ở nơi nào, phải làm sao để tìm được bọn chúng?"

Đường Nhã Đình lắc đầu vẻ đầy bất lực: "Lăng Phong, chuyện đã xảy ra từ lâu như vậy, em thật sự không biết được!" Cô khóc thút thít. "Em đã biết là mình sai lầm rồi! Lăng Phong, cầu xin anh, không nên đối xử với em như vậy!"

"Đối xử với cô như thế nào kia chứ?" Tiêu Lăng Phong cười lạnh hỏi. "Đường Nhã Đình, tại sao cô lại có thể ác độc như vậy? Tại sao cô vẫn còn có thể sống tới ngày hôm nay? Tại sao cô là một con người hư hỏng như vậy, mà vẫn còn có thể sinh ra hai đứa bé! Cô nói đi... có phải là ông trời không có mắt hay không?"

"..."

"Tôi thật sự cảm thấy thương hại cho hai đứa bé tiểu Na và Tiểu Triết kia! Đường Nhã Đình, có một người mẹ giống như cô, thực sự là sự sỉ nhục cả đời của bọn chúng. Nếu như chúng biết, cô là một người phụ nữ như thế nào, nhất định chúng sẽ không muốn thừa nhận cô chính là mẹ của bọn chúng!" Tiêu Lăng Phong nói xong, cười ha ha thành tiếng. "Hoặc giả... Ông trời muốn ban cho cô, chính là vì muốn xem các người sẽ phải cứng rắn bị chia lìa nhau. Nhã Đình... Cô có thể tưởng tượng đến sự thống khổ như vậy hay không..." Giọng nói của Tiêu Lăng Phong rất nhẹ, rất nhẹ nhưng cực kỳ tàn nhẫn...

"Tiêu Lăng Phong, anh không phải là người..." Giọng nói của Đường Nhã Đình lay động. Tại sao Tiêu Lăng Phong lại có thể nói như vậy.

"Cô không thể chịu đựng được phải chia xa đối với những đứa con của mình, vậy thì khi cô sai người trộm đi đứa con của tôi, cô cũng không hề nghĩ tới báo ứng hay sao?" Hừ..."Quá khứ, cũng bởi vì là tôi đã quá nương nhẹ với cô rồi, cho nên cô mới có thể nghĩ muốn làm ra nhiều chuyện như vậy! Đường

Nhã Đình, cô cứ ở đó mà ngoan ngoãn chờ hóa đơn thanh toán cho những hành vi của mình đi!" Anh khẽ cười. "Đường Nhã Đình lần này đến lượt tôi nói, tôi sẽ làm cho cô phải hối hận với hết thảy những gì mà cô đã làm! Hiện tại tôi vẫn đang đi tìm đứa con của tôi. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tính chung nợ mới cùng với nợ cũ một lượt. Tốt nhất là cô hãy cầu nguyện để cho đứa con của tôi không bị làm sao, như vậy tôi cũng còn có thể nể mặt Hạ Cẩm Trinh mà nghĩ muốn cho cô một cái chết toàn thây. Còn nếu như đứa con của tôi mà chết... Đường Nhã Đình, tôi đây sẽ làm cho cô sống không bằng chết...

Sống không bằng chết... Đường Nhã Đình bị dọa cho sợ đến mức nằm xụi lơ ở trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 263: Tiêu Lăng Phong, anh coi tôi là cái gì

Điều tra liên tục mấy ngày cũng không tiến triển được chút nào. Lật ngược cả thành phố T lên, nhưng mà cũng không thể tìm được mấy người phải tìm kia. Mà người duy nhất tìm được, thì lại cũng không biết chuyện gì cả. Hiện tại đầu mối duy nhất chính là, lúc ban đầu bọn họ đã thương lượng với nhau là vứt đứa bé này xuống bờ sông. Bởi vì trời mưa rơi như vậy, ắt là nước sẽ phải dâng lên cao, đứa bé này sẽ bị nước cuốn trôi đi... Còn chuyện kể tiếp thì sẽ phải nghe theo mệnh trời.

Liên tục mấy ngày liền không ngủ không nghỉ, cả người Tiêu Lăng Phong thoát nhìn cũng phá lệ tiêu tụy. Vết thương cũ chưa lành lại tăng thêm. Liên tục mấy ngày trôi qua cả người anh đã gầy đi một vòng, ngay cả cái cằm cũng trở nên nhọn.

Lần nữa không có tiến triển, @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong cũng phiền não. "Súc sinh!" Tiêu Lăng Phong giận đến mức một quyền đánh vào trên mặt thủy tinh thượng. Thủy tinh từ từ xuất hiện tiếng rạn nứt vỡ ra, sau đó tay của anh túa ra tia máu... Bảo bảo, con nhất định không được xảy ra chuyện, rất nhanh ba ba sẽ tới tìm con, sẽ yêu thương con thật tốt, sẽ yêu thương mẹ con thật tốt! Người một nhà chúng ta sẽ không bao giờ còn phải chia cách nhau nữa.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, đang lúc bận bịu thì đã đến buổi hôn lễ của Tịch Mạt. Hôn lễ được cử hành ở trong vườn hoa của nhà họ Tiêu. Khách tới tham gia hôn lễ là người trọng yếu trong giới chính trị cho đến tinh anh trong giới thương mại. Trong vườn hoa nhà họ Tiêu có vẻ phá lệ nào nhiệt.

Tiêu Lăng Phong bận rộn tiếp đón tân khách, nhưng ánh mắt cũng không lúc nào ngừng tìm kiếm ở trong đám người. Anh biết nhất định Diệu Tinh sẽ tới. Chỉ có điều là anh không ngờ rằng, cả Carlos cũng tới đây. Nụ cười của anh từ từ cứng ngắc lại, cho đến lúc sau cũng không thể nào cười nổi nữa.

Diệu Tinh mặc trên người một bộ lễ phục màu đen tuyền. Nhìn qua, thấy cô cực kỳ lạnh lùng, Rõ ràng là Diệu Tinh đang ở một nơi không xa, nhưng mà... Tại sao anh lại cảm thấy có khoảng cách mãnh liệt đến như thế. Mấy lần, anh muốn mở miệng gọi Diệu Tinh, nhưng mà cổ họng hình như là bị ngăn chặn lại vậy, không phát ra nổi ra tiếng nữa. Chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Diệu Tinh khoát tay Carlos đi vào. Bọn họ hàn huyên cùng tân khách, anh thật sự rất đáng buồn. Hiện tại, tất cả mọi người đều gọi Diệu Tinh là tiểu thư Laura, tất cả mọi người đều cho là, cô và Carlos là một đôi. Không có ai nhớ, năm năm trước, Tiêu Lăng Phong đã từng có một người phụ nữ có tên gọi là Trinh Diệu Tinh. Cũng không có ai còn nhớ bộ dạng giống như đã bị mất trí nhớ, của toàn bộ mọi người trong gia đình Trinh Diệu Tinh vậy...

Tiêu Lăng Phong nắm thật chặt quả đấm, ngón tay dùng sức đâm sâu vào trong lòng lòng bàn tay, để lại một dấu vết thật sâu ở lòng bàn tay, nhưng lại không cảm giác được sự đau đớn...

Hôn lễ bắt đầu, thế nhưng ánh mắt của Tiêu Lăng Phong vẫn luôn nhìn Diệu Tinh, mà ánh mắt của Diệu Tinh cho tới bây giờ thỉnh thoảng cũng rời đi chỗ khác, không có ở trên người Carlos. Việc này có phải là ứng nửa đầu của câu nói, anh yêu cô nhưng cô lại thương người khác, hay không vậy! Tiêu Lăng Phong cười khổ sở, chẳng qua là, cũng chỉ có anh yêu người ta! Từ khi nào vậy, lúc trước anh và Diệu Tinh còn đang sống trong tình cảm với nhau, thế nhưng anh đã biến thành người ngoài cuộc, tựa như hết thảy hết thảy đều không có quan hệ gì đối với anh vậy...

Diệu Tinh đang ngồi yên lặng, nhẹ nhàng uống rượu. Cô lại muốn che giấu tâm tình của mình, không muốn để cho Carlos nhìn ra sự khác lạ của mình. Cô không sao không chế được ánh mắt của mình, luôn luôn là trong lúc lơ đãng cô lại nghiêng mắt nhìn đến phương hướng của Tiêu Lăng Phong. Sắc mặt của anh rất kém cỏi...

Lời nói lúc trước của Evan lúc này lại hiện lên văng vẳng rõ ràng ở bên tai của cô. Có lẽ, mình đã làm những việc có chút không hợp với tình người. Vô luận như thế nào, anh cũng đã vì cô nên mới bị thương, nhưng mà cô, ngay cả việc đến thăm anh một chút thôi, cô cũng không muốn.

Diệu Tinh lắc lắc đầu, nghĩ muốn gạt bỏ những loại ý nghĩ ngổn ngang kia đi, nhưng mà trong đầu cô lại càng ngày càng rối loạn hơn. Diệu Tinh ăn đơn giản một chút đồ vật, sau đó liền mượn cớ đi rồi đi. Cô vốn dĩ là bạn tốt tới tham dự hôn lễ, mặc dù đã muộn năm năm, nhưng mà, cuối cùng Tịch Mạt vẫn còn tìm thấy được hạnh phúc

Như vậy, không phải là cô cũng cảm thấy cao hứng hay sao? Tại sao ngược lại, hiện tại trong lòng cô có gì đó là lạ, hình như là khó chịu đến mức không thể hít thở nổi nữa vậy. Diệu Tinh đi tới bên ngoài vườn hoa. Cô đi đến một nơi mà tân khách không thể nhìn thấy được, thì dừng bước lại, tựa người vào trên vách tường, mặt mũi nhắm mắt lại...

Mệt quá... Trong lòng cô, cảm giác thật là kỳ quái, cô không biết mình sẽ phải hình dung tâm tình của mình như thế nào cho đúng. Chẳng qua là... cô

cảm thấy, có một đạo ánh mắt vẫn đang đuổi theo cô, cứ như vậy nhìn chăm chú, làm cho cô ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn. Cô nghĩ có lẽ là mình cần phải chạy ra khỏi nơi này nhanh lên một chút vậy, tựa như nếu cô còn tiếp tục lưu lại nơi này, nhất định sẽ có chuyện xảy ra vậy!

Trình Diệu Tinh, mày đang suy nghĩ lung tung những thứ gì vậy, không nên tự mình hù dọa mình. Dù sao nghiệp vụ bên này kết thúc, mày cũng nên trở lại Barcelona, hoặc là... Cũng nên đi thăm ba mẹ đã già rồi một chút! Mày đã rời đi quá lâu, trở về thành phố T, cũng đã quá lâu...

Chống tay vào đầu, Diệu Tinh thở dài một hơi thật sâu. Diệu Tinh, mày đã quá mệt mỏi rồi, mày cũng nên nghỉ ngơi, nên nghỉ ngơi...

Trong đám người đã không nhìn thấy bóng dáng Diệu Tinh của Diệu Tinh đâu nữa. Tiêu Lăng Phong liền bỏ lại tân khách đi ra ngoài. Dựa vào trực giác, anh trực tiếp đi về hướng của hậu viện. Quả nhiên, Diệu Tinh đang đứng ở đó, cái ót của cô dựa vào vách tường, cặp mắt hơi nhắm lại. Hình như là cô đang cực kỳ mệt mỏi rồi. Tiêu Lăng Phong đứng ở phía xa xa, đã bao nhiêu lâu rồi anh vẫn chưa từng thấy bộ dáng Diệu Tinh an tĩnh như thế! Anh không sao không chế được, từ từ tiến lên phía trước.

Nghe thấy tiếng bước chân, Diệu Tinh cũng không hề mở mắt ra. "Làm sao anh tìm được tới nơi này. Em chỉ nghĩ muốn ở đây yên tĩnh một mình một hồi thôi mà! Anh cũng biết, em là người không thích náo nhiệt..." Giọng nói của Diệu Tinh nhẹ nhàng mang theo một chút mềm mại khi giải thích. "Em muốn đi ra ngoài đi một chút, ở chỗ này mệt quá. Carlos..." Diệu Tinh đang nói, đột nhiên ý thức được có điều gì đó không đúng. Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, một khắc kia, cô ngượng lại rất tinh táo.

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh. Cô nói muốn đi ra ngoài một chút, cô muốn đi đâu vậy? Có phải cô lại muốn chạy trốn hay không? Lần này, cô lại muốn đi bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 263-2: Tiêu Lăng Phong, anh coi tôi là cái gì 2

"Làm sao anh..." Diệu Tinh hỏi một câu nhưng vội dừng lại. "Úm... Tôi quên mất, đây là nhà họ Tiêu của anh, tôi không nên hỏi anh tại sao lại ở nơi này mới đúng. Tiêu thiếu gia. Xin chúc mừng!" Diệu Tinh cười về đây xa cách.

"Chúng ta nhất định cứ phải xa lạ như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong tiến lên. "Diệu Tinh, anh... em... có khỏe không?" Tiêu Lăng Phong cẩn thận đi đến gần. Anh thật sự rất muốn phải nói cho Diệu Tinh biết, có lẽ là con của chúng ta... vẫn còn sống, nhưng mà, bởi vì biết đâu... Cho nên anh không dám mở miệng nói gì, đợi đến khi thật sự tìm được đứa nhỏ đã, anh mới nói ra với cô. Lúc ấy, nhất định là Diệu Tinh sẽ rất vui về... Nhưng chỉ có điều là... Hiện tại hết thấy đều vẫn chưa thể biết được, ngộ nhờ đứa nhỏ đã xảy ra chuyện gì đó, tỷ lệ hi vọng chuyển qua thành tuyệt vọng như vậy thực là tàn nhẫn.

"Rốt cuộc anh ở đây muốn nói điều gì vậy?" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh cũng không cau mày. Bộ dạng muốn nói lại thôi kia của Tiêu Lăng Phong, làm cho cô cảm thấy rất khó chịu. Tiêu Lăng Phong vẫn luôn là một người rất dứt khoát trong nhận thức, hôm nay như vậy là thế nào nhỉ?

"Anh muốn nói đến điều gì, em cũng biết mà, không phải sao?" Tiêu Lăng Phong than thở. Ở trong cơn giận từ xa của Diệu Tinh anh đã kịp dừng lại ở một khoảng cách. Giống như Diệu Tinh, anh cũng tựa người vào trên vách tường, giống như vách tường có một luồng khí lạnh như băng, để anh có thể cảm giác được nhiệt độ của Diệu Tinh vậy. Tiêu Lăng Phong nghiêng mặt sang nhìn Diệu Tinh. Cô chỉ trang điểm nhàn nhạt, nhìn tinh xảo, xinh đẹp. Nhưng chỉ có điều là... Cũng không phải để dành cho anh...

Ánh mắt Diệu của Tinh nhàn nhạt nhìn về phía trước, giống như ánh mắt của Tiêu Lăng Phong cũng không hề mang cho cô điều gì thoải mái.

Diệu Tinh, diễn đàn lễ quý đôn ở nhìn xa tới như vậy, em đã có thể thân nhiên đối mặt được với ánh mắt của anh rồi sao? Lần này nhìn thấy anh, Diệu Tinh cũng không có ra vẻ nghiêm túc hay là không thoải mái cái gì! Có phải là thật sự giống như Tịch Mạt đã nói hay không, đến ngay cả việc ngày càng oán hận anh, em cũng không muốn nghĩ đến nữa rồi.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng gọi lên một tiếng. "Có phải là em đang có tâm sự hay không?" Anh hỏi, mà hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình! Thật vất vả lắm anh mới có thể có một cơ hội như thế này, thế nhưng mà, khi nói ra được thành lời thì cũng là lúc anh lại nói ra những lời của một chuyện không đâu vào đâu. Nhẹ nhàng nhìn sang Diệu Tinh đang ngoáy ở bên cạnh, trong vườn hoa ở cách đó không xa, truyền đến tiếng hoan hô. Rõ ràng là không nhìn thấy, diễn đàn lễ quý đôn nhưng mà Diệu Tinh, em vẫn còn đang thờ người ra lắng nghe như vậy.

"Thật tốt!" Vô ý thức khắc ra hai chữ, Diệu Tinh khẽ cười lên một tiếng, ngay cả chính cô cũng nhận thấy được nụ cười của mình. Mà Tiêu Lăng Phong cũng bởi vì nụ cười này của cô mà kinh ngạc đến ngây người. Không biết đã có bao lâu rồi anh không nhìn thấy nụ cười của Diệu Tinh, anh cũng đã cho là mình cũng sẽ không nhìn thấy nụ cười của cô nữa rồi.

"Diệu Tinh. Vốn là, chúng ta cũng nên có một buổi hôn lễ lãng mạn như thế này..." Tiêu Lăng Phong nói ra một câu nghe đầy tiếc hận, nhưng mà lại có vài ba chuyện đã liên tiếp phát sinh, cho nên chuyện này đã bị gác lại, sau đó... Mà một lần gác lại chính là mất năm năm. Hôm nay rốt cục anh lại nhìn thấy Diệu Tinh rồi. Nhưng mà... Anh đã không thể xác định được liệu Diệu Tinh còn nguyện ý muốn gả cho anh nữa hay không!

"Chúng ta?" Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong. "Ý anh muốn nói, 'chúng ta' ở đây là chỉ Đường Nhã Đình phải không?" Diệu Tinh cười. "Thật ra thì, nếu

như anh thật sự yêu cô ta, thì cũng không nên quan tâm..."

"Anh không thương cô ta!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng nói. "Tại sao chung quy em lại cứ ưa thích nói như vậy chứ? Em biết rõ, người anh yêu chính là em mà! Em biết rất rõ ràng, anh nói từ "chúng ta" ở đây, là muốn chỉ em và anh!"

"Yêu tôi, nhưng lại không muốn tin tưởng ở tôi!" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng. "Thật ra thì, suy nghĩ một chút, chuyện này cũng không thể trách anh được. Ngày đó chính là đối diện với một chứng cứ có tính chất vững chắc như vậy, chính bản thân tôi cũng đã bắt đầu không tin ở chính mình nữa rồi!" Diệu Tinh than nhẹ, "Ngay cả tôi cũng vậy, cũng có một chút hoài nghi về thân phận của đứa bé này!"

"Không phải như vậy!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu, "Diệu Tinh, em không nên nói như vậy. Việc này cũng là do lỗi của anh. Đứng thế, anh không có tư cách để nói yêu em, ngay cả chút tin nhiệm lúc đầu cũng không thể cho em được..." Diệu Tinh. Người có lỗi chính là anh, cho nên, anh xin em không nên như vậy nữa có được không?" Tiêu Lăng Phong đi tới bên người Diệu Tinh. "Anh biết anh đã làm tổn thương em quá sâu, hiện tại anh cũng đang cố gắng để bồi bổ lại! Em có thể trách anh, hận anh, nhưng mà, anh không muốn em hoài nghi tình yêu của anh đối với em! Em cũng không nên tự làm khó mình..."

"Nếu như là năm năm trước, Tiêu Lăng Phong. Khi nghe những lời này, nhất định là tôi sẽ nhảy dựng lên. Nhưng mà bây giờ, chúng ta cũng đã trưởng thành rồi, đã chín chắn rồi. Cho nên..."

"Cho nên nghe những lời này, liền cảm thấy không có cảm giác gì nữa rồi hả?" Tiêu Lăng Phong cắt đứt ngang lời Diệu Tinh đang nói..., "Cho nên em cảm thấy, những lời nói này của anh là khẩu thị tâm phi (*)." Tiêu Lăng Phong kêu lên đầy kích động. "Diệu Tinh, em đang ở đây muốn trừng phạt anh có phải không?"

(*) Khẩu thị tâm phi: Câu thành ngữ chỉ sự đối trá. Ý muốn chỉ một người nói ngoài miệng nói là phải, nhưng trong lòng nghĩ là trái.

"Anh đã nghĩ quá nhiều rồi! Chẳng qua là tôi cảm thấy, chuyện của quá khứ thì cũng đã trôi qua rồi, tại sao còn phải nhắc tới làm gì, cần gì phải vạch trần vết sẹo lẫn nhau như vậy." Diệu Tinh nhẹ nhàng cách rời ra một chút, kéo giãn ra khoảng cách giữa hai người ra.

"Em thật sự đã quên mất rồi sao?" Tiêu Lăng Phong lại tiến lên thêm một bước, quây Diệu Tinh lại ở giữa thân thể của mình và vách tường.

"Diệu Tinh, anh không thể nào quên được. Chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều như vậy. Chúng ta có thể không cần thiết phải không chút đếm xỉa gì đến nhau như vậy có được không? Cho nên, phần tình cảm này, làm sao nói quên là có thể quên được đây!" Anh nắm tay của Diệu Tinh áp vào lồng ngực của mình. "Diệu Tinh, mặc dù em đã bỏ đi nhiều năm như vậy, nhưng mà... Anh chưa bao giờ có một ngày nào dừng lại việc nhớ đến em, thời gian mỗi ngày lại nhiều thêm một ngày, nơi này đã khắc sâu một phần dấu vết, hiện tại nó đã tan ra vào trong máu thịt của anh! Diệu Tinh, em đã trở thành hết thảy của em. Anh không thể không có em..."

"Nhưng mà trong quá khứ nhiều năm như vậy, bên cạnh anh cũng hề không có tôi mà, chẳng phải là anh vẫn sống rất tốt đó thôi! Tiêu Lăng Phong, anh hãy tỉnh táo lại một chút đi! Trên cái thế giới này, căn bản cũng không có người nào không thể rời bỏ người nào. Tựa như, ban đầu, tôi đã từng cho là tôi không thể không có Mộ Thần. Nhưng mà khi anh ấy chết đi rồi, thì tôi vẫn còn sống như cũ! Rồi sau nữa, tôi lại cho là anh là tất cả của tôi, thế nhưng mà hai chúng ta vẫn cứ tách nhau ra, tôi cũng vẫn sống rất tốt như cũ qua, hơn nữa, còn phong quang vô hạn..."

"Làm sao em biết được là anh đã sống rất tốt kia chứ!" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Mỗi ngày trôi qua anh đều luôn mong ngóng về tin tức của em Diệu Tinh, đi tìm em chính là động lực là cuộc sống của anh. Anh biết, em cũng đã phải trải qua cuộc sống cũng không tốt, cho nên..."

"Anh nói rất hay, giống như là anh hiểu tôi rất rõ vậy!" Diệu Tinh cười gạt cánh tay của Tiêu Lăng Phong ra: "Có lẽ là trong quá khứ, đúng như lời mà anh đã nói, tôi đã phải trải qua cuộc sống không được tốt lắm, nhưng mà, cuộc sống như thế tôi lại cảm thấy rất thỏa mãn!"

"Hận anh như vậy thật sự đã làm cho em cảm thấy rất vui về hay sao?" Tiêu Lăng Phong đang cầm lấy khuôn mặt của Diệu Tinh: "Diệu Tinh, hận một người, thật vô cùng khổ cực, cứ yên tâm buông tay với mỗi hận ấy có được hay không?"

"Nhưng mà... năm năm đã trôi qua rồi, tôi chính là dựa vào mỗi hận thù kia thì mới chống đỡ qua ngày được, nó cũng là sinh mạng của tôi!" Diệu Tinh không đẩy Tiêu Lăng Phong ra nữa, thế nhưng mà thái độ của cô lại cực kỳ nghiêm túc.

"Vậy em, đến ngay cả một chút tình cảm yêu đương đối với anh, em cũng không hề có hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi lại: "Diệu Tinh, cho dù chỉ có một chút thôi cũng tốt, cho dù em chỉ có một phần trăm tình yêu đối với anh thôi, vậy thì anh cũng sẽ có dũng khí cùng sức mạnh để bổ khuyết cho chín mươi chín phần trăm còn thừa lại kia."

Trái tim của Diệu Tinh khẽ run lên một cái bởi vì nghe thấy những lời nói kia của Tiêu Lăng Phong. Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong. Rõ ràng là một gương mặt rất quen thuộc, nhưng mà bây giờ xem ra lại cảm thấy đặc biệt xa lạ, rõ ràng là một câu nói rất động lòng người, nhưng mà... bây giờ nghe, lại cảm thấy cũng không có gì hết.

"Diệu Tinh, anh yêu em! Cho nên, em hãy cho anh một cơ hội có được không?" Anh nhẹ nhàng ôm lấy Diệu Tinh. Hơi thở của anh tỏa ra thơm mát. "Anh không cầu mong điều gì xa xôi, không cầu mong hiện tại em liền tha thứ cho anh! Anh chỉ mong muốn em hãy cho anh một cơ hội, em đừng rời đi, không nên rời đi khỏi nơi này!"

Giọng nói của Tiêu Lăng Phong thật thấp mang theo một chút khàn khàn. "Cho anh một cơ hội nhé, có được hay không? Diệu Tinh, anh thật sự rất yêu em, thật sự rất yêu..." Tiêu Lăng Phong nói xong, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên trán Diệu Tinh. Vốn dĩ anh cũng chỉ là muốn như vậy mà thôi, thế nhưng, khi đã được một lần ôm lấy Diệu Tinh, thì anh thật sự có chút không thể khống chế được mình nữa. Anh không thể nào khống chế mình chỉ trong một nụ hôn môi đối với Diệu Tinh. Anh ôm thật chặt lấy cô, giống như sợ Diệu Tinh lại sẽ biến mất đi một lần nữa vậy. Nếu như có thể, anh hi vọng biết

bao nhiêu, thời gian cứ dừng lại như thế này mãi...

Sự ấm áp hòa lẫn với cái lạnh như băng, còn mang theo một chút hương thơm của rượu nho... Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn Diệu Tinh, dần dần càng ngày càng sâu hơn, gần như là tham lam để hôn, cố gắng tìm kiếm ở bên trong một mảnh đen nhánh kia tìm tòi lại cảm giác lúc ban đầu đã bị mất đi...

Diệu Tinh nhẹ nhàng cau mày. Cánh môi của cô bị Tiêu Lăng Phong gặm vò có chút đau. Cô đã thành thói quen với sự dịu dàng của Carlos, một nụ hôn bá đạo với lực độ như vậy, đã khiến cho cô cảm thấy khó chịu... Trái tim của Diệu Tinh chợt run lên. Đang lúc bị Tiêu Lăng Phong ôm như vậy, Diệu Tinh thế nhưng chợt nghĩ đến Carlos. Nói cách khác... Cô đang phản bội lại Carlos, đã chơi trò mập mờ cùng với người khác...

Bàn tay của Tiêu Lăng Phong cẩn thận từ từ dao động trên người của Diệu Tinh, từ từ nắm chặt lấy quần áo của cô. Diệu Tinh cau mày. Tiêu Lăng Phong, anh coi tôi là loại người nào vậy?... Có một cảm giác lúc này chợt xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264: Nếu như anh trả lại con cho em thì sao

Editor: Mẹ Bầu

Gần như là đắm chìm ở trong phần cảm giác tốt đẹp đó, Tiêu Lăng Phong chính là không cách nào tự kiềm chế được mình. Anh ngậm lấy cánh môi của Diệu Tinh, nhẹ nhàng mài cạo, nhưng rồi từ từ, thân thể của anh cứng đờ. Tiêu Lăng Phong mở mắt ra, Diệu Tinh đang lạnh lùng đứng đó, giống như... hết thảy những chuyện vừa rồi dường như không có chút liên quan nào với cô vậy.

Về mặt của cô lúc này như thế nào? Giấu cợt ư? Thì ra là, thật sự cảm giác rất tốt đẹp như thế lại chỉ có từ một mình anh mà thôi. Còn Diệu Tinh, ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không hề có, mà anh... thật không ngờ lại động tình...

"Diệu Tinh?" Tiêu Lăng Phong khẽ gọi về bị thương. "Coi như em không muốn đáp lại đối với anh, @MeBau*diendan@leequyddonn@ ngay cả một chút cự tuyệt mà em cũng không muốn hay sao?" Giọng nói của anh có chút lay động, không biết là bởi vì hơi thở không yên, hay là... bởi vì anh đau lòng. Hơi thở của anh phả ra ở

trên mặt Diệu Tinh, cô không kịp tránh né.

"Nếu như đây chính là thứ mà anh muốn! Nếu như anh đã có được thứ anh muốn rồi, mà anh cũng không muốn tiếp tục dây dưa nữa, vậy tôi..."

"Trình Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong rống to, đây là lần đầu tiên anh nổi giận kể từ khi hai người gặp lại tới nay. Anh đã từng, coi như cô có nói ra những lời nói khó nghe hơn nữa, tuyệt tình hơn nữa, anh cũng nhẫn nhịn xuống. Thế nhưng đây là lần đầu tiên... từ sau khi anh bị thương.

"Em... em cho rằng anh ăn nói khép nép tìm mọi cách lấy lòng em như vậy, chính là vì để cùng lên giường với em hay sao? điểu☆đ●àn☆q●uỷđ●ôn Hả?" Tiêu Lăng Phong giận đến phát run

"Ít nhất, anh bây giờ cho tôi có cảm giác anh không phải là vô dụng vô cầu (*)." Diệu Tinh bình tĩnh cho ra một đáp án khẳng định, làm Tiêu Lăng Phong cười thành tiếng nghe đầy khó sở. "Ồ trong lòng em, anh thật sự cũng chỉ có như vậy mà thôi hay sao?"

(*) Vô dụng vô cầu: Dịch nghĩa: Không có dụng vọng, không có nhu cầu.

Theo Kinh Phật "Những nỗi khổ khổ trong cõi sanh tử đều do tham dục mà sanh. Người ít ham muốn (vô dục), không tạo tác (nghiệp bất thiện) nên thân tâm được tự tại. Tham nhiều thì khổ nhiều, người ít tham dục thì không bốn ba tìm kiếm, không tạo nghiệp bất thiện, không bị các đối tượng của dục hay ngoại duyên chi phối. Người ít dục, ít ham muốn lạc thú thì ít khổ khổ hơn, được thanh thân thoải mái an vui hơn.

Ham cầu nhiều thì vất vả, khổ sở nhiều; đó là quy luật, đó là con đường phạm phu ngu muội. Vì không cầu (vô cầu) nên không quan tâm được mất, không cầu nên chẳng kể có không, an nhàn mà trải qua ngày tháng. Con người vốn khổ vì cầu những thứ mình chưa có, nên không cầu thì không khổ.

"Dĩ nhiên không phải là như vậy!" Diệu Tinh lắc lắc đầu. "Với địa vị của anh hôm nay, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, coi như có bị cưỡng bạo nhưng nhất định là có một số tiền lớn thì vẫn có người xếp hàng chờ..." Diệu Tinh từ từ ngẩng đầu lên. "Tôi không phải chính là một ví dụ sống động đó sao! Kỳ thực... Suy nghĩ lại một chút, cũng đã từng có uy hiếp gì chứ. Hừ!" Cô cười tự giễu. "Nếu như không phải trong lòng mình nguyện ý, cho dù là có uy hiếp đi nữa, thì có thể thế nào đây!"

"Thì ra là như vậy, ở trong lòng của em anh lại còn có một loại địa vị như vậy kia đấy!" Ha ha... Tiêu Lăng Phong cười, anh dùng sức nắm lấy cổ tay Diệu Tinh ở trong tay mình. "Vì muốn thoát ra khỏi anh, quả nhiên là bất cứ cái gì em cũng nguyện ý làm. Phải không?" Tiêu Lăng Phong la lớn: "Diệu Tinh! Trình Diệu Tinh, em ghét anh, hận anh, nhưng mà, xin em không nên như vậy lăng phí bản thân mình như vậy, có được hay không..." Những cử chỉ của cô mang đầy sự khinh bạc như vậy, đã vô tình xé rách trái tim của anh.

"Tôi vốn chính là như vậy đó!" Diệu Tinh xoa xoa đôi môi một chút. Còn có chuyện gì có thể làm đã thương người ta hơn so với hành động như vậy đây?

Cô thế nhưng lại đang lau miệng môi của mình sau khi cô bị anh hôn như vậy. Ha ha...

"Em chê anh bẩn sao?" Tiêu Lăng Phong trầm giọng hỏi.

"Anh cũng có thể như thế lắm!" Diệu Tinh nói xong từ từ xoa lên môi của Tiêu Lăng Phong: "So ra, tôi có lẽ cũng không có sạch sẽ hơn anh!" Diệu Tinh còn đang nói, không còn kịp đề phòng thủ đã bị Tiêu Lăng Phong một phát nắm lấy. "Chúng ta nói chuyện với nhau một chút!"

"Đây không phải là đang nói hay sao. Hơn nữa... Anh nghĩ muốn nói đến chuyện lên giường..." Diệu Tinh đắc ý nói. Tiêu Lăng Phong tức giận mà ôm Diệu Tinh vào trong ngực thật chặt, hôn lên môi của cô không muốn nghe cô nói chuyện nữa, thậm chí ngay cả cơ hội thở dốc, anh cũng không cho cô...

Giống như muốn phát tiết sự tức giận trong lòng, Tiêu Lăng Phong ần nhần cắn lên cánh môi của Diệu Tinh, sau đó thừa dịp cô mở hai hàm răng ra, anh đã thò đầu lưỡi vào trong miệng của cô, cướp đoạt hoàn toàn khoang miệng của cô...

Bàn tay Diệu Tinh liền níu lấy vai áo của Tiêu Lăng Phong thật chặt, trong ngực cô cảm thấy cực kỳ buồn bực. Giống như tùy thời cô cũng sẽ hít thở không thông mà chết ngạt vậy.

Hồi lâu, Tiêu Lăng Phong mới buông Diệu Tinh ra. Vừa đứng dịp một cái tát vang dội đánh tới. Tiêu Lăng Phong không hề né tránh, ngay cả việc anh rõ ràng có thể bắt được bàn tay của cô, nhưng mà không hiểu vì sao anh lại cũng không làm như vậy.

Diệu Tinh giận đến phát run, cô hung hăng nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng Phong.

"Anh nghĩ muốn chứng minh cái gì đây? Có phải là anh muốn xem một chút, xem bộ dạng tôi có thể còn giống như ngày trước hay không! Chỉ cần là một cái hôn của anh thì hai chân tôi đã như nhũn ra, cả người ý loạn tình mê, đúng không?" Diệu Tinh cay nghiệt nói lời giễu cợt.

"Đủ rồi!" Tiêu Lăng Phong hô to. "Tại sao em nhất định cứ phải biểu hiện mình là một con người không chịu nổi như vậy kia chứ? Chúng ta hãy bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với nhau một chút có được hay không?" Tiêu Lăng vừa tức giận lại cảm thấy bất đắc dĩ. Nếu người nào nói anh làm sai chuyện, thì ai bảo... anh yêu nhưng lại không thể tự lựa chọn được...

"Hiện tại tôi đang rất bình tĩnh đây!" Ý ở ngoài lời, anh nhìn thấy tôi nơi nào không bình tĩnh hòa nhã đây? "Tôi nghĩ, nếu như bây giờ anh có nhu cầu thì nên đi tìm khách đi, không cần gọi tôi đâu."

"Diệu Tinh, anh thật sự có thật là nhiều lời nói muốn nói cùng em!" Tiêu Lăng Phong nắm lấy tay của Diệu Tinh. Diệu Tinh vẫn luôn tự bài xích mình như vậy. Ngay cả nói không chừng một ngày nào đó, cô lại sẽ biến mất không thấy đâu nữa. Cho nên, mỗi một lần thấy mặt cô, đối với anh mà nói càng thêm trân quý...

"Diệu Tinh. Năm năm trước..."

"Chuyện mà anh muốn nói là chuyện của năm năm trước hay sao? Tiêu Lăng Phong, bây giờ anh có thể miễn mở miệng nói!" Diệu Tinh chán ghét rút tay của mình ra. "Chuyện đã qua rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa."

"Diệu Tinh. Đừng đi!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm lấy Diệu Tinh. "Không nên rời khỏi anh!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng níu non. "Chúng ta lại lần nữa bắt đầu cuộc sống lại từ đầu có được hay không?"

"Chúng ta đều đã không còn là những đứa bé nữa rồi, cần gì phải đi cưỡng cầu đối với một chuyện không thể nào đây?" Diệu Tinh mở miệng nói giống như là đang an ủi giảng giải cho Tiêu Lăng Phong giống như một đứa trẻ vậy. "Em đi rồi thì cũng sẽ không trở về nữa rồi."

"Nhưng mà, chúng ta vẫn có thể bắt đầu lại cuộc sống lần nữa!" Tiêu Lăng Phong nắm bả vai của Diệu Tinh. "Diệu Tinh, anh sẽ đem hết toàn lực ra để bù đắp, chẳng qua là chỉ xin em hãy cho anh một cái cơ hội... không nên... Không nên ngăn trở anh ở bên ngoài tầm mắt của em, không nên đóng cửa trái tim của em đối với anh như vậy..."

"Nhưng mà... đã muộn rồi!" Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong, dọc theo người như vậy, không thể phân biệt rõ được là cực kỳ trào phúng hay là tiếc hận nữa.

"Không muộn!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Diệu Tinh, chỉ cần chúng ta có lòng thì cũng không muộn..."

"Nhưng mà... Tôi đã có Carlos rồi!" Diệu Tinh tàn nhẫn nhắc nhở. "Tôi không muốn phản bội lại tình cảm của chúng ta, càng không muốn ở lại cái nơi đã phát sinh ra nhiều chuyện như vậy chuyện, sau cùng vẫn là chuyện dính dấp không rõ đối với anh..."

"Em.. Em nói gì vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Tại sao khi nghe thấy chuyện mình không muốn tiếp nhận thì thời lại luôn có ý muốn hỏi một câu “Em nói gì” để mà bày tỏ sự không muốn tin tưởng của mình cùng với không cách nào để tiếp nhận đây? Như vậy là có ý tứ gì sao?" Diệu Tinh hỏi. "Nếu như nghe rõ, tại sao còn nghĩ muốn lại xác định lại một lần nữa, như vậy có thể thay đổi được cái gì đây?"

"Diệu Tinh, em không thể cùng với người khác!"

"Vậy là anh cảm thấy tôi nên trở về đến bên cạnh anh chẳng?" Diệu Tinh hỏi. "Tôi bất kể sự việc tai nạn xe cộ năm đó, anh có phải là người bị hại hay không, nhưng mà... Trong chuyện này chung quy là không thể hoàn toàn phủ sạch mối quan hệ này được, cho nên... Tiêu Lăng Phong. Khi đưa con của

tôi bị tuyên bố đã chết rồi, thì chúng ta vĩnh viễn đều chỉ có thể làm người xa lạ."

"Như vậy..." Tiêu Lăng Phong kích động nhìn Diệu Tinh, nhưng mà anh vẫn nhìn được một câu nói máu chó nhất này.

"Cái gì kia?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, tôi thật không muốn ở đây mà lãng phí thời gian lẫn nhau thời gian!"

"Nếu như, anh thật sự trả lại đứa con cho em thì sao đây?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

Hừ! Diệu Tinh cười trào phúng một tiếng: "Vậy thì chờ anh mang con trở lại, thì lúc đó anh hãy nói với tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265: Ranh giới mập mờ

Thời tiết đến thời kỳ có nhiều biến đổi. Ngày hôm qua sao còn sáng rực vạn dặm trên thềm không nhưng đến sáng sớm hôm nay, thời tiết đã trở nên âm u làm cho người ta có cảm giác bị đè nén. Diệu Tinh vòng tay trước ngực đứng ở bên cửa sổ. Lời nói kia của Tiêu Lăng Phong là có ý gì. Cái gì gọi là anh sẽ mang con trả lại cho cô...

Đầu lại đau, Diệu Tinh đưa tay xoa xoa nơi huyết Thái Dương. Vốn dĩ cô cho là hết thảy sẽ càng ngày càng đơn giản, nhưng mà... chuyện cho đến bây giờ lại càng trở nên ác độc phức tạp thêm.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Carlos đi tới. Sau khi từ buổi hôn lễ trở về, cảm xúc của Diệu Tinh trở nên rất quái lạ. "Việc thiết kế đã gặp phải vấn đề khó khăn gì sao?"

Quay người lại liếc mắt nhìn, @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh siết chặt ngón tay. Cô nghĩ đến vụ hôn kia, chợt cực kỳ áy náy, thật giống như đã làm chuyện gì đó có lỗi với anh vậy: "Không có gì, có thể là do em hơi mệt chút thôi!" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng.

"Lần này sau khi xuất hết số lễ phục đi rồi, em cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe đi!" Carlos từ phía sau lưng ôm lấy Diệu Tinh: "Laura, chúng ta... Có phải chúng ta cũng nên suy tính đến việc thiết kế cho mình một bộ lễ phục hay không?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Thân thể Diệu Tinh rõ ràng ngưng ngẩn ra. Cô cần cần đôi môi, nhưng không biết nên trả lời với Carlos như thế nào. Giờ phút này quả thật cô vẫn còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu một giai đoạn hôn nhân khác.

"Carlos, anh có hiểu biết gì về em không?" Diệu Tinh hỏi. "Anh có biết em trước kia đã làm gì hay không? Anh có biết... em cũng có thể không thể nào sinh con được nữa rồi..."

"Anh biết chứ! Anh biết hết!" Carlos nói cầm tay Diệu Tinh. "Chuyện đã qua rồi, chúng ta không nên nhắc lại làm gì nữa! Ở trước mắt anh, em thật sự giống như là mẹ của Tiểu Duệ vậy! Cho nên, chuyện đã qua rồi, Laura à. Anh thật sự không thêm để ý đến những chuyện đó. Còn về phần đứa con... Chúng ta cùng cố gắng có được hay không? Hiện tại y học đã phát triển như vậy, nhất định sẽ có thể, tựa như... Đường Nhã Đình đó. Cô ta hư hỏng như vậy, cũng bị bác sĩ chẩn đoán bệnh giống như vậy, nhưng mà đến cuối cùng không phải là cô ta vẫn sinh ra được hai đứa bé đó thôi!"

Diệu Tinh quay mặt qua, nhìn sang người đàn ông đầy ôn hòa đang đứng bên cạnh mình: "Chuyện này... Coi như là đang an ủi cô sao?" Xem như là anh an ủi cô? Trái tim của Diệu Tinh chợt run lên một cái, cô nhớ tới đêm mưa ngày trước khi cô và Tiêu Lăng Phong bị tập kích. Tiêu Lăng Phong vì cứu cô nên đã trúng đạn. Cô đã nói: "Tiêu Lăng Phong, anh sẽ không chết, giống như anh gieo họa vậy, mệnh cũng rất dài..." Khi đó... Tiêu Lăng Phong cũng đã hỏi cô giống như vậy, cái này là khích lệ sao?

"Sao thế?" diễn★đầnlê☆qủyđầnlê Carlos ôm lấy Diệu Tinh. Anh cho là Diệu Tinh lại đang khổ sở vì chuyện đứa con: "Laura. Chúng ta nhất định có thể, em sẽ tốt lên, chúng ta sẽ có một đứa con dễ thương..."

Nghe những lời Carlos nói..., lỗ mũi của Diệu Tinh có chút cay cay: "Thật ra thì nhiều năm như vậy, em cũng rất muốn mình mang thai. Mặc dù Chuyện này là không thể. Chúng ta còn có Tiểu Duệ."

"Laura!" Carlos đau lòng xoay người của Diệu Tinh lại: "Anh vẫn sẽ yêu em thật nhiều, tính gộp luôn cả phần của bảo bảo nữa, cũng để dành cả cho em!" Carlos nói bảo đảm. "Tiểu Duệ cũng sẽ coi em trở thành mẹ đẻ của mình!"

"Em cũng vậy sẽ thương yêu Tiểu Duệ, coi Tiểu Duệ chính là đứa con ruột thịt của mình."

"Như vậy Laura, nghĩa là em đã đáp ứng lời cầu hôn của anh rồi sao?"

"... A?" Diệu Tinh có chút kinh ngạc. DiễđầnlêLêQuýĐôn, Cô đã nói lúc nào vậy nhỉ?

"Em có biết không? Ngày hôm qua khi nhìn thấy bộ dạng tiểu thư Tịch Mạt mặc áo cưới, anh thật sự rất hâm mộ. Ở ngay thời điểm đó, anh đã a liên suy

nghĩ, nếu như em mà mặc áo cưới lên người, thì nhất định sẽ là một cô dâu đẹp nhất." Carlos thâm tình nói ra một câu. "Laura, chúng ta quen biết nhau đã năm năm, thời gian lui tới cũng đã có ba năm. Anh thật sự vô cùng muốn được cùng với em. Anh muốn khi giới thiệu em đối với bạn bè hay với khách hàng, có thể tự hào nói: "Vị này là phu nhân của tôi..."

Phu nhân... Đây chính là một từ ngữ nói ra nghe cực kỳ êm tai, cực kỳ tốt đẹp.

"Ồ chung một chỗ lâu như vậy, em lại không nhận biết được tình cảm của anh đối với em như thế nào hay sao? Carlos nhìn Diệu Tinh, vừa đúng lúc ánh sáng có chút âm đạm. Trong sự âm đạm lại có chút mập mờ. Carlos dịu dàng ôm lấy eo Diệu Tinh, để cho cô áp sát vào mình. "Laura, anh yêu em! Hãy gả cho anh đi! Anh sẽ khiến cho cả đời em đều được hạnh phúc!"

Với cảm giác của mình, Diệu Tinh cần môi. Cô hơi ngẩng đầu lên nhìn Carlos. Chuyện hôn sự này không biết là anh đã nhắc tới mấy lần rồi. Nhưng mà cô biết, lần này, mình không thể lại dùng những suy tính qua loa tắc trách để đáp lại anh.

"Được không?" Carlos nắm lấy tay của Diệu Tinh, cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên đó: "Hay là, đến hiện tại em vẫn không có lòng tin đối với tình cảm của anh?"

"Dĩ nhiên không phải là như vậy!" Diệu Tinh có chút bối rối. "Carlos, dĩ nhiên là em tin tưởng ở tình cảm của anh. Hơn nữa cũng không có một người nào khác có thể yêu em giống như anh đã yêu em, dung túng cho em..."

"Vậy thì em còn do dự điều gì nữa đây?" di@en*dyan(lee^qu.donn), Carlos không hiểu. Bàn tay to của anh nâng cái cằm của Diệu Tinh lên, đầu ngón tay hơi thô ráp khẽ xoa nhẹ lên lớp da mỏng manh của Diệu Tinh. Dưới ngón tay của anh xúc cảm của làn da đã làm cho Carlos có chút không khống chế được cảm xúc của mình. Anh nhẹ nhàng nâng chiếc cằm của Diệu Tinh lên, sau đó liền hôn xuống. Thật ra thì... Ngày hôm qua anh đã nhìn thấy một mảnh kia ở ngoài hoa viên. Thời điểm anh nhìn thấy Tiểu Lăng Phong hôn Diệu Tinh, Carlos cảm thấy mình đau lòng cực kỳ. Anh chưa từng bao giờ nghĩ tới, có một ngày mình còn có thể có cảm giác đau lòng mãnh liệt như vậy chỉ vì một người phụ nữ. Khi đó anh cũng mới nhận ra một điều rõ ràng, hóa ra tình yêu của mình đối với Laura còn xa hơn, nhiều hơn, so với trong tưởng tượng của mình...

Trong nụ hôn dịu dàng của anh có mang theo một chút ngang ngược. Anh không cho Diệu Tinh nhanh chóng có cơ hội trốn tránh, lần này, anh lại càng không cho phép cô thất thần.

"Ừm..." Diệu Tinh nhẹ rên lên một tiếng, ngay sau đó cả gương mặt của cô như bị nung đỏ thông suốt. "Carlos, anh, làm sao anh..." Phù... Diệu Tinh thở nhẹ một hơi, nhưng còn không đợi để cho cô nói ra thêm lời gì khác, đôi môi của cô lại đã bị chặn lại một lần nữa.

Carlos tinh tế hôn môi Diệu Tinh. Anh cạy hàm răng của cô ra, vội vã hút lấy vị ngọt ở trong miệng của cô...

Thân thể Diệu Tinh có chút như mềm nhũn ra. Carlos đưa cánh tay dài ra, cố định Diệu Tinh thật chắc vào trong ngực mình. Thịch thịch thịch, tiếng tim đập mãnh liệt đụng chạm vào màng nhĩ của Diệu Tinh. Một thời gian lâu dài hít thở không thông, đã làm cho ngực của cô có chút thấy đau.

"Laura!" Carlos khẽ gọi. "Có thể không?" Hơi thở của anh thô ráp, gấp gáp. Diệu Tinh khản trương đến mức có chút phát run. Sau đó cô chậm rãi nhắm lại đôi mắt. Lấy được sự ngầm cho phép của Diệu Tinh, Carlos liền ôm lấy Diệu Tinh, sau đó đi vào trong phòng ngủ.

Thịch, thịch... nhịp tim đập có lực vững chãi đụng chạm đến bàn tay nhỏ bé của Diệu Tinh đang chống ở trước ngực anh. Diệu Tinh len lén hơi há miệng ra thành một đường nho nhỏ để, hô hấp. Đây là một loại cảm giác tâm tình như thế nào đây? Trừ có chút sợ hãi, cô không tìm được một chút may mắn của sự mừng rỡ, khát vọng. Qua nhiều năm như vậy, bên người, trong mắt, trong lòng Carlos đều chỉ có một mình cô mà thôi. Mà nếu so sánh với những gì Carlos đã bỏ ra, cô cảm giác mình thật quá mức an tĩnh, ẩn dật. Cô vẫn luôn đang hưởng thụ sự ấm áp cùng sự quan tâm yêu thương của Carlos đối với cô, mà cô... cho tới bây giờ cũng chưa từng thật sự đáp lại phản tình yêu này của anh...

Nhẹ nhàng cởi từng chiếc nút áo của Diệu Tinh ra, hô hấp của Carlos cũng rõ ràng thô nặng hơn.

"Đừng sợ!" Carlos an ủi. Anh khẽ vuốt ve lên gương mặt của Diệu Tinh. "Laura, em sẽ không cảm thấy anh đã lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hoặc là... cảm thấy lúc này đây là anh đang cưỡng ép em..."

Diệu Tinh lắc đầu một cái. Bàn tay nhỏ bé của cô bò đến trên mặt Carlos. Trên chiếc giường lớn màu đen, lúc này làn da màu trắng nõn của Diệu Tinh có vẻ nổi bật lên, gương mặt cô thoáng ửng hồng, nhìn qua cực kỳ đáng yêu...

"Sẽ không!" Trong giọng nói của cô mang theo một chút rung động nhẹ. Diệu Tinh ngẩng đầu lên, cô hôn lên chiếc cằm của Carlos. Carlos thuận thế hôn lên môi của Diệu Tinh, lưu lại một mảnh dấu vết mờ mờ ở trên cổ của cô...

Carlos nhẹ nhàng trượt tay vào trong quần áo của Diệu Tinh. Diệu Tinh khẽ rung mình một cái. Trong lòng của cô thật sự là sợ hãi. Nhất là ánh mắt nóng bỏng kia của Carlos, tựa hồ hận không thể nung cô nóng chảy ra vậy. Diệu Tinh rũ cánh tay xuống dưới, níu lấy tấm ga giường về phía bất lực, mặc cho Carlos loại trừ dần những trở ngại cuối cùng trên người cô.

Carlos vừa hôn, tay anh cũng chậm chậm trượt đi hướng về phía tới vùng đất thần bí kia...

Tay Diệu Tinh níu thật chắc lấy tấm ga giường, đáp lại nụ hôn của Carlos về không được tự nhiên. Carlos hôn Diệu Tinh, nhưng mà... anh không cảm giác được sự khát vọng của cô, khiến cho anh cảm thấy có chút thất bại.

Carlos, mảy may như vậy, có cái gì khác nhau đối với việc cưỡng bách Diệu Tinh đâu chứ. Lòng ngực của Diệu Tinh bởi vì khản trương mà phập phồng kịch liệt. Bàn tay Carlos lướt qua địa phương nào cũng đều dâng lên một cảm giác xa lạ rồi lại giống như đã từng quen biết. Diệu Tinh hơi ngẩng đầu lên,

nhắm thật chặt đôi mắt, đôi môi cũng bị cô cắn đến trắng bệch ra...

Khi ngón tay Carlos lơ đãng đụng tới vùng đất thần bí đó, thì thân thể hai người đồng thời cùng cứng lại một chút. Trên ngón tay của Carlos lúc này có một xúc cảm sền sệt...

Carlos từ từ nhấc tay ra. Không sai. Mặc dù ánh sáng trong phòng không được sáng rõ, nhưng mà vẫn là có thể nhìn thấy rõ ràng một vết màu đỏ ở trên đầu ngón tay cái kia...

"Sorry." Diệu Tinh cắn môi. "Carlos, em không biết..."

"Không sao đâu!" Carlos lắc đầu một cái. Anh nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt phía đối diện với mình: "Em hãy tự xử lý mình trước một chút, anh đi tắm!" Anh nói xong, vội vã đứng dậy.

Nghe thấy tiếng đóng cửa rầm một cái, Diệu Tinh thậm chí có một loại cảm giác giống như trút được gánh nặng vậy. Cô bò dậy, đi thay đổi tấm ga giường, sau đó thay đổi quần áo ngồi xuống ở bên giường chờ Carlos ra ngoài.

Trong phòng tắm, Carlos mở nước lạnh ra, mặc dù trong lòng anh có chút tiếc nuối nho nhỏ, nhưng mà... Anh vẫn cảm thấy may mắn vì đã cắt đứt như vậy. Theo tình thế mới vừa rồi, anh không biết có phải là mình sẽ không thể nào khống chế được mình hay không. Mặc dù Diệu Tinh không có biểu hiện là không tình nguyện, nhưng mà... ít nhất là không phải cô đã thật tâm. Anh không muốn cưỡng bách cô...

Kết! Nghe tiếng mở cửa, Diệu Tinh khẽ run lên một cái đầy căng thẳng. Carlos một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ngoài.

"Carlos!" Diệu Tinh đứng dậy, "Thật xin lỗi." Cô cúi đầu. "Em không biết hôm nay lại như vậy... Lần này ít nhất đã sớm hơn một tuần lễ so bình thường. Em..."

"Em đúng là quả dưa nhỏ ngốc nghếch!" Carlos cũng xoa xoa mái tóc của Diệu Tinh. Sau đó anh ôm cô vào trong ngực. Có lẽ, đây là ông Trời đã cho bọn anh một thời gian để suy nghĩ thật kỹ càng đi! Laura, anh sẽ chờ đến một ngày nào đó em cam tâm tình nguyện. "Em có đau bụng không?" Bàn tay to của Carlos chậm rãi phủ lên bụng của Diệu Tinh. Nhiệt độ từ lòng bàn tay của anh truyền đến, lan tràn tới toàn thân Diệu Tinh. Lúc này Diệu Tinh cũng không lên tiếng, chẳng qua cô chỉ ôm thật chặt lấy thân thể của Carlos.

"Carlos, chúng ta trở về Barcelona nhanh một chút đi! Hoặc là, em sẽ đi về trước, có được hay không?..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Bị diệt khẩu?

Editor: Mẹ Bầu

Tiêu Lăng Phong ngồi ở trong xe liếc nhìn tài liệu. Những ghi chép về mọi người trong cô nhi viện năm đó. Những ghi chép của đồn cảnh sát. Anh tìm khắp nơi để tra xét. Thế nhưng mà... không có thứ mà anh muốn! Tiêu Lăng Phong nặng nề thở dài.

"Liệt, lẽ nào tôi lại thất bại! Đã lâu như vậy mà cũng không có tin tức gì về đứa nhỏ... Có lẽ là... tôi nên cảm thấy may mắn, nếu như đồn cảnh sát không có ghi chép gì thì có thể nói, có phải là đứa nhỏ đa phần là vẫn có hi vọng sẽ còn sống!"

Lãnh Liệt nắm thật chặt ngón tay, thật ra thì... Anh rất muốn khuyên, một đứa con nít còn nhỏ như vậy, cho dù có người phát hiện ra thì cũng sẽ không được ghi chép rõ ở trong hồ sơ, hơn nữa thời gian cũng đã trải qua bao lâu nay rồi. Tiêu Lăng Phong toàn tâm cũng vui đầu vào trên người đứa con, cho nên anh không đành lòng gọi nước lạnh như vậy cho anh.

"Hết thầy đều sẽ khá hơn!" die,n;da.nlze.quydo/mn Lãnh Liệt vỗ vỗ bả vai Tiêu Lăng Phong. Nếu như lúc này, người ở bên cạnh anh ủng hộ anh mà là Diệu Tinh, nhất định chuyện kia sẽ có một bộ dáng khác hẳn.

Diệu Tinh vốn đang ở trong phòng làm việc, bận rộn không thể tách rời ra, đột nhiên có một bóng người xông vào dọa cô giật mình.

"A!" Diệu Tinh kêu lên. "Liệt, anh, anh đã vào bằng cách nào vậy?" Diệu Tinh vỗ ngực.

"Em quên là trước đây anh đã làm nghề gì rồi hay sao?" Lãnh Liệt buồn cười, ngồi xuống. Anh quan sát Diệu Tinh không chút e dè.

"Sao anh lại tới đây!"

"Anh đang suy nghĩ, em có muốn đi cùng anh đến gặp mặt Tiêu Lăng Phong hay không, coi như là gặp mặt cậu ta một lần cuối cùng!" Lãnh Liệt nói không chút kiêng nể.

"Anh nói gì vậy?" Diệu Tinh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Liệt ánh mắt của anh lúc này thật khó phân biệt thật giả. Diệu Tinh nhẹ nhàng cau mày. "Anh nói giỡn chọc cười như vậy, diễn đàn Lê Quý Đôn tuyệt không chút buồn cười."

"Bây giờ Tiêu Lăng Phong thật sự là không có chuyện, nhưng mà... Có lẽ không cần đến mấy ngày nữa, chắc chắn thật sự liên mất mạng!"

"Anh ta không thoải mái, vậy thì anh cũng có thể đi tìm bác sĩ, tìm em trông nom thì có ích gì đâu!" Diệu Tinh chun cái mũi lại, rót chén nước cho Lãnh Liệt.

"Bệnh của cậu ấy là tâm bệnh, chỉ có em mới có thể trị liệu được. Hiện tại cậu ấy..." Lãnh Liệt thiếu chút nữa thì đã buột miệng nói lộ ra về chuyện đứa con. Nhưng mà... đến phút cuối cùng anh vẫn nhìn lại được. Diệu Tinh hiện tại đã chấp nhận hiện thực kia rồi, anh cần gì phải nói cho cô biết niềm hy vọng mong manh đó làm gì! "Em đã thật sự không thương Lăng Phong nữa rồi!"

"Anh cảm thấy em vẫn còn thương anh ta sao?" Diệu Tinh hỏi, đột nhiên hiện ra ngoài một phần bực tức hấp dẫn lực chú ý của cô. Diệu Tinh từ từ mở ra, bên trong lại là một số tài liệu bằng chứng phạm tội có liên quan đến chuyện sáu năm trước, trong đó Đường Nhã Đình đã thuê người khác cưỡng bạo Lisa.

Diệu Tinh đặt ngón tay ở trên bàn phím, từ từ dùng sức đến trắng bệch ra... Đường Nhã Đình, đã đến lúc tôi nên thu hồi lại lợi tức từ cô rồi..

Bầu trời đầy những giọt mưa phún li ti bay bay. Diệu Tinh đứng ở bên trong đại sảnh nghe tiếng còi cảnh sát vang rền, nhìn Đường Nhã Đình bị mang đi, trong mắt cô không hề có ý muốn che giấu nụ cười. Trong đầu Diệu Tinh đang lý luận, năm đó cô đã tàn nhẫn làm tổn thương đứa con của tôi. Hiện tại.. tôi cũng vậy, cũng muốn cô nếm thử một chút mùi vị phải chia lìa với những đứa con mà cô đã sinh ra...

Lãnh Liệt ở một bên, nhìn một hồi, sau đó anh lặng yên không tiếng động rời đi. Vốn dĩ anh chỉ là muốn tới để khuyên nhủ Diệu Tinh, nhưng mà không nghĩ tới lúc này lại có chuyện như vậy xảy ra. Rất hiển nhiên chuyện này chính là do Diệu Tinh đã báo cảnh sát, cũng rất rõ ràng, Diệu Tinh trở lại đây là bắt đầu đang điều tra chuyện này. Chẳng qua là... Chuyện thật sự có thể dễ dàng như vậy được sao! Năm đó, những thứ kia người đều không còn, không có ai làm chứng, bãng vào một chút những điều tra của thám tử tư, làm sao gót chân có thể đứng vững được chứ...

Đường Nhã Đình, rốt cục thì cô cũng đã phải trả giá thật lớn vì tội của mình! Siết thật chắc quả đấm, Diệu Tinh xoay người đi vào trong thang máy Người tiếp theo là ai. Dương Nhục Thi, Mộ Sở, hay là... Tiêu Lăng Phong.

"Thiếu chủ" Lê Viêm vội vã đi vào trong phòng làm việc Mộ Sở. Mặc dù tổ chức Ám Dạ đã giải tán từ lâu, nhưng mà sự xưng hô này đã có từ hai mươi mấy năm rồi, không cách nào thật sự từ bỏ được.

"Chuyện gì vậy, sao lại hốt ha hốt hoảng như thế?" Mộ Sở dập tắt thuốc lá trong tay, miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

"Đường Nhã Đình đã bị bắt đi rồi!"

"Chuyện này có liên quan tới tôi hay sao?" Mộ Sở hỏi. Anh vốn dĩ chính là một người lạnh nhạt. Kể từ sau khi Diệu Tinh bị mất tích, sự lạnh lùng của anh lại càng sâu hơn trước.

"Liệt vừa mới gọi điện thoại tới, nói... Chuyện này rất có thể là do tiểu thư Diệu Tinh làm!" Lê Viêm cẩn thận từng ly từng tí nói ra một câu.

"Đây là cô ấy đang trả thù..." Mộ Sở cười một chút. "Có thể bị cô trả thù, chung quy còn tốt hơn là việc cô ấy không để ý gì tới tôi!" Mộ Sở nói xong liền tựa lưng vào ghế ngồi. "Hiện tại, Diệu Tinh đang hận tôi, anh trai tôi cũng sẽ không tha thứ cho tôi!" Một cô gái được anh trai tôi trân quý như vậy, lại phải chịu bị tổn thương đến mức không còn toàn vẹn. "Thật ra thì, chính tôi cũng đã tự trách chính mình! Cái gì mà là tình cảm ông cháu chứ, những việc mà ông ấy đã làm có chỗ nào giống như là một ông nội hay không? Nếu như tôi sớm phản kháng lại một chút, chuyện cũng sẽ không đến mức như hôm nay!" Mộ Sở nói xong liền đứng dậy. "Tiêu Lăng Phong ở bên kia có tin tức gì không?"

"Vẫn không có, nhắc tới cũng thấy kỳ lạ. Bất quá cũng chỉ là mấy tên lưu manh vô nghề nghiệp, làm thế nào mà biến mất được, mà lại biến mất sạch sẽ như vậy kia chứ?" Lê Viêm tỏ vẻ khó hiểu.

"Vậy thì xem lại bên nhà Lisa kia một chút xem, bọn họ đã có làm chuyện gì đó hay không!" Mộ Sở xoay người, mấy người kia là người duy nhất biết được tung tích đứa con Diệu Tinh. Cho nên vô luận như thế nào cũng phải tìm cho được bọn chúng. Chỉ có tìm được bọn chúng, anh mới có cơ hội tìm lại được đứa con của Diệu Tinh có lẽ vẫn còn sống, như vậy... cũng coi là một loại bồi bổ lại đối với Diệu Tinh...

Vườn trẻ.

Diệu Tinh che dù bước ra khỏi xe. Kể từ sau buổi chăm sóc Alice lần trước, không hiểu sao cô lại luôn là nhớ nhung đến cô bé nghịch ngợm này. Nghĩ đến tiếng cười của cô nhóc, khóe miệng Diệu Tinh liền nhếch lên không có lý do.

"Diệu Tinh!" Cô đang đi, đột nhiên nghe phía sau lưng có tiếng người gọi cô. Từ từ xoay người lại. Diệu Tinh thật kinh ngạc

"..."

"Thế nào, không nhận ra anh sao!"

"Cầm Trình!" Hồi lâu Diệu Tinh mới kêu lên tên của Hạ Cầm Trình: "Đã lâu rồi không gặp anh!"

Hạ Cẩm Trinh cười khẽ mấy tiếng, "Còn tưởng rằng em không nhớ rõ anh nữa kia đấy!" Hạ Cẩm Trinh nghiêng nghiêng cái đầu quan sát Diệu Tinh. "Nhà thiết kế trừ danh, tiểu thư Laura!"

"Đừng có chế giễu em như vậy!" Diệu Tinh cười khẽ. "Anh... đang bận cái gì?"

"Anh sao? Anh đang bay khắp thế giới!" Hạ Cẩm Trinh lạnh nhạt định giải thích. Anh nhìn vào bên trong vườn trẻ một chút.

"Anh..." Trong lòng Diệu Tinh to gan phỏng đoán, chẳng lẽ... những đứa con của Đường Nhã Đình chính là con của Hạ Cẩm Trinh sao?

"Diệu Diệu..." Một giọng nói non nớt véo von vọng tới. Một giây kế tiếp, một thân thể nhỏ bé mập mạp đã nhào vào trong ngực của cô. "Làm sao đi biết được con nhớ người!"

"Bởi vì đi cảm nhận được chứ sao!" Diệu Tinh khom lưng siết chặt lấy chóp mũi của cô bé cười đầy vẻ ấm áp dịu dàng.

"Con của em sao?" Hạ Cẩm Trinh hỏi. "Thật là xinh đẹp!" Tự đáy lòng Hạ Cẩm Trinh than thở. Mặc dù đáng đáp bên ngoài của cô gái nhỏ này thì cũng không được giống với Diệu Tinh lắm. Nhưng mà... trên người cô bé kia có một loại gì đó rất khó diễn đạt bằng ngôn ngữ, thật sự cực kỳ giống với Diệu Tinh.

Trái tim Diệu Tinh khẽ run lên một cái. "Đây là con của một người bạn của em!" Diệu Tinh nói xong liền ôm lấy Alice, "Em nhất thời có việc cần phải đi bây giờ. Nếu có thời gian, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi!" Diệu Tinh lấy ra một tờ danh thiếp. Ngoài Tịch Mạt ra, thì ở thành phố T này, Hạ Cẩm Trinh chính là người duy nhất được xưng tụng là bạn tốt của cô.

"Được!" Hạ Cẩm Trinh gật đầu, trong lòng lại cảm thấy có chút khổ sở. Đối mặt với người phụ nữ mà anh đã từng yêu, anh không biết là mình có nên hối hận với quyết định ban đầu hay không! Nếu như năm đó không phải là vì anh nhất thiết phải trả thù, vậy hôm nay người đứng ở bên cạnh Tịch Mạt, có phải là anh hay không...

"Boss!" (Ông chủ - Tiếng Anh trong nguyên bản) Thấy Diệu Tinh đã đi xa, người đàn ông trung niên có vẻ mặt nghiêm túc liền đi tới.

"Đi vào đón tiểu thiếu gia và tiểu thư ra đi! Nhớ, tôi không hy vọng có bất luận kẻ nào tới quấy rầy bọn trẻ, nhất là Đường Nhã Đình!" Hạ Cẩm Trinh nói xong liền ngồi vào trong xe, cầm lấy chiếc laptop. Anh nhìn vào từng tấm hình ở bên trong màn hình laptop. Rất khó tưởng tượng, anh thậm chí có tới hai đứa con. Chẳng qua là... Bọn trẻ không có cái vẻ hoạt bát mà lũ trẻ ở tuổi này nên có. Vốn dĩ ở cái tuổi này bọn trẻ con anh nên giống như cô bé anh mới vừa gặp kia mới đúng. Thế nhưng mà bọn trẻ con anh tuổi còn nhỏ mà cũng đã sợ đầu sợ đuôi. Đường Nhã Đình, đến tận cùng cô là một người thế nào giáo dục bọn trẻ thành ra như thế... Bất quá, những thứ này cũng không quan trọng... Đường Nhã Đình, về sau này, cô đừng mơ tưởng còn muốn được nhìn thấy hai đứa bé này...

Thiên Tuấn.

Tiêu Lăng Phong ngồi ở trong phòng làm việc. Ti Khiết ngồi ở một bên vẻ mặt nhìn Tiêu Lăng Phong tràn đầy vẻ chán ghét. Lãnh Liệt gần đây vẫn bận phải ăn cơm cũng không để ý tới. Nhưng mà anh...

"Làm sao cậu lại có thể vô dụng như vậy chứ hả?" Ti Khiết trợn mắt. Thời điểm ở buổi hôn lễ của Tịch Mạt, cô trơ mắt nhìn Diệu Tinh như keo như sơn cùng với một người đàn ông khác. Thế nhưng mà cô lại không thể nào tới giúp một tay được!

"Cô cho rằng chuyện có thể giải quyết dễ dàng như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong xem thường. Không tìm được đứa con, không giải quyết được Đường Nhã Đình, nói gì tới chuyện văn hôỉ lần tha thứ đối với Diệu Tinh. Anh phải làm thế nào để mang đến hạnh phúc cho Diệu Tinh đây.

"Cứ giải quyết ở trên giường!" Ti Khiết nói bất kể, chết cũng không ngừng nghỉ.

"Cô cút đi cho tôi!" Tiêu Lăng Phong cầm cây bút lên ném qua: "Cô mà là phụ nữ sao? Thế nào mà những lời như vậy cô cũng nói được!"

"Từ khi nào thì cậu đã coi tôi là phụ nữ vậy?" Ti Khiết trợn trắng mắt.

"Không ngờ như thế... cô và Liệt đều nghĩ giải quyết vấn đề này như vậy đó!" Tiêu Lăng Phong nhìn Ti Khiết nói vẻ chế nhạo.

"Tiêu Lăng Phong, tôi không cần cậu ăn thua gì với tôi! Tôi đây là đang giúp đỡ cậu đó!" Ti Khiết mặt không đổi sắc. "Tôi xem ra cậu liền trực tiếp vọt tới bệnh viện, giải quyết luôn cái lão già họ Mộ kia, sau đó xách đến meo trước mặt Diệu Tinh..."

"Thật là một người phụ nữ độc ác!" Tiêu Lăng Phong nhìn Ti Khiết mấy giờ, la lớn đến nhức đầu, xoa xoa lỗ tai, "Liệt thật là đáng thương!" Anh bổ sung thêm một câu.

"Thật ra thì... Tại sao nhất định phải một lòng nhào vào trên người đứa con như vậy, cậu lại không thể đồng thời tiến hành được hay sao? Cậu phải biết, Diệu Tinh ở bên người Carlos ngày ngò nhiều thêm một giây, liền có nhiều thêm một phần nguy hiểm. Tình yêu của người nọ đối với Diệu Tinh rất nhiều, không phải là anh không nhìn ra. Bên cạnh anh còn đi theo một đứa con mở miệng một tiếng là mẹ. Nếu là... Diệu Tinh không bỏ được đứa con, thuận thế gả cho Carlos, tôi xem cậu sẽ khóc như thế nào! Hãy nói, làm sao cậu liền xác định sẽ tìm được đứa bé kia? Nếu không cậu liền trực tiếp nói chuyện với Diệu Tinh chuyện về đứa con đi..."

"Thật ra thì tôi cũng vẫn lo lắng!" Tiêu Lăng Phong đứng dậy. "Năm đó Lisa gặp chuyện không may, người nhà của cô ấy sẽ không thể thật sự không biết gì. Nhưng mà... đứa con gái duy nhất bị tổn thương, làm sao nhà bên ấy có thể cứ im hơi lặng tiếng như vậy."

"Cậu muốn nói, cho nên mấy người kia bị mất tích kỳ như vậy chính là vì đã bị diệt khẩu!" Ti Khiết hậu tri hậu giác kêu lên, tỏ vẻ đã hiểu ra câu chuyện.

"Không phải là diệt khẩu, mà là báo thù!" Tiêu Lăng Phong xoay mặt lại liếc mắt nhìn Ti Khiết, "Cho nên, trước khi không thể xác định được chuyện đứa con thì tôi không thể nào nói chuyện với Diệu Tinh được."

"Vậy cậu cứ chờ như vậy sao?" Ti Khiết nhú mi.

"Dĩ nhiên sẽ không!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. Diệu Tinh... Anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào cướp cô đi khỏi anh. "Ti Khiết, cô có tin tưởng tôi không? Tôi cùng Diệu Tinh... Nhất định có thể bắt đầu lại cuộc sống một lần nữa! Tôi nhất định có thể vẫn hồi được cô ấy..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 267: Có phải em vẫn còn thương anh ta hay không?

Tiêu Lăng Phong dừng xe ở ven đường, trước lời nhắc nhở của Ti Khiết đối với anh, anh không thể mãi tìm kiếm tung tích đứa bé mà bỏ quên Diệu Tinh. Carlos kia thật sự đã cho anh một sự uy hiếp quá lớn...

Vốn dĩ anh là tính toán mau chân đến gặp Diệu Tinh, thế nhưng lại không nghĩ tới lại có thể nhìn thấy Diệu Tinh cùng Carlos đang cùng nhau đi từ trong công ty ra ngoài. Sau đó hai người đi vào một tiệm độc quyền chuyên bán hàng cho bà bầu và trẻ sơ sinh. Suýt nữa thì thân thể của Tiêu Lăng Phong đứng không vững, Diệu Tinh...

Cách chiếc tù kính Tiêu Lăng Phong nhìn Carlos cầm quần áo úm thử ở trên người Diệu Tinh, còn Diệu Tinh thì đang cười ngọt ngào đến mức gương mặt cũng tràn ngập hạnh phúc, Diệu Tinh... mang thai? Không, chuyện này là không thể nào, làm sao có thể chứ! Tiêu Lăng Phong nín lấy quần áo thật chặt. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Có lẽ trong chuyện này nói không chừng là có chuyện hiểu lầm gì đó cũng nên. Nghĩ như vậy anh từ từ tiến lên.

Diệu Tinh nhìn từng món quần áo trẻ nít thật dễ thương kia, không nhận được tiến lên sờ sờ. Thật sự rất đáng yêu...

"Carlos, chúng ta mua nhiều một chút có được hay không?" Diệu Tinh vui vẻ nói một câu, mặc dù đối với đứa bé của Tịch Mạt thì hơi sớm một chút, thế nhưng mà cô lại không nhận được muốn tặng bạn tốt của mình một ít đồ vật.

Carlos đứng sau lưng Diệu Tinh, nhìn dáng vẻ kích động của cô, anh nhẹ nhàng lui qua một bên, đi ra bên ngoài nghe điện thoại. Hiếm khi có được tâm tình của cô không tệ như hôm nay.

Sau khi Tiêu Lăng Phong đi vào cửa, anh nhìn thấy Diệu Tinh đang đứng bồi hồi ở trước chỗ quần áo bà bầu. diendan@leequyddonn.com Tựa như là mỗi món đồ nào cô cũng đều thích, lại vừa tựa như... cô đang không biết rốt cuộc nên chọn cái nào vậy.

"Mau hồng đi!" Tiêu Lăng Phong chịu đựng sự đau lòng nói.

"Mau hồng không thích hợp với Tịch Mạt..." Diệu Tinh đang nói đột nhiên cảm thấy không đúng, liền xoay người lại. Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, một khác kia cô thoáng sững sốt một chút, sau đó theo bản năng, cô lùi lại về phía sau một bước. Rầm, thân thể của cô đụng vào cái giá treo quần áo ở sau lưng.

"Em... mang thai?" Tiêu Lăng Phong hỏi giọng đầy vẻ đau khổ.

"Anh rất thất vọng?" Nghe thấy những lời của Tiêu Lăng Phong nói..., Diệu Tinh cố ý hỏi lại vẻ đầy cay nghiệt, hà khắc.

"Em cứ nhất định phải nói chuyện với anh như vậy hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Diệu Tinh, ở trong lòng em, anh thật sự là hạng người như vậy hay sao?" Anh kéo Diệu Tinh lại gần hơn trong ngực mình, Diển-đàn~le~quy~đoàn trên cổ Diệu Tinh vẫn còn dấu vết của những nụ hôn chưa tiêu tan, làm cho ánh mắt của anh đau nhói... "Em, hai người..." Tiêu Lăng Phong nắm lấy cánh tay của Diệu Tinh thật chặt, hô hấp của anh cũng bắt đầu trở nên bất quy tắc.

"Anh có tư cách gì để hỏi tôi như vậy?" Diệu Tinh ngẩng đầu lên. Cô không nghĩ rằng Tiêu Lăng Phong thế nhưng lại kìm giữ ở nơi cảm của cô, thuận thế hôn vào môi của cô.

Trong lòng Diệu Tinh cả kinh. Cô cố gắng giằng giằng, hiện tại Tiêu Lăng Phong đang muốn làm gì đây? Tiêu Lăng Phong, anh điên rồi sao, nơi này có nhiều người như vậy.

"Tại sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Tại sao hần thì có thể?" Tiêu Lăng Phong khẽ run giọng hỏi một câu. Thì ra là, ngày đó lời nói của cô chính là ý này đây! Cô nói cô đã có Carlos rồi... Đúng như vậy, bọn họ ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, chuyện như thế này vẫn là sớm. Anh nên lường trước

đến chuyện đó mới phải...

Carlos đi tới. Nhưng anh lại không nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy một màn như vậy. Nắm quyền thật chắc, Carlos tiến lên đẩy Tiêu Lăng Phong ra, một giây kế tiếp, một quyền đánh vào trên mặt Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong phản ứng không kịp nữa, nặng nề đụng vào phía sau một trận, sau đó chật vật ngã xuống trên mặt đất.

"Tiêu Lăng Phong, yêu cầu anh không nên cứ luôn dây dưa với Laura như vậy! Năm đó chính anh đã không hiểu được sự quý trọng, đến bây giờ anh hối hận, thì lại nghĩ có thể tìm đến cô ấy. Tại sao anh lại cứ làm cái chuyện mà cô ấy không thích như vậy." Carlos nói xong liền kéo Diệu Tinh đến bên cạnh mình. di@en*dyan(lee^qu.donnn), "Em có khỏe không?" Anh hỏi xoa lên đôi môi của Diệu Tinh một chút.

Tiêu Lăng Phong ngồi dậy, nhưng cũng không có đứng dậy. Anh nhìn bộ dạng Diệu Tinh lúc này làm như không nhìn thấy gì, quay mặt của mình qua một bên. Phải làm thế nào thì em mới có thể liếc con mắt nhìn sang anh lấy một cái đây, Diệu Tinh?

Diệu Tinh cứ quay mặt qua một bên. Cô nhắm đôi mắt của mình lại yên lặng một hồi lâu.

"Đi thôi!" Diệu Tinh nói rất tinh táo, tiếp sau đó cô xoay người lại đi ra ngoài. Không phải là cô cũng sớm đã từng nói không hề có liên quan gì rồi hay sao? Tại sao... lúc này trong lòng của cô lại thấy buồn buồn.

Ngồi vào trong xe, cả hai người đều không ai lên tiếng nữa. Bầu không khí an tĩnh có chút bị đè nén." Carlos, em..."

"Em vẫn luôn cự tuyệt anh có phải là bởi vì em vẫn còn... yêu Tiêu Lăng Phong hay không?"

"Không phải!" Diệu Tinh kích động phản bác lại.

"... Anh biết đáp án!" Carlo hạ giọng nói một câu, tại sao cô lại phải nhanh chóng trả lời anh như vậy? Nếu như cô hơi ngập ngừng dừng lại một chút, có lẽ... Anh còn có thể lừa gạt lừa gạt mình.

"Carlos, chuyện không phải là như vậy, em..."

"Anh biết!" Carlos cắt đứt lời của Diệu Tinh. "Anh biết chứ!" Carlos gật đầu về phía mắt mắt. "Trở về đi thôi. Anh còn có một số việc."

"..." Diệu Tinh cúi đầu. "Sorry, (Xin lỗi - Tiếng Anh trong nguyên bản) Carlos." Diệu Tinh nhẹ giọng nghẹn ngào. "Nhưng mà chuyện thật sự không giống như anh đã tưởng tượng đâu! Anh hãy nghe em giải thích một chút có được hay không?"

"Anh không hề cảm thấy em có cái gì đó lừa gạt anh!" Carlos khẽ vuốt ve gương mặt của Diệu Tinh. "Anh không trách em!" Carlos lắc đầu một cái. "Có lẽ... Là do anh đã ép em quá chặt!"

"Không phải vậy!" Diệu Tinh lôi kéo tay Carlos: "Carlos chỉ là anh đã nghĩ quá nhiều mà thôi. Giữa chúng ta không phải là như anh đã nghĩ đâu! Em không thể nào có thể thương anh ta được!"

Chúng ta? Carlos nghe cái từ ngữ này, trong lúc lơ đãng lại nhắc lại, sau đó cười một chút về khổ sở: "Được rồi, chúng ta không nói đến chuyện này nữa!" Anh xoa xoa mái tóc của Diệu Tinh "Anh vừa mới nhận được điện thoại của mẹ anh gọi đến. Bà muốn gặp Tiêu Duệ một chút, anh phải đưa thằng bé đi một chút!" Đúng ra một giây trước, lúc anh bước vào cửa, anh vẫn còn nói lại là sẽ ở lại cùng với Diệu Tinh, để cho Ann đưa Tiêu Duệ đi. Nhưng mà bây giờ... Có lẽ, thời gian tới anh nên cho Diệu Tinh một chút thì giờ để suy nghĩ kỹ càng về mối quan hệ của hai người bọn họ.

"Có phải là bởi vì anh giận em nên mới trốn tránh em hay không?" Diệu Tinh hỏi.

"Không phải vậy!" Carlos lắc đầu. "Laura, em nghĩ quá nhiều rồi!"

"Em không phải là cố ý như vậy. Carlos, em không biết tại sao anh ta lại sẽ ở nơi này như vậy, em... Ồ..." Thời điểm Diệu Tinh kích động giải thích kia, Carlos liền ôm Diệu Tinh vào trong ngực, che lại đôi môi của cô. Anh ôn nhu hôn hít, an ủi Diệu Tinh về đây bất an.

"Laura, anh yêu em! Anh cũng thừa nhận, vừa mới rồi anh rất đau lòng, nhưng mà... Anh không muốn làm khó cho em, càng không muốn em bị khổ sở. Chờ anh một tuần lễ!" Cũng chính là dành cho em một tuần lễ.

Diệu Tinh nhìn Carlos, từ trong tròn mắt, nước mắt của cô cứ trào lên, lăn xuống dưới. Cô ôm Carlos bật khóc thành tiếng ô ô. "Không phải là em cố ý, không phải vậy!"

Carlos đau lòng nhắm mắt lại, khẽ vuốt ve sau lưng Diệu Tinh. "Đừng khóc, anh không trách em, thật không trách em..."

Ngoài cửa xe, Tiêu Lăng Phong cô đơn tựa vào trên sườn xe. Anh nhìn Diệu Tinh đang được người đàn ông khác ôm hôn, trong lòng anh đau đến muốn chết. Tiêu Lăng Phong đốt một điếu thuốc, dùng sức hít một hơi, anh ngẩng đầu lên, khổng chế sự chua xót trong mắt. Diệu Tinh, em thật sự yêu Carlos rồi sao? Nếu quả đúng thật là như vậy, anh nên kiên trì không buông tha, hay là... nên buông tay cho em được hạnh phúc...

Đêm đó Carlos cùng Tiêu Duệ ngồi trên chuyến bay liền rời đi. Đứng ở trong đại sảnh của sân bay, Diệu Tinh nhìn Carlos và Tiêu Duệ đi xa dần, biến mất ở trong tầm mắt. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng bao giờ cảm thấy bản thân mình lại tuyệt vọng và bất lực đến như vậy!

"Tiểu thư Laura..."

"Ann!" Diệu Tinh đột nhiên xoay người lại ôm lấy Ann.

Ann sững sốt. Thời gian cô biết Laura cũng phải có bốn năm rồi, nhưng cô từ chưa từng bao giờ thấy Laura có bộ dáng bất lực như vậy, hơn nữa cũng chưa từng nhìn thấy nước mắt của cô bao giờ...

"Không sao, hết thấy đều sẽ tốt thôi!" Khẽ vuốt ve sau lưng Diệu Tinh, Ann nói an ủi. Không khó để đoán ra, tâm tình của cô và Carlos cùng với cái người có tên gọi là Tiêu Lăng Phong kia có liên quan với nhau.

Không sao ư? Làm sao có thể không sao được chứ. "Ann, tôi nghĩ rằng Carlos đang thương tâm, tôi không biết là sẽ biến thành như vậy... nếu như sớm biết chuyện sẽ biến thành như vậy, tôi... tôi không nên lại trở về đây. Không nên trở lại đây nữa!"

"Được rồi, không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, trở về làm việc thôi nào! Carlos tiên sinh đã cố ý bố trí người phục vụ đưa cô trở về!"

Ở một địa phương cách bọn họ không xa, Tiêu Lăng Phong đứng dựa vào ở một bên. Anh nhìn cảnh chia tay đầy lưu luyến của mấy người bọn họ, nhìn Carlos hôn Diệu Tinh. Nhưng mà... ngày hôm nay bản thân mình lại không thể giống như Carlos, tiến lên đây anh ta ra...

Diệu Tinh cự tuyệt việc Ann đưa cô về nhà, tự mình ngồi vào trong xe, tuy nhiên cũng thật lâu mà cô không hề khởi động xe. Diệu Tinh cứ gục đầu trên tay lái, mở rộng cửa sổ xe ra, gió đêm thổi vào xuyên thấu qua cửa sổ xe. Cô co rút thân thể lại, tại sao cô lại cảm thấy lạnh quá... Làn gió lạnh lẽo tựa như xuyên thấu qua thân thể của cô, thổi vào trong lòng, từng mảnh từng mảnh lạnh như băng lan tràn ra. Nước mắt chảy ướt nhẹp ống tay áo của cô, thấm ướt khắp cánh tay của cô. Tiêu Lăng Phong từ từ đi vào, nhìn bà vai Diệu Tinh có chút run rẩy nhỏ. Diệu Tinh, chẳng lẽ Carlos đã làm cho em không bỏ được như vậy hay sao? Anh nhẹ nhàng khẽ tựa vào trên sườn xe, nhưng mà Diệu Tinh cũng không hề có một chút phát hiện. Những giọt mưa phùn li ti lại bắt đầu bay đầy bầu trời. Tiêu Lăng Phong cũng không rời đi. Bởi vì đây là khoảng cách anh được ở gần cùng với cùng Diệu Tinh nhất...

Diệu Tinh, xin hãy tin tưởng ở anh. Anh thật sự yêu em, cũng không phải là anh thật sự muốn em phải khổ sở, thương tâm...

Trời mưa cả đêm. Vì sợ phải trở lại này trong căn phòng trống rỗng, Diệu Tinh một mình đi tới phòng làm việc. Ngày mới vừa vãn hé chút ánh sáng, Diệu Tinh liền bị một cuộc điện thoại đánh thức.

"A lô!"

"Trình Diệu Tinh, cô, đồ đệ tiện này, cô đã mang mấy đứa nhỏ của tôi đi nơi nào rồi?" Nghe tiếng gào thét này qua điện thoại, quả nhiên trong nháy mắt con buồn ngủ của Diệu Tinh tan đi một nửa.

"... Đường Nhã Đình?" Diệu Tinh đứng dậy.

"Hừ! Thế nào? Không nghĩ tới sao?!" Đường Nhã Đình cười. "Cô cho rằng, bằng một chút những chứng cứ đó của thám tử tư thì nhất định sẽ có thể làm gì được tôi hay sao? Tôi đa thì cảnh sát cũng chỉ là lập án điều tra. Mà tôi... Cũng không có người chỉ ra chỗ sai."

"Vậy chúng ta sẽ chờ xem, thử xem một chút có phải là cảnh sát có thể tìm ra được chứng cứ để khởi tố cô hay không? Đường Nhã Đình, tôi sẽ giúp một tay. Mặc dù có phải bỏ ra nhiều hơn nữa, tôi đây cũng muốn cô phải trả cái giá thật lớn!" Diệu Tinh nín thở thật chặt lấy lớp vải hoa văn trên ghế sa lon.

"Vậy tôi đây cũng nhìn xem có phải cô tra ra mọi chuyện được đến nơi hay không!" Đường Nhã Đình nói đầy vẻ khiêu khích: "Hiện tại tôi hỏi cô một lần nữa, hai đứa con của tôi đâu? Cô đã mang bọn chúng đi nơi nào rồi? Cô hãy nhanh chóng con trả lại con cho ta ngay lập tức!" Đường Nhã Đình gào thét giống như một con dã thú cuồng bạo vậy. Diệu Tinh nhẹ nhàng để điện thoại cách xa thêm mấy phân, xoa xoa lỗ tai.

"Con của cô mất, tìm tôi làm gì?"

"Trình Diệu Tinh, nếu như cô dám làm tổn thương bọn chúng, tôi đây sẽ không bỏ qua cho cô! Cô ác độc như vậy, đáng đời cô không sinh ra được đứa bé!"

Khanh khách... Nghe những lời mắng chửi đầy tức giận của Đường Nhã Đình, Diệu Tinh không hề nổi giận, mà ngược lại, cô lại cười ra thành tiếng: "Vậy thì thật là đáng tiếc quá đi mất, hai đứa bé cô đã sinh ra, thế nhưng lại không thể nào mà bảo vệ được cho bọn chúng thật tốt. Đường Nhã Đình, cô nói xem... Hai chúng ta người nào mới thật là đáng buồn hơn đây..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 268: Người nào làm tổn thương đứa bé của tôi đều phải chết

Đường Nhã Đình từ vườn trẻ chạy đến giống như đã bị phát điên lên rồi. Cô lấy điện thoại ra, tuy nhiên lại không có cách nào phát hiện ra được. hai đứa

con không thấy đâu, ngay cả việc hỏi thăm lẫn tìm người xin giúp đỡ cô cũng không thể tìm được ai

"Làm thế nào bây giờ. Làm thế nào bây giờ!" Ô ô... Đường Nhã Đình khóc. "Tiểu Triết, tiểu Na, các con đang ở nơi nào, các con đang ở đâu..." Lúc bị cảnh sát mang đi, rõ ràng cô đã có nhờ cậy hàng xóm giúp một tay chăm sóc giúp, thế nhưng mà... Cô ở bót cảnh sát hai ngày hai đêm, đến hiện giờ cũng không có người nào nói cho cô biết hai đứa bé ở đâu...

Đường Nhã Đình ngồi ở ven đường bộ dạng đầy vẻ bất lực. Trên người cô thật bẩn thỉu, tóc tai cũng có chút xốc xếch.

@MeBau*diendan@leequyddonn@ Đã hai ngày hai đêm qua cô cũng chưa từng rửa mặt, cũng tự cảm thấy mùi vị của mình cực kỳ gay mùi. Lau chùi qua quýt nước mắt ở trên mặt, Đường Nhã Đình đứng lên nhanh chóng chạy về hướng công ty

Trong công ty, Diệu Tinh đang họp với những người trong tổ thiết kế. Đường Nhã Đình phịch một tiếng đẩy cửa ra.

"Trình Diệu Tinh, cô lẩn ra đây cho tôi!" Đường Nhã Đình gào thét. Ánh mắt của cô đầy máu đỏ một mảnh.

"Tôi nhớ không lầm, cô ta đã bị khai trừ khỏi danh sách nhân viên công ty rồi kia mà. Mấy người trong bộ phận nhân sự này đã làm việc thế nào vậy?" Diệu Tinh đứng lên, nhìn bộ dạng thê thảm bẩn thỉu của Đường Nhã Đình. Ở trong điện thoại nổi điên còn không đủ sao, bây giờ lại còn đến tận công ty...

"Cô vẫn còn ở chỗ này mà nói phải trái những chuyện gì khác nữa đây. Trình Diệu Tinh, cô hãy mau chóng trả lại hai đứa bé của tôi ra đây nhanh một chút. Nếu không, tôi sẽ không để yên cho cô đâu!"

"Cô còn ở đây nói cái gì nữa vậy?" Diệu Tinh nhướn mi cau mày. Chính cô không đủ năng lực, để đi mất hai đứa con, trại sao lại chạy tới đây để tìm tôi. Đường Nhã Đình, cô có cảm thấy như vậy là quá đáng hay không?"

"Cô lại còn giả bộ!" Đường Nhã Đình kêu to tiến lên. Mấy đồng nghiệp nam nhìn bộ dạng nổi điên của Đường Nhã Đình, cũng chịu đựng mùi vị gay mùi của cô ta, tiến lên khống chế Đường Nhã Đình.

"Các người buông tôi ra!" Đường Nhã Đình kêu to. "Trình Diệu Tinh, nếu không phải là cô báo cảnh sát bắt tôi, thì hai đứa con của tôi làm sao có thể bị mất tích được. Nhất định là cô đã nhân cơ hội để giấu bọn trẻ đi. Cô chính là đồ kị với tôi. Chính cô không sinh được đứa bé, cho nên, cô liền nghĩ muốn làm tổn thương đến hai đứa nhỏ của tôi!"

Choang! Tiếng kêu chát chúa vỡ tan tành nổ vang ở bên chân Đường Nhã Đình. "Nếu như cô còn dám kêu loạn, tôi sẽ không bảo đảm cái ly kia có thể nện vào đầu của cô hay không nữa đó" Diệu Tinh lạnh giọng nói.

"Đồ đồ tiện, cô đúng là cái đồ đồ tiện..." Đường Nhã Đình dùng sức gào thét, gân xanh trên cổ cũng nổi hết cả lên.

Hừ! Diệu Tinh cười khê.

"Hôm nay rốt cục tôi cũng đã nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của một con chó điên nó như thế nào rồi!" Không biết là người nào nói ra một câu. Ngay sau đó tất cả mọi người đều bật cười. Bị làm nhục như vậy, Đường Nhã Đình hoàn toàn nổi điên. Cô dùng sức thoát ra khỏi sự kiềm chế của đồng nghiệp, vọt tới mấy người nữ đồng nghiệp đang nói chuyện ở khoảng cách mình gần nhất.

"Đồ đồ tiện, mấy người cười cái gì..." Đường Nhã Đình gào thét.

Chát! Không đợi cho Đường Nhã Đình nói xong. Người nữ đồng nghiệp kia đã hất tay nặng nề đánh cho Đường Nhã Đình một cái tát. Móng tay bén nhọn phá vỡ gương mặt của Đường Nhã Đình. Trên mặt của Đường Nhã Đình rất nhanh liền xuất hiện một dấu tay đỏ tươi.

"Họ Đường kia, tốt nhất là cô hãy bớt phóng túng cho tôi một chút. Cô cũng biết, đối với loại người không có người nuôi dạy, thì biện pháp của tôi vẫn còn rất nhiều mà!" Nói xong, cô gái đó lấy ra một chiếc khăn tay lau lau bàn tay của mình một chút. "Thật bẩn tay!" Ngay sau đó cô gái liền vút luôn chiếc khăn tay Chanel đỏ ở dưới chân Đường Nhã Đình.

Hành động lăng nhục này của cô gái kia đã làm cho Đường Nhã Đình giận đến nổi điên.

"Một lũ các người hãy cút xéo đi! Các người sẽ gặp báo ứng, gặp báo ứng!" Đường Nhã Đình kêu gào. "Hãy trả lại con cho tôi, trả lại con cho tôi!"

Nghe Đường Nhã Đình gào thét, trong lòng Diệu Tinh lại đau đớn một hồi. Bị mất đi đứa con sẽ thống khổ như thế nào, sẽ không có người nào rõ ràng hơn cô. Thế nhưng mà lúc này thì mình có thể làm được điều gì đây. Diệu Tinh từ từ đi đến bên người Đường Nhã Đình.

"Tôi khuyên cô vẫn nên đi ra ngoài thì sẽ tốt hơn! Bằng không cô sẽ làm kinh động đến bảo vệ. Mọi người cũng sẽ có cái nhìn không đẹp đối với gương mặt của cô..."

"Cô hãy câm miệng!" Đường Nhã Đình dùng một lực mạnh mẽ đẩy người đồng nghiệp đang nói chuyện ra. Không nghĩ tới khi cô đẩy người khác ra, thì đồng thời, chính mình cũng sẽ bị té xuống về phía sau.

Nhìn những mảnh vụn của cái ly trên mặt đất, Diệu Tinh cả kinh, vội vội vàng vàng đưa tay ra kéo lại Đường Nhã Đình, tránh cho cô ta bị té ngã xuống ở trên những mảnh thủy tinh vụn.

"Không cần cô làm bộ hảo tâm!" Đường Nhã Đình nằng to hất tay Diệu Tinh ra. "Trình Diệu Tinh, cô hãy mau chóng một chút, nhanh chóng trả lại con

cho tôi!"

Nghe được lời nói này của Đường Nhã Đình, Diệu Tinh chỉ khẽ cười lên một tiếng. Thiệt là, mình đã làm nhiều chuyện rồi. Cô tiến lên một bước, mắt nhìn xuống Đường Nhã Đình.

"Tôi nói lại lần nữa, tôi không biết con của cô ở đâu! Con của cô không thấy, cô nên đi báo cảnh sát. Còn nữa... tiểu thư Đường Nhã Đình, đồ thì có thể ăn lung tung, thể nhưng mà lời nói thì không thể nói lung tung như vậy được! Nếu không, tôi sẽ tố cáo cô tội đã phi báng người khác!" Diệu Tinh nhẹ nhàng giơ tay lên, ưu nhã dùng ngón tay trỏ bịt ngang lỗ mũi. "Hôm nay cứ như vậy đi, mọi chuyện cần nói đều đã nói rồi! Tất cả mọi người hãy chú ý một chút, tìm người đưa tiểu thư Đường Nhã Đình ra ngoài!" Diệu Tinh nói xong liền xoay người rời đi.

"Trình Diệu Tinh, cô đừng đi, cô hãy lăn trở lại đây cho tôi!" Đường Nhã Đình lớn tiếng kêu gào, "Hãy trả lại cho tôi hai đứa con của tôi, trả lại con cho tôi!" Đường Nhã Đình bất lực nằm soài ra trên mặt đất, mảnh vụn của cái ly bể tan tành đã đâm bị thương bàn tay của cô. "Trình Diệu Tinh, cô sẽ chết không được từ tể... Cô nhất định sẽ gặp báo ứng..."

Bên tai Diệu Tinh vẫn quanh quẩn câu nói sau cùng của Đường Nhã Đình, không được chết từ tể sao? Cho dù là như vậy, cô cũng không từ sự lựa chọn, hơn nữa cũng sẽ không hối hận. So với sau khi bị người khác ức hiếp, sau đó ức hiếp lại người đó rồi không được chết từ tể, cô tình nguyện làm người không được chết từ tể kia!

Tiêu Lăng Phong cùng Lãnh Liệt từ bên ngoài trở lại. Vừa mới đi vào đến đại sảnh thì đã nghe thấy tiếng kêu gào đến tê tâm liệt phế của một người phụ nữ.

"Lăng Phong, anh hãy ra ngoài đi. Em van cầu anh đó, hãy ra gặp em đi..." Hai người bảo vệ thân thể cường tráng gần như không cách nào ngăn lại nổi Đường Nhã Đình đã gần như điên cuồng lên rồi kia. "Lăng Phong, em cầu xin anh..."

"Cô ta lại đang làm cái gì vậy?" Tiêu Lăng Phong cau mày. "Gọi bảo vệ ném cô ta ra ngoài đi! Nếu như không làm được, thì hãy nói cho bọn họ biết, ngày mai cũng không cần tới đây để làm việc nữa!"

"Ừ, để tôi đi xem một chút!" Lãnh Liệt nói xong liền đi tới.

Nghe thấy tiếng bước chân Đường Nhã Đình quay mặt sang, nhìn thấy Lãnh Liệt cũng thuận thể nhìn thấy Tiêu Lăng Phong.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình đột nhiên giống như là phát điên lên rồi, lập tức đẩy hai người đàn ông đang khổng chế mình ra. Thậm chí ngay cả một người có thân thủ nhanh nhẹn như Lãnh Liệt, mà cũng không thể nào bắt giữ nổi Đường Nhã Đình.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình phịch một tiếng, quỳ gối xuống trước mặt Tiêu Lăng Phong. Đầu gối của cô va chạm xuống mặt đất vang lên một tiếng. Ở sau lưng Tiêu Lăng Phong nghe được một luồng gió lạnh. "Lăng Phong, em van cầu anh, hãy giúp em một chút!" Đường Nhã Đình túm chặt lấy ống quần của Tiêu Lăng Phong khóc đến run rẩy.

"Cô lại muốn chơi đùa cái kiểu gì đây!" Tiêu Lăng Phong chán ghét lui về phía sau một bước. Cánh tay của Đường Nhã Đình trượt xuống chống ở trên mặt đất lạnh như băng.

"Lăng Phong, không thấy Tiểu Triết và tiểu Na đâu cả! Chính là Trình Diệu Tinh đã bắt cóc bọn trẻ đi... em cầu xin anh hãy giúp em một chút, có được hay không?"

"Diệu Tinh sẽ không làm như vậy đâu!" Tiêu Lăng Phong tỉnh táo nhìn chằm chằm vào Đường Nhã Đình.

"Không phải là cô ta thì còn sẽ là ai!" Đường Nhã Đình lớn tiếng gào thét. "Lăng Phong! Bởi vì hận em nên cô ta mới làm như vậy! Cho nên, anh hãy giúp em, giúp em một chút có được hay không!" Cô nói cầu xin.

"Đường Nhã Đình, cô không hề cảm thấy những việc này là do cô tự làm tự chịu hay sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Hiện tại con của cô chẳng qua mới là không thấy đâu, cô đã liên gấp gấp như vậy rồi. Như vậy, cô có thể hiểu rõ, đứa con của tôi bị chết, chúng tôi sẽ có bao nhiêu đau đớn hay không..."

"..." Đường Nhã Đình cứng đờ. "Lăng Phong, Em... em, đã sai lầm rồi! Thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

"Lời nói thật xin lỗi của cô thực sự không hề đáng tiền chút nào! Đường Nhã Đình, coi như là cô có chết, cũng không đủ để lấy sinh mệnh đánh đồng cùng với đứa con của tôi!" Tiêu Lăng Phong lạnh giọng nói ra một câu, ngay cả trong ánh mắt của anh cũng đều chỉ có ánh sáng lạnh.

"Cho nên, anh, anh biết đứa bé của em..."

"Tôi không có hứng thú đối với những đứa con của cô, Diệu Tinh cũng sẽ không làm như vậy! Nếu như đứa bé thật sự không thấy, vậy thì cô hãy báo cảnh sát đi!" Tiêu Lăng Phong nói xong xoay người đi.

"Lăng Phong!" Đường Nhã Đình kêu to nhào qua ôm lấy chân Tiêu Lăng Phong. "Đừng đi, em cầu xin anh đó! Chuyện đã qua cũng là do lỗi của em, em nguyện ý gánh chịu bất cứ trách nhiệm nào. Em chỉ muốn cầu xin cô ấy không nên làm thương tổn đến hai đứa bé của em. Lăng Phong, lúc này chỉ có anh mới có thể giúp được em! Em cầu xin anh, hãy giúp em một chút. Giúp em một chút..."

"Chịu trách nhiệm sao?" Tiêu Lăng Phong cười, "Cô muốn chịu trách nhiệm như thế nào đây? Cô đã hại Diệu Tinh phải chịu nhiều tổn thương như vậy, hại chết đứa con của tôi, cô nghĩ muốn chịu trách nhiệm như thế nào đây."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Đường Nhã Đình lớn tiếng kêu. Càng không ngừng cúi người xuống dập đầu đập vào trên đất. Phịch! Phịch! Tiếng động vang vọng ở trong đại sảnh.

Tiêu Lăng Phong quay mặt qua một bên.

"Cô cầu xin tôi cũng vô ích, tôi không biết con của cô đang ở nơi nào." Anh lui ra một bước, "Liệt. Giúp cô ta báo cảnh sát, sau đó đưa cô ta đi ra ngoài!"

"Tiêu Lăng Phong!" Thấy Tiêu Lăng Phong xoay người tránh ra, Đường Nhã Đình hô to nghe bên nhón. "Anh thật sự vứt bỏ, không hề nhớ nhưng một chút nào đến tình cũ thật sao? Anh thừa nhận đúng là muốn bảo vệ che chở cho Trình Diệu Tinh, có phải hay không?"

"Thứ nhất, giữa hai chúng ta tình cũ cũng sớm đã không còn tồn tại, thứ hai... Tôi giúp đỡ người phụ nữ mình yêu thì có cái gì không đúng sao?" Anh hỏi. "Cô có thời gian ở chỗ này khóc lóc ôm sòm, còn không bằng đi suy nghĩ thật kỹ xem cô đã bị phạm lỗi đối với người nào thì tốt hơn."

Đường Nhã Đình quỳ ở trên mặt đất, cảm giác lạnh như băng từ đầu gối lan tràn đến khắp trong lòng. Thậm chí trên sàn nhà còn giữ lại một chút màu đỏ của vết máu, mà đối với hết thảy những thứ này, Tiêu Lăng Phong thể nhưng lại hoàn toàn làm như không thấy... Âm thanh khanh khách từ trong lòng bàn tay của Đường Nhã Đình phát ra.

Tôi sẽ không cứ như vậy mà buông tha, tuyệt đối sẽ không... Tất cả những người nào đã làm tổn thương đến những đứa con của tôi, đều phải chết, đều phải chết...

Diệu Tinh đứng ở bên cửa sổ. Sau khi Đường Nhã Đình đến nơi này náo loạn một trận, cô liền không còn có tâm tình để làm việc nữa. Diệu Tinh lấy từ trong ngăn kéo lấy ra một bao thuốc lá còn chưa kịp bóc niêm phong. Cô mở ra đốt một điếu, một giây kế tiếp cô liền ho khan kịch liệt. Ho đến nước mắt tràn ra mi...

Cô lại hít một hơi thật sâu một lần, sau đó từ từ khạc ra, ho khan một hồi... Cô ho khan, tựa người vào trên cửa sổ sát đất, cũng không buồn lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mặt.

Đứa con của Đường Nhã Đình, chắc chắn là cũng đang ở cùng nơi với Hạ Cẩm Trinh rồi! Năm năm trước, Đường Nhã Đình thường lui tới rất thân thiết cùng với Hạ Cẩm Trinh. Khả năng cực lớn hai đứa bé này có thể là con của Hạ Cẩm Trinh, hơn nữa Hạ Cẩm Trinh cũng sẽ không vô duyên vô cớ lại xuất hiện ở tại nơi đó.

Từ từ dụi tắt điếu thuốc lá... Diệu Tinh đứng thẳng người lên. Cô cảm điện thoại lên, do dự nhưng vẫn có ý định gọi điện thoại cho Hạ Cẩm Trinh. Bất kể Đường Nhã Đình có ác độc thế nào, nhưng mà... Cô ta thực sự rất yêu quý đối với hai đứa bé kia, chắc chắn là sẽ không làm chuyện giả vờ. Phải chia lìa với đứa con mà mình đã sinh ra quả thật là rất đau đớn. Cô là người hiểu rõ điều này quá mức...

Trình Diệu Tinh, mày điên rồi sao! Người phụ nữ kia đã hại chết đứa con của mày, thế nhưng mày lại thương cảm đối với cô ta như vậy? Cô ta căn bản không đáng giá để đáng thương như vậy. Cô ta lúc này chỉ là tạm thời không thấy được đứa con của mình mà thôi, còn mày... sẽ vĩnh viễn không bao giờ còn được trông thấy đứa bé kia nữa...

Nhưng nà, trẻ nhỏ là vô tội...

Vậy thì đứa con của mày không phải cũng vô tội đó sao...

Những giọng nói đối lập nhau cứ thi nhau vang lên ở bên tai Diệu Tinh. Diệu Tinh có cảm giác mình sắp bị những giọng nói này hành hạ đến sắp nổi điên lên rồi.

"A..." Diệu Tinh kêu to, sau đó cô gạt toàn bộ đồ vật ở trên bàn rơi xuống dưới đất, sau đó bản thân mình cũng vô lực té nhào xuống theo...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Chỉ là vì em

Editor: Mẹ Bầu

Diệu Tinh từ công ty ra ngoài. Sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Đi xuống bãi đỗ xe, ánh đèn mờ mờ làm cho người khác phải dựng ngược tóc gáy. Xoa bóp huyệt Thái Dương, cô bước nhanh đi về hướng xe của mình. Bãi đỗ xe cực kỳ an tĩnh, chỉ có tiếng bước chân lộp cộp, quanh quẩn, Diệu Tinh vừa mới lấy chìa khóa xe ra, đã cảm thấy có cái gì không đúng. Từ phía sau có người đi theo cô tới đây. Trong nháy mắt Diệu Tinh toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Tiếng bước chân lộp cộp càng ngày càng gần. Diệu Tinh siết thật chặt cái chìa khóa trong tay, hít sâu một hơi, giờ tay chiếc túi cầm trong tay lên liền đập tới. Không nghĩ tới, cô còn chưa kịp đập trúng mục tiêu, @MeBau*diendan@leequyddonn@ tay của mình liền bị bắt chặt.

"A!" Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến mức kêu to.

"Diệu Tinh, là anh. Là anh!" Tiêu Lăng Phong vội vàng giải thích, "Đừng sợ!" Anh nói an ủi, trong lòng trách cứ mình cười nói với Diệu Tinh.

Nghे thấy giọng nói của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, lửa giận của Diệu Tinh lập tức liền bốc lên.

"Anh mắc bệnh thần kinh à, làm gì lại đi theo phía sau tôi như vậy?" Diệu Tinh khễ vuốt ve nơi ngực mắng to. Thình thịch! Thình thịch! Tiếng nhịp tim đập hốt hoảng tựa như muốn phá lồng ngực xông ra ngoài.

"Anh..." Tiêu Lăng Phong muốn giải thích.

"Anh buông tôi ra!" Diệu Tinh không đợi Tiêu Lăng Phong nói xong cũng rút tay của bản thân ra, sau đó lui về phía sau một bước.

"Em đừng nóng giận, anh không có ý tứ gì khác, anh chỉ là thấy em hồi lâu cũng không ra ngoài, biết em lại đang làm thêm giờ rồi. Hiện tại...Carlos không có ở đây, anh sợ em một mình trở về nhà sẽ không được an toàn."

Tiêu Lăng Phong xuất hiện ở nơi này, ngược lại thật sự là cực kỳ ngoài ý muốn đối với Diệu Tinh. Anh chờ ở chỗ này, chính là vì điều này. Diệu Tinh siết chặt ngón tay.

"Để cho anh đưa em trở về nhà đi thôi!" Tiêu Lăng Phong trung cầu.

"Không cần, tôi lái xe có thể đến nhà rất nhanh!" Diệu Tinh theo bản năng liền cự tuyệt. Cô sợ gặp Tiêu Lăng Phong, lại càng sợ hãi hơn nếu như cô phải đơn độc chung đụng cùng với Tiêu Lăng Phong.

"Em không cần phải trốn tránh anh như vậy, có được hay không." Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước, không muốn cho Diệu Tinh có cơ hội tránh né.

"Tôi đây không phải là trốn tránh anh, chẳng qua là tôi không muốn lãng phí thời giờ của anh." Diệu Tinh giương to mắt lên, nói: "Anh hãy trở về đi thôi, thời gian thật sự đã không còn sớm."

Tiêu Lăng Phong khễ cau mày. "Coi như em không muốn nhìn thấy anh, nhưng mà em cũng không thể mang tính mạng của mình ra để nói giỡn có đúng không?" Tiêu Lăng Phong nói xong, ngang ngạnh kéo Diệu Tinh vào gần trong xe hơn.

"Tiêu Lăng Phong, anh làm gì vậy?" Diệu Tinh kêu to. Nhưng Tiêu Lăng Phong không để ý tới, rầm một tiếng, đóng cửa xe lại, sau đó tự mình ngồi vào ghế chủ lái.

"Anh chỉ là muốn đưa em trở về nhà thôi, nếu như em còn hô to gọi nhỏ lớn hơn nữa, nói thật là anh liền không biết mình sẽ làm ra chuyện gì?"

Diệu Tinh nhìn lại Tiêu Lăng Phong vẻ khinh thường. "Anh tạm thời đừng có uy hiếp tôi!" Diệu Tinh kêu lên, đưa tay ra muốn mở cửa xe. Tiêu Lăng Phong đưa cánh tay dài của mình ra kéo Diệu Tinh trở về. Diệu Tinh bị kéo lại đụng vào trong ngực Tiêu Lăng Phong. Ánh đèn lờ mờ trong nhà để xe xuyên thấu qua cửa sổ xe, càng trở nên thêm mờ mờ. Diệu Tinh không nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Lăng Phong, cô chỉ có thể cảm giác được hơi thở nóng bỏng của anh phả vào ở trên mặt mình. Tay của cô ở bên dưới vô ý thức nắm chặt lại. Lúc này, cô không dám dùng lực để gỡ giữa nữa. Tiêu Lăng Phong phải mất một hồi lâu, mới làm cho hô hấp của mình vững vàng trở lại.

"Tại sao em lại không gỡ giữa? Nếu em như vậy, thì anh sẽ có thể hôn em một cái!" Tiêu Lăng Phong nói nửa đùa nửa thật.

"Ai muốn bị anh lừa!" Diệu Tinh xem thường.

Bầu không khí bởi vì hai câu nói ngắn ngủi này mà tựa như dễ dàng hơn. Tiêu Lăng Phong khễ thờ dài một cái, chậm rãi hôn lên mái tóc trên trán của Diệu Tinh.

"Anh thật sự không có ác ý, chẳng qua là do thời gian đã quá muộn, nên không yên lòng để cho em trở về nhà một mình!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền từ từ buông Diệu Tinh ra.

Hôm nay Đường Nhã Đình đã làm một trận âm ỉ lớn giống như đã nổi điên lên rồi. Cứ theo như tính cách của Đường Nhã Đình, chắc chắn là cô ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Anh ngược lại thì không có gì, nhưng mà Diệu Tinh... Anh không muốn cô lại bị xảy ra bất cứ chuyện gì.

Diệu Tinh ngồi ở một bên không biết nên làm hay nên nói những gì. Cô dứt khoát nhắm lại đôi mắt của mình, thời gian cũng đã khuya lắm rồi. Rốt cuộc là Tiêu Lăng Phong đã đợi cô bao lâu rồi. Những ngón tay của cô siết chặt lại ở chung một chỗ, Tiêu Lăng Phong... đã gây gổ đi rất nhiều. Ở thời điểm mới vừa rồi bị anh lôi kéo, cô gần như cảm giác bản thân mình đã bị xương của anh cộm cán làm đau.

Tiêu Lăng Phong liếc mắt nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Diệu Tinh. Anh biết là cô đang trốn tránh, thế nhưng cũng không nói gì. Lấy tình huống trước mắt, Diệu Tinh không hề cự tuyệt anh, đã là kết quả tốt nhất rồi.

Xe của anh chạy rất chậm. Bị mệt mỏi suốt một ngày cho nên lúc này Diệu Tinh cũng bắt giấc chìm vào trong giấc ngủ. Từ thế ngồi như vậy rõ ràng cũng

không thư giãn thoải mái, nhưng mà cô lại có thể ngủ được cực kỳ ngon lành.

Xe chậm rãi dừng ở ven đường. Chặng đường rõ ràng chẳng qua chỉ khoảng hơn mười phút chạy xe, nhưng mà Tiêu Lăng Phong lại dùng gần đến gần một giờ đồng hồ. Anh xoay mặt nhìn bộ dạng Diệu Tinh đang ngủ say, thò người ra sang eben phía cô, cẩn thận đặt ở trên môi của Diệu Tinh một nụ hôn.

"Làm sao bây giờ, mặc dù biết em yêu Carlos, nhưng mà... anh lại vẫn không muốn buông tay với em!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng thì non. Anh cẩn thận từng ly từng tí hạ bớt ghế ngồi xuống, điều chỉnh cho Diệu Tinh một tư thế thoải mái hơn. Diệu Tinh bỗng nhúc nhích một cái thế nhưng cô cũng không hề tỉnh lại. Tiêu Lăng Phong khẽ cười lên một tiếng, trong ý cười mang theo một chút của sự đau lòng cùng khổ sở.

Rốt cuộc là cô đã một mình thành hình dáng gì đây... Chắc là ngay cả com tói cô cũng còn chưa ăn đi... Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng vệt mấy sợi tóc của Diệu Tinh ra. Tiêu Lăng Phong đột nhiên muốn mang Diệu Tinh trở lại nhà trọ xem một chút! Cũng đã đến năm năm rồi cô vẫn chưa hề trở lại...

...

Diệu Tinh bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích một chút. Trong hơi thở của cô mang theo một mùi vị quen thuộc, làm cho cô cảm thấy an tâm đồng thời, trong lòng cô cũng hưng hăng kéo tới một hồi đau nhói. Cô chợt từ trên giường ngồi bật dậy, nhìn hết thấy chung quanh. Diệu Tinh khẽ dụi dụi mắt. Tại sao cô lại ở chỗ này vậy? Vén chăn lên, Diệu Tinh nhảy xuống giường.

Kéo cửa phòng ra, hết thấy mọi thứ trước mắt cô đều quen thuộc như vậy. Quen thuộc đến mức làm cho cô có ảo giác, cảm thấy... đây chính là năm năm trước. Khi cảm giác quen thuộc đi qua, là một hồi đau đớn đến tê tâm liệt phế.

"Tỉnh rồi sao?" Tiêu Lăng Phong nghe thấy tiếng động liền từ trong phòng bếp đi ra. "Em đói bụng rồi phải không?"

"Thế nào mà tôi lại ở nơi này!" Diệu Tinh hỏi.

"Anh không tìm được nhà em!" Tiêu Lăng Phong tùy ý trả lời... Nhưng mà sự thật là, chỗ ở hiện tại của Diệu Tinh, cho dù có nhắm mắt lại thì anh cũng có thể lần mò đi tới được. "Em ăn một chút gì đi, cái bụng của em vẫn luôn đang kêu gọi đó!"

"Tiêu Lăng Phong, anh..."

"Anh không có ác ý, chẳng qua là anh không muốn em đói bụng, lại phải trở về nhà một mình mà thôi!" Giọng nói của anh êm ái, làm cho trong lòng Diệu Tinh cảm thấy một hồi khó chịu. "Em ăn một chút gì đi!" Anh nói xong liền tiến lên, kéo Diệu Tinh từ từ đến bên cạnh bàn ăn.

Một màn này sao cảm thấy quen thuộc đến thế. Đã từng, cũng giống như vậy, cô nấu xong bữa ăn tối, sau đó hai người ngồi xuống an tĩnh nhấm nháp đồ ăn.

"Đã bao lâu rồi em không được nghỉ ngơi đầy đủ như vậy?" Tiêu Lăng Phong nói như trách cứ. "Anh đã ôm em từ trong m ra tới bên ngoài mà em cũng không hề tỉnh lại!"

"Tôi ngủ rất ngon!" Diệu Tinh lạnh nhạt đáp lại. Ngủ rất ngon. Chẳng qua là gần đây cô mới mất ngủ mà thôi...

"Thật vậy sao?" Tiêu Lăng Phong nhíu mi lại: "Anh dám cam đoan, cho dù là vừa mới rồi anh mang em đi chôn thì em cũng không hề hay biết!"

"Anh..." Diệu Tinh nôi đóá.

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cúi đầu, cố nén cười. Thật tốt... đầu khẩu cãi và như vậy, tựa như lại đã tìm lại được cảm giác ở chung một chỗ như trước.

"Vậy sao anh không đem tôi đi chôn?" Diệu Tinh hỏi. Như vậy, cô cũng sẽ không cần phải đối mặt với nhiều vấn đề như vậy!

"Bởi vì anh không bỏ em được." Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói. Bàn tay của Diệu Tinh run lên. Món ăn mà cô đang kẹp ở trên đôi đũa liền rơi xuống, rớt ở trên quần áo.

Trước khi Diệu Tinh kịp đứng dậy thì Tiêu Lăng Phong đã đứng lên, anh cầm lấy khăn giấy lau quần áo của Diệu Tinh.

"Thật xin lỗi. Không phải là anh cố ý muốn làm nhiều loạn đến trái tim của em!"

"Ai nói lòng của tôi đang rối loạn!" Diệu Tinh phủ nhận lui về phía sau một bước, nhịp tim rõ ràng mất đi tiết tấu "Tôi ăn no rồi, cần phải trở về!"

"Em muốn đi đâu?" Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh. "Đây mới là nhà của em!"

"Nhà của tôi ở Barcelona!" Diệu Tinh hất tay Tiêu Lăng Phong ra.

"Tại sao em lại cứ vội vã muốn tránh thoát đi như vậy?" Tiêu Lăng Phong lần nữa kéo Diệu Tinh lại. Anh giam cầm cô ở trong ngực của mình. "Em vẫn cứ muốn tránh né anh như vậy có phải là bởi vì trong lòng em vẫn còn quan tâm đến anh, có phải hay không!"

"Anh đã nghĩ quá nhiều rồi!" Diệu Tinh giãy giụa. "Hiện tại mời anh hãy buông tôi ra!"

"Anh không buông!" Tiêu Lăng Phong kiên định tuyên bố: "Diệu Tinh. Anh đã bỏ lỡ năm năm, lần này, bất kể như thế nào thì anh cũng sẽ không chịu buông tay với em!"

"Nếu như anh đã nói biết sai lầm rồi, như vậy sự hối hận của anh lại chính là như vậy hay sao?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, anh vẫn luôn là một người bá đạo và ích kỷ như vậy! Anh chỉ suy tính đến cảm nhận của mình, hoàn toàn cũng không hề suy tính vì người khác!"

"Anh ích kỷ?" Tiêu Lăng Phong hỏi. "Diệu Tinh, anh lúc nào thì không để ý tới cảm nhận của em kia chứ?" Anh hỏi. "Đúng vậy, anh bá đạo, nhưng mà Diệu Tinh, em chỉ thích trốn tránh, nên anh chỉ có thể làm như vậy mà thôi!"

"Nực cười, ý của anh nghĩa là hết thấy cũng đều là lỗi của tôi sao!"

"Em cũng biết không phải là ý đó mà!" Tiêu Lăng Phong tức giận cũng hăm hừ. "Anh biết đây hết thấy cũng là lỗi của anh, anh biết hiện tại anh có nói gì muốn bồi bổ lại..., thì cũng không có hữu dụng nữa. Nhưng mà... Cho anh thời gian để anh chứng minh cho em thấy có được hay không? Anh nguyện ý dùng thời gian của cả đời mình để bồi bổ lại cho em! Diệu Tinh! Em đừng nên trốn tránh anh nữa, có được hay không..."

"Tôi cũng nói lại lần nữa. Tôi không có trốn tránh!" Diệu Tinh bèn nhon kêu to.

"Em có mà!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong áp đảo lại Diệu Tinh. "Anh biết. Tình cảm càng sâu, tổn thương sẽ càng đau..."

"Nếu đã biết, tại sao lúc này anh còn nhắc tới kia chứ?" Diệu Tinh tỉnh táo hỏi lại, "Tiêu Lăng Phong, chúng ta thật sự không thể nào! Cho dù không có chuyện của đứa bé, thì giữa hai chúng ta cũng không thể dài lâu được. Cho nên... Chúng ta cũng đừng nên hành hạ lẫn nhau nữa. Năm năm đã trôi qua, không phải tất cả mọi người đều đã sống rất tốt đó sao? Tại sao anh cứ muốn phá vỡ cuộc sống lẫn nhau như vậy!"

"Diệu Tinh, không có em, tính mạng của anh hoàn toàn căn bản không có chút ý nghĩa nào!"

Hừ... Diệu Tinh khẽ cười, "Đây có thể nói là một câu nói của một người không có tiền đồ, chẳng lẽ cả đời anh chỉ sống vì một người phụ nữ hay sao?" Diệu Tinh nói về lạnh lùng giễu cợt, nhìn bộ dạng đau lòng của Tiêu Lăng Phong, trong lòng của cô một hồi khoái trá.

"Không phải là vì một người phụ nữ nào khác, mà là vì em!" Đè xuống nỗi đau bị Diệu Tinh giễu cợt, Tiêu Lăng Phong nói đầy vẻ thâm tình.

"..." Diệu Tinh không nói nổi ra lời. Cô đã cho là Tiêu Lăng Phong nhất định sẽ nổi giận. "Nhưng mà... Tiêu Lăng Phong. Anh có biết năm năm qua, từ trước đến nay, tôi và Carlos đều ở chung một chỗ với nhau chứ! Anh không nhớ rõ nguyên tắc của anh à..." Diệu Tinh nói nhắc nhở. Anh đã nói anh ghét sự phản bội, không muốn chia sẻ đồ cùng với người khác, nhất là phụ nữ đó sao...

"So với em, nguyên tắc kia hoàn toàn không hề quan trọng!" Tiêu Lăng Phong nói. Tay của anh theo cánh tay của Diệu Tinh từ từ trượt xuống, nắm chặt lấy tay của Diệu Tinh ở trong lòng bàn tay của mình, "Hãy tin tưởng anh! Diệu Tinh, anh thật sự yêu em! Nhiều năm như vậy, anh vẫn chưa từng bao giờ có một khắc thay đổi!" Tiêu Lăng Phong chậm rãi nắm lấy bàn tay của Diệu Tinh nâng lên, cúi đầu xuống. Anh đặt một nụ hôn xuống ngón tay áp út của Diệu Tinh: "Hãy cho anh một cơ hội có được không em? Ít nhất... em đừng nên cự tuyệt đối với anh nữa, có được hay không..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: Phá hủy cô thì sẽ giải quyết được hết

Diệu Tinh đứng ở bên cửa sổ, bên ngoài trời đã bắt đầu sáng lên. Từ sau khi từ nhà trọ của Tiêu Lăng Phong trở về, cô liền không còn thấy buồn ngủ nữa. Đồng dạng, đứng ở cửa sổ, cô có thể nhìn thấy xe của Tiêu Lăng Phong đậu ở chỗ đó.

Haiz... Thở dài một hơi thật sâu, Diệu Tinh xoay người lại đi tới giữa phòng khách. Cô rót một ly rượu cho mình, ngay sau đó lại châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu. Theo như bình thường cô lại ho khan, nhưng cô lại không dập tắt thuốc lá giống như trước, mà lại dùng sức hít thêm một hớp thuốc lá nữa. Sau đó cô lại dùng lực khạc ra, giống như muốn khạc hết những phiền muộn trong lòng ra ngoài hết vậy.

"Không có em, cuộc sống của anh sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa!"

"So với em, nguyên tắc kia, @MeBau*diendan@leequydonn@ căn bản không hề quan trọng!" Những lời nói của Tiêu Lăng Phong vẫn không ngừng vang vọng lại ở bên tai của cô., Diệu Tinh xoa xoa tóc đầy vẻ phiền não, đi vào trong phòng tắm. Trình Diệu Tinh, mày hãy bình tĩnh lại một chút đi có được không? Chẳng lẽ mấy câu nói đầy cảm tính kia của anh ta mà mày lại đã liên dao động rồi sao!

"Không, chuyện này là không thể nào!" Những ngón tay của Diệu Tinh chống vách lên tường từ từ nắm lại thành quyền. Nhiều tổn thương như vậy, làm sao chỉ vì mấy câu nói kia của anh ta mà đã có thể phai mờ đi được. Trình Diệu Tinh, mày hãy nhanh chóng tỉnh táo lại ngay lập tức đi thôi!

Sau khi tắm nước lạnh một hồi, tựa như nhiệt độ của nước đã làm cho tất cả sự lay động của trái tim của Diệu Tinh. Diệu Tinh lập tức khôi phục lại bộ dạng trong trẻo lạnh lùng giống như ngày trước vậy. Nhìn bản thân mình ở trong gương, Diệu Tinh hài lòng cười một chút. "Đây mới đúng là mày!" Cô quẹt đi vệt nước đọng ở trên mặt.

Cô xem lại một chút bộ quần áo năm năm trước, mà cô đã mặc ở trong căn hộ kia khi từ đó trở về nhà, sau đó cô lạnh lùng vứt nó vào trong túi rác. Anh cho là đã cất giữ mấy cái thứ đồ gì đó từ năm năm trước đây, thì tôi đây sẽ cảm động hay sao... Đừng có nằm mộng.

Ngày hôm nay tựa như đặc biệt sáng muộn. Khi ngồi ở trong xe Tiêu Lăng Phong thế nhưng bất tri bất giác lại đã ngủ thiếp đi. Mặc dù cũng không được thoải mái, nhưng mà giấc ngủ của anh lại phá lệ an tâm. Chờ đến khi anh tỉnh lại thì trời đã sáng choang. Tiêu Lăng Phong đột nhiên ngồi dậy, mới ý thức được là mình đã ngủ quên.

Áo nào xoa xoa mái tóc của mình, Tiêu Lăng Phong liền khởi động xe. Người phụ nữ này, thế nào mà không nói một lời mà đã bỏ đi như vậy! Nếu như Đường Nhã Đình làm ra chuyện gì đó cực đoan, như vậy em sẽ phải làm cái gì bây giờ...

Diệu Tinh cũng không đi tới công ty. Lại một lần nữa, cô không tự chủ đi tới vườn trẻ của Alice. Ngồi ở cửa, cô nhìn vào bên trong. Nơi đó có đám trẻ nhỏ đang hoạt bát vui chơi. Nụ cười thân nhiên tràn ra ở trên bờ môi, tâm tình của cô vẫn luôn hỗn loạn, rốt cục cũng đã bình tĩnh trở lại. Bởi vì trong lòng vẫn luôn mang một tâm sự nặng nề, cho nên đến lúc này cô vẫn không hề phát hiện ra Đường Nhã Đình vẫn đang đi theo đuôi mình.

Đường Nhã Đình từ từ đi gần đến Diệu Tinh. Trong đôi mắt của cô ta đều tràn đầy vẻ âm độc tàn nhẫn. Đường Nhã Đình cẩn thận nhìn chằm chằm vào Diệu Tinh như muốn cắn xé ra, ý cười trên mặt cô ta tràn đầy sự tàn độc khát máu. Trình Diệu Tinh, không phải là mây dám làm tổn thương đến hai đứa bé của tao hay sao? Hôm nay tao sẽ phá hủy mây. Tao rất muốn nhìn gương mặt của mây bị phá hủy một chút xem thế nào! Liệu ngày hôm nay Tiêu Lăng Phong vẫn còn có thể che chở cho mây thêm một lần như ngày trước nữa hay không!

Diệu Tinh đang ngồi, khi nghe thấy bước chân ở phía sau tiếng thì đã thấy Đường Nhã Đình đi đến bên cạnh mình rồi. Nhìn về mặt và nụ cười kia của Đường Nhã Đình, Diệu Tinh rung mình, toàn thân nổi một tảng da gà.

"Làm sao cô lại ở nơi này!" Diệu Tinh cau mày.

"Bởi vì mây ở đây!" Đường Nhã Đình cẩn thận, dien+dan+le+quy+don+com "Tao sẽ cho mây một cơ hội nữa. Mau chóng trả lại con cho tao nhanh một chút!" Đường Nhã Đình kích động hô to.

"Tôi đã nói tất cả với cô rồi, tôi không biết con của cô đang ở nơi nào!" Diệu Tinh lắc đầu. "Đường Nhã Đình, cô cho rằng tất cả mọi người đều không có nhân tính giống như cô, đến ngay cả trẻ con mà cũng dám lợi dụng, làm tổn thương hay sao?"

"Mây câm miệng lại cho tao. Mây cho rằng mây là loại người tốt lành gì hay sao?" Đường Nhã Đình kích động hô to. "Tao hôm nay biến thành người như thế này, tất cả đều là do mây đã ban tặng. Chính mây đã nghĩ muốn cướp đi Lăng Phong! Anh ấy vốn dĩ phải là của tao!"

"Là do tôi ban tặng sao?" Diệu Tinh cười nói. "Là tôi bảo cô phản bội Tiêu Lăng Phong mang thai đứa bé của Hạ Cẩm Trình sao? Là tôi đã bảo cô thiết kế tai nạn xe cộ hay sao? Đường Nhã Đình, chính cô là người đã phá hủy tôi hết thấy! Vậy mà cô lại ác nhân cáo trạng trước, cô không sao chứ!"

"Là lỗi của mây, tất cả đều là lỗi của mây!" Đường Nhã Đình bén nhọn gào thét. "Là chính mây đã đoạt đi Lăng Phong của tao. Chính vì sự xuất hiện của mây, cho nên Lăng Phong mới không thương tao nữa! Mây đã cướp đi Lăng Phong còn chưa đủ sao, hiện tại lại còn tới để tranh giành đứa bé của tao? Trình Diệu Tinh, mây như vậy mà không sợ sẽ gặp phải báo ứng hay sao?"

Ha ha... Nghe thấy những lời nói này của Đường Nhã Đình, Diệu Tinh cười ra thành tiếng: "Đây quả thật là câu chuyện cười buồn cười nhất, mà đời này tôi đã từng được nghe! Một người chuyên làm chuyện xấu đến tận cùng, thế nhưng lại ở chỗ này mà nói tôi bị báo ứng. Đường Nhã Đình, rồi cô sẽ không thể cười nổi đâu!"

"Mây câm miệng lại cho tao! Không được cười nữa!" Đường Nhã Đình kích động rống to. "Trình Diệu Tinh, hiện tại mây hãy giao hai đứa con của tao ra đây. Tao đây liền xem như thật sự chưa từng có chuyện gì xảy ra."

"Tôi không lạ gì cái kiểu nói “xem như thật sự chưa từng có chuyện gì xảy ra” của cô. Tôi không biết con của cô đang ở nơi nào!" Diệu Tinh nhìn Đường Nhã Đình. Nếu như không có ngoài ý muốn, hôm nay Hạ Cẩm Trình sẽ đến đưa đứa bé trở về. Nhưng mà giờ phút này, đột nhiên Diệu Tinh cảm thấy hối hận mình đã nhất thời xung động ngay lúc đó! Cô ta có phải khổ sở hay không, có phải đau đớn đến tê tâm liệt phế hay không, nào có cái gì liên quan đến cô đâu kia chứ. Tại sao cô lại phải đồng tình với một người phụ nữ ác độc như vậy... Lại một lần nữa, Diệu Tinh tự chửi mình ở trong lòng thật to!

"Đây là do mây đã ép tao!" Đường Nhã Đình nói xong lấy từ trong túi xách ra một cái bình. "Tao sẽ cho mây một cái cơ hội cuối cùng! Hai đứa bé đang ở nơi nào!"

Diệu Tinh nhìn chiếc bình ở trong tay của Đường Nhã Đình, cảm thấy, một hồi lạnh buốt, vật này...

"Không sai, đây chính là a xít sun-phu-rit! A xít sun-phu-rit đậm đặc!" Đường Nhã Đình cười lên một tiếng: "Trình Diệu Tinh, đến tận bây giờ mà mây vẫn còn dám nói là mây không biết hai đứa con của tao ở nơi nào sao?"

Diệu Tinh lùi về phía sau một bước. Người phụ nữ này quả đúng là đã đã điên rồi, mình quyết không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Diệu Tinh siết lòng bàn tay thật chặt, khăn trương nuốt nước miếng. Tại sao mình lại có thể sợ ý như vậy chứ. Biết rất rõ ràng đây là một kẻ điên, cô ta cứ ngiên răng ngiên lợi mà khẳng định hai đứa con của mình không thấy đâu là do cô đã làm, tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ...

Tiêu Lăng Phong gọi điện thoại đến công ty của Diệu Tinh. Khi biết cô không đến công ty làm việc thì anh cũng đã đoán được, cô nhất định là đã đến chỗ của Alice rồi. Hai người mới quen biết nhau một thời gian, mặc dù chỉ là thời gian ngắn ngủi, tuy nhiên lại hợp ý nhau vô cùng. Anh lái xe chạy thẳng

tới vườn trẻ. Xa xa, anh liếc mắt liến nhìn thấy Diệu Tinh. Cùng lúc, anh cũng nhìn thấy... Đường Nhã Đình, tựa như các cô đang cãi lộn nhau chuyện gì đó.

Không tốt rồi, Tiêu Lăng Phong kêu lên.

"Đường Nhã Đình, cô hãy bình tĩnh lại một chút!" Diệu Tinh mở miệng. "Cô như thế này, căn bản cũng không giải quyết được vấn đề!" Diệu Tinh cố gắng giữ đề cho mình được tỉnh táo, đồng thời cũng an ủi Đường Nhã Đình. Vật kia ở trong tay cô ta cũng không phải là trò đùa giỡn.

"Không giải quyết được vấn đề sao?" Đường Nhã Đình cười to. "Trình Diệu Tinh, có trời mới biết, tao đã suy nghĩ nhiều chuyện giải quyết mảy như thế nào. Chỉ cần giải quyết được mảy, thì tất cả mọi chuyện cũng sẽ không bao giờ nữa có chuyện gì nữa!"

"Coi như cô có phá hủy tôi, thì có thể như thế nào đây? Cô đã từng nghĩ đến hậu quả hay chưa? Cô có chuyện, vậy con của cô sẽ phải làm sao đây?" Tay của Diệu Tinh có chút phát run. So với sự ác độc, đến cuối cùng cô vẫn không thể bằng được Đường Nhã Đình. Cô sẽ bởi vì sự không nhẫn nhịn nhất thời mà dẫn đến việc kéo Đường Nhã Đình tránh khỏi cô ta bị té ở trên mảnh vỡ của thủy tinh, Thế nhưng mà Đường Nhã Đình... thì có thể ra tay hất bình trong a xít sun phu-rit kia vào bất cứ lúc nào.

"Mây cầm miệng lại cho tao!" Đường Nhã Đình kích động hét to. A xít sun phu rit trong bình đựng đưa kịch liệt. Diệu Tinh run rẩy một hồi. "Mây còn dám nói đến chuyện đứa bé nữa sao! Mây muốn đứa bé của tao, nhìn thấy tao đã thương người khác như vậy, hiện tại bọn trẻ cũng lần tránh tao. Ha ha... Dù sao cũng đã như vậy rồi, coi như có phá hủy mảy thì cũng không tìm được đứa bé! Nhưng mà... chỉ cần Tiêu Lăng Phong không thương mảy nữa, như vậy là đủ rồi!" Đường Nhã Đình nói xong liền cười ra thành tiếng nghe đầy khổ sở. "Đến tốt cùng mảy có cái gì tốt đẹp kia chứ? So về thủy mị, so gia thế, tao nào có thua gì mảy kia chứ? Thậm chí tao còn hơn mảy rất nhiều... Tình cảm giữa tao và anh ấy đã có hai mươi mấy năm, mảy có cái gì đáng giá để anh ấy yêu kia chứ. Có cái gì đáng giá để anh ấy phải khổ sở chờ đợi suốt năm năm, đến ngay cả ăn nói cũng phải khép nép thành câu, mong sự tha thứ của mảy."

"Đường Nhã Đình, cô đừng tự lừa mình dối người nữa! Cô thật sự yêu Tiêu Lăng Phong sao? Bất quá cô chỉ là bởi vì không chiếm được nên mới dẫn đến ghen tức, nghĩ muốn trả thù mà thôi!"

"Tao không có!" Đường Nhã Đình hô to. "Trình Diệu Tinh, tại sao năm đó tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy ầm mảy lại không chết thể nhỉ?"

Trong lòng Diệu Tinh lại đau nhức một hồi. "Tai nạn xe cộ kia là do cô bố trí sao?" Diệu Tinh hỏi.

"Không phải tao!" Đường Nhã Đình lắc đầu. "Nhưng mà... người đến bệnh viện kia thì quả thật là do tao đã phái đi qua đó. Mảy thật sự đã không làm cho tao phải bị thất vọng, bất quá là câu nói đầu tiên chính là muốn để cho mảy tin tưởng đây là chủ ý của Tiêu Lăng Phong. Chắc chắn chắc... hai người cứ mở miệng ra là luôn miệng nói yêu nhau. Tuy nhiên cái tình yêu kia đã thành cái dạng gì chứ!" Đường Nhã Đình cười nhạo.

Nghe thấy những lời mà Đường Nhã Đình nói..., Diệu Tinh cũng cảm thấy không có ngoài ý muốn. Có lẽ, trong lòng của cô đã sớm biết chuyện đó là do Đường Nhã Đình chỉ điểm. Bất quá chỉ là cô đã căn cứ vào nỗi oán hận trong lòng đối với Tiêu Lăng Phong, mà đã chủ quan đổ tất cả lỗi lầm kia lên đầu của Tiêu Lăng Phong.

"Mây bỏ đi, Tiêu Lăng Phong đã áy náy, hối hận suốt năm năm. Mây trở lại, trở nên chói lọi như vậy... tao thật sự thật tò mò, Tiêu Lăng Phong là yêu con người của mảy, hay là yêu cái khuôn mặt của mảy?" Đường Nhã Đình nói xong thế nhưng liền mở nắp bình ra.

"Đường Nhã Đình, cô chó có làm loạn!" Mồ hôi lạnh toát ra khắp trên người Diệu Tinh.

Kết! Tiêu Lăng Phong không chờ xe dừng hẳn liền đã vội lao xuống.

"Cô đang làm gì vậy, mau để đồ vật kia xuống!" Tiêu Lăng Phong khản trương hô to. Trong lòng anh liền tự chửi mình thật lớn, tại sao anh lại có thể ngu thiếp đi, để cho Diệu Tinh đưa thân vào trong nguy hiểm như vậy.

"Tiêu Lăng Phong, anh cảm thấy bây giờ anh vẫn còn có tư cách gì đó để ra lệnh cho tôi hay sao?" Đường Nhã Đình lớn tiếng hỏi. "Thế nào, không ngờ tôi là tôi sẽ tìm đến cô ta, cho nên anh cũng theo tới rồi!" Đường Nhã Đình trần thuật, sau đó cười khanh khách ra thành tiếng nghe cực kỳ âm u. "Anh đã nói như vậy. Tôi đây lại muốn phá hủy gương mặt của cô ta kia, xem anh còn có thể che chở cho cô ta giống như hiện tại được sao!"

"Tôi sẽ!" Tiêu Lăng Phong đáp lại câu nói không chậm trễ chút nào..., không thể nghi ngờ là đã chọc giận đến Đường Nhã Đình. "Cô bình tĩnh lại một chút! Tiểu Triết cùng tiểu Na thật sự không có ở đây, ở chỗ của hai chúng ta. Hạ Cẩm Trinh trở lại, sao cô lại không đi hỏi hỏi cậu ta chứ!"

"Anh đừng có tạm thời chuyển đề tài!" Đường Nhã Đình hô to. "Hạ Cẩm Trinh vừa đi chính là bốn năm. Anh ấy làm sao có thể trở lại được. Tiêu Lăng Phong, coi như là anh, cũng không còn tư cách làm tổn thương đứa bé của tôi!" Đường Nhã Đình nói xong lại giờ cái bình lên! Anh hãy nhanh lên một chút, hãy trả lại đứa bé của tao cho tao." Đường Nhã Đình hầm hừ. Chất lỏng trong bình theo cô kịch liệt đựng lên tràn ra ngoài, rơi vãi trên mặt đất.

"Cô không nên kích động! Nhã Đình, tin tưởng tôi, Diệu Tinh thật không hề mang đứa con của cô đi đâu hết!" Tiêu Lăng Phong cố gắng trấn an Đường Nhã Đình, sau đó anh từ từ ngang nhiên xông qua.

"Anh điên rồi sao?" Diệu Tinh nhìn ra được ý đồ của Tiêu Lăng Phong liền kéo anh lại.

"Đã đến lúc này rồi mà anh vẫn còn nói chuyện giúp cho cô ta sao?" Đường Nhã Đình giận dữ. "Nhanh lên một chút, mau đem đứa bé của tôi trả lại cho tôi!" Đường Nhã Đình kích động hầm hừ. "Tôi cũng thừa nhận với cô ấy sự sai lầm. Tại sao anh vẫn còn muốn làm thương tổn tới đứa bé của tôi? Tôi sẽ không cho phép thương thế của anh làm hại đến bọn trẻ, Trình Diệu Tinh, mảy đã không chịu thừa nhận, vậy thì cũng đừng trách tao...!"

Chương 271: Thảm kịch phát sinh

Không khí trong nháy mắt trở nên khẩn trương, nhìn cái bình trong tay Đường Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong siết lòng bàn tay thật chặt, kéo Diệu Tinh đến phía sau mình.

"Nhã Đình, có chuyện gì thì cứ từ từ nói, cô hãy bình tĩnh một chút!" Tiêu Lăng Phong khẩn trương nói an ủi. Hiện tại Đường Nhã Đình đã hoàn toàn nổi điên, có lẽ là cô ta đang làm gì, chính bản thân cô ta cũng không biết rõ ràng lắm.

"Từ từ nói sao?" Đường Nhã Đình giống như là nghe thấy chuyện cười vậy. Tại sao tôi lại phải từ từ nói chuyện cùng với các người, thời điểm các người mang những đứa bé của tôi đi, các người có nghĩ tới phải từ từ nói chuyện cùng với tôi hay không?"

"Rốt cuộc phải làm thế nào thì cô mới có thể tin tưởng được là, chúng tôi thật sự không biết con của cô đang ở nơi nào?"

@MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh nhìn chăm chăm vào Đường Nhã Đình, cô hiểu rõ mình đã sắp mất kiên nhẫn để nói ra những lời giải thích rồi.

"Tôi mới không tin, Trình Diệu Tinh, không phải là mày không chịu thừa nhận hay sao? Hôm nay tao liền giết mày, tao muốn nhìn xem mày còn có thể làm khó đứa bé của tao như thế nào được nữa!" Đường Nhã Đình nói xong liền tiến lên. Tiêu Lăng Phong dùng sức đẩy Diệu Tinh qua một bên, tiến lên cầm lấy cổ tay của Đường Nhã Đình.

"Nhã Đình, cô hãy bình tĩnh một chút!" Tiêu Lăng Phong hô to.

"Tôi đã tỉnh táo suốt năm năm qua rồi!" Đường Nhã Đình đỏ mặt kêu lớn: "Tiêu Lăng Phong, bây giờ tôi không có biện pháp để tỉnh táo nữa. Anh càng che chở cho cô ta thì tôi lại càng hận cô ta hơn!" die,n;da.nlze.qu;yd0/nn Đường Nhã Đình dùng sức giằng giằng thật mạnh, chất lỏng trong bình bị lắc mạnh sóng ra bên ngoài, rơi vãi xuống trên mặt đất.

"A!" Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến kêu to một tiếng. Nhìn hai người giằng co với nhau, hô hấp của Diệu Tinh cũng như sắp muốn ngưng lại. Mà a xít sun phu rít bị trào ra ngoài, rất hiển nhiên, đã bị vẩy một chút vào trên cánh tay của Tiêu Lăng Phong, cũng vẩy vào vào trên cánh tay của Đường Nhã Đình.

Một hồi đau đớn bén nhọn ập tới, nhưng mà cả hai người lại vẫn cứ giằng co, cũng không có ai muốn buông tay ra.

Nhìn chất lỏng trong bình kịch liệt đung đưa, Diệu Tinh dọa cho sợ đến hô hấp đều muốn ngưng: "Tiêu Lăng Phong, anh điên rồi có phải hay không?" Trái tim của Diệu Tinh bị nhú chặt lại, đau đớn một hồi. Đến lúc này Diệu Tinh cũng không còn suy nghĩ gì nhiều nữa, cô xông lên phía trước, diễn, đàn, lè, q. quý, đôn nắm lấy cổ tay của Đường Nhã Đình.

"Ai cản em phải đi tới chỗ này!" Tiêu Lăng Phong hướng Diệu Tinh hô to. "Em buông tay ra, tránh xa ra một chút!" Tiêu Lăng Phong kêu to.

"Tiêu Lăng Phong, anh mới là người phải buông tay ra!" Diệu Tinh cũng bén nhọn hô to.

Đường Nhã Đình nhìn hai người trước mắt, cười nhạt một chút. Tiêu Lăng Phong, quả nhiên đúng là không có lúc nào mà anh không nghĩ tới Trình Diệu Tinh!

"A..." Đường Nhã Đình gọi một tiếng, thừa dịp Tiêu Lăng Phong bị phân tâm, liền dùng sức đẩy mạnh Diệu Tinh một cái té nhào xuống đất.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kêu lên một tiếng, dùng sức đẩy mạnh Đường Nhã Đình ra. Anh ngồi xổm xuống muốn đỡ Diệu Tinh. Đường Nhã Đình bị lui về phía sau mấy bước, nặng nề ngã xuống trên mặt đất. Nhưng mà mặc dù bị ngã xuống, mặc dù chất lỏng trong bình cũng đã bị rơi vãi ra ngoài làm bị thương tay của cô, thế nhưng Đường Nhã Đình cũng không hề có một chút buông lỏng.

"Tiêu Lăng Phong, anh liền để ý đến cô ta như vậy hay sao?" Đường Nhã Đình cười. "Không phải là anh đã nói, bất kể cô ta có biến thành hình dáng gì anh cũng vẫn thương cô ta ư! Ngày hôm nay tôi đây sẽ cho anh có cơ hội được chứng minh!" Đường Nhã Đình cười, đột nhiên từ dưới đất bò dậy, chạy như bay về hướng Diệu Tinh.

"Trình Diệu Tinh, đồ tiện nhân này, mày hãy chết đi!" Đường Nhã Đình nống to, dội tất cả a xít sun phu rít trong bình vào người Diệu Tinh.

"Diệu Tinh!" Vào lúc Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến không có cách nào nhúc nhích nổi, thì Tiêu Lăng Phong nhào qua, dùng thân thể của mình ngăn cản cho Diệu Tinh.

Tiếp theo, một tiếng rên rỉ thống khổ cùng với tiếng khóc thất thanh của trẻ con vang lên...

Đường Nhã Đình đứng đờ tại chỗ. Cô hoàn toàn sững sờ đến ngây người. Đường Nhã Đình không nghĩ tới Tiêu Lăng Phong vậy mà sẽ liều lĩnh bảo vệ

cho Trinh Diệu Tinh, càng không hề nghĩ tới... Hạ Cẩm Trinh cùng hai bảo bối của cô đang bước đi ra ngoài... Hơn nữa a xít sun phu rít trần ra cũng đã văng đến trên cánh tay nhỏ bé trắng nõn của đứa bé

"Bảo bối!" Đường Nhã Đình tiến lên, đứa bé hoảng sợ né tránh, "Ồ ô..." Hai đứa bé khóc lớn. "Thật là sợ, thật là sợ, ba ba cứu mạng..." Hai đứa bé vươn người về đây sự bất lực hướng về phía Hạ Cẩm Trinh.

Nhìn vết thương trên cánh tay của đứa nhỏ, ánh mắt của Đường Nhã Đình trở nên càng vằn lên máu đỏ thêm. Tiếng khóc tê tâm liệt phế của đứa bé càng làm cho Đường Nhã Đình bị mất đi lý trí hoàn toàn. Cũng là do các người, cũng là do các người làm hại...

"Tiêu Lăng Phong!" Nghe tiếng rên la đầy thống khổ của Tiêu Lăng Phong, thân thể Diệu Tinh chợt cứng đờ. "Tiêu Lăng Phong, anh có bị làm sao không?" Diệu Tinh lớn tiếng hỏi, nhìn dấu vết ướt nhẹp một mảng thật to trên bả vai của Tiêu Lăng Phong, trong đầu của cô nổ oàng một tiếng thật lớn. "Lăng Phong, anh như thế nào rồi!" Diệu Tinh bị dọa cho sợ đến khóc lớn. Cô đưa tay tới muốn xem vết thương của anh một chút.

"Đừng đụng vào!" Tiêu Lăng Phong bắt được cổ tay của Diệu Tinh. "Anh không sao!" Anh đau đến mức ngay cả giọng nói cũng đang phát run.

"Lăng Phong!" Hạ Cẩm Trinh chạy tới, đỡ Tiêu Lăng Phong dậy. "Anh như thế nào rồi?" Hạ Cẩm Trinh bị hù dọa đến mức sắc mặt tái nhợt.

"Tôi không sao!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu, "Mau đi xem mấy đứa nhỏ một chút đi!"

Hạ Cẩm Trinh siết chặt quả đấm. Anh nhanh chóng chạy đến bên cạnh mấy đứa bé, ôm lấy tiểu Na lên trên tay.

"Anh buông con bé ra!" Đường Nhã Đình thấy tiểu Na lại một lần nữa bị ôm đi, cô kêu to xông tới. Tiểu Na vừa khóc, vừa trốn vào trong ngực ba ba. Nhìn mẹ đang xông lại, tiểu Triết bị dọa sợ lại càng khóc vang dội thêm, sau đó cậu bé phất sức chạy tới hướng về phía Diệu Tinh.

"Dì ơi, con sợ!" Tiểu Triết khóc. Vốn dĩ đã bị kích thích bởi vì tiểu Na bị thương, lại phát hiện ra con trai của mình đang nhào vào trong ngực Diệu Tinh. Đường Nhã Đình càng thêm tức giận.

"A!" Cô kêu to một tiếng, rút từ trong túi xách ra một con dao găm sáng như tuyết, nhào tới. Nhìn thấy Đường Nhã Đình xông lại, Diệu Tinh theo bản năng liền ôm Tiểu Triết vào trong ngực mình thật chặt.

"Không phải là tất cả các người đều phản bội lại tôi hết hay sao? Như vậy, các người hãy đi chết đi, cũng đi chết hết đi!" Đường Nhã Đình xông về phía Diệu Tinh. Nhìn con dao găm sáng như tuyết, Tiêu Lăng Phong vùng vẫy đứng lên. Vốn dĩ anh nghĩ muốn đẩy Đường Nhã Đình ra, nhưng mà vết thương trên bả vai anh tuy không quá mức nghiêm trọng, nhưng cũng đã làm cho anh đau đến mức thân thể không thể nào đứng thẳng lên được, không còn đủ sức lực để đẩy Đường Nhã Đình đã nổi điên ra ngoài nữa.

Phập... Tiếng lưỡi dao găm đâm vào trong thân thể đã làm cho Diệu Tinh ngất người. Đến ngay cả Tiểu Triết đang ở trong ngực cô cũng quên cả khóc thút thít. Cậu bé trợn to hai mắt, nhìn mình cặp mắt của mẹ mình không hiểu sao lại đỏ rực, cứ như vậy đâm lưỡi dao nhọn sắc kia vào trong thân thể của chú, nhìn máu tươi đang nhuộm đỏ áo sơ mi màu trắng của chú...

"A..." Diệu Tinh kêu to xông tới, dùng hết toàn bộ tinh thần và khí lực để đẩy Đường Nhã Đình ra. Tiêu Lăng Phong che vết thương, từ từ ngã xuống... "Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên.

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, dùng hết sức lực giơ tay lên, cầm bàn tay Diệu Tinh đang run rẩy, "Anh không sao!" Tiêu Lăng Phong cười một tiếng, sau đó anh từ từ nhắm ánh mắt lại...

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu, nhưng mà Tiêu Lăng Phong vẫn không hề đáp lại một tiếng. "Tiêu Lăng Phong, anh tỉnh lại!" Diệu Tinh òa khóc. Lưỡi dao găm, lưỡi dao găm kia đã cắm vào trong ngực...

Diệu Tinh không dám nghĩ tiếp. "Tiêu Lăng Phong, anh không nên có chuyện, không nên..."

"Diệu Tinh, đừng sợ!" Hạ Cẩm Trinh không biết nên an ủi Diệu Tinh như thế nào. Hết thảy mọi chuyện đều đột nhiên phát sinh ra như vậy, nhìn vết thương của Tiêu Lăng Phong vẫn chảy máu không ngừng, anh cảm thấy từng hồi lạnh lẽo đánh tới.

"Cẩm Trinh, làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ!" Diệu Tinh cứ khóc không biết phải làm sao...

"Em hãy bình tĩnh một chút!!" Hạ Cẩm Trinh bắt được cổ tay của Diệu Tinh. "Hiện tại nhất định phải lập tức đi bệnh viện đây!" Giọng nói của Hạ Cẩm Trinh có chút phát run. Anh nâng Tiêu Lăng Phong dậy cố lên người nhanh chóng đi tới hướng xe đang dừng.

Đường Nhã Đình té ngồi dưới đất, cô nhìn vết máu trên đất, nhìn xe ô tô nhanh chóng biến mất...

"A..." một tiếng kêu rên giống như dã thú phát ra từ trong cổ của Đường Nhã Đình. "Đứa bé, đứa bé của tôi..." Đường Nhã Đình khóc lóc, lão đảo bỏ dậy. Nhưng mà cô không bước được mấy bước cũng liền nặng nề ngã ra ở trên mặt đất. Cho đến khi cô vô lực bỏ dậy được, thì... tiếng còi xe cảnh sát cũng phà vỡ phía chân trời...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 272: Cầu xin anh không nên xảy ra chuyện

Bệnh viện.

Trong hành lang máu nhỏ tí tách một đường lan tràn đến tận trong phòng cấp cứu. Diệu Tinh đứng ở cửa phòng cấp cứu máu me đầm đề khắp cả người. Cô đã khóc đến không có khí lực nữa rồi. Diệu Tinh ngồi ở trên ghế, tựa như đến hơi thở cũng yếu ớt như vậy...

Những giọt máu trên tay cô dường như vẫn còn thấy độ ấm. Vốn là, Tiêu Lăng Phong không nên bị thương, vốn dĩ người nằm ở chỗ này phải là cô... Thế nhưng Tiêu Lăng Phong đã liều lĩnh cứu cô...

Tại sao anh lại ngu như vậy chứ, tại sao?... Diệu Tinh thống khổ nhắm mắt lại.

Nghe tin tức xảy ra, @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tịch Mạt ngã phải đùng trái liền lập tức chạy tới. "Diệu Tinh, chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra vậy!" Thân thể Tịch Mạt run rẩy, gần như đứng không vững.

"Tịch Mạt..." Nhìn thấy bạn tốt, Diệu Tinh cũng không thể không chế được nước mắt của mình nữa. "Anh ấy... vết thương của anh ấy thật là nghiêm trọng... Tịch Mạt, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..."

Nhìn thấy bộ dạng Diệu Tinh toàn thân là máu, hô hấp của Tịch Mạt cũng dồn dập. "Cậu có bị thương ở đâu hay không, hả? Cậu có bị thương hay không vậy?" Phía trước quần áo của Diệu Tinh cũng đã mơ hồ đến mức không thể nhìn ra bộ dáng lúc trước.

Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Mình không sao hết. Đây là máu của Tiêu Lăng Phong." Diệu Tinh nghẹn ngào. "Tịch Mạt, anh trai của cậu... Vết thương của anh ấy cực kỳ nặng!" Diệu Tinh níu lấy quần áo của Tịch Mạt thật chặt: "Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ..."

"Làm sao mọi chuyện lại sẽ biến thành như vậy chứ?" Giọng nói của Tịch Mạt cũng trở nên run rẩy. Máu trên người Diệu Tinh đều là máu của Tiêu Lăng Phong... Như vậy là Tiêu Lăng Phong đã cứu...

"Đường Nhã Đình, Đường Nhã Đình! Ô..." Nói tới chỗ này, Diệu Tinh liền cũng không phát ra được một tiếng nào nữa.

"Tại sao lại là cô ta kia chứ?" Tịch Mạt bèn nhón hô to, thân thể giật đến phát run! "A..." Tịch Mạt giật đến kêu to. "Tớ đã sớm nói hai người phải xử lý cho xong cái người đàn bà kia rồi mà. Vậy mà mấy người hết lần này tới lần khác lại không nghe, hiện tại thì như thế nào đây... Mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi!"

"Tịch Mạt!" Bùi Hạo Thần từ phía sau lưng đỡ lấy thân thể Tịch Mạt đang lay động. "Em hãy bình tĩnh một chút, bây giờ em còn đang mang thai đấy! Sao?" Bùi Hạo Thần nói an ủi. Xử lý? Việc này nói xử lý liền xử lý được ngay hay sao? Nếu như chuyện thật sự đơn giản như vậy, thì đã giải quyết được ngay từ lúc mấy năm trước rồi.

"Em bắt kê!" Tịch Mạt kêu to. "Em muốn ả đàn bà kia phải chết, em muốn cô ta phải chết!" Tịch Mạt gào thét, "Nếu như anh trai của em mà có chuyện, em muốn cô ta phải chôn theo!" Tịch Mạt lớn tiếng kêu.

Bùi Hạo Thần bắt đầu đi phụ họa, lần này... Sợ rằng cho dù bọn họ không làm cái gì, thì Đường Nhã Đình cũng xong đời. Bỏ qua không nói đến tội lỗi đã tích lũy lúc trước sẽ phải chịu trách nhiệm trước luật pháp như thế nào, chỉ riêng chuyện đối với hai đứa bé kia, thì cô ta cũng đáng phải chịu tội rồi. Cánh tay của Tiểu Na bị vết bóng nghiêm trọng, sợ rằng sẽ bị lưu lại vết sẹo, sẽ phải ghép da... Con bé còn nhỏ tuổi như vậy. Tiểu Triết còn nhỏ hơn nữa, bởi vì cậu bé tận mắt nhìn thấy mẹ giết người, cho nên đã bị dọa cho sợ, đến mức cứ một mực núp ở góc tường, sợ hãi bất luận kẻ nào đến gần. Chuyện này... chính là sự báo ứng đấy! Nhưng là tại sao lại phải trút hết lên những đứa trẻ vô tội như vậy...

"Tịch Mạt!" Ti Khiết cầm tay Tịch Mạt. "Hãy bình tĩnh một chút, Lăng Phong sẽ không có việc gì đâu! Hiện giờ em không thể kích động, nên suy nghĩ đến đứa bé!" Ti Khiết an ủi Tịch Mạt, thế nhưng ở trong lòng của cô cũng cực kỳ hận. Tại sao Đường Nhã Đình làm toàn những chuyện xấu xa như vậy, nhưng cho tới tận hôm nay cô ta vẫn còn chưa phải chịu sự trừng phạt... Tại sao những người thiện lương lại phải luôn luôn chịu những đau khổ tận cùng này... Thật sự không công bình...

"Đừng sợ! Lăng Phong sẽ không có việc gì đâu!" Bùi Hạo Thần an ủi hai người phụ nữ đang bị mất hết tinh thần. Thế nhưng ở trong lòng của anh cũng không có một chút cơ sở nào. Tiêu Lăng Phong, cậu đó, tên tiểu tử thôi, không nên có chuyện, không muốn...

Hạ Cẩm Trình sau khi đã dàn xếp cho hai đứa bé ổn thỏa xong xuôi, liền vội vã chạy đến phòng cấp cứu. Khi nhìn thấy vết máu trên người của anh, Diệu Tinh cùng Tịch Mạt lại càng không thể nào không chế được nước mắt của mình thêm nữa. Các cô ôm lẫn nhau thật chặt, cảm nhận rõ rệt sự run rẩy cùng lo lắng của nhau.

"Thật xin lỗi!" Hạ Cẩm Trình nói xin lỗi. "Tôi..." Anh muốn nói những lời gì đó một chút, nhưng mà giờ phút này, nói gì thì cũng không có ích lợi gì. Anh chỉ có thể mong mỏi, Tiêu Lăng Phong không nên xảy ra chuyện gì.

"Anh nói xin lỗi thì có ích lợi gì chứ!" Ti Khiết lớn tiếng hỏi lại. "Nếu như không phải là anh tự mình mang mấy đứa nhỏ đi, thì chuyện làm sao sẽ biến thành như vậy được! Hạ Cẩm Trình, tôi nói cho anh biết, nếu như hôm nay Lăng Phong có chuyện gì, anh cứ việc chờ con tiện nhân kia bị phơi thây ở đầu đường đấy!"

"Ti Khiết!" Lành Liệt liền kéo Ti Khiết đang àm ỉ đến bên cạnh mình. "Lăng Phong sẽ không có việc gì đâu!" Anh nắm chặt quả đấm phát ra thành tiếng khanh khách. Giờ phút này, anh chỉ hận không thể vịn gậy cổ của Đường Nhã Đình ra! Không đúng, là hồi hận đã không có sớm vịn gậy cổ người phụ nữ kia một chút...

Két! Cánh cửa phòng cấp cứu được đẩy ra.

"Bác sĩ, tình huống của anh ấy như thế nào rồi?" Cô hòng Diệu Tinh đã khóc đến khàn khàn.

"Vết phồng nơi bả vai rất nghiêm trọng, hơn nữa... lưỡi dao găm đã cắm vào rất gần trái tim, mọi người cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt..."

Àm... giống như là một tiếng sét nổ tung ở bên tai, Diệu Tinh không còn sức lực để chống đỡ cho mình nữa, cô lập tức ngã xuống trên mặt đất. Chuẩn bị tâm lý ư...

"Không cần..." Diệu Tinh lắc đầu. "Bác sĩ, tôi cầu xin ngài, nhất định phải cứu anh ấy, anh ấy không thể có chuyện!"

"Tiểu thư, chúng tôi sẽ cố hết sức, nhưng mà..."

"Không có nhưng mà!" Bùi Hạo Thần lạnh lùng nói. "Anh ấy... nhất định phải còn sống! Nhất định!" Bùi Hạo Thần lặp lại lời nói của mình một lần nữa. Tuy anh không mở miệng nói uy hiếp, thế nhưng mà... những lời nói này của anh lại còn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi hơn cả sự uy hiếp...

"Nếu như anh ấy có chuyện, tôi muốn ông bị chôn theo!" Ti Khiết gầy gù lại muốn lao lên trước, nhưng lại bị Lành Liệt chặt chẽ kéo lại.

Bác sĩ nắm chặt quả đấm, nhanh chóng thông báo bệnh tình nguy kịch của Tiêu Lăng Phong xong sau đó xoay người đi vào.

Diệu Tinh ngồi dưới đất bả vai của cô rung rung theo tiếng khóc thút thít: "Cũng là do lỗi của tôi, cũng là lỗi của tôi!" Cô giơ tay lên nặng nề quăng cho mình một cái tát. "Lẽ ra tôi không nên chạy loạn như vậy. Nếu như không phải tôi lạng lẽ đi đến vườn trẻ như vậy, thì chuyện kia sẽ không xảy ra rồi! Chính tôi đã anh ấy thành như vậy!"

"Diệu Diệu!" Tịch Mạt bắt được cánh tay của Diệu Tinh. "Đây không phải là lỗi của cậu, không phải lỗi của cậu!" Tịch Mạt vờn cánh tay ra ôm lấy Diệu Tinh vào trong ngực mình. "Tin tưởng tớ đi, anh trai tớ sẽ không có chuyện gì đâu, sẽ không..." Tịch Mạt an ủi Diệu Tinh, nhưng lại không thể cầm giữ được những giọt nước mắt của mình cứ thế lăn xuống. Tiêu Lăng Phong, anh đó, cái đồ đầu heo không có tiền đồ này! Nếu như anh có chuyện, em liền sẽ không bao giờ còn muốn thừa nhận anh là người anh trai của mình nữa...

Nhìn Diệu Tinh và Tịch Mạt đang ôm ở chung một chỗ. Ti Khiết cũng đi tới. "Hai người đừng sợ, anh ấy sẽ không có việc gì đâu! Anh ấy rõ ràng là một kẻ gieo họa, cho nên, nhất định mệnh của anh ấy sẽ rất dài! Anh ấy sẽ không có chuyện gì đâu, sẽ không có chuyện gì đâu!" Ti Khiết nói xong, chỉ có điều là cô cũng không biết, những lời nói này của mình là đang an ủi Diệu Tinh hay là đang an ủi chính mình nữa.

Diệu Tinh vô lực tựa vào trong ngực Tịch Mạt. Thời gian trôi qua đã lâu như vậy, nhưng từ trong phòng giải phẫu vẫn không có lấy một chút hồi âm nào. Diệu Tinh níu lấy áo thật chặt. Cô cúi đầu. Tiêu Lăng Phong, tôi không muốn anh có chuyện! Không phải là anh vẫn nói cầu được sự tha thứ của tôi hay sao! Không phải là anh nói muốn dùng cả đời này để bồi bổ lại cho tôi hay sao? Cho nên anh không thể có chuyện, tuyệt đối không thể...

Giải phẫu đã trôi qua mấy giờ, mỗi một giây đồng hồ đều thật khó chịu như vậy. Nhìn kho máu không ngừng đưa máu vào trong phòng cấp cứu, cả người Diệu Tinh xụi lơ trên mặt đất. Lần này đã là lần thứ mấy rồi? Có phải là Tiêu Lăng Phong đã bị thương quá nghiêm trọng hay không... Lưỡi dao đã cắm vào gần trái tim như vậy... Diệu Tinh không dám tiếp tục nghĩ thêm nữa, cũng không hề lên tiếng nữa. Cô vẫn nhìn chăm chăm vào phòng cánh cửa lớn của phòng cấp cứu đến gần người. Trong lòng cô âm thầm cầu nguyện: "Không nên có chuyện... Tiêu Lăng Phong, anh đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy, anh cũng đã gắng gượng qua được rất nhiều lần rồi! Lần này, anh cũng có thể, có phải hay không."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 273: Cố ý kích thích

Ở thời điểm gần tới lúc chạng vạng, cuối cùng cuộc giải phẫu đã kết thúc. Khi bác sĩ đi ra, quần áo trên người cũng ướt đầm mồ hôi... Nhìn thấy năm người đang chờ ở chỗ này, không có người nào mà không phải là nhân vật nổi tiếng ở thành phố T, ông cảm thấy may mắn vì ý chí của bệnh nhân đủ kiên cường, nếu không... Hậu quả thật sự là khó có thể tưởng tượng được.

"Bác sĩ, tình huống anh ấy như thế nào rồi?" Diệu Tinh là người đầu tiên xông lên trước. Giọng nói của cô khàn khàn, tựa như là tấm giấy ráp đang cọ xát vậy.

"Tình huống căn bản đã ổn định, lần này thật sự là vô cùng may mắn. Lưỡi dao găm chỉ cách trái tim chưa đầy một cm!"

@MeBau*diendan@leequyddonn@ Bác sĩ nói xong xoa những giọt mồ hôi hột trên đầu. "Thế nhưng mà vết bong ở nơi bờ vai của anh ấy thì rất nghiêm trọng. Cho nên tạm thời cần phải để bệnh nhân vào nằm ở phòng bệnh nhân nặng để giám sát. Chỉ cần vết thương không nhiễm trùng, dẫn đến làm bệnh

biến chứng, thì sẽ không có vấn đề gì..." Bác sĩ nói xong cũng hít một hơi. Rốt cuộc là dạng thâm cừu đại hận như thế nào, mà lại giờ trở đến mức đội a xít lên trên mặt người ta như vậy, làm cho ngay cả trẻ con cũng bị liên lụy...

Tiêu Lăng Phong được đưa vào phòng bệnh nhân nặng để giám sát. Diệu Tinh một đường lao đảo nghiêng ngã đi theo, cách lớp thủy tinh nhìn gương mặt của Tiêu Lăng Phong không có một chút huyết sắc nào. Cô che miệng lại, những giọt nước mắt to tròn lăn xuống tí tách không ngừng.

"Tiêu Lăng Phong, di@en*dyan(lee^qu.donnn), anh không nên có chuyện, không nên!" Diệu Tinh nằm gục ở trên mặt lớp thủy tinh, giọng nói khàn khàn nghẹn ngào: "Anh phải chịu đựng, có biết hay không!"

"Diệu Tinh, hiện tại Lăng Phong đã không sao rồi! Em hãy đi nghỉ ngơi một chút đi! Trên người của em cũng có vết thương đó!" Lãnh Liệt nhìn Diệu Tinh an ủi cô một câu.

"Em không sao!" Diệu Tinh lắc đầu, "Em muốn đi vào trong đó để chăm sóc cho anh ấy!" Cô lau sạch nước mắt trên mặt: "Em muốn chờ anh ấy tỉnh lại."

"Diệu Tinh, nghe lời chị, đi nghỉ ngơi đi!" Ti Khiết an ủi. "Huống chi đây là phòng bệnh vô trùng, không cho phép có người ở lại đây trong thời gian dài."

"Vậy thì em sẽ ở nơi này chờ anh ấy. Em nhất định phải đợi đến khi anh ấy tỉnh lại!" Diệu Tinh quật cường lắc đầu một cái, nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong, đến nháy mắt một cái cũng không nháy mắt.

Ti Khiết nhẹ nhàng thở dài một hơi. "Liệt, anh ở đây chăm sóc cho cô ấy một chút, em đi ra ngoài làm chút chuyện!"

"Em muốn làm gì?" Lãnh Liệt ý thức được tình hình có chút không đúng, đưa tay kéo lại bà vợ của mình. "Em chớ có dính vào!"

"Anh cứ yên tâm đi, mặc dù em làm việc có chút kích động, nhưng mà... em sẽ không làm chuyện gì cực đoan đâu." Ti Khiết khẽ cười một tiếng. Bất kể nói thế nào, cô cũng có một hồi được coi như là quen biết với Đường Nhã Đình. Bây giờ cô ta bị xảy ra chuyện, chung quy mình cũng nên đi thăm cô ta một chút...

Đồn cảnh sát.

Ti Khiết dựa vào mối quan hệ của ba ba, thuận lợi gặp được Đường Nhã Đình. Trên bàn tay cùng trên cánh tay của cô ta cũng bị băng gạc bao kín, đầu tóc cùng quần áo cũng rối bời bần thiêu. Thoạt nhìn cả người lẫn tinh thần của Đường Nhã Đình cũng có chút hoảng hốt...

Hừ! Nhìn bộ dạng chật vật của Đường Nhã Đình, Ti Khiết khẽ cười lên một tiếng. Không đủ, so với hết thảy những việc mà cô ta đã làm, thì cô ta như thể này còn xa mới đủ...

"Vết thương có đau không?" Ti Khiết hỏi. "Cô thật đúng là làm việc quá nhẫn tâm! A xít sun phu rit đậm đặc như thế mà cô cũng có dũng khí dám dội vào người ta. Ti Khiết ngồi dựa vào ghế, cao ngạo quan sát Đường Nhã Đình.

A... Thế đời thay đổi thật quá sâu, hiện tại tùy tiện một người nào đó cũng có thể dùng ánh mắt khinh thường như vậy để nhìn cô sao...

"Tự mình phải chịu kết quả thảm hại như vậy!" Ti Khiết cắn răng nói ra một câu, nhưng khóe miệng lại mỉm cười về thật là khoái trí.

"Cô cút đi cho tôi!" Đường Nhã Đình dùng sức vỗ bàn, một giây kế tiếp, cô bị đau đến cuộn người lại thành một đoàn, gương mặt trắng bệch vịn vịn lại thành một nắm.

"Thật đau quá đi!" Ti Khiết cười. "Cô là một người trưởng thành cũng con cảm thấy khó mà chịu được như vậy, trẻ nhỏ kia lại càng thật đáng thương..." Ti Khiết than thở về đây tiếc hận.

Nghe thấy Ti Khiết nói đến đứa trẻ, Đường Nhã Đình lập tức ngồi dậy. "Hai đứa nhỏ của tôi thế nào rồi? Con bé thế nào rồi!" Đường Nhã Đình nổi điên kêu lớn.

"Chuyện này... Thật sự trước giờ tôi cũng không muốn nói ra. Bất quá cô đã hỏi, vậy thì tôi sẽ nói cho cô biết!" Ti Khiết chậm rãi lấy ra tập bệnh án: "Đây chính là tôi đã phải vận dụng nhờ mối quan hệ mới lấy được đó!" Cô nhìn tập bệnh án trong tay. "Vết phỏng trên cánh tay của Tiểu Na cực kỳ nghiêm trọng, nhất định sẽ bị để lại vết sẹo... Con bé là một đứa trẻ xinh đẹp như vậy..."

"Nói bậy!" Đường Nhã Đình kêu to, một phát đoạt lấy tập bệnh án ở trong tay của Ti Khiết. Nhìn phía trên kết quả, Đường Nhã Đình chán nản lui về phía sau mấy bước, sau đó đụng vào sau lưng cái ghế, tiếp sau đó cô tiếp tục bị ngã xuống. Cái eo nặng nề đụng vào cái ghế cứng rắn...

"Bất quá cô cũng không cần phải lo lắng. Bác sĩ đã nói, có thể làm giải phẫu cấy da được! Chẳng qua là... Bảo bảo mới được bốn tuổi thôi!" Ti Khiết nói cảm thán một câu đầy thương tiếc: "Khi tôi tới đó, con bé vẫn còn đang khóc lớn. Nó nói, đau quá..."

"Cô đừng nói nữa!" Đường Nhã Đình che lấy lỗ tai lớn tiếng kêu lên. "Tôi không muốn nghe, không muốn..."

"Cô sợ cái gì?" Ti Khiết nhún vai. Cô cũng biết đau hay sao? So với những thứ mà cô ban cho người khác, thì điều này thật không đáng kể chút nào! "Con bé vừa khóc, vừa kêu la: 'Mẹ thật là xấu... con ghét mẹ...' Ti Khiết nhẹ nhàng tàn nhẫn nói ở bên tai của Đường Nhã Đình như nhắc nhở.

"Con bé còn nói... Con hận mẹ." Ti Khiết nhẹ nhàng nói. Thật ra thì, một đứa trẻ mới được bốn tuổi đã làm sao hiểu được hận là thế nào đâu! Nhưng mà nghĩ đến Tiêu Lăng Phong cùng bộ dạng thê thảm kia của Diệu Tinh, Ti Khiết liền không nhịn được nghĩ muốn kích thích người phụ nữ này.

"Cô nói vậy!" Đường Nhã Đình lắc đầu. "Tôi yêu hai đứa con của tôi như vậy, làm sao con tôi có thể hận tôi được! Cô đã gạt tôi, cô đã gạt tôi..."

"Yêu các con của cô sao?" Ti Khiết cười lên khanh khách. "Cô thương bọn trẻ mà để cho bọn trẻ bị a xít sun-phu-rit làm bỏng tay. Cô thương bọn trẻ mà để cho bọn chúng nhìn thấy cô giết người..." Ti Khiết hỏi. "Cô có biết Tiểu Triết bây giờ như thế nào không?" Ti Khiết hỏi. "Hiện tại thằng bé cứ một mình núp ở trong góc tường, không cho bất cứ một người nào đến gần. Ai đến gần nó đều cũng sẽ la to, thằng bé nói thật là nhiều máu... Nói, mẹ giết người, bà ấy thật là đáng sợ..." Ti Khiết nói nhắc lại.

"Không, chuyện này không thể nào!" Đường Nhã Đình dùng sức đẩy mạnh về phía Ti Khiết. Ti Khiết nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát. Đường Nhã Đình chặt vật ngã úp sấp trên đất.

"Ổ chỗ này mà thoải mái hưởng thụ đi!" Ti Khiết hèn hạ vỗ vào mặt của Đường Nhã Đình. "Lần này cho dù cả Diệu Tinh và Lăng Phong đều không có ý định truy cứu, thì tôi đây cũng sẽ không dừng tay. Tôi muốn cô phải chịu trách nhiệm lớn nhất vì lỗi lầm mà cô đã gây ra!" Ti Khiết nói xong lấy ra vài tấm hình ném vào trên mặt của Đường Nhã Đình. "Cô nhìn đi, hãy nhìn kiệt tác của cô đi..." Ti Khiết nói xong xoay người đi ra ngoài.

Rầm... Tiếng đóng cửa giống như kẹp chặt lấy tim của Đường Nhã Đình đau đến co rút. Nhìn những tấm hình ở trên mặt đất, Đường Nhã Đình há to miệng to, thờ hào hèn. Sau đó đột nhiên cô thét lên một tiếng, xé những tấm hình kia nát bấy. Chuyện này là không thể nào, đây không phải là sự thật, không phải là sự thật...

Đường Nhã Đình kêu gào, khi đã từng chút tiêu hao hết chút khí lực cuối cùng, cô nằm ở trên mặt đất gào khóc thật lớn. Tại sao có thể như vậy? Không, không phải, con của cô không thể hận cô được. Hiện tại cô chỉ còn có bảo bảo mà thôi.

Tiểu Triết, tiểu Na, là mẹ không tốt. Mẹ có lỗi với các con, có lỗi với các con... Ô ô... Đường Nhã Đình nằm trên mặt đất. Trên đất, mỗi một khối hình mảnh vụn cũng có thể nhìn thấy lớp da thịt non mềm bị đá thương hỗn độn một mảnh...

"A..." Đường Nhã Đình ôm lấy đầu hét lớn một tiếng. Cô bò dậy, dùng sức xông tới về phía vách tường đối diện. Ầm! Một tiếng va chạm nặng nề vang lên. Một dòng máu đỏ tươi theo vách tường màu trắng chảy xuống dưới. Thân thể Đường Nhã Đình nặng nề té xuống dưới...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 274: Chẳng qua là sợ sẽ không nhìn thấy em nữa

Rốt cuộc ở hai ngày sau Tiêu Lăng Phong đã tỉnh táo lại. Trong lúc hôn mê đã từng có một lần anh bị sốt cao, nhưng tình huống được xác định vẫn không có gì nguy hiểm. Tiêu Lăng Phong yếu ớt mở mắt ra nhìn cảnh vật chung quanh. Anh rên lên một tiếng đầy đau đớn, thật là đau... Nơi này, là nơi nào? Nhìn mọi vật chung quanh lúc này hết thấy cũng không có gì xa lạ lắm. Anh đã biết lúc này mình đang ở chỗ nào rồi! Vốn dĩ anh cho là, khi anh tỉnh lại một cái thì sẽ được nhìn thấy Diệu Tinh. Nhưng khi nhìn phòng bệnh trống rỗng anh thật sự cực kỳ thất vọng, vết thương cũng càng thêm đau đớn. Tiêu Lăng Phong chịu đựng ánh sáng chói mắt xoay mặt qua một bên. Khi anh mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bóng người ở phía đối diện, @MeBau*diendan@leequyddonn@ thì suýt nữa Tiêu Lăng Phong từ trên giường vọt miệng kêu lên thành tiếng.

Diệu Tinh đứng ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh, trong đôi mắt cô tràn đầy tia máu. Nhìn bộ dạng của cô một mối tựa như tùy thời cũng sẽ bị quy xuống, trong lòng Tiêu Lăng Phong nổi lên một hồi đau đớn. Sao cô lại ngu ngốc ngu như vậy chứ! Trong lòng anh lại càng thêm trách cứ suy nghĩ mới vừa rồi của mình.

Tựa như là cảm giác được ánh mắt nhìn mình, Diệu Tinh tròn to hai mắt, xác định Tiêu Lăng Phong đã tỉnh lại, cô kích động đến chảy nước mắt.

"Bác sĩ, bác sĩ!" Diệu Tinh hô to làm kinh động tới tất cả mọi người ở trong phòng nghỉ ngơi. Tất cả mọi người rồi rít chạy đến, cho là có chuyện gì đó không tốt đã xảy ra!

"Diệu Diệu, sao vậy?" Tịch Mạt chạy lên trước kéo tay Diệu Tinh.

"Tịch Mạt, Tiêu Lăng Phong, anh ấy, anh ấy..." Diệu Tinh kích động nói không ra lời!

"Anh thế nào?" Tịch Mạt lo lắng lớn tiếng hỏi. "Cậu nói đi!" Tịch Mạt gấp đến độ hô to.

"Anh ấy đã tỉnh rồi!" Diệu Tinh vui quá lại òa lên khóc. "Tịch Mạt, anh ấy tỉnh lại rồi!" Diệu Tinh nói xong liền ôm lấy Tịch Mạt đầy kích động. Cả hai người cùng khóc lên hu hu.

"Đề tôi đi tìm bác sĩ!" Hạ Cẩm Trình bước nhanh bỏ đi. May mắn Tiêu Lăng Phong không làm sao. Nếu không... Cả đời này anh cũng sẽ không có cách nào để tha thứ cho mình.

Diệu Tinh khăn trương chờ ở bên ngoài. Cô liều mạng nắm lấy tay của Tịch Mạt. Tịch Mạt đau đến cau mày, nhưng cũng không hề lên tiếng. Minh đã đợi mất hai ngày hai đêm rồi, thật không dễ dàng gì Tiêu Lăng Phong mới tỉnh lại, Diệu Tinh khăn trương cũng là phải, huống chi...

điễn☆đ●ànlē☆q●uýđ●ôn Cô càng khăn trương, thì lúc này càng phải cao hứng hơn mới đúng, không phải sao...

"Tình huống như thế nào?" Bác sĩ vừa đi ra Diệu Tinh vội vội vàng vàng tiến lên.

"Bệnh nhân đã ổn định! Cần phải quan sát thêm một chút nữa mới có thể chuyển vào phòng bệnh bình thường! Lần này cô đã có thể yên tâm rồi!" Bác sĩ cười cười.

Mọi người nhất thời cũng thờ phào nhẹ nhõm. Lãnh Liệt đưa tay ôm Tì Khiết vào trong ngực, hít một hơi thật sâu. Khóe miệng lúc này thỉnh thoảng lại lẩm bầm, "May mắn không làm sao, may mắn không làm sao..."

Tì Khiết nhẹ nhàng an ủi Lãnh Liệt, lần này tất cả mọi người đều đã có thể yên tâm, rốt cục không sao...

Trong phòng bệnh.

Tiêu Lăng Phong nằm ở trên giường bệnh. Bởi vì thân thể suy yếu, anh gần như cũng không có khí lực để nói chuyện. Nhưng nhìn những người đang vây ở bên cạnh mình, thế nhưng anh lại cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Hơn nữa nhìn thấy Diệu Tinh, trong lòng của anh lúc này cực kỳ kích động...

"Rốt cục anh cũng đã tỉnh lại rồi! Anh có biết hay không, Diệu Tinh vẫn luôn đứng ở đó chờ anh tỉnh lại!" Tịch Mạt nói "oán giận", biến tướng nói ra tin tức tốt này cho Tiêu Lăng Phong nghe. Cô muốn nói Diệu Tinh luôn quan tâm đến anh, thật ra thì trong lòng của Diệu Tinh cũng vẫn còn rất yêu anh...

"Tớ nào có! Diệu Tinh nói phủ nhận: "Chẳng qua là... là vì tớ đã hại anh ấy bị thương, tớ..." Diệu Tinh có chút co quắp, không biết phải giải thích như thế nào. "Àch... Dù sao, anh không bị làm sao là tốt rồi!" Anh không bị làm sao, như vậy là tôi đã an tâm rồi!"

"Đồ ngốc..." Tiêu Lăng Phong phỉ sức cổ nặn ra hai chữ. Mấy lần tay anh muốn giơ lên kéo tay của Diệu Tinh, nhưng lại không thể thành công được. Tịch Mạt đứng ở một bên nhìn thấy như vậy liền hiểu rõ. Cô dứt khoát đưa tay ra để giúp một tay. Tịch Mạt cầm lấy tay của Diệu Tinh nhanh chóng nhét vào trong tay của Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong vẫn còn không kịp mỉm cười, thì Diệu Tinh liền bị giống như bị giật mình vậy, vội vã rút tay của mình về. Nụ cười trên khóe miệng của Tiêu Lăng Phong trong nháy mắt liền thu lại. Thay vào đó là một sự mắt măt nồng đậm. Không phải không thừa nhận, biết Diệu Tinh quan tâm đến mình như thế, anh thật rất mừng rỡ, nhưng đúng là... sự bài xích của Diệu Tinh, thực sự vẫn còn tồn tại ở giữa hai người bọn họ.

"Thật xin lỗi!" Ý thức được việc làm của mình đã có chút quá đáng, Diệu Tinh cắn cắn đôi môi, lại duỗi tay nắm chặt lấy tay của Tiêu Lăng Phong: "May mắn là anh đã không bị sao, hiện tại anh cũng không nên suy nghĩ nhiều đến bất cứ chuyện gì nữa! Anh cứ nghỉ ngơi thật tốt đi..."

Tiêu Lăng Phong khe khẽ thở dài. Anh vẫn cảm giác được sự xa cách của Diệu Tinh. Bất quá không sao hết, đã trải qua cái chết một lần như vậy, anh cảm thấy không có chuyện gì là không thể giải quyết được. Vào lúc anh bị hôn mê, anh liền tự nhủ, nếu như còn có thể sống được, anh nhất định càng phải nỗ lực hơn nữa để vẫn hồi lại Diệu Tinh. Anh không sợ chết, nhưng khi nghĩ đến nếu như anh chết, thì về sau này cũng sẽ không còn được gặp lại Diệu Tinh nữa, thì anh cảm thấy vô cùng đau đớn kịch liệt...

"Cũng đừng lo lắng nữa!" Tịch Mạt đánh vỡ giữa sự trầm mặc giữa hai người, trong lúc nhất thời muốn Diệu Tinh xoay chuyển trở lại, đúng là rất khó khăn. Ngay như năm đó, Bùi Hạo Thần bị tai nạn xe cộ thiếu chút nữa thì chết. Cô rõ ràng mình cũng đau lòng không thể nhìn được, thế nhưng mà ngoài miệng cô lại từng bước giống như là không chịu thừa nhận.

"Diệu Diệu. Hiện tại anh trai mình cũng đã tỉnh lại rồi! Cậu hãy mau chóng đi nghỉ ngơi đi một chút cho khỏe đi!" Tịch Mạt vỗ vỗ bả vai Diệu Tinh. Vừa an ủi Diệu Tinh, đồng thời Tịch Mạt vẫn không quên ám hiệu với Tiêu Lăng Phong, thật ra thì Diệu Tinh cực kỳ rất để ý đến anh đó, cho nên, anh hãy cố gắng lên...

Diệu Tinh suy nghĩ một chút. Quả thật, đã hai ngày nay cô cũng chưa từng nghỉ ngơi. Diệu Tinh lắc lắc cái đầu đã như bị hôn mê: "Vậy anh hãy nghỉ ngơi thật tốt nhé!" Diệu Tinh cực kỳ mệt mỏi. Nhìn thấy phía sau lưng có một chiếc giường bệnh để trống không dùng, Diệu Tinh liền đi tới. Vừa mới ngã lưng nằm xuống, cô đã liền ngủ thiếp đi.

Tịch Mạt vỗ vỗ bàn tay của Tiêu Lăng Phong: "Anh hãy nghỉ ngơi thật tốt đi! Quả thật trong lòng Diệu Tinh thật sự quan tâm đến anh đó! Chỉ là một thời gian ngắn cũng không có biện pháp nào để xoay chuyển lại thôi! Tin tưởng em đi, nhất định anh và Diệu Tinh sẽ có thể trở lại giống như ngày trước vậy!"

"Ừ!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng trả lời: "Trở về đi thôi, em đang mang thai mà còn chạy loạn khắp nơi!" Anh nhìn đáng vẻ mệt mỏi của em nói ra một câu đầy sự đau lòng.

"Mọi người cũng trở về đi thôi! Để tôi ở lại đây là được rồi!" Lãnh Liệt nhìn mấy người đã mệt mỏi không chịu nổi, nói một câu.

"Anh hãy trở về đi thôi! Để em ở lại đây!" Tì Khiết kéo tay Lãnh Liệt. Tình cảm của Lãnh Liệt đối với Tiêu Lăng Phong thực sự đã làm cho cô cảm thấy kinh ngạc. Mỗi lần Tiêu Lăng Phong có chuyện, Lãnh Liệt cũng hận không thể đau đớn thay thế cho Tiêu Lăng Phong được. Nếu như không phải là cô biết Lãnh Liệt yêu cô, không phải là cô biết Tiêu Lăng Phong yêu Diệu Tinh đến muốn chết như vậy, Tì Khiết tuyệt đối có lý do để hoài nghi quan hệ giữa hai người bọn anh... là không bình thường.

"Anh gánh vác được!" Lãnh Liệt cười khế. "Em cũng đi về nghỉ ngơi đi! Nhớ không được làm những chuyện gì âm ỉ nữa đấy!" Lãnh Liệt nói một câu. Anh không nghĩ tới Tì Khiết thế nhưng lại thực sự đã nói hết thảy mọi chuyện cho Đường Nhã Đình nghe. Kết quả đến tai lại là chuyện Đường Nhã Đình đã tự sát, nhưng do phát hiện được kịp thời, cho nên mới không có xảy ra chuyện án mạng âm ỉ.

"Anh cứ yên tâm đi! Cô ta sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu! Nếu chỉ có như vậy thì đã làm lợi cho cô ta quá rồi!" Tì Khiết thấp giọng nỉ non. "Vậy

anh nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng cho Diệu Tinh đấy nhé!" Vốn là cô đã tính toán ở lại đây để bao lại Tiêu Lăng Phong cùng Diệu Tinh. Nhưng mà khi nghe thấy những lời Lãnh Liệt đã nói..., cô đột nhiên thay đổi chủ ý. Cô liền mau chân đến xem Đường Nhã Đình. Ngày hôm nay có một đại tin tức tốt như vậy, tại sao cô lại có thể bỏ qua cho cô ta được chứ...

Theo mọi người rời đi, ở trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại có Tiêu Lăng Phong cùng với Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng quay mặt sang nhìn Diệu Tinh ngủ đến bất tỉnh nhân sự, chỉ biết đau lòng thở dài.

Thật là một cô nhóc khờ khạo, ngốc nghếch! Em cứ chờ ở nơi đó, có thể làm được cái gì kia chứ! Tại sao vẫn còn không hiểu phải tự chăm sóc cho chính mình như vậy! Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng thở dài. Nụ cười hạnh phúc từ từ tràn ra ở môi bờ... Tựa như là nhìn thấy Diệu Tinh ở bên cạnh mình, vết thương của anh cũng cảm thấy chưa từng bao giờ đớn đau như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Chẳng qua là vì cảm kích

Diệu Tinh vẫn ngủ, lúc cô tỉnh lại, Tiêu Lăng Phong đang trừng trừng mắt nhìn cô. Có trong nháy mắt, Diệu Tinh gần như có một loại ảo giác tựa như là năm năm trước, khi cô mở mắt, liền nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, ánh mắt của anh cũng êm ái dịu dàng như vậy...

Diệu Tinh có chút lúng túng ngồi dậy. "Anh làm gì mà nhìn tôi như vậy?" Diệu Tinh có chút mất tự nhiên. Thấy Tiêu Lăng Phong không trả lời cô lại mở miệng: "Vết thương của anh còn đau không?"

Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái, thật ra thì anh rất muốn nói, nếu như có thể, anh hi vọng cả đời này sẽ được nhìn em như vậy, muốn nói chỉ cần nhìn em, vết thương cũng sẽ không hề đau đớn nữa...

Ánh mắt kia của Tiêu Lăng Phong, @MeBau*diendan@leequyddonn@ làm cho Diệu Tinh cảm thấy có chút không biết làm sao. Cô cúi đầu, trong lúc nhất thời thể nhưng cô không biết mình nên nói cái gì cho phải. Bầu không khí lúng túng làm cho người ta hít thở không thông.

"Anh có đói bụng không? Có muốn ăn uống chút gì hay không?"

"Đừng bận tâm đến điều này!" Tiêu Lăng Phong kéo Diệu Tinh: "Nhất định là em đã mệt muốn chết rồi. Nên ngủ thêm một hồi nữa đi! Anh không sao hết!" Tiêu Lăng Phong đau lòng nhìn Diệu Tinh. Cô thật sự là mệt muốn chết rồi! Cô tiến vào giấc ngủ đã mười giờ, trong lúc ngủ, ngay cả động đậy cũng không hề động đậy một cái.

"Không sao hết, tôi không mệt!" Diệu Tinh khần trương rút tay của mình ra ngoài: "Tôi... Anh có muốn uống nước không?"

Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. Diệu Tinh cắn môi, không biết tại sao lúc này cảm giác vô lực vây quanh cô thật chặt... Mãi cho đến khi cả nhà Tịch Mạt xuất hiện, thì bầu không khí mới trở nên hơi có sức sống.

"Cậu." (*) Alice nện hai cái chân nhỏ chạy đến bên giường Tiêu Lăng Phong, phất sức bò đến trên ghế, "Người có đau hay không? Để bảo bảo thổi phù phù cho cậu nhé, có được hay không?" die,n;da.nlze.qu;ydro/mn, Bàn tay của cô bò đến trên bàn tay của Tiêu Lăng Phong, phồng miệng lên thổi phù phù.

(*) Tại một số địa phương, nhất là phía Nam, quan hệ anh chị em bên họ hàng của mẹ có cách gọi khác với phía Bắc. Ở những nơi này, anh và em trai của mẹ đều được gọi là cậu; chị và em gái của mẹ đều được gọi là dì. Ngoài Bắc cách gọi họ nội và họ ngoại rõ ràng và theo thứ tự trên dưới. Ví dụ: họ ngoại: anh của mẹ thì được gọi là bá (bác), còn em trai của mẹ được gọi là cậu. Chị của mẹ thì được gọi là già, còn em gái của mẹ thì được gọi là dì. Họ nội: anh của bố thì được gọi là bác, còn em trai của bố được gọi là chú. Chị của bố cũng gọi là bác, còn em gái của bố thì được gọi là cô. Ở trong bộ truyện này, Mẹ Bầu để cách xưng hô theo địa phương phía Nam: Tiêu Lăng Phong là anh trai cùng cha khác mẹ của Lương Tịch Mạt, nhưng con trai của Tịch Mạt là Evan và cô bé Alice vẫn gọi Tiêu Lăng Phong là cậu.

Tiêu Lăng Phong nhìn gương mặt của Alice, trong nháy mắt, tim của anh liền run lên một cái mạnh mẽ. Cô bé thật nhỏ, thật đáng yêu... Nếu như, Alice là bảo bảo của anh và Diệu Tinh... Cái ý nghĩ này thật sự đã làm hù đến Tiêu Lăng Phong. Nhưng đáng kinh ngạc là hù dọa qua đi, ở trong lòng anh... lại là một cảm giác rất nhẹ nhàng...

"Diệu Tinh! Chúng ta đi ra ngoài một chút đi!" Tịch Mạt mở miệng nói: "Alice, con ngoan ngoãn nhé, không được quấy rầy cậu."

"Vâng, con sẽ ngoan!" Cô bé dùng sức gật đầu. Sau đó cười híp mắt nắm lấy tay của Tiêu Lăng Phong: "Cậu cậu hãy mau nói một chút với mẹ đi, Alice thật biết điều."

"Không cho ở đây làm âm ỉ!" Evan cau mày, cũng bò đến bên giường Tiêu Lăng Phong. Cậu bé nắm lấy tay của Tiêu Lăng Phong, hai mắt thật to lóe lên trong suốt. Nhìn thấy một màn trước mắt như vậy, diễn đàn lễ quý đôn trong lòng Bùi Hạo Thần có chút khó chịu. Evan thì cũng thôi đi, vì năm năm trước cậu bé vẫn do Tiêu Lăng Phong chăm sóc, nhưng mà còn Alice. Cô nhóc này, mỗi lần nhắc tới Tiêu Lăng Phong, nhìn ánh mắt của cô bé, anh cảm thấy còn thân thiết hơn cả khi nhắc tới anh, hiện đang là cha của cô bé. Tựa như nhìn ra ông xã nhà mình đang ghen tức, Tịch Mạt cười cười. "Thôi nào, chút chuyện nhỏ này mà anh vẫn còn để ý!"

"Đĩ nhiên là anh đẽ ý rồi!" Bùi Hạo Thần nói xong liền kéo luôn Tịch Mạt vào trong ngực, bàn tay đặt ở trên bụng của cô: "Đã đi kiểm tra bụng thể nào rồi! Có phải là sinh đôi hay không?" Bùi Hạo Thần thấp giọng hỏi. Trong lòng anh đã quyết định chủ ý, lần mang thai này, khi sinh ra nhất định anh phải để cách xa Tiêu Lăng Phong.

"Tốt nhất không nên giống ác ma như anh thì mới phải!"

"Nếu là giống như em thì mới hồng bết." Bùi Hạo Thần cười ôn nhu.

"Mẹ..." Alice chán ghét nhìn cha, mẹ: "Tình cảm của hai người tốt như vậy thì là chuyện rất tốt! Thế nhưng mà... còn và anh trai thì vẫn còn nhỏ, hai người có nghĩ cần phải chú ý một chút hay không vậy?!" Cô bé tròn trắng mắt.

Trên cái trán của Bùi Hạo Thần nhất thời toát ra ba đường hắc tuyến. Nếu như không phải anh biết đứa bé này là con Tịch Mạt nhận nuôi, anh tuyệt đối có lý do tin tưởng cô bé này chính là con gái riêng của Tịch Mạt.

Tiêu Lăng Phong nhìn Alice cười cười, sau đó nhìn bộ dạng em gái mình không nói được lời nào. Lần này rốt cục đã có người kiềm chế được em gái anh rồi!

Diệu Tinh cùng Tịch Mạt đi tới bên ngoài phòng bệnh. Sau khi ngủ một chút, tinh thần của Diệu Tinh đã tốt hơn nhiều. Tịch Mạt đi theo sau lưng cô, cô tin tưởng Diệu Tinh biết là cô đang muốn nói điều gì. Cô cũng biết là nhất định Diệu Tinh sẽ phủ nhận ý tưởng chân chính trong lòng mình. Cô cũng sợ là Diệu Tinh sẽ dùng cách trốn tránh.

"Cậu muốn nói cái gì thì nói đi!" Diệu Tinh ngồi xuống.

"Tớ nào có muốn nói cái gì!" Tịch Mạt cười. "Bất quá là nhìn thấy cậu ở trong phòng bệnh cùng anh trai của mình, bộ dạng tương đối không nói gì như vậy. Cả hai người cũng đều lúng túng như thế, còn không bằng để cho cậu có thời gian suy nghĩ một chút, xem kế tiếp cậu nghĩ muốn làm cái gì."

"Chỉ đơn giản như vậy..." Diệu Tinh hiển nhiên là không tin lời của Tịch Mạt. Tịch Mạt cho là Diệu Tinh nhất định sẽ bắt lấy chuyện này không thả để giảng giải cho cô một mớ lý thuyết suông.

"Bằng không thì sao chứ?" Tịch Mạt hỏi. "Chuyện như vậy... Tớ cũng đã từng trải qua, cho nên, không có ai cũng biết được ý nghĩ trong lòng cậu hơn được tớ đâu!"

"Nhưng mà mình với cậu không giống nhau!" Diệu Tinh nói phản đối.

"Thế nào là không giống nhau?" Tịch Mạt nhíu mi lại. "Trong lòng cậu rõ ràng còn là thương anh ấy, bằng không, khi anh có chuyện, tại sao cậu lại phải lo lắng như vậy? Tại sao đến nháy mắt một cái cậu cũng không nháy mắt, quyết chờ đến khi anh ấy tỉnh lại..."

"Anh ấy bị thương là bởi vì mình, cho nên mình quan tâm đến anh ấy một chút thì có cái gì là không nên chứ?" Diệu Tinh hỏi ngược lại, "Mình cũng biết, nhất định là hai người sẽ có ngụ ý ở trong chuyện này. Nhưng mà... hai người thật sự đã suy nghĩ nhiều rồi. Phàm là người có chút nhân tính, cũng sẽ không bao giờ không nhúc nhích đối với chuyện như vậy."

"Nhân tính?" Tịch Mạt nhíu mi. "Nếu vậy, khi anh ấy đã thoát khỏi nguy hiểm, thời điểm anh ấy thức tỉnh, cậu tựa như muốn cả toàn bộ thế giới, toàn bộ vũ trụ cũng đều vui sướng vậy, cũng là do có nhân tính hay sao?"

"Anh ấy tỉnh lại, đương nhiên là mình sẽ vui vẻ rồi. Chuyện này truy nguyên cũng là bởi vì mình! Nếu như mà anh ấy có chuyện, cả đời này mình sẽ rất đau lòng..."

"Quả nhiên!" Tịch Mạt cười. "Trước kia thời điểm Bùi Hạo Thần nói với tớ như thế, nhưng chung quy là tớ cũng không chịu tuân theo..."

"Phụ nữ đều là động vật khẩu thị tâm phi! (*) Diệu Tinh cắt đứt lời nói của Tịch Mạt. "Thế nhưng mà mình thì không phải như vậy!"

(*) Khẩu thị tâm phi: Câu thành ngữ chỉ người miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, giữa suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau.

"Ách..." Tịch Mạt cứng họng. Năm năm không gặp nhau, công phu của Diệu Tinh qua thời gian quả thật là lớn lên trông thấy. "Cậu không phải là phụ nữ sao?"

"Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mình có phải là phụ nữ hay không, chả lẽ cậu lại không biết?"

"Tờ nghĩ rằng, chuyện này tớ vẫn nên cần phải hỏi trực tiếp anh trai của mình một chút!" Tịch Mạt cười đến xấu xa...

"Này! Lương Tịch Mạt!" Diệu Tinh nổi giận. Trong lòng cô tất nhiên có chút đẽ ý. "Người ta nói giỡn đó mà!" Tịch Mạt lộ ra nụ cười lấy lòng: "Thật ra thì... cậu làm chị dâu của tớ có điều gì không tốt kia chứ?"

"Vậy có cái gì tốt?" Diệu Tinh không hiểu.

"Thật ra thì sự thay đổi của Tiêu Lăng Phong, mọi người đều đã thấy quá rõ ràng. Diệu Diệu, tại sao cậu không thể suy tính để cho anh trai tớ một cái cơ hội!" Tịch Mạt nói xong liền kéo tay của Diệu Tinh: "Diệu Diệu, cậu biết đó, bất kể tớ có làm bất cứ chuyện gì, tớ cũng đều nghĩ là vì muốn tốt cho cậu.

Nếu như không phải là tờ biết trong lòng hai người vẫn còn có lẫn nhau như vậy, chúng ta cũng không có thể làm như vậy."

"Tịch Mạt, thật sự đừng nói nữa! Chuyện này, mình... sẽ không xem xét đâu!"

"Chắc là sẽ không phải là không dám?" Tịch Mạt vạch trần không chút lưu tình. "Cậu vậy mà thật ra là sợ đối mặt với tim của mình."

"Mình thì có cái gì mà phải sợ!" Diệu Tinh cười. "Mình thừa nhận, có nhiều chuyện phát sinh như vậy, mình thực sự là rất cảm động... Thế nhưng mà... Cảm động lẫn tha thứ chung quy cũng không phải là một chuyện. Cho nên, mình thật không muốn phải nói ra những chuyện này. Mình biết, sự tốt xấu trong tâm tình đối với vết thương của anh ấy rất quan trọng. Cho nên, trong khoảng thời gian này mình sẽ chăm sóc cho anh ấy, còn lại thứ cho mình, mình không thể ra sức..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Người muốn tìm rõ ràng lại ở bên cạnh mình.

Diệu Tinh thật sự nói được là làm được. Mỗi ngày cô đều một bước không rời chăm sóc Tiêu Lăng Phong. Sức khỏe của Tiêu Lăng Phong cũng nhờ sự chăm sóc tỉ mỉ của Diệu Tinh nên đã khôi phục rất tốt. Chỉ có điều là hai người rất ít giao tiếp với nhau, đại đa số đều gần như không nói năng gì. Mỗi lần nhắc tới quan hệ của hai người, Diệu Tinh luôn lảng tránh sang đề tài khác. Bằng không chính là sẽ không lên tiếng, giả bộ như cô cũng không hề nghe thấy cái gì. Thói quen mỗi ngày khi mở mắt đều đã nhìn thấy Diệu Tinh, tuy nhiên anh lại không cách nào quên dc thái độ lạnh lùng của cô. Mỗi khi lời nói của anh không chiếm được bất kỳ sự đáp lại nào của Diệu Tinh, thì trái tim anh... thực sự là cực kỳ đau đớn...

Bởi vì vết thương trên vai, cho nên Tiêu Lăng Phong chỉ có thể nằm nghiêng. Liên tục mấy ngày ở trong bệnh viện, @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh đã gây đi cả một vòng, ánh mắt cũng hiện đầy tia máu, đến cả chiếc nhẫn đeo trên ngón tay của cô cũng có chút bị lỏng ra.

"Diệu Tinh. Không cần phải bận rộn như vậy, em nghỉ ngơi một chút đi!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong nghe khàn khàn.

"Tôi không sao!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. Cô để chậu nước ở trên hộc tủ bên cạnh: "Anh lau người đi! Như vậy trong người sẽ thoải mái một chút." Diệu Tinh thấp giọng nói một câu.

Tiêu Lăng Phong quay đầu lại nhìn Diệu Tinh, liên tục mấy ngày qua, Diệu Tinh luôn cẩn thận chăm sóc cho anh. Cô lau mặt giúp anh, xoa bóp cho anh, khi đó anh lại có ý nghĩ, nếu như mình có chuyện gì ngoài ý muốn phải nằm liệt ở trên giường, thì Diệu Tinh nhất định cũng sẽ không rời không bỏ đi để chăm sóc cho anh! Cho nên... trong lòng Diệu Tinh, diễn đàn 'lê quý' đồn vẫn còn thương anh như cũ.

"Anh đang nhìn cái gì vậy?" Diệu Tinh cau mày. Cô bị Tiêu Lăng Phong chăm chăm làm cho toàn thân cảm thấy không thoải mái. Gương mặt của cô có một chút phẫn hồng: "Anh đừng có suy nghĩ nhiều, chẳng qua là vì bây giờ trên người anh đang có vết thương, không thể tắm được, cho nên..."

"Anh hiểu mà!" Tiêu Lăng Phong đáp lại ngay không do dự chút nào, ngược lại làm Diệu Tinh ngoài ý muốn. Suốt mấy ngày nay, Tiêu Lăng Phong vẫn la hét mình đã bị mùi trên người xông lên làm sắp chết rồi. Thế nhưng mà hộ lý muốn giúp anh lau người, thì anh lại mặt lạnh cự tuyệt. Hôm nay anh như thế này là thế nào...

"Anh là của em, tại sao có thể tùy tiện để cho người khác nhìn thân thể của anh được!" Tựa như nhìn ra ý định của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong nói về ba phần cười giòn, bảy phần nghiêm túc.

Ách... Cái người hộ lý kia hiện giờ cũng đã phải hơn bốn mươi tuổi rồi.

Tiêu Lăng Phong cũng không lên tiếng, ngoan ngoãn cởi nút áo ra, sau đó duỗi cánh tay ra cho Diệu Tinh. Gương mặt Diệu Tinh có chút đỏ ửng lên, nhưng ở trong lòng cô lại đổ lỗi nguyên nhân của việc này là do khí trời quá nóng bức.

"Diệu Tinh! Phải đến lúc nào thì em mới có thể dừng cảm đối mặt đối với nội tâm của mình đây?" Tiêu Lăng Phong hỏi, trong giọng nói vừa có mấy phần bất đắc dĩ, lại vừa có mấy phần cung chiêu.

"Tôi không muốn còn phải tiếp tục nói về cái đề tài này nữa!" Diệu Tinh nhàn nhạt mở miệng nói: "Tiêu Lăng Phong, tôi lưu lại đây để chăm sóc anh, chẳng qua là vì muốn cảm tạ anh đã cứu tôi. Ngoài ra không có ý tứ khác!" Diệu Tinh nhẹ nhàng lau cánh tay của Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong hướng thụ nhìn dáng vẻ xấu hổ của Diệu Tinh. Thật ra thì, trong lòng của em căn bản vẫn còn quan tâm đến anh!

Diệu Tinh giữ vững hô hấp. Thỉnh thoảng đầu ngón tay cô đụng phải da thịt của Tiêu Lăng Phong, sau đó chính là nhịp tim cứ đập kịch liệt mãi. Diệu Tinh bắt đầu hối hận, tại sao mình lại xen vào việc của người khác như vậy, anh có bị mùi xông lên chết hay không thì có quan hệ gì đến cô kia chứ. Nhưng mà... khi Diệu Tinh lau đến phía sau lưng Tiêu Lăng Phong thì cô đứng sững lại, cũng thế nào không nhúc nhích được nữa...

"Sao vậy?"

Ở sau lưng Tiêu Lăng Phong là vết sẹo của dấu đạn đã lưu lại rõ ràng như vậy. Bàn tay Diệu Tinh run rẩy, sau đó, toàn thân cô từ từ bắt đầu phát run...

Nước mắt đã không nhận được nữa dâng trào lên chạn chứa ở trong tròng mắt. Nhớ lại rõ ràng từng màn một đã xảy ra. Cô nghĩ đến cái đêm mưa đó, nghĩ đến chuyện đã xảy ra mấy ngày trước. Diệu Tinh ngăn chặn trên ngực thật chắc...

Tí tách! Một giọt chất lỏng lạnh như băng rớt tại trên lưng Tiêu Lăng Phong. Thân thể của anh chợt cứng đờ một chút, anh đoán được, đó là nước mắt của Diệu Tinh.

"Em sao vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi, diễn, đàn, lê, quý, đôn Diệu Tinh vội vàng lau sạch nước mắt.

"Không có sao!" Giọng nói của cô nghe có một chút nghẹn ngào.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong từ trên giường chống đỡ người, xoay mặt lại nhìn liếc tròng mắt hơi đỏ lên của Diệu Tinh. "Thật ra thì anh không sao hết, chỉ là một chút vết thương nhỏ mà thôi, rất nhanh sẽ tốt lên thôi!" Tiêu Lăng Phong an ủi Diệu Tinh đồng thời, hung hăng trách tự trách mình, anh lại để cho Diệu Tinh phải khó chịu.

"Thật xin lỗi!" Diệu Tinh cúi đầu. Bây giờ suy nghĩ lại một chút. Bị tổn thương, không chỉ là chính bản thân cô mà thôi, nhìn vết sẹo trên người Tiêu Lăng Phong, không có chỗ nào là không có liên quan đến cô. Đây không phải là lần thứ nhất vì cô mà Tiêu Lăng Phong bị thương... Cô đột nhiên ý thức được, mình đúng là ích kỷ như thế. Cô thường thường chỉ luôn nhớ rõ Tiêu Lăng Phong đã gây những tổn thương thể đối với cô ra sao, từ đó cô liền một mực sát đối với những gì tốt đẹp mà anh đã làm vì cô...

"Em không cần phải nói xin lỗi!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Diệu Tinh, những thứ này đều là do anh cam tâm tình nguyện." Anh bắt được tay của Diệu Tinh. "Cho nên, em hãy cho anh một cơ hội, có được hay không..."

"Tại sao lại nói đến chuyện này. Bây giờ điều quan trọng nhất chính là phải bồi dưỡng lại thân thể cho thật tốt." Diệu Tinh đỡ Tiêu Lăng Phong. "Vết thương của anh đang trong giai đoạn khép miệng, anh không nên tùy tiện lộn xộn!" Diệu Tinh nhẹ giọng nhắc nhở. Sự đau đớn, cứ lan tràn ra từng tác từng tác ở trong lòng. Dùng sức nắm chặt bàn tay thành quả đấm, cô liền chuyển qua một bên.

"Thật ra thì, có phải trong lòng của em vẫn còn đang quan tâm đến anh, đúng không?" Tiêu Lăng Phong trần thuật. "Diệu Tinh. Nếu là như vậy, tại sao em không thể cho chúng ta một cơ hội kia chứ?"

"Tiêu Lăng Phong, anh đã nghĩ quá nhiều rồi. Tôi đã nói rồi, tôi như vậy, không phải là bởi vì cảm kích, mà là tôi muốn cảm ơn anh đã cứu tôi!"

"Cảm kích ư?" Tiêu Lăng Phong đau đến cau mày, "Chỉ có vền vẹn như vậy thôi sao?"

"Đúng thế!" Thời điểm Diệu Tinh gật đầu, trong lòng cô hung hăng đau nhói một cái. Trình Diệu Tinh, mày đang giờ trò quỷ gì vậy? Tốt nhất mày hãy tỉnh táo lại một chút đi nào! Chẳng lẽ chỉ là một chút chuyện như vậy mà mày đã liên dao động rồi sao? Mày đừng có quên mày đã phải chịu những tổn thương như thế nào, mày cũng đừng có quên đứa con của mày đã chết đi như thế nào! Hơn nữa, mày chớ quên lười thể mà chính mày đã từng tuyên thệ như thế nào... Mặc dù trong chuyện này mày không thể nhẫn tâm trả thù đến hủy thiên diệt địa, nhưng mà tha thứ, có nghĩ thì mày cũng đừng có ý muốn suy nghĩ...

"Anh không tin!" Tiêu Lăng Phong nói một câu đầy kiên định: "Diệu Tinh. Anh có cảm giác, anh cảm nhận được, trong lòng của em vẫn còn đang yêu anh, ít nhất... cũng là quan tâm đến anh."

"Quan tâm sao?" Diệu Tinh cười. "Tôi quan tâm mọi người. Cho nên... anh cũng cảm giác được. Chẳng qua là sự quan tâm đối với một người quen biết... Còn những thứ khác, tôi thật sự không hề nghĩ quá nhiều như vậy!" Diệu Tinh nói xong liền xoay người.

"Đừng đi!" Tiêu Lăng Phong đột nhiên kéo Diệu Tinh trở về. Anh đuổi cánh tay ra ôm lấy cô: "Diệu Tinh. Em đừng đi, có được hay không?"

"Anh bị điên rồi có phải hay không?" Diệu Tinh bị hành động này của Tiêu Lăng Phong làm cho bị dọa cho sợ đến mức vội hít vào một hơi: "Không phải là tôi đã nói với anh rằng, anh không được lộn xộn đó sao! Vết thương bị rách ra thì phải làm sao bây giờ!"

"Em ở lại đây sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi, trong giọng nói lộ ra một chút buồn bã. Tại sao rõ ràng là cô quan tâm đến anh, nhưng lại biểu hiện thờ ơ như vậy.

"Anh..." Diệu Tinh nôi đóá: "Bệnh thần kinh!" Diệu Tinh mắng to, không hài lòng với việc Tiêu Lăng Phong ôm mình. Nhưng cô cũng không dám ra sức châm chọc anh: "Vì sao anh lại phải khổ sở như thế chứ? Tiêu Lăng Phong, hành hạ mình, gánh chịu nỗi thống khổ cũng chỉ có một mình anh mà thôi. Không có ai có thể thay mặt giúp anh được!"

"Thế nhưng như thế này ít nhất là em sẽ lo lắng!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói, cánh tay ôm càng chặt hơn. "Anh biết anh như thế này là rất ngây thơ, nhưng mà... Diệu Tinh, chỉ có như vậy, em mới có thể nhìn thẳng vào cảm giác trong lòng em! Anh cũng biết rõ, so với những tổn thương mà anh đã gây ra cho em, thì những việc mà anh đã làm, tuyệt đối cũng không thấm vào đâu! Cho nên... Diệu Tinh! Anh sẽ không buông tay với em, anh sẽ cố gắng làm tốt hơn nữa, đợi đến khi em có thể tha thứ cho anh... Không, đợi đến khi hóa giải được nỗi oán hận trong lòng em, anh hi vọng... em có thể cho anh một cơ hội. Em hãy cho anh cơ hội được theo đuổi em một lần nữa, có được hay không..."

"..." Diệu Tinh bực mình. "Tiêu Lăng Phong, anh đã ba mươi một tuổi rồi đó! Anh chớ có ngây thơ như vậy nữa, có được không? Tại sao lại cứ phải ở đây nói những chuyện không thể nào làm lãng phí thời gian như vậy! Thay vì anh cứ chuyên tâm thể này, còn không bằng anh hãy đi gặp những người ở bên ngoài một chút xem thế nào! Nhất định sẽ có rất nhiều người thích hợp với anh!"

"Nhưng anh lại chỉ muốn em!"

"Tùy tiện!" Diệu Tinh cau mày, đẩy Tiêu Lăng Phong ra...

"Ừm..." Tiêu Lăng Phong đau đến mức rên lên một tiếng. Khi cánh tay anh chống lên trên giường liền kéo bả vai đau nhói. Những giọt mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu tủa ra. Tiêu Lăng Phong đau đến mức sắc mặt trắng bệch.

"Này, anh bị làm sao vậy?" Thấy Tiêu Lăng Phong đau đến mức mặt mũi cũng vặn vẹo, Diệu Tinh trong lòng cả kinh.

Ha ha... Nhìn dáng vẻ nóng nảy của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cười một tiếng yếu ớt. Anh vươn tay cánh tay ra kéo Diệu Tinh lại gần trong ngực mình hơn. Anh đoán chừng Diệu Tinh sẽ bận tâm đến vết thương của anh, nên cô sẽ không dùng sức để giãy giụa mạnh mẽ, cho nên anh cũng không quá dùng sức..."Mặc dù... rất đau, nhưng mà, nhìn thấy em gấp gáp như vậy cũng đã tốt hơn nhiều!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói: "Em có biết hay không, mấy ngày qua là khoảng thời gian mà anh cảm thấy vui sướng nhất trong năm năm qua..."

Người Diệu Tinh cứng đờ. Cô đột nhiên hối hận, hối hận vì mình đã lưu lại, thật ra thì... hơn hết cả là cô sợ. Cô sợ trái tim của mình sẽ không được kiên định, mà tựa như lời Tiêu Lăng Phong đã nói..., luôn là có thể dễ dàng đụng vào được tình cảm sâu sắc trong lòng của cô...

Nhắm lại ánh mắt hít một hơi thật sâu, Diệu Tinh, hãy bình tĩnh lại một chút, bình tĩnh lại một chút...

Từ lúc Tiêu Lăng Phong nằm viện, bắt đầu mỗi ngày Alice đều sẽ đến bệnh viện để trình diện, còn chịu khó đến hơn cả so với cha mẹ của mình. Ngày hôm nay, cô bé vừa vào đến cửa liền thần thần bí bí lấy từ trong túi xách nhỏ nhỏ ra một cái hộp.

"Đây là cái gì vậy?" Diệu Tinh tò mò.

"Đây là quả táo cháu mang cho cậu!" Cô nhóc nói về thần thần bí bí: "Đây là quả táo có phép thuật đấy ạ!" Nét mặt của cô bé quái dị, linh hoạt giống như một bà đồng cốt nhỏ.

"Vậy dám hỏi bà đồng cốt, nó có phép thuật gì vậy!" Tiêu Lăng Phong nói phụ họa theo.

"Chú nói ăn cái này một chút vết thương liền hết đau!" Cô nhóc nói xong liền lấy xòe lòng tay nhỏ bé của mình ra. Trong lòng bàn tay của cô bé rõ ràng có một vết thương nho nhỏ.

"Ngày hôm qua cháu bị té ngã một cái, đau quá, sau đó cháu liền không nhận được nên khóc nhe. Chú Uyên Kiệt đã nói, cháu ăn quả táo này liền hết đau!" Cô bé chớp chớp cặp mắt to.

"Vậy sao cháu không ăn!" Tiêu Lăng Phong đau lòng nhìn Alice.

"Cháu không ăn được!" Cô bé ngẩng đầu lên nói: "Mẹ nói. Cậu thật là đau! Mà cậu đau, thì Alice cũng sẽ thật là khổ sở..." Alice đang nói, Tiêu Lăng Phong đột nhiên liền ôm cô bé vào trong ngực. Trong đôi mắt của anh có chút ướt át. Tiêu Lăng Phong nhắm ánh mắt lại, sợ mình sẽ không nhận được mà chảy ra nước mắt...

Diệu Tinh nhìn Alice. Trong lòng cô lúc này có một loại cảm giác mà cô không cách nào nói rõ được, lại ập tới một lần nữa... Cô liền quay mặt qua một bên, cô nén nhịn lại nước mắt ở trong mắt.

"Này là con gái của hai người sao? Thật là xinh đẹp!" Vị bác sĩ theo thông lệ đến để tiến hành kiểm tra, khi nhìn thấy Alice liền không nhận được mà tán dương một câu.

Con gái! Thân thể Tiêu Lăng Phong ngẩn ra. Anh đột nhiên ý thức được. Alice rõ ràng là con nuôi của Tịch Mạt, tuy nhiên cô bé lại giống với Tịch Mạt đến như vậy... Chẳng lẽ... Thịch! Thịch! Thịch! Trái tim của anh đập rộn lên hoảng loạn. Tiêu Lăng Phong từ từ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Alice lên. Không sai, nếu không phải là con của Tịch Mạt, như vậy việc cô bé giống tương tự với Tịch Mạt chỉ có một lý do duy nhất chính là...

Tay của Tiêu Lăng Phong từ từ nắm lại thành quyền. Anh xoay mặt sang nhìn Diệu Tinh một chút, trong lòng ra sức trách cứ mình. Tiêu Lăng Phong, mày thật đúng là đầu heo. Người mà mày muốn tìm, rõ ràng hiện đang ở bên cạnh mày...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277: Còn sống rất tốt, nhìn người hạnh phúc lại càng oán hận

Sau khi phỏng đoán ở trong lòng Tiêu Lăng Phong liền cảm thấy cũng không có biện pháp nào để tỉnh táo lại. Anh chỉ muốn nhanh chóng nói ra chuyện

này cho Diệu Tinh biết. Thế nhưng anh lại lo lắng, sự việc quá mức đột nhiên như vậy sẽ hù dọa đến Diệu Tinh. Mà anh còn lo lắng hơn nữa là, chuyện có lẽ sẽ không được hoàn mỹ giống như hiện tại anh đã tưởng tượng. Đã có quá nhiều chuyện bất hạnh phát sinh ra như vậy, hại anh cảm thấy, phải chăng có lẽ may mắn sẽ không bao giờ nữa còn quan tâm đến anh nữa...

"Cậu, cậu làm sao vậy, có phải là cậu không thấy vui hay không?" Cô nhóc nói xong lại đến bên cạnh anh cọ xát. Cô bé nâng bàn tay nhỏ bé của mình lên, gắng sức lau nơi khóe mắt của Tiêu Lăng Phong. Lúc này Tiêu Lăng Phong mới phát hiện ra, khóe mắt của mình thế nhưng lại đang rung rung nước mắt.

"Tiêu Lăng Phong, @MeBau*diendan@leequyddonn@ anh làm sao vậy?" Diệu Tinh hỏi.

Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh, khó nén được vẻ mặt đầy kích động.

"Không có, không sao hết." Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. Anh vẫn nên đợi đến khi mọi chuyện được xác định chính xác rồi mới nói cho Diệu Tinh biết. Chuyện này thật sự rất đột ngột, Diệu Tinh cần phải có thời gian! Mà Tịch Mạt và con gái cũng cần. Dù sao năm năm qua, con gái của anh cũng là do Tịch Mạt chăm nom...

...

"Hôm nay đột nhiên thế nào mà anh lại thần thần bí bí như vậy?" Lãnh Liệt nhìn Tiêu Lăng Phong.

"Liệt, con của tôi, tôi đã tìm được con rồi!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong bởi vì kích động mà có chút không yên.

"... Lăng Phong, anh không sao chứ!" diễn đàn Lê Quý Đôn Lãnh Liệt nói xong lại sờ sờ lên trán của Tiêu Lăng Phong.

"Tôi không hề nói đùa với cậu!" Tiêu Lăng Phong nghiêm túc nói. "Tịch Mạt là em gái của tôi, cậu cũng đã biết rồi đó..."

"..." Lãnh Liệt chờ phần cuối của câu nói.

"Alice chính là do Tịch Mạt nhận về nuôi dưỡng! Tịch Mạt chỉ là mẹ nuôi, giữa hai người bọn họ rõ ràng không có máu mủ... Không, giữa hai người bọn họ có liên hệ máu mủ!" Tiêu Lăng Phong cãi chính lại. "Ý của tôi muốn nói là, Alice lại giống Tịch Mạt như vậy, là bởi vì con bé giống với cô của nó, anh có hiểu không?"

"..."

Những lời nói của Tiêu Lăng Phong đã làm cho Lãnh Liệt bùng tỉnh. Anh đã hiểu ra, thế nào mà bọn họ lại không từng nghĩ tới điểm này... Dùng sức vỗ đầu của mình một cái, Lãnh Liệt cũng rất kích động. "Tôi hiểu ý của anh rồi, tôi sẽ lập tức đi xác định một chút chuyện này. Tránh cho đến lúc đó Diệu Tinh không tin, anh cũng thừa dịp lúc này nói chuyện cùng với Diệu Tinh một chút! Còn tiểu thư Tịch Mạt... cô ấy sẽ không có gì dị nghị chứ?"

Tiêu Lăng Phong gật đầu. Anh vén chăn lên làm bộ muốn xuống giường.

"Này, anh định làm cái gì vậy?" Lãnh Liệt vội ngăn Tiêu Lăng Phong lại "Anh chớ có lộn xộn."

"Liệt, cho dù là một phút tôi cũng đã không thể nào chờ đợi thêm được nữa rồi! Rốt cuộc tôi đã tìm được bảo bối rồi! Đó là bảo bối của tôi và Diệu Tinh..."

"Vết thương trên người anh đang như vậy, anh không thể lộn xộn!" Lãnh Liệt cau mày. "Yên tâm đi! Dù sao đứa nhỏ cũng vẫn còn ở chỗ đó, cũng sẽ không bị vứt đi! Anh cứ việc ở đó mà bồi dưỡng cho thân thể của mình cho thật khỏe lại là được, hết thảy mọi chuyện cứ giao cho tôi!"

Tiêu Lăng Phong suy nghĩ một chút, gật đầu một cái. "Liệt, chuyện này phải làm phiền anh rồi!"

"Dài dòng!" Lãnh Liệt cười. "Vậy tôi đi ra ngoài trước, rất nhanh tôi sẽ cho anh một kết quả!" Lãnh Liệt nói xong, ánh mắt rơi vào một sợi tóc mềm mại hơi vàng vàng ở trên giường. Khóe miệng của anh hơi nhếch lên một nụ cười, "Chuyện đơn giản tiếp theo..." Tiêu Lăng Phong còn chưa kịp nói thêm gì khác, đã bị Lãnh Liệt nhổ luôn sợi tóc, một giây kế tiếp, Lãnh Liệt liền biến mất...

Tiêu Lăng Phong sờ sờ lên chỗ da đầu còn thấy đau đau. Không sai, đây không phải là trong giấc mộng. Anh nghiêng mặt nhìn sang bên cạnh còn dư lại gần nửa quả táo. Khó trách con bé lại có quan hệ thân mật cùng với Diệu Tinh như vậy, khó trách ngay lần đầu tiên, chỉ cần nhìn thấy đứa bé này một cái, tim của anh liền nhảy dòn dập. Thì ra nguyên nhân của những cảm xúc này chính là do... máu mủ.

Ở tại một bệnh viện khác. Lúc này Ti Khiết đang ở trong bệnh viện. Cô lại đến bệnh viện thăm Đường Nhã Đình một lần nữa. Khi cô nhìn thấy trên trán Đường Nhã Đình quần một lớp băng gạc, liền khẽ cười một tiếng.

"Thật là, cô, là một người phụ nữ liệu còn có thể làm ra được những chuyện gì nữa đây? Ngay cả chuyện tự sát như vậy mà cũng không có thành ý!" Ti Khiết vừa nói, vừa cảm giác mình thật là tà ác.

"Cô lại muốn đến đây nói cái gì vậy?" Chẳng qua là chỉ ngăn ngắn mấy ngày, Đường Nhã Đình liền tiều tụy không còn ra hình người. Cô vô lực tựa vào trên giường bệnh. Một cái tay bị còng lại ở trên khung giường. Tất cả học tử bên giường, chặn đắp cũng bị chuyển qua một nơi mà Đường Nhã Đình không thể đưa tay ra lấy được. Ở sau đợt cấp cứu vừa qua, cô đã bị kích thích nghiêm trọng, mấy lần cô đã làm náo loạn, ngay cả tự sát. Bệnh viện đã nhiều lần phải dùng thuốc an thần mới làm cho Đường Nhã Đình an tĩnh trở lại. Suy tính đến việc không thể sử dụng quá liều lượng thuốc an thần, cho nên

bắt đầu dĩ, bệnh viện dứt khoát đã bàn bạc cùng với cảnh sát để cùng tay Đường Nhã Đình lại.

"Này! Tại sao cô lại nói như thế!" Ti Khiết nói về vô tội lại vừa như bị uất ức vừa có vẻ xem thường: "Chúng ta đầu gì cũng đã giao tiếp, đã từng biết nhau từ thừa nhỏ, làm sao cô lại có thể nghĩ về tôi như vậy chứ!" Ti Khiết cười ác liệt. Chắc chắn chắc... "Tay của cô đúng là thật rất khác biệt..."

"Rốt cuộc thì cô muốn đến đây muốn nói lung tung cái gì, cô hãy dứt đi cho tôi, dứt đi cho tôi!"

"Chẳng qua là tôi tới đây muốn nói cho biết một chút về tình trạng gần đây của tiểu Na!" Ti Khiết đứng dậy. "Cánh tay của con bé đã bắt đầu khép miệng vết thương rồi, nó không còn kêu đau nữa, chẳng qua là... con bé hãy còn nhỏ như vậy, còn không biết tính nghiêm trọng của vết sẹo." Ti Khiết nhẹ giọng nhắc nhở. "Tiểu Triết cũng rất ngoan, mặc dù là vẫn còn thấy người là bị sợ hãi, nhưng mà... nó đã bắt đầu biết trả lời đối với những câu hỏi của ba ba rồi!"

"Nói vậy!" Đường Nhã Đình kích động kêu to. Chiếc công tay đụng vào khung giường phát ra âm thanh âm lạnh lạnh: "Đó là con của tôi, con của tôi!" Đường Nhã Đình đỏ mặt quát.

Hừ... Ti Khiết cười lạnh. "Loại phụ nữ như cô thế này mà cũng xứng có con sao?" Ti Khiết nhún mi lại. Có lẽ... Kết quả như thế, mới đúng là ý nghĩa mà ông trời đang lại cho đứa nhỏ." Ti Khiết chậm rãi tiến tới gần Đường Nhã Đình. "Cô cảm thấy tôi làm chuyện này là rất quá đáng, có phải hay không? Cô cảm thấy tôi rất xấu xa có đúng hay không?" Ti Khiết cười. "Nhưng mà Đường Nhã Đình, tôi muốn nói cho cô biết, những việc mà tôi làm, cùng không bằng ngay cả một phần vạn so với cô! Cho nên... cô cứ như vậy liên sống cho thật tốt để mà còn sống chuộc tội đi! Cô sẽ nhìn thấy người mà cô đã căm hận, đã hãm hại được sống rất vui vẻ! Cô sẽ nhìn thấy con của cô sẽ chung sống hòa hợp cùng với Hạ Cẩm Trinh! Bọn chúng sẽ được sống hạnh phúc, thoải mái ở cạnh anh ấy... Có một người phụ nữ rất thiện lương nữa, có lẽ... con của cô, còn có thể coi người khác làm mẹ..."

"Cô câm miệng lại cho tôi, đồ đê tiện..." Đường Nhã Đình mắng chửi một câu thô tục, nhưng mới mắng chỉ được một nửa thì...

"Bốp..." một cái tát chất chứa được đánh xuống làm cho Đường Nhã Đình bị nghiêng mặt đi. Ti Khiết liền vẫy vẫy tay về phía nhà. "Theo những lan truyền ở tại thành phố T tươi đẹp này, ở trước mặt cô, tôi làm sao có thể dám đương được sự xung hô này kia chứ!" Ti Khiết cười. "Cô khẩu khẩu thanh thanh (luôn mồm luôn miệng) mắng chửi người khác, nhưng mà ai ấy nhĩ, mới mười chín tuổi liền mang thai con của người ta, là video điên khùng của ai bị truyền ra..."

Đường Nhã Đình giận đến phát run, nhưng lại không lời nào để nói.

"Hừ! Đường Nhã Đình, tốt nhất là hãy hiểu rõ ràng cho tôi, tình hình bây giờ là như thế nào. Tôi là phụ nữ, nhưng mà giống như cô, tôi cũng không có sự thiện lương cùng lòng nhân từ nên có. Nhất là đối với cô..." Ti Khiết vỗ vỗ lên cái mặt đã sưng lên của Đường Nhã Đình.

"A! Đúng rồi!" Ti Khiết tựa như đột nhiên nghĩ đến cái gì. "Nếu như mà cô còn muốn cắt cổ tay gì đó, thì cũng không cần phải uống phí sức lực nữa đâu. Tôi đã tìm người để theo dõi cô chăm chăm, tôi đây không muốn để cho cô bị chết. Dĩ nhiên, trừ chuyện cô muốn chết ra, những chuyện khác, bọn họ sẽ không làm vượt quá giới hạn, cô có thể yên tâm"

"Biến đi, cô dứt ra ngoài cho tôi!" Đường Nhã Đình kêu to.

"Những gì nên nói tôi đều đã nói xong rồi, bây giờ tôi phải đi!" Ti Khiết cười cười: "A, còn nữa, nhờ hồng phúc của cô, hiện tại sức khỏe của Lăng Phong đã tốt hơn nhiều. Anh ấy và Diệu Tinh, nhìn qua cũng đã có chuyển biến tốt rồi! A, còn có một việc, hiện tại không riêng gì tiểu Na chung đụng cùng với Diệu Tinh rất tốt, thật ra thì... bảo bảo năm đó của Diệu Tinh vẫn còn sống! Tôi thật lòng hi vọng cô vẫn có thể còn sống thật tốt để nhìn một nhà Lăng Phong đoàn tụ, nhìn Diệu Tinh sống hạnh phúc..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 278: Đó là sự sỉ nhục cả đời đối với bọn trẻ.

Diệu Tinh thu thập xong hết thấy, rút cục ngồi xuống, sau đó nhìn Tiêu Lăng Phong. Hôm nay Tiêu Lăng Phong thật kỳ quái, nhất là ánh mắt khi nhìn cô lại càng thêm quái dị, đáng sợ.

"Tiêu Lăng Phong, anh làm sao vậy?" Diệu Tinh lo lắng hỏi. "Này!"

"Hà?" Tiêu Lăng Phong sững sờ một chút, sau đó lắc đầu một cái. "Anh không sao!" Anh nói xong, cầm lấy tay của Diệu Tinh: "Diệu Tinh. Em có nhớ, thời điểm Tịch Mạt kết hôn em đã nói câu gì hay không?"

Diệu Tinh nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong. Cô đã nói nhiều như vậy, làm thế nào có thể nhớ đến một câu nói kia!
@MeBau*diendan@leequydomn@ "Tiêu Lăng Phong, có phải là trong người anh không thoải mái hay không?"

"Không có!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm Diệu Tinh vào trong ngực, chạm đến vết thương ở trên bả vai thương rất đau, tuy nhiên anh vẫn vui vẻ quên cả đau đớn: "Diệu Tinh, anh rất tốt! Anh chưa từng bao giờ cảm thấy trong người tốt như vậy." Anh nói xong liền vui vẻ hôn lên gò má của Diệu

Tĩnh. Anh vui vẻ đến mức hình như có lẽ đã quên mất, bọn họ bây giờ không còn hòa hảo như lúc ban đầu, cũng quên mất Diệu Tĩnh vẫn còn chưa tha thứ cho anh..."Diệu Tĩnh, thật ra thì chúng ta..."

"Kết..." Theo tiếng đẩy cửa, một âm thanh lúng túng vang lên, nghe thấy tiếng động, Diệu Tĩnh vội vàng đẩy Tiều Lăng Phong ra. Nhìn thấy Hạ Cẩm Trình cùng Tiểu Triết cô thoáng sững sờ một chút.

"Cẩm Trình, mời đi vào ngồi!" Diệu Tĩnh mỉm cười. Tiều Lăng Phong vẫn tính trẻ con liền bấu môi. Thật sự Diệu Tĩnh đối xử với bất cứ người nào cũng đều rất tốt. Nhất là với Hạ Cẩm Trình. Anh biết trong lòng Diệu Tĩnh thật lòng vẫn coi Hạ Cẩm Trình là bạn bè. Mặc dù biết giữa hai người chỉ là bạn bè, nhưng mà.. trong lòng anh vẫn không thể nén nhịn được mà bốc lên phùng phùng sự chua xót.

"Tiều Na đã khá hơn chút nào chưa?" Diệu Tĩnh hỏi.

"Coi như cũng được! Ít nhất sẽ không khóc nhè cả ngày lẫn đêm vì đau đớn nữa!" Hạ Cẩm Trình thở dài thật sâu.

"Sorry, (Xin lỗi – tiếng Anh trong nguyên bản) nếu không phải là em đã gọi điện thoại cho anh..."

"Em đó, cô nhóc này, làm sao lại là lỗi của em được!"

"Này... Anh đã bao giờ nhìn thấy một cô nhóc đã sắp ba mươi tuổi hay chưa?" Diệu Tĩnh giận dỗi trách móc. điể•n, đàn, lê, q•uý, đôn Sau đó cô khom lưng xuống nhìn Tiểu Triết một chút. Tiểu Triết theo bản năng liền trốn vào sau lưng ba ba của mình. Hạ Cẩm Trình đau lòng ôm lấy con trai.

"Thằng bé vẫn còn có chút sợ người lạ. Hiện tại anh đang cho làm hỗ trợ giúp tâm lý."

"Không sao đâu!" Diệu Tĩnh lắc đầu một cái, sau đó cô hướng về phía Tiểu Triết nở nụ cười dịu dàng: "Một lát nữa Alice cùng Evan sẽ cùng tới đây! Có lẽ thằng bé sẽ khá hơn một chút!"

"Thật không nghĩ tới em lại sẽ không hề đối đãi ngăn cách đối với hai đứa bé như vậy! Đường Nhã Đình..." Hạ Cẩm Trình chợt ngừng lại một chút, nhìn đứa nhỏ trong ngực một chút. "Cô ta đã hại em lắm như vậy..."

"Đây cũng là con của anh mà. Huống chi, đứa nhỏ là vô tội." Diệu Tĩnh cười khẽ một tiếng.

Hạ Cẩm Trình than nhẹ, "Làm sao bây giờ, anh bắt đầu có chút hối hận!" Anh nhìn Tiều Lăng Phong cố ý nói đến. Nhìn bộ dáng tức giận của Tiều Lăng Phong, Hạ Cẩm Trình liền không nhịn được muốn bật cười ra thành tiếng: "Nhớ lại năm đó, nếu như không phải là bị cái chết của mẹ anh kích thích đến mức trong lòng chỉ muốn báo thù, thì anh nhất định sẽ không bỏ qua cho em!"

"Này, ở trước mặt đứa nhỏ nên chú ý một chút!" Không đợi Diệu Tĩnh mở miệng, Tiều Lăng Phong đã nổi giận. Người này, từ khi biết anh đến giờ, cậu ta liền đặc biệt thích đối nghịch cùng anh!

Ha ha... Hạ Cẩm Trình không nhịn được bật lên cười. Quả nhiên Tiều Lăng Phong vẫn giống như cũ. Nguyên Hạ Cẩm Trình còn muốn tiếp tục trêu chọc Tiều Lăng Phong, nhưng mà suy tính đến vết thương thể của Tiều Lăng Phong, anh vẫn bỏ qua ý nghĩ trong lòng mình.

"Tình hình khôi phục như thế nào rồi?"

"Vốn là rất tốt!" điể•n★đ•àn★lê★q•uý★đ•ôn Tiều Lăng Phong nói về xem thường. Ý ở ngoài lời, nhìn thấy cậu thì tôi sẽ không tốt. Hạ Cẩm Trình nín cười, ngồi xuống cùng Tiều Lăng Phong nói chuyện phiếm. Thế nhưng người nào đó vẫn cảm thấy không yên lòng. Mãi cho đến lúc hai đứa bé chạy tới, trên mặt Tiều Lăng Phong mới lộ ra nụ cười.

"Cậu ơi." Nghe tiếng cô gái nhỏ kêu gọi, trên mặt Tiều Lăng Phong cười như hoa nở.

"Con có nhớ cậu hay không vậy?" Tiều Lăng Phong một tay ôm lấy Alice kéo lên giường: "Con có nhớ cậu hay không?"

"Cậu, người thiên vị! Cậu đều không để ý con!" Evan đã từng sống chung một chỗ cùng với cậu suốt năm năm, cảm thấy rất bất mãn vì bị lạnh nhạt bỏ rơi như vậy.

"Này Evan, con có nhớ cậu hay không?" Anh tự tay xoa xoa lên đầu Evan: "Ừ, đã cao hơn chút rồi! Nhưng người có chút bị gầy, có phải cha con đã ngược đãi con hay không?"

"Ba có ngược đãi con!" Alice đưa bàn tay nhỏ bé mập mạp ra bưng lấy gương mặt của Tiều Lăng Phong: "Ba con không cho con ăn bánh ngọt, cũng không cho con được đi ngủ cùng với mẹ!" Cô nhóc tố khổ.

"Em thấy người nào trước khi đi ngủ mà còn phải ăn bánh ngọt hay không hả?" Evan bấu môi.

"Anh trai, anh thật hư! Anh đã nói là anh sẽ giúp đỡ em!" Nhìn hai đứa bé anh một câu em một câu như vậy, Tiều Lăng Phong cảm thấy thật là vui vẻ. Đến ngay cả Hạ Cẩm Trình cũng không nhịn được mà nở một nụ cười. Nhưng mà nghĩ đến Tiểu Triết và tiểu Na, Hạ Cẩm Trình liền không nhịn được chua xót trong lòng. Hai đứa nhỏ của anh vốn dĩ là cũng phải hoạt bát như vậy.

"Alice. Dì ôm con có được hay không?" Diệu Tĩnh hỏi. Nhìn hai đứa nhỏ kia cọt cọt lui ở bên người Tiều Lăng Phong như vậy, cô thật sự có chút bận tâm.

"Được ạ!" Alice đưa đôi cánh tay nhỏ bé ra ôm thật chặt lấy cổ Diệu Tinh, sau đó hít một hơi thật sâu: "Dì Diệu Tinh, tối hôm qua con có mơ thấy người đấy!"

Tiêu Lăng Phong xoay mặt lại nhìn Alice. Bảo bối, sẽ không lâu nữa đâu, con rất nhanh sẽ có thể trở lại bên cạnh ba mẹ của con rồi! Diệu Tinh, anh thật sự có thể mang một bảo bối đến cho em

Tựa như là nhìn thấy bộ dạng của Evan chơi đùa cùng với Alice, Tiểu Triết ngẩng đầu lên. "Con muốn đi tìm em gái..." Ngay lúc đó Hạ Cẩm Trình chợt lảng người đi một cái, sau đó anh liền gạt đầu rất nhanh. Anh giao Tiểu Triết cho Diệu Tinh, sau đó đi ra ngoài. Anh rốt cục nguyện ý bị thứ gì đó ở bên ngoài hấp dẫn.

Đường Nhã Đình được mang đến từ trong đồn cảnh sát. Thời điểm cô xuất viện, bởi vì cô vẫn luôn không yên lòng vì hai đứa nhỏ, cho nên muốn tới bệnh viện để xem một chút. Cảnh sát không sao chịu đựng nổi sự khóc cầu xin của Đường Nhã Đình, cho nên chỉ có thể đáp ứng.

Cảnh sát rõ ràng còn chưa thực hiện công khai vụ án, nhưng chuyện lại được đưa trên báo, tuy không trực tiếp chỉ rõ thủ phạm là ai, nhưng mà từ ý tứ không rõ ràng trong bài báo đó cũng nhìn ra được, chính vết bóng của cô bé xinh đẹp kia, là do bị người mẹ của mình đã dội a xít sun phu rit...

"Người phụ nữ kia có phải chính là cô ta hay không?"

"Ừ, đúng đó!"

"Thế nào mà lại ác độc như vậy chứ!"

"Ai biết được! Trong lòng vạn vật, biến thái quá!"

Đường Nhã Đình nghe lời nói đối đáp của hai y tá kia, tuy tức giận nhưng cũng không sức để phản bác. Đứa nhỏ đúng là bởi vì cô mà bị thương, nhưng mà khi cô đi tới phòng bệnh, lại không nhìn thấy đứa nhỏ đang chữa bệnh đâu. Nhìn gian phòng trống rỗng, trong lòng của Đường Nhã Đình hung hăng co rút đau đớn một hồi! Bảo bối đâu rồi? Tại sao lại không thấy đứa nhỏ của cô đâu cả.

"Tiểu Na!" Đường Nhã Đình kêu tên của đứa bé, nhưng mà khi lên tiếng cô mới phát hiện ra mình nghẹn ngào, âm thanh của cô chỉ thoảng nhẹ như vậy, đến bản thân mình cũng gần như đều không thể nghe nổi cái tên mà cô đã gọi.

Trong phòng bệnh của Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh đang dở dành cho Alice cùng Evan ăn cơm. Tiểu Triết cùng tiểu Na ngo ngắc ngồi ở một bên nhìn Diệu Tinh. Tựa như là cảm giác được trong ánh mắt của bọn trẻ là một màn đầy khát vọng, Diệu Tinh xoa xoa đầu của hai đứa: "Trước tự mình ăn được không?" Diệu Tinh nói xong đi tới bên cạnh Tiểu Triết. Mặc dù mẹ của bọn trẻ cực kỳ ghê tởm, nhưng dù sao bọn trẻ cũng là vô tội. Diệu Tinh từng chút từng chút dở dành cho hai đứa bé ăn cơm, còn nhẹ giọng, dùng lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện phiếm theo chân bọn trẻ. Hai đứa bé cũng chậm chậm yên tâm trong phòng bị, tiểu Na từ từ càng thêm to gan bỏ đến trong ngực Diệu Tinh. Tịch Mạt cười dịu dàng, mà một màn ấm áp này, cũng vừa vặn bị Đường Nhã Đình nhìn thấy. Đứa trẻ trong phòng bệnh kia vốn nên thuộc về quan hệ mẹ con với cô, giờ lại đang bị người phụ nữ khác đoạt lấy, trong nháy mắt, sự tức giận chạy lên não Đường Nhã Đình...

Rầm! Đúng lúc hai đứa bé đang ăn thì cánh cửa phòng bệnh đột nhiên được đẩy mở ra. Đường Nhã Đình xông vào.

"Buông con bé ra!" Đường Nhã Đình bèn nhón rống to. Đường Nhã Đình đột nhiên xông tới như vậy đã làm giật mình cả mấy người dọa mấy đứa trẻ ở trong phòng bệnh.

Oa ... tiểu Na phun ra một tiếng khóc.

"Đau quá, ô ô... Cứu mạng, đau quá, đau quá!" Tiểu Na ra sức gào khóc.

"Tiểu Na, đừng sợ, là mẹ đây mà." Giọng nói của Đường Nhã Đình nghe run rẩy, "Tới đây con, đến nơi này với mẹ." Có lẽ là Đường Nhã Đình đã quên mất, giờ phút này trên tay của mình còn có bộ công tay. Cô đi về phía tiểu Na, nhưng tiểu Na lại càng khóc mãnh liệt hơn.

"Dì, tiểu Na đau quá, đau quá..." Tiểu Na níu thật chặt lấy quần áo của Diệu Tinh.

"Tiểu Na, con buông cái đồ phụ nữ xấu xa đó ra!" Đường Nhã Đình gào to. Tiếng gào hét của Đường Nhã Đình đã hù sợ đến Tiểu Triết. Thăng bé run rẩy hồi lâu, rốt cục lại òa lên khóc.

"Ba ba cứu mạng, thật là nhiều máu, thật là nhiều máu..."

"Tiểu Triết, là mẹ đây mà!" Đường Nhã Đình bật khóc.

"Không được lộn xộn." Cảnh sát từ phía sau cổ kiểm chế Đường Nhã Đình thật chặt, "Hãy đảng hoàng một chút đi."

"Các người buông tôi ra!" Đường Nhã Đình kêu to, giống nhau đã phát điên lên rồi, cứ thế giẫy giụa hướng về phía hai đứa bé.

"Trình Diệu Tinh, mày buông tiểu Na ra, bằng không tao sẽ giết mày!"

"Mấy người còn đứng đây chần chừ cái gì nữa, còn không mau ném người phụ nữ điên này ra ngoài cho tôi!" Hạ Cẩm Trinh ôm chặt Tiểu Triết vào trong ngực.

"Hạ Cẩm Trinh, anh không có tư cách đụng đến đứa nhỏ của tôi! Anh hãy trả lại bọn trẻ cho tôi, trả lại cho tôi!" Đường Nhã Đình gào thét, trong đôi mắt đầy máu đỏ mao hiểm kinh người. "Buông đứa nhỏ của tôi ra!"

Đường Nhã Đình kịch liệt giùng giàng, cổ tay mảnh khảnh bị chiếc còng tay mài rách, tứa máu ra: "Các người hãy buông tôi ra." Đường Nhã Đình kêu gào, "Hãy trả lại đứa nhỏ của tôi cho tôi, không được giành đứa nhỏ của tôi, không được..."

Nghe Đường Nhã Đình gào thét. Diệu Tinh quay mặt qua một bên, không nhìn tới hình dáng thâm trầm của Đường Nhã Đình, cũng thuận thế che ánh mắt tiểu Na. Cô không muốn để ấn tượng xấu về người mẹ ở trong đầu óc đứa nhỏ, mẹ đẻ của chúng lại có một hình tượng như vậy...

"Trình Diệu Tinh, mày đã cướp đi hết thảy của tao, rồi mày sẽ gặp báo ứng biết chưa, mày sẽ không được chết từ từ..."

Chát! Tiêu Lăng Phong vẫn không lên tiếng rốt cục đã nổi giận. Anh ném cái chén trong tay lên ở dưới chân Đường Nhã Đình. "Các người là phế vật sao? Ba người mà không kiềm chế nổi một người phụ nữ là sao? Lập tức lôi cô ta ra ngoài ngay cho tôi!" Tiêu Lăng Phong chỉ vào cửa. Anh có thể làm như không thấy sự nổi điên lẫn sự náo loạn đến tận tận mỗi của Đường Nhã Đình. Thế nhưng mà Đường Nhã Đình đã nguyên rủa Diệu Tinh như vậy, anh thật sự là không có cách nào tiếp nhận nổi.

"Các người cũng sẽ gặp báo ứng, các người sẽ không được chết từ từ..." Đường Nhã Đình kêu gào, âm thanh càng ngày càng bị kéo xa hơn. Hạ Cẩm Trinh đặt đứa nhỏ ở trong ngực mình xuống, đi mấy bước theo ra bên ngoài.

"Hạ Cẩm Trinh, van cầu anh, hãy trả con lại cho tôi!" Đường Nhã Đình khóc, phịch một cái liễn quý xuống. "Tôi đã sai lầm rồi, anh nghĩ muốn thế nào trừng phạt tôi cũng có thể."

"Tôi thì cái gì cũng không biết làm!" Hạ Cẩm Trinh từ trên cao hạ mắt xuống nhìn Đường Nhã Đình. "Nếu như cô còn có lương tâm, như vậy cô liền sám hối cho thật tốt đi! Sám hối vì những tổn thương mà cô đã làm đối với Diệu Tinh. Sám hối vì sự cực đoan của mình đã phá hủy cả những đứa con của mình..."

"Tôi không phải như vậy, không phải là tôi cố ý!" Đường Nhã Đình khóc. "Bọn trẻ là con của tôi mà, cho dù là tôi có xấu xa như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ làm thương tổn đến con của mình!"

"Đường Nhã Đình. Tại sao cô lại xấu xa như vậy chứ? Trời cao không trực tiếp trừng phạt cô mà lại muốn thương tổn đến hai đứa con của tôi?"

"Con của anh sao?" Đường Nhã Đình đột nhiên dừng khóc, "Năm năm rồi, Hạ Cẩm Trinh, chừng nào đã bao giờ thì anh chịu thừa nhận bọn trẻ là con của anh chứ! Bọn chúng là của tôi!" Đường Nhã Đình rống to.

"Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không để cho bọn trẻ nhớ đến chúng đã có một người mẹ như cô đâu, bởi vì... Đó là sỉ nhục cả đời của bọn chúng..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 279: Náo loạn thành một đoàn

Diệu Tinh đứng ở cửa sổ, cô nghĩ đến lời nói của Hạ Cẩm Trinh: "Diệu Tinh, em hãy tha thứ Lăng Phong đi! Xảy ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ em vẫn còn muốn hoài nghi trái tim của anh ấy hay sao? Anh thật sự đã biến chuyển rồi, đã vì em mà thay đổi!" Diệu Tinh phiền não xoa xoa mái tóc. Cô phát hiện mình thật vất vả tâm tình mới có thể bình tĩnh trở lại, nhưng một lần nữa lại bị hoảng loạn lên rồi! Hạ Cẩm Trinh nói, "Diệu Tinh, anh còn là tình địch của anh nữa kia đấy! Thế nhưng mà bây giờ, anh cũng nói chuyện giúp cho Lăng Phong, em còn do dự cái gì nữa?" Diệu Tinh dùng sức lắc lắc đầu, cô lại nghĩ đến Đường Nhã Đình.

Sau khi Đường Nhã Đình qua bệnh viện đại náo một lần vào hôm đó, thì cũng không có tin tức gì nữa. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Đường Nhã Đình đến một người thân cũng không có, không có ai bảo lãnh, cũng không có ai giúp cô mời luật sư, chuyện đã đến một bước như thế này, cũng coi như là Đường Nhã Đình đã nhận được báo ứng nên có. Thế nhưng mà... tại sao trong lòng cô lại không thấy vui! Diệu Tinh nhẹ nhàng than thở, đứa con có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với một người mẹ, nhưng mà... Đường Nhã Đình.

Xoa bóp nơi huyết Thái Dương, Diệu Tinh xoay người lại. Trong đầu cô rối loạn cực kỳ, chuyện tình cảm càng làm phiền lòng, cô lại càng không sao không chế bản thân không được nghĩ ngợi đến nó. Trình Diệu Tinh, mày hãy tỉnh táo lại một chút đi! Mày bây giờ bắt quá là do mỗi ngày đều gặp được anh ấy, cho nên mới tâm hoảng ý loạn mà thôi, chờ đến khi mày về đến công ty rồi, mày sẽ lại trở lại như bình thường thôi!

Tựa như là đã tìm được cho mình một lý do để nói cho qua, Diệu Tinh ngẩng đầu lên. "Đúng là như vậy a! Chờ về công ty, cũng sẽ không còn cơ hội gặp mặt nhiều như vậy nữa, đến lúc đó, mình sẽ trở lại bình tĩnh, đợi đến khi trở về Barcelona thì hết thảy cũng sẽ kết thúc..."

Thở ra một hơi thật sâu, Diệu Tinh ngẩng đầu lên giống như trút được gánh nặng vậy. Tiêu Lăng Phong đã đi ra ngoài thật lâu. Thế nào mà vẫn chưa trở lại, cô ghé đầu hướng ngoài cửa nhìn một chút.

Ở lầu dưới của bệnh viện. Tiêu Lăng Phong vừa nóng ruột lại cũng bồi hồi, nhận được điện thoại Lãnh Liệt gọi đến, nói chuyện đã có kết quả, Tiêu Lăng Phong đã thật sự không cách nào có thể sống an tĩnh ở trong phòng bệnh được nữa. Chờ đến lúc anh đi lên, quên mất là trong lòng bàn tay còn có thương, anh lo lắng xoa xoa tay tâm thì chạm phải vết thương, thế nhưng anh vẫn cười một tiếng. Đau đớn, lại một lần nữa chứng minh việc này không phải là nằm mộng.

Ở trong khi chờ đợi lo lắng, rốt cục Tiêu Lăng Phong đã nhìn thấy rõ ràng xe của Lãnh Liệt. Tiêu Lăng Phong mừng rỡ bước nhanh đi ra ngoài, không đợi Lãnh Liệt đóng kỹ cửa xe, Tiêu Lăng Phong đã đoạt lại tập tài liệu ở trong tay Lãnh Liệt.

"Anh gấp gấp như vậy để làm cái gì?" Lãnh Liệt có chút buồn cười. "Tất cả tài liệu đều ở bên trong này rồi!"

"Tài liệu về đứa nhỏ tôi đã tìm được ở một căn nhà của viện mồ côi đã bỏ hoang. Bởi vì viện mồ côi đã không còn ở đây, cho nên trước kia mới không tra ra được." Lãnh Liệt than nhẹ một tiếng, đi đến, đàn, lễ, quý, đón "Có lẽ là mấy người kia còn có tính người, cho nên mới không ném đứa nhỏ đi. Đứa nhỏ đã được đưa đến viện mồ côi, mấy tháng sau liền được người ta nhận nuôi. Thân thể đứa nhỏ không được chăm sóc tốt, việc duy trì sinh mạng đều chỉ dựa vào sự cứu tế của xã hội. Thiên Tuấn cũng đã từng quyên một khoản cho đứa bé này." Lãnh Liệt nói qua chuyện trước kia một chút! Việc này, có phải cũng là một loại duyên phận hay không! "Sau khi đứa nhỏ đã được cho người ta nuôi dưỡng rồi, thì sau đó cũng chưa từng có bất kỳ sự liên lạc nào. Bất quá chuyện về sau này thì anh cũng nên biết. Đứa nhỏ đã được tiểu thư Tịch Mạt nhận nuôi, từ trước đến nay cuộc sống của tiểu thư đều sống ở Los Angeles, cho đến nửa năm trước mới trở về trong nước!"

Tiêu Lăng Phong nhìn tập tài liệu mình đang cầm trong tay, hô hấp đã bắt đầu có chút rối loạn. Anh khẽ vuốt ve tấm ảnh nhỏ của đứa bé. Con bé, mới vừa vịn ra đời, còn nhỏ như vậy... Nhưng mà lại có một đôi mắt cực kỳ giống cô cô Tịch Mạt. Hô hấp của Tiêu Lăng Phong cực kỳ khản trương, cũng bởi vì như thế, cho nên lúc trước con bé mới có thể được Tịch Mạt nhận làm con nuôi. Sau đó là cách mấy năm sau, đứa nhỏ mới lại xuất hiện ở trong cuộc sống của anh. Đột nhiên Tiêu Lăng Phong cảm thấy Thượng Đế đối với anh cũng không tệ, thì ra là những người anh yêu, anh quan tâm, vẫn còn ở bên cạnh.

"Bây giờ chúng ta liền đi lên tìm Diệu Tinh. Tôi phải nói cho cô ấy biết đã tìm được đứa nhỏ rồi!" Tiêu Lăng Phong kích động nói xong, anh chạy mấy bước, sau đó che lấy ngực.

"Anh gấp cái gì chứ, chậm một chút, cô ấy không chạy mất được!" Lãnh Liệt nhìn Tiêu Lăng Phong. Thế nào mà mỗi khi gặp phải chuyện có liên quan đến Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong liền tựa như đã thay đổi thành người khác vậy.

"Không sao hết, thật ra thì, tôi bị thương không đến nỗi nặng như vậy!" Tiêu Lăng Phong nói xong, xoay bước đi vào thang máy. Diệu Tinh, em có biết không, đã tìm được đứa con của chúng ta rồi

Diệu Tinh ở trong phòng bệnh, đang dự định muốn tìm một cái lý do gì đó để rời đi, thì nghe thấy tiếng mở cửa vang lên.

"Trở lại..." Lời nói còn chưa kịp nói xong, Diệu Tinh đã bị chọt ôm vào trong ngực, lực độ phát sinh lại quá mức mãnh liệt, siết chặt lấy cô, khiến cô không cách nào thở được.

Diệu Tinh vùng vẫy mấy cái, cái mùi vị này thật quá mức quen thuộc. "Carlos..." Diệu Tinh hô hấp thật khó khăn. Khụ khụ khụ... Cô ho khan một hồi... Bởi vì hô hấp không được thoải mái, hơn nữa bởi vì khiếp sợ. Carlos vội vàng trở lại như vậy, chắc là anh đã biết đã chuyện gì xảy ra!

Carlos ý thức được mình đã không tránh được quá dùng sức rồi, anh liền từ từ buông vòng tay của mình ra, sau đó anh nhìn Diệu Tinh đến nháy mắt một cái cũng không nháy mắt, tựa như sau đó không có gì quan trọng bằng cô vậy.

"Thế nào đột nhiên anh lại trở lại như vậy. Lần trước không phải anh nói cha mẹ không bỏ được, phải lưu ở đó nhiều ngày kia mà?" Diệu Tinh hỏi.

"Lau ra! Em xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy tại sao lại không không nói cho anh biết. Nếu như không phải được nghe Ann nói, thì anh cũng không biết!" Carlos nhìn chăm chăm Diệu Tinh về trách cứ.

Nếu không phải mấy lần anh gọi điện thoại đến công ty cũng không tìm được cô, anh vẫn còn không biết đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy!

"Em có khỏe không? Há?" Carlos khẽ vuốt ve gương mặt gầy gò của Diệu Tinh. "Thế nào mà em lại không hiểu được việc phải tự chăm sóc cho mình như vậy?" Carlos nói xong lại ôm lấy Diệu Tinh một lần nữa thật chặt. "Em có biết hay không, khi nghe thấy Ann nói chuyện này, anh đã bị hù dọa sắp chết! Tại sao em cứ luôn làm cho anh không sao yên lòng được như vậy chứ?" Giọng nói của anh có chút phát run.

"Anh thấy bây giờ không phải là em cũng đã không có chuyện gì rồi hay sao?" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng, cũng có mấy phần khản trương, giống như là cô đã làm sai chuyện gì đó vậy.

"Em vẫn còn cười được sao?" Carlos cau mày, đột nhiên anh tức giận cắn một chút ở trên môi Diệu Tinh. Sau đó anh ôn nhu ôm Diệu Tinh vào trong ngực mình: "Thật xin lỗi! Laura, nếu không phải là anh đã bỏ em ở lại nơi này chỉ có một mình như vậy, thì em sẽ không bị xảy ra chuyện như vậy rồi! Thật xin lỗi, là anh đã không thể bảo vệ tốt được cho em!"

"Tại sao anh lại nói xin lỗi vì chuyện như vậy chứ? Đây cũng là chuyện xảy ra ngoài ý muốn thôi mà." Diệu Tinh ngẩng đầu lên: "Làm sao anh lại chạy về như vậy? Anh cũng thấy đó, không phải là lúc này em vẫn đang rất yên lành hay sao!"

"Anh không mệt! "Carlos lắc đầu một cái. đi●n☆đ●àn☆q●uýđ●ôn "Ngược lại, nhìn em thật gầy quá, anh xem vẫn nên tìm một người hộ lý để chăm sóc cho Tổng giám đốc Tiêu đi. Cho dù là em cảm ơn, nhưng mà em cũng không thể nào mang thân thể của mình ra để nói giỡn như vậy!" Carlos cười đầy vẻ ôn nhu.

Tiêu Lăng Phong nắm chặt quyền! Thật là lợi hại, thế nào mà chỉ cần một câu nói đơn giản như vậy, mà đã làm cho toàn bộ tất cả những quan tâm cùng khản trương kia của Diệu Tinh đều quy kết lại thành ra sự cảm ơn như vậy chứ! Vốn là Diệu Tinh vẫn không muốn đối mặt, hiện tại rốt cục đã có người chứng thật sự "cảm kích" này của cô rồi. Cô có còn phải tìm lý do để trốn tránh nữa hay không.

"Diệu Tinh, anh có việc muốn nói cùng với em!" Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước kéo Diệu Tinh đến bên cạnh mình. Anh rất không thích những hành động rất thân mật kia của Carlos. "Carlos, xin anh rời đi trước một chút có được không?" Tiêu Lăng Phong thương lượng một câu theo kiểu ngoại giao, hoàn toàn có tư ý muốn mời Carlos đi ra ngoài.

"Laura ở bệnh viện chăm sóc cho anh lâu như vậy, coi như là cô ấy do anh đã tốn tiền mời tới, cũng phải có thời gian riêng tư chứ. Huống chi, đây chỉ là sự trợ giúp hữu tình mà thôi!" Trên khóe miệng của Carlos mang theo nụ cười ý tứ. "Hiện tại Laura cần phải nghỉ ngơi, có điều gì muốn nói, nhất thời cũng không nên gấp gáp như vậy chứ. Ngày mai tôi cùng Laura sẽ trở lại đây để thăm anh. Tiểu Duệ nghe nói vì cứu mẹ của nó mà anh bị thương, cũng rất muốn tới thăm anh một chút đó!"

Thật hèn hạ! Tiêu Lăng Phong cắn răng. Mà cũng rất hiển nhiên, ở Carlos nhắc tới đứa nhỏ thì Diệu Tinh cũng liền ngăn ra. Tiêu Lăng Phong nắm chặt lấy túi tài liệu trong tay có chút phát run. Lúc này, anh thật sự rất muốn lớn tiếng nói cho Carlos biết, Diệu Tinh đã có đứa con của mình rồi.

"Tiểu Duệ cũng trở lại rồi sao?" Diệu Tinh kinh ngạc.

"Nghe nói em bị thương, nó liền làm rùm beng muốn trở về. Vốn là thằng bé cũng muốn tới bệnh viện, nhưng anh lại muốn nó đi về nhà đợi..." cười ngắc đầu lên: "Anh cũng vậy, đã có Carlos rất nhiều ngày không được nhìn thấy Laura rồi, Tiểu Duệ cũng rất nhớ em đó!" Carlos nói xong liền cúi đầu nhìn Diệu Tinh. "Anh cũng vậy!" Giờ phút này, ánh mắt của anh mềm mại tưởng chừng có thể chảy ra nước được...

Nhà ư! Trong ngực Tiêu Lăng Phong nhói lên một hồi đau đớn. Diệu Tinh ở cùng nhà của người khác.

"Cho nên, tôi nghĩ Tổng giám đốc Tiêu cũng sẽ không để ý đến chuyện tôi mang Laura đi về trước chứ?" Thấy Tiêu Lăng Phong không lên tiếng, Carlos hỏi.

"Tôi sẽ nói xong rất nhanh thôi. Chẳng lẽ Carlos tiên sinh lại để ý đến mấy phút này hay hay?" Tiêu Lăng Phong hỏi lại một câu không lạnh không nóng: "Diệu Tinh. Anh có chuyện rất quan trọng muốn nói cùng với em!" Tiêu Lăng Phong lời kéo tay của Diệu Tinh, nhưng một lần nữa, Diệu Tinh lại cứng rắn rút bàn tay của bản thân mình ra.

Cũng đều là người có tình. Hành động này của Diệu Tinh đã đâm Tiêu Lăng Phong bị thương, cũng làm cho Carlos nhìn thấy mà hi vọng.

"Diệu Tinh thật sự sẽ không lâu đâu. Thế nhưng mà chuyện này đối với em, đối với anh mà nói, thật sự cũng rất quan trọng!" Tiêu Lăng Phong nói về đầy khản trương. Anh sợ sẽ bị Diệu Tinh cự tuyệt.

"Có chuyện gì ta không có thể biết sao?" Carlos ôm bả vai Diệu Tinh, không để lại dấu vết kéo Diệu Tinh từ bên người Tiêu Lăng Phong ra.

"Carlos, anh đừng có quá phận." Tiêu Lăng Phong cau mày. "Tôi vẫn đối xử khách khí với anh là bởi vì quá khứ anh vẫn luôn chăm sóc cho Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nói.

"Anh cũng muốn nói cảm ơn tôi sao?" Carlos cười. "Tổng giám đốc Tiêu à, cũng như lời anh đã nói, những gì bỏ ra đối với người mình yêu, chính là không cần phải cảm ơn, nhất là lời cảm ơn đó lại do một người ngoài nói!." Carlos cũng không chịu yếu thế.

"Người ngoài sao?" Tiêu Lăng Phong nhíu mi lại. "Carlos tiên sinh, dường như anh thật sự không được hiểu rõ ràng tình hình lắm thì phải!" Ánh mắt của Tiêu Lăng Phong rơi vào trên tay của Carlos: "Buông cô ra!"

"Tôi muốn hỏi anh, anh có tư cách mà gì nói những lời này vậy?" Carlos hỏi.

Tiêu Lăng Phong nhìn Carlos, anh có tư cách gì, có quyền gì đứng ở chỗ này hỏi Carlos sao?

"Có lẽ... Thời gian anh và Diệu Tinh chung đụng với nhau nhiều hơn so với tôi. Nhưng mà, Carlos à, tôi và Diệu Tinh lại trải qua cuộc sống chung, thậm chí còn nhiều hơn so với vợ chồng người khác sống với nhau mấy chục năm..."

"Nếu như anh nói cuộc sống đã trải qua đó chính là hành hạ lẫn nhau sao?" Carlos buồn cười. "Anh còn dám đứng ở chỗ này để nói với tôi những lời như vậy ư? Đơn giản chính là anh ý vào việc hai người đã từng yêu nhau. Nhưng mà... Tiêu Lăng Phong, anh không được quên, tình yêu không bao giờ chịu được sự tổn thương."

Chỉ là một câu, liền đánh trúng điểm yếu của Tiêu Lăng Phong. Những gì mà Carlos nói đều là sự thật, hơn nữa, Diệu Tinh vẫn luôn để ý gì đến điều đó...

"Tôi biết quá khứ tôi đã làm tổn thương Diệu Tinh rất sâu, nhưng mà cũng là những dấu ấn sâu sắc, khắc vào trong lòng của hai chúng tôi. Tôi làm tổn thương Diệu Tinh, tôi có mười năm, hai mươi năm, có cả đời này để tôi có thể dùng tình yêu bù đắp lại cho Diệu Tinh."

"Bù đắp lại ư?" Carlos buồn cười. "Tổn thương mà anh đã gây ra, được bù đắp thì sẽ biến mất được sao?"

"Nhưng mà tôi sẽ dùng hết toàn lực của mình để làm điều đó." Tiêu Lăng Phong nói xong ánh mắt của anh chiếu vào Diệu Tinh. "Tôi sẽ dùng mấy chục năm sau này để thương yêu cô ấy thật tốt, để chăm sóc cho cô ấy, tôi sẽ tận dụng tất cả năng lực của mình, để làm cho cô ấy được hạnh phúc!"

Trái tim của Diệu Tinh tâm, trầm xuống một tiếng thình thịch, giống như bị thứ gì đó đập vào vậy. Hô hấp của cô có chút rối loạn. Thậm chí mấy ngón tay cũng có chút run lên.

Cảm nhận được sự run rẩy của Diệu Tinh, Trái tim Carlos đau nhói một hồi! Anh biết Diệu Tinh đã bị những lời nói của Tiêu Lăng Phong làm cho dao động.

"Diệu Tinh..."

"Đù rồi!" Diệu Tinh lớn tiếng cắt đứt lời nói của Tiêu Lăng Phong! Diệu Tinh hít sâu một hơi, cô không muốn ở đây nghe tiếp nữa. Nếu không, cô thật sự sợ mình sẽ không thể nào khống chế được chính mình... "Tiêu Lăng Phong, Anh muốn nói cái gì thì hiện tại anh cứ việc nói đi!" Diệu Tinh đột nhiên mở miệng nói. Có lẽ, thời điểm này cô cần phải rời đi, bởi vì giờ khắc này, cũng không phải là một cơ hội rất tốt. Cô không thể tiếp tục ở tại nơi này mặc cho mình trầm luân, mặc cho mình suy nghĩ lung tung nữa. Cô càng không muốn nghe thấy các bạn bè của mình thay nhau oanh tạc nữa. Diệu Tinh nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Trong lòng cô tựa như đã quyết định một chủ ý ý đó.

"Tôi lại chỉ muốn nói chuyện với một mình em mà thôi!" Tiêu Lăng Phong nắm chặt chiếc túi đựng tài liệu ở trong tay mình: "Diệu Tinh, chỉ cần mấy phút mà thôi, sẽ không thật lâu đâu!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong có một chút hơi run rẩy.

Trái tim Diệu Tinh nhói đau một hồi mạnh mẽ. "Nếu như anh không muốn nói, như vậy tôi sẽ đi!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong đã làm cho cho Diệu Tinh không thể nào còn kiên định không dời được nữa.

"Chuyện này anh không muốn có người ngoài ở đây nghe thấy!" Tiêu Lăng Phong nhìn Carlos một cái.

"Carlos không phải là người ngoài!" Lời nói vừa ra khỏi miệng, Diệu Tinh liền có chút hối hận, chính mình vừa nói cái gì vậy! Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Cứ như vậy đi, dù sao những gì cần nói cũng đã nói tất cả rồi. Nếu như cô làm như vậy, có thể khiến cho Tiêu Lăng Phong buông tha cho, như vậy hình thức này cũng không tồi, không phải sao...

"Diệu Tinh..." Tiêu Lăng Phong không thể tin được mình đã nghe thấy lời Diệu Tinh vừa nói... Cô vừa nói... Carlos không phải là người ngoài.

"Tổng giám đốc Tiêu, nếu như anh không có lời muốn nói, như vậy tôi sẽ phải đưa Laura đi về." Carlos nói xong liền ôm lấy bả vai Diệu Tinh muốn rời khỏi. Anh muốn rời khỏi nơi này, ngay lập tức!

Tiêu Lăng Phong nắm chặt tay lại thành quyền. Anh đưa tay kéo Diệu Tinh qua, nhanh chóng kéo cô đến phòng nghỉ ngơi ở bên cạnh.

"Này, anh làm gì vậy?" Diệu Tinh giùng giàng, nhưng không cách nào tránh thoát được khỏi tay Tiêu Lăng Phong. "Buông ra..."

"Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm gì..." Carlos còn chưa kịp bắt được Diệu Tinh. Rầm một tiếng, lời của anh liền bị ngăn trở ở bên ngoài cánh cửa. Một giây kế tiếp, thân thể Diệu Tinh bị đặt ở trên ván cửa,

Phía sau lưng của cô bị va chạm mạnh một cái, có chút bị đau. "Tiêu Lăng Phong, anh muốn làm cái gì?" Diệu Tinh cau mày.

"Anh muốn nói chuyện cùng với em một chút!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong có chút phát run. Động tác quá mức kịch liệt đã xé rách vết thương. Nơi ngực của Tiêu Lăng Phong, máu đỏ từ từ chảy ra nhuộm đỏ đồng phục bệnh nhân. Mồ hôi trên trán tủa ra làm ướt nhẹ mái tóc ở trên trán của anh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Gả cho anh có được không?

"Tiêu Lăng Phong, có phải là anh có bệnh hay không?" Vốn dĩ cô đang cực kỳ căm tức, nhưng nhìn vết thương của Tiêu Lăng Phong chảy máu, trong lòng Diệu Tinh thấy một hồi buồn bực. Cô đưa tay muốn mau chóng đến xem vết thương của anh, nhưng mà cổ tay của cô chỉ một giây kế tiếp liền bị cầm lấy đè ở trên ván cửa. "Diệu Tinh, anh đã nói, anh muốn nói chuyện cùng em một chút!" Tiêu Lăng Phong trịnh trọng nói.

"Vậy rốt cuộc anh muốn nói chuyện gì đây?" Diệu Tinh tức giận.

Ngoài cửa, Carlos vẫn gõ cửa, làm cho lỗ tai của Diệu Tinh chấn động vang lên ông ông.

"Đừng gõ nữa!" Tiêu Lăng Phong hét lớn một tiếng, âm thanh chấn động ngoài cửa lập tức đình chỉ lại.

"Có phải là anh có bệnh hay không, miệng vết thương của anh đang chảy máu..." Diệu Tinh lo lắng nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong. "Đừng làm rộn, có được hay không?"

"Anh có chết cũng là chuyện của anh!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong lớn tiếng kêu lên. Anh nhìn chăm chăm vào Diệu Tinh thật

chặt, ngực phập phồng theo hô hấp dồn dập. "Nếu em không muốn ở đây nghe lời anh nói, tại sao lại còn phải quan tâm tới anh chứ? Diệu Tinh. Em có biết hay không, em như vậy thật rất tàn nhẫn." Đôi môi Tiêu Lăng Phong tái nhợt run rẩy.

"Tiêu Lăng Phong, anh chớ có làm loạn nữa." Diệu Tinh rống to.

"Anh không có có làm loạn!" Tiêu Lăng Phong nghiêm túc nói.

"Anh..." Diệu Tinh đang nói, đôi môi Tiêu Lăng Phong đột nhiên ấn xuống chặn lại miệng của cô.

Ồ... Diệu Tinh bị đặt tại trên ván cửa, nụ hôn mãnh liệt ập tới làm cho cô vô lực gãy gập. "Tiêu... Ồ..." Diệu Tinh không cách nào phát ra được thành tiếng, chỉ có thể mặc cho Tiêu Lăng Phong đòi lấy...

Hơi thở của Tiêu Lăng Phong phun ra nóng bỏng ở trên mặt Diệu Tinh. "Nếu như em muốn đẩy anh ra, cũng không cần phải phí sức lực. Có phải là em lo lắng cho vết thương của anh hay không?" Tiêu Lăng Phong trần thuật.

Diệu Tinh thở gấp dồn dập.

"Em vẫn còn nhớ rõ sao? Em đã nói, khi anh bồi thường lại cho em một đứa nhỏ, em sẽ liền tha thứ cho anh. Thời điểm trong hôn lễ Tịch Mạt, anh đã hỏi em, nếu như mà con của chúng ta còn sống, thì em đã nói muốn anh tìm được đứa nhỏ đã thì hãy nói..."

Hừ! Diệu Tinh đột nhiên cười lên một tiếng. "Ý anh muốn nói là, anh tìm được?" Về mặt đầy giễu cợt của Diệu Tinh đã cứng rắn xé rách trái tim của Tiêu Lăng Phong.

"Tôi đã không phải là cô gái nhỏ đơn thuần của năm đó nữa rồi!" Diệu Tinh nhẹ nhàng nói. Giọng nói của cô giống như lưỡi dao sắc bén đâm thủng trái tim đã chồng chất vết thương của Tiêu Lăng Phong. "Vậy anh có nhớ anh đã nói gì hay không? Anh nói, đứa nhỏ của tôi, anh không lạ gì. Anh còn nói, đứa nhỏ sống lại thì sẽ thế nào... Tiêu Lăng Phong, bây giờ anh nghĩ gì mà lại nói những lời phủ nhận chính mình như vậy? Anh đã không lạ gì, hiện tại cần gì phải để chuyện này ở trong lòng?"

"Diệu Tinh, ban đầu làm như vậy là vì anh có nỗi khổ tâm!" Tiêu Lăng Phong bắt đầu đi. "Tại sao em lại không thể cho anh một cơ hội để giải thích chứ?"

"Nỗi khổ tâm sao?" Diệu Tinh nhíu mi sau đó phì cười một tiếng. "Bởi vì anh có nỗi khổ tâm, cho nên anh có thể đẩy tôi ra, không thừa nhận đứa nhỏ của tôi sao?" Diệu Tinh hỏi. "Anh chớ có mang nỗi khổ tâm ra để làm cái cớ nữa! Tiêu Lăng Phong, mặc dù anh có nỗi khổ tâm lớn bằng trời đi nữa, cũng không thể lấy đó làm lý do để tổn thương đối với tôi."

"Anh..."

"Đừng có nói đó là nỗi khổ tâm riêng của anh nữa!" Tiêu Lăng Phong mới vừa hé mở miệng định nói, Diệu Tinh đã cắt đứt lời nói của anh. "Tôi cũng đã sớm nói. Có phải là anh có nỗi khổ tâm hay không, cũng đã không có liên quan gì đến tôi nữa rồi. Những lời giải thích của anh cũng vậy, tôi cũng không cần, cho nên, những chuyện này để nghị anh không nên lại đề cập tới nữa"

"Nhưng mà hôm nay anh nhất định phải nói!" `di@en*dyan(lee^qu.donnm)` Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi, vô lực siết chặt mấy ngón tay.

"Nhưng mà tôi tuyệt đối không muốn nghe!" Diệu Tinh quyết tuyệt cắt đứt lời nói của Tiêu Lăng Phong..., "Có lẽ... Trong khoảng thời gian này sự chăm sóc của tôi đã tạo một ảo giác cho anh. Nếu là như vậy, vậy thì tôi chỉ có thể nói, tôi rất xin lỗi! Tôi rất cảm kích anh đã làm hết thảy vì tôi. Lúc này nói lời cảm ơn, có lẽ cũng rất đã thương người. Nhưng mà Tiêu Lăng Phong, tôi không đáng giá để anh phải làm nhiều như vậy. Anh nên đi tìm người phụ nữ khác tốt hơn!"

"Trong lòng anh, em chính là người phụ nữ tốt nhất."

"Nhưng mà ở trong lòng tôi anh lại không phải như vậy!" Diệu Tinh lạnh nhạt nói ra một câu.

Tiêu Lăng Phong nắm lấy cánh tay của Diệu Tinh, từ từ "dùng sức". Thế nhưng mà giờ phút này, tay của anh đã không dùng được sức lực nữa. Chưa bao giờ sự tuyệt vọng lại bao vây anh thật chặt chẽ như vậy. Anh nhìn bộ dạng Diệu Tinh vẫn thờ ơ như không, anh động đậy đôi môi "Em không muốn biết chúng ta..."

"Nếu như không có gì cần nói nữa, xin mời anh hãy buông tôi ra. Tiêu Lăng Phong, tôi không muốn Carlos có cái gì hiểu lầm đối với tôi!" Diệu Tinh nói xong liền đẩy Tiêu Lăng Phong ra. Tiêu Lăng Phong lui về phía sau mấy bước, thân thể đã quá mức suy yếu, nên không thể khiến cho anh đứng vững nổi. Diệu Tinh nắm quyền thật chặt kéo cánh cửa ra đi ra ngoài. Sau khi cánh cửa đóng sầm lại, thì trong nháy mắt, ngay sau đó thân thể Tiêu Lăng Phong cũng ngã xuống...

Tiêu Lăng Phong té lăn ra trên đất, nhìn cánh cửa từ từ khép lại, anh nhìn theo bóng dáng của Diệu Tinh qua khe cửa càng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa. Giống như năm năm trước, bất kể Diệu Tinh ngã xuống như thế nào, anh cũng kiên quyết rời đi. Vừa đi một cái chính là năm năm, vậy lần này thì sao đây, có phải là Diệu Tinh sẽ rời đi vĩnh viễn hay không...

Diệu Tinh về đến nhà liền chui ngay vào trong phòng tắm, ngăn chặn thật chặt lấy ngực. Rót cuộc nước mắt cô chảy ra đã không còn bị khống chế nữa rồi. Diệu Tinh từ từ theo cánh cửa trượt xuống dưới, chôn mặt ở trong khuỷu tay.

"Laura, em có khỏe không?" Carlos lo lắng gõ cửa. Trên đường trở về đến một câu nói cô cũng không hề nói ra. "Laura. Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Hà?" Giọng nói của Diệu Tinh mang theo giọng mũi nồng đậm. Cô vội vàng lấy nước. "A, không có sao!" Diệu Tinh trả lời, sau đó liền không nói không rằng câu gì nữa. Diệu Tinh từ từ cúi đầu xuống, cô nhìn ngón tay của mình, nơi đó còn có một vòng dấu vết màu lam mà cô chưa kịp rửa đi. Cái này là do Tiêu Lăng Phong thừa dịp thời điểm cô ngủ đã vẽ đi lên. Thời điểm cô phát hiện ra, Tiêu Lăng Phong cười nói với cô, đây là Lam Bảo Thạch... Nhìn thấy cái đó, trong nháy mắt trong lòng của cô thật sự có một dòng nước ấm trào lên. Thế nhưng mà giờ phút này... sự ấm áp qua đi chỉ còn lại cái lạnh như băng đến thấu xương.

Nhắm mắt lại thật chặt, Diệu Tinh đứng ở dưới vòi hoa sen, mở nước lạnh ra. Mặc cho nước lạnh như băng nước xối xuống thân thể mình. Trình Diệu Tinh, hãy bình tĩnh một chút, đây chỉ là một lúc xúc động của mày mà thôi.

Đứng ở dưới làn nước lạnh hồi lâu, cho đến khi hàm răng của cô cũng bắt đầu run lên, giá lạnh khiến cho thần kinh của cô lúc này phát đau, Diệu Tinh mới chậm rãi tắt nước đi.

Lần này mày nên tỉnh táo đi! Diệu Tinh run rẩy, cởi bộ quần áo ướt của mình ra. Nhìn đầu ngón tay sạch sẽ, Diệu Tinh nhìn nhìn rồi khẽ cười một tiếng. Lại nói những đã phần những cảm động kia, đều không thể chịu được sự cọ rửa... từ từ trở nên sạch tỉnh.

Diệu Tinh thấy đôi quần áo, lên nằm ở trên giường. Cô chỉ muốn mình phải ngủ nhanh lên một chút, cũng không muốn nghĩ ngợi thêm chuyện gì nữa... Sau lưng cô, chiếc nệm đột nhiên lún xuống, ngay sau đó, một mảnh ấm áp liền bao phủ tới cô.

Carlos từ phía sau ôm lấy Diệu Tinh. Thân thể lạnh như băng của Diệu Tinh bên dưới tay anh khiến Carlos giật mình: "Laura. Em làm sao vậy?" Carlos hỏi, thời điểm anh đụng vào thân thể của Diệu Tinh, cô khẽ run lên một cái. Rất hiển nhiên, cô đang giả bộ ngủ. "Ngày hôm nay anh đã làm khó cho rồi, có phải không?" Nằm ôm Diệu Tinh từ phía sau lưng Carlos mở miệng hỏi.

"Tại sao anh lại nói như thế?" Diệu Tinh hỏi lại nhưng vẫn không mở mắt ra.

"Em như vậy là muốn tránh né anh và Tiểu Duệ phải không?" Bàn tay của anh bao quanh thật chặt tay của Diệu Tinh.

"Không phải đâu, chẳng qua là vì gần đây cũng không ngủ ngon, cho nên hơi mệt một chút!"

"Em... đã suy nghĩ kỹ chưa? Về chuyện của chúng ta đó?" Anh nhẹ nhàng hôn mái tóc ướt nhẹ của Diệu Tinh.

Diệu Tinh sùng sốt một chút. Cô biết Carlos dụng ý tạm thời rồi đi. Nhưng mà... gần đây chuyện đã xảy ra quá nhiều, cô căn bản không có thời gian rảnh mà suy nghĩ... Cho nên cô... không dám nghĩ tới.

Thấy Diệu Tinh không mở miệng, khóe miệng Carlos hơi nhếch lên nở một nụ cười khổ sở.

"Thôi được, trong khoảng thời gian này em đã mệt muốn chết rồi, anh trước không làm phiền em nữa. Nhưng mà, trước tiên em phải sấy tóc cho khô đi đã! Để như thế này thì em sẽ bị cảm mạo đó!"

Diệu Tinh nhắm mắt lại bất động. Carlos nhẹ nhàng giúp cô sấy tóc, sau đó lại nhẹ nhàng từ phía sau ôm Diệu Tinh vào trong ngực mình. Giờ phút này, người mình yêu mến rõ ràng đang ở trong ngực của mình, nhưng mà... sao anh lại cảm thấy khoảng cách giữa hai người lúc này lại càng ngày càng xa xôi như vậy...

Thật sự cực kỳ quá mệt mỏi, hoặc cũng có lẽ là cô thật sự nghĩ muốn chạy trốn hết thấy những chuyện kia, rất nhanh Diệu Tinh thật sự liền ngủ thiếp đi luôn. Chẳng qua là... cô ngủ cũng không được yên ổn, trong mộng, tràn đầy đều là những lời thú tội lẫn tố cáo của Tiêu Lăng Phong, còn có... vết thương của anh bị chảy máu.

"Có phải thật sự anh phải chết thì em mới tha thứ cho anh hay không?"

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh sợ hãi kêu lên một tiếng rồi tỉnh lại. Giờ phút này, trên người của cô tràn đầy đều là mồ hôi lạnh. Cô nuốt nước miếng, lau đi lớp mồ hôi hột trên đầu.

"Mẹ!" Tiểu Duệ mở miệng. Nghe thấy tiếng gọi, Diệu Tinh mới phát hiện ra Tiểu Duệ đang nằm ở bên giường. Cặp mắt to long lanh nước của cậu bé nhìn chăm chăm vào cô.

"Tiểu Duệ, tại sao con lại ở chỗ này!" Diệu Tinh nói xong liền đưa tay qua ôm Tiểu Du: "Tại sao con không gọi mẹ tỉnh dậy, con đợi thật lâu sao?"

"Ba bảo con không nên quấy rầy mẹ nghỉ ngơi!" Tiểu Duệ nắm ngón tay Diệu Tinh thật chặt: "Mẹ, có phải là mẹ không cần Tiểu Duệ nữa rồi hay không?" Tiểu Duệ nói xong, từ trong đôi mắt nước mắt liền trào ra.

"..." Thân thể Diệu Tinh cứng đờ. "Tại sao con lại hỏi như thế?" Nhìn bộ dáng nước mắt lưng tròng của Tiểu Duệ, trong lòng Diệu Tinh thấy một hồi đau đớn.

"Mẹ và ba cũng thật kỳ quái." Cậu bé nức nở: "Mẹ, chúng ta đã thật lâu không được ở cùng nhau ăn cơm rồi. Mẹ và ba cũng thay đổi thật là lạ, gần đây ba lại còn len lén hút thuốc một mình nữa.

Trong lòng Diệu Tinh lại đau nhói một hồi.

"Mẹ. Mẹ đừng nên bỏ lại con và ba nhé, có được hay không? Nếu như mẹ cũng không cần Tiểu Duệ nữa, như vậy cũng sẽ không có người thứ hai đối xử tốt với Tiểu Duệ và cha như vậy nữa. Về sau này Tiểu Duệ sẽ rất ngoan... Mẹ đừng đi, có được không?"

"Thằng bé ngốc này!" Diệu Tinh liền ôm Tiểu Duệ thật chặt vào trong ngực mình. "Mẹ làm sao sẽ không cần con chứ! Con không nên suy nghĩ bậy bạ như thế! Chẳng qua là gần đây chúng ta cũng quá bận rộn. Về sau, chúng ta sẽ rút ra nhiều thời gian để cùng con, có được hay không?" Diệu Tinh lau nước mắt cho Tiểu Duệ. "Con đừng khóc nữa nhé, được không?"

"Vâng!" Tiểu Duệ gật đầu một cái, sau đó rúc vào trong ngực Diệu Tinh: "Mẹ, con không muốn mẹ rời khỏi Tiểu Duệ..." Tiểu Duệ nhẹ giọng ní non, sau đó từ từ ngủ thiếp đi...

Đi tới cửa sổ, Diệu Tinh thở dài một cái thật sâu. Cô xoa bóp huyết Thái Dương. Cô cực kỳ nhức đầu, đầu cô đau tựa như muốn nứt vỡ ra vậy. Đi tới bên ngoài ban công, Diệu Tinh đốt một điếu thuốc, vừa mới vừa hít một hơi, điếu thuốc lá liền bị đoạt mất.

"Em bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy?" Carlos hỏi.

"A..." Diệu Tinh cười khan một tiếng. "Không có, chính là em tò mò, nên cũng muốn thử một chút!" Diệu Tinh cười, "Gần đây áp lực hơi lớn. Không phải nói hút thuốc lá sẽ giải áp lực đó sao..."

"Những thứ này cũng chỉ là lấy cớ!" Carlos nói vạch trần: "Vấn đề của chúng ta, thật sự có khó khăn để em lựa chọn như vậy hay sao?" Carlos ôm lấy bà vai Diệu Tinh.

"... Không có mà!" Diệu Tinh cười khê. Có cái gì khó để lựa chọn đâu, bất kể sự lựa chọn như thế nào, nhất định Tiểu Lăng Phong sẽ là người bị phủ định.

"Nếu như không khó lựa chọn, tại sao em còn phải suy tính lâu như vậy?" Carlos hỏi. "Diệu Tinh?" Carlos vẫn không có thói quen có xưng hô như thế với cô. "Những lời ngày hôm nay là anh nói với Diệu Tinh, chứ không phải là với Laura." Carlos nói nhắc lại lần nữa. "Nếu như em cảm thấy vẫn không thể bỏ được Tiểu Lăng Phong, như vậy thì anh sẽ buông tay, nếu như em buông Tiểu Lăng Phong xuống, như vậy Diệu Tinh, hãy gả cho anh, có được không..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 282: Chân tướng đến chậm

Theo bản năng tay Diệu Tinh liền nắm chặt lại. Cô ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt nhìn của Carlos. Móng tay của cô đã đâm sâu vào trong lòng bàn tay đau nhói, nhưng mà cô lại không biết nên nói cái gì...

"Diệu Tinh, đồng ý với anh có được không? Cả đời anh sẽ chỉ yêu em." Carlos nắm lấy bà vai của Diệu Tinh ôn nhu nói.

Trình Diệu Tinh. Mây còn do dự cái gì nữa đây. Rốt cuộc ngón tay của cô cũng không còn khí lực để dùng sức nữa, sau đó liền từ từ buông ra... Diệu Tinh hít sâu một hơi. Sau đó chậm rãi mở mắt.

"Được!" Diệu Tinh gật đầu.

"Diệu Tinh!" Tựa như không nghĩ tới sẽ có đáp án khẳng định như vậy, Carlos kích động liền kéo Diệu Tinh vào trong ngực mình: "Em có hai cha con anh đã đợi giờ khắc này bao lâu rồi không?" Anh nói xong càng không ngừng siết chặt cánh tay, kích động hôn mái tóc của Diệu Tinh, @MeBau*diendan@leequyddom@ "Cả đời này anh chỉ yêu em! Diệu Tinh, anh sẽ làm cho em được hạnh phúc, rất hạnh phúc..." Chờ đợi ba năm, rốt cục anh đã đổi lấy được cái gật đầu của Diệu Tinh.

Diệu Tinh khẽ cười một tiếng. Thế nhưng mà... Tại sao trong lòng cô lại không thấy có một chút vui mừng nào như vậy, mà ngược lại, kể từ khi cô nói xong câu nói kia, một khắc sau đó, sự đau đớn liền cứ lan tràn ra khắp toàn thân, từng tắc từng tắc một...

"Chờ chúng ta hết bận chuyện ở bên này trở về Barcelona, đến lúc đó anh sẽ cho em một buổi hôn lễ khó quên nhất. Diệu Tinh, anh sẽ không bao giờ hối hận đối với sự lựa chọn này của mình!" Anh hôn nhẹ lên trán của Diệu Tinh, sau đó quý một chân xuống, chậm rãi lấy chiếc nhẫn từ trong túi áo ra. "Em có biết hay không, chiếc nhẫn này anh vẫn luôn mang theo bên mình từ thật lâu rồi." Carlos liền cầm chiếc nhẫn đó đeo vào trên tay của Diệu Tinh, chậm rãi đặt lên đó một nụ hôn.

Đã đưa ra một quyết định mà trong lòng sớm đã muốn làm, vốn hẳn nên rất thoải mái mới đúng, thế nhưng mà cả một đêm đó Diệu Tinh vẫn không hề chợp mắt nổi. Khi cô tỉnh giấc, từ trên giường bò dậy thì lúc này đã gần tới buổi trưa. Tiểu Duệ và Carlos cũng không có ở nhà. Diệu Tinh để chân trần đi từ trên lầu xuống dưới, thậm chí đến quần áo cô cũng không đổi cứ thế trực tiếp thả mình ngã vào trên sofa. Ánh mắt cô cứ nhìn chăm chăm lên trần nhà không rời. Tại sao cô lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ, trong lòng lúc này thật vắng vẻ, giống như bị thiếu thiếu thứ gì đó vậy. Chuyện này... chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi! Cô nhìn chiếc nhẫn trên tay, ánh sáng lóe lên làm bóng ánh mắt của cô.

Kính coong, kính coong... Một hồi tiếng chuông cửa vang lên dồn dập. Diệu Tinh ra mở cửa. Cô vẫn còn không rõ chuyện gì xảy ra thì đã bị kéo đi ra ngoài.

"Này! Anh..." Cổ tay của Diệu Tinh bị nắm đến phát đau. "Lãnh Liệt, anh làm cái gì thế!"

"Đẫn em đi chiêm ngưỡng di dung (*) của Tiêu Lăng Phong!" Lãnh Liệt cắn răng nói. Diệu Tinh chưa từng bao giờ thấy Lãnh Liệt lạnh như băng như thế. Anh gần như thô bạo nhét cô vào bên trong xe, sau đó chính anh cũng ngồi vào trong xe, lạch cạch một tiếng! Cửa xe đã bị khóa lại.

(*) Di dung: Dung nhan của người đã chết.

"Em không muốn đi, anh hãy mở cửa xe ra!" Diệu Tinh dùng sức vỗ vào cửa sổ xe.

"Thế nào? Em dự định muốn kết hôn, đến mức cũng không thèm để ý đến ân nhân nữa hay sao?" Lãnh Liệt giễu cợt nói. "Anh cũng thật sự rất tò mò. Nếu như Lăng Phong không giúp đỡ em ngăn cản một trận này thì Carlos tiên sinh còn có thể muốn em được sao? Nếu như Lăng Phong không thay người ngăn cản một cú đâm kia, như vậy em phải làm giải phẫu mấy lần để khôi phục lại mình đây! Khuôn mặt kia liệu có phải sẽ còn là khuôn mặt của em nữa hay không?" Lãnh Liệt cắn răng nói.

Trái tim của Diệu Tinh run rẩy mạnh mẽ. Cô cũng mất luôn dũng khí nói muốn xuống xe.

"Không nghĩ tới em thật sự ác tâm như vậy. Em vậy mà có thể ném anh ấy ở lại đó, bất kể vết thương đã bị xé rách như thế nào!" Nghĩ đến hình dáng thê thảm ngày hôm qua của Tiêu Lăng Phong, Lãnh Liệt nắm quyền lại, nên một quyền đánh tằm vào trên thủy tinh bên người Diệu Tinh. Choang! Thủy tinh vỡ vụn từng chút từng chút... "Em thì có cái gì tốt, có cái gì đáng giá để khiến anh ấy không thèm để ý đến ngay cả mệnh của mình như vậy? Há?"
di@en*dyan(lee^qu.donn), Lãnh Liệt lạnh giọng hỏi.

Diệu Tinh có chút không dám hít thở. Lãnh Liệt phát hỏa lớn như vậy, có phải là... hay không...

"Tiêu Lăng Phong thế nào rồi?" Giọng nói của Diệu Tinh phát ra nghe run rẩy.

"Em vẫn còn quan tâm đến anh ấy nữa sao?" Lãnh Liệt cười. "Sợ rằng, em phải thất vọng rồi. Anh ấy vẫn chưa chết đâu, thế nhưng mà chỉ thiếu chút nữa mà thôi!" Lãnh Liệt hít sâu một hơi rồi ngồi trở lại đi. "Hiện tại anh sẽ dẫn em đi bệnh viện ngay lập tức. Nếu như em thật sự hận anh ấy, muốn anh ấy chết, vậy thì em liền trực tiếp bóp chết anh ấy luôn, cho anh ấy không còn bị thống khổ nữa! Như vậy, chúng ta sẽ rất cảm ơn em!" Lãnh Liệt nói xong xe vèo một cái lượn nhanh đi ra ngoài.

Bệnh viện.

Diệu Tinh bị Lãnh Liệt kéo đi một đường, sau đó mang cô vào trong phòng bệnh. Một giây kế tiếp. Lãnh Liệt đóng cửa lại.

Đột nhiên mọi thứ an tĩnh trở lại, trong không khí ngay cả tiếng hít thở của cô đột ngột cũng có vẻ nghe rõ mồn một.

Tiêu Lăng Phong nằm ở trên giường. Sắc mặt anh trắng bệch một mảnh. Diệu Tinh từ từ nín chặt vạt áo của mình.

"Tại sao anh không nói năng gì thế? Không phải là tôi đã nói tôi đã không sao rồi đó sao?" Tiêu Lăng Phong hạ thấp giọng nói ra một câu: "Anh cũng trở về đi thôi, đứa nhỏ mới vừa vận biết, trong lòng... Tiêu Lăng Phong nói xong đột nhiên cảm giác thấy có chỗ nào đó không đúng, liền mở mắt ra. Nhìn thấy Diệu Tinh, anh anh chợt hơi sững người lại một chút. Trong đôi mắt của anh chợt thoáng qua một hồi đau đớn giãy giụa. Rốt cục, anh dùng hết khí lực lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

"Em đã đến rồi!" Tiêu Lăng Phong suy yếu cười một tiếng.

Diệu Tinh căng thẳng trong lòng. "Anh... Làm sao vậy?" Diệu Tinh hỏi. Có phải là ngày hôm qua sau khi cô bỏ đi thì đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Bộ dáng của anh thật sự rất yếu ớt, khó trách Lãnh Liệt lại phát hỏa lớn đến như vậy.

"Không sao hết!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. Anh cũng không nói lại chuyện mình bị té xỉu ở trong phòng nghỉ, vết thương bị xé rách ra nhưng không có ai phát hiện ra. Anh cũng không nói, mình thiếu chút nữa, thì sẽ không còn được gặp lại cô nữa. "Em thật sự muốn gả cho Carlos thật sao?" Tự Tiêu Lăng Phong chống đỡ người ngồi dậy. Diệu Tinh tiến lên muốn đỡ anh một chút xuống, tuy nhiên lại bị Tiêu Lăng Phong cười cười cự tuyệt. "Anh không sao đâu!" Anh nhìn lại Diệu Tinh. Giữ cô lại, bây giờ anh có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, nhưng mà chúc mừng cô... thật sự là anh cũng không thể nói ra miệng được.

Diệu Tinh không hiểu nhìn Tiêu Lăng Phong. Thế nào bọn họ ai cũng biết hết cả như vậy chứ? Chuyện này bất quá là tối hôm qua cô mới làm ra quyết định thôi mà...

"Hi vọng, không phải là em cảm thấy anh ở đây đang xúi giục gì đó đối với quan hệ của hai người!" Tiêu Lăng Phong ho nhẹ một tiếng. Anh cố hết sức lấy từ dưới chiếc gối đầu ra chiếc túi tài liệu. "Ngày hôm qua những lời mà anh muốn nói với em vẫn còn chưa nói hết!" Tiêu Lăng Phong vừa nói vừa thở: "Con của chúng ta, nó không bị chết!"

Ầm một tiếng... trong nháy mắt đại não của Diệu Tinh trở nên trống rỗng. Cô nhìn Tiêu Lăng Phong, anh, anh vừa nói... cái gì vậy!

"Vốn là, tin tức này anh đã sớm biết, nhưng mà... anh muốn chờ tìm được đứa nhỏ thì mới nói với em!" Tiêu Lăng Phong đưa túi tài liệu tới. "Ngày hôm qua, Liệt mới vừa tìm được tài liệu. Nhưng mà..." Tiêu Lăng Phong khổ sở cười lên một tiếng, cái này chẳng phải vẫn thường được gọi là... số mạng hay

sao. Ngày hôm qua, anh đã bỏ lỡ cơ hội để nói ra chân tướng, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, cho nên, Diệu Tinh mới muốn kết hôn. "Em hãy xem một chút đi!"

Mấy đầu ngón tay Diệu Tinh run rẩy. Cô cầm lấy túi tài liệu kia, thế nhưng lại không có khí lực để mở ra.

"Hết thầy đều chậm rồi, có phải hay không. . ." Tiêu Lăng Phong hỏi, sau đó anh vô lực tựa vào trên chiếc gối đầu, nhìn Diệu Tinh run rẩy, phải mất khí lực mới thật lớn mới lấy tài liệu ra nổi.

Diệu Tinh thờ hạo hèn dồn dập. Cô nhìn tập tài liệu trong tay, nước mắt chọt trào ra. Tí tách! Tí tách! Những giọt lệ lăn ra rớt xuống trên tờ giấy trắng noãn, Diệu Tinh bắt lực mím môi lại thật chặt. Cô nhắm mắt lại, dùng sức lắc lắc cái đầu.

Không, không thể nào! Diệu Tinh chán nản lùi lại sau một bước. Không kịp chống đỡ vào giường, cô liền ngã ngồi xuống trên mặt đất.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong vội vàng ngồi dậy. Đờ lấy ngực, anh cố gắng nhảy xuống giường. "Em có làm sao không vậy?" Khi Diệu Tinh quyết định xoay người rồi đi như vậy, anh thật sự cảm thấy cực kỳ thương tâm. Mà khi được cấp cứu tỉnh lại, cái tin tức đầu tiên mà anh nhận được chính là, Diệu Tinh sắp kết hôn. Khi đó, anh cảm thấy đúng là mình đã tuyệt vọng rồi. Thế nhưng mà... Rõ ràng là anh đã tuyệt vọng, nhưng tại sao thời điểm anh nhìn thấy cô khổ sở như vậy, lại vẫn còn cảm thấy đau lòng kịch liệt như vậy!

Diệu Tinh nắm thật chặt tập tài liệu ở trong tay...

"Tại sao?" Đôi môi Diệu Tinh run rẩy, "Tại sao không có lúc nào là anh không hành hạ tôi như vậy!" Diệu Tinh kêu lớn. Alice, Alice thế nhưng lại là đứa con của cô...

"Đây là chuyện tốt mà! Rốt cục em cũng đã hiểu rõ một chuyện tâm sự rồi." Tiêu Lăng Phong cười. Hành hạ. Rốt cuộc là người nào hành hạ người nào đây. "Tại sao em lại tới nơi này!" Trên người của cô còn mặc đồ ngủ, hiển nhiên không phải là tự mình muốn tới đây. "Anh lại còn tưởng rằng em cũng sẽ không bao giờ xuất hiện ở nơi này nữa chứ!" Tiêu Lăng Phong vươn cánh tay ra, phẩy sức đỡ Diệu Tinh dậy. Còn mình thì phẩy sức đứng ở một bên, sau đó chậm rãi ngồi xuống. "E rằng hiện tại có nói cái gì thêm nữa thì cũng vô dụng thôi. Nhưng mà... anh vẫn còn muốn biết, cái câu nói mà em nói kia, nếu tìm được đứa nhỏ thì anh sẽ có cơ hội, là vì em muốn phản bác lại lời nói của anh, hay là... em thật sự đã nghĩ tới việc cho anh một cơ hội?"

Diệu Tinh cúi đầu xuống thật thấp. Giờ phút này trong lòng của cô đang cực kỳ rối loạn. Cô không có cách nào để suy tư, cũng không có cách nào lo lắng đến những lời của Tiêu Lăng Phong nữa.

"Là vì em muốn phản bác lại anh phải không?"

"Đừng nói nữa!" Diệu Tinh đỡ lấy cái trán. "Tôi không biết, tôi không biết bất cứ cái gì hết! Hiện tại tôi cũng không muốn nghe bất cứ điều gì hết." Diệu Tinh nói xong liền nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài.

Rầm! Nghe tiếng đóng cửa vang lên. Tiêu Lăng Phong từ từ nhắm mắt lại, nắm chặt tay, khiến cho các khớp xương lúc trước vốn đã tái nhợt lúc này lại càng trở nên trắng bệch rõ ràng hơn. Nếu như, hạnh phúc của em chính là anh ta, như vậy... có phải là anh thật sự nên buông tay với em rồi đứng không?

Diệu Tinh nghiêng ngã lao đảo chạy ra ngoài. Không nghĩ rằng ở cửa thang máy, cô lại nhìn thấy Tịch Mạt với mặt mệt mỏi.

Diệu Tinh lau sạch nước mắt trên mặt. Đối với ánh mắt đầy vẻ trách cứ kia của Tịch Mạt, đã khiến cho cô cảm thấy có chút không đặt dung thân.

"Tịch Mạt..." Giọng nói của Diệu Tinh nghe run rẩy.

"Sao cậu lại tới đây?" Tịch Mạt hỏi. "Bị người ta kéo tới sao?" Tịch Mạt nói trần thuật, sau đó cô cởi chiếc áo khoác của mình ra khoác lên trên vai Diệu Tinh. Trên người Diệu Tinh vẫn còn đang mặc đồ ngủ, hơn nữa cô lại còn chưa hề rửa mặt...

"Minh..." Diệu Tinh cúi đầu, ngay cả Tịch Mạt cũng tức giận, nói như vậy thì chuyện xảy ra thật sự là rất nghiêm trọng rồi. "Sắc mặt của cậu rất kém cỏi, hiện tại còn đang mang thai nữa, đừng..."

"Anh trai của tớ cũng sắp chết. Tớ đâu còn tâm trí nào mà trông nom đến sắc mặt của mình ra sao nữa!" Tịch Mạt hít sâu một hơi. "Diệu Diệu, tại sao cậu lại có thể như vậy?" Tịch Mạt hỏi. "Tớ biết, Tiêu Lăng Phong làm quá nhiều chuyện tổn thương đối với cậu. Thế nhưng mà... tại sao trong lúc tất cả mọi người đều cố gắng nỗ lực đối với chuyện của hai người như vậy, thì cậu lại có thể bất kể mà vứt bỏ anh trai tớ té xỉu ở nơi đó? Cậu có biết tình hình ngày hôm qua có bao nhiêu nguy cấp hay không?" Tròng mắt của Tịch Mạt đã đọng đầy nước mắt. "Diệu Tinh, tớ... thật không có biện pháp nào để coi như mọi chuyện giống như chưa từng bao giờ xảy ra như vậy được! Cậu có không, thiếu chút nữa thì anh ấy..." Tịch Mạt hít sâu một hơi, Tiêu Lăng Phong đã từng dặn dò không dưới một lần, chuyện này không thể nhắc tới đối với Diệu Tinh. "Tớ biết anh trai tớ đã thiếu cậu rất nhiều, nhưng mà mời, không, là tớ cầu xin cậu. Nể mặt tớ vẫn luôn thương yêu Alice giống như con gái ruột thịt mà tớ sinh ra kia, cậu hãy cho anh một cơ hội lần đầu, có được hay không..."

Diệu Tinh cúi đầu, những giọt nước mắt lớn, cứ từng lần xuống thành từng giọt lớn. "Thật xin lỗi, minh... Trong lòng của mình hiện tại thật sự là đang rất rối loạn."

"Này, như vậy Alice thì phải làm sao đây?" Tịch Mạt thấy Diệu Tinh sắp bỏ đi, liền mở miệng hỏi. "Ngay từ khi còn nhỏ, Alice cũng đã chưa từng có cha, hiện tại rốt cục con bé đã có cha, có mẹ của mình rồi. Cậu muốn con bé vừa mới biết được cha, mẹ của mình là ai, thì đã phải đối mặt với sự chia rẽ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 283: Anh không cho phép em gả cho anh ta

Từ đầu đến cuối Diệu Tinh cũng không quá cảm thấy dám tin tưởng sự thật kia. Đứa nhỏ của cô không bị chết, hơn nữa, bây giờ lại còn đang ở bên cạnh cô, hơn nữa, cô còn đã từng ôm con bé, đã từng hôn con bé! Alice lại chính là đứa nhỏ của cô...

Thời điểm Diệu Tinh từ trong xe bước xuống, ngay cả bước chân cũng có chút bất an. Sau khi nói rõ ý định, rốt cục cô đã được gặp Alice. Chẳng qua là giờ phút này, bước chân của cô cực kỳ nặng nề. Tựa như bước đi cũng rất khó khăn. Đứa nhỏ rõ ràng đang ở trước mắt cô, nhưng sao cô lại cảm thấy khoảng cách này thật xa xôi.

Alice có chút sững sờ, @MeBau*diendan@leequyddonn@ đến bây giờ cô bé vẫn hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Người mẹ vẫn luôn yêu thương cô bé lại không phải là mẹ, người cha vẫn cưng chiều cô bé đến bầu trời kia, cũng không phải là cha. Hết thảy đều quá kỳ quái...

"Alice!" Diệu Tinh nghẹn ngào, "Tới đây!" Diệu Tinh vươn tay ra.

Alice có chút do dự. Cô bé chậm rãi đi ra, trong lòng có chút sợ hãi, thậm chí trong đôi mắt của cô bé cũng tràn ngập sự e dè. Nhìn ra sự đề phòng ở trong mắt của đứa bé, trong lòng Diệu Tinh hung hăng một hồi đau đớn! "Sao vậy?" Phải thật lâu Alice mới đi đến bên cạnh Diệu Tinh.

"Alice!" Diệu Tinh kích động ôm con gái vào trong ngực. Đứa nhỏ của cô không phải đã bị chết! Giờ phút này, cô đang ôm đứa con của mình vào trong ngực. Nước mắt, từ trong tròng mắt đóng chặt chảy xuống dưới.

Alice bị Diệu Tinh ôm thật chặt, tựa như có chút không biết nên nói năng gì... lại tựa như có chút khản trương. Mặc dù cô bé thông minh lanh lợi. Nhưng mà... dù sao cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ chưa đủ năm tuổi. Có mấy lời, cô bé chỉ có thể thoáng hiểu một chút, hay ví dụ như, tại sao bây giờ cô bé lại có thêm cha mới mẹ mới.

"Mẹ nói..." Alice nói xong, nhận thấy mình nói như vậy không đúng. Nghe đứa nhỏ gọi mẹ, trong lòng Diệu Tinh run lên mạnh mẽ. Nhưng mà Diệu Tinh cũng biết, cái từ mẹ kia là Alice đang gọi Tịch Mạt,

"Tại sao mẹ lại đột nhiên trở thành cô cô (*) như vậy?" Cô bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Diệu Tinh bộ dáng không biết phải làm như thế nào. "Di và cậu, thế nào lại biến thành cha mẹ?" Alice không hiểu. "Di, di thật sự là mẹ sao?" Alice thử hỏi thăm dò.

(*) Cô cô: Cách gọi em gái của cha ở Trung Quốc. Ở Việt Nam gọi em gái của cha là cô.

Diệu Tinh kích động không thể nào phát ra âm thanh, cô chỉ biết gật đầu một cái.

"... Mẹ!" Alice cẩn thận mở miệng nói. Buổi sáng, khi mẹ đưa Alice tới vườn trẻ thì mẹ đã đặc biệt dặn dò cô phải ngoan ngoãn, chờ mẹ thật sự tới thăm, khi ấy Alice không nên gây thương tâm cho mẹ.

Phù! Trái tim của Diệu Tinh trĩu xuống thật nặng nề. Alice vừa mới gọi cô mẹ, cảm giác này thật sự hoàn toàn khác hẳn. Cô khẽ vuốt ve gương mặt của con gái. Những giọt nước mắt chảy ra chan chứa sự vui mừng. Diệu Tinh lại ôm thật chặt con gái vào trong ngực mình một lần nữa.

"Bảo bảo. Mẹ rất nhớ con!" Diệu Tinh hôn lên mái tóc nhưng của Alice, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo bụ bẫm của con gái. "Mỗi ngày mẹ đều luôn nhớ đến con, ngày nào mẹ cũng suy nghĩ." Diệu Tinh nói xong nước mắt đã thấm ướt dần lên cổ áo của đứa nhỏ.

"Con cũng vậy, con thật là nhớ Diệu Tinh... Mẹ!" diễn, đàn, lê, quý. đôn Trong lúc nhất thời, Alice vẫn còn không cách nào thuận lợi để tiếp nhận chuyện di Diệu Tinh lại biến thành mẹ như vậy.

"Không sao hết!" Diệu Tinh hôn lên mặt của con gái. "Con thích tên gì cũng có thể, chỉ cần con không làm sao, chỉ cần mẹ tìm được con, như vậy là tốt rồi."

Alice nhẹ nhàng hút hút nước mũi. "Nhưng mà... Tại sao mẹ lại muốn kết hôn cùng với chú khác như vậy?"

Một câu nói kia đã nặng nề từng lần đụng chạm đến trái tim Diệu Tinh. Đứa nhỏ vậy mà cũng đã biết chuyện này! Chẳng lẽ là Carlos đã công khai chuyện này rồi sao?

"Cha và mẹ không phải là sẽ phải cùng nhau sinh sống hay sao? Tựa như là... mẹ... Giống như là mẹ Tịch Mạt vậy!" Cô bé chớp chớp mắt về không hiểu.

Diệu Tinh không biết nên trả lời vấn đề con gái vừa đưa ra như thế nào. Giờ phút này, cô chợt bắt đầu hối hận vì trong khi xúc động nên đã đồng ý với lời cầu hôn của Carlos như vậy. dinendian.loqid]on, A... Lãnh Liệt nói đúng, Trình Diệu Tinh, một người phụ nữ giống như em, có cái gì đáng giá để yêu chứ? Em là một người ích kỷ như vậy...

"Ba mẹ của những người bạn nhỏ khác vẫn đều sinh hoạt chung một chỗ với nhau! Tại sao ba mẹ lại không phải như vậy..." Alice tiếp tục hỏi tới.

"Alice!" Diệu Tinh đang ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái: "Chuyện của người lớn rất phức tạp con ạ! Rồi mẹ sẽ từ từ nói cho con nghe, có được hay không?" Diệu Tinh nói xong lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ. "Chuyện này, chúng ta từ từ thương lượng với nhau."

Diệu Tinh ôm Alice đi ra khỏi vườn trẻ. Thân thể của cô bé nhỏ như vậy. Ôm vào trong ngực, cũng làm cho người ta phải đau lòng không sao nhịn được.

"Mẹ, chúng ta đi thăm cậu... đi thăm ba có được hay không?" Cô nhóc nói xong, nước mắt đã nhỏ giọt, tí tách tí tách lẫn xuống.

"Sap vậy?" Thấy con gái bảo bố khóc, Mi tâm của Diệu Tinh liền nhủ chặt lại như sắp dính với nhau.

"Ngày hôm qua thiếu chút nữa là ba đã bị chết rồi rồi!" Lời nói của Alice suýt nữa khiến cho Diệu Tinh ngã bở nhào xuống. Tịch Mạt nói cô đã bỏ lại một mình Tiêu Lăng Phong bị té xỉu. Chẳng lẽ là... khi Tiêu Lăng Phong bị té xỉu lại không người nào phát hiện ra hay sao... Trái tim Diệu Tinh hung hăng đau đớn một hồi.

"Mẹ, Alice rất muốn đi bệnh viện để thăm ba một chút, có được hay không ạ?"

Được! Diệu Tinh gật đầu một cái. Lúc này, bất kể con gái cô nói điều gì, cô đều không thể cự tuyệt, cũng sẽ không quyết tuyệt. Alice là hết thảy của cô, đương nhiên cô thực hi vọng, con gái sẽ được vui vẻ.

Diệu Tinh đưa tay đi mở cửa xe, nhưng lại có người trước một bước ngăn trở cửa xe lại. Diệu Tinh không vui ngẩng đầu lên nhìn cái người nào đó nhiều chuyện.

"Mộ Sở?" Nhìn thấy con người đã lâu nay vẫn không thấy xuất hiện kia, Diệu Tinh liền nhíu mày lại. "Tại sao lại là anh!" Cùng với những chuyện khác của anh...

"Tại sao lại không thể là anh chứ?" Mộ Sở hỏi: "Chỉ sợ nếu anh không xuất hiện nữa, thì em lại quên mất anh thôi!"

"Có ý nghĩa gì sao?" Diệu Tinh ngược mắt nhìn Mộ Sở. Trước mắt con người này, nhớ hay là quên, cũng đã không còn quan trọng nữa. Đối với cô, Mộ Sở đã từ là một người bạn của cô, thành em trai của Mộ Thần, từ từ lại biến thành một con người ở trong cuộc đời của cô, có cũng như không! Không phải là không cần có mới đúng!

"Em muốn kết hôn!" Mộ Sở trần thuật, thời điểm nhìn thấy tờ báo, Mộ Sở gần như cho là mình đã nhìn lầm rồi.

"Có liên quan gì đến anh hay sao?" Diệu Tinh buồn cười.

Nụ cười giễu cợt của Diệu Tinh đã làm cho trong lòng Mộ Sở phiền muộn một hồi. Tin tức này còn làm anh đau lòng hơn so với thời điểm năm đó anh biết chuyện đứa nhỏ của Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong bây giờ chết.

"Đương nhiên là có liên quan chứ! " Mộ Sở nắm lấy cánh tay của Diệu Tinh tay. "Bởi vì anh không cho phép!" Bởi vì... Anh vẫn yêu em!

"Chuyện cười!" Diệu Tinh nói chê cười. "Mộ Sở, anh cho rằng anh là ai chứ. Tại sao anh lại không cho phép!" Diệu Tinh hất tay của Mộ Sở ra. Sau đó cô khẽ vuốt sau lưng Alice để trấn an: "Tại sao anh lại cảm thấy rằng tôi sẽ nghe theo sự không cho phép của anh chứ?."

"Trình Diệu Tinh..." Mộ Sở cắn răng.

"Nếu như anh không có chuyện gì khác, xin mời tránh ra!" Diệu Tinh nhìn chằm chằm vào Mộ Sở. "Tôi còn nhiều việc rất bận rộn!"

"Vội vàng đi lập gia đình hay sao?" Mộ Sở quát lên: "Trình Diệu Tinh, tình yêu của em lại có thể giá rẻ như vậy hay sao?" Mộ Sở tức giận. "Em cứ khẳng định một mực nói rằng em yêu anh trai tôi! Thế nhưng mà em lại vẫn rất dễ dàng yêu Tiêu Lăng Phong, yêu Tiêu Lăng Phong đến mức chết đi sống lại, rồi lại quay người đi để kết hôn cùng với người khác! Trình Diệu Tinh, em hãy nói cho anh biết, tình yêu đối với em, rốt cuộc được coi là cái gì?"

"Anh có tư cách gì mà hỏi tôi về cái vấn đề này?" Diệu Tinh nổi giận: "Mộ Sở, tôi nói lại lần nữa cho anh biết, giữa tôi và anh không có chuyện gì đáng nói hết, hiện tại mời anh tránh ra!" Diệu Tinh cố đè nén sự tức giận của mình. Chuyện giữa người lớn với nhau, cô không muốn để cho trẻ con biết, cũng không muốn Alice nhìn thấy bộ dạng của cô và người khác cãi vã nhau!"

Mộ Sở giương mắt nhìn bộ dáng lạnh lùng của Diệu Tinh, lúc này cô cũng không thêm che giấu đáng về đầy sự chán ghét của mình.

"Ngược lại bây giờ em đã vô cùng thành thực, bất kể là năm năm trước hay là hiện tại, em cũng không hề che giấu sự chán ghét của em đối với anh!" Mộ Sở cười khò: "Diệu Tinh, tại sao giờ đây chúng ta lại biến thành như vậy?"

"Những thứ này là do anh tự tìm mà thôi!" Diệu Tinh xem thường: "Anh phá hủy cuộc sống của tôi như vậy, chẳng lẽ tôi lại còn phải cảm ơn tấm lòng của anh nữa sao?"

"Em..." Mộ Sở nổi đóa, nhưng lại không có lời nào để nói. Diệu Tinh nói đúng, nếu như không phải là do anh. Tiêu Lăng Phong sẽ không hiểu lầm cô, nếu không phải là do ông nội. Diệu Tinh cũng không cần phải đi xa xứ... Chẳng qua là, câu nói thật xin lỗi kia, anh không nói ra miệng được, bởi vì nó quá mức nhỏ bé, mặt khác anh cũng biết, Diệu Tinh sẽ rất khinh thường.

"Mẹ!" Vẫn đang nằm ở trên vai Diệu Tinh, Alice rót cục sợ hãi mở miệng gọi mẹ. Cái chú này thật hung dữ, chú ở bên cạnh cô bé, từng câu nói cứng thật đụ đàng.

"Đừng sợ!" Diệu Tinh nhẹ nhàng an ủi Alice: "Bây giờ chúng ta sẽ đi ngay đây!"

"Con bé là con ai vậy?" Mộ Sở nhìn đứa nhỏ trên vai Diệu Tinh hỏi. Nếu anh không nhầm, cô bé con này cũng chính là chất gái nhỏ của nhà họ Tiêu. Nhưng mà... đây là con gái của Bùi Hạo Thần kia mà, thế nào lại cùng đi với Diệu Tinh như vậy?"

"Hoặc giả... Anh muốn tôi mang theo con bé đi gặp ông nội anh một chút hay không?" Lời nói của Diệu Tinh chặn ngay lại câu nói của Mộ Sở, khiến cho ngay đến một câu nói, Mộ Sở cũng không nói ra được. "Lúc trước hai ông cháu nhà anh không phải là liều mạng muốn chứng minh đứa bé này có liên quan đến nhà họ Mộ gia hay sao!" Diệu Tinh nói giễu cợt.

"Diệu Tinh, chuyện năm đó, chỉ là bất đắc dĩ nên anh mới nói như vậy thôi." Mộ Sở giải thích.

"Vừa bất đắc dĩ, lại vừa có nỗi khổ tâm!" Diệu Tinh cười lên khanh khách: "Coi như hết chuyện rồi! Thôi đi! Đừng nữa vì mình mà kiếm có nữa! Chẳng lẽ bởi vì nỗi khổ tâm của các người, mà tôi phải chịu xui xẻo là đáng đời hay sao?"

"Cái báo cáo kết quả xét nghiệm ấy thực sự không phải là anh ra tay!"

"Không quan trọng!" Đối với lời giải thích này, Diệu Tinh có vẻ thiếu thiếu sự hăng hái. Nếu đứa nhỏ đã không có sao, vậy thì những chuyện khác, cô cũng không muốn truy cứu nữa.

"Trình Diệu Tinh..."

"Anh nói xem, khi ông nội của anh nhìn thấy đứa bé này, thì ông ta liệu có thể áy náy hay không? Nếu như có một chút nhân tính, liệu ông ấy sẽ hối hận sao?" Diệu Tinh nhướn mày.

"Em nói vậy là có ý gì..."

Ha ha... Diệu Tinh cười khê. "Tôi có ý nghĩ toan tính ý rằng anh có muốn ôm đứa con của anh một chút hay không?" Diệu Tinh nhẹ giọng giễu cợt ở bên tai Mộ Sở.

Àm một tiếng! Trong lòng Mộ Sở chợt chấn động. Đứa bé này... Không ngờ đến, nó lại chính là đứa con của Diệu Tinh hay sao?

"Rất giật mình có phải không? Con của anh, lại có dáng dấp giống như cháu gái của nhà họ Tiêu vậy."

"Đủ rồi!" Mộ Sở quát. "Em không cần phải chê cười như vậy nữa! Anh đã nói rồi, chuyện năm đó, không phải là giống như em đã nghĩ đâu! Chuyện năm đó không phải là do anh làm!"

"Anh lại phát hỏa cái gì thế?" Diệu Tinh nhú chặt mi, "Sự kiện lần trước, tôi căn bản không hề suy nghĩ đến! Hơn nữa... Đề nghị anh không nên tự cho mình là nói ra với tư cách của em trai Mộ Thần như vậy. Nếu như mà Thần biết được, anh ấy lại có người em trai như vậy, thì nhất định anh ấy sẽ rất thất vọng!"

"Chuyện giữa hai anh ruột thịt của chúng ta, không cần đến sự can thiệp của hai anh em nhà anh!"

"Giống nhau chứ, vấn đề tình cảm của tôi cũng không cần phải hỏi tới. Mộ Sở, bất kể tình yêu của tôi có phải là giả rả hay không, người không có tư cách nhất để nói những lời này đúng là anh!"

"Nếu như mà anh cứ nhất định phải hỏi tới cùng thì sao?" Mộ Sở cười. "Diệu Tinh, anh sẽ không cho phép em tự gả mình cho Carlos!"

"Vậy thì tôi gả cho anh hay sao?" Diệu Tinh thấp giọng nói. "Mộ Sở, đừng nên ngây thơ nữa. Anh cảm thấy cho đến hiện tại, giờ đây các người còn có thể làm gì được tôi nữa đây! Thừa dịp lúc này tôi còn chưa có thay đổi chủ ý, Mộ Sở, anh hãy cách tôi ra xa một chút, nếu không... chớ có trách tôi đã không nể tình mặt mũi của Mộ Thần..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284: Khó có thể lựa chọn

Người Mộ Sở cứng đờ. Bàn tay của anh đang siết lấy cánh tay của Diệu Tinh có chút cứng ngắc. Mấy đầu ngón tay từ từ bắt đầu phát run.

"Anh có chỗ nào không bằng anh trai của anh chứ?" Mộ Sở hỏi, "Tại sao em có thể thương anh ấy sâu như vậy, thế nhưng lại ghét anh như vậy?"

"Bất kể là chỗ nào, anh cũng không bằng anh ấy!" Diệu Tinh ngược mắt lên nhìn Mộ Sở. "Tôi không hy vọng tình cảm của tôi và Mộ Thần bị lấy ra để làm loại so sánh bản thù này. Bất kể là ai, cũng không được!"

Trong ngực Mộ Sở nhói lên một hồi đau đớn. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Quả nhiên, trong lòng của Diệu Tinh, Mộ Thần vẫn còn có vị trí cao đến như vậy.

"Anh còn có chuyện gì nữa không? Không có chuyện gì nữa, xin mời anh tránh ra!" Diệu Tinh cười rồi đẩy Mộ Sở ra, đặt con gái vào trong xe.

"Em đừng đi!" Mộ Sở kéo tay Diệu Tinh. "Diệu Tinh, thật xin lỗi. Anh thật không nên nói những lời đó! Em chớ bỏ đi, có được hay không?" Mộ Sở nói xong lại ôm Diệu Tinh vào trong ngực. "Diệu Tinh, anh yêu em..." Rốt cục giờ đây anh đã có cơ hội để nói ra những lời này rồi! Anh đã từng, bởi vì cô là người con gái mà anh trai của mình yêu, bởi vì sự uy hiếp của ông nội, mà anh, thậm chí cũng không có ngay cả cơ hội để nói ra những lời này: "Em không cần đi có được hay không? Diệu Tinh, em đừng rời đi khỏi anh!"

Diệu Tinh nhẹ nhàng đẩy Mộ Sở ra: "Anh thôi đi! Mộ Sở, từ lúc nào thì tôi đã từng thuộc về anh vậy?" đi●n☆đ●ànle☆q●uýđ●ôn Diệu Tinh nhủ mi lại: "Cũng chớ nên nói cái gì mà anh yêu tôi nữa... Lúc trước anh đến gần tôi, không phải là vì anh cho rằng tôi đã hại chết Mộ Thần, cho nên anh nghĩ muốn trả thù tôi đó sao? Dạ Khuynh Thành bị anh phá hủy, Tiêu Lăng Phong bị anh từng bước ép sát, đến mức gần như không còn sức lực để đánh trả, mà tôi... cũng đã phải trải qua nhiều năm thê thảm thâm trầm như vậy! Anh còn có điều gì bất mãn nữa đây?"

"Không phải như vậy!" Mộ Sở kích động nắm lấy bả vai của Diệu Tinh. "Anh yêu em là thật sự mà! Anh thừa nhận, lúc ban đầu anh tiếp cận với em đúng là vì muốn để trả thù em. Thế nhưng mà..."

"Nhưng mà sau đó anh lại yêu tôi, anh đã thật sự yêu tôi sao?" Diệu Tinh cắt đứt lời nói của Mộ Sở. "Mộ Sở, anh là một người thông minh, anh biết rất rõ ràng cho dù có nói ra những lời này, thì anh cũng không cải biến được điều gì, biết rất rõ ràng nói những thứ này căn bản là không có ích lợi gì, tại sao anh vẫn còn muốn tới đây? Anh có biết, làm như vậy nghe rất giống chuyện cười hay không?"

"Anh yêu em mà giống như chuyện cười sao?" Mộ Sở bi thương nhìn Diệu Tinh. "Đúng thế! Anh cũng biết quá khứ của anh là vô dụng, thế nhưng mà bây giờ anh đã có năng lực để có thể bảo vệ em! Em hãy để cho anh được chăm sóc em, có được hay không..."

"Tiêu Lăng Phong tôi cũng đã cự tuyệt, tại sao anh lại cho rằng, tôi cần đến sự chăm sóc của anh kia chứ?" Diệu Tinh nói tiếp: "Mộ Sở, chuyện đã qua rồi, ai đúng ai sai, tôi đều không nghĩ đến việc truy cứu. Tôi chính là người phải chịu tổn thương, vậy mà cũng đã buông tay như vậy rồi, anh còn có điều gì cảm thấy vướng mắc nữa đây?" Diệu Tinh hỏi. "Tại sao người bị tổn thương chính là tôi,die,n;da.nlze.quydo/nn, nhưng anh lại ở chỗ này giả bộ xác thực mình là người vô tội, như vậy có công bình hay không?"

"..."

"Thay vì đứng ở chỗ này lãng phí thời gian, anh hãy đi quản lý chuyện nhà của anh có tốt hơn không! Không nên một mực để cho tin tức huyền ảo bay tới tấp trên báo chí như vậy!" Bên ngoài vẫn luôn có tin đồn, cuộc hôn nhân của Dương Nhượng Thi và Mộ Sở, danh tồn thật vong (*), Mộ Sở không để cho nhà họ Dương bất kỳ chút tình cảm và thể diện nào. Tờ Hoa Biên gần đây càng không ngừng đưa tin tức và ảnh chụp Dương Nhượng Thi tới trà trộn ở trong quán ăn đêm.

(*) Danh tồn thật vong: Câu thành ngữ. Dịch nghĩa: Nghĩa thì còn, thực tế đã mất. Ý nghĩa của câu thành ngữ này giống như câu hữu danh vô thực của Việt Nam.

"Em cảm thấy đây là báo ứng của ah hay sao?"

"Không có liên quan gì với tôi hết!" Diệu Tinh nhân nhặt nói lại một câu, sau đó cô vượt qua Mộ Sở ngồi vào trong xe.

Mộ Sở lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn xe Diệu Tinh biến mất. Âm thanh khanh khách từ trong quả đấm nắm chặt phát ra ngoài. Diệu Tinh muốn lập gia đình hay sao? Tại sao có thể...

Diệu Tinh nắm thật chặt tay lái. Cô cố gắng làm cho tâm tình của mình không phải chịu bất kỳ ảnh hưởng gì khác.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Alice thấp giọng hỏi về bất đắc dĩ. "Cái chú thật hung dữ kia là ai vậy?"

"Không sao đâu, chỉ là một người quen biết mà thôi! Diệu Tinh xoa xoa mái tóc của Alice. "Chúng ta đi bệnh viện đi!" Bất kể trước kia như thế nào, chuyện lần này là do lỗi của cô. Cô cũng thật sự đã thiếu Tiêu Lăng Phong rất nhiều.

"Vậy con còn có thể được nhìn thấy mẹ nữa không?" Ánh mắt của cô nhóc sáng lên, sau đó dường như cô bé ý thức được là mình đã nói sai, liền bịt miệng cúi đầu xuống.

"Alice!" Diệu Tinh xoa xoa cái đầu nhỏ của con gái. "Con có thể làm bất cứ chuyện gì mà tự con nghĩ muốn làm! Con vẫn có thể gọi là cha, mẹ, nếu như con muốn sống cuộc sống cùng với cha và mẹ Tịch Mạt của con, cũng không sao hết! Chỉ cần con vui vẻ là được rồi!" Đứa nhỏ đã có thể mở miệng gọi cô là mẹ, như vậy là đã đủ làm cho cô vui vẻ ngoài ý muốn rồi. Dù sao con bé mới chỉ có hơn bốn tuổi nhiều, dù sao chuyện này cô cũng chỉ mới biết được mười mấy giờ mà thôi.

"Alice rất vui vẻ!" Cô bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên. "Hiện tại, như vậy là Alice đã có hai cha, hai mẹ, có phải hay không?" Cô bé cười, ánh mắt cong cong thành vầng trăng khuyết.

Bệnh viện.

Diệu Tinh ôm đứa nhỏ, do dự ở cửa thật lâu, cuối cùng Alice ở trong ngực Diệu Tinh rốt cục không nhìn nổi nữa rồi. Cô bé liền nâng đôi tay nhỏ bé lên gõ gõ vào cửa: "Mở cửa! Mở cửa!" Cô bé nghịch ngợm kêu lên.

Gương mặt của Diệu Tinh đầy hắc tuyến, nhóc con quái quỷ này... Diệu Tinh nhắm mắt đi vào. Trong phòng bệnh, Tịch Mạt và Bùi Hạo Thần đều đang ở đây, còn có Ti Khiết với một vẻ mặt khó coi.

"Ba!" Nhìn Bùi Hạo Thần, Alice nhanh chóng vui vẻ kêu một tiếng, sau đó từ trong ngực Diệu Tinh tụt xuống dưới đất nhào qua.

Bùi Hạo Thần đưa tay ôm đứa nhỏ vào trong ngực, hôn đi hôn lại không thôi. Cục cưng yêu quý này, thế nào mà bây giờ lại đột nhiên biến thành đứa nhỏ của người khác rồi! Bây tay Alice leo lên mặt của Bùi Hạo Thần, sau đó đôi mắt đen lúng liếng nhìn sang Tiêu Lăng Phong. Cô bé bĩu môi, như sắp khóc lên. Cô bé cực kỳ bối rối. Alice thực sự không biết mình sẽ phải xưng hô với hai người cha mẹ mới này như thế nào mới phải.

"Sao vậy?" Thấy đứa nhỏ khóc, Tịch Mạt tiến lên hai bước lại dừng lại một chút, Diệu Tinh cũng đồng thời tiến lên một bước rồi lại dừng lại. Bầu không khí có chút lúng túng.

Alice bẹp miệng tủi thân nhìn Tịch Mạt và Diệu Tinh.

Bùi Hạo Thần khẽ thở dài một cái ôm cô bé đến bên người Tiêu Lăng Phong. "Mấy người hãy hàn huyên một chút đi! Tôi và Tịch Mạt còn có chút việc!" Bùi Hạo Thần nói xong liền hôn nhẹ lên gương mặt của đứa trẻ, sau đó anh ôm lấy bả vai của Tịch Mạt. Tịch Mạt vừa đi, vừa quay đầu lại, ánh mắt có chút ê ẩm. Cuối cùng, cô vẫn bị Bùi Hạo Thần lôi kéo phải bước nhanh rời đi. Có lưu lại thì cũng chỉ sẽ chọc cho Tịch Mạt thêm thương tâm mà thôi.

"Hai người hãy suy nghĩ thật kỹ đi! Tịch Mạt đã thương yêu Alice giống như con đẻ của mình vậy. Phải trải qua biết bao vất vả mới chăm sóc được bảo bảo lớn đến như vậy. Sự không đành lòng của cô ấy, hai người chắc cũng đã cảm nhận được. Đừng để cho những việc mà cô ấy đã từng làm nhiều như vậy, trở nên không đáng giá!" Ti Khiết nói xong liếc mắt nhìn Diệu Tinh, cuối cùng cô cũng không mở miệng nói thêm gì nữa.

Sau khi Ti Khiết rời đi, trong nháy mắt trong phòng bệnh liền an tĩnh trở lại. Diệu Tinh siết vạt áo thật chặt, hồi lâu cô mới lên tiếng nói trước.

"Chuyện ngày hôm qua, thật xin lỗi..." Diệu Tinh thấp giọng nói qua.

"Không việc gì đâu!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Là do thân thể của anhko được tốt, làm sao có thể trách em được! Em ngồi đi!" Tiêu Lăng Phong nói xong, cũng không nói tiếp đề tài này nữa. Lúc này anh cũng không biết nên nói cái gì, vốn trước anh cho là, khi tìm được đứa nhỏ thì có có thể có hy vọng mới. Thế nhưng mà giờ phút này, ngoại trừ sự lúng túng, anh cũng không cảm giác được những thứ gì khác nữa.

Alice ngồi ở trên giường, nhìn hai người lớn đều không nói gì, sau đó dùng sức thở dài. Tại sao người lớn cũng nhầm chán như vậy, lời nói ngoài miệng và suy nghĩ trong lòng lại hoàn toàn khác nhau như vậy chứ! Cái này anh trai đã từng nói là cái gì nhỉ? A! Khẩu thị tâm phi.

"Em..."

"Tôi..."

Hai người cũng đồng thời mở miệng, lại đồng thời dừng lại. "Em/ Anh nói trước đi!" Hai người lại cùng ă ý nói. Vào thời khắc này không khí trở nên càng thêm lúng túng.

Alice nhúc nhích nhìn cha và mẹ mình: "Ba, mẹ!" Cô nhóc mở miệng nói trước.

"Há?" Nghe bảo bảo gọi mình, Diệu Tinh vội vàng tiến lên.

"Về sau này con gọi hai người là ba, mẹ có được không, tựa như những người bạn nhỏ khác vậy!"

"Chỉ cần con vui vẻ là được rồi!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền kéo con gái vào trong ngực. Đối với Alice, anh có quá nhiều áy náy. Là do anh đã hoài nghi thân phận của con bé, hại con bé bị tai nạn xe cộ phải sinh non, lưu lạc bên ngoài.

Alice hút hút lỗ mũi thật sâu.

"Sao vậy?" Tiêu Lăng Phong chịu đựng vết thương đau lại ôm con gái vào trong ngực.

"Con nghĩ muốn được người thấy mùi vị của ba ba!" Cô bé tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong. "Trước kia Alice vẫn luôn không có cha, hàng ngày chỉ sống cùng với mẹ và bà ngoại. Bên cạnh cũng chỉ có chú Irvine mà thôi, Alice không muốn mình không có ba ba." Cô bé nhẹ nhàng nói: "Mẹ, chúng ta cùng sống cuộc sống có cả ba ba và mẹ, như vậy không phải là tốt hơn sao?" Alice ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

Bởi vì lời nói kia của đứa nhỏ, mà trái tim của Diệu Tinh bị hung hăng nhéo chặt lại đau đớn một hồi. Cô cô sờ sờ lên gương mặt của đứa nhỏ, nhưng không biết cần phải trả lời như thế nào, tình huống bây giờ thực sự là cực kỳ hỗn loạn, thật là quá phức tạp rồi!

"Alice ngoan!" Tiêu Lăng Phong hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đứa nhỏoop con gái. "Tại sao con lại sẽ không có ba ba, mẹ chứ. Chúng ta không bao giờ sẽ rời khỏi nơi này nữa. Về sau ba ba sẽ thật quan tâm để chăm sóc cho con, tuyệt đối sẽ không để cho con bị uất ức nữa!" Tiêu Lăng Phong nói bảo đảm, hít một hơi thật sâu, xoay mặt nhìn về phía Diệu Tinh. Giờ phút này trong mắt Diệu Tinh tràn đầy nước mắt.

Cô nhẹ nhàng hít hít lỗ mũi. Cô biết, cô sẽ không thể trở về được Barcelona nữa, bất kể về sau này cô và Tiêu Lăng Phong sẽ như thế nào, nhưng mà cô không thể rời bỏ con gái, nhưng cũng không thể ích kỷ một mình chiếm đoạt đứa bé này. Alice không phải chỉ có một mình cô, ở đây còn có Tịch Mạt... cũng bỏ ra quá nhiều tâm huyết trên người của con bé.

"Mẹ là thật sao?" Thấy Diệu Tinh không lên tiếng Alice liền hỏi tới.

"Ừ!" Diệu Tinh xoa xoa đỉnh đầu con gái, sau đó cúi người xuống hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé. "Mẹ sẽ không sẽ rời khỏi con, mẹ sẽ yêu thương con thêm gấp bội lần, để bồi bổ lại cho con những gì mà trước kia mẹ đã thiếu!"

Giờ phút này, khoảng cách giữa ba người bọn họ sao mà gần đến thế. Gần đến mức có thể ngửi thấy được mùi vị lẫn nhau. Chính bọn họ cũng không hề phát hiện ra, giờ phút này bộ dạng của bọn họ đang thân mật ngọt ngào cùng với đứa nhỏ, thoát nhìn, cực kỳ giống người trong một nhà đang vô cùng hạnh phúc.

Tiêu Lăng Phong chỉ nhẹ nhàng hô hấp, lặng lẽ nhìn bộ dạng Diệu Tinh cùng đứa nhỏ thân mật với nhau. Anh thế nhưng lại đã tước đoạt Diệu Tinh hạnh phúc nhiều năm như vậy như vậy.

Bàn tay nhỏ bé của Alice phẩy sức siết lấy ngón tay của hai người, giống như sợ mình vừa mới buông tay của hai người ra, bọn họ sẽ biến mất không thấy gì nữa vậy.

"Alice, con ngủ một chút đi!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng nói.

"Để tôi đưa con bé qua bên kia!" Diệu Tinh ôm con đi tới. "Trên người anh còn đang bị thương như vậy, không thể lộn xộn!" Diệu Tinh nói xong liền ôm đứa nhỏ đi vào phòng cách vách để nghỉ ngơi. Tiêu Lăng Phong nhìn cánh cửa từ từ đóng lại, sau đó thở dài một tiếng. Trong hơi thở, hương vị của Diệu Tinh vẫn còn như đang quanh quẩn. Tiêu Lăng Phong tựa người vào trên chiếc gối đầu, liệu mình còn có cơ hội hay không? Rõ ràng chính anh đã từng nói, nếu như Carlos là hạnh phúc của Diệu Tinh thì anh liền buông tay. Nhưng khi nhìn Diệu Tinh ngồi ở bên cạnh mình, thì anh mới phát hiện ra, việc buông tay với Diệu Tinh hóa ra lại khó khăn đến như vậy... Nhất là khi anh nghe thấy được lời nói kia của Alice, thì giờ khắc ấy anh đã biết, mình căn bản không thể buông tay với Diệu Tinh được!

Trong phòng nghỉ cũng giống như vậy, Diệu Tinh không cách nào bình tĩnh lại nổi. Cô nhìn bảo bảo đang ở trong ngực mình thở dài một hơi thật sâu, than thở! Cô phải làm sao bây giờ, phải làm sao cho phải...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 285: Vậy thì đừng nên cự tuyệt anh

Khi Diệu Tinh trở lại biệt thự thì lúc này đã là đêm khuya. Gần đây Carlos luôn ở tại nơi này, nhưng mà đèn ở trong phòng vẫn tối đen. Nói vậy thời gian này chắc Tiểu Duệ và Carlos đã đi ngủ rồi! Diệu Tinh nhẹ nhàng mở cửa, nhón chân nhẹ nhàng đi vào.

"Anh về rồi sao!" Trong bóng tối đột nhiên vang lên tiếng nói dọa Diệu Tinh giật mình. Cô nhìn về phía tiếng nói vọng đến, vừa vặn thấy ánh đèn sáng lên. Carlos đang ngồi ở trên ghế sa lon nhìn cô. Trên mặt của anh tràn ngập sự mệt mỏi, quần áo trên người anh vẫn chưa từng được thay đổi. Hiển nhiên, ngay sau khi anh tan việc anh đã ngồi ở chỗ đó rồi.

"Ừ!" Hồi lâu, Diệu Tinh mới mở miệng nói tiếp: @MeBau*diendan@leequyddonn@ "Thế nào mà anh vẫn còn chưa nghỉ ngơi vậy?" Diệu Tinh đòi giấy đi tới. "Anh đã ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn!" Carlos thực thà nói. Hôm nay anh cố ý trở lại sớm một chút, nghĩ muốn ăn mừng một chút, rốt cuộc Diệu Tinh đã đáp ứng lời cầu hôn của anh. Thế nhưng mà khi vào đến cửa, anh lại không nhìn thấy bóng dáng của Diệu Tinh đâu cả. Trong phòng ngủ bừa bãi loạn xạ, hiển nhiên là cô đã vội vàng vàng chạy ra ngoài. Cô đã đi nơi nào vậy? Hiển nhiên, là cô không đến công ty làm việc. Nơi cô có thể đi được cũng chỉ có bệnh viện. Nghĩ đến cô đi đến gặp Tiêu Lăng Phong, trong ngực trong liền bắt đầu thấy khó chịu đau đớn. Diệu Tinh không có ở đây, thậm chí cũng chưa từng trở lại. Anh đã ngồi đó mãi cho đến rất khuya, sau đó... cho đến bây giờ...

"Để em đi lấy ít đồ giúp anh. Tiểu Duệ đã ăn rồi chứ?" Diệu Tinh nói xong liền đi về hướng phòng bếp. Carlos trước một bước đã bắt được cổ tay của Diệu Tinh.

"Không cần!" Carlos nhìn đáng vẻ mệt mỏi của Diệu Tinh: "Em đi đến bệnh viện rồi hà?"

"... Vâng!" Diệu Tinh gật đầu, di@en*dyan(lee^qu.donn), giống như là đã làm sai một chuyện gì đó, giờ phút này Diệu Tinh thật sự cực kỳ áy náy, nhưng cô lại không biết phải nói tránh đi như thế nào.

"Tiêu Lăng Phong có khỏe không?" Carlos từ từ buông Diệu Tinh ra. "Hình như hôm nay em đi có vẻ rất vội vàng." Anh chờ Diệu Tinh giải thích.

Vội vàng? Đúng thế, hôm nay cô từ bệnh viện chạy về nhà vội vàng vàng đổi quần áo, sau đó vội vã đi đến vườn trẻ.

"Tạm thời có một số việc!" Diệu Tinh thấp giọng nói qua. "Tình hình của Tiêu Lăng Phong không được tốt lắm!" Nói chính xác hơn là tình hình của Tiêu Lăng Phong tệ hết biết rồi.

"Diệu Tinh. Em nhất định cứ phải thành thực đối với anh như vậy hay sao?" Carlos hỏi. Cho dù là cô nói lừa gạt anh một chút cũng tốt. Hít sâu một hơi, Carlos nhắm mắt lại, chuyện mà anh lo lắng nhất rốt cuộc cuối cùng cũng đã sắp xảy ra rồi, có phải hay không...

"Hả?" Diệu Tinh nhìn Carlos vẻ đầy khó hiểu. "Sorry (Xin lỗi – Tiếng Anh trong nguyên bản), Carlos, không phải là em cố ý muốn trở về nhà muộn đâu!" Là vì Alice cứ quẩn lầy cô không buông, hơn nữa cô cũng thật sự không đành lòng bỏ đi sớm như vậy. Nếu không phải là Carlos vẫn còn chưa biết chuyện về đứa nhỏ của cô, thật sự Diệu Tinh chỉ muốn mang con gái về nhà cùng nhau ngủ. "Ngày mai, em sẽ cố gắng về nhà sớm!"

"Ngày mai em vẫn còn phải đi đến bệnh viện sao?" Carlos hỏi. "Anh ta thật sự bị nghiêm trọng đến như vậy sao? Đến mức độ em cần phải mỗi ngày đi đến bệnh viện để chăm sóc như vậy!" Cảm xúc của Carlos có chút bị kích động.

"Carlos, anh bị làm sao vậy?" Diệu Tinh ngẩng đầu. Carlos chưa từng bao giờ nóng nảy như vậy: "Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Ngày mai em không cần đi tới đó có được hay không?" Carlos hỏi.

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì em là vị hôn thê của anh! Bởi vì anh không muốn em đi gặp Tiêu Lăng Phong!" Carlos nói xong, nhắm mắt lại, bình tĩnh lại một lúc. Minh thế này là thế nào nhỉ! Tại sao lại như vậy không bình tĩnh như vậy.

Diệu Tinh cũng có chút ngây người. "Carlos, anh tức giận sao?"

"Diệu Tinh!" Carlos đưa tay kéo Diệu Tinh kéo vào trong ngực: "Thật xin lỗi." Anh nặng nề thở ra một hơi, "Không phải là anh chất vấn em điều gì, cũng không hề có ý muốn hạn chế em làm việc gì, chẳng qua là... ở trong lòng anh, không hiểu sao lại có cảm giác không an toàn! Diệu Tinh, anh thật sự sợ rằng, em đáp ứng lời cầu hôn của anh chẳng qua là từ sự xúc động nhất thời, sợ... ở trong lòng của em vẫn còn yêu Tiêu Lăng Phong như cũ!"

Àm! Trái tim Diệu Tinh nặng nề trầm xuống. "Anh đang nói cái gì vậy?" Diệu Tinh cau mày. "Carlos, anh không nên suy nghĩ bậy bạ như vậy, được không?" Cô nói an ủi Carlos, nhưng bản thân mình lại không có cách nào buông lỏng. Carlos yêu cô như vậy, lúc này mình sẽ phải nói như thế nào đây, nói mình không thể trở về Barcelona cùng anh được, ngay cả...

"Anh biết anh không nên hẹp hòi như vậy. Anh trước nên tin tưởng em mới đúng! Thế nhưng mà... Diệu Tinh, chỉ cần nghĩ đến em đi gặp Tiêu Lăng Phong là trong lòng của anh lại đau đớn cực kỳ!" Đây là lần đầu tiên Carlos biểu hiện yếu ớt ở trước mặt Diệu Tinh như vậy. Diệu Tinh từ từ giơ cánh tay lên, ôm lấy Carlos.

"Không phải là lỗi của anh! Carlos anh có quyền yêu cầu em như vậy. Chẳng qua là... Ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, em..."

Carlos ôm lấy eo Diệu Tinh, ôm cô thật chặt vào sát với hường thân thể của mình. Âm hiệu của anh rõ ràng như vậy. Hơi thở nồng đậm của anh phun ở trên hõm vai của Diệu Tinh. Carlos chậm rãi hôn lên gò má Diệu Tinh, hôn lên nơi cổ của cô.

"Carlos, đừng như vậy..." Không muốn nghe thấy Diệu Tinh cự tuyệt, Carlos chặn lại miệng của Diệu Tinh, nhiệt tình hôn cô.

Tay của Diệu Tinh bắt lực chống đỡ ở trước ngực Carlos. Tuy nhiên cô không cách nào đẩy anh ra được. Carlos ôm lấy Diệu Tinh, cho đến khi cả hai người ngồi vào trên sofa.

"Phù..." Rốt cục cô cũng đã có cơ hội để thở dốc. Diệu Tinh dùng sức mà hít thở. "Carlos, đừng... đừng như vậy." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Tinh ửng đỏ. Ánh đèn ở trên chiếc bàn thấp cũng không được sáng ngời, khiến cho Diệu Tinh có vẻ đặc biệt mê người. Cổ họng của Carlos có chút bị nghẹn lại.

"Tại sao đến bây giờ em vẫn còn muốn cự tuyệt anh như vậy?"

Ánh mắt đầy vẻ bi thương của Carlos làm cho Diệu Tinh cảm thấy áy náy. "Không phải như vậy, em..."

"Vậy thì là vì sao?" Carlos hỏi. "Diệu Tinh, trong lòng của em căn bản chưa từng thật sự tiếp nhận anh, có phải hay không?" Bàn tay to của anh khẽ vuốt ve trên gò má của Diệu Tinh.

"Không phải vậy, em..."

"Vậy thì em cũng đừng nên cự tuyệt anh nữa!" Ở trong lòng Carlos đang làm sự đánh cuộc cuối cùng. "Hãy cho anh đi, được không?" Anh hỏi, sau đó anh đưa tay cởi nút áo của Diệu Tinh ra. Anh hôn lên môi của cô. Thân thể của Diệu Tinh có chút phát run. Đúng như trong dự liệu, Diệu Tinh thật sự không hề mở miệng cự tuyệt, lại càng không hề giãy giụa...

Carlos thở dài thật sâu. "Anh nên làm thế nào với em đây?" Carlos hỏi. "Em không đành lòng như vậy, đối với anh thật sự là rất tàn nhẫn, em có biết không vậy?" Anh nói ở bên tai Diệu Tinh. Giờ phút này, anh tình nguyện để cho Diệu Tinh dùng sức đẩy anh ra, chứ không phải loại cảm giác áy náy thuận theo như thế này! Ánh mắt của anh dịu dàng nhìn Diệu Tinh, nhưng tay lại không hề dừng động tác lại, cho đến khi tất cả các nút áo cũng đã được

cởi ra hết. Chiếc áo khoác từ trên vai của cô chảy xuống.

Hô hấp của Diệu Tinh cực kỳ khản trương. Nước mắt của cô lặng lẽ từ trong khóe mắt chảy xuống, lặng yên không tiếng động lăn vào trong những sợi tóc.

"Em đi tắm đi, thời gian không còn sớm đâu! Em hãy đi ngủ sớm một chút!" Carlos nói xong liền nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên môi Diệu Tinh, sau đó anh đứng dậy rời đi. Tiếng bước chân của anh nhỏ dần rồi từ từ biến mất. Khi nghe thấy tiếng đóng cửa truyền tới, một khắc kia Diệu Tinh cũng không thể không chế được nước mắt của mình nữa. Cô chôn mặt ở trong khuỷu tay khẽ khàng bật lên tiếng khóc nho nhỏ.

Làm sao bây giờ, phải làm thế nào cho phải đây. Cô không muốn làm tổn thương Carlos, thật không muốn...

Ngồi ở trong phòng, cả một đêm Diệu Tinh cũng không có cách nào ngủ nổi. Phía bên ngoài trên ban công, cô có thể nhìn thấy nơi giường trong gian phòng của Carlos ánh đèn cũng sáng rõ. Hiển nhiên là Carlos cũng không ngủ được. Ngón tay Diệu Tinh cắm vào trong mái tóc rậm rì của mình, dùng sức lôi kéo. Da đầu bị kéo căng từng sợi tóc một cứ thế đứt lìa... Nhưng là hiển nhiên, cho dù cô có dùng tay bứt toàn bộ những sợi tóc của mình xuống, thì cũng chỉ là một việc làm vô bổ. Giờ phút này, cô căn bản cũng không thể nghĩ ra được một biện pháp giải quyết nào, vô luận như thế nào, cũng sẽ có một người bị tổn thương. Giờ phút này, trong nháy mắt, cô đột nhiên rất muốn chạy trốn. Tránh né hết thấy...

Trên bàn ăn, Tiểu Duệ vẫn cúi đầu, cậu bé cảm giác được giữa cha mẹ có gì đó bất đồng. Mới sáng sớm hôm qua thì cha cậu còn rất vui vẻ nói rằng, Diệu Tinh thật sự đã sắp đổi thành mẹ của cậu rồi, thế nào mà sang ngày hôm sau lại đã biến thành như vậy...

"Carlos. Chúng ta nói chuyện một chút đi, em có chuyện muốn nói cùng anh!" Diệu Tinh để đĩa xuống. Rốt cục cô cũng đã có dũng khí mở miệng nhắc tới chuyện này.

"Đợi đến buổi tối đi!" Theo bản năng Carlos nghĩ muốn chạy trốn. Việc này vốn dĩ không phải là phong cách hành sự của anh, nhưng mà... anh thật sự sợ phải nghe Diệu Tinh nói "Thật xin lỗi, hãy hủy bỏ hôn lễ của chúng ta đi! Thật xin lỗi, Carlos, em không thể quên được Tiêu Lăng Phong..." Vô luận là chuyện gì, đều không phải là điều mà anh nguyện ý nghe thấy. "Hôm nay công ty có một buổi gặp gỡ cuối cùng rất quan trọng!" Việc này ngược lại đúng là sự thật. Công việc ở bên này cũng đã tiến vào phần cuối cùng, nhưng mà... Rốt cuộc là việc nên tới rồi cũng phải tới. Anh cũng đã từng ích kỷ nghĩ rằng, chỉ cần trở lại Barcelona, thì anh liền có thể nắm chắc khiến cho Diệu Tinh vui vẻ giao trái tim của mình, hoặc là có thể làm cho cô từ cảm kích biến chuyển thành yêu...

Diệu Tinh thật vất vả mới lấy được dũng khí để nói chuyện, cô không muốn Carlos liền cự tuyệt như vậy. "Tốt lắm, em sẽ chờ anh." Diệu Tinh cúi đầu. "Hôm nay em sẽ đến công ty!" Cô nói bổ sung.

"Em có chuyện trước hết cứ làm đi đã! Có chuyện gì thì Ann sẽ tìm em!" Carlos nhìn Diệu Tinh một cái nói.

"Có phải là anh vẫn còn đang tức giận, đúng không?" Diệu Tinh hỏi. "Hôm nay em sẽ không đi bệnh viện nữa..."

"Diệu Tinh, em không cần như vậy!" Carlos cười. "Ngày hôm qua là do anh đã không thể không chế được tâm tình của mình. Bất kể như thế nào, lần này cũng thật cần phải cảm ơn Tiêu Lăng Phong. Vô luận là cảm ơn hay là làm bạn bè, em cũng đi thăm anh ấy một chút!" Carlos xoa xoa một chút đôi môi.

"Vậy hôm nay em sẽ đi đón Tiểu Duệ." Diệu Tinh có chút vội vàng, giống như cố gắng mà nghĩ muốn cần phải bồi bổ lại chuyện gì đó.

Hô hấp của Carlos hơi ngừng lại một chút. Diệu Tinh càng như vậy, càng chứng minh trong lòng của cô đang áy náy, không phải sao! Diệu Tinh. Nhiều năm như vậy, đến cuối cùng anh vẫn không cách nào đi vào được trong lòng của em sao! "Được rồi, anh đi trước đây!" Giống như thường ngày, Carlos hôn lên trán Diệu Tinh rồi sau đó đi ra cửa. Chỉ là hôm nay, một cái hôn này mùi vị khổ sở lại nồng đậm như vậy...

Khu nghĩa trang

Trừ lần đầu tiên tới đây từ ngày trở về nước, đã thật lâu rồi Diệu Tinh cũng không hề tới nơi này. Cô để bó hoa trong tay xuống, sau đó lấy chiếc khăn tay ra lau xoa mộ bia của Mộ Thần một chút.

"Thần, em mệt quá!" Diệu Tinh khẽ than. Tại sao cô lại phải làm cái chuyện lựa chọn khó khăn như vậy chứ. "Em nên làm cái gì bây giờ?" Giống như là một đứa nhỏ, cô nhìn tấm hình của Mộ Thần đầy bất lực.

"Sẽ phải làm thế nào đây thì mới sẽ không có người bị tổn thương?" Diệu Tinh từ từ dựa vào mộ bia ngồi xuống. "Em thật sự không biết phải làm sao cho phải. Bảo bảo của em tưởng đã bị chết giờ lại đã được lại... Em không thể tưởng tượng được con bé còn nhỏ như vậy mà đã không có một người thân nào, không thể có một gia đình hoàn chỉnh... Nhưng mà với Carlos, vào thời điểm em đang ở trong những ngày trong lòng giá lạnh, tâm tình giống như đang ở dưới đáy hang sâu, thì chính anh ấy đã cho em dũng khí để tiếp tục sống. Còn với Tiêu Lăng Phong... em cũng không biết được cảm giác của em đối với anh ấy rốt cuộc là như thế nào nữa. Mộ Thần, nếu như mà anh vẫn còn sống thì tốt biết bao..." Diệu Tinh nói xong, trong lòng lại tự cười thầm chính mình. Nếu như Mộ Thần vẫn còn sống, vậy thì làm sao còn có thể ảy ra những chuyện như vậy chứ.

"Cô muốn anh ấy còn sống để thấy cô, một người phụ nữ có mối quan hệ hỗn loạn đến cỡ nào hay sao..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 286: Con người sắp chết, nói lời lương thiện

"Cô muốn anh ấy còn sống, để nhìn xem cô, một người phụ nữ có mối quan hệ hỗn loạn đến cỡ nào hay sao..."

Nghe thấy một giọng nói "âm trầm" truyền đến, sau lưng Diệu Tinh chợt cứng ngắc một chút. Diệu Tinh đảo mắt nhìn, thấy Dương Nhượng Thi chạy tới bên cạnh cô.

"Không nghĩ tới sẽ được gặp cô ở nơi này!" Dương Nhượng Thi nhìn đáng vẻ mặt của Diệu Tinh, "Thế nào, đời sống tình cảm quá phong phú, không biết lựa chọn thế nào hay sao?" Dương Nhượng Thi hỏi, giọng nói giống như bạn bè thân thiết, hỏi thăm xem tới hôm qua có ngủ ngon hay không vậy.

"Thật là bất hạnh, đã bị cô nói trúng!" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng.

"Thoạt nhìn, cô đã thay đổi thật sự rồi, không phải là một điểm hay nửa điểm!" Dương Nhượng Thi nói xong liền ngồi xổm xuống bên cạnh, để bó hoa trong tay xuống: "Cô không cảm thấy tình cảm của cô chỉ là chuyện vụn vặt, vậy mà chạy tới nơi này để bày tỏ với Thần, @MeBau*diendan@leequyddonn@ đối với anh ấy mà nói là một điều rất tàn nhẫn hay sao?" Dương Nhượng Thi tiến lên một bước. "Cho đến hôm nay tôi cũng không sao hiểu nổi, tại sao lại có nhiều người cùng thích cô, yêu cô như vậy chứ!" Dương Nhượng Thi quan sát Diệu Tinh. "Bất quá... Có một chút không thể không thừa nhận, chính là, tôi đã thua cô rồi, thua đến thảm bại!" Dương Nhượng Thi khẽ than một tiếng. "Bất kể là Mộ Thần, hay là Mộ Sở, bọn họ cũng đều yêu cô sâu như vậy, chẳng qua là... cô được may mắn như thế, lại không hiểu được phải quý trọng thế nào cho tốt."

Diệu Tinh cúi đầu, Mộ Thần, sẽ là sự tiếc nuối nhất cả đời này của cô, cũng là hồi ức tốt đẹp và đau đớn nhất trong cuộc đời này đối với cô.

"Có một người yêu anh ấy như cô, anh ấy cũng yêu cô như cô đã yêu anh ấy, thật rất hiếm khi có được! Trời cao sẽ không vĩnh viễn để lại cơ hội cho cô. Cho nên, khi hết thấy mọi thứ vẫn còn kịp, thì hãy nhắm mắt lại, để cho thân thể của mình được buông lỏng mà tuân theo sự lựa chọn của trái tim mình... Không nên làm những việc để rồi sau này tự mình phải hối hận!"

Diệu Tinh kinh ngạc nhìn Dương Nhượng Thi.

"Cảm thấy tôi kỳ quái lắm sao?" Dương Nhượng Thi hỏi. "Chớ nên hoài nghi, "con người sắp chết thì lời nói cũng lương thiện... Bất quá, tôi chỉ thực hiện cái phương pháp loại suy mà thôi. Tôi không thể nào chết dễ dàng như vậy, chuyện xấu tôi đã làm cũng nhiều, cũng luôn nghĩ sẽ còn phải sống thật tốt để mà trả giá thật lớn. Tôi đã từng từ lâu ba té xuống, thế nhưng lại không chết. Đây chính là một minh chứng tốt nhất! "

"Rốt cuộc là cô muốn nói điều gì đây?" Diệu Tinh hỏi.

"Tôi muốn nói, thế diện cũng không đến mức độ quan trọng như vậy đâu! Tình yêu... là chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Yêu nhau... cũng thật sự cực kỳ vất vả. Tôi đã yêu Mộ Sở đến mức không còn tôn nghiêm, bị coi thường. Chính bản thân tôi cũng cảm thấy khinh thường chính mình, nhưng mà như vậy thì thế nào đây. Suốt năm năm qua anh ấy không liếc mắt nhìn tôi lấy một cái. Tôi đã cho là tôi nỗ lực thì sẽ thay đổi được, bởi vì chỉ cần tôi vẫn không ngừng theo đuổi bước chân của anh ấy, thì cuối cùng sẽ có một ngày, trong mắt của anh sẽ thấy được tôi! Diễn~đàn~le~quy~đoan Thế nhưng mà... Hết thấy đều chỉ là sự tình nguyện một bên của tôi. Tôi chỉ vờ trên danh nghĩa của anh ấy, tuy nhiên nếu so với người xa lạ thì cũng không bằng. Thậm chí khi tôi gây ra tin tức ở quán ăn đêm như vậy, anh ấy cũng không hề có chút động thái gì! Thế nhưng mà, tôi lại vẫn thương anh ấy đến mức có thể chết vì anh ấy như cũ!"

"Dương Nhượng Thi, cô làm như thế để làm gì, sẽ chỉ làm cho mình hèn mọn hơn mà thôi!" Diệu Tinh cau mày.

"Đây, vấn đề căn bản nhất của cô chính là ở chỗ đó! Trong lòng của cô vẫn còn đang yêu Tiêu Lăng Phong, nhưng mà cô vẫn không bỏ qua được những tổn thương mà Tiêu Lăng Phong đã gây ra cho cô, cho nên cô mới không biết mình sẽ phải làm như thế nào!"

"Nói rất hay, giống như cô rất hiểu mọi chuyện vậy!" Tựa như bị nói trúng tâm sự, Diệu Tinh nói lại vẻ đầy bất mãn.

"Dĩ nhiên là tôi hiểu chứ! Đúng như lời cô đã nói, một người kiêu ngạo như tôi, thì làm sao sẽ cam tâm chịu đựng bị làm nhục, lần bị lạnh nhạt như vậy. Nhưng mà... Chờ đến khi đã rồi đi thật sự, tôi mới phát hiện ra, nỗi đau khi bị lạnh nhạt còn nhẹ hơn nhiều so với việc bị mất đi... Có lẽ, đây chính là nguyên nhân đã làm cho Mộ Sở xem thường tôi! Khi cô chịu để cho bản thân mình làm chuyện hèn mọn một lần, thì người khác làm sao có thể tôn trọng cô được, mà cô... Thật ra thì, tôi đây cũng rất hâm mộ cô, bởi vì cô đã chọn phương pháp mà tôi nghĩ muốn bỏ chạy, nhưng lại không có biện pháp thay đổi con đường hành động. Có lẽ... Tôi có thể giống như cô một chút, thì Mộ Sở cũng sẽ chú ý đến tôi một chút chẳng." Dương Nhượng Thi nói xong, trong mắt vẫn bình thản không hề gợn sóng, tựa như là cô đang nói chuyện của người khác vậy.

Diệu Tinh nhìn Dương Nhượng Thi vẻ không hiểu.

"Diệu Tinh!" Dương Nhượng Thi gọi tên của cô, khẽ cười một tiếng: "Hi vọng cô sẽ không cảm thấy những lời mà tôi nói với cô như vậy là quá đột ngột!" Dương Nhượng Thi phối hợp nói. "Có một số việc, không phải là cô cứ trốn tránh thì sẽ có thể giải quyết được. Có chút tổn thương, nếu nhất định không cách nào tránh khỏi, như vậy, cũng không bằng hãy giải quyết dứt khoát đi! Có tri hoãn, trốn tránh nữa thì căn bản cũng không giải quyết được việc gì!" Dương Nhượng Thi nói xong liền từ từ ngồi xổm xuống: "Tôi có thể ở lại nơi này một mình một lúc được không?"

Diệu Tinh khẽ cau mày. Với Dương Nhượng Thi, Diệu Tinh quả thật không dám nhận thức như thế nào nữa, rốt cuộc phải sống một cuộc sống không phải của mình như thế nào, mới có thể khiến cho một người biến thành như vậy.

Mình tự làm tự chịu. "Cô không cần phải thương hại đối với tôi. Cũng không nên trách cứ A Sờ, bởi vì, không được bao lâu nữa thì cô sẽ biết, đây là do tôi tự tìm mà thôi! Lời tôi nói ngày hôm nay, nếu cô không muốn nghe, có thể không cần để ý tới, nhưng mà... tôi vẫn còn là hi vọng cô sẽ nghiêm túc suy nghĩ một chút! Diệu Tinh, có một người có thể yêu cô đến mức có thể liều lĩnh vì cô như thế, như vậy thì cô phải biết nên quý trọng cho tốt, không nên bỏ lỡ rồi mới hối hận! Diệu Tinh... Thật ra thì... Hiện tại tôi thật sự hi vọng cô được hạnh phúc!" Nói xong, Dương Nhược Thi cũng không nói thêm điều gì nữa, mà chỉ từ từ tiến sát vào nhưng không ngồi hẳn xuống, đôi môi của cô hơi mấp máy không biết là đang nói cái gì.

Diệu Tinh khẽ siết chặt quả đấm, xoay người bước nhanh rồi đi. Thật buồn cười đến cỡ nào. Thời điểm cô bị làm khó, người cho cô ý kiến, lại cũng chính là kẻ địch đã từng làm hại cô thê thảm như vậy.

Dọc theo đường đi, những lời nói của Dương Nhược Thi vẫn một mực vọng về bên tai của Diệu Tinh, quấy nhiễu đến mức làm cho đầu của cô lúc này phát đau nhức. Diệu Tinh nắm lấy tay lái thật chặt, ánh mắt của cô rơi vào trên mặt nhân viên tròn lóe sáng trên ngón tay.

"Bởi vì em là vị hôn thê của anh!" Lời nói của Carlos vang lên. Đúng như vậy! Cô đã đồng ý với lời cầu hôn của Carlos rồi. Carlos rất để ý đến Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh từ từ gác tay lái, cô thở dài một hơi thật sâu.

Càng lựa chọn cách xa Tiêu Lăng Phong thì lòng cô lại càng đau. Tựa như lời mà Dương Nhược Thi đã nói..., nỗi đau đớn bị mất đi thì bất kỳ vật gì cũng đều không thể so sánh được. Thế nhưng mà... nếu như cô lựa chọn rồi đi, thù chắc chắn Carlos cũng sẽ đau đớn giống như vậy...

"A..." Diệu Tinh phiền não rống một tiếng, cảm giác đau bén nhọn xuyên qua đầu của cô một hồi. Diệu Tinh vô lực ngửa người ra ở chỗ ngồi xe, Cô nhắm mắt lại. Trái tim cô giống như bị vỡ vụn, sau đó bị lôi kéo theo nhiều phương hướng khác nhau, dường như muốn xé nát trái tim của cô ra vậy.

Bệnh viện.

Tiêu Lăng Phong ngồi ở trên giường bệnh. Ánh mắt anh đã mấy lần nhìn về hướng cửa.

"Anh cũng đừng ôm lấy sự sốt ruột nữa! Lúc này nhất định Diệu Diệu còn cảm thấy khó chịu hơn so với anh nhiều." Tịch Mạt nói an ủi. Hiện tại cô là người đứng ngoài để xem, mà cũng cảm thấy nhức đầu, tựa như cảm giác của cô đối với Louis trước kia vậy. Không phải là yêu, nhưng mà... cũng thật sự không đành lòng gây tổn thương!

"Anh biết mà!" Tiêu Lăng Phong gật đầu một cái. Chuyện phát triển đến bước này, cũng là ngoài ý liệu của anh! "Tịch Mạt!" Tiêu Lăng Phong nhìn em gái. "Thật xin lỗi!"

"Những gì mà anh phải nói thật xin lỗi đối với em thì nhiều lắm. Nếu như quả thật sự áy náy của anh chất chứa nhiều quá, thì anh phải nhanh chóng khỏa lên là được." Tịch Mạt cười khẽ. Cô biết Tiêu Lăng Phong muốn nói đến chuyện của Alice. "Anh không cần phải cảm thấy áy náy đâu. Cháu gái của mình cùng với con gái không có gì là khác nhau." Tịch Mạt đi tới vỗ vỗ lên bả vai của Tiêu Lăng Phong. "Bất quá chỉ là Diệu Tinh vẫn một mực trốn tránh thôi. Nhưng mà bây giờ đã có đứa nhỏ rồi. Cô ấy có nghĩ muốn chạy trốn thì cũng không có biện pháp đâu! Cho nên, anh à, hãy cố gắng lên!" Tịch Mạt nói khích lệ đối với Tiêu Lăng Phong. Chẳng qua là hiện tại Diệu Tinh không bỏ được chính là Carlos, cho nên... lúc này, thân là bạn tốt của Diệu Tinh, cô cảm giác mình cần thiết phải đi gặp Carlos một chút...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 287: Yêu nhau, cuối cùng thì hai người cũng sẽ đi đến được với nhau

Công ty, bệnh viện, đều là những nơi mà Diệu Tinh không muốn đi tới. Bởi vì ở nơi đó có những người mà cô không biết sẽ phải đối mặt như thế nào, lại càng không biết sẽ phải trả lời như thế nào cho bọn họ. Dương Nhược Thi nói đúng, bất kể cô có lựa chọn như thế nào, thì cũng sẽ có người bị tổn thương.

Diệu Tinh dừng xe ở ven đường, hít một hơi thật sâu. Cô cảm giác mình giống như sắp bị ép vỡ rồi, ngay cả không gian để hô hấp cũng không có nữa. Từ từ gác xuống tay lái, Diệu Tinh xoa bóp huyết Thái Dương, sau đó cô nhanh chóng đẩy cửa xe ra, bước ra ngoài. Hiện tại cô không dám sống ở trong một không gian nhỏ thu hẹp như vậy, giống như một khi dừng lại, đồ vật ở bốn bề liền đè ép tới cô vậy...

Ném xe lại trên đường, @MeBau*diendan@leequyddonn@ Diệu Tinh đi từ từ ven đường phố. Khi cô đi một hồi, liền dừng lại, sau đó lại đi tiếp, cho đến khi cô không còn đủ khí lực nữa, thì cô mới chịu dừng lại. Bất tri bất giác, sắc trời đã tối xuống, Diệu Tinh dừng bước lại, cũng không thể vẫn cứ đi thẳng dọc theo đường cái mãi như vậy được. Nếu cô còn tiếp tục như vậy nữa thì cô cũng không thể đi đến được mục đích của mình, lại càng sẽ không nghĩ ra được đáp án...

"Mẹ!" Tiểu Duệ cẩn thận chăm chú nhìn Diệu Tinh, "Có phải là mẹ có chuyện gì không vui hay không?" Bàn tay nhỏ bé của cậu bé từ từ bò đến trên mặt Diệu Tinh.

Diệu Tinh nhìn Tiểu Duệ khẽ nở một cười dịu dàng. Con đi lên thay quần áo đi! Mẹ không sao đâu." Diệu Tinh xoa mái tóc của Tiểu Duệ. Cô không muốn Tiểu Duệ bị thất vọng, nhưng mà Alice thì sao đây? Làm sao cô có thể sau khi phá vỡ cuộc sống bình yên hạnh phúc của con gái, lại tiếp tục để lại cho con bé một gia đình đổ vỡ tan tành như vậy được chứ...

Sau bữa cơm tối, Diệu Tinh vẫn ngồi ở trong phòng khách, chờ Carlos hết bận, mà hiển nhiên là Carlos lại không muốn phải ra sớm như vậy. Carlos đứng ở trên ban công vây ngoài thư phòng, anh đã hút liên tục mười mấy điếu thuốc rồi.

Cốc cốc cốc.

"Carlos. Anh đã hết bận rồi chứ?" Diệu Tinh nhẹ giọng hỏi.

"Ừ!" Anh dụi tắt điếu thuốc lá trong tay mình: "Em vào đi!"

Vừa vào đến cửa, Diệu Tinh đã ngửi thấy mùi thuốc lá đến gay mũi. Cô thờ dãi, nhưng vẫn quyết định sẽ phải nói ra những trong lòng của mình.

"Anh mới vừa hết bận sao?"

"Ừ! Công việc ở bên này cũng đã kết thúc, cho nên, mấy chuyện vụn cũng có nhiều hơn chút!" Anh ngồi xuống.

Kết thúc, đó không phải là chính là ý nghĩa phải về Barcelona rồi, cho nên... Chuyện này, thật sự không thể kéo dài thêm nữa.

"Chúng ta nói chuyện một chút được không?" Diệu Tinh ngồi xuống ở phía đối diện với Carlos.

"Laura. Anh mệt chết đi rồi!"

"Nhưng mà hôm nay em nhất định phải nói với anh!" Diệu Tinh lôi kéo Carlos đứng dậy. "Carlos, chúng ta nói chuyện một chút đi!" Diệu Tinh hít vào một hơi thật sâu nói ra một câu.

"Chung quy là em thật sự vẫn suy nghĩ là nên nói ra hay sao?" Carlos than nhẹ, "Biết rất rõ ràng cho dù có trốn tránh thì cũng không thể nào giải quyết được chuyện gì, nhưng mà anh vẫn muốn..." Carlos ngập thơ bày tỏ sự bất đắc dĩ của mình. "Em nói đi!"

"Em... Carlos, em..." Diệu Tinh cắn cắn đôi môi, "Em sợ rằng, em không thể trở về Barcelona được rồi!" Diệu Tinh cúi đầu, Carlos thống khổ nhắm cặp mắt lại.

"Tại sao?" Carlos hỏi. "Diệu Tinh, không phải là em đã nói, chờ chúng ta xong công việc sẽ trở về Barcelona, sau đó, chúng ta sẽ đi gặp ba mẹ. Chúng ta sẽ giải thích thật tốt với ba mẹ rằng, chúng ta muốn kết hôn, sẽ sống hạnh phúc cả đời này."

"Em biết!" diệu tinh, đàn, lê, quý, đôn Trong lỗ mũi Diệu Tinh dâng lên sự chua xót một hồi: "Em biết, em đã đáp ứng với anh, trước ngày hôm qua, chính bản thân em cũng không nghĩ tới em sẽ thay đổi lại đối với quyết định này!"

"Vậy thì ngày hôm qua đã có chuyện gì xảy ra vậy?" Carlos hỏi: "Bởi vì anh đã không hề bàn bạc gì với em, mà đã thông báo với mọi người khác về hôn sự của chúng ta đúng không?"

"Không phải vậy!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Nó không liên quan gì đến với sự kiện kia!"

"Đó là bởi vì Tiêu Lăng Phong!" Carlos nói trần thuật. "Sau khi em đáp ứng lời cầu hôn của anh xong, em mới phát hiện, thật ra thì em vẫn còn yêu anh ta đúng không?"

"Không phải như vậy!" Diệu Tinh lớn tiếng phủ nhận điều này.

"Vậy thì là vì cái gì?" Carlos nắm lấy Diệu Tinh xoay thân thể cô lại, bắt buộc Diệu Tinh phải nhìn thẳng vào anh: "Nếu không phải là bởi vì Tiêu Lăng Phong, Diệu Tinh, vậy thì em hãy nói cho anh biết, nguyên nhân là bởi vì cái gì?"

"Em..." Diệu Tinh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: "Carlos, đứa con của em không bị chết, em đã tìm được con bé."

Bùm! Trái tim của Carlos bị giật nảy lên một cái. "Em... nói gì?"

"Carlos, em đã tìm được đứa nhỏ của em rồi, Alice, Alice chính là đứa con gái của ta!" Diệu Tinh lớn tiếng nói ra. Rốt cuộc ở trong lòng cô đè nhẹ nhõm đi được mấy phần. "Cho nên, chúng ta..."

"Nhưng mà Diệu Tinh. Chuyện này với chuyện em không thể ở chung với anh cùng một chỗ thì có quan hệ gì kia chứ? Em tìm được con gái của em, đây là chuyện tốt mà! Anh cũng sẽ coi con bé giống như con gái của mình, sẽ thương yêu nó! Em không tin anh sao?"

Diệu Tinh lắc đầu một cái. "Dĩ nhiên là em tin tưởng anh. Thế nhưng mà Carlos, em không thể rời bỏ Alice, lại càng không thể ích kỷ một mình độc chiếm con bé được!" Diệu Tinh từ từ nâng đầu lên. "Con bé không phải là của một mình em." Diệu Tinh khẽ run lên, "Con bé không chỉ là con gái của Tiêu Lăng Phong, nó cũng là bảo bối của Tịch Mạt đã yêu thương từ nhỏ đến lớn. Toàn bộ trên dưới nhà họ Bùi, cũng cung chiều coi con bé, coi nó giống như là bảo bối vậy..."

"Vậy chúng ta có thể không đi nữa!" Carlos vội vàng nói, "Diệu Tinh, chúng ta có thể lưu lại đây. Như vậy là vấn đề liền được giải quyết rồi, không phải sao?"

"Không phải như vậy!" Diệu Tinh lắc đầu, nước mắt từ trong đôi mắt cô lăn xuống chảy ra ngoài. "Tại sao chính anh vẫn không chịu hiểu như vậy chứ?" Diệu Tinh hỏi.

"Anh hiểu chứ!" Carlos nói nhấn mạnh. "Diệu Tinh, anh bảo đảm anh sẽ yêu thương em thật tốt, yêu thương Alice thật tốt! Em hãy tin tưởng anh, cho nên... em không cần phải rời khỏi anh được không?"

Diệu Tinh nhắm ánh mắt lại. Nước mắt chảy vào trong miệng của cô.

"Nhưng mà Carlos, em không muốn làm cho Alice..."

"Ngày mai chúng ta sẽ đi gặp Alice có được hay không?" Carlos cắt đứt lời nói của Diệu Tinh. "Thuận tiện chúng ta cũng mang theo Evan luôn. Thắng bé và Tiểu Duê là bạn rất thân, nhất định bọn chúng sẽ chung đụng với nhau rất hòa hợp!"

Đầy bụng lời muốn nói của Diệu Tinh..., tất cả đều bị những lời quyết định của Carlos cứng rắn đè ép trở về.

"Em..."

"Thời gian không còn sớm, em hãy sớm đi nghỉ ngơi một chút đi!" Carlos cắt đứt lời mà Diệu Tinh định nói ra... Anh hôn lên cái trán của cô, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài. Anh đã từng hi vọng mỗi giây mỗi phút đều được ở cùng một chỗ với Diệu Tinh, nhưng mà bây giờ, anh lại sợ! Anh sợ mình phải ở cùng một chỗ Diệu Tinh, mà anh còn sợ hơn nếu đột nhiên cô lại nói ra: "Carlos, cho tới bây giờ em cũng chưa từng yêu anh, cho nên... Chúng ta vẫn nên tách ra đi..."

Diệu Tinh chậm rãi ngồi xuống. Hai bàn tay cô cắm vào trong mái tóc, dùng sức lôi kéo. "A..." Diệu Tinh cố đè nén giọng thấp xuống, khẽ kêu lên một tiếng.

Sau lưng Carlos cương cứng một chút, có phải là anh đã quá mức tự tư vì mình rồi không? Thế nhưng mà... nếu cứ như vậy mà buông tay, thì anh thật sự rất không cam lòng. Diệu Tinh, em hãy cho anh một cái cơ hội đi, cho dù là một lần cuối cùng thôi, cũng tốt...

Ngoài cửa sổ mưa ào ào rơi xuống, Diệu Tinh một mình nằm co quắp lại ở trên giường, lẳng lặng nhìn chăm chăm qua lớp thủy tinh nghe tiếng mưa rơi. Điện thoại ở bên giường đột nhiên vang một tiếng, sau đó lại cắt đứt. Không biết tại sao, Diệu Tinh lại có một cảm giác, đó chính là điện thoại của Tiêu Lăng Phong.

Không bao lâu, điện thoại lại vang lên một lần nữa. Diệu Tinh đưa tay qua cầm lấy, hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng cô vẫn nhận nghe.

"A lô!" Diệu Tinh cố nín thở.

"Em... có khỏe không?" Hồi lâu Tiêu Lăng Phong mới mở miệng nói: "Có quấy rầy hai người không?" Anh thử hỏi thăm dò. Vốn dĩ đã trễ như thế này rồi, anh không nên còn gọi điện thoại tới đây cho Diệu Tinh. Nhưng mà anh thật sự không thể không chế được bản thân mình.

"Không có!" Giọng nói của Diệu Tinh nghe không còn xa cách như trước kia, ngược lại, lại có một chút buông lỏng mà chính bản thân cô cũng không thể nhận ra cảm thấy được, "Đúng là tôi có hơi mệt một chút!" Diệu Tinh không tự chủ được nói bày tỏ. "Trễ như thế này, anh có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì đâu, thấy hôm nay em không tới đây để gặp Alice. Cho nên..." Anh than nhẹ một tiếng. "Carlos có ở đó không?"

"Có! Anh tìm anh ấy có chuyện sao?" Diệu Tinh hỏi,

"Không có chuyện gì, anh ấy đang ở đó là tốt rồi!" Trái tim của Tiêu Lăng Phong hưng hăng đau nhói, nhưng anh vẫn cười lên một tiếng. Diệu Tinh tựa như có thể tưởng tượng được bộ dáng anh khổ sở như thế nào. "Anh gọi điện thoại đi động cho anh ấy đi." Diệu Tinh dùng phương thức đặc biệt để giải thích, bọn họ cũng không ở chung một chỗ.

Ầm. Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng sấm. Trong nháy mắt, Diệu Tinh hiểu, Tiêu Lăng Phong gọi điện thoại trễ như thế là có dụng ý. Anh vẫn nhớ cô sợ tiếng sấm đánh, anh lo lắng cô có một mình nên sợ.

Diệu Tinh nắm thật chặt điện thoại. Hồi lâu sau, cuối cùng nước mắt từ trong đôi mắt của cô lăn xuống.

"A lô.. Em hãy ngủ trước đi! Anh cúp điện thoại đây, chúc em ngủ ngon..." Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói.

"Ừ." Diệu Tinh nắm lấy điện thoại, vẫn nghe thấy tiếng hít thở của Tiêu Lăng Phong. "Không phải anh nói muốn cúp điện thoại sao?"

"Anh đang đợi em cúp máy trước!" Tiêu Lăng Phong dịu dàng nói. Diệu Tinh hơi ngừng lại một chút, nhưng rồi cô vẫn để điện thoại xuống. Chẳng qua là giờ phút này, cô cũng không có biện pháp gì để bình tĩnh lại được nữa rồi.

Ở trong một căn phòng, Carlos cầm điện thoại, vẫn giữ vững tư thế như cũ. Không phải là anh cố ý muốn nghe lén, chẳng qua là đúng dịp anh nhận, nhưng không nghĩ mình lại được nghe những lời như vậy... Nếu như có thể, anh ngược lại tình nguyện để cho bản thân mình chưa từng bao giờ nhận nghe điện thoại như vậy.

Mưa ào ào đến hù dọa, nhưng Diệu Tinh lại không còn cảm thấy buồn ngủ nữa rồi. Cô ôm thật chặt lấy cái chăn, nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ cứ chốc chốc lại chột lóe chột lóe... Cái chăn ở trong tay cô đã bị cô túm lấy thật chặt cào thành một đoàn.

Ngoài cửa sổ, mưa ào ào rơi xuống dưới đất cả đêm, đồng thời cũng có một người bởi vì có chuyện giống nhau mà cả đêm mất ngủ...

Carlos đứng ở cửa sổ, ngay cả ông Trời cũng không giúp anh. Anh mới vừa vặn nói muốn mang bọn nhỏ đi chơi, thì ngày hôm nay liền bắt đầu mưa. Hơn nữa nhất thời, còn không có bất kỳ ý tứ ngừng nghỉ.

Trời như nghe thấy lời người nói vậy, tiếng chuông điện thoại trong túi áo chột vang lên. Nhìn thấy mã số xa lạ, Carlos theo bản năng liền cau mày lại.

"Helo!" (Xin chào – tiếng Anh trong nguyên bản)

"Carlos tiên sinh, tôi là Lương Tịch Mạt." Tiếng của Tịch Mạt từ đầu điện thoại bên kia truyền đến. "Không biết nói chuyện với ngài vào thời gian này liệu có tiện không vậy? Tôi có một số việc muốn cùng nói chuyện với ngài một chút!"

"Giữa hai chúng ta có chuyện gì cần nói sao?"

"Dĩ nhiên, chúng ta cũng yêu Diệu Diệu, cùng hi vọng cô ấy được hạnh phúc, không phải sao?" Tịch Mạt bình tĩnh cười khẽ một tiếng. Đầu ngón tay của cô như có như không xẹt qua ở trên thủy tinh.

"Cô nói muốn hi vọng Diệu Tinh hạnh phúc, hay là hy vọng Diệu Tinh cùng anh trai cô được hạnh phúc?" Carlos hỏi. "Cô nói nói gặp nhau đi! Buổi trưa tôi tương đối có thời gian!"

"Tốt lắm. Tôi liền đợi ngài trong phòng cà phê ở phía đối diện với quý công ty!" Tịch Mạt nói xong liền cúp điện thoại đi động, một giây kế tiếp cô bấm điện thoại của Lãnh Liệt: "Ồ bên này tôi đã hẹn được với Carlos rồi! Diệu Tinh ở bên kia... trông chờ vào anh đó!"

Bùi Hạo Thần vẫn ngồi ở một bên nhìn Tịch Mạt, nếu như ban đầu cũng có người liều lĩnh giúp anh như vậy, có phải là anh cũng có thể sớm có được sự tha thứ hay không.

"Anh nói này, em còn đang mang thai như vậy, không nên cứ luôn luôn chạy tới chạy lui như thế. Ngày hôm nay anh không đi công ty nên anh sẽ đi cùng em tới đó!" Trong bụng Tịch Mạt bây giờ là những hai bảo bối, Bùi nữ sĩ mỗi ngày đều một cuộc điện thoại để hỏi han ân cần như vậy: "Lại đây ngồi đi!"

Tịch Mạt nặng nề thở dài. "Không vội vàng sao được, hiện tại người đáng thương nhất đúng là Diệu Tinh rồi."

"Được rồi, hết thấy đều sẽ khá hơn thôi! Nếu như trong lòng của bọn họ vẫn còn yêu đối phương, như vậy dù bất kể bao nhiêu khó khăn, bất kể có bao nhiêu người lộn quanh để yêu thương, cuối cùng thì hai người cũng sẽ đi đến được với nhau..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 288: Chân tướng sự việc năm năm trước

Carlos có ý đến trước một chút, chung quy là anh cũng không thể để cho một nữ sĩ phải chờ đợi mình. Nhưng mà khi anh đến phòng cà phê, thì đã thấy Tịch Mạt đang đợi chờ ở nơi đó. Nhìn cái bụng nhô ra của cô, Carlos khẽ thở dài.

"Thật xin lỗi, đã để cho cô phải chờ đợi lâu rồi!"

"Không có sao, tôi cũng chỉ vừa tới mà thôi!" Tịch Mạt cũng cười cười về thật ưu nhã: "Anh uống chút gì chứ?"

"Tôi thì tùy tiện đi!" Anh nói xong nhìn sang Tịch Mạt một chút: "Hiện tại cô không thích hợp dùng cà phê đâu!"

"Tôi uống nước là được rồi!" Tịch Mạt cười khẽ: "Chỉ là nghĩ anh còn bề bộn nhiều việc, cho nên mới chọn nơi này tương đối không gây lãng phí thời giờ của anh!" Nói mấy câu khách sáo xong, Tịch Mạt hít sâu một hơi: "Tôi muốn nói chuyện một chút với anh về chuyện của Diệu Diệu."

"Tiểu thư Tịch Mạt, tôi biết cô rất quan tâm đến Diệu Tinh, nhưng mà... Cô cảm thấy chuyện tình cảm thế này, @MeBau*diendan@leequydomm@ một người ngoài cuộc có thể giúp một tay được sao?"

"Những lời này, tôi cũng vậy không chỉ nói với người khác một lần! Đúng thế, chuyện tình cảm, người khác không thể có biện pháp pháp nào thu xếp giúp được. Nhưng mà... vấn đề là ở chỗ, Diệu Diệu vẫn không dám đối mặt đối với những suy nghĩ chân thật ở trong lòng mình. Mà bây giờ, đến cô ấy lại không thể không đối mặt thì hai người lại đang lúc bị kẹp ở giữa tình thế khó xử."

"Nếu như cô nói rõ ràng rằng, người Diệu Tinh yêu là Tiểu Lăng Phong thì có lẽ tôi còn cam tâm buông tay. Nhưng nếu là tình thế khó xử, vậy thì đã

chứng minh, ở trong lòng Diệu Tinh tôi vẫn còn có một vị trí nhất định! Nếu đã có hi vọng, tại sao cô lại muốn cầu xin tôi buông tay."

"Anh..." Tịch Mạt nổi đóa.

"Cô chỉ nghĩ đến chuyện anh trai của cô yêu Diệu Tinh, cô có đòi lại lập trường để suy nghĩ đến cảm thụ của tôi hay không? Tôi cũng vậy, cũng rất yêu Diệu Tinh, nếu mất đi cô ấy, tôi cũng vậy sẽ rất đau lòng!"

"Tôi biết, tôi tìm anh như thế này là rất ích kỷ, yêu cầu anh buông tay, thối lui, thì cũng rất không công bình đối với anh. Nhưng mà, nếu như không phải tôi chắc chắn cảm nhận ở trong lòng Diệu Diệu thì tôi sẽ không tới đây để tìm anh." Tịch Mạt nghiêm túc nhìn Carlos: "Nói vậy chắc anh cũng đã biết chuyện Diệu Diệu đã tìm được đứa nhỏ rồi. Alice còn nhỏ, không thể không có Diệu Diệu. Trong lòng của cô ấy thật ra thì cũng đã có quyết định rồi, nhưng mà... cô ấy lại không đành lòng làm tổn thương anh!"

Sao có thể vô tâm được chứ! Carlos nhìn Tịch Mạt, Trong một câu nói ki của cô, có một điểm có chút nhạy cảm liên quan đến anh và Diệu Tinh, "không đành lòng tổn thương."

"Tôi và Diệu Diệu đều trải qua những chuyện rất giống nhau. Tôi cũng đã từng có một đoạn hồi ức quay đầu lại nghĩ đến mà kinh. Ở thời điểm tôi suy sụp nhất, cũng có một người theo tôi vượt qua thời kỳ khó khăn đó, đã cho dùng khí để tiếp tục sống. Đối với người kia, tôi cảm kích, thậm chí có thể nói là thích nữa. Thế nhưng mà... thích và cảm kích, đều không phải là tình yêu!"

"Cô nói nhiều như vậy, không phải là muốn nói chẳng qua Diệu Tinh chỉ là cảm kích tôi sao?"

"Carlos, anh là một người rất ưu tú, là một nam sĩ thành công, thậm chí còn mạnh hơn cả anh trai của tôi, hoặc ngay cả đối với hết thảy những người mà tôi quen biết. Một người như anh, cũng không có ai không cam tâm tương lai làm vợ của anh, nhưng tình cảm đối với anh thì lại không phải là tình yêu, mà chỉ là sự cảm kích!"

"Làm sao cô biết Diệu Tinh không thương tôi!"

"Bởi vì tôi hiểu rõ Diệu Diệu. Bởi vì bọn họ đã cho nhau cảm giác cũng quá khác cốt ghi tâm, đến mức cả đời này đều không thể quên được!"

"Cái này ngược lại cô lại nói rất đúng!" Carlos cười. "Anh trai của cô đã tạo thành tổn thương cho Diệu Tinh rất sâu, quả thật khiến cho cô ấy cả đời đều không thể quên được. Không riêng gì Diệu Tinh, ngay cả tôi cũng đều không thể quên được!"

"Về điều này thì tôi thừa nhận." Tịch Mạt gật đầu. "Nhưng mà tình cảm, nào có thuận buồm xuôi gió, anh trai tôi đã gây tổn thương Diệu Diệu rất sâu. Nhưng mà cũng không thể phủ nhận, anh ấy yêu Diệu Diệu còn sâu hơn nữa, không phải sao? Anh ấy yêu Diệu Diệu, có thể liều lĩnh vì Diệu Diệu, thậm chí còn giao cả tính mạng của mình cho cô ấy."

"Cô làm sao biết được tôi sẽ không thể làm được như vậy!"

"Vậy nếu khi con của anh và Diệu Diệu đồng thời cùng gặp nguy hiểm, anh sẽ lựa chọn người nào!" Tịch Mạt hỏi. "Tôi biết cái vấn đề này là sự lựa chọn rất vô lý, thậm chí có thể nói là rất hèn hạ. Nhưng, đàn, lè, quý, đôn Ai ai cũng yêu con của mình, Diệu Diệu cũng như vậy, chẳng lẽ ngài muốn cô ấy phải bỏ lại con gái của mình để cho người khác làm mẹ kế sao?"

Ở dưới mặt bàn, hai tay của Carlos siết chặt lại ở chung một chỗ.

"Năm đó Tiêu Lăng Phong vì cứu Diệu Diệu, thân thể bị trúng hai phát đạn. Viên đạn gần như xuyên thấu qua thân thể của anh ấy. Đến lần này, anh ấy lại bị trúng một dao. Lưỡi dao đâm xuyên cách trái tim anh ấy chưa đủ một centimet... Nếu như không phải là anh ấy đã thật sự yêu đến tận xương tủy, anh cảm thấy, là cái gì đã cho anh ấy đứng khí như vậy, ngay cả tánh mạng của mình cũng có thể không thêm để ý đến!"

"Cô nói nhiều như vậy, đơn giản là chỉ muốn nói là anh trai của cô yêu Diệu Tinh. Thế nhưng mà Diệu Tinh thì sao chứ? Nếu như trong lòng Diệu Tinh không còn thương Tiêu Lăng Phong nữa, Tiêu Lăng Phong có yêu cô nhiều thế nào đi nữa, thì sẽ như thế nào đây?"

"Cho nên, tôi muốn xin anh không nên gây áp lực cho Diệu Diệu, cứ để cho cô ấy thấy rõ được trái tim của mình!"

"Xin lỗi! Tiểu thư Tịch Mạt, thời giờ của tôi đã đến rồi. Mỗi người cũng đều có quyền theo đuổi tình yêu gì đó của mình. Nếu như Diệu Tinh yêu Tiêu Lăng Phong, cô ấy nói lên câu chia tay, như vậy tôi không hề nói một câu oán hận. Nếu như cô không mở miệng nói ra, như vậy... yêu cầu của ngài ngày hôm nay, thứ cho tôi khó có thể tuân theo mệnh lệnh được!" Carlos nói xong liền đứng dậy rời đi.

Tịch Mạt phồng má, thất bại nhìn theo bóng lưng Carlos rời đi. Nói ra? Coi như Diệu Tinh có muốn nói ra, chính anh cũng phải cho cô ấy cơ hội nữa chứ! Tịch Mạt than nhẹ một câu. Xem ra, cô đã đánh giá cao năng lực của mình rồi...

Sau giờ ngo.

Diệu Tinh từ công ty đi ra ngoài. Suốt buổi trưa Carlos cũng tự giam mình ở trong phòng làm việc, nỗi con thịnh nộ thật lớn, bất kể người nào gõ cửa, cũng bị anh lớn tiếng đuổi ra.

Diệu Tinh nhìn cánh cửa đóng chặt nhẹ nhàng thở dài. Tâm phiền ý loạn, cô dứt khoát rời khỏi công ty trước giờ tan tầm. Vốn định đi đến bệnh viện liếc mắt nhìn Tiêu Lăng Phong một chút, sau đó đi thăm Alice một chút. Thế nhưng cô mới vừa đi ra khỏi công ty không bao xa, thì kết một tiếng. Một chiếc xe thể thao màu xám bạc đột nhiên dừng lại ở trước mặt của cô. Diệu Tinh còn chưa kịp có phản ứng gì thì cô đã lại bị nhét vào trong xe.

Rầm! Rất không khéo trán của cô lại bị đụng một cái vào trần xe ô tô. Tỉnh ra lực đạo cũng không lớn lắm, trừ hơi bị sưng đỏ lên, thì ngoài ra tình trạng không có gì khác thường.

"Này, Lãnh Liệt, anh làm cái gì thế!" Diệu Tinh nhìn cổ tay mình đỏ bầm, lại xoa xoa cái trán, kêu lên vẻ bất mãn.

"Thật xin lỗi! Đã thật lâu tôi không làm chuyện như vậy rồi, cho nên có chút ngượng tay. Để lần sau tôi sẽ không hại cô bị thương nữa!" Lãnh Liệt nói xin lỗi, thế nhưng lại hoàn toàn không có ý tứ tỏ vẻ áy náy.

Ách... Diệu Tinh nhìn Lãnh Liệt. Nói gì vậy. Chẳng lẽ trước kia anh rất thói quen xách người ta giống như con gà con mà nhét vào trong xe hay sao? "Anh lại nghĩ muốn mang tôi đi đâu vậy?" Diệu Tinh hỏi. "Hay là Tiểu Lăng Phong đã làm sao vậy?"

"Cô hi vọng anh ấy như thế nào sao?" Lãnh Liệt xem thường. "Anh ấy sẽ không chết đâu, bởi vì anh không bỏ được." Lãnh Liệt giả tăng thêm giọng nói vào phía sau của câu nói. Hiện tại anh ấy có cô, có đứa nhỏ, cô cảm thấy, anh ấy có thể nhẫn tâm buông tha cho tánh mạng của mình hay sao?" Lãnh Liệt đột nhiên nói một câu. Xe đã nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Diệu Tinh cũng không kịp thắt dây nịt an toàn nữa, cô chỉ có thể tựa lưng vào ghế ngồi thật chặt chẽ. "Lãnh Liệt, anh điên rồi sao? Cho xe chạy chậm một chút đi!"

Lãnh Liệt không để ý tới câu nói của Diệu Tinh chút nào. Cho đến lúc xe được lái đến trước cửa Thiên Tuấn thì mới dừng lại. Sau đó mọi người nhìn hai người đã biến mất từ năm năm trước, hiện giờ đồng thời xuất hiện giống gặp quỷ vậy, lại quên ngăn cản bọn họ đi vào thang máy.

"Này, Lãnh Liệt, anh buông tay!" Diệu Tinh không vui lắc lắc cổ tay. Nhưng mà cô đã đánh giá cao khí lực của mình, cũng nói thầm Lãnh Liệt đúng là loại người lạnh lùng. Lãnh Liệt gần như sử dụng sức lực để lôi kéo Diệu Tinh ra khỏi thang máy, sau đó lại đặt cô lên trên ghế ở cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc.

"Anh làm gì thế?" Diệu Tinh cau mày. Nơi này hết thảy đều quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức làm cô đau lòng.

"Để cho cô xem hết thảy nơi này một chút, thư ký Trình ạ!" Lãnh Liệt mở miệng kêu lên. "Hiện tại trong lòng cô có cảm giác gì? Cô còn cảm thấy, hay là cô cũng đã quên hết thảy những gì ở nơi này rồi?"

Hô hấp của Diệu Tinh có chút nặng nề, bàn tay lạnh lẽo nắm chặt lại. Hết thảy mọi thứ trên bàn đều giống như năm năm trước vậy. Thậm chí ngay cả... cái bút ở trong ông đựng bút cũng chưa từng thay đổi.

"Cảm thấy trong này thật sự không có gì thay đổi cả, đúng không?" Lãnh Liệt nói xong, gần như thô lỗ kéo cái ngăn kéo ra. Ở bên trong ngăn kéo, một cái hộp tinh xảo lẳng lẳng nằm ở đó. Hô hấp của Diệu Tinh bởi vì khản trương càng ngày càng trở nên dồn dập.

"Khăn trương cái gì chứ? Cô có muốn mở ra xem một chút hay không?" Lãnh Liệt nhú mi. Nói xong Lãnh Liệt mở hộp ra giúp cô. Bên trong là một chiếc nhẫn lẳng lẳng nằm yên.

"Lãnh Liệt, rốt cuộc là anh muốn làm gì?" Diệu Tinh cau mày. Cô chịu đủ sự vô lý này của Lãnh Liệt rồi, chính xác mà nói... Cô không muốn nhìn thấy hết thảy mọi thứ ở nơi này, cô muốn làm sao phải rời đi khỏi cái nơi đã làm người ta hít thở không thông này nhanh lên một chút.

"Cô còn muốn chạy trốn tới chỗ nào nữa đây?" Lãnh Liệt hỏi. "So với cái nhẫn đang ở trên tay cô kia, như thế nào?" Anh nhú mi. "Đây là chiếc nhẫn mà năm năm trước Lăng Phong đã đặc biệt mời người thiết kế. Dĩ nhiên, lúc này không còn giống ngày xưa, chính cô cũng là một người thiết kế sư trứ danh rồi! Nói không chừng, tiền sinh Carlos sẽ tự mình thiết kế chiếc nhẫn kia cũng nên!" Lãnh Liệt lấy chiếc nhẫn ra. "Nơi này có khắc tên của cô. Lăng Phong đã tự tay khắc lên!" Lãnh Liệt trần thuật nhưng lại nhìn như không có mục đích, thế nhưng lại nặng nề đụng vào trái tim của Diệu Tinh.

"Lãnh Liệt. Anh đã đủ chưa? Anh kéo tôi tới đây, chính là vì muốn để tôi xem chiếc nhẫn này hay sao?"

"Cô cảm thấy cô là người bị hại, nhưng mà cô đã từng nghĩ tới Lăng Phong hay chưa?" Lãnh Liệt hỏi. "Khi anh ấy tỉ mỉ chuẩn bị để cầu hôn với cô, thì khi đó anh ấy lại được hai lần ba lượt được chứng minh, đứa nhỏ mà anh ấy một lòng chờ đợi kia, lại là của người khác!"

"Chuyện này là lỗi của tôi sao?" Diệu Tinh đột nhiên nổi giận. "Tôi đã từng giải thích với anh ấy, nhưng mà anh ấy lại không chịu tin!"

"Vậy nếu như có một tờ báo cáo kết quả DNA đặt ở trước mặt của cô, nói Tiểu Triết và tiểu Na là hai đứa con của Lăng Phong, lúc đó cô sẽ nghĩ như thế nào?"

Nghe lời nói này của Lãnh Liệt..., Diệu Tinh cũng không còn sức lực để đánh trả nữa. Nhìn Diệu Tinh không lên tiếng, khóe miệng của Lãnh Liệt khẽ nhếch lên thành một đường cong.

"Lúc ấy tình huống như vậy. Cô cảm thấy ai có thể hoàn toàn không nghi ngờ được chứ. Khi đó, anh ấy đã bị ông nội của A Sở từng bước ép sát, vừa phải ứng phó với bọn họ, lại vừa phải bảo vệ cô. Cô cho rằng, ban đầu án giết người của cô, tại sao đúng lúc đó cô đang ở hiện trường như vậy, làm sao lại không có chứng cứ gì để điều tra!" Lãnh Liệt hít sâu một hơi. "Cô có bao giờ nghĩ tới, tại sao sự kiện kia lại có thể được giải quyết nhẹ nhõm như thế hay không?" Lãnh Liệt tiến tới gần Diệu Tinh.

"Dĩ nhiên. Chuyện này cũng không loại bỏ là do công lao của A Sở. Đã có sự trao đổi để cho cô có chứng cứ chính xác là cô không hề giết người, A Sở phải cưới Dương Nhục Thi. Còn Tiểu Lăng Phong đã phải dùng sự rời khỏi cô, để trao đổi lấy thuốc giải của "Ám Dạ" để giải chất độc cho cô, sau đó

thuốc được tiêm vào trong thân thể của cô!"

Diệu Tinh nhìn Lãnh Liệt vẻ không hiểu, cô càng nghe càng cảm thấy mình trở nên hồ đồ. Loại thuốc nào vậy...

"Cô có biết bang quy của Âm Dạ là cái gì không? Thuốc độc tiêm vào!" Lãnh Liệt chậm rãi nói: "Loại này thuốc này khi tiến vào thân thể con người sẽ tự động sinh sôi nảy nở, sẽ cho người đó được nhìn tận mắt thân thể của mình thối rữa ra. Đến cuối cùng, sẽ bị chết không toàn thây."

Qe! Trong dạ dày Diệu Tinh cuộn cuộn một hồi.

"Dĩ nhiên là cô, thì nhẹ hơn một chút. Cô sẽ không chết. Chỉ biết là, cô sẽ sống không bằng chết!"

Hồ hấp của Diệu Tinh càng ngày càng dồn dập. Thân thể của cô có chút phát run bất thường.

"Cho nên chuyện năm đó, Lăng Phong cũng là người bị hại. Bởi vì thắng xe của anh ấy đã bị phá hư, gián tiếp đưa đến trận tai nạn xe cộ kia! Diệu Tinh, trong lòng cô vẫn luôn không bỏ được mối hận đó, thế nhưng mọi chuyện lại diễn ra do sự thiết kế người khác, cô đã hiểu chưa..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 289: Buông tay cũng là một loại yêu

Diệu Tinh không biết mình làm thế nào đã rời khỏi được Thiên Tuấn, cả người cô dường như đều như sắp bị lấy hết sức lực rồi. Lãnh Liệt nói, thắng xe của Tiêu Lăng Phong bị người ta phá hư, nói anh đã bị người ta thiết kế, còn nói, năm đó Tiêu Lăng Phong cũng giống như thế này, thiếu chút nữa cũng đã bị chết rồi...

Chặn tay lên ngực để ngăn lại thật chặt, Diệu Tinh vô lực ngồi xồm xuống, sau đó kêu to lên một tiếng đầy bi thương, đau đớn...

"A!..." Tiếng kêu của Diệu Tinh giống như một cơn dã thú bị thương. Cảm giác khó chịu trong lòng đã làm cho cô sắp nổi điên lên rồi. Diệu Tinh không để ý đến hình tượng ngồi ở ven đường, chôn mặt ở trong khuỷu tay mà bật khóc lên thành tiếng, bất kể ánh mắt kinh ngạc người đi đường, nhưng chẳng qua là cũng không có ai để ý tới mà tiến lên để an ủi người đang khóc. @MeBau*diendan@leequydomn@ Diệu Tinh khóc cho đến lúc tất cả những gì không vui ở trong lòng đều đã phát tiết hết ra ngoài.

Tâm tình phiền muộn không phải chỉ có một mình Diệu Tinh, tâm tình của Carlos cũng không được tốt. Khi đến nơi đó, có lẽ tâm tình của anh lại càng hồng бет hơn, trái tim lại càng thấy đau hơn. Ngồi ở trong quán rượu, anh cứ một chén tiếp một chén uống rượu. Nhưng dù trước mắt anh đã tràn đầy những cái ly rỗng không, anh vẫn như cũ cũng không hề có một chút men say, ngược lại, càng uống lại càng thấy tỉnh táo hơn. Nhất là những lời nói của Lương Tịch Mạt, không lúc nào có thể làm cho anh coi như thật sự giống như chưa từng xảy ra được! Những lời nói của Tịch Mạt nói gần nói xa đều nói đến chuyện của Diệu Tinh, nhấn mạnh vào ý Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh mới đúng là người yêu của nhau. Anh cũng đã từng hối hận vì mình đã trở lại đây, cũng hối hận vì đã mang theo Diệu Tinh trở lại. Thậm chí anh còn cảm thấy chính ra Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh đã là quá khứ rồi. di@en*dyan(lee^qu.domn), Nhưng mà tại sao anh ta lại vẫn còn muốn tới làm đảo loạn cuộc sống của anh và Diệu Tinh, tham gia vào tình cảm của bọn họ. Bây giờ nghĩ lại... thật ra thì người đã tham gia vào đó, lại chính là bản thân anh đi...

"Tôi có thể ngồi xuống đây được không?" Theo một giọng nói vang lên, một cô gái trên người bộ váy áo màu đỏ trang điểm nóng bỏng xuất hiện ở bên người Carlos, không đợi anh gật đầu đồng ý, cô gái đã ngồi xuống.

"Nơi này đã có người!" Carlos chán ghét ngẩng đầu nói.

"Tôi đã quan sát thật lâu, xác định không ai thì tôi mới tới đây." Cô gái nói xong đưa tay ra trước cầm lên một ly rượu ở trước mặt Carlos, so với cách trang điểm đậm ở trên mặt, ngón tay ngược lại, nhìn lại trắng trong và thuần khiết hơn. Carlos ngẩng đầu lên nhìn cô gái không mời mà tới này.

"Anh yên tâm, không phải là tôi tới tìm anh để làm cái chuyện tình một đêm đâu. Cô gái nói ra một câu kinh người. "Bất quá... Carlos tiền sinh thật đúng là quý nhân hay quên chuyện rồi, tôi nhớ được, chúng ta ra mắt nhau rồi mà!"

Nghe lời này. Carlos mới mơ hồ nhớ lại, người này nhìn rất quen mắt. Cô gái này không phải là người phụ nữ ở bên cạnh Mộ Sở hay sao, tại sao lại ở chỗ này.

"Tựa như đang nghĩ tới đâu đâu ấy!" Dương Nhượng Thi cười lên khanh khách: "Thế nào mà anh lại một mình ra ngoài vậy. Diệu Tinh không có thời gian cùng với anh hay sao?"

Carlos nắm chặt tay lại.

"Anh đừng vội nổi giận, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi." Dương Nhượng Thi nói xong nhấp một ngụm rượu, động tác nhàn nhã thuần thực đến mức làm cho Carlos cũng phải than một tiếng vì sợ hãi.

"Nếu tôi nhớ không lầm, cô chính là vợ của Mộ Sở đúng không? Không phải là cô cũng một mình chạy đến đây giống như tôi đó sao?" Carlos nói lại về đầy trào phúng.

"Tại sao anh lại không nói tôi đi tìm kiếm niềm vui?" Dương Nhượng Thi cười không chút tâm cơ nào, giống như những lời nói này không phải là một câu nói giễu cợt vậy...., Người ở xa nhìn lại thấy bộ dạng bọn họ giống như đang nói chuyện phiếm, đang cùng nhau nói xấu việc nhà hay bạn bè vậy.

Carlos cũng không lên tiếng. Mặc dù thời gian anh tới thành phố T này không lâu, nhưng mà đối với tình trạng hôn nhân của tiểu thư nhà Dương thì anh vẫn còn có chút nghe thấy.

"Cảm giác của anh đúng là làm cho tôi phải cảm động lây đó!" Dương Nhượng Thi cười khề một tiếng: "Chúng ta cũng là người giống nhau!"

"Tôi và cô không hề giống nhau. Lúc đầu, không hề vì tư lợi của bản thân mà không chừa thủ đoạn nào!" Carlos tịnh không hề che dấu sự chán ghét của mình chút nào. Năm đó trong chuyện của Diệu Tinh, người phụ nữ này cũng có không ít sự cản trở ở bên trong.

Ha ha... Dương Nhượng Thi cười khanh khách: "Anh cũng là một người vô cùng chân thật,... biết đã thương người khác vô cùng chân thật." Dương Nhượng Thi để cái ly xuống: "Thật ra thì... Biết rất rõ ràng sẽ không thuộc về mình, vừa khổ sở coi chừng thì có gì tác dụng gì đâu!" Dương Nhượng Thi phối hợp nói: "Giống như lời anh đã nói đó, tôi là vợ của Mộ Sở, nhưng mà... Ở đêm thời điểm đêm khuya vắng người, lại ở chỗ này uống rượu, cùng nói chuyện tình cảm cùng với người đàn ông khác!" Dương Nhượng Thi nói xong, có chút khổ sở: "Năm năm qua, thật ra thì có nói thì anh cũng không thể tưởng tượng nổi đâu. Tôi ở bên người Mộ Sở suốt gần tám năm, tình huống không phải là chỉ có một loại. Anh cảm thấy, dùng năm năm, tám năm cũng không có thể thay đổi được sự vật, vậy ở trong một đêm lại có thể sẽ thay đổi được hay sao?" Dương Nhượng Thi nhẹ nhàng nói ra một câu. Bàn tay của Carlos run lên mạnh mẽ.

"Tôi đã từng nói, cho dù Mộ Sở không thương tôi, thì tôi cũng vậy nhất định phải lấy được anh ấy! Chỉ cần tôi yêu anh ấy, anh ấy ở bên cạnh tôi là đủ rồi! Thế nhưng mà... Khi anh nhìn thấy người yêu của mình thông khô, tư vị như vậy... Carlos, anh có thể nhận thức được không?"

"Rốt cuộc là cô muốn nói về cái gì?"

"Có lúc, buông tay, cũng không phải là mất, mà chính là một loại biểu hiện của tình yêu! Tôi không nghi ngờ việc anh yêu Diệu Tinh, nhưng mà không phải yêu một người chính là hi vọng cô ấy được hạnh phúc hay sao? Chắc anh cũng hi vọng Diệu Tinh được hạnh phúc chứ!"

"Tôi có nên tin tưởng lời nói của cô được sao? Hoặc nói cách khác... Tôi không thể không hoài nghi dụng ý của cô.

"Anh đương nhiên có thể hoài nghi." Dương Nhượng Thi cũng không phiền não, phảng phất như đã thành thói quen rồi vậy: "Tôi, Dương Nhượng Thi này biết mình không phải là loại người tốt đẹp gì! Chuyện xấu tôi đã làm được cũng không thiếu, Thế nhưng mà... thật sự đã làm cho tôi cảm thấy áy náy..." Dương Nhượng Thi cười khề một tiếng: "Lời nói ngày hôm nay, tôi biết anh nhất định có thể nghe lọt. Diệu Tinh cùng Tiểu Lăng Phong, bọn họ có thể có được như ngày hôm nay thật sự rất không dễ dàng. Tình cảm của bọn họ cũng không phải là người ngoài nào cũng có thể lý giải được. Về phần anh ở đây toan tính cái gì đó, nếu nói là sự tổn thương, Diệu Tinh cũng đã không thêm để ý rồi, anh còn có cái gì không thể quên được..." Dương Nhượng Thi nói xong thì đứng dậy rồi đi. Cô tiến đến gần một người đàn ông đi theo ông ta rồi đi.

Trong quán rượu tiếng âm nhạc to như vậy mà tựa như hết thảy toàn bộ cũng như đã biến mất hết vậy. Carlos duy trì thật lâu động tác trước đó của mình. Anh đau lòng... Nỗi đau ấy cứ một tắc một tắc lan tràn ra. Tất cả mọi người đều đang khuyên anh. Hãy buông tay đi! Diệu Tinh, không thuộc về anh.

Đúng vậy! Dùng năm năm cũng không có thể thay đổi được một lần, vậy thì cái cơ hội cuối cùng duy nhất kia cũng có thể thay đổi được gì đâu!

Carlos mang theo một thân mùi rượu về đến nhà. Đêm đã khuya, Tiểu Duệ vẫn chờ anh ở trong phòng khách như cũ.

"Thế nào mà con còn chưa đi ngủ vậy?" Nhìn thấy con trai, trong lòng Carlos chợt run lên một cái.

"Con đang đợi ba!" Tiểu Duệ chớp chớp ánh mắt tinh táo, hiển nhiên cậu bé đã đợi cha mình thật lâu, mạnh mẽ chống đỡ thật lâu...

"Có chuyện gì sao?" Carlos ôm Tiểu Duệ vào trong ngực mình.

"Có phải là ba đã cãi nhau với mẹ hay không?" Tiểu Duệ hỏi. "Mẹ tránh ở trong phòng một mình thật lâu, lúc trở lại, ánh mắt của mẹ cũng hồng hồng." Tiểu Duệ nói xong liền cúi đầu xuống: "Ba, có phải là mẹ đang suy nghĩ đến bảo bảo của mình hay không?"

"..."

"Bảo bảo không được gặp mẹ của mình như vậy rất đáng thương!" Tiểu Duệ thấp giọng nói một câu. Cậu cũng đã từng bị người bạn nhỏ của mình cười nhạo, khi đó cậu đã khóc hỏi Diệu Tinh tại sao mẹ lại có thể nhẫn tâm bỏ lại cậu, một mình đi đến một địa phương xa xôi như vậy. Khi ấy, mẹ Diệu Tinh đã nói, trong lòng của mẹ cậu nhất định là rất bất đắc dĩ! "Là một người mẹ thì ai cũng yêu con của mình, cho nên... mẹ Diệu Tinh cũng sẽ rất bất đắc dĩ với con của mình, có phải hay không..."

Carlos thất bại thuận thế ngồi xuống ở trên sàn nhà, lời nói vô tâm của đứa nhỏ..., lại một lần nữa chứng minh, anh có bao nhiêu ích kỷ. Anh chỉ để ý việc mình yêu Diệu Tinh, không muốn mất đi cô, tuy nhiên anh lại không nghĩ tới cảm thụ của Diệu Tinh.

Như vậy, vậy có phải anh thật sự nên buông tay, để cho cô cùng người mình yêu ở chung một chỗ, sống cuộc sống hạnh phúc hay không... Có phải thật sự chỉ cần nhìn thấy người mình yêu được hạnh phúc, cũng là một hạnh phúc hay không...

Chương 290: Khát vọng đối với hạnh phúc

Diệu Tinh từ trong phòng ngủ đi ra, Carlos đã ngồi ở trong phòng khách đợi cô. Nhìn thấy bộ dáng Carlos có lời muốn nói, Diệu Tinh hít sâu một cái.

"Carlos. Em... Em muốn chuyển ra khỏi đây!" Diệu Tinh mở miệng nói ra một quyết định sau một đêm suy nghĩ. Cô sợ nếu như cô nói muộn một bước, sẽ bị Carlos cắt đứt, thế nhưng sớm muộn cô cũng sẽ phải bước ra khỏi nơi này, Nếu không rời khỏi này thì cuộc soong của cô sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

"Cái gì?" Carlos từ trên bàn ăn ngẩng đầu lên.

"Hiện tại em cần phải tỉnh táo một chút. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Hơn nữa... Cha mẹ em cũng đã biết về chuyện của Alice, bọn họ cũng muốn trở về." Diệu Tinh nhẹ nhàng nói.

"Bọn họ có thể ở tại nơi này mà!" Carlos ngẩng đầu.

"Carlos, em cần một khoảng không gian để có thể hô hấp." Diệu Tinh nói. "Em..."

"Ý của anh là em và ba mẹ em sẽ ở lại nơi này, anh đi ra ngoài thì sẽ tốt hơn!" Thấy Diệu Tinh hiểu lầm Carlos nói giải thích. Xem ra hành vi của anh đã làm cho trong lòng Diệu Tinh sinh ra khoảng cách rồi.

"Không cần đâu!" Diệu Tinh gấp gấp vội vàng lắc đầu. Carlos vốn còn định đang nói tiếp câu gì nữa, nhưng là anh nhớ tới lời nói của Lương Tịch Mạt. Tịch Mạt đã nói không nên gây áp lực cho Diệu Tinh. diễn đàn Lê Quý Đôn Cô nói nếu anh gây áp lực, lúc này không phải là là một chuyện quá tốt đối với Diệu Tinh, như vậy, chỉ tỏ càng làm cho Diệu Tinh thêm áy náy...

"Được thôi! Chỗ ở trọ em đã tìm xong rồi sao? Để anh nói với Ann giúp em tìm một nơi thích hợp, anh sẽ đưa em tới đó."

"Không cần đâu anh!" Diệu Tinh lắc đầu một cái. Chuyện dọn ra ngoài thế này, ngược lại lại là ý liệu thuận lợi. "Ann vẫn còn chưa quen thuộc nơi này bằng em đâu! Huống chi, em cũng chỉ có một chút quần áo vật dụng tùy thân mà thôi." Diệu Tinh nói xong liền cúi đầu. "Carlos, em... thật sự rất xin lỗi!"

"Em biết không, anh luôn luôn tôn trọng sự lựa chọn của em!" Carlos cười khẽ một tiếng: "Anh đi đến công ty trước!" Carlos đứng dậy. Lần này, anh không hôn lên cái trán Diệu Tinh giống như ngày thường, mà Diệu Tinh cũng không còn đưa anh ra tới cửa. Tựa như chỉ trong nháy mắt, quan hệ của bọn họ, diễn đàn Lê Quý Đôn liền trở nên xa cách, lúng túng hơn rất nhiều...

Mấy ngón tay của Diệu Tinh vẫn nắm thật chặt ở chung một chỗ, giờ từ từ buông ra. Trong lòng cô, dường như vừa mới thật sự thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Chỉ là chuyện này thì giải quyết được, nhưng những chuyện khác, cũng sẽ được thuận lợi như thế hay sao?

Trong phòng ăn. Tịch Mạt nghe nói Diệu Tinh muốn dọn ra ngoài để ở, suýt nữa thì từ trên ghế bắn vọt ra. Tịch Mạt không để ý đến hình tượng giờ tay lên xoa xoa lỗ tai.

"Diệu Diệu. Cậu nói thật chứ?"

"Này, tớ chỉ là muốn dọn nhà, cậu làm gì mà lại hưng phấn như vậy chứ!" Diệu Tinh xem thường. "Đã là người mang bầu, thế nào mà vẫn còn không biết chú ý!" Diệu Tinh nhìn cái bụng của Tịch Mạt, vẻ mặt toát ra biểu cảm hâm mộ.

"Diệu Diệu, diễn đàn Lê Quý Đôn lúc này cậu chính là người xinh đẹp nhất, cho nên... cậu cũng cần phải là người hạnh phúc nhất, ông Trời sẽ không đối xử tàn nhẫn với cậu như vậy!" Tịch Mạt nắm lấy tay Diệu Tinh.

"Hiện tại mình cũng rất hạnh phúc!" Diệu Tinh khẽ cười một tiếng. Có Alice là cuộc sống của tớ ngay lập tức trở nên tràn đầy ánh mặt trời, chẳng qua là... Tịch Mạt..."

"Này, nếu nhe cậu dám nói lời cảm ơn đối với tớ, như vậy tớ với cậu sẽ tuyệt giao đó!" Tịch Mạt tính trẻ con nói tỏ vẻ xem thường. "Bất quá, nếu như là ở trong lòng cậu thật sự muốn cảm ơn tớ, vậy thì hãy để cho Alice được hạnh phúc đi! Cho con bé một gia đình hạnh phúc! Diệu Diệu, chuyện này bất kể cậu có trốn tránh như thế nào, thì cuối cùng cậu cũng vẫn phải đối mặt với sự lựa chọn! Cậu mà còn thoái thác như vậy, càng nghĩ không muốn làm thương tổn đến người khác, diễn đàn Lê Quý Đôn thì lại càng sẽ có người bị tổn thương!" Tịch Mạt vỗ vỗ lên tay Diệu Tinh giống như muốn cấp cho cô một dũng khí vậy.

Diệu Tinh than nhẹ một tiếng, lựa chọn ư? Nói thì dễ làm sao...

Diệu Tinh cũng không bao giờ từng nghĩ sẽ gặp lại Lãnh Liệt nhanh như vậy. Theo bản năng cô liền lùi lại phía sau một bước, giấu luôn cổ tay của

mình ra sau lưng.

A... Lành Liệt không nhịn được cười nhẹ một tiếng: "Xem ra là anh đã hù dọa đến em rồi!"

"..."

"Xin lỗi, thái độ lúc trước của anh hơi có chút bị kém!" Lành Liệt nói xin lỗi: "Anh tới đây là để mang đồ mà Lăng Phong đã tặng cho em!" Lành Liệt nói xong liền đưa tới một chiếc túi đựng tài liệu.

"Cái gì vậy?"

"Đây là phòng ốc nhà ở của em lúc trước. Lăng Phong nói, vốn là năm năm trước nên đưa cho em, thế nhưng đã bỏ lỡ cơ hội!"

Mình vừa mới quyết định dọn nhà, vậy mà bên này đã có hành động ngay. Lương Tịch Mạt, cái cô nhóc này.

"Cảm ơn hảo ý của anh ấy, chỉ có điều là... em không thể nhận. Nếu như đồ đã bán đi rồi, vậy thì nó cũng đã không còn quan hệ gì cùng chúng ta nữa!" Diệu Tinh cự tuyệt: "Phòng ốc của em trước cũng đã tìm xong rồi, cho nên... anh giúp em trả lại cho anh ấy đi!"

"Thế nhưng nó vốn chính là của em mà. Chuyện của công ty năm đó, mặc dù ngoài miệng Lăng Phong nói là trả thù, nhưng là..."

"Em biết!" Diệu Tinh gạt đầu. "Chuyện công ty chẳng qua chỉ là sự cạnh tranh trong buôn bán. Huống chi năm đó, cho dù không phải là Thiên Trì thu mua nó, thì cũng sẽ có người khác thu mua!" Diệu Tinh cười đại lượng, nói: "Em đi trước." Diệu Tinh nói xong liền mở cửa xe ra.

"Chờ một chút..." Lành Liệt kêu lên: "Em không có ý định đi thăm Lăng Phong một chút hay sao? Đã mấy ngày rồi em chưa tới thăm anh ấy!" Nghe Lành Liệt nhắc nhở đến chuyện Diệu Tinh dọn ra ngoài để sống, đối với Tiêu Lăng Phong mà nói, đây là một tin tức tốt không thể nghi ngờ. Thế nhưng mà đối với Trình Ngự và Khương Ngọc Khiết... đây chính là một sự ép buộc của Tiêu Lăng Phong, trước kia anh chính là một người ác nghiệt.

"... Được!" Diệu Tinh gạt đầu: "Có lẽ là anh nói đúng, em đúng là quá ác tâm. Vốn dĩ người nằm ở trong bệnh viện kia chính là em!"

"Diệu Tinh, lần đó anh đã nói ra những lời có chút quá mức, em chớ để ở trong lòng nhé!" Lành Liệt nhô đầu ra.

"Anh lo lắng cho Tiêu Lăng Phong, điều này có thể lý giải được mà! Huống chi, những lời anh nói chính là sự thật..." Than nhẹ một câu, Diệu Tinh xoay người đi. Có lẽ, nếu như hiện tại người nằm ở trong bệnh viện thật sự là cô, như vậy thì cô sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn được một ít...

Chỗ ở của Diệu Tinh là một khu nhà trọ gần với vườn trẻ của Alice. Từ cửa sổ nhìn sang cô có thể nhìn thấy khoảng sân mà dành cho hoạt động ngoài trời của bọn nhỏ. Phòng ngủ của Alice, cô lại càng để tâm tỉ mỉ bố trí từng điểm từng điểm một...

"Mẹ, về sau mẹ liền ở nơi này sao?" Alice ngẩng cái đầu nhỏ nhỏ lên nhìn Diệu Tinh.

"Ừ, đây chính là gian phòng của Alice! Bất cứ khi nào con nghĩ muốn tới đây ở, thì chính là ở nơi này!" Diệu Tinh xoa xoa mái tóc của bảo bảo.

Alice lại hỏi tiếp: "Ba ba cũng sẽ ở cùng với chúng ta hay sao?" Cô bé chớp chớp đôi mắt to.

Diệu Tinh thoáng dừng lại một chút: "Chúng ta sẽ ở cùng với ông ngoại và bà ngoại chung một nhà! Con vẫn chưa từng gặp hai người bọn họ!" Diệu Tinh ôm lấy đứa nhỏ: "Ông bà rất nhớ con, cũng giống như bà ngoại ở Los Angeles, cũng rất yêu thương con."

"Thật ra là phải như vậy mới là chuyện tốt!" Alice nói, "Có mẹ, có ba ba. Còn có cả ông Ngoại & bà Ngoại. Ừ... Còn có cả ông cố nội nữa, người một nhà chẳng phải là cần phải sinh hoạt chung một chỗ đó sao!"

Diệu Tinh xoa xoa mái tóc của Alice không có lên tiếng. Chính xác mà nói, phải nói là cô vẫn là không biết nên nói gì. Carlos đã tới thăm Alice một lần, thế nhưng rõ ràng là cô nhóc này rõ ràng là có mâu thuẫn đối với anh.

"Mẹ, Alice thật sự rất muốn được ở chung một chỗ cùng ba mẹ, giống như là anh trai, được ở chung một chỗ cùng cha mẹ. Di Ti khiết nói, phải như vậy thì mới đúng là người một nhà đầy đủ!" Cô bé giơ tay ôm lấy mặt của Diệu Tinh.

Người một nhà đầy đủ... Trái tim của Diệu Tinh giống như bị rút xuống kêu bộp một cái. Những lời nói như vậy, lại được phát ra từ trong miệng một đứa nhỏ mới được bốn tuổi đầu, Diệu Tinh có chút không chế không được sự chua xót của mình. Cô đã quên mất một điều, mặc dù chỉ là một đứa bé nhỏ nhỏ, nhưng mà Alice cũng có khát vọng có một gia đình đầy đủ và hạnh phúc!

Đình linh... Đúng vào lúc này tiếng chuông cửa chọt vang lên, Diệu Tinh xoay mặt nhìn về phía bên ngoài. Trái tim của cô nhảy dựng lên, đập rầm rầm rầm rầm hốt hoảng...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 291: Nếu như anh là tôi, vậy thì anh sẽ phải làm sao đây?

Diệu Tinh nhìn xuyên qua mắt mèo thấy Tiêu Lăng Phong đứng ở bên ngoài, khẩn trương hít một hơi, tại sao Tiêu Lăng Phong lại ở chỗ này.

Trong nháy mắt cửa mở ra, hô hấp của Tiêu Lăng Phong đều muốn dừng lại. Anh nhìn cánh cửa nứt ra thành một khe hở một chút xíu, nhìn thấy Diệu Tinh hoàn toàn xuất hiện ở trong tầm mắt. Rõ ràng chỉ có mấy giây, mà sao lại giống như cách mấy đời...

Tiêu Lăng Phong đứng tại chỗ nhìn Diệu Tinh, trong lúc nhất thời, hai người cũng không có ai nói lời nào. Chẳng qua là cứ nhìn lẫn nhau như vậy, phảng phất trong mắt của bọn họ, cũng chỉ có hình ảnh lẫn nhau...

"Anh có thể vào không?" Tiêu Lăng Phong thử hỏi thăm dò.

"À... Sao anh lại tới đây?" Mở cửa ra, thấy sắc mặt Tiêu Lăng Phong trắng nhợt, Diệu Tinh lên tiếng hỏi. @MeBau*diendan@leequyddonn@ "Ý tôi muốn nói là... không phải là anh đang ở bệnh viện hay sao?" Cô quay mặt qua một bên, phiền não vì mình không thể đối xử tàn nhẫn với Tiêu Lăng Phong được.

"Đã thật nhiều ngày qua mà không thấy em đến, cho nên... Anh muốn tới thăm em một chút!" Nụ cười của Tiêu Lăng Phong có chút suy yếu. Ở bệnh viện liên tục lâu như vậy, thoát nhìn cả người Tiêu Lăng Phong cũng gầy gò nhiều.

"Sức khỏe của anh có khá hơn chút nào không?" Diệu Tinh tránh sang một bên cửa, nghĩ muốn mời anh vào cửa nhưng lại không nói gì.

"Cũng tạm được!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. Sau đó bên trong phòng lại an tĩnh trở lại, thậm chí Diệu Tinh thở hào hển bởi vì có chút khẩn trương mà cũng có vẻ như hơi đột ngột: "Anh ngồi đi! Mới vừa dòi qua cho nên đồ đạc có chút lộn xộn." Diệu Tinh cười một tiếng. Vốn dĩ Diệu Tinh định ôm Alice qua để đòi sự chú ý của Tiêu Lăng Phong một chút, thế nhưng cô nhóc đã sớm chạy trốn không thấy bóng dáng đâu. Nhìn cánh cửa phòng của con bé đóng chặt, diẽn·dan·le·quy·don·com Diệu Tinh chỉ biết thở dài.

Tiêu Lăng Phong chậm rãi ngồi xuống. Lần này Tiêu Lăng Phong phải nằm viện khá dài, anh thật sự là cảm thấy sắp mất nửa cái mạng rồi. Ánh mắt của anh gần như tham lam nhìn hết thấy nơi này, cảm giác thật ấm áp...

"Anh có muốn uống nước không?" Hồi lâu không có ai mở miệng nói, Diệu Tinh có chút co quắp.

"Muốn!"

A... Đối với đáp án này, ngược lại Diệu Tinh thật bất ngờ. Nhưng cô vẫn đứng dậy rót cho Tiêu Lăng Phong một chén nước.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong không nhìn được từ phía sau liền ôm lấy Diệu Tinh. Đột nhiên xuất hiện độ ấm khiến cho cả người Diệu Tinh cũng cứng đờ. Thậm chí tay của cô cũng có chút phát run.

"Anh làm gì thế?" Diệu Tinh lạnh lùng hỏi.

Câu hỏi rất rõ ràng. "Anh rất nhớ em!" Tiêu Lăng Phong kê vào bên tai Diệu Tinh, thì thầm bày tỏ suy nghĩ của mình: Diễn·đan·le·quy·đoan "Lâu nay anh đã thành thói quen, cứ mở mắt là đã nhìn thấy em. Thế nhưng về sau này không có em ở đây nữa. Khi anh nhớ tới em thì em cũng không có ở đây... Anh chỉ muốn nghe thấy tiếng nói của em một chút, cho dù... chỉ là tiếng hít thở thôi cũng tốt. Nhưng mà mỗi lần gọi điện thoại cho em, em cũng cương quyết cự tuyệt nhận nghe!" Tiêu Lăng Phong nói nhẹ nhàng, rõ ràng không phải là uất ức hay oán trách, nhưng mà khi nghe thấy những lời nói ấy lại làm cho lòng người thấy đau...

Trong lòng Diệu Tinh chợt đau xót. "Đừng như vậy!" Diệu Tinh muốn đẩy cánh tay của Tiêu Lăng Phong vẫn còn đang vòng ở bên hông của cô ra, nhưng mà bàn tay của cô lại bị anh cầm lấy. Đụng phải chiếc nhẫn trên ngón tay của Diệu Tinh, sau lưng Tiêu Lăng Phong chợt cương cứng một chút.

"Diệu Tinh, anh cũng vậy, anh cho là mình có thể buông tay, anh cho là chỉ cần nhìn thấy em hạnh phúc, diễn·đan·le·quy·đoan như vậy là anh cũng sống rất hạnh phúc. Thế nhưng mà... khi anh thật sự dự định như vậy, thì anh mới phát hiện ra mình căn bản không làm được!"

"Anh có thể..."

"Anh không thể!" Tiêu Lăng Phong xoay thân thể Diệu Tinh lại: "Diệu Tinh, trong lòng em không phải là hoàn toàn không thèm để ý, không phải hay sao?" Bằng không cô cũng sẽ không né tránh khắp nơi như vậy.

"Anh tới đây chính là vì để nói những lời này hay sao?" Diệu Tinh hỏi.

"Chỉ là vì anh muốn gặp em!" Tiêu Lăng Phong nhìn vào ánh mắt của Diệu Tinh. "Vốn là anh chỉ nghĩ muốn đứng xa xa để nhìn hai mẹ con em là tốt rồi, nhưng khi nhìn em cùng bảo bảo đi lên, anh cũng không thể nhẫn nhịn được mà theo hai mẹ con em đi lên!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói.

Diệu Tinh theo bản năng cau mày lại, ý tứ của anh là anh đã đi theo cô thật lâu. "Tiêu Lăng Phong, bây giờ cần phải chú ý đến sức khỏe của mình nhiều hơn!"

"Anh sẽ như vậy!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. "Anh sẽ cố gắng chăm sóc cho bản thân mình thật tốt! Diệu Tinh, anh còn muốn bồi bổ lại những tổn thương mà anh đã gây ra cho em! Anh còn phải đợi em tha thứ cho anh, anh còn muốn làm cho em và con của chúng ta hạnh phúc."

"Tiêu Lăng Phong, anh đừng ép tôi!" Diệu Tinh nhức đầu nhắm mắt lại.

"Em không cần phải trả lời cho anh!" Tiêu Lăng Phong nắm lấy tay Diệu Tinh: "Chỉ cần em tiếp nhận sự đền bù của anh là tốt rồi!" Tiêu Lăng Phong khẽ than một tiếng: "Không phải là em đã từng nói, muốn trả lại cho anh gấp mười lần những tổn thương mà anh đã gây ra cho em đó sao? Anh cũng không có một câu oán hận. Chuyện ở Dạ Khuynh Thành anh không có biện pháp nào để bồi bổ lại được, chúng ta bắt đầu tính từ trong công ty trở đi có được không?"

Diệu Tinh nhìn Tiêu Lăng Phong vẻ khó hiểu. Rốt cuộc là Tiêu Lăng Phong nghĩ muốn sẽ làm cái gì đây?

"Khi đó, anh đã ép em phải quỳ xuống, chúng ta bắt đầu tính từ nơi này!" Tiêu Lăng Phong nói xong thật sự muốn quỳ xuống.

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh vội vàng kéo lấy anh. "Anh làm cái gì vậy?" Cô quát lớn: "Anh không có chút tôn nghiêm nào hay sao?"

"Nhưng mà... em cũng có! Mọi người đều ngang hàng với nhau." Tiêu Lăng Phong nghiêm túc nói.

Trong ngực Diệu Tinh dậy lên một hồi buồn bực.

"Đừng ngu ngốc nữa! Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, hãy cứ để cho nó qua đi Tôi không trách anh, tôi tha thứ cho anh! Cho nên, Tiêu Lăng Phong, anh hãy bỏ qua cho tôi đi!"

"Thế nhưng mà anh lại không có cách nào để tha thứ cho mình!" Tiêu Lăng Phong tay giơ lên lau giọt lệ trong khóe mắt Diệu Tinh đã sắp rơi xuống kia: "Nếu như anh buông tay mà em thật sự sẽ hạnh phúc... như vậy Diệu Tinh, bắt kể anh có phải chịu bao nhiêu đau khổ thì anh cũng nguyện ý, nhưng mà anh biết, anh buông tay thì sẽ chỉ làm cho tất cả mọi người đều bị thống khổ."

Diệu Tinh nhắm đôi mắt lại.

"Tôi cầu xin các người, hãy cho tôi một không gian độc lập có được hay không?" Diệu Tinh hỏi. "Tiêu Lăng Phong, tôi khó chịu sắp chết đến nơi rồi." Diệu Tinh che lấy ngực của mình: "Anh có biết cái loại cảm giác hít thở không thông như thế nào hay không?" Cô nói xong, giống như thật sự không có cách nào hít thở được vậy. Cô há miệng ra thật to mà thở hào hển. "Tôi mệt quá. Thật là đau đớn, ngay cả là năm năm trước kia, tôi cũng chưa từng có cảm giác bất lực như vậy!" Diệu Tinh kêu lên: "Tiêu Lăng Phong, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống yên tĩnh thôi, anh có biết không? Tại sao một chút yêu cầu ấy thôi mà cũng biến thành hy vọng xa vời?" Diệu Tinh chất vấn: "Anh như vậy thì coi là cái gì đây? Năm đó chính là anh đã không cần tôi nữa. Hiện tại, tại sao anh lại trở lại, muốn tôi phải lựa chọn?" Diệu Tinh lớn tiếng chất vấn, vốn dĩ cảm xúc đang bình tĩnh tựa như cũng bị kích động: "Tất cả các người, ai cũng cảm thấy là tôi tàn nhẫn, không hợp với đạo làm người. Nhưng mà... Bọn họ có ai biết được rằng, ai mới là người đã xé bỏ hết thảy chứ! Tôi cũng vậy, tôi đã yêu anh, dù biết rất rõ ràng như vậy là không đúng, nhưng mà tôi lại không cách nào để không chế bản thân mình được! Tôi đã làm trái với lương tâm của mình, đã phản bội Mộ Thần. Tôi đã lừa gạt người cha và người mẹ yêu quý của tôi. Tôi biết rất rõ ràng, tình cảm giữa chúng ta là sai lầm, thế nhưng mà tôi lại vẫn cứ yêu anh, nhưng kết quả thì sao đây? Tiêu Lăng Phong, ngay cả việc tin tưởng tôi mà anh cũng không làm được! Vậy mà tại sao anh lại nói là anh yêu tôi, dựa vào đâu mà anh yêu cầu tôi vẫn phải còn yêu anh?" Khi nói đến câu nói sau cùng Diệu Tinh gần như đã gào thét lên rồi: "Anh đã không tin tưởng tôi. Thậm chí... ở trước mặt tôi anh còn nói muốn đi với Đường Nhã Đình. Anh rời đi, đứa bé của tôi... cũng mất! Tiêu Lăng Phong, Anh có biết khi đó, tôi có bao nhiêu oán hận, có bao nhiêu tuyệt vọng hay không? Tôi nằm ở trong mưa, cảm giác được máu từ trong thân thể cứ chảy từng chút từng chút ra ngoài... Tôi thật là sợ, tuy nhiên tôi lại không có một chút biện pháp nào hết!" Diệu Tinh òa khóc, sau đó cô từ từ ngồi xuống dưới đất: "Khi đó, ngay cả dũng khí để tiếp tục sống tôi thật cũng không còn nữa." Phát tiết đã đủ rồi, cũng không còn khí lực nữa, bà vai Diệu Tinh cũng rũ xuống vô lực: "Nếu như anh là tôi, như vậy anh sẽ phải làm sao đây..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 292: Không phải là không yêu anh, chỉ là cô không cách nào quên được những tổn thương kia mà thôi!

Một câu "Nếu như anh là tôi, như vậy anh sẽ phải làm sao đây..." đã cứng rắn ngăn chặn lại nỗi đau trong lòng Tiêu Lăng Phong. Đối lại là anh, anh cũng không biết sẽ phải lựa chọn như thế nào. Diệu Tinh có thể đi ra ngoài, không thể nghi ngờ, không phải là do Carlos thối lui, mà là anh thật yêu Diệu Tinh, cho nên... Diệu Tinh mới càng thêm không biết phải làm thế nào! Trong lòng cực kỳ đau đớn, Diệu Tinh không biết phải làm thế nào với tình thế khó xử này.

Tiêu Lăng Phong ngồi xổm xuống. Anh đau lòng ôm lấy Diệu Tinh: "Thật xin lỗi!" Tiêu Lăng Phong đau lòng ôm lấy bà vai Diệu Tinh: "Diệu Tinh, thật sự rất xin lỗi!" Những lời này nói nhỏ quá mức, nhưng mà giờ phút này trừ câu đó ra, thì giờ phút này Tiêu Lăng Phong không biết mình còn có thể nói được câu nào khác.

"Tại sao các người lại luôn trách cứ tôi vô tình? Đúng thế, chuyện đã qua là do anh bị người thiết kế mà sinh ra hiểu lầm.
@MeBau*diendan@leequyddonn@ Nhưng mà... Tiêu Lăng Phong, năm năm qua, chúng quy tôi đã phải chịu đựng sự khổ sở là sự thật!" Diệu Tinh bật khóc ô ô. Giống như là cô muốn tố cáo sự uất ức của mình vậy. "Tại sao các người đều nói là tại tôi!"

"Đúng thế, Diệu Tinh, em không sai." Tiêu Lăng Phong khẽ vuốt ve mái tóc của Diệu Tinh: "Anh biết năm năm qua, em đã phải trải qua một cuộc sống rất khổ cực! Thật khổ cực cho em!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên mái tóc trên trán của Diệu Tinh: "Về sau này sẽ không có người nào trách móc gì đối với em nữa, cũng sẽ không có ai ép buộc gì em làm bất cứ chuyện gì mà em không thích nữa! Cho nên Diệu Tinh, em không cần phải khóc nữa, có được hay không..." Tiêu Lăng Phong đau lòng an ủi cô.

"Em nên làm cái gì bây giờ, làm thế nào bây giờ..." Thân thể Diệu Tinh hơi phát run lên, diễn☆đànlê☆q●uýđ●ôn Nước mắt của cô ướt nhẹp áo của Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong, anh hãy nói cho em biết, hãy giúp em một chút..." Ô ô... Diệu Tinh khóc giống như là một đứa trẻ nhỏ đang tủi thân. Giống như cô muốn phát tiết toàn bộ sự uất ức cùng toàn bộ sự bất đắc dĩ ra ngoài vậy.

"Em đừng khóc nữa, có được hay không?" Tiêu Lăng Phong đau lòng lau đi nước mắt cho Diệu Tinh. Anh đỡ cô đi đến ngồi trên ghế sa lon. Sau đó cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô ở trong lòng bàn tay của mình, tựa như muốn dùng nhiệt độ của mình làm cho Diệu Tinh được ấm áp.

"Một quá..." Diệu Tinh lôi kéo mái tóc của mình. "Tiêu Lăng Phong, tại sao còn sống lại một như vậy." Diệu Tinh ni non.

"Diệu Tinh, em mệt mỏi thì hãy đi nằm ngủ một lát!" Tiêu Lăng Phong đỡ đầu Diệu Tinh dựa vào ở trên vai của mình: "Em cũng không cần phải suy nghĩ đến bất kỳ chuyện gì nữa!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng an ủi: diễn☆đànlê☆q●uýđ●ôn "Anh sẽ một mực nơi này!" Sẽ không bao giờ còn bỏ lại em một mình, sẽ không bao giờ để em còn phải chịu đựng sự áp lực lẫn uất ức một mình nữa. Anh giúp đỡ cho Diệu Tinh nhắm mắt lại. Nhìn Diệu Tinh từ từ ngủ thiếp đi ở trong ngực của mình, Tiêu Lăng Phong nặng nề thở dài một hơi. Đủ loại kinh nghiệm đã trải qua, quả đúng là, vượt qua được một đại nạn lại gặp phải một chương ngại vật khác.

Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt của Diệu Tinh: "Anh biết bây giờ có làm cái gì đi nữa thì cũng đã chậm rồi. Nhưng mà Diệu Tinh à, anh nguyện ý dùng thời gian cả đời còn lại của mình để yêu em, chờ đợi em, cho dù cuối cùng người được em lựa chọn không phải là anh, anh cũng tuyệt không chút hối hận.

Tiêu Lăng Phong cẩn thận từng ly từng tí ôm lấy Diệu Tinh, dựa vào cảm giác ôm Diệu Tinh đi vào trong phòng ngủ. diễn☆đànlê☆q●uýđ●ôn Trong phòng ngủ của cô có kê một chiếc giường nhỏ một người nằm. Tiêu Lăng Phong cúi đầu nhìn người trong ngực đang ngủ say, anh không thể nén nổi một tiếng thở dài khó thấy. Anh giúp cô đắp kín chiếc chăn, nhưng mà đến khi anh muốn đứng dậy thì mới phát hiện ra vạt áo của mình đang bị Diệu Tinh nắm lấy thật chặt ở trong tay. Trong nụ cười tươi của anh tràn đầy bất đắc dĩ mang theo vẻ cứng chiu. Anh nên phải làm sao với em đây, phải làm thế nào thì em mới sẽ không còn phải cảm thấy khó chịu như vậy đây. Tiêu Lăng Phong nhô người ra nhẹ nhàng hôn lên môi của Diệu Tinh.

"Anh yêu em..."

Alice lưu lại ở trong phòng ngừng hồi lâu, cô bé hoàn toàn không thể hiểu được mẹ đang nói cái gì, chỉ biết là không hiểu sao mẹ lại khóc thật đau lòng. Alice đứng ở cửa, cô bé len lén nhìn bộ dạng ba ba than thở, bệt cái miệng nhỏ, nước mắt liên tí tách, tí tách rớt ra ngoài, nhìn sao thấy đau mắt.

"Ba ba..." Alice kêu lên. Nghe thấy tiếng con gái khóc, Tiêu Lăng Phong xoay người lại. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Alice loang lổ vệt nước mắt, trái tim của anh bị kéo căng đau đớn một hồi

"...Bảo bảo!" Tiêu Lăng Phong giang hai cánh tay ra, Alice đã chạy tới, ôm lấy cô Tiêu Lăng Phong cổ. "Sao vậy?"

"Ba ba, tại sao mẹ lại khóc? Tại sao ba lại không cùng sống chung với hai mẹ con con vậy?" Cô bé chớp chớp đôi mắt, nước mắt lưng tròng: "Tại sao mẹ lại không tha thứ cho ba."

"Bởi vì trước kia ba ba đã làm rất nhiều chuyện xấu, chọc mẹ thương tâm, đó không phải là lỗi của mẹ." Anh lau nước mắt cho con gái: "Khi ba ba không có ở đây thì con phải ngoan ngoãn nhé, phải chú ý nghe lời mẹ, phải chăm sóc mẹ nhé, biết không?"

"Vâng!" Alice gật đầu: "Alice sẽ rất ngoan! Ba ba, về sau này bảo bảo sẽ rất ngoan, sẽ chăm sóc cho ba và mẹ!" Cô bé nói bảo đảm

"... Chúng ta đi ra bên ngoài chơi. Không nên làm ầm ĩ, sẽ ảnh hưởng đến mẹ!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền nhẹ nhàng đỡ tay của Diệu Tinh ra, dẫn theo Alice đi ra ngoài.

Theo tiếng đóng cửa hơi nhỏ vang lên, nước mắt ở khóe mắt Diệu Tinh liền chảy xuống.

Trong phòng ngủ của Alice. Cô bé vẫn lôi kéo tay của ba ba, giống như sợ vừa buông tay xuống, thì ba ba sẽ sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

"Ba ba, ba đọc cho con nghe chuyện ngày xưa có được hay không?" Alice hỏi sau đó lấy từ trong túi xách nhỏ ra cuốn truyện cổ tích mới mua ngoài tiệm sách: "Cuốn truyện này là mẹ vừa mới mua cho con đó. Con cũng không chịu cho mấy bạn nhỏ xem đâu! Bọn họ đều nói buổi tối trước khi ngủ, ba của các bạn ấy cũng sẽ đọc chuyện ngày xưa cho các bạn ấy nghe. Ba ba người cũng đọc cho con nghe chuyện ngày xưa cho con nghe nhé, có được hay không?"

Nỗi đau đớn xuyên thấu trái tim. Tiêu Lăng Phong đưa bàn tay có chút phát run ra cầm lấy cuốn truyện cổ tích. Đỗ dành Alice nằm xuống, sau đó Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng nhỏ nhẹ đọc chuyện ngày xưa cho con gái nghe. Alice nắm lấy ngón tay của ba ba, nhìn ba ba đến nháy mắt một cái cũng không nháy mắt.

"Có ba ba cảm thấy cực kỳ tốt đẹp..."

Ngoài cửa, Diệu Tinh tựa vào trên vách tường. Cô ngẩng đầu lên. Nước mắt từ trong khóe mắt lăn xuống chảy lên vào trong những sợi tóc. Hàm

răng của cô cắn thật chặt vào đôi môi, ngay cả toát ra máu mà cô cũng hoàn toàn không hề hay biết.

Két, cánh cửa không hề báo trước được đẩy ra. Thấy Tiêu Lăng Phong bước ra ngoài, Diệu Tinh theo bản năng muốn tránh né. Tiêu Lăng Phong vươn cánh tay ra kéo Diệu Tinh lại.

"Đã đánh thức em sao?" Anh dịu dàng hỏi. Nhìn vết máu trên môi Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong vươn tay ra nhẹ nhàng lau vết máu trên cánh môi Diệu Tinh. "Sao vậy?" Anh hỏi, nhìn đáng dấp, Diệu Tinh đã đứng tại nơi này đã lâu.

"Không sao đâu!" Diệu Tinh hít một hơi, lau sạch nước mắt trên mặt.

"Em đang gạt anh, cũng ở đây mà lừa gạt chính mình." Xoa một chút khóe mắt của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong nói khẳng định. Là vì cô đã nghe những lời nói kia của Alice, cho nên cô mới như vậy. Khoảng cách tiếp xúc gần như vậy. Bọn họ thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng hít thở lẫn nhau, có thể cảm nhận được nhịp tim lẫn nhau. Nhìn Diệu Tinh, hô hấp của Tiêu Lăng Phong có phần hơi dừng lại một chút. Anh từ từ cúi đầu, theo khoảng cách đến gần, hơi thở của anh đã phun ở trên mặt của cô. Diệu Tinh quay mặt đi. Ngón tay từ từ siết chặt lại.

Sự cự tuyệt của Diệu Tinh làm cho Tiêu Lăng Phong sững sốt: "Thật xin lỗi!" Anh nói lời xin lỗi, hơi thở ấm áp phun ở hõm cổ Diệu Tinh.

Diệu Tinh khẽ run lên một cái: "Thời gian không còn sớm, anh nên trở về bệnh viện đi!" Diệu Tinh nghĩ muốn đẩy Tiêu Lăng Phong ra, khoảng cách gần như vậy quá nguy hiểm, làm cho người ta hít thở không thông.

"Anh sẽ đi!" Tiêu Lăng Phong bắt được tay của Diệu Tinh. "Chẳng qua là em hãy để cho anh ở lại nơi này lâu thêm một hồi được không?" Anh chỉ là thử hỏi thăm dò. Dừng lại thêm một chút, tưởng tượng nhiều hơn chút. Tưởng tượng coi như nơi này trở thành nhà của bọn họ. "Được không?"

"Tùy tiện." Diệu Tinh quay mặt tránh đi khỏi ánh mắt và hô hấp của Tiêu Lăng Phong... Hốt hoảng nhanh chóng tiến gian phòng trong. Tiêu Lăng Phong nhìn cánh cửa phòng bị đóng chặt lại, anh thở dài thật sâu. Có lẽ, Diệu Tinh không phải là không yêu anh, chỉ là cô không cách nào quên được những tổn thương kia mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 293: Trong lòng đã quyết định

Diệu Tinh mang theo Alice đến sân bay. Tính ra, bởi vì công việc quá bận rộn, nên cũng đến gần một năm rồi cô vẫn chưa gặp lại cha mẹ của mình. Bàn tay Diệu Tinh có chút run lên, chưa từng bao giờ cô khản trương như thế. Giống như từ khi ra đời tới nay, người chưa từng gặp mặt không phải là Alice mà chính là cô vậy.

"Cậu khản trương cái gì chứ?" Tịch Mạt vỗ vỗ lên bả vai Diệu Tinh: "Buông lỏng một chút đi!"

Ừ. Diệu Tinh gật đầu một cái. Giữa đám người, bóng dáng của ba mẹ cô đã xuất hiện. Thoáng một cái bọn họ đã nhìn thấy con gái của mình đã đứng chờ ở nơi đó. Ở bên cạnh con gái của mình, bọn họ nhìn thấy một cô gái nhỏ phần điều ngọc mài (*).

(*) Phần điều ngọc mài (Phần điều ngọc trác): Thành ngữ. Cụm từ miêu tả dung mạo của các cô gái trẻ thời cổ. Miêu tả cô gái có gương mặt đẹp như bức tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã được mài giũa

"Diệu Tinh!" @MeBau*diendan@leequydonn@ Khương Ngọc Khiết gọi từ đằng xa, bước nhanh đi về phía con gái: "Thế nào mà bộ dáng của con lại gầy thành như vậy?" Bà đau lòng ôm lấy gương mặt của con gái.

"Mẹ, con không sao." Diệu Tinh lắc đầu một cái.

"Sao không thấy Carlos cùng tới vậy?" Khương Ngọc Khiết hỏi.

Diệu Tinh hơi sững sốt một chút. "Ách... Vì anh ấy quá bận rộn." Diệu Tinh cười khan một tiếng. "Mẹ hãy nhìn một chút, đây là Alice!" Diệu Tinh nói xong liền tục không ngừng kéo con gái mình đến trước mặt: "Alice, con chào bà ngoại đi!"

"Cháu chào bà ngoại!" Alice ngọt ngào mở miệng nói.

Quả nhiên đứa nhỏ đã dời được sự chú ý của Khương Ngọc Khiết. Khương Ngọc Khiết nhìn sang Trình Ngự một chút, diễn, dểan, ke. quỳ. d«on sau đó bà xỏm xuống, đưa bàn tay hơi run rẩy ra từ từ ôm lấy gương mặt của cô bé. Cô bé này chính là cháu gái ngoại của hai người bọn họ đây. Khương Ngọc Khiết không thể không chế được nước mắt của mình, bà ôm cô bé vào trong ngực.

"Bà ngoại, bà làm sao vậy?" Cô bé để mặc cho bà ngoại ôm, bàn tay nhỏ bé khe khẽ vỗ về vuốt ve sau lưng bà ngoại: "Bà ngoại không khóc. Alice rất yêu bà ngoại!" Cô bé nói xong liền hôn nhẹ lên gương mặt của Khương Ngọc Khiết.

Trình Ngự cố gắng khống chế tâm tình của mình, nhẹ nhàng ôm lấy đứa nhỏ. Chuyện này đối với bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ chính là một sự vui mừng ngoài ý muốn. Cho tới nay bọn họ cũng vẫn tin rằng đứa nhỏ chết. Nhưng mà có ai ngờ được, đứa nhỏ lại không bị chết, không những thế còn sống đáng yêu, hoạt bát như thế...

"Ông ngoại!" tiếng đàn ông quý tộc Alice kêu lên giòn giã.

"Ai!" Trình Ngự mừng rỡ đáp lại, sau đó ôm lấy Alice một cái, hôn cháu gái liên tục

Diệu Tinh nhìn Tịch Mạt một chút. Dường như cô lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm. Nếu như ba ba cũng hỏi cô chuyện về Carlos, cô thật sự không biết nên ứng phó thế nào...

"Chú, dì. Hai người đi đường thật cực khổ rồi, chúng ta cũng không nên đứng mãi ở chỗ này!" Tịch Mạt đỡ Khương Ngọc Khiết, trong lòng không nhịn được than thở, vừa mới xuống máy bay hai người đã liền hỏi ngay Carlos. Có thể thấy được trong lòng hai ông bà lão này đã nhận định Carlos chính là con rể rồi! Như vậy Tiêu Lăng Phong, anh ấy phải làm sao...

Trong căn hộ. Diệu Tinh đã dỗ cho Alice ngủ, sau đó cô đi tới trong phòng khách. Sắc mặt của ba mẹ cô cũng không được thoải mái.
đi đến đàn ông quý tộc Như vậy mọi chuyện xảy ra ở nơi này không phải là bọn họ hoàn toàn không hề hay biết gì.

"Ba ba, mẹ hai người cũng đi nghỉ ngơi thôi!" Giọng nói của Diệu Tinh rất nhẹ nhàng, rất có hương vị của người làm việc trái với lương tâm

"Chuyện của con và Carlos như thế nào rồi?" Khương Ngọc Khiết hỏi. Dĩ vãng cho dù là anh có bận rộn như thế nào đi nữa, cũng chưa từng bao giờ xuất hiện tình huống giống như ngày hôm nay.

Hồ hạp của Diệu Tinh hơi ngừng một chút, cô cũng biết mình "chạy trời không khỏi nắng" (nguyên văn "chạy trốn không được") rồi: "Không có chuyện gì đâu mẹ! Mẹ, người đã nghỉ nhiều rồi, anh ấy chỉ là có chút bận rộn thôi!" Diệu Tinh cười, sau đó lặng lẽ đút tay vào trong túi áo.
đi đến đàn ông quý tộc Cô chỉ sợ ba mẹ sẽ nhìn thấy rồi hỏi chuyện về chiếc nhẫn trên tay kia.

"Diệu Diệu! Ta là mẹ của con, con có chuyện gì lại có thể giấu giếm được mẹ hay sao?" Khương Ngọc Khiết hỏi.

Diệu Tinh cắn cắn môi. Lặng lẽ thoáng nhìn sang ba ba.

"Thôi được rồi! Diệu Diệu con nó cũng đã mệt mỏi rồi, bà cũng không cần cảm ràm thêm chuyện gì nữa, đi nghỉ ngơi đi!" Trình Ngự vỗ vỗ bả vai vợ của mình, sau đó tự mình đứng dậy trước, đi trở lại phòng ngủ.

Khương Ngọc Khiết nhìn sang con gái: "Con cũng đã là người lớn rồi, có rất nhiều chuyện, chính bản thân con phải suy nghĩ cho kỹ càng!" Khương Ngọc Khiết nói xong cũng rời đi. Ý ở ngoài lời không phải là không nên quên quá khứ, không nên quên chỗ này đã xảy ra những chuyện gì.

Diệu Tinh vô lực ngồi xuống. Suy nghĩ thật kỹ càng, vấn đề này ngay lúc đó không phải là cô đã suy nghĩ cân nhắc rất nhiều lần rồi hay sao. Dùng sức thờ dài một hơi, Diệu Tinh vò vò mái tóc của mình. Kể từ ngày hôm đó, sau khi cô đã phát tiết ra cùng với Tiêu Lăng Phong, thì trong lòng cô đã không hề còn thấy khoa chịu như vậy nữa. Cô cảm thấy trong người đã thoải mái hơn rất nhiều... Chỉ có điều, trái tim cũng dần dần bắt đầu nghiêng về...

Tiếp tục như vậy, Trình Diệu Tinh, mày nên làm cái gì bây giờ?

Vào buổi trưa ngày hôm sau, Carlos mang theo Tiểu Duệ xuất hiện ở cửa nhà. Nhìn thấy Carlos, rốt cuộc Khương Ngọc Khiết đã có mấy phần yên tâm. Chuyện có lẽ không đến nỗi tồi tệ như vậy, trong lòng của bà đã nhận định, chỉ có Carlos mới chính là người thích hợp với con gái của bà.

"Chú, dì! Cháu thật rất xin lỗi! Ngày hôm qua cháu quá bận rộn, không thể đi đến sân bay đón hai người được!"

"Cháu xem kìa, lại nói ra những lời nói gì vậy!" Khương Ngọc Khiết nói về giận trách, "Đương nhiên là phải coi sự nghiệp chính là quan trọng nhất. Huống chi thành phố T này cũng coi như là nhà của chúng ta rồi, không cần thiết phải huy động nhiều người ra đó làm gì!" Khương Ngọc Khiết cười về hài lòng: "Công việc chắc là rất khổ cực phải không? Xem người cháu đã gây thành hình dáng gì rồi. Cần phải chăm sóc cho thân thể thật tốt, như vậy cháu mới có thể chăm sóc được cho Diệu Diệu chứ!"

"... Dạ, cháu sẽ ạ!" Carlos khẽ cười cúi đầu, sau đó thu lại nụ cười. Diệu Tinh ôm Alice, cúi đầu nhìn đỉnh đầu của con gái, che dấu sự mất tự nhiên của mình.

Lúc này nói chuyện đến cái đề tài này, quả nhiên là rất nhạy cảm

"Mẹ!" Alice ngẩng đầu. Tại sao cái chú này lại tới vậy nhỉ? "Con không muốn ở chỗ này, con muốn đi tìm ba ba." Một câu nói kia của đứa trẻ, trong nháy mắt đã làm cho không khí lạnh xuống. Tất cả mọi người đều nhìn về phía bên này. Khương Ngọc Khiết oán giận nhìn con gái một cái, tại sao cô lại có thể để cho đứa nhỏ nói ra những lời như vậy.

"Alice, xin chào cháu!" Carlos cười. "Chúng ta cùng với mẹ cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm, có được hay không!"

"Cháu không muốn, cháu liền muốn đi tìm ba ba!" Alice từ trong ngực Diệu Tinh trượt xuống.

"Alice ngoan, con không nên làm náo loạn như vậy!" Diệu Tinh kéo con gái qua. "Carlos, anh không nên để ý đến lời nói của con bé!" Diệu Tinh cười cười về ý này.

"Mẹ, ba ba đối với mẹ tốt như vậy, tại sao mẹ lại còn muốn sống chung một chỗ cùng với một chú khác như vậy?" Cô bé phồng cái miệng lên: "Ba ba cũng bị thương, mẹ cũng không chăm sóc cho ba. Ba ba mỗi ngày đều ở dưới lầu, mẹ cũng không để cho ba đi vào..."

"Alice, con muốn mẹ phải tức giận rồi đây!" Diệu Tinh cau mày.

"Mẹ chỉ muốn làm mẹ người khác, mẹ không thương con nữa rồi!" Ô ô... Cô bé nói xong dĩ nhiên cũng òa lên khóc, giống như chính mình thật đã bị thất sủng vậy.

"Alice!" Diệu Tinh kéo con gái vào gần hơn trong ngực của mình. Nhưng khi cô kéo bàn tay nhỏ bé của cô bé xuống thì thấy, trên mặt của con gái làm gì có chút nước mắt nào. Trên trán Diệu Tinh nhất thời toát ra vạch đen, rốt cuộc là ai dạy con bé như vậy chứ!

"Mẹ..." Thấy đã bị khám phá, cô bé dứt khoát nhào vào trong ngực mẹ của mình, lỗ mũi cứng rắn bị đụng vào trên người Diệu Tinh. Sau đó lỗ mũi bị đau xót, nước mắt liền xoạch một cái, tí tách rơi ra.

"Alice ra với bà ngoại nào!" Thấy cháu gái nhỏ yêu quý của mình khóc như vậy, Khương Ngọc Khiết vội vàng kéo đứa nhỏ lại với mình: "Alice ngoan, đừng khóc!"

"Bà ngoại, cháu nghĩ muốn ba ba." Cô bé khóc, thân thể nhỏ nhỏ còn còn rung theo từng tiếng nước nở nghẹn ngào. Diệu Tinh nhúc nhích nhìn con gái. Con bé tuổi không lớn lắm, nhưng ngược lại, kỹ thuật diễn xuất thật sự là rất tốt. Đột nhiên Diệu Tinh nhớ lại thời điểm nghỉ phép ở biệt thự, khi ấy cô đã hỏi Tiêu Lăng Phong thích con trai hay là con gái. Khi đó cô hi vọng đứa nhỏ sẽ giống như người cô của nó vậy. Tiêu Lăng Phong lại một hớp phù quyết, tuyệt đối không muốn giống như Tịch Mạt. Bây giờ nhìn lại con gái, đây quả thực là chỉ có hơn chó không thể kém.

"Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa! Chúng ta trước đi ăn cơm đã, cơm trưa xong mẹ sẽ đưa con đi tìm ba!" Diệu Tinh đầu hàng, mặc dù cô biết cô nhóc này chỉ là giả bộ, nhưng khi nhìn con gái khóc thành như vậy, cô vẫn rất không đành lòng.

Carlos nước mắt lưng tròng ôm Tiểu Duệ vào trong ngực. Thật sự đã đến thời điểm phải làm một sự lựa chọn rồi! Em đã không biết phải lựa chọn như thế nào, như vậy Diệu Tinh. Để anh tôi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 294: Sự việc đột phát ngoài ý muốn

Sau cơm trưa, Carlos cùng Diệu Tinh nói rồi đi khỏi phòng ăn trước. Suốt cả buổi trưa, bầu không khí cũng lúng túng không cách nào hô hấp được. Hai người bọn họ đều cũng cố gắng mỉm cười, nhưng mà càng như vậy thì nụ cười lại càng cứng nhắc, càng làm cho người ta khó chịu.

Diệu Tinh cùng Carlos đi ra ngoài. Bất quá cũng chỉ mới mấy ngày mà thôi, vậy mà cũng làm khoảng cách giữa hai người đến mức độ tương đối. Không nói đến chuyện Diệu Tinh vẫn cúi đầu, mấy lần cô muốn mở miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Carlos nhìn bộ dạng co quắp của Diệu Tinh, chỉ biết than nhẹ một tiếng. Rõ ràng là đã biết không có khả năng, @MeBaur*diendan@leequydonn@ như vậy còn trì hoãn thì có ý nghĩa gì. Giờ phút này anh đột nhiên cảm thấy mình cũng không bằng cả Dương Nhượng Thi.

"Em..."

"Anh..." Hai người đồng thời mở miệng, lại đồng thời dừng lại. Diệu Tinh ách ạch, lại là cái bộ dạng này: "Chuyện ngày hôm nay, rất xin lỗi anh, Carlos, con bé Alice còn nhỏ."

"Diệu Tinh, tại sao em nhất định cứ phải khách khí với anh như vậy!" Carlos hỏi: "Vô luận như thế nào, chúng ta cũng đã biết nhau năm năm rồi! Em cảm thấy, qua năm năm giữa hai chúng ta vẫn còn cần nói lời xin lỗi, cảm ơn nữa hay sao?" Carlos đi đến ở ven đường đi của chiếc cầu ngồi xuống, sau đó hơi anh ngẩng đầu lên nhìn Diệu Tinh. Lúc này ánh nắng sau giờ Ngọ cũng không còn quá rực rỡ, diễm diễm quý quý! Đón còn có vài cơn gió thổi nhẹ nhàng làm lay động sợi tóc của Diệu Tinh. Carlos gần như không thể dời tầm mắt đi được.

"Em cũng biết trọng lượng của mấy chữ này quá nhẹ rồi! Nhưng là..." Trừ nói mấy chữ này cô thực sự không biết nói gì.

Không, không phải là phân lượng quá nhẹ, mà là quá mức nặng nề, nặng nề đến mức thời điểm nó áp ở trên người, toàn thân đều thấy thật là đau. "Hết thấy những gì mà anh đã làm, không phải là vì lời cảm tạ của em. Diệu Tinh, nếu như em thật sự muốn cảm ơn anh... Như vậy, cũng không để cho anh cảm thấy những chuyện mà mình đã làm trở nên không đáng giá." Nếu như anh buông tay, như vậy xin em nhất định phải hạnh phúc, phải làm cho anh cảm thấy là mình đã làm đúng.

Diệu Tinh cúi đầu, tự định giá ý tứ trong lời nói của Carlos. Hiểu ý ở trên mặt chữ thượng nghĩa là không nên quên những chuyện mà anh đã làm. Đừng để những việc mà chính anh đã làm không được nhận lại sự hồi báo. Nhưng mà Carlos lại không phải là người như vậy, đi đến đâu đến đâu là quý trọng thể nhưng là anh đang muốn nói đến điều gì? Nghiêng mặt sang bên, Diệu Tinh nhìn bộ dạng bình tĩnh của Carlo. Ánh mặt trời rọi vào trên gò má của anh lan tỏa thứ ánh sáng nhu hòa, dịu dàng.

"Carlos?"

"Mỗi người đều có một điểm cuối thuộc về mình. Mà tri trệ không tiến, vĩnh viễn cũng không bao giờ mang được tới chỗ đó! Cho nên, vô luận cao bao nhiêu, có khó khăn gian khổ bao nhiêu, em vẫn luôn nghĩ muốn từng bước một đi qua." Carlos vừa nói, vừa đi tới về hướng trên cầu. Diệu Tinh lặng lẽ đi theo phía sau. Hôm nay Carlos cực kỳ kỳ quái. Từ sau khi anh vào cửa, cô liền phát giác ra được, có lẽ là mình đã thương anh ấy quá sâu rồi sao?

Carlos đi thẳng lên đến trên cầu mới dừng bước lại, sau đó anh quay đầu lại nhìn Diệu Tinh. Diệu Tinh sửng sốt một chút. đi đến đây, đàn, lễ, quý, đơn. Giờ phút này quả thực cô cũng không thể đoán ra nổi trong lòng của mình sớm nghĩ muốn cái gì?

"Diệu Tinh, không nên luôn để bị người khác làm ảnh hưởng đến trái tim và những phán đoán của em. Người ta cũng không thể cứ sống vì người khác như vậy! Thật ra thì sống cuộc sống chỉ công vô tư cả đời như vậy cũng thật mệt chết đi. Đợi đến có một ngày em đã già đi rồi thì mới phát hiện, hóa ra mình cũng chưa một lần sống ích kỷ vì mình có bao nhiêu đáng thương..."

Diệu Tinh nhìn Carlos không biết nên nói cái gì. Carlos cũng trở nên an tĩnh lại, so với cảnh tượng mọi người phía sau bọn họ vội vã qua lại như vậy, hình như là sự an tĩnh một bộ trần đầy ưu thương của bọn họ, giống như một bức vẽ về phong cách.

Tiêu Lăng Phong dừng xe ở ven đường, vội vã đẩy cửa xe bước ra. Anh nhận được điện thoại của Alice. Điện thoại mới vừa tiếp thông, cô nhóc kia đã ở đó khóc thút thít nói muốn anh. Anh bỏ lại hội nghị mới triển khai được một nửa liền chạy tới. Thế nhưng chờ đến khi anh thật sự xuống xe rồi, thì mới hiểu được đến tột cùng dụng ý của Alice là cái gì.

Lương Tịch Mạt, tất cả đều là do cô đã dạy hư bảo bảo của anh. Tiêu Lăng Phong thâm oán trách Lương Tịch Mạt.

Trên cầu vượt, Diệu Tinh và Carlos đang nói với nhau về chuyện gì đó. Xa xa nhìn lại, hình ảnh hai người bọn họ đứng chung một chỗ với nhau nhìn sao thấy hài hòa như vậy. Tiêu Lăng Phong do dự, sau đó vẫn quyết định đi lên xem một chút.

Carlos nằm sấp ở trên lan của chiếc cầu. "Nhìn xem, vô luận đám người kia dày đặc cỡ nào, anh ta cũng có thể chỉ liếc mắt một lần thôi cũng đã nhìn thấy em. Bất luận thế nào, chỉ cần em đứng ở nơi nào đó mà anh ta thấy được, thì anh ta sẽ đi tới bên cạnh em!" Carlos nói xong, nhìn về mặt kính ngác của Diệu Tinh một chút: "Tốt lắm, thời gian cũng không còn sớm, ta cũng vậy cần phải trở về." Carlos nói xong, nhẹ nhàng ôm Diệu Tinh một cái: "Hẹn gặp lại." Nghe được thâm ý khác ở mấy chữ kia, trái tim Diệu Tinh đau nhói một hồi.

Carlos từ từ để bàn tay của Diệu Tinh ở trong lòng bàn tay của mình, nhìn chiếc nhẫn kia. Đó là chiếc nhẫn do anh đích thân đeo lên cho cô, hiện tại chính anh tự lấy xuống, dường như cũng rất công bình...

"Ba!" Tiểu Duệ đột nhiên chen lấn qua đám người đã chạy tới.

"Tiểu Duệ, làm sao con lại chạy tới đây như vậy?" Diệu Tinh rút tay ra ngoài khóm lưng nhìn đứa nhỏ chạy trốn đầu đầy mồ hôi: "Không phải là đã bảo con ở lại trong phòng ăn kia sao?"

"Mẹ, có phải mẹ muốn đi tìm ba ba của Alice hay không?" Giọng nói của Tiểu Duệ có vẻ nén xuống thật thấp, trong giọng nói mang theo một chút ghen ghét.

"Tiểu Duệ, chớ có làm loạn. Chúng ta cần phải trở về!" Nhìn Tiêu Lăng Phong đã đi tới, Carlos nhẹ nhàng gật đầu coi như là chào hỏi. "Chúng ta cần phải trở về!"

"Tại sao mọi người luôn đều chỉ nói con làm ầm ỹ?" Tiểu Duệ hỏi: "Cả hai người ai cũng nói rồi lại không giữ lời, con cũng không có quyền lợi được biết chân tướng của câu chuyện hay sao? Rõ ràng chính là ba không đúng, vậy mà ba còn hung dữ với con!" Tiểu Duệ meo máo. Nhưng sau đó cậu bé xoay người lại chạy đi.

"Tiểu Duệ!" Tiêu Lăng Phong đưa tay kéo Tiểu Duệ. "Sao vậy?" Anh liếc mắt nhìn Carlos như muốn hỏi đây là tình huống gì.

"Con không cần để ý đến hai người nữa!" Tiểu Duệ kêu lên, sau đó bước nhanh hướng xuống bên dưới, chạy đi.

Nhìn bộ dạng uất ức của Tiểu Duệ, Diệu Tinh liền chạy mấy bước tiến lên, "Tiểu Duệ chờ một chút!" Diệu Tinh đuổi theo ở phía sau. Thế nhưng do người nơi này đi lại tương đối dày đặc, cô lại mang giày cao gót đi ở trên bậc thang thật sự là không được thuận tiện lắm.

"Tiểu Duệ!" Diệu Tinh nhìn thẳng tắp xuống lối đi bậc thang đi xuống mặt đất có chút sợ hãi. Nếu từ nơi này mà bị té xuống không biết là sẽ cao đến đâu... Nghĩ tới đây, cô liền vươn tay kéo cánh tay của Tiểu Duệ lại.

"Tiểu Duệ, không phải là ba ba của con cố ý quát nạt với con đâu!" Diệu Tinh giải thích, "Con muốn biết chuyện gì, mẹ có thể nói cho con biết!" Diệu Tinh dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt Tiểu Duệ.

Tiểu Duệ đứng tại chỗ khóc nức nở, nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc ôn nhu của Diệu Tinh, cậu bé lại càng cảm thấy tủi thân hơn.

"Chúng ta không nên đứng ở chỗ này nữa, có được không? Rất nguy hiểm đó!" Diệu Tinh dịu dàng lời kéo cậu bé, ý muốn đứng sang địa phương bên cạnh một chút, để tránh có người va chạm phải cô. Thế nhưng là theo bản năng Tiểu Duệ lại né tránh lui về phía sau một bước, trực tiếp bị từ phía trên xông lại đụng một chút vào người.

"A!" Đứa bé gọi một tiếng, sau đó ngã xuống về phía sau.

"Tiểu Duệ!" Diệu Tinh vươn tay cánh tay của mình ra, dùng sức kéo thẳng bé kéo trở lại. Tiểu Duệ ngồi dưới đất. Mà Diệu Tinh thì bởi vì quán tính kéo dưới chân không vững, từ trên thang lầu lăn xuống bên dưới. Bùm! Đầu của cô nặng nề đụng vào trên bậc thang.

Sự kiện xảy ra đột phát dọa sợ mọi người.

"Diệu Tinh!"

"Tiểu Duệ!" Những tiếng gọi kinh hoàng giữa đám người nổ vang. Nhìn Diệu Tinh lăn xuống bên dưới, Tiêu Lăng Phong nhào qua, vươn cánh tay kéo tay của Diệu Tinh, sau đó anh ôm lấy cô thật chặt, siết mạnh vào trong ngực, sau đó hai người cứ như vậy lăn xuống đi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 295: Thua thật sự

Tiêu Lăng Phong ôm thật chặt Diệu Tinh vào trong ngực mình, tránh cho bậc thang dọc theo đụng vào thân thể Diệu Tinh, rốt cục sau một hồi đất trời xoay tròn, hai người đã lăn đến trên mặt đất bằng, lăn thêm ra một vòng thật là xa... "Diệu Tinh!" Sau khi thân thể vững vàng, Tiêu Lăng Phong không kịp cảm nhận sự đau đớn trên người, anh vội nhìn người trong ngực mình: "Diệu Tinh, tỉnh lại." Anh đau đến mức gần như không thể chống đỡ để đứng lên được: "Diệu Tinh, tỉnh lại nào!" Anh vỗ vỗ gương mặt Diệu Tinh, cảm giác thấy trong lòng bàn tay ấm áp, trái tim Tiêu Lăng Phong đột nhiên như dừng lại: "Diệu Tinh, tỉnh lại!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng kêu lên: "Đừng làm anh sợ, Diệu Tinh..."

Diệu Tinh tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người, @MeBau*diendan@leequyddonn@ nghe thấy tiếng la của Tiêu Lăng Phong đầy sự lo lắng, cô muốn mở mắt ra để nhìn anh, nói rằng "em không sao". Tuy nhiên cô lại không có một chút khí lực nào. Ở sự việc mới vừa rồi, trong nháy mắt cô cảm thấy thật là đau. Tuy nhiên bởi vì được sự ấm áp kia bao chặt vây quanh thân mình nên Diệu Tinh tuyệt không cảm thấy sợ...

"Gọi xe cứu thương!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng kêu. "Diệu Tinh, tỉnh lại! Cầu xin em không nên có chuyện xảy ra. Anh đã thật vất vả mới tìm lại được em như vậy... em không nên có chuyện, cầu xin em đây!" Tiêu Lăng Phong ôm lấy Diệu Tinh thật chặt ở trong lòng. Vào lúc trước khi Diệu Tinh mất đi một tia ý thức cuối cùng, cô cảm nhận được có một giọt chất lỏng lạnh như băng rót tại trên mặt của mình...

Carlos ôm Tiểu Duệ vội vã chạy xuống, sự kiện xảy ra quá mức đột ngột, ngay cả cơ hội để phản ứng lại đều chưa từng cho anh. Anh ôm thật chặt Tiểu Duệ vào trong ngực. Trái tim Carlos nhéo thành một đoàn... di@en*dyan(lee^qu.donn), cũng bởi vì Diệu Tinh đã cứu Tiểu Duệ cho nên cô mới có thể như vậy...

Bệnh viện.

Trong hành lang, Tiêu Lăng Phong vẫn nắm thật chặt lấy tay Diệu Tinh. Cho đến Diệu Tinh được đưa vào trong phòng cấp cứu. Nhìn cánh cửa phòng giải phẫu từ từ đóng lại, nhìn Diệu Tinh biến mất ở trong tầm mắt. Toàn thân đau đớn khiến cho anh nữa cũng không còn sức lực để chống đỡ cho thân thể của mình nữa. Anh phải cấp bách lui về phía sau mấy bước, mới coi như đứng vững được. Tiêu Lăng Phong thống khổ chống tay lên trán mình. Anh tự trách mình đã không chịu bảo vệ tốt cho Diệu Tinh.

Khi Trình Ngự và Khương Ngọc Khiết vội vã chạy tới, bọn họ không nghĩ tới lại gặp được Tiêu Lăng Phong ở chỗ này. dĩn, đàn, lè, quý, đồn Tiêu Lăng Phong cũng chưa từng bao giờ nghĩ rằng, sẽ lấy phương thức như thế này để gặp mặt hai người bọn họ.

"Carlos, tình hình của Diệu Diệu như thế nào rồi?" Khương Ngọc Khiết lo lắng hỏi. "Con bé như thế nào, vết thương có nghiêm trọng không."

"Dì, xin ngài đừng lo lắng. Diệu Tinh sẽ không có chuyện gì đâu ạ!" Carlos an ủi, nhưng mà trong lòng anh cũng không được thoải mái, dù sao nơi bị đụng vào lại chính là đầu...

"Tiêu Lăng Phong, tại sao lại là mày!" Khương Ngọc Khiết xông tới rống to một câu, lúc này cũng không còn thấy đâu vẻ nhã nhặn lịch sự nữa. Bà giống như đã phát điên lên rồi, di@n@đàn①ê@quý@đ@n cứ níu lấy cổ áo Tiêu Lăng Phong, móng tay cào rách da tay của anh. Một đường từ trên thang lầu lăn xuống như vậy, Tiêu Lăng Phong có chút không chịu đựng được sự lay động như vậy: "Vì sao mỗi lần gặp mày, thì Diệu Diệu nhà tao lại luôn bị thương kia chứ?"

"Dì, ngài đừng như vậy." Thấy Khương Ngọc Khiết đã hoàn toàn bị mất khống chế, Carlos xông lại, tiến lên để kéo Khương Ngọc Khiết ra: "Ngài

bình tĩnh một chút, đi à! Tổng giám đốc Tiêu cũng vì Diệu Tinh mới bị thương, ngại đừng lo lắng quá. Diệu Tinh sẽ không có việc gì đâu!" Anh nói xong lại lo lắng thoáng nhìn qua Tiêu Lăng Phong.

Nghe thấy lời Carlos nói..., Khương Ngọc Khiết ngược lại đã tỉnh táo ra được mấy phần, nhìn những vết thương bị cạo sát ở trên mặt Tiêu Lăng Phong, bà liền quay mặt qua một bên. Diệu Diệu, ngàn vạn lần con không nên hù dọa mẹ như vậy, ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện.

"Anh đi kiểm tra một chút đi, xem một chút bị ngã xuống như vậy có việc gì có hay không!" Carlo nói ra tiếng.

"Tôi không sao." Tiêu Lăng Phong ho nhẹ một tiếng, sau đó lắc đầu một cái: "Tôi còn chờ Diệu Tinh ra ngoài." Giống như đây là một câu trả lời của anh, hoặc cũng có lẽ chỉ là làm bảm lâu bâu một mình. Nhìn vết máu trong lòng bàn tay, Tiêu Lăng Phong nắm lên thành quả đầm thật chặt, tựa gáy chống đỡ ở trên vách tường. Diệu Tinh, ngàn vạn em không nên có chuyện xảy ra.

"Ba ba!" Alice kéo kéo vạt áo của Tiêu Lăng Phong qua: "Ba có bị làm sao không, ba có đau hay không?" Cô bé đẹp miệng: "Mẹ. Mẹ thế nào?"

"Đừng sợ!" Tiêu Lăng Phong chịu đựng sự đau đớn của toàn thân, ngồi xổm xuống, dịu dàng lau nước mắt của con gái, sau đó anh ôm con gái vào trong ngực: "Mẹ không có việc gì, nhất định là như vậy..." Tiêu Lăng Phong ní non, Từ trên trán anh, những giọt mồ hôi hột lớn thì nhau lần xuống làm ướt nhẹp cả vai áo của Alice.

Carlos dựa vào ở một bên, hai tay cầm ở trong mái tóc. Nếu như anh đi trước nhìn Diệu Tinh, thì có phải là chuyện liên sẽ không bị xảy ra hay không? Nếu như anh kéo Diệu Tinh trước, như vậy thì cô sẽ không có việc gì... Anh nhắm mắt lại thật chặt. Đột nhiên anh nhớ lại những lời mà Lương Tịch Mạt đã nói ở trong quán cà phê..., đến bây giờ thì chuyện đã thật xảy ra. Hiện nhiên là anh đã thua... Ở giữa đứa con và Diệu Tinh, người đầu tiên mà anh nghĩ đến chính là đứa con, còn Tiêu Lăng Phong lại một lần nữa phần đầu quên mình bảo vệ cho Diệu Tinh... Anh đã từng cho là tình yêu của mình đối với Diệu Tinh sẽ không ít hơn tình yêu của Tiêu Lăng Phong. . . Thế nhưng mà bây giờ... Anh không thể không thừa nhận, Tiêu Lăng Phong yêu Diệu Tinh thẳng được mọi người...

Tiêu Lăng Phong ngồi xổm ở trên mặt đất. Sự đau đớn trên đùi khiến anh có một chút không thể chống đỡ nổi cho mình. Toàn thân anh có cảm giác giống như đã sắp bị xé rách ra vậy.

"Ba ba, bại bị làm sao vậy?" Thấy ba ba bị ngã xuống Alice vội vàng đưa bàn tay nhỏ bé ra, mặc dù cô bé hoàn toàn không thể nào kéo được Tiêu Lăng Phong, thế nhưng cô bé vẫn dùng sức lôi kéo cánh tay của anh.

"Tiêu Lăng Phong, anh làm sao vậy?" Nhìn ra Tiêu Lăng Phong có cái gì không đúng, Carlos vội vàng tiến lên. "Rất có thể hiện tại anh đã bị gaycy xương..."

"Carlos." Tiêu Lăng Phong lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Carlos: "Không phải là anh đã nói anh yêu Diệu Tinh hay sao? Cô ấy, Diệu Tinh không phải chính là vị hôn thê của anh hay sao? Tại sao anh không kéo cô ấy lại!" Tiêu Lăng Phong cắn răng: "Nếu như anh kéo lại Diệu Tinh trước một bước, cô ấy sẽ không có việc gì." Tiêu Lăng Phong nắm quả đầm thật chặt. Bọn họ trước một giây còn thân mật ôm nhau là thế, nhưng mà vào thời điểm Diệu Tinh gặp nguy hiểm...

"..." Carlos cúi đầu không có lời nào để nói.

"Ai có thể nói cho ta biết cuối cùng là chuyện gì xảy ra!" Trình Ngự nổi giận. Bất quá là mới chỉ đi ra ngoài một thời gian như vậy, thế nào mà Diệu Tinh lại đã bị xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

"Là do cháu không tốt. Cháu đã không thể chăm sóc tốt được cho Diệu Tinh!" Carlos nói đầy sự áy náy: "Thật xin lỗi!"

"Ai muốn anh nói cái câu thật xin lỗi kia!" Tiêu Lăng Phong lớn tiếng hỏi. Anh nhìn chăm chăm vào Carlos. Nếu như mà đã không thể chăm sóc được cho Diệu Tinh được tốt, tại sao lại còn muốn mang cô đi đến một nơi cao như vậy chứ.

"Cậu có cái lập trường gì mà ở chỗ này nổi giận!" Khương Ngọc Khiết nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng Phong. "Đừng tưởng rằng cậu cứu được Diệu Diệu mà có thể ở nơi này đề hô to gọi nhỏ! Cậu đừng quên quá khứ cậu đã gây tổn thương cho con gái tôi như thế nào! Con gái tôi có như ngày hôm nay, toàn bộ cũng là bởi vì cậu đó!"

"Bà cũng chớ quấy rầy thêm nữa!" Thấy tâm tình của vợ của mình bị kích động, Trình Ngự mở miệng nói như ra lệnh: "Lúc này, các người cãi lộn với nhau thì có ích lợi gì?" Ông nói xong liền đi tới bên người Tiêu Lăng Phong. Từ một nơi cao như vậy mà bị té xuống, bị thương chắc hẳn cũng không phải nhẹ: "Có lẽ là cậu hãy đi kiểm tra thân thể của mình trước một chút đi!"

Nhìn thấy Trình Ngự đi tới bên cạnh, Tiêu Lăng Phong cố gắng chống đỡ đứng dậy. Ở sau khi thu mua lại công ty Thiên Trì của nhà họ Trình xong, hai người bọn họ cũng chưa từng có gặp lại nhau lần nào. Buổi gặp mặt ngày hôm nay như vậy, đã khiến cho Tiêu Lăng Phong cảm thấy cực kỳ áy náy. Giờ phút này, ở trong lòng của anh những chuyện buồn bán cạnh tranh, ngược lại lại cực kỳ giống một lý do hào hoa nào đó.

Trình Ngự nhìn Tiêu Lăng Phong, mặc dù trong lòng ông có mấy phần cảm ơn. Thế nhưng mà vừa cùng không thể làm đến hoàn toàn thân thiện, dù sao... Chuyện đã qua rồi nhưng vẫn còn rõ mồn một trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Nguyên ý chịu đựng hết thảy vì em!

Tiêu Lăng Phong vẫn mang vết thương trên người chờ Diệu Tinh. Còn chuyện Diệu Tinh từ phòng giải phẫu ra ngoài, thì cũng đã là chuyện về sau mười mấy giờ rồi.

"Bác sĩ, tình hình cô ấy như thế nào?" Tiêu Lăng Phong vẫn ngồi ở cửa một tác cũng không rời. Bác sĩ ra ngoài, trong lúc nhất thời anh là người vọt tới đầu tiên.

"Trước mắt thì bệnh nhân không có gì nguy hiểm nữa rồi. Thế nhưng bởi vì đầu của cô ấy đã bị va chạm kịch liệt, dẫn đến bên trong đầu bị xuất huyết. Cho nên, tình hình của cô ấy vẫn còn phải chờ sau 48 giờ quan sát."

Đầu bị xuất huyết bên trong. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Trong lòng Tiêu Lăng Phong chột trảm xuống, suýt nữa thì đứng không vững. Tại sao lại có thể như vậy chứ! Hô hấp của Carlos cũng bị lời của bác sĩ cướp đi hoàn toàn.

"Bác sĩ, tình huống kia sẽ như thế nào?" Carlos lo lắng hỏi.

"Đầu bị xuất huyết bên trong như vậy, trường hợp này không tránh được về sau sẽ để lại di chứng gì đó." Bác sĩ đơn giản giải thích rõ ràng. "Bất quá, tình huống của cô như vậy cũng không phải là không thể lạc quan, cũng may là không phải là bị va đập liên tục, bằng không..." Bác sĩ lắc đầu một cái. Thật sự khó lòng mà cứu được. "Đưa bệnh nhân vào phòng bệnh ICU (*) đi! Chú ý quan sát chặt chẽ tình hình của bệnh nhân!" Bác sĩ dặn dò, sau đó rời đi.

(*) ICU: Viết tắt của cụm từ intensive care unit – Phòng hồi sức tích cực.

Liên tục va chạm, die»n, d«an, k«e, qu»y, d«on Carlos nhìn Tiêu Lăng Phong, là do mình nên Diệu Tinh biến thành như vậy, mà lúc này cô tránh khỏi được hết thảy, là nhờ Tiêu Lăng Phong...

Khương Ngọc Khiết đỡ lấy ngực. Nghe những lời kia của bác sĩ, bà cũng không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa. Tại sao Diệu Tinh luôn phải chịu nhiều đau khổ như vậy!

"Dì, ngài chớ quá lo lắng, Diệu Tinh... Cô ấy sẽ không có việc gì đâu." Tiêu Lăng Phong an ủi. Khương Ngọc Khiết ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong, đôi môi khẽ mấp máy, nhưng đến cuối cùng bà vẫn không có cách nào nói ra được lời cảm ơn.

"Ngài đi về trước đi, có tin tức gì, cháu... điể»n, đản, l«e, q»y, đon Carlos sẽ thông báo cho hai người ngay!"

Khương Ngọc Khiết lắc đầu một cái: "Chúng ta chỉ có một đứa con là Diệu Tinh. Con bé còn chưa biết tình huống thế nào, làm sao tôi có thể đi nghỉ ngơi được đây!"

"Như vậy... Ở trong bệnh viện này ông nội cháu có một phòng bệnh vẫn để dự phòng. Nếu như dì không ngại, mời ngài cùng cháu liền mang theo Alice đi đến phòng đó để nghỉ ngơi dưỡng sức một chút đi!"

"Đúng như vậy đấy ạ! Dì..." Lúc này, bởi vì Carlos có chút áy náy không biết phải phải mở miệng nói như thế nào.

Khương Ngọc Khiết vốn dĩ không đồng ý, nhưng đến cuối cùng bà vẫn không thể cưỡng lại được hai người trẻ tuổi.

Ba ba! Ánh mắt của Alice chịu đựng đến mức đỏ bừng: "Mẹ sẽ không không có việc gì chứ?"

"Mẹ con sẽ không có chuyện gì đâu!" Tiêu Lăng Phong nói an ủi. "Bảo bảo ngoan, con phải nghe lời của bà ngoại!" đi©n»đản①ê»quý»đ©n Tiêu Lăng Phong hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái. Trong lòng anh thủy chung vẫn có chút bất an. Diệu Tinh, hạnh phúc của em mới chỉ là bắt đầu, cho nên em nhất định không nên xảy ra chuyện gì hết!

Bởi vì bị lăn từ trên thang lầu cao xuống, cho nên thành xương đùi phải của Tiêu Lăng Phong bị nứt ra. Tuy nhiên anh vẫn quật cường không chịu bó thạch cao. Tiêu Lăng Phong một mực đứng ngoài cửa sổ, cách lóp thủy tinh. Anh rốt cục đã có thể lý giải được tâm tình của Diệu Tinh.

"Lăng Phong!" Carlos lúc này đã bớt đi sự khách khí nói với anh: "Anh vẫn nên nghe lời của bác sĩ đi. Để như vậy rất bất lợi cho việc khôi phục của anh!"

"Tôi không sao!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu xoay mặt lại nhìn Diệu Tinh trên giường bệnh. Anh chỉ hận mình không thể thay cô nằm ở bên trong đó.

"Anh vẫn nên là đi đi thôi, có tin tức của Diệu Tinh ở bên này, tôi sẽ lập tức thông báo cho anh ngay!" Carlos khuyên lon: "Tiêu Lăng Phong, tôi thừa nhận, anh yêu Diệu Tinh... nhiều hơn tôi!" Anh thấp giọng nói một câu.

Tiêu Lăng Phong đột nhiên ngẩng đầu lên. Anh cho là mình đã nghe lầm.

"Có lẽ, tôi đã sớm nhận thức được, chỉ là bản thân mình không muốn đồng ý thừa nhận điều đó thôi." Carlos đi đến ngồi xuống bên cạnh Tiêu Lăng

Phong. Hiện tại, anh thật sự không có cái gì thật không cam lòng nữa rồi. "Diệu Tinh sẽ không có việc gì đâu!" Carlos nói an ủi. Nếu quả như có Thượng Đế thật, ông ta cũng sẽ không nhẫn tâm hết lần này đến lần khác chia rẽ hai người yêu nhau như vậy...

Tiêu Lăng Phong vẫn chờ ở bên ngoài. Cách lóp thủy tinh kia, anh mong mỗi Diệu Tinh tỉnh lại nhanh một chút. Nếu như Diệu Tinh không bị làm sao, như vậy... Anh nguyện ý dùng hết thủy của mình để mà trao đổi, cho dù là sinh mạng...

Chưa bao giờ anh cảm thấy việc chờ đợi lại khá dài như vậy. Cho dù Diệu Tinh bất không tin tức suốt năm năm, anh cũng chưa từng cảm thấy khó chịu đựng như vậy. Thời gian bốn mươi tám giờ nằm theo dõi ở trong phòng bệnh đã qua. Diệu Tinh đã vượt qua thời gian nguy hiểm nhất rồi, thế nhưng cô vẫn như cũ, không hề có dấu hiệu nào sẽ tỉnh lại, nhưng đồng thời cũng nhận thấy, cô không có dấu hiệu gì của bệnh tình nghiêm trọng.

Trong phòng bệnh. Tiêu Lăng Phong mặc bộ quần áo cách ly vẫn ngồi ở bên giường, nắm lấy tay của Diệu Tinh thật chặt.

"Diệu Tinh, em đã ngủ rất lâu rồi, hãy tỉnh lại đi, chớ có ngủ nữa!" Tiêu Lăng Phong áp bàn tay của Diệu Tinh lên trên mặt của mình: "Anh biết là em mệt chết đi. Nhưng em tỉnh lại thì có phải là tốt hơn không, chỉ cần em tỉnh lại, tất cả mọi chuyện anh sẽ đều nghe theo em hết!" Tiêu Lăng Phong hôn nhẹ bàn tay của Diệu Tinh: "Anh sẽ không làm những chuyện gì mà em không thích... Thậm chí, nếu như em không muốn nhìn thấy anh nữa, Diệu Tinh, anh cũng sẽ không có ý kiến gì hết! Chỉ có điều, anh mời em hãy tỉnh lại nhanh lên một chút, có được hay không..."

Phòng bệnh bên ngoài. Sau khi đã trấn an cho vợ của mình ngủ xong, Trình Ngự đi ra, cách lóp thủy tinh nhìn về phía Tiêu Lăng Phong. Chân mày của ông cau lại ở chung một chỗ thật chặt. Vẫn là trước khi trở về nước ông cũng đã nghe phong thanh một chút chuyện. Nhưng mà ông cũng chưa từng bị dao động. Thế nhưng mà một lần này, chính mắt ông nhìn thấy Tiêu Lăng Phong vì Diệu Tinh mà đã không để ý tới mình như vậy, ông cũng bắt đầu bị dao động. Nhiều năm như vậy, cho dù Carlos là ưu tú không thể bắt bẻ được, đối với Diệu Tinh chu đáo lại càng không phải nói đến, nhưng mà ông hiểu rất rõ con gái của mình, cô chưa từng bao giờ vui vẻ thực sự... Diệu Tinh! Hạnh phúc của con chỉ mới vừa vụn sắp bắt đầu, cho nên, con không nên xảy ra chuyện.

"Bác sĩ, tại sao cô ấy vẫn còn chưa chịu tỉnh lại như vậy?" Ở sau khi bác sĩ làm kiểm tra, Tiêu Lăng Phong nắm lấy bác sĩ hỏi.

"Thế chất của mỗi người đều có sự khác nhau. Cô ấy đã có thể chuyển vào phòng bệnh bình thường như vậy là tốt rồi. Còn về phần bị hôn mê, việc này cũng là tình huống rất tự nhiên thôi, không cần phải quá lo lắng đâu!" Vị bác sĩ vỗ vỗ lên bả vai của Tiêu Lăng Phong.

Nói gì vậy, nói một câu tương đương với chưa nói gì hết. Bác sĩ vẫn không trả lời trực tiếp vào vấn đề của anh... Thờ dài một hơi thật sâu, Tiêu Lăng Phong ngồi xuống: "Đừng sợ, Diệu Tinh! Anh sẽ một mực ở bên cạnh em, anh vẫn sẽ đợi đến khi em tỉnh lại..."

Mấy ngày liên tục kể tiếp sau đó, Tiêu Lăng Phong một tác cũng không rời, cứ một mực canh giữ ở bên giường Diệu Tinh như vậy. Anh nói đến khoảng thời gian hạnh phúc đã từng có giữa hai người bọn họ ra sao. Nói đến khoảng thời gian Diệu Tinh không có ở đây, anh đã nhớ cô như thế nào...

Carlos đứng ở cửa, nhìn hai người ở bên trong, lại một lần nữa bỏ qua ý nghĩ tiến vào trong cửa ý tưởng. Hiện tại anh đã không thể nào đối diện đối với Diệu Tinh nữa rồi. Hiện tại, điều mà anh hy vọng chính là, Diệu Tinh tỉnh lại nhanh lên một chút... Hi vọng, Diệu Tinh có thể được sống hạnh phúc...

"Diệu Tinh, em đều không chê anh đã làm âm ỉ chứ?" Tiêu Lăng Phong cẩn thận từng ly từng tí, dùng tấm bông lau đôi môi bị khô nứt của Diệu Tinh. Anh vẫn nói chuyện không ngừng, cổ họng của anh có chút khàn khàn: "Nếu như mà em không chịu tỉnh lại, như vậy anh sẽ phải tức giận đó!" Tiêu Lăng Phong cau mày nói như uy hiếp: "Nếu như em vẫn không chịu tỉnh lại, anh sẽ muốn hôn em!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền đứng dậy. Nhìn đôi môi của Diệu Tinh, anh cúi đầu xuống hôn cô. Anh có chút dùng sức, tựa như đây mới thật sự là sự trừng phạt vậy... "Diệu Tinh, em hãy tỉnh lại đi, có được hay không? Nhìn thấy em như vậy, anh thật sự đau đến muốn chết rồi..." Tiêu Lăng Phong thấp giọng lầm bầm, một giọt nước mắt không bị khống chế liền chảy xuống, rơi vào trên ánh mắt Diệu Tinh. "Diệu Tinh, anh yêu em... Hãy để cho anh thay thế em tới đón nhận hết thảy mọi chuyện, có được hay không? Em hãy tỉnh lại nhanh lên một chút..." Tiêu Lăng Phong đang thì thầm ở bên tai Diệu Tinh mời gọi. Lúc này hàng lông mi của Diệu Tinh thoáng lay động chớp chớp một chút...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 297: Chính là bởi vì hiểu rõ

Tiêu Lăng Phong nắm tay Diệu Tinh, anh thấp giọng lầm bầm ở bên tai của cô. Hơi thở ấm áp phun vào trong cổ áo của Diệu Tinh, làm cô có chút ngưa ngứa...

"Diệu Tinh, anh thật sự rất muốn mỗi ngày mở mắt ra là đã nhìn thấy em. Anh muốn cùng em trôi qua cuộc sống yên tĩnh. Anh thật sự rất muốn có thể gọi em là bà xã, giống như những người bình thường khác vậy. Mỗi ngày đứng giờ anh đi làm, mỗi ngày khi anh về đến nhà, là anh lại có thể được nhìn thấy em lúc này đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối. Còn con của chúng ta thì đang chơi đùa ở trong phòng khách. Sau bữa ăn tối, anh sẽ ngồi ở

trong phòng khách nhìn bộ dạng của em rửa chén! A, không..." Tiêu Lăng Phong nói rồi lại lắc đầu một cái: "Chúng ta sẽ cùng nhau rửa chén. Sau bữa cơm chiều chúng ta sẽ mang theo bảo bảo của mình cùng nhau đi tản bộ, chúng ta còn có thể thử có thêm một bảo bảo nữa..."

@MeBau*diendan@leequyddomn@ Giọng nói của Tiêu Lăng Phong rất nhẹ, nói xong ngay cả ánh mắt của anh cũng không nhìn được sự chua xót. "Bà xã, em hãy tỉnh đi, có được hay không..." Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng nói. Sự an tĩnh trong phòng bệnh vốn là chỉ có âm thanh của máy móc trị liệu vang lên, nhưng mà lúc này đột nhiên lại vang lên tiếng nước nở.

Đầu tiên là Tiêu Lăng Phong sùng sốt, một giây kế tiếp anh liền ý thức được...

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kêu lên một tiếng. Nhìn Diệu Tinh mở mắt: "Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kích động cúi người ôm lấy cô: "Rất cuộc em đã tỉnh lại rồi!"

Diệu Tinh nước nở. Đúng khi cô tỉnh lại, mũi liền ngửi thấy có mùi vị của hơi thở quen thuộc. Giống như sự đau đớn của toàn thân cũng không hề tồn tại vậy. Trong khoảng thời gian cô ngủ mê man này, tựa như là trong một giấc mộng thật dài. Cô mơ thấy cô cùng Tiêu Lăng Phong đi qua đủ loại, mộng thấy thời gian bọn họ sống hạnh phúc ngọt ngào... Cô nghe thấy những lời Tiêu Lăng Phong nói..., đi đến ㄟ đi đến ㄟ ㄟ qđuy ㄟ đđôn ý thức của cô vậy mà lại có thể bị tiếng nói của anh chi phối, trong đầu cô xuất hiện những thời gian hạnh phúc, những hình ảnh ngọt ngào kia, khiến cho nước mắt càng thêm từ ý chảy xuôi.

"Tại sao em lại khóc, có phải em bị đau nơi nào hay không?" Tiêu Lăng Phong lo lắng quan sát Diệu Tinh: "Đừng khóc." Tiêu Lăng Phong đau lòng lau nước mắt cho cô.

"Làm sao mà anh lại ngu như vậy chứ?" Diệu Tinh ngẹn ngào. Cô nhớ vào chính mình bị lặn từ trên thang lầu xuống dưới, thì Tiêu Lăng Phong nhào tới ôm lấy cô thật chặt. "Anh là đồ ngu ngốc sao?" Diệu Tinh mắng to. Nghĩ tới này lúc trời đất bị liên tục xoay chuyển, trong nháy mắt, trong lòng của cô liền cảm thấy sợ hãi, sợ... Tiêu Lăng Phong sẽ có chuyện.

Nghe Diệu Tinh mắng chửi mình, Tiêu Lăng Phong không nhịn được cười một chút, lại lau nước mắt trên khóe mắt. điㄟnㄟđanㄟêㄟquýㄟđㄟn Thật là hồngбет, thế nào anh lại bị Diệu Tinh nhìn thấy rơi lệ như vậy chứ! "Em không bị sao là tốt rồi! Em nói cái gì thì chính là cái đó. Diệu Tinh, chỉ cần em không bị sao là tốt rồi."

"Tôi đối với anh xấu xa như vậy, tại sao anh vẫn còn muốn trông nom tôi?" Diệu Tinh ngẹn ngào. "Anh là heo sao?" Diệu Tinh càng nghĩ lại càng cảm thấy tức giận: "Người nào ai cần anh lo cho tôi, tôi có bị làm sao, có liên quan gì đến anh kia chứ?" Diệu Tinh kêu ngẹn ngào lên tiếng.

"Bởi vì anh yêu em!" Tiêu Lăng Phong thâm tình nói: "Anh không cảm thấy em đối xử với anh có gì xấu xa, bất kể em làm cái gì đối với anh, thì đều là phải hết." Tiêu Lăng Phong nói an ủi Diệu Tinh: "Em đừng khóc, em nhìn xem không phải là anh vẫn rất khỏe mạnh hay sao? Đừng sợ!" Anh nói an ủi, trong lòng anh cũng biết, chính bởi vì lo lắng anh nên Diệu Tinh mới như vậy. Diễn-đan~le~quý~đoan "Anh cũng cho là anh đã xong rồi, cho là sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy em nữa!"

Diệu Tinh thấp giọng khóc sụt sùi. "Tôi... thật là sợ! Sợ sẽ không còn được gặp lại bảo bảo!" Giống như là con gà con mới vừa ra khỏi vỏ trứng, cứ thế dựa vào người xuất hiện ở bên cạnh mình đầu tiên, không hề đề phòng.

Nghe những lời mà Tiêu Lăng Phong nói..., trong lòng Diệu Tinh hung hăng run lên một cái: "Anh có khỏe không, có bị thương ở chỗ nào hay không?" Diệu Tinh hỏi, phấp phấp giơ cánh tay lên: "Anh không biết như vậy có bao nhiêu nguy hiểm hay không?"

"Cũng bởi vì anh biết, cho nên anh mới không thể bỏ lại một mình em được!" Tiêu Lăng Phong nghiêm túc nói. Nhìn Diệu Tinh ngẩng đầu lên, cánh tay khua khua loạn xạ, hành động này của cô khiến cho trong lòng Tiêu Lăng Phong dậy lên một hồi kinh hãi. Anh đưa tay của mình qua, thế nhưng mà Diệu Tinh lại không có đưa cánh tay của mình tới, mà lại chỉ vuốt qua bên tay của anh.

Ầm! Tiêu Lăng Phong cảm giác mình giờ phút này mình giống như đã bị sét đánh trúng vậy. Anh đưa tay quơ quơ ở trước mắt Diệu Tinh, thế nhưng mà Diệu Tinh lại không hề có chút phản ứng gì đối với hành động này của anh...

"Sao vậy?" Thấy Tiêu Lăng Phong đột nhiên không lên tiếng, Diệu Tinh có chút nghi ngờ. Bốn phía xung quanh cô đều chỉ thấy một mảnh đen nhánh, cô không thể nhìn thấy bất cứ cái gì hết, ngoại trừ có thể cảm giác được Tiêu Lăng Phong vẫn đang ở bên người, còn hết thấy mọi thứ khác tựa như đều không hề tồn tại vậy! Hình như là cả một phòng này đều đen nhánh không hề có một tia ánh sáng nào xuyên tới vậy...

"Không có gì đâu!" Tiêu Lăng Phong đưa tay của mình tới: "Diệu Tinh. Hiện tại em cũng đừng nói gì hết, để anh đi gọi bác sĩ." Trong giọng nói của Tiêu Lăng Phong m có chút run rẩy. Bác sĩ đã nói về sau sẽ có di chứng, chẳng lẽ... đây chính là di chứng về sau hay sao?

"Tiêu Lăng Phong?" Diệu Tinh thử thăm dò kêu lên. Sau đó cô nghiêng lỗ tai nghe giọng nói của mình: "Trời tối rồi sao?" Không đợi Tiêu Lăng Phong đứng dậy, Diệu Tinh hỏi tiếp: "Thế nào mà anh lại không mở rèm cửa sổ ra như vậy, tại sao anh cũng không mở đèn như thế?"

Tiêu Lăng Phong quệt tay lên mắt: "Anh... sợ em ngủ không ngon!" Tiêu Lăng Phong nói đó: "Em hãy ngoan ngoãn nằm ở đó!"

"Mới vừa rồi anh còn oán trách nói em ngủ quá lâu như vậy..." Diệu Tinh?" Trong giọng nói của Diệu Tinh có chút run rẩy, khiến cho sự bất an trong Tiêu Lăng Phong lại càng sâu đậm.

"Không có..." Tiêu Lăng Phong dừng lại. Chuyện này có muốn giấu giếm cũng làm sao có thể có thể giấu giếm được chứ. Chỉ không đầy mấy phút là Diệu Tinh sẽ biết liền...

"Nói chuyện với anh đó!" Diệu Tinh kích động hô to. "Tôi làm sao vậy... Tôi không nhìn thấy nữa, có phải hay không!" Diệu Tinh hô to, giằng co: "

Tôi nói chuyện với anh đó... A!" Diệu Tinh giãy giụa, suýt nữa thì rơi xuống khỏi giường.

"Diệu Tinh, em hãy bình tĩnh một chút!" Tiêu Lăng Phong vội vàng đỡ lấy Diệu Tinh: "Em đừng nên tự hù dọa mình như vậy, em sẽ không có việc gì đâu!"

"Bình tĩnh sao?" Diệu Tinh hỏi. "Tôi phải bình tĩnh như thế nào đây!" Diệu Tinh lớn tiếng kêu lên. Cô bị kích động quá mức, nên động tác tháo kim của các ống truyền đang cắm ở trong mạch máu ra vô cùng kịch liệt. Thuốc nước trong suốt hòa lẫn với máu chảy ra,

"Diệu Tinh, em đừng như vậy!" Tiêu Lăng Phong nắm lấy cổ tay của Diệu Tinh nói an ủi.

"Anh buông tôi ra!" Diệu Tinh giãy giụa. Cô ngủ mê đã quá lâu, cho nên cô căn bản không thể giãy giụa nổi: "Tại sao lại phải như vậy, tại sao tôi lại không nhìn thấy rồi!" Diệu Tinh lớn tiếng gào thét. Tiêu Lăng Phong chỉ có thể ôm lấy thân thể Diệu Tinh thật chặt: "Tôi không nhìn thấy nữa rồi. Tiêu Lăng Phong, tôi không nhìn thấy gì nữa rồi..." Diệu Tinh lớn tiếng kêu to. Ở ngoài cửa, thỉnh thoảng lại có người ghé đầu liếc mắt nhìn.

"Sẽ không đâu!" Tiêu Lăng Phong nói an ủi: "Diệu Tinh. Chẳng qua là do em đã ngủ quá lâu thôi. Hãy tin tưởng anh, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Hãy tin tưởng anh, có được hay không?"

"Anh nói gạt người!" Diệu Tinh kích động đẩy Tiêu Lăng Phong ra: "Tại sao lại phải như vậy chứ? Tôi đã làm sai điều gì, tại sao lần lượt những chuyện tàn nhẫn đều xảy đến đối với tôi như vậy!" Diệu Tinh cuồng nộ hăm hừ, tay giờ lên ở trước mắt liều mạng cào cào. Móng tay bén nhọn cào rách cả mí mắt của cô.

"Tôi không thể nhìn thấy bất cứ cái gì hết!" Diệu Tinh bật khóc.

"Diệu Tinh, em đừng như vậy!" Tiêu Lăng Phong đau lòng ôm lấy Diệu Tinh: "Diệu Tinh, đừng sợ. Anh ở chỗ này, anh ở nơi này!" Tiêu Lăng Phong nắm lấy bàn tay của Diệu Tinh áp vào trên mặt của mình: "Cảm nhận được không, Diệu Tinh? Diệu Tinh, anh vẫn luôn ở bên cạnh em."

Diệu Tinh lắc đầu. Nước mắt cứ từng giọt từng giọt một từ trong khóe mắt trống rỗng cứ thế chảy xuống... "Không nhìn thấy, tôi không nhìn thấy!" Diệu Tinh luống cuống kêu khóc: "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..." Diệu Tinh lớn tiếng kêu, dùng sức đẩy Tiêu Lăng Phong ra, còn chính bản thân cô cũng bị té ngổ ở trên giường.

"A..." Diệu Tinh ôm đầu lớn tiếng kêu. Cô hoàn toàn lâm vào trong tuyệt vọng khủng hoảng..

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 298-1: Để cho anh làm đôi mắt của em

"Diệu Tinh, đừng sợ, không có sao, không có chuyện gì." Tiêu Lăng Phong an ủi, ôm Diệu Tinh thật chặt, chỉ sợ cô làm tự tổn thương tới mình.

"Tiêu Lăng Phong, tôi không nhìn thấy gì nữa rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Diệu Tinh nắm vạt áo của anh thật chặt òa khóc hu hu.

"Diệu Tinh sẽ khá hơn, sẽ tốt thôi." Tiêu Lăng Phong đau lòng ôm lấy gương mặt của Diệu Tinh nói dịu dàng.

"Nếu như... Nếu như mà sẽ không tốt lại thì sẽ phải làm sao bây giờ? Nếu như tôi mà không nhìn thấy gì nữa thì phải làm sao bây giờ?" Diệu Tinh hốt hoảng lắc lắc đầu. "Tôi không muốn như vậy. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tôi không muốn..."

"Em sẽ khá hơn, Diệu Tinh, nhất định em sẽ khá hơn. Nếu như... quả thật em không thể nhìn thấy được nữa, vậy thì hãy để cho anh làm đôi mắt của em."

Tâm tình của Diệu Tinh vốn đang bị kích động, bởi vì câu nói này của Tiêu Lăng Phong mà an tĩnh trở lại.

"Anh, anh nói gì?"

"Anh nói, ngộ nhớ nếu như em thật sự không nhìn thấy gì nữa, thì hãy để cho anh làm đôi mắt của em!" Tiêu Lăng Phong thâm tình nói. Anh chậm rãi cúi đầu xuống hôn lên đôi mắt của Diệu Tinh, hôn lên đôi môi đang run rẩy của cô...

Trong phòng bệnh an tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở. die»n, d«an, ke. qu»y. d«on Bác sĩ nổi danh trong bệnh viện cũng chạy tới để làm kiểm tra cho Diệu Tinh.

"Bác sĩ, tình hình như thế nào rồi?" Trình Ngự khẩn trương nhìn bác sĩ đang khám mắt cho con gái.

"Trước mắt kiểm tra thì thấy, đó là do khối máu tụ đã chèn ép lên dây thần kinh thị giác mới tạo thành mù. Tình hình tiếp theo còn phải xem kết quả sau khi kiểm tra."

"Khối máu tụ kia phải bao lâu mới có thể tiêu tan được vậy?" Carlos khẩn trương hỏi. Có nằm mơ anh cũng không thể nghĩ rằng, Diệu Tinh vậy mà sẽ bị mù...

"Việc này..." Vị bác sĩ trẻ tuổi bị làm khó. "Vẫn là phải theo dõi xem tình trạng khôi phục thế nào!"

"Vậy, không có phương pháp gì tốt hơn sao?" diễn đàn Lê Quý Đôn Carlos vội vã hỏi lại. Trong lòng anh khẩn cấp hi vọng Diệu Tinh sẽ khỏe lại nhanh hơn một chút. Vì sự áy náy, hơn nữa là do sự quan tâm đối với người mình yêu trong lòng.

"Chỉ có thể dựa vào thuốc và vật lý trị liệu một chút, phải biết, do bị thương ở trong đầu, cho nên, tình huống có chút phức tạp."

"Vậy nếu như tình huống khá hơn một chút, thời gian ngắn nhất cần phải mất bao lâu?" Tiêu Lăng Phong vội vàng hỏi tiếp. Mặc dù lúc này Diệu Tinh không còn khóc rống lên nữa. Nhưng mà bàn tay của cô vẫn luôn một mực phát run.

"Thế chất của mỗi người có sự khác nhau, diễn đàn Lê Quý Đôn cho nên hiệu quả khôi phục cũng sẽ không giống nhau. Hiện tại tâm tình của cô ấy có sự ảnh hưởng rất lớn đối với việc khôi phục, cho nên, cần phải làm cho cô ấy thông suốt!" Vị bác sĩ trẻ tuổi nhìn Tiêu Lăng Phong có thâm ý khác.

Tiêu Lăng Phong gạt đầu một cái, nắm lấy tay Diệu Tinh thật chặt.

Bác sĩ nói xong đi tới bên người Trình Ngự, "Chú Trình. Ngài cũng không cần phải quá nóng ruột, cháu tin tưởng Diệu Tinh sẽ không có chuyện gì đâu!"

Trình Ngự gạt đầu một cái: "Karl đã làm phiền cháu rồi!"

"Ngài vẫn còn khách khí với cháu như vậy hay sao. Ba ba cháu đã cố ý gọi điện thoại tới đây, yêu cầu cháu phải chăm sóc cho cô chú thật tốt. Hiện tại cháu sẽ mang theo Diệu Tinh đi kiểm tra. Chú cứ yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu!"

Trình Ngự gạt đầu một cái, ngón tay nắm chặt lại ở chung một chỗ. Ông nên trách ai được đây? Trách Carlos đã không chăm sóc tốt cho Diệu Tinh, hay là trách ông giờ kia bắt công...

Diệu Tinh ngồi ở trên giường, nghe từng lời nói của mọi người. Con người sau khi bị mù, thính giác sẽ trở nên hết sức nhạy bén.

"Diệu Tinh, đừng sợ!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng nói an ủi: "Nghe lời của bác sĩ nói chưa? Anh ấy đã nói là em không có sao đâu!"

Diệu Tinh cúi đầu, nhẹ giọng khóc sùt sùi: "Có chuyện gì, anh ấy cũng sẽ không nói cho tôi biết."

"Đứa ngốc, lúc em còn nhỏ anh ấy đã từng ôm em rồi kia mà, anh sẽ không lừa gạt em!"

Diệu Tinh không lên tiếng, nghe nói người này chính là con trai một người bạn tốt của ba ba cô. Thế nhưng là người vẫn luôn hiểu chuyện, cho tới nay cô cũng chưa từng gặp mặt.

"Bây giờ em cần phải thử buông lỏng mình đã! Hãy tin tưởng ở anh, sẽ không có chuyện gì đâu." Karl nói an ủi xong, rồi đi theo Trình Ngự ra bên ngoài.

Trong phòng làm việc, gương mặt của Trình Ngự đầy vẻ nghiêm trọng, nhìn Tiêu Lăng Phong cùng Carlos thậm chí đến hít thở cũng cảm thấy bị đè nén.

"Karl! Rốt cuộc là tình hình của Diệu Tinh như thế nào rồi?" Cũng không thể chịu được bầu không khí đè nén này nữa, Tiêu Lăng Phong mở miệng hỏi. Chẳng lẽ kết quả kiểm tra kết quả có cái gì đó không ổn sao!.

"Tình hình..." Karl liếc mắt nhìn Trình Ngự: "Không phải là chú rất lạc quan sao?"

"Thế nào?" Tiêu Lăng Phong trong lòng hung hăng một hồi run rẩy.

"Hiện tại không riêng gì não bộ có vấn đề bị tụ máu!" Karl chỉ chỉ vào tấm phim chụp CT (*) mắt của Diệu Tinh: "Hiện tại giác mạc của Diệu Tinh cũng có vấn đề."

(*) Chụp CT: CT là cách gọi tắt của cụm từ Computed Tomography, hay còn gọi là chụp cắt lớp. Đây là một phương pháp chụp hình X quang. Máy CT chạy vòng quanh thân thể bệnh nhân, phát sóng X quang và đo độ hấp thụ năng lượng tia x của các cấu trúc khác nhau của cơ thể. Sau đó sử dụng các thông tin này và ráp lại với vì tính hình ảnh của cơ thể trên không gian 2 hoặc 3 chiều.

"Không phải là khối máu tụ kia chèn ép lên thần kinh thị giác hay sao? Thế nào mà giác mạc cũng có vấn đề như vậy?"

"Chẳng lẽ trước kia mọi người cũng không phát hiện ra hay sao! Diệu Tinh chưa từng nói với mọi người rằng thị lực của cô ấy có dấu hiệu mờ hồ hay sao?"

Tiêu Lăng Phong nhìn sang Carlos một chút, sau đó hai người cùng lắc đầu một cái.

"Tình huống này xem ra bệnh về giác mạc của Diệu Tinh đã biến chuyển đến mức độ rất nghiêm trọng rồi. Nếu như còn tiếp tục phát triển như vậy nữa, thì cô ấy sẽ bị mù hoàn toàn." Karl nói xong liền nặng nề thở dài một tiếng: "Đề nghị của tôi là phải nhanh chóng làm phẫu thuật sớm. Thế nhưng mà..." Karl dừng một chút: "Hi vọng mọi người hãy có sự chuẩn bị về tâm lý một chút."

"Nhưng mà cái gì?" Tiêu Lăng Phong tiến lên. "Không phải là anh đã nói cần phải phẫu thuật sớm một chút hay sao! Chúng ta có thể làm phẫu thuật cấy ghép giác mạc được mà! Bất kể phải bỏ ra một cái giá cao như thế nào, tôi cũng không muốn Diệu Tinh có chuyện."

Karl nhìn đáng vẻ nóng nảy của Tiêu Lăng Phong, anh liền đứng dậy.

"Việc cấy ghép giác mạc, mặc dù không phải là phức tạp so với việc cấy ghép những cơ quan khác, nhưng mà cũng là loại phẫu thuật đứng hàng đầu về phản ứng. Cho nên, để bảo đảm an toàn, cũng là cần phải kiểm tra phối hợp khắp mọi mặt của bệnh nhân, hướng chỉ... Hiện tại việc ghép giác mạc, có người đã xếp hàng hai ba năm, mà cũng không có thể có giác mạc để làm giải phẫu. Cho nên, tình hình không hề đơn giản giống là mọi người vẫn nghĩ như vậy."

"Như vậy thì phải làm sao đây?" Carlos hỏi: "Anh cũng chưa có phương pháp nào để giải quyết hay sao?"

Karl cúi đầu không nói.

"Tôi muốn mang Diệu Tinh ra nước ngoài!" Carlos nói nghe đầy sự nghiêm túc.

"Chuyện này không phải là vấn đề gì quá lớn lao, không cần phải ra khỏi nước phức tạp như thế. Tôi chính là từ nước ngoài trở về. Nước ngoài tình huống cũng giống như vậy. Vật trân quý thường thường cung không đủ cầu!"

"Tôi không quản được nhiều như vậy!" Carlos cao giọng nói: "Tôi muốn mang Diệu Tinh ra khỏi nước!"

"Tôi phản đối!" Tiêu Lăng Phong tiến lên: "Anh không có quyền gì để mang Diệu Tinh đi."

"Cô ấy là vị hôn thê của tôi, tại sao tôi lại không có quyền lợi kia chứ!" Carlos thái độ khác thường cái vãi cùng với Tiêu Lăng Phong.

"Vị hôn thê?" Tiêu Lăng Phong cười: "Ồ trước cái thân phận là vị hôn thê này, có phải còn có một Tiểu Duệ hay không?" Tiêu Lăng Phong nói: "Trước mắt, Carlos, anh nhớ quên, Diệu Tinh có thể thành ra như vậy, anh là người có liên quan trực tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298-2: Để cho anh làm đôi mắt của em 2

Tiêu Lăng Phong cười: "Ồ trước cái thân phận là vị hôn thê này, có phải còn có một Tiểu Duệ hay không?" Tiêu Lăng Phong nói: "Trước mắt, Carlos, anh nhớ quên, Diệu Tinh có thể thành ra như vậy, anh là người có liên quan trực tiếp."

"Tôi... Cô ấy lưu lại ở đây thì có thể như thế nào chứ?" Carlos hỏi: "Anh có thể chăm sóc cô ấy cả đời hay sao?"

"Dĩ nhiên là tôi có thể!"

"Chờ đợi cả đời, còn khó khăn hơn cả so với chết đó!" Carlos đáp lại đầy vẻ trào phúng.

"Anh nói cái gì?" Tiêu Lăng Phong nhíu lấy cổ áo Carlos.

"Tôi nói không đúng sao?" Carlos hỏi. "Được, cứ coi như anh không quan tâm đến chuyện Diệu Tinh bị mù, anh nguyện ý chăm sóc cô ấy cả đời, nhưng mà... Diệu Tinh thì sao chứ? Anh cảm thấy cô ấy sẽ nguyện ý sống cả đời ở trong bóng đêm hay sao..."

Nắm tay của Tiêu Lăng Phong từ từ buông lỏng ra. @MeBau*diendan@leequyddomn@ Quả thật, anh có thể chăm sóc cho Diệu Tinh cả đời. Thế nhưng mà Diệu Tinh làm sao có thể chịu đựng được cảnh phải sống trong bóng đêm cả đời như vậy được.

"Karl, mời anh giúp cho một tay. Bất kể phải bỏ ra một giá cao như thế nào, tôi cũng chỉ muốn để cho Diệu Tinh không có chuyện gì!"

"Tiêu tiên sinh, anh hãy bình tĩnh một chút, về công về tư, tôi cũng không mong muốn Diệu Tinh có chuyện gì hết. Nhưng mà trong chuyện này cũng không phải là anh không muốn thì sẽ có thể giải quyết được! Chúng ta cần phải suy tính rất nhiều nhân tố, anh hiểu chưa?"

Cánh tay Tiêu Lăng Phong từ từ rũ xuống. Đây mới đúng thật là họa vô đơn chí, nếu như Diệu Tinh biết được cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa rồi, cô làm sao có thể chịu được.

Trình Ngự từ từ đứng dậy. di@en*dyan(lee^qu.domn), "Được rồi, hai người không cần phải cãi nhau như vậy nữa!" Ông đi tới Carlos bên cạnh: "Chờ thân thể Diệu Tinh khôi phục lại một chút, tôi liền mang con bé đi. Đã nhiều năm như vậy, tôi cũng chưa từng chăm sóc tốt được cho nó. Hiện tại cũng đã tới lúc để cho chúng ta thực hiện việc chăm sóc cho con bé rồi!"

"Chú Trình!" Nghe Trình Ngự sẽ mang Diệu Tinh rời đi, trong lòng Tiêu Lăng Phong cả kinh: "Chú không cần phải mang Diệu Tinh đi đâu hết, chú hãy để cho cháu được chăm sóc có cô ấy có được hay không?" Tiêu Lăng Phong nói cầu xin Trình Ngự.

Trình Ngự nhìn Tiêu Lăng Phong: "Nhưng mà tôi lại không muốn mạo hiểm như vậy! Tôi không thể bởi vì sự xúc động nhất thời lẫn sự áy náy của cậu mà phá hủy hạnh phúc của con gái tôi.

"Cháu không phải là xúc động nhất thời!" diễn ㄥ đđản ㄥ lê ㄥ qđuy ㄥ đđôn Tiêu Lăng Phong nói giải thích: "Đúng vậy, cháu thừa nhận cháu có quá nhiều sự áy náy đối với Diệu Tinh, nhưng mà cháu nguyện ý chăm sóc cho Diệu Tinh chính là bởi vì cháu rất yêu cô ấy!"

Trình Ngự nhìn Tiêu Lăng Phong. Lời nói này của Tiêu Lăng Phong cũng không hề nằm ngoài dự liệu của ông. Nhưng khi ông nghe được những lời này, ở trong lòng ông vẫn là có một chút xúc động.

"Chú Trình, cháu thật sự hiểu rất rõ cháu yêu Diệu Tinh như thế nào. Cháu xin chú hãy cho phép cháu được chăm sóc cho Diệu Tinh có được hay không?"

"Cậu có yêu con gái tôi hay không yêu nó, đó là chuyện của cậu! Tôi chỉ biết là con gái của tôi có ngày hôm nay, cậu chính là một đại công thần mà thôi!" Trình Ngự hừ lạnh nói: "Nếu như cậu thật sự là vì muốn tốt cho Diệu Tinh, như vậy cậu liền buông tay đi, hãy để cho con bé được trôi qua cuộc sống yên tĩnh."

"Chú Trình, hiện tại thân thể của Diệu Tinh cũng không thích hợp bị một nhọc, huống chi... Cái việc giải phẫu này cũng cần phải được tiến hành nhanh một chút. Nếu như còn phải tiếp tục chờ đợi như vậy nữa, thì sợ rằng sẽ khó làm!"

Tiêu Lăng Phong cũng nắm thật chặt quả đấm.

"Nếu như cháu nguyện ý tặng giác mạc của mình cho Diệu Tinh, có phải hiện tại đã có thể làm phẫu ghép giác mạc rồi hay không?"

"... Cậu điên rồi?" Trình Ngự cau mày, vẻ mặt căng thẳng.

"Cháu không hề nói đùa!" Tiêu Lăng Phong chăm chú nhìn Karl: "Nếu như tôi nguyện ý tặng giác mạc của mình cho Diệu Tinh, có phải là mắt cô ấy sẽ phục hồi lại rất nhanh hay không?"

"Anh không nên quá xúc động như vậy! Vấn đề này không phải là do anh có nguyện ý hay không! Anh phải biết, luật pháp sẽ không cho phép tự ý lấy lớp màng giác mạc kia."

"Luật pháp!" Tiêu Lăng Phong cười: "Đây là tôi tự nguyện, chẳng có liên quan gì đến luật pháp hết! Nếu như anh không thể làm, như vậy tôi sẽ dùng cách riêng của mình để thu xếp công việc phẫu thuật ghép giác mạc này."

"Chuyện còn chưa tới một bước đó, anh đừng có quá xúc động mà đưa ra quyết định như vậy!.."

"Tôi đang rất tỉnh táo!" Tiêu Lăng Phong nói.

"Tôi vẫn khuyên cậu không nên làm như vậy là tốt nhất!" Trình Ngự mở miệng nói: "Trước không nói đến chuyện này có cần phải tính đến việc luật pháp cho phép hay không. Cho dù là do cậu tự nguyện làm, thì chúng ta cũng không thể nào tha thứ cho cậu, lại càng sẽ không vì vậy mà cảm ơn đối với

cậu..."

"Tôi không cần người nào phải cảm tạ!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu.

"Cậu phải biết, Diệu Tinh liên phải gả cho Carlos, cậu làm cái gì cũng chỉ đều là sự vô bổ mà thôi." Trình Ngự nói xong xoay người bỏ đi. Toàn bộ câu chuyện vừa rồi, thật sự hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông. Ông nhìn sang Karl một chút, sau đó thở nhẹ một chút.

Tiêu Lăng Phong nhìn Trình Ngự, cuối cùng bọn họ vẫn không sao bỏ được chuyện đã qua. Nắm quả đấm thật chặt, Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi nói: "Không sao hết." Anh không hề phát giác ra giọng nói của mình có bao nhiêu đau xót: "Chỉ cần Diệu Tinh không bị làm sao là tốt rồi!"

"Tiêu Lăng Phong, cậu không cần phải là xúc động như vậy! Con đường về sau này của cậu còn rất dài, mà sau khi cậu tặng cho Diệu Tinh lớp màng giác mạc kia của mình thì như thế nào chứ. Con bé rất cuộc vẫn muốn gả cho Carlos... Còn chúng ta... cũng sẽ không vì vậy mà tha thứ cho cậu!"

"Chuyện này không phải là vì cháu muốn chuộc tội. Chẳng qua là... bởi vì cháu yêu Diệu Tinh." Tiêu Lăng Phong cúi đầu: "Không phải là cháu tặng giác mạc cho vị hôn thê của Carlos. Mà là... cháu tặng cho Diệu Tinh."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299: Em chính là ánh sáng giữa bóng tối của anh!

Diệu Tinh ở trong phòng bệnh chờ thật lâu, mãi cũng không thấy có người trở lại. Cô vén chăn lên sờ soạng bước xuống giường. Rầm! Mới vừa cất bước để đi, cô liền đụng ngay vào cái ghế ở bên cạnh. Sự đau đớn trên đầu gối truyền đến toàn bộ trái tim.

Bọn họ có chuyện gì cần phải lâu như vậy. Có chuyện gì không thể để cho cô nghe. Diệu Tinh sờ soạng, đi ra mở cửa phòng bệnh.

"Ồi chào, ài, ối, tôi mới vừa nghe được một tin tức siêu cấp nổ tung!" Từ xa xa, Diệu Tinh nghe thấy một giọng nói đầy sự hưng phấn.

"Chuyện gì mà cậu lại hưng phấn thành như vậy!"

"Tôi mới vừa ở trong phòng làm việc của bác sĩ Karl đi ra thì nghe thấy."

"Cậu định bán cái nút thắt gì vậy hả? Nói mau!" Bởi vì nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện có nội dung liên quan đến Karl, Diệu Tinh liền dừng lại, tập trung tinh lực để nghe.

"Mấy ngày trước có một vị chuyên gia thiết kế đã vào nằm viện, cậu đã biết rồi chứ!"

"Dĩ nhiên rồi! Đó là Laura chứ ai. Bất quá đáng tiếc là bị mù rồi..."

"Đáng tiếc cái gì chứ?" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Vị y tá nhỏ kia nói nghe đầy sự bất mãn. "Khối máu tụ kia sẽ biến mất, ý tôi muốn nói là chuyện ở phía sau sẽ khá hơn kia!"

"Phía sau là như thế nào?" Nghe thấy giọng nói đầy sự tò mò của một người khác y tá, Diệu Tinh cũng chợt ngừng thở. Cô làm sao vậy? Phía sau có chuyện gì.

"Nghe nói cô ấy chỉ cần làm phẫu thuật ghép giác mạc là ổn. Thế nhưng mà cậu cũng biết đó, hiện tại việc cung cấp giác mạc lại ít như vậy. Coi như là có điều kiện, cũng cần phải xếp hàng đến mấy năm."

"Cho nên thì sao?"

"Tiêu Lăng Phong, cậu cũng biết chứ! Anh ấy nói muốn tặng lớp màng giác mạc mắt cho Laura, !"

"Cái gì?" Tiếng kêu bén nhọn của người y tá trẻ tuổi kia làm màng nhĩ Diệu Tinh đau nhói. Hô hấp của cô dồn dập, vừa rồi là mình đã nghe lầm phải không? Giác mạc mắt của cô..." Thân thể Diệu Tinh gần như không thể đứng vững được nữa. Nhưng việc càng khiến cho cô không thể tiếp nhận được kia, die»n, d-»n, ke. qu»y, d«on chính là quyết định của Tiêu Lăng Phong. Anh đã điên rồi, có phải hay không..

"Không phải là cô ấy còn có vị hôn phu của mình hay sao?"

"Cho nên tôi mới kích động như vậy chứ!" Người y tá kia nói. "Tinh nguyện hy sinh bản thân mình cũng chỉ vì muốn thành toàn cho người mình yêu. Trời ạ, nếu như có người nào yêu tôi như vậy, cho dù ngày mai tôi có phải chết, tôi cũng sẽ nguyện ý..."

Diệu Tinh từ từ ngồi xổm xuống, nước mắt lăn xuống từng giọt từng giọt một. Cô đè ép ngực thật chặt, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được nỗi đau đớn lan tràn... Tiêu Lăng Phong, anh thật khôn kiếp!

Tiêu Lăng Phong đi từ phòng làm việc của Karl ra, tâm tình nặng nề tựa như đã từ từ được buông lỏng. Carlos cùng đi sau lưng Tiêu Lăng Phong. Có lẽ anh nên cười, bởi vì Diệu Tinh yêu chính người đã yêu cô nhất trên thế giới này...

Trình Ngự lưu lại ở trong phòng làm việc cùng Karl.

"Cháu xem ra đi đến đàn ông quý trọng. anh ta thật sự yêu Diệu Tinh. Có thể yêu một người đến trình độ như vậy, thật không dễ dàng!" Karl vừa nói, vừa đi thu lại tấm phim chụp CT.

Trình Ngự than nhẹ một tiếng. Vốn dĩ ông chỉ muốn thử xem một chút, nếu như Diệu Tinh thật sự sẽ không nhìn thấy gì nữa. liệu rằng Tiêu Lăng Phong có thể yêu Diệu Tinh trước sau như một hay không. Cho nên ông mới xin Karl giúp một tay thử tình cảm của Tiêu Lăng Phong một chút. Không ngờ rằng, kết quả của chuyện này lại lớn quá mức, nằm ngoài dự liệu của anh.

"Có lẽ, sự lo lắng của chú thật sự là dư thừa rồi!" Trình Ngự đi ra ngoài. Chuyện đã như vậy rồi, vậy thì ông còn có lý do gì không tha thứ cho Tiêu Lăng Phong được nữa chứ!

Tiêu Lăng Phong vội vã đi trở về phòng bệnh. Khương Ngọc Khiết đang ở nhà chăm sóc cho Alice. Diệu Tinh ở một mình trong phòng bệnh đã rất lâu rồi! Nhưng mà điều nằm ngoài ý muốn của anh chính là, điểm đến đầu tiên của anh là phòng bệnh của Diệu Tinh. Diệu Tinh thể nhưng lại đang ở trong hành lang. Cô ngồi dưới đất, thân thể hơi run rẩy.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kêu một tiếng chạy tới. "Làm sao em lại ở nơi này?" Anh đau lòng đỡ Diệu Tinh dậy. "Tại sao em lại khóc." Anh cười. "Đừng sợ. Karl nói em không bị sao hết..."

Pằng! Một tiếng vang chất chứa vang lên làm cho người ta nhìn thấy mà phát hoảng. Ngay sau đó, trên mặt Tiêu Lăng Phong liền xuất hiện một đốm tay đỏ tươi.

Tiêu Lăng Phong hoàn toàn ngây người. Anh sờ sờ lên gương mặt, "Diệu Tinh, em làm sao vậy?" Trong giọng nói của anh có chút phát run,

Một cái tát này Diệu Tinh đã gần như dùng toàn bộ khí lực của mình. Cảm giác đau rát trong lòng bàn tay đau lan tràn đến tận đáy lòng của cô.

"Anh hãy cắt đi cho tôi!" Diệu Tinh dùng sức đẩy Tiêu Lăng Phong ra: "Tôi không muốn nhìn thấy anh, anh lập tức biến mất đi cho tôi!" Diệu Tinh gầm lên, nhưng trong lòng cô lại run rẩy không ngừng. Tạng giác mạc của anh cho cô, Tiêu Lăng Phong, anh cho rằng bị mù là điều rất hay à.

"Diệu Tinh đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tiêu Lăng Phong khó hiểu. Nói cô không nhìn thấy gì, liệu có mấy người sẽ tin tưởng được đây! Một cái tát kia thật quá chính xác.

"Tôi nói tôi không muốn nhìn thấy anh! Anh không nghe được hay sao? Anh lập tức cắt đi cho tôi!" Diệu Tinh rống to: "Anh cho rằng anh đã cứu tôi, tôi đây liền cần phải cảm ơn đại đức của anh đối với tôi hay sao? Anh đừng có nằm mộng! Tiêu Lăng Phong, cả đời này cho dù có chết thì tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!"

Tiêu Lăng Phong nắm lấy cánh tay của Diệu Tinh. Cô quá khác thường! "Diệu Tinh, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Buông tay ra! Tiêu Lăng Phong, nếu anh còn tiếp tục không thả tôi ra nữa, tôi sẽ gọi cứu mạng đó!" Diệu Tinh kêu lên. Cô không sao không chế được nước mắt, lại càng không thể nào khống chế nổi sự run rẩy của thân thể bị đối.

"Diệu Tinh. Em hãy bình tĩnh một chút. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy, hãy nói cho anh biết, há?" Cô đã biết chuyện gì rồi sao? Không có lý do nào như vậy. Bọn họ vừa mới rời đi khỏi phòng làm việc của Karl thôi mà... "Diệu Tinh, em hãy bình tĩnh một chút! Tình hình hiện tại của em không nên để bị kích động."

"Mắc mớ gì tôi anh chứ! Tôi bị mù như vậy, có thể nào đi nữa cũng không có chút quan hệ gì tới anh hết!" Diệu Tinh giống như đã nổi điên lên rồi, cô đẩy Tiêu Lăng Phong ra.

Carlos đỡ lấy Tiêu Lăng Phong lui lại mấy bước, quay ngược người anh lại. Nguyên vốn là trong người Tiêu Lăng Phong đang bị thương, lại còn đang ở bệnh viện để chăm sóc lâu như vậy, lúc này, thân thể của anh so Diệu Tinh được không khỏe hơn được là bao nhiêu. Carlos nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bả vai Tiêu Lăng Phong: Giao cho tôi! Anh ra ám hiệu.

"Diệu Tinh, em hãy bình tĩnh một chút!" Carlos nói an ủi rồi sau đó từ từ tiến lên.

"Carlos, em muốn anh ta đi khỏi nơi này! Em không muốn nghe thấy giọng nói của anh ta, không muốn nhìn thấy anh ta xuất hiện tại nơi này!" Diệu Tinh lắc lắc đầu. Bàn tay nhỏ bé của cô hốt hoảng nắm lấy vạt áo.

"Được! Chúng ta đi vào nhé!" Carlos gật đầu: "Để cho anh ta yên tĩnh một chút."

Diệu Tinh không nhìn thấy bọn họ, chỉ biết nắm lấy Carlos thật chặt: "Em không muốn nhìn thấy anh ta, không bao giờ muốn nhìn thấy anh ta nữa!"

"Diệu Tinh..."

"Tiêu Lăng Phong, anh sẽ không cho là tôi thật sự còn tình cảm đối với anh như trước đây nữa chứ?" Diệu Tinh nói một câu. Trên mặt cô đều chỉ thấy nụ cười chứa đầy sự giễu cợt: "Tôi đùa bốn anh như vậy, không nghĩ tới anh lại đàn như vậy, vừa như vậy liền rút lui!"

"..." Trong lòng Tiêu Lăng Phong đau nhói một hồi.

"Carlos, chúng ta đi thôi!"

"Được, được, được!" Carlos gật đầu. Anh dẫn Diệu Tinh đi vào phòng bệnh. Tiêu Lăng Phong đứng nguyên tại chỗ đó, nhìn Diệu Tinh đi xa. Vốn dĩ anh cho là mình đã đau chết lặng đi rồi. Nhưng khi mới vừa nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau đi xa như thế, sự đau lòng của anh còn là mãnh liệt hơn trước...

Trong phòng bệnh.

Diệu Tinh ngồi lặng lẽ hồi lâu mới tỉnh táo lại. Carlos đưa ly nước tới trong tay Diệu Tinh: "Thôi được rồi, em đừng khóc nữa!" Carlos đưa tay lau Diệu Tinh nước mắt một chút.

"Carlos, em đã không thể còn nhìn thấy nữa rồi, có phải hay không!" Diệu Tinh khe khẽ khóc.

"..."

"Em nói những gì đó, không nên tự mình hù dọa mình như vậy!."

"Anh gạt em!" Diệu Tinh tùy hứng hét to: "Em nghe thấy. Em đã nghe thấy hết!" Diệu Tinh nói xong liền khóc òa lên hu hu: "Cái cô y tá kia đã nói, em cũng sẽ không nhìn thấy nữa rồi!"

Trong lòng Carlos cả kinh, rất tự nhiên đầu anh nghĩ đến chính là cái cô y tá nhỏ ở trong phòng làm việc của Karl rồi.

"Diệu Tinh, vậy tại sao em lại đối xử với Lăng Phong dữ dội như vậy?" Anh hỏi: "Anh ấy thật sự rất yêu em, có thể vì em mà không cần để ý đến bất cứ chuyện gì hết."

"Em biết!" Diệu Tinh khóc khế. Cô ôm đầu gối thật chặt: "Em đã đánh anh ấy... Mặc dù không nhìn thấy, nhưng mà em vẫn đánh anh ấy đến đau rát cả lòng bàn tay... Carlos, em đau quá." Diệu Tinh nói xong lại bật khóc lên hu hu.

"Nhưng mà em cũng đã thương anh ấy như vậy rồi, tại sao em lại cứ muốn phải đuổi anh ấy đi."

"Em không thể nhận giác mạc của anh ấy được!" Diệu Tinh lắc đầu: "Cho nên chỉ có thể để cho anh ấy phải thất vọng. Anh ấy chết tâm rồi, như vậy mới có thể bỏ đi thật xa được! Anh ấy mới có thể sẽ buông tha cái ý tưởng ngu xuẩn như vậy được."

"Em làm như người vậy căn bản cũng không phải là biện pháp giải quyết được vấn đề!" Carlos nói xong liền nhìn một chút về phía cánh cửa: "Chú Trình đã nói, chúng ta sẽ kết hôn rất nhanh thôi, cho dù Tiêu Lăng Phong có làm như vậy cũng sẽ không làm thay đổi được chuyện gì hết! Em có biết Tiêu Lăng Phong đã trả lời thế nào hay không?"

Diệu Tinh dừng khóc thút thít lại, đợi chờ câu trả lời của Carlos.

"Anh ấy nói, giác mạc của anh ấy không phải là tặng cho vị hôn thê của Carlos, mà là tặng cho Diệu Tinh của anh ấy... Anh ấy nói... Diệu Tinh sẽ là cô dâu đẹp nhất, làm sao anh ấy lại có thể để tồn tại thiếu sót cho một cô dâu xinh đẹp như vậy được!"

"Tiêu Lăng Phong, anh đó, cái đồ ngu ngốc này!" Diệu Tinh mắng xong lại, bật khóc lên thành tiếng.

"Nếu em còn thương anh ấy như vậy, tại sao em lại không chịu tha thứ cho anh ấy?" Carlos hỏi: "Diệu Tinh, đã có nhiều chuyện phát sinh như vậy, đến anh còn đều có chút cảm động, tại sao em vẫn còn không chịu bỏ qua."

"Nếu như là... lúc trước, thì em sẽ xem xét, nhưng mà bây giờ, em đã không nhìn thấy gì nữa rồi."

"Thì ra là em đã đuổi anh đi chỉ vì lý do như vậy sao?" Bên ngoài phòng bệnh đột nhiên truyền đến giọng nói của Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh run lên một cái. Carlos đứng dậy rồi đi. Khi đi qua bên người Tiêu Lăng Phong, anh liền vỗ vỗ lên bờ vai của Tiêu Lăng Phong. Chuyện này tựa như phải có một kết cục hoàn mỹ.

Tiêu Lăng Phong từ từ đến gần Diệu Tinh. Anh nhìn bộ dạng của cô gấp gáp muốn tránh né, anh mấy bước xông lên cầm lấy hai vai của Diệu Tinh.

"Anh buông tôi ra!"

"Anh không muốn!" Tiêu Lăng Phong là lớn: "Trình Diệu Tinh, anh đã nói rất rõ ràng rồi, anh sẽ không bao giờ buông tay em, mà em cũng đừng mơ tưởng tránh né anh!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm Diệu Tinh thật chặt vào trong ngực của mình, không để cho cô giãy giụa.

"Anh buông tay!" Diệu Tinh giãy giụa không nổi, thở hổn hển kêu to.

"Anh đã nói rồi, anh không buông tay!" Tiêu Lăng Phong nói xong lại càng ôm Diệu Tinh chặt hơn: "Anh cũng sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa!"

"Tiêu Lăng Phong, anh là đồ ngu ngốc à? Anh có biết tôi có thể vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa rồi!" Diệu Tinh kêu gào.

"Anh không quan tâm!"

"Nhưng mà tôi quan tâm!" Diệu Tinh gào lên... "Vậy có phải khi anh cũng vậy, cũng sẽ không nhìn thấy gì nữa rồi, thì em mới nguyện ý lưu lại ở bên cạnh anh hay không, hả?" Tiêu Lăng Phong đưa tay nắm thật chặt lấy bả vai Diệu Tinh: "Diệu Tinh, Anh lại không muốn em không nhìn thấy!"

"Anh có biết cảm giác không thể nhìn thấy một cái gì hết là một việc kinh khủng đến bậc nào hay không?" Diệu Tinh hỏi: "Hết thấy mọi thứ đều là tối đen, thật là đáng sợ, thật là đáng sợ..."

"Anh không sợ!" Tiêu Lăng Phong ôm lấy Diệu Tinh, khẽ vuốt phía sau lưng của cô; "Chỉ cần có em ở đây, thì thế giới của anh không phải là đen tối một mảnh. Diệu Tinh, em chính là ánh sáng giữa bóng tối của anh..."

"Tiêu Lăng Phong, tại sao anh lại ngu ngốc như vậy chứ?" Giọng nói của Diệu Tinh hơi run rẩy. Trái tim của cô, trong nháy mắt liền hóa thành một vũng nước.

"Người ngu ngốc chính là em!" Tiêu Lăng Phong cắn một cái ở trên chóp mũi của Diệu Tinh: "Nơi này của anh đau quá!" Tiêu Lăng Phong cầm lấy tay của Diệu Tinh để ở trên mặt của mình: "Nhưng mà... anh cũng cảm thấy thật là hạnh phúc. Diệu Tinh, bởi vì em còn yêu anh, bởi vì em làm như vậy chính là bởi vì em quan tâm đến anh." Tiêu Lăng Phong cười, nơi đây mắt có chút ướt át.

Diệu Tinh tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong. Cô đột nhiên cảm thấy không sợ hãi gì nữa. Cho dù đời này cô cũng không nhìn thấy gì, cũng không có gì đáng sợ nữa.

"Diệu Tinh, em đừng nghĩ đuổi anh đi nữa, không nên tự hành hạ mình nữa, có được hay không?" Tiêu Lăng Phong dịu dàng hỏi.

"Anh nói xem. Nếu như cả đời này em không nhìn thấy gì nữa, anh nguyện ý làm đôi mắt của em, vậy thì tại sao em lại có thể đuổi đôi mắt của mình đi được đây..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 300: Nơi này của anh cũng đã không thể chứa đựng thêm một người nào khác nữa!

Đại sảnh khu nghỉ ngơi của bệnh viện, Tiêu Lăng Phong lấy từ trong túi xách ra một tờ giấy đồng ý phẫu thuật.

"Cháu đã liên lạc với bệnh viện rồi, tin tưởng cuộc phẫu thuật sẽ có thể được tiến hành rất nhanh thôi!"

Trình Ngự không lên tiếng. Ông nhìn Tiêu Lăng Phong, thế nào mà lại trở thành như vậy. Thiên Tuấn và Thiên Tri đều không bị hủy trong tay của anh. Đây tuyệt đối là kỳ tích. Mặc dù hết thấy đây chỉ là một mưu kế nhỏ của ông, chuyện đã đạt tới kết quả mà ông mong muốn. Ông vốn nên nói lại chuyện này cho Tiêu Lăng Phong biết. Thế nhưng mà nghĩ đến Diệu Tinh đã từng phải chịu nhiều cực khổ như vậy, đột nhiên ông cảm thấy cần phải thất sự "hành hạ" die»n, d»an, ke. qy»y. d»on thêm một chút nữa đối với Tiêu Lăng Phong mới được.

"Đây là giấy tờ của nơi đã từng là phòng ốc của ngài, còn đây là cổ phần của Thiên Tuấn!"

Trình Ngự nhìn vào những loại giấy tờ gì đó trong tay Tiêu Lăng Phong. Những thứ này từ năm năm trước đã được chuyển nhượng lại dưới tên của Diệu Tinh. Ông không thể nào tin nổi, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Phong nói: "Đến bây giờ cậu hỏi hận vẫn còn kịp đó!" Trình Ngự nói nhắc nhở: "Coi như đã chứng minh được là cậu yêu Diệu Tinh. Nhưng mà... tôi cũng chưa bao giờ từng nói là sẽ bởi vì những thứ này mà gả Diệu Tinh cho cậu! Mặc dù trong lòng Diệu Tinh cũng yêu cậu, thì tôi đây cũng sẽ không muốn gả con gái mình cho một người mù!" diễn ㄘ đđàn ㄘ lè ㄘ qđứ ㄘ đđôn Trình Ngự nói ác liệt, thế nhưng trong lòng ông lại có mấy phần thương hại cho Tiêu Lăng Phong. Có phải hình thức này của chính mình chính là một loại kích thích rất quá đáng đối với anh hay không! Vì bất kể như thế nào, Tiêu Lăng Phong bị "mù" cũng là vì Diệu Tinh.

"Cho tới tận bây giờ, cháu cũng chưa từng bao giờ nghĩ rằng muốn dùng chuyện này để ngăn trở Diệu Tinh. Mà cháu cũng không muốn dùng nó làm lợi thế cho mình."

"Cậu thật sự có thể cam tâm để cho Diệu Tinh mang theo đôi mắt được ghép giác mạc của cậu gả cho người khác sao?" Trình Ngự bồi thêm một câu mang nặng lực đả kích: "Nếu như Diệu Tinh cảm ơn cậu thì hoàn hảo. Nhưng nếu như con bé không hề cảm kích, @MeBau*diendan@leequyddonn@ lại sống cuộc sống hạnh phúc cùng với người khác, mà cậu lại..."

"Chuyện này không thể để cho Diệu Tinh được biết!"

Trình Ngự không thể ghìm nén được nụ cười. Không biết Diệu Tinh nghe thấy như vậy, khi ấy có thể sẽ tặng cho phía bên kia mặt của Tiêu Lăng Phong một cái tát hay không! Nhưng bất quá, có thể chứng minh... lúc đầu Diệu Tinh đã không hề yêu làm người.

"Ông làm như vậy, liệu có thể có chút quá nóng giận hay không." Trong phòng nghỉ. Khương Ngọc Khiết nghe lại lời kể của Trình Ngự liền không nhìn được mà trách cứ. Quá khứ cho dù có nhiều oán hận hơn nữa, nhưng mà trong khoảng thời gian này đã có nhiều chuyện trải qua như vậy, những khúc mắc trong lòng bà cũng đã được thả lỏng ra nhiều. Vốn dĩ bà nghĩ đối với chuyện của Diệu Tinh, dĩ ㊦n ㊦đàn ㊦đ ㊦n ㊦đ ㊦n bà cũng sẽ không tham dự gì nhiều vào chuyện tình cảm của hai người bọn họ. Mặc dù Tiêu Lăng Phong không làm chuyện đến bước này, nếu như mà Diệu Tinh thật sự thích yêu thích Tiêu Lăng Phong, thì bà cũng không có biện pháp gì: "Chẳng qua là, thật có lỗi đối với đứa nhỏ Carlos kia rồi!"

"Lúc trước cậu ta có tìm tôi để nói chuyện. Cậu ta cũng là người tốt... Chẳng qua là đáng tiếc, Diệu Tinh lại không có cái phúc khí đó!" Trình Ngự khẽ than một tiếng.

Alice ngồi chống cằm, cô bé nghe hoàn toàn không hiểu ông bà ngoại đang nói nói về những chuyện gì. Bất quá... Ba ba và mẹ giống như đã không còn tức giận nữa rồi. Ngày hôm qua cô bé đã nhìn thấy ba ba đang dỗ cho mẹ ăn cơm. Còn nhìn thấy ba ba hôn lên gương mặt của mẹ nữa. Ba ba cười, đôi mắt cong lại thành một vầng trăng khuyết.

Rõ ràng đây là một "âm mưu", nhưng mà người tham dự lại càng ngày càng nhiều, đến ngay cả Lãnh Liệt cũng trở thành đồng lõa.

"Anh nói xem, nếu như mà Tiêu Lăng Phong biết anh cũng lừa theo cùng với bọn họ để lừa gạt anh ấy, liệu sau này anh ấy sẽ hối hận khi lần trước đã giúp anh hay không?"

"Hừ! Hối hận thì cũng đã muộn rồi!" Lãnh Liệt nói về xem thường, ôm chầm lấy Ti Khiết, "Chờ chuyện bên này có kết quả, chúng ta cũng trở về nhà đi thôi. Anh cũng muốn giống như Tịch Mạt, muốn có một đồng bảo bảo thật dễ thương như vậy."

"Anh cho em là heo sao!" Ti Khiết tròn trắng mắt, sau đó chạy đến bên người Tiêu Lăng Phong. Người này cố chấp là không chịu ở bó thạch cao ở trên đùi, hiện tại lại phải phiền toái đến phẫu thuật. Đúng thật là một ngi đàn ông quá mức ngu ngốc.

"Cậu cứ yên tâm đi, chúng tôi sẽ giúp cậu lừa gạt Diệu Tinh!" Ti Khiết hàm chứa lệ: "Tiêu Lăng Phong, về sau này tôi sẽ không bao giờ còn ức hiếp cậu nữa."

"Tôi cũng không phải là phải người bị bệnh nan y gì!" Tiêu Lăng Phong cười cười: "Yên tâm đi, tôi không sao đâu!"

"Vậy cậu hãy nhìn nhiều thêm mấy lần mấy người chúng ta nữa đi, về sau này nếu muốn nhìn thì..." Ti Khiết nghẹn ngào, quay mặt qua một bên. Không được! Ti Khiết thật lo lắng sẽ để cho mình bị cười ra thành tiếng. Lãnh Liệt nhận ra Ti Khiết đang cố nén, anh liền kéo vào trong ngực của mình. Ti Khiết ôm lấy Lãnh Liệt, bà vai cô cứ rung lên từng đợt, từng đợt. Nhìn qua thấy cô khóc cực kỳ thương tâm. Chỉ có Lãnh Liệt biết, Ti Khiết đã cười sắp đến đau hết cả lưng rồi.

Tiêu Lăng Phong nằm trên bàn mổ,

"Anh xác định sẽ không hối hận chứ, hiện tại đổi ý còn kịp đó!"

Tiêu Lăng Phong quay mặt sang nhìn Karl: "Tôi hối hận thì tại sao lại muốn anh làm ca phẫu thuật này chứ?" Hôm nay không biết anh đã nhắc tới chuyện này bao nhiêu lần rồi.

Trên trán Karl toát ra ba đường hắc tuyến. Người này cũng thật là quái dị đi. Cô nhóc Trình Diệu Tinh kia, rốt cuộc là thương anh ta ở nơi nào vậy. Karl hướng về phía y tá nháy mắt một cái. Y tá gật đầu một cái liền chuẩn bị xong thuốc mê.

"Tại sao cậu lại tới đây?" Bác sĩ phẫu thuật đi tới, thiếu chút nữa thì cho là mình đã đi sai chỗ.

"À! Đưa một người bạn tới thôi." Karl cười: "Hiện giờ tôi liền giao bệnh nhân cho anh nhé! À! Đúng rồi. Khi cậu bó thạch cao cố định thì nhớ bó thạch cao cho nặng một chút." Karl hướng về phía Tiêu Lăng Phong đã bị thuốc mê làm về mặt ngoáo ộp, sau đó đi ra ngoài. Tiêu Lăng Phong, chờ đến khi cậu tỉnh lại thì chuyện đùa đã tới rồi. Karl nhường nhường cái trán, khóe miệng của anh hơi nhếch lên hé lộ một nụ cười có chút tà mị.

Trong phòng bệnh, Lãnh Liệt gõ gõ lên thạch cao ở trên đùi Tiêu Lăng Phong. Rốt cuộc là có bao nhiêu nghiêm trọng mà phải bó lớp thạch cao dày như vậy. Anh ngược mắt lên nhìn Karl, muốn cười nhưng lại phải cố nén. Anh cũng biết chuyện này không thoát được có liên quan tới anh ta.

"Anh ấy đã tỉnh chưa vậy?" Diệu Tinh bất an ngồi ở một bên,

"Yên tâm đi, cũng nhanh thôi!" Ti Khiết vỗ vỗ bà vai vào Diệu Tinh: "Một hồi nữa em cũng không cần phải lên tiếng nghe không. Chúng ta làm thế này

chính là vì muốn cho em được hả giận, cho cậu ta chút ít dạy dỗ." Ti Khiết nhắc nhở. Sau đó về mặt cũng đầy mong đợi, chờ cho Tiêu Lăng Phong tỉnh lại.

"Carlos chủ yếu là chỉ trông vào cậu thôi đấy. Nếu như cậu diễn trò không đạt, thì chúng tôi đây sẽ đến hỏi tội cậu đó!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 300-2: Nơi này của anh cũng đã không thể chứa đựng thêm một người nào khác nữa! 2

Carlos nhúc đầu nhìn mấy người trước mắt. Rõ ràng mấy người tuổi cộng lại đã được một xấp đầy, tăng lên thành mấy trăm tuổi. Ấy vậy mà lại còn ngây thơ giống trẻ con hết cả như thế! Carlos xoa xoa huyết Thái Dương. Có một đám bạn bè quái dị như vậy, anh cảm thấy Tiêu Lăng Phong bị đùa chơi không có chết, mà còn sống được tới ngày nay, tuyệt đối là một kỳ tích.

"Có lẽ đối với anh mà nói thì có chút tàn nhẫn, nhưng lâu như vậy cho tới nay, tất cả mọi người đều đã mệt mỏi chết rồi. Tức thời được buông lỏng một chút thì không có gì là không tốt." Lãnh Liệt đứng ở bên người Carlos: "Tôi biết mọi lời nói như thật xin lỗi, cảm ơn anh... những lời nói này đối với anh thực sự hoàn toàn là vô dụng, có thể nói là rất tàn nhẫn! @MeBau*diendan@leequyddonn@ Hơn nữa cũng không tới lượt tôi nói ra những lời này. Nhưng mà Carlos, anh là một người tốt, cũng là đáng để cho bạn bè phải trả ra hết thảy."

"Tôi có thể làm như vậy là bởi vì cảm thấy đáng giá!" Carlos ngẩng đầu lên: "Bởi vì tình yêu của tôi đối với Diệu Tinh... tôi bại bởi vì Tiêu Lăng Phong, bởi vì người yêu trong lòng của Diệu Tinh là Tiêu Lăng Phong... Cho nên, tôi không có gì gọi là tiếc nuối, cũng không có gì là không cam lòng."

Diệu Tinh vẫn luôn lo lắng cho tình hình của Tiêu Lăng Phong. Cách đó không xa, những âm thanh rất nhỏ kia chui vào trong lỗ tai của cô. Thân thể của Diệu Tinh khẽ run lên một cái. Diệu Tinh cắn môi thật chặt. Nhưng mà sau đó, cô lại không cách nào phát ra tiếng nói được.

Ngón tay của Tiêu Lăng Phong chợt bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích một chút. Anh đã bắt đầu từ từ có ý thức. die»n, d«an, ke, qu»y, d«on Chẳng qua là toàn thân anh lúc này giống như đang bay bổng lên vậy! Đáng chết, không phải là anh đã bị tiêm thuốc mê vào quá liều lượng thuốc đó chứ! Cho nên cả người anh mới có cái dạng như thế này.

"Tiêu Lăng Phong, cậu đã tỉnh chưa?" Ti Khiết hỏi, sau đó trước khi Diệu Tinh mở miệng một giây, cô liền che lấy cái miệng của Diệu Tinh lại.

"Ừ!" Tiêu Lăng Phong nhẹ giọng đáp lại: "Phẫu thuật có thuận lợi không? Diệu Tinh như thế nào?"

"Diệu Tinh rất tốt!" Carlos hít sâu một hơi. Người mình yêu cũng đã bị cướp đi rồi, trên cọt Tiêu Lăng Phong một chút, không có gì là không được đi! "Anh thấy thế nào rồi?"

"Tôi rất khỏe!"

"Vậy thì tốt. Hi vọng anh khôi phục nhanh lên một chút, để đến lúc đó còn tới tham gia hôn lễ của tôi và Diệu Tinh!"

"Ừ." Tiêu Lăng Phong gật đầu, die•n•☆•đ•àn•lê•☆•q•uý•đ•ôn "Anh vừa nói gì?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Đột nhiên từ trên giường bắn ra. Chuyện gì xảy ra vậy, chân của anh không thể nhúc nhích được.

"Nói muốn cậu tham gia hôn lễ của Diệu Tinh!" Ti Khiết vừa che miệng Diệu Tinh vừa chỉ sợ cho thiên hạ không thể tiếp tục náo loạn thêm nữa. "Còn có, cậu chớ có lộn xộn, chân của cậu thuận tiện cũng đã làm phẫu thuật luôn, đã bó thạch cao cố định lại rồi."

"Diệu Tinh ở nơi nào. Tôi muốn gặp Diệu Tinh! Tiêu Lăng Phong có chút kích động. Hết thấy xung quanh đều tối đen như mực, làm anh cảm thấy có chút không quen được hơn nữa còn có chút bất an.

"Diệu Tinh rất tốt, tôi thay mặt cô ấy cảm ơn anh!" Nhìn trên mặt Tiêu Lăng Phong lúc này đáng vẻ cực kỳ thống khổ, trong lòng Carlos cũng nổi lên ý muốn trêu đùa: "Có muốn tôi đưa Diệu Tinh tới thăm anh một chút hay không?" Carlos nhìn liếc trong mắt của Tiêu Lăng Phong bị một lớp băng gạc thật dày bao lấy, hỏi anh một câu. Cái tên Karl kia cũng thật là...

"Đừng..." Tiêu Lăng Phong lên tiếng, "Vẫn đừng nên như vậy, cứ để cho cô ấy được nghỉ ngơi thật tốt đi đã. Tôi... Diệu Tinh không có sao là tốt rồi." Tiêu Lăng Phong khẽ than một tiếng.

"Tiêu Lăng Phong, anh thật sự không muốn được gặp Diệu Tinh hay sao?" Karl hỏi. "Nói không chừng cô ấy rất muốn gặp anh đó. Hay là... anh đã hối hận rồi?"

"Không có!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Diệu Tinh, cô ấy sẽ không làm như vậy!" Tiêu Lăng Phong từ từ nằm xuống nói. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh đã hoài nghi hết thảy, trừ tình yêu của anh và Diệu Tinh ra.

"Làm sao mà anh biết được cô sẽ không như vậy?" Carlos hỏi. Nếu như sớm có chút chút tín nhiệm một chút, cần gì phải trải qua nhiều đau khổ như vậy. "Diệu Tinh sớm đã đáp ứng lời cầu hôn của tôi, cho nên..."

"Tôi không muốn nói người Diệu Tinh yêu là ai, cũng không muốn cãi cọ, xem người nào mới có thể làm cho Diệu Tinh được hạnh phúc. Chỉ cần tự trong lòng chúng ta hiểu rõ ràng tình cảm lẫn nhau là tốt rồi!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền khẽ cười một tiếng. "Hiện tại tôi chỉ tin vào cảm giác của mình, trái tim của mình, tin tưởng tình yêu của chúng tôi, có thể thay đổi được hết thảy mọi thứ."

Nước mắt của Diệu Tinh ướt nhẹp cả tay của Ti Khiết. Ti Khiết có chút không biết làm sao. Vốn dĩ cô chỉ là muốn vui đùa một chút, nhưng mà lại không thể nghĩ đến vậy mà lại chọc cho Diệu Tinh khóc nhè. Ách...

"Ngu ngốc!" Diệu Tinh tủi thân dẹt miệng một cái.

"Diệu Tinh. Tại sao em không chịu nghỉ ngơi cho thật tốt, lại chạy tới đây làm gì?" Tiêu Lăng Phong giờ tay lên. Cả hai người dường như có thể có khả năng cảm nhận được vậy. Hai người cùng giờ tay lên, dễ dàng liền cầm tay nhau ở chung một chỗ.

"Anh không chịu tới gặp em, cho nên em liền tới thăm anh!" Diệu Tinh đứng lên, sờ soạng tiến đến ngồi ở bên người Tiêu Lăng Phong. Diệu Tinh vươn tay cánh tay ra ôm lấy anh. "Tại sao anh lại ngu như vậy chứ?"

"Vì em, bất kể anh làm cái gì cũng đều rất đáng giá!" Tiêu Lăng Phong khẽ cười, hôn lên mái tóc của Diệu Tinh. Mấy người vừa chế tạo ra vở kịch tai ác kia cũng đều cảm thấy không có gì thú vị liền lui ra ngoài.

"Tiêu Lăng Phong. Anh cũng chưa từng bao giờ nghĩ nếu như em thực sự gả cho người khác thì anh phải làm sao bây giờ!"

"Anh biết là em sẽ không!" Tiêu Lăng Phong khẽ vuốt ve gương mặt của Diệu Tinh: "Anh cũng vậy, không muốn em gả cho người khác! Diệu Tinh! Cả đời này, anh cũng không nghĩ sẽ chơi đùa hay vứt bỏ em."

"Nếu như... nếu như sau này em yêu người khác, không cần anh nữa. vậy thì anh phải làm sao đây?" Diệu Tinh nức nở.

"Nếu vậy... em cứ việc đi làm những chuyện em thích! Anh chỉ mong muốn em sẽ được hạnh phúc." Trong lời nói của Tiêu Lăng Phong tràn đầy sự cưng chiều.

"Vậy còn anh thì làm sao đây?"

"Yên lặng ở đó coi chừng em. Nhìn em hạnh phúc, như vậy là được rồi!"

"Tại sao?"

"Bởi vì nơi này của anh cũng đã không thể chứa đựng thêm một người nào khác nữa!" Tiêu Lăng Phong nắm lấy tay của Diệu Tinh áp vào trong ngực mình. Anh hôn lên vàng trán của Diệu Tinh: "Anh yêu em."

"Đồ ngốc!" Diệu Tinh ôm thật chặt Tiêu Lăng Phong: "Tiêu Lăng Phong, em cũng vậy, em yêu người, luôn luôn..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 301: Em nhất định phải hạnh phúc hơn anh

Tiêu Lăng Phong ngồi ở trên giường bệnh, an tĩnh nghe tiếng hít thở của Diệu Tinh. Giờ phút này bọn họ cũng đều không thể nhìn thấy lẫn nhau, tuy nhiên họ lại cảm nhận được lẫn nhau. Cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng bao giờ ở gần sát nhau đến như vậy. Tiêu Lăng Phong lấy cùi chỏ chống thân mình lên, phẩy sức ghé người qua, hôn lên môi Diệu Tinh: "Diệu Tinh! Câu nói em cũng yêu anh của em, thật sự đã làm rung động trái tim của anh thật sâu. Em có biết hay không, có những lời này của em, cho dù em thật sự sống cùng với người khác, cho dù em muốn anh phải chết vì em, anh cũng vẫn vậy, không có một câu oán hận!"

"Em không cần anh phải chết!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Vốn đang an tĩnh không hề nói một câu nào, Diệu Tinh đột nhiên mở miệng nói một câu. Tiêu Lăng Phong nghe thấy vậy liền khẽ run lên một cái.

"... Em không ngủ sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi có chút ngượng ngùng.

"Em cũng đã nói tất cả với anh rồi, em yêu anh, làm sao em lại có thể sẽ cùng với người khác được chứ!" Diệu Tinh giờ tay lên sờ sờ vào trên mặt của Tiêu Lăng Phong. Không biết, sau khi anh biết đây chỉ là một trò đùa vui, thì anh sẽ có biểu tình như thế nào .

Trình Ngự thừa dịp Diệu Tinh không có ở đây, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Tôi có thể vào không?"

Nghe thấy tiếng nói của Trình Ngự, Tiêu Lăng Phong vội vàng ngồi dậy.

"Cậu cứ nằm đi, chỉ là tôi có chút chuyện muốn nói với cậu một chút." Trình Ngự ngồi xuống ở bên giường.

"Ngài là muốn nói chuyện về Diệu Tinh phải không ạ?" die,n;da.nlze.q;rydo/n Tiêu Lăng Phong trần thuật: "Chú Trình, xin ngài hãy cho cháu một cơ hội có được không? Cháu bảo đảm cháu sẽ mang hết tất cả năng lực để chăm sóc cho Diệu Tinh, có thể làm cho cô ấy cười."

"Không phải là cậu đã nói bắt kẻ Diệu Tinh lựa chọn người nào..."

"Nhưng mà người Diệu Tinh yêu là cháu!" Tiêu Lăng Phong nói phân định rõ ràng: "Cháu cũng vậy, rất yêu Diệu Tinh! Cháu biết hiện tại thì cháu không nhìn thấy, bất cứ cái gì cũng đều chỉ là nói miệng, không bằng chứng. Nhưng mà xin chú hãy tin tưởng ở cháu, cháu sẽ mang hết toàn lực của mình ra để yêu Diệu Tinh."

"Không nhìn thấy gì, diễ●n☆đ●ànle☆q●uỷđ●ôn nói miệng không bằng chứng, lại phải sờ soạng để nhìn thấy, có phải là cậu có thể dùng hành động để nói cho tôi biết hay không?" Trình Ngự nói xong liền đứng dậy, đưa tay cời lớp băng đang băng kín ở trên đôi mắt của Tiêu Lăng Phong xuống. Theo đó, lớp băng gạc cứ từng vòng, từng vòng được tháo ra. Nhịp tim của Tiêu Lăng Phong cũng không khỏi đập nhanh hơn... Thế này, là có chuyện gì xảy ra vậy...

"Thật ra thì đôi mắt của Diệu Tinh không có vấn đề gì. Chỉ là tôi muốn xem một chút xem, nếu như quả thực Diệu Tinh cũng không thể nào nhìn thấy nữa, cậu sẽ có sự lựa chọn như thế nào." Trình Ngự lạnh nhạt giải thích, đặt đồng băng gạc vừa mới tháo xuống kia để ở bên cạnh.

Đột nhiên ánh sáng chói chang làm đau nhói đôi mắt của Tiêu Lăng Phong, khiến cho anh phải quy mắt qua một bên. dĩ©nđ●àn①êđ●quỷđ●ôn Tiêu Lăng Phong nhắm lại, ánh mắt chậm rãi liền từ từ mở ra một chút.

"Có lẽ chuyện đã qua không thể dễ dàng quên được. Nhưng mà, do cậu lại tình cảm sâu đối với chuyện này, tôi cũng không tiện nói cái gì thêm, chỉ là hy vọng cậu có thể khiến cho Diệu Tinh được hạnh phúc."

Tiêu Lăng Phong nuốt nước miếng một cái. Là mình nghe làm sao! Trình Ngự nói để cho Diệu Tinh được hạnh phúc! Như vậy... có phải là Trình Ngự đã chịu tha thứ cho anh, đồng ý để Diệu Tinh cùng với anh rồi hay không!

"Chú Trình, cháu nhất định sẽ yêu Diệu Tinh thật tốt. Cháu sẽ khiến cho Diệu Tinh được hạnh phúc!" Tiêu Lăng Phong kích động nói xong câu nói, ngay cả hô hấp cũng có chút không yên.

"Chú..." Trình Ngự thương thức những lời này. "Có lẽ, cần phải tìm một thời gian, sửa đổi lại cái cách xưng hô này một chút rồi !" Trình Ngự nói xong đi từ từ đi ra ngoài.

Hồi lâu ——

Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên, ý tứ của Trình Ngự là muốn gả Diệu Tinh cho anh.

"Cháu sẽ, cháu nhất định cho ngài một câu trả lời chắc chắn làm cho ngài hài lòng!" Tiêu Lăng Phong hưng phấn kêu lên, cũng không quản Trình Ngự lúc này có nghe thấy hay không. Hiện tại anh chỉ muốn muốn báo cái cho Diệu Tinh tin tức tốt này. Nhưng mà chỗ thạch cao bó trên đùi anh lại quá mức cồng kềnh, làm cho anh không cách nào di động nổi. Tiêu Lăng Phong ngồi ở trên giường, thế nhưng anh lại không thể kiềm chế được nụ cười. Hết thấy mọi chuyện đều tốt đẹp chính là giống như đang ở trong một giấc mộng. Rốt cuộc hpop anh và Diệu Tinh cũng đã tới rồi.

Diệu Tinh ngồi một mình ở trong phòng bệnh, lắng tai nghe phong thanh, khoe miệng hơi cong lên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Carlos muốn gõ cửa, nhưng tay lại dừng lại. Đó là vì, cho tới tận bây giờ anh cũng chưa từng bao giờ thấy nụ cười kia của Diệu Tinh, sao nó hạnh phúc, ngọt ngào như thế!.

"Ai vậy?" Tiếng động ở phía cánh cửa truyền tới thu hút sự chú ý của Diệu Tinh.

"Là anh đây!" Carlos đáp trả rồi đi vào trong phòng bệnh. "Em thấy có khá hơn chút nào hay không?"

"Vâng!" Diệu Tinh gật đầu. "Đã tốt hơn nhiều rồi!" Diệu Tinh từ từ cúi đầu. Cô như vậy là đã cùng với Tiêu Lăng Phong rồi, nhưng mà cô cũng chưa từng nói lời nào với Carlos. Hơn nữa, cô còn thiếu anh một câu trả lời và một lời giải thích... "Nếu như hiện tại em nói xin lỗi, có phải là anh thấy em rất vô si hay không?"

"Tại sao em lại nói như thế?" Carlos hỏi: "Tại sao em lại cảm thấy mình là người có lỗi như vậy?"

Diệu Tinh cúi đầu,

"Chuyện tình cảm làm sao có thể nói đúng sai được đây?" Carlos cười nói về rất ôn hòa: "Chẳng qua là em không yêu anh. Còn anh bắt quá là yêu phải người không yêu mình mà thôi. Có cái gì mà đúng hay sai ở đây kia chứ! Nếu như quả thật nói sai, có lẽ, anh phải là người xin lỗi vì đã tạo thành sự khổ nhiều cho em mới đúng."

"Không phải vậy!" Diệu Tinh vội vàng gấp gáp lắc đầu: "Carlos là em đã làm tổn thương đến anh, đều là em không tốt!"

"Không phải là em không tốt. Có lẽ, là do anh đã yêu em không đủ sâu, càng không có cách nào bằng với Tiêu Lăng Phong được." Anh nói xong chậm rãi cầm lấy bàn tay của Diệu Tinh, nhìn ngón tay của cô: "Thật sự rất đáng tiếc. Ngay cả một dấu vết cũng không hề lưu lại..." Anh cười than nhẹ một tiếng.

"Carlos?" Diệu Tinh có chút không hiểu ý tứ của anh.

Carlos chậm rãi cầm bàn tay của Diệu Tinh nâng lên, để sát vào bên môi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nhẹ ở trên những ngón tay của Diệu Tinh...

"Carlos, anh..."

"Không nên cảm thấy anh có lòng dạ hẹp hòi! Chỉ là, chiếc nhẫn này thật cần phải trả lại cho anh!" Carlos cười khẽ một tiếng: "Diệu Tinh, em nhất định phải hạnh phúc đó!"

"..." Hô hấp của Diệu Tinh gần như đều muốn dừng lại. Ý của Carlos muốn nói là anh bỏ qua sao?

"Vốn dĩ, ngày đó anh nên cảm về rồi, nhưng mà... lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy..." Anh than nhẹ một câu: "Diệu Tinh, anh đã hại em thành ra như thế này, anh thật rất xin lỗi."

"Đây không phải là lỗi của anh!" Diệu Tinh vội vàng nói. "Carlos, bắt kể em có làm điều gì cho hai cha con anh, cùng đều là điều nên làm mà!"

"Thật ra thì em cũng không cần cảm thấy em còn thiếu anh điều gì. Diệu Tinh, Tiểu Duệ là điều quan trọng nhất trong cuộc đời của anh, em đã cứu thằng bé, cho nên... em không cần phải để ý, coi những gì anh đã làm cho em trở thành gánh nặng. Về sau, chúng ta liền đối xử với nhau giống như những người bạn, có được hay không..."

Diệu Tinh không biết mình phải nói những gì thêm nữa, từ trong tròng mắt của cô, những giọt nước mắt không ngừng chảy ra.

"Được rồi, em đừng khóc nữa!" Carlos xoa xoa mái tóc của Diệu Tinh nói an ủi, "Những chuyện có liên quan đến hai chúng ta, anh sẽ đi nói lại với chú và dì. Nói gì thì nói... Trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ chắc cũng sẽ không làm khó Tiêu Lăng Phong nữa đâu! Diệu Tinh... cuối cùng em phải thật hạnh phúc đấy nhé!"

Diệu Tinh vẫn cúi thấp đầu nghẹn ngào, cô không biết phải nói gì, cũng biết bắt kể có nói ra câu gì thì cũng không có giá trị gì hết.

"Như vậy anh... Bao giờ thì anh trở về?"

"Chuyện của công ty cũng đã hết bận rồi, anh mang Tiểu Duệ trở về trước, chờ đến khi em tổ chức hôn lễ thì anh sẽ trở lại!" Carlos cười cười đầy vẻ nhẹ nhõm.

"Như vậy còn Tiểu Duệ..."

"Tiểu Duệ rất hiểu chuyện, anh sẽ giải thích với thằng bé một chút là được thôi!"

Rất cực Carlos cũng đã nói ra được những lời thật sâu kín trong lòng của Diệu Tinh. Tiếng khóc thút thít của Diệu Tinh cũng được nói lòng dần, những cảm giác khó chịu dần vật trong lòng cô cũng dần dần biến mất.

"Em trước hãy nghỉ ngơi một chút đi, đoán chừng là một lát nữa Tiêu Lăng Phong sẽ tới đây đó!"

"Carlos!" Diệu Tinh gọi giật anh lại một câu.

"Anh biết rồi!" Carlos gật đầu. "Anh sẽ hạnh phúc, cho nên Diệu Tinh, em nhất định phải hạnh phúc hơn anh đó!" Chỉ khi nào em được hạnh phúc, thì anh mới cảm thấy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 302: Cả nhà mình sẽ không bao giờ còn chia tách rời xa ra nữa

Mộ Sở ngồi ở trong phòng làm việc, nghe Lê Viêm hỏi báo. Chân mày của anh lại càng muốn chau thật chặt hơn. Chiếc bút trong tay anh đã bị bóp đến vỡ vụn. Nghe thấy Diệu tình sống rất tốt như vậy, không phải là anh nên cao hứng hay sao? Tại sao trong lòng lại thấy đau như vậy chứ.

"Thiếu chủ, rõ ràng ngài vẫn luôn rất quan tâm, tại sao lại không chịu tới thăm cô ấy như vậy?" Lệ Viêm hỏi.

"Diệu Tinh nói không muốn nhìn thấy tôi!" Mộ Sở nói xong khoe miệng lộ ra một nụ cười khổ sở. Cô còn nói, cô có thể dễ dàng tha thứ đối với anh, hoàn toàn bởi vì anh là em trai của Mộ Thần.

"Tiểu thư Diệu Tinh nói như vậy nhất định là nói lấy thôi, nếu như nghĩ muốn phải thật sự để ý đến ngài như một người bạn hay không, cô ấy cần gì phải tức giận kia chứ!" Lê Viêm nói an ủi. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Kể từ Diệu Tinh gặp chuyện không may tới nay, anh vẫn luôn sai người đến bệnh viện để hỏi thăm tình hình bên đó. Rõ ràng trong lòng anh đang lo lắng muốn chết, nhưng lại không chịu tự mình qua đó để thăm hỏi.

"Quá đó thì có thể làm cái gì kia chứ?" Mộ Sở đốt một điếu thuốc: "Chuyện đã đến bước này rồi, người nào còn có tư cách ở trước mặt Tiêu Lăng Phong mà nói lời yêu, huống chi Diệu Tinh chưa từng bao giờ có ý định đặt tâm tư của mình vào tôi ở bên này."

"A Sở, anh đừng như vậy!" Lệ Viêm có chút đau lòng, năm năm rồi. Anh vẫn yêu, vẫn tự trách như vậy.

"Tôi không sao!" hít một hơi thuốc thật sâu, sau đó từ từ khạc ra ngoài: "Thật ra thì, tôi thật sự vô cùng ao ước được giống như anh trai Mộ Thần của tôi. Ngay từ nhỏ anh ấy đã có hoàn cảnh cuộc sống đơn thuần, có sự yêu thương của ba ba của mẹ... anh ấy tinh khiết, dịu dàng... Diễm Đàan Lê Quý Đôn Anh yêu một cô gái cũng yêu thương anh ấy thật sâu..."

"A Sở, rồi anh cũng sẽ có. Hiện tại hết thấy không phải là đã dần dần tốt lên rồi đó sao!"

"Không giống nhau!" Mộ Sở lắc đầu. "Thật ra thì... tôi cũng chưa từng bao giờ nói với anh đi! Diệu Tinh là một cô gái trẻ đầu tiên mà tôi nhất. Ở thời điểm mà anh trai của tôi không kim hãm được, đến thổ lộ kể lại với tôi từng ly từng tí về cô ấy, thì tôi liền thích cô ấy rồi, chẳng qua là... cô ấy lại là bạn gái của anh trai của tôi, sau đó thì... anh trai của tôi không có ở đây, tôi lại bắt đầu hận cô ấy..."

"Những lời nói này tại sao anh lại không nói với tiểu thư Diệu Tinh?"

"Có nói thì cũng sẽ chỉ làm cho cô ấy khó khăn hơn mà thôi. Nếu chuyện đã thành ra như vậy rồi, sau đó tôi lại làm thêm một chút những chuyện vô bổ tức thêm thì có ích lợi gì đâu."

"Tốt xấu gì thì anh cũng nên đi thăm cô ấy một chút, ít nhất thì cũng đừng làm cho cô ấy hận anh!"

"Hận tôi cũng vậy thôi, không có gì là không tốt! diên·dan·le·quy·don·com Chung quy so với việc cô ấy cố chấp quên tôi, có lẽ... cô ấy cần bản khinh thường ngay cả chuyện hận tôi nữa kia!" Mộ Sở nói xong liền nắm chặt tàn thuốc đỏ trong lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay dội lên đau đớn, đau đến mức anh thở phào dốc ra một hơi: "Hoặc giả đây chính là báo ứng. Tôi đối xử với Dương Nhược Thi không tốt, hiện tại, Diêu Tinh liền tới để thu nợ!" Nói đến Dương Nhược Thi, Mộ Sở ngẩng đầu lên hỏi: "Gần đây cô ấy như thế nào rồi?"

"Vẫn như cũ thôi, ban ngày ở nhà, buổi tối... đi ra ngoài uống chút rượu. Nhưng mà... chuyện tình lần trước tin tức đưa lại không đúng sự thật. mặc dù Dương tiểu thư đã làm ra chuyện sai lầm không thể tha thứ được. Nhưng mà việc cô ấy yêu anh là thật."

Mô Sở gật đầu một cái. Yêu ư? Đời này, còn có ai sẽ thương anh sao?

"Không có ý định trở về để xem một chút hay sao?"

"Xem cái gì kia chứ?" Mộ Sở hỏi. "Coi như cô ấy yêu tôi thì thế nào đây? Như vậy là có thể làm phai mờ chuyện cô ấy đã hại chết Mộ Thần chuyện thực sao?" Mộ Sở nói xong, vẻ mặt chợt trở nên lạnh lẽo. Anh thật không nghĩ tới, cái chết của anh trai mình thế nhưng lại liên quan đến Dương Nhượng Thi. Một người phải như thế nào đó, chỉ bởi vì sự đố kỵ mới có thể giết người, hơn nữa lại còn là người mà mình yêu...

"Các người cũng cảm thấy tôi quá độc ác phải không? Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy cô ta thì tôi lại liên nghĩ đến anh trai của tôi đã chết đi như thế nào, lại nghĩ đến nhà họ Mộ của tôi đã cửa nát nhà tan như thế nào! Nghĩ đến mẹ của tôi đến khi chết rồi mà vẫn không hề hay biết rằng, năm đó bà ấy đã sinh con chính là sinh đôi hai đứa con trai, không hề hay biết trên cái thế giới này, còn có tôi, chính là đứa con trai thứ hai... Viêm, tôi nên đi trách ai đây?" Mộ Sở từ từ buông tay ra. Trong tay anh tàn thuốc rõ ràng chảy xuống, rơi trên mặt đất. "Nhưng mà không sao, tôi vốn chính là một người vô tình, cũng sẽ không thêm để ý đến ánh mắt của người khác thế nào! Nếu như chuyện đã như vậy, vậy thì, nếu phải có thể đến được hạnh phúc thì hãy đi đến hạnh phúc, về phần những chuyện đã làm sai kia... So với sự trả thù, thì sự khiển trách của lương tâm, mới chính là điều kinh khủng nhất..." Mộ Sở nói xong câu nói kia, cũng không biết là anh đang nói đến người khác, hay là đang nói chính mình...

Bệnh viện.

Phòng bệnh trong bệnh viện nghiêm nhiên trở thành cái ổ nhỏ ngọt ngào của Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong. Mỗi ngày vào lúc sáng sớm, Tiêu Lăng

Phong lại bỏ chạy đến phòng bệnh của Diệu Tinh. Đến buổi tối y tá cũng phải thức giục đến mấy lần thì Tiêu Lăng Phong mới bằng lòng chạy trở về phòng bệnh của mình.

"Bà xã, hôm nay có khá hơn một chút nào hay không?"

"Ai là bà xã của anh!" Diệu Tinh cau mày. Nhìn bộ dáng dễ thương kia của Diệu Tinh. Tiêu Lăng Phong liền siết chặt lấy cái chóp mũi của cô.

"Cho nên em phải mau khỏe lại thật nhanh một chút. Sau đó chúng ta sẽ cử hành hôn lễ!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền hôn nhẹ một cái lên môi Diệu Tinh. "Làm thế nào bây giờ, hiện tại ngay đến một khắc anh cũng đều không muốn đợi nữa."

"Em mới không muốn gả cho anh." Diệu Tinh né tránh cái ôm của Tiêu Lăng Phong.

"Không sao hết, việc này em cứ chờ anh cưới em là tốt rồi."

"Này, hai người cũng nên suy tính đến cảm thụ của tôi một chút đi! Ngán đến chết người đi được." Ti Khiết ngồi ở một bên, tròn trố mắt nói.

"Chúng ta vui vẻ!" Tiêu Lăng Phong nói xong lại đặt ở trên môi Diệu Tinh một nụ hôn vang dội khác. "Nếu nhìn cảm thấy khó chịu, vậy thì hai người cũng làm tôi đi!"

"Coi chúng ta cũng giống như hai người hay sao?" Lãnh Liệt nói về xem thường: "A, đúng rồi. Hôm nay tôi đã gặp Hạ Cẩm Trinh đó!"

"Tiểu Na như thế nào rồi?" Diệu Tinh hỏi.

"Hiện tại con bé đã trở lại vườn trẻ, khó tránh khỏi sẽ bị các bạn nhỏ cười nhạo chế diễu. Tiểu Na bị chế diễu, Tiểu Triết đương nhiên phải giúp đỡ, cho nên cả hai đứa bé luôn là bị các bạn cùng lớp chế diễu." Lãnh Liệt than thở: "Thật là hai đứa bé đáng thương!."

"Hạ Cẩm Trinh không phải là đang liên lạc để nhờ giúp đỡ chuyện phẫu thuật cho con gái hay sao?"

"Đúng thế!" Lãnh Liệt gật đầu một cái, "Đường Nhã Đình..." Lãnh Liệt nói xong lại liếc mắt nhìn sang Diệu Tinh. "Vụ án đang được thẩm tra!"

"Kết quả như thế nào?" Ti Khiết vội vàng hỏi. Người phụ nữ này, sớm đáng chết.

"Thuê người để giết người! Vụ án của Lisa lại tiếp tục được truy cứu, lần này lại tăng thêm tội gây tổn thương cho người khác, giết người chưa thành. Tóm lại... Những chuyện mà Đường Nhã Đình đã làm nhiều không kể xiết. Kết quả cuối cùng, tử hình."

Nghe thấy đáp án này, thân thể Diệu Tinh liền run lên.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 302-2: Cả nhà mình sẽ không bao giờ còn chia tách rời xa ra nữa 2

"Được rồi, đừng sợ. Không có chuyện gì đâu." Tiêu Lăng Phong liền ôm Diệu Tinh lọt vào trong ngực: "Hết thấy tất cả cũng đã qua rồi." Tiêu Lăng Phong thở ra một hơi.

"Ai nha! Thật là một người vô tình!" Lãnh Liệt lắc đầu: "Diệu Tinh, em cũng phải cẩn thận một chút đó!"

"Lãnh Liệt, anh muốn chết phải không?" Tiêu Lăng Phong cầm lấy một quả táo, sau đó dùng sức ném tới. Lãnh Liệt chính xác đón được luôn, sau đó dùng lực cắn một cái: "Bà xã, ném thử một chút xem, đây là đồ do Tịch Mạt mang tới đó, chính là không giống nhau!" die»n, d³-an, k«e, qu»y, d«on Anh nói xong, hai người cùng cười lên ha ha. "Tay của mình thế mà tốt thật!"

Vốn là, nghe thấy tin tức như thế, về tình về lý Tiêu Lăng Phong cũng nên có chút cảm giác, ít nhất cũng cần phải có chút thương hại, nhưng là... Tiêu Lăng Phong sờ sờ lên lồng ngực của mình, tại sao ngay đến một chút cảm giác mà anh cũng không có như vậy!

"Diệu Tinh, em cũng không cần nghĩ quá nhiều đâu! Đường Nhã Đình có như ngày hôm nay cũng chính là tự mình đi tìm thôi!" Tì Khiết nói an ủi.

"Đi đi đi! Cái người phụ nữ có tâm địa sắt đá này, chớ có dạy hư bà xã của tôi!" Tiêu Lăng Phong giờ tay lên.

"Này! Tiêu Lăng Phong, có phải cậu muốn qua sông rút cầu hay không?" Tì Khiết trợn mắt. "Nếu như cậu còn dám chọc đến tôi, thì tôi đây sẽ bảo Diệu Tinh không tha thứ cho cậu nữa!"

"Chậm rồi! @MeBau*diendan@leequyddonn@ Bà xã của tôi đã tha thứ cho tôi rồi!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền ôm Diệu Tinh vào trong ngực: "Diệu Tinh, ba ba và ông nội cũng đã gặp mặt nhau rồi; hai người tán gẫu với nhau thật hòa hợp lắm! Chỉ chờ Diệu Tinh xuất viện, liền cho chúng ta làm hôn lễ..."

"Vậy sao cậu lại không làm hôn lễ với Diệu Tinh ngay bây giờ đi?"

"Vậy cô đã chứng kiến thấy có một tổ hợp quái dị như thế này được tổ chức hôn lễ hay chưa? Tôi đây mới không muốn kết hôn như vậy!" Tiêu Lăng Phong nhìn một chút vào cái chân của mình.

Diệu Tinh tủi thân mếu máo nói.

"Vậy nếu như em cũng không thể nào khỏi bệnh được thì sao..."

"Không cho nói bậy!" Tiêu Lăng Phong che miệng Diệu Tinh lại: "Diệu Tinh không phải là anh nói đến con mắt của em đâu, anh..."

"Em biết mà!" Diệu Tinh gạt đầu: diễ-n, đàn, lê, q-ủy, đôn "Nhưng mà... em vẫn thật sự rất sợ. Nếu như em cũng không thể nhìn thấy được nữa, như vậy thì sẽ không nhìn thấy bộ dáng của anh nữa rồi..."

"Anh vẫn luôn luôn ở bên cạnh em mà!" Tiêu Lăng Phong nắm lấy của Diệu Tinh dán ở trên mặt, để cho cô dùng tay cảm nhận được hình dạng của mình. "Em có nhớ được không?"

Diệu Tinh nhẹ nhàng gạt đầu.

"Tôi thay đổi chủ ý!" Tiêu Lăng Phong đột nhiên nói. "Chúng ta liền tuyên bố hôn kỳ ngay bây giờ. Diệu Tinh, chờ anh phá hủy chỗ thạch cao này rồi, anh liền lập tức muốn kết hôn với em." Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng ôm lấy Diệu Tinh kéo vào trong lòng mình, nói.

Tì Khiết nhìn hai người ôm nhau, thế nhưng lại không nhìn được muốn rơi lệ. Lãnh Liệt liền ôm lấy Tì Khiết. Tốt lắm, diễ-n-đàn-lê-quỷ-đôn Hiện tại hết thấy rất cục sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

Tin tức buổi hôn lễ của Tiêu Lăng Phong một khi được truyền ra liền làm náo động đến mức làm cho cả thành phố T gần như nhốn nháo cả lên. Đối với cái hôn lễ bị chậm dài đến năm năm này, người mong đợi bên ngoài thậm chí còn vượt qua cả người trong cuộc.

"Ba ba, ngài thật sự sắp kết hôn cùng mẹ sao?" Alice nằm ở trên đùi Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Ách..." Diệu Tinh cứng đờ, đây là một vấn đề cực kỳ to lớn. Ba ba sắp kết cùng mẹ hôn... Đây thật đúng là một câu hỏi rất kỳ quái.

"Chúng ta về sau người một nhà sẽ được ở cùng một chỗ có phải hay không!" Alice hưng phấn vỗ tay: "Thật tốt quá, thật tốt quá!" Cô bé cười lên, ánh mắt cong lại thành một vầng trăng khuyết! Sau đó Alice bò dậy ôm lấy cổ ba ba, bẹp một cái, đặt một chiếc hôn thật sâu lên trên gương mặt anh tuấn dạt của Tiêu Lăng Phong, lại thò người sang hôn nhẹ lên đôi mắt của Diệu Tinh: "Mẹ, mẹ phải nhanh khỏe lại một chút nhé!"

"Ừ." Diệu Tinh gạt đầu: "Mẹ sẽ khỏe nhanh lên một chút. Đến lúc đó, ba người chúng ta liền không bao giờ còn phải chia tách ra nữa."

"Có thật không mẹ?" Alice hỏi về không chắc chắn lắm. Cô bé thực sự đã bị dọa sợ rồi.

"Ừ. Không bao giờ còn chia tách ra nữa!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền vươn cánh tay ra ôm con gái vào trong ngực mình: "Chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa, ba ba sẽ chăm sóc con và mẹ thật tốt, còn có cả ông ngoại và bà ngoại nữa."

"Thế còn cụ nội và mẹ Tịch Mạt thì sao?"

"Mẹ con đã có cha chăm sóc." Tiêu Lăng Phong cười sau đó xoa xoa mái tóc của con gái tóc, trong mắt tràn đầy ý cười hạnh phúc. Ba người cứ như vậy co rúc vào với nhau.

"Ba mẹ, ngày hôm nay chúng ta ở cùng nhau có được hay không?" Alice hỏi.

"Được chứ!" Tiêu Lăng Phong liên tục không ngừng đồng ý, điều này anh đã suy nghĩ thật lâu rồi.

"Không được!" Tịch Mạt nói cự tuyệt. Tiêu Lăng Phong nhìn Diệu Tinh trên gương mặt có một chút phiếm hồng, cười khẽ một tiếng: "Bà xã, anh như bây giờ, coi như có muốn làm cái gì thì cũng không làm được rồi!" Tiêu Lăng Phong nói xong, trong đó có mùi vị của sự tỏ khổ rất lớn. "Anh chỉ muốn ôm em, nhìn em thôi..."

"Anh..." Diệu Tinh nôi đóa.

"Em không muốn để ý đến anh nữa! Alice, con đi cùng với mẹ đi!" Diệu Tinh lôi kéo bàn tay nhỏ bé của con gái.

"Ách... Anh không muốn!" Tiêu Lăng Phong ngang ngược ôm lấy Diệu Tinh kéo vào trong ngực: "Ồ lại đây với anh một hồi, anh bảo đảm sẽ không làm loạn."

Alice ngẩng đầu lên nhìn một chút. Lúc này có vẻ giống như thấy chính mình ở lại đây thì có chút dư thừa, liền dứt khoát lần theo cái ghế ngồi bò xuống giường, chạy đến phòng nghỉ ngơi.

"Ba ba, ba muốn làm gì cũng có thể làm rồi. Con nghe cũng không hiểu cái gì hết! Ừ... Cũng... cũng không biết cái gì hết!" Cô bé nói xong liền cười híp cả mắt, đóng chặt cửa phòng lại.

"Ách..." Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh, hai người hai mặt nhìn nhau.

"Không được, ngày mai anh sẽ phải xuất viện. Lương Tịch Mạt, cái con nhóc xấu xa hư hỏng này, cũng không biết đã nói những gì với con gái của anh nữa!" Tiêu Lăng Phong ở trên giường bệnh giận đến phát điên.

Diệu Tinh bật cười khanh khách ra thành tiếng. Cô cười đến mức cực kỳ vui vẻ khoan khoái. Nghe thấy tiếng cười có chút hả hê của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong tức giận cắn một cái vào trên môi của Diệu Tinh như muốn trừng phạt.

"Hiện tại em có thể tận tình khiêu khích anh. Bà xã... về sau chúng ta sẽ từ từ thanh toán nợ với nhau, hả?" Anh cười nói. "Bất quá... Nếu bảo bảo đã có ý tốt như vậy, chúng ta cũng nên có điều bày tỏ, có phải hay không..." Anh cười, dịu dàng hôn lên môi Diệu Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 303: Dành cho cô tất cả sự dịu dàng

Tiêu Lăng Phong kéo theo cái chân bó thạch cao công kênh mang theo Diệu Tinh phơi nắng ở trong sân. Đột nhiên có một hồi âm thanh huyền ảo đã hấp dẫn tầm mắt của anh. Xuyên thấu qua đám người kia, anh nhìn thấy không rõ ràng lắm có một người phụ nữ đầy máu me. Không ngờ lại là Đường Nhã Đình, Tiêu Lăng Phong cũng hít một hơi, theo bản năng anh kéo Diệu Tinh đến bên cạnh mình.

Như vậy là đã có chuyện gì xảy ra. Nhìn chiếc ga giường bị máu chảy ra đã nhuộm đỏ gần như hết, theo bản năng anh hiểu rõ ngay, đây chính là trò đùa bốn gì đó của Đường Nhã Đình.

"Sao vậy?" Cảm giác được Tiêu Lăng Phong có vẻ mất tự nhiên Diệu Tinh hỏi.

"Không có gì hết!" Tiêu Lăng Phong cười khẽ một tiếng. "Chính là nghĩ muốn ôm em một cái."

"Buồn nôn! ở đây đang có thật là nhiều người đó!" Gương mặt của Diệu Tinh có một chút nung đỏ.

"Sợ cái gì chứ." Tiêu Lăng Phong xem thường: "Em là bà xã của anh, mọi người đều biết là như vậy!" Anh nói qua:
@MeBau*diendan@leequyddonn@ Bất quá, anh nghĩ chúng ta nên xuất viện thôi. Bằng không con nhóc Tịch Mạt kia, nói không chừng đã dạy con gái của chúng ta thành hình dáng gì nữa không biết!"

"Không phải vậy! Tịch Mạt là người dễ thương mà!"

"Dễ thương sao?" Tiêu Lăng Phong khịt mũi xì một tiếng đối với lời nói kia của Diệu Tinh: "Chỉ có Bùi Hạo Thần mới chịu được cô ấy thôi!"

"Làm sao có thể như vậy chứ!" Diệu Tinh bắt mắt: "Louis cũng yêu Tịch Mạt rất vô tư mà! Còn có Irvine nữa, anh ấy rất thích Tịch Mạt, nhưng là vì không muốn làm khó cho Tịch Mạt, cho nên anh ấy đã không nói ra tình cảm của mình. Như vậy mà anh không cảm thấy tình yêu như vậy thật vĩ đại hay sao?"

Tiêu Lăng Phong nhìn nụ cười trên khóe miệng của Diệu Tinh, giống như khi thấy Tịch Mạt được hạnh phúc, đi@en*dyan(lee^qu.donnn), cô cảm thấy còn vui vẻ hơn khi chính mình được hạnh phúc vậy.

"Nếu như thời gian có thể lặp lại một lần nữa, Diệu Tinh, anh nhất định sớm tìm đến em một chút. Sau đó anh sẽ yêu thương em, cưng chiều em thật nhiều..."

Diệu Tinh không nhịn được cười: "Tiêu Lăng Phong, tuổi của hai người chúng ta cộng lại thì cũng đã trên năm mươi rồi, anh còn nói ra những lời ngon tiếng ngọt giống như một tiểu nam sinh như vậy, anh không cảm thấy buồn nôn à?"

"Buồn nôn sao? Những lời nói này của anh cũng là lời nói thật tâm đó chứ!" Tiêu Lăng Phong cười khẽ. "Hiện tại... cùng với cảm giác yêu cuồng nhiệt, còn có thêm sự ngọt ngào nữa!" Hai tay Tiêu Lăng Phong đang cầm đầu của Diệu Tinh, liền quay mặt của cô sang: "Trình Diệu Tinh người bạn nhỏ, em có nguyện ý gả cho anh hay không?"

"Hừ! điểnn ㄟ đầnn ㄟ lè ㄟ qđuy ㄟ đđon Còn phải xem tâm tình như thế nào đã!" Diệu Tinh bĩu môi. Cái này còn phải cầu hôn nữa! Không có thành ý.

"Trước khi kết hôn chúng ta về nhà trọ ở trước nhé, có được hay không!" Nhìn ra ý định của Diệu Tinh, nhưng Tiêu Lăng Phong cũng không biểu hiện ra ngoài.

"Không được, em muốn ở cùng với ba ba và mẹ!" Diệu Tinh "uất ức" quay mặt sang chỗ khác. Cô cũng biết là Tiêu Lăng Phong cố ý, luôn miệng nói yêu cô, thế nhưng là quay người lại lại ức hiếp cô ngay.

"Này, em cũng đã trưởng thành như vậy rồi, vậy mà vẫn còn quán lấy ba mẹ như vậy, thật quá khoa trương đi!" Tiêu Lăng Phong nói về bất mãn: "Ngoan một chút nào! Anh là đôi mắt của em, làm sao anh có thể rời khỏi em được chứ!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền cười ha ha một tiếng. "Buổi chiều chúng ta cùng trở về đi, anh muốn nhờ Liệt làm thủ tục xuất viện giúp chúng ta. điểnn, đầnn, lè, qđuy, đđon Nhà trọ đúng lúc mới vừa quét dọn xong, hết thấy đều vừa đúng!"

"Anh..." Đối với cái người đàn ông vô lại này, Diệu Tinh trong lúc nhất thời, thật đúng là không biết nên nói cái gì. Cô dứt khoát quay luôn mặt qua một bên. Nhìn bộ dáng tức giận của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong cười mà không nói. Chuyện tốt đương nhiên sẽ phải có chút thấp thòm nhớ mong nhiều hơn một chút, mới chỉ là dự tính không nghĩ tới lại có hiệu quả như vậy.

Diệu Tinh không biết tại sao Tiêu Lăng Phong lại gấp gáp muốn ra viện như vậy, thậm chí còn có chút bất an. Bất quá khi cô đi vào nhà trọ, thì một khách kia, hít thở được cái mùi vị quen thuộc kia, trong lòng Diệu Tinh đột nhiên thấy bình tĩnh lại.

Trong năm năm qua, đã không biết bao nhiêu lần Diệu Tinh nằm mơ thấy cái mùi vị này, chỉ là cô cảm thấy rất quen thuộc, thế nhưng lại không nhớ ở đâu đã từng ngửi thấy ở nơi nào. Hôm nay rốt cục cô đã hiểu ra rõ ràng, hóa ra là cái chỗ này. Thì ra là, cô vẫn cho nơi này mình đã quên lãng, nhưng thực ra mình lại tuyệt đối chưa từng bao giờ quên...

"Bà xã, chúng ta rốt cục về tới nhà rồi!" Tiêu Lăng Phong từ phía sau lưng ôm lấy Diệu Tinh, nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai của cô. Tất cả những ký ức thống khổ, vui vẻ, chua cay, ngọt ngào đều ở tại nơi này.

Diệu Tinh chậm rãi từ tránh ra khỏi trong ngực Tiêu Lăng Phong, sau đó cô từ từ dựa vào trí nhớ bắt đầu sờ soạng đi hết thấy khắp phòng, cô gần như cũng không hề bị va chạm vào đâu, nghĩ muốn cái gì, cũng có thể sờ tới chính xác.

"Cảm giác này thật quen thuộc." Khóe miệng Diệu Tinh cong lên nở một nụ cười tươi. "Hiện tại, mặc dù thật sự em vẫn chưa nhìn thấy được, nhưng em cũng sẽ không sợ, bởi vì có anh..."

"Anh cũng vậy!" Tiêu Lăng Phong khẽ cười một tiếng, khẽ vuốt ve lên gương mặt Diệu Tinh, sau đó anh lấy từ trong túi ra một cái hộp. Cái hộp này thời thời khắc khắc anh cũng đều mang theo trên người mình.

Một hồi lâu Diệu Tinh cũng không nghe thấy tiếng nói của Tiêu Lăng Phong, cảm thấy có chút kỳ quái. Cô nghiêng lỗ tai tinh tế lắng nghe. Một luồng xúc cảm lạnh như băng, đụng vào trên cổ của cô.

"Cái gì vậy?" Diệu Tinh sờ sờ, là một sợi dây chuyền.

"Dây chuyền, cả đời này anh muốn khóa em lại ở bên cạnh anh." Tiêu Lăng Phong đeo sợi dây chuyền xong, sau đó anh nhẹ nhàng hôn lên gáy Diệu Tinh: "Chính xác mà nói là năm năm trước anh đã đưa cho em, nhưng bởi vì em đã ném nó đi. Mà bởi vì anh cũng không tìm lại được, cho nên hiện tại, anh đã làm lại lần nữa để cho em đeo. Diệu Tinh, không được lấy sợi dây chuyền này xuống ném đi, cũng giống như anh sẽ không bao giờ rời bỏ em nữa."

Diệu Tinh sờ sờ, đúng là cái dây chuyền nhỏ nhắn kia: "Em sẽ giữ gìn sợi dây chuyền này thật tốt!" Diệu Tinh đáp ứng, xoay người lại, sờ sờ lên gương mặt, lên trán của Tiêu Lăng Phong, sau đó đến đôi mắt, cái mũi, sau đó là đôi môi...

"Diệu Tinh. Anh yêu em!" Tiêu Lăng Phong dịu dàng nói: "Về sau mỗi ngày anh cũng sẽ nói với em một lần như vậy, có được hay không? Bởi thường những lời anh đã nợ em suốt năm năm qua."

Diệu Tinh khẽ cười, một tiếng nhón chân lên hôn lên môi Tiêu Lăng Phong: "Yêu không cần phải phải nói, "

"Nhưng mà anh nghĩ muốn không những em cảm giác được, mà còn muốn em nghe được." Tiêu Lăng Phong hôn lên đôi mắt của Diệu Tinh: "Diệu

Tĩnh, anh không muốn em phải hối hận."

"Hiện tại anh hối hận thì cũng đã muộn rồi!" Diệu Tĩnh cười.

"Vậy thì để anh bồi thường lại cho em một chút phí tổn thất mới được!" Tiêu Lăng Phong nắm lấy tay Diệu Tĩnh để ở bên hông của mình.

"Lấy cái gì để bồi thường đây?" Diệu Tĩnh tò mò.

"Ách... Cái này... Anh thật sự là không có tiền. Nếu không... em xem, con người anh, thế nào?"

"Không..." Diệu Tĩnh mới vừa vận khắc ra một chữ, thì miệng của cô đã bị chặn lại. Đây là cái loại đàn ông gì vậy, đã được tiện nghi mà vẫn còn khoe mẽ, rõ ràng là trong tim mình có quỷ, lại còn muốn tìm một chút lý do đường hoàng.

Tiêu Lăng Phong ngậm vào hai cánh môi của Diệu Tĩnh. Hơi thở nóng bỏng đốt cháy đôi môi Diệu Tĩnh: "Đừng... như vậy, anh vẫn còn đang bị thương." Diệu Tĩnh khước từ, trong lòng cũng có chút sợ.

"Anh sẽ nhẹ một chút, đừng sợ!" Tiêu Lăng Phong nói an ủi, sau đó ôm lấy Diệu Tĩnh.

"Anh..."

"Lúc đi ra, anh đã phá bỏ thạch cao rồi!" Tiêu Lăng Phong giải thích.

"Em..."

"Bà xã, con của chúng ta cũng đã sắp được năm tuổi rồi, vậy mà em vẫn còn xấu hổ." Tiêu Lăng Phong cười. Khi ngón tay anh chạm đến làn da dưới lớp vải áo này, anh lập tức ngẩn người ra. Dưới ngón tay anh, là một vết sẹo, cái này hẳn là đã lưu lại từ năm năm trước: "Bà xã, em cực khổ rồi!" Cách lớp vải áo, anh đặt lên đó ở đó một nụ hôn yêu thương.

"Đừng nhìn!" Khi Tiêu Lăng Phong vén vạt áo của Diệu Tĩnh lên, thì cô liền ngăn lại: "Nhìn xấu lắm." Diệu Tĩnh lắc đầu.

"Nhưng mà cho tới bây giờ, anh lại cảm thấy chưa từng bao giờ nhìn thấy có vết sẹo nào xinh đẹp như thế!" Ngón tay Tiêu Lăng Phong từ từ xẹt qua trên vết sẹo. Nhìn hàng lông mi Diệu Tĩnh khẽ run rẩy, trong lòng Tiêu Lăng Phong có chút đau đớn, anh hôn ánh mắt của Diệu Tĩnh: "Bà xã, anh sẽ làm cho em vĩnh viễn được vui vẻ!"

Tiêu Lăng Phong nắm lấy ngón tay của Diệu Tĩnh. Mười ngón tay của hai người đan xen vào nhau: "Về sau này chúng ta cũng sẽ luôn nắm chặt lấy bàn tay của nhau, không bao giờ buông ra nữa..."

Tiêu Lăng Phong cẩn thận tỉ mỉ hôn lên môi Diệu Tĩnh, mỗi một động tác của anh đều nhẹ nhàng, êm dịu, mang tất cả sự êm ái nhẹ nhàng của mình cho cô gái mà mình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 304: Tràn đầy hạnh phúc

Sau giờ ngộ là sự yên lặng một mảnh, thậm chí ngay cả ánh mặt trời cũng lúc này cũng trở nên nhu hòa. Ánh sáng nhu hòa từ từ tỏa ra, chiếc màn cửa sổ màu trắng theo gió nhẹ nhàng di động. Ánh sáng vàng rực rỡ rơi vào vào trên mặt thảm, dâng lên thứ ánh sáng nhu hòa...

Tiêu Lăng Phong nhìn người trong ngực ngủ say, dịu dàng hôn lên sợi tóc ướt mồ hôi của cô. Diệu Tĩnh bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích, từ từ tỉnh lại.

"Còn đau không?"

Diệu Tĩnh cắn cắn đôi môi, trốn vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, cười cười. Hôn lên trán của Tiêu Lăng Phong, dường như Diệu Tĩnh chợt nghĩ tới điều gì đó, liền giơ tay lên sờ sờ vào ngực của anh, @MeBau*diendan@leequyddonn@ sờ bà vai, sau đó là sau lưng...

"Làm thế nào bây giờ, anh bị em làm cho vết thương chồng chất." Diệu Tĩnh nói có chút đau lòng.

"Cho nên, em phải chịu trách nhiệm đối với anh!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền đứng dậy, ôm lấy Diệu Tĩnh đi vào trong phòng tắm.

Sắc trời đã dần dần tối xuống. Tiêu Lăng Phong nắm chặt ngón tay Diệu Tinh đi chậm rãi ở dưới bóng tối của hàng cây trên đường.

"Anh muốn mang em đi nơi nào?" Diệu Tinh hỏi. Đã đi thật lâu rồi, hiện tại bụng thật là đói.

"Một hồi nữa đã đến!" diễn, dểan, kể, quỵ, dểon Tiêu Lăng Phong dịu dàng nói, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc của Diệu Tinh. Bộ dạng ngọt ngào của hai người làm cho người khác phải ghé mắt nhìn, chung quanh không ngừng phát ra tiếng xuyt xoa đầy hâm mộ.

"Rốt cuộc anh còn muốn làm cái gì nữa vậy!" Diệu Tinh khẽ cau mày.

"Có một bà xã tuyệt vời như vậy, dĩ nhiên anh muốn toàn bộ thế giới này cũng được biết rồi!" Tiêu Lăng Phong nhú mi lại cười nói. "Đi nào!" Rốt cục khi đi đến giữa ở đám người đầy đặc nhất trên quảng trường, thì Tiêu Lăng Phong dừng bước lại.

"Đây là đâu vậy? Người ở đây nhiều quá!" Diệu Tinh có chút sợ, nhưng mà vào lúc này Tiêu Lăng Phong lại buông tay cô ra: "Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh có chút bất an: "Anh ở đâu?" Câu hỏi của cô cũng không có tiếng đáp lại.

Diệu Tinh đứng tại chỗ, không dám cử động. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo đầy bất an. Đây là nơi nào vậy?

"Tiêu Lăng Phong, anh ở đâu?" diễn, dểan, kể, quỵ, dểon Diệu Tinh không dám gọi Tiêu Lăng Phong quá lớn. Nhưng mà chỉ có một mình ở chỗ này, cô thật sự có chút sợ: "Tiêu Lăng Phong!" Giọng nói của Diệu Tinh đã có chút phát run, trong tròng mắt của cô lúc này tràn đầy nước mắt.

"Trình Diệu Tinh..." lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Lăng Phong từ nơi không xa truyền đến, âm thanh âm nghe cực kỳ vang dội..

Một tiếng gọi này cũng đủ thu hút sự chú ý mọi người đều tập trung ở ở chỗ này. Ngày càng nghe thấy có càng nhiều tiếng bước chân đi đến để nhìn, sự bất an trong lòng Diệu Tinh nổi dậy càng nhiều hơn.

Diệu Tinh nghiêng lỗ tai, tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh: "Tiêu Lăng Phong, anh ở đâu vậy?" Diệu Tinh hỏi vồn tay ra, sờ soạng ở trong không khí: "Đừng làm em sợ!" Diệu Tinh khóc sướt sùi.

"Trình tiểu thư, Trình Diệu Tinh!" diễn, dểan, kể, quỵ, dểon Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng kêu lên. Một bó hoa được đưa tới trước mặt Diệu Tinh. Diệu Tinh nhẹ nhàng hít hà, mùi vị thơm quá!

"Diệu Tinh, gả cho anh nhé, có được không?" Tiêu Lăng Phong nói xong lấy từ trong túi quần ra một cái hộp nhưng nhìn rất tinh xảo, sau đó quỳ một đầu gối xuống.

"... Anh làm gì vậy?" Diệu Tinh sờ soạng muốn kéo anh đứng dậy. Cô tựa như nghe thấy âm thanh của đầu gối va chạm vào mặt đất.

"Diệu Tinh gả cho anh nhé, có được không? Anh sẽ khiến cho cả đời em được vui vẻ, thật vui vẻ!" Giọng nói của Tiêu Lăng Phong rất nhẹ, nhưng là bởi vì chung quanh quá mức an tĩnh, tất cả mọi người đều nín thở nhìn một màn lãng mạn trước mắt mình.

Gương mặt Diệu Tinh có chút nóng lên, mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng mà cô có thể cảm giác được có rất nhiều người ở chung quanh.

"Gả cho anh ấy đi! Đáp ứng anh ấy đi!" Nhiều âm thanh khác nhau từ trong đám người truyền ra.

"Diệu Tinh, Có được không?" Tiêu Lăng Phong mềm giọng hỏi. Nhìn thấy Diệu Tinh có chút ngượng ngùng, bộ dạng lại có chút co quắp, anh lại càng cười đến hòa nhã hơn.

"Anh mau đứng dậy nhanh lên một chút!" Diệu Tinh có chút nóng nảy. Mình không phải cũng sớm đã chấp nhận rồi đó sao! Sao anh ấy còn làm những thứ này.

"Cô gái nhỏ, hãy nói đồng ý anh ấy nhanh một chút đi!"

"Có được không?" Tiêu Lăng Phong vẫn hỏi đầy sự hòa nhã.

Rốt cuộc, nước mắt trong tròng mắt Diệu Tinh liền rơi xuống. Diệu Tinh gật đầu một cái. Giờ phút này Diệu Tinh thật sự cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Tiêu Lăng Phong cười, lấy chiếc nhẫn ra đeo vào trên ngón tay của Diệu Tinh, đứng dậy ôm thật chặt lấy Diệu Tinh, quay vòng vo mấy vòng tại chỗ. Sau đó kéo cô ôm vào trong ngực: "Bà xã, anh yêu em!" Ở trong tiếng âm nhạc tuyệt vời của đài phun nước cùng với tiếng vỗ tay của mọi người, hai người ôm lấy nhau thật chặt...

Diệu Tinh ôm Tiêu Lăng Phong thật chặt, nước mắt của cô làm ướt nhẹp vạt áo của anh, giống như là cô quá cảm động, cũng rất giống như là cô cực kỳ sợ hãi.

"Sao vậy?" Tiêu Lăng Phong ôn nhu hỏi.

"Anh đi đâu vậy?" Diệu Tinh ghen ngào giống như là một đứa nhỏ đang tủi thân vậy: "Tại sao anh lại buông tay em ra như thế?" Diệu Tinh hỏi giọng nói mang đầy vẻ uất ức.

"Anh..."

"Không bao giờ được bỏ em lại một mình nữa, có được hay không? Em, em thật là sợ..." Tựa như Diệu Tinh không hề nghĩ đến phải đợi câu trả lời của Tiêu Lăng Phong, mà chỉ là muốn bày tỏ nỗi uất ức của mình vậy.

"Ngốc ạ!" Tiêu Lăng Phong khẽ vuốt ve đỉnh đầu của Diệu Tinh. "Đừng sợ, không sao đâu!" Anh nói an ủi. "Là anh đã không suy tính chu toàn... Nhưng mà... anh vẫn luôn quan sát em!" Tiêu Lăng Phong nói bảo đảm: "Anh làm sao lại để cho em nằm ngoài tầm mắt quan sát của anh được chứ! Về sau này anh không bao giờ có thể như vậy nữa. Sẽ không để lại em một mình, sau này sẽ không bao giờ để cho em phải sợ hãi vì không nắm được tay của anh nữa..."

"Thật sao?"

"Dĩ nhiên rồi!" Tiêu Lăng Phong gật đầu: "Nơi này, tất cả mọi người đều đã chứng kiến chúng ta như vậy. Nếu như về sau này anh có lỗi với em, thì anh..."

"Nếu như anh còn dám nói ra nữa, em cũng sẽ không thèm để ý đến anh nữa!" Diệu Tinh cau mày: "Chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, còn cần đến lời bảo đảm, lời thề hay sao?"

"Ừ, chúng ta không cần đến lời bảo đảm, bởi vì chúng ta đã dung hợp vào với nhau rồi, không còn có bất cứ chuyện gì, không còn có bất kỳ lực lượng gì có thể tách chúng ta xa nhau được nữa..."

Nhà họ Tiêu.

Bậc trưởng bối của hai nhà đang ngồi chung một chỗ để banf bạc chuyện đám cưới. Ngược lại Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong chỉ nhẹ nhàng ngồi ở một bên.

"Chị dâu!" Tịch Mạt tới ngồi bên cạnh.

"Em làm gì thế?" Tiêu Lăng Phong hỏi. Nhìn nụ cười của Tịch Mạt Tiêu Lăng Phong cảm thấy chắc chắn không có chuyện tốt.

"Này. Tiêu Lăng Phong, anh có ý gì chẳng!" Diệu Tinh tròn mắt: "Ông nội, ông nhìn anh ấy một chút xem!" Tịch Mạt kêu lên. Tiêu Thiên Trì liền ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn cháu nội của mình một cái. Nhưng mà vẻ mặt ông lại giống như lộ rõ mừng rỡ thương thức vậy.

"Xong rồi. Xong rồi, hiện tại cháu đã không còn một chút địa vị nào nữa rồi. Cái gì mà cháu gái kia chứ, cháu dâu cũng mạnh hơn cả cháu nữa rồi!" Tịch Mạt nói như oán trách.

"Em bao nhiêu tuổi rồi vậy? Còn đi học trẻ con cái trò tổ cáo!" Tiêu Lăng Phong chỉ xì mũi hừ một tiếng đối với hành động kia của Tịch Mạt.

"Thế anh bao nhiêu tuổi rồi? vậy? Lại vẫn còn học trẻ nhỏ cái kiểu gây gỗ như vậy!" Tịch Mạt bĩu môi.

"Bùi Hạo Thần, mau mau mau, đến đưa con bé này đi chỗ khác!" Tiêu Lăng Phong chán ghét gơ cánh tay lên: "Không hiểu nổi, rốt cuộc Hạo Thần, cậu có thể coi trọng con bé ở điểm nào!"

"Hai người là anh em với nhau, thật ra thì tôi cũng cảm thấy tò mò, không hiểu Diệu Tinh coi trọng anh ở điểm nào!" Bùi Hạo Thần cười.

Diệu Tinh bị bọn họ chọc cho không ngừng cười khanh khách: "Hai người sao lại có thể như vậy chứ? Thế nào mà đều giống như là những đứa trẻ vậy?"

"Ai muốn chấp nhặt với em!" Tiêu Lăng Phong lôi kéo tay Diệu Tinh.

"Tiêu Lăng Phong, ở đây anh dám ức hiếp anh, em đây liền trở về ức hiếp con gái của anh!" Diệu Tinh nhanh chóng đứng dậy.

"Tịch Mạt, Diệu Tinh kéo Tịch Mạt. "Đều muốn cậu nể nể một chút, người mang thai cần phải cẩn thận một chút! Mau ngồi xuống đi. Chúng ta không cần để ý tới anh ấy nữa!" Diệu Tinh nói xong đánh vào trên người Tiêu Lăng Phong một cái.

"Chị dâu, vẫn chỉ có chị dâu là tốt với em nhất!" Tịch Mạt nhô người ra ôm lấy Diệu Tinh, sau đó quay sang giả vờ làm cái mặt quỷ đối với anh trai của mình.

Mấy bậc cao niên ngồi ở một bên nhìn một màn chung quy cũng không nhịn được mà bật cười ra thành tiếng.

Nhà họ Tiêu từ trên xuống dưới đều bận rộn. Một năm này thật sự là chuyện tốt không ngừng, chẳng những tiểu thư về nhà, thiếu gia cũng sắp kết hôn. Tòa nhà lớn vắng lạnh năm năm, trong nháy mắt liền lập tức tràn ngập niềm vui hạnh phúc cùng sự ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 305: Một loại báo ứng khác

Tiêu Lăng Phong ném toàn bộ chuyện của công ty cho Lãnh Liệt xử lý, còn mình thì chuẩn bị hôn lễ thật vui vẻ. Lãnh Liệt đã không chỉ một lần gọi điện thoại luôn luôn oán trách anh, bắt Tiêu Lăng Phong phải trở về làm việc, Lãnh Liệt anh không bao giờ còn muốn trở về đây nữa. Cũng mỗi một lần như vậy, Tiêu Lăng Phong lại cũng chỉ cười đáp lại: Đây chính là có liên quan đến chuyện chúng tôi có thể sinh ra được con cháu cho anh hay không. Cho nên vì hạnh phúc của con trai hai người, thân làm ba ba hiện tại anh hãy tạm thời chịu khổ cực một chút.

"Này Tiêu Lăng Phong, chuyện anh kết hôn hay không kết hôn rốt cuộc có quan hệ gì với tôi kia chứ?" Lãnh Liệt lại một lần nữa nổi giận: @MeBau*diendan@leequyddom@ "Cái gì mà con cháu, nếu như anh lại sinh ra một người giống như là cô cô hoặc là mẹ của nó, như vậy thì thôi đi! Còn nếu như nó giống như anh, vậy thì chẳng phải là con của tôi rất đáng thương hay sao?" Lãnh Liệt nổi cáu: "Cho nên anh đừng có nói nhiều nữa, mau tới công ty nhanh nhanh cho tôi!" Lúc này ở công ty có chút..."

"Rất nghiêm trọng!" Câu nói kế tiếp, tựa như không giống như là đang cười giỡn.

"Không nghiêm trọng thì tôi sẽ gọi điện thoại tìm anh hay sao?" Lãnh Liệt xem thường.

Diệu Tinh ngồi ở trong phòng khách, nghe tiếng nói bận rộn tới bận rộn lui của Tiêu Lăng Phong, trong lòng cảm thấy vô cùng phong phú.

"Em lại không giúp đỡ được cái gì cho anh cả, có phải là em rất đàn hay không?" Diệu Tinh hướng về phía Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Nào có cái gì mà em không giúp được chứ!" die,n;da.nlze.qu;yo/nn, Tiêu Lăng Phong không thuận theo: "Có một công việc lớn mà anh phải thu xếp, nếu không có em giúp đỡ thì không thể!"

"Hả?" Diệu Tinh kinh ngạc.

"Đó chính là làm cô dâu của anh đó!" Tiêu Lăng Phong tiến tới khẽ hôn xuống ở trên mặt Diệu Tinh: "Em nói xem, việc này có phải là không phải em thì công việc không thể giải quyết được hay không? Em cùng cũng không cần phải muốn đông muốn tây gì hết, em cứ ngồi ngây ngô ở đó đi, kết hôn sẽ rất mệt mỏi đó!"

"Việc này... đây là lần đầu tiên anh kết hôn, mà sao giống như anh đã từng trải qua như vậy nhỉ!" Diệu Tinh nói xong, cười lên khanh khách.

"Em, cái người này!" die●n☆đ●ànlê☆q●uýđ●ôn Tiêu Lăng Phong giận liên tục lấy Diệu Tinh mà cù lét. Diệu Tinh không chịu nổi vội vã gấp gấp xin tha.

"Đừng như vậy, a..." Diệu Tinh kêu to. "Em sai lầm rồi!" Tiêu Lăng Phong không để ý tới, vẫn nắm lấy Diệu Tinh như cũ không chịu thả ra: "Ồ..." Diệu Tinh cười đến đau bụng. "Ông xã..." Cô kêu lên về đáng thương.

Nghe thấy những lời này của Diệu Tinh, Tiêu Lăng Phong mới từ từ buông tay ra: "Được rồi, thấy em ngoan như vậy, vào lúc này anh liền tha thứ cho em, bất quá..." Anh cười xấu xa.

"Luuu mạnh!" Diệu Tinh chán ghét bĩu môi.

"A? Thế nhưng mà anh đâu có nói cái gì!" Tiêu Lăng Phong cười nói,

"Này, anh... cái tên này!" Diệu Tinh nắm lấy cái gối kê lưng ném qua. Tiêu Lăng Phong đón lấy cái gối, dĩ@n+đàn①ê+quý+đ@n cười đến có chút bất đắc dĩ. Diệu Tinh rõ ràng là không nhìn thấy, nhưng mà bất cứ lúc nào cô ném anh, cũng đều siêu cấp chính xác.

Diệu Tinh phồng lên miệng không thèm để ý tới Tiêu Lăng Phong ở đây nữa, không nghĩ tới lúc này, đã an tĩnh hồi lâu đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, mà người gọi điện thoại tới, lại chính là Mộ Sở...

"Là anh!" Điện thoại vừa mới được tiếp thông, liền nghe thấy giọng nói của Mộ Sở có mấy phần mệt mỏi. "Đừng cúp điện thoại, có được không!" Giọng nói của Mộ Sở có chút cấp bách, giống như chỉ sợ Diệu Tinh thật sự cắt đứt điện thoại một loại.

"Có chuyện gì sao?" Diệu Tinh hơi siết chặt điện thoại một chút.

"Chỉ là muốn nói lời chúc mừng với em!" Mộ Sở cười, trong tiếng cười nghe có chút khổ sở: "Diệu Tinh. Chúc mừng em!"

"Cảm ơn!" Diệu Tinh cười khê: "Anh... Có muốn tới tham gia hôn lễ hay không?"

"... Em nguyện ý sao?" Mộ Sở hỏi, quả nhiên, lúc này Diệu Tinh ở đầu điện thoại bên kia hơi trầm mặc một chút. Mộ Sở từ từ đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Ít ngày trước, anh đã đứng dựa vào ở chỗ này, nhìn Diệu Tinh cùng Tiêu Lăng Phong ngồi ở trong vườn hoa, nhìn hai người bọn họ nương tựa vào nhau ngọt ngào, trong lòng ngũ vị tạp trần. Có lẽ tình yêu chân chính, chính là giống như Carlos như vậy, để cho cô được tự do, để cho cô được hạnh phúc: "Thật ra thì, anh chỉ tùy tiện hỏi em một chút thôi, em đừng coi là thật."

"Không phải vậy, em không phải là ý đó." Diệu Tinh giải thích: "Nếu như anhnguyện ý, dĩ nhiên có thể tới tham dự!"

"Anh... Có thể gặp mặt em một lúc hay không?" Mộ Sở hỏi thử thăm dò: "Diệu Tinh có mấy lời, anh nghĩ muốn nói với em, anh không có ác ý." Sở Diệu Tinh cự tuyệt, Mộ Sở nói thêm lời giải thích.

Qua điện thoại Diệu Tinh nghe thấy có một chút như một mối, trong lòng cô có chút buồn buồn, giống như hết thảy đều trở nên lạ lẫm, xa cách. Giống như là Mộ Sở, một người bạn mà cô đã từng quý trọng, thế nhưng bây giờ cũng đến mức độ khi nói một câu lại phải một lần giải thích...

"Sao vậy?" Nhìn thấy Diệu Tinh ngần ngại, Tiêu Lăng Phong thả đồ gì đó ở trong tay xuống đi tới.

"A! Không có chuyện gì, là Mộ Sở điện thoại đến!" Diệu Tinh than nhẹ một tiếng.

"Thật ra thì có một số việc vẫn nên nói thẳng ra với nhau thì sẽ tốt hơn." Tiêu Lăng Phong hôn lên cái trán của Diệu Tinh.

"Anh không phản đối em đi tới đó sao?" Điểm này Diệu Tinh ngược lại vô cùng kinh ngạc. Cô cho là Tiêu Lăng Phong sẽ rất nhạy cảm đối với đề tài nói về Mộ Sở.

"Nếu là đổi lại lúc trước, có lẽ là anh sẽ như vậy, nhưng mà bây giờ..." Anh cười cười: "Đi qua thời kỳ đó rồi, để anh đưa em đi!"

Một hồi lâu sau Mộ Sở mới để điện thoại xuống, thờ dài thật sâu. Anh xoay người lại, nhìn người đang nằm trên giường. Nơi nào còn có nhớ năm đó tinh thần cùng khí phách ra sao. Nằm trên giường năm năm, toàn thân bắp thịt cũng đã héo rút, có đôi khi ngay cả việc giao tiếp với người khác cũng rất phí sức.

Mộ Sở từ từ đi đến bên giường, anh xoa lên mặt ông nội một chút, sau đó ngồi xuống.

"Cháu còn chưa kịp nói với ông! Diệu Tinh đã trở lại rồi!" Tựa lưng vào ghế ngồi, Mộ Sở cũng không ngẩng đầu nhìn ông nội: "Năm đó ông đã trăm phương ngàn kế, hết thảy xem ra tới hôm nay đều đã uống phí rồi. Còn có đứa con của Diệu Tinh nữa, đứa trẻ cũng không bị chết, trừ thể chất hơi kém một chút, còn lại nó là một đứa trẻ rất hoạt bát, lanh lợi! Nếu như mà ông trông thấy con bé, có lẽ ông sẽ cảm thấy hối hận vì mình những việc mà ông đã từng làm!"

Nằm ở trên giường, ông lão nhân nghe thấy những lời nói kia của Mộ Sở..., liền khẽ run lên một cái, từ trong tròng mắt nước mắt chảy ra. Có lẽ, đây chính là báo ứng! Ông đã từng giết quá nhiều người, đã làm quá nhiều chuyện xấu, cho nên hiện tại rơi vào kết quả sống một cuộc sống không bằng chết. Thực buồn cười đến cỡ nào, toàn thân bị tê liệt, ngay cả chuyện giải quyết việc cá nhân, tự mình cũng không làm được.

"Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong sắp sửa kết hôn!" Mộ Sở ngẩng đầu lên: "Ngày trước ông đã hao tổn tâm cơ để chia rẽ hai người bọn họ, cuối cùng còn không phải uống phí ông làm người tiêu nhân hay sao?" Mộ Sở cười phì ra một tiếng. "Ông ép cháu phải rời khỏi Diệu Tinh vì sợ cô ấy làm ảnh hưởng đến cháu. Cuối cùng thì như thế nào, tâm huyết của cả đời ông như vậy vẫn bị cháu phá hủy..." Mộ Sở nói xong liền đứng lên: "Tốt nhất là ông cứ nghỉ ngơi cho khỏe, cháu sẽ còn tới thăm ông thường xuyên, cũng sẽ vẫn chăm sóc cho ông, nhưng mà tha thứ... xin lỗi, cháu không làm được..."

Lại là này câu, ngay từ lúc năm năm trước, khi ông dùng ánh mắt cầu xin nhìn đứa cháu nội của mình, ông cũng chỉ lấy được câu trả lời như vậy. Đây chẳng phải cũng là một loại báo ứng hay sao.

Mộ Sở đi tới phòng cà phê, thì Diệu Tinh đã ngồi ở chỗ đó, cách cửa sổ sát đất anh nhìn thấy Diệu Tinh đang tựa vào bên người Tiêu Lăng Phong, hai người đang cúi đầu nói ri tai nhau. Trên mặt Diệu Tinh là nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Điều này Mộ Sở vĩnh viễn cũng không thể nào cho cô được.

Nhìn thấy Mộ Sở tới gần, Tiêu Lăng Phong đứng dậy đặt xuống trên gương mặt Diệu Tinh một nụ hôn.

"Hiện tại hai người hãy trò chuyện tán gẫu với nhau trước đi. Anh đi đến công ty một chút, thu xếp một số công chuyện làm ăn gần đây một chút, sau đó anh sẽ tới đón em!" Tiêu Lăng Phong xoa xoa mái tóc của Diệu Tinh.

"Ừ! Anh đi đi, lái xe cẩn thận đó." Diệu Tinh gật đầu.

Mộ Sở đứng ở cửa, có chút không đành lòng phá vỡ bầu không khí ngọt ngào và hạnh phúc này. Thấy Tiêu Lăng Phong đi tới, anh liền tiến lên. Cái phải tới, thì sẽ tới. Chung quy nếu như đã gặp mặt, vậy thì nên đối mặt, không phải sao...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 306: Quay người lại chính là vĩnh viễn

Tiêu Lăng Phong mặt mày hớn hờ, mặc dù không là cố ý, nhưng là nụ cười vẫn ngọt ngào trên mặt, như cũ, làm cho người ta phải ghen tỵ. Tin tưởng không chỉ là anh, bất luận người nào nhìn thấy thì ở trong lòng cũng sẽ không nhịn được mà chê cười. Một người đàn ông đã trưởng thành, vậy mà còn cười thành như vậy...

"Đã lâu không gặp!" So với Mộ Sở, Tiêu Lăng Phong ngược lại cười đến tự nhiên: "Hai người ngồi tán gẫu nhé, tôi còn có một số việc phải làm. Tán gẫu cho tới khi nào xong thì thôi, khi ấy hãy gọi điện thoại cho tôi." ~~die,n;da.nlze.qu;ycdo/mn~~ Đối với loại chuyện này thái độ đó của Tiêu Lăng Phong càng làm cho người ta thấy thoải mái hơn so với sự khách khí.

"Anh cũng không lo lắng tôi sẽ bắt cóc bà xã của mình rồi bỏ chạy hay sao?" Mộ Sở cười. Làm người đối địch với nhau lâu như vậy, đột nhiên trước mặt lại đối xử tâm bình khí hòa với nhau như vậy, thật đúng là làm cho người ta có chút không quen với hình thức này.

"Anh cũng đã nói Diệu Tinh là bà xã của tôi rồi, làm sao anh lại có thể bắt cóc cô ấy đi chứ!" Tiêu Lăng Phong cười cười: "Tôi đi trước!"

Mộ Sở đứng tại chỗ đưa mắt nhìn Tiêu Lăng Phong rời đi. Thật là tự tin, bất quá, quả thật anh vốn cũng rất tự tin. ~~die,n;đan,lê,q;u;đ~~ Mộ Sở bước từng bước một đi về phía Diệu Tinh. Nhìn người đang an vị ở trước mặt mình vẫn luôn nhưng nhớ hồi lâu, lúc này Mộ Sở ngược lại có cảm giác có chút không thành thật.

"A Sở!" Diệu Tinh cười khẽ một tiếng: "Anh ngồi đi!"

"Thật lâu không được nghe thấy em gọi anh như vậy nữa rồi!" Mộ Sở cười cười về đầy hương thụ: "Anh đã cho là mình sẽ không còn được nghe thấy nữa rồi." Mộ Sở khẽ than một tiếng. Anh quan sát Diệu Tinh, từ lúc anh bắt đầu nhìn thấy Diệu Tinh đến giờ, cô vẫn cứ luôn hơi cười cười như vậy. Chắc là cô đang cực kỳ hạnh phúc.

Diệu Tinh lại cười khẽ một tiếng: ~~die,n;đan,lê,q;u;đ~~ "Gần đây anh có khỏe không? Nghe Liệt nói, anh công việc của anh khá bề bộn!"

"Vẫn như cũ thôi!" Có bận rộn, thì anh mới không có thời gian để mà nghĩ tới những loại chuyện làm anh phiền lòng kia: "Còn em thế nào?" Mộ Sở nhìn Diệu Tinh, tựa như chuyện về đôi mắt của cô cũng không hề tạo thành ảnh hưởng cho cô vậy.

"Em rất khỏe!" Diệu Tinh nói qua, sau đó sờ soạng ở trong chiếc túi của mình, lấy từ trong đó ra một cái phong bì: "Anh là người đầu tiên nhận được đó."

Mộ Sở mở ra xem, quả nhiên, bên trong là thiệp mời.

"Ngày cưới đã định rồi sao?" ~~die,n;đan,lê,q;u;đ~~ Mộ Sở cười. "Thật là nhanh chóng!"

"Hả?" Diệu Tinh có chút không hiểu ý tứ của Mộ Sở.

"Ngày hôm đó, anh có nhìn thấy." Mộ Sở giải thích đơn giản, "Vào cái ngày ở trên quảng trường đó..." Thời điểm hôm Tiêu Lăng Phong cầu hôn, Mộ Sở cũng trong đám người ở trên quảng trường.

"Ách... Ha ha, đã để cho anh chê cười rồi." Diệu Tinh cúi đầu.

"Tại sao nói như thế!" Mộ Sở nói: "Không phải không thừa nhận, Tiêu Lăng Phong biến hóa rất lớn. Anh ấy hiểu được cái gì là yêu, cũng học xong để yêu một người thì phải như thế nào. Diệu Tinh. Em sẽ hạnh phúc."

"Câu nói như thế này có tính là lời chúc phúc của anh hay không?"

"À... ừ!" Mộ Sở gật đầu một cái. "Chúc em hạnh phúc." Mộ Sở nghiêm túc nói.

"Anh đột nhiên trở nên như vậy, em thật đúng là có chút không thấy quen lắm!"

"Vậy thì em cảm thấy, anh nên dặt cổ tay của em, rộng thật to lên đối với em, không cho em gả đi cho Tiêu Lăng Phong mới là bình thường sao?" Mộ Sở tựa như nói giỡn nói một chút: "Chuyện lần đó, anh thực sự rất xin lỗi." Mộ Sở ngẩng đầu lên. Lê Viêm đã khuyên anh thật lâu, anh mới có dũng khí tới đây nói lời xin lỗi. Nói ra được, trong lòng anh thật sự đã thấy thư thái hơn rất nhiều.

"Quên đi, mọi chuyện cũng đã qua rồi! Thái độ của em cũng rất kém, hi vọng anh chớ để ý."

"Không sao." Mộ Sở lắc đầu một cái: "Thật ra thì, bất kể em có làm cái gì, thì anh thật sự giống như cũng không có biện pháp nào để mà trách em. Anh như vậy có phải là rất không có tiền đồ hay không?" Mộ Sở nói xong cúi đầu nhấp một hớp cà phê.

Ngón tay Diệu Tinh chợt cứng lại một chút: "Anh trai của anh cũng nói với em một câu giống như vậy!" Diệu Tinh thờ dãi: "Thật ra thì anh hận em cũng là phải thôi, dù sao trong chuyện này, em cũng không tránh khỏi có sự liên quan."

"Thế nào cuối cùng em lại ưa thích việc ôm lấy tất cả lỗi lầm đến trên người của mình như vậy." Mộ Sở buồn cười: "Anh vẫn còn tưởng rằng năm năm không gặp, sự thành thực này của em dường như là có ở tận trong xương tủy vậy."

Diệu Tinh cúi đầu cũng không lên tiếng. Nói đến Mộ Sở, không khí lập tức trở nên có chút lúng túng!

"Anh và anh trai biết có sự tồn tại của nhau là vào năm tui anh đã được hai mươi tuổi!" Mộ Sở đứng dậy. "Có thể nói, chuyện này không biết có phải là một bi kịch hay không, thậm chí, ngay cả ba ba lẫn mẹ của anh cũng không hề hay biết. Nếu không phải là thời điểm anh đi ở trên đường, có người đến vỗ vào bả vai của anh, gọi anh một câu là Mộ Thần, anh thật sự không hề hoài nghi tới chuyện này. Năm đó ba ba của anh vì mẹ anh nên đã thoát khỏi tổ chức, cho nên, trong Âm Dạ bị cấm kỵ nhắc tới ba của anh. Đương lúc anh được biết mình còn có một người anh trai nữa, thì lúc hai bọn anh nhìn thấy nhau, thì khi ấy biểu cảm của anh trai anh còn khiếp sợ hơn cả so với gặp quý." Nghĩ tới bộ dạng năm đó của anh trai mình, Mộ Sở cười ra thành tiếng: "Mới gặp mặt không có mấy giờ, người trong nhà cũng không hề nói được với nhau mấy câu, ngược lại, lại giới thiệu toàn bộ về anh ấy. hai người bọn anh ở chung một chỗ giống nhau đến từng điểm một. Anh nói chuyện với anh giống như là với bảo bối vậy. Khi anh cười anh ấy thì, anh ấy nói nếu như anh không phải em trai của anh ấy, thì anh ấy mới không cần nói những chuyện như vậy với anh!" Mộ Sở nói xong liền cười lên. Nghe vào giống như là một trẻ nhỏ không có chút tâm cơ nào.

"Anh..." Diêu Tinh nghe Mộ Sở kể lại những chuyện này thì có chút không hiểu.

"Anh nói những chuyện này, không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn nói lại những chuyện về anh trai của anh, em nên buông xuống, cái chết của anh ấy cũng không phải là trách nhiệm của em." Mộ Sở nói giải thích. Anh biết, cái chết của Mộ Thần vẫn luôn làm cho Diêu Tinh khôn nhiều, cho dù là hiện tại, cô cũng không thấy thì cũng đã buông xuống rồi.

"Nhưng mà, chuyện này chính là lỗi của em!" Diêu Tinh nói về cổ chấp.

"Em không bỏ được, bắt quá chính là vì nghĩ anh trai anh hiểu lầm, thật ra thì... Vẫn không có cơ hội để nói cho em biết. Anh trai anh đã biết." Về chuyện này lúc ban đầu, bọn họ bị bức đến mức không còn đường nào có thể đi. Tiêu Lăng Phong nói nếu Mộ Thần rời đi khỏi Diêu Tinh liền không truy cứu trách nhiệm của cô nữa. Cho nên vào thời điểm biết được Diêu Tinh cũng là bị uy hiếp, anh ấy còn chưa phải đến mức xoay người rời đi. Thế nhưng mà ai ngờ đến, quay người lại một cái chính là vĩnh viễn...

"Anh trai anh cái gì cũng biết. Cho nên, không phải là anh ấy đã rời đi trong lòng vẫn còn mang theo sự hiểu lầm đối với em. Trong lòng của anh ấy, em vô cùng, vô cùng thương anh ấy... Cho nên, anh ấy cũng không có gì tiếc nuối. Nếu như sau khi chết con người thật sự có linh hồn, như vậy... nhất định anh ấy cũng sẽ hi vọng em được hạnh phúc."

"..."

"Được một người con gái yêu anh ấy thật sâu như vậy, anh trai anh thật sự rất hạnh phúc."

"A Sở, những lời nói này của Mộ Thần nói ra thực sự là đã nằm ngoài dự liệu của em!" Nơi đây mắt Diêu Tinh có chút chua xót: "Em cho là anh sẽ trách ta."

"Tại sao anh lại phải trách em chứ?" Mộ Sở cười khẽ một tiếng: "Bắt quá, thật ra thì chuyện này cũng ngoài dự liệu của anh. Suy nghĩ một chút. Thời điểm anh quen biết với Tiêu Lăng Phong, chính là người đối địch với nhau, hiện tại anh đã giúp anh ấy nói mọi chuyện xong với em xong rồi."

A... những lời Mộ Sở nói..., liền đã chọc cười Diêu Tinh.

"A Sở, anh cũng đã phải chịu nhiều khổ sở như vậy, anh cũng nên có hạnh phúc. Không, anh sẽ hạnh phúc, hạnh phúc hơn tất cả mọi người khác!"

"Anh chỉ cầu xin không có sự báo ứng là tốt rồi." Mộ Sở xem thường, thật ra thì... sự trả thù cũng sớm đã tới rồi! Người mình muốn yêu thì không thể yêu, lại phải nhìn người con gái mà mình yêu mến đang cùng người khác bạc đầu giai lão.

"Sẽ không!" Diêu Tinh lắc đầu: "Thật ra thì, anh vẫn là người thiện lương mà!"

"Khích lệ một người đã từng lặn vào thế giới của xã hội đen là thiện lương, còn không bằng đánh một cái tát còn thoải mái hơn.. " Mộ Thần nhún nhún vai, cảm giác trong lòng nhẹ nhõm trước nay chưa có.

"Ý tứ của em không phải là như vậy." Diêu Tinh tức giận.

"Anh biết. Anh chỉ là trêu chọc em chơi thôi!" Mộ Sở cười: "Làm sao em vẫn còn bị người khác lừa gạt tốt như vậy chứ!"

Mộ Sở đưa tay vò rối mái tóc của Diêu Tinh: "Bắt quá so với cuộc sống anh đã từng trải qua, hiện tại đến bây giờ cuộc sống coi như là đã bình thản. Mặc dù sẽ mệt mỏi, sẽ đau, lúc đầu sẽ cảm giác mình chỉ có một mình." Mộ Sở nhẹ nhàng nhò người ra hôn lên vầng trán của Diêu Tinh: "Diêu Diêu, em nhất định phải hạnh phúc..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 307: Giao cho anh quyết định tất cả

Khi Tiêu Lăng Phong đi tới công ty thì cà phê mà Lãnh Liệt chuẩn bị đã lạnh thấu, hiển nhiên Lãnh Liệt đã đợi anh khá lâu.

"Thế nào?" Nhìn thẳng vào đôi mắt quầng thâm của Lãnh Liệt, Tiêu Lăng Phong không có nửa phần áy náy lần cảm kích, cười hỏi.

"Hôm nay tôi không có thời gian để nói đùa với anh!" Lãnh Liệt nghiêm túc nói.

"Chuyện gì mà nghiêm trọng như thế? Thế nào cô nhóc Ti Khiết kia lại giận dữ với anh rồi hả!" Tiêu Lăng Phong nhấp một hớp cà phê, sau đó cái miệng chẹp chẹp, nói: "Chốc nữa nói với Diệu Tinh một chút, cô sẽ giúp đỡ cho anh..."

"Ngày hôm nay tôi tới bệnh viện thì nhìn thấy Đường Nhã Đình ở đó!"

"Cái gì?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Ngày hôm nay khi tôi đi đến bệnh viện thì nhìn thấy một người, mặc dù chỉ là liếc mắt nhìn từ xa xa, @MeBau*diendan@leequyiddonn@ nhưng mà tôi có thể xác định, người đó chính là Đường Nhã Đình." Lãnh Liệt nói lặp lại.

"Tôi biết là cô ta!" Tiêu Lăng Phong gật đầu một cái: "Ngày hôm đó khi ở trong sân, tôi nhìn thấy cô ta nhập viện rồi. Bằng không tôi cũng sẽ không vội vàng vàng xin xuất viện luôn. Hiện bây giờ thì thế nào rồi?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Ở cửa ra vào cũng có cảnh sát, cho nên tôi cũng không có cách nào để đến gần được. Bất quá nghe người ở bệnh viện nói là cô ta bị đánh trọng thương. Não bị chấn động, xương sườn bị gãy."

Miệng của Tiêu Lăng Phong mấp máy, người nào mà ra tay độc ác như vậy chứ? Hai bả vai Tiêu Lăng Phong run lẩy bẩy: "Cô ta đánh nhau?"

"Đúng vậy!" Lãnh Liệt gật đầu. điễn ㄥ đ↑àn ㄥ lê ㄥ q↑ủy ㄥ đ↑ôn "Nhưng mà tôi cảm thấy chuyện này nhất định không chỉ đơn giản như vậy!"

"Lý do là gì?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Bởi vì người phụ nữ này hiện giờ đang ở bên ngoài, cho nên hao người thời thời khắc khắc cần cẩn thận. Có lẽ về sự ác độc thì người phụ nữ này không thể so với ác độc mà Dương Nhượng Thi đã từng làm. Nhưng mà trải qua nhiều chuyện như vậy, người phụ nữ này cũng đã phát điên lên rồi. Con người cô ta vốn đã cực đoan, lại xảy ra chuyện con cái bị tách ra khỏi bên người mình nữa, cho nên tôi nói chỉ là muốn nhắc nhở anh một chút."

"Tôi thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh Diệu Tinh, sẽ không có việc gì đâu! " Tiêu Lăng Phong cười vỗ vỗ bả vai Lãnh Liệt. "Cảm ơn anh nhé!"

"Hiện tại Diệu Tinh đang ở nơi nào?" Lãnh Liệt phản đối rõ ràng cái kiểu nói phủ quyết thời thời khắc khắc kia của Tiêu Lăng Phong.

"Mộ Sở tìm cô ấy, diễn ㄥ đ↑àn ㄥ lê ㄥ q↑ủy ㄥ đ↑ôn. hai người đang uống cà phê với nhau."

"Anh ngược lại có vẻ rất tự tin nhỉ! Ngộ nhớ A Sở bắt cóc Diệu Tinh bỏ chạy thì sao, tôi muốn nhìn xem anh sẽ khó như thế nào!" Lãnh Liệt nói chế nhạo. Nói đến Mộ Sở, đã thật lâu rồi bọn họ cũng không có gặp nhau mà hàn huyên một chút,

"Diệu Tinh sẽ không như vậy!" Tiêu Lăng Phong nói về xem thường: "Haiz? Thế nào mà tôi lại có cảm giác giống như từng người một đều không mong đợi tôi được tốt đẹp ấy nhỉ! Anh đã vậy, mà cả bà xã anh cũng thế! "

"Anh sống không tốt thì trong lòng tôi mới cảm thấy thoải mái." Lãnh Liệt cười nói: "Tại sao tôi lại phải chịu sự nghiền ép của anh, dĩ ㄥ n ㄥ đ↑àn ㄥ lê ㄥ q↑ủy ㄥ đ↑ôn phải chịu sự hành hạ về tinh thần của anh như vậy chứ?"

"Anh đó, cái tên này...! Ôi chào!" Lãnh Liệt ngăn chặn lại ngón tay của Tiêu Lăng Phong: "Phản đối, hiện tại tôi không đấu lại anh. Chờ đến khi anh sinh ra con trai rồi, đến lúc ấy tôi sẽ ức hiếp con trai của anh là được. Cho nên, anh xem mà làm đi!" Lãnh Liệt nói xong, thoải mái ngồi xuống.

"Này, anh tới tìm tôi cũng chỉ vì chuyện này đấy à?" Tiêu Lăng Phong hỏi đầy bất mãn.

"Chuyện này không nghiêm trọng hay sao?" Lãnh Liệt hỏi: "Người phụ nữ mà nổi con điên khủng, thì cái gì cũng có thể làm ra được, tựa như không thể kiềm chế được! Anh vẫn không quên đó chứ!"

Tiêu Lăng Phong giận đến trợn trắng mắt. Anh đương nhiên là vẫn không quên rồi. Nghĩ tới đây. Tiêu Lăng Phong đột nhiên cảm thấy lời của Lãnh Liệt nói rất đúng, mọi chuyện vẫn nên cẩn cẩn thận thì tốt hơn, dù sao... suy nghĩ của Đường Nhã Đình đã gần như vụn vụn.

"Tốt lắm, tôi biết rồi." Tiêu Lăng Phong thu hồi lại nụ cười giỡn: "Trong khoảng thời gian này trước hết anh phải chịu khổ cực một chút, chờ chuyện bên này trở lại bình thường, thì lúc ấy, Liệt, anh hãy quay trở về đến đây đi!"

"Quay trở lại nơi này để mà làm lao động cho anh ấy hả? Hừ!" Hiển nhiên không chút cảm kích, Lãnh Liệt cười lạnh một tiếng, nói: "Được rồi, được rồi, vội vàng đi làm việc đi, chờ sau buổi hôn lễ của anh, tôi muốn mau chóng rời khỏi nơi này!"

Tiêu Lăng Phong cười cười bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, vậy cậu trước hãy làm việc đi, tôi đi lo chuyện kết hôn, thuận tiện hưởng tuần trăng mật."

Tiêu Lăng Phong nói xong liền đứng dậy.

"Này, Tiêu Lăng Phong, anh..." Lãnh Liệt bắt mắt kêu to vì bị ngăn trở ở cái địa phương này.

Phòng cà phê.

Sau giờ ngo ánh mặt trời phá lệ ảm áp, tựa như sau hết thảy mọi chuyện đều trở nên bình yên trở lại, ánh mặt trời cũng thật là ảm áp. Diệu Tinh nghe tiếng nhạc êm ái. Hai người không còn có quá nhiều chuyện để nói với nhau. Nhưng mà Mộ Sở lại phá lệ hưởng thụ, cũng phá lệ quý trọng buổi chiều này.

"Tại sao, ta lại bị ông nội bắt lựa chọn một người kia chứ!" Mộ Sở nhẹ giọng lầm bầm. Cũng tại sao, người mà Diệu Tinh lựa chọn kia lại không phải là anh kia chứ.

"A Sở, anh làm sao vậy?" lúc này nghe thấy Mộ Sở lầm bầm, Diệu Tinh nhẹ giọng hỏi.

"Hả?" Mộ Sở cười khan: "Không có sao, không có sao!"

"Thật ra thì... Số mạng vốn rất không công bình gì đó, mặc dù không thể nào lựa chọn, nhưng mà chúng ta có thể thử thay đổi." Diệu Tinh nhẹ nhàng nói. Cô đã đoán ra lời nói vừa rồi của Mộ Sở là có ý gì. Vừa sinh ra đã liền bị ông nội mang đi, trừ ông nội của anh ra, không còn có ai biết nhà họ Mộ còn có một đứa nhỏ khác. Vốn dĩ anh cũng nên có cuộc sống bình thân, hạnh phúc, nên giống như Mộ Thần, sống cuộc sống đơn giản, vui vẻ. Thế nhưng mà, anh lại phải lớn lên ở trong một hoàn cảnh như vậy...

"Có lẽ... Hết thảy cũng đều là số mệnh cả thôi!" Khẽ than. Nếu như số mạng thật sự có thể thay đổi dễ dàng như thế, như vậy cuộc sống của mọi người không giống như cái bộ dáng hiện tại bây giờ.

Ở bên ngoài cửa sổ, có một cô gái mảnh mai đã đứng ở chỗ đó thật lâu, ánh mắt của cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hai người ở bên trong. Nước mắt của cô ướt nhẹp váy áo, móng tay cắm thật sâu vào trong da.

"A Sở, anh thật sự là không công bằng." Giọng nói của Dương Nhược Thi có chút phát run. Cả buổi chiều, Mộ Sở cũng vẫn một mực cười như vậy. Nụ cười của anh thật dịu dàng, ánh mắt của anh tràn đầy sự cưng chiều, đủ để cho người ta phải chết chìm ở trong đó. Chẳng qua là... nụ cười như vậy, cho tới tận bây giờ đều không phải là dành cho cô, Dương Nhược Thi này. Nếu như không phải là cô đứng díp đi ngang qua nơi này, sợ rằng đời này cũng sẽ không thể nhìn thấy... Trong mắt của anh chỉ có Diệu Tinh, mà ngoài cửa sổ, khoảng cách giữa anh với cô không quá ba thước, thế nhưng anh lại thủy chung cũng không hề phát hiện ra. Nghĩ đến đây Dương Nhược Thi không nhịn được liền cất bước chân, đi vào trong phòng cà phê.

Năm năm, vốn nên là lạnh nhạt, nhưng mà... Thật sự, khi nhìn thấy Mộ Sở lại dành sự sùng ái của mình cho Diệu Tinh, đối với việc anh chẳng thèm ngó tới người khác như vậy, cô vẫn lại nghĩ tới vì những gì chính mình bỏ ra suốt năm năm qua lại cảm thấy uất ức và không đáng giá. Lúc đầu cô muốn tìm cách làm cho rõ ràng, tình yêu của mình lẫn những gì mình đã bỏ ra, đến tận cùng được coi là cái gì. Những gì cô đã làm đối với anh, thế nhưng đến cuối cùng thế nào lại tồn tại chỉ có một mình cô...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307-2: Giao cho anh quyết định 2

"A Sở!" Dương Nhược Thi oa oa mở miệng.

Mộ Sở quay đầu lại, nhìn thấy Dương Nhược Thi, nụ cười của anh lập tức phai nhạt đi.

"A..." Từ đầu tới giờ, đây chính là sự khác biệt. Dương Nhược Thi cười một tiếng.

"A Sở, là ai vậy?" Diệu Tinh lên tiếng hỏi. "Là bạn của anh hay sao?" Diệu Tinh thử hỏi thăm dò.

"Không có gì!" Mộ Sở cười trả lời, sau đó lạnh lùng quay mặt sang nhìn chăm chăm vào Dương Nhược Thi, hỏi: "Tại sao cô lại ở chỗ này. Mộ Sở lạnh lùng nhìn Dương Nhược Thi, không chút che giấu sự chán ghét của mình.

"Tại sao em không thể ở nơi này!" die»n, d«an, ke, qu»y, d«on Dương Nhược Thi cười khở. Mỗi lần không hẹn mà gặp, Mộ Sở cũng đều hỏi cô một câu hỏi giống như vậy.

"Cô dám rình mò theo tôi sao?" Giọng nói của Mộ Sở thật thấp, ánh mắt càng thêm lạnh như băng.

Dương Nhược Thi lắc đầu một cái. "Em chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi!" Năm năm, tất cả mọi nhay bén và sự sắc sảo của Dương Nhược Thi cũng đã bị mài mòn sạch sẽ. Hiện tại, biểu hiện khúm núm đã thành một thói quen trong cuộc sống của Dương Nhược Thi.

"Cô muốn làm cái gì?" Mộ Sở túm lấy cổ tay của Dương Nhượng Thi. Mộ Sở lúc này chỉ sợ Dương Nhượng Thi sẽ làm chuyện gì đó gây thương tổn đến ánh mắt của Trình Diệu Tinh. diễn, đàn, lê, quý, đồn Diệu Tinh không nhìn thấy bộ dạng của Dương Nhượng Thi, nhưng cô nghe thấy được giọng nói của Dương Nhượng Thi có vẻ buồn, tuy nhiên cô không để cho nước mắt ra.

"A Sở?" Cảm nhận được Mộ Sở có cảm xúc không đúng, Diệu Tinh liền đứng dậy: "Là Dương Nhượng Thi sao?"

"Không phải đâu..."

"Đúng vậy!" Nhiều năm qua, từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên Dương Nhượng Thi đã làm trái với ý tứ của Mộ Sở: "Diệu Tinh, cô có khỏe không? Đôi mắt đã khôi phục như thế nào rồi?" Giọng nói của Dương Nhượng Thi nghe có vẻ không có quá nhiều quan tâm, nhưng cũng vẫn nghe ra được, tuyệt đối không phải là cô đang diễn trò hay là khách sáo.

Diệu Tinh sờ lên đôi mắt của mình, khẽ cười một tiếng.

"Vẫn như cũ thôi!" diễn, đàn, lê, quý, đồn Diệu Tinh không nhìn thấy bộ dạng của Dương Nhượng Thi, nhưng cô nghe thấy được giọng nói của Dương Nhượng Thi có vẻ phả lệ một mội: "Cô đang mệt chết phả không?"

"Hả?" Dương Nhượng Thi đầu tiên là sững sốt sau đó liền cười một tiếng: "Có lẽ là do tôi không nghỉ ngơi được tốt thôi!" Lời nói này của Diệu Tinh đã khiến cho cô cảm thấy trong lòng một hồi âm áp, cũng một hồi đau đớn. Diệu Tinh không nhìn thấy nhưng cũng phát hiện ra được điểm này. Thế nhưng mà Mộ Sở... thậm chí cô đang đứng ở trước mặt của anh, anh cũng chưa từng bao giờ phát hiện ra: "Tôi có thể ngồi xuống đây một lúc hay không?" Đã đứng quá lâu, Dương Nhượng Thi sắp chóng đờ không nổi thân mình nữa rồi.

"Dĩ nhiên!" Diệu Tinh gật đầu một cái.

"Hình thức của chúng ta hiện giờ thật là kỳ quái!" Dương Nhượng Thi nâng cằm lên nhìn Diệu Tinh. Bây giờ Diệu Tinh không nhìn thấy, nhưng mà cô vẫn như cũ, vẫn cứ đứng cảm, vui vẻ như vậy, thậm chí ngay cả nụ cười cũng vẫn dịu dàng như vậy: "Tại sao trước kia tôi lại không hề phát hiện ra cô lại tuyệt vời như thế nhỉ?"

"Hả..." Diệu Tinh ngẩn người ra, sau đó cười khan một tiếng.

"Một câu nói thật là kỳ quái có phải không?" Dương Nhượng Thi cũng cảm thấy mình thật buồn cười: "Tôi thật sự rất hối hận, tại sao ngày trước tôi cứ luôn đối địch với cô như vậy! Khi cô cười lên, nhìn thật dịu dàng, thật là xinh đẹp!"

"... Cảm ơn!" Đối với lời nói khích lệ tự đáy lòng của Dương Nhượng Thi, Diệu Tinh cũng cảm thấy không được quen lắm, dù sao quan hệ ngày trước của bọn họ cũng không được tốt đẹp gì!

"Rốt cuộc thì cô muốn làm cái gì?" Mộ Sở ở một bên quan sát, anh không nhìn được nữa, cảm thấy cực kỳ chán ghét sắc mặt đối trá của người phụ nữ này.

Thân thể Dương Nhượng Thi cứng đờ! Cô cũng biết Mộ Sở sẽ là như vậy! Cô cúi đầu xuống.

"A Sở, anh đừng như vậy!" Không biết rốt cuộc giữa hai cha con bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Diệu Tinh cũng có thể cảm nhận được giữa bọn họ có một mối oán hận thật sâu. Giọng nói của Mộ Sở quá lạnh lùng, ánh mắt cũng cực kỳ lạnh liệt...

"Dương Nhượng Thi, hiện tại mời cô rời đi ngay lập tức!" Mộ Sở chỉ về phía cửa.

"Em chỉ muốn hàn huyên cùng Diệu Tinh một chút thôi, em sẽ không làm thương tổn đến cô ấy!" Dương Nhượng Thi cười: "Nếu như anh không yên lòng thì có thể ngồi xuống!"

"Dương Nhượng Thi. Tôi cảm thấy giữa hai người không có chuyện gì tốt để nói với nhau. Diệu Tinh cũng không cần sự hối hận lần trước của cô. Đi đi!" Mộ Sở kêu lên. Anh cũng không nhớ ra là được đã mấy tháng rồi anh không nhìn thấy cô. Sắc mặt của Dương Nhượng Thi khó coi dị thường.

"A Sở, anh đừng như vậy có được không!" Diệu Tinh sờ soạng bắt được tay của Dương Nhượng Thi. Tay của Dương Nhượng Thi thật là nóng: "Em cũng vậy, em cũng muốn hàn huyên với Dương Nhượng Thi một chút."

"... Em." Mộ Sở nói dóc. Anh hít sâu một hơi: "Vậy cũng được! Hai người cứ tán gẫu với nhau đi! Anh đi gọi điện thoại!" Mộ Sở nói xong nhìn thoáng qua Dương Nhượng Thi vẻ cảnh cáo, sau đó liền đi qua một bên.

Khi Mộ Sở lấy điện thoại di động ra thì Tiêu Lăng Phong chạy tới cửa.

"Nói chuyện phiếm xong rồi sao?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Tán gẫu hết chuyện ư?" Mộ Sở cười. "Có nhiều chuyện để nói như vậy, làm sao mới nói một hồi mà đã nói cho hết được!" Mộ Sở nói xong rồi cười khẽ một tiếng: "Tôi chỉ nói đùa một chút thôi, chẳng qua là tôi muốn giải thích một ít chuyện với cô ấy mà thôi." Mộ Sở nói xong liền lấy từ trong túi ra một cái hộp.

"Cái gì vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi về nghi ngờ.

"Năm năm trước, Diệu Tinh đã làm thất lạc chiếc nhẫn ở bệnh viện. Đó là nhẫn của Mộ Thần!" Mộ Sở nói: "Vốn dĩ tôi đã nghĩ nên đưa trực tiếp cho Diệu Tinh, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, tôi nghĩ vẫn nên giao lại cho anh, để cho anh tự mình ra quyết định thì tốt hơn. Dù sao, hai người cũng nhanh chóng sắp kết hôn rồi. Có một số việc, tôi nghĩ vẫn nên để cho anh đưa ra quyết định của mình..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Vào thời điểm nên để xuống

Tiêu Lăng Phong nhận lấy cái hộp, từ từ mở ra, quả thật, bên trong là một chiếc nhẫn, khiến cho anh ngón tay cứng đờ. Bọn họ tán gẫu lâu như vậy, cũng chỉ đều tán gẫu chuyện về Mộ Thần thôi sao?

"Tôi không có ý gì khác." Nhìn thấy Tiêu Lăng Phong thất thần Mộ Sở nói giải thích. "Chỉ là chuyện của anh trai tôi mà thôi, Diệu Tinh đeo trên người suốt tám năm qua, không nói với rõ ràng với cô ấy, cô sẽ không buông bỏ được. Hi vọng... Anh chớ để ý."

Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. Mộ Thần, thế nào mà mình lại quên mất con người này kia chứ. Cái tên này đột nhiên xông vào làm cho trong lòng Tiêu Lăng Phong một hồi đau đớn cũng như một hồi áy náy.

"Anh... rất để ý sao?"

"Có lẽ là như vậy" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong thu lại chiếc nhẫn. "Tôi biết là anh có ý tốt, nếu như tôi nghĩ muốn để phòng anh, thì cũng sẽ không để cho Diệu Tinh tới đây! Mặc dù anh không phải là người có gì đặc biệt lắm, nhưng mà... tôi biết tình cảm của anh đối với Diệu Tinh là thật sự."

Nghe thấy lời nói này của Tiêu Lăng Phong, Mộ Sở cười. "Đột nhiên, quan hệ của chúng ta cũng trở nên thật kỳ quái."

"Mặc dù chúng ta không nhất định có thể làm bạn bè với nhau, nhưng mà cũng không phải lúc nào cũng có thể luôn là địch thủ của nhau!" Tiêu Lăng Phong cười, nhìn một chút về phía phương hướng Diệu Tinh: di@en*dyan(lee^qu.donn), "Dương Nhượng Thi à?"

"Cho nên tôi mới nói, chúng ta thực sự rất kỳ quái!" Mộ Sở cầm tay mình ở trong túi quần, "Cô ấy trước cũng đã từng nói chuyện với Diệu Tinh, cũng đã từng nói chuyện với Carlos." Mộ Sở thần nhiên nói, cũng nhìn về phía hai người bọn họ ở bên kia. Trạng thái của anh bây giờ khác thường gần như là bình thường, còn giống như là... là một người khác hoàn toàn...

Ánh mắt của Dương Nhượng Thi vẫn lặng lẽ dõi theo Mộ Sở, hai hàng nước mắt lăn xuống dưới.

"Thật ra thì, tôi muốn nói cảm ơn!" Hồi lâu không nghe thấy Dương Nhượng Thi mở miệng đáp lại, Diệu Tinh cười nói: "Cảm ơn những lời nói lần trước của cô ở trong nghĩa trang. Cảm ơn cô đã có thể nói với tôi về những chuyện kia." Nếu như không có những lời nói kia của Dương Nhượng Thi, dĩ●ễn_đàn_●ê_Quý_đ●ôn bản thân Diệu Tinh cũng sẽ không dễ dàng mà nghĩ thông suốt như vậy.

"Tôi chỉ nói những gì mà mình nên nói, coi như là bồi bổ lại một chút đối với những chuyện xấu mà tự mình đã gây ra!" Dương Nhượng Thi từ từ cúi đầu.

"Cô đừng nói như vậy. Thật ra thì..."

Ha ha... Dương Nhượng Thi cười. "Nhìn xem, cô cũng không nói được nữa rồi!" Dương Nhượng Thi rút tay ra ngoài: "Thật ra thì tôi đã làm nhiều chuyện như vậy, có phải chết bao nhiêu lần cũng đủ rồi. Làm một chút chuyện nhỏ, căn bản cũng là sự vô bổ. Cho nên cô cũng không cần để ở trong lòng làm gì."

"Dương... Nhượng Thi." Diệu Tinh ngừng lại một chút nói cái chính.

"Quan hệ của chúng ta quả thật không quá thích hợp để gọi nhau thân mật như là Nhượng Thi hay là cái gì khác. Cô thích xưng hô như thế nào thì cứ xưng hô như thế ấy đi!" Dương Nhượng Thi cười cười về hào phóng: dĩ@n^đàn①ê^Quý^đ②n "Thật lâu rồi tôi chưa từng được nhìn thấy A Sở cười vui vẻ như vậy."

"Thật ra thì... Tại sao cứ phải bắt mình phải thông khổ như vậy chứ?" Diệu Tinh hỏi

"Không phải là tôi đã từng nói với cô rồi à. So với sự lạnh lùng và bị lãng nhục, thì rời đi còn đau hơn. Cho nên, hình thức trước mắt mới là tốt nhất. Trừ có chút không bằng, tôi thật sự không hề trách gì A Sở. Anh ấy không bắt tôi chết, thì đây đã coi như là một sự tha thứ quá dễ dàng đối với tôi rồi!"

Diệu Tinh có chút không hiểu, không biết lời nói kia của Dương Nhượng Thi là có ý gì. Nhưng mà cô có thể khẳng định là, dĩ●ễn_đàn_●ê_Quý_đôn giữa bọn họ không chỉ là việc bị ép buộc kết hôn đơn giản như vậy.

"Nếu như đau đớn như vậy, tại sao vẫn còn ở lại để mà chịu đau hơn. Rời đi, mới có cơ hội mới, không phải sao?"

Dương Nhược Thi cười mà không nói.

"Cô không phải là đã nói có chuyện muốn nói cùng tôi hay sao?"

"Không có chuyện gì đâu, chỉ là đơn thuần muốn hàn huyên với cô một chút mà thôi! Diệu Tinh, nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, tôi nhất định không sẽ chọn loại phương thức cuộc sống như vậy! Mà tôi chọn sẽ giống như cô, làm một cô gái có cuộc sống đơn giản thiện lương!"

"Hôm nay cô làm sao vậy, tại sao lại nói những lời này như thế, thật kỳ quái!" Diệu Tinh khẽ cau mày, nó giống như là di ngôn giao phó lại vậy.

"Không có gì đâu!" Dương Nhược Thi cười. Chẳng qua là thời gian không còn nhiều lắm nữa mà thôi! Bất quá đối với cô mà nói cũng không phải là cái gì chuyện xấu, hết thấy đã sai, nỗi đau cũng sẽ theo cô mà biến mất, mà kết thúc.

"Nếu như cô có chuyện gì, nhất định phải nói cho chúng tôi biết."

"Tất cả mọi người sao?" Dương Nhược Thi cười, "Diệu Tinh, cô càng như vậy, thì tôi lại càng cảm giác mình không sao chịu nổi. So với việc như vậy, thà rằng thấy cô nhìn tôi có chút hả hê, thì tôi lại nhận thấy mình được thoải mái hơn một chút!" Dương Nhược Thi nói nửa đùa nửa thật, sau đó cô ngừng đầu nhìn sang Mộ Sở: "Tôi sẽ không quấy rầy cô nữa. Tôi đi tới nơi này cũng chỉ là muốn trò chuyện cùng A Sở mà thôi. Tiêu Lăng Phong cũng chờ cô đã sốt ruột rồi."

"Tôi vẫn cảm thấy cô có lời muốn nói!" Diệu Tinh nói ra sự nghi ngờ của mình.

"Chờ đến lúc tôi muốn nói cho cô biết, thì đến lúc đó tôi sẽ nói cho cô biết!" Dương Nhược Thi đứng dậy: "A, còn việc này nữa, cô nên rất vui vẻ không cần phải hoài nghi tôi có cái gì đó ác ý!"

Tiêu Lăng Phong lôi kéo Diệu Tinh đi ra khỏi quán cà phê. Chân mày của Diệu Tinh vẫn khóa chặt lại. Tiêu Lăng Phong nhìn thấy vậy có chút bất an. Là vì Mộ Thần sao? Đáng chết, chính mình đang làm gì thế này? Tiêu Lăng tự trách cứ mình.

"Em có đói bụng không, bằng không chúng ta ăn cơm ở bên ngoài đi!"

Diệu Tinh lắc đầu một cái: "Dương Nhược Thi có gì đó là lạ!"

Khụ... Khụ... Tiêu Lăng Phong nuốt nửa thì bị sắc nước miếng của mình: "Dương Nhược Thi?" Bộ dáng của Diệu Tinh như vậy lại là vì Dương Nhược Thi! Tiêu Lăng Phong kinh ngạc đồng thời anh lại phát hiện ra, so với những suy nghĩ về Dương Nhược Thi như vậy, ngược lại, anh tình nguyện để suy nghĩ của Diệu Tinh là đang nghĩ đến chuyện của Mộ Thần còn hơn.

"Cô kể một số những chuyện gì đó kỳ kỳ quái quái, mà lời nói..., ách... giống như là di ngôn vậy."

"Em yên tâm đi! Những người chuyên đi gieo họa như vậy, mạng sống của họ có thể dài hơn so với bản mệnh của chúng ta đó!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền vỗ một cái lên đầu Diệu Tinh, "Làm sao em vẫn còn dằn ra ở đó như vậy!" Tiêu Lăng Phong nói trách yêu, sau đó ôm Diệu Tinh vào trong xe.

"Cũng chính là bởi vì em dằn như vậy, cho nên mới bị anh lừa gạt tới tay đó!" Lần này Diệu Tinh ngược lại không ăn nói mạnh miệng nữa: "Anh chán ghét em rồi phải không?" Cô tủi thân mếu máo.

"Có ông Trời mới biết được anh yêu em nhiều bao nhiêu!" Tiêu Lăng Phong thò người sang hôn lên môi Diệu Tinh. Diệu Tinh cũng rất tự nhiên ôm cổ Tiêu Lăng Phong đáp lại nụ hôn của anh.

"Em..." Tiêu Lăng Phong cảm thấy phản ứng này của Diệu Tinh có chút kỳ quái: "Sao vậy?"

Nói xong liền cười một tiếng: "Chẳng qua là em cảm giác mình thật hạnh phúc." Diệu Tinh sờ sờ lên gương mặt Tiêu Lăng Phong: "Dương Nhược Thi nói, có một mình người yêu mình cũng như mình yêu người ấy thật sự rất không dễ dàng. Cho nên, em cảm thấy may mắn khi anh cũng yêu em như vậy!."

"Đồ ngốc ạ!" Tiêu Lăng Phong đau lòng xoa xoa lên mái tóc của Diệu Tinh: "Anh sẽ càng ngày càng thích em. Có lẽ... tổn thương không nhất định là quên mất rồi, nhưng mà em yêu, hãy tin tưởng anh, anh sẽ không làm cho em phải hối hận!" Tiêu Lăng Phong ghé vào bên tai Diệu Tinh nghiêm túc nói bảo đảm

"Mặc dù rất buồn nôn... Nhưng mà, em rất thích nghe." Diệu Tinh cầm tay Tiêu Lăng Phong cười nhẹ một tiếng, nói: "Nếu như em đã làm ra sự lựa chọn, thì sẽ không hối hận. Chúng ta về nhà được không. ?"

"Được, chúng ta về nhà thôi!" Tiêu Lăng Phong gật đầu. Trở về nhà, một từ ngữ tuyệt vời, động lòng người biết bao. Ở đó, toàn bộ mọi thứ trong căn hộ đều tràn đầy những ký ức ngọt ngào và hạnh phúc...

Màn đêm buông xuống. Đường phố sau một ngày huyên náo đã an tĩnh trở lại, Diệu Tinh ngồi ở trên giường, ngoan ngoãn chờ Tiêu Lăng Phong sấy khô tóc của mình.

"Tại sao anh cũng không hỏi xem ngày hôm nay hai người chúng ta đã nói cái gì?" Hồi lâu, Diệu Tinh đã không thể đợi được đến lúc Tiêu Lăng Phong

mở miệng, cô liền hỏi luôn

"Em nghĩ muốn lúc nào cần nói thì tự nhiên sẽ nói thôi!"

"Nhưng mà, anh không hỏi, thì tại sao em lại muốn nói chứ!" Diệu Tinh tính trẻ con, bừa bãi ra, thái độ giống như rất bất mãn với Tiêu Lăng Phong.

"À, tại vì gần đây anh bị sự ngọt ngào xông lên, nên có chút vụng về, phản ứng cũng chậm chạp!" Tiêu Lăng Phong ngồi xuống, thuận thế ôm luôn Diệu Tinh vào trong ngực của mình. "Em yêu, hôm nay em đã nói những chuyện gì với Mộ Sở vậy!" Tiêu Lăng Phong hỏi một câu, phụ họa theo ý tứ của Diệu Tinh

"Ừ, nói rất nhiều. Hết thấy những chuyện trước kia, còn có..." Diệu Tinh hơi ngừng lại một chút... "chuyện về Mộ Thần."

Cánh tay của Tiêu Lăng Phong thoáng cứng một chút. Nhưng ở trong lòng anh cũng cảm thấy rất không vui vẻ, khi Diệu Tinh nói cho anh biết những điều này.

"Anh tức giận sao?" Diệu Tinh hỏi có một chút khản trương.

"Không phải là anh tức giận!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu. "Chỉ là anh có chút mâu thuẫn." Tiêu Lăng Phong nghiêm túc nói: "Anh không nên quá nghiêm khắc ép buộc em phải quên Mộ Thần! Nhưng mà bà xã, ở trong lòng của anh lại có cái gì đó là lạ!"

"Em cũng vậy thật là mâu thuẫn!" Diệu Tinh tựa cái cằm của mình ở lên trên vai Tiêu Lăng Phong, ôm lấy cổ anh: "Hôm nay, thời điểm A Sở nói với em những chuyện đó, em thật sự cảm thấy trong lòng đã thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng mà thật sự buồn xuống, muốn quên đi, thì trong lòng lại giống như đã bị bóp đi một chút cái gì đó vậy?"

Tiêu Lăng Phong khẽ vuốt ve cái lưng của Diệu Tinh, thật sự rất khâm phục cô. Tại sao cô có thể như vậy được, thậm chí ở ngay trước mặt của anh, cô lại dám nói ra chuyện tình cảm của mình đối với một người đàn ông khác, giải bày mình không biết phải xử lý chuyện tình cảm này như thế nào cho tốt.

"Có phải em là con người rất xấu hay không?" Diệu Tinh ngồi thẳng người dậy: "Đã sắp già cho anh rồi, thế nhưng mà em vẫn còn..."

"Không sao cả" Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái. "Chuyện Mộ Thần rốt cuộc là vẫn có chút liên quan đến anh. Một mối tình đầu đẹp như thế, thật ra thì trân trọng cất giấu một chút cũng tốt. Muốn là về sau em có muốn nói chuyện về Mộ Thần một chút, thì chúng ta sẽ cùng nhau, được không?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"... Tiêu Lăng Phong, anh yêu em sao?" Diệu Tinh tức giận hỏi.

"Hả?" Tiêu Lăng Phong kinh ngạc. Cái vấn đề này từ đâu mà đến nhỉ?

"Anh mà cũng hào phóng như vậy sao, tại sao lại cùng bà xã của mình nói chuyện về mối tình đầu của cô ấy như vậy chứ?" Diệu Tinh cau mày, đập một cái ở trên vai Tiêu Lăng Phong.

"..." Đầu Tiêu Lăng Phong đầy hắc tuyến. Cô gái này, không có lúc nào là không đột nhiên toát ra một câu, làm hành hạ thần kinh của anh như vậy.

"Cho em một chút thời gian!" Diệu Tinh nhẹ nhàng nói: "Nhưng mà, em rất khẳng định, người mà em yêu chính là anh, không người em muốn sống cùng cả đời là anh, muốn đàm luận cùng nhau cũng là những hồi ức cùng với anh!"

Lỗ mũi của Tiêu Lăng Phong có chút chua xót. Anh cảm giác mình gần như không thể theo không kịp những suy nghĩ toát ra của Diệu Tinh. Nhưng cũng chính bởi vì không theo kịp, mà trong lúc anh không hề có chút phòng bị nào, thì một câu nói kia đã chạm được đến nơi đáy lòng mềm mại nhất của anh.

"Làm sao bây giờ, anh đã hoàn toàn bị bại trong tay em mất rồi!" Tiêu Lăng Phong có chút bất đắc dĩ lại hạnh phúc than nhẹ một câu. Có lẽ chiếc nhẫn kia vẫn nên hỏi ý kiến Diệu Tinh một chút. Đã có nhiều chuyện xảy ra nhiều như vậy rồi, anh có lòng tin đối với tình cảm của hai người. "Hôm nay Mộ Sở giao cho anh một vật."

"A? Tiền mừng sao?" Diệu Tinh trêu ghẹo,

Tiêu Lăng Phong bị tức giận, liền cắn nhẹ một chút ở trên môi Diệu Tinh. Người phụ nữ này, anh thật bị cô làm cho tức chết,

"A! Anh làm gì vậy?" Diệu Tinh uất ức cau mày, xoa xoa đôi môi.

"Tiểu thư Trình Diệu Tinh, em có thể không nên sát phong cảnh như vậy hay không!" Tiêu Lăng Phong siết chặt lấy cái chóp mũi của Diệu Tinh. Vào lúc chính mình đang rối rắm, thời điểm hạ quyết tâm thì lại cảm thấy đau xót, có thể nhưng thỉnh thoảng toát ra một lời nói như vậy. May mắn trái tim của anh cũng cường hãn như vậy

"... Chỉ là em không muốn không khí phải lúng túng mà thôi!"

"Vốn là anh còn có chút do dự. Hiện tại... bà xã à. Anh trao lại nó cho em!" Tiêu Lăng Phong lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra đặt ở trong lòng bàn tay của Diệu Tinh.

"Chiếc nhẫn?" Diệu Tinh hỏi. "Năm năm qua em không nhìn thấy, đã thành thói quen!" Diệu Tinh vươn tay ra cọ sát một hồi mờ miêng nói. Sau đó cô lại thả nó trở lại trong lòng bàn tay của Tiêu Lăng Phong. "Em rất vui khi nghe anh nói những điều này, cũng thật vui về khi anh có lòng tin đối với em như vậy." Diệu Tinh nhẹ nhàng nói, sau đó cô hôn lên trên môi Tiêu Lăng Phong. "Ông xã, cảm ơn anh..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 309: Đến tận cùng ai là người hung ác hơn

Khi tỉnh lại Dương Nhượng Thi thấy mình đang nằm trong phòng ngủ. Mở mắt ra nhìn một chút, cô vội vàng ngồi dậy. Cô đang ở nhà. Như vậy có thể nói, chính là Mộ Sở đã đưa cô trở về.

A Sở! Dương Nhượng Thi nhảy xuống giường, cũng không kịp mang giày liền vội vã chạy ra khỏi đi.

Mộ Sở đang ở trong phòng khách, trong nhà rất an tĩnh, thế nhưng lại cũng không có đến một người giúp việc. Anh đang đợi tắt một điều thuốc lá cuối cùng, thì chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập trên thang lầu. Mộ Sở quay đầu lại, Dương Nhượng Thi đã vọt xuống tới nơi.

"Tỉnh rồi hả?" Mộ Sở ôn hoà hỏi.

Dương Nhượng Thi suýt nữa thì ngã xuống, nhưng cô vẫn mau sớm ổn định lại bản thân mình. Cô kéo vạt áo về đây bắt an: "Vâng! "

"Ngồi đi!" Mộ Sở nói nhưng không để ý đến cô. "Người giúp việc trong nhà đâu hết rồi?"

"... Nơi này chỉ có một mình em, @MeBau*diendan@leequydonn@ không cần thiết phải dùng đến nhiều người như vậy, cho nên em cũng đã sa thải rồi. Hiện nay chỉ còn lại quản gia Thiên có chuyện, ra cửa rồi!"

Dương Nhượng Thi cúi đầu không trả lời. Đây chính là người chồng trên danh nghĩa của cô, mà nơi này được coi như là ngôi nhà của bọn họ. Trong năm năm qua, số lần Mộ Sở qua lại ở cái chỗ này, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Trong nhà đến mức thiếu mấy đồng tiền để thuê người giúp việc hay sao?" Mộ Sở xoay người lại, anh nhìn sắc mặt trắng bệch của Dương Nhượng Thi: "Thân thể không thoải mái thì đi gặp bác sĩ đi! Một lúc nữa tôi sẽ bảo Lệ Viêm tìm người tới đây! Cô hãy nghỉ ngơi đi!" Mộ Sở nói xong liền cất bước muốn rời đi.

"A Sở!" Thấy Mộ Sở sắp sửa ra đi, Dieendaanleequydonn Dương Nhượng Thi liền tiến lên mấy bước. Cô ôm lấy anh thật chặt từ phía sau: "Anh đừng đi, có được hay không?"

"Cô cần phải hiểu cho thật rõ ràng, tôi đưa cô trở lại đây, là bởi vì cô bị té xỉu! Mà tôi lưu lại nơi này, cũng bởi vì trong nhà không có ai, cô chớ nên suy nghĩ quá nhiều!" Mộ Sở nói xong, dùng sức đẩy cánh tay của Dương Nhượng Thi ra.

"A Sở!" Dương Nhượng Thi khóc, kêu lên: "Anh đừng đi. Hãy ở lại đây cùng em một chút có được hay không, dù chỉ là một lát thôi!" Dương Nhượng Thi khóc, cô dùng gương mặt nhẹ nhàng cọ cọ vào lưng của Mộ Sở: "A Sở! Em thật sự yêu anh mà!"

"Những lời này cô đã nói nhiều lần lắm rồi!" Mộ Sở chán ghét, tránh ra khỏi Dương Nhượng Thi một lần nữa. Dương Nhượng Thi lui về phía sau mấy bước té ngồi dưới đất,

"Mộ Sở!" diển, đàn, lê, quý, đồn Thấy Mộ Sở tránh ra, bỏ đi cũng không hề quay đầu lại, Dương Nhượng Thi khóc, gọi lớn một câu: "Anh đối xử với em thật sự phải tuyệt tình đến mức như vậy hay sao?" Dương Nhượng Thi gào thét: "Bất luận như thế nào, em cũng là vợ của anh mà! Coi như anh không thương em, oán hận em, nhưng anh có thể hãy nhìn lại suốt nhiều năm qua em đã yêu anh như vậy, mà cho em một cái cơ hội được không?" Dương Nhượng Thi khóc.

"Cho cô một cơ hội sao?" Mộ Sở quay đầu lại: "Dương Nhượng Thi, chuyện cho tới bây giờ, cô vẫn còn không biết ngượng mà mờ miêng nói muốn tôi cho cô một cơ hội được sao?"

"Coi như em đã làm chuyện sai lầm, tội không thể tha thứ, nhưng mà em thật sự yêu anh mà! Anh vẫn không thể nhìn em ở trên giác độ tình cảm của em đối với anh hay sao? Anh không thể tha thứ cho em được một chút sao! A Sở, cho dù chỉ là mấy ngày thôi cũng tốt..." Từ từ ngẩng đầu lên, Dương Nhượng Thi nhìn Mộ Sở về khẩn cầu: "A Sở, hãy nhìn vào sự cố gắng lần bỏ ra của em trong suốt nhiều năm như vậy, anh hãy lưu lại, ở cùng với em, diển, đàn, lê, quý, đồn. có được hay không..." Dương Nhượng Thi nói xong liền nhào qua, ôm lấy cổ Mộ Sở, nhiệt tình hôn môi của anh.

Mộ Sở tròn tròn mắt tình tảo nhìn Dương Nhượng Thi. Dương Nhượng Thi nhắm mắt lại, lông mi của cô có chút run rẩy, cực kỳ dụ dỗ đối với Mộ Sở. Cô cầm tay của anh lên đưa vào trong quần áo của mình trong, thế nhưng mà... trước hết thấy tất cả những điều đó, Mộ Sở cũng vẫn không hề có chút rung động nào. Mộ Sở vẫn hết sức tình tảo mặc cho Dương Nhượng Thi khiêu khích, dụ dỗ, trêu chọc, không hề có một chút phản ứng nào! Dương Nhượng Thi từ từ tình tảo lại. Cánh tay cô rời khỏi thân thể Mộ Sở, từ từ ngã ngồi trở lại.

"Cô muốn tôi lưu lại nơi này chính là vì cái này sao?" Mộ Sở cười lạnh: "Nếu như cô thật sự có cần, thì cứ gọi điện thoại thì sẽ có ngay thôi!" Anh nói xong lau quét cái miệng của mình một chút, đứng dậy.

"Mộ Sở! Anh đứng lại đó cho em!" Diễm~đàn~le~quý~đoàn Dương Nhựt Thi kêu gào với theo. Cô để thân người cúi gập xuống, những gì cô làm chỉ đổi lấy được bị làm nhục một lần nữa: "Anh không thương em, làm nhục em. Những thứ này em cũng nhin, nhưng mà... tại sao anh có thể hoài nghi tình cảm của em đối với anh được chứ! Mộ Sở, anh hãy nói cho em biết, em đối với anh mà nói, rốt cuộc được coi là cái gì vậy?" Dương Nhựt Thi ngồi ở trên mặt thảm, tâm tình đã hoàn toàn mất đi sự không chế của bản thân. Thậm chí ngay cả cổ họng của cô cũng đã khô khốc, giọng nói có chút khàn khàn.

"Coi là cái gì sao?" Mộ Sở cười: "Cô cảm thấy, đối với tôi mà nói thì có thể coi là cái gì? Là vợ sao" Mộ Sở hỏi về giữu cột, một bộ dạng giống như phát khóc vậy.

"Mộ Sở, chẳng lẽ cho tới bây giờ anh cũng đều chưa từng bao giờ cảm động hay sao?" Dương Nhựt Thi lão đảo nghiêng ngả đứng lên: "Mộ Sở, tám năm, đã tám năm rồi! Em đã yêu anh suốt tám năm qua, trải qua khổ cực thế nào, phải bỏ ra những gì, hết thảy em đều không hề để ý. Em vẫn cho là cuối cùng sẽ có một ngày anh sẽ cảm động... em cho là anh sẽ nhớ lại chúng ta đã từng có những chuyện tốt đẹp nào! Nhưng mà kết quả thì sao đây? Mộ Sở, coi như anh không tha thứ, không cảm động, chẳng lẽ cũng không đòi được đến ngay một chút sự đồng tình lẫn thương hại em hay sao?" Dương Nhựt Thi chất vấn Mộ Sở mà như tố cáo.

"Vậy đối với một người là hung thủ đã hại cô cửa nát nhà tan như thế, cô cũng sẽ nảy sinh sự thương hại và đồng tình hay sao?" Mộ Sở nắm lấy gương mặt của Dương Nhựt Thi: "Cũng chính là bởi vì tám năm này, cho nên tôi mới không xuất hiện, nếu không, tôi sợ sẽ không chế không được mình sẽ ra tay giết người." Mộ Sở lạnh lùng căn nhắc nói một câu.

"Như vậy còn không bằng anh hãy giết em đi để anh được thoải mái!" Dương Nhựt Thi khóc ròng gần như hống máu, nói: "Anh cho rằng lưu lại một mạng này cho em là anh đã cho em một ân huệ hay sao? Mộ Sở, anh biết rõ, đây là một loại trừng phạt vô cùng tàn nhẫn! Anh thật là ác độc, thật sự cực kỳ ác độc!"

Hừ! Mộ Sở cười lạnh. Nâng cái cằm của Dương Nhựt Thi lên.

"Dương Nhựt Thi, đến tốt cùng thì giữa hai người chúng ta ai mới là người hung ác hơn đây?" Mộ Sở hỏi: "Cô đã hại chết anh trai của tôi, hại tôi bị cửa nát nhà tan, thế mà tại sao cô vẫn còn ở nơi này cảm thấy mình bị uất ức vậy, hả?" Mộ Sở căn nhắc nghiêng lợi hỏi.

"Em đã nói, tất cả đều không phải là em cố ý!" Dương Nhựt Thi khóc, dùng sức đẩy Mộ Sở ra. Nhưng bởi vì bình thường mình đã quá mức suy yếu nên bị té xuống: "Anh cho rằng em không hối hận sao?" Cô ngồi dưới đất khóc lớn: "Em đã yêu anh ấy như vậy, thương anh ấy đến mức có thể cũng không cần thiết một cái gì hết! Thế nhưng mà, ở trong lòng của anh ấy lại chỉ có một mình Trình Diệu Tinh mà thôi. Thậm chí, ngay cả khi anh ấy nhìn thấy Trình Diệu Tinh lên giường cùng với người khác như vậy, thế mà anh ấy cũng thờ ơ. Tại sao chứ?" Dương Nhựt Thi khóc lớn: "Mộ Thần chết. Em cũng đã thật hối hận, trong lòng em cũng cực kỳ đau, chỉ hận ngại bị chết kia không thể là em"

"Là cô sao?" Mộ Sở cười kéo Dương Nhựt Thi sang bên: "Cô cho rằng, cô nói ra những lời như vậy thì đáng giá được tha thứ và đồng tình hay sao? Nếu như cô thật sự hối hận, tại sao cô không chết đi, hả?"

"Mộ Thần chết, em bị ba ba dùng sức mạnh đưa ra nước ngoài. Mỗi ngày trôi qua, khi em ngủ đều nằm mơ thấy con ác mộng. Mơ thấy Mộ Thần trên người đầy máu đứng ở trước mặt của em. Em mơ thấy anh ấy hung hăng nhìn em chăm chăm đầy sự thù địch, hỏi em tại sao lại muốn hại chết anh ấy. Mơ thấy anh ấy hung hăng thắt cổ em lại..." Dương Nhựt Thi nói thật chắc lấy mái tóc của mình: "Có lúc, thật sự em nghĩ muốn, không bằng liền chết đi cho xong. Nhưng mà... A Sở. Em nhìn thấy anh. Em liền..."

"Nhìn thấy tôi, cô liền lại có dũng khí tiếp tục sống nữa phải không? Cô dùng trăm phương ngàn kế để đến gần tôi, thậm chí không tiếc việc bày ra trận ám sát kia để đến gần với tôi chứ gì?" Mộ Sở giữu cột hỏi: "Cô cũng là một người phụ nữ, nhưng thế nào cô lại đáng sợ như vậy chứ? Rõ ràng là mục đích của mình không tinh khiết, rõ ràng là kẻ thù của tôi, thế nhưng mà cô lại vẫn dám công khai xuất hiện ở trong cuộc sống của tôi như vậy! Dương Nhựt Thi, cô như vậy mà vẫn không cảm thấy áy náy, vẫn không thấy chột dạ hay sao?"

"Em..."

"Cô có biết hay không, tình yêu của cô, đối với tôi mà nói rất ghê tởm. Nghĩ đến quá khứ tôi cung chiều cô như vậy, tôi liền buồn nôn muốn chết."

"A Sở, anh không cần nói như vậy có được hay không?" Dương Nhựt Thi khóc túm lấy vạt áo của Mộ Sở: "Em thật không phải là cố ý muốn như vậy... Em... em chỉ là bị chọc tức! A Sở, anh không cần hận em, có được hay không?"

"Không hận cô sao!" Mộ Sở đẩy Dương Nhựt Thi một cái: "Anh trai tôi đã làm sai điều gì?" Mộ Sở lạnh lùng hỏi: "Bất quá là anh ấy không thương cô mà thôi. Không thương cô, anh ấy đáng chết hay sao? Tôi cũng vậy, tôi không thương cô, thế nào, cô không định ngay cả tôi cũng muốn giết đó chứ!" Mộ Sở hàm hồ, tâm tình cũng bị mất không chế. Anh nhìn chăm chăm chặt chẽ vào Dương Nhựt Thi. Trong đôi mắt của anh tràn đầy màu đỏ kinh người.

"A Sở, không cần nói như vậy! Em yêu anh như vậy, coi như là tự em chết, em cũng không thể làm anh bị thương tổn!"

"Chớ nói ra cái câu cô yêu tôi như vậy nữa đi!" Mộ Sở nổi giận: "Dương Nhựt Thi, mỗi lần cô nói cô yêu tôi, tôi liền sẽ nghĩ tới anh trai của tôi. Mỗi lần nhìn thấy cô tôi liền nhớ lại, ba ba tôi đã không chịu nổi chuyện anh trai của tôi đã qua đời, mẹ tôi cũng không sao chịu nổi hai sự đã kích đồng thời ấy, nên đã cắt cổ tay tự sát."

Dương Nhược Thi thõng khở nhắm mắt lại, đè ép ngực mình thật chặt: "Đừng nói nữa, em cầu xin anh đừng nói nữa." Cô thõng khở kêu gào: "Em không biết chuyện sẽ biến thành như vậy!"

"Cô nói cô không biết thì cô sẽ vô tội hay sao?" Mộ Sở tức giận túm lấy cổ áo của Dương Nhược Thi: "Dương Nhược Thi, cô đừng có chọc giận tôi nữa! Tôi không muốn giết cô!"

"Hãy nói cho em biết, em phải làm thế nào thì anh mới có thể tha thứ cho em? A Sở, chỉ cần anh nói, bất kể như thế nào thì em cũng sẽ làm tất cả!"

"Tha thứ cho cô sao?" Mộ Sở cười lạnh: "Dương Nhược Thi, cô đừng có nằm mộng, cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho cô."

"Tại sao với Trình Diệu Tinh thì có thể!" Dương Nhược Thi khóc, lớn tiếng hỏi: "Chỉ vì anh muốn trả thù lại, anh nói Trình Diệu Tinh đã hại chết Mộ Thần. Anh luôn mồm luôn miệng nói muốn Trình Diệu Tinh phải trả giá thật lớn, thế nhưng mà, chẳng phải anh lại vẫn còn yêu cô ấy đấy thôi! Mộ Sở, tại sao em lại không thể được như vậy? Tại sao anh đối xử không công bằng với em như vậy. Vì anh, mà hết thấy tôn nghiêm, mặt mũi của mình, em đều không cần. Nhưng ngược lại, em đã đổi được cái gì đây? Tại sao em đã làm nhiều như vậy, đến ngay cả liếc mắt nhìn em lấy một cái thôi, nhưng mà anh cũng không muốn." Dương Nhược Thi khóc lóc nói như tổ cáo.

"Vậy sao?" Mộ Sở quay mặt mình qua một bên. "Nếu đúng là như vậy, thì thật sự đúng là đã làm cho cô phải chịu uất ức rồi!"

"Mộ Sở, anh không phải là người!" Dương Nhược Thi kêu gào: "Anh nói ra những lời như vậy, anh thấy mình có lương tâm hay sao?"

"Chính cô cũng không có, tại sao lại đi hỏi tôi vấn đề như vậy? Dương Nhược Thi, cô có biết hay không, cũng là bởi vì cô, nên ngay cả cơ hội được gặp mặt mẹ mình một lần cuối cùng, tôi cũng không có..." Mộ Sở kêu lên, bộ ngực anh phập phồng kịch liệt từ từ bình phục trở lại: "Không cần vì những gì mình bỏ ra mà cảm thấy uất ức nữa! Dương Nhược Thi, đây là những gì mà cô nên nhận được. Nếu như cô thông minh, cô hãy thu hồi tình cảm của mình lại, bởi vì đời này kiếp này, tôi cũng sẽ không bao giờ yêu kẻ thù của mình đâu!"

"Kẻ thù ư?" Dương Nhược Thi cười, sau đó ho nhẹ mấy tiếng. Tiếp theo sau đó, cô liền cười to, cười cho đến lúc không thành tiếng được nữa, cô mới từ từ nằm trên mặt đất: "Báo ứng, đây chính là báo ứng của tôi đây!"

Mộ Sở quay mặt qua một bên, không nhìn tới bộ dạng chật vật của Dương Nhược Thi.

"Xin lỗi, tâm tình của tôi có chút kích động, tôi sẽ kêu bác sĩ tới đây, cô hãy nghỉ ngơi đi!" Từ từ buông lỏng quả đấm đang nắm chặt, Mộ Sở hít sâu một hơi, nói.

"A Sở, không cần đi! Dương Nhược Thi khóc lóc cầu xin.

Mộ Sở nhắm mắt lại hít sâu một hơi, vẫn cứ bước nhanh đi ra ngoài.

Rầm! Nghe thấy tiếng đóng cửa, Dương Nhược Thi liền khóc òa lên: "Tại sao? Tại sao rốt cuộc đến một chút thời gian thôi mà anh cũng không nguyện cho em..." Dương Nhược Thi kêu gào, sau đó ho khan kịch liệt.

Ho khan kịch liệt một hồi, sau đó Dương Nhược Thi bịt chặt lấy miệng, rũ người xuống trên mặt đất, lại ho khan thành một tràng, sau đó có một dòng chất lỏng màu đỏ từ từ chảy ra ở giữa kẽ tay của cô...

Chương 310: Ánh sáng mơ hồ

Diệu Tinh tỉnh lại trong tiếng chim hót ở ngoài cửa sổ. Không có sự ảm áp quen thuộc ôm vào trong ngực, Diệu Tinh có chút kinh ngạc. Cô sờ sờ vị trí ở bên cạnh, chỉ thấy lạnh lạnh. Có thể thấy được Tiêu Lăng Phong đã thức dậy từ lâu rồi. Diệu Tinh nhẹ nhàng lật người, sau đó hừ nhẹ một tiếng. Toàn thân cô cũng đau muốn chết. Cái người đàn ông hư này, mỗi lần đều nói là lần cuối cùng. Kết quả mỗi lần đều là một lần cuối cùng của lần thứ nhất trước đó.

"Em tỉnh rồi sao?" Tiêu Lăng Phong một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi tới bên cạnh, nhìn kiệt tác tuyệt vời của mình ở trên người Diệu Tinh, anh hài lòng cười cười: "Em ngủ có ngon không?" Anh đi tới hôn lên gương mặt Diệu Tinh.

"Anh cảm thấy thế nào?" Diệu Tinh nhũn lỗ mũi.

"Bà xã, thật xin lỗi, nhưng mà... Tại vì ngày hôm qua trời em quá nhiệt tình, cho nên anh mới không thể khống chế được bình thường mình." Giọng nói của Tiêu Lăng Phong thật thấp, @MeBau*diendan@leequyddonn@ nghe phá lệ êm ái.

"Anh..." Diệu Tinh nôi cáu: "Tiêu Lăng Phong, em không muốn nói chuyện với anh nữa, em muốn về nhà ở cùng với ba mẹ em!" Diệu Tinh nói xong giùng giàng bước xuống giường.

"Ồi chào, ấy này, em không nên như vậy nhé!" Tiêu Lăng Phong ôm chầm lấy Diệu Tinh: "Không phải là lỗi của em. Ừm, là vì cảm giác của em thật tốt quá, làm cho anh... ừm... muốn ngừng mà không thể ngừng được! Đúng, chính là như vậy!"

"Tiêu Lăng Phong!" Diệu Tinh giận đến xoay tay lại một quyền đánh vào trên người Tiêu Lăng Phong: die,n;da.nlze.qu;yo/nn "Không cho anh nói bậy."

"Được được được, anh không nói bậy nữa!" Tiêu Lăng Phong cố nén cười gật đầu: "Đi nào, chúng ta trước đi rửa mặt đã, ăn một chút gì rồi sau đó đi bệnh viện." Tiêu Lăng Phong lôi kéo Diệu Tinh đi vào phòng tắm giống như chăm sóc một đứa trẻ vậy.

"Không muốn đi!" Diệu Tinh giờ tỉnh trẻ con, phồng cái miệng lên! Karl căn bản là nói gạt người hay sao vậy. Mỗi ngày cô đều uống thuốc, nhưng cũng không hề thấy tốt lên."

"Không nên gấp gáp, chúng ta từ từ đi, rất nhanh rồi sẽ khá hơn thôi!" Tiêu Lăng Phong hôn lên đôi mắt của Diệu Tinh nói khuyến khích bảo đảm "Chúng ta còn phải đi hưởng tuần trăng mật nữa chứ! Cảnh sắc xinh đẹp như vậy, nếu chỉ có một mình anh nhìn thấy thì rất đáng tiếc! die»n, d~an, ke, qu»y, d«on Em nói xem có đúng hay không?"

Lúc này Diệu Tinh không lên tiếng, cô biết so với cô Tiêu Lăng Phong còn muốn gấp gáp hơn. Cho nên, cô nghĩ mình vẫn nên ngoan ngoãn phối hợp thì có lẽ sẽ tốt hơn.

Đi vào bệnh viện, Tiêu Lăng Phong nghĩ đến lời mà Lãnh Liệt đã nói, anh cũng không biết liệu người phụ nữ kia có phải vẫn còn ở đây hay không.

"Anh làm sao vậy? Giống như đang rất khẩn trương!"

"Khẩn trương? Anh sao?" Tiêu Lăng Phong cười cười: "Không có chuyện gì nữa rồi. Đi thôi!" Anh đưa tay ôm lấy bả vai của Diệu Tinh. Đối với chuyện của Đường Nhã Đình, bọn họ vẫn nên chú ý đề phòng nhiều hơn là được rồi. Về phần Diệu Tinh, vẫn còn chưa đến lúc phải nói cho cô biết thì tốt hơn.

Ở trong phòng làm việc Karl, Diệu Tinh ngồi ở đó, cẩn thận nghe hai người nói chuyện.

"Karl. Liệu tôi còn có thể tốt đẹp trở lại được hay không?" Diệu Tinh không muốn chờ đợi nữa, liền hỏi.

"Diệu Tinh, cô không nên gấp gáp như vậy! Diễ~đààn~le~quy~đoôn Tâm tình của cô có ảnh hưởng rất quan trọng đối với việc khôi phục của đôi mắt. Cô cứ tin tưởng vào tôi, mắt cô rồi sẽ tốt thôi. Hiện tại khối máu tụ kia đã có dấu hiệu tiêu tán, cho nên, cũng sẽ không còn lâu nữa đâu."

"Căn bản là tương đương với chưa nói gì hết!" Diệu Tinh bệt miệng.

"Cái này cũng không phải là cứ gấp gáp thì có thể! Tôi cũng muốn cô khỏi bệnh nhanh lên một chút thì tốt. Hiện tại cha tôi cứ mỗi ngày một cú điện thoại gọi đến để oanh tạc tôi. Tôi cũng vậy, cô có biết là tôi cũng cảm thấy rất thống khổ hay không." Karl vừa nói, vừa tròn trĩnh mắt.

"Karl cảm ơn anh!" Tiêu Lăng Phong nói cảm ơn.

"Khách khí cái gì chứ. Bỏ qua mối giao tình riêng của chúng ta, Diệu Tinh cũng coi như là bệnh nhân của tôi, dĩ nhiên là tôi hi vọng cô khỏi bệnh nhanh lên một chút." Anh nói xong liền cầm bút lên, die©nđần①ê~quý~đ②n ghi tên mấy loại thuốc lên trên giấy: "Những thuốc này có tác dụng trợ giúp đối với sự khôi phục của cô ấy rất tốt."

Tiêu Lăng Phong gật đầu một cái. Anh cầm lấy tờ đơn thuốc, hiện tại tất cả mọi cơ hội anh cũng đều sẽ không chịu buông bỏ.

Giờ phút này cũng đúng vào buổi trưa, đã đến giờ bác sĩ tan sở. Trong đại sảnh dòng người huyền ảo cũng đã từ từ tản đi. Diệu Tinh lôi kéo thật chặt cánh tay của Tiêu Lăng Phong. Tiêu Lăng Phong dịu dàng nhìn Diệu Tinh, lòng bàn tay nắm thật chặt, cho cô đầy đủ cảm giác an toàn.

"Em hãy ngồi đây một chút nhé, anh đi lấy thuốc." Tiêu Lăng Phong hôn lên vàng trán của Diệu Tinh, sau đó bước nhanh tránh ra. Diệu Tinh ngồi mãi chán đến chết, theo thói quen cô vươn tay ra, ở trước mắt cô lúc ẩn lúc hiện, có lúc trong nháy mắt, cô tựa như có nhìn thấy một chút ánh sáng trắng nhàn nhạt. Mặc dù chỉ ngẩn ngui, nhưng mà Diệu Tinh xác định mình thật nhìn thấy: "Lăng Phong!" Diệu Tinh kích động đứng lên, đi về phía trước mấy bước, nhưng đột nhiên cô bị người nào đó xông lại đụng vào người té xuống đất.

"Á!" Diệu Tinh ngã xuống toàn thân đau nhức, cô rên lên một tiếng đau đớn.

"Diệu Tinh, cô có bị làm sao không?" Dương Nhượng Thi phỉ sức bò dậy. "Bị té có đau hay không?"

"Tôi không sao!" Diệu Tinh lắc đầu một cái: "Tại sao cô lại ở chỗ này vậy?"

"Khụ khụ khụ..." Dương Nhượng Thi cố đè nén trận ho của mình nhẹ bót: "Không có gì! Tôi..."

"Cô làm gì vậy?" Dương Nhượng Thi còn chưa kịp trả lời, thì đã bị một giọng nói cắt đứt. Một khắc sau Tiêu Lăng Phong xuất hiện, anh đỡ Diệu Tinh dậy kéo cô đến phía sau mình.

Nhìn bộ dạng đề phòng của Tiêu Lăng Phong, Dương Nhượng Thi cười cười về tự giễu: "Làm gì mà anh phải khẩn trương như vậy chứ? Thật giống như tôi sẽ ăn mất cô ấy vậy!" Dương Nhượng Thi nhú mi lại. Sự hèn mọn của cô chỉ giới hạn đối với riêng Mộ Sở, còn về phần người khác, Dương Nhượng Thi cô không cần thiết phải kiêng kỵ cái gì, lại càng không cần thiết để ý cái nhìn của mọi người đối với mình.

"Cô..."

"Anh đã lo lắng như vậy tại sao lại còn rời cô ấy ra làm gì! Anh biết rất rõ ràng là cô không nhìn thấy gì, vậy mà còn để cô ấy lại một mình như vậy! Tiêu Lăng Phong, anh có tư cách gì để trách tôi đây?"

"..." Tiêu Lăng Phong bị nói chặn họng, không có lời nào để nói. Chuyện này quả thật là sự khinh suất của anh rồi.

"Không phản đối được chứ gì! Nếu như vậy, anh cũng không cần làm làm ra bộ dạng anh quan tâm đến Diệu Tinh được bao nhiêu đâu."

"Tôi như thế nào là chuyện của tôi. Dương Nhượng Thi, tôi bất kể hiện giờ cô thật sự hối hận hay là giả vờ áy náy, tóm lại tôi không mong muốn cô xuất hiện ở bên người Diệu Tinh."

"Lăng Phong, anh đừng như vậy!.." Diệu Tinh kéo kéo vạt áo Tiêu Lăng Phong. "Là do tự em không cẩn thận đụng vào cô ấy. Anh đừng như vậy được không?" Diệu Tinh nói thương lượng. Cô không phủ nhận giờ phút này bản thân mình rất đồng cảm với Dương Nhượng Thi. Rõ ràng là Dương Nhượng Thi đã làm ra những chuyện không thể tha thứ như vậy.

"Câm miệng!" Tiêu Lăng Phong tức giận: "Tôi nói một lần cuối cùng, Dương Nhượng Thi, mời cô hãy cách xa Diệu Tinh ra một chút."

"Dựa vào cái gì mà anh dám ra lệnh cho tôi?" Dương Nhượng Thi nhú mi lại: "Tiêu Lăng Phong, tôi cũng không nhớ rõ tôi đã nợ anh chuyện gì, cho nên anh có thể không cần thiết phải hô to gọi nhỏ đối với tôi như vậy." Dương Nhượng Thi nói xong liền che miệng lại, ho nhẹ mấy tiếng.

"Có phải là cô không được thoải mái hay không?"

"Không có gì đâu, chỉ là một chút cảm mạo nho nhỏ mà thôi. Không chết được đâu!" Dương Nhượng Thi tựa như nói giỡn nói một câu: "Bất quá, Tiêu Lăng Phong nói cũng không phải là sai hoàn toàn đâu. Diệu Tinh, cô như vậy rất dễ dàng phải chịu thua thiệt." Dương Nhượng Thi cười cười: "Thật ra thì, tôi vẫn tương đối thích cái bộ dạng lúc cô vừa mới trở lại hơn. Người phụ nữ có cường thế một chút, cũng không phải là chuyện không tốt!"

Tiêu Lăng Phong vẫn nhìn chăm chăm vào Dương Nhượng Thi. Diệu Tinh vẫn luôn nói Dương Nhượng Thi kỳ quái, bây giờ nhìn lại... Quả thật là như vậy, sắc mặt của Dương Nhượng Thi rất kém cỏi, nhìn qua ngay cả việc chống đỡ để đứng thôi, cô cũng phải có chút gắng sức.

"Trong người cô không được thoải mái như vậy, Mộ Sở có biết không?"

"Mộ Sở ư?" Dương Nhượng Thi cười. "Anh ấy là chồng của tôi, nhưng mà... tôi lại không phải là người nào đó của anh ấy. Cho nên, coi như có biết thì anh ấy cũng sẽ không tới." Dương Nhượng Thi cười nói xong, ánh mắt cô liền rơi vào trên bàn tay Tiêu Lăng Phong đang nắm thật chặt lấy tay Diệu Tinh. Ngày hôm qua, cô đã cầu xin Mộ Sở như vậy, nhưng anh cũng không hề nhúc nhích lấy một chút. Huống chi, một chút che giấu cuối cùng giữa hai người bọn họ đã bị vạch trần. Mỗi cừu thù cùng sự oán hận kéo dài một đường giữa hai người bọn họ, đã bị vạch trần lộ ra bên ngoài. Muốn sống chung hòa bình với nhau, giờ đã hoàn toàn không thể có khả năng ấy nữa rồi. Cho nên... mặc dù cô có chết, Mộ Sở cũng sẽ không cảm thấy có chuyện gì! Nói không chừng, có lẽ anh sẽ còn cảm thấy rất thoải mái cũng nên.

"Nơi nào trong người cô không thoải mái?" Diệu Tinh hỏi, tay giờ lên đưa về phía Dương Nhượng Thi. Dương Nhượng Thi cũng không có chút ngại ngùng đưa tay cho Diệu Tinh.

"Tôi không sao thật mà!" Dương Nhượng Thi lắc đầu, giờ phút này của cô mà nói, chính là sự "hồi báo" gì đó. Mà rõ ràng nhất là đối với người thiện lương, thì ở bên cạnh có người thương yêu chăm sóc cho mình, còn cô, đang ở vào thời kì cuối của cuộc sống, lại chỉ có thể vượt qua một mình. Việc này coi như là cô sẽ phải sống cô độc đến già, đến chết hay sao? "Thôi được rồi, hai người cũng trở về đi thôi! Tôi còn có một số việc phải xử lý, hẹn gặp lại." Dương Nhượng Thi phất tay một cái, đi vào bệnh viện.

Diệu Tinh cau mày: "Trong lòng em có chút bất an, vẫn cảm thấy có chuyện gì đó sắp phát sinh."

"Đúng là có chuyện sắp phát sinh. Bởi vì rất nhanh thôi, em sẽ phải gả đi rồi, từ Trình tiểu thư biến thành Tiều phu nhân."

"Hả... phu nhân." khuôn mặt Diệu Tinh biểu lộ vẻ không tình nguyện.

"Tốt lắm, đi thôi! Không phải em đã nói là muốn đi đến nhà ba mẹ hay sao?"

"Đó là ba mẹ của em!" Diệu Tinh lập tức phản bác.

"Cũng như vậy thôi mà!" Tiều Lăng Phong bá đạo ôm Diệu Tinh đi ra ngoài bệnh viện.

Dương Nhượng Thi tựa người vào trên vách tường, mãi cho đến khi hai người bọn Diệu Tinh đi ra khỏi bệnh viện rồi, thì cô mới dám đi ra ngoài. Dương Nhượng Thi không muốn bắt lộn người nào đồng tình hay thương hại mình. Hít sâu một hơi, cô bước chân ra ngoài, lúc này, cô thể nhưng lại nhìn thấy cảnh sát dẫn theo Đường Nhã Đình đi từ trong thang máy ra ngoài,

Đường Nhã Đình vẫn ngồi ở xe lăn. Một bên cổ tay của cô ta còn bị còng vào chiếc còng tay. Mấy tháng không gặp nhau, Dương Nhượng Thi đã sắp gần như không thể nhận ra được Đường Nhã Đình nữa rồi. Hai người cứ nhìn lẫn nhau như vậy.

Hắc! Đường Nhã Đình cười lên một tiếng, vốn tưởng rằng cô mới chính là người bị thê thảm nhất. Thế nhưng mà hiển nhiên, khi đối diện với vị này, cũng có thể thấy, Dương Nhượng Thi đã phải trải qua cuộc sống không được thoải mái lắm. Mà người hại các cô biến thành như vậy, chính là Trình Diệu Tinh. Khi hai người các cô phải sống thê thê thảm thảm, sống không bằng chết như vậy, thì cô ta lại cao cao tại thượng, một đường chuẩn bị hôn lễ. Rồi rất nhanh sẽ được đi vào tòa cung điện hôn nhân, đi về phía hạnh phúc.

"Đã lâu không gặp!" Đường Nhã Đình mở miệng.

"Ừ, đúng vậy!" Dương Nhượng Thi gật đầu một cái.

"Cô bị bệnh sao?" Đường Nhã Đình hỏi, cố gắng chống người lên.

"Ngồi xuống!" Viên cảnh sát lạnh lùng quát lên một tiếng. Đường Nhã Đình không hề phản kháng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Tôi không sao, chẳng qua chỉ là làm kiểm tra sức khỏe định kỳ mà thôi!" Dương Nhượng Thi xoay người đi. Nhìn thấy Đường Nhã Đình, Dương Nhượng Thi đột nhiên cảm thấy mình coi như là thật may mắn, ít nhất thì cô cũng là một thân tự do. Nếu như cô phải chết, thì cũng sẽ không có gì phải nhớ thương gì đó...

"Cô như bây giờ thì được coi là cái gì?" Đường Nhã Đình ở phía sau nói với theo một câu nói đầy vẻ giễu cợt: "Cô cho rằng, cô như vậy thì cô chính là người tốt hay sao? Dương Nhượng Thi, coi như có chết, cũng sẽ không có ai còn tin tưởng cô nữa. Những chuyện xấu mà hai chúng ta đã làm tới tận cùng, bây giờ đã không còn có đường quay về nữa rồi!"

"Lúc này chắc là cô đang nói chính bản thân cô chứ gì?" Dương Nhượng Thi xoay người không cam lòng yếu thế nói lại: "Chỉ cần tự tôi tin tưởng là được rồi, ánh mắt của bất cứ người nào khác, căn bản vẫn không quan trọng."

"Chuyện cười, nếu như cô thật sự không quan tâm, vậy thì tại sao cô lại phải làm những thứ này để làm gì? Dương Nhượng Thi, cô hãy tỉnh táo lại một chút đi, Mộ Sở căn bản cũng sẽ không biến chuyển tâm ý đâu!"

"Cái này cũng không cần đến một người như cô phải hao phí tâm sức!" Dương Nhượng Thi xoay người.

"Cô có biến thành hôm nay như vậy, cũng là bởi vì cô đã chấp nhận. Dương Nhượng Thi, chính cô cũng đã buông tay trước, như vậy chính cô cũng đã thua rồi. Mà có bao nhiêu thắng lợi... Vinh viễn đều thuộc về người không ngừng kiên trì."

"Nhưng mà phải kiên trì là một ý niệm biến thái đặc ý, lại chỉ càng làm cho kết quả của cô càng thêm thê thảm hơn..." Dương Nhượng Thi nói xong, bước nhanh bỏ đi. Người phụ nữ này thật đúng là kinh khủng, ở ngay trước mặt cảnh sát mà vẫn còn làm cái chuyện nói ầu nói tả như thế...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Không ngờ tới

Tiều Lăng Phong ngồi ở bên giường, anh nghĩ tới cuộc điện thoại mà Dương Nhượng Thi gọi tới ngày hôm qua. Dương Nhượng Thi nói muốn hai người bọn họ hãy cẩn thận đối với Đường Nhã Đình. Lại nghĩ đến những lời mà Lãnh Liệt đã nói, lúc này, Tiều Lăng Phong cũng cảm thấy có lẽ chuyện này thật sự không đơn giản. Chuyện này có cần thiết để cho Hạ Cẩm Trình biết hay không, nếu như Đường Nhã Đình chỉ là ngã bệnh, không có trò bịp bợm gì thì tốt nhất. Nhưng nếu như lần này lại cô ta có ý thiết kế gì đó, thì như vậy, tất nhiên là cô ta sẽ đi gặp bọn trẻ. Có lẽ vẫn nên nói trước cho bọn họ có sự

chuẩn bị trước cũng tốt.

Hạ Cẩm Trinh nhận được điện thoại của Tiêu Lăng Phong vào thời điểm anh đang mang tiểu Na vào trong bệnh viện để làm kiểm tra. Bởi vì Tiểu Na luôn luôn bị cười nhạo, bị bắt nạt, cho nên đã không dám đi đến vườn trẻ nữa. Tiểu Triết cũng thay đổi, ngày càng trở nên trầm mặc, @MeBau*diendan@leequyddonn@ phần lớn thời gian cậu bé cũng chỉ ngồi một mình. Ngay cả việc giao tiếp cùng với tiểu Na cũng càng ngày càng ít đi. Thời điểm cậu bé ở trong phòng một mình, gần như cũng chỉ vui người ở trong góc tường. Vào buổi tối cũng chung quy cũng chỉ ưa thích dùng chân bụng bít quần chặt lấy người thật nghiêm nghiêm thật thật. Cửa sổ, rèm cửa sổ tất cả cũng đều phải che chắn đóng kín nghiêm nghiêm thật thật, lại không thích tắt đèn.

"Lăng Phong, thế nào lại gọi điện thoại cho tôi vậy?" Hạ Cẩm Trinh cười: "Thật là xin lỗi, gần đây tôi đều bận rộn với chuyện của hai đứa bé cho nên còn chưa kịp nói với anh lời chúc mừng." Hạ Cẩm Trinh nói về ấy nấy.

"Lời khách sáo kia thì miễn đi. Ngày hôm nay tôi gọi điện thoại là muốn nói cho cậu biết, ít ngày trước Đường Nhã Đình đã đánh nhau với người ta ở trong ngục bị thương, bây giờ cô ta đang nằm trong bệnh viện."

"Tôi lại cảm thấy chuyện này không có quan hệ gì đối với tôi lắm!" Hạ Cẩm Trinh chán ghét nhủ lỗ mũi. Dieennkdan/leequhydonnn Nếu như không phải tại cô ta, làm sao hai đứa bé lại biến thành như vậy...

"Ý của tôi là, tôi lo lắng chuyện này không phải chỉ đơn giản giống như ở ngoài mặt vậy đâu. Tôi không biết cô ta lại sẽ như làm chuyện gì, cho nên mới nói trước cho anh để có sự chuẩn bị trước. Nếu không sợ rằng ngộ nhỡ, ngộ nhỡ có gì..."

"Như vậy sao!" Hạ Cẩm Trinh gật đầu một cái rồi cười khẽ một tiếng, xem ra mỗi người cũng đều bị Đường Nhã Đình gây vò đến kiệt sức rồi: "Tốt lắm! Tôi biết rồi!" Hạ Cẩm Trinh gật đầu một cái, sờ sờ lên đỉnh đầu bọn trẻ: "Cảm ơn anh đã đặc biệt nhắc nhở tôi tình ngộ, tôi sẽ cẩn thận."

"Giữa chúng ta không cần phải khách khí như thế đâu!" Tiêu Lăng Phong cười: "Bọn trẻ như thế nào rồi? Tôi nghe Alice nói, đã thật nhiều ngày nay không thấy hai đứa nhỏ đi học rồi."

"Bây giờ bọn trẻ rất bài xích việc đi học. di-ễn-đàn-nhà-qu-ý-đô-n Trong lòng chúng bị áp lực cũng rất lớn, cho nên tôi muốn trước cứ để cho tâm tình của bọn chúng ổn định đã rồi hãy nói. Không đến mấy ngày nữa, tôi liền định mang theo hai đứa bé rồi đi khỏi nơi này thôi. Tôi muốn để tiểu Na ra nước ngoài để thu xếp chuyện phẫu thuật, cũng là thay đổi cho bọn trẻ một hoàn cảnh sống khác. Cho nên... hôn lễ của hai người."

"Không sao hết! Chuyện của bọn trẻ mới là việc quan trọng nhất, nếu như có gì cần giúp một tay, thì nhất định phải nói cho chúng tôi biết đó!" Tiêu Lăng Phong dặn dò, bất kể Đường Nhã Đình như thế nào, dù sao hai đứa trẻ kia cũng là do anh đã nhìn chúng lớn lên.

"Anh chỉ cần chuyên chú chuyện kết hôn, sống cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào qua ngày là tốt rồi!" Hạ Cẩm Trinh cười trêu ghẹo: "Chuyện của tôi, mình tôi có thể ứng phó được. Bất quá, bất kể như thế nào, cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi. Nhờ anh chuyển giúp tôi lời thăm hỏi tới Diệu Tinh nhé!" di-ễn-đàn-●-quý-đo-n Hạ Cẩm Trinh khẽ than một tiếng, cúp điện thoại, sau đó anh ôm tiểu Na, đặt ở trên đùi: "Tiểu Na, đừng sợ, chúng ta rất nhanh sẽ có thể rời đi khỏi nơi này rồi! Tiểu Na rất nhanh sẽ có thể tốt đẹp, đến lúc đó, còn sẽ lại trở nên thật xinh đẹp, sẽ có rất nhiều bạn mới." Hạ Cẩm Trinh nói xong liền hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái. Hai đứa trẻ vốn cũng không phải thuộc dạng hoạt bát, sau khi đã bị trải qua chuyện kia, sợ rằng... chuyện này sẽ là nỗi ám ảnh cả đời của bọn trẻ!

Tiểu Na cúi đầu, khí trời nhiệt độ cũng không thấp, nhưng mà cô bé lại mặc quần áo có ống tay áo thật dày. Khuôn mặt nhỏ nhắn bụng bít đến mức đỏ bừng. Trên trán tràn đầy mồ hôi hột, trên người cũng mọc rất nhiều mụn đỏ phát ban. Tuy nhiên cô bé vẫn cố chấp không chịu cởi quần áo ra. Trong nhà hết thấy quần áo có tay ngắn cũng đều bị ném ra ngoài. Nhìn thấy áo quần tay ngắn cô bé sẽ oa oa kêu to.

"Hết thấy đều sẽ khá hơn thôi!" Hạ Cẩm Trinh an ủi con gái. Nhưng đối với lời an ủi này của anh, tiểu Na lại có vẻ thiếu thiếu sự hăng hái. Hai đứa bé cũng đều cúi đầu, đắm chìm ở trong thế giới của mình.

Một nơi khác.

Lúc này ở trong phòng bệnh. Cái tay bị còng của Đường Nhã Đình đã được mở ra. Cô ta đang đi vòng quanh từng vòng từng vòng trong phòng bệnh. Ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn vào cái chén trong tay cảnh sát đã uống hết một chút, thầm nghĩ không biết thế nào mà vẫn không thấy có phản ứng gì hết...

Viên cảnh sát canh gác lắc đầu một cái. Thế nào đột nhiên lại buồn ngủ như vậy? Rõ ràng đã uống ly cà phê rồi, thế nào mà lại không có một chút tác dụng nào vậy! Ai dà, đều do ngày hôm qua đi ngủ quá muộn đây mà. Anh ta đứng dậy, tính toán khóa Đường Nhã Đình lại cho tốt, mình nghỉ ngơi trước một chút. May mắn là ngày mai cô ta đã có thể xuất viện rồi. Rốt cuộc không cần phải mất một số lớn người thay phiên nhau để canh giữ cô ta. Thế nhưng hết thấy dường như đã hơi trễ, khi anh nghĩ muốn xoay người lại thì đã không kịp nữa. Người canh sát ngã lại trên ghế, nặng nề ngủ thiếp đi. Nhìn người canh sát hoàn toàn mất hết phản ứng, Đường Nhã Đình vội vã chuẩn bị một chút để chạy trốn khỏi nơi này. Cô ta đã từng đi kiểm tra, nơi này trước buổi tối, y tá sẽ đi kiểm tra phòng một lần cuối cùng, sau đó cũng sẽ không có ai trở lại nói chuyện đến một lời.

Đường Nhã Đình lấy tay xoa xoa mặt, phải chịu nhiều thống khổ như vậy, chịu đựng hai ngày lâu như vậy, rốt cục cô ta đã có thể tự mình đi làm những chuyện mình cần phải làm rồi...

"Trước khi ra nước ngoài cần phải làm kiểm tra lại một lần nữa. Anh cũng đừng quá lo lắng, bọn trẻ con tuổi còn nhỏ, bị chuyện kinh sợ như vậy, muốn khỏe mạnh trở lại, ít nhất phải có một thời kỳ hòa hoãn lại. Đúng hạn anh dẫn bọn trẻ đến gặp bác sĩ, trao đổi nhiều, từ từ sẽ khá hơn!" Bác sĩ nói

an ủi, một người đàn ông luôn luôn mang theo hai đứa trẻ ngã bệnh như vậy, quả nhiên là không dễ dàng.

"Vâng, tôi biết rồi! Bác sĩ, cảm ơn ngài!" Hạ Cẩm Trình nói lời cảm ơn. Sau đó anh ôm hai đứa bé đi ra ngoài. Trong hành lang bệnh viện rất an tĩnh, chỉ có tiếng bước chân lộc cộc của một mình anh.

Hai đứa bé đều nằm ở trên vai của ba ba. Bọn chúng đều chôn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trên hõm vai mạnh mẽ của ba ba, không muốn nhìn thấy hết thấy ở bên ngoài, giống như chỉ sợ sẽ bị nhìn thấy vật gì đó đáng sợ vậy.

Lời nói của Tiêu Lăng Phong, Hạ Cẩm Trình cũng không có quá để ý. Dù sao thì Đường Nhã Đình cũng là một trọng phạm sắp thi hành án tử hình. Anh tin tưởng những cảnh sát kia sẽ không vô dụng đến ngay một người phạm nhân cũng không canh giữ cho tốt. Chỉ là có chút thời điểm, chuyện chính là lại phát sinh ngoài dự đoán của mọi người. Chuyện càng cảm thấy không thể, thì lại càng muốn phát sinh ra...

Hạ Cẩm Trình ôm bọn trẻ đi ra thang máy, nhưng anh lại không hề phát hiện, khi anh đi ra đến cửa lớn của bệnh viện, thì có một bóng người chậm rãi từ trong thang máy an toàn xuất hiện ra ngoài. . .

Hạ Cẩm Trình đặt hai đứa bé ở chỗ ngồi phía sau xe, sau đó thắt dây an toàn trẻ em cho hai đứa trẻ kỹ càng, anh mới yên tâm nổ máy xe. Hai đứa nhóc kia mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng trọng lượng của chúng cũng không nhẹ. Hạ Cẩm Trình ôm chúng trong chốc lát như vậy, mà cũng đã cảm thấy hai cánh tay ê ẩm.

"Bảo bối, ngồi cẩn thận nhé, chúng ta bắt đầu đi!" Hạ Cẩm Trình mỉm cười vẻ đầy dịu dàng.

Đường Nhã Đình ở phía sau cửa từ từ đứng ra ngoài. Ở trong bệnh viện, cô ta đã quan sát thật lâu, cuối cùng cũng đã nắm được quy luật Hạ Cẩm Trình tới thăm bệnh. Như vậy cô ta mới phải lấy khoảng cách gần như vậy để được nhìn thấy con của mình. Từ khoảng cách xa như vậy, cô vẫn như cũ, có thể nhìn thấy nụ cười dịu dàng kia ở trong mắt Hạ Cẩm Trình. Mà loại dịu dàng này đối với cô mà nói, không thể nghi ngờ được, đây chính là một loại khiêu khích. Tại sao các người, những người sau khi đã mạnh mẽ cướp đoạt đồ của người khác, đều điều vô dương oai như vậy! Tôi sẽ để cho các người biết được, cách làm của các người là sai, các người sẽ phải trả giá thật lớn vì những sai lầm của mình...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 312: Người phụ nữ mắc bệnh điên khùng

Đường Nhã Đình đứng ở nơi đó, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm về phương hướng xe chạy, hàm răng cũng nghiến chặt vào nhau khanh khách vang dội.

Cả thời gian vừa qua, hai đứa trẻ kia vốn là của cô, tại sao Hạ Cẩm Trình lại chiếm thành của mình. Cào cào lại mái tóc của mình, khoe miệng của Đường Nhã Đình lộ ra một nụ cười lạnh lẽo. Nếu chuyện đã đến mức độ thế này, với cô thì còn có cái gì nữa đây! Vật của cô, không có bất kỳ người nào có thể giành được đi.

Hừ hừ... Tiếng cười âm u lạnh người thật kinh khủng, phát ra từ giữa đôi môi của Đường Nhã Đình.

Xe ở Hạ Cẩm Trình dừng lại ở nơi ở tạm thời. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Đây là một tòa nhà nhỏ xây hai tầng, có sân độc lập. Ở gần đó có một khu vui chơi trẻ em. Hàng ngày anh đều dẫn cả hai đứa bé ra ngoài đi dạo, chỉ hy vọng tình hình của hai đứa trẻ có thể chuyển biến tốt lên.

Tiểu Triết và tiểu Na cúi đầu, mặc cho ba ba ôm lấy mình, sau đó máy móc đi vào cửa. Hạ Cẩm Trình kiên nhẫn giúp bọn trẻ tắm rửa, thay quần áo giày dép. Ba cha con cùng ở trong phòng khách. Hạ Cẩm Trình cố gắng giao tiếp cùng với hai đứa con, thế nhưng cả hai nhóc con kia lại rất ít khi trả lời.

"Các con có biết hay không đi Diệu Tinh sắp kết hôn rồi đó!" Hạ Cẩm Trình nhẹ nhàng nói với hai đứa trẻ. Tiểu Na từ từ ngẩng đầu lên.

"Vậy thì Alice sẽ sao đây?" Tiểu Na lễ phép hỏi lại.

"Tiểu Na muốn gặp Alice sao?" diễn đàn lễ quý đôn Hạ Cẩm Trình mừng rỡ. Anh chỉ là tùy tiện nói ra một câu, không nghĩ tới vậy mà đã làm cho tiểu Na có phản ứng lại.

"Chỉ có mỗi Alice là không ức hiếp con, nguyện ý chơi cùng với con!" Tiểu Na nói đầy tủi thân: "Ba ba, tiểu Na, cực kỳ xấu xí có phải hay không?" Tiểu Na hỏi, hai giọt nước mắt tí tách rơi ra.

"Ai nói vậy?" Hạ Cẩm Trình lắc đầu: "Tiểu Na là công chúa, là bảo bối xinh đẹp, dễ thương nhất của ba ba. Tiểu Na, ba ba bảo đảm với con, nhất

định rồi con sẽ tốt hơn!"

"Vâng!" Tiểu Na gật đầu một cái lại cúi đầu. Tốt, cụ thể từ này có ý nghĩa gì, đối với bọn trẻ mà nói, vẫn còn có chút sâu sắc và mờ ảo.

Đường Nhã Đình mang theo khẩu trang thật dày, từ cửa sổ nhìn quanh vào bên trong, đi đến đàn ông quý đôn nhìn lên hai khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ quen thuộc ở trước mặt mình. Đường Nhã Đình cũng không sao khống chế nổi nước mắt của bản thân mình được nữa. Ở trên mặt hai đứa bé không hề có nụ cười, tựa như đang tràn đầy sợ hãi đối với hết thảy chung quanh mình vậy. Đè ép thật chặt lên ngực, Đường Nhã Đình cảm giác mình đau đến không cách nào hô hấp nổi. Cô vươn tay ra, chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ in hình ở trên lớp thủy tinh, Đường Nhã Đình lại càng không có cách nào khống chế được tâm tình của mình nữa.

Không được, lúc này cô chỉ muốn dẫn hai đứa con của mình rời đi khỏi nơi này, vĩnh viễn rời đi xa. Tiểu Na khóc, tại sao con bé lại phải khóc như vậy? Có phải là tên khốn Hạ Cẩm Trình kia đã có điều gì ức hiếp con bé rồi hay không? Bởi vì tiểu Na là con gái của Đường Nhã Đình cô.

đi đến đàn ông quý đôn Cho nên Hạ Cẩm Trình mới không thích tiểu Na, chuyển sự đối với cô đến trên người tiểu Na như vậy.

Hạ Cẩm Trình chỉ lo chăm sóc cho bảo bảo của mình, không hề lưu ý đến bóng người lúc này đang lén la lén lút ở ngoài cửa sổ.

"Chúng ta đi đến trong sân đá cầu có được hay không!" Hạ Cẩm Trình xoa xoa tóc của Tiểu Triết.

Hai đứa bé gật đầu một cái. Vào lúc này điện thoại trong phòng lại vang lên. "Ba ba đi nghe điện thoại nhé! Không được chạy loạn, nhớ chưa?" Hạ Cẩm Trình không yên lòng cũng dặn dò, xoa xoa tóc của hai đứa trẻ. Hai đứa bé chậm rãi xoay người đi ra khỏi cửa.

Giờ phút này, ánh mặt trời phía ngoài cũng không lớn lắm, phía sau bọn bọn bên cạnh khóm hoa còn có mấy con bướm đang bay tới bay lui. Nhưng mà đối với hết thảy những thứ này, cả hai đứa bé cũng không hề có chút hứng thú nào. Cả hai đứa trẻ chẳng qua cứ cúi đầu xuống nhìn mũi chân của mình.

Nhìn thấy hai đứa bé đi ra ngoài, hô hấp của Đường Nhã Đình gần như đều muốn ngưng lại. Đôi môi của cô cứ mấp máy, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào. Đường Nhã Đình chỉ đành phải chạy lên phía trước, một phát ôm lấy tiểu Na khoảng cách đang ở gần mình nhất.

"A!" Đột nhiên có người hô ra dọa sợ đến hai đứa bé cùng oa oa kêu to.

"Tiểu Na, đừng sợ, đừng sợ!" Đường Nhã Đình che miệng đứa trẻ. "Mẹ đây mà, là mẹ đây mà!" Đường Nhã Đình nói xong, nhưng lại không giải thích hoàn hảo. Cô giải thích xong, thậm chí đến cả Tiểu Triết cũng khóc lớn lên. Tiếng gào thét bén nhọn của đứa trẻ đâm vào màng nhĩ Đường Nhã Đình, khiến trong đầu cô đau nhói.

"Tiểu Triết, tiểu Na. Đừng sợ. Là mẹ đây mà, mẹ đây!" Đường Nhã Đình vừa khóc vừa bịt chặt lấy miệng của mình: "Tiểu Na, tại sao trời nóng thế này mà con lại mặc nhiều áo như vậy. Há? Mẹ giúp con cởi ra nào." Đường Nhã Đình nói xong liền mạnh mẽ cởi chiếc áo khoác của con gái ra.

"A..." Hành động của Đường Nhã Đình đã làm kinh động cả hai đứa trẻ: "Ba ba, ba ba..." Tiểu Triết kêu to.

"Không được kêu!" Đường Nhã Đình che miệng con trai của mình lại. Đứa trẻ khóc ô ô, nhưng lại không kêu lên được thành tiếng. Đường Nhã Đình kéo con lại thật chặt. Khi nhìn thấy những vết sẹo trên cánh tay của tiểu Na, trong lòng của cô co rút đau đớn một hồi.

Hạ Cẩm Trình nghe thấy tiếng kêu của hai đứa con, vội vội vàng vàng từ trong phòng lao ra. Nhìn thấy tiểu Na bị một người phụ nữ kèm hai bên thật chặt, trong lòng của anh cả kinh: "Buông con bé ra!" Hạ Cẩm Trình kêu to.

Nghe thấy tiếng hét của Hạ Cẩm Trình, Đường Nhã Đình cắn hận ngẩng đầu lên, lại càng ôm con gái chặt hơn.

"Đường Nhã Đình!" Hạ Cẩm Trình cả kinh, thế nào lại là cô ta? Đột nhiên anh nhớ tới lời nhắc nhở của Tiểu Lăng Phong. "Shit!" Hạ Cẩm Trình thầm mắng bản thân. Thế nào lại nhanh như vậy. Anh thầm trách cứ chính mình đã quá mức khinh thường: "Đường Nhã Đình, cô mau buông tay, thả tiểu Na ra!"

"Buông con bé ra ư?" Đường Nhã Đình giống như nghe thấy chuyện cười vậy: "Đây là con gái của tôi, tại sao tôi lại phải buông con bé ra chứ?" Liếc nhìn Hạ Cẩm Trình một cái, Đường Nhã Đình dỗ dành con gái ở trong ngực mình đang khóc thất thanh: "Tiểu Na đừng sợ, mẹ tới đón con đây! Cũng sẽ không có người bắt nạt con nữa!"

"A...", a..." Tiểu Triết càng không ngừng kêu to hơn, tiếng kêu của thằng bé cũng đã khàn khàn. Hạ Cẩm Trình vội vội vàng vàng chạy tới ôm lấy con trai.

"Anh buông thằng bé ra!" Thấy Hạ Cẩm Trình ôm lấy đứa trẻ, Đường Nhã Đình kêu to, lực đạo trên tay cũng có chỗ bị buông lỏng, tiểu Na thừa dịp khe hở này, liền mở to hai hàm răng, hung hăng cắn vào tay Đường Nhã Đình. Đường Nhã Đình kêu lên một tiếng, rút tay ra ngoài. Nhấn cơ hội ấy, Tiểu Na bỏ chạy đi, nhưng vì quá mức gấp gáp, dưới chân không vững cho nên cô bé thẳng tắp ngã ra trên mặt đất.

Ô...

"Tiểu Na!" Không để ý đến ngón tay của mình đang chảy máu, Đường Nhã Đình một phát ôm lấy đứa trẻ: "Đừng rời bỏ mẹ, không nên rời khỏi mẹ!" Đường Nhã Đình ôm thật chặt lấy con gái: "Mẹ yêu con mà!"

"Ô ô..." Tiểu Na lớn tiếng khóc, "Ba ba cứu con, thật là đau, thật là đau..." Tiểu Na lớn tiếng khóc.

"Bảo bối, không đau, không đau! Mẹ nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng!" Đường Nhã Đình nói lấy lòng xong, thổi một chút lên trên cánh tay nhỏ bé của con gái.

"Buông ra, buông ra! Cô là người xấu, cô là người xấu!" Tiểu Na mạnh mẽ giùng giàng: "Ba ba, đau đau..."

"Đường Nhã Đình, cô mau buông con bé ra một chút, nhanh lên, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát!" Hạ Cẩm Trinh lớn tiếng kêu.

"Báo cảnh sát ư?" Đường Nhã Đình cười khanh khách: "Anh đi báo cảnh sát đi!" Đường Nhã Đình cười to: "Dù sao tôi cũng đã là tử tội rồi. Còn có thể tội tệ hơn đến mức nào nữa chứ?" Đường Nhã Đình nói xong lại ôm lấy tiểu Na thật chặt: "Bọn họ là con của tôi, anh mau đưa Tiểu Triết cho tôi!" Đường Nhã Đình kêu to, nhìn Tiểu Triết đang núp ở trong ngực Hạ Cẩm Trinh. Cô vươn tay ra: "Tiểu Triết, hãy đến đây với mẹ nào!" Đường Nhã Đình cười, thế nhưng là nụ cười của cô, ở trong mắt đứa trẻ lại chính là sự khủng bố kinh người...

"Không muốn, tôi không muốn!" Tiểu Triết đột nhiên kêu to giống như bị nổi điên. "Người xấu, cô là người xấu... Thật là nhiều máu, ba ba... thật là nhiều máu..."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 312-2: Người phụ nữ mắc bệnh điên khủng 2

"Đường Nhã Đình, cô còn có phải là người hay không vậy?" Hạ Cẩm Trinh lớn tiếng hỏi: "Cô đã làm hại hai đứa con như thế này mà vẫn còn không đủ thảm hay sao?" Anh hỏi: "Tiểu Triết và tiểu Na ở trong vườn trẻ đã phải chịu bao sự ức hiếp. Hiện tại cả hai đứa trẻ đã bị cô làm hại đến mức không thể đi vườn trẻ, bọn chúng cũng không dám giao tiếp cùng với người ngoài. Tất cả những điều này đều là do cô đã ban tặng cho chúng nó! Cô cảm thấy cô đã hại bọn trẻ thành như vậy mà vẫn còn chưa đủ hay sao? Cô còn nghĩ muốn như thế nào nữa!" Nhìn tiểu Na khóc thút thít đã không thành tiếng, Hạ Cẩm Trinh có cảm giác trái tim của mình như sắp bị xé nát ra vậy."

"Tiểu Na, đừng sợ, là mẹ đây mà." Đường Nhã Đình khóc.

"Cô không phải là mẹ của tôi. Tôi chán ghét cô. Chán ghét cô!" Cô bé khóc, nắm tay thành quả đấm đánh vào trên người Đường Nhã Đình như mưa.

Đường Nhã Đình không hề né tránh, lại không thể nào không chế được nước mắt của mình.

"Hạ Cẩm Trinh, @MeBau*diendan@leequyddonn@ rốt cuộc anh đã nói cái gì đối với hai đứa con của tôi vậy? Tại sao con bé lại đối xử với tôi như vậy. Tại sao?" Đường Nhã Đình lớn tiếng chất vấn.

"Tại sao ư?" Hạ Cẩm Trinh nhìn chằm chằm vào Đường Nhã Đình: "Bọn chúng lớn lên thành ra như vậy, tất cả cũng là do cô hết. Cô có biết hay không, chính bởi vì nguyên nhân từ cô mà ở trong vườn trẻ cả hai đứa trẻ đều bị khinh bỉ, ức hiếp, bị cười nhạo. Hiện tại chúng không muốn đi vườn trẻ nữa. Tiểu Na còn nhỏ tuổi như vậy mà sẽ phải chịu đựng cuộc giải phẫu ghép da... vậy mà cô còn không biết thẹn mà hỏi tôi tại sao ư?"

Đường Nhã Đình lo lắng: "Không, đây không phải là sự thật, không phải như vậy..."

"Buông tôi ra, buông tôi ra. Cô là người xấu, là người xấu!" Tiểu Na khóc lớn: "Tất cả đều là do cô đã hại tôi, Diễm Đan Lê Quý Đôn tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, tôi hận cô!"

Một đứa trẻ mà mới chỉ có bốn tuổi lại nói ra những lời như vậy, thực sự đã làm kinh động đến mọi người. Nghe những lời mà tiểu Na vừa nói, Đường Nhã Đình hoàn toàn cứng đờ cả người. Cô ngã ngồi xuống dưới đất, tiểu Na liền nhân cơ hội này chạy đi. Cô bé vọt tới trong ngực Hạ Cẩm Trinh: "Ô ô... Ba ba!" Tiểu Na lớn tiếng khóc.

"Đừng sợ, không sao. Không sao!" Hạ Cẩm Trinh mặc lại chiếc áo cho tiểu Na.

"Hạ Cẩm Trinh, anh hãy trả lại hai đứa con của tôi cho tôi, trả lại cho tôi!" Đường Nhã Đình khóc xông tới. Hạ Cẩm Trinh tiến lên dùng sức đẩy Đường Nhã Đình ra. Đường Nhã Đình nặng nề ngã xuống trên mặt đất: "Cô điên khủng đã đủ chưa?" Hạ Cẩm Trinh rống giận, điên, điên, ke, quỵ, đon cô còn muốn làm hại hai đứa nhỏ thành ra cái dạng gì thì cô mới hài lòng đây hả?"

"Bọn chúng là những đứa con của tôi, tôi làm sao lại muốn làm hại bọn chúng được kia chứ." Đường Nhã Đình đối với Hạ Cẩm Trinh lời của rất là bất mãn. "Tiểu Triết, tiểu Na, đến với mẹ đi nào! Hai đứa tới đây đi. Chẳng lẽ các con đã quên người mẹ đã nuôi lớn các con rồi hay sao?"

"Cô không phải là mẹ, cô là người xấu!" Tiểu Triết rống to, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến thành màu đỏ: "Cô giết người, chúng tôi mới không cần cô làm mẹ."

thu hồi lại ý tưởng kinh khủng đó ư! Hiện tại tôi nói cho anh biết, bọn chúng là hai đứa con của tôi, tôi sẽ không làm thương tổn đến bọn chúng. Nhưng mà... chỉ nghĩ khi anh chết rồi, bọn chúng cũng sẽ không có cơ hội để nhận người khác làm mẹ!". Ha ha... Đường Nhã Đình cười lớn. Lúc này, Tiểu Triết đột nhiên chạy ra ngoài cửa. Sợ con trai sẽ bị thương tổn, Hạ Cẩm Trình xông tới ôm lấy đứa trẻ.

"Không cho phép anh chạm vào Tiểu Triết!" Đường Nhã Đình rống to. Pằng! Lúc này, có tiếng súng vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Đại Kết Cục (một) – Đường Nhã Đình làm loạn

Tiêu Lăng Phong còn đang bàn bạc một số chi tiết trong buổi hôn lễ với Diệu Tinh, thì đột nhiên điện thoại vang lên, khiến cho anh không khỏi cảm thấy một hồi kinh hoàng.

"A lô..." Tiêu Lăng Phong không hề cảm giác thấy giọng nói của mình đã có chút hơi bị run rẩy: "Cái gì?" Tiêu Lăng Phong từ ở trên ghế đứng bật dậy. Cuộc trò chuyện của anh với Hạ Cẩm Trình bất quá cũng chỉ cách có mấy giờ, làm sao sẽ...

"Có chuyện gì vậy?" Cảm nhận được tình hình có điều gì đó không đúng, Diệu Tinh cũng đứng lên.

"Không có chuyện gì." Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái.

"Anh gạt em!" Diệu Tinh cau mày: "Đã đến lúc này rồi, anh còn có cái gì cần phải gạt em nữa sao?"

"Anh không phải là có ý đó." Tiêu Lăng Phong giải thích về đây lo lắng, chẳng qua là bây giờ có chút chuyện ...

"Anh có chịu nói hay không vậy?" Diệu Tinh giậm chân.

"Thôi được rồi, được rồi. Anh sẽ nói!" @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong an ủi tâm tình bị kích động của Diệu Tinh: "Đường Nhã Đình đã thả thuốc ngủ vào trong cà phê của người cảnh sát trông coi, sau đó cô ta đã trộm súng từ bệnh viện chạy trốn ra ngoài."

"Cái gì?" Diệu Tinh kêu lên.

"Chính vì anh sợ em sẽ lo lắng cho nên lúc trước mới không nói gì với em chuyện Đường Nhã Đình bị đánh thương, phải vào nằm điều trị ở trong bệnh viện."

"Vậy bây giờ đã xảy ra chuyện gì vậy?" Diệu Tinh hỏi, hai bàn tay đã lúc này đã có chút phát run. Người phụ nữ này sao lại đáng sợ đến như vậy chứ! Cô ta thế nhưng lại có thể chạy trốn ở ngay dưới mắt của cảnh sát đang canh gác như vậy.

"Đường Nhã Đình đã đi tìm Hạ Cẩm Trình, hiện tại Hạ Cẩm Trình đã bị trúng một phát đạn, die»n, d«-an, k«. qu»y. d«on hiện tại người đang được cấp cứu. Tiểu Na bị cô ta cướp đi rồi."

"Tiểu Na?" Diệu Tinh cũng hít một hơi.

"Vậy tình hình bây giờ như thế nào rồi? Đã tìm được Đường Nhã Đình chưa?"

"Cảnh sát vẫn còn đang tìm. Cô ta lại còn dẫn theo cả trẻ con như vậy, cho nên cũng không đi xa được, đừng sợ, hả?" Tiêu Lăng Phong nói an ủi rồi hôn nhẹ lên gương mặt Diệu Tinh: "Để anh đưa em đi đến nhà của ông nội, sau đó anh đi đến bệnh viện xem xét một chút."

"Em cũng muốn đi."

"Diệu Tinh ngoan, giờ vẫn còn chưa biết người phụ nữ này hiện nay đang lẩn trốn ở nơi nào. Em có đi đến bệnh viện thì cũng không giúp được việc gì. Ở nhà ông nội thì sẽ tương đối được an toàn hơn một chút."

"Nhưng mà em không yên lòng." di«n_đan_l«_quý_đ«on Diệu Tinh nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong thật chặt: "Em vẫn có thể tự chăm sóc tốt được cho mình, huống chi hiện tại Tiểu Triết cũng cần có người chăm sóc. Mà thằng bé xem ra cũng có quan hệ với em khá thân thiện! Anh phải cho em đi theo!" Diệu Tinh năn nỉ.

Tiêu Lăng Phong suy nghĩ một chút: "Thôi được rồi!" Anh hít sâu một hơi: "Thế nhưng mà em phải bảo đảm, em phải luôn luôn ở bên cạnh anh, chò

khi em đã đón được Tiểu Triết thì phải trở về nhà của ông nội, nghe chưa?"

"Được ạ!" Diệu Tinh gật đầu liên tục không ngừng đồng ý.

Tình hình ở trong bệnh viện còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng. Hạ Cẩm Trình bị trọng thương, mà ở bệnh viện thì, bởi vì từ nơi này đã có một tù tù chạy trốn ra ngoài, nên từ trên xuống dưới đều bất an một mảnh. Diệu Tinh ôm thật chặt Tiểu Triết vẫn còn đang run rẩy vào trong ngực mình. ~~điên cuồng lên~~ quý đôn Trên người thằng bé còn có thể sờ thấy chất lỏng dính dính.

Thế này phải làm sao cho phải đây. Đứa bé còn quá nhỏ tuổi, thế nhưng đã hai lần nhìn thấy mẹ đẻ của mình giết người, còn lần này, thì lại là chính ba ba của bọn chúng..

"Tiểu Triết, con đừng sợ, đã đi ở đây, có đi ở đây rồi!" Diệu Tinh nhẹ giọng, dùng lời nói nhỏ nhẹ an ủi đứa nhỏ. Tiểu Triết cũng không hề đáp lại. Theo người báo án đã nói, đứa trẻ này ngay cả khóc cũng đã không khóc nổi nữa rồi.

"Diệu Tinh! Em trở về đi thôi, nơi này cũng không được an toàn." Tiêu Lăng Phong vỗ vỗ lên bả vai Diệu Tinh.

"Con không muốn đi về, con muốn chờ ba ba, con muốn chờ ba ba!" Nghe nói sẽ phải rời khỏi đây, Tiểu Triết đột nhiên kêu lớn: "Con muốn ba ba, con muốn ba ba..."

"Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ không trở về nhà!" Diệu Tinh gật đầu: "Lăng Phong, sẽ không có chuyện gì đâu! Ở nơi này có nhiều cảnh sát như vậy, tin tưởng rằng Đường Nhã Đình cũng không dám xuất hiện đâu."

"Cô ta đã phát điên lên rồi thì còn có chuyện gì mà không dám làm kia chứ!" Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi. Nếu như không phải là Hạ Cẩm Trình mang tâm lý chủ quan, thì cũng sẽ không xảy ra chuyện đến mức nghiêm trọng như vậy.

"Anh hãy bình tĩnh một chút!" Diệu Tinh lôi kéo tay của Tiêu Lăng Phong: "Đúng rồi. Bảo bảo (Alice) đã ai đón trở về nhà chưa vậy?" Diệu Tinh hỏi. Đường Nhã Đình hận cô như vậy, nếu như cô ta lại làm tổn thương đến Alice thì bây giờ cô sẽ phải làm thế nào đây!

"Ừm, Hạo Thần đã đi đón con bé về nhà rồi!" Tiêu Lăng Phong nói an ủi Diệu Tinh. Suy nghĩ một chút, chuyện này thật nực cười đến cỡ nào, cả đám người bọn họ lại bị một người phụ nữ đùa bỡn xoay quanh như vậy.

"Cảnh sát bên kia đã có tin tức gì chưa?"

"Bởi vì sự việc được phát hiện ra quá muộn, cho nên khi cảnh sát chạy tới thì không biết là Đường Nhã Đình đã chạy đi nơi nào rồi. Nhưng mà em cũng không cần lo lắng. Phía trên rất coi trọng đối với vụ án này, cũng đã điều động phần lớn cảnh sát ra ngoài truy tìm, rất nhanh sẽ có tin tức thôi!" Đường Nhã Đình ở ngoài lại còn mang theo trẻ con bên cạnh, đối với vụ án này mà nói, cũng sẽ rất dễ dàng tìm được. Nhưng mà, cũng có thể nói, ở thời điểm hiện nay, giữa một đám người đã rối loạn thành một đoàn như vậy, nghĩ muốn trốn đi đâu, hẳn cũng không phải là một việc khó...

Tiêu Lăng Phong xoa xoa hai lòng bàn tay, vừa chờ Hạ Cẩm Trình ra ngoài, vừa nhìn chăm chăm vào Diệu Tinh thật chặt, giống như chỉ sợ, nếu anh không để ý, lo là một chút, thì cô sẽ biến mất đi vậy.

"Anh đừng như vậy." Diệu Tinh nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong: "Sẽ không có việc gì đâu."

"Cô bé ngốc!" Tiêu Lăng Phong hôn nhẹ lên vầng trán của Diệu Tinh: "Lúc này, thế nào mà em lại an ủi ngược lại anh như vậy chứ!" Tiêu Lăng Phong ôm lấy bả vai Diệu Tinh: "Yên tâm đi, Hạ Cẩm Trình sẽ không có việc gì đâu, tiểu Na... cũng sẽ không sao hết. Bất kể như thế nào, đó cũng là con gái của cô ta. Coi như Đường Nhã Đình có xấu xa thế nào đi nữa, thì cô ta cũng sẽ không làm cái việc làm thương tổn tới bảo bảo của mình."

Diệu Tinh gật đầu một cái, chỉ mong là như vậy.

Cảnh sát ra ra vào vào ở trong bệnh viện, thế nhưng dường như lại không hề có chút đầu mối nào. Một con người như vậy, làm sao có thể bỗng dưng biến mất được chứ?

Vào lúc mọi người còn đang bận rộn thành một đoàn, thì có một chiếc xe con chậm rãi lái đến bãi đậu xe dưới đất. Bởi vì sự kiện phát sinh đột ngột, cho nên cả bãi đậu xe cũng đặc biệt an tĩnh. Một người mặc bộ quần áo màu đen cúi đầu bước từ trong xe ra ngoài.

Trước khi đi, người phụ nữ còn thò người vào liếc mắt nhìn một đứa nhỏ ở chỗ ngồi phía sau xe: "Chờ mẹ ở chỗ này, mẹ đi đón anh trai con, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau rời đi khỏi nơi này. Mẹ sẽ không bao giờ còn rời xa khỏi hai con nữa, không bao giờ như vậy nữa..." Người phụ nữ nói xong nhanh nhanh chóng chóng đi vào trong bệnh viện.

Dương Nhượng Thi ở trong xe bước xuống. Người phụ nữ kia, làm sao lại nhìn thấy quen mắt như vậy nhỉ? Bệnh viện trên dưới cũng đã loạn thành một đoàn như vậy, chắc là đã có chuyện gì xảy ra rồi sao? Dương Nhượng Thi mang theo sự nghi ngờ bước nhanh theo sau. Nhưng khi cô đi vào đến bệnh viện thì rốt cuộc lại không nhìn thấy bóng người kia đâu nữa.

"Chắc là mình đã nhìn lầm rồi, không có lý do gì Đường Nhã Đình có thể từ trong tay cảnh sát chạy đến đây được." Dương Nhượng Thi lắc đầu một cái tự trách mình đã quá nhạy cảm. Giống như là thường ngày, xác định không nhìn thấy người quen, cô mới đi vào phòng làm việc của bác sĩ.

Chương 313-2: Đại Kết Cục (một) – Đường Nhã Đình làm loạn 2

"Dương tiểu thư. Tôi thấy cô vẫn nên vào nằm viện đi thì hơn, cô cứ như thế này, tùy thời cũng sẽ gặp nguy hiểm đó."

"Dù sao tình hình cũng đã như vậy rồi, còn có thể tồi tệ hơn tới mức nào nữa." Dương Nhượng Thi cười cười: "Ngài vẫn nên kê cho tôi thuốc là tốt rồi, tôi sẽ tự chăm sóc cho mình thật tốt."

"Nhưng mà..."

"Thật sự không có việc gì đâu." Dương Nhượng Thi cười cười: "Đúng rồi, bệnh viện đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"À, có một tử tù nằm viện đã bỏ trốn thuốc ngủ cho người canh sát canh gác, sau đó lấy trộm súng rồi chạy ra ngoài." Bác sĩ vừa kê đơn thuốc vừa nói: "A, đúng rồi, cô đi ra ngoài cũng nên cẩn thận một chút. Thân kinh của người phụ nữ này có thể có chút vấn đề. Nghe nói cô ta còn nỏ súng bắn bị thương ba ba của con cô ta."

Trong lòng bàn tay Dương Nhượng Thi liền túa ra một lớp mồ hôi lạnh. Như vậy vừa mới rồi cô đã không nhìn lầm người rồi. Người phụ nữ kia chính là Đường Nhã Đình. Hạ Cẩm Trình đã xảy ra chuyện, @MeBau*diendan@leequyddonn@ Tiêu Lăng Phong và Trình Diệu Tinh cũng sẽ xuất hiện. Dương Nhượng Thi run rẩy lấy điện thoại di động ra.

"Tiêu Lăng Phong, tôi là Dương Nhượng Thi." Giọng nói của Dương Nhượng Thi đã run rẩy: "Đường Nhã Đình đang ở bệnh viện, tôi vừa mới nhìn thấy cô ta."

Điện thoại vẫn giữ chặt trong tay, Tiêu Lăng Phong cực kỳ sửng sốt đến ngây người. Đường Nhã Đình thể nhưng lại chạy về bệnh viện. Chẳng lẽ cô ta tới đây chính là vì Tiểu Triết. Tiêu Lăng Phong trầm ngâm. Hiện tại cô ta chỉ tâm tâm niệm niệm nghĩ muốn hai đứa trẻ, giờ đây anh lại để cho Diệu Tinh ở nơi này, không phải là rõ ràng là đã đặt Diệu Tinh ở ngay dưới mắt cô ta rồi hay sao?

Đường Nhã Đình theo thang lầu từ từ đi lên. Mãi cho đến đến khu nghỉ ngơi của phòng bệnh VIP, cô ta mới dừng lại. Nhìn lên cánh cửa đang được đóng chặt ở trước mặt một chút, die>n, d<an, ke. qu>y, d<on Đường Nhã Đình đẩy cửa ra bước vào.

Trong hành lang rất an tĩnh, thậm chí cũng không có đến một người y tá đứng ở đây. Đường Nhã Đình bật cười. Thật không nghĩ tới sức ảnh hưởng của mình lại có thể lớn đến như thế này. Một mình cô ta mà làm cho toàn bộ trên dưới bệnh viện trở nên náo loạn như vậy, có phải cô ta nên cảm thấy mình có cảm giác rất thành tựu...

Đường Nhã Đình từ từ đi đến bên cạnh giường bệnh. Cô ta nghiêng cái đầu sang bên quan sát ông lão đang nằm trước mặt: "Chắc chắc chắc! Thật là thâm!"

Nghe thấy giọng nói, ông lão liền mở mắt. Nhìn thấy Đường Nhã Đình, rõ ràng là ông cụ ngẩn ra.

"A, ông cụ Mộ, ông biết tôi phải không?" Đường Nhã Đình hơi nhíu mày lại: "Đã sớm biết Mộ Sở lòng dạ độc ác, nhưng mà thật không nghĩ tới anh ta lại độc ác như vậy, đến ngay cả ông nội của mình mà cũng không chịu buông tha đi." Ông cụ Mộ gật đầu: "Đúng rồi, Mộ Sở ta tiến lên sờ sờ vào thân thể gầy như que củi của ông lão: "Tôi đã giúp ông dạy dỗ anh ta rồi! Một đứa cháu nội bất hiếu chẳng ra gì như vậy, có giữ lại thì có ích lợi gì chứ?"

Ông lão hoảng sợ mở trừng trừng mắt. Rõ ràng là ông suy yếu, nhưng cho dù không thể tạo thành uy hiếp đối với bất kỳ người nào, nhưng ông vẫn có thể nhìn cảnh cáo: Không cho cô làm tổn thương tới cháu của tôi!

Ha ha... Đường Nhã Đình cười, "Các người thật đúng là ngoan độc giống nhau! Cho dù cũng đã thành như vậy nhưng lại vẫn không quên việc uy hiếp tôi. Ông cho rằng ông có tư cách gì đây?" Đường Nhã Đình nói xong, lấy từ trong vạt áo rộng rãi một khẩu súng: "Các người vẫn luôn luôn dùng nó để giết người đó sao! Hôm nay tôi cũng vậy, cũng muốn ông ném thử một chút người thân của mình bị vật này hại chết thống khổ ra sao, muốn để cho cháu trai của ông ném thử một chút tư vị bị bắn chết sẽ thế nào..." Đường Nhã Đình cười lên khanh khách: đi<nn, đ<nn, l<nn, q<nn, đ<nn "Bất quá... Thống khổ như thế nào, mời các người vẫn nên xuống địa ngục mà thảo luận với nhau đi!" Đường Nhã Đình nói xong liền lấy từ trong túi áo ra một cái bình nhỏ. Bên trong đó là một chất lỏng màu vàng. Đường Nhã Đình từ từ mở nắp bình ra. Mùi xăng bốc lên thật gay mũi. Cô ta cười một tiếng, rồi sau đó vẩy xăng rơi xuống đất, lên trên ghế sa lon.

"Từ từ lĩnh hội sự hoảng sợ trước khi cái chết đang tới trước mặt đi! Tôi tin tưởng, khi phòng bệnh của ông bốc cháy, cháu nội của ông cũng sẽ không đến đâu!" Choang! Chiếc bình thủy tinh rơi xuống trên mặt đất. Đường Nhã Đình nhắm mắt lại, khẽ miệng hàm chứa nụ cười. Cô ta lắng nghe, hô hấp, tựa như cái âm thanh chất chứa kia đối với cô mà nói, tựa như là một khúc nhạc tuyệt vời, còn mùi vị của xăng chính là thứ nước hoa cao cấp...

Phòng bệnh bốc lên một ngọn lửa lớn: hỏa hoạn, thế nhưng hệ thống cảnh báo cháy trong phòng bệnh lại bị hỏng. Thế lửa đã bắt đầu lan tràn. Cũng không có người nào phát hiện ra, chỉ có tiếng kêu ú ớ đầy bất lực và hoảng sợ truyền tới...

Tiêu Lăng Phong nắm chặt điện thoại trong tay, thật lâu mới từ trong cổ họng mới phát ra một tiếng ừ nhẹ nhẹ: "Tốt lắm, tôi biết rồi, cảm ơn cô!" Tiêu Lăng Phong hít sâu một hơi xoay người đi tới bên người Diệu Tinh: "Diệu Tinh, để anh đưa em trở về nhà." Tiêu Lăng Phong nói xong, giọng nói rõ ràng không cho phép trái ý.

"Có phải là Đường Nhã Đình đã tới đây hay không?" Nhận ra Tiêu Lăng Phong có vẻ lo lắng, Diệu Tinh hỏi lại một câu.

Tiêu Lăng Phong cũng không hề phủ nhận, "Hiện tại em ở nơi này cũng không được an toàn." Tiêu Lăng Phong kiên nhẫn nói, dù sao trong tay của Đường Nhã Đình còn có súng, mà mắt của Diệu Tinh lại không được thuận tiện.

"Nhưng mà Tiểu Triết..." Diệu Tinh không yên lòng đối với đứa nhỏ ở trong ngực mình. Cho tới lúc này cậu bé vẫn đang còn run rẩy. So với Alice của cô, Tiểu Triết còn nhỏ hơn đến mấy tháng, lại vừa mới nhìn thấy chuyện như vậy, làm sao cậu bé có thể tiếp thụ được.

"Tiểu Triết sẽ đi cùng với em, chờ bên này có tin tức mới, anh sẽ thông báo cho em ngay."

"Nhưng mà còn anh phải làm thế nào đây?" Diệu Tinh không yên tâm nắm lấy tay Tiêu Lăng Phong. Đường Nhã Đình đang ở trong bệnh viện, cô ta lại hận thấu bọn họ, nếu như cô ta làm tổn thương tới Diệu Tinh thì... "Em không muốn lúc này phải rời khỏi anh, em nghĩ muốn được cùng với anh..."

"Diệu Tinh, nghe lời anh đi! Hiện tại, cảnh sát cũng đã biết chuyện này rồi. Em đi về nhà trước, mọi chuyện sẽ không kéo dài thật lâu đâu." Tiêu Lăng Phong nói bảo đảm, sau đó anh hôn lên môi của Diệu Tinh: "Hiện tại anh đã có bà xã và con gái rồi, cho nên lại càng phải làm càng tăng thêm sự quý trọng của mình."

"Anh nói những lời này thế nào mà nghe vào cứ thấy là lạ!" Diệu Tinh cau mày: "Em biết em lưu lại ở nơi này cũng chỉ làm cho anh phải chịu thêm sự phiền toái. Em sẽ nghe lời anh ngoan ngoãn trở về nhà, nhưng nếu như có chuyện gì bên này thì anh nhất định phải nói cho em biết, nhớ chưa?" Diệu Tinh nói dằn dò về không yên lòng

"Bà xã ngu ngốc, thế nào mà em lại cảm thấy em là sự phiền toái của anh, chẳng qua là nơi này đang quá rối loạn. Anh chỉ sợ sẽ làm cho em bị thương." Tiêu Lăng Phong nói giải thích: "Để anh đưa em trở về nhà trước." Anh dìu Diệu Tinh đi, vừa kêu to an ủi Tiểu Triết.

"Tiểu Triết, chớ có làm loạn, nghe chưa?" Tiêu Lăng Phong liền quay sang giao hẹn với Tiểu Triết. Nhưng bọn họ vừa mới vừa đi tới cửa thang máy liền bị cảnh sát ngăn cản lại.

"Tổng giám đốc Tiêu, phòng bệnh ở lầu dưới bị hỏa hoạn rồi, thang máy cần phải cắt điện."

"Hỏa hoạn?" Tiêu Lăng Phong kêu lên kinh hãi. Đang yên đang lành làm sao mà bị hỏa hoạn được nhỉ?

"Là phòng bệnh của một ông lão. Nói ra chắc hai người cũng biết người này, đó là ông nội của Mộ Sở."

Lòng Diệu Tinh chợt trầm xuống, thật quá đáng sợ.

Chương 313-3: Đại Kết Cục (một): Đường Nhã Đình làm loạn

"Vậy hiện tại tình hình của ông cụ như thế nào rồi?" Tiêu Lăng Phong hỏi lại.

"Vẫn đang cấp cứu, tình hình cụ thể vẫn còn không được rõ ràng lắm, Chỉ có điều... ông cụ nằm trên giường đã năm năm, tuổi lại lớn, cho nên..." Anh ta than thở một câu: "Khi xuống dưới hai người cũng phải cẩn thận một chút, bởi vì một số đường điện có vấn đề, nên hiện tại phòng quan sát điều khiển đang ở trong trạng thái bị tê liệt. Nói không chừng người phụ nữ kia vẫn đang ở gần đấy."

Người cảnh sát kia vừa nói ra câu này, theo bản năng Diêu Tinh liền nhích lại gần bên người Tiêu Lăng Phong.

"Thật khốn kiếp!" Tiêu Lăng Phong thầm mắng, die,n;da.nlze.qy;do/n "Tốt lắm, chúng tôi biết rồi!" Tiêu Lăng Phong gạt đầu một cái. Anh kéo Diêu Tinh đi. Tất cả mọi người đều di chuyển loạn xạ giống như con ruồi không có đầu vậy. Thế nhưng người họ muốn tìm thì vẫn không thấy bóng dáng đâu. Tiêu Lăng Phong vừa thầm mắng ở trong lòng mình thật vô dụng, đồng thời cũng vừa chào hỏi luôn người cảnh sát kia. Một tù nhân, bọn họ thế nhưng lại không trông nom cẩn thận.

Diêu Tinh đầy bất an, tay nắm vạt áo. Đột nhiên cô thở nhẹ một tiếng.

"Sao vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi,

"Vô duyên vô cớ, tại sao Đường Nhã Đình lại đi tìm ông nội của A Sở nhỉ?" Diêu Tinh nói lên điều mình nghi vấn.

"Ý em muốn nói là Đường Nhã Đình làm như vậy là vì muốn dẫn Mộ Sở ra ngoài sao!" dinendian.loqidJon, Trải qua những lời Diêu Tinh vừa nói như vậy, Tiêu Lăng Phong cũng như bừng tỉnh chợt hiểu ra. Anh vội vội vàng vàng bấm số điện thoại của Mộ Sở, thế nhưng điện thoại của Mộ Sở lại không thấy có người nhận nghe, mà vào lúc này điện thoại của Dương Nhược Thi cũng tắt máy.

"Làm sao bây giờ!" Diêu Tinh hỏi về đầy bất an: "Anh mau đi tìm bọn họ đi! Chuyện này cần phải lập tức thông báo ngay cho Mộ Sở mới được." Nhất định là Đường Nhã Đình đã biết chuyện về đoạn video năm đó, có liên quan đến Mộ Sở. Bằng vào cá tính cực đoan của Đường Nhã Đình, những nơi đã từng làm tổn thương tới cô ta, nhất định cô ta cũng sẽ không dễ dàng chịu bỏ qua.

"Mộ Sở là người thông minh, chính tự anh ta sẽ không thể không lưu ý đến chuyện này. Tiêu Lăng Phong nói xong liền lôi kéo Diêu Tinh nhanh chóng đi về hướng thang máy an toàn.

Mỗi một tầng lầu cũng tùy ý có thể thấy được có cảnh sát lục soát từng gian phòng. DiễẽđầànLêêQuýýĐoôn Tuy nhiên lại không thấy có một người nào nói câu: "Đã tìm được " hoặc "Cô ta ở chỗ này"...

"Liệu có thể có cái gì hiểu lầm hay không? Nếu như cô ta thật sự ở chỗ này, không có lý do gì mà có nhiều người như vậymà cũng không tìm được. Biết rõ trong bệnh viện đang đầy cảnh sát như vậy, chung quy cô ta cũng không ngu ngốc đến nỗi tự mình chui đầu vào lưới chứ!"

"Một người chính là mục tiêu nhỏ, bệnh viện lại đang loạn thành một đoàn như vậy. Cho nên, nếu như Đường Nhã Đình thật sự ẩn nấp ở nơi nào đó, cũng không phải là chuyện không có khả năng. Hiện tại em ngoan ngoãn về nhà là tốt nhất. Được không?" Tiêu Lăng Phong cẩn thận an ủi Diêu Tinh.

Bãi đỗ xe phá lệ an tĩnh. điểnnđầnnlêlqúyđôn Chỉ có tiếng bước chân của hai người. Diêu Tinh đang đi đột nhiên dừng bước lại.

"Sao vậy?" Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Em nghe thấy giống như có tiếng động." Diêu Tinh nghiêng lỗ tai, muốn nghe ngóng cẩn thận.

"Nơi này chỉ có hai chúng ta làm sao có thể có tiếng động nào khác được!" Tiêu Lăng Phong cười: "Chắc là do em qua căng thẳng đó thôi, Anh đã nói rồi, em đừng nên tới đây!" Tiêu Lăng Phong đau lòng xoa xoa mái tóc của Diêu Tinh: "Tốt lắm, thả lỏng ra một chút!" Tiêu Lăng Phong dìu Diêu Tinh vào trong xe, sau đó anh vòng đường đi sang bên kia.

Diêu Tinh nghe thấy tiếng mở cửa, tuy nhiên cô lại không thấy Tiêu Lăng Phong ngồi vào.

"Lăng Phong?" Diêu Tinh nhẹ nhàng chậm chạp gọi lên một tiếng. Lúc này, cô nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng tiếng ngã xuống đất nặng nề. Một giây kế tiếp. Tiểu Triết liền hét rầm lên.

"Lăng Phong!" Diêu Tinh hô to, cảm thấy tình hình dường như có chút gì đó không đúng. Tiểu Triết đã kêu thành như vậy, chẳng lẽ...

"Đường Nhã Đình!" Diêu Tinh mới vừa phản ứng kịp, thì Tiểu Triết đã bị mạnh mẽ đoạt mất.

"Người đâu, cứu..."

"Người thông minh thì có thể hiểu..., tốt nhất là không nên gọi!" Đường Nhã Đình vừa bịt lấy miệng của đứa trẻ miệng vừa tỉnh táo nhắc nhở: "Trong tay của tôi có súng, muốn để cho tiếng kêu của cô dẫn người khác tới đây, như vậy người bị chết đầu tiên sẽ không phải là cô đâu, mà là Tiêu Lăng Phong đó, rõ chưa!"

Nghe thấy lời nói này của Đường Nhã Đình, Diệu Tinh thật không dám lên tiếng nữa: "Cô đã làm gì anh ấy rồi?" Diệu Tinh hỏi.

"Cô đừng lo lắng, cho dù chúng tôi không có tình yêu, thì dầu gì chúng tôi cũng đã cùng nhau lớn lên. Tôi sẽ không trực tiếp giết anh ta đâu!" Đường Nhã Đình cười rồi giật nhẹ Diệu Tinh một cái: "Cô hãy ngoan ngoãn đi theo tôi! Nơi này là bãi đỗ xe ngầm. Ở nơi này, trước khi tiếng kêu của cô gọi được người khác tới, thì tôi đã có cơ hội để giải quyết Tiêu Lăng Phong của cô rồi, chúng quy chắc cô cũng không muốn mình còn chưa kết hôn mà đã phải thủ tiết chứ!"

"Đường Nhã Đình, cô sẽ không thể chạy thoát được đâu..." Diệu Tinh tức giận nói.

"Đừng có giảng dạy đối với tôi làm gì!" Đường Nhã Đình quát lạnh một câu: "Tôi giờ đã là tù rồi, cô có biết cái gì gọi là bỏ mạng vô ích hay không?" Đường Nhã Đình cười: "Nếu như tôi đã phải chết, như vậy tại sao tôi lại còn bỏ sót lại mấy người kia chứ! Cô biết đó, con người của tôi có thù oán thì phải trả."

"Bệnh thần kinh!" Diệu Tinh mắng to! "Thằng bé đâu rồi, cô đã làm gì Tiểu Triết rồi?" Hồi lâu không nghe thấy tiếng của đứa trẻ Diệu Tinh hỏi.

"Cô vẫn nên tự lo lắng cho chính mình thì tốt hơn đó. Đã đến lúc này rồi mà cô vẫn còn có tâm tư để hỏi đến đứa trẻ của tôi sao? Cô là thiện lương hay là người dối trá đây?" Đường Nhã Đình nói về giễu cợt.

"Cô muốn làm gì?"

"Đưa cô đi đến một nơi mà cô nên đi, sau đó tôi sẽ mang theo hai đứa trẻ của tôi rồi đi khỏi nơi này!"

"Đừng có ngây thơ nữa! Cô đi ra ngoài được sao?" Diệu Tinh hỏi về đây chăm chọc.

"Một lũ ngu ngốc kia vẫn còn đang lục soát ở từng tầng một để tìm tôi. Bọn chúng cũng không biết sau khi tôi phóng hỏa thì liền chạy tới nơi này rồi! Tôi bắt quả chỉ là núp ở trong xe này để né tránh bọn chúng... Chắc chắn chắc... Thật đáng thương cho Mộ Sở lại bị tôi bắt gặp ở chỗ này! Cho nên mới nói ông Trời đúng là rất công bằng, đã đưa tất cả những người đã từng làm tổn thương tôi, đến bên cạnh tôi như vậy..." Đường Nhã Đình cười lên khanh khách.

"Với tình hình hiện nay, Đường Nhã Đình, cô thật không nên dính vào. Hiện giờ tại bệnh viện đã xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn họ sẽ còn trở lại đây!"

"Khi bọn chúng trở lại nơi này một lần nữa, trước khi đến được nơi này, thì tôi đã giải quyết xong đầy đủ tất cả các người rồi!" Đường Nhã Đình lạnh lùng nói xong, liền thô lỗ kéo Diệu Tinh đi. Theo tiếng cọt két, cánh cửa được mở ra.

"Đi vào!" Diệu Tinh bị Đường Nhã Đình đẩy mạnh một cái. Cô lao đảo nghiêng ngã loạng choạng một chút, sau đó té lăn ra trên đất...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tinh Nhân (Người Tinh Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 314: Đại Kết Cục (hai): Đường Nhã Đình đã phát điên

Diệu Tinh bị đẩy từ phía sau như vậy nên bị ngã nhào ra trên mặt đất. Mặt đất thô nhám đã chà phá đầu gối của cô. Diệu Tinh rên lên một tiếng đau đớn. Cô ngồi phịch xuống đất.

"Đường Nhã Đình, đến tốt cô cùng muốn làm gì tôi?"

"Không phải là tôi đã nói rồi sao, tôi sẽ đưa các người đi đến một nơi mà các người nên đi."

"Chúng tôi?" Diệu Tinh đột nhiên ý thức được, Mộ Sở cũng ở nơi đây.

"Cô đã làm gì A Sở rồi?" Diệu Tinh giận dữ hỏi.

"Không có gì hết! Giống như Tiêu Lăng Phong, bắt quả chính là để cho bọn họ nếm thử một chút mùi vị của cây côn cảnh sát thôi mà." Đường Nhã Đình lại cười khanh khách. Sau đó cô ta lại lộc cộc đi đến bên người Mộ Sở. @MeBau*diendan@leequyddom@ Chát chát chát, Đường Nhã Đình giờ tay lên, quất vào trên mặt Mộ Sở ba cái tát vang dội.

Mộ Sở có chút mơ hồ - trong nháy mắt ý thức liền rõ ràng. Anh lắc lắc cái đầu còn đang choáng váng. Sự đau đớn rất bỏng trên gương mặt khiến cho anh thật cảm tức.

"Mẹ kiếp, cô thật không muốn sống!" Mộ Sở nói về đầy cảm tức,

Chát! Một cái tát khác vang lên. Mộ Sở bị đánh đến nghiêng mặt đi. Khóe miệng, lỗ mũi cũng bị chảy máu. Cho tới tận bây giờ Mộ Sở cũng chưa từng cảm thấy bị mình uất ức như vậy, anh vậy mà lại bị một người phụ nữ đánh như vậy!

"Bây giờ các người đang ở trong tay của tôi. die,n;da.nlze.qu;yo/nn Sống hay chết, đều đang ở trong một ý niệm của tôi. Anh có tư cách gì mà hô to gọi nhỏ đối với tôi kia chứ, hả?" Đường Nhã Đình hỏi.

Mộ Sở ngẩng đầu lên, chân của anh bị Đường Nhã Đình còng vào trên một khung sắt bên cạnh, ngay cả việc muốn đứng lên, anh cũng không thể làm được.

"Bất quá, anh cũng có thể cảm ơn tôi, mặc dù tôi mang cái chết đến cho anh, nhưng cũng có thể coi là giúp anh. Không phải là anh rất yêu cô ta đó sao? Sinh không thể cùng ngày cùng tháng, chết, vậy thì tôi để cho các người được chết cùng huyết."

"Đồ điên!" Mộ Sở kêu to. Anh nhìn Diệu Tinh, trái tim giống như bị người ta nhéo chặt lại đau đớn! Tại sao Diệu Tinh lại ở chỗ này!

"Đúng thế, tôi là một kẻ điên!" di@en*dyan(lee^qu.donnn), Đường Nhã Đình gật đầu: "Vốn dĩ giữa hai chúng ta cũng không có thù oán gì với nhau, nhưng có trách thì hãy trách anh đã tuồn đoạn video kia của tôi, khiến cho tôi trở thành trò trong khắp thành phố T này." Đường Nhã Đình hung hăng nhìn chằm chằm vào Mộ Sở, sau đó bước nhanh đi tới bên người Diệu Tinh, kéo cô lại.

"Buông tôi ra!" Diệu Tinh giùng giăng.

"Không cho cô được đụng đến cô ấy!" Mộ Sở kích động kêu lên.

"Tôi không có thời gian ở nơi này để nhìn hai người biểu diễn tình sâu nghĩa nặng của mình!" Đường Nhã Đình nói xong dùng sức đẩy Diệu Tinh tới bên người Mộ Sở. Mộ Sở vươn cánh tay ra đỡ, nên Diệu Tinh mới tránh khỏi bị đụng đầu đụng vào trên khung sắt phía sau anh.

"Đường Nhã Đình, cô, die»n, d«an, k«e, qu»y, d«on con mụ đàn bà bị điên này, hãy mau thả hai chúng ta ra ngay!"

"Hừ, tất cả mọi người đều nói tôi là mụ đàn bà bị điên, như vậy kẻ điên là không có lý trí." Đường Nhã Đình nói xong cầm lên đồ vật bên cạnh lên, chọc vào bên trong, sau đó dội toàn bộ lên trên hai người bọn họ. Không biết đây là chất lỏng gì. Mộ Sở theo bản năng ôm chặt lấy Diệu Tinh, toàn bộ chất lỏng liền đổ hết vào sau lưng Mộ Sở. Anh hít hít lỗ mũi.

"Cô..."

"Nơi này là bãi đậu xe ngầm dưới đất, tôi muốn lấy chút xăng dầu chẳng phải là rất dễ dàng hay sao!" Đường Nhã Đình cười lên khanh khách. Sau đó cô ta lấy ra cái bật lửa.

Nghe thấy tiếng xạch xạch, Diệu Tinh run người lên một cái, "Đường Nhã Đình, cô không được làm loạn!"

"Trình Diệu Tinh, nếu như cô là người thông minh như đã nói, thì cũng không nên dài dòng nhiều như vậy! Cô phải biết, tôi hận cô đến tận xương, chính là muốn đồng quy vu tận (*) cùng với cô. Tôi sẽ không cho phép cô còn tiếp tục sống tốt như vậy được..." Đường Nhã Đình nói xong liền cười lên ha ha, lại tiếp tục bật chiếc bật lửa trong tay mình, giờ tay lên, chuẩn bị ném qua.

(*) Đồng quy vu tận: Dịch nghĩa: Cùng đến chỗ chết; cùng bị hủy diệt. Ý chỉ trạng thái phản nộ, muốn đối phương cùng chết với mình.

"Không nên!" Theo một tiếng thét kinh hãi, cái bật lửa liền bị ném qua một bên, đồng thời Đường Nhã Đình cũng bị ngã bổ nhào xuống đất. Cái bật lửa bị rơi vào trong ổ đồng đồ bị bỏ hoang, ngọn lửa từ từ bốc lên.

Diệu Tinh bị dọa sợ. Cô đã cho là hôm nay mình sẽ phải táng thân ở chỗ này. Cũng kinh ngạc giống như vậy còn có cả Mộ Sở. Dương Nhục Thi thế nhưng lại đang ở chỗ này.

"Buông tao ra!" Đường Nhã Đình đỏ mắt kêu to: "Dương Nhục Thi này, đồ hèn hạ này, buông tay ra!"

"Cô câm miệng lại!" Dương Nhục Thi hô lớn: "Chỉ cần có tôi ở đây, tôi cũng sẽ không cho phép cô làm tổn thương tới bọn họ Tuyệt đối không được!" Dương Nhục Thi dồn tất cả sức nặng của mình đè lên trên Đường Nhã Đình. Nhưng bởi vì Dương Nhục Thi đang bị bệnh, sức khỏe của cô đã quá mức suy yếu, căn bản không có khí lực để áp chế Đường Nhã Đình.

"Chi bằng mày thôi sao?" Đường Nhã Đình cười: "Mày đừng nói những lời nói dễ nghe như vậy ra đây. Ở nơi này, người đã gây ra tổn thương sâu nhất cho bọn họ lại chính là mày. Mày còn có tư cách gì để nói tao chứ!" Đường Nhã Đình nói xong liền dùng sức đẩy Dương Nhục Thi ra. Dương Nhục Thi ngã ra trên mặt đất. Đường Nhã Đình nhanh chóng bước về hướng cái bật lửa bị rơi ở trên mặt đất.

Các thứ lẫn lộn trên đất đã bắt đầu bốc cháy. Bởi vì nơi này ẩm ướt cho nên ngọn lửa cũng không cháy to, nhưng lại bốc lên lượng khói rất lớn.

"Khụ khụ khụ..." Diệu Tinh bị sặc khói phải ho khan sặc sụa. Đầu của cô cũng bắt đầu mơ hồ bị đau. Diệu Tinh dùng sức lắc lắc đầu, bên tai cô thỉnh

thoảng vang lên tiếng còi và cùng tiếng va chạm, nghe đến đau nhói màng nhĩ của cô. Ánh mắt của cô cũng mờ vì khói dày đặc mà không ngừng rơi lệ. Diệu Tinh dùng sức dụi dụi lên tròng mắt. Dần dần, cô có cảm giác tựa như thấy ở trước mắt của mình đã có ánh sáng thấp thoáng hiện ra.

Mộ Sở dùng sức giằng giằng, nhưng do tay bị chiếc còng tay khóa quá chặt, anh không thể nào gãy giữa ra được, đành chỉ có thể ôm Diệu Tinh thật chặt vào trong ngực.

"Khụ khụ khụ..." Hai người cùng bị sặc khói, phải ho khan đến không ngừng. Dương Nhục Thi chặt chẽ lời kéo Đường Nhã Đình, dùng sức đẩy cô ta qua một bên. Đường Nhã Đình dón dập lui về phía sau mấy bước, ngã vào trong đống đồ vật lộn lộn. Đường Nhã Đình rên lên một tiếng đau đớn

Dương Nhục Thi nhân cơ hội này chịu đựng đau đớn, bỏ chạy đến bên người Mộ Sở: "A Sở, Diệu Tinh." Dương Nhục Thi kêu lên, dùng sức giằng kéo cái còng tay đang khóa tay Mộ Sở kia.

"Dương Nhục Thi, làm sao cô lại ở nơi này!" Khụ khụ khụ... Diệu Tinh lại ho khan.

"Trước đừng quan tâm tới nhiều chuyện như vậy... tôi..., khụ khụ khụ... phải mang hai người ra ngoài đã." Dương Nhục Thi ho khan đến gần như không thể nói ra được một câu đầy đủ.

"Cô trước đừng động tới tôi!" Mộ Sở nắm lấy cổ tay của Dương Nhục Thi: "Hiện tại cô hãy mang Diệu Tinh rời đi khỏi nơi này trước đã."

Dương Nhục Thi hơi ngừng lại một chút: "Vậy thì anh hãy chờ em!"

"Đi ra ngoài rồi thì cũng đừng trở lại. Có nghe thấy không?" Mộ Sở ra lệnh, giao lại Diệu Tinh cho Dương Nhục Thi.

Lỡ mũi Dương Nhục Thi một hồi chưa xót. Mộ Sở nói như vậy có phải là anh đang quan tâm đến cô hay không! Khóe miệng của Dương Nhục Thi từ từ hé mở ra nụ cười: "A Sở, em sẽ không bỏ anh lại đây đâu!" Cô nói bảo đảm, đỡ Diệu Tinh dậy.

"Dương Nhục Thi, cô trước không cần lo lắng cho tôi, tôi không sao đâu!" Diệu Tinh cũng kịch liệt ho khan.

"Đừng ngang ngạnh như vậy nữa, hãy rời khỏi nơi này trước!" Dương Nhục Thi nói xong kéo Diệu Tinh, bước nhanh về hướng cửa đi ra. Nơi này không gian cũng không lớn, nhưng đã bị màn khói dày đặc tràn ngập, việc đi qua nơi này cũng phải có chút bị mất sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 314-2: Đại Kết Cục (hai): Đường Nhã Đình đã phát điên

Đường Nhã Đình nằm trên mặt đất, nhìn Dương Nhục Thi đỡ Diệu Tinh đi ra, trong nháy mắt nổi oán niệm trong lòng đã chiến thắng sự đau đớn trên thân thể. Cô ta bò dậy, xông tới, dùng sức đẩy về phía Dương Nhục Thi. Dương Nhục Thi và Diệu Tinh không hề phòng bị chút nào, nên cả hai người đều bị ngã xuống phía sau. Bên cạnh của các cô chính là nơi lửa đang bốc cháy. Dương Nhục Thi vươn tay cánh tay đẩy Diệu Tinh một cái, tự mình ngã vào nơi đồ vật lộn lộn đang bốc cháy. Diệu Tinh bị té ngã, cái trán liên tục đập vào trên vách tường.

Đường Nhã Đình nhìn cảnh hai người trước mắt, vừa cười, vừa ho khan kịch liệt.

"Dương Nhục Thi, @MeBau*diendan@leequyddonn@ vốn dĩ chuyện này không có quan hệ gì đối với cô, nhưng vì cô đã mình đưa tới cửa, cho nên tôi sẽ thành toàn cho cô." Đường Nhã Đình vừa nói, vừa cười thành tiếng từng tràng điên cuồng, giống như những gì cô ta muốn làm cũng đã làm được, thật giống như, chính cô ta mới đúng là người chiến thắng trò chơi trong trận đấu khá dài này...

Bãi đỗ xe, vẫn an tĩnh một mảnh như cũ. Tiêu Lăng Phong nằm trên mặt đất, giữa đám xe cộ của nhiều người. Anh bỗng nhúc nhích nhẹ nhàng, toàn thân cũng tê tê, sức lực thân thể cũng rất nhỏ.

Diệu Tinh! Trái tim Tiêu Lăng Phong như muốn nhảy ra ngoài. Anh có thể khẳng định được rằng, đã có người đã mang Diệu Tinh đi chính là Đường Nhã Đình. Cái người phụ nữ điên này, hiện tại lại dám công khai lúc ẩn lúc hiện ở chỗ này như vậy.

Cố gắng chống đỡ hồi lâu Tiêu Lăng Phong mới có đủ khí lực để bò dậy. Tác dụng của dòng điện không mạnh lắm, bằng không, anh thật cũng không dám tưởng tượng, sẽ con phát sinh ra cái gì. Cánh tay anh chống vào mặt đất, chống người dậy. Nhìn bãi đậu xe trống rỗng. Tiêu Lăng Phong cũng hít một hơi. Thời gian ở nơi này cũng ngắn, Đường Nhã Đình cũng sẽ không thể đi xa được. Ở bên ngoài cũng đều là cảnh sát, cô ta cũng sẽ không ngốc đến mức đi ra ngoài. Tiêu Lăng Phong hít hức hức mũi, hình như anh đang ngửi thấy mùi khói.

Nguy rồi, Tiêu Lăng Phong kêu lên, sau đó lao đảo nghiêng ngã đi tới.

Trong căn phòng để tạp vật (*), dinendian.loqid]on, Mộ Sở dùng sức phá mở còng tay, trong lòng của anh mắng thầm, trước kia chỉ có mình khóa tay người khác, không nghĩ tới sẽ có ngày mình lại bị rơi đến nước này! Chết tiệt! Chỉ nghĩ đến phải chết tại đây, trong tay một người phụ nữ đã phát rõ kia cũng đã đủ uất ức rồi, không nghĩ tới, đến ngay cả năng lực để chống cự lại anh cũng không có. Tại sao trong tay cô ta lại có thể có dây gây điện của cảnh sát như vậy nhỉ? Đến bây giờ khí lực của anh vẫn còn nhỏ bé như vậy.

(*) Tạp vật: Nhiều loại đồ vật dùng được hoặc bỏ đi để cùng một nơi.

Cánh tay và phía sau lưng của Dương Nhượng Thi cùng bị bồng. Mô hôi hột lớn chùng hạt đậu từ trên trán cô lăn xuống. Nơi này ngọn lửa đã từ từ bốc lên, nhiệt độ nóng bỏng như nướng lớp da người ta đến mức đau rất.

"Diệu Tinh." di@n~đàn①ê~quý~đ@n Dương Nhượng Thi cố dùng sức bò dậy: "Cô có bị làm sao không vậy?" Cô nhìn cái trán Diệu Tinh bị sưng lên, nhưng xác định không bị chảy máu: "Cô đừng sợ, chúng ta lập tức đi ra ngoài. Đừng sợ!" Dương Nhượng Thi nói an ủi.

Diệu Tinh nhắm mắt lại, giống như là cô đang tránh né cái gì đó vậy. Có trong nháy mắt, cô giống như nhìn thấy gương mặt đang ở trước mặt mình. Nhưng mà do cô đã phải ngây ngô ở trong bóng đêm quá lâu rồi, nên luồng ánh sáng mãnh liệt kia đâm vào ánh mắt của cô, khiến cặp mắt của cô lúc này bị đau nhói.

Tiêu Lăng Phong rảo bước nhanh chóng chạy tới. Khi đến gần một căn phòng nhỏ tầm thường ở trong góc, tim của anh lại càng thêm hốt hoảng. Khó trong phòng không ngừng toát ra, Diễ~đàn~le~quý~đoan bên trong còn có thể nghe thấy tiếng cãi vã của phụ nữ. Rất hiển nhiên, cái âm thanh tràn đầy hưng phấn đó đến từ chính Đường Nhã Đình.

"Cũng không cần thiết phải uống phí khí lực như vậy đâu! Cả ba người, ngày hôm nay cũng không một ai ra được khỏi nơi này đâu! Dương Nhượng Thi, không phải là cô luôn yêu thương Mộ Sở đó sao? Dương Nhượng Thi, tôi muốn tất cả các người phải chết, để còn có người tranh giành với cô!"

"Đồ biến thái!" Dương Nhượng Thi giận đến mắng to.

Ha ha... Đường Nhã Đình cười: "Cô lẽ ra nên sớm biết điều này!" Cô ta còn đang cười, đột nhiên bị một cú đá mạnh mẽ nặng nề từ phía sau đá một cước, làm cho Đường Nhã Đình bị ngã xuống trên mặt đất.

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong xông vào phòng trong, liền nghe thấy tiếng ho khan của Diệu Tinh, anh mấy bước nhảy tới. Nhìn Diệu Tinh ho khan thành một tràng như vậy, anh hỏi: "Em có bị làm sao hay không?"

Diệu Tinh lắc lắc đầu, cho dù sức lực của mình cũng không tốt: "Em, em không sao... A Sở, A Sở..." Cô chỉ vào bên trong.

"Anh mang Diệu Tinh ra ngoài trước đi đã!" Dương Nhượng Thi đẩy đẩy Tiêu Lăng Phong, tôi sẽ trông nom anh ấy. Dương Nhượng Thi nói xong liền lao đảo nghiêng ngã chạy tới.

"Ai cản anh tới đây, hãy mau chóng đưa các cô ấy đi ra ngoài trước đi đã!" Mộ Sở ho khan, nhưng vẫn hung dữ hô to oang oang như cũ.

"Em đã nói rồi, em sẽ không bỏ anh ở lại đây!." Dương Nhượng Thi cùng lúc quát lên, sau đó cô lôi kéo cái còng đang khóa tay Mộ Sở. Làm sao bây giờ, không thể kéo ra được. Dương Nhượng Thi gấp đến độ phát khóc, sau đó chạy đến bên người Đường Nhã Đình. Cái còng này là do cô ta khóa lại, nhất định cái chìa khóa sẽ phải có ở trong người của cô ta!

Tiêu Lăng Phong ôm lấy Diệu Tinh bước nhanh đi ra khỏi căn phòng tràn đầy khói mù. Đi ra khỏi được một khoảng cách an toàn, Tiêu Lăng Phong mới dừng lại, anh lau lau một chút bụi bám mù mịt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn ọp Diệu Tinh.

"Diệu Tinh, em có bị làm sao không?" Tiêu Lăng Phong vỗ vỗ lên gương mặt Diệu Tinh.

"Em, em không sao." Diệu Tinh lắc đầu một cái, từ từ mở mắt ra. Hồi lâu sau, cô mới thích ứng được với ánh sáng, nhìn thấy rõ gương mặt của Tiêu Lăng Phong: "Lăng Phong, anh có bị làm sao không?" Diệu Tinh ôm lấy cổ của Tiêu Lăng Phong: "Anh làm em sợ muốn chết."

Hành động đột ngột này của Diệu Tinh khiến cho Tiêu Lăng Phong có chút kinh ngạc. Anh ôm lấy cô: "Diệu Tinh, em, em..."

"Em đã nhìn thấy rồi!" Diệu Tinh nghiêm túc nói. Lăng Phong, em đã nhìn thấy rồi!"

"Diệu Tinh!" Tiêu Lăng Phong kích động ôm chặt Diệu Tinh vào trong ngực: "Em đã nhìn thấy rồi, thật tốt quá!" Tiêu Lăng Phong nói xong liền hít sâu một hơi. Giờ phút này, cũng không có quá nhiều thời gian để cho hai người bọn họ bày tỏ, ôm nhau: "Em ở chỗ này chờ anh! Anh chạy đi xem Mộ Sở một chút!" Tiêu Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt của Diệu Tinh, rồi sau đó anh xoay người lại chạy đi.

Trong căn phòng nhỏ thế lửa đã lan tràn ra khắp nơi. Thời điểm Tiêu Lăng Phong chạy đi vào, thấy Dương Nhượng Thi đang ra sức lôi kéo cái tay của Mộ Sở đang bị khóa chặt.

"Dương Nhượng Thi. Tôi đã bảo cô rút ra ngoài kia mà, cô có nghe thấy không?" Mộ Sở mắng to, đẩy Dương Nhượng Thi ra. Dương Nhượng Thi ngã ra trên mặt đất, nhưng sau đó cô lại bật đứng dậy, đứng ngã vào bên người Mộ Sở.

"Hôm nay bất kể anh có nói gì, thì lúc này em cũng sẽ không rời đi khỏi đây." Dương Nhượng Thi kêu lên bèn nhọt: "Trừ phi em và anh, cả hai chúng ta cùng đi ra ngoài!" Khụ khụ khụ... Dương Nhượng Thi lại ho khan một tràng dài.

"Cô thực sự bị ngu ngốc rồi sao?" Mộ Sở tròn mắt. Còn tiếp tục như vậy, cả bọn họ cũng sẽ bị chết.

"Vâng! Em là đồ ngu ngốc, em là người ngu xuẩn! Nhưng mà em đã ngu suốt tám năm nay rồi, anh hãy để cho em được khờ dại một lần cuối cùng nữa đi!" Dương Nhục Thi nói xong thò người sang đặt một nụ hôn lên trên môi Mộ Sở.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314-3: Đại Kết Cục (hai): Đường Nhã Đình đã phát điên

Trong phòng thế lửa đã lan ra tràn ngập. Từ cửa xông ra luồng khói dày đặc, rốt cục đã làm kích động đến hệ thống báo động của bãi đỗ xe. Theo tiếng chuông báo động vang lên, Tiêu Lăng Phong lựa theo làn khói bốc lên chạy vào.

"Mộ Sở, anh như thế nào rồi?"

Tiêu Lăng Phong đi ra ngoài rồi lại quay trở vào như vậy, ngược lại thật sự là đã nằm ngoài dự liệu của Mộ Sở.

"Tiêu Lăng Phong! Anh hãy cứu... cứu anh ấy, hãy cứu lấy anh ấy!" Dương Nhục Thi giống như là người cuối cùng đã bắt được cây cỏ cứu mạng vậy, cô và khóc vừa nói.

"Hãy bình tĩnh một chút, sẽ không có chuyện gì đâu!" Diễm Đan Lê Quý Đôn Tiêu Lăng Phong nói an ủi. Nhìn thấy chiếc còng đang khóa lấy tay của Mộ Sở thật chặt, Tiêu Lăng Phong nắm quả đấm thật chặt. Không có chìa khóa còng, phải làm thế nào mới có thể mở còng ra được. Anh bèn đưa tay nhặt hòn đá bên cạnh lên, dùng sức đập vào liên tiếp vào trên ổ khóa của chiếc còng. Góc cạnh của hòn đá đâm rách lòng bàn tay của anh, lửa ngày càng cháy lớn, hơi nóng thiêu đốt thân thể của bọn họ. Tiêu Lăng Phong gần như không nghĩ thấy mùi vị thiêu đốt của ngọn lửa...

Thế lửa càng lúc càng lớn. Ở trong tiếng còi báo động rền vang, Đường Nhã Đình từ từ tỉnh lại. Nhìn thấy trong màn khói mù mịt có hai cái bóng đang bận rộn, khoe miệng của cô ta lộ ra một nụ cười đầy nguy hiểm. Các người cho là làm như vậy thật sự sẽ được không? Những chuyện mà Đường Nhã Đình tối cần làm, cho tới bây giờ luôn luôn nếu không đạt mục đích thì sẽ không bỏ qua.

"Được rồi, diễm Đan Lê Quý Đôn sẽ nhanh thôi!" Tiêu Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn vào cái đầu đầy mồ hôi của Mộ Sở: "Cô hãy đi ra ngoài trước đi. Hiện tại cô có thể yên tâm!" Tiêu Lăng Phong nói xong quay đầu lại liếc mắt nhìn Dương Nhục Thi đang tro mắt ra nhìn bọn họ.

"Tôi muốn chờ ở đây, tôi muốn được thấy A Sở không bị sao, như vậy tôi mới yên tâm." Dương Nhục Thi nói xong liền từ từ quay đầu lại liếc mắt nhìn, trong làn khói mù mịt như ánh trăng mờ, cô thấy nhưng nhìn thấy có một hòng súng nhắm ngay vào bọn họ bên này.

"Được rồi!" Ở cú đập cuối cùng, chiếc còng tay đã bị gãy ra. Tiêu Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, anh còn chưa kịp đỡ Mộ Sở dậy, liền bị một sức mạnh đẩy ra.

"Không được!" Dương Nhục Thi quát to một tiếng. Cô dùng sức đẩy mạnh Tiêu Lăng Phong, Tiêu Lăng Phong ngã trên mặt đất. Diễm Đan Lê Quý Đôn Dương Nhục Thi nhào qua ôm lấy Mộ Sở,

"Pằng!" Ở trong không trung của căn phòng, tiếng súng kia vang lên phá lệ chói tai...

Tiêu Lăng Phong ngây người. Mộ Sở càng thêm quên mất phản ứng, anh hoảng hốt cảm thấy có dòng chất lỏng ấm áp thấm ướt quần áo của mình.

"... Này, Dương Nhượng Thi..." Giọng nói của Mộ Sở phát ra run rẩy. Anh ôm lấy Dương Nhượng Thi, bàn tay chạm vào dấu đạn ở sau lưng Dương Nhượng Thi. Máu từ vết thương không ngừng tuôn ra, xuyên qua lỗ thủng của vết đạn.

"Dương Nhượng Thi!" Mộ Sở kêu to. Anh ôm cô vào trong ngực thật chặt. Không còn bị chiếc còng tay trói buộc, anh đã có thể đứng dậy. Thế nhưng là giờ phút này anh lại không có một chút khí lực nào. Trong lúc nhất thời lại càng không có khí lực để ôm lấy cô.

"Chúng ta phải đi ra ngoài trước đây!" Mộ Sở ôm lấy cô và chạy nhanh về phía cửa. Anh ôm lấy Dương Nhượng Thi bước nhanh đi ra ngoài. Ở vị trí cửa, nào thấy có bóng dáng của Đường Nhã Đình. Còn Đường Nhã Đình, ngay từ lúc sau khi tiếng súng vang lên, cô ta liền bỏ chạy, vọt chạy ra bên ngoài. Nhìn thấy cảnh sát tiến vào, cô ta liền xông về phía chiếc xe gần nhất. Đường Nhã Đình đã quên mất, đây là chiếc xe của Tiêu Lăng Phong, hơn nữa còn quên mất, trước đây không lâu, cô ta vừa mới động tay chân ở trên chiếc xe này...

Cửa ra vào của bãi đậu xe đã có cảnh sát chuyên dụng đi vào. Tiếng còi báo động báo cháy, tiếng súng, giọng nói tựa như vẫn còn ở bên trong. Đường Nhã Đình nổ máy xe giống như đã bị phát điên lên rồi. Vốn dĩ Đường Nhã Đình đã dự liệu rằng, mấy mẹ con cô ta sẽ rời khỏi bệnh viện, cho nên mới dùng phương thức giải quyết giữa mấy người bọn họ theo cách đơn giản nhất. Thế nhưng mà, cô ta lại nhìn thấy Tiểu Triết cùng với Trình Diệu Tinh, cho nên tạm thời không thể không thay đổi quyết định của mình...

Chiếc xe nhanh chóng tách ra khỏi đám người, suốt dọc theo đường đi chiếc xe không ngừng va va chạm chạm đụng vào các xe khác đậu ở bãi đỗ xe... Cuối cùng Đường Nhã Đình lao ra khỏi bãi đậu xe. Xe cảnh sát cũng vội vã hốt hoảng đuổi theo. Hiện Tại trong tay của Đường Nhã Đình có súng, tuyệt đối không thể để cho cô ta chạy trốn...

Tiêu Lăng Phong ôm Dương Nhượng Thi, máu của cô chảy ra vô cùng mau, khiến cho trong lòng Tiêu Lăng Phong cũng mơ hồ cảm thấy bất an.

"Cô hãy kiên trì một lát!"

"Buông tôi xuống!" Cô gái này thân thể suy yếu như vậy, thế nhưng giọng nói của cô lại phá lệ kiên định. "Hãy thả tôi xuống." Dương Nhượng Thi nói xong câu này, ánh mắt không khỏi nhìn chăm chăm về phía sau lưng Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong gật đầu, từ từ để Dương Nhượng Thi xuống. Dương Nhượng Thi khẽ run run co quắp, nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào Mộ Sở. Cho đến lúc Mộ Sở ra đến ngoài, vọt tới bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực. thì trên khóe miệng của Dương Nhượng Thi mới lộ ra nụ cười: "A Sở! Thật tốt quá!" Cô cười mãn nguyện.

"Em đừng nói chuyện nữa, Dương Thi, nơi này chính là bệnh viện, em không có việc gì đâu, sẽ không!" Giọng nói của Mộ Sở đã phát run, anh cảm nhận rất rõ ràng thân thể đang run rẩy của Dương Nhượng Thi: "Đề anh đưa em đi tìm bác sĩ."

Dương Nhượng Thi lắc đầu một cái: "Không cần đâu." Dương Nhượng Thi ho nhẹ một tiếng: "A Sở, ngày hôm nay là kết quả mà em đã sớm nên có rồi!" Dương Nhượng Thi phẩy tay của Mộ Sở: "Em thấy rất vui về! Thật đấy, A Sở! Anh có cười em cũng không sao, mà em cũng tốt, nhưng mà, đây mới thật là kết quả tốt nhất đối với em. Em đã có thể chết vì anh thế này, em... em thật sự rất vui về: "Vốn dĩ là em cũng sắp chết rồi, tuy nhiên em lại có cơ hội liều lĩnh vì người mình yêu như vậy, không phải là cũng rất hoàn mỹ hay sao..."

"Không cho phép em nói vậy!" Mộ Sở hầm hừ: "Dương Nhượng Thi, không cho phép em có chuyện, có nghe thấy không?"

"A Sở, em thật sự hối hận, sự kiện kia, em cực kỳ hối hận!" Dương Nhượng Thi nói xong, trong đôi mắt nước mắt trào ra: "Tin tưởng em, có được hay không? Em thật sự biết mình sai lầm rồi..."

Mộ Sở cắn môi thật chặt. Trong đôi mắt của anh đã bắt đầu có hơi nước: "Anh không cho phép em có chuyện. Anh không cho phép!"

"Em biết, những việc em đã làm không có biện pháp để挽回. Em cũng không dám hy vọng xa vời được sự tha thứ của anh nữa rồi!" Đối với việc Mộ Sở tránh né không đáp lại đối với lời thỉnh cầu của cô, Dương Nhượng Thi có chút đau lòng: "A Sở, đời này, em đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, cũng có quá nhiều sự hối hận. Nhưng mà, việc em yêu anh, em thật sự chưa từng bao giờ phải hối hận. Tin tưởng em!" Dương Nhượng Thi nhìn Mộ Sở, trong đôi mắt của cô đều tràn đầy sự không đành lòng. Từ trong khóe mắt, những giọt nước mắt lăn ra rơi xuống trên tay Mộ Sở: "Những chuyện kia... Khụ khụ khụ..." Dương Nhượng Thi lại ho khan một hồi, từ trong miệng cô máu lại ối ra: "Những chuyện kia đều là tin tức không đúng sự thật. A Sở, em chưa từng bao giờ phản bội anh!" Cô nói như giải thích: "Em yêu anh như vậy, làm sao em lại chấp nhận việc phản bội anh được!"

"Anh biết, anh biết! Mộ Sở gật đầu: "Em không nên nói nữa, đừng nói thêm gì nữa!" Anh nói xong liền ôm lấy Dương Nhượng Thi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 314-4: Đại Kết Cục (hai): Đường Nhã Đình đã phát điên

"Đừng cử động!" Dương Nhượng Thi suy yếu mở miệng nói: "A Sở, đây là một lần cầu xin cuối cùng của em đối với anh. Hãy buông em xuống, để cho em được nhìn anh thật nhiều hơn nữa!" Cô nói cầu xin.

"Dương Nhượng Thi, tại sao em lại ngu như vậy chứ?" Mộ Sở hỏi: "Không đáng giá. Thật sự anh không đáng giá như vậy!" Giọng nói của Mộ Sở hơi run: "Anh đã đối xử với em như vậy, tại sao em lại muốn cứu anh như vậy? Tại sao em lại không hiểu được là phải quý trọng mình."

"Đáng giá chứ!" Khóe miệng của Dương Nhượng Thi cong lên, cô nhìn thấy dấu vết giọt lệ đọng trên khóe mắt Mộ Sở:
@MeBau*diendan@leequyddom@ "A Sở, bắt kể làm chuyện gì vì anh, em cũng đều cảm thấy rất đáng giá. Cho tới tận bây giờ, em cũng không bao giờ từng trách móc anh. Anh hận em là đúng."

"Đừng nói nữa, không nên nói thêm gì nữa!" Mộ Sở ôm Dương Nhượng Thi thật chặt: "Em hãy chịu đựng cho anh, không phải là em đã nói em hối hận đó sao, không phải em đã nói muốn bồi bổ lại cho anh hay sao, em sẽ vẫn nghe lời của anh hay sao? Dương Nhượng Thi, hiện tại anh ra lệnh cho em, không cho phép em được có chuyện."

Dương Nhượng Thi nhìn Mộ Sở không thôi: "A Sở, lần này, sợ rằng em đã không thể nghe lời của anh được nữa rồi!" Dương Nhượng Thi phất sức nâng lên đưa tay sờ lên mặt Mộ Sở. Hóa ra lại đau lòng như vậy, lại không đành lòng như vậy...

Cô từ từ xoay mặt lại nhìn Diệu Tinh. Lúc này, rốt cuộc cô đã có thể thể nghiệm sự khổ sở của Mộ Sở. diễn đàn leequyddom Anh nhìn thấy người mình yêu đang ở trước mắt, nhưng lại bất lực không thể thay đổi việc mình sắp tử vong...

"Diệu Tinh, thật xin lỗi!" Dương Nhượng Thi khạc ra mấy chữ: "Tất cả mọi chuyện, cũng thật xin lỗi, nể tình tôi đã sắp chết, cô không nên hận tôi nữa được không?"

"Cô không nên nói vậy, cô sẽ không chết, sẽ không đâu!" Diệu Tinh dùng sức lắc đầu một cái.

"Cô cũng đã nhìn thấy rồi đấy. Thật tốt." Dương Nhượng Thi suy yếu cười một chút.

"Dương Nhượng Thi, không phải cô đã nói với tôi rằng nếu thời gian thời gian có thể quay trở lại thì cô sẽ làm bạn tốt đối với tôi hay sao? Cô không cần có chuyện, chờ cô đã khỏe lại, chúng ta liền làm bạn tốt của nhau." Diệu Tinh òa lên khóc nức nở.

Dương Nhượng Thi cười cười.

"Tôi rất khỏe Diệu Tinh, diễn đàn leequyddom thật ra thì hiện tại tôi đã rất thỏa mãn rồi, thật đấy!" Cô nói xong liền quay mặt qua nhìn Mộ Sở: "A Sở, em thật sự không thể nào bỏ được anh!" Dương Nhượng Thi nghẹn ngào, máu chảy xuống đã bắt đầu đọng lại ở dưới thân thể của cô.

Diệu Tinh bị lấy miệng của mình thật chặt. Tiêu Lăng Phong liền ôm Diệu Tinh vào trong ngực, không để cho cô nhìn thấy một màn như vậy. Diệu Tinh khóc, thân thể có chút phát run rẩy...

"A Sở, nếu như con người thật sự có kiếp sau, em sẽ làm cô gái thiện lương, đến lúc đó anh cũng sẽ yêu em, có được hay không..."

Nghe lời nói này của Dương Nhượng Thi, Mộ Sở cảm giác trái tim của mình dường như đã bị bóp chặt đến nhũn lại với nhau.

"A Sở, có được hay không..." diễn đàn leequyddom Dương Nhượng Thi khóc sướt mướt. Sau đó cô lại ho khan kịch liệt, khạc ra từng ngụm từng ngụm máu: "Anh hãy để cho em tiếp tục được yêu anh, có thể không..." Cô nói xong, giọng nói càng ngày càng suy yếu.

Mộ Sở cũng ôm lấy Dương Nhượng Thi thật chặt: "Được..." Anh đáp trả, nhưng mà bởi vì nghẹn ngào nên giọng nói hơi nhỏ quá mức: "Bất cứ điều gì anh cũng đồng ý với em! Dương Nhượng Thi, em không cần có chuyện, có được hay không..." Mộ Sở hỏi, những giọt lệ lớn chừng hạt đậu từ trong đôi mắt anh chảy xuống...

Chẳng qua là, lúc này, người trong ngực anh đã không còn hô hấp nữa rồi! Mộ Sở cúi đầu khóc, ôm thật chặt Dương Nhượng Thi vào trong ngực mình. Anh cũng không biết liệu Dương Nhượng Thi có thể nghe thấy lời nói này của anh hay không. Chỉ có điều, anh đã biết, anh đã vĩnh viễn mất cô rồi...

"Được Thi..." Mộ Sở cúi đầu nghẹn ngào: "Không nên như vậy, có được hay không..." Anh khóc khe khẽ, nước mắt rơi vào trên mặt Dương Nhượng Thi, sau đó chậm rãi chảy xuống dưới... "Anh không muốn." Mộ Sở thống khổ nói ra một câu: "Đây không phải là điều anh nghĩ muốn..."

"A Sở!" Diệu Tinh không biết phải an ủi anh như thế nào. Mặc dù thái độ của Mộ Sở lạnh lùng, ngoài miệng nói những lời cực kỳ vô tình, nhưng khi nhìn cho ra, trong lòng của anh không phải là hoàn toàn không quan tâm. Tám năm bỏ ra cùng sự chờ đợi, cho dù có là tảng đá cũng phải có điều dao động đi...

"A Sở, anh hãy bình tĩnh một chút!" Diệu Tinh nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay run rẩy của Mộ Sở.

"Anh đã nói nhiều lời làm tổn thương cô ấy như vậy, nhưng mà... anh chưa từng bao giờ có ý nghĩ muốn cô ấy phải chết." Anh nắm thật chặt bàn tay của Dương Nhượng Thi: "Diệu Tinh, anh chưa từng bao giờ có ý nghĩ muốn cô ấy phải chết..."

"A Sờ, anh quá đừng thương tâm nữa! Tôi tin tưởng là Dương Nhượng Thi sẽ hiểu được." Tiêu Lăng Phong vỗ vỗ bả vai Mộ Sở. Vì người yêu mà liều lĩnh, lần đầu tiên, trong lòng của anh có chút kính nể đối với Dương Nhượng Thi. Chỉ có điều là, tại sao cô đã hối hận, vậy mà đến ngay cả một cơ hội để sửa lại cũng không có được... Thậm chí, có lẽ cũng khi chết rồi cô vẫn còn không biết, Mộ Sở đối với cô không phải là hoàn toàn không quan tâm. Mà Mộ Sở cũng đã không có cơ hội nói ra sự áy náy cùng quan tâm của mình nữa rồi. Còn có nhiều chuyện nữa còn tàn nhẫn hơn so với chuyện này...

Tiêu Lăng Phong nhắm lại ánh mắt, thở dài thật sâu...

Trên đường phố, chiếc xe gào thét lao đi. Cảnh sát đuổi bắt chiếc xe chạy phía trước thật chặt. Xe cộ trên đường phố cũng vội rít nê tránh, có một ít, có thể may mắn thoát khỏi va chạm, cũng có một phần bị đụng phải, bị hoàn toàn thay đổi...

Đường Nhã Đình ngồi ở trong xe, mở tối đa tốc độ cho xe chạy thật nhanh. Xe dần dần lao ra khu vực nội thành, trong ánh mắt của cô ta tràn đầy màu đỏ kinh người. Đường Nhã Đình nghĩ phải nhanh một chút, cô ta tuyệt đối không muốn quay trở lại vào ngục sống ở trong cái nơi đó nữa. Cô ta muốn chạy trốn, mang theo hai đứa trẻ cùng với mình. Đứng rồi, phải mang theo tiểu Triết và tiểu Na... Đường Nhã Đình khẳng định ý nghĩ của mình! Cô ta tựa như đang nhìn thấy cảnh tượng ba mẹ con mình đang ở chung một chỗ thật hạnh phúc... Đường Nhã Đình cười lên ha ha.

"Mẹ..." Đường Nhã Đình như nghe thấy có tiếng gọi ở phía sau, sau đó cô ta liền quay đầu lại...

"Tiểu Triết, tiểu Na, thế nào mà các con lại ở nơi này?" Đường Nhã Đình hỏi, khoe miệng lộ ra nụ cười: "Tốt lắm, ở chỗ này là tốt rồi. Mẹ mang các con đi, mang các con đi. Ha ha..." Đường Nhã Đình cười. Từ từ nụ cười cứng lại ở trên khoe miệng. Bởi vì ở phía trước mặt của xe có treo một chuỗi những tấm ảnh nhỏ, mà người ở trong hình, chính là người một nhà của Tiêu Lăng Phong...

"Tiêu Lăng Phong!" Đường Nhã Đình kêu lên. Đến lúc này, cô ta mới phản ứng được. Chiếc xe mà cô đang lái đây chính là xe của Tiêu Lăng Phong. Chiếc xe mà trước đây không lâu cô ta mới tự tay cắt đứt mất dây phanh xe...

Đường Nhã Đình dùng sức đạp phanh xe. Nhưng mà phanh xe đã hoàn toàn không còn nhạy nữa. Đường Nhã Đình cũng thất kinh. Xe chạy nhanh ở trên đường phố rộng rãi, mà không xa của phía trước mặt lại chính là núi vây quanh quốc lộ...

"Không, sẽ không như vậy!" Đường Nhã Đình kích động kêu lên. Tốc độ của xe rất nhanh, những tấm hình giắt trên chiếc kính chiếu hậu cứ đung đưa, phát ra thứ âm thanh hơi nhỏ lại dễ nghe, giống như là tiếng cười ngọt ngào vậy.

Tại sao, bọn họ không có lúc nào là không ở trong sự hạnh phúc huyền diệu lẫn sự ngọt ngào của mình. Tại sao đến lúc này, sự ngọt ngào của bọn họ lại vẫn cứ muốn xuất hiện ở trong tâm mắt của cô như vậy...

"A!" Đường Nhã Đình kêu lên muốn phát điên. Cô như điên lên rồi, giống như bị những tấm hình đang đung đưa kia lôi kéo đi. Chiếc xe vào lúc này đã bị mất không chế, thẳng tắp đụng vào trên vách núi. Do thời gian dài chạy cấp tốc trên đường như vậy, nhiệt độ trong xe cực cao. Cũng vào thời khắc này buồng xe bị rò xăng, chỉ sau đó trong nháy mắt liền bốc cháy, thế lửa cực nhanh. Đường Nhã Đình cực kỳ sợ hãi, nhưng mà chiếc xe đã biến hình, không cách nào mở cửa xe ra được.

"Tiểu Triết, Tiểu Triết..." Đường Nhã Đình kêu lên, quay đầu lại. Nhưng mà lửa đã bốc cháy đến trên người hai đứa trẻ rồi...

"Ô oa..." Hai đứa trẻ khóc thật thê lương.

"Bảo bảo..." Đường Nhã Đình kêu lên, bất chấp lửa đã cháy lan tràn đến trên người của mình. Cô đưa tay ra tóm lấy cả hai đứa trẻ, nhưng cả hai đứa trẻ vẫn tránh né, ánh mắt của chúng hung ác nhìn cô chằm chằm.

"Là cô, chính cô đã hại chết hai chúng tôi, chúng tôi hận cô, chúng tôi hận cô..." Hai đứa trẻ gào thét nghe thật thê lương...

"Không, không cần... A!" Đường Nhã Đình hét lên, nhìn hai đứa trẻ bị ngọn lửa lớn bao phủ. Theo đó tiếng khóc tuyệt vọng vang lên. Bùm! Chiếc xe nổ tung ở giữa một biển lửa mạnh... Những mảnh vụn của chiếc xe bay tán loạn trên không trung, sau đó phá thành những mảnh nhỏ rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 315-1: Đại Kết Cục (hết): Cuộc sống trở lại bình yên

Trên đoạn đường vòng của đại lộ, chiếc xe ô tô đã bị nổ thành mảnh vụn. Cuộc đuổi bắt này cũng đến phần cuối, tù phạm đang lần trốn Đường Nhã Đình cũng chính thức được tuyên bố tử vong, hết thấy đều hít thở bình thường trở lại. Nhưng mà hết thấy lại cảm thấy sao mà bị thương đến vậy...

Bệnh viện.

Hạ Cẩm Trình trải qua cuộc cấp cứu cũng đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, không đến bao lâu nữa là có thể xuất viện. Chẳng qua là chỉ có Tiểu Triết cùng tiểu Na thì đáng thương. Hai đứa trẻ một trái một phải ngồi ở bên người Hạ Cẩm Trình, trong đôi mắt thật to tràn ngập sự sợ hãi.

"Đừng sợ, ba ba không sao đâu." @MeBau*diendan@leequyddonn@ Hạ Cẩm Trình an ủi hai đứa bé. Hai đứa trẻ cũng không hay biết gì về chuyện mẹ của mình đã chết rồi. Ngồi ở trong xe bị khóa mấy giờ, nên hai đứa bé tựa như một khắc cũng không dám rời khỏi bên người ba ba. Còn Đường Nhã Đình một khắc kia khi bị nổ thành mảnh vụn, cô vẫn còn mang theo sự áy náy. Cô ta cho là hai đứa con của mình đã bị chết theo, nhưng lại cũng không biết, đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi...

"Cẩm Trình, anh hãy nghỉ ngơi thật tốt đi! Tôi và Diệu Tinh sẽ giúp anh trông nom tiểu Triết và tiểu Na cho thật tốt! May mắn là bọn trẻ lại không bài xích Diệu Tinh và Alice, "

"Lăng Phong, cảm ơn anh."

Tiểu Lăng Phong vỗ vỗ bả vai Hạ Cẩm Trình: "May mắn, hết thảy mọi chuyện đều đã kết thúc!" diễn đàn Lê Quý Đôn Anh nói xong xoay mặt sang nhìn Diệu Tinh một chút. Cặp mắt của Diệu Tinh một lần nữa lại đã nhìn thấy. Mặc dù đã trải qua nhiều sự việc như vậy, nhưng chính hai người bọn họ mới là hoàn mỹ nhất. Vương mắc thù hận của Hạ Cẩm Trình đối với Đường Nhã Đình suốt tám năm qua cũng đã tan đi theo cái chết của cô. Tuy nhiên hai đứa bé tiểu Triết và tiểu Na thì lại thật đáng thương! Mà Mộ Sở, Dương Nhục Thi chết đi, hận thù được giải tán, nhưng cũng đã vĩnh viễn lưu lại sự tiếc nuối. Thậm chí mãi sau khi Dương Nhục Thi đã chết, Mộ Sở mới biết, bệnh ung thư của Dương Nhục Thi đã vào thời kì cuối...

Tại nghĩa trang.

Mộ Sở ngơ ngác ngồi tựa vào bên cạnh mộ bia. Con gió lạnh như băng thổi tới làm rối loạn mái tóc của anh. Mộ Sở cúi đầu, sắc mặt trắng bệch. Chỉ là trải qua mấy ngày ngắn ngủn, diễn đàn Lê Quý Đôn anh đã gầy gò đến không còn hình dáng.

Mái tóc trên trán che kín tròng mắt, nhưng không cách nào ngăn trở được sự bi thương trong mắt anh.

Trong nháy mắt, tất cả những người yêu thương anh, quan tâm đến anh, cũng rời đi khỏi anh. Thậm chí đến ngay cả cơ hội để nói với ông nội lời tha thứ cũng không có, anh cũng không có thời gian để nói xin lỗi với Dương Nhục Thi...

Hít sâu một hơi, Mộ Sở ngẩng đầu lên đến nhìn lên không trung một màu xanh lam. Gió lạnh quá! Bắt đầu từ giờ khắc này, trên thế giới, thật sự đã chỉ còn lại có một mình anh cô độc. Ba của anh, mẹ, anh trai và ông nội, toàn bộ mọi người cũng lần lượt rời đi khỏi anh. Người luôn toàn tâm toàn ý bắt kẻ hết thảy vẫn yêu anh cũng rời đi... Trước nay chưa từng bao giờ anh có cảm giác có bị thương bao bọc vây quanh mình như thế! Mộ Sở co chân lên, ôm lấy mình thật chặt, giống như là một đứa trẻ bị người ta ném bỏ ở một thế giới xa lạ, đối với hết thảy mọi thứ xung quanh... đều tràn đầy sự kinh khủng...

Diệu Tinh và Tiểu Lăng Phong đi từ từ vào trong nghĩa trang. Liên tục mấy ngày nay, Mộ Sở đều đến nghĩa trang rất sớm, sau đó phải đến rất khuya anh mới lại trở về. Lệ Viêm cũng đã nói với anh rất nhiều lần, nhưng mà Mộ Sở cũng không nghe hề lọt. Khi về đến nhà, anh lại tự giam mình ở trong phòng, không hút thuốc, không say rượu, nhưng mà anh cũng chưa từng thốt ra khỏi miệng một tiếng.

"A Sở!" Giọng nói của Diệu Tinh rất nhẹ. Nhẹ đến nỗi tưởng chừng có thể dễ dàng bị gió thổi tan. Cô đi từ từ đến bên người Mộ Sở ngồi xồm xuống: "A Sở, anh đừng có như vậy nữa, được không?"

"Diệu Diệu!" Giọng nói của Mộ Sở khàn khàn đáp lại.

"Sao vậy?" Nhìn dáng vẻ bất lực của Mộ Sở, Diệu Tinh cực kỳ khổ sở. Mộ Sở ngồi ở trước mắt lúc này giống như là một đứa trẻ đang rất cần sự quan tâm và chăm sóc.

"Diệu Diệu. Hiện giờ anh đã biến thành chỉ có một mình!" Mộ Sở bi thương khạc ra mấy chữ: "Ông nội cũng đã chết rồi, mấy ngày trước, anh còn nói cho ông biết, anh sẽ không tha thứ cho ông..." Mộ Sở nói xong cúi đầu xuống: "Tại sao lại sẽ biến thành như vậy. Do anh đã làm quá nhiều chuyện xấu, cho nên, mới phải chịu nhận những trừng phạt như vậy, có phải hay không?"

"A Sở, anh không nên nói vậy. Những chuyện này đều là ngoài ý muốn!" Cô xoa xoa lên gương mặt lạnh như băng của Mộ Sở: "Anh không nên hành hạ mình như vậy nữa. Dương Nhục Thi bắt chấp hết thảy để cứu anh, chính là hi vọng anh sống thật khỏe mạnh. Anh như thế này, chẳng phải là đã phụ lòng cô ấy rồi sao..."

"Phụ lòng cô ấy ư?" Mộ Sở chậm rãi ngẩng đầu lên: "Anh cũng sớm đã phụ lòng cô ấy rồi, cả đời này anh cũng không thể trả xong..."

"Không phải vậy!" Diệu Tinh lắc đầu: "Những chuyện này, đều không phải là lỗi của anh, cũng không phải là chuyện mà chúng ta có thể nắm trong tay của mình."

"Cái người phải chết kia nên chính là anh!" Mộ Sở cúi đầu lầm bầm: "Cô ấy không nên chết."

"A Sở, không nên ở đây trách cứ mình như vậy!" Diệu Tinh ôm lấy Mộ Sở, khẽ vuốt ve phía sau lưng của anh: "A Sở, anh cũng không phải chỉ có một mình, anh còn có chúng ta, mọi người đều là bằng hữu của người."

"Đúng vậy đó! Mộ Sở. Chúng tôi biết, chuyện xảy ra đối với Dương tiểu thư và ông cụ Mộ đối với anh mà nói thật sự rất khó tiếp nhận. Thế nhưng

anh cũng đừng nên quá thương tâm, anh vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình! Anh không thể luôn cứ đắm chìm trong quá khứ trong bi thương như vậy. Nhất định bọn họ cũng không mong muốn cái chết của bọn họ lại tạo nên cho một sự dả kích lớn như vậy!" Tiêu Lăng Phong vỗ vỗ bả vaop Mộ Sở: "Mộ Sở mà tôi từng biết, cũng không phải là người có bộ dạng như thế này!"

Đối với những lời nói kia của Tiêu Lăng Phong, hiển nhiên là Mộ Sở cũng không hề để lọt vào tai mình được mấy câu. Anh vẫn cúi đầu như cũ, ánh mắt trống rỗng nhìn mộ bia người thân của mình...

Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong nhìn lẫn nhau một chút, bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Hai người đứng đây, tất cả những gì nên nói họ cũng đều đã nói rồi. Lúc này, bọn họ cũng chỉ có thể đứng ở một bên cùng với Mộ Sở.

Cộp! Cộp! Cộp! Tiếng bước chân dồn dập vang lên ở trong gió. Tiêu Lăng Phong mới vừa xoay người lại, thì một bóng đen đã đi lướt qua bên cạnh anh. Người đó đưa tay túm Mộ Sở lên, theo đó phập một quyền đánh vào trên mặt Mộ Sở. Mộ Sở ngã ra trên mặt đất, máu đỏ tươi chảy thành dòng theo lỗ mũi, khóe miệng chảy xuống.

"Mộ Sở, anh còn có chút tiền đồ nào hay không?" Lãnh Liệt giận đến mắng to: "Anh thương tâm, anh khổ sở, chán chường suốt mấy ngày qua như vậy cũng đã đủ rồi chứ! Vậy rốt cuộc anh còn muốn tự giận mình tới khi nào nữa, hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315-2: Đại Kết Cục (hết): Cuộc sống trở lại bình yên

Mộ Sở nằm trên mặt đất cũng không ngồi dậy.

"Anh có nghe thấy không?" Lãnh Liệt bị chọc tức. Tay lại giơ lên, nặng nề giáng xuống một cái tát: "Anh hãy tỉnh táo lại một chút cho tôi. Anh làm thế này thì ông ội anh có thể sống lại được sao?" Lãnh Liệt túm lấy cổ áo của Mộ Sở: "Anh hãy nhìn vào tôi đây!" Gương mặt của Lãnh Liệt bởi vì gào thét quá độ mà kim nén đến đỏ bừng: "Nếu như anh thật sự nhớ bọn họ đến như vậy, anh có giỏi hãy đi theo bọn họ đi! Anh ở chỗ này nghĩ muốn chết, không muốn sống để cho ai nhìn đây, hả?"

"Liệt, anh đang nói cái gì vậy?" Lệ Viêm muốn kéo Lãnh Liệt lại, nhưng lại bị anh dùng sức hất ra: die,n;da.nlze.qu;ydro/n "Nếu anh không muốn chết, thì hãy sống thật tốt cho tôi, đừng có làm cho người còn sống lẫn người đã chết, cũng vì anh mà không có được sự yên ổn!"

Mộ Sở từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Lãnh Liệt đang nổi giận đùng đùng. Rốt cuộc trong ánh mắt của anh đã có một chút xao động.

"A Sở!" Lãnh Liệt nắm lấy bả vai Mộ Sở: "Anh không thể vẫn tiếp tục cuộc sống kiêu như thế này được. Anh cần phải đổi mặt. Anh luôn luôn cần phải đổi mặt." Lãnh Liệt lấy ra khăn giấy lau một chút vết máu trên mặt Mộ Sở: "A Sở, cho tới bây giờ anh cũng không bao giờ chỉ có một mình, trước kia không phải, bây giờ lẫn cả về sau này nữa, cũng sẽ không phải. Mặc dù hiện tại anh không có người thân nào, nhưng anh vẫn còn có tôi và Viêm, hai người anh em của anh! Anh vẫn còn có bạn bè khác luôn quan tâm đến anh. Cho nên, anh cần phải tỉnh táo lại đi. dien+dan+le+quy+don+com Con đường về sau này anh vẫn cần phải tiếp tục đi tới đích, anh còn có thể bắt đầu cuộc sống mới!"

Mộ Sở cúi đầu, hồi lâu, từ trong cổ họng của anh mới phát ra một tiếng kêu rên đầy thống khổ... Giống như muốn phát tiết ra ngoài toàn bộ nỗi bi thương đang chất chứa ở trong lòng anh vậy...

Mọi chuyện đột nhiên bình thường trở lại, cuộc sống đang căng thẳng đột nhiên lại được buông lỏng xuống, ngược lại làm cho trong người có chút

"A, không có chuyện gì đâu. Con chỉ muốn đến nhìn xem hai người đang làm gì thôi mà!" Cô bé bình thản nói ra một câu, sau đó chớp chớp đôi mắt to, "Con thật sự không hề nhìn thấy cái gì hết!" sau đó Alice đóng cửa lại, đi ra ngoài..."

Tiêu Lăng Phong và Diệu Tinh cùng ngẩng đầu nhìn lẫn nhau. Hồi lâu, người đàn ông ở trong căn nửa đường bị cắt đứt chuyện tốt liền giận dữ hô lên một cái tên: Lương Tịch Mạt. .

**** đường phân cách * hôn lễ của cha mẹ ****

Hôn lễ tổ chức xong, Carlos mang theo Tiểu Duệ trở lại Barcelona. Mộ Sở đã bán cổ phần của công ty, thành lập một quỹ từ thiện mang tên Dương Nhượng Thị, rời khỏi thành phố T. Đây là một nơi này tràn đầy những hồi ức thật thương tâm. Hạ Cẩm Trình thì thình thoảng lại gọi điện thoại về, kể lại một chút về tình hình điều trị của hai đứa bé. Hết thấy đều càng ngày càng tốt đẹp. Sau khi trải qua một trận cuồng phong dữ dội, với trận mưa rào bầu trời chẳng những xuất hiện ánh mặt trời, còn có cầu vồng treo cao...

Hết chính văn

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 316: Ngoại truyện (1)

Hôn lễ của cháu đích tôn nhà họ Tiêu lại làm chấn động cả thành phố T một lần nữa. Thậm chí dư âm còn kéo dài qua nhiều tháng sau. Buổi hôn lễ hào hoa này còn là đề tài để mọi người nói chuyện say sưa với nhau. Không riêng gì bởi vì ánh hào quang riêng có của hai người bọn họ. Mà ở trong buổi hôn lễ đó, còn có sự thể hiện tình cảm của cô cháu gái của nhà họ Tiêu đối với chị dâu và anh trai, cô gái đã kể lại một chuỗi dài những chuyện "kinh thiên địa, khiếp quỷ thần" của hai người bọn họ, làm cho toàn bộ mình cũng thấy cảm động, khóc ròng đến chảy nước mắt. Đương khi mọi người còn đang nhìn cô em gái đầu đầy hắc tuyến kia, thì Alice cũng đang nắm chặt quả đấm, cặp mắt nhìn mẹ tràn đầy sùng bái. Mà sau buổi hôn lễ, mỗi ngày khi trà dư tửu hậu, cô bé vẫn không quên lại diễn lại mấy câu đề cho mọi người nghe một chút.

Nhà họ Tiêu... @MeBau*diendan@leequyddonn@ "Bà xã, em xác định đây chính là con gái của chúng ta, chứ không phải là do cô nhóc Lương Tịch Mạt kia đã sinh trộm ở Los Angeles đó chứ!" Tiêu Lăng Phong nhìn lại con gái đang đứng ở trên ghế sa lon biểu diễn lại một lần nữa, hỏi về đầy chán ghét.

"Hiện tại em cũng bắt đầu có chút hoài nghi rồi!" Diệu Tinh tựa vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, mà lúc này Tịch Mạt và Bùi Hạo Thần lại đang say sưa nhìn Alice kể chuyện.

"Lương Tịch Mạt, về sau mời cô hãy cách con gái của anh xa xa một chút!" Đến lúc này Tiêu Lăng Phong đã không thể nào nhìn không nổi nữa, anh đi lên trước ôm Alice tới: "Tại sao anh có thể giáo dục Evan trở thành ngoan ngoãn như thế, mà em lại có thể giáo dục con gái của anh thành một ác ma như vậy chứ?"

"Anh trai à, cái này là thuộc vấn đề của gen di truyền đó chứ, về chuyện này em thật sự không thể qunar được đâu!" Tịch Mạt nhún vai đầy vẻ vô tội, sau đó cô hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Evan: "Con trai của em ngoan, là bởi vì vốn dĩ nó rất là ngoan!"

"Thôi xin cô đi, thử nhìn cô cùng với Bùi Hạo Thần có bộ dạng như thế nào, vậy mà có thể sinh ra được bé ngoan, có quý mới tin được!" Tiêu Lăng Phong bĩu môi.

"Tiêu Lăng Phong, anh gạt vớ đi này!" Diệu Tinh giận đến mức liền cầm lấy một quả táo ở trên bàn ném qua: "Ông nội!" Diệu Tinh nhìn Tiêu Thiên Trì đang ở một bên trêu chọc đứa nhỏ, nói về làm nũng.

"Em như vậy có được hay không, làm gì mà cứ mỗi lần có chuyện cũng đều gọi ông nội như vậy!" Tiêu Lăng Phong xem thường, đi●n☆đ●ànle☆q●ủyđ●ôn Diệu Tinh lại rúc vào trong ngực Tiêu Lăng Phong, nhìn bộ dáng hai người cãi vã với nhau.

"Ông xã, thật ra thì, em thật sự cảm thấy, trẻ con như vậy, là do có liên quan đến quan hệ giữa mọi người!" Nghe lời nói này của Diệu Tinh, ông cụ Tiểu đang ở một bên trêu chọc cặp trẻ nhỏ mới sinh của nhà họ Bùi liền ngừng đầu lên.

"À..." Diệu Tinh thấy ông nội nhìn mình liền có chút lúng túng: "Ý của cháu muốn nói là: Bọn trẻ hoạt bát như vậy thì rất đáng yêu!" Diệu Tinh nói cái chính lại: "Ông nội, ông nói đi, đầu tiên là Evan đó, ngoan ngoãn giống như là cậu của nó vậy!" Mới là lạ! Cô âm thầm hướng về phía Tiêu Lăng Phong lè lưỡi một cái.

"Đúng đúng, đúng thế đấy. Còn Alice thì lại giống tựa như cô cô của nó!" Về sau người nào cười phải người ấy xui xẻo. Tiêu Lăng Phong phụ họa theo

bà xã. Trong lòng lại nghĩ đến một cái phong cảnh khác.

"Ba ba, con khẳng định ở trong lòng ngài không phải là đang nghĩ như vậy. Nhất định là ba ba lại đang nghĩ, về sau này sẽ không có ai muốn con, chắc chắn là ba đang nghĩ người nào cưới con, người ấy xui xẻo!" Cô nhóc nói như lên án, đồng thời, vẫn không quên nhớ nói cộng thêm một câu: "Giống như mẹ vậy."

"Hả..." Tiêu Lăng Phong ngẩn ra, con nhóc này, nó tới là muốn tìm anh để đòi nợ sao? "Con không được nói lung tung. Ba ba của con không có nói như vậy nhé!"

"Nhưng mà chính ba lại nghĩ như vậy!" Alice chống nạnh nói lại, không chịu thuận theo.

Tiêu Lăng Phong thoáng khở nhìn sang bà xã của mình. Em sinh ra cái loại con gái gì vậy? Diệu Tinh nhìn lại Tiêu Lăng Phong chăm chăm. Cũng không phải chỉ có một mình em sinh ra nó.

Ô oa... "Không phải là cả hai người đều không yêu thích con đó chứ? Con không muốn ở lại chỗ này nữa!"

Lại đang diễn trò. Hai vợ chồng Tiêu Lăng Phong cúi đầu, đầu đầy hắc tuyến.

"Mẹ..." Thấy ba mẹ không để ý tới mình, cô bé xoay người bỏ nhào vào Tịch Mạt ở bên cạnh: "Cha, mẹ, hai người dẫn con đi đi! Bọn họ đều không yêu con, lại còn khẳng định con không phải là do hai người họ sinh ra nữa."

Bùi Hạo Thần cũng buồn cười nhìn sang Alice.

"Cha, ngài hãy dẫn con đi Thụy Sĩ đi, con đi tìm bà nội của con. Con sẽ học về, bằng không, cha đưa con đi đến Los Angeles, để cho bà ngoại nuôi, bồi dưỡng con thành minh tinh. Bây giờ con chính là không muốn sống ở chỗ này nữa!" Cô bé bung bít tròn mắt, liếc nhìn mọi người. Tịch Mạt cố nén cười, cô kìm nén đến thiếu chút nữa thì bị tức cười đến sái cả lưng. Bùi Hạo Thần cũng vẫn nín cười. Anh nhìn Tiêu Lăng Phong, ánh mắt kia rõ ràng là đang nói. Tiêu Lăng Phong, tôi muốn xem nửa đời sau, anh sẽ phải sống như thế nào đây...

** Đường phân cắt ** ngọt như mật **

Bóng đêm dần dần dày đặc, Diệu Tinh và Tiêu Lăng Phong cùng với ông nội tiền Tịch Mạt và Bùi Hạo Thần về nhà. Tiêu Thiên Tri dặn dò lại lần nữa, nhất định Chủ nhật phải tới đây.

Lúc Diệu Tinh từ trong phòng tắm đi ra, thấy Tiêu Lăng Phong đang lướt trên máy tính về tức giận.

"Lại có việc gì hay sao vậy?" Diệu Tinh hỏi: "Công việc không được hài lòng hay sao?"

"Không phải vậy!" Tiêu Lăng Phong lắc đầu một cái, cầm lấy chiếc khăn lông trong tay Diệu Tinh, nhẹ nhàng giúp cô lau khô tóc.

"Vậy thì có chuyện gì thế?"

"Hôm nay anh nói chuyện điện thoại với Hạ Cẩm Trình. Tay của Tiểu Na phẫu thuật rất thành công, hai đứa bé cũng đã hoạt bát hơn rất nhiều." Tiêu Lăng Phong kể sơ qua.

"Đây là chuyện tốt mà!" Diệu Tinh không hiểu nhìn Tiêu Lăng Phong: "Vậy tại sao anh lại mất hứng?"

"Em nhìn xem bả vai của anh xấu như vậy!" Tiêu Lăng Phong sờ sờ lên vai của mình.

"Có sao? Em lại cảm thấy không có gì là không tốt cả!" Diệu Tinh đứng dậy ôm lấy cổ của anh. "Ông xã, anh đã vì em mà làm nhiều như vậy, em thật sự cảm thấy rất hạnh phúc!" Diệu Tinh nói xong, cúi đầu hôn lên bờ vai của Tiêu Lăng Phong.

"Này bà xã, nhìn thấy cái này, em sẽ lại yêu anh thêm một chút phải không?" Tiêu Lăng Phong nói xong liếc tròn mắt nhìn sang, trong ánh mắt lướt qua một tia giảo hoạt. Diệu Tinh đột nhiên có một loại cảm giác giống như bị mắc lừa vậy: "Nói đi nào. Nhìn thấy nơi này, em sẽ yêu anh thêm một chút phải không?" Anh hỏi tới.

"Ừm!" Diệu Tinh bị hỏi không có cách nào thoái thác, chỉ có cách đành phải gật đầu.

"Cái gì gọi là 'Ừm' như vậy!" Tiêu Lăng Phong bắt nạt. Nhưng không sao, không có việc gì hết. Anh cười một tiếng mê hoặc: "Anh đang suy nghĩ đến một chuyện. Bà xã, chúng ta cũng sinh một bảo bối nữa đi!" Tiêu Lăng Phong cẩn thận từng ly từng tí nói ra một câu. Đối với chuyện sinh con, bọn họ cũng không có ý đến gặp bác sĩ. Hai người cũng cảm thấy dĩ nhiên cứ để thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

"Thế nào đột nhiên lại nghĩ đến chuyện sinh con như vậy?" Diệu Tinh xoay mặt lại nhìn Tiêu Lăng Phong. Sau đó nhẹ nhàng ấn gần mở nơi mi tâm của anh.

"Em nhìn cô nhóc Lương Tịch Mạt kia một chút xem..."

"Xi..." Diệu Tinh bật cười xi một cái: "Ông xã, anh xác định anh là ni đã ba mươi tuổi chứ không phải mới mười ba tuổi đó chứ?" Cô hỏi, "Thế nào mà Even và Alice đều không âm ỉ với nhau bao giờ, còn anh em nhà anh, hai người lớn lại cứ thích đấu với nhau cả đời như vậy."

"Con của chúng ta, mới phải chính thức là cháu nội của nhà họ Tiêu chứ sao!" Anh ôm chăm lấy Diệu Tinh, "Lại nói, Alice chỉ có một mình như vậy, nó cũng rất cô đơn. Chúng ta cho con bé sinh một đứa em trai nữa..."

"Sinh thêm một đứa nữa giống tiểu ác ma như cô cô của nó nữa hay sao?" Diệu Tinh buồn cười nhún mi lại.

"Nói vậy, con của chúng ta nhất định là ngoan ngoãn nhất nhà!" Tiêu Lăng Phong không thuận theo: "Bà xã, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 317: Ngoại truyện (2) - Tiếp theo và hết

"Nhưng mà chúng ta cũng chưa từng làm các biện pháp... Đã lâu như vậy rồi, em sợ..."

"Sẽ không đâu!" Tiêu Lăng Phong cắt đứt lời nói của Diệu Tinh: "Bà xã. Em không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, thật ra thì... Alice trừ có lúc hơi hư một chút, còn lại cũng không có gì là không tốt."

"Anh như vậy là tỏ ý khích lệ hay sao?"

"Cái này... cứ coi là như thế đi!" Tiêu Lăng Phong gật đầu một cái.

"Không biết Alice mà nghe thấy thì không biết nó sẽ có cảm tưởng gì đây!" Diệu Tinh cười. Cô nhóc này hoạt bát tưởng chừng như muốn vượt quá cả sự tưởng tượng của loài người. Bản chất của Tịch Mạt là một cô gái rất ngoan hiền, mà thực sự, cô cũng đúng không phải là một người tà ác. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Cho nên, trong lòng Diệu Tinh âm thầm cho ra một cái kết luận, đứa nhỏ này giống như cha của nó! Khi hai cha con ngồi chung một chỗ, thật sự thấy thể nào cũng giống như một Đại Ác Ma dẫn theo một tiểu ác ma... Nếu như thật sự lại sinh ra một đứa trẻ nữa, lại còn giống như là một ác ma thì có thể nói..., như vậy không phải là muốn hãm hại con gái nhà người ta hay sao! Diệu Tinh oán thầm

Tiêu Lăng Phong ở một bên, rất không hài lòng với sự thất thần này của bà xã. Anh mở hai hàm răng ra, cắn ở trên môi Diệu Tinh một cái.

"Bà xã..." Tiêu Lăng Phong ám chỉ.

"Không được, em... cái đó của em đã tới!" Diệu Tinh lắc đầu.

"Vừa mới tuần trước em nói là em đã đến rồi kia mà!" Tiêu Lăng Phong nói vạch trần.

À... Diệu Tinh cứng họng, die,n,da,nze.quydo/nm "Em... em một tháng thấy những hai lần thì đã sao nào?"

"Em nghĩ muốn là một tháng quay trở về bốn lần, cứ bảy ngày lại quay trở về sao. Anh liền suy tính bỏ qua cho em!" Tiêu Lăng Phong cười xấu xa. Thử nhìn một chút mà xem, khi đánh hồng chủ ý, thì Alice cùng Tiêu Lăng Phong tưởng chừng liền giống nhau như đúc. Tiêu Lăng Phong cười nhàn nhạt cũng một đường đùa với Diệu Tinh. Vào lúc Diệu Tinh còn không có phản ứng, thì ngược lại người trên đùa lại bắt đầu nóng rang đến khó nhịn: "Bà xã..." Tiêu Lăng Phong thờ dõc có chút không yên.

"Ông xã, em... em muốn ới..." Diệu Tinh nói xong, liền đẩy Tiêu Lăng Phong ra. Cô chạy ra bên ngoài. Tiêu Lăng Phong còn không kịp phản ứng, thì đã bị đẩy ngã ngồi ở trên đất. Không cần đến một hồi, từ trong phòng tắm, liền truyền ra tiếng nồn mưa của Diệu Tinh...

Tiêu Lăng Phong ngồi dưới đất. Hồi lâu, cặp mắt của anh vụt sáng lên. Sau đó anh đứng dậy chạy thật nhanh vào theo.

"Bà xã, cái đó của em đã bao lâu không tới rồi?"

"Cái này không phải anh còn rõ ràng hơn so với em hay sao?" Diệu Tinh vừa khạc, vừa tròn trắng mắt. Người này, tuyệt đối là một người thay phiên với bà di cả của cô, cho nên...

Tiêu Lăng Phong đứng đó, cẩn thận suy nghĩ kỹ một hồi: "Bà xã, có phải là em đã có rồi hay không vậy?" Tiêu Lăng Phong kích động cầm lấy cánh tay của Diệu Tinh. Sau đó anh cũng không còn kiên nhẫn để đợi đến ngày hôm sau nữa, vội vả lôi kéo Diệu Tinh chạy đi ra ngoài.

"Chúc mừng ngài, Tiêu phu nhân đã mang thai được hai tháng!" Bác sĩ nói một câu, Tiêu Lăng Phong hưng phấn đến nỗi Diễn~đàan~leê~quyy~đoan hỏi lâu cũng không nói nổi ra lời. Nếu như không phải nơi này là trong bệnh viện và do Diệu Tinh giữ lại, anh đã nhảy dựng lên rồi.

"Ông xã, em hiện giờ mang thai đó, về sau này anh phải ngoan ngoãn mới được."

"Ha ha..." Tiêu Lăng Phong cười về gian trá. "Bà xã, đã hai tháng rồi, đứa trẻ đã an toàn rồi!"

"..."

"Ngoan ngoan, chúng ta hãy thông báo cái tin tức tốt này cho mọi người biết. Ngày hôm nay, anh muốn tất cả mọi người đều được vui vẻ một chút." Tiêu Lăng Phong lôi kéo tay Diệu Tinh thật chặt. Tin tức này tuyệt đối là một niềm vui từ trên trời rớt xuống với hai người bọn họ! Diệu Tinh mang thai, mà đến mấy tháng sau. Tiêu Lăng Phong lại cảm thán một lần nữa, trời cao thật sự rất ưu ái đối với Diệu Tinh. Chẳng những Diệu Tinh mang thai, mà cô lại còn sinh hạ ra một đôi Long Phượng Thai...

Tòa nhà lớn nhà họ Tiêu lại một lần nữa trở nên náo nhiệt. Tiêu Thiên Trì ngồi ở trên ghế, hài lòng nhìn sáu đứa bé vây ở bên cạnh, ánh mắt cũng có chút không nói lên lời. Alice và Evan mở miệng là một tiếng ông cố, ông cố, lại càng làm cho ông cười lên thật vui thích. Cuộc sống của ông, đột nhiên bị bọn nhỏ lấp đầy. Ông bắt đầu tự giác đến bệnh viện để kiểm tra định kỳ. Khi đi ra ngoài, chung quy bao giờ ông cũng ưa thích mang theo hình của lũ trẻ, ngắm nhìn không chán mắt. Khi gặp bạn bè cũ ưa thích ông lại mang ra là khoe khoang một hồi. Diệu Tinh đã từng âm thầm oán thán: Đã là một ông già tuổi cao đến như vậy rồi, thế nào mà lại cũng trở nên ngây thơ như vậy...

Tịch Mạt cùng Bùi Hạo Thần tựa người vào trên ghế sa lon, tranh luận, sinh Long Phượng Thai, là do gen của nhà ai mới đúng.

"Cái này lại còn phải hỏi nữa hay sao, đương nhiên là nhà em rồi còn gì!" Tịch Mạt nói: "Anh thử nhìn xem, em vừa mới vừa sinh thai Long Phượng xong, thì bây giờ lại đến lượt anh trai và chị dâu của em!"

"Hừ! Anh trai của anh cũng đã sinh Long Phượng Thai đấy thôi!" Bùi Hạo Thần mắt trợn trắng.

Tịch Mạt bĩu môi ra nhìn Bùi Hạo Thần: "Anh trai à, anh ngược lại, hãy nói ra một lời đi nào!" Tịch Mạt không cam lòng giậm chân.

"À... Nhà cô Long Phượng Thai là do công lao của người nào thì anh đây không biết. Thế nhưng ở nhà anh thì đều là do công lao của bà xã nhà anh!" Tiêu Lăng Phong nói qua đặt một nụ hôn thật sâu xuống vàng trán của Diệu Tinh. Bà xã à, em cực khổ rồi..." Tiêu Lăng Phong cười híp mắt nói: "Cô không biết chứ, cô nhóc Ti Khiết kia ấy à, hăm mộ chết đi được ấy. La hét muốn trở về quê hương, nói ở nơi đó tỷ lệ cao hơn. Thua thiệt cô nhóc này còn là bác sĩ kia đấy!" Tiêu Lăng Phong cười. Chọc cho Diệu Tinh và Tịch Mạt một hồi xem thường. Tiểu nhân đắc chí! Hừ...

"Chỉ là bà xã này, em thật sự là rất giỏi đấy!" Tiêu Lăng Phong nói xong lại nhìn sang hai bảo bảo một cái.

Alice ngồi ở một bên vừa nhìn em trai em gái của mình, vừa nghe nhóm người lớn ngồi nghị luận với nhau. Cô bé tỏ vẻ bất mãn bẹt miệng ra, lại oa lên một tiếng làm bộ khóc thút thít: "Thử nhìn xem, hai đứa bé này sao có nhiều nếp nhăn thế, đáng đáp của bọn chúng cùng một dạng với ba ba, có gì đẹp đâu!"

Tiêu Lăng Phong đang cười, nụ cười chợt cứng đờ. Mà ba người kia vốn đang ở một bên an tĩnh thì đột nhiên tuôn ra một tràng cười. Khóe miệng Tiêu Lăng Phong co giật.

"Alice. Con bé này này thật là hư, còn dám nói ba nữa, ba ba liên..."

"Liên không cần con nữa chứ gì!" Cô nhóc khinh thường cũng hừ nhẹ một tiếng: "Vậy thì để con đi tìm mẹ của con là được rồi! Ba thử nhìn một chút xem. Hai bảo bảo này lớn lên đáng đáp nhìn giống hệt ba ba, chỉ có mẹ là còn trẻ, thật là xinh đẹp!" Alice cố ý trêu tức Tiêu Lăng Phong.

"..." Khóe miệng Tiêu Lăng Phong co giật hồi lâu, thế nhưng lại không thể thốt ra được một câu nào. Chỉ đành quay mặt chuyển sang em gái: "Lương Tịch Mạt, tất cả đều là do cô đã dạy hư con bé. Bây giờ bảo bảo nhà anh, trước khi chúng được mười tám tuổi, không cho phép em được gặp bọn chúng!" Tiêu Lăng Phong giận đến kêu to. Mà Tịch Mạt thì cười bò ra ôm lấy hai đứa trẻ mới sinh của anh trai mình: "Bảo bối, về sau lớn lên các con có muốn giống như cô cô đây không vậy?!" Tịch Mạt cười lớn, nhìn Tiêu Lăng Phong về đắc ý.

Alice lại như sợ cho thiên hạ chưa đủ loạn liền vỗ tay thao: "Đúng rồi, đúng rồi, bảo hai đứa nhỏ này mau lớn nhanh lên một chút, sau đó chúng ta cùng nhau bắt nạt ba ba!"

"Ông xã, mấy đứa trẻ này có phải là con của anh hay không, em đây cũng không biết, cho dù thế nào bọn chúng vẫn nhất định là con của em!" Diệu Tinh nói xong liền đi tới, ôm lấy Alice hôn cô bé liên tục: "Anh luôn luôn ức hiếp, bắt nạt em. Lần này đổi lại là con gái của em ức hiếp lại anh... Chuyện này, quả thật quá công bằng."

Diệu Tinh nói xong, tất cả mọi người đều bật cười, tiếng cười cứ thế bay ra ngoài cửa sổ, bay lên trời cao...

(Hết trọn bộ)

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Nhân (Người Tình Hợp Đồng Của Tổng Giám Đốc Bạc Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.